

ESENTIAL IN EDUCATIE, NR. 7, iulie, 2022

Nr. 7/ iulie, 2022 / (Anul 7 / NR. 79)

Esențial în educație

Educație fără frontiere!

Esential Media

Esențial în Educație (CD-ROM)/ Nr. 7/ iulie, 2022 / (Anul 7 / NR. 79)

S.C. ESENȚIAL MEDIA PRESS S.R.L.

J03/178/2009; 25061577

PITEȘTI, județul ARGES

Tel.: 0769. 447. 895

E-mail: stiriedu@gmail.com

Esențial în Educație (CD-ROM)/ Nr. 7 / iulie, 2022/ (Anul 7 / NR. 79)

Editor: Loredana DUMITRESCU

REDACTORI COORDONATORI:

ANETA GALUS

FLORIN ZAMFIR

**AUTORII ÎȘI ASUMĂ ÎNTREAGA RESPONSABILITATE
PENTRU CONȚINUTUL MATERIALELOR ȘI AL IMAGINILOR PUBLICATE!**

Esențial în educație (CD-ROM) =

ISSN 2458-0511

ISSN-L 2067-2675

CONTRACT DE PARTENERIAT

I. PĂRȚILE CONTRACTULUI

Între

Editura Esențial Media, din cadrul S.C. Esențial Media Press S.R.L., J03/178/2009; 25061577, PITEȘTI, județul ARGEȘ, reprezentată de Loredana Dumitrescu, în calitate de director general

Editura D'Art, din cadrul S.C. Editura D'Art Media S.R.L., J3/1048/2013; 32110184, PITEȘTI, județul ARGEȘ reprezentată de Georgian Dumitrescu, în calitate de director general

Editura Esențial Proiect Educațional, din cadrul S.C. Esențial Proiect Educational S.R.L., J3/2304/14.11.2007; 22745775, PITEȘTI, județul ARGEȘ reprezentată de Marius Cristian Dumitrescu, în calitate de director general

și

Instituția GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „TOLDI-SALONTA - JUDEȚUL BIHOR,
reprezentată de DIRECTOR - PROF. LIA BUTCĂ

Instituția GRĂDINIȚA DE NAȚIONALITATE ROMÂNĂ „GRĂDINA FERMECĂTĂ”,
reprezentată de SIMINA-IOANA CRĂCIUN

în care au convenit următoarele:

II. SCOPUL PARTENERIATULUI

Realizarea în comun a activităților educative / parteneriatelor educaționale, respectiv a acțiunilor pentru promovarea imaginii școlii, în anul școlar 2021-2022.

Realizarea în parteneriat a Simpozionului Internațional și a Activității aplicative:
„Educație fără frontiere” / **Zambet de copil!**, iunie 2022/

Încheierea de parteneriate cu cadre didactice din țările partenere, participante la proiect.

III. OBIECTIVE COMUNE

Stabilirea unor strategii și metodologii în ceea ce privește derularea activității din cadrul proiectelor desfășurate în parteneriat.

Promovarea reciprocă, în cadrul activităților comune a imaginii instituției partenere, pentru îmbunătățirea tuturor activităților care se desfășoară în sistemul de învățământ.

Comunicarea în ceea ce privește promovarea materialelor didactice din cadrul proiectului educațional.

IV. DURATA PARTENERIATULUI

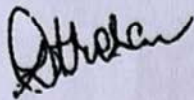
Prezentul contract de colaborare intră în vigoare la data semnării de către părți, fiind încheiat pentru anul școlar 2021-2022.

Prezentul contract poate fi prelungit și modificat prin acordul reciproc al părților.

Soluționarea oricăror litigii se va face exclusiv, pe cale amiabilă.

Nr. 00009 /10/02/2022

Editura Esențial Media
Director,
Loredana Dumitrescu

Nr. 00018 /10/02/2022

Editura D'Art
Director,
Georgian Dumitrescu

Nr. 00008/10/02/2022

Editura Esențial Proiect Educațional
Director,

Marius Cristian Dumitrescu

Nr. 258. 03. 03. 2022

Instituția GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "TOLDI" - SALONIA

Director PROF. LIA BUTCĂ

Cadru didactic: BEXEA LIGIA / STRUBER EVA

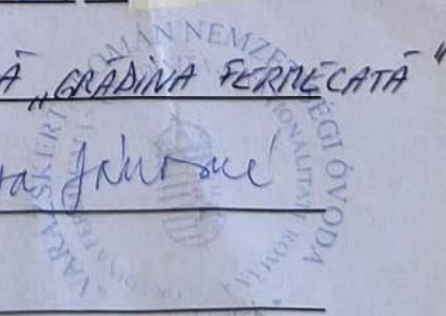

Nr. 27/2022

Instituția GRĂDINIȚA DE NAȚIONALITATE ROMÂNĂ "GRĂDINA FERNECĂȚĂ"

Director RUZSA JÁNOSNÉ

Cadru didactic: SIMINA-IOANA CRĂCIUN

CONTRACT DE PARTENERIAT

I. PĂRȚILE CONTRACTULUI

Între

Editura Esențial Media, din cadrul S.C. Esențial Media Press S.R.L., J03/178/2009; 25061577, PITEȘTI, județul ARGEȘ, reprezentată de Loredana Dumitrescu, în calitate de director general

Editura D'Art, din cadrul S.C. Editura D'Art Media S.R.L., J3/1048/2013; 32110184, PITEȘTI, județul ARGEȘ reprezentată de Georgian Dumitrescu, în calitate de director general

Editura Esențial Proiect Educațional, din cadrul S.C. Esențial Proiect Educational S.R.L., J3/2304/14.11.2007; 22745775, PITEȘTI, județul ARGEȘ reprezentată de Marius Cristian Dumitrescu, în calitate de director general

și

Instituția ASOCIATIA INTERCULTURALĂ ROMÂNDO-ELENĂ MACIA
reprezentată de Popescu Daniela Juliana

Instituția _____
reprezentată de _____

în care au convenit următoarele:

II. SCOPUL PARTENERIATULUI

Realizarea în comun a activităților educative / parteneriatelor educaționale, respectiv a acțiunilor pentru promovarea imaginii școlii, în anul școlar 2021-2022.

Realizarea în parteneriat a Simpozionului Internațional și a Activității aplicative:
„ **Educație fără frontiere**” / **Zambet de copil!**, iunie 2022/

Încheierea de parteneriate cu cadre didactice din țările partenere, participante la proiect.

III. OBIECTIVE COMUNE

Stabilirea unor strategii și metodologii în ceea ce privește derularea activității din cadrul proiectelor desfășurate în parteneriat.

Promovarea reciprocă, în cadrul activităților comune a imaginii instituției partenere, pentru îmbunătățirea tuturor activităților care se desfășoară în sistemul de învățământ.

Comunicarea în ceea ce privește promovarea materialelor didactice din cadrul proiectului educațional.

IV. DURATA PARTENERIATULUI

Prezentul contract de colaborare intră în vigoare la data semnării de către părți, fiind încheiat pentru anul școlar 2021-2022.

Prezentul contract poate fi prelungit și modificat prin acordul reciproc al părților.

Soluționarea oricăror litigii se va face exclusiv, pe cale amiabilă.

Nr. 00009 /10/02/2022

Editura Esențial Media
Director,
Loredana Dumitrescu

Nr. 00018 /10/02/2022

Editura D'Art
Director,
Georgian Dumitrescu

Nr. 00008/10/02/2022

Editura Esențial Proiect Educațional
Director,

Marius Cristian Dumitrescu

Nr. 39/18.04.2022

Instituția

Asociația Interculturală Româno-Ellenă Dacia

Director

Popescu Daniela

Cadru didactic:

Popescu Daniela

Nr. _____ .2022

Instituția _____

Director _____

Cadru didactic: _____

E-mail: ziarulesential@gmail.com

Tel.: 0769.447.895

www.esential-edu.ro

CONTRACT DE PARTENERIAT

I. PĂRȚILE CONTRACTULUI

Între

Editura Esențial Media, din cadrul S.C. Esențial Media Press S.R.L., J03/178/2009; 25061577, PITEȘTI, județul ARGEȘ, reprezentată de Loredana Dumitrescu, în calitate de director general

Editura D'Art, din cadrul S.C. Editura D'Art Media S.R.L., J3/1048/2013; 32110184, PITEȘTI, județul ARGEȘ reprezentată de Georgian Dumitrescu, în calitate de director general

Editura Esențial Proiect Educațional, din cadrul S.C. Esențial Proiect Educațional S.R.L., J3/2304/14.11.2007; 22745775, PITEȘTI, județul ARGEȘ reprezentată de Marius Cristian Dumitrescu, în calitate de director general

și

Instituția LICEUL TEORETIC ION CREATIVITATE-TULCEA
reprezentată de SZUCHANSZKI STEFAN IVAN

Instituția GIMNAZIUL CIUCIUIENI, R-L SINGEREI, R.M.
reprezentată de director ALBU ANGELA

în care au convenit următoarele:

II. SCOPUL PARTENERIATULUI

Realizarea în comun a activităților educative / parteneriatelor educaționale, respectiv a acțiunilor pentru promovarea imaginii școlii, în anul școlar 2021-2022.

Realizarea în parteneriat a Simpozionului Internațional și a Activității aplicative:

„Educație fără frontiere” / Zambet de copil!, iunie 2022/

Încheierea de parteneriate cu cadre didactice din țările partenere, participante la proiect.

III. OBIECTIVE COMUNE

Stabilirea unor strategii și metodologii în ceea ce privește derularea activității din cadrul proiectelor desfășurate în parteneriat.

Promovarea reciprocă, în cadrul activităților comune a imaginii instituției partenere, pentru îmbunătățirea tuturor activităților care se desfășoară în sistemul de învățământ.

Comunicarea în ceea ce privește promovarea materialelor didactice din cadrul proiectului educațional.

IV. DURATA PARTENERIATULUI

Prezentul contract de colaborare intră în vigoare la data semnării de către părți, fiind încheiat pentru anul școlar 2021-2022.

Prezentul contract poate fi prelungit și modificat prin acordul reciproc al părților.

Soluționarea oricăror litigii se va face exclusiv, pe cale amiabilă.

E-mail: ziarulesential@gmail.com

Tel.: 0769.447.895

www.esential-edu.ro

Nr. 00009 /10/02/2022

Editura ESENTIAL Media
Director,
Loredana Dumitrescu

Nr. 00018 /10/02/2022

Editura D'Art
Director,
Georgian Dumitrescu

Nr. 00008/10/02/2022

Editura ESENTIAL Proiect Educațional
Director,

Marius Cristian Dumitrescu

Nr. 1199/17.02.2020

Instituția LICEUL TEORETIC ION CREANGĂ IALCEA

Director SZUCHATISZKI STEFAN IVAN

Cadru didactic: GALUS ANA, CRAMATOR UUTINA

Nr. 81 .01.03.2020

Instituția „Gimnaziul Lincinieni”, r.l. Sîngeorgi P.M.

Director Albu Anghela

Cadru didactic: Bucatchi Maria, Morozov Sabina

E-mail: ziarulesential@gmail.com

Tel.: 0769.447.895

www.esential-edu.ro

MODALITĂȚI DE OPTIMIZARE A ÎNVĂȚĂRII LA ELEVII CU DIFICULTĂȚI DE ÎNVĂȚARE

PROF. ABRUDAN SIMONA RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ HUEDIN, JUD. CLUJ

Metodele interactive sunt modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale, sunt instrumente didactice care favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe. Ele presupun folosirea unor tehnici și procedee care îl implică pe elev în procesul de învățare, urmărindu-se dezvoltarea gândirii, stimularea creativității, dezvoltarea interesului pentru învățare, în sensul formării lui ca participant activ în procesul didactic.

Aceste metode sunt centrate pe elev și fac lecțiile interesante, îi ajută să realizeze judecăți și fundamente, sprijină elevii în înțelegerea conținuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viața reală. Fără a exclude strategiile învățământului tradițional, profesorul trebuie să folosească și strategii didactice moderne, care vor menține interesul elevilor, vor crea atmosfera propice de învățare și vor ridica actul educațional la nivelul necesar momentului în care trăim. Elevii nu trebuie să fie obiecte ale formării, ci subiecți activi ce contribuie la propria formare.

Aceste metode au un impact extraordinar asupra elevilor datorită modului de desfășurare și al caracterului ludic și oferă alternative de învățare cu „priză” la copii.

Aceste metode sunt capabile să mobilizeze energiile copilului, să-l facă să urmărească cu interes și curiozitate lecția, să-și pună în joc imaginația și energia creatoare, să afle soluții la probleme, să caute și să cerceteze.

Învățarea centrată pe elev reprezintă o abordare care presupune un stil de învățare activ și integrarea programelor de învățare în funcție de ritmul propriu de învățare al elevului. Elevul trebuie să fie implicat și responsabil pentru progresele pe care le face în ceea ce privește propria lui educație.

Literatura de specialitate prezintă câteva din avantajele învățării centrate pe elev:

- Creșterea motivației elevilor, aceștia sunt conștienți că pot influența procesul de învățare;
- Eficacitate mai mare a învățării și a aplicării celor învățate, deoarece aceste abordări folosesc învățarea activă;

- Învățarea capătă sens, deoarece a stăpâni materia înseamnă a o înțelege;
- Posibilitate mai mare de includere-poate fi adaptată în funcție de potențialul fiecărui elev, de capacitățile diferite de învățare, de contextele de învățare specifice.

În contextul educației speciale aceste metode reprezintă o resursă importantă în proiectarea activităților educative, deoarece stimulează și dezvoltă învățarea prin cooperare, ușurând astfel comunicarea, colaborarea, socializarea, relaționarea și sprijinul reciproc pentru rezolvarea unor probleme.

Copiii cu dificultăți de învățare interacționează mult mai rar cu cei din jur decât ceilalți copii cu aceeași vârstă cronologică. De aceea se impune introducerea unor programe și a unor intervenții specifice în plan social și interrelațional care să le ofere oportunitatea de a experimenta o multitudine de ipostaze sociale.

Prin activitățile de învățare, am încercat să ținem seama de dificultățile pe care copilul cu dizabilități le manifestă în relațiile sociale și am luat în considerare potențialul pe care metodele interactive îl au în dezvoltarea competențelor sociale. Am adaptat metodele activizante la specificul clasei și le-am introdus treptat ca pe niște jocuri antrenante și plăcute și am observat o creștere a interesului pe care copiii l-au manifestat în noile activități de joc și o îmbunătățire a modalităților de interacțiune.

În activitatea didactică cu elevii cu dizabilități, am utilizat metode și procedee interactive precum: Știu/ Vreau să știu/ Am învățat, problematizarea, brainstormingul, jocul de rol, cubul, explozia stelară, ciorchinele, pălăriile gânditoare, teoria inteligențelor multiple, metoda cadranelor și diagrama Venn-Euller.

Metoda ”Știu/vreau să știu/Am învățat” reprezintă o modalitate de lucru prin care se urmărește conștientizarea de către copii a ceea ce știu sau cred că știu referitor la o anumită problemă, precum și a ceea ce nu știu și ar dori să învețe. Am aplicat metoda la disciplina Citire-Scriere-Comunicare la lecția despre anotimpul primăvara-aplicare metodă:

ȘTIU	VREAU SĂ ȘTIU	AM ÎNVĂȚAT
-Lunile de primăvară -când începe primăvara -câteva semne de primăvară: apar florile, frunzele și albinele, se întorc păsările călătoare -primăvara este Paștele	-Cum se mai numesc lunile de primăvară? -De ce se întorc păsările călătoare în țara noastră primăvara? -Ce înseamnă sărbătoarea Mărțișorului? -De ce sunt patru anotimpuri?	-Mărțișorul este o sărbătoare veche, întâlnită numai în România, pentru a sărbători venirea primăverii. -Sunt patru anotimpuri, după cum încălzește Soarele Pământul. -Păsările călătoare se întorc pentru că s-au născut aici și aici vor să-și crească puii.

Metoda ”Cubul” presupune explorarea unui subiect din mai multe perspective. La unitatea tematică ”Timp și Anotimp”, la lecția ”Legenda Ghiocelului” după E. Jianu, am aplicat metoda Cubul. Pe fiecare față a cubului se va scrie cerința și elevii, prin rostogolirea cubului, vor rezolva cerințele:

1. Descrie ghiocelul, încercuind însușirile acestuia: alb, mic, gingaș, trist, puternic, mândru, viclean, furios, curajos, sincer, neînsemnat, firav, obraznic.

2. Asociază personajele cu vorbele pe care le rostesc. „N-ai înghețat?”/ „Așa mic și slab cum sunt, ce bucurie pot face omului?”/ „Cine îndrăznește să mi se împotrivesc?”/ „Ba era să mă smulgă vântul!” / „Tu erai? Am să te îngheț la noapte!”/ „Nu vă mâniati, baba Iarnă și moș Omăt.” / „Soarele mi-a trimis veste să mă arăt.”

3. Analizează reacția babei Iarna în momentul apariției ghiocelului.

4. Ordonează momentele principale ale întâmplării:

Soarele îl ajută pe ghiocel.

Ghiocelul se consideră neînsemnat.

Ghiocelul se dovedește mai puternic decât Iarna.

Iarna îl amenință pe ghiocel.

Ghiocelul rezistă frigului iernii

5. Argumentează de ce îți place/nu îți place ghiocelul.

6. Aplică din ceea ce știi despre ghiocel pentru a face o scurtă prezentare. Desenează și tu un ghiocel!

Cubul-la Matematică. Am aplicat această metodă la unitatea tematică ”Figuri geometrice”. Această activitate urmărește consolidarea deprinderilor de operare cu termeni și concepte specifice geometriei, recunoașterea unor figuri și corpuri geometrice în mediul apropiat și în reprezentări plane accesibile (incluzând desene, reproduceri, reprezentări schematice). Sarcinile specificate pe fiecare față a cubului sunt:

1. Descrie-Descrie din ce figuri geometrice este format desenul.

2. Compară-Câte laturi are pătratul și câte laturi are triunghiul?

3. Asociază-Unește fiecare figură geometrică cu obiectele care au aceeași formă.

4. Analizează-Din câte figuri geometrice este format desenul? Completează tabelul.

5. Aplică-Lipește figurile geometrice respectând indicațiile din următoarea ghicitoare:

Dintr-un cerc mai mic/ Fac capul unui pitic. / Din triunghi îi fac coif, / Și îl decorez frumos. / Fac un dreptunghi mai mare, / Gata corpul, ca oricare. / Brațe și picioare două, / Din dreptunghiuri, câte două. / Două cerculețe, mâini, / Din triunghiuri papucei, / Să poată alerga cu ei.

6. Argumentează-Cristian spune că în desenul de mai jos sunt 3 dreptunghiuri, iar Mircea spune că sunt 4. Cine are dreptate? Numără și tu!

Explozia stelară a fost o metodă interactivă pe care am folosit-o în cadrul mai multor lecții; de exemplu, lecția „Ciuboțele ogarului”, după Călin Gruia. Se prezintă elevilor planșa pe care este desenată o pereche de ciuboțele, apoi cadrul didactic solicită elevii să răspundă la întrebările de pe planșă și să așeze jetonul cu imaginea corespunzătoare întrebării:

Ce anotimp este descris în text?

Ce avea Iepurele? Ce avea Ogarul?

Cine îl însoțea pe Iepure?

Cine îi întâmpina la han?

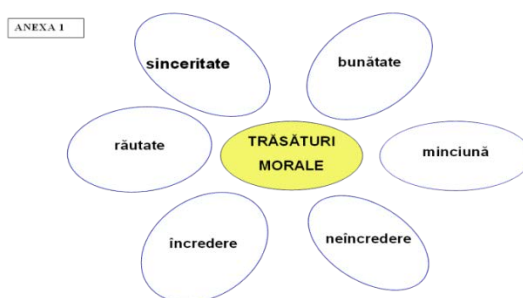
Cine a plătit Ursului?
 Când se petrece acțiunea textului?
 Unde mergea Iepurele?
 Unde s-au oprit să înnopteze? De ce s-au oprit la han?
 Când Iepurele îi lua ciuboșelele? De ce?
 De ce ogarul aleargă după iepure?

Jocul de rol. Am organizat un joc de rol la unitatea tematică, „Vreau să am o meserie”. Prin aplicarea acestei metode, elevii au devenit „actori” ai vieții sociale pentru care, de altfel, se pregătesc; întrucât ei vor ocupa în societate poziții sau status-uri profesionale, culturale, științifice, este util să „joc” rolurile corespunzătoare acestora pentru formarea unor competențe, abilități, atitudini, comportamente, convingeri.

Jocul de rol „La magazinul de litere”, i-am pus pe copii în situația de a „cumpăra” litere și a forma cuvinte. Fiecare elev poate efectua cumpărături pentru două cuvinte, în funcție de jetoanele primite. Vânzătorul „, elevul expert în litere”, reține pe cele care nu se potrivesc. Încurajează o altă căutare. Elevul cumpărător se corectează și alege alte litere, cele potrivite. Compune apoi pe banca lui cuvântul dat orientându-se după jetonul pe care îl are.

Am aplicat jocul de rol și la lecția „Legenda ghiocelului” după E. Jianu, pentru a ilustra conversația dintre fata de împărat și florile pe care le-a întâlnit.

Metoda Ciorchinele am aplicat-o la o lecție de Educație moral-civică

Pălăriile gânditoare este o metodă interactivă aplicată la lecția de citire ”Cel mai bun prieten”, după V. Sivetidis. Fiecare elev își va alege o pălărie colorată și va rezolva sarcina de lucru corespunzătoare culorii pălăriei.

Pălăria albă (informează)	Prezintă pe scurt întâmplarea.
	
Pălăria roșie (spune ce simte)	De ce crezi că se plictisea copilul de jucăriile lui?
	
Pălăria neagră (identifică greșelile)	Au făcut greșeli personajele? Argumentează!
	
Pălăria galbenă (aduce beneficii)	Care sunt aspectele bune din această întâmplare?
	
Pălăria verde (generează idei noi)	Care este cel mai bun prieten al băiatului? De ce?
	
Pălăria albastră (extrage concluzii)	Ce învățăm din acest text?
	

Metoda cadranelor este o metodă aplicată la lecția de citire "Cel mai bun prieten", după V. Sivetidis, pentru evaluarea cunoștințelor.

<p>1. Desparte în silabe cuvintele:</p> <p>casă _____</p> <p>jucării _____</p> <p>băiat _____</p> <p>munca _____</p>	<p>2. Scrie cuvinte cu sens asemănător:</p> <p>se plictisește - _____</p> <p>prieten - _____</p> <p>cuminte - _____</p> <p>băiat- _____</p>
<p>3. Alcătuieste propoziții, folosind cuvintele: jucărie, copil.</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p> <p>_____</p>	<p>4. Desenează obiectele modelate de băiat.</p>

Concluzii

Implicarea elevilor în activități didactice în care se folosesc metode interactive influențează pozitiv dezvoltarea proceselor psihice în vederea creșterii motivației și interesului elevilor pentru învățarea școlară și pentru valorificarea potențialului creativ și intelectual al fiecărui copil.

Dacă se utilizează metode interactive cu preponderență în activitatea de predare, capacitățile de receptare și învățare ale elevilor, se formează și se dezvoltă într-un ritm mai rapid, cu o motivație sporită, îmbunătățind semnificativ performanțele școlare și achizițiile lor cognitive.

În fiecare elev cu CES există un potențial care, dacă este stimulat și antrenat, poate fi valorificat, concretizat, obiectivizat în mai multe domenii ale cunoașterii. Prin metodele aplicate în procesul de predare și învățare interactivă, elevul cu CES a fost stimulat să gândească, să analizeze, să compare, să emită păreri, concluzii.

Elevii participă cu mai mult interes la activitatea didactică; interacționează mai frecvent între ei și cu cadrul didactic, solicitând și oferind ajutor; cooperează unul cu altul, se învață unii pe alții; sunt mai politicoși cu cei din jur (salută, cer voie să ia o jucărie sau să părăsească încăperea); crește stima de sine atunci când văd produsele activității lor.

Deși s-au constatat ameliorări ale conduitelor de relaționare, acestea s-au dovedit a nu avea stabilitate și consistență în timp, datorită specificului activității intelectuale ale copilului cu dizabilități, știut fiind faptul că achiziția competențelor sociale este strâns legată de nivelul de inteligență.

În urma utilizării acestor metode activizante în activitățile instructive-educative am sesizat și oarecare limitări care pot influența eficiența acestora în îmbunătățirea interacțiunilor sociale în cadrul grupului. Acestea necesită un efort crescut în pregătirea activităților, precum și resurse materiale și de timp. De asemenea, există riscul neimplicării active a copilului (în cadrul grupului pot exista copii care să nu se implice active în rezolvarea sarcinilor comune) sau se poate produce indisciplină dacă sunt multe sarcini de rezolvat.

Utilizarea unor metode participativ-activ în activitățile educative desfășurate la clasă conduce la învățarea și dezvoltarea conduitelor relaționale în interiorul grupului, la ameliorarea problemelor de adaptare și la îmbunătățirea relației profesor-elev.

Pentru a-și dovedi eficiența metodele alese trebuie să fie adaptate specificului copiilor cărora li se adresează, trebuie aplicate la anumite intervale de timp pentru a nu suprastimula copiii, materialele utilizate să fie atractive și nu depinde decât de inspirația profesorului să valorifice la maximum potențialul lor educativ și relațional.

Bibliografie:

1. Bocoș, M. D. (coord.), Răduț-Taciu, R., Stan, C. (2017). Dicționar praxiologic de pedagogie, vol. III. Editura Paralela 45.
2. Gherguț, A. (2013). Sinteze de psihopedagogie specială. Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice, ediția a III-a. Editura Polirom, Iași.
3. Preda, V. (2010). Dinamica educației speciale. Editura Presa Universitară clujeană, Cluj Napoca
4. Radu Gh. (2002). Psihologie școlară pentru învățământul special. Editura: Fundația Humanitas, București.
5. Vărășmaș T. (2008). Învățământul integrat și/sau incluziv, Editura Aramis, București.
6. Zlate, M. (2006)/ Fundamentele psihologiei. Editura Universitară București.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

**PROF. LAVINIA GABRIELA ALMĂJAN
GRĂDINIȚA "SF. STELIAN" MOLDOVA NOUĂ**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viața—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță-școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006.
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

PARTENERIAT EDUCATIV FAMILIE-GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ-SOCIETATE

**PROF. INV. PREȘCOLAR: AMBRO DENISA
LICEUL ORTODOX „EPISCOP ROMAN CIOROGARIU”
-STRUCTURA G. P. P. NR. 23, ORADEA**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil.

Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii. Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economico-istorico-culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanzabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informală. Și școala-ca instituție-a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune.

În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”.

Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri

de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice.

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatri, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță-școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. .

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006. .
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

PLAN DE DE INTERVENȚIE PERSONALIZAT (PIP)

PROF. PSIHOLOGIE SPECIALĂ ANDREICA FLORINA MARIANA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ, VIȘEU DE SUS, MARAMUREȘ

Informații generale:

Numele și prenumele: B. M

Data nașterii: 25. 05. 2008

Unitatea școlară: Centrul Școlar de Educație Incluzivă, Vișeu de Sus

Clasa: aVII-a

Durata de desfășurare: noiembrie 2021-mai 2022

Starea actuală a elevului:

Comunicare și limbaj:

-citire:nu respectă semnele de punctuație; deformează uneori cuvintele când citește; înțelegerea textului citit este lacunară.

-scriere:copiază și transcrie cu unele greșeli; în scrierea pentru dictare face greșeli de ortografie(omisiuni de litere, inversiuni și înlocuiri de litere)și de punctuație; nu începe propoziția cu literă mare.

-limbajul oral:nu valorifică în vorbirea curentă un vocabular adecvat; îi lipsește flexibilitatea în alegerea cuvintelor.

Orientarea în spațiu:nu există probleme de orientare spațială.

Orientarea temporală:cunoaște zilele săptămânii, anotimpurile, lunile anului, a achiziționat noțiuni de durată și succesiune temporală.

Organizarea senzorio-perceptivă:

-percepția vizuală:recunoaște și discriminează formele, culorile, mărimile.

-percepția auditivă:recunoaște și discriminează sunetele.

-percepția tactilă:recunoaște și discriminează mărimea și calitatea suprafețelor.

Schema corporală este structurată corect iar lateralitatea fixată.

Obiective pe termen lung:

-formarea și dezvoltarea abilităților de receptare a mesajului oral;

-formarea și dezvoltarea abilităților de exprimare orală și comunicare independentă;

-formarea și dezvoltarea abilităților de receptare a mesajului scris;

-formarea și dezvoltarea abilităților de exprimare scrisă.

Structura programului de intervenție personalizat

Obiective	Conținuturi	Metode și mijloace de realizare	Criterii minimale de apreciere a progresului	Metode și instrumente de evaluare
-să emită mesaje prin care solicită sau dă o informație	-deprinderi de a asculta și dialoga, de a întreba și răspunde	Conversația Explicația Exercițiul Lectura explicativă	Relatarea fluentă a unei întâmplări Descrierea orală a unei persoane Exprimarea gândurilor și sentimentelor Folosirea formulelor de comunicare civilizată	Evaluarea formativă Chestionare orale
-să respecte exigențele comunicării civilizate, folosind	-formule de politețe, norme de comunicare orală -capacitatea de pronunțare	Computer Fișe de lucru		Probe scrise

<p>formule de politețe</p> <p>-să pronunțe corect și clar accentuând corect cuvintele</p>	<p>corectă și clară, de accentuare și intonare a cuvintelor și enunțurilor</p>	<p>Jocuri pentru observarea aspectelor fonetice</p> <p>Jocuri de pronunțare a sunetelor</p> <p>Jocuri de pronunțare silabică</p>	<p>Pronunțarea corectă a sunetelor, propozițiilor</p>	<p>Analiza materialului de lucru</p>
<p>-să recunoască, să construiască propoziții cu punctuație diferită</p> <p>-să rostească propozițiile folosind intonația potrivită</p> <p>-să construiască propoziții după un algoritm dat</p> <p>-să recunoască și să folosească corect semnele de punctuație</p>	<p>Propoziția, punctuația și intonația ei</p> <p>-norme de punctuație ortografie și semnele de punctuație</p> <p>Ortografe(sa/s-a; ia/i-a; sau/s-au; iau/i-au)</p>	<p>-conversația euristică</p> <p>Fișe de lucru</p> <p>Propoziții lacunare</p> <p>Joc cu cuvinte care se grupează în sfere semantice largi(fructe, animale, meserii)</p> <p>Joc didactic(formarea singularului și pluralului)</p> <p>Joc didactic(antonime)</p> <p>Joc didactic(formarea propozițiilor simple și dezvoltate)</p> <p>-verificare scrisă</p>	<p>Utilizarea corectă a semnelor de punctuație</p> <p>Citirea de propoziții și texte cu intonație potrivită</p> <p>Formarea corectă a pluralului cuvintelor</p> <p>Transformarea propozițiilor simple în propoziții dezvoltate</p> <p>Folosirea corectă a ortogramelor</p>	<p>Evaluarea formativă</p> <p>Chestionare orale</p> <p>Probe scrise</p>
<p>-să înțeleagă scrierea corectă a ortogramelor</p>	<p>Alcătuirea de propoziții ortogramele învățate</p> <p>Completarea propozițiilor cu ortograma corectă</p>	<p>-conversația examinatorie</p> <p>-lucrul cu manualul</p>		<p>Analiza materialului de lucru</p> <p>Evaluare finală</p>

MIJLOACE ȘI STRATEGII DIDACTICE INOVATOARE ADAPTATE PREDĂRII ON-LINE

PROF. ÎNV . PRIMAR ARICIU FELICIA
ȘCOALA GINAZIALĂ, SAT MĂNECIU PĂMÂNTENI
JUD. PRAHOVA

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori)

Pentru învățământul preuniversitar transferul în mediul virtual al cursurilor s-a dovedit a fi mai mult decât o provocare temporară, ne a afectat profund ritmul, dar mai ales eficiența activităților de predare-învățarea-evaluare. Această realitate însă nu ne-a dezarmat și nici nu ne-a șubrezeit motivația pentru a păstra calitatea actului educațional.

Învățământul on-line deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate (vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă); reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, traditional, ”față în față” sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclul curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm.

Una dintre probleme apărute a fost care modalitate de lucru ar fi mai eficientă: asincron sau sincron. Activități didactice derulate asincron –sunt activități didactice care susțin și consolidează principalul avantaj al educației online, și anume caracterul său flexibil. Activitățile nu se derulează în timp real, iar elevii nu accesează în același timp materialele transmise/ postate. În schimb, ei pot parcurge conținuturile și rezolva sarcinile de lucru, în mod cu adevărat flexibil, atunci când programul propriu le permite. Mai mult și foarte important, activitățile derulate asincron permit elevilor să parcurgă în ritm propriu conținutul cursului, beneficiind în același timp și de un ghidaj și un feedback autentic, oferite de cadrul didactic. Activități didactice derulate sincron –sunt secvențe didactice în care interacțiunea cu și între elevi apare în timp real. Reprezintă una din opțiunile cele mai frecvente atunci când un cadru didactic ia decizia să facă tranziția la cursuri livrate online. Cadrul didactic și elevii interacționează în timp real, cadrul didactic poate transmite mesaje atât verbal cât și nonverbal, poate recepta feedbackul nonverbal al elevilor și își poate adapta modul de predare în funcție de acesta, face posibilă crearea mai rapidă a unei comunități reale de învățare.

În predarea on-line este destul de dificil pentru profesor pentru a găsi cele mai eficiente strategii și mijloace didactice datorită mai multor factori: dispozitivele folosite de elevi (telefon, laptop, tabletă), conexiune slabă a internetului în mediul rural.

Este evident că școala – chiar și re poziționată în zona digitală – trebuie să continue să reprezinte pentru copii o resursă de siguranță și de continuitate.

Voi prezenta câteva avantaje și limite ale școlii on-line.

- **Avantaje:**

- Distribuirea rapidă a materialelor didactice* – Profesorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le doresc. Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic și nimeni nu va pierde nimic pentru că informațiile rămân on-line.

- Elevii intră în posesia materialelor printr-o simplă accesare* – Orice persoană din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.

- Existența conținuturilor multimedia* – Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de material virtual care întotdeauna au eficientizat învățarea.

- Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință* – orice document poate fi editat și reeditat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.

-*Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor* – Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în același timp în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.

-*Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului* – fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel există și interacțiune virtuală și nu numai învățare individuală.

• **Limite:**

-*Dificultăți în utilizarea tehnologiei* – Tehnologia avansează zi de zi și nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea de multe ori sunt întâmpinate probleme de utilizare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme.

-*Lipsa comunicării reale/fizice* – Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

Resurse utile în format digital pe care le folosim la activități:

• wordwall.net (exerciții interactive sau printabile pentru aprofundarea cunoștințelor despre vocabular, matematică, științe, istorie etc.)

• miro.com (este o aplicație online colaborativă care partajează un editor mai multor utilizatori și poate fi folosită ca tablă interactivă)

• www.manuale.edu.ro (manuale digitale)

• clasamea.eu/(materiale didactice, activități, experiențe)

• gombis.ro/jigsaw-puzzle(jocuri puzzle)

• www.jigsawplanet.com(jocuri online)

• learningapps.org/(module de învățare multimedia într-o formă atrăgătoare pentru a crea și gestiona online)

• voxvalachorum.ro/jocuri/ciclu-primar/(jocuri, fișe online)

• www.esero.ro (resurse online)

• www.scientix.eu/ (resurse educaționale pentru științe).

Aplicații utile gratuite pe care le folosim la activități:

• Wordart.com (creare de desene cu ajutorul cuvintelor)

• Canva (creare de afișe, orare, prezentări, felicitări)

• Chatter Pix kids (aplicație de editare foto care dă voce unor imagini)

• Padlet (aplicație colaborativă care permite elevilor să co-creeze materiale, proiecte)

• Flipgrid (website și aplicație de creare resurse media, evaluare, prezentări de proiecte)

• EdPuzzle (platformă care promovează interacțiunea elevilor cu conținutul de învățare sub forma unui videoclip presărat cu întrebări create special pe conținutul video)

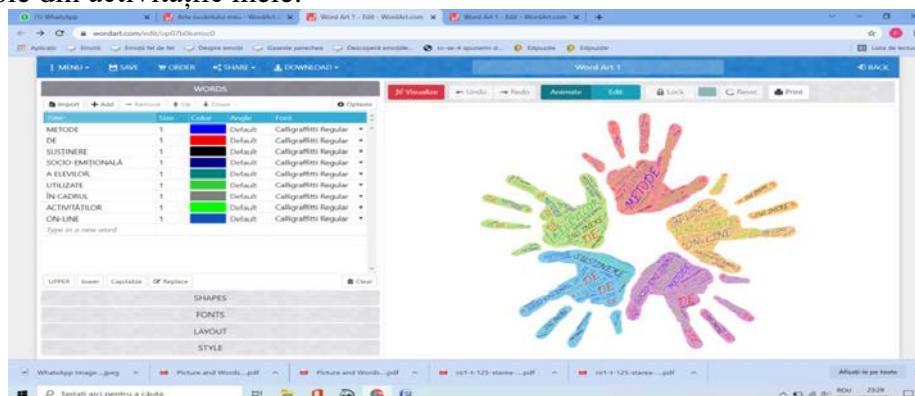
• Nearpod (platformă de implicare activă a elevilor în activitatea de învățare interactivă Are elemente de EdPuzzle și Padlet. Copiii au acces la conținut multimedia, realitate virtuală, obiecte 3D, simulări PhET)

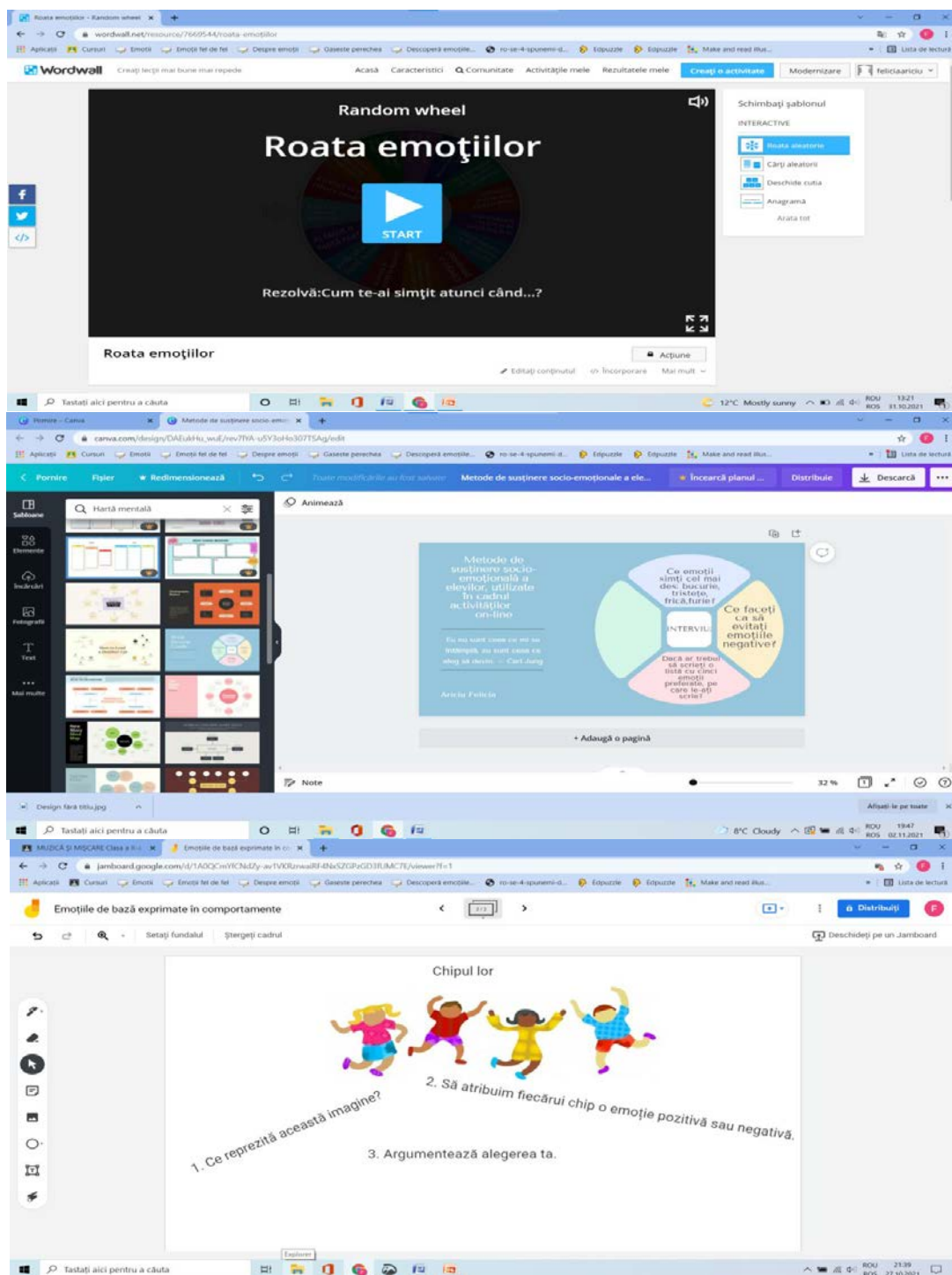
• Quik (realizare de film din fotografii deja existente)

• Google Jamboard (tablă interactivă)

• Jigsaw puzzle (jocuri gratuite).

Câteva exemple din activitățile mele:

Cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.

În opinia mea, **învățarea online trebuie să devină parte componentă din procesul educațional** și să fie dezvoltată prin pregătirea profesorilor. Cel puțin o zi din săptămână ar putea fi făcute ore online pentru că am văzut care este trendul iar școala trebuie să pregătească copiii pentru viață, iar viața presupune tot mai multă învățare online chiar și în absența pandemiei.

Cea mai mare greșeală ar fi să se considere că trebuie să revenim exact la învățarea exclusiv în sala de clasă. Ar fi bine să înțelegem și că în sala de clasă trebuie să se producă modificări substanțiale în modul de predare, unele metode fiind deja exersate în online. **Nu cred că trebuie ”să revenim la normal” (adică la trecut), ci trebuie să desprindem lecțiile și să evoluăm.**

Abordarea de tipul ”ori una ori alta” este de tipul ”alb sau negru” și este specifică oamenilor cu o viziune limitată, incapabili să vadă viitorul.

Reorganizarea sistemului educațional ar trebui să aibă loc pornind de la necesitățile pieței muncii și a cerințelor copilului, familiei și ale comunității.

Este nevoie de o schimbare radicală a învățământului tradițional, pentru o lume mai conștientă, mai flexibilă și mai responsabilă pentru viață.

Bibliografie

Mihaela Brut – Instrumente pentru e-learning, Ghidul informatic al profesorului modern, Editura Polirom, Iași, 2006.

didactform.snsh.ro/campanie-online/invatarea-online-avantaje-si-dezavantaje

digitaledu.ro/activitati-de-invatare-digitala

digitaledu.ro/resurse-educationale-deschise/

MODEL DE BUNĂ PRACTICĂ – GRECIA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR AVRAM ELENA LICEUL TEORETIC „DECEBAL”, CONSTANȚA STRUCTURĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 36 „DIMITRIE ȘTIUBEI”, CONSTANȚA

O bună practică ce se poate utiliza la clasă este modelul din Grecia deoarece are ca scop sprijinirea copilului prin oferirea unui cadru pozitiv, de sprijin și implementarea de programe de intervenție și eliminare pe cât posibil a sub-performanței școlare sau a eșecului școlar.

Școala este cadrul în care educația incluzivă și educația integrată se întrepătrund, elevul cu dizabilități lărgindu-și orizontul de cunoaștere, formându-și deprinderi, dezvoltându-și abilități și capacități, interacționând cu copiii de aceeași vârstă.

După ce a fost stabilit tipul exact al dificultății de învățare al copilului și a fost conceput un plan educațional pentru elevul cu dizabilități sau CES, cadrul didactic își va desfășura întreaga activitate urmărind evoluția școlară și psiho-socială a tuturor elevilor clasei. Astfel, se poate interveni cu un plan personalizat nevoilor acestuia, colaborând și cu experți din domeniu (psiholog, psihoterapeut, logoped etc)

Cunoașterea de colectivul clasei a capacităților și a limitelor operaționale/ instrumentale ale colegului lor cu dizabilități sau CES, contribuie la dezvoltarea unor relații armonioase, pozitive putând fi implicat în activități pe echipe, alături de colegii săi. Aceștia abia așteaptă să li se acorde atenție, săli se acorde încredere și susținere, să fie captați în activități comune cu ceilalți colegi ai lor. Acești copii cooperează cu plăcere, cu bucurie. Fiecare copil ascunde un talent oarecare, ce abia așteaptă să fie descoperit, modelat, șlefuit și pus în valoare.

Pentru o atitudine pozitivă față de colegul lor, cadrul didactic are rolul de manager al clasei de elevi care modelează personalități în formare, având în principal ca parteneri pe părinții acestora pentru a dezvolta atitudini de acceptare, susținere, motivare, implicare, colaborare a celor aflați în dificultate; de mediator în cazul situațiilor conflictuale sau tensionate; de susținător al egalității de șanse și al accesului la educație pentru toți copiii. Cadrul didactic poate colabora și cu experții în domeniu – comitetul EDEAY din școală.

Fără o abordare adecvată a acestor cerințe speciale nu se poate vorbi de egalizarea șanselor de acces și nici despre participarea și integrarea școlară și socială.

Educația integrată a copiilor cu CES urmărește dezvoltarea capacităților fizice și psihice care să-i apropie cât mai mult de copiii normali; stimularea potențialului restant ce permite dezvoltarea compensatorie a unor funcții menite să suplinească pe cele deficitare, crearea climatului afectiv pentru a-i forma motivația pentru activitate în general și pentru învățare în special, asigurarea unui progres continuu în achiziția comunicării; formarea unor abilități de socializare și relaționare cu cei din jur; dezvoltarea comportamentelor adaptative și a însușirilor pozitive ale personalităților care să faciliteze normalizarea deplină. În consecință, este necesară depistarea celor mai bune metode ca elevii cu CES să-și mențină participarea într-un mod activ, la un nivel optim pentru ca, în cadrul lecției, să nu intervină plictiseala, modificarea conținuturilor învățării fiind un proces progresiv și anevoios, mai ales sub aspectul corelării instruirii cu restul elevilor clasei. Ca și în cazul celorlalte tipuri de activități, activitățile de educarea limbajului devin prilej de încercare de a dezvolta capacitățile de exprimare orală a copiilor cu CES. Cadrul didactic trebuie să fie creativ în conceperea materialelor auxiliare care să favorizeze o evoluție favorabilă a copilului cu cerințe educative speciale.

Pentru eficientizarea activităților se pot desfășura și realiza în program: activități de relaxare, activități ecologice în aer liber, terapie prin mișcare, jocuri de intercunoaștere, confecționarea de jucării/instrumente muzicale, terapie prin dans etc.

OPERAȚIILE GÂNDIRII

BADESCU DANIELA

Gândirea este procesul psihic care dispune de cel mai vast sistem de operații. Superioritatea și poziția unui proces psihic în ansamblul vieții psihice a omului este dată de sistemele operatorii de care dispune.

Psihologia studiază operațiile gândirii ca instrumente psihice dobândite și perfecționate prin dezvoltarea intelectuală, prin învățare și exercițiu. Gândirea se află în centrul unei imense rețele de intercondiționări între toate procesele, mecanismele și activitățile psihice. Există mai multe modalități de a defini gândirea. Astfel, ea poate fi concepută ca un sistem de operații care acționează mijlocit asupra realității, transformând-o și aducând-o la o formă coerentă și inteligibilă. Perspectiva operatorie asupra gândirii a fost definitivată în primul rând prin contribuțiile psihologului elvețian Jean Piaget. Există șase operații fundamentale ale gândirii:

Operațiile gândirii acționează în cupluri operatorii ce se completează reciproc:

- analiza și sinteza, abstractizarea și generalizarea; inducția și deducția; comparația; concretizarea; particularizarea; sistematizarea.

Analiza este operația gândirii care constă în desfacerea (mintală) a unui întreg în părțile sale componente. Prin analiză însușirile unui obiect sau ale unei clase de obiecte

sunt separate, descompuse mental cu scopul de a extrage acele trăsături esențiale. Prin analiză, se relevă semnificația fiecărui element pentru întreg, importanța sa.

Sinteza vine în continuarea și în completarea analizei, ea recompune mental obiectul din elementele esențiale care au fost descoperite în urma procesului analitic.

Analiza și sinteza sunt două operații indisolubil legate, ele “se presupun reciproc”, chiar “trec una în alta”.

Abstractizarea este operația de extragere a unor însușiri esențiale, a unor invarianți cognitivi, însușiri comune pentru o întreagă clasă, categorie. Operația de abstractizare exprimă simultan două sensuri: pe de o parte se extrage ceva esențial, iar pe de altă parte se renunță la tot ceea ce este nerelevant, accidental, contextual sau conjunctural.

În psihologia cognitivă, abstractizarea este asimilată atenției selective. Aceasta este prezentată într-o multitudine de sarcini, mai simple sau mai complexe, cum ar fi:

- sarcinile de clasificare și sortare – presupun gruparea unor obiecte după unul sau mai multe criterii;

- sarcinile de modificare a clasificărilor – presupun regruparea elementelor clasificate deja după un alt criteriu decât cel folosit anterior;

- sarcinile de rezolvare a problemelor – este importantă capacitatea de a face abstracție de informațiile irelevante, nepertinente, mai ales de ordin perceptiv.

Generalizarea este operația prin care însușirile extrase cu ajutorul abstractizării sunt extinse la o clasă întreagă de obiecte-fenomene. Una dintre condițiile esențiale și necesare pentru declanșarea și stimularea generalizării o reprezintă flexibilitatea gândirii.

Abstractizarea și generalizarea operează simultan, astfel încât, pe măsură ce sunt relevate însușirile esențiale, acestea sunt extinse la categorii din ce în ce mai largi. Rezultatele abstractizării și generalizării sunt cuprinse în legi, teorii și modele explicative, care pun în evidență relații cauzale cu o sferă cât mai largă de cuprindere.

Inducția și Deducția sunt operații care descriu cel mai bine evoluția gândirii pe verticala cunoașterii. J. Piaget arăta că inducția organizează datele experienței și le clasează sub forma de concepte. Inducția are un caracter profund intuitiv, se extrag relații simple ce grupează o clasă de obiecte după criterii observabile empiric.

Raționamentul inductiv surprinde regularitatea și facilitează extragerea și formularea unei concluzii generale dintr-o multitudine de cazuri particulare.

Deducția descrie demersul descendent al gândirii pe verticala cunoașterii. Raționamentul deductiv pornește de la general, prin inferențe și implicații și ajunge la cazuri particulare. Deducția debutează prin

ipoteze sau premise demonstrate ca fiind adevărate și apoi derivă implicațiile acestor ipoteze. Din punct de vedere psihic, inducția și deducția constituie demersurile operaționale care stau la baza formării conceptelor empirice științifice.

Comparația este operația prin care se stabilesc în plan mental asemănările și deosebirile esențiale dintre obiecte și fenomene, pe baza unui criteriu. Este operația de evaluare prin raportare la unul sau la mai multe criterii. În plan perceptiv, comparația se impune deseori de la sine prin pregnanța unor însușiri, în plan cognitiv ea se desfășoară după un plan și are o anumită finalitate. Este utilă pentru analiză și sinteză.

Concretizarea (Levitov, 1963): concretizarea este un proces de ilustrare sau de lămurire a unei teze generale cu ajutorul unui exemplu; Roșca (1976): în procesul pedagogic concretizarea înseamnă exemplificare și constituie unul dintre mijloacele principale de prevenire a formalismului în însușirea cunoștințelor. Concretizarea logică este una dintre cele mai complexe operații ale gândirii. Această complexitate apare în primul rând, din faptul că ea reprezintă o continuare firească a celorlalte, în al doilea rând, din aceea că include în structura sa elemente, aspecte din toate celelalte operații. Concretizarea logică are rolul de a câștiga ce s-a pierdut prin abstractizare, adică interdependența și corelația aspectelor obiectelor. Ea apare, astfel, nu ca inversul abstractizării, ci ca o continuitate firească a ei, ca o ridicare a abstractizării la un alt nivel, superior precedentului.

Particularizarea, operație opusă generalizării, constă în individualizarea (precizarea) unui obiect, fenomen ș. a., făcând parte dintr-o categorie definită prin proprietăți generale.

Sistematizarea reprezintă operația gândirii cu ajutorul căreia cunoștințele asupra obiectelor sau fenomenelor se leagă și se ordonează într-un sistem.

Jean Piaget afirmă că acțiunile mintale, operațiile specifice gândirii, provin din interiorizarea treptată a unor acțiuni pe care copilul le face mai întâi în mod real, în practica de fiecare zi. Dacă până la un an și jumătate gândirea copilului are loc numai în planul acțiunii concrete, o dată cu însușirea limbajului copilul înțelege simbolul și o serie de acțiuni se interiorizează. Mai apoi, se formează și operații mintale specifice, cum ar fi reversibilitatea gândirii (copilul este conștient că dacă $4+5 = 9$ atunci $9-5=4$). Reversibilitatea asigură plasticitatea gândirii, posibilitatea rezolvării unor probleme exclusiv printr-o activitate mentală, fără un suport concret, în plan abstract. Acest stadiu este atins abia după 11, 12 ani.

1. Neacșu, I. (1998), *Metodica predării matematicii în clasele I-IV, Manual pentru liceele pedagogice, clasele XI-XII, București: Editura Didactică și Pedagogică*

2. Șchiopu, U. (1963). *Psihologia copilului*, București: Editura Didactică și Pedagogică

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎN PERIOADA PANDEMIEI

BALABAN PAULA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NEDELCU CHERCEA”, BRĂILA, ROMÂNIA

Pandemia provocată de coronavirus ne-a schimbat fundamental felul în care trăim. În întreaga Europă, au fost afectate toate domeniile, de la muncă la petrecerea timpului liber și călătorii. Nici sectorul educației nu a fost ferit de consecințe. Timp de luni de zile pe durata izolării, școlile, colegiile și universitățile și-au închis porțile, iar cursurile online au devenit noua normalitate. Însă educația nu se oprește la poarta școlii, iar educatorii de pretutindeni au făcut tot ce le stă în putință pentru a se asigura că elevii și studenții nu rămân în urmă.

Învățământul românesc nu a fost pregătit pentru mutarea cursurilor în online. Această pandemie ne-a luat prin surprindere lucru care a adus un deficit copiilor, principalilor subiecți ai acestui domeniu. Pentru pregătirea actului educațional, profesorii nu au fost instruiți și nu au avut cunoștințe în domeniu pentru a realiza actul educațional în conformitate cu programa școlară. Astfel, educatorii au găsit o rezolvare pentru a asigura elevilor un act educațional în conformitate cu cerințele ministerului.

Această mutare în online a fost dificilă pentru toate categoriile de persoane: elevi, profesori, părinți. Fiecare și-a schimbat ritmul vieții pentru a face posibilă trecerea de la predarea în format fizic la cea în format online. Fiecare profesor și-a adaptat modul de predare și s-a pliat pe tehnologie pentru a prezenta conținutul științific cât mai plăcut pentru a nu plictisii și pentru a nu ține copilul prea mult în fața ecranului. Lecțiile au fost interactive, realizarea lor fiind condiționată de platformele de lucru: zoom, google classroom, meet, dar și de site-uri sau filmulețe educative realizate pentru a ușura actul de predare-învățare.

La nivel preșcolar activitatea s-a desfășurat, în cea mai mare parte, asincron deoarece copilașii de vârstă preșcolară(3-6 ani) nu pot fi antrenați unor discuții în fața unui calculator/telefon din mai multe motive:

- atenția lor nu poate fi captată deoarece ei sunt înconjurați de factori externi care le distrag atenția;
- ochisorii lor nu sunt suficient de dezvoltati pentru a sta în fața unui ecran pentru foarte mult timp;
- disponibilitatea părinților, care, deși își doresc, trebuie să își concentreze atenția asupra locului de muncă.

Astfel, activitatea preșcolară s-a realizat prin transmiterea sarcinilor didactice pe care aceștia le realizau în tihnă și liniște. Evaluarea acestora era realizată sub forma unor încurajări tip mesaj. Preșcolarii rezolvau fișe de lucru, realizau desene în creion sau acuarelă, confecționau diferite colaje cu ajutorul materialelor avute la dispoziție în funcție de tema săptămânală.

În perioada pandemiei nimic nu a fost ușor însă sistemul românesc s-a adaptat noilor cerințe și a realizat actul de predare-învățare-evaluare așa cum a știut mai bine. Profesorii și-au folosit creativitatea și imaginația pentru a aduce în fața copiilor un conținut ideal învățării online.

LECTURA LA COPIII CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

REALIZAT DE: PROFESOR EDUCATOR: BĂLAN CRISTINA – SIMINA
INSTITUȚIA: ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ C. R. D. E. I. I,
CLUJ-NAPOCA

- Exemple de bună practică –

Lectura reprezintă o modalitate clasică dar și modernă de interacționare a copiilor cu cărțile. Scopul acesteia este de a crea conexiune cu cartea, în același timp dezvoltând abilități de lectură, de dezvoltare a atenției, dezvoltare a vocabularului și a limbajului, înțelegerea succesiuni și a relațiilor cauză – efect.

În cazul copiilor mici și de vârstă școlară mică, lectura se face prin intermediul poveștilor ilustrate și poeziilor foarte ritmate. În ziua de azi cartea nu mai are valoare absolută, putând fi utilizate tablete sau telefoane cu cărți în format pdf sau înregistrări ale cărților citite încărcate pe platforma youtube.

Copiii cu dizabilități ocupă un loc aparte în această ecuație, deoarece în cazul loc selecția de cărți este foarte importantă, cărțile trebuie să existe fizic, materialul imagistic trebuie să fie adaptat nivelului de înțelegere, textul ușor și scurt datorită dificultăților de concentrare și atenție cât și al latenței înțelegerii mesajului.

Cărțile trebuie să fie selectate în funcție de tipul de dizabilitate al acestora, astfel că la copiii cu dizabilități vizuale se vor folosi cărți cu imagini foarte mari, imagini contrastante și în relief. În cazul copiilor cu dizabilități auditive se pot folosi cărțile cu imagini simple și clare dar și cu text redus. Cărțile folosite vor fi sub limita de vârstă recomandată deoarece cei ce prezintă întârzieri cognitive (sau dizabilități intelectuale) cum ar fi în cazul unor copii de 7 ani, nu se pot citii cărți recomandate pentru această vârstă deoarece nu pot urmări și înțelege conținutul liniar fiind încărcat de multe întâmplări în lanț ce nu le pot ține minte sau reda ulterior, prezentând doar evenimente cu importanță afectivă pentru acel copil, omițând redarea concretă a faptelor.

Lectura cu cel mai mare impact asupra copiilor cu cerințe educative speciale este lectura cu voce tare în grupuri mici. În momentul de față se desfășoară foarte multe proiecte la nivel local, județean, dar și național cu privire la dezvoltarea interesului pentru lectură a noii generații. Sunt diverse instituții sau persoane publice care realizează activități de citire cu voce tare fie într-o instituție, fie în format online prin intermediul platformelor de socializare. Printre acestea se numără KINDERPEDIA prin educatori care citesc lunar cărți pentru copii și permit participarea online gratuită la sesiunile de citire, RELAXKIDS din Cluj – Napoca prin mentorul care citește povești de relaxare pentru copii utilizând tehnici de calmare și meditație pentru copii și nu în ultimul rând Proiectul național de încurajare a lecturii "Citește-mi 100 de Povești" prin care se formează personal calificat prin cursuri speciale "Cursul Magia Lecturii" ce învață educatorii și profesorii cum să citească copiilor și să interacționeze cu cărțile și poveștile din ele, realizat de Asociația Ovidiu. RO.

În calitate de profesor educator la o clasă cu elevii cu dizabilități intelectuale ușoare și moderate, am parcurs Cursul de formare în Magia Lecturii și am derulat cu clasa Proiectul "Citește-mi 100 de cărți". Am achiziționat cărți și am împrumutat de la bibliotecă cărți ilustrate de actualitate pe nivelul de înțelegere și dezvoltare al copiilor. Am derulat sesiuni de citire cu voce tare a cărților ilustrate, având ulterior aplicații practice sau sarcini pe baza poveștilor, respectiv a conținutului cărților.

Am selectat cărți diversificate: cărți științifice, cărți interactive, cărți cu ferestre, cărți cu sunete, cărți cu poezii și cărți cu povești. Am ales povești amuzante scurte și ușor de urmărit. Am folosit peste 150 de cărți, dar cele mai dragi titluri pe care au solicitat elevii să le recitească au fost: "Suntem într-o carte", "Am o pasăre pe cap", "Râsul cel mai bun antidot", "Ghici, ghici, ghici ce voi desena aici 1 și 2", "Motanul Pete și pizza perfectă", "Motanul Pete, ador teneși albi", "Hansel și Gretel", "Ridichea uriașă", "Turtița"ș. a. Activitatea de lectură a fost într-un cadru lejer și bine conturat expus printr-un colț de lectură amenajat în sala de curs.

Ca și concluzii am constatat că există beneficii de ambele părți și pentru cititorul adult dar și pentru copii. Astfel că adultul cititor și-a exersat și și-a dezvoltat o serie de deprinderi printre care dicția, intonația și pasiunea pentru lectură. Elevii au început să își dezvolte pasiunea pentru lectură, capacitatea de atenție

și concentrare, au învățat cuvinte noi, au urmărit secvențialitatea poveștilor reproducând cu acuratețe pe scurt acțiunea din poveste înțelegând morala și mesajul. În cele din urmă pot spune că prin intermediul acestei activități s-a creat o conexiune unică între profesor – elevii și elevi-elevi, vorbind un limbaj comun al poveștii și simțindu-ne bine împreună în tot acest timp.

De asemenea am încurajat și citirea acasă prin achiziționarea și oferirea unor cărți de colorat cu povești elevilor din clasă, tocmai pentru a încuraja lectura și interacționarea cu materialul cărților. Deși noi am finalizat acest proiect la clasă, am continuat și voi continua să le citesc elevilor mei pentru a îi ajuta să descopere o lume nouă, plină de culoare, bucurie și bunătate prin intermediul cărților.

MOTIVARE ȘI ÎNVĂȚARE!

PROF. EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT BELCIOI FLORENTINA LICEUL TEHNOLOGIC „PAMFIL ȘEICARU”, CIOROGÂRLA, ILFOV

Școala, cea mai importantă instituție din viața noastră de copil, adolescent, tânăr sau adult. Este locul unde ne formăm ca oameni, învățăm să scriem, socotim, interacționăm, ne dezvoltăm personalitatea, descoperim abilități și deprinderi pe care le dezvoltăm, consolidăm și perfecționăm, să gândim în așa fel încât să ne descurcăm în viață, să ne urmăm visul spre al împlini. Școala nu e la fel, ea se schimbă mereu, aici ma refer la întregul context precedent (învățarea online, schimbarea frecvența a scenariilor) a dus la o perioada de readaptare a elevilor destul de dificila. Pandemia a avut un impact emoțional asupra tuturor, izolarea de prieteni, colegi, rude, fiind destul de greu de suportat, școala on-line a trebuit adaptată situației date, programa școlară adaptată sistemului de predare – învățare-evaluare on-line, etc. Elevii au revenit la școală demotivați, apatici și anxioși. Pentru a relua cât mai repede și cât mai eficient procesul educativ am ales să realizăm o ora interdisciplinară care să-i entuziasmăm și care să grăbească readaptarea lor.

Metodele didactice moderne au fost în acest an utilizate mai mult ca oricând. Încadrarea unei metode într-o anumită clasă nu este definitivă, ci relativă. Astfel, o metodă tradițională poate evolua spre modernitate, iar de multe ori în metodele moderne surprindem secvențe destul de tradiționale sau descoperim că variante ale acestei metode erau de mult cunoscute și aplicate.

Metoda este selectată de cadrul didactic și este pusă în aplicare în lecții sau activități extrașcolare cu ajutorul elevilor și în beneficiul acestora; în toate cazurile presupune o colaborare între profesor și elev, participarea lor în găsirea de soluții, la distingerea dintre adevăr și eroare și care, sub forma unor variante și/sau procedee selecționate, se folosește pentru asimilarea cunoștințelor, a trăirilor valorice și a stimulării spiritului creativ.

Interdisciplinaritatea-interpătrunderea disciplinelor, o învățare prin comunicare, prin colaborare, ce produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup. Prin metoda selectată am urmărit gradul de integrare aplicativ realizat prin transfer de metode și având drept rezultat aplicații practice concrete.

Sunt de părere ca predarea acestor noțiuni să se facă în natură, într-un cadru relaxant, unde pot observa, studia și înțelege fenomenele cu o mai mare ușurință, astfel activitățile se vor desfășura pe terenul de sport, iar în clasă elevii vor dobândi noțiunile necesare studiului energiei amintindu-și notiunile fenomenelor legate de mișcarea rectilinie uniformă.

Primul obiectiv este adaptarea conținuturilor la realitatea imediată; realizarea învățării în timpul desfășurării orei de educație fizică, acolo unde ne-ar plăcea să petrecem cât mai mult timp, unde ne încărcăm cu energie și unde relațiile elev-profesor, elev-elev devin mai prietenoase iar procesul instructiv-educativ mai placut. Ne-am propus printr-o bună colaborare între discipline (educație fizică și sport, fizică) ca elevii să-și însușească conceptul de energie (să pună în practică cunoștințe teoretice acumulate). Pornind de la “creativitate și modernitate” în lumea educației, ne propunem să evidențiem metode moderne de predare – învățare – evaluare prin activități flexibile cum ar fi jocul didactic.

Jocul didactic reprezintă unul din mijloacele folosite cu succes în cadrul procesului de instruire, iar datorită conținutului și a modului de desfășurare, activează întregul colectiv al clasei, dezvoltă spiritul de echipă, de într-ajutorare; de asemenea, se formează și se dezvoltă unele deprinderi practice și de muncă organizată. Jocul didactic este folosit cu succes și în acele tipuri de activități care sunt dedicate recapitulării, putând constitui și un reper de evaluare. Cu ajutorul jocului didactic am reușit să îmbinăm armonios noțiunea teoretică – viteza și energia cinetică– cu practica.

Cunoaștem și plecăm de la noțiunile teoretice: distanța parcursă – distanța pe care o parcurge corpul mobil între două puncte; durata-perioada de timp în care corpul mobil s-a aflat în mișcare; viteza medie-raportul dintre deplasarea corpului mobil și durata mișcării sale.

Ulterior s-a atins un alt obiectiv al lecției fizică – sport prin aflarea energiei cinetice a corpului aflat în mișcare (este acea energie datorată mișcării-de translație-cu viteza v)

Jocul “cine-i mai rapid și cine se opreste mai repede”

Fiecare elev din clasa a IX realizeaza proba de viteza.

Alergare de viteză cu start de jos pe distanța de: 50m – 20 de elevi, 70m – 10 elevi.

La final datele sunt înregistrate într-un tabel după ce fiecare elev și-a calculat individual viteza medie apoi folosindu-și masa proprie energia cinetică. Datele calculate sunt verificate și sunt predate profesorului de fizică. După introducerea acestora într-un tabel de tip excel acestea sunt sortate și interpretate astfel încât prin conversație euristica se extrag concluziile necesare. Se desemnează elevul și eleva care au alergat cel mai rapid pe distanța de 50 m, respectiv elevul și eleva care a alergat cel mai rapid pe distanța de 70 m.

„Cel mai rapid elev“ distanța 50 m F. E. A și F. A „„ Cel mai rapid elev“ categoria 70 m C. M și V. A

Când noțiunile de fizică se regăsesc practic în activitățile de învățare specifice și altor discipline (ex: viteza corpurilor aflate în mișcare –proba de viteză din cadrul orei de educație fizică) sunt mult mai ușor de abordat și de înțeles pentru ei.

Elevii au reușit să facă determinări ale duratelor, să noteze aceste date într-un tabel de valori și apoi să calculeze și să exprime corect valorile vitezelor obținute: valoare numerică + unitatea de măsură corespunzătoare (ex. 5. 90m/s).

BIBLIOGRAFIE: •

Todea, S., Jocuri de mișcare, Editura Fundației România de Mâine, București, 2002. Cârstea, GH. – Teoria și metodică educației fizice și sportului, Editura Universul București, 1993.

• Chateau, J., Copilul și jocul, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980.

• Victor Stoica, Corina Dobrescu. – Manual de fizica clasa a IX-a, Constantin Mantea/ Mihaela Garabet, Editura ALL 2004

• Ciolan, Lucian, 2008, Învățarea integrată, Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Editura Polirom Iași. Drake, S. M., 1993

PLAN DE ACȚIUNE PENTRU INTEGRAREA COPIILOR CU DIZABILITĂȚI

PROF. BENZAR VALENTINA IOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COM. ȘTIUCA
JUD. TIMIȘ

Școala inclusivă putem să o asociem cu sintagma „școală pentru toți” sau cu sintagma „școală pentru diversitate, . . . O astfel de școală are ca misiune de a le oferi tuturor posibilitatea de a învăța în funcție de ritmul, capacitățile și nevoile proprii și de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personalitate. Ideea este că finalitatea sistemului național românesc este de a forma cetățeni care sunt membrii ai aceleiași matrice sociale și care împărtășesc aceleași seturi de valori. Deci școala este doar o parte din sistemul social, iar schimbările din cadrul educației nu pot avea succes dacă nu sunt susținute de celelalte segmente din social.

În acest sens, managerii școlari trebuie să gândească anumite demersuri, planuri de acțiune prin care să implice și alte segmente ale societății astfel încât școala să manifeste atitudini pozitive față de integrare, și, într-o perspectivă cât mai apropiată, față de incluziune.

Astfel o școală care se vrea cât mai aproape de ideea de „școală inclusivă” trebuie să pună în aplicare un plan de activități pentru realizarea unui mediu de învățare incluziv la nivelul școlii

Planul de intervenție pe care îl propune unitatea școlară, trebuie neapărat să acorde un cadru propice și sigur pentru desfășurarea activităților. În primul rând trebuie să asigure accesul tuturor copiilor, indiferent de cât de diferiți sunt ei, avându-se în vedere posibilitatea copiilor de a ajunge fizic la activitățile desfășurate în școală, de a se putea integra în școală și de a răspunde favorabil solicitărilor acesteia. Școala trebuie să fie dotată cu rampă, cu grupuri sanitare conform normelor în vigoare, cu microbuz școlar, cu mobilier adecvat, cu spații de joacă de educație fizică. . . etc.

În al doilea rând planul de intervenție trebuie să identifice și să implementeze cele mai adecvate activități care să asigure calitatea educației, adică să identifice acele dimensiuni ale procesului didactic, ale conținuturilor învățării, ale strategiilor didactice, cât și calitățile tuturor agenților educaționali, care să sprijine învățarea tuturor categoriilor de copii, astfel încât să fie asigurat succesul, **iar sistemul să fie deschis, flexibil, eficient și efectiv.**

Având în vedere că în cazul educației, școala este un segment al societății (e adevărat că este unul foarte important), orice plan de realizare a unui mediu incluziv trebuie să cuprindă activități la nivelul elevilor, dar și la nivelul părinților, la nivelul cadrelor didactice, cât și la nivelul comunității.

- LA NIVELUL ELEVILOR

În cadrul orelor specifice, cum ar fi „Dezvoltare personală, ,, Consiliere și orientare”, se desfășoară lecții, activități cu tematică, pentru înțelegerea interactivității, învățării și dezvoltării prin inter-relaționarea cu ceilalți, fiecare învățând și dezvoltându-se prin raportare la ceilalți.

Profesorii trebuie să organizeze contexte de învățare, autentice, diferite activități de învățare, pentru ca școala să devină un teritoriu al experiențelor practice și al relațiilor interumane.

1. Un prim exemplu, la *Dezvoltare personală*, la tema „Meserii” se pot desfășura următoarele activități:

-vizionarea unui material audio despre meserii-„Haideti să învățăm meseriile!”-https://www.youtube.com/watch?v=vV0v_OJnIc

-fișe de lucru cu exerciții unde trebuie să realizeze corespondența între imagini (persoana care face un anumit lucru și meseria/profesia);

-identificarea unor exemple din viața personală („ Tatăl meu face case. El este constructor. ” ,, Mama mea coase haine. Ea este croitoreasă. ”);

-joc didactic pe echipe-„ De-a vânzătorul”/, „ De-a librarul”-elevii trebuie să respecte succesiunea logică corespunzătoare procesului de cumpărare: salutul politicos, informarea asupra mărfii necesare/cărții dorite, consultarea vânzătorului/librarului, cercetarea mărfii/cărții, achitarea prețului, solicitarea bonului;

-activitate practică-„ De-a croitorul”-după intuirea materialului, copiii vor decupa după contur

îmbrăcămintea pentru fete și băieți și vor „îmbrăca” siluetele respective (fata sau băiatul). Vor decupa costume pentru diferite meserii/profesii.

Resurse: laptop, videoproiector, fișe de lucru, cărți, diferite alimente, casă de marcat de jucărie, bani de carton, foarfece, lipici.

Această activitate trebuie să se axeze și pe ideea de „fiecare este unic” și astfel fiecăruia i se potrivește cel mai bine o anumită activitate. Se poate începe astfel o orientare în carieră, prin această activitate și elevii cu anumite deficiențe ar putea să-și dea seama care ar putea fi meseria lor, un pas destul de mare spre autonomie și spre câștigarea unui bun cetățean.

Acestor tipuri de activități i se pot asocia diferite forme de evaluare: observare sistematică, aprecieri individuale și globale.

2. Un alt exemplu de activitate care se poate desfășura cu copiii vizând aceeași idee sunt excursiile tematice la diferite obiective economice din apropierea unității școlare. Chiar dacă necesită resurse mai mari, acest tip de activitate este foarte utilă, pentru familiarizarea celor mici cu diferitele activități economice, astfel încât orientarea școlară și profesională este mult ușurată.

Astfel de activități se pot desfășura după următorul plan:

- deplasarea la obiectivul economic ales;
- precizarea normelor de protecție;
- prezentarea meseriilor: etc. ;
- observarea procesului tehnologic de obținere a produselor respective;
- formulare de întrebări și răspunsuri;
- realizarea unor lucrări: desenarea unor produse de , colorarea unor fișe cu meserii, realizarea unor lucrări din plastilină.

Resurse: laptop, videoproiector, microbuz școlar, fișe de lucru, produse specifice, carioci și creioane colorate, plastilină

Evaluare: răspunsuri orale, turul galeriei

LA NIVELUL PĂRINȚILOR

În condițiile unei școli incluzive, părinții participă direct la viața școlii și pot influența în mod direct anumite decizii care privesc procesul educațional. Scopul educației incluzive este nu numai de a-i educa pe copii cu CES ci și de-a-i menține în familie și în comunitate. Deseori noi, dascălii întâmpinăm dificultăți cauzate de atitudinea de reținere ori de neîncredere din partea unor părinți referitor la elevii cu nevoi speciale. Managerul unei școli care se vrea incluzivă trebuie să prevadă în planul său operațional și unele activități extrașcolare în care să-i implice efectiv pe părinți. În cazul copiilor cu CES, participarea părinților la viața școlară aproape că devine obligatorie.

Factorii educaționali din școală (învățători, dirigenți/ manageri) trebuie să stabilească punți de legătură specifice pentru o mai bună comunicare între părinți și copii, între părinții unui copil obișnuit și părinții copiilor cu CES, între părinți și școală, pentru a-i educa cât mai bine împreună.

Câteva idei de activități:

-proiecte de parteneriat educațional cu părinții-„, Copil ca tine am fost și eu”; Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape foarte bine planificate, care au ca scop stabilirea unei relații de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice și cu alți profesioniști.

-, „Copilăria de ieri. . . și de azi”-masă rotundă-împărtășirea unor amintiri din copilăria părinților (activități desfășurate în timpul liber, statutul de elev, recompense și pedepse, etc.), prezentarea unor fotografii;

-, „Serbarea de 8 MARTIE”-implicarea părinților în sărbătorirea femeii, alături de copii la activitățile desfășurate cu această ocazie;

-activități recreative organizate pentru copiii și pentru părinți și promovarea acestora pe site-ul școlii (exemple de implicare a părinților în activitățile de sprijin pentru copiii cu CES, fotografii din timpul activităților).

-activități de voluntariat de ajutorare a familiilor aflate în situații mai speciale, acțiuni care să se desfășoare în parteneriat cu părinții.

-solicitarea tuturor familiilor cu copii care prezintă cerințe educaționale speciale să participe la aplicarea programelor educaționale și terapeutice propuse;

Ca resurse în cadrul acestor activități pot fi: părinți, bunici, copii, cadre didactice, materiale necesare promovării și organizării activităților, fotografii.

Evaluarea activităților se poate face prin organizarea unor expoziții de fotografii, aplicarea unor chestionare.

LA NIVELUL CADRELOR DIDACTICE

La acest nivel se pune problema colaborării și întraajutorării între diferitele cadre didactice dacă într-o anumită clasă există elevi cu cerințe speciale. Dirigintele sau învățătorul se preocupă de modalitățile prin care să colaboreze cel mai bine cu colegii astfel încât elevul să fie sprijinit să-și atingă potențialul.

Ca activități care să fie incluse în planul operațional al managerului unei școli ar putea fi:

- Lecții demonstrative în cadrul schimburilor de experiență organizate la nivelul cercurilor pedagogice;

- Planuri comune de intervenție învățător cu profesorul de sprijin sau itinerant.

- Proiecte educaționale realizate prin parteneriate între școli-în special parteneriate cu școlile care ar putea furniza specialiști în nevoi speciale;

- Realizare de materiale de promovare a școlilor incluzive (pliate, afișe, bannere, site-ul școlii, mape de prezentare etc.) cu ocazia diferitelor evenimente cum sunt organizarea diferitelor zile.

- *"Ziua porților deschise"-eveniment organizat de școala incluzivă;*

- *"Zilele școlii"-eveniment organizat de școala incluzivă;*

- Afișarea pe site-ul școlii a următoarelor documente/ materiale: proiectul de dezvoltare instituțională, oferta educațională a școlii, R. A. E. I, articole, fotografii, filme ce prezintă exemple de bune practici din școală etc.

Resursele acestor activități: cadre didactice, filme, planul activităților, documentele de încărcat pe site-ul școlii, sponsorizări, etc.

În privința **COMUNITĂȚII**, managerul unei școli incluzive poate să desfășoare o serie de activități de genul:

-informarea și sensibilizarea comunității locale cu privire la posibilitatea integrării elevilor cu CES în cadrul festivității de deschidere/ încheiere a anului școlar (invitarea primarului, preotului, a unui ziarist, a reprezentanților unor firme, ONG-uri); ;

-sporirea conștientizării din partea comunității a necesității implicării în viața școlii prin activități de tipul „ Ziua porților deschise" sau „ Zilele școlii";

-schimbarea mentalității și atitudinii opiniei publice față de copiii cu nevoi speciale prin publicarea de articole în mass-media, emisiuni TV, interviuri;

-dezvoltarea unei rețele de cooperare în domeniul educației, implicată în procesul de integrare (poliția, biserica, serviciile sociale, cabinetul medical).

Măsurile de promovare a schimbărilor la nivelul școli au evidențiat necesitatea modificării sau revizuirii sistemelor manageriale, astfel funcția de conducere să fie exercitată pe scară mai largă, astfel să sprijine crearea unui climat favorabil asumării unor riscuri pentru desfășurarea în condiții optime a activităților planificate.

Bibliografie

- **Programul „CRED”-MODUL 3. Aspecte transversale în abordarea și implementarea curriculumului național, Pachet 3. 1. Consiliere și dezvoltare personală. Rolul cadrului didactic în construirea și dezvoltarea unor medii de învățare inclusive, Autori: Călineci Marcela Claudia Țibu Speranța Oancea Ana Maria Goia Deli**

METODE ACTIV-PARTICIPATIVE IN PREDAREA/INVATAREA LIMBII ENGLEZE

PROF. ADINA BOBIRNICH
COLEGIUL NATIONAL "MIHAI VITEAZUL"-SLOBOZIA

În procesul de învățare a unei limbi străine, profesorul are poate cel mai important rol pentru elevi. Cei mai mulți dintre aceștia apreciază profesionalismul, seriozitatea, punctualitatea și, nu în ultimul rând, creativitatea profesorului.

În cele ce urmează, vă propun câteva soluții pentru a transforma ora de curs într-o experiență plăcută și relaxantă, toate derivate din **metoda comunicativă de predare**. Aceasta este una dintre cele mai apreciate la ora actuală, întrucât stimulează **fluența elevilor**, pregătindu-i să facă față cu brio situațiilor de zi cu zi (la aeroport, la restaurant, la magazin, la birou etc).

1. Brainstorming-ul. Este poate una dintre cele mai comune tehnici de stimulare a creativității, dar și una dintre cele mai eficiente. Această tehnică poate fi folosită cel mai des înaintea unei activități de citire sau pentru rezolvarea unei anumite probleme, în general. Brainstorming-ul este o tehnică generatoare de idei noi, pe un subiect. Această metodă stimulează activitatea creatoare a elevilor în rezolvarea problemelor și contribuie la exprimarea ideilor. Studenții oferă diverse variante de rezolvare a problemei. În brainstorming este important cantitatea de enunțuri, dar nu calitatea. Profesorul ar trebui să asculte toate enunțurile și să nu le critice. În plus, el trebuie să inspire elevii să dea cât mai multe variante de rezolvare a problemei. Lipsa criticii creează condiții favorabile pentru cei care învață să-și exprime ideile în mod liber, iar aceasta, desigur, îi motivează. La sfârșitul activității de brainstorming, toate ideile exprimate sunt scrise și apoi analizate.

2. Cluster. Următoarea metodă inovatoare este clusterul. Conform literaturii de specialitate, este una dintre metodele utilizate pe scară largă în predarea unei limbi străine în prezent. Aceasta poate fi utilizată la toate etapele de predare a limbii străine atât elevilor tineri, cât și persoanelor mai în vârstă. În prezentarea de cuvinte noi, profesorul scrie un nou cuvânt pe tablă. Sarcina elevilor constă în formarea combinațiilor de cuvinte, utilizând cuvântul dat. De ex., este dat cuvântul carte. Elevii formează combinații de cuvinte cu cuvântul „carte”: cartea mea, o carte bună, o carte interesantă, o carte captivantă etc. Această metodă implică toți elevii în munca activă și-i motivează să fie activi. Aceasta poate fi utilizată în mod eficient la îmbunătățirea discursurilor.

3. Jocul de rol. Jocul de rol este, de asemenea, o activitate utilizată în metode de predare inovative. Această metodă îmbunătățește eficiența predării. Jocul de rol implică elevii în munca activă influențând pozitiv motivația lor interioară. Motivația lor intrinsecă creează o atmosferă plăcută și condiții favorabile pentru activitatea de cooperare și ajută la formarea abilităților practice. În timpul jocului de rol, sunt formate și îmbunătățite astfel de aptitudini ca și creativitatea, ingeniozitatea de a ieși din situații dificile, autogestionarea etc. Jocul de rol nu are numai scop educațional, dar are, de asemenea, și obiective sociale, deoarece profesorul modelează și folosește unele situații de viață în procesul de învățare-predare. Atunci când un profesor folosește metoda jocului de rol în predarea limbii străine el/ ea ar trebui:

- să creeze o atmosferă cordială între elevii care participă la joc;
- să creeze condiții favorabile în procesul de predare și folosind argumente pro;
- să țină cont de caracteristicile personale ale celor care învață; – să ajute elevilor să se simtă liberi și acest lucru îi va ajuta să-și joace rolul pe

4. Gramatică prin cântece. Mulți profesori se gândesc să facă mai antrenantă învățarea unui timp și a unui aspect verbal (de. ex. present tense continuous, present perfect tense continuous etc) prin folosirea unor fragmente dintr-o melodie. Astfel, pentru fixarea cunoștințelor, în ceea ce privește folosirea unui timp verbal, se elimină din textul cântecului structurile pe care elevii trebuie să le asimileze, iar, în timp ce ascultă melodia, ei completează cu elementul gramatical corect. Iată un exemplu care poate fi utilizat atunci când se predă timpul verbal “present perfect”. O astfel de melodie este „I still haven’t found what I’m

looking for” de la U2. O foaie de lucru arată astfel (se poate folosi și pentru fixarea participiului trecut, care intră în formarea timpurilor perfecte):

I [have climbed] the highest mountains

I [have run] through the fields

Only to be with you

Only to be with you

I [have run]

I [have crawled]

I [have scaled] these city walls

These city walls

Only to be with you.

5. Cursanții “preiau” comanda. Este o altă strategie prin care atmosfera din sala de curs va fi una creativă. Pentru aceasta, profesorul îi poate invita pe elevi să lucreze în perechi/ grupuri și să planifice, de exemplu, o parte dintr-o lecție sau subiectele pentru evaluarea finală. Cel mai bine este să se stabilească dinainte obiectivele lecției: gramatică, vocabular, citire etc. Astfel, profesorul poate fi surprins de implicarea acestora.

Așadar, nu uitați: **punerea în prim-plan a creativității, a gândirii critice și a dezvoltării personale crește eficiența didactică, prin învățarea participativă.**

Bibliografie:

MASLOW A, A theory of human motivation. Psychological Review, 50, 370-396. Retrieved June 2001, from <http://psychclassics.yorku.ca/Maslow/motivation.htm>. An internet resource developed by Christopher D. Green York University, Toronto, Ontario, ISSN 1492-3713

VIZENTAL A., Metodica predării limbii engleze, Editura Polirom, Iași, 2008, ISBN 978-973 – 46 – 09543

DEZVOLTÂND MUȘCHII BUCURIEI

PROF. ÎNV. PRIMAR BONCHIȘ MARIA-IOANA
ȘCOALA GIM. NR. 1 RIENI-STRUCT. ȘCOALA PRIMARĂ NR. 1
VALEA DE JOS, BH

Mulți părinți sunt concentrați în mod limitat și până la obsesie pe dezvoltarea intelectuală a copiilor lor. Este necesar să înțelegem că la fel de importantă este pentru copii și dezvoltarea „mușchilor” bucuriei.

De ce să nu alegem scurtătura și să îi învățăm să fie fericiți? Undeva în interiorul nostru știm că un copil fericit își va găsi drumul prin lume și va găsi o cale prin care să aducă o contribuție omenirii care să îi facă și pe părinți mândri de el.

Ce putem face pentru dezvoltarea „mușchilor” bucuriei? Cel mai important lucru este să ne asigurăm că motivația activităților pe care le realizăm cu copilul este amuzamentul.

Competiția în a crește super-copii este din ce în ce mai acerbă. Educația a fost întotdeauna competitivă, dar acum oferta în ceea ce privește tehnologiile de dezvoltare a copilului induc stresul că dacă nu este instruit continuu, copilul va rămâne în urmă. Dacă renunțăm la competiție și aruncăm lanțurile prejudecăților culturale, ne vom regăsi puterea și pofta de viață!

Drepturile părinților

Toate cărțile pentru părinți sunt despre cum să nu facem rău copilului. Între timp renunțăm la propriile noastre arii de interes, la propriile vieți pe câmpul de joacă al educației competitive. Copilul respiră în atmosfera noastră. Dacă suntem geniali în ceea ce facem, copilul doar respirând în aura noastră va deveni la fel. Dacă neducem viața cu bucurie, copilul ne va urma exemplul. A ne sacrifica pe noi înșine pentru a da copilului ceea ce ne refuzăm nouă este o orientare greșită și sortită eșecului.

Educație cu pasiune

Prima regulă pentru a reuși să ne reaprindem propria flacăra este să ne urmăm cele mai adânci aspirații. Urmându-ne înzestrările putem puncta și pe tabla de scor a competiției. Atunci când facem ceea ce ne place în loc să facem ceea ce ar trebui să facem, copiii vor deprinde aptitudinile, indiferent ce ne place nouă să facem. Când facem ceea ce ar trebui să facem, copiii rețin sentimentul entuziasmului forțat. Ne putem urma vocația și atunci când ne creștem copilul și atunci el va avea părinți radioși.

Autoritatea

Între permisivitatea echilibrată și opresiune există o limită foarte fină. Mai ales în educația dată de părinți, copiii trebuie să știe că părinții sunt șefii. Părintele trebuie să își păstreze autoritatea, dar nu într-o manieră rigidă, ci enunțând și explicând anumite principii de bază care trebuie respectate, pentru că atunci când spunem NU relativ la ceva, concomitent el spune DA relativ la altceva.

Odată ce ne clarificăm ce este important pentru noi, cum vrem să ne petrecem timpul prețios, putem decide la ce activități spunem da și la care spunem nu. De exemplu, dacă ne estelimpede faptul că a urma pe rând fiecare modă în educație „o să ne bage în pământ”, atunci ne stabilim clar următorul principiu: *Cel mai important lucru este să fii cu adevărat prezent.*

Din momentul în care un astfel de principiu este exprimat clar în cuvinte, arătând ce ne dorim cel mai mult pentru copiii noștri, vom putea spune NU multor activități. Mulți dintre noi știm în adâncul nostru că de fapt copiii au cea mai mare nevoie și își doresc cel mai mult să fie cu noi pur și simplu.

Integritatea

Odată cu apariția copilului, relația de cuplu cunoaște numeroase transformări, dar este necesar să fim conștienți de faptul că relația părinților este un factor de echilibru pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.

Există un anumit statut pe care majoritatea mamelor de pretutindeni îl adoptă: să pună nevoile copilului înaintea propriilor nevoi, să se ocupe de casă în cea mai mare parte, chiar dacău și serviciu, să se comporte la locul de muncă de parcă nu s-a schimbat nimic de la apariția copilului, să își asume cea mai mare parte din vină dacă apare vreo problemă, să fie ele cele care se privează de somn, să urmărească o dezvoltare peste medie a copilului din punct de vedere social, intelectual și fizic. Fiecare mamă ar trebui să își evalueze și să își adapteze statutul permanent!

Școala

Atunci când copiii sunt pasionați de altceva decât să ia note bune la școală, aceasta înseamnă că rezultatele lor acolo sunt irelevante pentru ceea ce sunt meniți să facă cu viața lor. Copiii care au fost hiperactivi au ajuns mai târziu să canalizeze acea energie debordantă în domeniile de mare interes pentru ei și au avut succes în viață. Părinții sunt stresați de propriile lor idei limitate și rigide despre importanța alegerii carierei și despre semnificația succesului. Această goană după mai mult și mai sus transmite un mesaj care apoi poate duce copiii la abuz de dulciuri, consum de droguri, obezitate etc. Un antidot care îi poate imuniza față de aceste pericole este trăirea în prezent și atitudinea relaxată, amuzamentul, jocul. Învățând copilul cum să se simtă bine, cum să fie relaxat în tot ce face, focalizat în prezent, nu va mai simți nevoia de a ajunge la anumite stări prin intermediul substanțelor, deoarece va ști că viața este mai mult decât realizare și performanță, mai mult decât acumulare și ambiție.

Focalizarea pe buna-dispoziție ne poate ajuta ca o busolă pentru a alege direcția în viață, căci cine credeți că va fi cel mai bun în ceea ce face?

Dacă există lucruri pe care copiii adoră să le facă, dar nouă nu ne plac, putem găsi o cale de a ne limita participarea sau putem face ceva util sau care ne place în timp ce suntem angajați în acea activitate. Putem să ne permitem să nu facem lucrurile perfect, dar totuși destul de bine, astfel încât să nu fim storși de energie și să ne păstrăm buna-dispoziție pe care să o insuflăm și copiilor.

Ceea ce este cel mai uimitor în a fi părinte este că trezește în noi ceva nebănuit, misterios, sacru și inefabil: iubirea totală reciprocă față de o altă ființă. Ni se pare miraculos cum se nasc și cum se manifestă, cum se sincronizează tot universul ca să dea naștere unei noi vieți și să o întrețină. *Să privim lumea prin ochii lui și să-l privim prin ochii sufletului. A vedea lumea prin ochii copiilor noștri ne va aduce mai aproape de ei.*

Bibliografie:

Suport de curs *Profesor și părinte azi*, pp. 67-71, Tatiana Vatamaniuc, 2021

FĂCÂND CEEA CE IUBIM, ȘI COPIII VOR FACE LA FEL!

PROF. BONCHIȘ DANIEL
ȘCOALA GIM. NR. 1 SĂLIȘTE DE VAȘCĂU, BH

Părinții se află în dificultate atunci când trebuie să aleagă din mulțimea de teorii parentale (de la atașamentul parental și până la disciplina permanentă) și de activități recomandate pentru copii: lecții de înot, ore de muzică, fotbal, tabere etc. Nu există un răspuns corect pentru întrebările pe această temă. O alternativă poate fi o povară pentru unii, dar se poate potrivi ca omănușă altora. Recomandarea este să alegem ceea ce ne atrage cel mai mult, ceea ce ne place, ceea ce iubim. Atunci când ne autoevaluăm din punctul de vedere a ceea ce pot învăța copiii de la noi, să ne aducem aminte de dictonul: *Copiii învață ceea ce facem, nu ceea ce le spunem!* Astfel vor extrage și vor asimila cele mai profunde rațiuni și motivații care ne conduc viața.

Dacă ne vom târî cu de-a sila în anumite activități doar pentru că toată lumea face asta, ne învățăm de fapt copiii să meargă cu turma.

Vor resimți mai mult de ce fac ceea ce fac în loc să simtă beneficiile activității respective. Asta nu înseamnă să nu ne angrenăm în activități, stând acasă toată ziua, ci înseamnă să facem ceea ce ne este drag să facem și ceea ce ne stimulează. Astfel copiii vor învăța că în viață facem ceea ce ne este drag să facem și explorăm lumea. Participând cu copiii la mai multe activități pe săptămână vom putea să ne simțim ca într-o tabără, ca într-o vacanță. Pe lângă realizarea obiectivului ca ei să se adapteze la multe situații, fiind extrem de stimulați, cel mai important este că ei simt bucurie și entuziasm atunci când încearcă ceva nou.

Când îi spunem copilului că urmează să mergem undeva, el întreabă întotdeauna de ce. Răspunzându-i că mergem de plăcere, el învață că *amuzamentul, satisfacția, relaxarea* constituie un motiv suficient de bun să facem anumite lucruri. Să ne simțim bine este la fel de important ca realizarea anumitor lucruri. Satisfacția, jocul este ceea ce face viața să merite trăită. Ca părinte ne putem teme că distracția nu va plăti facturile sau nu ne va purta copilul prinșcoală. Aceasta nu este într-un totu adevărat. Chiar și în cazul unui doctor sau al unui avocat, buna dispoziție poate ajuta la plata facturilor. Un doctor căruia îi place să învețe despre trup sau un avocat căruia îi place să își facă meseria vor avea mai mult succes decât cel care o face doar ca să îi facă mândri pe părinții lui. O mulțime de experți afirmă că *a face ceea ce îți place este calea spre succes*. De asemeni este dovedit faptul că inteligența emoțională este un factor important de predicție a succesului în viață, aproape la fel de important ca IQ-ul (coeficient de inteligență). Dacă ne vom interesa de aceste cercetări vom putea învăța să ne prețuim domeniile de interes pe măsură ce ne educăm copiii.

Există multe motive pentru care *focalizarea pe preferințe* este esențială pentru sănătatea și dezvoltarea copiilor.

În primul rând, este cea mai bună cale de a ne lăsa copilul să își canalizeze *preferința pentru a dezvolta abilități*. Dacă el îndrăgește locomotiva Thomas, ne va cere să îi citim în fiecare zi cărți despre ea, va construi puzzle cu imagini ale ei, va juca cu plăcere jocuri de memorie pe computer cu Thomas, va colora încântat desene cu Thomas. Astfel își va dezvolta multe abilități și își va dezvolta atenția urmând ceea ce îndrăgește.

În al doilea rând, *există multe posibile cariere uimitoare care includ amuzamentul*, nu doar clownii și animatorii. Dar ca părinți ar trebui să evităm să excludem clownul și animatorul de pe lista carierelor legitime pentru copiii noștri.

Presiunea pe care o resimțim este adeseori cauzată de întreținerea unor idei înguste despre ceea ce dorim să devină copiii noștri când vor fi adulți. Să ne permitem să luăm în considerare și succesul în afaceri sau în viață al copilului care are o capacitate uimitoare de a se amuza sau de a fi amuzant. Ar putea deveni un veritabil maestru în marketing sau în promovare, alimentând locuri de distracție sau organizând circuite turistice. Posibilitățile sunt nelimitate. O persoană amuzantă se va angaja mai ușor și va atrage clienți indiferent de domeniul în care lucrează.

Un alt motiv pentru care este bine să ne focalizăm pe *amuzament este faptul că prichindelul nostru este doar... un copil*. Datorită modului specific de dezvoltare a creierului în primii ani de viață, ceea ce învață în această perioadă este un sentiment general de fundal princare el percepe lumea. Pe măsură ce copilul crește, este bine să urmărim din ce în ce mai mult dezvoltarea abilităților, dar pentru copiii sub 5 ani

este esențial că ei învață cum este lumea, cum se simte contactul cu ea și amintirea acestui sentiment pregnant dobândit în acești primi cinci ani o vor purta cu ei toată viața.

Un ultim argument pentru a face din amuzament și spiritul ludic centrul de greutate în educație este pentru că *buna dispoziție este pur și simplu bună dispoziție*. Nu avem nevoie de un motiv să fim bine dispuși. Jocul este un scop în sine. Nu trebuie să fie o etapă spre altceva. Dacă vom înțelege cu adevărat acest lucru, copiii noștri vor învăța o lecție foarte importantă care îi va face puternici: Acum este momentul perfect! Trăim plenar cu bucurie aici și acum. Dacă îi învățăm pe copii această lecție prin propriul nostru exemplu, îi vom scuti de multe ore de workshopuri, de cărți, de yoga și de discipline meditative care nu au alt scop decât să îi facă să înțeleagă cum este să trăiască în prezent. Doar să fim aici și acum și la fel vor fi și ei. Ca părinți, îi putem ajuta pe copii să se relaxeze, să se joace, să privească viața zâmbind pentru că viața este mai mult decât îndeplinirea unor sarcini și a unor performanțe. Asta nu înseamnă că nu respectăm marile realizări sau că nu le insuflăm valorile efortului asumat (muncă). Înseamnă doar că le deschidem o altă perspectivă asupra lor.

Bibliografie:

Suport de curs *Profesor și părinte azi*, pp. 62-64, Tatiana Vatamaniuc, 2021

MODALITĂȚI DE REALIZARE A ACTIVITĂȚILOR DE LECTURĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR BRĂILOIU RODICA-CORNELIA
COLEGIUL NAȚIONAL "SPIRU HARET"
TG-JIU, GORJ**

Metodologia lecțiilor de limba și literatura română urmărește nu numai formarea deprinderilor de citire ci și consolidarea acestora până la citirea expresivă. Citirea expresivă se bazează pe însușirea tehnicilor de citire ca urmare a unor exerciții susținute. Realizarea unei citiri expresive implică toate celelalte calități ale citirii: corectă, conștientă, fluentă. Ea se bazează, în primul rând pe modelul oferit de învățător și pe alte surse de influențare.

Lucrul cu cartea este de neînlocuit pe parcursul școlarizării. Este necesar să-l apropiem pe copil, în mod conștient de universul cărții. El trebuie să simtă bucuria lecturii, fiecare carte fiind „o călătorie prin suflete, gânduri și frumuseți” afirma Mihail Sadoveanu.

Pentru a-i familiariza pe elevi cu instrumente ale muncii cu cartea, trebuie apelat la o metodă ce urmează calea parcursă de cititorul cu experiență atunci când citește. Această metodă este lectura explicativă. Ea este o îmbinare a lecturii (a cititului) cu explicațiile necesare, împreună ducând la înțelegerea mesajului textului.

Etapile sau componentele lecturii explicative prin care se face receptarea mesajului textului sunt următoarele:

- citirea integrală a textului;
- citirea pe fragmente și analiza acestora;
- întocmirea planului de idei a textului;
- conversația generalizatoare;
- reproducerea textului pe baza planului;
- citirea de încheiere.

Procesul familiarizării elevilor cu tehnicile muncii cu cartea trebuie să includă și formarea capacității de a folosi aceste tehnici potrivit genului și speciei căreie îi aparține fiecare operă citită. Faptul că textele de citire sunt atât de variate nu trebuie să ducă la concluzia că pentru fiecare din ele trebuie căutată o metodă nouă, nici măcar că fiecare trebuie să-i corespundă o anumită structură metodologică. Metoda rămâne aceeași: lectura explicativă.

Realizarea actului cititului presupune cunoașterea unor tehnici de lucru corespunzătoare care să permită celui care citește să se orienteze în text, să desprindă multiple valențe ale acestuia. Formarea și dezvoltarea capacității elevilor de a se orienta într-un text citit este o sarcină esențială a învățământului primar. Însușirea tehnicii cititului este subordonată sarcinii de a-i învăța pe elevi cum să folosească manualul, în general cartea, cu alte cuvinte, de a-i învăța cum să învețe. Citirea, ca obiect de studiu ce se realizează prin studierea textelor în proză și poezie din manualele ciclului primar se completează cu textele de lectură (ale scriitorilor clasici, contemporani și din literatura universală) ce se află în unele manuale intercalate alternativ cu textele propriu-zise sau la sfârșitul acestora.

Recenzia unor cărți constituie un alt mijloc de îndrumare a lecturii particulare, nefiind altceva decât rezumatul pe scurt al propriilor păreri despre lecturile citite. Fiind vorba de o formă de activitate mai dificilă pentru școlarii mici, învățătorul va dirija cu atenție „comentariul” respectiv prin întrebări adecvate. Elevii pot fi solicitați să-și formuleze părerile asupra „operei” respective, pe caietul de lectură sau pe foi de hârtie separate, fișe de carte, după un plan dat de învățător care poate cuprinde :

numele autorului și titlul cărții;

despre ce se povestește în cartea respectivă (conținutul foarte pe scurt) ;

ce episod sau fragment le-au plăcut mai mult și de ce ?;

reprezentarea printr-un desen a unei scene care i-a plăcut mai mult.

Planul „recenziei” poate fi diferit; important este ca prin această activitate să se cultive interesul pentru citit și capacitatea de a comenta, într-o manieră originală, accesibilă, o carte. Acest mod de lucru se folosește la clasele a III-a și a IV-a. Forma orală, într-o manieră mai simplă, se poate utiliza și la clasa a II-

a, pe baza unei pregătiri suplimentare. Pe această cale, însăși elevii fac recomandări pentru lectura unei cărți.

Lecțiile de popularizare a cărților, a unor scriitori, constituie, de asemenea, un mijloc de îndrumare a lecturii particulare. O carte pentru copii nou apărută se citește mai întâi de învățător și apoi se prezintă elevilor. În final se poartă o scurtă discuție generalizatoare despre scriitorul și operele respective, iar copiii își notează în caiete titlurile acestora, pentru a le procura de la bibliotecă sau din alte surse.

Organizarea expozițiilor de carte se pot organiza pe baza unei tematici (de exemplu: Din viața elevilor, Din trecutul de luptă al poporului nostru, Povestiri despre necuvântătoare, Povestiri despre ființe dragi, etc.) sau se expun cărțile nou apărute.

Pentru completarea expoziției, învățătorul împrumută pe termen scurt cărți de la biblioteca școlii. Cărțile noi expuse sunt însoțite de scurte prezentări sau se extrag unele fragmente mai interesante. Expoziția va fi mai atrăgătoare dacă vor fi și materiale ilustrative.

Medalionul literar consacrat aniversării unui scriitor

Se organizează din timp, știindu-se precis ce se prezintă: cine recită, cine cântă, cine prezintă referatul despre viața și opera scriitorului sărbătorit. Cu ocazia aceasta se prezintă de către mai mulți elevi fraze din critica literară ce elogiază opera și activitatea scriitorului.

Concursurile-gen: „ Cine știe, câștigă !” pe temă literară se organizează în cadrul clasei sau cu elevi din serii paralele. Se pot organiza și pe grupuri de școli, din cadrul unor cartiere. Se fixează bibliografia ce trebuie studiată de elevi pe un timp mai îndelungat. Concursul e bine să fie sponsorizat cu premii pentru stimularea câștigătorilor.

Valorificarea textelor literare în serbari școlare, montaje literare, șezători literare, teatru literar, procese și jocuri literare, constituie nu numai o splendidă activitate artistică, ci și o formă de cunoaștere a cât mai multor opere literare.

Bibliografie

Bernat, E. S., (2003), Tehnica învățării eficiente, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca

Manolescu, N., (2004), Lectura pe înțelesul tuturor, Editura Aula, Brașov

Onojescu, M. (coordonator), (2005), Lecturiada, Cercuri de lectură, Editura Cărții de Știință, Cluj-Napoca

Onojescu, M., Pamfil, A., (2004), (coordonatori), Lectura. Repere actuale, Lucrările Simpozionului de didactica limbii și literaturii române, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

Pamfil, A., (2006), Studii de didactica literaturii române, Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca

Pamfil, A., (2009), Limba și literatura română în școala primară – perspective complementare, Editura Paralela 45, Pitești

OBICEIURI DE PAȘTE PE ÎNȚELESUL COPIILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR BUCUR VALY-CATALINA, BRĂILA

Ziua Invierii Domnului, cunoscută și sub numele de Pasti începe, din punct de vedere liturgic, în noaptea dinainte; la miezul nopții, când se spune ca mormântul s-a deschis și a înviat Hristos. Chiar dacă românii participă în număr destul de mic la Sfânta Liturghie din această noapte sfântă, ei vin la Slujba Invierii, pentru a lua lumina. Apoi se duc pe la casele lor, revenind, dimineata, la biserică, în locurile unde se sfințește pasca și prinoasele.

În biserică este obiceiul ca, în această noapte, să se sfințească pâinea numită pasti, fie sub forma de anafura sau anafura amestecată cu vin (în Vestul țării). În Bucovina, această pâine, sub forma de prescuri, o aduc la biserică femeile, în Vinerea Mare, când se slujește Sfântul Maslu.

De aceea, în zilele noastre, Invierea este privită ca o sărbătoare a luminii. Seara sau la miezul nopții, când oamenii merg la slujba Invierii, aprind lumânări la mormintele celor morți din neamul lor. În Bucovina e obiceiul ca, în noaptea Invierii, să se lase luminile aprinse în toată casa și în curte, ca să fie luminată gospodăria, în cinstea luminii pe care a adus-o Hristos în lume, prin Invierea Sa.

Multimile participă, în toată țara, la Slujba Invierii. În unele locuri (Moldova, Bucovina) la miezul nopții, când se spune ca s-a deschis mormântul și a înviat Hristos, se aud împușcături și pocnituri. După unii etnologi, acestea s-ar face pentru alungarea spiritelor rele, dar în acest moment ele nu au nimic de-a face, în acest context, decât cu invierea din mormânt a lui Hristos; vestesc deschiderea mormântului Domnului.

La întoarcerea de la slujba de Inviere, creștinii pun într-un lighean un ou roșu și o monedă de argint, peste care toarnă apă neincepută. Există apoi datina de a se spăla, dându-și fiecare cu oul roșu peste obraz și zicând: "Să fiu sănătos și obrazul să-mi fie roșu ca oul; toți să mă dorească și să mă aștepte, așa cum sunt așteptate ouăle roșii de Paști; să fiu iubit ca ouăle în zilele Paștilor." Atunci când se dă cu banul pe față, se spune: "Să fiu mândru și curat ca argintul. Iar fetele zic: "să trec la joc din mână-n mână, ca și banul", "să fiu ușoară ca și cojile de ouă, care trec plutind pe apă." În unele sate, în lighean se pune și o crenguță de busuioc existând credința că, dacă te speli cu el, vei fi onorat ca busuiocul.

Familia creștină se așază apoi la masa pascală. După această masă, capul familiei ciocnește ouă cu soția și la formula tradițională: "Hristos a înviat!" adaugă: "Hai să ciocnim ouă, ca să ajungem și la anul să avem Pasti frumoase, iar după moarte să ne vedem iarăși în ceruri!" Apoi ciocnesc și ceilalți membri ai familiei. De obicei, cinstea de a ciocni oul mai întâi îi revine celui mai în vârstă. Se crede că, făcând acest lucru, membrii familiei se vor vedea și pe lumea cealaltă.

Se spune că în prima zi de Pasti nu e bine să mănânci ouă roșii, pentru că tot anul "îți va miroși gura ca oul clocit" sau că e bine să mănânci ouăle nesărate, căci altfel îți se vor roși mâinile. În ziua de Paște se spune că nu e bine să dormi, că-ți ia strigoii anafura dintre dinți, o vinde diavolului și nu vei mai avea noroc în casa tot timpul anului și vei fi urmărit de ghinion.

După credința populară, e bine să îți minteri cu cine ai ciocnit oul prima dată pentru că, dacă din întâmplare te rătăcești printr-o pădure, trebuie să-ți amintesti cu cine ai ciocnit oul de Paști și imediat găsești drumul. Băiatul, dacă vrea să ciocneasca oul cu o fată, îl încearcă să vadă dacă este tare, ciocnindu-l ușor de frunte. Fata încearcă oul băiatului în dinți.

În unele locuri, atât în Bucovina, cât și în Transilvania, există datina ca a doua zi de Paști să vină băieții la udat. După tradiționalul "Hristos a înviat!", băiatul spune că i-ar fi sete și scoate o ulcică cu apa pe care o varsă fie pe gâtul fetei, fie pe fața ei, rostind: "Să-ți fie inima curată ca apa și ea să te ferească de orice boală."

Se mai practică în ziua de astăzi și udatul cu parfum, în loc de apă, prin părțile Transilvaniei și Banatului. După finalizarea ritualului băiatul primește câteva ouă roșii și este invitat la masa pascală.

OPORTUNITĂȚI ȘI PROVOCĂRI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SIMULTAN

BUJDEI ADINA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂLINEȘTI-ENACHE, LOC. DĂRMĂNEȘTI

Crearea claselor simultane se bazează pe considerente demografice și/sau pedagogice, dar acestea pot totuși promova un proces de învățare-predare-evaluare de calitate. Cercetările arată că există multe beneficii în ceea ce privește existența unor clase eterogene din punct de vedere al vârstei elevilor (Kasten, Miller, 1996). Astfel, școlarii mai mari pot desfășura o activitate instructivă asupra colegilor mai mici și în acest fel evoluția academică se poate îmbunătăți de ambele părți (Andersen și Pavan, 1993). Alte studii în acest domeniu, atât de ordin calitativ cât și cantitativ, indică faptul că elevii din clasele simultane se pot descurca la fel sau chiar mai bine decât elevii din clasele lineare, în cazul testelor standardizate, un exemplu în acest caz ar fi Evaluarea Națională. Un alt element descoperit de către aceste cercetări reliefează atitudinea pozitivă cu privire la școală, mărirea respectului de sine și relații interpersonale mult mai veritabile în cazul elevilor din învățământul cu regim simultan. Kasten (1996) afirmă că elevii cu o varietate de nevoi, de abilități și modalități de înțelegere *înfloresc* în aceste clase.

a) Oportunitățile și provocările elevilor

Clasele simultane sunt construite pe premisa că diversitatea nu este un obstacol care trebuie depășit, ci o resursă care promovează învățarea. Beneficiarii procesului instructiv-educativ se bucură de o varietate de avantaje:

+ Cu ajutorul programului simultan fiecare elev realizează că se află la un stadiu diferit de învățate și astfel se pune accentul pe dezvoltarea subiectului. Acest lucru minimizează competiția, deoarece elevii conștientizează nevoia fiecărui individ de dezvoltare, de evoluție permanentă. Elevii învață să își seteze ținte personale, să se autoevalueze și să reflecte asupra modului lor de a învăța.

+ Clasele organizate simultan oferă oportunitatea copiilor de a se autocunoaște pe măsură ce interacționează cu semeni mai mari sau mai mici. De-a lungul vieții, rar se întâmplă, ca oamenii să desfășoare activități doar în grupuri care sunt sistematic separate pe rațiuni de vârstă.

+ Elevii mai mici captează informații din cunoștințele colegilor mai mari, dar și din abilitățile și comportamentele acestora. Pe de altă parte, elevii mai mari își dezvoltă capacitățile de a-și asuma roluri de lideri, iar acceptarea lor depinde și de modul de transmitere a noțiunilor studiate către elevii mici.

+ Elevii care sunt mai timizi și care au, de obicei, nevoie de ajutor și ghidare, au oportunitatea de a distribui ceea ce au învățat și prietenilor mai mici, astfel depășindu-și pragul de inhibare.

+ Clasele simultane permit progresul continuu. Toți școlarii pot fi provocați, angrenați în activități formale și nonformale, realizându-se activități bazate pe colaborare și pe relații de prietenie, într-o atmosferă destinsă.

+ În cadrul claselor simultane se pot ameliora anumite lacune informaționale a unor elevi, datorită faptului că anumite conținuturi științifice se studiază de către colegii mai mici.

Elevii care urmează cursurile simultane se lovesc de diverse dezavantaje, spre exemplu:

- Copiii sunt constrânși să rezolve numeroase sarcini de muncă independentă, timp în care nu au un feedback din partea mentorului.

- Numărul restrâns de elevi constituie cauza gradului redus de competitivitate, reducând astfel implicarea unor elevi.

- În cadrul claselor simultane există un risc mai ridicat de ivire a unor conflicte între școlari, deoarece și diferențele de vârstă accentuează aceste situații.

- Programul caracteristic claselor simultane este decalat, acest lucru dezorientând elevii și chiar creând dificultăți în însușirea programului școlar. Sunt școlari care din cauza programului părinților petrec ore suplimentare în școală așteptând începerea orelor de curs.

- Elevii nu se pot exprima în aceeași măsură ca elevii din lineare, din cauza timpului redus.

- Din cauza activității didactice paralele, există situații în care școlarii nu primesc informații suplimentare, utile despre tema studiată la momentul respectiv.

b) Oportunitățile și provocările cadrului didactic

Mulți profesori care au experimentat activitatea desfășurată la clasele simultane consideră că anumite provocări sunt minimizate de faptul că elevii se află la stadii diferite de dezvoltare. Clasele simultane le oferă profesorilor o varietate de beneficii:

- Aceștia instruiesc un număr mic de elevi. Orientarea la începutul anului școlar este simplificată și consumă mai puțin timp. Elevii mai mari cunosc deja rutinele și îi ajută pe noii colegi să și le însușească.
- Învățătorii pot folosi anumite activități ludice, metode, adaptându-le de la o clasă la cealaltă.
- Cadrul didactic poate profita de diferențele de vârstă și de dezvoltare a elevilor, realizând activități nonformale (dramatizări, concursuri, proiecte de voluntariat ș. a.) foarte reușite.
- Din punct de vedere financiar, cadrul didactic care predă la clasele simultane beneficiază de sporuri salariale, stipulate în legea salarizării (legea 63/2011/articolul 6): pentru predarea simultană la două clase este de 7%, pentru predarea simultană la trei clase este de 10%, iar pentru predarea simultană la patru clase este de 15%.
- Profesorul claselor simultane are posibilitatea de a crea un mediu educațional diversificat, folosind materiale specifice mai multor nivele de studiu.

Deși există unele avantaje, profesorii întâmpină în activitatea lor didactică și numeroase provocări, cum ar fi:

- Profesorii nu beneficiază de o pregătire specială pentru această formă de învățământ, fiind nevoiți să se auto-educ în acest sens. Practica precede, în acest caz, teoria, iar practico-teoria cadrului didactic se bazează pe depășirea obstacolelor întâlnite în activitatea didactică.

- Șansele de perfecționare sunt, de asemenea, limitate, deoarece nu sunt organizate foarte multe cursuri în acest sens.

- Profesorii care predau claselor simultane sunt nevoiți să consulte surse metodice care sunt destinate învățământului simplu, neavând acces la îndrumări de specialitate, astfel ei tind spre atingerea aceluiași obiective și competențe precum ceilalți.

- Insuficiența timpului reprezintă un mare dezavantaj pentru cadrele didactice care au de transmis un număr mare de informații, specifice pentru două sau mai multe clase.

- Pentru procesul didactic desfășurat la clasele cu regim simultan, cadrele didactice au nevoie de o pregătire minuțioasă, suplimentară și complexă, pentru a putea desfășura o activitate de calitate.

- Crearea sarcinilor diferențiate de lucru pentru elevii fiecărei clase presupune un proces complex și competent din partea cadrului didactic;

- Costul pentru realizarea materialelor didactice este mult mai mare pentru cadrele care își desfășoară activitatea în regimul simultan.

Depășirea acestor obstacole va duce la succesul activității didactice și la obținerea unor rezultate remarcabile.

În concluzie, predarea în regim simultan implică alternarea activității directe a învățătorului cu munca independentă a elevilor. Resursele umane implicate în procesul instructiv-educativ, cadrele didactice, elevii și părinții, întâlnesc atât oportunități cât și provocări specifice învățământului simultan care duc la dezvoltarea socială, afectivă și emoțională a acestora.

Bibliografie

Anderson, R. H. & Pavan, B., Nongradedness: Helping it to happen. N. Technomic, Lancaster, Pennsylvania, 1993

Legea Educației Naționale 1/2011

Miller, B. A. "A Basic Understanding of Multiage Grouping." *School Administrator* 53. 1 (1996): 12-17.

Ordinul MECTS 3062/19. 01. 2012

PARTENERIAT INTERNAȚIONAL „CURCUBEUL PRIETENIEI”

INIȚIATOR: PROF. CÂLBU IBOLYA ANDREEA
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE GOLDIȘ” ARAD

An școlar 2021-2022

Motto: „Dacă te duci în lume să cauți prieteni, vei găsi foarte puțini. Dacă te duci în lume să fii un prieten, vei găsi peste tot prieteni.” – Zig Ziglar

Participanți: educatoarele grădiniței P. P. „Palatul Fermecat” Arad, prof. înv. primar Câlbu Ibolya-Andrea de la Colegiul Național „Vasile Goldiș” Arad și cadrele didactice ale Școlii Generale și Grădiniței Române „Lucian Magdu” – Battonya, Ungaria.

ARGUMENT

Una dintre cheile succesului în societatea zilelor noastre, democratică, este abilitatea de a comunica, de a relaționa cât mai eficient cu semenii tăi.

Comunicarea, preocuparea pentru copil, relațiile, comunitatea, sunt patru concepte fundamentale pe care se bazează învățământul preșcolar.

Fiecare grup de copii este o comunitate în care putem spune că primordiale sunt aprecierea prieteniei, amabilitatea, colaborarea, competiția, rezolvarea de probleme, controverse și explorarea ideilor noi.

Am considerat, așadar, binevenită extinderea ariei de colaborare și inițierea de parteneriate noi care să deschidă un câmp mult mai larg de observare, de cunoaștere și dezvoltare a sociabilității copiilor.

Ne-am îndreptat atenția spre școala și grădinița dumneavoastră, tocmai pentru a stimula, dezvolta curiozitatea și interesul copiilor față de preocupările și activitățile altor copii, care aparțin altor unități preșcolare similare, dintr-o altă țară, vecină cu a noastră.

În magica lume a copilăriei, prietenii se încheagă repede și pot ține și o viață, fiecare individ are nevoie de un prieten cu care să împărtășească „bunele și relele”.

Noi doar încercăm să înlăturăm barierele (distanța, condiția socială, vremurile „ciudate” în care trăim, limitele și regulile la care trebuie să ne adaptăm), încercăm să creăm o generație mai bună, mai apropiată, doar așa valorile umane pot fi valorificate la potențialul lor maxim, acum când parcă, mai mult ca altădată avem atât de mare nevoie.

Încercăm să le arătăm copiilor că lumea poate fi mai bună. Sperăm că vom reuși.

Descrierea proiectului

Parteneriatul se desfășoară pe parcursul unui an școlar, cu posibilitate de prelungire, perioadă în care preșcolarii și elevii instituțiilor partenere vor dezvolta relații de prietenie prin intermediul activităților propuse: vizite virtuale, schimburi de fotografii, felicitări, desene, lucru în echipă, etc.

Activitățile propuse spre realizare pot fi modificate pe parcursul proiectului, cu acordul părților participante, în beneficiul copiilor.

Scopul proiectului

Dezvoltarea spiritului de colaborare între copii, prin stimularea interesului și a dorinței de a se cunoaște și de a forma noi prietenii;

Analiza SWOT

PUNCTE TARI	PUNCTE SLABE
<ul style="list-style-type: none"> ▪ Implicarea activă a părinților în activitățile derulate; ▪ Relații de colaborare și prietenie stabilite prin activități educative, și cultural-artistice, serbări etc); ▪ Realizarea unui management eficient la nivelul unității și a unei comunicări optime grădiniță-școală-comunitate. 	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Lipsa resurselor materiale ▪ Tendințe de denaturare a sensului cuvântului « prietenie »
OPORTUNITĂȚI	AMENINȚĂRI
<ul style="list-style-type: none"> ▪ organizarea de concursuri, expoziții, spectacole. ▪ Intensificarea relațiilor de prietenie și colaborare între copiii preșcolari și școlari ▪ Formarea unor abilități și deprinderi copiilor. ▪ Mediatizare social-media ▪ Continuarea proiectului și în anii următori. 	<p>Interacțiunea directă a celor implicați în proiect</p>

Grup țintă

- Copiii preșcolari și elevi ai unităților de învățământ partener
- Cadrele didactice

Resurse umane

- Cadre didactice
- Copii preșcolari
- Părinți, bunici
- Reprezentanți ai comunității locale.

Resurse materiale

- CD-uri,
- Calculatoare
- Imprimantă,
- Cameră video,
- Hârtie, imprimantă,
- Carioca, markere, acuarele, creioane colorate
- Diplome
- Spațiile de învățământ din unitățile implicate

Durata: 1 an școlar (2021-2022), cu posibilitate de prelungire

Obiectivele parteneriatului:

- Inițierea unor activități care presupun dezvoltarea climatului afectiv – pozitiv;
- Formarea unei reprezentări corecte asupra sinelui și a celorlalți;
- Justificarea unor diferite acte de comportament
- descrierea și dezvoltarea relațiilor și atitudinii sociale (colaborare, solidaritate, toleranță)
- stabilirea relațiilor de prietenie și colaborare, la distanță, îndeosebi virtual, între copiii din unitățile de învățământ partener ;
- atragerea copiilor în organizarea și desfășurarea unor activități cu caracter extracurricular care să conducă la dezvoltarea socializării acestora.

Modalități de realizare a obiectivelor:

- Antrenarea copiilor în activitățile propuse;
- Corespondență – fotografii realizate în urma unor activități derulate în ambele unități: serbarea de Crăciun, sărbătorile pascale, 1 Iunie, desene, picturi, realizate pentru prietenii din cealaltă unitate, etc...
- tururi virtual

Evaluare

- Albume cu fotografii
- Organizare expoziții
- Lucrări ale copiilor
- Mediatizare social-media

Rezultate așteptate:

- Schimb de experiență didactică între instituțiile partenere;
- Stabilirea unor relații de prietenie între preșcolari, elevi și cadre didactice;
- Promovarea în comunitate și în social-media, a unei imagini pozitive a instituțiilor implicate;
- Expoziție cu materialele realizate, panou tematic, album foto;
- Produse ale activităților comune ale preșcolarilor și elevilor din unitățile partenere.

Mediatizare si diseminare

- Realizarea de fotografii și conceperea unor afișe din timpul derularii activitatilor;
- Mediatizare în social-media;
- Popularizarea proiectului în cadrul comisiilor și al cercurilor pedagogice.
- Secvențe de activități popularizate pe site-urile/paginile social-media ale celor două gradinițe

Sustenabilitatea proiectului

Proiectul poate continua prin atragere de sponsori si largirea listei de parteneri.

PLAN DE ACTIVITĂȚI

1. „PRIETENIA – CEL MAI VALOROS DAR”-noiembrie 2021

- Prezentarea și cunoașterea reciprocă a partenerilor;
- Popularizarea parteneriatului educațional în rândul cadrelor didactice din unitățile partenere și în rândul părinților,
- Realizarea unor prezentări Power Point a unităților partenere de proiect-schimb reciproc de materiale pentru a ne informa cu specificul fiecărei instituții.

2. „MÂNUTELE PRIETENIEI”-decembrie 2021

- Toți copiii se vor cunoaște prin schimbul de fotografii, alegându-și fiecare un prieten din unitatea parteneră;
- Cadrele didactice implicate în proiect vor realiza apoi un colaj, cu fotografiile copiilor ce se va afișa în instituția parteneră, la panoul proiectului.

3. „AICI LOCUIESC EU!”– ianuarie 2022

- Realizarea unor fotografii cu imagini de interes turistic, istoric, din localitatea natală și expedierea acestora către unitatea parteneră.

4. „LUMINĂ, SUNET ȘI CULOARE-CURCUBEU DIN FIECARE”-februarie 2022

- Schimburi de albume cu lucrări artistico-plastice între copii
- Expozitie de lucrari artistico-plastice

5. „MĂRȚIȘORUL-SIMBOLUL PRIETENIEI”-martie 2022

- Confecționare de mărișoare și felicitări pentru prietenii noștri ;
- Expedierea lor către unitățile partenere

6. „GÂNDURI CURATE, DE PAȘTI ÎMBRĂCATE„-aprilie 2022

- realizarea unor programe artistice cu ocazia sărbătorilor Pascale;
- vizionarea serbarilor din unitățile partenere prin intermediul mediului online/social-media.

7. „FLORILE PRIETENIEI”-mai 2022

- „Înfrumusețarea” curților unităților partenere în proiect prin plantarea unor flori ale „prieteniei”

8. „LA REVEDERE, PRIETENI DRAGI!”– iunie 2022

- Schimb de albume cu fotografii realizate în grădiniță, pe parcursul întregului an școlar, concluzii, propunere pentru continuarea parteneriatului și în anul școlar următor, dacă se dorește;
- Evaluarea proiectului și analiza rezultatelor.

TARAMUL CUNOASTERII NU ARE HOTARE

PROF. CALOIAN GINA
SC. GIMNAZIALA „ION CREANGA” BUZAU

... **A fost odata**. . . ca niciodata. . . o **TOAMNA** aurie si blanda care a adus la poarta **CASTELULUI INVATATURII** douazeci si ceva de **pitici** dornici sa strabata sesurile, sa urce dealurile. . . si sa escaladeze muntii cunoasterii intelepte. . . Unii erau veseli si indrazneti. . . altii sfiosi si speriasi. . . dar **in ochii tuturor se citea curiozitatea !**

In curtea castelului era mare agitare, deoarece **ANUL SCOLAR** isi anuntase prezenta si **toata suflarea**. . . de peste noua tari si noua mari ii asculta si respecta porunca !! Doar prichindeii erau nedumeriti, deoarece nu stiau **CINE** este si **CE** vrea acest **IMPARAT** pe care il ascultau toti. . . Erau hotarati sa-L cunoasca si sa decida daca vor fi Prieteni sau **NU** cu **EL**. . . .

Deodata, s-a auzit un clinchet de clopotel si. . . s-a facut liniste deplina in curtea castelului. Pe usa cea mare au iesit atunci multe imparatese (unele tinere, altele mai in varsta-nu erau batrane, deoarece in lumea intelepciunii nu exista batranete si viata e vesnica).

Atunci, s-a petrecut ceva de neinteles pentru prichindei: fiecare imparatesa mergea in curtea castelului si isi striga „elevii”, apoi, cu bratele incarcate de flori, disparea impreuna cu ei in Castel. . . .

Micutii si-au prins mamele de mana si. . . un fior le-a trecut prin inima. Toamna, vazandu-i atat se speriasi, i-a mangaiat cu o adiere usoara de vant si. . . le-a adus si **LOR** o Doamna. . . Nu era tanara dar. . . le-a zambit si. . . brusc a intinerit (sau asa li s-a parut lor ca s-a intamplat. . . in povesti totul e posibil!!!). . .

Doamna micuta i-a strigat pe toti(oare de unde le stia numele?!) si apoi i-a invitat in Castel. La intrare, au trecut pe sub un pod de flori, facut de alti colegi mai marisori, care se uitau la ei proietenosi, dar si putin tristi. Mai peste cateva zile, cand s-au trezit cu ei in clasa, au aflat ca **doamna** fusese si **doamna celorlati** si acum **El** erau putin tristi. . . putin invidiosi. . . dar, pana la urma s-au imprietenit si asa au ramas pana cand cei mari au parasit Castelul. . .

Au pornit in urma imparatesei (parca nu prea semana cu imparatesele din basmele stiute de ei), au strabatut cateva coridoare si au intrat intr-o incapere pe care doamna a numit-o „**sala de clasa**”. Apoi, s-au asezat in **banci**, au privit cu atentie in jur si au aflat cum se numesc obiectele din sala de clasa: **catedra-banca** doamnei, tabla, afisierul. . . Si au mai aflat ceva: **imparatesa** era doamna **invatatoare**, iar **castelul** se numea **SCOALA**. . .

Au trecut cinci ani de atunci. . . Acum a sosit vara. . . iar ei nu mai sunt prichindei, ci au devenit Feti-Frumosi si Ilene Cosanzene. . .

Acum. . . se pregatesc sa paseasca pe un alt taram al cunoasterii. . . sa inteleaga alte taine, sa se pregateasca incet, dar sigur, pentru o noua incercare din multele pe care le va oferi viata!

Privirile fiecaruia au in ele o umbra de tristete. Si o raza de lumina: **lumina cunoasterii**, fara de care **Copilul nu se desavarseste in OM**-acea fiinta inzestrata cu inteligenta si sensibilitate.

Educatia este fara hotare, . Ea strabate taramuri de peste mari si tari. . . ca drumul initiatic, parcurs de eroii basmelor.

. . . Si tot ca in basme, intr-o zi. . . vor deveni puternici-prin forta gandirii, vor fi neinfricati si. . . vor schimba lumea in bine, intr-o lume de basm.

Bibliografie:

„Educatia estetica prin literatura ”-Lucrare Grad. I, inv. . Caloian Gina

JOC DIDACTIC PENTRU CONSOLIDAREA CUNOȘTIȚELOR DESPRE NATURĂ APLICAT COPIILOR DIN CLASA I

PROF. ÎNV. PRIMAR CĂTANĂ SANDA FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 AȘTILEU, JUD. BIHOR

Săculețul fermecat

Scop:

➤ verificarea și sistematizarea cunoștințelor privind reprezentările copiilor despre fructele și legumele de toamnă

➤ dezvoltarea sensibilității tactile

➤ exprimarea în propoziții simple

Sarcină didactică: recunoașterea pe cale tactilă a fructelor și legumelor, descrierea aspectului lui exterior, ghicirea denumirii acestora după descrierea orală și precizarea întrebuițării pe care o are

Material: se va folosi un săculeț cu fructe și legume de toamnă (naturale) observate de copii în activitățile anterioare. Săculețul pentru a fi „fermecat” e bine să fie împodobit cu elemente fantastice de basm: steluțe, baghete, personaje din povești, etc.

Un copil, conducătorul jocului, chemat de învățătoare introduce mâna în săculeț, ia un obiect și fără să-l scoată, îl descrie. Învățătoarea, numește un copil dintre cei care se anunță să rezolve sarcina denumind fructul sau leguma descrisă de conducător. Controlul răspunsului se va face prin prezentarea obiectului respectiv în fața întregii clase.

Dacă răspunsul a fost corect toți copiii scandează versurile:

„ Ai ghicit, ai ghicit !”

Apoi întreabă:

„ La ce oare-i folosit?”

Același copil trebuie să precizeze întrebuițarea fructului sau a legumei descrise. În cazul în care rezolvă și această sarcină, copiii spun:

„ Ai ghicit, ai ghicit,

Conducător ești numit !”

El preia săculețul și jocul continuă. Dacă una din sarcini n-a fost corect rezolvată, jocul reîncepe cu același conducător.

OPORTUNITĂȚI PRIN PARTENERIATE EUROPENE

PROF. CHERECHEȘ MARCELA LIANA
LICEUL TEHNOLOGIC „FRANCISC NEUMAN” ARAD

Erasmus+, programul Uniunii Europene pentru educație, formare, tineret și sport, are ca obiectiv general sprijinirea, prin învățarea pe tot parcursul vieții, dezvoltarea educațională, personală și profesională a persoanelor care își desfășoară activitatea în domeniul educației, formării, tineretului și sportului, atât în Europa, cât și în afara ei. Acest program contribuie la o creștere economică durabilă, la crearea de locuri de muncă de calitate, la coeziunea socială, la stimularea inovării și la consolidarea identității europene și a cetățeniei active.

Facilitarea inserției pe piața muncii europene, a absolvenților Liceului Tehnologic „Francisc Neuman” Arad, se realizează și prin dezvoltarea competențelor cheie și de specialitate, obținute prin stagii de practică efectuate prin mobilități europene. Mă refer, în acest caz, la proiecte din cadrul Programului ERASMUS+, Acțiunea Cheie 1-Formare profesională (VET)-2021-1-RO01-KA121—VET-000004606. Perfecționarea celor 48 de elevi, din clasele a X-a, în două fluxuri, a contribuit la dezvoltarea competențelor cheie și de specialitate, a abilităților, deprinderilor și atitudinilor, la perfecționarea curriculei școlare pentru pregătirea de specialitate. Unitățile de desfășurare a activității practice au fost pe domeniile pregătirii de bază: industrie textilă, comerț și estetica și igiena corpului omenesc, în locații ale unor agenți economici parteneri, din Granada – Spania. Pe parcursul a câte trei săptămâni, elevii au beneficiat de îndrumarea unor tutori specializați pe calificările domeniilor pregătirii de bază, în scopul creșterii gradului de profesionalizare și aprofundarea cunoștințelor practice. Elevii au beneficiat de experiențe noi, alături de mentorii și reprezentanții agenților economici parteneri, schimburile de idei, informațiile și bunele practici reprezentând o oportunitate de integrare tehnică și lingvistică pe plan european, la un nivel înalt calitativ. Experiența lor înseamnă îmbogățirea cunoștințelor teoretice și practice, integrarea procesului de instruire practică în actul didactic de predare-învățare-evaluare, ținând cont de noile cunoștințe și practici dobândite.

O altă oportunitate a parteneriatelor europene vizează creșterea gradului de inserție profesională, a elevilor pe piața muncii locale și europene, după absolvire. De fapt, acesta constituie obiectivul final al procesului instructiv-educativ. Măsura atingerii acestei ținte reprezintă măsura actului didactic ca atare, precum și rezultatul cuantificabil a eficienței școlii, în contextul integrării forței de muncă pe plan local și european.

Implicarea școlii noastre în nenumărate colaborări, pe baza programelor europene din domeniul educației și formării profesionale Erasmus+, și-a pus amprenta pe cultura organizațională și ethosul școlii, pe calitatea și coerența managementului. Obținerea certificatului „Școală Europeană” reprezintă, pentru școala noastră, un semn al recunoașterii, de către instituțiile europene, un bun exemplu de susținere și valorizare a parteneriatelor școlare, dezvoltate în cadrul programelor europene din domeniul educației și

formării profesionale. Acest titlu ne conferă recunoaștere și prestigiu în cadrul comunităților educaționale, crește prestigiul liceului, ceea ce ne motivează interesul pentru dezvoltarea de noi și noi proiecte.

NOILE PROVOCĂRI ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

CHIBEA CAMELIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE BULEU” LOC. MĂRGINENI JUD. NEAMȚ

Sistemul educațional din România cunoaște în ultima perioadă o amplă discuție referitoare la adaptarea acestui sistem la cerințele societății. Formarea de competențe pentru piața muncii, sintetizarea materiei și însușirea de competențe care să vizeze partea aplicativă a noțiunilor teoretice.

În ultima vreme se poartă discuția referitoare la plierea sistemului de învățământ la necesitățile determinate de piața muncii. Într-adevăr, sistemul educațional cunoaște o abordare de tip teoretic și mai apoi una de tip practic. Acest fapt este explicabil prin viziunea clasică asupra sistemului care dorește ca absolventul să își însușească o serie de noțiuni care, ulterior, să fie integrate în viața de adult a acestuia. Este adevărat că nu poți purta dezbateri, că nu poți crea situații problemă despre anumite subiecte fără a poseda un bagaj de cunoștințe anterioare. Pentru a putea ajunge la nivelul unor dezbateri care să dezvolte spiritul critic al elevului și a capacității de argumentare, elevul are nevoie de o sumă de noțiuni teoretice. Din păcate abordarea practică a noțiunilor teoretice se lovește de o serie de neclarități și concepții greșite. Prima problemă apare atunci când trebuie să decidem care sunt noțiunile teoretice a căror aplicabilitate practică trebuie însușite. Dacă la materiile reale această distincție se face mai ușor, la obiectele umaniste problema se complică. Este greu să găsești o aplicabilitate practică în câmpul muncii a lecturării unui text literar sau a analizei critice a unui tablou. Aici apare prima problemă a celor care doresc un învățământ axat pe formarea de competențe necesare pieței muncii. Ne putem întreba dacă dorim niște absolvenți cu un profil de roboțel economic. Poate că elevul, un adolescent în formare, are nevoie nu doar să i se spună cum să se adapteze pe piața muncii, să își formeze abilități pe placul viitorului angajator sau să se concentreze pe capacitățile profesionale. Poate acest elev este un adolescent imatur, încă, din punct de vedere emoțional. El are nevoie să i se stimuleze inteligența emoțională, capacitatea de a înțelege și de a aprecia esteticul din mediul înconjurător. În final, trebuie înțeles că nu putem devenii cu toții manageri, mecanici sau ingineri. Frumusețea lumii a fost creată de inventatori, ingineri, arhitecți dar și de muzicieni, pictori sau scriitori.

Important este ca astăzi să înțelegem că elevul beneficiază de o revoluție a informației și, prin urmare, el poate găsi conținuturile de învățare cu ușurință. Discuția ce rezultă din această informație este dacă mai e necesar ca elevul să fie bombardat cu un set imens de noțiuni. Adeseori elevii, părinții și profesorii se plâng de materia încărcată prezentă în programă. Deși s-a vorbit din totdeauna de reducerea materiei acest fapt nu prea s-a realizat. Acest lucru este o necesitate și ultimii ani au scos la iveală necesitatea ca materia să fie aerisită. Cadrele didactice au susținut acest deziderat pentru a putea avea mai multe ore de sistematizare și consolidare a cunoștințelor. Acest fapt este necesar pentru a completa lacunele care apar în rândul elevilor, mai ales a celor care prezintă probleme în acumularea materiei. Pe de altă parte, societatea civilă a văzut în această abordare nu doar reducerea materiei cât și a orelor alocate un materii, susținându-se că numărul mare de ore este artificial și protejează catedrele unor profesori. Evident, acest punct de vedere a fost îmbrățișat cu zâmbetul pe buze de guvernanți care înțeleg că orice reformă a sistemului educațional înseamnă doar tăierea de clase și norme didactice și, implicit, economii la buget. Soluția ar fi ca această aerisire a materiei să fie făcută de către cei implicați în procesul de predare și nu de „specialiști” în educație care nu au mai trecut pragul unei clase de ani, decenii întregi. Totul pornește de la programa școlară încărcată care trebuie restructurată astfel încât să țină cont de particularitățile de vârstă ale elevilor de formarea lor intelectuală și emoțională și de mijloacele de învățământ și dotările existente în școlile din România.

În concluzie, drumul spre modernizare al învățământului românesc este unul lung și anevoios. Nu putem rămâne ancorați în vechile clișee ale trecutului deoarece riscăm să avem un sistem rigid și total inadecvat realităților sociale, economice și politice (în sens educațional) ale prezentului. Totuși o abordare plină de avânt progresist riscă să se transforme tot într-un eșec. Recent Franța recunoștea că toate experimentele educaționale care au survenit după momentul mai 1968 s-au dovedit a fi departe de a-și fi realizat obiectivele. Prin urmare, Ministerul Educației din Franța propunea revenirea la o formă clasică a

învățământului din țara hexagonului. Pe o poziție opozantă se află mult lăudatul sistem finlandez de educație. Dacă ținem cont că cele două state (Franța și Finlanda) sunt țări cu un nivel de bunăstare economică ridicată ne putem întreba cum de într-o parte s-a reușit cu abordarea modernă și în cealaltă nu prea. Răspunsul este simplu: totul depinde de mentalitățile fiecărui popor în parte. Ideea unui copy-paste educațional nu are cum reuși deoarece fiecare națiune are o serie de caracteristici și însușiri proprii. Dacă nu ținem cont de aceste particularități atunci ne putem îndrepta către un compromis educațional. Așa cum o demonstrează și istoria omenirii, compromisul este doar antecamera eșecului.

"PARTENERIAT GRADINITA-FAMILIE"

CIOBAN AURELIA

ARGUMENT

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este o persoană într-un moment al dezvoltării sale, deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative. Trăsăturile și coordonatele personalității se cristalizează în raport cu modelul și contextul trăit în mod direct, nemijlocit, de către copil în mediul său familial, iar atitudinile părinților au consecințe durabile asupra personalității, în formarea copilului. Primul model oferit copilului este familia sa, iar calitatea și tipul relațiilor copil-părinți vor marca profund evoluția viitoare a copilului (G. Mauco).

Contextul actual, declanșat de pandemia COVID-19, măsurile întreprinse de societate în vederea depășirii unor situații limită create de starea în care trăim, impun adoptarea unor noi modalități de comunicare și colaborare. Indiferent de tipurile de servicii pentru educație timpurie (creșe, grădinițe, centre de zi etc.) care răspund nevoilor familiei și copilului, este foarte importantă pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu și părinții copilului. Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul context formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în contextele în care copilul nu se află alături de părinții săi.

În perioada copilăriei timpurii, eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, de experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare a copiilor, respectând regulile nou impuse care țin de distanțarea fizică, de igiena personală, de dezinfectarea spațiilor și a suprafețelor cu care intră în contact copiii. E de dorit ca părinții să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a asigura condițiile necesare pentru a traversa, cu cât mai puține riscuri, perioada de pandemie și post pandemie.

Cooperarea dintre părinți și educatori este esențială atât pentru a asigura un mediu securizant copiilor, familiilor și personalului din unitățile de învățământ, cât și pentru a oferi sprijin educațional prin intervenții coerente și consecvente din partea celor doi factori fundamentali de educație a copilului.

PARTENERI:

- Famiiliile preșcolariilor grupei

GRUP ȚINTĂ:

- Preșcolarii grupei combinate

COORDONATOARE PROIECT:

EDUCATOARE: Cioban Aurelia

BENEFICIARIIL PROIECTULUI:

- DIRECȚII: Copiii, familia, grupul familial lărgit;
- INDIRECȚII: Societatea;

DURATA:

- Septembrie 2021 – Iunie 2022

LOCAȚIA:

- Grădinița •Alte spații impuse de calendarul acțiunilor;

RESURSE UMANE:

- Educatorea
- Preșcolarii grupei;
- Famiiliile preșcolariilor;

RESURSE MATERIALE:

- Materialele puse la dispoziție de grădiniță și nu numai, logistica pentru activitățile online, suporturi tehnice online

METODE, TEHNICI DE LUCRU:

- Ședințe cu părinții fizic/online, activități demonstrative fizic/online, expoziții online

REZULTATE DEZIRABILE:

- Implicarea părinților în acțiunile din grădiniță prin participarea adaptată a acestora
- Îmbunătățirea atitudinii părinților față de grădiniță și față de procesul instructiv-educativ ;
- Schimbarea premiselor relației grădiniță-familie;

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PROIECTULUI:

- Activități demonstrative ale copiilor, jurnalul grupei cu aspecte semnificative;
- Expoziții;
- Serbările live organizate cu diferite ocazii;

MEDIATIZAREA PROIECTULUI:

- Avizierul grupei și avizierul de pe holul grădiniței, rețelele de socializare;
- În cadrul ședințelor cu părinții;

DISEMINAREA REZULTATELOR:

- Implicarea activă a familiei în desfășurarea proiectului;
- Schimbul de experiență și rezultatele derulării proiectului vor fi cunoscute prin expoziții online, parteneriate online cu alte grădinițe, publicarea lor pe site-ul grădiniței, rețelele de socializare

FINALIZAREA PROIECTULUI:

- Proiectul se va încheia printr-un filmuleț mp4, reprezentând evaluarea parteneriatului, cu ocazia încheierii anului școlar;

OBIECTIV GENERAL: Colaborarea permanentă între familie și grădiniță privind procesul instructiv-educativ al copilului pentru o educație cât mai eficientă.

OBIECTIVE SPECIFICE:

Privind educatoarea:

- să informeze părinții privitor la standardele de creștere și dezvoltare ale copiilor în funcție de particularitățile de vârstă și individuale;
- să expună părinților scopul și conținutul programului educativ desfășurat în grădiniță;

Privind părinții:

- să participe activ în cadrul parteneriatului familie-instituția preșcolară cât și la alte activități organizate în grădiniță;
- să informeze educatoarele privind comportamentul copiilor în familie și societate;
- să continue în familie programul educațional propus de instituția preșcolară, îmbinând armonios atitudinea permisivă cu exigența.

LUNA	TEMA	FORMA DE REALIZARE	PARTICIPANȚI
Septembrie 2021	”Necesitatea parteneriatului cu părinții”	Semicerc in aer liber	Educatoare, părinți
Octombrie 2021	”Drepturile copiilor”	Film educative online	Educatoare, părinți, preșcolari
Noiembrie 2021	”Sportul si alimentatia-secretul unei vieti sanatoase”	Activitate informative online	Educatoare, părinți, preșcolari
Decembrie 2021	”Îl așteptăm altfel pe Moș Crăciun!”	Activități cu familia (practice, artistice) online	Educatoare, părinți, preșcolari

Ianuarie 2022	”Părinții ne citesc povești de acasă”	Transmisie live pe grup	Educatore, preșcolari	părinți,
Februarie 2022	”Timp liber cu părinții mei!”	Prezentare filmulețe trimise de părinți online	Educatore, preșcolari	părinți,
Martie 2022	”Pentru mămici, de ziua lor”	Activitate practica+ Serbare(online)	Educatore, preșcolari	părinți,
Aprilie 2022	”Curatenia de primavara”	Activitate practica – prezentarea filmulețelor trimise de parinti online	Educatore, preșcolari	părinți,
Mai 2022	”De Ziua Familiei”	Prezentare filmulețe-timp petrecut cu familia online	Educatore, preșcolari	părinți,
Iunie 2022	”Este ziua copiilor”	Activitate practica si gospodareasca (gătim prajituri de ziua copiilor)	Educatore, preșcolari	părinți,

MODALITĂȚI DE REALIZARE A EDUCAȚIEI ESTETICE LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: CIOBĂNOIU ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC „ION BARBU”, GIURGIU**

Atitudinea estetică este rezultatul interiorizării culturii estetice obiective, care se realizează treptat, prin variate metode și procedee specifice însușirii fiecărei arte, precum și prin căi comune tuturor obiectivelor de învățământ.

Educația contribuie la formarea culturii estetice a individului, care este coroborată cu autoeducația și influențele mediului ambiant, natural și social.

La școlarii mici, valorile estetice sunt preluate treptat de conținutul obiectivelor operaționale: comunicare în limba română, muzică și mișcare, arte vizuale și abilități practice, explorarea mediului ș. a.

Literatura are un rol important în educația estetică, prin conținutul interesant de idei și sentimente, prin personaje și situații tipice, prin formarea de expresie. Copiii de vârstă școlară mică sunt atrași de basme, povestiri, dar și de literatura științifico-fantastică de anticipație.

Creația populară ocupă un loc de seamă în conținutul educației estetice la elevii mici. Valorile artistice provoacă curiozitate, emoții, bucurie, voieșie, simpatie față de oameni, dragoste față de școală. Ele constituie un material bogat și interesant pentru formarea conștiinței și conduitei patriotice.

Învățătoarea caută să le dezvolte copiilor receptivitatea față de expresivitatea și frumusețea limbii, priceperea de a se exprima în mod corect, plastic și viu, dorința și străduința de a compune mici povestiri prin literatura accesibilă lor.

Muzica și mișcarea ocupă o mare parte din activitatea școlară și activitățile din afara școlii la care participă elevii. Copiii se antrenează cu plăcere la toate activitățile însoțite de melodii. Ei cântă și se mișcă în timp ce se joacă, acasă, pe stradă, în timp ce-și fac temele, desenează sau își fac ordine în jucării.

Viața psihică a copiilor este angrenată de muzică sub toate aspectele ei. La lecții, muzica crește voieșia și buna dispoziție a copiilor, adâncește și intensifică emoțiile pozitive față de ceea ce-i înconjoară.

Prin muzică și mișcare se urmărește dezvoltarea sensibilității și receptivității față de arta sunetelor, formarea gustului și punerea bazelor educării capacității de a emite judecăți de valoare.

De cele mai multe ori, copiii fredonează melodiile auzite, iar cei cu înclinații pentru muzică merg la cursuri de muzică vocală sau instrumentală.

Spiritul de observație, atenția, reprezentările spațiale, imaginea creatoare, interesul și plăcerea de a desena, colora, modela se formează și dezvoltă prin orele de arte vizuale și abilități practice, care contribuie la educația estetică a elevilor. Aceștia sunt tentați să deseneze ceva ori de câte ori au în mână un creion, fără a ști ce anume, doar din plăcerea de a se exprima astfel.

Ca forme și mijloace de educație estetică prin artele plastice pot fi activitățile propuse sau la liberă alegere de desen, de modelaj. Și anumite emisiuni adecvate educației prin artele plastice îi aduc pe copii în contact direct, pe cale vizuală cu „desenele animate”.

Pentru reușita educației prin artele plastice trebuie ca elevii să aibă libertate de exprimare, aceștia primind sugestii de la învățători, nu impuneri. Desenul spontan exprimă personalitatea copilului, interesele și preferințele lui.

Cultivarea gustului estetic, a judecății estetice și a creativității estetice nu vizează omogenizarea, uniformizarea activității spirituale, înăbușirea originalității, dimpotrivă, obligă la evidențierea tendințelor și aspirațiilor personale. Se pot organiza activități pe grupe și se vor indica teme individuale, în funcție de manifestările specifice fiecărui elev în raport cu atitudinea față de valorile estetice.

Toți copiii trebuie să primească atenție sub raport estetic, acolo unde se observă abilități ce ies din comun se formulează cerințe sporite, se efectuează exerciții mai multe. Copiii obișnuiți nu trebuie neglijați, educația estetică nefiind rezervată doar celor talentați.

Așadar, educația estetică îndeplinește multiple funcții educative și exercită o acțiune amplă asupra dezvoltării personalității copiilor.

Bibliografie

Nicola Ioan, Farcaș Domnica, Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică, Editura didactică și pedagogică, 1992

www.didactic.ro

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL

PROF. CIRILESCU SANDA ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, KEMENY JANOS” BRÂNCOVENEȘTI

Parteneriatul educațional trebuie privit nu doar ca un concept, parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și este, de asemenea, unul dintre cuvintele-cheie ale pedagogiei contemporane, presupunând participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant – interrelaționare.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009)

Proiectul educativ „*Împreună pentru viitor*” este un bun prilej pentru preșcolari, elevi, cadre didactice, părinți și comunitate de a descoperi și conștientiza reale identități, în căutarea celui alt ne descoperim pe noi înșine, ne dăm seama de ceea ce suntem, sperăm, merităm și ce este mai important, descoperim iubirea, atât a celui apropiat, cât și a celui îndepărtat.

În cadrul acestui parteneriat, scopul urmărit a fost stabilirea unei mai bune comunicări, a realizării ceea ce putem înțelege prin trainice prietenii, a creșterii prestigiului celor două instituții prin popularizarea activităților.

Motivul principal pentru crearea unui astfel de parteneriat este dorința de a ajuta preșcolarii, elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul lor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Activitățile propuse în cadrul proiectului sunt extracurriculare: spectacole, excursii, abilități practice. Aceste activități se vor desfășura după programul stabilit de către coordonatorii proiectului pentru atingerea scopului și realizarea obiectivelor propuse.

În urma acestui parteneriat se stabilesc relații de noi prietenii bazate pe încredere și stimă reciprocă. Este o formă de învățare activă și atractivă pentru elevi și preșcolari. Totodată contribuim la dezvoltarea capacităților de cooperare în cadrul activităților desfășurate.

Suntem convinși că prin activitățile propuse vom reuși să satisfacem gusturile copiilor, să dezvoltăm capacitatea copiilor de a acumula informații noi.

LECȚII DE FIZICĂ ASISTATE DE CALCULATOR

**PROF. CÎRSTEA ISABELA
LICEUL TEORETIC BECHET**

Orele de curs la care este folosit calculatorul vor avea cu totul altă interfață, intrarea noilor tehnici în învățământ revoluționează procesul de instruire. Posibilitățile calculatorului de prelucrare, înregistrare și regăsire a informației vor induce elevului cunoștințe și competențe la un nivel superior.

În școală se pot folosi atât softurile nespecializate, în sensul că au un caracter general, ce poate fi folosit în diverse domenii, cât și softul educațional, creat anume pentru folosirea lui la clasă. Softul educațional este un mijloc de a realiza instruirea prin intermediul calculatorului într-un mod individualizat, interactiv și dirijat.

Softurile educaționale utilizate în lecțiile de fizică se pot clasifica, după funcția pedagogică specifică, în:

1. **Softuri de exersare**, concepute pentru a interveni ca supliment al lecției, folosit în clasă, fiind destinate consolidării unui număr limitat de abilități specifice fizicii, urmate de aprecierea răspunsului dat de elev.

2. **Softuri de prezentare interactivă de cunoștințe**, care dirijează activitatea de învățare a elevului, funcție de nivelul de cunoștințe și de particularitățile individuale ale sale.

3. **Softuri demonstrative** permit proiecția pe ecranul monitorului a materialului de învățat sub forma înregistrărilor video, a slide-urilor sau a altor modele interactive a unor fenomene reale sau simulate.

4. **Softuri de simulare** – prezentare a unor modele ale unor fenomene reale. Acestea permit elevilor să observe pe ecranul monitorului un model al procesului, fenomenului sau a instalației reale. Elevii pot modifica valorile unor parametri și observa influențele acestor modificări. În anumite cazuri, modelul interactiv poate înlocui experimentul real; el poate asigura o economie de timp în pregătirea sau desfășurarea lecției.

5. **Modele computerizate** ale lucrărilor de laborator. Ele imită lucrările efectuate de elevi în laborator. Spre deosebire de softurile de simulare, ele prezintă tabele electronice pentru notarea rezultatelor, construcții de grafice, prelucrarea datelor, a erorilor de măsură.

6. **Softuri pentru testarea cunoștințelor** asigură intervenția calculatorului în cadrul verificării cunoștințelor.

Modalitățile în care poate fi utilizat calculatorul la ora de fizică sunt multiple. Calculatorul oferă posibilități reale de individualizare a instruirii. El nu este doar un mijloc de transmitere a informației ci poate oferi programe de învățare adaptate conduitei și cunoștințelor elevului.

Realizarea unei metodologii care să facă eficientă asistarea procesului de învățământ cu calculatorul a solicitat folosirea instrumentelor psihopedagogiei.

« Conceptul de *asistarea procesului de învățământ cu calculatorul* include :

- predarea unor lecții de comunicare de noi cunoștințe ;
- aplicarea, consolidarea, sistematizarea noilor cunoștințe;
- verificarea automată a unei lecții sau a unui grup de lecții ;
- verificarea automată a unei discipline școlare sau a unei anumite programe școlare.

Utilizarea calculatorului în procesul de învățământ devine din ce în ce mai importantă (chiar indispensabilă) deoarece are loc o informatizare a societății, iar mediile de instruire bazate pe informatică oferă un puternic potențial educativ¹ ».

Calculatorul – instrument didactic

Din acest punct de vedere, există mai multe modalități de apariție a calculatorului în demersul didactic la fizică :

❖ **Utilizarea calculatorului pentru tehnoredactarea computerizată a documentelor școlare cum ar fi cele care reprezintă rezultate ale proiectării didactice la nivel micro, adică: planificări, proiecte de unități de învățare, proiecte de lecție, cât și a unor documente de evidență școlară cum ar fi cele**

¹ Despre învățare asistată de calculator și softul educațional; C.Oprișor

legate de prezența la anumite activități didactice sau notarea evoluției elevilor la activitățile de verificare și evaluare a cunoștințelor ;

❖ Utilizarea calculatorului ca mijloc de predare în cadrul lecțiilor de comunicare de noi cunoștințe, de recapitulare sau a prelegerilor în care calculatorul poate reprezenta suport al unor sinteze, imagini, figuri ce pot fi proiectate în scopul transmiterii de cunoștințe. În felul acesta elevii au posibilitatea să vizioneze o expunere concretă și clară a teoremelor, pot să aibă pe ecran imaginea unor fenomene sau procese simulate pe calculator ;

❖ Realizarea unor calcule numerice, mai mult sau mai puțin complicate, în scopul formării deprinderilor de calcul sau al eliberării de etapa calculatorie în rezolvarea unor probleme, prelucrarea unor date ;

❖ Realizarea unor *baze de date*, adică stocarea de informații dintr-un domeniu oarecare într-o modalitate care să permită ulterior regăsirea informațiilor după anumite criterii ;

❖ Învățarea unui limbaj de programare ;

❖ Realizarea unor laboratoare asistate de calculator

❖ Meritul deosebit al instruirii asistate de calculator constă în faptul că presupune participarea activă a elevilor în procesul de predare-învățare și că permite dezvoltarea intelectuală a acestora, adecvată ritmului lor de lucru.

Bibliografie:

1. Despre învățare asistată de calculator și softul educațional; C. Opreșor

HOMESCHOOLING-UL, O PROVOCARE PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC?

**ING. CIUPERCA SILVIANA
LICEUL TEHNOLOGIC "AUREL VLAICU" GALAȚI**

Peste tot în lume, sistemul de învățământ actual pare să fie învechit. Așa că este normal să ne gândim și la alte opțiuni și să le punem în balanță cu școala tradițională. Odată ajuns în clasă, copilul este nevoit să se detașeze de individualitatea sa și să devină unul dintre elevi. La orice materie se cer aceleași răspunsuri, aceleași idei, uneori, chiar și aceleași haine. Școala de acasă (homeschooling) este o altă metodă de predare și învățare. Homeschooling-ul reprezintă o alternativă la "banda rulantă" pe care sunt învățați copiii. Această metodă nu este una utopică, așa cum s-ar crede, are avantajele și dezavantajele ei.

Educația de acasă implică anumite libertăți. Copiii pot alege ce vor să învețe, cât vor, când vor. Noțiunile de bază sunt necesare, dar nu vor fi impuse de la o vârstă anume, ci doar atunci când aceștia se simt pregătiți. Pe lângă materiile de bază ei pot opta pentru ceea ce doresc, fie că e vorba de o limbă străină sofisticată, scriere creativă, pictură, muzică, programare sau altele, în funcție de aptitudinile sau pasiunile fiecăruia. Familia își poate educa copilul conform propriilor convingeri și valori, într-un mediu care nu intră în contradicție cu acestea. Atât copiii, cât și părinții, nu mai sunt constrânși de orarul școlii și astfel pot petrece mai mult timp împreună, familia putând planifica în orice moment iesiri educative, putând schimba materia oricând etc. Nu numai că cei mici vor avea parte de o experiență nouă de învățare, dar aceste "abateri" de la program vor îmbunătăți și calitatea vieții de familie. Nimănui nu îi place să se trezească „cu noaptea-n cap”, cu atât mai puțin copiilor. Școala de acasă le permite să doarmă relaxat, fără frica zilei următoare, fără teama că, din minut în minut, alarma de la ceas le va zăngăni în cap sau că vor întârzia de la cursuri. Această metodă de învățământ este un avantaj pentru copiii care nu se pot concentra la majoritatea testelor deoarece sunt presați de profesori sau de mediul de testare. Homeschooling-ul poate avea efect pozitiv pentru elev, întărindu-i credința în sine, mărinând atenția din partea "profesorului". Spre deosebire de învățarea la clasă, unde profesorul trebuie să își împartă atenția și timpul la 20-30 de elevi într-o singură oră, învățarea acasă oferă profesorului/părintelui posibilitatea de a-și concentra întreaga atenție asupra nevoilor copilului.

Homeschooling-ul oferă și libertate emoțională. Prejudecăți, copii agresivi, competitivitate, presiunea grupurilor, toate acestea pot fi întâlnite pe holurile școlii. Sunt cazuri, și nu puține la număr, când stima de sine a copiilor scade, iar învățatul ocupă locul doi, în favoarea unui „look” mai acceptabil din punct de vedere social. Copiii care învață acasă nu mai au această nevoie de a fi incluși, nu le mai este teamă de ridicol și gândesc ce vor, nu ce li se impune.

În ceea ce privește școlarizarea de acasă, de obicei, dezavantajele sunt reprezentate prin costuri, fie ele de timp, de bani sau de emoții. Din punctul de vedere al timpului, este destul de complicat să înveți în afara școlii tradiționale. În primul rând, trebuie să știi care este programa școlară. Ce anume li se cere copiilor să învețe? Ca părinte, trebuie să îți faci loc în program pentru a învăța și tu, la rândul tău, iar în al doilea rând, părinții sunt plecați de dimineața până seara la serviciu, așa că faptul că poți să înveți „când vrei” este o chestiune limitată. Iar când un părinte singur decide să își învețe copilul de acasă, lucrurile devin cu mult mai complicate. Părinții au nevoie de abilități speciale de predare și comunicare cu copilul, precum și de un bagaj important de cunoștințe, (acest lucru constituind principalul argument adus de persoanele care nu susțin acest sistem educațional). Totuși, mulți părinți apelează la resurse informaționale, la cursuri și la materiale suplimentare care îi ajută să învețe alături de copil tot ceea ce nu știu.

O altă problemă ar fi cea a socializării. Dar există o mulțime de centre și cluburi de activități, unde copiii își pot face prieteni, nu? Corect, însă, la școală, elevii stau mai mult de o oră/două împreună. Experiențele prin care trec îi formează ca indivizi și îi apropie. De asemenea, dacă ai un copil mai timid, nu este o decizie bună să îl reții acasă deoarece, în viitor, îi va fi greu să se integreze în vreo colectivitate. Concurența între elevi formează în timp caracterul copilului al viitorului adult, lucru care în homeschooling nu este realizat. Dispare tendința de a urmări "notele bune" sau de a se compara cu alți copiii. Copilul școlit

acasă învață pentru a învăța. Dispar factorii negativi care pot influența învățarea în cadrul școlii: stresul notelor mici, teama de profesor/materie, emoțiile înaintea testărilor.

Școala de acasă este un program contestat la noi în țară și poate fi posibil doar în cazurile medicale foarte serioase în care copilul nu se poate deplasa. Pentru cei care pur și simplu doresc să renunțe la sistemul tradițional, există însă, o „portită”, în ceea ce privește reglementarea educației – „școala-umbrelă” din străinătate. „Școala-umbrelă” este o instituție particulară, care primește înscrieri ale elevilor educați acasă contra unei taxe anuale. Copilul înscris la o „școala-umbrelă” este considerat de stat ca fiind școlarizat legal și poate fi oricând reintegrat în învățământul public sau privat, după o testare a cunoștințelor. În plus, acest tip de școli eliberează foi matricole și alte documente școlare necesare continuării studiilor.

Este homeschoolingul legal sau nu în România? În România, potrivit Asociației Home Schooling România, câteva sute de părinți au ales deja această formă de învățământ în ultimii zece ani. Nu există însă o statistică oficială. Homeschoolingul, învățarea de acasă, urmând totuși o programă românească sau nu, nu este reglementat prin lege în țara noastră, dar nu este nici ilegal.

Ce spun legile despre homeschooling? Învățământul este obligatoriu în România, începând cu grupa mare a grădiniței, chiar din anul 2020. Articolul 16 din Legea educației, prevede: ”Învățământul general obligatoriu este de 10 clase și cuprinde învățământul primar și cel gimnazial. Învățământul liceal devine obligatoriu până cel mai târziu în anul 2020”, iar art. 13. ”Învățarea pe tot parcursul vieții este un drept garantat de lege.” Art 59. din Legea 1/2011 subliniază că: ”La toate formele de învățământ alternativ în limba română, în limbile minorităților naționale sau în limbi de circulație internațională, se poate înscrie și pregăti orice cetățean român” iar în Constituție se menționează la art 32. ”Dreptul la învățătură este asigurat prin învățământul general obligatoriu, prin învățământul liceal și prin cel profesional, prin învățământul superior, precum și prin alte forme de instrucție și de perfecționare. Învățământul de toate gradele se desfășoară în unități de stat, particulare și confesionale, în condițiile legii”. Și tot în Constituție la art 33. ”Libertatea persoanei de a-și dezvolta spiritualitatea și de a accede la valorile culturii naționale și universale nu poate fi îngrădită.” Aici apare homeschoolingul. Pentru că elevii pot fi înscriși la școli – umbrelă, așa se numesc școlile care asigură (asigurau și înainte de pandemie) învățarea de acasă, în ritmul copilului. Legea în România nu este explicită privind forma de învățământ pe care trebuie un elev să o urmeze. Nu trebuie neapărat să urmeze cursurile unei unități de învățământ cu predare în română sau din România. A crescut interesul pentru homeschooling în pandemie tocmai datorită avantajelor oferite de această metodă de învățământ.

Ce înseamnă educația acasă? Este un proces complex în care copilul este pus pe primul loc, nu mai este el unul într-o mulțime, este unic cu nevoile și capacitățile sale și în tot acest proces de dezvoltare este permanent monitorizat de părinte/ părinți, care participă alături de copil la propria-i formare. Astfel, părinții sunt responsabili pentru educația copiilor lor, ei aleg curricula, manualele, softurile necesare educației copiilor, își învață copiii acasă și îi împuternicesc pe cei aleși de ei să-i învețe pe copiii lor. Copiii învață chiar și singuri, învață fiecare în stil propriu, folosesc intensiv alternativele educaționale mult superioare celor de stat și au libertatea de a participa la activitățile educative într-un mod propriu și personal (vizită la un muzeu, urmărirea unui film documentar, cursuri online, etc). Deci, dacă ați fi părinte, ați opta pentru homeschooling?

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.homeschooling.ro>

<https://machetedidactice.wordpress.com>

<http://legislatie.just.ro>

Legea Educației nr. 1/2011

Constituția României

PARTENERIATELE EDUCATIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

**PROF. INV. PRESCOLAR: CRISTIAN COCULEANA
ȘCOALA GIMNAZIALA „VASILE ALECSANDRI”
VASLUI**

Scopul programelor de dezvoltare timpurie este de a ajuta copiii să se dezvolte mental, emoțional și social și, pe termen lung, să le promoveze supraviețuirea. Dacă dezvoltarea este neglijată în această etapă, va fi mult mai dificil și mai costisitor să compensați ulterior aceste pierderi. Educația timpurie este ansamblul experiențelor personale și sociale existente sau organizații de care beneficiază copiii în primii ani de viață. . să protejeze, să hrănească și să dezvolte persoana prin dotarea acesteia cu capacități fizice, mentale și culturale specifice. iar dobândirea care îi conferă propria identitate și demnitate Educația timpurie oferă fundația pentru o creștere fizică și mentală sănătoasă și o dezvoltare socială Anii de viață reprezintă mai mult de jumătate dintre voi ați învățat pentru tot restul vieții. și sub formă de educație informală în cluburi sportive, cluburi pentru copii și studenți, biblioteci, muzee etc. 6 ani, formând capacitatea de a învăța. Învățarea timpurie promovează oportunitățile viitoare de învățare. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate. În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare. Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului. Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului. În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația ommediu, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc. O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

În zonele urbane nivelul de ocupare a populației a crescut; părinții nu au suficient timp săși supravegheze copilul în familie, pe când în zonele rurale natura ocupațiilor, în special cele legate de agricultură, oferă, aparent, mai mult timp părinților pentru supravegherea copilului în familie. De asemenea, modelul familiei lărgite (părinți, copii și bunici), care este conservat îndeosebi în zonele rurale, este în favoarea educării copilului în familie în această perioadă a vârstelor mici. Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți, inclusiv formare pentru creșterea implicării taților. De asemenea, formarea trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea săși cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță școală – familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității inecvate a unor părinți față de grădiniță/ școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psihofizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și

tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinți – cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță. Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie. Drept urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, îngrijitorilor și copiilor înșiși la informații și servicii adecvate este o prioritate, iar parteneriatele cu familiile au ca scop sprijinirea sprijinului pentru educația timpurie a copiilor. dezvoltarea cognitivă și culturală este o prioritate națională și globală. Parteneriatele cu organizații pot aduce contribuții specifice la dezvoltarea timpurie a copiilor pot include implicarea directă (în afara familiei) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a actorilor economici, religioși., lideri spirituali, culturali, lideri comunitari și membri.

Acest tip de cooperare vizează stimularea psihică, pregătirea fizică și dezvoltarea comună a abilităților copiilor prin diverse activități, precum: muzică, abilități meșteșugărești; formarea abilităților de cooperare; desfășoară activități educaționale pe teme istorice și creștine etc. Grădinițele și școlile ocupă un loc central în comunitate. A avea un rol în formarea adevărați cetățeni și a studia doar în activități educaționale pentru societate nu este suficient. Prin urmare, este necesar să participăm la activități extracurriculare și la viața comunității. Astfel, procesul educațional care începe în grădiniță se extinde la comunitate. Copiii au posibilitatea să-și recunoască propriile probleme, să acorde mai multă atenție la ceea ce se întâmplă în jurul lor, să încerce să rezolve problemele, să dezvolte un spirit proactiv. Proiect de cooperare educațională cu comunitatea locală Judecătoria, Poliția-precum educația copiilor preșcolari cetățenie democratică pentru a forma cetățeni activi și responsabili. acest sens-libertate, dreptate, egalitate, solidaritate, știu cum funcționează instituțiile democratice, sunt puși în diferite situații pentru a-i respecta pe cei din jur, au abilități de a se proteja pe ei înșiși și pe ceilalți. Încheierea Un parteneriat între creșă/școală și comunitatea este participarea activă a copilului în mediul comunitar. Beneficiile implicării elevilor în viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de a lucra cu autoritățile locale (de exemplu, poliția) pentru a rezolva probleme. 87 de ONG-uri joacă un rol important în dezvoltarea copiilor, lucrând cu aceștia, în scopul promovării și promovării diversității și egalității în drepturi; promovează și respectă demnitatea și drepturile copiilor; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor riscante (campanii antidrog, antituberculoză etc.), excursii pe care mănăstirile le consideră atracții turistice. În sens general, Educația este procesul (acțiunea) prin care se formează și are loc dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Începe cu primele momente de viață și se termină cu. Fiecare copil este unic și educația trebuie să țină cont de caracteristicile unice ale fiecărui copil. Rolul educatorului este extrem de important în acest sens. Profesorul este cel care trebuie să creeze oportunități de dezvoltare pentru fiecare copil, deoarece grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității, care este o parte componentă a educației timpurii. Prin urmare, formarea continuă a cadrelor didactice, asistenților sociali și a altor tipuri de îngrijitori trebuie, prin activitățile lor, să se coordoneze cu părinții în domeniul îngrijirii și educației copilului, este una dintre componentele psihologice pedagogice necesare atingerii obiectivelor stabilite în mod obiectiv. „Scopul natural Scopul școlii nu este acela de a preda, ci de a trezi, prin cultivarea capacităților intelectuale ale copiilor, nevoia lor de învățare pe tot parcursul vieții. (Ioan Slavic)

MODALITĂȚI VARIATE DE CITIRE

**PROF. ÎNV. PRIMAR :COJOCARU ADINA CAMELIA, Ș
C. GIMNAZIALĂ VAȚA DE JOS, JUD. HUNEDOARA
PROF. :COJOCARU SORIN,
LICEUL TEORETIC"AVRAM IANCU", BRAD, JUD. HUNEDOARA**

„Citirea” din păcate în rândul elevilor și nu numai lasă de multe ori de dorit, de aceea, am gândit câteva modalități prin care putem să-i atragem pe copii înspre citit. Învățătorul sau profesorul trebuie să aranjeze și să planifice fiecare lecție într-un mod care să creeze ocaziile optime pentru această individualizare. Este important de reținut că practicile didactice trebuie adaptate nivelelor de dezvoltare ale copiilor. În primele etape ale însușirii cititului, munca din sala de clasă, coordonată de învățător, creează o punte între deprinderile însușite în perioada preșcolară și cititul individual, independent. Lucrând cu grupuri mici, învățătorul încurajează elevii să vorbească și să-și ghideze prin întrebări felul cum avansează în lectura unei cărți. Copiii sunt invitați la discuții pe baza semnificației unei anumite povești. Prin intermediul comentariilor pe care ei le fac, învățătorul poate să înțeleagă strategiile de citire aplicate de fiecare copil. Pe măsură ce ascultă ce au copiii de spus, învățătorul ține cont de scopurile creării unor <<cititori independenți>> care citesc atât pentru semnificația din cuvântul scris, cât și pentru plăcerea de a citi.

Iată un model de prezentare a unei noi povestiri:

Prezentați cartea arătând copiilor fața și dosul cărții, indicând titlul și pagina de titlu, marginea de sus și cea de jos a unei pagini, punctul de plecare al citirii și sensul citirii, respectiv al cuvântului scris. Această prezentare se poate face sub forma unui joc-ghicitoare (ghici ce e ?) în cadrul căruia să scoateți în evidență cât de mult știu copiii deja despre ceea ce este o carte.

Prezentați povestea prin a face o <<plimbare ilustrată>> prin carte. Altfel spus, arătați fiecare ilustrație și vorbiți despre ea, subliniind conceptele-cheie, introducând limbajul legat de povestea respectivă (A fost odată ca niciodată) și evaluând cunoștințele copiilor pe marginea subiectului respectiv.

Citiți-le povestea cu voce tare, modulând vocea și limbajul folosit în poveste și dând expresie citirii pentru a ilustra punctuația. O citire ulterioară poate fi apoi efectuată de întregul grup. Această etapă încurajează afirmarea individuală susținând copilul care citește cel mai bine.

Discutați pe marginea poveștii. Rugați copiii să vă spună ce cred ei despre poveste și ce idei au desprins din ea. Este important să faceți conexiuni între poveste și experiența de viață a copiilor.

Prezentați o lecție mini-lingvistică, axându-vă pe un concept de citire (de exemplu, ideea că forma scrisă a cuvântului implică un sens sau că ilustrațiile ajută la relatarea unei povestiri). Puteți sublinia cu ușurință cuvintele ușor de recunoscut de către elevi.

Alocați un timp anume în care copiii să practice citirea poveștii, fie citindu-și-o unul altuia, fie citind-o unui adult. Încurajați citirea individuală, independentă, în momentele din lecție când copiii au o paletă de activități dintre care să aleagă alternativa optimă.

Pentru o povestire ca aceasta, iată câteva posibile activități de comunicare :

- Alcătuirea unui colaj din animalele din carte, folosind un material pufoș pentru urs și pentru pasăre; culorile trebuie să fie vii. Copiii pot alcătui câta un animal în grupuri de doi sau trei.
- Un șevalet multicolor trebuie expus în sala de clasă, pe care să se vadă diferite culori și cuvintele, denumirile care le corespund.

Cititul individual poate fi eficient, deoarece copilul petrece astfel un anume timp singur cu adultul și astfel se poate dezvolta o relație cu totul deosebită care să însuflească copilului încrederea în ceea ce a realizat. În plus, acest lucru permite învățătorului să înregistreze progresul copilului și să depisteze pentru a umple golurile din cunoștințele acestuia. Cititul individual cu câte un copil se poate face bine dimineața, în perioada de timp când copiii pot să-și aleagă activitatea pe care doresc să o desfășoare. Când au terminat cu cititul, ei se pot întoarce la construitul de căsuțe, la jocul de puzzle sau la celelalte activități începute. Dacă învățătorul și-a stabilit un desfășurător pentru înregistrarea ordinii în care copiii citesc individual, ei pot fi chemați pentru acest lucru pe rând, pe tot parcursul zilei.

În afară de faptul că suntem cadre didactice, profesorii mai sunt și ghizi, învățăcei, intermediari și proiectanți. Ei au mereu o atenție concentrată și se implică în permanență în munca fie cu grupurile mici, fie cu cele mari, fie cu fiecare copil în parte.

Bibliografie :

Rogoff B.-« *Gândirea în formare* » –dezvoltarea cognitivă în context social (1990)

Dodge D. T. & Colker L. J.-« *Programe creative de învățământ pentru copiii mici* » –ediția a III a (1992)

MIȘCAREA ÎN AER LIBER

COMĂNECI TITINA, LICEUL SANITAR „ANTIM IVIREANU”, RM. VÂLCEA

Conștiința de sine a plecat de la conștiința mișcării. Înainte de a gândi logic, ne-am mișcat instinctual. Mișcarea stă, limpede, la originea tuturor fenomenelor, viața însăși înseamnă mișcare. Mișcarea este un mijloc important de dezvoltare a copilului, ceea ce impune intensificarea eforturilor de promovare a activităților specifice încă de la cele mai fragede vârste.

Copiii participă la activități care implică mișcarea cu mare dăruire, trăind fiecare minut cu o intensitate emoțională deosebită. De aceea, mișcarea și jocul în aer liber constituie modalități eficiente de stimulare afectiv-volitivă, kinetică și cognitivă deosebit de eficiente pentru formarea armonioasă a copiilor.

În timpul a 10 minute de joc copiii fac mai multe mișcări decât execută în mod obișnuit într-o oră. Prin urmare, într-un interval scurt de timp, jocurile îi ajută să contracareze efectele sedentarismului generat de jocurile și activitățile pe calculator (atât de „la modă”) în zilele noastre, satisfăcându-le, totodată nevoia de mișcare.

Jocurile de mișcare nu numai că desăvârșesc pregătire fizică, dar întăresc și sănătatea. Ele pot fi desfășurate, cu un efect sporit, nu numai în cadrul activităților sportive școlare, ci mai ales în cele extrașcolare, în aer liber, în natură, în cadrul unor drumeții sau al excursiilor. jocurile simple pot fi organizate oricând și oriunde.

Spre exemplu, este suficient să oferim elevilor o minge și ei vor alerga după ea fără să dea semne de oboseală au de lipsă de interes. Acest exemplu evidențiază alte caracteristici ale jocului – spontaneitatea și atractivitatea. Jocul bine conceput este capabil să mobilizeze toate forțele, să mențină treaz interesul copiilor, să atingă maximum de eficiență.

Jocul în aer liber are o importanță deosebită în deconectarea psihică, este cea mai bună formă de odihnă activă, prin intermediul lui utilizându-se eficient și intens timpul liber.

Aceste activități în care mișcarea are rolul cel mai important nu sunt doar jocuri ci și activități de cunoaștere a naturii.

Să ne imaginăm că suntem într-o drumeție în pădure, iar copiii repartizați în două echipe se joacă *de-a v-ați ascunselea*. Într-un joc colectiv, în aer liber, fiecare participant are libertatea de acțiune și, neîncorsetat de deciziile unui arbitru, respectă regulile jocului. Deci nu este vorba numai despre mișcarea în aer liber, ci și de dezvoltarea spiritului de fairplay, care este principiul de bază al jocurilor, dar și unul de comportament social, pe care copiii îl vor transpune mai târziu în viață.

Totuși, trebuie atrasă atenția asupra supravegherii copiilor în timpul activităților în aer liber. Educatorului îi revine răspunderea desfășurării lor, al organizării și controlului asupra respectării regulilor și condițiilor de sănătate și siguranță. Adevărații educatori nu trebuie să confunde jocul în aer liber cu joaca liberă. Jocul este divertisment pentru copii, însă cadrul didactic trebuie să-l trateze ca pe-o activitate plină de răspundere și implicare.

În organizarea activităților de mișcare în aer liber este nevoie să avem în vedere unele aspecte care să asigure buna desfășurare, eficiența și succesul acestora:

- *Am ales locul și perioada potrivită pentru aceste activități?*

Această întrebare se adresează cu precădere jocurilor ce se practică în aer liber, în parcuri, pe străzi etc. chiar și cel mai antrenant joc poate fi sortit eșecului dacă locul de desfășurare este nepotrivit. Să ne închipuim un grup de copii care se joacă de-a v-ați ascunselea într-o pădure cu copacii perfect aliniați, în care orice mișcare poate fi observată de la distanță. În acest caz jocul își pierde curând din farmec, tocmai prin sărăcia situațiilor în care copiii se pot ascunde. De asemenea, jocurile care presupun șederea îndelungată pe loc nu se pot desfășura pe vreme friguroasă sau ploioasă.

Jocurile nocturne se practică cu succes în întuneric deplin, altele sub lumina lunii, iar unele jocuri și activități tradiționale (îngeri de zăpadă, construire oamenilor de zăpadă, cursa după ouăle de Paste, inotul etc.), necesită un anumit anotimp.

- *Corespunde această activitate vârstei copiilor?*

Categoria de vârstă cuprinde anumite limite, dar vârsta individuală nu se identifică întotdeauna cu media, uneori fiind mai mare, alteori mai mică decât aceasta. Mai degrabă putem analiza dacă activitatea

propusă corespunde experienței copiilor. În cazul participanților neexperimentați se recomandă activități mai simple, de o mai scurtă durată.

- *Este adecvat jocul calităților fizice și intelectuale ale copiilor?*

Și în acest caz este importantă experiența personală a copiilor. În plus, se impune cunoașterea adresabilității jocurilor – pentru fete, pentru băieți sau pentru ambele sexe. Această particularitate este foarte importantă mai ales în cazul jocurilor de mișcare organizate în aer liber. Nu trebuie omis faptul că fetele sunt mai lente și mai puțin rezistente decât băieții, constituția lor fizică fiind mai fragilă.

Un rol important îl joacă și diferențele de ordin afectiv-volitiv dintre cele două sexe. Băieții preferă jocurile dure, aventuroase, într-un cuvânt, bărbărești. În schimb, fetele dau întâietate jocurilor care le dau ocazia să-și valorifice îndemânarea și ritmicitatea mișcărilor.

Pe de altă parte, copiii trebuie să fie bine cunoscuți din punct de vedere al calităților intelectuale și fizice pentru a primi rolul potrivit, valorizator al competențelor și inteligențelor fiecărui participant la activitate.

- *Au fost bine explicate regulile?*

Regulile trebuie enunțate cu claritate și fermitate, fără a fi uitat nici un amănunt, de ele depinzând nu doar buna desfășurare a activității ci și păstrarea stării de sănătate a copiilor. Nu trebuie să fie omise denumirea jocului, delimitarea teritoriului de joc, alegerea echipelor și rolul fiecărui participant, modul de desfășurare, etapele jocului, timpul afectat activității, semnale, rezolvarea conflictelor, rolul cadrului didactic etc.

- *Participanții au fost echitabil repartizați în echipe?*

La alegerea căpitanului sau conducătorului jocului trebuie să fie luate în considerare nu numai „priza” lui la ceilalți copii ci și calitățile de leader, capacitatea sa de a coordona și de a ordona, de a înțelege și a respecta regulile jocului, de a mobiliza echipa; jucătorii activi, jucătorii pasivi precum și jucătorii instabili pot face parte din grupul copiilor și atitudinea lor față de activitatea desfășurată trebuie anticipată de către cadrul didactic, astfel încât să asigure omogenitatea echipelor în încercarea de a oferi șanse egale, implicit, satisfacție participanților.

- *Jocul a fost bine organizat?*

O analiză finală asupra activității desfășurate cu copiii în aer liber are un caracter evaluator dar și reglator, obiectivul fiind optimizarea acestui tip de activități, valorizarea individuală și colectivă a copiilor, dar mai ales, obținerea unei satisfacții personale a participanților și activizarea comportamentelor pozitive formate prin mișcare.

Putem concluziona că în mediul extrașcolar, mișcarea în aer liber și jocul de mișcare, în special, sunt oportunități prin care personalitatea elevilor se construiește temeinic cu ajutorul unor activități atractive și valorizatoare.

Bibliografie:

Ursula Șchiopu, Emil Verza-*Psihologia vârstelor*, EDP, București, 1981

Ileana Drăgulin – *Să facem sport*, Ed. Sport-Turism, Craiova, 1987

Milos Zapletal – *Mică enciclopedie a jocurilor*, Ed. Sport-Turism, Craiova, 1990

MEINE ERASMUS ERFAHRUNG

PROF. DIANA CONSTANTIN LICEUL DE ARTE „IONEL PERLEA“ SLOBOZIA, IALOMIȚA

Als junge Deutschlehrerin hatte ich letzten Monat die große Chance, an eine Erasmus Mobilität in Kroatien, in einer kleinen Stadt namens Daruvar teilzunehmen. Somit sind drei Lehrerinnen und sechs Schülerinnen hoffnungsvoll auf dieses neue Abenteuer eingeschifft. Eine neue Erfahrung, die uns geholfen hat, sogar mehr zu wachsen.

Wir haben unser Kunstgymnasium „Ionel Perlea“ aus Slobozia, Kreis Ialomița in einem neuen Erasmusprojekt repräsentiert, zusammen mit anderen vier Schulen aus Griechenland, Spanien, Portugal und Kroatien.

Der Zweck des Projekts ist es, die Schüler und Schülerinnen für Umweltprobleme zu sensibilisieren, zu informieren und sie aktiver zu machen. Ihre Hauptbeschäftigung war es, bessere und lebensfähige Lösungen für die Gemeinschaften in ihrem Kampf gegen die Umweltprobleme vorzuschlagen.

Der Klimawandel ist ein Thema, mit dem wir ständig konfrontiert sind und die Aktivitäten im Projekt zielten darauf ab, wie Schüler sich dieser Themen bewusster werden und sich stärker mit ihnen beschäftigen. Sie sollten aktiv handeln und nicht nur die Informationen verbrauchen.

Vom 2. bis 6. Mai 2022 hatte die kroatische Schule die Mobilitätsteams aus Rumänien, Spanien, Portugal und Griechenland zu Gast. Die kroatischen Lehrer und Lehrerinnen haben Aktivitäten und Workshops zum Thema des Projektes für die Austauschschüler aus den Partnerländern organisiert. Die Aktivitäten haben es den Schülern ermöglicht, in multinationalen Teams an Projektaufgaben zu arbeiten, die mit informativen Postern und kulturellen Videos endeten.

Ein anderes Ziel des Erasmusprojekts ist es, Schüler und Schülerinnen in einzigartige Situationen zu versetzen, in denen sie sowohl Lösungen und Vorschläge zu verschiedene Probleme zu finden als auch Eigeninitiative zeigen müssen, um das angestrebte Ziel zu erreichen.

Unser rumänische Team hat zwei WorldWall-Spiele vorbereitet, die sie mit den Partnerschülern- und Schülerinnen gespielt hat. Parallel zu den Schüleraktivitäten haben die Lehrkräfte an Job-Shadowing, eTwinning- und Naturworkshops teilgenommen. Sie haben Unterrichtspläne erstellt und viele neue Arbeitsstrategien entdeckt, sowie digitale Tools, die erfolgreich in Unterrichtsaktivitäten, aber auch in außerschulischen Aktivitäten eingesetzt werden können.

Dokumentarische Besuche im Naturpark Medvednica, im Geopark Papuk und seinem geologischen Zentrum, sowie ein Besuch der Plitvicer Seen boten allen Teilnehmern (Schüler und Lehrkräfte) die Möglichkeit zu sehen, wie lokale Behörden daran beteiligt waren, Institutionen einzurichten und Orte auszustatten, die für Jugendlichen und Kinder attraktiv sind.

All das konnte durch EU-Mittel und durch Annäherung an verschiedene kulturell-informative Besuche vollführt werden.

Alles in allem wird das Projekt „Erasmus + Act for Environment“ in hohem Maße zur persönlichen und beruflichen Entwicklung der Teilnehmer beitragen, indem es einen Mehrwert für ihre Ausbildung schafft.

Alle Teilnehmer entwickelten verschiedene Fähigkeiten und nutzen vorhanden Fähigkeiten, um effektiv in internationalen Teams zu arbeiten. Gleichermaßen steht diese Erfahrung auch für uns als Lehrkräfte, eine riesige Gelegenheit, neue Dinge zu lernen, andere Kulturen herauszufinden und zu kennen und vor allem Freunde fürs Leben zu machen.

MOTIVAREA FORMĂRII PROFESIONALE ÎN ORGANIZAȚIA EDUCAȚIONALĂ

PROF. CORLAN CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 VĂGIULEȘTI

Lucrarea propune o dezbatere privind motivarea personalului din învățământul preuniversitar pornind de la o inventariere a principalelor tipologii motivaționale. Se urmărește în paralel selectarea motivelor aplicabile în domeniul propus pentru analizat, referindu-ne la motivele care determină alegerea locului de muncă și la motivele care determină continuitatea în domeniu și obținerea performanțelor, prin prisma teoriilor motivației, în special a teoriei expectanțelor, a principalilor factori care stimulează gradul de motivare al angajaților în cadrul unei organizații. Acești factori sunt exemplificați la nivelul organizației școlare, fiind creionat climatul organizațional, modalitățile de stimulare a motivației în rândul cadrelor didactice în funcție de nivelul de experiență, precum și considerații privind viitorul organizației.

1. Introducere

Motto: „ Meseria de profesor este o mare și frumoasă profesiune, care nu seamănă cu nici o alta, o meserie care nu se părăsește seara, odată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu e permisă, unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează și înviează, ingrată și plină de farmec » (Victor Hugo)

Ancorat în prezent, întrezărind viitorul și sondând dimensiunile posibile ale personalității, educatorul sau cadrul didactic, instruieste, educă, îndeamnă, dirijează, cultivă și organizează, corectează, perfecționează și evaluează neîncetat procesul formării și desăvârșirii calităților necesare omului de mâine. Managerii dispun de numeroase strategii de motivare a angajaților, de implicare a acestora în activitatea profesională, rezultatul fiind atât creșterea satisfacțiilor personale, cât și creșterea productivității. În general, o combinație a acestor strategii conduce la obținerea celor mai bune rezultate.

Cu toate acestea, directorul de personal al firmei engleze, Adrian Gozzard susține cu claritate: „În companie există o singură resursă: oamenii și conducerea acestor oameni. . . diferența dintre mediocritate și excelență este rezultat al motivației (acestor oameni). Motivația este liantul ce leagă laolaltă obiectivele și strategiile organizației. . . Ceea ce îi determină pe oameni să muncească, cu adevărat, este motivația.

Se va face diferențierea termenilor *motivare/motivație* insistând pe parcursul analizei atât asupra motivației personalului cât și asupra strategiilor de motivare aplicate sau aplicabile de către manageri.

O conducere eficientă poate fi văzută printre manageri ca un mijloc de a motiva angajații în vederea creșterii performanțelor.

2. Considerații teoretice

Managerul eficient este cel care a înțeles că o organizație pentru a funcționa și a fi viabilă într-o lume competitivă trebuie să își motiveze angajații. Pentru început considerăm necesară diferențierea termenilor *motivare – motivație*.

Motivarea este acțiunea de a motiva pe altcineva, de a oferi un motiv pentru realizarea unei acțiuni; motivația reprezintă *totalitatea mobilurilor care-i determină pe oameni să facă anumite lucruri, să aleagă din mai multe variante un anumit comportament*. Este nevoie de cunoașterea nevoilor oamenilor care muncesc în organizație pentru a determina influența satisfacerii acestor nevoi.

Pentru a funcționa și a fi viabile într-o lume competitivă, organizațiile prin managerii săi trebuie să își motiveze oamenii să facă următoarele: Să se alătore organizației și să rămână în ea; Să îndeplinească sarcinile pentru care au fost angajați; Să adopte un comportament creativ, spontan și inovativ.

Managerii trebuie să identifice nevoile cele mai importante ale angajaților și să conștientizeze că acestea se pot schimba în timp. Referitor la organizație, printre factorii de întreținere se află: salariul, relațiile personale de la locul de muncă, siguranța muncii, modalitatea de control, politica generală a organizației. În a doua categorie, în funcție de creșterea treptată a puterii motivaționale, întâlnim: munca în sine, rezultatele, recunoașterea realizărilor, deținerea de responsabilități și dezvoltarea personală. Pentru a obține o îndeplinire satisfăcătoare a sarcinilor, profesorul trebuie să înlătore factorii care produc insatisfacție elevului, iar managerul trebuie să identifice și să încerce să îndeparteze acest tip de factori la

angajați. Numai după ce are convingerea că au fost îndepărtate cel puțin o parte din insatisfacții, managerul poate interveni cu factori motivatori.

Managerul trebuie să descopere unde există plăcerea de a munci și unde există doar dorința satisfacerii nevoilor „de întreținere”. Recunoașterea meritelor de către manager, chiar la un nivel minim, poate acționa cu o puternică forță motivatoare.

Etapă următoare recunoașterii meritelor ar trebui să fie acordarea unor responsabilități – delegarea autorității. În sistemul de învățământ actual, acest lucru este posibil într-o măsură relativ mică, apărând riscurile insatisfacției datorate de idei de genul „eu aveam mai multe merite decât cel ales”. Cadru didactic trebuie să înțeleagă că este direct responsabil de propria dezvoltare; sentimentul autoîmplinirii ar trebui să fie suficient pentru a motiva.

Schimbările produse în societate și prognoza accelerării schimbărilor în etapele ce vor urma impun ca necesară nu numai adaptarea sistemelor educative la noile realități economice, sociale, culturale și științifice, ci și formarea în cadrul acestor sisteme a capacității de reglare continuă și de autoperpetuare a adaptabilității.

-Formarea reprezintă, în acest context, o acțiune de modelare a educatului conformă cu exigențele societății actuale;

-Formarea cadrelor didactice constituie o strategie prin care se poate asigura dezvoltarea calității învățământului;

-Calitatea în educație presupune și puterea acesteia de diferențiere în funcție de nivelul formării, de înzestrarea intelectuală a celor formați, de competențele cerute de piața muncii. [2, p 107]

Formarea continuă profesionalizează formatorul educațional încât domeniul să răspundă nevoilor personale ale beneficiarilor educației și obiectivelor educației. Educatorul profesionalizat are puterea de a ameliora calitatea, de a promova schimbarea, de a asigura eficacitatea educației, de a anticipa schimbarea. [4, p. 199]

Formarea continuă este o necesitate permanentă a cadrelor didactice indiferent de domeniul profesional și de nivelul pregătirii fiecăruia, deoarece nici o profesiune nu cere practicantului ei atâta competență, dăruire și umanism ca cea de educator, pentru că în nici una nu se lucrează cu un material mai prețios, mai complicat și mai sensibil decât omul în devenire.

În contextul unui învățământ centrat pe parteneriat și calitate în educație considerăm a fi benefic a-i oferi cadrului didactic oportunitatea de a reflecta asupra cadrului său profesional. Se impune întrebarea „De ce muncesc profesorii?”, propunându-le să formuleze motivele care-i fac să muncească și să se mențină în profesiunea didactică. Toate motivele formulate pot fi clasificate în două categorii :

1. *Motivele extrinseci* reprezintă rațiuni de a munci care se află în relație cu sfera muncii, dar privesc munca drept un mijloc de a obține alte satisfacții.

2. *Motivele intrinseci* sunt stimulentele care provin din însăși activitatea de muncă – scop în sine. În acest caz, omul muncește din proprie conștiință sau din plăcere, fără a exista presiuni exterioare. Persoanele motivate intrinsec sunt persoanele care muncesc într-un anumit domeniu pentru că și-au dorit acest lucru, cunoscând din start posibilele dezavantaje economice. Acest fapt poate fi atestat la tinerele cadre didactice care se mențin în învățământ pe parcursul ultimilor cinci ani de studiu.

Cadrul didactic trebuie să înțeleagă că este direct responsabil de propria dezvoltare, sentimentul autoîmplinirii ar trebui să fie suficient pentru a motiva spre dezvoltare.

Totodată este bine să realizăm motivarea cadrului didactic spre formare continuă și dezvoltare profesională nu unidirecțional, ci în contextul evoluției sale complexe ca personalitate, de aceea următoarea treaptă a motivării din cadrul unui stagiu de formare are în vizor întreg universul personal al celor formați. În motivarea angajaților managerul trebuie să fie preocupat de următoarele aspecte: Înțelegerea principalelor necesități umane; organizarea eficientă a muncii; obținerea performanței; Menținerea motivației.

INTELEGerea PRINCIPALELOR MOTIVE/NEVOI UMANE

Nevoile existențiale – se referă la nevoia de a fi plătit, de a primi beneficii și de a beneficia de condiții de muncă decente.

Nevoile relaționale – sunt similare nevoilor sociale, iar în mediul de lucru se referă la nevoia de interacțiune socială și de a intra în contact cu alții.

Nevoile de dezvoltare – reprezintă combinarea nevoilor de stimă și auto-depășire și se referă la nevoia de a fi creativ și de a experimenta creșterea și dezvoltarea prin activitatea derulată în organizație.

ORGANIZAREA EFICIENTA A MUNCII – presupune repartizarea fiecărui angajat a sarcinii care i se potrivește cel mai bine, care să-l facă să se simtă util și valoros, condiții de muncă potrivite, satisfacție profesională. Managerii trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte: să repartizeze sarcini diferite, să fixeze standarde clare și realiste, să ceară angajatului să finalizeze acțiunile începute, să ofere angajaților libertate de acțiune și putere de decizie, să planifice regulat ședințe, critica să fie constructivă, informarea permanentă a angajaților despre munca lor

OBTINEREA PERFORMANTEI – presupune asigurarea competenței – managerul să identifice domeniile în care angajații nu dau rezultate suficient de bune și să-i ajute să capete cunoștințe/abilități prin: forme externe de instruire (cursuri, seminarii) sau interne (ucenicia lângă o persoană experimentată), adaptarea muncii la nevoile individuale

stimularea angajaților prin acordarea diverselor recompense, aprecierea angajaților cu rezultate bune

MENTINEREA MOTIVATIEI – presupune menținerea standardelor de performanță la nivel înalt

menținerea motivării angajaților la un nivel ridicat prin: informare și menținerea performanței

AVANTAJELE de a avea angajați motivați:

munca la standardele fixate și la termen, munca efectuată cu plăcere, moralul ridicat al angajaților, furnizează o atmosferă de lucru excelentă, rezultate monitorizate și mai puțin supervizate, competiția cu sine însuși și cu ceilalți, ceea ce va duce la progresul angajaților

Concluzii

La nivelul organizației școlare, managerul nu se poate mulțumi cu o bază teoretică bine pusă la punct referitor la motivații, acesta are nevoie de experiență și discernământ, tărie de caracter și înțelepciune deoarece personalitatea umană este complexă. Rareori managerul va reuși să soluționeze probleme la nivel de grup fără a fi considerat incorect sau subiectiv. În această situație, este obligat să depășească „reacția” pentru a construi un viitor organizației pe care o conduce.

În învățământ, nu din cauza salariilor ci având în vedere caracterul vocațional al profesiei și de ce nu, importanța pentru societate considerăm ca importante și motivatoare următoarele: posibilitatea de avansare; recunoașterea publică a meritelor; training; dezvoltare profesională; informare; afiliere; identificare cu organizația; încredere în și din partea colegilor; opțiuni; mândrie; acceptare; succes; recunoaștere; satisfacție; respect, etc. Desigur, societatea contemporană nu asigură necesarul spiritual pentru ca angajații din învățământ să simtă dorința de a continua – a se vedea știrile denigratoare, superficialitatea caracteristică unor tineri, neîncrederea părinților în cadrele didactice, culpabilizarea cadrelor pentru problemele de comportament ale elevilor, promisiunile nerespectate, etc.

Referințe bibliografice :

Ministerul Educației și Cercetării, Institutul de Științe ale Educației, Șerban Iosifescu (coordonator de volum) – *Management educațional pentru instituțiile din învățământ*, București, 2001;

Dumitru Iacob, Diana Maria Cismaru – *Managementul organizației școlare* – suport de curs; CONSTANTIN, T. Evaluarea psihologică a personalului, Polirom, 2004

Ghid metodologic pentru formarea formatorilor. Management educațional. București, 2001.

IOSIFESCU, Ș. (coord) Managementul educațional. Partea I, București, 2001

MITROFAN, N. Personalitatea și comportamentul eficient al educatorului. „Revista de pedagogie” nr. 4, 1981

PROCEDEE ȘI TEHNICI DE ABORDARE A PREDĂRII-ÎNVĂȚĂRII-EVALUĂRII PRELUATE DIN CERCETAREA EDUCAȚIONALĂ DE PROFIL APLICATE LA ORELE DE CURS

PROF. COVASAN CLAUDIA-GEORGIANA

Metodologia didactică sau a instruirii este constituită din ansamblul metodelor și procedeelelor, precum și al principiilor și cerințelor de valorificare a acestora, utilizate în activitățile de predare-învățare-evaluare. Metoda (gr. metha = către, spre; gr. odos = cale, drum) reprezintă drumul, calea de urmat de către profesor și elevi, în vederea atingerii obiectivelor. Metodele reprezintă modalități de acțiune prin intermediul cărora, elevii, sub tutela profesorului sau independent, își pot asimila cunoștințe, forma și dezvolta priceperi, deprinderi, atitudini.

Prin metode bine alese, profesorul poate educa la elevi încrederea că fiecare dintre ei poate fi creativ, poate elimina teama de a greși și le poate inocula încrederea că obstacolele în calea gândirii creative pot fi reduse prin însușirea de tehnici noi de gândire. Optimizarea demersului pedagogic de stimulare a creativității elevilor presupune utilizarea eficientă a multitudinii de metode cunoscute. Ele devin instrumente care ne permit să conturăm bazele teoretice și operaționale ale creativității elevilor.

Prezenta lucrare are la bază un sistem metodologic preluat din cercetarea educațională, în componența căruia se regăsesc metodele de cercetare utilizate:

- **Metoda observației sistematice**

Am folosit această metodă pentru a cunoaște, a examina, a face remarci și constatări în ceea ce privește culegerea datelor demersului experimental. Prin această metodă mi-am focalizat atenția asupra eșantioanelor de elevi, asupra gradului lor de conștientizare a prezenței observatorului, a duratei de observare și a nivelului de informare oferit subiecților. Elevii nu au fost informați că vor face parte dintr-un eșantion de observare, în acest mod activitatea la clasă putându-se derula într-un mod firesc. Informațiile exploratorii sau descriptive ale observației s-au referit atât la comportamentul verbal, cât și cel nonverbal al subiecților. Am folosit această metodă deoarece furnizează informații despre comportamentul efectiv al celor implicați în experiment și datele pot fi achiziționate în timp scurt. Prin metoda observației sistematice am obținut date referitoare la eșantioanele de elevi implicate în demersul experimental, la nivelul lor de receptare a informațiilor pe baza textelor prezentate. Bineînțeles că această metodă a fost utilizată în asociație cu celelalte metode de cercetare și evaluare.

- **Experimentul pedagogic**

Prin metoda experimentului pedagogic, ca metodă de investigație științifică, am inventariat factorii care au influențat gustul subiecților pentru anumite lecturi, am testat ipotezele propuse, dar și rezultatele obținute. Am avut în vedere stabilirea temei, realizarea obiectivelor, dar și dificultățile întâmpinate și nivelul rezultatelor obținute. În ambele secțiuni ale demersului s-a folosit această metodă, atât pe parcursul anului școlar, cât și în cadrul activităților extracurriculare desfășurate. În ambele paliere s-au aplicat atât modele tradiționale (conversația euristică) cât și activ-participative centrate pe elev (brainstormingul, explozia stelară, problematizarea, exercițiul, jocurile didactice), centralizându-se și rezultatele lor.

- **Metoda anchetei. Chestionarul**

Ca și tehnici și procedee ale metodei anchetei am folosit chestionarele, care au reprezentat și un instrument de lucru. Am preferat această modalitate deoarece mi-am dorit răspunsuri sincere din partea elevilor. Am folosit această metodă în special în demersul care viza activitățile extracurriculare. Unul din ele a fost aplicat înainte de începerea demersului. Am cules date referitoare la interesul elevilor pentru anumite aspecte din materia predată. A fost un chestionar de opinie cu întrebări atât deschise cât și semideschise, care a furnizat răspunsuri concentrate în jurul modalităților de exprimare liberă ale elevilor. În etapa experimentală am aplicat un alt chestionar de verificare care s-a axat pe activitățile extracurriculare și apoi, în faza postexperimentală un chestionar de feedback care a avut ca scop stabilirea eficienței activităților extracurriculare în formarea și îmbogățirea limbajului religios al elevilor.

- **Metoda testului de cunoștințe**

Pentru a optimiza demersul experimental am pus în aplicare și un instrument des folosit în practică și eficace, testul de cunoștințe. Am valorificat rezultatele testelor în prima parte a demersului, cel care are în vedere activitatea din timpul orelor de religie ortodoxă. Am ales această metodă scrisă pentru că răspunsurile pot fi evaluate obiectiv și datorită structurii clasei de elevi, din colectiv făcând parte și copii timizi și le-am oferit posibilitatea unei astfel de exprimări. Am încercat să realizez teste de dificultate medie și deoarece încă din clasa a VII-a am dorit ca ei să cunoască structura modelelor de teste propuse pentru diferite evaluări, am vrut să-i familiarizez cu aceste tipuri de itemi, în același timp atingând și mai multe obiective cu privire la receptarea unor texte. Testele de evaluare inițială le-am aplicat în etapa preexperimentală (cea a pretestului) pentru a constata nivelul cunoștințelor elevilor la începutul anului școlar, apoi am aplicat teste de evaluare formativă în etapa experimentală și teste de evaluare finală (realizarea posttestului). Pe tot parcursul demersului am realizat comparații între rezultatele obținute, dar am stabilit și măsuri ameliorative. Comparații am realizat și între rezultatele acestor teste pe ani de studiu, putând astfel să am o imagine de ansamblu asupra rezultatelor și ulterior să reprezinte un etalon și în statistica rezultatelor de la evaluările finale.

- **Metoda analizei produselor activității elevilor**

Pe toată durata cercetării am avut în vedere această metodă. În demersurile didactice am analizat toate produsele elevilor: caietele de notițe, caietele de teme, fișe de lucru, fișe de lectură, hărți conceptuale, testele, portofoliile, dar și desenele, posterele, fotografiile, colajele, puzzle-urile, creațiile literare, materialele powerpoint realizate în cadrul activităților, multe dintre ele realizate ca urmare a folosirii metodelor active, moderne din demersurile aplicate pe parcursul activităților de predare-învățare-evaluare.

Prin metodele alese am reușit să descopăr interesul/ dezinteresul elevilor pentru acest obiect de studiu, dificultățile pe care le întâmpină, dar și creativitatea de care dau dovadă. Concluziile acestui demers întărind spusele lui Jean Piaget, „Cu cât un copil a văzut și a înțeles mai mult, cu atât vrea el să vadă și să înțeleagă mai mult. ”

PARTENERIATELE EDUCAȚIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

**PROF. ÎNV. PREȘ. CRĂCIUN AURELIA CODRUȚA
GPN. NR. 3 DUMBRAVA-HOLOD**

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolară este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc.

Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

În zonele urbane nivelul de ocupare a populației a crescut; părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, pe când în zonele rurale natura ocupațiilor, în special cele legate de agricultură, oferă, aparent, mai mult timp părinților pentru supravegherea copilului în familie. De asemenea, modelul familiei lărgite (părinți, copii și bunici), care este conservat îndeosebi în zonele rurale, este în favoarea educării copilului în familie în această perioadă a vârstelor mici.

Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru

părinți, inclusiv formare pentru creșterea implicării taților. De asemenea, formarea trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță-școală – familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță/ școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte – cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie.

Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Acest gen de parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală-Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Încheierea unui parteneriat între grădiniță/ școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării elevilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens.

Educatoarea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

De aceea, formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

Culea, Laurenția.-Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G-Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Velea, Luciana și colaboratorii-Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian-Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL FAMILIE-ȘCOALĂ CA MODALITATE DE EFICIENTIZARE A INTEGRĂRII COPIILOR CU CES

**PROF. ÎNVĂȚ. PRIMAR: CUMPĂRATU MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC „DOAMNA CHIAJNA,,**

Motto:

*„Eu sunt copilul. Tu ții în mână destinul meu. Tu determini, în cea mai mare măsură, dacă voi reuși sau voi eșua în viață! Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire.
Educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume.”
Child`s Appeal*

Famiiliile din societatea modernă se confruntă cu solicitări ridicate, cu o competiție tot mai crescută în ceea ce privește rezultatele copiilor, totul pe fondul unei situații economice care forțează părinții să lucreze în permanență. Această situație limitează timpul petrecut cu copiii, școala în acest caz preluând o serie din sarcinile educative destinate copiilor. Situația este cu atât mai complicată prin existența unui copil cu CES, deoarece acest copil are nevoie de mai multă atenție și grijă din partea părinților, dar și un sprijin mai puternic din partea școlii.

Părinții își doresc foarte mult ca cei mici să reușească și conștientizând că nu fac față singuri cerințelor educative ale tinerei generații apelează la școală pantru a-și atinge scopul.

Școlile au un rol important în întărirea relațiilor de interdependență și ajutor reciproc. Părinții se adresează specialiștilor pentru a fi îndrumați, prin eforturile comune ale școlii și ale familiei, rezultatele se îmbunătățesc iar progresul copiilor este vizibil. Toate aceste eforturi sunt în avantajul copiilor asigurându-se astfel o bună dezvoltare intelectuală și psihologică.

Famiiliile își trimit copiii la școală, acolo unde copiii trebuie să-și dezvolte personalitatea. Școlile lucrează cu copiii încercând să îndeplinească dorințele famiiliilor în ceea ce privește educația copiilor. Acest drum este circular, școala trimite copiii în familie sperând că aceasta va furniza copiilor sprijinul de care au nevoie pentru a crește și a învăța. Totul este „un cerc al dezvoltării” în care fiecare element își are propria importanță, școala și familia, dacă sunt într-o relație bună pot să ofere avantajele dezvoltării copilului. Studiarea acestor situații indică faptul că părinții și profesorii pot crea parteneriate viabile angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, furnizând activitățile de îmbunătățire la nivel de școală și clasă, participând împreună la luarea diferitelor decizii.

Parteneriatul educațional este „forme de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali”, (E:A:Vrășmas, 2000, p. 139).

Termenul de parteneriat pornește de la premiza că cele două părți implicate, școala, respectiv familia, au un fundament comun de acțiune și un spirit de reciprocitate. Ambele părți doresc să sprijine copilul în dezvoltarea lui. O atitudine pozitivă și încrederea în reușită sporesc șansele de succes a parteneriatului, dar nu în toate cazurile există o asemenea competență.

Mai ales în cazurile de părinții cu copii cu CES, mulți sunt pesimiști, neîncrezători în șansele de dezvoltare ale copilului, reticenți în a-și manifesta dorințele și necesitățile în ceea ce privește educarea copiilor cu CES. În această situație, cadrele didactice trebuie să încurajeze dezvoltarea comportamentelor de parteneriat la părinți. Aceste comportamente se referă la: dezvoltarea capacităților de comunicare, manifestarea unui interes real față de educarea copiilor cu CES, dezvoltarea unui interes real față de educarea copiilor cu CES, dezvoltarea capacităților de lucru în echipă și reprezintă căi de obținere a succesului în acest domeniu.

Rolul partenerilor în actul educativ

Rolurile parentale sunt bazate pe dezvoltarea familială a membrilor și anume pe creșterea, învățarea și îngrijirea copiilor. Implicarea părinților în activitatea școlară extinde atribuțiile acestora la îndeplinirea rolurilor de învățare, de acțiune, de sprijinire și de luare a deciziilor privind educația copiilor. Atunci când

mediul școlar este unul primitiv, deschis, părinții își centrează comportamentele pe educare și sprijinire, interacționând bine cu cadrele didactice, realizând parteneriate de succes.

Rolurile cadrelor didactice sunt esențiale procesului de parteneriat și includ cele de sprijin pentru familie, educare și îndrumare. Rolurile care vizează implicarea familiei în activitățile școlii și ale clasei de elevi le conțin și pe cele de îngrijire, susținere, ghidare și luare a deciziilor.

Concret, părinții trebuie :

-să își pregătească copiii pentru a învăța, să le prezinte școala ca fiind un loc interesant în care pot învăța,

-să discute cu cadrele didactice, să stabilească o relație adecvată cu ei,

-să conștientizeze faptul că au de învățat unul de la celălalt,

-să participe la evenimentele de la grădiniță,

-să discute cu copilul despre ce se întâmplă la grădiniță,

-să le ofere informații utile cadrelor didactice, astfel acestea pot acționa corespunzător,

-să se ofere voluntari în activitățile desfășurate de școală.

Cadrele didactice trebuie :

-să-i determine pe părinți să vorbească și să știe că sunt bine primiți,

-să comunice pozitiv, să mențină fluxul comunicațional,

-să caute oportunități pentru discuții informale,

-să descrie părinților modul în care vor fi implinite obiectivele educației propuse,

-să-i informeze pe părinți în legătură cu problemele curente ale învățământului,

-să participe la cursuri de dezvoltare profesională și să consulte literatura de specialitate în ceea ce privește educarea copiilor cu CES,

-să-i ajute pe părinți să înțeleagă importanța sprijinului lor.

Parteneriatul educațional școală – familie trebuie să țină seama de anumite elemente și anume :

-evaluările de nevoi

-prezentarea scopurilor

-acordarea de priorități unor activități

-dezvoltarea de strategii

-planurile de implementare și instrumentele de evaluare.

Implicarea părinților în parteneriate educaționale încă din grădiniță este importantă, aceasta trebuie să se angajeze alături de părinți în planificarea și dezvoltarea personală a copiilor cu CES. O parte semnificativă a acestui efort o constituie dezvoltarea unui curriculum adaptat pentru copiii cu CES, care să promoveze un proces de învățare facil pentru toți, indiferent de deficiență.

BIBLIOGRAFIE

1. Gherguț, A. (2001), *Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii de educație integrată*, Editura Polirom, Iași.

2. Vrașmaș, E. . (2008), *Intervenția socioeducațională ca sprijin pentru părinți*, Editura Aramis, București.

3. Vrașmaș, E. . (2008), *Dificultăți de învățare*, Editura Aramis, București

PROIECT DE PARTENERIAT ECOLOGIC INTERNAȚIONAL

PROF. ÎNV. PREȘC. DĂRĂU LAVINIA
PROF. ÎNV. PREȘC. POP MIHAELA
GRĂDINIȚA PP SEBIȘ, JUD. ARAD

Educația ecologică presupune promovarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător, conștientizarea de către tânără generație a pericolelor unei degradări rapide a naturii. Dragostea, prețuirea față de mediul înconjurător, reprezintă un aspect esențial al comportamentului uman. Este necesar ca descoperirea mediului înconjurător, a complexității componentelor, funcțiilor și proceselor lui, a pericolelor supraexploatării și poluării, să înceapă cât mai devreme în viață. Aceste deprinderi ecologice sunt necesare la preșcolari, tocmai pentru a avea un comportament civilizată, pentru a iubi și ocroti natura, pentru a aplica normele de conduită ecologică și pentru a supraviețui, bineînțeles.

PROIECTUL DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL „PRIETENII NATURII”, derulat între unitatea noastră și Școala de Pădure „Erdei Iskola” din Gyula, Ungaria, a pornit de la interesul natural și marea curiozitate a preșcolarilor față de tot ceea ce ne înconjoară, dar și față de problemele legate de conviețuirea și interacțiunea cu acestea.

Prin activitățile organizate în cadrul proiectului, în și pentru natură, am încercat să îndrumăm preșcolarii să contribuie direct, prin acțiunile lor, la înfrumusețarea acesteia, la păstrarea și protejarea unui mediu sănătos și plăcut, în care-și petrec o mare parte a zilei. Copiii au învățat să prețuiască natura și eforturile depuse pentru protejarea ei, dezvoltându-li-se spiritul de inițiativă și cel al răspunderii.

Scopul proiectului a fost cunoașterea și înțelegerea unor componente și procese ale lumii vii, formarea comportamentului ecologic corect, precum și derularea de acțiuni concrete de protecție a mediului înconjurător.

Am urmărit stimularea copilului pentru a desfășura activități cu caracter experimental, însușirea de cunoștințe privind legăturile din natură, îmbogățirea vocabularului activ cu noțiuni din domeniul ecologic. Ca și cadre didactice, am utilizat noi metode de stimulare a copiilor, pentru desfășurarea unor activități cu caracter ecologic, am oferit copiilor șansa de a-și exprima ideile personale.

Formele de realizare au fost reprezentate prin observări, convorbiri, experimente, investigații, povestiri, colecții, expoziții cu lucrări tematice, acțiuni practice, vizite, excursii. Alături de copii, am vizitat Pădurea Ceala și Centrul Lunca Mureșului, copiii au observat fauna, flora, cât și exponatele și locul de joacă amenajat. Alături de o echipă din grădiniță, am vizitat și noi Școala de Pădure „Erdei Iskola” din Gyula, Ungaria. Am avut parte de o experiență uimitoare, am văzut modul lor de organizare și derulare a activităților, produsele realizate de elevii acelei școli, toate CU și DIN dragoste pentru natură.

Acest proiect a fost diseminat în cadrul Consiliului profesoral, iar presa locală a mediatizat vizita noastră în Ungaria. Monitorizarea s-a făcut prin fotografii și înregistrări video.

Prin toate activitățile derulate, proiectul a avut un impact deosebit asupra preșcolarilor, datorită utilizării metodelor interactive, a tehnicilor de lucru care le-au sporit încrederea în sine, prin apropierea preșcolarilor de mediul înconjurător, prin formarea unei atitudini dezaprobatoare față de cei care încalcă normele ecologice.

Așa cum spunea Nicolae Iorga: „*Natura îți dă zilnic exemplul de a trăi*”, să luăm acasă frumos exemplu. Pentru că „*Natura e casa noastră, iar în natură suntem acasă!*” (Carlo Rovelli).

Bibliografie

Revista Învățământul Preșcolar și Primar, Nr. 3-4/ 2015, Editura Arlequin, București, 2015.

EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ (ETAPELE UNE PLIMBĂRI ZILNICE)

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: DASCĂLU MIHAELA GRĂDINIȚA P. P. NR. 15, TECUCI, JUD. GALAȚI

1. Etapa de organizare

Subiectul activității: ” Parfum și culoare în mai”

Obiective operaționale: La finele acestei activități copiii vor fi capabili:

1. Să numească florile de primăvară în baza observării directe;
2. Să identifice părțile plantelor prin observare directă;
3. Să analizeze comparativ lealea și narcisa pe baza datelor observate direct și prin activarea cunoștințelor anterioare.

Metoda: observarea, jocul

Forma de organizare a instruirii: plimbarea

Forma de activitate a copiilor: frontal

2. Familiarizarea cu locul plimbării

Metodologia desfășurării: Am ieșit cu copiii la plimbare în curtea grădiniței și am observat împreună florile din grădinița noastră, pe care după intrarea în grupă am realizat piramida florilor. Am povestit copiilor despre florile de primăvară, am denumit florile din grădinița noastră, le-am descris.

3. Valorificarea plimbărilor

Pentru a consolida cunoștințele copiilor despre primăvară, florile în anotimpul de primăvară, am organizat următoarele activități:

Piramida florilor:

Piramida se realizează pe flipchart, frontal. Educatoarea adresează întrebări copiilor, iar răspunsurile sunt așezate din imaginile de pe măsută și aplicate de copii pe piramidă.

- a) Alege florile care sunt răspunsul acestor ghicitori(5). (lealea, narcisă, lăcrămioară, zambilă, panseluță)
- b) Alegeți care sunt părțile unei plante(4)
- c) Unde cresc aceste flori?(3)
- d) Cine îngrijesc florile?(2)
- e) Care este anotimpul în care ele înfloresc?(1).

Puzzle:

Se formează grupuri de trei copii. Organizarea pe grupuri se poate face direct, prin tragere la sorți. Așezarea adouă scăunele ” spate în spate” condiționează desfășurarea, fiecare copil stând la o măsută. În partea laterală a celor doi copii stă cel de-al treilea copil.

Se precizează regula jocului:-nici emițătorul, nici receptorul nu au voie să vadă ce lăurează fiecare dintre ei, au voie doar să-și adreseze întrebări.

Atât emițătorul cât și receptorul primesc același material didactic- imagine unei flori de primăvară. Emițătorul are la dispoziție imaginea care va fi reconstituită de receptor și îi oferă acestuia indicațiile necesare reconstituirii imaginii. Receptorii primesc în plicuri elementele ce vor reconstitui imaginea. Observatorul îndeplinește tacit rolul său care vizează modul de colaborare între emițător și receptor. Fiecare grup primește o imagine cu o floare diferită.

SISTEMUL DE EDUCAȚIE FINLANDEZ

**PROF. PSIHOPEDAGOGIE SPECIALĂ-DAVID CORINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 2-CPCTS „CORABIA,,**

Am participat alături de alte șapte colegi în cadrul unui proiect Erasmus+ la o mobilitate în Finlanda unde ne-a fost prezentat sistemul educațional finlandez și educația specială din Finlanda și din Europa. Au fost oferite informații în ceea ce privește sprijinul special în educația de bază și strategiile utilizate la clasă în lucrul cu elevii ce prezintă dislexie și tulburări de învățare. Am fost informate despre curriculumul finlandez și suportul psihologic de care beneficiază elevii în educația de bază și despre serviciile de sprijin care au dus la un procent de 99% absolvenți, dar și despre colaborarea dintre profesorii de educație specială și cei de la clasă pentru sprijinirea elevilor cu cerințe educaționale speciale. Am avut oportunitatea să cunosc participanți la curs din mai multe țări europene, dar și din India și să fac schimb de bune practici despre sistemele de educație din aceste țări. Cursul a fost interactiv ceea ce a adus plus valoare, s-au clarificat aspecte acolo unde au fost neînțelegeri și s-au dat informații suplimentare ori de câte ori am solicitat. Înainte de a ajunge în Finlanda am avut întâlniri cu furnizorul de curs, am completat formularul de înregistrare la curs, cu date inclusiv legate de dietă, medicație, fiindu-ne oferite informații și detalii importante. Formatorii cursului au da dovadă de o vastă experiență în domeniile lor de expertiză, prezentând informații amănunțite despre sistemul de educație finlandez, metodele și strategiile aplicate la clasă în lucrul cu elevii cu nevoi speciale și suportul psihologic oferit acestora. Pe toată perioada mobilității am avut o bună comunicare cu furnizorul de curs, oferindu-i zilnic feedback despre curs și despre felul în care informațiile oferite ne-au fost utile. Acesta a monitorizat activitățile zilnice, a oferit inclusiv suport logistic iar la final de curs am completat și un chestionar de feedback. Cursul și-a atins obiectivele propuse având un ridicat bagaj de informații actuale bine sintetizate aducând un aport real la dezvoltarea personală și profesională a participanților.

Programul cursului, deosebit de interesant a fost derulat pe parcursul a cinci zile, a inclus activități variate, cum ar fi: seminare despre sistemul de învățământ finlandez, sistemul de învățământ special din Finlanda, formarea profesorilor în Finlanda (inițială și continuă), sprijin special în învățământul de bază, dislexia și dificultățile de învățare-strategii utilizate la clasa, suport psihologic în învățământul de bază, împărtășirea bunelor practici dar și activități cu rol cultural. A patra zi de curs a avut un caracter nonformal și a constat într-o activitate educațională outdoor care a avut loc în parcul național Koli. O altă activitate cu caracter educativ dar și cultural a avut loc în a treia zi de curs, la ferma de reni și câini husky, o tradiție a poporului finlandez, de creștere a animalelor specifice zonei. În aceeași zi am participat și la o seară culturală, în care am servit mâncare cu specific finlandez. Tematica cursului a fost de mare actualitate și interes, din domeniul educației incluzive, pliate pe nevoile mele individuale de formare, satisfăcând exigentele mele, să cunosc sistemul de învățământ finlandez, educația specială, educația incluzivă și sprijinul special în Finlanda. Cursul a abordat teme despre sistemul educațional incluziv, despre dislexie și tulburările de învățare, educația specială în sistemul de învățământ primar și gimnazial, educația timpurie, despre rolul profesorului asistent la clasă, abandonul școlar, cooperarea la clasă între profesorul de disciplină și profesorul de educație specială, suportul psihologic oferit elevilor pentru facilitarea stării de bine a acestora. Am cunoscut metodele și tehnicile de lucru aplicate în educația copiilor cu nevoi speciale de educație necesare includerii acestora, ne-am îmbunătățit capacitatea de a forma competente cheie la elevi în vederea dobândirii de cunoștințe, abilități și atitudini în concordanță cu dezvoltarea elevilor și astfel să asigure șanse egale pentru integrarea socială a copiilor cu nevoi speciale de educație și dificultăți de învățare, ne-am îmbogățit experiența profesională, metodele și strategiile de lucru cu elevii cu nevoi speciale și dificultăți de învățare și îi vom ghida pe colegi în activități de predare în care să utilizeze noi metode de predare, strategii și instrumente utilizate în cadrul UE. De-asemena ne-am dezvoltat abilitățile de comunicare cu elevii cu nevoi speciale de educație și dificultăți de învățare, cât și competențele necesare îmbunătățirii calității actului educațional, competente care vor contribui la dezvoltarea și elaborarea unor lecții atractive și în conformitate cu cerințele europene. Am avut oportunitatea să cunoaștem caracteristicile dislexiei și calitățile specifice ale unui elev cu dislexie pentru a realiza cea mai bună planificare posibilă a activităților și să ne dezvoltăm competențe privind elaborarea și implementarea unui program educațional

individualizat și să adaptăm curriculum-ul care să fie integrat în activitățile zilnice pentru toți elevii din clasă, punând accent pe caracterul incluziv. În urma participării la acest curs am dobândit competențe profesionale și cunoștințe despre educația finlandeză și despre sistemul educațional european, ne-am familiarizat cu sistemul de management educațional din Finlanda, am descoperit metode specifice, strategii și instrumente aplicabile în funcție de particularitățile psiho-individuale ale fiecărui elev, am cunoscut sistemele de educație din Europa și chiar din India prin schimbul de bune practici realizat cu ceilalți membrii participanți la curs.

O experiență foarte interesantă a fost aceea că am putut vizita școli din Finlanda, că am putut discuta atât cu profesorii care predau în aceste școli, cât și cu elevii. Aceștia ne-au dat amănunte despre sistemul educațional și avantajele și dezavantajele acestuia atât din punctul de vedere al furnizorilor de educație, cât și din punctul de vedere al beneficiarilor direcți ai educației, despre modalitățile de desfășurare a lecțiilor, implicarea elevilor și a întregii societăți în educația copiilor. Am putut discuta cu un psiholog despre „starea de bine a elevilor”, dar și a profesorilor, care duce la rezultate bune al ambelor părți, cât și de suportul de care au beneficiat în acea perioadă pandemică. Împreună cu ceilalți participanți la curs, din alte țări, am realizat schimburi de bune practici, descoperind multe aspecte în ceea ce privește educația incluzivă din aceste țări. O altă experiență pozitivă a fost aceea de a observa cum funcționează o echipă multidisciplinară centrată pe nevoile elevilor cu CES și implicarea statului și a comunității locale în susținerea educației prin dotarea școlii cu ateliere de muzică, pictură, ateliere de pre-profesionalizare complet utilitate, sală de mese cu mobilier antifonic și multe altele.

A fost o experiență minunată pe care o recomandăm tuturor.

METODE ALTERNATIVE DE EVALUARE

PROF. ÎNV. PRIMAR, ALINA DEAC
LICEUL TEORETIC "ANA IPĂTESCU" GHERLA, JUD. CLUJ

Din perspectiva unor schimbări educaționale permanente a învățământului românesc în căutarea unor soluții optime pentru provocările sistemului de educație, un accent deosebit se pune pe utilizarea unor metode și tehnici de evaluare eficiente a elevilor, aceasta presupunând și o serie de metode alternative. Experiența de la catedră a demonstrat că nu se poate renunța definitiv la metodele tradiționale de evaluare, în favoarea celor alternative, dar se impune îmbinarea acestora în scopul optimizării actului didactic.

Spre deosebire de metodele tradiționale, care realizează evaluarea rezultatelor școlare obținute pe un timp limitat și, de regulă, cu o arie mai mare sau mai mică de conținut, dar oricum definită – **metodele alternative de evaluare** prezintă cel puțin două caracteristici: pe de o parte, realizează evaluarea rezultatelor în *strânsă legătură cu instruirea învățarea*, de multe ori **concomitent** cu aceasta; pe de altă parte, ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor **capacități**, dobândirea de **competențe** și, mai ales, schimbări în planul **intereselor, atitudinilor**, corelate cu activitatea de **învățare**.

Principalele **metode alternative de evaluare**, al căror potențial formativ susține individualizarea actului educațional prin sprijinul acordat elevului sunt: *observarea sistematică a activității și a comportamentului elevului, investigația, portofoliul, proiectul, studiul de caz, interviul, referatul, autoevaluarea, hărțile conceptuale*

Prin consecințele ei, evaluarea depășește granițele sălii de clasă, ale școlii și depășesc cadrul strict al procesului de învățământ; nu evaluăm doar elevii, ci, în același timp, direct sau indirect, evaluăm cadrele didactice, calitatea actului de predare, a procesului de învățământ, a instituției școlare și, nu în ultimul rând, evaluarea sistemului educativ cu componentele sale.

Voi prezenta doar o parte din metodele alternative de care m-am folosit în cariera mea pentru evaluarea elevilor din clasele pe care le-am coordonat.

PORTOFOLIUL

Portofoliul reprezintă "cartea de vizită" a elevului, prin care cadrul didactic poate să-i urmărească progresul – în **plan cognitiv, atitudinal și comportamental** – la o anumită disciplină, de-a lungul unui interval mai lung de timp (o etapă dintr-un semestru, un semestru, un an școlar sau chiar un ciclu de învățământ).

Această metodă de evaluare am folosit-o la colectivele de elevi chiar din clasa I (explorarea mediului) continuând și în anii viitori la alte discipline: limba și literatura română, istorie, geografie, științe, ed. civică. Pentru fiecare disciplină am discutat cu elevii mei ce trebuie să conțină un portofoliu, iar ei au venit și cu alte idei ce au îmbunătățit conținutul acestuia.

Portofoliul este o metodă de evaluare ce implică și alte metode alternative ca, investigația și autoevaluarea, prin autoevaluare elevii asumându-și responsabilitatea asupra activității desfășurate, regândindu-și propriul proces de învățare, de gândire și de evaluare.

AUTOEVALUAREA

Autoevaluarea este un demers care îndeplinește o funcție de reglare/autoreglare a oricărui sistem, iar experiența ne demonstrează faptul că atunci când demersurile evaluatoare și/sau autoevaluatoare nu se produc, activitatea în cauză se dereglează până la starea în care ea încetează de a mai fi utilă. Cultivarea capacității autoevaluative devine necesară din considerente care privesc organizarea activității școlare.

INVESTIGAȚIA

Investigația atât ca modalitate de învățare, cât și ca modalitate de evaluare oferă posibilitatea elevului de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, pe parcursul unui interval mai lung sau mai scurt. Ea "constă în solicitarea de a rezolva o problemă teoretică sau de a realiza o activitate practică

pentru care elevul este nevoit să întreprindă o investigație (documentare, observarea unor fenomene, experimentarea etc.) pe un interval de timp stabilit. ”

Cu ajutorul acestei metode profesorul poate să aprecieze: gradul în care elevii își definesc și înțeleg problema investigată; capacitatea de a identifica și a selecta procedeele de obținere a informațiilor, de colectare și organizare a datelor; abilitatea de a formula și testa ipotezele; felul în care elevul prezintă metodele de investigație folosite; conciziunea și validitatea raportului-analiză a rezultatelor obținute.

METODA PIRAMIDEI

Metodele moderne pot fi folosite atât pentru însușirea unor cunoștințe, cât și pentru fixarea sau evaluarea lor. Metode de evaluare bazate pe activitatea individuală se diversifică și se adaptează cerințelor legate de modernizarea procesului instructiv educativ.

O metodă de învățare – evaluare la care am să mă refer este **metoda piramidei** sau **metoda bulgărelui de zăpadă.**, este o îmbinare armonioasă între activitatea individuală și cea a grupurilor de elevi. Are rol de a încorpora activitatea fiecărui elev într-un demers amplu menit să rezolve o problemă complexă.

CONCLUZII

Este recunoscut faptul că aceste metode de evaluare constituie o alternativă la formulele tradiționale a căror prezență domină. Alternativele oferite constituie opțiuni metodologice și instrumentale care îmbogățesc practica evaluativă evitând rutina și monotonia. Valențele formative le recomandă susținut în acest sens. Este cazul, în special, al portofoliului, al proiectului, al hărților conceptuale, al investigației care, în afara faptului că reprezintă importante instrumente de evaluare, constituie în primul rând sarcini de lucru a căror rezolvare stimulează învățarea de tip euristic.

Valențele formative care susțin aceste metode alternative ca practici de succes, atât pentru evaluare, cât și pentru realizarea obiectivului central al învățământului și anume învățarea, sunt următoarele: stimulează implicarea activă în sarcină a elevilor, aceștia fiind mai conștienți de responsabilitatea ce și-o asumă; asigură o mai bună punere în practică a cunoștințelor, exersarea priceperilor și capacităților în variate contexte și situații; asigură o mai bună clarificare conceptuală și o integrare ușoară a cunoștințelor asimilate în sistemul noțional, devenind astfel operaționale; unele dintre ele, cum ar fi portofoliul, oferă o perspectivă de ansamblu asupra activității elevului pe o perioadă mai lungă de timp, depășind neajunsurile altor metode tradiționale de evaluare cu caracter de sondaj în materie și între elevi; asigură un demers interactiv al actelor de predare-evaluare, adaptat nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pentru fiecare elev, valorificând și stimulând potențialul creativ și originalitatea acestuia; reduce factorul stres în măsura în care profesorul este un consilier, iar evaluarea are ca scop în primul rând îmbunătățirea activității și stimularea elevului și nu sancționarea cu orice preț, activitățile de evaluare cuprinzând materiale elaborate de-a lungul unui interval mai mare de timp.

Utilizarea metodelor alternative de evaluare încurajează crearea unui climat de învățare plăcut, relaxat, elevii fiind evaluați în mediul obișnuit de învățare, prin sarcini contextualizate; realizează experimente, elaborează proiecte, alcătuiesc portofolii, acestea fiind în același timp sarcini de instruire și probe de evaluare. Este important ca elevii să înțeleagă criteriile de evaluare, procesul evaluativ, pentru a putea reflecta asupra performanțelor obținute, a le explica și a găsi modalități de progres. Elevii nu trebuie evaluați unii în raport cu ceilalți, scopul nu este de a-i ierarhiza, ci de a vedea evoluția, progresul și achizițiile concretizate în cunoștințe, abilități și atitudini.

DIRECȚII DE EVOLUȚIE A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI MATEMATIC ÎN CICLUL PRIMAR

PROF. DOBRINESCU FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TUDOR VLADIMIRESCU DRĂGĂȘANI

În contextul preocupărilor permanente pentru modernizarea învățămîntului, pentru racordarea lui la cerințele societății contemporane și viitoare, matematicii îi revine, în continuare, un rol esențial în formarea și dezvoltarea intelectuală a elevului, preluându-se întreaga bază de date din domeniu, atât din punct de vedere al conținutului, cât și al experienței metodice.

Experiențele făcute în țara noastră de o serie de cercetători, metodiști și pedagogi au condus la conturarea unui sistem modern de predare-învățare a matematicii în ciclul primar, care ține seama de particularitățile logice ale științei matematicii, cât și de particularitățile psihologice privind actul învățării la copiii de vîrstă școlară mică.

Și pe plan mondial au existat și există preocupări majore în acest sens. Putem evidenția pe J. Piaget în conceptul de număr natural, pe Z. T. Dienes care a venit cu jocurile logice de construcții bazate pe formă (patru valori:cerc, pătrat, dreptunghi, triunghi), culoare (trei valori:albastru, roșu, galben), mărime(două valori:mare, mic), grosime(două valori:gros, subțire). Importante sunt, de asemenea, și cercetările experimentale care s-au bazat pe fundamentare teoretică și care au căpătat o largă răspândire.

Direcțiile de evoluție a învățămîntului matematic în ciclul primar sunt următoarele:

-conștientizarea obiectelor formative, creșterea ponderii formativului în întreaga activitate, avînd ca vector o didactică a intelectului;

-apropierea matematicii școlare de matematica-știință contemporană, în sensul reducerii decalajului dintre acestea;

-învățarea structurată, modulară a conținuturilor, ce permite extrapolări în concentrate numerice succesive, în reducerea timpului destinat formării unor deprinderi calculatorii;

-accentuarea caracterului interdisciplinar al cunoștințelor și priceperilor matematice, precum și o mai evidentă conectare la cotidian, la realitatea înconjurătoare;

-dobîndirea unor strategii de rezolvare a problemelor (nu numai probleme cu soluție unică, ci și probleme cu mai multe soluții sau probleme fără soluție, apariția unor probleme cu răspuns non-cantitativ), cu extensia activităților suplimentare și a compunerii de probleme.

Toate acestea se înscriu în formula idealului pedagogic al învățămîntului românesc: formarea personalității deschise, adaptabilă la schimbări de tip inovator.

Un rol deosebit îl are matematica în dezvoltarea intelectuală a elevului, în dezvoltarea gândirii logice, adică a unei gândiri consecvente, clare și precise.

Învățînd corect matematica, elevii își formează deprinderea de concentrare a atenției asupra celor studiate, să observe diferite fapte și relații, să le compare și să le confrunte unele cu altele. Rezolvarea problemelor este forma primară a muncii creatoare de studiu a copilului. În acest context, ca în orice activitate creatoare, imaginația joacă un rol deosebit. Rezolvarea unei probleme constituie un rezultat al activității comune în gândire și imaginație. Deci, dacă această rezolvare contribuie la dezvoltarea gândirii elevilor, în aceeași măsură contribuie la dezvoltarea imaginației creatoare, care constituie o componentă însoțitoare a acesteia.

Prin matematică găsim un bun prilej pentru a forma la elevi deprinderi folositoare: punctualitate, exactitate, autoverificare, justificare și motivare. Ei reușesc să remarce în obiectul observat elemente de asemănare și deosebire, să separe însușirile esențiale și permanente de cele întâmplătoare, să facă o conexiune între însușirile esențiale și cele permanente într-o noțiune.

În acest proces extrem de important al abstractizării și generalizării, se dezvoltă la elevi o gândire abstractă, logică și sănătoasă. O dată cu gândirea se dezvoltă și limbajul elevului, în mod deosebit în acest cadru, cel matematic, căruia îi este caracteristic laconismul, precizia și claritatea.

S-a crezut greșit la un moment dat că apariția calculatorului va restrînge sfera utilizării matematicii prin extinderea „tiparelor” și „rețetelor”. În realitate, calculatoarele au făcut să crească nevoia de

matematică și, în mod obligatoriu, de însușire corectă a aritmeticii care constituie ABC-ul acesteia. Este cert că matematica trebuie prezentată la standardele de rigoare și suplețe ale epocii actuale, permițând expunerea unor idei profunde, modelatoare ale realității fizice, comunicabile elevilor în condiții de accesibilitate. Iar pentru ca matematica să fie o certitudine, în realizarea căreia cadrul didactic are un rol hotărâtor.

Matematica modernă tinde să fie cât mai aproape de elev să-l ajute și să-i dezvolte calitățile personale. Dacă în clasele I și a II-a formarea conceptelor matematice se face la un nivel primar, iar antrenarea lor separat, începând cu clasa a III-a, are loc integrarea și articularea noțiunilor într-o structură mentală flexibilă, capabilă să mobilizeze și optimizeze resursele pentru rezolvarea unor probleme variate.

Capacitățile general umane cum sunt creativitatea, abstractizarea, concretizarea, analiza sinteza se manifestă și derivă în mod firesc din operațiile intelectuale specifice matematicii. Trebuie spus că în procesul extrem de important al abstractizării și generalizării, se dezvoltă la elevi o gândire abstractă, logică și sănătoasă.

Un rol deosebit îl are aritmetica în dezvoltarea intelectuală a elevului, în dezvoltarea gândirii logice, adică a unei gândiri consecvente, clare și precise.

Învățând corect aritmetica, elevii își formează deprinderea de concentrare a atenției asupra celor studiate, să observe diferite fapte și relații, să le compare și să le confrunte unele cu altele. Punctualitatea, exactitatea, autoverificarea, justificarea și motivarea sunt deprinderi care pot fi formate și dezvoltate și prin lecțiile de matematică.

Stabilind că, în primele patru clase, aritmetica este unul dintre obiectele de bază, ea are rolul de a înarma pe elevi cu cunoștințe temeinice în legătură cu noțiunile elementare de matematică, de a le forma deprinderea de a aplica aceste cunoștințe în viața practică, precum și de a contribui la dezvoltarea judecății, a gândirii logice, a memoriei, atenției, spontaneității, rezolvării rapide a situațiilor problemă ce apar.

Bibliografie:

Neacșu I., Dascălu G., Horia R. —Metodica predării matematicii la clasele I-IV, manual pentru Liceele Pedagogice, clasele XI-XII, Editura Sigma, București

Ana D., Logel D. —Metodica predării matematicii la clasele I-IV, Editura Carminis, Pitești

ROLUL POVESTILOR TERAPEUTICE IN DEZVOLATREA EMOTIONALA A PRESCOLARILOR

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR,
DUMITRU GEORGICA CRISTINA
GRĂDINIȚA NR. 269, SECTOR 5, BUCUREȘTI**

Poveștile terapeutice reprezintă una din cheile de la poarta autocunoașterii. În momentul în care citește sau îi sunt citite acest gen de povești copilului, acesta se transpune în pielea unuia dintre personaje cu care se identifică și parcurge un drum inițiativ spre maturizare. Așa cum Prâslea a învățat din toate încercările prin care a trecut și s-a maturizat, așa și copilul nostru va descoperi noi metode de a face față frustrărilor, nemulțumirilor, va învăța cum este de dorit să se comporte în societate, îi va crește încrederea în propria persoană, își va dezvolta anumite abilități și va învăța cum să își exprime emoțiile, sentimentele.

Poveștile terapeutice pot avea ca personaje animale, obiecte sau chiar oameni. În momentul în care apar animalele sau obiectele, prin intermediul personificării (procedeu artistic prin care obiectelor sau animalelor li se atribuie însușiri omenești), acestea sunt însuflețite și îl ajută pe copil să se dezvolte, să se maturizeze, lăsându-l însă pe el să înțeleagă că de fapt oamenii sunt ascunși în spatele animalelor sau obiectelor. Atunci când sunt folosiți oameni, mai ales copii, este un mesaj mai clar, dar copilul nu depune un efort mental pentru a îl decoda.

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieții revine în primul rând familiei sale. Dar, ca primă treaptă a sistemului de învățământ, grădinița de copii are o importanță deosebită în formarea personalității tinerei generații deoarece vârsta copiilor de care se este cea a maximei plasticități și receptivități, a deschiderii largi către lume, a curiozității nemărginite, a motivației maxime de a cunoaște tot ce există în jur. Când copilul este mic el nu poate „participa” direct la actul educațional, influențele sunt organizate și pregătite de adulții care îl înconjoară: la început părinții și ceilalți adulți din familie, apoi educatorii și copiii cu care vin în contact.

Copiii de azi nu mai ascultă poveștile de pe vremea părinților și bunicilor. Ei nu înțeleg limbajul învechit și lumea de altădată, în care tehnologia și mijloacele de transport lipsesc cu desăvârșire. Cei mici au nevoie de modele de eroi actuali, care să le insufle valori precum empatie, curaj, iubire, colaborare, creativitate, iar poveștile terapeutice au acest efect. Fără sprijinul activ al părinților, grădinița nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii. Ceea ce învață copilul de la educatoare poate să nu aibă importanță dacă părinții nu întăresc și nu valorizează suficient programul. Experiența dovedește că o atmosferă destinsă între partenerii educaționali este benefică. De asemenea, existența unor reguli comune, cunoscute și fixate împreună, ușurează mult efortul educativ.

Cunoscând faptul că: fiecare persoană este unică în felul ei, că fiecare părinte are stilul propriu de educație, convingerile și valorile sale personale, grădinița încearcă să stabilească punți specifice pentru o mai bună comunicare, pentru a educa cât mai bine împreună, ea este terenul unor relații educative din care fiecare beneficiar – copil, părinte, educator – are de învățat și trebuie să se simtă valorizat și important.

Familia și grădinița au un interes comun: educația copilului și pregătirea lui pentru integrarea cu succes în viața socială și mai tarziu în școală. Rolul familiei nu se mai poate limita doar la asigurarea condițiilor de viață pentru copil, la supravegherea lui, ci trebuie văzut ca factor principal în educația și socializarea copilului precum și ca un continuator al cerințelor impuse de practica educațională.

Activitatea dominantă a acestei etape rămâne jocul, dar el este corelat din ce în ce mai mult cu sarcinile de natură instructiv-educativă, cu elemente ale muncii și creației. Toate acestea favorizează complicarea și diferențierea treptată a proceselor cognitiv-operationale ale preșcolarului, schimbarea atitudinii față de mediul înconjurător, extinderea relațiilor cu cei din jur, făcându-l apt ca la vârsta de 6/7 ani să pășească într-o nouă etapă, cea a școlarității. Dacă "trăsătura esențială a copilului este aceea de a exista ca ființa în devenire", școlaritatea marchează descoperirea realității externe afirmă P. A. Osterrieth.

Poveștile terapeutice reprezintă una din cheile de la poarta autocunoașterii. În momentul în care citește sau îi sunt citite acest gen de povești copilului, acesta se transpune în pielea unuia dintre personaje

cu care se identifică și parcurge un drum inițiativ spre maturizare. Așa cum Prâslea a învățat din toate încercările prin care a trecut și s-a maturizat, așa și copilul nostru va descoperi noi metode de a face față frustrărilor, nemulțumirilor, va învăța cum este de dorit să se comporte în societate, îi va crește încrederea în propria persoană, își va dezvolta anumite abilități și va învăța cum să își exprime emoțiile, sentimentele.

Poveștile terapeutice pot avea ca personaje animale, obiecte sau chiar oameni. În momentul în care apar animalele sau obiectele, prin intermediul personificării (procedeu artistic prin care obiectelor sau animalelor li se atribuie însușiri omenești), acestea sunt însuflețite și îl ajută pe copil să se dezvolte, să se maturizeze, lăsându-l însă pe el să înțeleagă că de fapt oamenii sunt ascunși în spatele animalelor sau obiectelor. Atunci când sunt folosiți oameni, mai ales copii, este un mesaj mai clar, dar copilul nu depune un efort mental pentru a îl decoda.

Este indicat, așadar, ca un copil să citească sau să îi fie citite astfel de povești cel puțin o dată pe săptămână. În urma lecturării puneți întrebări pertinente, legate de ceea ce s-a întâmplat în poveste, de greșelile care au fost făcute de personaj, de cum au fost acestea îndreptate etc. Vedeți ce a înțeles copilul și dacă nu a înțeles, dacă mesajul poveștii nu a ajuns la el, încercați să i-l explicați cât mai clar și pe înțeles său sau chiar să mai citiți o dată povestea și să vedeți dacă nu cumva prima oară nu a fost îndeajuns de atent.

Unele cărți cu povești terapeutice au deja scrise întrebările care le puteți pune copilului după lectură sau alte sfaturi pentru părinți. Luați-le în considerare pentru că au și ele scopul lor bine delimitat.

- Minulescu, Mihaela „Relația psihologică cu copilul tău” Editura Psyche, București, 2006
- Preda, Viorica „Grădinița altfel”, Editura V & I INTEGRAL, București, 2003
- Tătaru, Lolica-Lenuța „Educația timpurie” – ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar Editura „Paralela 45”, Pitești, 2009

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRII

PROF. ENACHE IONICA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 5

Sistemul de învățământ pentru copii este organizat diferit în fiecare țară în parte. În timp ce în unele țării, sistemul de învățământ este axat pe stimularea creativității elevilor și pe formarea acestora în specialiști, în unele colțuri de pe glob, cadrele didactice se străduiesc să stimuleze și să încurajeze copiii să-și descopere propriile pasiuni și să găsească resurse proprii pentru a se autoeduca și a se descurca mai bine la școală.

În Canada, învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu. Învățământul preșcolar se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare), s-au constituit și grupuri de părinți, organisme de voluntariat și private. Anul universitar începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul.

Educația școlară, spre deosebire de multe țări dezvoltate, Canada nu are un singur organism guvernamental care să gestioneze educația. Sistemele de învățământ din fiecare provincie a țării sunt, de asemenea, diferite și controlate de acestea în mod independent. Fiecare astfel de sistem de învățământ reflectă religia, istoria și cultura provinciei respective.

În educație profesională există aproximativ 170 de colegii publice și private în Canada. Acestea sunt împărțite în publice (colegii comunitare), tehnice (institute tehnice). Quebec-ul francofon are propriul sistem de colegii de învățământ general și profesional (CEGEPS).

Educație înaltă-Învățământul superior este considerat în întreaga lume a fi unul dintre cele mai optime în ceea ce privește raportul preț-calitate și ocupă locul al doilea după Statele Unite. Guvernul țării cheltuiește anual mai mult pentru dezvoltarea sistemului său educațional decât orice alt stat G8. Diplomele de la instituțiile de învățământ canadiene sunt recunoscute în întreaga lume.

În Germania, copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe (Grădiniță). Unele dintre aceste instituții sunt situate în școli (grădinița). Există și o rețea de grădinițe private. Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este de obicei opțională. O excepție în majoritatea statelor este educația copiilor de vârsta corespunzătoare, care sunt în urmă în dezvoltare. Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Mărimea acestor investiții depinde de veniturile familiilor, de numărul de copii sau de numărul de membri ai familiei. În educația școlară fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani.

Sistemul școlar este format din două etape:

Școală primară. Formarea durează de la 4 la 6 ani. Programul educațional la această etapă de învățământ este același pentru toate instituțiile de învățământ ale țării.

Școlile secundare din Germania diferă ca tip. Curricula și domeniile lor de educație diferă semnificativ. Adică un elev aflat deja la liceu alege în ce direcție și nivel de specialist vrea să devină.

Învățământul secundar în Germania se oferă în gimnazii, școli reale, școli de bază, profesionale și unificate.

Educația înaltă-Germania este o țară cu o tradiție veche de secole de învățământ superior clasic. Astăzi, sistemul de învățământ superior din Germania reunește 383 de instituții de învățământ. Oferă studii superioare în peste 400 de specialități. În plus, în țară există peste 40 de universități teologice. Marea majoritate a universităților (98%) sunt publice și sunt subvenționate de guvern. Toate sunt deschise studenților, indiferent de cetățenia și etnia lor. Există relativ puține universități private, doar 69. Afluxul de studenți străini este în creștere, astfel că în multe universități germane este posibilă predarea în engleză și franceză.

În Japonia, se acordă o mare atenție educației preșcolare. În mod tradițional, începe în familie. În grădinițe, micii japonezi sunt adunați în grupuri („khan”) și li se alocă propriul „loc de muncă”. Astfel, încă din copilărie, ei învață să lucreze în echipă. Există un anumit sistem de formare a acestor grupuri (au număr

de până la 8 persoane). Grupurile se formează sub influența faptului că fiecare elev al grupului trebuie să completeze întregul grup.

Educația școlară în Japonia durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă. Până la 45 de copii pot studia la cursurile de japoneză. Anul universitar în Japonia este lung-240 de zile. Începe la 1 aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se imparte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie. Potrivit Ministerului japonez al Educației, Științei și Culturii, școala secundară superioară folosește sistemul de evaluare universitar: fiecare student trebuie să obțină cel puțin 80 de credite pentru a primi un certificat de absolvire a unui liceu complet de 12 ani (Kotogakko).

Educație profesională-învățământul profesional în Japonia se adresează celor care doresc să primească o educație înalt tehnică. Durata studiului nu este mai mare de 3 ani. Colegiile japoneze pot fi echivalate ca statut cu instituțiile noastre de învățământ secundar specializat. Ele sunt împărțite în: Junior, tehnologic, colegii de pregătire specială.

Colegiul de Formare Specială: cursuri profesionale de un an pentru contabili, dactilografe, designeri, programatori, mecanici auto, croitori, bucatari etc.

Învățământul superior din Japonia face parte din sistemul unificat de învățământ profesional și este considerat obligatoriu. Cele mai prestigioase universități publice sunt: Universitatea din Tokyo, Universitatea Kyoto și Universitatea Osaka. Ele sunt urmate de universitățile din Hokkaido și Tohoku. Dintre universitățile private, cele mai cunoscute sunt Chuo, Nihon, Waseda, Meiji, Tokai și Universitatea Kansai din Osaka. Există și multe universități „pitici” cu 1-2 facultăți și 200-300 de studenți.

PAȘTE, ÎNĂLȚAREA DOMNULUI ȘI RUSALII ÎN COMUNITATEA MEA

FAZAKAS MARIA, PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 IP, JUDEȚUL SĂLAJ

Varietatea formelor și funcțiilor sărbătorilor religioase este vastă, repetarea ciclică a sărbătorilor au un aport deosebit în cultura comunităților din care individul face parte. Odinioară viața și activitatea de zi cu zi oamenilor de rând era definită prin schimbarea ciclică a anotimpurilor, și sărbătorile religioase erau legate de aceste activități de muncă agricolă. Dealungul timpului tradițiile s-au păstrat, acestea au stabilit rânduirea sistemelor de obiceiuri, până la cele mai sofisticate amănunte. Ritualele sărbătorilor religioase erau bine stabilite și s-au transmis din generații în generații. În zilele noastre are loc o schimbare rapidă în ceea ce privește însemnătatea și trăirea acestor sărbători, însă funcționalitatea lor a rămas neschimbată. Din punct de vedere pedagogic păstrarea tradițiilor, obiceiurilor, ritualelor legate de sărbători, includerea acestora în activitățile curriculare sau extracurriculare contribuie eficient la următoarele competențe:

- competențe de autocunoaștere: emoții legate de identitate, autonomia persoanei*
- autoreglarea personalității: gestionarea emoțiilor, empatia*
- dezvoltarea abilităților cognitive necesare pentru formarea competențe sociale: identificarea și respectarea regulilor, extrovertalitatea și elasticitatea creativității*
- competențe sociale: colaborarea, abilități de comunicare*

Comunitatea maghiară din localitatea noastră este de religie protestantă: reformată, sau neoprotestantă: baptistă. Sărbătorile pascale sunt precedate de perioada de post, care începe cu 6 săptămâni înaintea Paștelui. Atunci se încheie perioada de farsang, plină de distracție, de alungare a iernii. În duminica începerii postului, la biserică este părășanie, pentru credincioșii pregătiți sufletește pentru acesta. Vinerea Mare este singura zi de post în care nu se mănâncă de dulce. În această zi oamenii sunt îmbrăcați în doliu, așa participă la slujbele religioase organizate înainte și după masă. În familie mâncarea tradițională de Vinerea Mare este salata de cartofi, preparată din cartofi fierți în coajă, tăiat în felii rotunde, cu ceapă, ulei, sare; poame uscate fiartă, floricele din porumb. Sâmbăta mare se pregătește șunca afumată fiartă pentru masa de Paști, se vopsesc ouăle, se fac cozonac și prăjituri. Ouăle roșii sunt pregătite de fete. Pentru acesta ouăle proaspete se spală, pe acestea se pun frunze de plante diferite, se leagă în ciorapi, se pun la fiert în apa colorată de frunze de ceapă galbenă sau roșie. După ce se fierb se scot din apă, se scoate din ciorapi, se îndepărtează frunzele aplicate, se usucă și se dau cu șoric de slănină să primească luciu. Locul frunzelor rămâne necolorat. Duminica, prima zi de Paști, se participă la slujbele religioase, în cadrul slujbelor tinerii, copiii sau corul bisericii prezintă cântece, poezii adecvate. În a doua zi de Paști băieții, feciorii îmbrăcați în sărbătoare pornesc la stropitul fetelor, femeilor. Ei cer voie să intre în case, spun poezia învățată pentru această ocazie și cer permisiunea pentru stropirea fetelor, femeilor. Stropirea cândva s-a făcut cu apă, în zilele noastre se face cu parfum. Fetele, femeile le servesc cu prăjituri, băutură, le dau ouă roșii și aplică floricele de primăvară pe cămașa, sacoul feciorilor. În săptămâna care precedează Duminica Florilor se aranjează straturile de flori, se plantează flori, se văruiesc pomii.

În perioada precomunistă confirmarea tinerilor de 14-15 ani în rândul bisericii reformate se făcea în Ziua de Înălțare, apoi acest moment important din viața creștinului reformat era în duminica dinainte de Rusalii, așa cum este și în zilele noastre. Cu această ocazie tinerii dau dovadă de cunoștințele religioase, de dragostea față de Dumnezeu, de respectul față de religia reformată. Fetele sunt îmbrăcate în haine albe, băieții în costum. Fiecărei tânăr sunt adresate întrebări despre religie, credința la care în fața enoriașilor răspund cu voce tare, apoi tinerii sunt binecuvântați, participă pentru prima oară la părășanie.

Tradițiile de Rusalii în zilele noastre le găsim doar în câteva cântece din folclorul copiilor. Cândva de Rusalii se alegea regele-feciorul cel mai frumos, cel mai puternic și îndemnatic din sat, care timp de un an era rege. Regina de Rusalii era de obicei o fetiță de 4-5 anicare împreună cu fete mai mărișoare, îmbrăcate frumos, de sărbătoare, cu ornamente din flori, mergea în grup prin sat, din casă în casă, spuneau poezii, primeau diferite daruri.

Rusaliile, asemenea Crăciunului și Paștelui se sărbătoresc timp de trei zile, în aceste zile înainte și după masă sunt slujbe religioase. Tema sărbătorile religioase sunt oportunități pentru realizarea proiectelor integrate sau a proiectelor educative extracurriculare.

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ –FAMILIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR FEȘTEU MARCELA ALEXANDRA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA / GRĂDINIȚA PN BIIA

ARGUMENT

Grădinița și familia sunt doi factori primordiali-în educația copiilor. În grădiniță se pun bazele unei personalități care mai târziu va fi parte integrantă a unei societăți a cărei cerințe se diversifică în permanență. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, prezentând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

Nivelul educațional preșcolar pune bazele formării psihosociale a copilului. Din micul individualist și timid, sau invers, introvertit, preșcolarul se formează după cerințele societății, grupului din care face parte, pregătindu-se pentru viața „adultă”. Noi ca educatoare avem un rol foarte important în a-l îndruma pe preșcolar în formarea propriei personalități într-un mediu social corespunzător și propice lui. Dar realizăm că nu suntem doar noi cele care au acest rol. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniță, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă și benefică propriului copil părintele trebuie să-și exercite dreptul de părinte și la grădiniță. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se știind că, copilul lor este într-un mediu sigur, hrănit și îngrijit. Aici intervine educatoarea care trebuie să aducă la cunoștință părintelui că e mai mult de atât și că misiunea lui de a-l forma pe preșcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniță. Rolul grădiniței este de fapt de a-i ajuta pe părinți în formarea și educarea propriilor copii. *Rolul principal rămâne tot familia.*

Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicare susținută a familiei, iar programul educativ să fie cunoscut și înțeles de către părinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară.

DESCRIEREA PROIECTULUI

SCOPUL PROIECTULUI :

- Familiarizarea părinților cu regimul zilnic din grădiniță și implicarea acestora în activitatea de educare și formare a propriilor copii în grădiniță;
- Dobândirea de către părinți a unor abilități de cunoaștere a copiilor, în vederea eficientizării relației familie – grădiniță – comunitate.
- Sprijinirea părinților pentru conștientizarea și asumarea rolului educațional și implicarea lor în formarea și dezvoltarea personalității copilului pentru integrarea lui în viața socială.
- Cunoașterea și educarea copiilor preșcolari prin influența pozitivă atât a grădiniței, cât și a familiei;
- Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și a unor procedee de corectare a unor devieri comportamentale;

OBIECTIVE :

- Cunoașterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie și grădiniță;
- Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afective;
- Inițierea unor acțiuni comune prin contactul direct al grupului de părinți cu persoane abilitate să desfășoare un proces educațional;
- Găsirea unor soluții comune în educație;
- Studiarea unor cărți, documentare, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;
- Valorificarea unor experiențe personale;
- Exprimarea opiniei participanților cu privire la acțiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat.

OBLIGAȚIILE GRUPULUI TINTA :

- Educatoare:

-au obligația de a participa la fiecare întâlnire pentru a direcționa dezbaterile și să stimuleze prezența părinților;

-au obligația de a consilia problemele care se ivesc în educarea copiilor, studiind cărți și articole de psihologie ;

- Părinți :

-aceștia participă benevol, dar au obligația de a contribui la asigurarea bunului mers al parteneriatului și al materialului utilizat;

-Să se implice activ în activitățile desfășurate

OBLIGAȚIILE COMUNE:

-pregătirea și asigurarea materialului de lucru (fișe, chestionare, cărți etc.) ;

-implicarea directă în cadrul activităților desfășurate și găsirea unor soluții în scopul rezolvării situațiilor de natură educațională ;

MODALITATI DE REALIZARE

- Ședințe cu părinții ;
- Lectorate pe diverse teme;
- Activități desfășurate împreună cu părinții;
- Expoziții cu lucrările copiilor;
- Serbările realizate în diferite momente ale anului

IMPLEMENTAREA PROIECTULUI :

Cu ocazia desfășurării ședinței cu părinții, am pregătit un material vizând câteva particularități de vârstă ale copilului de 3-7ani. Părinții au ascultat cu interes expunerile și și-au exprimat dorința de a organiza întâlniri pe teme similare. Împreună am realizat o planificare orientativă a temelor desfășurate pe parcursul parteneriatului, mizând pe cunoașterea și educarea copiilor prin influența pozitivă a celor doi factori educaționali: grădinița și familia

ROLUL BASMELOR ÎN DIMINUAREA ANXIETĂȚII

GÁLL ANNA, GRĂDINIȚA CU P. P. „CSILLAGVÁR”, ODORHEIU SECUIESC, HARGHITA

Am ales această temă, fiindcă de-a lungul profesiei pedagogice de grădiniță întâlnesc des copii cu probleme de anxietate și soluționarea situațiilor ce rezultă din comportament înseamnă o provocare mare.

În acord cu terapeuții de basm cu renume consider, că basmul poate însemna rezolvare în soluționarea problemelor.

După Boldizsár Ildikó: “Rădăcinile poveștilor se nasc din două izvoare: fiecare motiv se hrănește din realitate, pe de altă parte din adâncimea sufletului.” (Boldizsár, 2011)

Antalfai Márta spune: “Poveștile, miturile și legendele s-au născut din dorințele, fanteziile și sentimentele noastre, și astfel sunt împletiturile imaginarului și realității. Poveștile cu imaginile și acțiunile lor simbolice reprezintă cunoștințe și simțiri foarte adânci despre misterul vieții, legitățile ei, procesele ce au loc în suflet. Terapia prin basme pornește de la recunoașterea faptului, că conflictele ce se nasc în sufletul omenesc (crizele din maturitate: detașarea de părinți, dilemele de alegere a partenerului, etc.) se pot găsi în forme simbolice și în povești.” (Antalfai, 2007)

După C. G. Jung: „Arhetipii și alți factori de influență invizibili și non-plastici regizează impresiile sufletești și aranjează imaginile și motivele în subconștient după tipare de bază anume.”

Copiii sunt impresionați de acele povești, care „rimează” cu stările lor sufletești, problemele lor, găsesc în ele alinarea, rezolvarea, ajută în dizolvarea anxietății.

De-a lungul cercetărilor mele m-am străduit să demonstrez acest lucru. În munca de cercetare am utilizat observarea în două trepte, am constituit un grup de experiență și unul de control, în ambele am efectuat o explorare privind starea sufletească a copiilor, apoi am ținut ore ocupaționale de terapie prin basm la grupul de experiență timp de 8 săptămâni. După intervenție am efectuat din nou explorările. Datele astfel culese am prelucrat cu metode statistice și am efectuat analizele, am tras concluziile statistice.

Am ajuns la concluzia, că presupunerile sunt corecte, poveștile exercită o influență benefică asupra sufletului copilului, au partea lor în dizolvarea anxietății.

Bibliografie:

- Boldizsár I. (2011): *Meseterápia – Mesék a gyógyításban és a mindennapokban*. Magvető Könyvkiadó Kft., Budapest
- Antalfai M. (2007): Személyiség és archetípusok Jung analitikus pszichológiájában. In Gyöngyösiné Kiss E., Oláh A. (szerk.): *Vázlatok a személyiségről*. Új Mandátum Kiadó, Budapest

MODELE ȘI FORME DE REALIZARE A EDUCAȚIEI INTEGRATE

PROF. PSIHOPEDAGOG GHEORGHE IRINA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 5

Transpunerea în practică a integrării necesită desfășurarea unui sistem incheiat de acțiuni, din domenii diverse: psihologie, pedagogie, sociologie, asistență socială, asistență medicală, organizatoric, juridic, politic etc. Acțiunile respective trebuie desfășurate începând de la nivelul individual până la cel social, urmărindu-se, în final, transformarea societății într-un sistem capabil să asigure integrarea persoanelor cu cerințe speciale în structurile din interiorul său. "Integrarea înseamnă să ți se permită să fii capabil să fii tu însuși printre ceilalți" (*Popovici D. V., Elemente de psihopedagogia integrării*)

Preocuparea și interesul pentru educația și integrarea școlară și socio-profesională a copiilor cu deficiențe sau cu probleme de învățare s-au concretizat în măsuri practice cu mult timp înainte de lansarea conceptului de educație integrată în literatura de specialitate. Asupra acestei problematice se pot sublinia următoarele aspecte:

- ideea educației copiilor cu deficiențe sau cu alte cerințe speciale în condiții cât mai apropiate celor din învățământul de masă și antrenarea lor în activități împreună cu alți copii normali au stat în atenția specialiștilor în țara noastră chiar cu multe decenii în urmă.

- Se poate sublinia faptul că în sistemul nostru de învățământ au existat sporadic, experiențe de integrare în școli obișnuite a unor copii cu deficiențe; efectul acestor măsuri a fost benefic pentru copil deoarece a reușit să mențină contactul cu familia, evitându-se transferul într-o școală specială. Familia copilului s-a putut implica mai mult în dezvoltarea psihofizică și în susținerea afectivă a copilului. O experiență aparte în sistemul nostru de învățământ privind facilitarea integrării școlare a copiilor cu cerințe speciale, a fost și este prezentarea centrelor logopedice interșcolare, unde pe lângă terapia tulburărilor de limbaj, se desfășurau și activități de terapie complexă a tulburărilor asociate. Au existat și experiențe mai puțin reușite în organizarea unor clase diferențiate, numite de recuperare, care au condus la eșec datorită unor erori privind conceperea strategiilor și a modului de desfășurare a activităților educative.

În anii 70, unii specialiști au subliniat posibilitatea integrării copiilor cu cerințe speciale în școlile de masă în scopul facilitării integrării lor sociale. În plus au existat și unele proiecte sau programe de cercetare aplicative prin care s-au urmărit modalitățile practice de realizare a integrării în școli generale și profesionale de masă a unor copii cu deficiențe. Rezultatele au fost favorabile și au încurajat extinderea acestor modalități de educare și profesionalizare a copiilor cu cerințe speciale, singurele probleme fiind generate de rigiditatea sistemului de învățământ și de absența motivării personalului didactic pentru a desfășura activități educative în condițiile învățământului integrat.

O analiză atentă asupra posibilităților de aplicare a strategiilor de integrare școlară a copiilor cu cerințe speciale, pe plan mondial, a permis evidențierea unor modele generale care pot fi sintetizate astfel (*A. Gherguț, Sinteze de psihopedagogie specială*):

Modelul cooperării școlii speciale cu școala obișnuită—În acest caz, școala obișnuită coordonează procesul integrării și stabilește un parteneriat activ între cadrele didactice din cele două școli care vor experimenta și susține un nou mod de desfășurare a activităților didactice, pregătind împreună conținutul activităților școlare, adaptând materialele și mijloacele de învățare folosite în timpul orelor și oferind un cadru confortabil tuturor elevilor din clasă.

(*Garner P., Gains C., The debait that never happened in special*). Acest model are avantajul că permite valorificarea resurselor și experiențelor deja existente în cele două tipuri de școli, fără a necesita cheltuieli suplimentare, însă constituie o formă restrânsă de integrare.

Modelul bazat pe organizarea unei clase speciale în școala obișnuită—Acest model presupune integrarea copiilor deficienți în școli de masă unde să intre în relație cu elevii normali, facilitându-se, cu sprijinul cadrelor didactice și specialiștilor din școală, o mai bună intercunoaștere și relaționare între cele două categorii de copii. Practica a demonstrat dificultatea aplicării unui program de integrare după acest model; discrepanța dintre clasele obișnuite și clasa specială se accentuează, timpul efectiv în care elevii normali și cei cu cerințe speciale relaționează direct este destul de redus, iar în condițiile unui colectiv școlar

de acest tip se constituie cu ușurință grupuri de elevi între care apar conflicte sau atitudini ce pot accentua discriminarea față de elevii deficienți din clasa specială (adică efectul opus integrării).

Modelul bazat pe amenajarea în școala obișnuită a unui spațiu sau a unei săli de instruire și resurse pentru copiii deficienți, integrați individual în clase obișnuite din școala respectivă-În acest caz, profesorul care se ocupă de elevii deficienți este și profesorul de sprijin care desfășoară activități cu acești copii, atât în spațiul special amenajat în școală, cât și la orele de clasă, atunci când condițiile solicită/permit acest lucru.

Modelul itinerant-Acest model favorizează integrarea într-o școală obișnuită a unui număr mic de copii cu cerințe speciale, domiciliați la mică distanță de școala și sprijiniți de un profesor itinerant (specializat în munca la domiciliul copiilor cu un anumit tip de deficiență); ei pot astfel participa la activitățile școlii respective.

Modelul comun-Este relativ asemănător cu modelul precedent, cu deosebirea că în acest caz profesorul itinerant este responsabil de toți copiii cu deficiențe dintr-o anumită zonă și oferă servicii de sprijinire a copilului și familiei, ajută părinții la alcătuirea programelor de învățare, urmărește evoluția școlară a copilului, colaborează cu profesorii școlii obișnuite în care este integrat copilul și intervine atunci când apar probleme de învățare sau de adaptare a copiilor la anumite cerințe școlare.

BIBLIOGRAFIE

1. Garner P., Gains C., The debate That Never Happend in "Special", Nasen, 2000
2. Gherguț A, Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și inclusive în educație, Ed. Polirom, 2006
3. Gherguț A, Sinteze de psihopedagogie special. Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice, Ed. Polirom, Iași, 2005
4. Popovici D. V. Elemente de psihopedagogia integrării, Ed. Pro Humanitate, București, 1999
5. Popovici D. V., Dezvoltarea comunicării la copiii cu deficiențe mintale, Ed. Pro Humanitate, București, 2000
6. Popovici D. V, Aspecte ale evoluției structurilor de comunicare la elevii deficienți mintal din grădiniță și școala specială, Ed. Prohumanitate, București, 2000
7. Popovici D. V., Considerații asupra rolului instituțiilor de învățământ special românești în etapa actuală, în revista Societate și handicap nr. 1-2, 2001

JOCUL CA INVATARE CONSTRUCTIVISTA (STUDIU DE CAZ)

PROF. GITAN MARIA
GRADINITA CU P. P "ION CREANGA" CRAIOVA

Aruncându-ne o privire generală asupra a ceea ce reprezintă jocul în viața și activitatea oamenilor, îndeosebi în viața copiilor de vârstă preșcolară, putem desprinde cu ușurință anumite note caracteristici și definerii:

a) jocul este o activitate specific umană deoarece numai oamenii îl practică în adevăratul sens al cuvântului;

b) jocul este una din variatele activități ale oamenilor fiind determinat de celelalte activități și, bineînțeles, determinându-le pe toate acestea. Învățarea, munca și creația nu s-ar realiza în lipsa jocului, după cum acesta nu poate să nu fie purtătorul principalelor elemente psihologice de esență neludică ale oricărei ocupații specific umane;

c) jocul este o activitate conștientă. Cel care îl practică îl conștientizează ca atare și nu-l confundă cu nici una dintre celelalte activități umane;

d) jocul introduce pe acela care-l practică în specificitatea lumii imaginare pe care și-o creează;

e) scopul jocului este acțiunea însăși, capabilă să-i satisfacă imediat jucătorului dorințele sau aspirațiile proprii;

f) prin atingerea unui asemenea scop, se restabilește echilibrul vieții psihice și se stimulează funcționalitatea de ansamblu a acesteia.

Sintetizând toate aceste note caracteristice, am putea defini jocul ca fiind o activitate specific umană, dominantă în copilărie, prin care omul își satisface imediat, după posibilități, propriile dorințe, acționând conștient și liber în lumea imaginară ce și-o creează singur.

Jocul, prieten nelipsit al copilului reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, fiind o formă de manifestare internațională, fără bariere geografice și religioase, o activitate care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă. În decursul jocului copilul acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cunoștințele. Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. Jocul este în acest fel social prin natura lui. Însuși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin această activitate copilul își satisface nevoile prezente și se pregătește de viitor. **Jocul este activitatea de bază în grădiniță** și cuprinde toate arile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor asimilabil de către copil.

Conceptia moderna asupra educatiei prescolare presupune folosirea din plin a invatarii dirijate si spontane considerand invatarea drept actiunea principala a dezvoltarii inteligentei copilului si o normare de baza a procesului de larga sociabilizare a copilului. Invatarea are, in acest sens, un continut foarte larg si este strans legata de latura psihica si sociala a personalitatii copilului. In lumina acestei conceptii, invatarea nu este indreptata spre achizitionarea de cunostinte verbale si nu este inteleasa ca o activitate bazata pe operatii abstracte, ci se sprijina pe structura concreta a gandirii copilului. Abia la varsta prescolara mai mare, cand structura psihicului copilului trece din planul actiunii in planul vorbirii, invatarea dobandeste caracterele de invatare propriu-zisa si serveste la formarea si sistematizarea cunostintelor elementare in anumite domenii.

Baza invatamantului prescolar trebuie sa o constituie activitatea operational-activa a copilului, care ii ofera copilului prilejul de initiativa si experienta-constituind o baza pentru formularea verbala a cunostintelor.

Se stie ca invatarea este uneori obositoare-daca nu intelectual, cel putin fizic. De aceea, introducand cu mult tact, cu pricepere, activitati de joc, cream o legatura, o continuitate cu perioada de varsta anterioara, iar prin reusita actiunii intreprinse, ii dam copilului satisfactie, ii captam pentru mai departe intelectul, il invioram.

In functie de particularitati de varsta ale prescolarilor, insusi procesul de invatare prezinta anumite particularitatile. Aceste particularitati sunt, de fapt, un rezultat al legaturilor ce se stabilesc intre joc si invatare pe parcursul perioadei prescolare. Aceasta corelatie intre cele doua forme de activitate nu ramane constanta. Ca regula generala, pe masura ce se trece de la o grupa prescolara la alta, activitatile obligatorii castiga termen din ce in ce mai mult. Chiar si in jocurile copiilor, motivele invatarii la scoala incep sa apara net exprimate (la prescolarii mari). La aceasta varsta copii manifesta un vis interesant pentru o forma mai organizata de activitate, pentru invatatura, ceea ce dovedeste ca ei au atins sub aspectul dezvoltarii psihice nivelul corespunzator spre a putea intra in scoala.

Corelatia dintre joc si invatare la diferite etape ale varstei prescolare este conditionata de nivelul general de dezvoltare psihica a copilului. Dar pe masura introducerii treptate a elementelor de invatare, se produc schimbari vizibile in activitatea psihica a copilului; la varsta prescolara mica asimilarea cunostintelor si formarea deprinderilor in cadrul activitatilor obligatorii sunt indistubil legate de joc. Copilul manifesta tendinta de a transforma in joc activitatile programate de educatoare pentru a-i transmite cunostinta si a-i forma deprinderilor.

Bibliografie:

Chateau, Jean,-Copilul și jocul, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1970.
Claparède, Edouard,-Psihologia copilului și pedagogia experimentală, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1975.

JOCUL-ACTIVITATE DE REAL INTERES PENTRU ELEV

PROF. ÎNV. PRIMAR ALINA GRIGORIȚĂ
SCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE ALECSANDRI”

„Copilul este o ființă pentru care principala trebuință este jocul; această trebuință spre joc este ceva esențial naturii sale. Trebuința de a se juca este tocmai ceea ce ne va permite să împăcăm școala cu viața, să procurăm școlarului acele mobiluri de acțiune care se consideră de negăsit în sala de clasă” (Ed. Claparede)

Literatura de specialitate arată că în activitatea de zi cu zi a copilului, jocul ocupă în mod evident locul preferat, și că, jucându-se, copilul își satisface nevoia de a acționa cu obiectele reale sau imaginare, de a se transpune în diferite ipostaze și roluri care au menirea de a-l apropia de realitatea înconjurătoare accesibilizându-i-o prin contextul ludic activat de acțiunile de joc. Prin joc, școlarul capătă bună dispoziție, își exercită forțele fizice, dar și pe cele sufletești. Cu certitudine jocul este un mijloc important nu numai pentru educația fizică, dar și pentru educația morală. Jocul îi dezvoltă copilului sentimente, îl deprind cu răbdarea și disciplina, cu respectarea regulii. Organizate în grup, jocurile dezvoltă virtuți sociale: spirit de grup, prietenie, ordine, devotament. Practica arată că școlarii mici iubesc jocul și au nevoie de el. Jocurile muzicale le dezvoltă școlarii abilități de cânt și de mișcare. Ei învață cu ușurință textul, dar și mișcările. Le place să joace aceste jocuri în pauzele școlare, dar și în grupul de joacă de acasă. De fapt aceste jocuri muzicale foarte îndrăgite de școlari sunt jocurile copilăriei părinților sau ale bunicilor lor, care au fost pe nedrept uitate. Amintesc doar câteva: „Podul de piatră”, „Batistuța”, „Podul mișcător”, „Coroana”, „Iată, ți-am adus o floare”. Despre jocurile de mișcare se poate spune că cele mai îndrăgite de școlari sunt ștafetele și acele jocuri care se pot juca în aer liber.

Jocurile de mișcare au un rol important în formarea caracterului școlarii. Cei impulsivi învață să se stăpânească, iar cei timizi se obișnuiesc, devin mai curajoși, mai îndrăzneți. Amintesc câteva, doar, care sunt foarte îndrăgite: „Ascunde-te repede”, „Ciori și semințe”, „Șotronul cu numere”, „Vulpile și găștele”, „Zece bulgări”, „Cursa într-un picior”. În clasele III – IV școlarii încep să fie atrași de jocurile de creativitate și cele de perspicacitate. Acum ei încep să dezlege rebusuri, anagrame. Acum bagajul lor de cunoștințe fiind mai mare au posibilitatea să joace și astfel de jocuri.

Copilul se simte mare prin rezultatele sale ludice așa cum adultul se simte împlinit prin lucrările sale realizate prin muncă, pentru că „... *jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică (a copilului-n. a.) poate să respire și în consecință să acționeze.*” (Ed. Claparede)

Jocul didactic-o altă categorie de jocuri care nu trebuie să lipsească din activitatea educativă. Acesta îi ajută pe cei timizi să devină mai încrezători în forțele lor proprii, să fie mai siguri pe răspunsurile lor, să aibă încredere în capacitățile lor. Jocurile didactice îl motivează pe elev. Ele ajută la captarea atenției elevilor mici, înlătură monotonia, plictiseala sau dezinteresul pentru vreo activitate.

Științe-Ghici cine sunt eu?

Scopul didactic: să-și manifeste și să –și dezvolte imaginația și curiozitatea științifică

Obiective operationale: să descopere, într-un careu cu șiruri de litere amestecate, denumiri ale unor fenomene din natura;

- să realizeze în grup scurte texte(4-5enunturi) tip ghicitori, în care să descrie fenomenul respectiv;
- să prezinte sugestiv, în fata clasei, textul creat personificând fenomenul descris.

Sarcina didactică: să descopere regula pentru a găsi cuvântul ascuns între literele din careu și să alcătuiască un scurt text –ghicitoare.

Continutul jocului:

Elevii sunt grupați câte 4. Fiecare grupa își va lua de pe catedră câte o fâșie de hârtie. Retrași în bănci, copiii vor descoperi împreună regula după care se vor orienta și cuvântul ascuns între literele din careu.

După ce au descoperit numele fenomenului(ninsoare, grindină, ceață, rouă), vor alcătui în grup un scurt text-ghicitoare, din 4-5 enunțuri în care să-l descrie foarte clar(cum se manifesta, avantaje și dezavantaje pentru om și natură). În formularea enunțurilor nu au voie să folosească numele fenomenului (

cuvinte interzise). Pentru descoperirea cuvântului și alcătuirea ghicitorii se acordă 5-7 minute. După realizarea acestor sarcini, fiecare grupă își va delega un reprezentant care va citi în fata clasei ghicitoarea, personificând fenomenul și ocolind cuvintele interzise. Celelalte grupe vor ghici despre cine este vorba. Câștigă grupa care a obținut cele mai multe puncte: 2 puncte pentru descoperirea cuvântului în careu, 3 puncte pentru text, 2 puncte pentru interpretare, 1 punct pentru disciplina și câte 1 punct pentru fiecare răspuns bun la ghicitorile celorlalte grupe.

Reguli jocului:

- activitatea în grup se desfășoară în liniste fără a deranja colegii;
- numele fenomenului este cuvânt interzis în alcătuirea ghicitorii;
- prezentarea fenomenului trebuie să se facă sugestiv, clar, respectând realitatea

Material didactic: fasii de hartie cu cate un careu cu litere amestecate în care copiii să descopere, după o anumită regulă, numele unui fenomen din natură.

Exemple:

N	B	N	A	O	T	R	X
O	I	R	S	E	A	C	E

Limba și literatura română-"Scara cuvintelor"

Scop: să alcătuiască cuvinte noi prin alăturarea succesivă a unor silabe

Sarcina didactică: obținerea de cuvinte noi, al căror număr de silabe crește în mod progresiv

Regulile jocului: se ridică pe rând în picioare și completează cuvântul format anterior cu încă o silaba

Elemente de joc: asteptarea, surpriza, aplauze

Mijloace de învățământ: jetoane cu silabe, desenul grafic de pe tabla pentru a marca completarea cuvintelor cu silabele spuse, buline

Desfășurarea jocului: Copiii, grupați câte patru, primesc câte un jeton pe care este o imagine a cărui denumire este din două silabe, iar copiii trebuie să recunoască imaginea, să reproducă cuvântul, să-l despartă în silabe, iar apoi, la prima silabă a cuvântului respectiv să adauge alte silabe, înainte sau după silaba respectivă, formând cuvinte care au înțeles.

Exemplu:

IE	MA
VO – IE	MA-RA
NE-VO-IE	MA-RA-ME
A-NE-VO-IE	MA-RA-ME-LE

„Micii profesori”

Fiecare grupă va primi câte o fișă pe care este scris un text fără semne de punctuație, alineate sau majuscule. Elevii trebuie să rescrie textul, aplicând cunoștințele învățate.

Gelu îl întreabă pe Radu tu știi care au fost ocupațiile dacilor ocupa-țiile dacilor au fost agricultura păstoritul creșterea albinelor ce scoteau ei din pământ mai întreabă Gelu din pământ scoteau aur și argint

Istorie- “Convinge publicul că ești. . . .”

După parcurgerea unității de învățare „Conducători, eroi și evenimente”, am aplicat acest joc didactic. Înainte de a-și asuma și „juca” un rol, elevii au selectat informațiile pe care le-au considerat cele mai importante și edificatoare, folosind atât cunoștințele dobândite în clasă, cât și prin consultarea unor materiale suplimentare. Elevii clasei au fost, pe rând, actori și spectatori-comentatori. Rolul poate fi construit după schema:

- a) Cine sunt ?
- b) Când și unde trăiesc?
- c) Trei fapte/ evenimente la care am participat.
- d) De ce sunt considerat o figură importantă?

Colegii spectatori au putut face aprecieri privind fluiditatea prezentării, dar și a capacității de convingere a „actorului” (puterea argumentelor).

Ceea ce diferențiază jocul didactic de alte jocuri școlare este că, la jocul didactic predomină învățarea și nu distracția. Folosit în diverse situații de învățare, jocul didactic face ca elevul să fie solicitat la un efort intelectual deosebit: să observe, să identifice, să analizeze, să compare, să transforme etc. El face toate

aceste operații în timpul jocului motivat, într-o formă atractivă, plăcută, și-și mobilizează toate forțele pentru a rezolva sarcinile jocului. De fapt, pus în situația de joc, copilul realizează o învățare adevărată, dar având impresia că se joacă. Jocul este „proprietatea copiilor”, iar noi dascălii trebuie să veghem pentru a nu li se încălca dreptul la joc. Cei ce-i învață pe copii jocuri sunt răsplătiți cu dragostea și admirația acestora.

MODALITĂȚI DE DEZVOLTARE A GUSTULUI PENTRU LECTURĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR GRUEV ANCA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 280, BUCUREȘTI, SECTOR 5**

Lectura are un rol foarte important în viața copiilor, cu impact profund pentru anii următori. Oameni de cultură, precum Mircea Eliade își amintește impactul pe care l-au avut asupra lui lecturile la vârsta copilăriei.

În primii ani de școală, învățătorul este cel care declanșează dragostea pentru lectură, cu acordul și implicarea părinților. În vederea dezvoltării gustului pentru lectură există diverse modalități, cum ar fi: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră literară, convorbirea sau dialogul, munca cu cartea, recenzia unei cărți, organizarea expozițiilor de carte, șezători literare, concursuri, lectura pe parcursul vacanței, biblioteca familiei etc.

Nu ignorăm radioul sau televiziunea, calculatorul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Acest prieten tăcut îți oferă de fiecare dată același răspuns fidel la fiecare întrebare și îl repetă cu nesfârșită răbdare până ce l-ai înțeles. Cartea nu se supără, nu jighește, te așteaptă să revii și o găsești oricând la fel de credincioasă și discretă.

Lectura elevilor din învățământul primar se desfășoară sub îndrumarea învățătorului. În această activitate se angajează, uneori din proprie inițiativă, familiile elevilor, care pot avea un rol determinant în constituirea bibliotecii personale și în alegerea unui tip de carte pentru citit. Lectura are un rol important în dezvoltarea personalității copilului prin următoarele aspecte:

- cognitiv;
- educativ;
- formativ.

Ca modalități de dezvoltare a gustului pentru lectură, amintesc câteva:

Expunerea prin povestire

Se folosește îndeosebi la clasele I și a II-a. Aceste ore se pot desfășura pe baza povestirii model, în mod expresiv, nuanțat, de către învățător sau elevi a cuprinsului unei cărți sau al unei lecturi pusă în discuție în ora respectivă. Aceasta presupune lecturarea textului înainte de oră, pentru a putea povesti în clasă. Povestirea poate fi însoțită de imagini, fotografii sau film.

Conversația sau dezbateră literară

În clasa a II-a este recomandat ca învățătorul să înceapă o conversație verbală despre o carte, despre noile apariții editoriale etc. Această dezbateră se desfășoară cu succes în ora de lectură, care constă în schimbul activ de păreri, în dezvoltarea mai profundă a conținutului cărții pentru perceperea ei.

Convorbirea sau dialogul

Învățătorul utilizează această metodă în scopul dezvoltării vorbirii și conversației. Convorbirea nu trebuie confundată cu conversația, deși în esența ei se bazează pe același principiu: circulația informației între doi sau mai mulți interlocutori.

Convorbirea este mai ușor de realizat, dar are efecte pedagogice mai scăzute, tema fiind prestabilită de învățător. De obicei, toți elevii din clasă primesc aceeași cantitate de informații și sunt solicitați la sarcini comune, stabilite în ordinea dificultăților la un nivel mediu.

Convorbirea cu grupuri mici vizează stimularea unor elevi cu reticențe, timizi, sau cu un anume deficit verbal-logic. Dialogul conduce la rezultate pozitive atunci când constituirea grupurilor se face după norme pedagogice.

Convorbirea individuală este mai greu de realizat, mai ales în clasele cu număr mare de elevi. Succesul dialogului depinde de nivelul de dezvoltare al participanților. Elevii trebuie să dispună de suficiente cunoștințe pentru a participa la dialog și, totodată, trebuie să aibă și deprinderile de exprimare prin care să participe efectiv.

Munca cu cartea

Formarea deprinderii de citire cursivă și expresivă se realizează prin citirea cu voce tare. Trebuie acordată o atenție deosebită alegerii cărților care se citesc cu voce tare. Pentru elevii din clasele primare, citirea expresivă a învățătorului constituie un puternic imbold în perfecționarea deprinderilor citirii la elevi, astfel încât să se pună bazele dragostei pentru lectură și să se transmită copiilor dorința de a încerca o citire nuanțată, respectând punctuația și expresivitatea cuvintelor din propoziție.

Concursuri

Concursurile pe temă literară se organizează în cadrul clasei sau cu elevi din clase paralele ori cu elevi din clase apropiate ca an de studiu. Se fixează bibliografia ce va fi studiată de elevi pe un timp mai îndelungat, iar concursul este bine să fie finalizat cu premii pentru stimularea câștigătorilor.

Concursurile literare sunt conduse de un juriu din care fac parte: intelectuali și elevi, părinți sau alte categorii de persoane. Acest juriu decernează premiile acordate celor care se situează pe locul I, II, III.

Lectura pe parcursul vacanței

Vacanța este timpul cel mai prielnic lecturii efectuate de elev. Lecturile conform programei școlare sunt recomandate de învățător la sfârșitul anului școlar. Când se recomandă lectura pentru vacanță este bine să se aleagă nu numai ceea ce este util și necesar, ci și ceea ce poate să antreneze pe elevi la lectură, ceea ce este accesibil.

Biblioteca familiei

Într-un articol publicat în revista „Semănătorul”, Alexandru Vlahuță spunea: „. . . în casa în care nu intră o carte, acolo e întuneric”, iar despre neglijarea lecturii susținea: „ce de lucruri bune și frumoase dorm uitate în cărți pe care nu le mai deschide nimeni!”

O bibliotecă nu înseamnă unul sau mai multe rafturi cu cărți, ea reprezintă gustul, interesele, concepțiile posesorului atât în privința selecționării, cât și în organizarea propriu-zisă a cărților.

Din biblioteca fiecărei familii nu trebuie să lipsească cărțile de căpătâi ale omenirii și ale culturii noastre naționale, pe care trebuie să le citim și să le recitim, căci ele sunt limanul spiritualității noastre comune.

Bibliografie:

- Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Editura Emia, Deva, 2002;
- Alexandru, Gheorghe, Șincan, Eugenia, *Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi*, Editura M. Dușescu, 1993.

NOI REPERE PRIVIND ACTIVITATEA EDUCATIVĂ REFERAT PENTRU ȘEDINȚA CU PĂRINȚII

PROF. GULIN IOANA
ȘCOALA PRIMARĂ BRĂNEȘTI

Motto: ”Educația este cel mai frumos dar pe care-l poate dobândi omul,, (Platon)

Problemele omului contemporan s-au multiplicat în mod evident, situație ce îi poate bulversa echilibrul lăuntric, astfel încât găsirea soluțiilor la micile și marile dileme ale sale a devenit o necesitate, iar a fi competitiv este o condiție existențială.

Procesul educațional este un act de socializare, de culturalizare și de dezvoltare a personalității, dus la îndeplinire de echipa didactică. Aceste finalități se realizează preponderent la nivelul clasei de elevi, sub îndrumarea dirigintelui ca mentor și ca organizator al acesteia. Aspectul complex al sprijinirii dezvoltării personalității, realizat de profesorul diriginte, nu coincide cu sarcinile profesorului consilier, nici cu ale profesorului psihopedagog, agenți care intervin complementar în procesul educațional.

Ce este un diriginte? Lexical, termenul își are originea în limba franceză (dirigeant) și cunoaște mai multe accepțiuni.

Astfel, există dirigințele de șantier, al unui oficiu poștal sau vamal, al farmaciei și, nu în ultimul rând, directorul unei școli primare rurale (în trecut). Păstrând ideea de învățământ, dirigințele este astăzi și profesorul care supraveghează și îndrumă o clasă de elevi. Cadrul legal oferă o imagine mai amplă a noțiunii în cauză. În acest sens, dirigințele este coordonatorul activităților clasei de elevi, provenind dintre cadrele didactice de predare sau de instruire practică, numit de către director și care predă la clasa respectivă.

Un bun diriginte trebuie să dovedească un larg orizont cultural, să aibă cunoștințe bogate de literatură, artă, diverse domenii ale științei, să cunoască evenimentele social-politice. Să stăpânească bine teoria instruirii și educației.

Dintre trăsăturile pozitive de caracter, ce dau distincție personalității dirigintelui fac parte: spiritul de inițiativă, stăpânirea de sine, spiritul de disciplină, cinstea și modestia, dăruirea în muncă, exigența față de sine. O temeinică pregătire profesională psiho-pedagogică și didactico-metodică.

În activitatea educativă a diriginților și a colaboratorilor săi, beneficiari direcți sunt elevii.

A cunoaște un elev sau un grup școlar înseamnă a descifra notele dominante ale personalității sale, a înțelege și a identifica motivele care îl determină să acționeze într-un mod sau altul și a prevedea la ce ne putem aștepta de la el.

Cunoașterea psihologică este necesară pentru a asigura caracterul diferențiat al instruirii și al educării personalității, proiectând metodele necesare, dintre care enumerăm metoda convorbirii, a chestionarului, a testelor, a studiului de caz.

Idealul educațional în învățământul preuniversitar românesc vizează dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, formarea personalității autonome și creative.

Din această perspectivă:

★ valorile obiective ale vieții devin repere ale politicilor sociale și, implicit, susțin conținutul idealului educațional;

★ ca subsistem social, educația trebuie să sprijine inserarea facilă și flexibilă a fiecărui individ în comunitate;

★ tridimensionalitatea idealului educațional (psihologică, pedagogică, socială) dă o orientare explicit activităților educative, între care demersurile diriginților devin esențiale.

Astfel, principalele finalități ce orientează acțiunile educaționale sunt:

1. formarea personalității prin însușirea valorilor culturii naționale și universale;
2. educarea în sprijinul respectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, al demnității și al toleranței;
3. cultivarea sensibilității față de problematica umană și de valorile morale și civice;

4. formarea capacității intelectuale, a disponibilităților afective și a abilităților practice prin asimilarea de cunoștințe umanistice, științifice, tehnice și estetice;
5. asimilarea tehnicilor de muncă intelectuală, necesare autoinstruirii pe parcursul întregii vieți;
6. dezvoltarea armonioasă prin educație fizică și sport, educație pentru sănătate;
7. realizarea idealului educațional, derivat din tradițiile umaniste, din valorile democrației, din aspirațiile societății românești, și păstrarea identității naționale. Demersurile educaționale, vizând dezvoltarea personalității elevilor, impun participarea activă, conștientă și responsabilă a acestora în propria formare. Diferențierea și individualizarea demersului educativ trebuie să devină un scop și un mijloc, în același timp.

Complexitatea finalităților educaționale presupune îmbinarea orelor de dirigiență cu activitățile extracurriculare, depășind cadrul limitat al unei ore pe săptămână. Mai mult, parteneriatul educațional, ca set de intervenție complementară, apare ca o necesitate.

Statutul și sarcinile dirigintelui se modifică, accentual căzând pe rolul de inițiator de proiecte și programe educative, de promotor al cooperării, de coordonator al echipei educaționale, de manager real al clasei de elevi.

Pentru toate acestea profesorul diriginte, este sau reprezintă:

- * un evaluator credibil și eficient al personalității elevilor;
- * un agent care comunică ușor interpersonal, care știe să asculte, să fie pătruzător, să impună respect, să cunoască atent și în detaliu fiecare elev, să-l ajute să se autocunoască;
- * un educator competent, cu abilități de consiliere, care poate determina la alții asimilarea de scopuri personale pozitive, care poate genera stiluri de viață adecvate structurii fiecăruia, care induce o balanță în sfera trebuințelor și atitudinilor, a utilizării și antrenării resurselor individuale.

Așadar, activitatea educativă va sta tot timpul sub semnul căutării spre a împlini condiția umană a fiecărui elev, cât și sub semnul optimizării condiției lui umane.

BIBLIOGRAFIE:

1. PÂNIȘOARĂ, I., O., Comunicarea eficientă, Editura Polirom, Iași, 2006
2. SĂLĂVĂSTRU Dorina, Psihologia educației-Iași: Polirom, 2004
3. CĂLUGĂRU, D, Dirigiența și consilierea, Ed. Gheorghe Alexandru, Craiova, 2004

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

**PROF. BIOLOGIE GRAD I CRINA-ELENA HAIDUC-VARGA
COLEGIUL ORTODOX "MITROPOLITUL NICOLAE COLAN"
CLUJ-NAPOCA**

Prin parteneriat educațional înțelegem punerea de acord a modalităților de realizare a obiectivelor și scopul lor definit, existând permanent o informare reciprocă a școlii și a familiei cu privire la identificarea problemelor ce privesc copilul ori elevul.

Un parteneriat educațional ȘCOALĂ-COMUNITATE-FAMILIE ar putea influența comportamentul elevului și randamentul său școlar. În cazul în care colaborarea funcționează în parametrii reduși pot apărea bariere de împiedicare a colaborării. În acest fel, diminuarea colaborării cu școala a familiei poate avea efecte negative. Această diminuare poate apărea pe fondul unui subiectivism al părintilor ori a unei concepții personale despre educație., 1994).

Ca atare, rolul parteneriatului educațional este de a cunoaște reciproc nevoile, atât ale copiilor cât și ale unităților de învățământ și de implicare a ambelor părți. Acesta se realizează prin derularea unor proiecte, a unor programe de formare continuă specifice. Astfel, un parteneriat educațional promovează valorile umane.

Primul factor educativ, de unde copilul beneficiază de primele valori sociale și care își pune accentul pe personalitatea copilului, este FAMILIA, iar ȘCOALA este locul specializat "în pregătirea omului pentru muncă și viață". (Cucoș, 2006).

Parteneriatul educațional este o formă de comunicare, colaborare și cooperare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. (Vrașmaș, 2002).

Bibliografie

- Cucoș. C(1994). Raționalitatea activităților instructiv-educative și proiectarea pedagogică în Psihopedagogie. Iasi. Ed. Luman
- Cucoș. C(2006). Pedagogie. Iași. Editura Polirom
- Vrașmaș. E. A. (2002)Parteneriatul educațional. București. Editura E. D.
- Prof. inv. preșcolar M. L. Munteanu, G. P. P. Nr 53 Oradea.

EDUCATIE FARA FRONTIERE

PEDAGOGIE AMERICANĂ
PROF. ÎNV. PREȘC.: HODUȚ TEODORA
G. P. P. ALBĂ CA ZĂPADA, BĂILE FELIX

În organizarea școlară americană există o mare diversitate, fiecare stat posedând sistemul său autonom de școli, instituțiile sale de educație, administrația sa. Spiritul general care animă viața pedagogică în Statele Unite este același în toată țara. Ceea ce îl caracterizează este sensul pragmatic al educației, inspirația sa științifică, insistența cu care se străluie asupra formării sociale democratice, asigurată prin programe adecvate de sociologie și printr-o organizare specială a școlilor, preocuparea pentru eficiență, credința în libertate.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC -DESPRE ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-

**PROFESOR INV. PRIMAR-IANCU ALEXANDRA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALA NR. 1 DOR-MARUNT, CALARAȘI**

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire-finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instrucție și educație, obiectivate în "produsul" său specific-oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. Întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback). Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume:

- a) funcția cognitivă instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om ca "homo cogitans" (omul care gândește);
- b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca "homo faber" (omul care muncește și creează)
- c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe om ca "homo estimans" omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn, civilizată.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Este necesar ca managementul educațional să conștientizeze faptul, în toate sferile activității sociale, că învățământul și educația nu sunt fenomene de consum, cum greșit au fost uneori considerate, ci fenomene care realizează cel mai valoros și eficient "produs" cu bătaie lungă-omul pregătit să exercite o profesiune social-utilă. De asemenea, managementul educațional este necesar să asigure un raport rațional și dinamic între numărul oamenilor pregătiți prin studii și numărul cerut de diviziunea socială a muncii, menținând accesibilitatea reală a învățământului de toate gradele pentru ca cei care au posibilități intelectuale și materiale să poată să obțină pregătirea pe care o doresc.

Pornind de la contextul actual al societății în care tehnica și explozia informațională își pun puternic amprenta în ceea ce înseamnă formarea copiilor și a adolescenților de azi, pot spune că participarea la proiecte și parteneriate educaționale școlare, mai ales la nivel internațional, reprezintă un mare beneficiu, un plus la educație

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009). Constantin Cucuș clasifică diferitele tipuri de **parteneriat educațional**:

• **în funcție de domeniul de colaborare:**

- parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
- parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
- parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
- parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
- parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;

- parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
- parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.

• **în funcție de scopul și obiectivele urmărite:**

- parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
- parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.

• **în funcție de durata de desfășurare:**

- parteneriate pe termen scurt;
- parteneriate pe termen mediu;
- parteneriate pe termen lung.

• **în funcție de forma de finanțare:**

- parteneriate cu finanțare integrală;
- parteneriate cu finanțare parțială;
- parteneriate fără finanțare;
- parteneriate cu autofinanțare.

• **în funcție de tipul de unitate:**

- unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale. (Cucos, 2009)

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

- împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;
- acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor și se stimulează gândirea critică
- se creează legături la nivelul comunității, se educă percepția multiculturalității și se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

PEDAGOGIA DE TIP WALDORF

PROF. ÎNV. PRIMAR IANCU MARIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 97, BUCUREȘTI

Pedagogia Waldorf se bazează pe metodele fundamentate de Rudolf Steiner fondatorul primei școli Waldorf, ce s-a născut în 1861 la Kraljevec, Croația de astăzi. Filozof, pedagog, om de știință și cercetător, aduce un impuls înnoitor în societatea de început de secol XX, prin concepțiile asupra lumii, în centru căreia se află omul ca ființă spirituală, capabilă de evoluție. Teoria steineriană, induce forme de învățământ specifice ritmului de dezvoltare fizică, sufletească și spirituală, cuprinse într-un curriculum propriu ce respectă treptele de dezvoltare ale copilului. Acest curriculum a fost aprobat de Ministerul Educației și Cercetării după 1991 ca alternativă educațională a învățământului românesc tradițional.

Pedagogia Waldorf se adresează minții, inimii și mâinilor copilului, împletește cunoașterea academică cu cea experimentală, cultivă capacitățile latente, învățarea sub aspectul calitativ sub forma unui incitant proces de descoperire a lumii și a ființei proprii, se susține o completă introducere în lumea literaturii, a limbilor străine, istoriei, geografiei, matematicii și științelor și realizează fundamentul pentru integrarea copilului de azi în lumea de mâine, complexă și mereu în schimbare astfel:

- **Artele** – pictură, desen, modelaj, sculptură, muzică, arta dramatică;
 - sunt parte integrată în predarea materiilor academice, având un rol central în pedagogia Waldorf;
 - trezesc puterea imaginației și creativității aducând vitalitate și unitate.
- **Limbile străine** (engleza și germana) – începând din clasa I se oferă copiilor accesul la alte culturi ale altor popoare;
 - sunt parte integrantă în predarea materiilor academice având rol central;
 - se învață urmând etapele învățării limbii materne.
- **Conducere tip colegial** – toate problemele școli se discută în „consiliul profesional”;
 - nu există un director al școlii Waldorf, ci colegiul profesional îndeplinește acest rol;
 - renunțarea la sistemul piramidal de conducere al unității de învățământ.
- **Predarea în epoci** – materiile cognitive: limba română, matematica, fizica, chimia, istoria, geografia, biologia, sunt studiate modular, în epoci, primele două ore (110 minute) din zi fără pauză, timp de 2-4 săptămâni;
 - limbile străine, artele, educația fizică, activitățile practice apar ca ore fixe, după cursul de bază, în orarul zilnic al copiilor.
- **Activități și materii specifice** – euritmia steineriană;
 - învățarea unui instrument muzical încă din clasa I (blockflote);
 - desenul de forme dinamice;
 - serbarea lunară;
 - două limbi străine.
- **Manualele** – nu sunt folosite în școala elementară;
 - profesorul creează o prezentare, elevi realizând „manualele” lor individuale, ilustrând și înregistrând substanța fiecărei lecții.
- **Absența notelor** – elevii învață din dorința de a cunoaște și nu pentru note;
 - evitarea competiției eronate și apariția sentimentului de colegialitate, relaxare, întrajutorare, se naște o ierarhie firească a elevilor, în funcție de valoarea și capacitățile proprii și nu în funcție de note;
 - evaluarea prin aprecieri verbale, scrise, directe (în întâlnirile periodice cu părinții) în serbări, caracterizări (certIFICATE) anuale amânunțite.
- **Caietele fără liniatură** – scrisul copilului nu va mai fi îngădit și limitat la norme clar stabilite;
 - se cultivă latura estetică a scrierii prin utilizarea creioanelor colorate (cerate) în primii ani de școală (cl. I-II).

CURSUL PRINCIPAL (DE BAZĂ)

Structura:

- **Partea ritmică**

-are ca scop activarea elevilor, pregătirea pentru lecție prin crearea atmosferei optime pentru lucru intelectual și introducerea conținuturilor aprofundate în partea de învățare propriu-zisă;

-se exersează cultivarea rostirii însoțite de ritm și gesturi, plastica vorbirii, calculul matematic oral, cântatul vocal și instrumental.

➤ **Partea de învățare**

-se adresează laturii cognitiv-aptitudinale;

-profesorul conduce elevii către descoperirea noțiunilor și fenomenelor studiate.

➤ **Partea acționară**

-lucru individual, se adresează voinței.

➤ **Partea narativă**

-se adresează laturii afectiv-atiitudinale;

-cuprinde basme, fabule, povestiri, legende, biografii etc.

Ca alternativă educațională, **pedagogia Waldorf** trebuie înțeleasă ca o pedagogie care se orientează în funcție de cerințele copilului. Spre deosebire de sistemul tradițional aplicat la noi în România, sistemul Waldorf își propune o sensibilizare a factorului educațional, însă nu trebuie uitate următoarele aspecte:

➤ societatea românească se află în plină tranziție poate de aceea este încă refractară la ceea ce este nou;

➤ sursele de documentare și informare care se potrivesc acestui tip de educație sunt puține;

➤ piedica cea mai mare o constituie lipsa banilor, de aceea fiind preferat sistemul tradițional unde învățământul este gratuit.

Bibliografie:

Programele și planurile cadru pentru învățământul Waldorf

Felea, Gheorghe – Alternativele educaționale din România, Editura Triade, Cluj-Napoca, 2002

METODA MONTESSORI

**ED. ILIȘAN PAULA
ȘC. GIMNAZIALĂ „ANDREI ȘAGUNA”
GRĂDINIȚA „DUMBRAVA MINUNATĂ”, TOPLIȚA**

Maria Montessori a fost prima femeie doctor din Italia și pedagog care a ajuns să fie cunoscută pentru filosofia educației care îi poartă numele. Interesată de psihologia și comportamentul copiilor cu dizabilități în cadrul clinicii unde lucra, Maria Montessori a ajuns la concluzia că nu medicina ci educația este răspunsul la problemele acestor copii. După o perioadă de izolare într-o mănăstire într-un moment dificil din viața ei, își va îndrepta toată atenția și cunoștințele asimilate asupra educării copiilor normali.

Metoda Montessori presupune o educație centrată pe copil, construită pe baza observării permanente a acestuia. Abordarea este holistică și urmărește dezvoltarea copilului pe toate planurile: atât intelectuale prin transmitere de informații cât și psihologice vizând bunăstarea emoțională și integrarea în societate.

Educația se bazează pe activitatea independentă a copilului, în sensul că acesta nu este forțat să facă o anumită activitate care nu îi place. Copilul este ghidat de propriul interes și în funcție de curiozitățile pe care le are este încurajat de către educator să încerce, să experimenteze, să lucreze cu materialele pe care le dorește. Educația este bazată pe motivația intrinsecă, plăcerea de a desfășura o anumită activitate de dragul ei, deoarece oferă satisfacție prin ea însăși.

Aici, fiecare copil este lăsat să se dezvolte în ritmul său propriu, iar educatorul, cu pregătire în educația Montessori, devine un ghid și nu o autoritate în relația sa cu copilul.

Clasele sunt organizate pe intervale de vârste de 3 ani (0-3 ani; 3-6 ani etc), astfel învățarea de la colegi devine esențială. Deasemenea este importantă și învățarea în context. În clasele Montessori, mișcarea și gândirea se dezvoltă împreună. Regulile pentru funcționarea clasei sunt puține, dar sunt respectate într-o mare măsură.

În clasa Montessori copilul lucrează, nu se joacă. Aceasta este organizată după logica unei case. În clasă există cinci arii curriculare: viața practică, senzorial, matematică, limbaj, știință și cultură, lecții de grație și curtoazie despre regulile de comportament în societate. Spre exemplu, aria curriculară viața practică poate include activități precum aranjarea și servirea mesei, îngrijirea plantelor, legarea șireturilor, iar în aria senzorial, materialele sunt astfel concepute încât să-i ajute pe copii să-și perfecționeze simțul mirosului, auzului, simțul tactil etc.

Educatorul prezintă tăcut un material nou, pe care acesta nu l-a mai folosit înainte, iar copilul poate lucra cu materialul oricând dorește. Copiii nu sunt corecți niciodată, nu li se face observație și nu li se oferă recompense. Dacă copilul a greșit în utilizarea unui material sau face o greșeală, acesta este îndrumat de către educator ca după un timp să reia din nou materialul.

Mobilierul este accesibil copiilor, materialele sunt educaționale, special create pentru a susține învățarea și sunt așezate astfel încât copilul să poată avea acces la ele.

Conceptele-cheie ale educației Montessori sunt:

- învățarea naturală, prin experimentare cu mediul și cu propriile abilități
- explorare senzorială, la început la nivel inconștient, intuitiv
- munca copilului
- mintea absorbantă
- independența funcțională a copilului

În concluzie, educatorul trebuie să ajute copilul, printr-un ghidaj fin, constant, să facă singur acțiuni, să rezolve singur sarcini, să acționeze din proprie inițiativă: „ajută-mă să fac singur”!

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIER PLATFORMA ETWINNING – O NOUȚATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

PROF. INV. PRESC. JIANU IONELA ANDREEA

Ce este acest concept ?

eTwinning promovează colaborarea școlară în Europa prin intermediul **tehnologiilor comunicării și informației** (TIC), oferind asistență, instrumente de lucru și servicii școlilor.

De asemenea, eTwinning oferă profesorilor oportunități de dezvoltare profesională continuă, online și gratuită. Acest concept a fost lansat în anul 2005, fiind drept componenta fundamentală a programului eLearning al Comisiei Europene, eTwinning a devenit parte integrantă a **Erasmus+**, Programul UE pentru Educație, Formare, Tineret și Sport, din 2014.

Activitățile din cadrul proiectelor eTwinning sunt diverse, atractive și pun accent pe implicarea și colaborarea elevilor/ preșcolarii și a cadrelor didactice în spațiul Twinning, o platformă europeană. Aceasta se desfășoară după principiul metodei proiectelor, proiecte de activități care se realizează în comun de partenerii din proiect, pe tema aleasă, iar rezultatul activităților se împărtășesc în spațiul virtual, realizându-se ulterior produsul final al activității.

În urma implicării în aceste activități, ambele tabere (cadrele didactice și elevii/preșcolarii) au multe beneficii.

Avantajele pentru elevi/preșcolari :

- își îmbunătățesc abilitățile de lucru în echipă ;
- își îmbunătățesc abilitățile de comunicare, de rezolvare de probleme;
- își dezvoltă gândirea critică și creativă.

Avantajele pentru profesori :

-aceștia au posibilitatea să caute alți eTwinner-i și alte școli înscrise pe platformă, să ia legătura cu ele și să le urmărească activitățile.

-aceștia pot accesa toate evenimentele online și în site-uri create de eTwinner-i și, de asemenea, își pot crea propriile evenimente.

-profesorii pot crea propriile proiecte, în care pot desfășura activități pe diferite teme și competențe cheie, colaborând cu doi sau mai mulți profesori și elevii acestora.

Profesorii pot accesa oportunitățile de dezvoltare profesională oferite de eTwinning la nivel european. Evenimentele de formare sunt cursuri plăcute, intensive, de scurtă durată, care îi familiarizează pe profesori cu o temă anume, stimulează ideea și îi ajută să-și dezvolte competențele. De obicei, evenimentele de formare presupun un volum de muncă de 4-6 ore. Seminariile online sunt sesiuni video cu durata de o oră, desfășurate în timp real, în care profesorii au ocazia să învețe și să discute pe o diversitate de teme.

Bibliografie :

“Etwinning-o comunitate de învățare “-revista etwinnerilor de pretutindeni, nr 7, 2019, Galati
<https://www.etwinning.net/ro/pub/about.htm>

INOVAREA ȘCOLARĂ – STRATEGII PENTRU O ȘCOALĂ A SECOLULUI AL XXI – LEA DIMENSIUNEA: DEZVOLTAREA INSTITUȚIONALĂ

**PROF. ÎNVĂȚ. PREȘ.: JOIȚA CARMEN
GRĂDINIȚA RAZĂ DE SOARE, TÂRGOVIȘTE**

Pentru îmbunătățirea calității educației este necesar ca oricare școală să-și propună îmbunătățirea actului de predare. Formarea profesorilor trebuie să fie o axă prioritară și să se desfășoare continuu. Trebuie susținută inovația și cercetarea. Viziunea școlilor trebuie să includă învățarea permanentă și activitățile de perfecționare. În această epocă a cunoașterii e necesar ca aptitudinile, valorile și tehnologia să se îmbine efectiv cu cunoașterea. Profesorii performanți, bine pregătiți, oferă educație de calitate și asigură elevilor noi oportunități.

Școlile pot să implementeze programe de învățare globală pentru un viitor care ne aparține tuturor. Problemele globale trebuie să inspire soluții globale, relevante pentru viețile noastre. Profesorii dezvoltă aptitudini și încrederea de a descoperi perspective diferite și să acționeze conștient și informat.

Profesorii trebuie să fie interesați să învețe metode moderne de predare. Pot face acest lucru prin participarea la proiecte internaționale.

Școlile trebuie să-și asume obiective generale, precum:

- Consolidarea capacității instituționale, prin respectarea și promovarea principiilor unui management educațional performant;
- Creșterea calității procesului de predare-învățare-evaluare, prin raportare la standardele de referință;
- Creșterea relevanței procesului educațional în raport cu nevoile elevilor, prin dezvoltarea competențelor metodologice și psihopedagogice ale cadrelor didactice;
- Dezvoltarea inovării și cooperării regionale, naționale și internaționale în domeniul educației.

Profesorii sunt lideri ai învățării și agenți ai schimbării. Prin participarea profesorilor la cursuri de formare online și/sau fizic poate fi obținută valoare adăugată în activitatea didactică, educativă și managerială. Profesorii, înțelegând rolul de facilitatori ai învățării, resimt necesitatea unor schimbări în abordarea didactică a învățării, pentru a răspunde nevoilor și așteptărilor generațiilor multitasking, pentru care interdisciplinaritatea și aplicabilitatea în contexte reale a ceea ce învață în școală sunt esențiale.

Școala valorifică valențele pozitive ale învățării digitale și învățării reciproce în contexte variate (științifice, culturale, sportive, antreprenoriale, motivaționale etc.). Școala modernă promovează învățarea reciprocă și digitală, cu accent pe abordarea interdisciplinară și aplicativă a matematicii, științelor, artelor, informaticii și tehnologiilor, fără a neglija importanța comportamentului responsabil în învățare și cercetare (colaborare, respect pentru munca celuilalt, proprietate intelectuală, șanse egale, siguranța online).

Proiectele inițiate de școală pot propune intervenții calitative în dezvoltarea competențelor metodologice, de cooperare și inovare didactică a profesorilor, prin abordarea aplicată și interdisciplinară a învățării, în vederea susținerii elevilor în obținerea de performanțe școlare și extrașcolare.

Obiectivul general al școlii este creșterea calității educației, prin asigurarea unui mediu educațional atractiv și provocator, care promovează utilizarea rațională și responsabilă a resurselor web, mediu favorabil dezvoltării competențelor cheie și transversale ale elevilor, în vederea dezvoltării personale și continuării studiilor și/ sau a integrării pe o piață a muncii dinamică, informatizată și internaționalizată.

Profesorii trebuie să dobândească competențe legate de crearea unor medii moderne de învățare, atât la nivelul conținuturilor, cât și al mijloacelor/ resurselor materiale puse în slujba motivării elevilor pentru învățare, pentru performanță.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR DIN ROMÂNIA

JUGĂNARU DANA IOANA PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

Învățământul preșcolar presupune parcurgerea a 3 ani de studiu, ce vizează: grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare. În prezent doar grupa mare este inclusă în învățământul obligatoriu, urmând ca până în anul 2030 și grupa mijlocie și cea mică să devină obligatorii.

Intrarea în grădiniță se face la vârsta de 3 ani, urmând ca la vârsta de 6 ani, după parcurgerea celor trei ani de grădiniță, conform Legii Educației Nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, preșcolarii să fie pregătiți fizic, cognitiv și social pentru a face față cerințelor pe care intrarea la școală le presupune.

Rolul principal al grădinițelor este cel de a-i pregăti pe copii pentru a-și îndeplini cu succes următorul statut, cel de școlar. Pregătirea copiilor pentru intrarea în școală este un proces complex, ce presupune antrenarea totală a tuturor beneficiarilor, direcți și indirecti, în vederea atingerii obiectivelor stabilite și parcurgerea unui program de activități care să răspundă nevoilor de dezvoltare și formare a preșcolarilor.

Cum ne pregătește sistemul de învățământ preșcolar pentru etapele următoare?

Fiecare activitate are ca scop dobândirea unor priceperi, deprinderi și cunoștințe specifice nivelului de vârstă, dar premegătoare dezvoltării ulterioare. Activitățile desfășurate în grădiniță sunt organizate pe zile, săptămâni și ani școlari, în funcție de specificul și nivelul de vârstă al fiecărei categorii de preșcolari.

Cercetările din domeniul educației arată importanța parcurgerii celor 3 ani de grădiniță, acest lucru evidențiind beneficiile pe care le aduc activitățile desfășurate în grădiniță.

Activitățile didactice sunt proiectate în jurul a 5 domenii experiențiale:

- ✚ **Domeniul Științe:** activitățile de Cunoașterea mediului și Activitățile matematice,
- ✚ **Domeniul Limbă și Comunicare:** activitățile de educare a limbajului,
- ✚ **Domeniul Estetic și Creativ:** activități de desen, pictură, modelaj și muzică,
- ✚ **Domeniul Om și Societate:** activități practice și educație pentru societate,
- ✚ **Domeniul Psihomotric:** – activități de educație fizică.

Aceste activități sunt împletite armonios cu activități de dezvoltare personală și activitățile la liberă alegere. În funcție de nevoile preșcolarilor, specificul zonei, fiecare instituție poate desfășura activități optionale, în vederea întregirii și completării competențelor stabilite în programa școlară, formării unor noi cunoștințe și deprinderi, dezvoltarea unor abilitați și talente, obținerea unor performanțe școlare.

Prin specificul ei, grădinița, ca instituție de învățământ furnizoare de educație, aduce satisfacții atât în sfera cunoștințelor celor mici, cât și în familiarizarea și respectarea unui program/orar de lucru, dezvoltarea unor practici de igienă personală și deprinderi necesare unei vieți sănătoase și echilibrate, stabilirea unor relații multiple și acceptarea unor diferite roluri ce conduc la formarea unui comportament cooperant și asertiv.

Programul de lucru al grădiniței este structurat și organizat sub forma unui puzzle, ce cuprinde activități multiple și variate, desfășurate sub forma unor jocuri care pe parcursul unei zile sunt îmbinate perfect pentru crearea unei imagini a zilei, iar la sfârșitul unui an școlar formează imaginea în ansamblu a tabloului dorit.

Întreaga suită de activități didactice desfășurată în grădinițe joacă un rol important în formarea și dezvoltarea unor comportamente necesare viitorilor școlari, precum și în maturizarea armonioasă a viitorilor cetățeni.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC VERSUS SISTEMUL EDUCAȚIONAL ITALIAN

**PROF. ÎNV. PRIMAR. JULA MĂDĂLINA-IOANA
COLEGIUL NAȚIONAL „ONISIFOR GHIBU”, ORADEA, JUD. BIHOR**

Asemănări și deosebiri între sistemul de învățământ românesc și cel italian

Asemănări :

În România limba de predare este limba română, dar și limbile minorităților naționale (maghiara, germana, rromani, etc), aspecte pe care le regăsim și în Legea Educației Naționale.

În Italia limba de predare este limba italiană, dar și limbile minorităților naționale (albaneza, catalana, germana, franceza, etc), aspecte pe care le regăsim și în Legea 482/1999.

În ceea ce privește asigurarea calității, atât în România, cât și în Italia acesta este asigurată prin documente legislative (România – Legea 87/2006, Italia – Serviciul Național de evaluare și formare „INVALSI”), de către instituții cu nume diferite.

Educația este fără taxă, în ambele țări, excepție în România numai în unitățile de învățământ particulare.

Atât în România cât și în Italia, Curriculumul Național este elaborat în conformitate cu nevoile specifice dezvoltării personale, nevoile pieței muncii și comunității.

Finanțarea învățământului se face în ambele țări, atât pentru unitățile de învățământ de stat, cât și pentru cele private.

Atât în România, cât și în Italia școlile pot accesa fonduri europene, pentru a putea dezvolta sursele umane sau cele materiale.

Deosebiri :

La nivel preșcolar există deosebiri între cele două sisteme de învățământ, în ceea ce privește numărul de ore alocat instruirii.

În Italia învățământul obligatoriu este de la 6 la 16 ani. Educația obligatorie acoperă primul ciclu de educație (8 ani).

În România învățământul obligatoriu este format din învățământul primar și secundar inferior (9 ani).

În România durata anului școlar este de 35 de săptămâni (15 septembrie – 15 iunie), elevii studiind 5 zile pe săptămână, iar numărul de ore pe săptămână este în funcție de fiecare ciclu de învățământ :

- 20 ore nivel primar
- 25 ore nivel gimnazial
- 30 de ore nivel liceal

În Italia anul școlar cuprinde 33 de săptămâni (1 septembrie – 30 iunie) 200 de zile, iar numărul de ore pe săptămână este stabilit de către fiecare unitate școlară în conformitate cu autonomia acesteia.

Din analiza de mai sus, reiese că există deosebiri între cele două sisteme de învățământ, în ceea ce privește numărul de ore de instruire, dar aceste diferențe pot ține cont de specificitatea grupului țintă de elevi (context cultural socio-economic), iar acest lucru nu afectează calitatea actului educațional.

În domeniul învățământului pentru elevii cu nevoi speciale, până nu de mult existau deosebiri majore între cele două țări, deoarece în România, elevii cu nevoi speciale erau educați în școli speciale corespunzătoare, iar structura învățământului special era foarte asemănătoare cu cea din învățământul general, programele școlare fiind adaptate pentru fiecare tip de deficiență, pe când în Italia, elevii cu nevoi speciale sunt integrați în învățământul de masă și nu în școli speciale. În prezent și România a abordat acest model, iar pentru elevii cu nevoi speciale se încearcă ușor, ușor integrarea în învățământul de masă

Concluzii :

În domeniul educației în România și Italia legislația are caracteristici comune, deși apar diferențe în ceea ce privește numărul de ore alocat studiului, etc. Finalitățile ambelor sisteme educaționale sunt aceleași :

- centrată pe elev (beneficiar)
- asumarea răspunderii pentru serviciile oferite
- egalitate de șanse
- asigurarea calității
-

Bibliografie :

- Asis – Accompagnamento scolastico all'integrazione sociale. (2020). *Cum funcționează sistemul de învățământ și educație în regiunea Veneto*. Veneto: Veneto Lavoro
- Cerghit I., Vlăsceanu I. (1988). Curs de pedagogie. București: Editura Universitatea din București
- Cristea S. (2002). *Dicționar de pedagogie*. București: Editura Litera Educațional
- Palicica M., Gavrilă C., Ion L. (2007). *Pedagogie*. Timișoara: Editura Mirton
- Păun E., Potolea D. (2002). *Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri applicative*. Editura Polirom

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ÎN ROMÂNIA

PROF. ÎNV. PREȘC. JUNCANARIU ILEANA
LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI BUSUIOC”-GPN NR. 6;
PAȘCANI, JUD. IAȘI

Grădinița de copii este parte integrantă a învățământului preșcolar din țara noastră, având scopul principal de a oferi copiilor aflați la această vârstă, toate condițiile necesare pe toate planurile. Educația preșcolară, urmărește și permite fiecărui copil, prin toate activitățile desfășurate în grădiniță, să-și urmeze propriul drum de dezvoltare și creștere, drum care constituie suport pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui copil; îmbogățirea capacității acestuia de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții; sprijinirea copilului de a interacționa cu mediul, de a-l cunoaște și de a-l stăpâni prin explorări, încercări, exerciții; descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și formarea unei imagini pozitive despre sine și sprijinirea copilului în dobândirea deprinderii necesare pentru a putea desfășura cu succes activitatea de școlar.

Intrarea României în Uniunea Europeană (2007) a avut ca rezultat pe de o parte, apariția unui nou *Curriculum pentru învățământul preșcolar* în anul 2009, acesta oferind argumente solide pentru legiferarea conceptului de educație timpurie și pe de altă parte, demararea unor proiecte de anvergură care să configureze un învățământ compatibil cu cel european. Realizarea unui sistem coerent de educație timpurie a copilului în România este o necesitate care decurge din prioritățile educației la nivel mondial și național. Prezentul curriculum aduce în atenție finalitățile, conținuturile, timpul de instruire, strategii de instruire și de evaluare pe cele două niveluri de vârstă (3-5 ani și 5-6/7 ani), în contextul unei învățări centrate pe copil. Abordarea curriculum-ului din perspectiva dezvoltării globale vizează cuprinderea tuturor aspectelor importante ale dezvoltării complete a copilului, în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale.

Începutul anului 2011 ne-a adus o nouă dar și controversată lege a învățământului-Legea Educației Naționale și iată, în acest fragment prezentat mai jos din legea promulgată, cum este reglementată educația timpurie:

Art. 23 (1) Sistemul național de învățământ preuniversitar cuprinde următoarele niveluri:

a) educația timpurie (0-6 ani), formată din nivelul antepreșcolar (0-3 ani) și învățământul preșcolar (3-6 ani), care cuprinde grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare.

Educația antepreșcolară

Art. 27 (1) Educația antepreșcolară se organizează în creșe și, după caz, în grădinițe și în centre de zi.

Învățământul preșcolar

Art. 28 (1) Învățământul preșcolar se organizează în grădinițe cu program normal, prelungit și săptămânal. Grădinițele pot funcționa ca unități cu personalitate juridică sau în cadrul altor unități școlare cu personalitate juridică.

(2) Autoritățile administrației publice locale și inspectoratele școlare asigură condițiile pentru generalizarea treptată a învățământului preșcolar.

Având convingerea importanței investiției în om prin educație, există speranța și credința că această nouă lege va deschide un drum spre o perspectivă care continuă tradițiile valoroase și spre coordonate noi, pentru un învățământ modern, integrat european.

Noul plan de învățământ are o structură pe două niveluri de vârstă și, în contextul unei învățări centrate pe copil, încurajează eterogenitatea (abandonarea sistemului de constituire a grupelor pe criteriul cronologic). De asemenea, acesta prezintă o construcție diferită, în funcție de tipul de program al grădiniței (program normal și program prelungit sau săptămânal) și o delimitare pe tipuri de activități de învățare: Activități pe domenii experiențiale, jocuri și activități didactice alese și activități de dezvoltare personală. (vezi explicitările din Metodologia de aplicare a planului de învățământ). Planul de învățământ, ca și domeniile experiențiale prezentate anterior, permite parcurgerea interdisciplinară, integrată a conținuturilor propuse și asigură libertate cadrului didactic în planificarea activității zilnice cu preșcolarii. Într-un demers coerent al centrării demersurilor educaționale pe copil, noul curriculum scoate în evidență relația biunivocă

conținut-metodă și pune un accent deosebit pe rolul educatoarei în procesul de activizare a funcțiilor mintale constructive și creative ale copiilor, pe realizarea unei dialectici pedagogice – după H. Wallon – în care copiii și educatoarea se află într-o interacțiune și acomodare reciprocă, subtilă și continuă. De asemenea, ea insistă pe: • ideea de cadru didactic care joacă rolul de persoană resursă, care informează preșcolarul și îi facilitează acestuia accesul la informații, care diagnostichează dificultățile copilului și care îl sprijină și orientează fără a-l contrazice sau eticheta, care lucrează individual sau în grupuri mici cu preșcolarii respectând ritmul lor propriu etc. ; • deschiderea grădiniței către exterior, către comunitate și, în acest context consideră că învățarea realizată de la persoane din afara instituției este la fel de valoroasă precum cea de la cadrul didactic; • utilizarea în mod cât mai flexibil a spațiului, mobilierului și a materialelor și echipamentelor specifice. La final, simțim nevoia să accentuăm și faptul că acest curriculum continuă demersurile anterioare ale Ministerului Educației de a îmbina ideile pedagogiei tradiționale cu ideile pedagogiilor alternative din lume și încearcă să se situeze în acord cu tendințele novatoare în domeniul curriculumului.

Bibliografie:

1. Borțeanu, Silvia; Brănișteanu, Rodica; Breben, Silvia; Fulga, Mihaela; Grama, Filofteia; Haiden, Roxana; Ignat, Eugenia; Mânzu, Liana; Necula, Gabriela; Nicolae, Irina; Popescu, Camelia; Răileanu, Daniela, *Curriculum pentru învățământul preșcolar*, Editura Didactica Publishing House, 2009, p. 16.
2. Legea Educației Naționale-Publicată în Monitorul Oficial Nr. 18 din 10 ianuarie 2011.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ȘI ACTIVITATEA EDUCAȚIONALĂ ÎN GRĂDINIȚĂ ÎN PERIOADA PÂNDEMIEI DE CORONAVIRUS

PROF. ÎNV. PREȘC. JURCA LARISA MARIA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 11 ALBA IULIA

Continuitate pedagogică—aceasta poate fi formula care integrează într-o formă conceptuală eforturile didactice pe care le presupune grădinița mutată acasă, din cauza pandemiei de coronavirus. Firește, alăturarea celor două concepte nu e o construcție surprinzătoare pentru lumea educației, formula exprimă un principiu cu rol de coloană vertebrală pentru toate procesele didactice, derulate oriunde, oricând, în izolare sau între pereții unei săli de grupă. Însă, în acest context particular, al necesității mutării învățării în afara instituției de educație, în condiții de criză, ideea de continuitate capătă altă rezonanță și altă greutate.

În fapt, este exact ce trebuia să se întâmple în grădiniță în această situație de desprindere forțată de organizarea clasică a sistemului, de structurile și rutinele sale. Evitarea rupturilor în învățare, a discontinuităților didactice și de comunicare a reprezentat, cu certitudine, o prioritate a grădinițelor. Și nu este vorba doar de o continuitate a învățării – acesta fiind un fenomen multifacțat, alimentat din diverse surse, care se întâmplă mereu, oriunde, nu doar în grupă, nu e vorba doar de o continuitate educațională, ci de una pedagogică. Acest lucru presupune o organizare deliberată a eforturilor didactice menite să păstreze o legătură consistentă, cu semnificații și rost între cadrele didactice și copii, cu adâncirea parteneriatului dintre grădiniță și familie.

Tot ceea ce înseamnă proces educațional de predare-învățare a redevenit în atenția noastră sub titulatura de *proces educațional la distanță*. Comunitatea educatoarelor din județul nostru a demonstrat interes, chiar reale competențe digitale, pentru activitatea „la distanță”, utilizând diverse strategii de comunicare, adaptate specificului comunității unde ne-am desfășurat activitatea. Inițiativelor macro li s-au adăugat multiple expresii ale creativității didactice individuale, ce țin de priceperea educatoarelor de a adapta procesul didactic la orice condiție particulară (în cazul nostru, la condițiile impuse de Covid-19), cu scopul de a duce învățarea, eficient, mai departe.

Strategia pentru intervențiile educaționale proiectate s-a realizat având mereu în vedere specificul educației timpurii, precum și particularitățile de vârstă ale copiilor. Continuitatea procesului de învățare s-a realizat variat, cu multe forme de asigurare a calității în predare și în promovarea interacțiunilor didactice, mai ales în contextele în care accesul la tehnologie era dificil, dacă nu chiar imposibil. Tehnologia a fost integrată în demersuri didactice bine organizate, conduse cu măiestrie, cu improvizații controlate, obiective intenționate stabilite și comunicare adecvată.

Tocmai de aceea, e important de precizat că *grădinița de acasă* nu a însemnat doar platforme digitale, fascinante prin performanțele lor tehnice, la fel de importante au fost și activitățile de învățare gestionate telefonic sau cele care au ajuns tipărite în zonele fără acces la internet.

Evenimentele care au avut loc ca rezultat al pandemiei de coronavirus 2019 au schimbat rutinele zilnice ale multor copii și părinți. Izolarea la domiciliu, lipsa interacțiunii, lipsa jocului cu semenii lor i-au făcut pe copii vulnerabili la sentimente de anxietate, stres și tristețe. Atenția colegelor noastre s-a îndreptat spre părinți, aceștia au fost consiliați să facă față stresului și să găsească strategii utile pentru a oferi copiilor sentimentul de confort și siguranță, cu scopul de a-i ajuta să-și exprime sentimentele, să-și îmbunătățească relațiile cu cei apropiați. Împreună am identificat soluții pentru a-i ajuta pe copii să-și petreacă timpul într-un mod cât mai plăcut, continuând să învețe lucruri interesante despre tot ce-i înconjoară.

Acest tip de activitate a trebuit să-și infuzeze mesajele cu variate rezolvări de probleme, dar și cu înțelegere și răbdare. A fost o aventură comună de cunoaștere, de învățare și de traversare în condiții bune,

împreună, pe partea cealaltă a crizei. Numeroasele scrisori, desene, fotografiile primite stau mărturie pentru relația specială pe care am reușit să o consolidăm în tot acest timp.

Bibliografie:

1. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M., *Metode interactive de grup-ghid metodic*, Editura Arves, Craiova, 2002
2. Mihăilă, Janina Mihaela, *Instruire asistată de calculator*, Editura Universitară, București 2010
3. [***https://gemreportunesco.wordpress.com/2020/03/25/three-ways-to-plan-for-equity-during-the-coronavirus-school-closures/](https://gemreportunesco.wordpress.com/2020/03/25/three-ways-to-plan-for-equity-during-the-coronavirus-school-closures/) Charles Hodges, Stephanie Moore, Barb Lockee, Torrey Trust, Aaron Bond

COLABORAREA ÎNVĂȚĂTORULUI CU FAMILIA

PROF. ÎNV. PRIMAR JURJ CRISTINA
COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAI EMINESCU" PETROȘANI

ROLUL ȘCOLII DE A COORDONA COLABORAREA FACTORILOR EDUCATIVI

Școala a avut și are un rol primordial în a colabora cu părinții copiilor pentru asigurarea educației acestora. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, comunitatea locală, întreaga societate și colaborarea între ele este absolut necesară.

Învățătorul trebuie să cunoască câteva cerințe care să-i faciliteze munca în parteneriatul cu părinții și să-i sporească eficiența.

Consonanta colaborării este o primă cerință înțelegând prin ea nu numai unitatea de vederi, ci cum este și firesc, unitatea de atitudini față de cel educat. Este vorba de o dublă concordanță:

- ❖ între școală și familie;
- ❖ între membrii familiei.

Având păreri diferite față de problemele educației copilului, în familie, apar unele disensiuni de care copilul ia uneori cunoștință fiind, de obicei, prezent la exprimarea lor. Punctele de vedere contradictorii determină copilul să-și desfășoare activitatea după bunul lui plac. Cu asemenea „atitudini” din partea familiei nu poate fi vorba de o colaborare deoarece învățătorul nu are cu cine colabora. În asemenea situații, consecințele negative nu întârzie să apară: elevii cu rezultate slabe la învățătură și mai ales cei indisciplinați sunt, în cea mai mare parte, rodul unei astfel de neconcordanțe, deoarece copilul știind că are un apărător în familie pentru faptele sale negative, le va săvârși fără teamă. O bună educație implică necesitatea unității de vederi și de acțiuni din partea tuturor factorilor educativi.

Informarea reciprocă între învățător și familie cu privire la copil, la evoluția lui, prin intermediul carnetului de elev, a vizitelor reciproce, ședințe cu părinții, corespondență, nu are un caracter sistematic, ci ea se desfășoară sporadic și mai ales în „momente de criză”. Tocmai pentru a nu se ajunge la asemenea „momente”, trebuie ca informarea celor doi factori să se producă sistematic și reciproc, fiindcă aceasta se realizează de obicei, dinspre școală spre familie și mai rar de la părinți spre învățător. Informarea trebuie să se facă ori de câte ori se simte nevoia dintr-o parte sau din alta.

Colaborarea familiei cu învățătorul nu trebuie să se rezume la domeniul bazei materiale a învățământului. Este necesar ca ei să se intereseze de munca copiilor, de învățătură și să le imprime o atitudine serioasă, de răspundere față de aceasta.

Există un domeniu al educației în care aportul familiei este deosebit de valoros și acesta este cel al educației civice. Niciunde, ca în familie, formarea fizionomiei morale nu găsește un climat mai potrivit de formare. Cinstea, omenia, respectul față de om, hărnicia, dragostea față de patrie sunt valori pe care părinții le pot cultiva cu cel mai mare succes. Acest lucru îl pot realiza nu prin lecții speciale, ci prin atitudinea lor față de aceste valori morale, prin implicarea acestora în viața lor de toate zilele.

După cum se știe, colaborarea presupune pe lângă o unitate de vederi și o coordonare a acțiunilor în vederea realizării unității – factorul coordonator al colaborării fiind învățătorul. Această precizare nu izvorăște dintr-un orgoliu profesional, ci decurge din logica lucrurilor. Școala are rol de a coordona colaborarea tuturor factorilor educativi, deoarece dintre toți, doar ea este singurul calificat pentru asemenea acțiune.

IMPORTANȚA CUNOAȘTERII UNIVERSULUI FAMILIAL AL ELEVILOR

Învățătorul este cel care trebuie să cunoască ce relații există în sânul familiei și mai precis să-i cunoască bine pe părinți pentru a putea îndeplini rolul de educator „al educatorilor”. Numai atunci când el va cunoaște cu precizie universul familial al elevilor săi va putea să ferească elevul de influența nefastă a unor părinți ce nu-și merită numele de părinte. Această misiune nu este ușor de îndeplinit pentru că există diferite tipuri de părinți: indulgent, autoritar, indiferent, protector și democratic. În ideea că părinții elevilor mei nu cunosc aceste stiluri parentale, am organizat o ședință de consiliere a acestora prezentându-le caracteristicile și modul de manifestare a fiecărui stil, dar mai ales am pus accent pe avantajele și dezavantajele pe care le prezintă fiecare:

❖ **Indulgent**

Acest tip de părinte îi permite copilului să se manifeste cum vrea el, fără a-i impune prea multe restricții. Se consultă cu el când ia o decizie, îi dă libertate de exprimare, manifestă interes față de tot ce face copilul, iar cazurile în care îl pedepsește sunt foarte rare. Această atitudine îi permite copilului să aibă o personalitate distinctă, marcantă, originală, îi dezvoltă capacitatea de a lua decizii și îi dezvoltă creativitatea.

Pe de altă parte, copilului crescut într-o manieră indulgentă, îi va fi greu să înțeleagă rolul limitelor, al regulilor și să țină cont de ele atunci când situația o va cere; de aceea pentru foarte mulți adulți, el este un copil obraznic sau chiar un „copil problemă”.

❖ **Autoritar**

Părintele care adoptă stilul autoritar se caracterizează prin faptul că îi cere copilului să respecte cu strictețe, fără să comenteze, regulile impuse și la cea mai mică greșală este pedepsit. Intenția copilului de a-și manifesta independența este interpretată ca pe o formă de răzvrătire, fapt ce reprezintă o sursă importantă a conflictelor părinte-copil. Stilul autoritar al părintelui îl învață pe copil să devină ordonat, disciplinat, respectuos, îi dezvoltă simțul critic, îl învață să devină perfecționist.

Din păcate adoptarea acestui stil parental atrage după sine numeroase dezavantaje. Copilul crescut în acest mod va învăța foarte greu să devină maleabil, sensibil la dorințele altora. El va fi neiertător cu cei care greșesc. De asemenea, acest copil va întâmpina dificultăți în realizarea unei comunicări eficiente, va fi lipsit de inițiativă, de curaj și veșnic nemulțumit, deoarece se teme în permanență că ar putea greși.

❖ **Indiferent**

Un părinte indiferent neglijează copilul, nu este preocupat de realizările lui și nici nu manifestă trăiri emoționale pozitive pentru el. Copilul al cărui părinte se manifestă indiferent, învață că părerea lui nu contează prea mult, se simte lipsit de importanță și uneori absolvit de orice responsabilitate. El va deveni timorat și va avea un complex de inferioritate. Acest tip de copil se va baza doar pe experiența lui, va fi mai rezistent la greutățile vieții.

Din cauza lipsei de afecțiune, copilul va fi mai rigid, mai insensibil, mai apatic. Unii îl vor considera un copil „fără suflet” „, de gheață”.

❖ **Protector**

Aparent acest tip de părinte pare a fi un model. El este extrem de atent la nevoile copilului și se dedică cu toată ființa lui meseriei de părinte. Îi oferă copilului în permanență securitate, sprijin și protecție. Are grijă să-și învețe copilul să fie precaut și rezervat față de tot ce vine din afara familiei.

Din păcate, uneori protecția acordată copilului este exagerată, părinții devin veșnic îngrijorați, văd pericole la fiecare colț de stradă. Atunci când apare o problemă se grăbesc să caute vinovați, intră în panică, se „consumă”.

Dezavantajele pe care le atrage acest stil parental sunt numeroase. Când este mic, copilul are stări de frică nejustificate. O dată cu trecerea timpului, copilul se va simți „sufocat” și va manifesta tendința de a se îndepărta de părinți. El găsește că este dificil să comunice direct cu părintele despre anumite probleme personale, de temă că acesta nu-l va înțelege și se va îngrijora. În acest fel, copilul va învăța să ascundă informația, va avea o viață secretă, personală, nebănuită de părinte.

❖ **Democratic**

Părintele care se comportă democratic are în vedere întotdeauna ca drepturile copilului să fie respectate, fără a omite stabilirea unor reguli care să fie aplicate consecvent și urmate de toți membrii familiei. Prin urmare, părintele care îmbrățișează stilul democratic este suficient de indulgent, flexibil și deschis spre nou pentru a accepta tot ce ar putea ameliora viața copilului și a familiei, însă este în același timp suficient de autoritar pentru a impune o disciplină riguroasă, a-l învăța pe copil să învețe reguli și să îndeplinească sarcinile care i se dau. Părintele este și destul de protector pentru a-i oferi copilului securitatea și sprijinul de care are nevoie. El este de asemenea și suficient de înțelegător și încrezător în capacitatea copilului de a lua unele decizii personale, îl încurajează să fie independent, îi respectă opiniile, interesele și personalitatea. Manifestă căldură față de copil, îl apreciază.

Ca urmare a acestor atitudini parentale, copilul își va dezvolta un echilibru emoțional care va sta la baza dezvoltării armonioase a personalității sale, va putea comunica eficient cu cei din jur, va manifesta creativitate, inițiativă, autonomie personală. Respectul pentru om, cultivat de stilul democratic, îl va învăța

pe copil să îi respecte pe alții, să ia în considerare opinia celorlalți, să accepte observații, având totodată curajul să-și exprime punctul de vedere.

Cu toate că în aparență stilul democratic are multe avantaje, este bine de menționat faptul că un copil crescut în acest mod se va adapta cu greu unui stil autoritar pe care îl poate întâlni la școală, în grupul de prieteni, în armată, la locul de muncă. El ar putea fi considerat bleg pentru că nu execută prompt sarcinile care i se dau sau dimpotrivă, impertinent pentru că „discută” ordinele.

În cadrul dezbaterilor ce au urmat acestei prezentări am putut observa că unii părinți consideră anumite valori ca fiind calități (ex. independență și exprimare liberă), în timp ce alții le consideră defecte (răzvrătire, comentarea ordinelor). Fiecare părinte și-a făcut o analiză asupra stilului parental pe care îi manifestă față de copil. Astfel atât părintele cât și învățătorul au putut să-și dea seama de avantajele și dezavantajele pe care le are copilul acestuia. De asemenea am constatat că un părinte poate avea mai multe stiluri parentale, în funcție de diferiți factori. Am constatat de asemenea că într-o familie fiecare părinte poate avea stilul său propriu, care uneori se completează cu cel al partenerului, iar alteori se dovedește a fi incompatibil, ajungând să dezorienteze copilul și să-i creeze un climat afectiv nefavorabil dezvoltării armonioase.

Desigur că nu am reușit să cunosc pe deplin toți părinții elevilor într-o singură ședință. Au urmat alte întâlniri cu aceștia în cadrul vizitelor mele la domiciliul acestora sau al vizitelor părinților la școală.

Cunoștințele legate de familiile elevilor pe care le acumulează învățătorul vor putea fi adunate atunci și numai atunci când între familie și învățător există o permanentă colaborare bazată pe încredere, respect, stimă, cointeresare în obținerea eficienței maxime în educația copilului.

MODALITĂȚI DE COLABORARE A ÎNVĂȚĂTORULUI CU FAMILIILE ELEVILOR

În practica școlară există mai multe modalități de colaborare a învățătorului cu familiile elevilor:

-Ședințe cu părinții – cadru organizat al unor analize riguroase asupra activității desfășurate cu întreg colectivul de elevi pe care învățătorul îl conduce, dar și rezultatele obținute de fiecare elev în parte. Cu această ocazie sunt dezbătute și greutățile pe care copiii le întâmpină la diferite discipline de studiu, la efectuarea temelor, la colaborarea cu ceilalți colegi, în respectarea regulamentului școlar, atât la școală cât și acasă. Informarea este reciprocă de la învățător la părinte și invers. Problemele se analizează, se discută și apoi se stabilește un plan de măsuri pentru înlăturarea lor.

-Vizitele la domiciliul elevilor sunt momentele în care se realizează o cunoaștere amănunțită a condițiilor de viață în care trăiește copilul, a valențelor pozitive sau negative pe care părinții le exercită asupra acestuia. Cu această ocazie învățătorul poate urmări gradul de sprijin acordat de părinți copiilor în efectuarea temelor de acasă. S-a constatat că un număr restrâns de elevi n-au fost supravegheați în timpul pregătirii lecțiilor, în timp ce un număr destul de mare au fost controlați sistematic de către părinți sau alți membri ai familiei. Aceștia din urmă aveau caietele ordonate, temele complete și corecte, iar rezultatele lor la învățătură sunt bune și foarte bune.

-Lectoratele pedagogice sunt organizate cu părinții în scopul consilierii acestora în unele probleme în ceea ce privește „meseria de părinte”. Iată câteva teme pe care le-am abordat de-a lungul anilor cu părinții elevilor pe care i-am educat: „Profesia de părinte – un examen de conștiință” ,, Atmosfera familială și educația copiilor” ,, Bunicii – Cine nu are bătrâni în casă, să își cumpere” ,, Psihologia familiei cu un singur copil” ,, Probleme ale copilului bolnav” ,, Dificultățile trecerii pragului dintre clasa a IV-a și a V-a”, etc.

-Sfatul pedagogic este un program săptămânal care constă în consultații acordate de învățător părinților cu ocazia vizitelor la domiciliul elevilor și în momentele de criză când părintele vine la școală să-l informeze pe învățător despre problemele pe care le are copilul sau este chemat de învățător pentru a-l pune la curent cu situația copilului. Acest mod de lucru cu părinții este eficient deoarece se desfășoară ori de câte ori situația o impune, în timp util pentru ca problemele apărute să fie rezolvate repede și necesită alocarea unei scurte perioade de timp.

-Corespondența și carnetul de note sunt modalități de lucru permanente, dar ele nu sunt suficiente de concluyente deoarece informarea se face numai dintr-o parte, fie de la învățător spre părinte, fie de la părinte la învățător. Carnetul de note oferă părinților doar calificativul obținut de elev în urma evaluării nu și ce știe sau nu știe copilul. Desigur că pentru părintele care urmărește îndeaproape munca elevului și vrea să

fie bine și complet informat este posibilă studierea testelor de evaluare sumativă, a muncilor independente sau a realizărilor plastice.

-Serbările ținute în fața părinților permit acestora să vadă manifestările elevilor, rezultatul muncii lor, trăirile și comportamentul acestora, să le descopere diferite înclinații sau chiar talente artistice pe care nici nu le bănuiau. Îi pot urmări cum se manifestă în colectiv în raport cu ceilalți elevi.

-Excursiile sau drumețiile pot constitui și ele o modalitate de lucru cu părinții cu condiția ca și aceștia să fie invitați să participe. În cadrul acestor activități avem ocazia să-i punem pe părinți în fața unor situații tipice de o educație model în ceea ce privește comportamentul copiilor în situații normale, dar pe care nu le întâlnesc zilnic.

Am putea spune că aproape nu există activitate extracurriculară la care să nu putem invita părinții. Vom observa că în funcție de locul de muncă, de timpul de care beneficiază, de atenția pe care o acordă educației copilului în școală și în familie, părinții vor răspunde de cele mai multe ori „prezent” solicitărilor noastre. Dacă avem o colaborare strânsă cu părinții, dacă încercăm să-i aducem aproape de eforturile pe care le facem pentru educarea copiilor, roadele acestei colaborări nu se vor lăsa așteptate.

Fiind mereu ca „ argintul viu”, însetat de nou și de continuă perfecționare sub toate aspectele muncii sale, învățătorul trebuie să rămână ca o „ flacără vie” într-o viață deloc ușoară, cu multe cărări întortocheate și are misiunea de a-i conduce pe alții spre succes.

BIBLIOGRAFIE

- o., Colaborarea școlii cu familia și educația în familie” – Voicu Lăscuș
- o., Activitatea educativă în învățământul preuniversitar” – Îndrumător metodic
- o., Psihologie școlară” – Ed. Collegium
- o., Învățământul primar” nr. 1 și 2 / 1996
- o., Învățământul primar” nr. 1 și 2/ 1995
- o Suport de curs „Tehnici de consiliere a școlarului mic și a părinților”

UTILIZAREA METODEI KETT ÎN CADRUL PROIECTULUI TEMATIC "UNIVERSUL – CREAREA LUMII" – EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

KANIZSAY ANNAMARIA. PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "CĂSUȚA POVEȘTILOR", CLUJ-NAPOCA

Metoda KETT este o metodă de educație, fundamentată pe concepte creștine privind omul. A fost creat de Sr. Esther Kaufmann și Franz Kett, ca metodă catehetică. Inițial lucrau cu preșcolarii din familii cu condiții sociale dificile. De-a lungul anilor Franz Kett a dezvoltat un sistem educațional bine conturat, care are proceduri specifice proprii, principii, metode și instrumente de lucru. A fost denumită în anul 1998, pedagogie orientată după intelect.

Educația prin metoda Kett se referă la dezvoltarea globală, adică se iau în considerare dimensiunile fizice, spirituale și psihice și se exercită o influență asupra acestor domenii în aceeași măsură. Ne adresăm copilului atingând intelectul, sentimentele și capacitățile lui, adică: capul, inima și mâna. Iar factorul cel mai important este dat de siguranța sentimentală care se creează.

Principiile care stau la baza metodei Kett sunt următoarele:

✓ Principiul unității-copilul va interioriza experiențele proprii ca pe o unitate fizică, spirituală și intelectuală;

✓ Principiul organizatoric – sporirea concentrației, conștientizare de sine;

✓ Principiul centralizator – apropierea de centru, autocunoaștere, încredere în sine;

✓ Principiul interiorizării și a proiecției – tot ce întâlnește copilul trebuie exprimat prin mișcare, joc, creație;

✓ Principiul întâlnirii

✓ Principiul participării active

✓ Principiul contemplării

✓ Principiul substituției – realitatea este substituită prin semne, simboluri, gesturi, imagini

✓ Principiul interpretării – cea mai nobilă sarcină este conectarea copiilor la viața în sine

Pe parcursul desfășurării activităților, copiii de regulă stau în formă de cerc. Înaintea fiecărei activități sunt câteva exerciții de relaxare pentru a crea atmosfera pozitivă, ce conferă siguranță și confort copiilor: exerciții de respirație, salutul, lanțul prieteniei. Se folosesc materiale colorate, formă rotundă, pătrată, pe care se așează diferite elemente palpabile în special materiale din natură.

Punctul de plecare al proiectului tematic "Universul" l-a constituit întrebările adresate de copii: Ce este dincolo de cer?, Unde sunt stelele ziua?, Cum a apărut Pământul?, Dar animalele? Și omul? De ce strălucește soarele?. Aceste întrebări ne dau de gândit nouă, educatoarelor și suntem conștiente că doar explorându-și curiozitatea, copiii pot să cunoască și să înțeleagă mai bine lumea din care fac parte.

După vizionarea unui filmuleț educativ despre Crearea Lumii, am discutat despre Biblie și despre Geneză. Am conversat cu preșcolarii despre: importanța apei în viața noastră, importanța Luminătorilor (Soarele, Luna, stelele), a plantelor, a animalelor maritime, a păsărilor și a celor terestre, precum și despre crearea Omului. La sfârșitul proiectului utilizând metoda Kett am reușit să sintetizăm cunoștințele copiilor despre Crearea Lumii.

Bibliografie :

<https://www.google.ro/search?q=kett+modszer+az+ovodaban&cad=h>

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/metoda-kett>

PROIECT EDUCAȚIONAL: EXCURSIE PENTRU ZÂMBETE DE COPII

KARDA EMOKE

Argument

„Copiilor să dăm iubirea ce-o purtăm...” (Mihai Constantinescu)

Ziua Internațională a Copilului-1 iunie-este o sărbătoare dedicată tuturor copiilor lumii, o ocazie de a celebra copiii, miracolul nașterii și-al purității, precum și dreptul acestora de a fi protejați. În această zi fiecare dintre noi își aduce aminte de clipele fericite ale copilăriei, și întorcându-se cu gândul în trecut, vrem ca și copiii noștri să fie atât de fericiți, ca și cum am fost noi. În afară de daruri mici vrem să oferim copiilor amintiri și clipe de neuitat.

Prezentul proiect a apărut ca o necesitate după pandemia și restricțiile aduse de Covid, pentru reinstalarea stării generale de bine a elevilor, pentru revenirea la normalitate, de apropierea de natură. Excursia școlară ca metodă didactică de succes cu abordare interdisciplinară, are ca scop vizitarea unor locuri celebre, muzee, casteluri, biserici, așezări umane etc. care-i ajută pe elevi în dezvoltarea intelectuală dar și în cea fizică, în educația patriotică, culturală și religioasă.

Scop

Dezvoltarea spiritului de observație, dezvoltarea intelectuală și fizică a elevilor, lărgirea orizontului didactic, realizând legătura dintre teorie și practică, consolidarea unor cunoștințe însușite în lecțiile de limba maternă, religie, matematică și exploatarea mediului.

Programul excursiei:

- Vizitarea Castelului „Lázár” din comuna Lázarea
- Vizitarea Casei Pădurii din comuna Ditrău
- Vizitarea bisericii romano-catolice a comunei Ditrău
- Vizitarea unui meșteșugar care a clădit în curtea sa modelul câtorva edificii importante din zonă
- Vizitarea locului „Tatárhalom”

Obiective specifice:

- Educarea elevilor în spiritul respectului pentru natură și mișcare
- Lărgirea cunoștințelor despre mediul natural înconjurător (animale, păsări, plante)
- Formarea și dezvoltarea unor comportamente civice corecte prin implicarea elevilor în diferite situații

- Folosirea denumirilor și a expresiilor învățate la ora de religie
- Informarea elevilor despre trecutul istoric, despre modul de viață al oamenilor din trecut

Pregătirea excursiei:

- Anunțarea excursiei și a locurilor care vor fi vizitate
- Pregătirea elevilor pentru această excursie se face în cadrul unei lecții prezentându-se scopul excursiei, traseul cu punctele cele mai importante. Se precizează echipamentul adecvat acestei activități extrașcolare precum și regulile. Stabilirea mijlocului de transport, prețul билетelor de intrare.

GRUP ȚINTĂ: Elevii din clasa I. B

NR. DE LOCURI: 18

INSTRUMENTE DE EVALUARE: fiecare elev va realiza un desen despre locul care i-a plăcut cel mai mult dintre cele vizitate

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE "PRIETENIA E BRĂȚARĂ DE AUR"-PROIECT DE PARTENERIAT ȘCOLAR

KARDA MARGIT, HORVÁTH GIZELLA
– PROFESORI PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PETŐFI SÁNDOR" CRISTURU SECUIESC

Școala este principalul spațiu al învățării pluralității culturale prin prețuirea diversității, a notei distincte aduse de cultura fiecărui actor social participant. Școala trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, nu există valori superioare și inferioare, ci există valori specifice care trebuie judecate.

Prin educația interculturală elevii învață diferite origini culturale și iau parte la un schimb de informație cu celălalt.

Elevul, întâlnindu-se cu persoane, cu elevi din alte medii culturale, are ocazia de a se dezvolta personal.

Elevii noștri provin dintr-un mediu, unde majoritatea locuitorilor sunt maghiari. Am considerat din totdeauna că este o necesitate majoră de a cunoaște limba română, de a fi vorbitor de limbă română. De aceea am căutat să găsim clase partenere de la secția română cu care să derulăm activități care au cerut o colaborare intensă între elevi.

Exemplu: Proiectul "Prietenia e brățară de aur"

Am început să colaborăm cu două clase de la Școala Gimnazială "Aurel Mosora" din Sighișoara, cu care am început un parteneriat derulat în trei ani școlari.

În prima fază am așezat în sălile de clasă cutia prieteniei. Fiind în clasa a II-a (elevii de la secția maghiară în clasa a II-a se familiarizează cu citit-scrisul în limba română) am început corespondența prin desene.

Folosind și în activitatea zilnică metoda proiectului, am introdus în cutie produsele finale obținute prin prelucrarea temelor culturale planificate.

Teme prelucrate: Balul strugurilor, Târgul de ziua Sfântului Martin, Târgul de Crăciun la școală, Mâncăruri tradiționale de Crăciun, Gonirea iernii, Stropitul în a doua zi de Paști, Alegerea reginei de Rusalii.

La rândul lor și elevii din clasele partenere au introdus în cutia prieteniei, așezată în clasa lor, produsele realizate despre obiceiurile populare românești prelucrate în cadrul proiectelor desfășurate la clasă.

Astfel, am reușit printr-un schimb de produse prezentate să ne familiarizăm cu obiceiurile noastre, dar în același timp să cunoaștem și obiceiurile lor. Am învățat denumirile obiceiurilor transmise de clasele partenere și o serie de expresii folosite în cadrul acestor obiceiuri.

Am formulat întotdeauna și latura educativă deprinsă din aceste obiceiuri.

Elevii așteptau mereu cu mult interes și curiozitate sosirea cutiei prieteniei ca să afle noutățile claselor partenere. Lucrau cu mult drag la pregătirea produselor pe care le trimiteam.

În anul școlar următor colaborarea s-a desfășurat altfel. Noi am fost invitați la ei, în școală, unde ne-au prezentat portul lor popular, am învățat împreună cântece populare, pași de dans (sârba). Ne-au servit cu cozonac tradițional și lichiou (plăcintă) cu brânză dulce.

La următoarea oră de arte vizuale și abilități practice, elevii au pictat minunatul port popular din zona Sighișoarei.

Colaborarea s-a continuat printr-o invitație din partea noastră cu ocazia "Târgului de Ziua Sfântului Martin".

Împreună am confecționat lampioane, i-am servit cu gogoș tradițional și porumb fiert. A avut loc o întrecere: "Cine știe mai mult despre acest obicei?" Echipele erau formate combinat – trei elevi din Cristur și trei elevi din Sighișoara într-o echipă – astfel, elevii trebuiau să comunice între ei în limba română, ceea

ce a fost foarte roditor pentru elevii noștri. Totodată am participat și la pregătirile pentru coacerea pâinii de casă într-un cuptor țărănesc.

Seara am aprins lămpioanele și am defilat cântând cântecul: "Márton napja" pe străzile orașelului nostru.

La sfârșitul zilei am servit pâine proaspătă de casă cu untură de găscă și ceapă roșie, cu ceai fierbinte, pregătită într-o curte țărănească la cuptorul din curte.

Prietenii noștri au plecat cu multe amintiri frumoase și la școală au redactat compuneri interesante despre acest obicei popular.

Despre celelalte obiceiuri populare prelucrate și sărbătorite în clasa a III-a am realizat afișe, fotografii, descrieri, mici filmulețe și am făcut iarăși schimb de produse, astfel îmbogățind în continuu cunoștințele anterioare, dezvoltând competențele interculturale.

Am observat cu cât respect, cu câtă apreciere participau elevii în continuarea proiectului. S-au legat prietenii, setea de cunoaștere era tot mai mare, așteptau cu nerăbdare sosirea noilor informații.

În timpul vacanței de vară am organizat împreună cu clasele partenere o tabără de vară în satul Csehétfalva, într-un complex amenajat pentru copii.

Tabăra a avut mare reușită, fiecare zi având o tematică stabilită:

- Meșteșuguri tradiționale-au fost invitați meșteri populari
- Mâncăruri tradiționale-bucătăreasa lucrând pe grupe de elevi a condus un cerc de gătit
- Ziua dansului popular – am învățat dansuri populare românești și maghiare
- Artiștii taberei – învățarea și prezentarea unei scenete în limba română, cu această ocazie au fost prezenți ca spectatori părinții elevilor.

Tabăra a avut mare succes. Am simțit cum aceste zile au devenit spațiul învățării pluralității culturale prin prețuirea diversității, a notei aduse de cultura participanților.

În clasa a IV-a s-a continuat proiectul și cele propuse pentru acest an școlar erau teme sportive desfășurate în cele două localități.

Elevii aveau prieteni noi, se vizitau între ei și în timpul liber. S-au legat prietenii și între familii.

S-au format deprinderi de comunicare, au acceptat ideile celui de alături, s-a dezvoltat sentimentul de încredere, s-a format un comportament de toleranță.

Ne bucura faptul când am auzit că această colaborare a fost preluată și de diriginții claselor și s-a continuat și în anii următori.

Bibliografie:

Cerghit, I. „*Metode de învățământ*”, Editura Polirom, Iași, 2006

<https://eduform.snsh.ro/baza-de-date-online-cu-bune-practici-pentru-dezvoltarea-capacitatii-institutionale-a-scolilor-defavorizate/bune-practici-privind-educatia-interculturala>

EDUCAȚIA COPIILOR ÎN DIFERITE SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT

REALIZATĂ DE: KEREKES IZABELLA-ÁGNES

"Educați copilul în modul potrivit pentru el, chiar și când va îmbătrâni nu se va abate de la el."
(Pro 22, 6)

La nivel mondial, există mai multe tipuri de sisteme educaționale. Există două puncte de plecare foarte importante, ambele definind un model. Se face o distincție între locul unde se iau deciziile care determină funcționarea sistemului de învățământ și cine le ia:

- Centralizată,
- Sisteme de învățământ descentralizate.

Desigur, acestea sunt tipuri pure, dar în realitate tipurile complet pure există rareori.

Sistemul educațional din România este în mare parte centralizat, cu o structură asemănătoare în linii mari cu cea a altor țări europene, cu învățământ obligatoriu de 11 ani și planuri de extindere a acestuia, iar învățământul superior se adaptează la procesul Bologna din Uniunea Europeană.

Nu pot spune prea multe despre avantajele sistemului de învățământ românesc, pentru că nu văd niciun avantaj real. Poate că faptul că în majoritatea municipalităților școlile funcționează, învățământul obligatoriu este gratuit și accesibil tuturor, iar acolo unde nu există, încearcă să folosească autobuze școlare pentru a transporta copiii la cea mai apropiată instituție de învățământ pentru a le asigura educația. Din păcate, pregătirea eficientă a majorității elevilor pentru viață și educația elevilor cu dizabilități și cu abilități înalte este neglijată. Calitatea educației este determinată de calificările profesorului și de modelul de carieră al acestuia.

Dacă privim din punct de vedere tehnic, putem spune că, din păcate, educația nu este la zi. Există școli mai bune, clădiri mai moderne. Pandemia a luat prin surprindere și multe instituții și întregul sistem de învățământ și este adevărat că au încercat să distribuie tablete și laptopuri copiilor defavorizați, dar nu au reușit încă să ridice standardul de educație. Desigur, din punct de vedere al conținutului, nu putem spune că calitatea educației este dezavantajată sau chiar inferioară celei din alte țări europene. Unul dintre "avantajele" importante ale sistemelor de învățământ din Europa de Vest este că, pe lângă instituțiile de stat și locale, există și fundații sau forme private de învățământ, care au dobândit deja o experiență considerabilă. Această experiență permite, pe de o parte, o autonomie instituțională și pedagogică extinsă în ceea ce privește funcționarea de zi cu zi a învățământului. Pe de altă parte, sistemul de învățământ public în sine tinde să fie mai degrabă o schimbare de accent.

Care sunt cele mai recente tendințe în educația europeană, occidentală? Abordarea prin proiecte este una dintre cele mai importante incursiuni în educația publică europeană, iar învățarea pe tot parcursul vieții este acum în curs de apariție și ocupă tot mai mult spațiul. Se lansează din ce în ce mai multe procese educaționale care se adresează adulților. Un lucru este sigur: în societatea cunoașterii, performanța intelectuală a devenit mai valoroasă, deoarece piața o recunoaște aproape imediat. Există o credință în dinamism: elevii ar trebui să iasă și să își încerce norocul într-o varietate de situații. În opinia mea, această deschidere este necesară și în învățământul public de astăzi, cu o dezvoltare în funcție de capacitățile individuale.

Schimbarea este lentă, miniștrii educației din România fac schimbări la bacalaureat, la testele de aptitudini, dar, în opinia mea, învățământul din România trebuie să formuleze o viziune pentru a ajunge din urmă sistemele de învățământ moderne de astăzi. Dacă o persoană primește un nivel și o calitate adecvată a educației teoretice și practice, aceasta va aduce beneficii societății. Dacă studentul are o viziune, se poate vedea pe sine însuși peste 5-10 ani, iar locurile de muncă sunt create nu numai pentru absolvenți, ci și pentru muncitori calificați, tinerii vor fi mai motivați să învețe și mai bine pregătiți pentru "viață".

Pentru mine, una dintre cele mai atractive și exemplare educații este cea din Finlanda.

În ultima vreme, mulți oameni au acordat atenție sistemului educațional finlandez și valorii sale de model. Într-un timp foarte scurt, Finlanda a devenit una dintre cele mai dezvoltate și mai bogate țări din lume. Cheia acestei realizări fantastice: un sistem educațional care generează cunoștințele necesare pentru industria de înaltă tehnologie și educă cetățeni inovatori.

Principiul de bază al educației finlandeze este că fiecare persoană, indiferent de origine, vârstă, loc de reședință sau statut social, ar trebui să aibă acces egal la o educație de calitate. Este recunoscut faptul că există o legătură strânsă între creșterea economică și calitatea educației.

McKinsey a subliniat că trei factori sunt necesari pentru ca un sistem educațional să fie performant:

- oamenii potriviți să devină profesori;
- să-i pregătească pentru a fi profesori eficienți;
- să ofere educație de cea mai bună calitate pentru toți copiii.

Da, în opinia mea, aceștia sunt cei mai importanți factori pentru o educație de înaltă calitate.

Este bine să luăm în considerare cuvintele lui Zsigmond Móricz:

"Sufletul copilului este o tabula rasa. Gândește-te ce conține cartea pe care i-ai pus-o în mână."

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE! IMPORTANȚA PROIECTELOR INTERNAȚIONALE

KERESZTESSY JÁNOS

Calitatea în educație este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acestora, fiind un centru de resurse atât pentru părinți, cât și pentru elevi și ceilalți membri ai unor comunități.

Proiectele internaționale au ca scop îmbunătățirea calității, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Activitatea de cercetare în domeniul interculturalității în România are ca obiectiv producerea unor concepte și cunoștințe mai precise și clare în vederea oferirii unor argumente mai bune pentru practicile sociale și politice din domeniul drepturilor omului în Europa de sud-est. Deseori ne punem întrebarea cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice a cărei bogăție este dimensiunea ei interculturală

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic.

Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oamenii de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică, de adversitate deschisă față de celălalt.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor proiecte este promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Familiarizarea elevilor cu activitățile internaționale duce la înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel european. Creșterea prestigiului școlii vine ca o consecință, imaginea acesteia fiind promovată atât la nivel național, cât și internațional, îmbunătățindu-se astfel, pe de-o parte, relațiile cu organismele instituționale și cu autoritățile publice locale, pe de alta parte, atrăgând atenția comunității locale asupra unor rezultate meritorii obținute de elevii noștri îndrumați de un corp didactic de excepție. .

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de important, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE! PARTENERIATELE EDUCAȚIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

KERESZTESSY KATALIN

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolariității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții, instituții internaționale, care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele internaționale implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între instituții în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, limbi străine, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

Aceste parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice etc.

EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN ÎNVĂȚAREA ONLINE

PROFESOR KIRLANDI MIOARA COLEGIUL NAȚIONAL „COSTACHE NEGRI” GALAȚI

Procesul de învățare definește oamenii la orice vârstă. Existența umană în sine este condiționată de învățare; pentru a supraviețui suntem nevoiți să învățăm: să ne cunoaștem mediul, să ne cunoaștem apropiații și forma cea mai profundă: să ne autodepășim.

Cea mai nouă tendință în învățământ, cunoscută și apreciată ca cea mai eficientă și de dorit de până acum, este învățământul electronic. Cunoscut ca „e-learning” sau mai nou, ca „e-education”, conceptual de învățământ electronic este reprezentat de interacțiunea dintre procesul de predare-învățare și tehnologiile informaționale. E-learning este în acest moment mai mult decât un concept, este parte din învățământul actual, tinzând să devină tot mai căutat prin economia de timp pe care o implica. E-learning semnifică, într-o definiție neconsacrată, șansa omului de a se informa facil, rapid, în orice domeniu, nefiind condiționat de un suport fizic (cărțile) sau de un intermediar (profesorul). Acest concept permite flexibilitatea procesului de învățământ până a le oferi cea mai largă gamă de cărți electronice, sfaturi, imagini și texte.

Pachetul G Suite conține instrumente digitale moderne care îmbunătățesc procesele de predare, învățare și colaborare în școală prin integrarea noilor tehnologii în activitatea didactică și administrativă.

Instrumentele Google pentru educație sunt considerate printre cele mai bune aplicații pentru colaborare și feedback și pot fi folosite la clasă împreună cu alte instrumente digitale de predare și învățare care transformă actul educațional într-o experiență interactivă și interesantă.

Pachetul de aplicații Google pentru educație este soluția ideală pentru învățarea mixtă și oferă numeroase beneficii pentru școală. Eficientizarea procesului educațional prin gestionarea eficientă a timpului și a costurilor, feedback rapid pentru elevi, evaluarea sistematică, comunicarea în timp real și colaborarea profesor-elev sunt doar câteva dintre beneficii.

Profesorii pot folosi aplicațiile Google pentru educație pentru planuri de lecție interactive, fișe de lucru pentru elevi (individuale sau de grup), conceperea de teme și teste, gestionarea portofoliilor elevilor și urmărirea evoluției elevilor, organizarea de ședințe cu părinții și alte evenimente, crearea de site-uri pentru disciplina predată sau pentru clasă și multe altele.

Gmail: Îmbunătățește comunicarea în școala ta

Cu Gmail comunicarea dintre profesori, elevi și părinți se îmbunătățește și se extinde chiar și în afara școlii prin utilizarea facilităților de chat și video disponibile direct din interfață.

Acest serviciu de poștă electronică oferă posibilitatea creării de adrese de e-mail personalizate cu numele unității școlare atât pentru profesori cât și pentru elevi.

Spațiul de stocare nelimitat, protecția antispam oferită de Gmail, funcția puternică de căutare și calendarele integrate oferă multiple beneficii pentru activitățile educaționale.

În plus, pentru educație, nu există niciun fel de conținut publicitar difuzat prin intermediul acestei aplicații.

➤ Google Calendar

▶ Aplicația Google Calendar permite planificarea eficientă a calendarului de evenimente, a întâlnirilor și activităților educaționale, comunicarea în timp real a acestora prin accesarea calendarelor comune și lansarea de invitații pentru profesori, elevi și părinți.

▶ Profesorii pot folosi această aplicație pentru a gestiona eficient calendarul proiectelor la care lucrează cu elevii și termenele de predare pentru fiecare disciplină, dar și să gestioneze resursele pentru întâlniri (de ex. săli, videoproiector).

Avantajele Google Classroom pentru școală și profesori

▶ Folosirea aplicației Google Classroom nu generează costuri suplimentare pentru școală pentru că acest serviciu este disponibil gratuit pentru educație.

▶ Economia de timp pentru profesori datorită utilizării la clasă a instrumentelor digitale moderne de predare și colaborare oferite de această platformă este un alt avantaj.

▶ Cu Google Classroom profesorii își eficientizează timpul, își organizează mai bine lecțiile și comunică în timp real cu elevii.

- ▶ Aplicația permite crearea, colectarea și notarea temelor în mediul online.
- ▶ Profesorii pot vedea chiar înainte să ajungă în sala de clasă cine și-a terminat tema și pot oferi feedback direct fiecărui elev, pot posta anunțuri și întrebări. Astfel, comunicarea la clasă devine mai eficientă și, în același timp, se extinde și în afara orelor.

Avantajele Google Classroom pentru elevi și părinți

▶ Cu ajutorul Google Classroom temele devin mult mai interesante și mai plăcute pentru elevi deoarece aplicația le permite să acceseze printr-un singur clic toate informațiile și materialele aferente lecțiilor.

▶ Aplicația facilitează interacțiunea și colaborarea profesor – elev deoarece elevii pot să inițieze conversații cu profesorul și să adreseze întrebări la care pot primi răspuns în timp real, iar temele pot fi predate mai ușor de pe orice dispozitiv utilizat de către elevi (desktop, tabletă, smartphone).

▶ Google Classroom le permite elevilor inserarea de imagini la întrebări și răspunsuri multiple în formularele Google (Google Forms).

▶ Google Classroom oferă părinților posibilitatea să primească rezumate ale activității copiilor pentru a fi informați permanent cu privire la evoluția și rezultatele lor la școală.

▶ Înțelegerea vremurilor actuale-participarea la diverse cursuri online;

-webinarii

-sesiuni, transmisiuni în direct.

▶ Predarea cu pasiune-pregătirea lecției online din timp;

-salvarea fișierelor, filmulețelor, linkuri necesare pentru manualele digitale, texte online, cântecelele youtube, fișe, etc.

▶ Crearea unui catalog electronic-elevii și părinții au acces imediat la situația școlară

▶ Diversificarea evaluării – folosirea diverselor platforme: wordwall, quiziz, didactic. ro, e-learning, etc.

▶ Jurnalul clasei

CĂRȚILE, O COMOARĂ NEPREȚUITĂ!

PROF. ÎNV. PRIMAR KIS ENIKO ȘCOALA GIMNAZIALĂ "OVIDIU HULEA" AIUD

Cartea aduce celui care o citește prilejuri neașteptate de trăiri spirituale, de reflecție, de introspecție și contribuie la modelarea personalității și comportamentului cititorului. Îmbunătățirea competențelor de lectură a elevilor din învățământul primar reprezintă o prioritate a procesului instructiv-educativ.

"Comunicarea în limba maternă" și "Competențe pentru a învăța să înveți" sunt două dintre cele opt competențe cheie care trebuie să se fi dezvoltat la sfârșitul educației obligatorii și trebuie să acționeze ca fundament pentru învățare ca parte a educației pe tot parcursul vieții.

Comunicarea în limba maternă este abilitatea de a exprima și interpreta gânduri, sentimente și fapte atât pe cale orală cât și scrisă (ascultare, vorbire, citire și scriere), și de a interacționa într-un mod adecvat în cadrul întregii game a contextelor sociale și culturale – educație și instruire, la serviciu, acasă sau în timpul liber.

„A învăța să înveți” cuprinde disponibilitatea de a organiza și reglementa propria învățare, atât individual cât și în grup. Aceasta include abilitatea de organiza eficient timpul, de a rezolva probleme, de a achiziționa, procesa, evalua și asimila noi cunoștințe, și de a aplica noile cunoștințe și deprinderi într-o varietate de contexte – acasă, la servicii, în educație și instruire. În termeni mai generali, "a învăța să înveți" contribuie puternic la managementul traseului profesional.

Factorii care influențează formarea competențelor de lectură și performanțele elevilor în acest domeniu sunt următoarele:

- ✓ Formarea cadrelor didactice.
- ✓ Derularea unor activități extracurriculare care vizează stimularea interesului elevilor pentru lectură.
- ✓ Diversitatea suporturilor de lectură, a resurselor didactice.
- ✓ Locul lecturii în cadrul procesului instructiv educativ.
- ✓ Organizarea procesului de predare-învățare-evaluare astfel încât să se asigure importanța cuvenită predării/învățării citit-scrisului.
- ✓ Folosirea diverselor strategii pentru a determina elevii să-și exprime propriile opinii despre textele lecturate.
- ✓ Varietatea abilităților și strategiile de lectură pe care elevii sunt solicitați să le folosească.
- ✓ Funcționarea bibliotecii școlare și a bibliotecii clasei.
- ✓ Accesul la calculator și la Internet pentru dezvoltarea competențelor de citire.
- ✓ Absenteismul.
- ✓ Atitudinea familiei față de lectură.

Pentru ca apropierea de carte să devină o deprindere zilnică a elevilor mei, iar plăcerea de a citi să fie o dorință a lor am ținut cont de particularitățile de vârstă și de cele psihice, de preferințele lor, am militat pentru implicarea activă a familiei în controlul lecturii copiilor, am derulat diverse activități școlare și extracurriculare.

În cadrul proiectul educativ derulat în parteneriat cu Biblioteca municipală Aiud, intitulat "CĂRȚILE, PRIETENII MEI DE NĂDEJDE,, am urmărit atingerea următoarelor obiective:

- Cultivarea interesului pentru carte, ca bun de valoare și sursă inestimabilă de învățatură;
- Stimularea unei atitudini pozitive față de lectură, trezirea interesului față de această activitate ;
- Familiarizarea elevilor din ciclul primar cu instituția locală;
- Conștientizarea importanței frecventării unei biblioteci, trezirea interesului pentru lectură;
- Dezvoltarea exprimării orale, a creativității și expresivității limbajului;
- Dezvoltarea capacității de înțelegere și transmitere de intenții, gânduri, semnificații mijlocite de limbajul oral și scris;
- Facilitarea integrării școlii în comunitate.

În cadrul proiectului am derulat diverse activități dintre care amintesc :

- ✓ Să cunoaștem biblioteca municipală.

- ✓ Cum studiem la bibliotecă ?
- ✓ Ce putem studia la bibliotecă ?
- ✓ Cât de conștient citim ?
- ✓ Cel mai bun cititor/recitator.
- ✓ Realizarea unei cărți ”uriae”.
- ✓ Organizarea bibliotecii clasei și donație de carte la biblioteca municipală.

Elevii s-au implicat cu mult interes în derularea activităților proiectului, toate obiectivele au fost atinse, și s-a constatat un real interes pentru lectură, elevii au împrumutat cărți și le-au citit, capacitatea lor de exprimare orală și scrisă s-a îmbunătățit.

Proiectele educaționale desfășurate la nivelul școlii au transmis în mod regulat vești pozitive despre activitatea educativă către toți agenții instituționali și au reușit să mențină imaginea școlii în atenția generală a comunității, să creeze în școală o atmosferă primitoare și expresivă, să promoveze o imagine pozitivă a instituției noastre.

Bibliografie:

1. Gheorghe, Alexandru-Metodica predării limbii și literaturii române, Editura Gh. Alexandru, Craiova, 2003;
2. Adina, Băran-Pescaru, Adina-Parteneriat în educație, Aramis Print, București, 2004;
3. Competențe cheie pentru Educația pe tot parcursul vieții, Cadru european de referință, noiembrie 2004.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE! RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE!

PROF. KISGYÖRGY TÜNDE
EDUCATOARE LA GRĂDINIȚA DE COPII CIMBORA BARAOLT,
JUD. COVASNA

Motto: ” Familia este nucleul civilizației. ” Will Durant

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, consideră, că la naștere natura înzestrează copilul numai cu „semințele științei, ale moralității și religiozității”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul ”*nu poate deveni om decât dacă este educat*”. Familia este mediul în care copilul vine pe lume, se dezvoltă și se formează ca om.

Copilul evoluează continuu de-a lungul existenței sale, iar participarea la procesul de educație este un element cheie pentru asigurarea acestei evoluții.

Calitatea educației, a îngrijirii și protecției copilului de la naștere până la 6/7 ani depinde de noi, toți cei care interacționăm cu copiii, zi de zi: părinți sau educatori, consilier școlar sau asistent medical – toți acționând coerent și având în atenție permanentă copilul și particularitățile lui.

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața copilului, întrucât este marcată de momente cruciale pentru succesul său de mai târziu, la școală și în viață. Intervenția adultului asupra copilului în această perioadă este fundamentală. Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere-pentru că din momentul când se naște copilul începe să se dezvolte și să învețe, și până la 6/7 ani-vârsta intrării la școală. Educația timpurie se realizează în atât în mediul familial, cât și în cadrul serviciilor specializate, precum creșa sau grădinița.

Componente educaționale valoroase și eficiente în cadrul ofertei educaționale a grădiniței, activitățile extracurriculare sunt abordate cu deschidere, creativitate și rigoare de către toate cadrele didactice, în funcție de nivelul fiecărei grupe.

Școala altfel aduce un element de noutate în desfășurarea procesului instructiv-educativ, deoarece ineditul este dat prin introducerea unor activități educative, unde accentul cade pe creativitate, atât din partea educatoarelor, cât și din partea copiilor, prin propunerea de activități cu caracter nonformal și inovator.

Scopul programului este implicarea tuturor copiilor și a cadrelor didactice în activități care să răspundă intereselor și preocupărilor diverse ale copiilor, să pună în valoare talentele și capacitățile acestora în diferite domenii și să stimuleze participarea lor la acțiuni variate, în contexte nonformale.

Activitățile extracurriculare, ca activități complementare activității de învățare realizată la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea nivelului de cunoștințe, informații al copiilor, îi atrag spre folosirea timpului liber în mod util și plăcut, îi apropie de viața socială, culturală a comunității în care trăiesc, contribuie la formarea personalității în dezvoltare a preșcolarilor. Ele se deosebesc de cele curriculare prin varietatea formelor și a conținutului, prin durata lor, prin varietatea locațiilor în care se desfășoară, metodele folosite și prin raporturile de colaborare, de apropiere, de încredere și de prietenie dintre copii, educatori, colaboratori.

Să nu uităm nici o clipă că „exemplul este cel mai bun percept.” Aesop

Bibliografie:

Mihaela Bucinschi, Anița Dulman, Gabriela Dumitru, Vasile Flueraș, Marcela Marcinschi-Călineci, Cristina Popescu, Ecaterina Stativă, Cătălina Ulrich: Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar, Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, Unitatea de Management al Proiectelor pentru Învățământul Preuniversitar București 2008

<https://gveseliei.wordpress.com/descrierea-proiectului/>

www.casutabucuriei.ro/activitati_extracurriculare

[www.isjneamt.ro/fisiere/. . . /Anexa_OMENCS nr. 4496 - 2015.pdf](http://www.isjneamt.ro/fisiere/. . . /Anexa_OMENCS_nr._4496_-_2015.pdf)

STUDIUL ASUPRA EDUCAȚIEI MONTESSORI

PROF. ÎNV. PRIMAR KOKENY IOLANDA CARMEN,
LICEUL TEHNOLOGIC „SFÂNTU NICOLAE”, DETA, TIMIȘ

Planul studiului:

1. Istoricul educației Montessori
2. Filozofia Montessori
3. Observația
4. Mediul pregătit
5. Conceptul de libertate
6. Adultul pregătit

1. Istoricul educației Montessori

Dr. Maria Montessori s-a născut în 1876 și a trăit până în 1952. Ea a fost prima femeie din Italia care a susținut de timpuriu drepturile copilului. Dr. Montessori a obținut diploma de medicină și a primit sarcina de a selecta copii din azilele pentru persoane cu handicap mintal din Roma și de a-i transfera într-o clinică de psihiatrie cu scopul de a le observa și studia comportamentul. La capătul muncii cu acești copii, câțiva dintre cei cu deficiențe cognitive au fost capabili să promoveze aceleași examene, pe care copiii obișnuiți le promovau în școlile publice.

Dr. Montessori a fost un pionier în munca cu copiii cu nevoi speciale. Ea a ajuns la concluzia că deficiența mintală este mai degrabă o problemă de pedagogie decât o problemă de sănătate și a lăsat o mare moștenire: filozofia metodei de educație Montessori. '

În 1907, dr. Montessori a inițiat un centru de zi „Casa dei Bambini” pentru copiii săraci și lipsiți din mahalaua zonei San Lorenzo, Roma. Munca ei a stârnit interesul în 1908 când a publicat rapoartele despre copiii mici care au învățat să scrie și să citească.

„Am folosit numai jocuri din viața practică și din educația simțurilor pentru că, la fel ca toți ceilalți, am avut prejudecata că era necesar să începem cât mai târziu posibil predarea scrisului și cititului și, cu certitudine, să evităm acest lucru înainte de vârsta de șase ani. Dar, se pare, copiii au pretenția să tragi niște concluzii despre munca care i-a dezvoltat intelectual într-un mod foarte surprinzător. Multe mame au venit să ne roage să-i învățăm pe copii să scrie, spunând: «Aici copiii sunt treziți intelectual și învață ușor atât de multe lucruri, încât, dacă îi învățați să scrie și să citească, acest lucru le va prinde foarte bine în școala primară, iar noi vom munci mai puțin în acea perioadă decât se obișnuiește» "

2. Filozofia Montessori

Dr. Maria Montessori a elaborat o filozofie a educației bazată pe respectul pentru copil și nevoile sale, concept esențial în metoda Montessori. Dr. Montessori a fost convinsă că vârsta preșcolară, când copilul își dezvoltă concepția despre sine este fundamentală pentru împlinirea sa viitoare. Ea spune „*înainte ca cineva să-și asume. . . responsabilități, el trebuie să fie convins că este stăpânul propriilor sale acțiuni și că trebuie să aibă încredere în sine*”.³

Metoda Montessori are trei elemente centrale:

- observația, fără ideile preconcepute ale adultului despre cum trebuie să învețe copiii;
- mediul pregătit;
- conceptul de libertate individuală.

Dr. Montessori a subliniat faptul că în copilăria timpurie copilul „*învață cum să învețe*” și metoda ei oferă posibilități unice de ajutorare a copiilor pentru a-i face să „*simtă viața și să-și formeze respectul de sine*”. Munca ei ne arată că toți copiii trec prin aceleași stadii când sunt cu adevărat gata să învețe un anumit lucru. Ea a numit aceste stadii „*perioade senzitive*”:

- de la naștere la șase ani—„*timp de transformări*” când copilul are o minte absorbantă;
- de la șase la doisprezece ani—*acum începe să înțeleagă lumea; este o perioadă de pace și de obișnuințe când copilul explorează prin folosirea imaginației*;
- de la doisprezece la optsprezece ani—*o perioadă de mari transformări când copilul trebuie să facă față multor dificultăți și caracterul său se definește clar*;

• de la optsprezece la douăzeci și patru de ani— perioadă în general calmă, în care adolescentul se transformă în adult.

3. Observația

Dr. Montessori a abordat munca cu copiii mici atât din punctul de vedere al omului de știință cât și al educatorului. Ea a considerat că trebuie să observăm copiii îndeaproape pentru a le putea oferi ceea ce ei au nevoie în timpul fiecărei „*perioade senzitive*”. A sugerat educatorilor că rolul lor principal este de a „*observa*” copilul și de a „*pregăti mediul*” pe baza observațiilor făcute, a văzut rolul educatorului mai mult în a crea situații de învățare decât de a preda direct, fiind mai mult un ghid decât un lider.

Dr. Montessori s-a concentrat pe observarea copiilor. În timpul acestor observații ea a făcut niște descoperiri senzaționale:

1. Motivarea este naturală în procesul de învățare—copiii învață ca urmare a unei dorințe firești, naturale de a învăța; educatorii Montessori înțeleg acest principiu și pregătesc un mediu în care copiii sunt lăsați să învețe ceea ce au nevoie și când au nevoie să învețe.

2. Copiii mici sunt capabili să se concentreze mai mult decât își pot da seama adulții dacă o activitate răspunde nevoilor lor și dacă procesul permite implicarea fizică—un copil are mare nevoie de a repeta activitățile, copiii mici au nevoie de libertatea mișcării fizice în timp ce învață.

3. Copiii resping o activitate care nu răspunde nevoilor lor la timpul potrivit – clasele Montessori sunt pregătite într-un asemenea mod încât lasă copilul să aleagă propria muncă, copilul va respinge în mod natural o activitate care nu corespunde nevoilor sale în timpul unui anumit stadiu de dezvoltare în care se află.

4. Copiii sunt capabili să-și dezvolte autodisciplina dacă au libertatea să aleagă – educatorul nu trebuie să fie sursa întregii discipline.

5. Educatorul nu este sursa tuturor învățăturilor – o clasă Montessori oferă un mediu în care copilul poate simți plăcerea de a învăța în mod spontan, educatorul Montessori este ghidul, nu sursa tuturor învățăturilor.

6. Copiii pot învăța să-și rezolve propriile probleme – educatorii Montessori lasă copiilor mici libertatea de a căuta soluții pentru problemele lor.

Scopul educatorilor Montessori este de a învăța prin observare nevoile fiecărui copil în mod individual și apoi să pregătească un mediu care să ofere copilului posibilitatea de a învăța. Observarea este cheia înțelegerii tuturor nevoilor individuale ale copilului.

Bibliografie:

- Sulea-Firu, Ilie-Copilul, Editura Cartea românească, București, 1991
Rambush, Nancy-Learning How to Learn, Editura Helicon, 1967

STUDIU DE SPECIALITATE INTEGRAREA COPIILOR CU CES LA ORELE DE LIMBI STRĂINE

PROF. KOLLAT DELIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 18 BAIJA MARE,
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BAIJA MARE

Școala românească actuală resimte, în contextul european de Școală incluzivă – Școală integrativă, necesitatea integrării copiilor cu CES. Această acțiune nu este deloc ușoară, mai ales în lipsa unei tradiții în acest fel, căci pînă de curînd, într-un sistem educațional de tip elitist, copiii considerați “handicapați” erau trimiși în școli speciale, responsabilitatea educării lor revenind pedagogilor din învățămîntul special. Mai mult, existența la clasă a unui astfel de copil aducea cu sine o ușoară jenă din partea cadrului didactic, împovărat cu un presupus copil ne-educabil.

În școala românească modernă europeană, se caută soluții în a integra copiii cu CES, eforturile fiind susținute pe două căi: formarea cadrelor didactice pentru a putea lucra eficient cu astfel de copii precum și demersurile în a realiza diverse tipuri de documente reglatoare și cu caracter practic care să delimiteze clar: ce poate să învețe elevul cu CES, ce are nevoie, metodele didactice ce trebuie abordate, mijloacele, resursele necesare și mai ales evaluarea acestui tip de elev.

Profesorul de limbi moderne este pus în fața unei dileme majore, poate mai mult decît alte cadre didactice: Ce poate învăța un elev cu CES în altă limbă decît cea maternă, el avînd dificultăți majore, cîteodată, în a înțelege și a-și însuși noțiuni de bază în limba maternă. La această întrebare, pedagogii dau ca exemplu un tip de demers diferențiat pe tipul de deficiență avut de copilul în cauză, care urmărește pași anumiți incluși în așa numitul PEI (Plan educațional de intervenție)

În întocmirea PEI, profesorul de limbi străine trebuie să plece atît de la studierea concluziilor comisiei de profesioniști ce a stabilit diagnosticul de CES pentru a vedea în ce domeniu se desfășoară dizabilitatea copilului cît și de la analiza primelor rezultate ale copilului în contact cu limba străină (testul inițial, verificările orale, etc). Pornind din acest punct, profesorul trebuie să delimiteze de la bun început: „CE trebuie predat copilului, CUM, CÂND sau la ce interval trebuie introduse cunoștințe particulare, elemente de înțelegere și deprinderi, prin activități suplimentare sau diferențiate pentru toți copiii, printr-o programă diferențiată.” (*Pedagogia diversității și dificultățile de învățare*, pag. 235, coord. Elena Hussar și Gabriel Stan).

În general, PEI trebuie să aibă un format simplu, să ofere detalii suplimentare sau diferite de cele puse la dispoziție pentru toți copiii, să-și impună obiective de tip SMART: specifice, măsurabile, realizabile, relevante, cu termene clare.

S-a observat, că în cadrul orelor de limbă străină, metodele participative sunt cele menite să realizeze nu numai asimilarea unor cunoștințe ci și integrarea elevilor dintr-o anumită clasă, căci activitățile cu specific practic, de tip TPR ajută foarte mult chiar și pe copiii cu CES. Comenzile gen: „Stand up!”, „Clap your hands!”, „Open/Close the door!” fiind printre cele mai eficiente în reținerea unor acțiuni elementare de către toți copiii.

Un rol important în integrarea copiilor cu CES îl are includerea lor în activitățile pe perechi sau în grup unde e foarte importantă atribuirea unui rol ușor de îndeplinit cum ar fi de cel care ține evidența timpului, sau cel care are grijă să se vorbească în limba-țintă. Desigur, aceste activități nu pot fi fructuoase decît dacă întreg colectivul este mobilizat în acceptarea și includerea colegului lor cu CES. De multe ori, acest lucru este cel mai greu de realizat de către profesor, deoarece mulți copii vin din cadrul familial cu preconcepții față de persoanele cu dizabilități.

Profesorul de limbi străine trebuie să aibă multă imaginație în a activa copiii cu CES și a convinge clasa să interacționeze. Probabil, cel mai eficient mijloc este utilizarea jocurilor, mai ales la clasele mici dar și ca activitate de menținere a atenției la clasele mari. Un exemplu de joc ar fi *Telefonul fără fir* unde informația sub forma unei propoziții relativ simple în limba engleză, trebuie trimisă de la un elev la celălalt pentru a vedea cum ajunge aceasta în forma finală. Acest tip de activitate permite și realizarea de concursuri,

echipa câștigătoare fiind cea care reușește să transmită mesajul original cât mai aproape de cel transmis inițial de profesor.

Ca un principiu de lucru, profesorul de limbi străine trebuie să facă apel, mai mereu la cât mai mulți analizatori de simț, ex. văz, auz, pipăit, mirosit, pe cât posibil. Mai ales în cazul claselor mici, predarea unor cunoștințe elementare, ex. *Pluralul substantivelor*, se poate face făcând apel la realitatea înconjurătoare. Copilul cu CES poate înțelege diferența dintre *a tree-trees*, dacă în predare se face apel, fie la natura înconjurătoare, fie la cât mai multe desene, machete, imagini pe calculator, etc. Tehnologia poate fi, și este de un mare ajutor în asimilarea cunoștințelor de bază.

Personal, consider că profesorul de limbi străine trebuie să vadă în elevul cu CES, care poate nu va reuși să acumuleze cunoștințe superioare lingvistice, dar care are nevoie să fie integrat și educat, posibilitatea de a i se preda limba străină ca o limbă maternă, bazându-se mai mult pe activități ludice, intuitive, decât pe explicațiile științifice, exacte, pe care le simte uneori atât de necesare în predare, și care pot fi date copiilor fără CES.

Indiscutabil, integrarea copiilor cu CES rămâne o problemă de actualitate spinoasă pentru orice profesor și ține foarte mult de efortul personal al fiecărui cadru didactic în parte.

Bibliografie:

“Pedagogia diversității și dificultățile de învățare-Suport de curs » coord. Elena Hussar, Gabriel Stan, Ed. CCD Bacau, 2011

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ȘI IMPORTANȚA PARTENERILOR INTERNAȚIONALI

KOVÁCS ZOLTÁN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ FÂNTÂNELE, JUD. MUREȘ

Sistemul nostru de învățământ este un sistem în continuă schimbare. Structura sistemului de învățământ din România cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul secundar superior, școlile de arte și meserii, școlile de ucenici, învățământul post-liceal și învățământul superior.

În ciuda faptului că multe voci critică educația din țara noastră, trebuie să recunoaștem că după 1989 învățământul românesc a înregistrat progrese mari în ciuda condițiilor economice dificile și a schimbărilor care au intervenit în viața socială.

Locuind într-o zonă unde majoritatea locuitorilor sunt de etnie maghiară și având câteva școli înfrățite cu care avem și contracte parteneriate (din Ungaria și din occident), am avut ocazia să fac o comparație între pregătirea, educarea elevilor, a sistemului de învățământ din România și pregătirea elevilor, sistemului de învățământ din alte țări. Părerea mea este că învățământul românesc nu este cu nimic mai prejos, sau subdezvoltat decât învățământul din Ungaria de exemplu, în unele domenii este chiar mai dezvoltat, pe care au recunoscut și experții din învățământ din aceste țări.

Educația noastră a avut și are roluri multiple, atât pentru individ cât și pentru societate.

Valorile pe care se construiește educația noastră sunt cele de eficacitate, echitate, solidaritate, încredere și autonomie.

Cred că măsura dezvoltării unei societăți poate fi relevantă nu numai de indicatori de factură economică și de calitatea vieții, ci și de cei de natură educațională și care privesc calitatea școlii.

România în ultimii ani a avut o strategie bună privind modernizarea infrastructurii educaționale cunoscând faptul că modernizarea infrastructurii educaționale influențează pozitiv rezultatele elevilor și calitatea școlii. Au fost dublate, triplate fondurile investite în educație. Investiția în educație înseamnă investiție în copii, în viitorul economiei, în progresele și bunăstarea comunității. În comuna noastră din 11 clădiri de școală au fost reabilitate și modernizate 8 clădiri în ultimii 5 ani și urmează să fie modernizate și celelalte 3 clădiri.

S-au realizat progrese semnificative și în asigurarea accesului la educație și cresc eforturile către îmbunătățirea condițiilor de predare și învățare.

În concluzie părerea mea este că sistemul educațional din România este unul performant, învățarea este centrată pe elev iar egalitatea șanselor de instruire este garantată prin lege, iar parteneriatele școlare fie naționale sau internaționale facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele, pe de altă parte parteneriatul reprezintă și un proces de colaborare între profesori.

PARTENERIATELE ȘCOLARE – O CALE CĂTRE SUCCES

PROF. KREMMER TEODORA
LICEUL TEHNOLOGIC „APOR PETER”, TÂRGU SECUIESC

„Să formezi o echipă este doar începutul, să rămâi împreună este progresul, să lucrezi împreună este succesul” (Henry David Thoreau)

Parteneriatul educațional este unul dintre cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane. Este un concept și o atitudine în câmpul educației. Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucos, 2009)

Așadar, reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Partenerii au un fundament comun de acțiune și dovedesc un spirit de reciprocitate care le permite să acționeze împreună.

Ca atitudine, parteneriatul presupune:

- acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite;
- egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună;
- interacțiuni acceptate de toți partenerii;
- comunicare eficientă între participanți;
- colaborare-acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit;
- cooperare-acțiune comună în care se petrec interrelații și roluri comune.

Obiectivul principal al parteneriatelor școlare este să îmbunătățească calitatea activităților, să sporească capacitatea de a opera în comun la nivel transnațional, prin stimularea internaționalizării activităților lor și prin schimburi sau elaborarea de noi practici și metode, precum și prin partajarea și confruntarea ideilor. Aceste parteneriate au scopul de a sprijini dezvoltarea, transferul și/sau punerea în aplicare a practicilor inovatoare, precum și punerea în aplicare a inițiativelor comune de promovare a cooperării, a activităților de învățare reciprocă și a schimburilor de experiență la nivel european. Rezultatele trebuie să fie reutilizabile, transferabile, actualizabile și, dacă este posibil, să aibă o puternică dimensiune transdisciplinară.

Beneficiile parteneriatelor școlare sunt:

- dezvoltarea personală și profesională;
- promovarea unui învățământ european, modern;
- cunoașterea altor sisteme de învățământ și a modului în care se realizează educația școlară în țările

U. E.;

- stabilirea unor relații profesionale cu colegi din alte țări europene;
- cunoașterea unor aspecte din cultura și civilizație europeană;
- dezvoltarea competențelor lingvistice;
- aprofundarea unor teme între cadrele didactice;
- participarea la cursuri online

Putem conchide că participarea la astfel de parteneriate schimbă viziunea tradițională a învățământului românesc spre un învățământ modern, contribuind la îmbunătățirea perspectivei pedagogice asupra procesului educațional, predarea devenind un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi pentru asigurarea succesului școlar.

Bibliografie

- 1 Istrate, O. et al. (2013) *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: Tehne-Centrul pentru Inovare în Educație.
2. Cucuș, C. (coord.), (2009) *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom.

COMUNICAREA EFICIENTĂ

PROF. KRISTO VIORICA FLORICA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "FLOARE DE COLȚ" BEIUȘ

Nevoia și necesitatea/ posibilitatea de comunicare sunt atribute ale oamenilor. Utilizând întregul alai de cuvinte care formează paradigma ideii de comunicare informare, mesaj, enunțator, receptor, cod, sistem, creativitate se poate constata că aceasta implică o relație, care își asumă rolurile și legăturile reciproce.

Comunicarea este procedeul, tehnica prin care se transmite o informație între două persoane, între o persoană și un grup între două grupuri de persoane.

Comunicarea este o necesitate vitală a omului, ea caracterizează ființa umană încă de la apariția acesteia. Comunicarea evoluează o dată cu societatea și, ca să trăiești în societate, trebuie să știi să comunici. Actul de comunicare se constituie din procedeele și mijloacele de transmitere a informațiilor între persoane.

Comunicarea înseamnă schimburi de comportamente, conduite, cunoștințe, imagini, gesturi care trebuie să aibă un sens și o semnificație.

Comunicarea care mijlocește realizarea fenomenului educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați este comunicarea educațională sau pedagogică. Față de aceasta, comunicarea didactică apare ca formă particulară, obligatorie în vehicularea unor conținuturi determinate specific unui act de învățare sistematică, asistată. Din perspectiva educației formale, comunicarea didactică constituie baza procesului de predare-asimilare a cunoștințelor în cadrul instituționalizat al școlii și între parteneri cu status-roluri determinate: profesori-elevi/studenti etc.

Atât comunicarea educațională, cât și cea didactică pot fi considerate ca fiind forme specializate ale fenomenului extrem de complex și dinamic al comunicării umane.

Dacă informația este premisă absolut necesară unui act de comunicare, ea nu este însă și suficientă. Absența înțelegerii acelei informații și a cadrului relațional care să-i ghideze și să-i fixeze semnificația, anulează" starea de comunicare".

O propoziție într-o limbă necunoscută exista ca informație, dar, în absența cunoașterii ei, ea nu ne va comunica nimic. La fel un gest atipic culturii noastre.

În esență, a comunica înseamnă" a fi împreună cu", a împărtăși și a te împărtăși, a realiza o comuniune de gând, simțire, acțiune. Perspectiva amintită este astăzi una din direcțiile teoretice majore de analiză a comunicării.

A comunica înseamnă cu mult mai mult decât a stăpâni cuvintele; putem vorbi fără să comunicăm și să ne „împărtășim” celorlați fără a rosti nici un cuvânt. Prin natura misiunii sale, omul școlii este obligat să conștientizeze aceasta și să acționeze ca un profesionist al comunicării(Olliver, B., 1992; Romano, C., s. a., 1997);

A comunica ca formă de interacțiune, presupune câștigarea și activarea competenței comunicative, care este deopotrivă aptitudinală și dobândită. Absența acesteia sau prezența ei defectuoasă explică, de cele mai multe ori, eșecul sau dificultățile pe care profesori foarte bine pregătiți în domeniul specialității lor le au sistematic în munca cu generații și generații de elevi. A fi profesor înseamnă a avea cunoștințe de specialitate temeinice (premisă necesară, dar nu și suficientă), dar și a avea capacitatea de a le "traduce" didactic sau altfel spus, posibilitatea de a

și „ce”?, „cat”?, „cand”?, „in ce fel”?, „cu ce”?, „cui”?, etc. oferi.

Comunicarea înseamnă a fi împreună cu cineva, a împărtăși, a fi în comunicare de gând, de simțire, de acțiune. Această perspectivă de definire a comunicării admite o axiomă: comportamentul uman, în ansamblul său, îi este intrinsecă dimensiunea informațională, comunicarea.

A comunica, în cazul educatorului, al învățătorului sau profesorului înseamnă cu mult mai mult decât a stăpâni cuvântul; omul școlii, este obligat să acționeze ca un profesionist al comunicării.

BIBLIOGRAFIE:

1. „Compozițiile în școală” -C. Parfene, E. D. P., Bucuresti-1980;
2. „Psihologia școlară”-A. Cosmovici și L. Iacob-Polirom-2005;
3. „Probleme ale perfecționării comunicării verbale”, Tatiana Cazacu, Ed. Academiei, Bucuresti-1973;
6. Revista „Învățământul primar”, Nr. 1/1998;

ȘCOALA FĂRĂ MANUAL

ÎNV. ANTON CAROL LAKATOS ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ LUCIAN BLAGA ” LOCALITATEA JIBOU, JUDEȚUL SĂLAJ

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori –”Descoperirea copilului”)

Școala – locul unde copilul bate mirat și sfios la porțile cunoașterii. Este atât de important pentru ei, micii școlari, dar și pentru noi, cum pășim împreună pe această poartă fermecată. Visăm la clipa în care această poartă minunată se deschide, unde avem nevoie de răbdare, încurajări, de zâmbete, de joc, de iubire. Sufletul unui copil nu se va deschide niciodată cu larma cuvântului. Copilul are nevoie de blândețea noastră, de cuvântul blând și suav.

Școala nu este doar pentru a învăța, pentru a tremura la fiecare evaluare. Când ne gândim la școala și elevii trebuie să ne gândim și la emoții.

Activitățile pe care le realizăm la clasă trebuie să fie atractive, să implice toți elevii, să aducă noul în clasa de clasă, dar și voia bună, zâmbetul.

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”.

Copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Dorința lor continuă de a se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai porțița de acces dintre școală și viață. Scopul activităților FĂRĂ MANUAL este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Activitățile FĂRĂ MANUAL, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar.

Cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților FĂRĂ MANUAL. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv.

Exemple de activități :

1. Elevii clasei I A, de la Școala Gimnazială „ Lucian Blaga,, -Jibou/Sălaj însoțiți de prof. Andreuț Dinu și înv. Antonel Lakatos, au participat la slujba Sf. Liturghii de ziua Sf. Nicolae în biserica „ Adormirea Maicii Domnului,, din orașul Jibou/ Sălaj. Copiii au interpretat colinde de Crăciun și au primit dulciuri. Activitatea având titlul HRISTOS SE NAȘTE ÎN SUFLETUL MEU, s-a desfășurat în cadrul proiectului județean EDUCAȚIE ȘI RUGĂCIUNE, derulat sub coordonarea ISJ SĂLAJ și a EPISCOPIEI SĂLAJULUI.

2. Parteneriat cu POLIȚIA – AI GRIJĂ DE VIAȚA TA !!

3. Atelier de încondeiat ouă

4. Ce este SINDROMUL DOWN

5. BULLYNG-UL pe înțelesul copiilor

ALTERNATIVE EDUCAȚIONALE / PEDAGOGICE INSTITUȚIONALIZATE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

PROF. LÁSZLÓ ENIKŐ

Fiecare dintre noi a asistat în secolul XXI, mai mult ca oricând la o "punere sub lupă" a sistemului educațional, determinat atât de noile schimbări ale societății cât și de impregnarea valorilor aduse din vest în ceea ce privește sistemul educațional. Această tendință s-a concretizat în România prin introducerea alternativelor educaționale, cele mai multe având la bază inițiative private.

Privite la început cu reticență, aceste inițiative private au ajuns astăzi a fi apreciate de cei mai mulți dintre cei implicați în actul educațional. Dacă până mai ieri, societatea românească se ferea a aminti de alternativele educaționale care existau în vest astăzi observăm o preferință către aceste sisteme-lucru deloc neglijabil pentru cei interesați a introduce reforma în învățământ.

Prof. Dr. Gheorghe Felea, coordonatorul lucrării Alternative Educaționale din România precizează că educația tradițională reprezintă elementul static, pe când educația alternativă reprezintă elementul dinamic. Astfel în învățământul tradițional se pregătește elevul pentru viață, pe când în învățământul alternativ școala face parte din viață, cunoștințele sunt descoperite de copil.

Alternativele educaționale/pedagogice reprezintă variante de organizare școlară, care propun soluții de modificare a anumitor aspecte legate de formele oficiale, consacrate, de organizare a activității instructiv-educative.

Proiectarea și realizarea alternativelor educaționale reprezintă acțiuni care se realizează prin raportare la finalitățile educaționale formulate la nivelul macro, al idealului și al scopurilor educaționale și la nivelul micro, al obiectivelor educaționale care direcționează procesul de învățământ. În cadrul sistemului de învățământ din România, prin inițiativele realizate la nivel central, teritorial și local, după anul 1990, sunt instituționalizate următoarele alternative educaționale, aplicabile în învățământul preșcolar și primar, cu deschideri spre învățământul secundar: Waldorf, Montessori, Step by step, Freinet și Jena-Petersen.

Pedagogia Waldorf

Pedagogia Waldorf își propune educarea omului în ansamblul său, prin mijloace specifice și accesibile fiecărei vârste, cunoașterea nemijlocită a lumii prin acțiune, toate cunoștințele fiind rezultatul unei activități proprii. Elevului trebuie să îi placă ceea ce face, să nu fie constrâns, de aceea nu se utilizează catalogul, nu se dau note, examene sau teme pentru acasă.

Pedagogia Waldorf rezultă din antropozofie în general, și în particular, din ceea ce are de spus cu privire la dezvoltarea copilului. Antropozofia, care este înțeleasă nu ca o religie, ci ca o viziune asupra Universului și Omului, nu este predată în școlile Waldorf; se respectă libertatea spirituală a elevilor și a familiilor lor (R. Lanz, 1994).

Principalele fundamente și caracteristici ale pedagogiei Waldorf sunt următoarele:

- Vizează transformarea ființei omenești, dezvoltarea sa armonioasă, stabilirea unei relații sănătoase între individ și lumea înconjurătoare și integrarea sa în realitatea socială.

- Consideră cunoștințele nu ca scop în sine, ci ca un instrument important pentru formare, pentru asigurarea legăturii cu viața.

- În curriculumul Waldorf, un loc important îl ocupă artele, lucrul manual, artizanatul, care oferă elevilor un contact cu diverse materii și nenumărate activități de bază ale omului (torsul, țesutul, sculptura, pictura, forjarea, modelarea etc.); lor li se adaugă limbajul (vorbirea, scrierea și lectura), istoria, geografia, limbile străine, matematica și geometria, științele, desenul, activitățile corporale, religia ș. a.

- Elevii reprezintă „scopul și rațiunea existenței școlilor Waldorf”, ei fiind considerați individualități și acceptați fără nici o prejudecată socială, religioasă, de sex, de rasă sau de orice altfel.

- Unitatea funcțională o reprezintă clasa, în care sunt reuniți elevi de aceeași vârstă și care este înțeleasă nu doar ca o unitate administrativă, ci ca o individualitate; componența unei clase nu se modifică în timp (repetarea anului școlar este evitată, considerându-se că ea are consecințe dezastruoase; excepție fac cazurile în care toți profesorii clasei, medicul școlar și părinții stabilesc, de comun acord, că dezvoltarea elevului este întârziată din punct de vedere psihic și fizic). Esența acestei pedagogii este considerată relația elev-profesor.

- Profesorul ține legătura cu părinții elevilor, astfel încât activitatea sa pedagogică are o caracteristică mai personală; cel puțin o dată pe semestru, părinții elevilor se întâlnesc cu toți profesorii clasei în vederea îmbunătățirii activității didactice.

- Timp de opt ani, profesorul predă mai multe discipline și transmite trăiri, pentru a descoperi vocațiile și slăbiciunile elevilor; practic, „scopul său nu este o materie, nici toate materiile, ci clasa. ”; începând cu clasa a IX-a, toate materiile urmează să fie predate de profesori specialiști. Profesorul predă materia cu cuvinte proprii, fără a recurge la cărți didactice, iar elevii își fac propriile „cărți”, adică niște caiete bine alcătuite și ilustrate, care conțin esențialul lecției predate, redat pe baza memoriei; astfel, fiecare caiet are amprenta personalității autorului.

- Evaluarea în școlile Waldorf nu se bazează pe probe, teste, extemporale, teze sau examene, ci are în vedere toți factorii ce permit să fie evaluată personalitatea elevului: scrisul, dedicația, forma, fantezia, logica și flexibilitatea gândirii, stilul, ortografia și, desigur, cunoștințele reale. De asemenea, se ia în considerare efortul real pe care elevul l-a făcut pentru a atinge un anumit rezultat, comportamentul său, spiritul social. Evaluarea constă într-o caracterizare calitativă, care evidențiază ceea ce este pozitiv și care critică ceea ce este negativ doar în legătură cu ceea ce elevul ar fi în stare să realizeze. La cererea autorităților din învățământ, școala face o evaluare cantitativă, pe care o menține secretă și o oferă elevului sau părinților numai în momentul în care studiile se încheie.

- Școala Waldorf nu își propune cu tot dinadinsul „performanțe intelectuale”, ci educarea unor tineri sănătoși fizic și intelectual, cu cunoștințe temeinice, cu fantezie și creativitate, apropiați de natură și de viața socială.

Educația Montessori

Scopul educației Montessori, în viziunea celei care a fundamentat-o-dr. Măria Montessori, este de a învăța copilul să gândească și să acționeze independent, într-o manieră responsabilă.

Filosofia metodei de educație Montessori se bazează pe preocuparea de a oferi tuturor copiilor oportunitatea de a se dezvolta la potențialul lor maxim și libertatea de a găsi soluții pentru propriile lor probleme. Cheia învățării complete este considerată automotivarea, de aceea, copilul și învățarea sunt situate pe primul loc, iar predarea și programa de educație pe locul al doilea.

Susținătorii educației Montessori pledează pentru conceperea unui mediu de instruire bazat pe obiecte mici, ușor de manipulat și detaliate din punct de vedere vizual. Metoda de educație este o metodă științifică, bazată pe observarea obiectivă a copilului, pe pregătirea mediului de instruire pe baza observațiilor realizate și pe conceperea programei de educație în mod creativ, funcție de nevoile copilului.

BIBLIOGRAFIE

1. Aldo, Pettini-Freinet și tehnicile sale, Editura CEDC, București, 1992.
2. Montessori, Maria-Copilul ființă divină, dar neînțeleasă (pentru părinți și educatori), Editura CEDC, București, 1991.

EDUCAȚIA ÎN SPIRITUL VALORILOR UNIUNII EUROPENE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 112-BUCUREȘTI PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR LĂTĂREȚU VIOLETA CECILIA TEMA: EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

Factorii educativi-familia, școala, universitatea, mass-media, instituțiile de cultură, internetul-pot și trebuie să se implice în formarea conștiinței și a conduitei europene.

Strategia politicii în domeniul educației și învățământului are ca reperi:

- crearea mediului educațional favorabil accesului la valorile culturii și civilizațiilor europene;
- acceptarea și respectarea valorilor Uniunii Europene;
- crearea deschiderii spre acceptarea interferențelor cu valorile culturii și civilizațiilor neeuropene;
- cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene;
- întărirea identității naționale și acceptarea alterității;
- cooperarea și colaborarea cu țările lumii pentru securitate, pace și prosperitate.

Agenții educativi, părinții, învățători, profesori, mentori, trebuie să aibă deschiderea și pregătirea necesară pentru a favoriza copiilor și tinerilor asimilarea valorilor culturii și civilizației naționale și europene, cunoașterea și respectarea valorilor culturilor și civilizațiilor neeuropene.

Copiii și tinerii trebuie să înțeleagă și să accepte faptul că dobândirea cetățeniei europene înseamnă aderarea la valorile promovate și respectarea lor, că a fi europeni înseamnă a merge în Europa și a aduce Europa acasă prin performanțele proprii, a se comporta ca reprezentanți ai naționalităților sau etniilor cărora le aparțin, dar în spirit european, a gândi european, păstrându-și identitatea națională. Ei trebuie pregătiți pentru a-și cunoaște drepturile, dar și obligațiile, pentru a face față concurenței profesionale, pentru a se afirma în condiții de competitivitate.

Integritatea europeană este o provocare atât pentru țările membre cât și pentru cele ce aspiră la un asemenea statut. Acestei provocări i se poate răspunde prin educația în spiritual valorilor europene și al integrării europene ce poate fi considerată o componentă a “noilor educații”, dar și un principiu al educației integrale.

Paradigma educației în spiritual valorilor europene și al integrării europene, cu dezideratele ei, oferă perspectivele conceperii și punerii în practică a politicii educaționale direcționate de scopuri și obiective.

Politicele și strategiile de asigurare a calității în sistemul național de învățământ din România vor fi permanent corelate cu orientările și acțiunile promovate la nivel european și mondial.

Ministerul Educației, prin politicile promovate și prin strategii specifice de aplicare a acestora, asigură cadrul de realizare a calităților serviciilor educaționale, toate eforturile fiind concentrate pe linia creșterii calității și a compatibilizării sistemului de învățământ românesc cu sistemul european, însă pentru ca strategia de reformă a învățământului românesc să aibă cu adevărat succes este nevoie ca ea să aibă în vedere toate nivelurile învățământului, de la cel preșcolar la post-universitar.

BIBLIOGRAFIE

1. Rodica Șovar-*Educația timpurie între deziderat și realitate*-Revista Învățământului Preșcolar nr. 3-4/2006
2. Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului-*Revista Învățământului Preșcolar*, nr. 3/2007

**PROIECT EDUCAȚIONAL
VIAȚA FĂRĂ VIOLENȚĂ
“19 ZILE DE ACTIVISM PENTRU PREVENIREA ABUZULUI ȘI VIOLENȚEI
ÎMPOTRIVA COPIILOR ȘI TINERILOR, 1-19 NOIEMBRIE 2021”**

**PROF. LAȚIU CAMELIA-LUCIA
LICEUL TEHNOLOGIC TIMOTEI CIPARIU BLAJ**

Federația Internațională a Comunității Educative din România are o tradiție recunoscută în participarea la această campanie.

În acest sens, FICE România a inițiat a serie de parteneriate, convenții cu actori comunitari, cu reprezentanți ai instituțiilor ce activează în domeniu (protecția copilului, poliție, justiție, învățământ, sănătate), cu organizații neguvernamentale, cu asociații de tineri și de părinți.

FICE-ROMANIA s-a înscris cu activități pentru campania „19 zile de activism pentru prevenirea abuzului și violenței împotriva copiilor și tinerilor, 1-19 Noiembrie 2017”.

Campania urmărește să genereze un larg interes, multi-sectorial și activități pentru crearea unei culturi a prevenției, care să servească drept platformă de mobilizare și să educe publicul larg, organizațiile, grupurile țintă, media, guvernele în a lua atitudine pentru eliminarea practicilor violente și abuzive.

Cazurile de violență în școlile din România și în mediu familial sunt într-o creștere alarmantă. Complexitatea fenomenului ne determină să vorbim nu numai de violența în școli, ci și despre violență în general, dat fiind faptul că între acestea există o legătură de determinare. Pe de o parte, de cele mai multe ori, copilul ia primul contact cu violența în sânul familiei sale, extinzând apoi comportamentele violente asupra altor persoane din mediul extra-familial (grup de prieteni, școală etc.), pe de altă parte comportamentele violente învățate în mediul extra-familial (de multe ori pe fondul neglijării copilului) se răsfrâng asupra membrilor familiei.

Vorbim despre violență atunci când elevii se lovesc, se împing, se amenință fizic, se intimidează, iau cu forța obiecte ale celorlalte. Pun porecle umilitoare, discriminează, sunt agresivi cu profesorii, folosesc telefonul și internetul pentru mesaje jignitoare despre alți copii sau cadre didactice. Atunci când profesorii își pierd răbdarea, controlul, când amenință, utilizează pedepsele fizice, ironia sau umilirea.

Statisticile atrag atenția că, deși, poate părea firesc ca actele de violență în școli să fie în număr mare în rândul băieților, violența promovată de fete în școală este în creștere rapidă. Violența în școli este de obicei orientată și către elevii din clasele gimnaziale, dar mai ales cele de liceu. Profesorii sunt de asemenea victime ale violențelor școlare. Din cauza acestei stări de tensiune, calitatea învățământului este din ce în ce mai afectată. Educația inadecvată poate duce la delincvență, comportament antisocial și acte criminale. Aceste trei efecte secundare duc și la violența fizică. Tocmai astfel de proiecte vin să susțină, prin participarea specialiștilor noștri, implicarea directă a elevilor în combaterea comportamentului antisocial la orele de curs și identificarea de soluții de prevenire a violenței împreună cu dascălii lor².

În cadrul școlii am desfășurat mai multe proiecte din categorie proiectelor de resurse educaționale deschise RED. Resursele educaționale deschise sunt mijloace de învățare adaptate la nevoile specifice ale procesului instructiv-educativ, disponibile gratuit. Din această categorie fac parte diferite tipuri de materiale de învățare, suporturi de curs, proiecte, experimente și demonstrații, dar și programe școlare, ghiduri pentru profesori sau alte materiale educaționale (articole, module, prezentări ce acoperă atât sfera curriculară, cât și cea extracurriculară etc.). Cadrele didactice pot propune materiale educaționale proprii, în format

² Angela Carmen Plăcintar, *Comunicare și relaționare pozitivă*, Editura Aurel Vlaicu, Arad, 2008.

electronic, cu respectarea legislației în vigoare privind proprietatea intelectuală/dreptul de autor. Evaluarea și selecția resurselor se desfășoară la nivelul inspectoratelor școlare, în consiliile consultative de specialitate. Procesul de evaluare și selecție a resurselor educaționale deschise se va derula cu ritmicitate, cel puțin o dată pe lună, în funcție și de frecvența și numărul materialelor educaționale depuse. O structură unitară de organizare va permite ulterior integrarea colecțiilor de resurse din fiecare județ în Biblioteca Școlară Virtuală, a cărei realizare Ministerul Educației și-a asumat-o până la finalul actualului exercițiu de finanțare din fonduri europene (2014-2020), alături de Platforma Școlară de e-learning.

Scopul proiectului vizează dezvoltarea unor structuri și mecanisme de informare, formare, monitorizare și comunicare la nivel local și zonal în domeniul prevenirii și combaterii fenomenelor de violență în școală, în vederea dezvoltării capacității instituționale. În același timp proiectul urmărește identificarea problemelor cu care se confruntă elevii și găsirea unor mijloace adecvate de soluționare a acestora. Temele propuse vor avea un caracter educativ-preventiv referitoare la siguranța personală și la consecințele săvârșirii de infracțiuni, în special a celor cu violență. Pe de altă parte proiectul vizează îmbunătățirea capacității școlii de a se mobiliza și de a mobiliza părinții și comunitatea locală pentru implicarea mai activă în rezolvarea actelor de violență în școală și acasă, precum și diminuarea sau eliminarea cauzelor care le declanșează³.

În același timp proiectul urmărește identificarea problemelor cu care se confruntă elevii și găsirea unor mijloace adecvate de soluționare a acestora. Temele propuse vor avea un caracter educativ-preventiv referitoare la siguranța personală și la consecințele săvârșirii de infracțiuni, în special a celor cu violență. Pe de altă parte proiectul vizează îmbunătățirea capacității școlii de a se mobiliza și de a mobiliza părinții și comunitatea locală pentru implicarea mai activă în rezolvarea actelor de violență în școală și acasă, precum și diminuarea sau eliminarea cauzelor care le declanșează.

Grupul țintă: elevii claselor I-IX din cadrul școlilor implicate în derularea proiectului, cadrele didactice precum și comunitatea locală.

Parteneri:

FICE-ROMÂNIA

Liceul Tehnologic “Timotei Cipariu” Blaj

Centrul de Zi „Famila 2004”

Școala Gimnazială „Ion Pop Reteganul” Sîncel

Colaboratori: diriginții claselor implicate în proiect, reprezentanți ai Poliției locale.

Activități

Vizionare film Dezbate violența școlară

(Filmul poate fi vizionat la adresa: <http://vimeo.com>)

„Violența naște violență!” prezentare PPT

“Cum combatem violența?”-dezbateri

“Diferențele – surse de conflict?”-discuții

“De la violența verbală la violența fizică”-dezbateri

“Violența în imagini”-prezentare ppt

“Violența verbală în rândul elevilor”-discuții libere

“Violență și armonie”-dezbateri

“Oferă un exemplu bun!”

“Ce faci când ești victima unui atac de violență?”

“Pauzele dintre orele de curs și violența”

“Cum promovează televizorul violența?”

³ Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004

Aplicare de chestionare

Rezultate așteptate:

- a) Cunoașterea permanentă a stării de siguranță existentă în unitatea școlară;
- b) Identificarea formelor de manifestare a comportamentelor antisociale ale elevilor, în special a manifestărilor agresive;
- c) Cunoașterea de către elevi a prevederilor legale privind minoritatea și consecințele juridice asociate săvârșirii de infracțiuni sau alte fapte antisociale;
- d) Cunoașterea de către elevi a măsurilor de prevenire a criminalității în vederea reducerii riscului victimei;
- e) Reducerea numărului de elevi implicați în comiterea de infracțiuni, atât în calitate de victime, cât și de autori.

Bibliografie

Angela Carmen Plăcintar, *Comunicare și relaționare pozitivă*, Editura Aurel Vlaicu, Arad, 2008
Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

ACTIVITATEA OUTDOOR ȘI ȘCOLARUL MIC

PROF. ÎNV. PRIMAR, LAZĂR MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CRISTOFOR SIMIONESCU” PLOPENI

Constantin Cocoș a spus în Doxologia că „Omul învață să se comporte în modul lui specific de a fi din mai multe pricini (pentru el, pentru cei de lângă el, pentru societate) și prin intermediul mai multor instanțe (familie, școală, grupul de prieteni, comunitate, structuri asociative.” Conform spuselor sale, activitatea școlară este săracă dacă nu este completată cu educația de tip outdoor, conferind consistență, întărire, fiind o sursă de revigorare a actului educativ.

Educația outdoor se adresează tuturor celor trei niveluri de învățare: nivelul acumulării de cunoștințe (cognitiv), nivelul deprinderilor fizice (motric) și cel al individualizării unor trăsături de comportament (afectiv). Aceasta presupune educația în aer liber, care poate include educația pentru mediu, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, ș. a. Trebuie să conștientizăm că bucuria de a învăța sau învățarea prin explorare determină o stare de bine, produce o stare emoțională care favorizează asimilarea de informații, e o modalitate de a consolida sau exersa diferite cunoștințe și deprinderi., oferind copiilor o altfel de învățare, o alternativă atractivă și interesantă. Consider că nu trebuie să ne reducem la activități de ecologizare, deplântat puietii, ci trebuie să extindem aria de confort pentru a descoperi învățarea în mediul natural. Nu mai spun că astfel de activități implică colaborarea cu ceilalți colegi, dezvoltă gândirea divergentă și convergentă, prin creativitate și descoperirea soluțiilor, stimulează mișcarea, ne oxigenează, dezvoltă competențele lingvistice, fac asocieri și paralelisme cu ușurință. Participanții la educația outdoor sunt plasați în mediul fizic și social unic, primesc o serie de provocări, care pot duce la incertitudine la început, ca mai apoi să se redescopere, iar prin perseverență, abilități și competențe învățate, acestea sunt rezolvate, determinând autocunoașterea și dezvoltarea personalității.

Fondatorul primei școli de Educație Experimentală Outdoor-Outward Bound-în 1941 este filosoful și pedagogul german, Kurt Hahn, care are ca model educațional următorul citat: „Consider că principala sarcină a educației este să asigure supraviețuirea următoarelor calități: o curiozitate inovatoare, o voință invincibilă, tenacitate în atingerea țelului, lepădare de sine și deasupra tuturor: compasiune!” În prezent Outward Bound este cea mai mare organizație mondială de educație prin aventură programată, cu filiale în 35 de țări. Termenul „outdoor” provine din limba engleză, presupune activități în afara „ușii”, în exterior, care înlocuiesc cărțile, auxiliarele, planșele, dezvoltând spiritul practic și adaptarea la situațiile concrete de viață.

Având în vedere situația epidemiologică actuală, împreună cu copilașii mei de clasă pregătitoare am ieșit în curtea exterioară să explorăm și să fixăm câteva cunoștințe, priceperi și deprinderi însușite anterior. Am cules crenguțe care semănau cu trunchiul uman, am numărat flori/ petalele florilor, am făcut mulțimi mai mici, mai mari de pietricele, le-am numărat, sortat după diferite criterii, ca mai târziu, în sala de clasă să le pictăm, am făcut un concurs de ghicitori care aveau ca răspuns lucruri din mediul nostru înconjurător, iar „pedepsele” reprezentau diverse exerciții fizice, am pipăit simțind textura frunzelor/ ierbii/ cojii copacilor, am descoperit lucruri după anumite criterii: culoare, mărime, formă, am sesizat diverse sunete din jurul nostru, fixând onomatopeele. Am descoperit diferite obiecte care încep cu o literă inițială dată sau cuvinte formate din una, două sau trei silabe. În final, așezați în cerc, păstrând distanța corespunzătoare, am intonat cântecelul „Câte unul pe carare”, folosind și mișcarea sugerată de text. Copiii au fost încântați de activitate și se citea satisfacția lucrului împlinit și bucuria pe chipul lor gingaș.

Mediul și metoda în sine încurajează autodisciplina, materialele din natură se adresează tuturor simțurilor și ajută la o învățare totală, iar copilul poate lucra acolo unde dorește, singur sau în grup. Activitățile outdoor contribuie la completarea procesului de învățare.

- „ *CE BINE E ÎN SÂNUL NATURII!*” – *GUSTAVE FLAUBERT*
- „ *OAMENII NU ÎȘI MAI DAU SEAMA DE BUCURIA DE A TRĂI, PENTRU CĂ NICI NU MAI ȘTIU SĂ PRIVEASCĂ MINUNILE NATURII.* ”-*CONSTANTIN BRÂNCUȘI*

RELAȚIA EDUCATOR-COPIL ÎN CENTRELE DE EDUCAȚIE TIMPURIE DIN REGGIO EMILIA

**FLORIANA MITRICĂ, ȘCOALA GIMNAZILĂ "VIRGIL MAZILESCU",
CORABIA, OLT**

Comparativ cu sistemul de învățământ din România, unde educatoarea este cea care dirijează și conduce întregul proces de învățare, abordarea Reggio Emilia pune accentul pe faptul că educatorul este un partener în acest proces și că înainte de a începe acest lucru, cadrul didactic trebuie mai întâi să observe amănunțit copilul pentru a putea alege activitățile și contextele de învățare potrivite acestuia.

Această abordare este îndreptată spre copil, considerând că învățarea trebuie să aibă sens pentru a fi eficientă și semnificativă. Astfel aici, punctul de vedere al unui copil este pe deplin respectat și acesta este permanent încurajat să urmeze propriul drum educațional.

Echipa de profesori, formată din două sau trei educatoare, o specialistă în pedagogie și o specialistă în arte plastice, propun copiilor activități în funcție de interesele și dorințele copiilor, astfel încât întregul proces de învățare este unul plăcut, atractiv, stimulat și natural. Natura este un laborator de valoare. Cunoașterea tehnicilor de grafică, de pictură etc, permit educatoarei să popună copiilor scenarii diverse.

Educatoarea are aici rolul de a observa și de a nota permanent evoluția copilului pe tot parcursul procesului instructiv-educativ, însă și de a-i ghida învățarea prin activitățile gândite și concepute pentru acesta, astfel încât copiii să învețe împreună cu alți colegi și chiar unii de la alții. Educatoare oferă sprijin, nu oferă soluția și observă în permanență progresul copilului. Tema propusă nu trebuie imediat finalizată ci trebuie să fie diversificată și variată cât mai mult.

Cercetând și descoperind împreună cu alți colegi, aceștia ajung să-și pună singuri întrebări, trăiesc situații noi, au experiențe noi, formulează teorii și ipoteze considerate satisfăcătoare pentru a explica fenomenele, procesele observate sau pentru transmiterea ideilor și sentimentelor proprii.

Conform acestei abordări, copilul ia parte la propria învățare, este autor, chiar parte activă în procesul de învățare și care se realizează în funcție de interesele sale, de contribuția sa, de implicarea, creativitatea, imaginația, curiozitatea, întrebările și interpretările sale.

Educatoarea, cunoscând foarte bine nivelul și interesele copilului, organizează pentru acesta contexte de învățare care să-l ajute să treacă la nivelul următor de dezvoltare și cunoaștere. Astfel, educatoarea lucrează cu grupuri mici de copii, de câte 4-5 copii maxim per educatoare, ceea ce-i permite acesteia să observe și să acorde atenție fiecărui copil.

În același timp, i se oferă copilului posibilitatea de a interacționa cu copiii, cu ceilalți membri ai grupului, dar și să-și aducă contribuția în cadrul acestuia.

Activitățile creative cum ar fi cele de pictură, desen, modelarea lutului etc, fac parte din procesul de manifestare a creativității, imaginației, a individualității fiecărui copil, astfel încât accentul se pune pe procesul creativ și nu pe rezultatul final, pe produsul finit, așa cum se întâmplă la noi, aici neexistând presiune sau comparații între lucrări sau copii. Ceea ce se urmărește este mai degrabă aflarea modului de gândire și exprimare al fiecărui copil și nu realizarea obiectului în sine. Aici copiii nu devin artiști, nu copiază lucrările colegilor, nu greșesc, ci crează conexiuni între lucruri, dezvoltă un ochi sensibil.

Loris Malaguzzi, fondatorul acestei abordări, pornește de la ideea că fiecare copil este o ființă capabilă, curioasă, cu un imens potențial de a învăța și de a interpreta mediul în care trăiește.

În viziunea lui Malaguzzi, percepția adultului față de copil, va influența modul de a interacționa, de a-l aborda, motiv pentru care educatoarea trebuie să vizeze în primul rând observarea și notarea permanentă a copilului pentru a înțelege potențialul copilului, precum și dorințele și interesele acestuia.

Astfel, în procesul de învățare, educatoarea este practic un regizor care pune la dispoziția copilului, pentru a fi explorate, diferite materiale fie naturale pe care le ia din mediul înconjurător, fie hârtie, carton, cărbune, materiale reciclabile cu diverse forme sau texturi, astfel încât aceștia să le folosească în diferite activități și care pot fi interpretate și folosite în diverse scopuri și moduri, aici, natura fiind un important furnizor de mistere ce necesită a fi descoperite de către curioși.

Scopul principal este să dea oportunitatea copilului de a-și manifesta în mod liber creativitatea, imaginația, de a face legături și conexiuni, de a-și exprima procesul unic de gândire și de interpretare a lumii.

EDUCAȚIE PENTRU OCAUTONOMIE DELIMITĂRI CONCEPTUALE

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR
IONELA VICTORIȚA MITROI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HERĂSTRĂU, BUCUREȘTI, SECTOR 1

Termenul de autonomie a început să fie folosit și la noi destul de des, în diferite domenii de activitate. Pornind de la sensurile care i se atribuie acestui termen, se pune accentul pe dezvoltarea personalității umane din era democrației. Benson și Voller (1997, p. 192), concluzionează că autonomia presupune un anumit grad . de libertate și independență, capacități, deprinderi sau tehnici de autoorganizare, autoconducere și autoevaluare.

O definiție care mi-a atras atenția și pe care o consider eficientă pentru ceea ce ne dorim să dezvoltăm la elevii noștri spune despre autonomie că „reprezintă abilitatea de a gândi, a simți, a lua decizii și a acționa de unul singur” (Steinberg, 1999, p. 33-52) precum și „ libertatea unei persoane de a-și aranja viața în concordanță cu propriile dorințe și valori”(A. Sipos, H. Barratt, 2005, p. 29).

Din punct de vedere filosofic autonomia este pusă în corelație cu eteronomia iar împletite rezultă „ o aspirație general-umană spre libertatea de decizie asumată, organizațional și individual, în contextul conștientizării unor constrângeri exigente, cu caracter obiectiv de ordin natural și social”. (Cristea, 2015, p. 182)

Autonomia este definită din punct de vedere pedagogic "obiectiv general al educației și instructiei, termen sinonim cu cei de emancipare și autodeterminare. Prin autonomie i se acordă subiectului posibilitatea de a-și realiza și construi universul independent, în cadrul legilor morale de baza" (N. Schaub, K. G. Zenke, 2001, p. 27), în timp ce P. P. Neveanu definește ca "modalitatea de a fi a unui organism, persoana (sisteme în general) care funcționează independent, se determină pe baza propriei sale structuri, a legilor sale interne". Se vorbește despre autonomie încă de la Kant, iar, conform aceluiași autor, ea reprezintă "libertatea omului care, prin efortul propriilor sale reflexii, își da sînsi principii de acțiune. În psihologia contemporană autonomia are sens apropiat de cel de autodeterminare, mijlocita prin reglaj constient". (P. P. Neveanu, 1978, p. 96).

Valorificând definițiile citate mai sus, consider că dezvoltarea autonomiei elevilor produce autoînvățare eficientă, motivație pentru învățare și cunoașterea limitelor proprii.

INOVAȚIE ÎN ACTIVITĂȚILE DE DEZVOLTARE A LIMBAJULUI DIN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. ÎNV. PREȘC. DR. DIANA MIHAELA MOJOLIC
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 30 “MUGUREL”, ORADEA

Tehnologia, internetul ne însoțește peste tot în viața de zi cu zi, atât pe noi ca educatori, cât și pe copii, pentru unii devenind o modalitate de petrecere a timpului liber. De foarte mare ajutor și cu mari beneficii în activitatea didactică, însă utilizată irațional tehnologia, ne conduce spre rutină și rigiditate, fiind la îndemâna tuturor de multe ori nu prezintă interes, mai mult produce agitație.

Cu scopul captării atenției copiilor, cadrul didactic trebuie să fie inovativ, să găsească cele mai variate, atractive și interesante metode, procedee și mijloace de realizare a activităților instructiv – educative.

Conform ”Suportului pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează Curriculumul pentru educație timpurie”, 2019, p. 13: în cadrul activităților de dezvoltare a limbajului în grădinița de copii, cadrul didactic are în vedere stăpânirea exprimării orale și scrise a copiilor, ca abilitate de înțelegere a comunicării verbale și scrise. De asemenea, se apreciază că prin ascultare și exprimare în situații de grup, preșcolarii devin capabili să exploreze experiențele altor persoane, să vorbească și să se exprime cu încredere, clar și fluent.

Printre metodele inovative utilizate în educația timpurie, pentru realizarea activităților de dezvoltare a limbajului sunt: șorțul povestitor, covorul povestitor (racontapis), mănușa povestitoare, povestirea în făină, toate acestea concretizându-se în arta povestirii sau storrtelling: arta de a spune o poveste fiind cea mai atractivă modalitate de a preda, de a transmite o informație sau valori educative și ea poate fi accesibilă la orice vârstă pentru persoane de orice nivel (<https://atelierdecuvinte.ro/arta-povestirii>).

Covorul povestitor (racontapis în franceză) este distractiv, dar nu este o jucărie, este povestit, spus, un suport pentru poveste, deși este folosit cu copiii, nu este un covoraș pentru activități. Prin intermediul acestora se realizează o punte de legătură între copil și carte, concept de anvergură educațională, apare în fața copiilor ca o lume mică, în miniatură, foarte jucăușă care îl face pe copil deosebit de receptiv la călătoria propusă, o poveste: care înseamnă a asculta, a citi, a povesti. (<http://racontetapis.free.fr/utilisation.html>)

Șorțul povestitor este o metodă inovativă, incitantă care solicită intelectual copiilor, realizat din material textil, viu colorat, cu elemente detașabile, de dimensiuni medii, și buzunar atașat din care sunt scoase elementele. Această metodă contribuie la dezvoltarea atenției distributive, a simțului creativ, a limbajului expresiv, coerent și corect (<https://edict.ro/metode-inovative-folosite-in-cadrul-d-l-c/>)

Una dintre metodele utilizate recent și cu succes la clasa este mănușa povestitoare.

Realizată din material textil, pe fiecare deget se așează câte un element reprezentativ din poveste, participând astfel la dezvoltarea limbajului, cultivarea atenției, a spiritului de observație. Chiar dacă este de dimensiune mai mică decât covorul povestitor și șorțul povestitor, are la fel de mare impact și poate fi utilizat în orice moment al unei activități integrate. De asemenea aceste metode pot fi utilizate atât în sistemul de învățământ tradițional, fie în alternativele Freinet, Montessori, Step by Step și constituie metode inovatoare în predarea activităților din cadrul Domeniului Limbă și Comunicare în educația timpurie.

Bibliografie

1. MEN, 2019, CURRICULUM PENTRU EDUCAȚIA TIMPURIE (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani), București
2. MEN, 2019, Suport pentru explicitarea și înțelegerea unor concepte și instrumente cu care operează CURRICULUMUL PENTRU EDUCAȚIE TIMPURIE, București
3. www.atelierdecuvinte.ro, accesat: 30. 05. 2022
4. www.edict.ro, accesat: 31. 05. 2022
5. www.racontetapis.free.fr, accesat: 30. 05. 2022

METODE MODERNE DE ÎNVĂȚARE ACTIVĂ

IULIANA MORARU ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IORDACHE CANTACUZINO” PAȘCANI/ STRUCTURA ȘCOALĂ GIMNAZIALĂ LUNCA

Despre învățarea activă

Metodele care promovează învățarea activă sunt metodele care implică fiecare elev din clasă în procesul de învățare. Învățarea activă este asociată cu conceptul de „a învăța făcând”-„learning by doing”. Orice activitate care încurajează implicarea elevului în procesul de învățare este „activă”. Ea contribuie la dezvoltarea gândirii critice și poate fi utilizată într-una sau mai multe din fazele lecției.

Turul galeriei O metodă folosită cu succes în clasă, în recapitularea și consolidarea cunoștințelor, este Turul galeriei. Aceasta presupune parcurgerea unor anumiți pași: brainstorming individual; interviu de grup; producerea planșelor; susținerea produselor de către un raportor; afișarea produselor; efectuarea turului galeriei; dezbateră. Elevii lucrează în grupe de câte 3-4. Fiecare grup își alege sau primește o anumită temă din subiectul propus, dar pot avea aceeași temă toate grupurile. Un secretar, ales de elevii grupei, notează rezultatul brainstormingului pe o coală de hârtie, folosind markere de culori diferite. Șeful grupei susține tema realizată în fața celorlalte grupe. Posterele sunt apoi expuse în diferite locuri din clasă, accesibile elevilor și situate la anumite distanțe. După expunerea produselor realizate, fiecare grupă examinează cu atenție produsele celorlalte grupe. Grupele se rotesc, se discută și se notează comentariile, întrebările, neclaritățile.

După turul galeriei, fiecare grupă răspunde la întrebările celorlalți, clarifică aspectele solicitate, apoi își reexaminează propriile lucrări.

În acest mod, prin feed-back-ul oferit de colegi, are loc învățarea și consolidarea unor cunoștințe, se valorizează produsul activității în grup și se descoperă soluții alternative la aceeași problemă. Atmosfera din clasă trebuie să le permit să gândească critic, iar elevii trebuie să creadă că opiniile lor au valoare.

Proiectul este o modalitate de organizare a învățării care permite parcurgerea unor activități de învățare interdisciplinare și transdisciplinare, centrate pe elevi, ancorate în problemele practice ale vieții de zi cu zi.

Un avantaj al proiectului este faptul că elevii pot fi motivați să se angajeze responsabil în propria învățare, având posibilitatea să își urmeze propriile interese și să caute răspunsuri la propriile întrebări, să decidă ei înșiși cum să caute răspunsuri și cum să rezolve probleme. Elevii aplică și integrează conținutul unei anumite discipline în diferite momente ale realizării proiectului.

Realizarea proiectului dă sens și semnificație cunoștințelor datorită gradului de aplicabilitate imediată. Abilitățile pe care le dezvoltă proiectul sunt abilități de lucru necesare în lumea reală, abilități cerute de angajatori la locul de muncă. (abilitatea de a lucra în echipă, de a lua decizii bine fondate, de a avea inițiativă, de a rezolva probleme complexe.)

De asemenea, realizarea proiectului, mai ales în etapa de documentare, deseori impune ieșirea din perimetrul școlii, căutarea de resurse materiale sau sprijin în comunitate. Aceste ocazii sunt valoroase pentru că atât elevii, cât și profesorii au posibilitatea să stabilească relații de colaborare cu membrii comunității, iar produsele proiectului vor putea fi prezentate acestora, precum și părinților, ocazie foarte bună de a întări relațiile dintre școală și comunitate.

Tehnica mozaic de învățare prin cooperare promovează un proces mai bun de învățare, îmbunătățește motivația elevilor și permite ca un volum mai mare de conținut să fie studiat și împărțit de membrii unui grup. Tehnica mozaic a fost elaborată inițial de Elliot Aronson și studenții săi.

Tehnica asigură:

- ✓ O modalitate eficientă de învățare a conținutului,
- ✓ Ascultare, implicare și empatie,
- ✓ Interdependență între elevi,
- ✓ Interacțiune între elevi.

Elevii sunt împărțiți în grupuri mici de câte 5-6 membri. Sarcina fiecărui grup este de a învăța despre un aspect al unui subiect și de a deveni „experți” în acel subiect. În acest grup de experți, elevii efectuează activități de investigare împreună și creează prin colaborare un raport sau o prezentare. De

asemenea fiecare elev răspunde individual și le va preda ulterior și celorlalți o parte din conținut. După ce elevii au devenit „experti” sunt redistribuiți într-un alt grup. Fiecare grup nou este format din „experti” din grupurile inițiale. Sarcina fiecărui „expert” este de a preda celorlalți membri ai grupului conținutul studiat. Luarea de notițe și întrebările sunt strategii care pot fi folosite de toți membrii grupului pentru a înțelege informațiile mai bine. După ce toți „experti” au efectuat prezentările, fiecare membru al grupului a învățat cinci sau șase noi aspecte ale subiectului și este pregătit să susțină un examen, să scrie un eseu sau să se grupeze cu un alt „expert” pentru a crea o prezentare multimedia.

Investigația în grup este o metodă des utilizată în cooperare. Profesorul(sau elevii) aleg o temă vastă, motivantă și interesantă pentru a fi investigată. Tema trebuie să se preteze la investigații sub diferite aspecte sau să poată fi împărțită în secțiuni. Profesorul prezintă tema și expune colecția de materiale preliminare. Elevii trec în revistă materialele, pun întrebări și împart tema în secțiuni. Elevii se înscriu sau se organizează, în orice altă manieră, în grupe de cercetare și își planifică investigația. Profesorul circulă printre ei și le poate cere un plan scris. Membrii fiecărui grup se reunesc pentru a vedea dacă rezultatele cercetării lor acoperă, în mod satisfăcător, tema sau secțiunea. Cercetarea poate dura câteva minute sau câteva zile. Profesorul trece printre ei pentru a se asigura că fiecare are un rol bine stabilit în grup.

Grupurile pregătesc o prezentare care va fi făcută în fața întregii clase. Membrii grupurilor decid care sunt rezultatele cele mai importante ale investigației lor. Prezentările trebuie să fie active și interesante și trebuie să îi implice pe toți membrii grupului. Ele pot consta în explicații, reprezentări grafice, etc. Grupurile își fac prezentările și își discută produsul.

Pe tot parcursul aplicării acestor metode, cadrul didactic trebuie să se abțină de la intervenții, dându-le posibilitatea elevilor să ia propriile decizii, chiar dacă vor comite uneori greșeli.

Bibliografie

Flueras V-Teoria și practica învățării prin cooperare, Cluj-Napoca 2005

Stanciu, Mihai-Didactica postmodernă. Fundamente teoretice, Suceava, 2003

MOBILIZAREA OROFACIALĂ VS. ANTRENAREA MOTORIE CLASICĂ A COMPONENTELOR APARATULUI FONOARTICULATOR ÎN TERAPIA TULBURĂRILOR DE LIMBAJ ȘI COMUNICARE

**PROF. PSIHOPEDAGOG-LOGOPED ANGELICA MURGULY
C. S. E. I. VIȘEU DE SUS**

Antrenarea motorie a aparatului fonoarticulator reprezintă o abilitate de bază în terapia tulburărilor de limbaj și comunicare. Antrenarea acestei abilități presupune acțiuni, jocuri și mișcări concrete de stimulare a grupelor musculare implicate în procesul fonator și articulator. Aceste exerciții au ca scop principal:

- creșterea tonusului muscular;
- creșterea elasticității componentelor aparatului fonoarticulator (față, mandibulă, obraji, limbă, buze, văl palatin);
- pregătirea din punct de vedere organic și funcțional pentru emiterea și corectarea sunetelor distorsionate.

Pentru emiterea corectă a fiecărui sunet, se realizează o poziție specifică a elementelor aparatului fonoarticulator cu mișcări sincron, dar și cu participarea corespunzătoare a respirației, iar abaterea de la acestea, din anumite motive, determină distorsiunea pronunției. Pentru a fi eficiente, în terapia logopedică, subiectul trebuie învățat să adopte o poziție corectă a aparatului fonoarticulator, ceea ce presupune existența unei metodologii adecvate.

Pentru dezvoltarea motricității organelor fonoarticulatorii, se recomandă o serie de exerciții ce se referă la dezvoltarea mișcărilor expresivității faciale, realizate în mod diferențiat, în funcție de caz.

Antrenarea aparatului fonoarticulator se realizează prin exerciții de gimnastică fonoarticulatorie. Gimnastica fonoarticulatorie este o metodă folosită în activitatea logopedică și cuprinde mai multe serii de exerciții de gimnastică facială, linguală, mandibulară, velo-palatală și labială care trebuie executate ritmic deoarece, pe lângă antrenarea și tonifierea segmentelor aparatului fonoarticulator, au și menirea de a introduce ritmul în vorbirea copiilor.

Tulburarea orofacială miofuncțională este o categorie diagnostică nouă, distinctă, de tulburare de limbaj și comunicare.

Tulburările miofuncționale se referă la acea categorie diagnostică ce presupune interferarea cu dezvoltarea musculaturii și a oaselor feței, cu implicații asupra abilităților de: hrănire/alimentare, respirație, vorbire și înghițire.

Conceptele care stau la baza mobilizării orofaciale sunt terapia senzoriomotorie orală, tehnica masajului orofacial (Castillo Morales), tehnica Bobath (metoda de reeducare neuromotorie) și nu în ultimul rând educația continuă.

Tehnica masajului orofacial este o tehnică de intervenție ce se dovedește a fi utilă în practica logopedică a subiecților care prezintă tulburări orofaciale de natură miofuncțională. Aplicarea acestei tehnici de masaj orofacial are un real impact în:

- creșterea tonusului muscular la nivel facial;
- îmbunătățirea coordonării mișcărilor de la nivel facial și de la nivelul cavității bucale;
- creșterea tonusului muscular la nivel orofacial și lingual;
- îmbunătățirea deglutiției și masticăției;
- creșterea nivelului de conștientizare a mișcărilor și poziției organelor fonoarticulare.

Antrenarea grupelor musculare și coordonarea acestora au drept țintă restabilirea corectă a posturii cavității bucale în vederea articulării corecte a sunetelor și pentru asigurarea unei respirații orale și nazale, verbale și nonverbale funcționale.

Tehnica masajului orofacial adaptată de Biber (2012, 2013) după Castillo Morales se adresează mai multor categorii de subiecți: nou-născuți cu dificultăți de înghițire, copii cu hipotonie musculară, cu tulburări neurologice, dar și adulților.

Castillo Morales a descris puncte motorii la nivelul feței, care stimulează, provoacă răspunsuri:

- punct nazal superior
- punct nazal inferior
- punct al aripii nasului
- punct la nivelul comisurilor bucale
- punct în partea externă a ochiului
- punct al bărbiei
- punct sub planșeul bucal

Studiile și cercetările în domeniu arată efectele pozitive pe care le au tehnicile de stimulare orofacială în contextul sindromului Down, întârzierilor în dezvoltarea limbajului, paraliziei cerebrale, disfagiei orofaringiene și asupra abilităților articulatorii și comunicaționale. Tehnica permite o intensificare a activității musculare a copiilor, variind până la complexul orofacial și, de asemenea, direcționează atenția asupra unor zone senzoriale importante.

Scopul mobilizării orofaciale este acela de: detensionare a structurilor musculare, relaxare și reducere a spasmelor, stimulare a structurilor nervoase de la nivelul feței, dobândire a controlului muscular.

Astfel, pentru dezvoltarea motricității la nivelul aparatului fonoarticulator, care ar avea ca finalitate îmbunătățirea articulației, masticăției și deglutiției se propune utilizarea tehnicii masajului orofacial.

Bibliografie:

- Bodea Hațegan C., Logopedia: Terapia tulburărilor de limbaj. Structuri deschise, Ed. Trei 2016
Bodea Hațegan C., Talaș D., Tulburările orofaciale miofuncționale (Orofacial myofunctional disorders), Medichub media 2019
Gherguț A., Sinteze de psihopedagogie specială. Ediția a III-a, Ed. Polirom, 2016
Suport de curs – Intervenții Logopedice Specifice: Mobilizarea Orofacial

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

PROF. ÎNV. PRIMAR, AURELIA NECULA

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile. Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ ;
 - valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
 - organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
 - formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
 - au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.
- Printre **efectele majore** pe care le produc **proiectele educative**, se pot menționa:
- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
 - stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
 - creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
 - reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
 - creșterea ratei promovabilității școlare;
 - asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
 - ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
 - formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
 - asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
 - transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

EDUCAȚIE ȘI ÎNVĂȚĂMÂNTUL INCLUZIV

PROF. LAURA OBREAȘCU

Abordând problema integrării copiilor cu handicap din perspectiva deschiderii structurilor de educație către includerea și sprijinirea acestor copii și a tuturor copiilor în ansamblu, s-a conturat o nouă orientare în sistemul de educație contemporan, și anume educația pentru toți. Acest tip de educație este conceput ca un sistem de instrucție și educație pus în slujba copiilor cu deficiențe și cu cerințe educative speciale, desfășurat în școli și clase ale învățământului obișnuit, în care sunt incluși acești copii; educația pentru toți presupune un proces permanent de îmbunătățire, de adaptare a instituției școlare pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor copiilor din cadrul unei comunități.

Educația pentru toți apare ca un mijloc de îmbunătățire a educației în general, prin reconsiderarea sprijinului care se acordă anumitor copii. Principiul călăuzitor este acela că orice copil este o persoană care învață într-un anumit ritm și stil și care poate avea nevoie de un sprijin diferit. Copiii tind să fie tratați în manieră noncategorială și nu se mai apelează la categoriile determinate de particularitățile de dezvoltare și învățare. Educația pentru toți devine o cerință a politicilor și practicilor educaționale. Pentru politicile educaționale se pot determina mai ușor direcțiile și nevoile acestei orientări, pe când practicile educaționale cer schimbări de profunzime, dar și de orientare. Pentru ca educația să fie deschisă, flexibilă, adaptată și orientată către fiecare și pentru toți, ea trebuie să presupună în practică o schimbare nouă de orientare, care să pună accentul pe cooperare, parteneriat, învățare socială și valorizarea relațiilor pozitive, umaniste.

Această nouă orientare are în vedere schimbări în următoarele componente:

- educație – principii, proces, produs, beneficiari ai educației în general;
- școală – abordare generală, strategii ale educației școlare, durată a programelor propuse;
- societate – legăturile necesare între formele și agenții educației, definite prin nevoia de parteneriat social (familie, comunitate, societate) pentru îndeplinirea sarcinilor educației;
- individ – valorizarea fiecărei persoane, abordarea pozitivă, umanistă a relațiilor și rolului fiecărui participant la procesul educațional. Educația pentru toți corespunde în plan educațional educației incluzive, promovată de școala incluzivă. Acest tip de școală exprimă preocuparea pentru ca fiecare copil să fie sprijinit și să se lucreze în beneficiul tuturor. Concret, ea se referă la integrarea/ includerea tuturor copiilor, indiferent de capacitățile și competențele de adaptare, de învățare, într-o formă de școală. .

Educația incluzivă pornește de la convingerea că dreptul la educație este unul din drepturile fundamentale ale omului și temelia unei societăți drepte, prin care toți copiii să aibă acces la educația de bază. Educația incluzivă conturează modalități prin care școlile să fie deschise tuturor copiilor din comunitate.

Din perspectiva integrării și a incluziunii, elevii cu cerințe educative speciale au nevoie de sprijin diferențiat pentru a avea șanse egale cu ceilalți în ceea ce privește dezvoltarea propriului potențial sau pregătirea pentru viitoarea integrare socială sau profesională. În acest sens, un copil cu handicap are nevoie de sprijin la nivelul sistemului de învățământ, al proiectării obiectivelor și conținutului învățământului (ținând cont de diversitatea individuală), al procesului de predare-învățare-evaluare, inclusiv în cadrul fiecărei lecții, precum și la nivelul familiei și al comunității.

Incluziunea copiilor cu CES necesită schimbări la diferite niveluri ale învățământului: modul în care profesorii lucrează la clasă, modul în care școala își organizează educația, precum și implementarea unui sistem de factori exteriori școlii, de care poate depinde buna funcționare a educației inclusive.

Integrarea și incluziunea solicită cadrelor didactice competențe în rezolvarea problemelor legate de flexibilitatea curriculum-ului, în raport cu cerințele educative speciale ale copiilor integrați, de adaptare a metodelor, de creare a unor noi mijloace, de schimbare a sistemului de evaluare. De asemenea, se solicită competența de lucra în echipă cu ceilalți colegi din școală și cu familia, în vederea găsirii de soluții pentru satisfacerea CES, ca și competența de management a clasei cu mare diversitate individuală. Preocuparea educatorilor pentru îmbunătățirea activității trebuie să aibă în vedere atât procesul învățării. Atitudinea și acțiunea profesorului față de elevii cu deficiență mintală este determinată de înțelegerea următoarei teze fundamentale domeniului în discuție: fiecare elev este unic și are valoarea sa indiferent de problemele pe care le prezintă în procesul de învățare școlară.

Învățarea este și ea unică la fiecare elev, în funcție de: caracteristicile și particularitățile sale, de stilul, ritmul, nivelul său de învățare și dezvoltare, de aptitudinile și așteptările sale, de experiența sa anterioară. Elevul vine la școală cu un anumit stil de învățare, propriu experienței sale anterioare, care poate să nu fie eficient pentru el. Rolul profesorului este de a identifica stilul de învățare eficient, care se potrivește cel mai bine elevului și să-l sprijine pentru a-l folosi.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE INTERNAȚIONALE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICA

**PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR,
LĂCRĂMEOARA OLTEAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 HILIȘEU HORIA**

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului pot include implicarea directă a familiei, a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților. Acest gen de parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc.

Școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în școală se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală-Primărie, Poliție – au ca argument educația copiilor pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Încheierea unui parteneriat între școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării elevilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale în rezolvarea unor probleme.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă școlară mică îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității

și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Proiectele educaționale se pot extinde și la nivelul colaborării și cooperării cu părțile interesate din comunitățile locale și din străinătate în scopul dezvoltării și consolidării competențelor cheie ale elevilor. În vederea susținerii schimbului de bune practici, prin proiectele educaționale internaționale copiii au posibilitatea să împărtășească și să confrunte idei, practici, metode de lucru, producând astfel rezultate tangibile.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața. ” (Ioan Slavici)

Bibliografie

Culea, Laurenția.-Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G-Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Velea, Luciana și colaboratorii-Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian-Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

REFORMA PENTRU FERICIRE

PROFESOR JANIN PINȚEA COLEGIUL NAȚIONAL “MIHAI VITEAZUL”-PLOIEȘTI

Mi-am petrecut vara anului 2014 în vizită la oameni dragi din Danemarca-țara lui Hans Christian Andersen, ale cărui povești îmi făcuseră copilăria frumoasă, acea țară cunoscută drept patria celor mai fericiți oameni la nivel mondial. Acolo am auzit pentru prima dată cuvântul *hygge* și am aflat despre rețeta daneză a fericirii pe care ulterior am încercat (măcar) să o port în minte, dacă nu a fost posibil să o preiau integral.

Deși intraductibil perfect, ca și românescul *dor*, *hygge* se referă la fericirea simplă și naturală ce vine din aprecierea lucrurilor simple, însă atât de importante, din viață: plăcerea de a petrece timp de calitate cu cei dragi, de a te bucura de natură și de căldura căminului, o stare de confort și detașare față de haosul cotidian, care îți încarcă bateriile și îți dă puterea nu doar de a merge mai departe, ci și de a accepta cu zâmbetul pe buze provocările fiecărei dimineți.

Am petrecut mult timp cu familia daneză, practic am devenit pentru o vreme, prin bunăvoința lor, martor al vieții de zi cu zi, așa că am avut ocazia să interacționez cu copii și părinți deopotrivă și să discut, din curiozitate profesională, dar și ca mamă de adolescent, despre școala și educația daneză. Întâmplarea a făcut ca în acea vară să se vorbească peste tot despre schimbările ce urmau a fi implementate în sistem odată cu începutul noului an școlar.

Ceea ce mi-a atras atenția de la bun început a fost denumirea dată noii reforme a educației: *Reforma pentru fericire*. Ideea de bază era că școala trebuie să se centreze pe starea de bine a copilului, astfel încât acesta să vină la ore cu plăcere. Involuntar mi-am amintit vorbele lui Marin Preda, din *Imposibila întoarcere*: “se învață bine cu profesorul care inspiră simpatie, dar se învață în cele din urmă bine și cu cel rău, de frică.” Și n-am putut să nu zâmbesc. Pe cine-ar preocupa vreodată în România starea de bine a elevului? Avem, e drept, biblicul “Fericiți cei săraci cu duhul, că a lor va fi împărăția cerurilor.” Însă teoria experților danezi nu avea nimic în comun cu o asemenea ironie. Esența acesteia era că nu poate exista o societate sănătoasă dacă populația este nefericită, iar fericirea depinde și de educație.

Schimbările nu erau totuși complet neașteptate. Reforma se baza pe așa numitul *Blue Report*, publicat în anii 60-61, care stipula încurajarea copiilor de a participa la viața socială și de afaceri a comunității, cu scopul de a forma cetățeni sănătoși fizic și psihic, apti să se implice în dezvoltarea țării lor. Desigur, acest lucru presupunea familializarea cu științele exacte, dar și cu elemente de istorie, cultură și civilizație daneză, însă într-o nouă abordare. Pentru danezi era de neconceput simpla “informare” a elevilor. Totul trebuia tratat din perspectiva practică a experienței de viață. Acumularea de cunoștințe era considerată inutilă în absența formării de abilități. Dar, pentru a mă face mai bine înțeleasă, am să dau câteva exemple de situații și activități ce mi s-au parut, mărturisesc, bizare la momentul respectiv.

Una dintre noile prevederi era de a scoate copiii, indiferent de vârstă, la aer cel puțin o oră pe zi. Fie ploaie, fie soare, echipați corespunzător, elevii ieșeau în timpul programului școlar la joacă, ori la o plimbare educativă în timpul căreia învățau despre orașul lor sau aveau de rezolvat diferite sarcini de lucru, inclusiv de făcut cumpărături pentru școală sau evenimentele pe care singuri le organizau, ca parte a proiectelor de educație financiară. Nu mică mi-a fost mirarea să văd bebeluși dormind în cărucioare la 15, 16 grade, supravegheați de îngrijitoare. Însă și mai surprinsă am fost de următoarea poveste a unei educatoare de la grupa mică.

Cum știm toți, în Danemarca sunt puține zilele fără ploaie, așa că în curtea grădiniței se formau bălți. Ieșiți la joacă, prichindeii au descoperit un dud cu duche coapte, așa că au preparat după rețetă proprie “licoarea lui Dracula.” Oricine își poate imagina cum arătau hainele lor după o oră de joacă, iar eu, profesor român, m-am întrebat care a fost reacția părinților la vederea lor și ce repercursiuni au avut cele întâmplări asupra educatoarei. Aceasta însă mi-a răspuns senin că fusese o zi bună pentru că preșcolarii se simțiseră bine, învățaseră că duchele pătează și aflaseră unul de la altul despre Dracula. Concluzia era că învățăm din greșeli și, dacă există plăcere, învățarea vine de la sine. Critica ar fi fost demotivantă, ar fi descurajat pe viitor învățarea prin descoperire și ar fi îngrădit creativitatea elevilor.

Un alt exemplu de învățare prin experiență în sensul dezvoltării responsabilității și autonomiei l-am primit din partea prietenilor. Fiica lor cea mare, ajunsă la vârsta rebeliunii adolescente, nu își făcuse câteva zile temele sub pretextul că nu îi mergea calculatorul. Diriginta a transmis părinților informația și oferta de ajutor și suport tehnic din partea școlii, iar părinții au contestat imediat intervenția profesoarei, cum s-ar fi întâmplat în România, ci adevărul spuselor fiicei lor și au convocat imediat consiliul de familie.

Pe de altă parte, fiica cea mică tocmai trecea într-un ciclu superior, echivalentul liceului românesc. Alesese să parcurgă un „an tampon“, de acomodare, tot în școala gimnazială. Optase pentru materiile pe care își dorea să le studieze, dar ar fi putut oricând să se răzgândească și să treacă la un alt curs dacă ar fi descoperit că ceea ce alesese nu i se potrivea. Tot ea mi-a spus că, deși avea note foarte bune, nu se gândea să meargă la facultate, ci își dorea să lucreze la grădina zoologică locală. Mama mi-a explicat că asta o făcea pe fetiță fericită. Atât și niciun alt comentariu, sfat sau presiune.

M-am întors de multe ori cu gândul la acea vară și mi-am pus problema dacă abordarea mea ca mamă și ca profesor nu a fost uneori nepotrivită (ca să mă exprim eufemistic). Și am realizat că în România suntem toți prizonieri într-un sistem în care rigoarea exagerată și disciplina, impuse prin însuși designul inflexibil al sălilor de clasă și prin programa strictă și (uneori) inaccesibilă, nu pot conduce la deschidere, ci ne poartă către un ireparabil handicap social de mari proporții. Educația românească a atins un minim calitativ istoric în fața căruia ar trebui să încetăm să ne mai ascundem după false declarații.

ȘCOALA ONLINE – AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

PROF. CRISTINA PÎRVUȚI
LICEUL TEHNOLOGIC “LORIN SĂLĂGEAN”
DROBETA – TURNU-SEVERIN

Învățarea online poate fi definită ca o formă alternativă de învățământ în cadrul căreia se asigură continuarea procesului educațional în condiții normale sau de autoizolare, de intemperii etc., prin intermediul diverselor instrumente informatice de comunicare la distanță.

Această modalitate alternativă este studiată de zeci de ani deopotrivă de pedagogi, experți în design curricular și experți în noi tehnologii comunicaționale.

Numeroase studii, teorii, modele, standarde și criterii de evaluare se axează pe **cel puțin trei zone pedagogice**:

- *învățarea online de calitate,*
- *predarea online*
- *proiectarea instruirii online.*

Ceea ce știm din aceste studii este că învățarea online eficientă rezultă dintr-o proiectare și planificare atentă a instruirii.

Avantaje

1. Distribuirea rapidă a materialelor didactice:

- Profesorii sau administratorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le dorește.

- Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic; nimeni nu va pierde nimic pentru ca informațiile rămân online.

2. Elevii/ studenții intră în posesia materialelor print-o simpla accesare:

- Orice persoana din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.

3. Existența conținuturilor multimedia:

- Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de materiale virtuale care întotdeauna au eficientizat învățarea.

4. Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință:

- Dacă distribuitorul își dă seama ca a transmis o informație greșită sau poate dorește să o actualizeze, el poate face acest lucru oriunde și oricând. De asemenea, orice document poate fi editat și reeditat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.

5. Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor:

- Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în același timp; în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.

6. Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului:

- Fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel există și interacțiune virtuală și nu numai învățare individuală.

Dezavantajele învățării online

1. Dificultăți în utilizarea tehnologiei:

- Tehnologia avansează zi de zi și nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea sunt întâmpinate probleme de utilizare și de accesare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme. De asemenea sunt întâlnite situații de confuzie și dezorientare, de unde apare și lipsa de motivație. Dar această problemă poate fi rezolvată prin tutoriale video.

2. Lipsa comunicării reale/fizice:

- Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

3. Situații limită:

- Numesc situații limită cazurile în care o persoană este într-un anumit context în care nu poate avea acces la internet sau nu își permite acest lucru. Din acest motiv, se poate întâmpla să piardă o anumită informație care îi era utilă în acel moment, dar pe care nu o poate accesa pe loc. Aceste situații de criză chiar nu pot fi controlate.

Interpretarea eronată a explicațiilor scrise reprezintă, de asemenea, o problemă. Pentru elevi, învățarea online activă solicită mai multă responsabilitate, inițiativă și efort decât instruirea față-în-față. Deciziile legate de mărimea grupului de elevi vor limita foarte mult strategiile utilizate; un număr mare de elevi face imposibilă interacțiunea de calitate. Feedback-ul, de exemplu, devine tot mai dificil pe măsură ce dimensiunea clasei crește; se ajunge, în cele din urmă, la un punct în care pur și simplu nu este posibil ca un profesor să ofere feedback specific și prompt.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII DASCĂL?

PROF. CRISTINA GABRIELA POP
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI EMINESCU, ZALĂU

Propunându-și să dezvolte în individ toată perfecționarea de care este susceptibil, educația este o dimensiune constitutivă a ființei umane: ”omul nu poate deveni om decât prin educație” spune Kant la modul imperativ.

Învățământul este un proces instructiv-educativ. Așadar este un proces care implică atât informarea, cât și formarea elevilor. Rolul de a instrui și a educa în școală, dar și în societate, îi revine dascălului. În structura personalității unui bun cadru didactic se inserează mai multe calități: măiestria pedagogică, tactul pedagogic, ethosul pedagogic, empatia, aptitudinile pedagogice, etc. Dacă ne gândim la profesorul de limba și literatura română, cred că trebuie să adăugăm și calitatea de bun român, de patriot care nu uită nicio clipă frumusețea graiului românesc și profunzimea literaturii române. Poate că profesorul de limba română trebuie să fie mai mult decât ceilalți dascăli păzitori ai limbii noastre, păstrători și transmițători ai tezaurului literaturii populare și culte. P. S. Ioan Mihălțan, episcopul Oradiei preia un citat din L. Biswanger: ” Trei sunt care stăpânesc pe pământ, zice bătrânul pășind între tânăr și fecioară: înțelepciunea, strălucirea și forța. Ai uitat a patra putere care stăpânește lumea de mai mult, mai general și mai sigur, obiectează tânărul, puterea iubirii; la aceasta bătrânul răspunde râzând:

iubirea nu stăpânește, ea formează și aceasta e mai mult”.⁴

Așadar, cea mai importantă calitate a dascălului trebuie să fie iubirea și de aici să se nască datoria lui. Este limpede că un bun profesor nu se poate rezuma numai la transmiterea unei cantități de informații științifice elevilor, fără a cântări cu precizie măsura în care acestea pot ajunge la înțelegerea copiilor și modalitatea în care aceștia pot opera cu aceste informații.

Robert Dottrens enumera printre indicatorii aptitudinii pedagogice pe următorii: „un excelent echilibru intelectual, mintal, nervos; în plan intelectual: curiozitatea, gustul observației, simțul critic față de opiniile altora, luciditatea față de sine însuși, nevoia de înnoire, care favorizează adaptarea dascălului la cerințele elevilor; pe plan social: tinerețea spiritului, bunăvoința, înțelegerea, autoritatea firească”.⁵

I. Sulea Firu ierarhizează însușirile unui bun profesor după cum urmează: „1. normalitate, inteligenta, moralitate, sănătate; 2. caracter moral: cinste, conștiințozitate, dreptate și nepărtinire, seriozitate, demnitate, bunătate, generozitate, blândețe, modestie, sinceritate; 3. putere de munca și creație: ordonat, inițiativă, îndemânare; 4. iubire: putere de a te apropia de copil, înțelegere și interes pentru el, cu alte cuvinte nu o iubire pasivă, capricioasă, ci una activă, cumpătată care nu exclude severitatea, autoritatea, distanța; 5. cadrul explicării lămurite, frumoase, atractive, putere de însuflețire, incitare și încurajarea altora; 6. vocație: conștiința propriilor însușiri și dorința de a le folosi în educație – chemarea pentru aceasta muncă; 7. pregătirea-câștigarea de cunoștințe și exercitarea lor în munca educativă”.⁶

Interesante ni se par și referirile lui Ioan Jinga asupra principalelor aptitudini de bun pedagog între care notează: „dicția, răbdarea, stăpânirea de sine, disponibilitate pentru comunicare, spirit organizatoric, atitudinea față de schimbări, față de nou, capacitatea de a învinge dificultățile, coerența gândirii, logica exprimării, acuratețea limbajului.”⁷ La acestea, el adaugă faptul că în condițiile învățământului modern, principalele roluri îndeplinite de profesori sunt cele de îndrumători și sfătuitoari ai elevilor, de conducători ai procesului de învățare și de mediatori ai culturii.

Profesia de dascăl este una dintre cele mai nobile, mai frumoase și mai umane profesii. În egală măsură ea face parte dintre acele îndeletniciri care te solicită total. Poate face față acestor cerințe numai cel care își iubește profesia, cel care simte cu adevărat o dragoste pentru copil, cel care are o chemare puternică pentru a fi dascăl. Această capacitate a dascălului de a-și iubi profesia până la identificarea cu funcția, reprezintă etosul pedagogic. ”Etosul pedagogic se manifestă prin:

⁴ Mihaltan, Ioan, (1993) – *Seminte din tarina cuminteniei*, Editura Episcopiei Oradiei, pag.552.

⁵ Dottrens, R., (1971) – *Institutorii ieri, educatorii maine*, Editura didactica și pedagogica, București pag.37.

⁶ Sulea – Firu, I.(1939) – *Personalitatea profesorului roman*, Biblioteca Liceului Romanesc, București, pag.34.

⁷ Jinga, Ioan, (1981) – *Educația ca investiție în om*, Editura științifică și enciclopedică, București, pag.22.

- acceptarea cu plăcere a rigorilor profesiei de educator;
- considerarea profesiei ca o adevărată misiune;
- înclinația iubirii pentru copii și tineri în scopul formării lor ca oameni;
- promptitudinea și necesitatea interioară de a da ajutor elevilor pentru dezvoltarea lor intelectuală, psihică, fizică și spirituală;
- capacitatea nelimitată de sugestibilitate, de transfer de cunoștințe, de formare de priceperi și deprinderi;
- aptitudinea și atitudinea de obținere a încrederii elevului în educabilitatea sa”⁸

Cine are aceste calități, cine a înțeles cu adevărat care sunt datoriile dascălului și relația lui cu elevii, este cu siguranță un bun profesor, pentru că pe drept cuvânt se spune că fiecare profesor are elevii pe care îi merită.

⁸ Marcu, V., Maroti, St., Voicu, Al., (1995)-*Introducere în deontologia profesiei didactice*, Editura Inter-Tonic, Cluj-Napoca, pag 59.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE !

**PROF. LAVINIA SABĂU
COLEGIUL NAȚIONAL „ I. VULCAN “ ORADEA**

Proiectele școlare europene au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultantă extrem de important, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi.

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele. Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;

- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Bibliografie

1. Bătrînu, E. . Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucos, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

PARTENERIATELE INTERNAȚIONALE-PROMOVARE ȘI PROVOCARE

PROF. DANIELA-ECATERINA SCHONAUER
 COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR « DIMITRIE CANTEMIR »

Parteneriatele internaționale reprezintă o fereastră deschisă către cunoașterea nemijlocită a unei alte culturi, către interacțiunea directă cu oameni diferiți care ne oferă tot atâtea moduri interesante de a privi viața, sub un numitor comun, valorile fundamentale ale Uniunii Europene. Elevi, profesori, părinți, care au fost implicați în astfel de parteneriate, s-au bucurat de o perspectivă mai amplă asupra școlii și a rolului acesteia în formarea noilor generații. Fie că vorbim despre proiectele Comenius, Erasmus+, Youth in Action, Grundtvig, experiența de viață oferită tuturor celor implicați este una deosebită, prin șansa de a evolua în plan personal și profesional.

Școala în care predau, Colegiul Național Militar „Dimitrie Cantemir”, se află la al șaptelea proiect internațional, ultimele două fiind axate pe inovarea procesului de predare-învățare-evaluare. Proiectul Erasmus+ KA1, *Flipped Classroom* sau *Clasa Inversă*, își propune să transfere unele dintre atributele profesorului elevului, cu scopul de a îl responsabiliza mai mult, de a-l face să se implice mai activ în propria formare, dându-i șansa să aprofundeze prin aplicații, în clasă, cu profesorul, tematica studiată acasă, după materiale puse la dispoziție de către cadrul didactic.

Mobilitățile desfășurate în Irlanda, la Dublin și în Spania, la Sevilla, au adus laolaltă profesori din diverse țări europene: Germania, Finlanda, Polonia, Norvegia, Suedia și România, oferind cadrul perfect pentru un schimb valoros de informații și bune practici. Am avut posibilitatea să lucrăm pe diverse platforme educaționale cum ar fi: Edpuzzle, TED-Ed, Edmodo, care s-au dovedit foarte utile în perioada lunilor de pandemie, pentru a structura eficient conținuturile și materialele destinate elevilor.

Ideea de a inova și digitaliza procesul educațional a fost continuată printr-un alt proiect european Erasmus+ KA1, sub denumirea „*Eficientizarea evaluării prin e-instruire*”, menit să armonizeze procedeele de evaluare cu prezența noilor tehnologii în viața noastră. Dacă în privința metodelor de predare – învățare, există schimbări notabile, facilitate de experiența proiectelor europene desfășurate în colegiu, procesul de evaluare a rămas tributar abordării clasice. Prin acest proiect încercăm să aducem un plus de inovație și dinamism modului în care se realizează evaluarea. Mobilitățile au avut loc în Croația, Cehia și Spania. Ne-au atras atenția următoarele programe digitale, folosite deja cu succes în unele țări europene: *Plickers* (profesorul este cel care utilizează tehnologia, elevul rezolvă practic sarcinile de lucru, nefiind distras de accesul la telefon, computer sau tabletă), *Quizlet*, *Goose Chase*, extrem de folositor când desfășurăm activități extracurriculare în aer liber, *Quizizz*, *Flipgrid* (program care dă posibilitatea atât profesorului cât și elevilor să realizeze scurte filmulețe în care dezbat anumite teme), *Thinglink* (aplicație care facilitează inserarea de informații într-o imagine). Aplicațiile menționate mai sus sunt ușor de folosit, ajutând cadrul didactic să condimenteze activitatea la clasă.

Participarea la proiectele Comenius și Erasmus + a însemnat pentru toți cei implicați, elevi, profesori, ofițeri, o gură de oxigen, ieșirea din cotidian, deschiderea atât de binevenită, șansa de a cunoaște sistemele de educație din țările partenere. Derularea proiectelor europene este încurajată, fiind una dintre țintele strategice în planul de dezvoltare a instituției pe termen lung. Metodele noi, aplicate cu sprijinul resurselor IT, aduc profesorul mai aproape de universul în care trăiește elevul secolului XXI. Tânăra generație se remarcă prin receptivitatea, interesul față de tot ceea ce înseamnă tehnologie: gadgeturi, rețele sociale, internet. Școala trebuie să vină în întâmpinarea acestei nevoi și să diversifice modul în care sunt folosite resursele IT, pentru a aduce un plus de creativitate, de atractivitate, de eficiență orelor de curs.

ȘCOALA ÎN SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ CONTEMPORANĂ

ȘCOALA GIMNAZIALA “PROFESOR CRISTEA STANESCU”, COMUNA CORNU PROF. LAURA SUPEALA

Istoria învățământului românesc este parte integrantă a istoriei sistemului educațional din România. Evoluția istorică a sistemelor de învățământ a urmărit îndeaproape evoluția sistemului politic și administrativ al formațiunilor statale de pe actualul teritoriu al României. Până la anul 1800 nu putem vorbi de un sistem de învățământ în niciuna din țările române. Au existat unele încercări timide, limitate ca scop și cu durată efemeră a unor domni, principii sau conducători religioși de a înființa o serie de instituții cu rol educațional, dar acestea au fost foarte puține și fără realizări notabile la scara societății. Școala este, într-un fel, oglinda societății. După anul 1989 transformările din societatea românească au fost evident simțite și în sistemul de învățământ, ca subsistem al societății.

În anii care au urmat s-au făcut eforturi pentru a moderniza întregul sistem. Dar, așa cum spuneam, școala reflectă societatea pe care o deservește și problemele societății sunt și ale școlii. Astfel, deși școala are o bază asigurată, adică are profesori bine pregătiți și dedicați, o bază materială în general, corespunzătoare unei pregătiri de calitate, competiții pe discipline, nu poate asigura un învățământ cu o calitate multumitoare pentru că, în timp, a dispărut motivația tinerilor de a alege cariera didactică, nu există o piață concurențială a muncii care să aprecieze pregătirea elevilor și, nu în ultimul rând, elevii nu sunt motivați suficient de societate să învețe, pentru că s-a creat o idee că se pot face bani fără prea multă carte, idee total eronată, care, efectiv a minat sistemul de învățământ.

Nu putem însă să nu evidențiem că în ultimii 30 de ani, în ciuda tuturor dificultăților cu care se confruntă sistemul de învățământ, calitatea învățământului a crescut în esență. Elevii sunt mai bine informați, tehnologia internetului asigură o informare rapidă în toate domeniile, o mare parte dintre elevii noștri sunt foarte motivați și rezultatele lor sunt pe măsura. Ideea că mediul extern școlii poate avea un impact negativ asupra comportamentului etic al elevilor nu se confirmă atât timp cât familia și școala au un rol important în modelarea comportamentului pozitiv.

Școala pregătește, indiferent de nivelul ei, generația de mâine și, prin urmare, școala trebuie să fie aceea care pune bazele unui comportament etic al adulților de mâine. Educația morală este o latură a educației care are ca scop formarea profilului moral al personalității și al comportamentului socio-moral al individului.

Prin proiectele extrascolare se creează oportunitatea descoperirii inclinațiilor și talentelor elevilor, se dezvoltă educația civică a elevilor, este un exercițiu de respectare a legilor pentru viitoarea viață de adult. Proiectelor educaționale le revine rolul de a forma modele de comportament și conduită morală, factorul determinant fiind activitatea pedagogică competentă a profesorului, susținerea parentală, a școlii, a administrațiilor locale și a altor organizații care pot face echipa pentru a pune “o piatră la temelie” devenirii lor. Astfel se va construi un climat de încredere între părți, ceea ce va determina creșterea prestigiului sistemului educațional și, prin urmare, atragerea spre acesta atât a resursei umane valoroase, cât și a beneficiarilor săi, aducând avantaje tuturor părților implicate.

Școala a fost și rămâne o instituție prioritară a statului care nu numai că educă, dar formează personalități. Dintre toate aspectele formării personalității cel privitor la atitudinea morală este prioritar deoarece orientează întreg comportamentul individului iar comportamentul este un indicator al concordanței sale cu normele morale ale comunității în care trăiește.

Normele etice ale societății sunt formate în școală și au un impact deosebit asupra formării personalității elevilor, a deprinderilor, a comportamentelor lor și permit intergarea lor în societate. De profesor și de cadrul creat în școală depinde modul în care elevul înțelege și se încadrează în regulile etice.

Școala este izvorul schimbării societății în bine, este izvorul evoluției. Prin desfasurarea activităților extracurriculare în cadrul unor proiecte, se dezvoltă un comportament etic, se previne abandonul școlar și se reduce absenteismul. Este extrem de important pentru ca un copil să fie pregătit să fie competent social,

să se simtă în largul său în cadrul grupurilor, să reușească în sarcinile cerute de societate, să fie dorit și acceptat de cei din jurul său.

BIBLIOTECA TRADIȚIONALĂ – BIBLIOTECA DIGITALĂ

LAZAR CORNELIA

C. Ș. E. I. NR. 1 ORADEA - L. T. "CONSTANTIN BRÂNCUȘI"

Biblioteca tradițională sau biblioteca digitală?

Fiecare are dezavantajele și avantajele ei.

Bibliotecile tradiționale au tehnici de achiziționare, depozitare și de clasificare bine conturate, existând spațiu fizic.

Bibliotecile digitale facilitează accesul la colecții cu ajutorul sistemelor informatice dezvoltate de fiecare bibliotecă tradițională. Sunt și dezavantaje pentru că trebuie stabilite drepturile de acces și dreptul de proprietate intelectuală. Pentru procesul de digitalizare sunt preferate documentele care sunt ieșite de sub incidența dreptului de autor.

Nu putem prezenta cartea electronică drept substitut pentru cea tipărită, ea nu are drept scop eliminarea cărții clasice ci doar ușurarea procesului de documentare, de îmbogățire a actului lecturii. Ceea ce are de înfruntat cartea electronică este mentalitatea cititorilor, obișnuința de a răsfoi cartea pagină cu pagină și de a simți mirosul de hârtie. Statisticile arată că cei mai în vârstă acceptă mai greu o carte electronică dar cei tineri sunt cei care își doresc mai mult o carte electronică.

Ca o evoluție firească a tehnologiei cartea electronică este o necesitate. Într-o epocă în care omul este asaltat de informații, cartea electronică vine să întâmpine nevoile utilizatorului de organizare și selectare a fluxului informațional. Sunt inevitabile schimbările în domeniul lecturii odată cu transformările revoluționare care au loc în societatea informațională.

Întrădevar trăim într-o eră unde aproape totul se întâmplă în online, chiar și presa în format tipărit nu mai are aceeași căutare ca la început, odată cu digitizarea, informația a devenit mult mai accesibilă fiind disponibilă în orice moment.

Responsabilii cu gestionarea colecțiilor digitale ridică întrebări legate de condițiile de stocare, de modalitățile de regăsire a informației digitale în viitor dar și care va fi rezultatul căutărilor viitoare în abundența informațională a bazelor de date.

În viitor sigur că bibliotecile tradiționale vor suferi mari transformări, modernizări, dar biblioteca tradițională este cea care a adunat mai multe resurse de informare într-un singur loc, pentru a facilita accesul la conținut.

În viitor sigur că bibliotecile tradiționale vor suferi mari transformări, modernizări, dar biblioteca tradițională este cea care a adunat mai multe resurse de informare într-un singur loc, pentru a facilita accesul la conținut.

Transformările din domeniul informației și comunicării, interesul mondial pentru bibliotecile virtuale, au făcut ca cartea electronică să fie temă favorită a literaturii biblioteconomice din ultimii ani.

În speranța că le va fi de folos multor utilizatori, biblioteca digitală, va continua să completeze colecțiile de cărți tradiționale, ele reprezintă o mare valoare a umanității și vor continua să fie indiferent de vremurile ce vor veni, să fie principala activitate a bibliotecilor.

Bibliografie:

Surse WEB

1. Biblioteca tradițională în oglindă cu biblioteca digitală.

Disponibil: <https://www.libroteze.com/ro/biblioteca-traditionala-oglanda-cu-biblioteca-digitala>

2. Europeana. Biblioteca Digitală Europeană. Disponibil: https://www.umpcultura.ro/e-cultura_doc_1377_europeana-biblioteca-digitala-europeana_pg_0.htm

3. Biblioteca virtuală, biblioteca digitală, biblioteca hibridă. Disponibil: <https://www.rasfoiesc.com/hobby/arta-cultura/BIBLIOTECA-VIRTUALA-BIBLIOTECA15.php>

EDUCAȚIA-O ȘANSĂ PENTRU FIECARE

LAZĂR ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL RACOVITĂ”, ONEȘTI, JUD. BACĂU

Învățătura din constrângere nu e făcută să rămână, dar cea care pătrunde în suflet prin dragoste și bunăvoință, aceea rămâne acolo pentru totdeauna. (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Modificările care s-au produs în ultimii ani în peisajul învățământului românesc, unele de anvergură, necesită din partea noastră cea implicată în procesul educațional, răspunsuri și acțiuni complexe. Aceste transformări, e nevoie a fi atent analizate de decidenții din domeniul educației pentru a transforma în avantaje schimbările survenite în învățământul românesc. Rămânând insensibili la semnalele care vin dinspre mediul social, din ce în ce mai sonore sau întârziind promovarea unei atitudini proactive, riscăm să avem de-a face din ce în ce mai acut cu fenomene precum abandonul școlar, violența, bullying-ul etc. Într-o societate în care cunoașterea începe să fie adevăratul capital și cel mai important vector al dezvoltării, sistemul de învățământ se confruntă cu noi provocări, în ceea ce privește performanța și responsabilitatea. Avem de a face cu un nou tip de elevi care necesită un alt tip de abordare. Apetența pentru studiu nu mai poate fi dictată sau prescrisă precum o rețetă. Ea poate emana numai din convingeri proprii și prin motivații situaționale. Elevul trebuie îndrumat cu blândețe, răbdare și profesionalism până când reușește să-și dezvolte o gândire creativă, până când se simte pregătit și capătă curajul săși găsească propriile soluții la problemele cu care se confruntă. O provocare comună pentru sistemele de învățământ europene este prevenirea părăsirii timpurii a școlii și prevenirea fenomenului de violență școlară. Cercetarea desfășurată la nivel european scoate în evidență faptul că fenomenul de părăsire timpurie a școlii și fenomenul violenței școlare implică un număr tot mai mare de elevi. Această situație descrie un scenariu în care două drepturi fundamentale ale copiilor sunt încălcate: dreptul la educație și dreptul la securitate personală. Educația este percepută ca o funcție vitală a societății, iar școala drept principala instituție prin care societatea își perpetuează existența. Astfel, școala este un factor cheie al dezvoltării. Eficiența actului educativ ca act ce ține de sfera relațiilor interpersonale se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice, dintre profesor și elev.

Pentru perfecționarea relației profesor-elev este necesar să se ia în considerare dezvoltarea elevului, personalitatea în devenire a acestuia, studiul mediului din care provine, implicarea familiei, nevoile și necesitățile elevului, capacitățile acestuia de învățare și multe altele. O educație adevărată, reală se fundamentează în familie iar apoi, ea se continuă în grădiniță și școală. În primul rând ea se realizează prin puterea exemplului și apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub puterea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare. O bună intervenție a cadrului didactic prin însuși procesul educativ pe care-l desfășoară cu copiii, familia și comunitatea pot constitui un mijloc de prevenire a abandonului școlar.

Din păcate, în România, educația are de suferit din cauza problemelor legate de abandonul școlar, definit ca părăsire a sistemului școlar în mod voluntar, din motive nonmedicale, înainte de finalizarea ciclului obligatoriu de învățământ. Impactul acestui fenomen se traduce în primul rând în perpetuarea ciclului vicios al sărăciei: fără educație, o familie nu poate spera la bunăstare materială, ceea ce se reflectă direct asupra șanselor copiilor de a reuși în viață. Abandonul școlar nu este o problemă nouă, de-a lungul timpului au fost realizate multiple cercetări pentru identificarea și prevenirea eșecului școlar. Odată cu trecerea timpului și apariția unor noi factori ce contribuie la acest fenomen negativ în rândul elevilor, schimbarea viziunii educativ-informative și formative, egalitatea de șanse privind educația, suportul psihopedagogic oferit în școli, este necesară o implicare a tuturor factorilor ce contribuie la educația școlară pentru stoparea și eventual eradicarea acestui fenomen. Părinții au nevoie să fie implicați în acțiuni de susținere a efortului de reducere a acestor comportamente. Aceste acțiuni vor fi desfășurate de către membrii personalului școlar. În scopul diminuării problematicii abandonului școlar se recomandă realizarea în școală a unor activități de consiliere individuală sau de grup pentru părinții elevilor. Această consiliere poate viza optimizarea relației părinte-copii, îmbunătățirea relației familie-școală-elev, cunoașterea de către părinți a potențialului de învățare a propriului copil și modalitățile de stimulare a acestuia, susținere în depășirea dificultăților de învățare. În relația cu profesorul, elevul are nevoie de aprecierea personalității

sale în dezvoltare, de consolidarea stimei de sine, de răspuns afectiv din partea profesorului și a colegilor, nevoia de securitate pe termen îndelungat, precum și nevoia de apartenență la un grup și de acceptare din partea acestora.

Factorii cauzali care duc la declanșarea abandonului școlar sunt: factorii individuali care se referă la capacitatea personală a elevului de a reacționa, unii elevi au un potențial mai mare de adaptare, iar alții unul mai redus. Particularitățile psihice ale copilului pot influența și negativ randamentul său școlar. Etichetările duc la scăderea stimei de sine, la scăderea încrederii în propriile forțe cât și în persoanele ce îl înconjoară. Lipsa voinței, nivelul scăzut al aspirațiilor, intereselor, motivației, insuficiența dezvoltare a capacității de operare a gândirii pot avea efect negativ asupra activității școlare a elevului, asupra rezultatelor muncii sale. De asemenea, starea de sănătate a elevului poate influența succesul sau eșecul școlar al acestuia. Mediul familial reprezintă cel dintâi și cel mai important context de viață, cu un rol deosebit în socializarea copilului. Familia oferă copilului un sentiment de siguranță. Situația materială precară a multor familii este, în unele situații, cauza interesului scăzut față de școală al elevilor, favorizând absenteismul și abandonul școlar.

Calitatea vieții școlare și a educației școlare influențează rata abandonului, evidențele existente indică faptul că cele mai înalte rate de abandon școlar le influențează școlile segregate, școlile în care se pune un mare accent pe supraveghere și testare. Cercetările desfășurate în Statele Unite și în unele țări din Europa arată că atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii. Parteneriatele dintre școli, familii și comunități pot ajuta profesorii în munca lor, pot perfecționa abilitățile școlare ale elevilor, pot îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar. Aceste parteneriate au rol în a îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților, a dezvolta abilitățile de lideri ale părinților, a conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității, a stimula serviciul comunității în folosul școlilor, a oferi servicii și suport familiilor, a crea un mediu mai sigur în școli, a preveni abandonul școlar. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. De asemenea, programele de intervenție de tip sprijin educațional intensiv (SEI) reprezintă, printre altele, o posibilă modalitate de egalizare a șanselor școlare sau, altfel zis, de acordare a unui sprijin necesar -în procesul educațional -elevilor proveniți din grupuri vulnerabile.

Prin urmare, consider că o școală dezvoltată într-o comunitate este motorul dezvoltării comunitare. Parteneriatul școală-familie-comunitate produce efecte benefice atât pentru școală, copii, familii dar și pentru comunitate. Dezvoltarea unor alternative de petrecere a timpului liber pentru copii scade riscul delincvenței juvenile, creează locuri de muncă în comunitate pentru adulți, previne bolile și contribuie la sănătatea copiilor; are efecte benefice asupra copiilor, familiilor, serviciilor sociale, ajutorarea familiilor sărace, scade riscul de abandon școlar și familial al copiilor. Beneficiile colaborării dintre școală, familie și comunitate sunt numeroase în sensul promovării unei educații de calitate și valorizării rolului social al școlii.

Bibliografie:

1. *Andronic, R., Elemente de dinamica grupurilor, Editura Psihomedica, București, 2007*
2. *Bîrsan C., Lungu A. Abandonul școlar – efect al insuccesului școlar -studiu de cercetare. Sălaj, 2007.*
3. *Bogdan Voicu (coord), Renunțarea timpurie la educație: posibile căi de prevenire, București: UNICEF și Centrul Educația 2000 +, 2010.*
4. *Bunescu G., Alecu G., Badea D., Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997*

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN EDUCAȚIA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

**PR. PROF. LAZĂR LIVIU -ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TEODOR BĂLĂȘEL”-
ȘTEFĂNEȘTI**

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară, există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului.

Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;

-identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;

-combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;

-utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

-urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;

-valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;

-organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;

-formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;

-au un efect pozitiv pentru munca desfasurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

– împlinirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

– acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;

– se creează legături la nivelul comunității;

– se stimulează gândirea critică;

– se educă percepția multiculturalității;

– se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală – familie – comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Bibliografie:

-Cucoș, C. (coord.), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, ediția a III-a revăzută și adăugită, Iași, Editura Polirom, 2009;

PROIECT DIDACTIC

PROF. ÎNV. PREȘC. LEACH ADELA ȘCOALA GIMAZIALĂ „AVRAM-IANCU”, ABRUD

NIVEL DE VÂRSTĂ/GRUPA: 5-6 ani, nivel II, Grupa mare

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: „Cum a fost, este și va fi pe acest pământ?”

TEMA PROIECTULUI: „În lumea necuvântătoarelor”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „În ogradă”

DOMENIUL EXPERIENȚIAL: DȘ+DPM

DISCIPLINA: Activitate matematică + educație fizică

TEMA ACTIVITĂȚII: „Descoperă secretele pisicilor!”

MIJLOC DE REALIZARE: joc didactic

TIPUL ACTIVITĂȚII: mixtă

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Verificarea nivelului de însușire a deprinderii de a număra și de a utiliza corect numerele și cifrele în limitele 1-10 precum și numeralul ordinal;

Executarea corectă a mișcărilor de bază, precum și a mișcărilor sugerate de muzică, dezvoltarea fizică armonioasă a copiilor.

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII: A1 -Motricitate grosiera si motricitate fină in contexte de viață familiare;

E2 -Cunoștințe si deprinderi elementare matematice pentru rezolvarea de probleme si cunoașterea mediului apropiat

COMPORTAMENTE VIZATE:

A1. 2. Participa la activități fizice variate, adecvate nivelului de dezvoltare;

E2. 1 Demonstrează familiarizarea cu conceptul de număr si cu numerația.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE: la sfârșitul activității, copiii vor fi capabili:

DȘ: O₁: să utilizeze corect numeralul ordinal în limitele 0-8;

O₂: să asocieze cantitatea cu numărul de obiecte corespunzător;

O₃: să asocieze numărul cu cantitatea corespunzătoare;

O₄: să identifice vecinii unui număr dat;

DPM: O₁: să-și exerseze deprinderile motrice de bază: mers, alergare, săritură;

O₂: să execute corect exercițiile vizând mișcarea diferitelor segmente ale corpului.

SCOPUL JOCULUI: Fixarea și consolidarea cunoștințelor referitoare la numărul în limetele 1-10;

SARCINA DIDACTICĂ: raportarea cantității la număr și utilizarea corectă a numeralului ordinal.

REGULILE JOCULUI:

Copiii se deplasează de la scăunele până la hambarul fermierului, utilizând diverse deprinderi motrice de bază și descoperă ce ascund pisicile. Copiii vor număra elementele grupei reprezentate pe bilețele și îl vor așeza la cifra corespunzătoare. Copiii sunt împărțiți în două echipe și vor face un concurs. Pentru fiecare răspuns corect, vor primi câte o cheie de la cutia cu secrete a pisicuțelor, care la finalul activității o vor deschide pentru a le descoperi secretele. La etapa de complicarea jocului, copiii vor închide ochii și vor sesiza modificările făcute la numărul elementelor grupelor descoperite la etapa anterioară. Apoi, vor stabili noul număr de elemente și vor efectua tot atâtea exerciții fizice cât indică noul număr.

ELEMENTELE DE JOC: mișcarea copiilor, mânuirea materialului, aplauze, închiderea și deschiderea ochilor, recompense.

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: conversația, observația, demonstrația, exercițiul,

Mijloace didactice: pisici din carton, cutii cu surprize, cheițe, traseu aplicativ, jetoane cu mulțimi de obiecte, jetoane cu cifre, lipici, abțibilde.

FORMA DE ORGANIZARE: frontal și pe grupe

BIBLIOGRAFIE: 1. *Curriculum pentru educație timpurie 2019.*

2. S. Breben, E. Gongea, G. Ruiu, M. Fulga, *Metode interactive de grup*, Editura Arves, 2002

Nr. Crt.	Etapele activității	Conținutul științific	Strategii didactice		Evaluare (metode și indicatori)
			Metode și procedee	Mijloace didactice	
1.	Momentul organizatoric	Scaunele sunt așezate pe două grupe, pentru a forma cele două echipe. Copiii sunt invitați să se așeze pe scăunele utilizând tranziția: „Bat din palme: clap, clap, calp!/Din picioare: trap, trap, trap/Ne-nvârtim, ne răsucim/Și la scaune pornim!”	Conversația		Observarea comportamentului copiilor
2.	Captarea atenției	Pisica venită în vizită are mai multe surori, pe care le iubește nespus de mult. Acestea au niște secrete față de ea. Le cere copiilor ajutorul în vederea descoperirii ce au ascuns pisicuțele. Sunt prezentate surorile pisicii noastre.	Expunerea	Pisica	Observarea comportamentului copiilor
3.	Anunțarea temei și a obiectivelor urmărite	Astăzi, ne vom juca jocul intitulat „Descoperă secretele pisicilor”. Voi veți avea ca misiune să descoperiți ce ascunde fiecare pisică și să ne spuneți tuturor.	Expunerea		Observarea comportamentului copiilor
4.	Reactualizarea cunoștințelor	Prin numărare vom stabili câte surori are pisica. Vor număra crescător și descrescător. Le voi arăta câte o cifră și ei o vor recunoaște.	Exercițiul		Copiii numără crescător și descrescător. Recunosc cifrele.
5.	Desfășurarea activității	Explicarea jocului Copiii sunt împărțiți în două echipe: echipa lăbuțelor de pisică și echipa boticului de pisică. Jocul se va desfășura sub formă de concurs. Câte un copil din fiecare echipă se va deplasa la panoul pisicuțelor pe un traseu dinainte stabilit, utilizând diverse forme de mers sau alergare. Îi voi spune la care pisicuță să caute secretul, folosind numeralul ordinal. Înainte de a căuta bilețelul, trebuie să specifice care sunt vecinii pisicuței la care a ajuns. Va găsi bilețele în interiorul cărora se află diferite grupe de obiecte pe care le preferă aceste animale. Va arăta imaginea, va denumi grupa și va așeza bilețelul sub cifra corespunzătoare numărului de elemente. Pentru fiecare răspuns corect, copiii vor primi o cheiță, pe care o vor folosi să deschidă cutiile cu secrete ale pisicuțelor. Jocul de probă Voi solicita unui copil să explice și să demonstreze cum trebuie să	Explicația Observația Demonstrația Demonstrația Exercițiul	Ecusoane cu lăbuțe și ecusoane cu blănițele pisicuțelor. Săgeți care indică traseul Pisicuțe Bilețele cu sarcini Jetoane cu cifre Jetoane cu cheițe Cutie surpriză	Copiii ascultă descrierea educatoarei Execută mișcărilor fizice Alege pisica sugerată Numește vecinii Numără elementele grupelor găsit.

		<p>procedeze, pentru a mă asigura că și-au însușit regulile grupei.</p> <p>Desfășurarea propriu-zisă a jocului</p> <p>Din fiecare grupă voi chema câte un copil pentru a răspunde sarcinilor.</p> <p>„Mergi pe vârfuri până la a treia pisicuță. Care sunt vecinii ei? Descoperă ce ascunde aceasta. (grupa cu trei gheme de ață) Așază grupa la cifra corespunzătoare numărului de elemente. ”</p> <p>„Mergi pe călcâie până la prima pisică. Care sunt vecinii acesteia? Descoperă ce ascunde aceasta. (grupa cu cinci pește) Așază grupa la cifra corespunzătoare numărului de elemente”</p> <p>Grupele ascunse sunt: grupa peștilor, grupa mâncării pentru pisici, grupa laptelui, grupa șoriceilor, grupa pătușurilor pentru pisici, grupa pisoiașilor, grupa ghemelor, grupa bolurilor de mâncare, grupa periilor pentru pisică etc.</p> <p>Variantele de mers sau alergat sunt: mers pe vârfuri, mers pe călcâie, mersul piticului, mersul moșneagului, alergare cu genunchii la piept, alergare cu călcâiele la șezut. Recompensele sunt cheițele cu care vor deschide lădițele secretelor, iar dacă nu respect regulile jocului se mai pune un lacăt pe cutie, devenind astfel și mai grea deschiderea acesteia.</p> <p>Vor participa toți membri celor două echipe și voi urmări ca fiecare dintre ei să respecte algoritmul de realizare a sarcinilor.</p>	Algoritmul		Așază grupele a cifra corespunzătoare.
6.	Asigurare a retenției și a transferului	<p>Complicarea jocului</p> <p>Grupele ascunse de pisicuțe și descoperite de copiii au fost așezate în dreptul cifrei corespunzătoare numărului de elemente.</p> <p>Voi face anumite modificări, cum ar fi la grupa de trei elemente adaug un element, iar ei vor sesiza greșeala și vor corecta, schimbând cifra astfel încât să corespundă cu numărul de elemente nou format. Apoi, vor executa tot atâtea mișcări fizice cât indică cifra (genoflexiuni, foarfeca, brațe scurte-brațe lungi).</p> <p>Copiii își vor pune mâinile la ochi pentru a nu vedea ce fac eu, iar apoi</p>	<p>Problematizare</p> <p>Exercițiul</p>	<p>Bilețele cu grupe.</p> <p>Abțibilde</p>	<p>Copiii sesizează greșelile voite făcute de educatoarele sau de colegii lor.</p> <p>Execută tot atâtea mișcări câte indică cifra.</p>

		<p>își vor lua mâinile de la ochi și vor sesiza ce modificare am făcut.</p> <p>În continuare, voi chema un copil din echipa adversă pentru a face el modificări. Cealaltă echipă trebuie descoperă ce este greșit, iar apoi să corecteze.</p> <p>Jocul se va desfășura până ce fiecare copil face o modificare.</p>			
7.	Evaluarea performanțelor	<p>Voi adresa întrebări referitoare la ce au realizat la această activitate:</p> <p>„Cum se numește jocul de astăzi?”</p> <p>„Câte surori are pisica noastră?”</p> <p>„Ce secrete au ascuns pisicuțele?”</p> <p>”Care este vecinul mai mare a lui 5? Dar a lui 7?”</p> <p>„Care este vecinul mai mic al lui 4? Dar a lui 2?”</p> <p>„Care sunt vecinii lui 3? Dar vecinii lui 8?”</p> <p>„Care au fost mișcările pe care voi le-ați executat până la pisici?”</p>	Conversația		Chetionarea orală
8.	Încheierea activității	<p>Se fac aprecieri generale și individuale asupra implicării copiilor în desfășurarea activității. Cheile primite de copii drept recompense, ne ajută să descoperim secretele din cutiile pisicuțelor.</p>	Expunere		Copiii descoperă secretele din cutiile invitatelor de la grădiniță.

MODALITĂȚI DE ACTIVARE A ELEVILOR CU CES

PROF. ÎNV. PRIMAR: LEAH ELENA GEORGETA
LICEUL TEHNOLOGIC TELCIU

Existența unei deficiențe fizice, intelectuale sau senzoriale, în cazul copiilor, implică dificultăți de învățare și participare la o viață socială sănătoasă. Misiunea pe care o are școala este de a accepta și integra elevul cu CES, deoarece efectul deficienței este mai puțin evident.

Este absolut necesar să avem o atitudine deschisă pentru a face față unor copii cu deficiențe, precum și altor provocări pe care școala ni le oferă.

De asemenea, este nevoie de o adaptare a procesului instructiv-educativ la posibilitățile intelectuale, la interesele cognitive, la ritmul și particularitățile de învățare ale elevului. Toți elevii care participă la actul educațional trebuie să beneficieze de o învățare diferențiată pentru că au posibilități diferite, interese diferite, dețin experiențe de învățare diferite, comportamente diverse, totodată au un potențial individual și stiluri de învățare diferite.

În calitate de profesor, am avut la clasă elevi cu cerințe educaționale speciale și, în astfel de situații, am încercat să găesc și să abordez cele mai bune modalități de predare-învățare pentru a-i stimula pe elevi în învățare și totodată pentru a respecta ritmul de lucru și potențialul fiecăruia. Astfel, putem aduce în discuție câteva dintre acestea:

Primul pas presupune o *integrare* eficientă a acestora în activitățile școlare zilnice, precum și în cele extracurriculare. Să nu permitem ca acești elevi să fie simpli "spectatori"! Valoarea incluzivă a educației presupune ca fiecare elev să fie alături și să colaboreze cu ceilalți copii. Profesorul are misiunea de a încuraja acest lucru, mai ales că experiența demonstrează că un elev cu CES poate fi izolat chiar și atunci când se află în clasă.

Cel mai mare obstacol pentru incluziune este atitudinea negativă. Copii trebuie să fie încurajați pentru a fi prietenoși, iar pentru o incluziune socială eficientă este esențial ca întreg colectivul de elevi să lucreze și să se joace împreună.

Al doilea pas este strâns legat de *comunicare*. Aici ne referim la comunicarea profesor-elev, elev-profesor, precum și elev-elev. Comunicare reprezintă o continuă transmitere și primire de mesaje, o codare și o decodare continuă, folosirea gesturilor, a simbolurilor, a imaginilor etc.

În *organizarea clasei* trebuie să se țină cont de modul cum aranjăm mobilierul, astfel încât să conturăm un mediu de lucru prielnic pentru elevi, iar aici aducem în discuție organizarea pe grupe, ceea ce ne permite ca elevii să comunice și să se sprijine reciproc în îndeplinirea unei sarcini. Pentru un elev cu CES munca pe grupe reprezintă un suport foarte important.

În proiectarea lecției, luați în considerare ce trebuie să știe elevii în ansamblu, dar și în particular, folosirea strategiilor individuale, precum și adaptarea ritmului unei lecții sau a unui volum de informații.

Elaborarea unor *planuri individuale*, conforme cu abilitățile elevului în diverse arii curriculare. Profesorul trebuie să observe sau să evalueze nivelul de competență a copiilor, interesele și cerințele specifice, precum și ceea ce poate face elevul singur, cu ajutor, sau foarte puțin ajutor. Fiecare lecție trebuie să implice activități colective, în echipă, în perechi și individuale. Copilul cu CES poate lucra împreună cu un alt coleg, după ce acesta și-a încheiat sarcina, și care îl poate sprijini.

Materialul didactic este esențial. Profesorii pot utiliza în cadrul lecțiilor materiale diverse, captivante, mijloace moderne de predare-învățare.

Un alt aspect important este *managementul comportamentului*. Unii copii au un comportament deranjant pentru desfășurarea lecțiilor. Toți copiii trebuie să învețe cum să se comporte acceptabil social. De reținut este că orice plan de a face față unui comportament neadecvat trebuie să conțină moduri de stimulare a comportamentelor dezirabile. Iar metoda folosită pentru un elev poate să nu fie utilă în cazul altui elev.

Un ultim aspect demn de luat în seamă este legat de *munca în echipă* a profesorilor. Aceștia pot face schimburi de experiență prin asistența la ore, pot cere sfatul altor colegi, sau pot apela la sprijin din partea specialiștilor. Ideal ar fi, ca în fiecare școală să existe profesori de sprijin pentru a-i ajuta pe elevii cu cerințe

speciale. De regulă, comportamentul unor copii se datorează unor probleme emoționale sau sunt reacții la anumite situații neplăcute.

Acest mod de gândire plasează responsabilitatea asupra cadrelor didactice și asupra comunității. Dacă noi nu reușim să realizăm niciunul din aspectele amintite mai sus, atunci dizabilitatea elevului se poate accentua. Nu deficiența în sine este dăunătoare pentru elev, ci modul în care societatea îi tratează problema.

Bibliografie:

Coman, S. (1995), Copiii cu C. E. S. Ghidul profesorului, Editura Comenius, București.

Gherguț, A. (2006), Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii diferențiate și incluzive în educație, Editura Polirom, Iași.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

PROF. ÎNV. PRIMAR LEANCA CRISTINA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ DUMITRA, JUDEȚUL BISTRIȚA NĂSĂUD

Educația, ca acțiune socială organizată, presupune colaborarea între mai mulți factori -familie, școală, comunitate, iar centrul de interes al tuturor trebuie să fie elevul și nevoile curente ale acestuia.

Comunicarea eficientă, cooperarea și colaborarea în interesul copilului la nivelul procesului educativ poate fi realizată prin parteneriate, la nivel național sau internațional.

Cooperarea între parteneri din țări diferite prin intermediul parteneriatelor strategice vizează mai multe aspecte: dezvoltarea, testarea și adoptarea/punerea în practici inovatoare; schimbul de experiență și de bune practici, desfășurarea de activități de învățare reciprocă și ateliere de lucru; efectuarea de cercetare comună; sondaje, studii și analize, facilitarea cunoașterii și certificării aptitudinilor și competențelor la nivel național prin corelarea lor cu cadrele europene și naționale de calificare și cu ajutorul instrumentelor de validare UE; promovarea cooperării între autoritățile locale și/sau regionale, cu rol educațional situate în țări participante la Program cu scopul de a sprijini dezvoltarea strategică prin proiecte în care sunt implicate școli și alte organizații active pe piața muncii sau în domeniul educației, activități transnaționale de învățare, predare, formare.

În ceea ce privește dezvoltarea, testarea, adaptarea și punerea în aplicare de practici inovatoare sunt vizate următoarele aspecte:

- noi programe de învățământ, cursuri, materiale și instrumente de învățare.
- metodologii și abordări pedagogice de predare și învățare în special cele care furnizează conceptele cheie și competențe de bază, competențe lingvistice și axarea pe utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor.
- Noi forme de programe, practica și studiul unor cazuri reale din afaceri și industrie.
- Noi forme de învățare și de furnizare a educației și formării profesionale în special utilizarea strategică a învățării deschise și flexibile, mobilitatea virtuală, resurse educaționale deschise și o mai bună exploatare a potențialului tehnologiei informației și comunicațiilor.
- Metode și instrumente de orientare, consiliere și pregătire.
- Instrumente și metode pentru profesionalizarea și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, a formatorilor și a altor categorii de personal, cu un accent deosebit pe educația inițială, îmbunătățită și pe formarea continuă a cadrelor didactice
- Gestionarea și conducerea instituțiilor de educație din diferite sectoare ale educației
- Cooperarea strategică între furnizorii de învățare, pe de o parte și autoritățile locale regionale, pe de altă parte.

Parteneriatele strategice în domeniul școlar pot organiza, de asemenea activități transnaționale de învățare, predare, formare pentru elevi, profesori și personalul instituțiilor implicate având în vedere următoarele:

- Mobilitatea mixtă a elevilor, adică combinarea unei perioade de mobilitate fizică, de la 5 zile la 2 luni, cu o perioadă de mobilitate virtuală.
- Schimburi de grupuri de elevi pe termen scurt, de la 3 zile la două luni, între școlile participante la proiect.
- Mobilitate de studiu ale elevilor pe termen lung, două – douăsprezece luni care permit elevilor în vârstă de cel puțin 14 ani dintr-o instituție participantă în cadrul unui proiect strategic să învețe într-una din școlile partenere din străinătate implicate în același proiect.
- Evenimente comune de formare a personalului pe termen scurt, de la 3 zile la două luni, permit organizațiilor participante ale parteneriatului strategic de organizare evenimente de formare de scurtă durată pentru formarea personalului legate de tema sau domeniul de aplicare a proiectului.
- Misiuni de predare pe termen lung între două și douăsprezece luni, care au rolul de a permite profesorilor dintr-o instituție participantă în cadrul unui parteneriat strategic să predea în domeniul de specialitate într-o altă instituție parteneră în proiect.

Dezvoltarea personală și profesională, promovarea unui învățământ European modern, cunoașterea altor sisteme de învățământ și a modului în care se realizează educația școlară în țările UE, cunoașterea unor aspecte din cultura și civilizația europeană, dezvoltarea competențelor lingvistice reprezintă câteva dintre avantajele parteneriatelor internaționale fiind un imbold pentru beneficiarii acestora.

Bibliografie

https://www.erasmusplus.ro/stire/stire/educatie-scolara-parteneriate?fbclid=IwAR0miYKMNd5sXSEZxyW7K_SIMPYZyOmzOG2i0toZ6Knnse4Tj_IymkzExQ

EDUCAȚIA PRIN INTERMEDIUL PROIECTELOR VIDEO -DÂND SENS LUMII, PRIN MIJLOACELE MULTIMEDIA (EXEMPLE DE BUNE PRACTICI)

**PROF. ÎNV. PREȘC: LELE CAMELIA-FLORINA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 53 ORADEA**

În cadrul programului Erasmus + KA1: „Creativitate originalitate și wellbeing în școală” am participat la programul internațional de formare: „Europeans sharing views: Making sense of the world through multimedia”, desfășurat în Almada, Portugalia. Scopul cursului a fost de a sprijini cursanții în procesul de dobândire a competențelor digitale specifice, în vederea realizării de resurse pedagogice motivaționale multimedia și împărtășirea lor în comunitatea online. De asemenea, și-a propus dezvoltarea de idei și proiecte între instituții de educație din Europa și organizații de training.

Cursul presupune dobândirea de cunoștințe și dezvoltarea de competențe și abilități practice referitoare la: fotografiere, interviu, înregistrare video, înregistrare sunet, mapping, editare video în vederea elaborării unui proiect video reprezentativ tematicii abordate și împărtășirea acestuia în comunitatea online, prin intermediul canalelor media. Fiecare zi a fost dedicată instruirii și prezentării conceptelor teoretice: „Video and photo: capture and composing”. Sesiunile de training au fost menite să ne ofere instrucțiuni și sprijin necesar pentru a învăța elementele care stau la baza elaborării unui proiect video: digital storytelling, producția de film (scenariu), interviu, photovoice, mapping. Am primit informații amănunțite și sfaturi cu privire la modul în care putem realiza cea mai bună fotografie, ținând cont de următoarele aspecte: lentilele camerei să fie mereu curate, fixarea aparatului foto/camerei într-o poziție fixă, orientarea panoramică a fotografiei, regula liniilor de ghidare și alegerea tipului de fotografie în funcție de ceea ce dorim să surprindem în imagine (long shot, medium, close-up).

Înregistrarea video este un alt element al proiectului video. Atunci când realizăm o înregistrare video, trebuie să alegem un subiect, o persoană și un cadru adecvat în funcție de tema stabilită și să ținem cont de câteva aspecte: poziția camerei video, orientarea panoramică, încadrarea corectă a subiectului, mișcarea lentă a imaginii, eliminarea zgomotului de fundal. Pentru o înregistrare corectă a sunetului vocii, trebuie să se țină cont de distanța dintre gură și aparatul de înregistrat, să se evite prezența oricărui zgomot de fundal și să se acorde atenție calității sunetului prin a menține aceeași tonalitate a vocii, pe tot parcursul înregistrării.

„Educația prin imagine și video -Toată lumea are o poveste de spus” este laitmotivul acestui curs, întrucât colajul video reprezintă o strategie inovatoare de învățare, fiind utilizat cu succes în modelul de educație european. Un film educativ sau motivațional devine mai interesant pentru public, atunci când prezintă o gamă variată de imagini și clipuri video foarte bine încheiate între ele. Sarcina realizatorilor de proiecte video este de a-i aduce pe cei care vizionează aceste materiale, mai aproape de povestea, de acțiunea ori de tema clipului prezentat prin intermediul limbajului vizual. Așadar atunci când ne dorim să construim o „poveste vizuală”, trebuie să utilizăm diferite tipuri de capturi video (cadre largi, medii, unghiuri apropiate) surprinse din perspective interesante, pentru a furniza audienței informații de impact, concordante cu tema aleasă. Atunci când stabilim o scenă din videoclipul nostru, trebuie să avem în vedere să realizăm minimum cinci înregistrări video scurte care să compună scena respectivă. Ne putem imagina o scenă dintr-un clip, asemeni unui puzzle, noi având rolul de a crea fiecare piesă din acest puzzle (segmentele individuale/clipurile scurte) astfel încât să se îmbine perfect, pentru a spune întreaga poveste a acelei scene. Prin scenele care compun povestea în imagini, transmisă prin videoclip răspundem la diferite întrebări: Despre ce este povestea pe care vreau să o spun prin intermediul clipului?, Ce temă doresc să explorez?, Ce încerc să transmit? Cum voi arăta asta prin intermediul imaginilor? Cine sunt personajele? Unde se desfășoară acțiunea? Când? De ce?

Cum am aplicat cunoștințele dobândite?

Cursul „Europeans sharing views -Making sense of the world through multimedia” s-a „potrivit ca o mânășă ” cu digitalizarea învățământului din perioada pandemiei. Toate cunoștințele dobândite ne-au permis elaborarea unor lecții interactive pentru copii, realizate sub formă de videoclip. Aceste lecții au

susținut procesul instructiv-educativ din perioada de predare online, oferindu-le copiilor sprijin în învățare, iar prin formatul lor, care a presupus o îmbinare armonioasă de clipuri video cu fotografii, sunete și imagini, s-au dovedit a fi foarte atractive și motivante.

De asemenea, cunoștințele asimilate referitoare la editarea video, ne-au permis realizarea de videoclipuri prin care am prezentat proiecte educaționale în care am fost implicată împreună cu copiii: „Proiectul Național: Citește-mi 100 de povești”, și Proiectul „Povești pentru Diversitate”. Împărtășirea acestor clipuri în comunitatea online a permis oferirea unor exemple de bune practici, aducând astfel un plus valoare Grădiniței noastre, pentru a contribui la creșterea calității educației din cadrul Instituției de învățământ. Aceste videoclipuri au avut un rol motivațional pentru părinți și comunitatea online, urmărind încurajarea cititului în familie, în vederea dezvoltării competențelor de literație, de la cele mai fragede vârste.

Proiectele video pe care le-am elaborat au asigurat un canal optim de comunicare cu familia și comunitatea. Datorită situației pandemice și a imposibilității ca părinții sau persoanele străine să aibă acces fizic la activitățile grădiniței, am realizat proiecte video prin care am reușit să surprindem emoțiile și gândurile copiilor pe care le-am transmis părinților într-o manieră inedită. Am realizat videoclipuri cu ocazia diferitelor serbări, activități extracurriculare în care au fost implicați copiii, acestea devenind un cufăr de amintiri, valoros pentru părinți și comunitate. Multe dintre aceste videoclipuri le-am încărcat pe platforma YouTube și le-am distribuit și pe siturile de socializare, pentru a împărtăși unui public mai larg, mesajele motivaționale pe care am dorit să le transmitem prin intermediul lor.

EVALUARE FINALĂ LA MODULUL „SORTIMENTUL DE PREPARATE ȘI BĂUTURI”

**AUTOR: PROF. ING. LEOCĂ VIOLETA
COLEGIUL TEHNIC „COSTIN D. NENIȚESCU”, BRĂILA**

Modulul „Sortimentul de preparate și băuturi” se studiază în clasa a X-a, tehnician în gastronomie.

La această disciplină, am conceput evaluarea finală ca lucrare practică sub forma unei expoziții, desfășurată de către elevi în fața unui public format din părinți, elevi de la alte clase, profesori.

Consider că folosirea acestei metode stimulează motivația, suscită interesul elevilor pentru studiu riguros, dar în același timp poate fi o metodă obiectivă de evaluare a cunoștințelor teoretice și a abilităților practice căpătate pe parcursul unui an de studiu.

Desfășurarea unei astfel de evaluări presupune:

- aranjarea și dotarea unei săli spațioase cu mese pentru demonstrația elevilor, chiuvete pentru spălarea materiei prime, aragaz sau plită, cuptor, frigider, vase, ustensile de lucru, aparate, obiecte de inventar pentru prezentare preparatelor, masă pentru aranjarea preparatelor realizate sub formă de expoziție culinară.

- existența unui microfon, pentru a putea explica spectatorilor ce preparat realizează și operațiile pe care le efectuează;

- aprovizionarea cu materii prime și auxiliare și păstrarea lor în condiții de igienă, până în momentul utilizării de către elevi;

- verificarea stării de sănătate și de igienă a fiecărui elev;

- scurt instructaj de protecția muncii, PSI și de igienă;

- gruparea elevilor câte doi;

- precizarea denumirii preparatului pe care trebuie să-l realizeze fiecare grupă de elevi;

- precizarea sarcinii de lucru a fiecărei grupe;

- stabilirea ordinii de intrare în sală a grupelor.

Fiecare grupă de elevi intră în sală, în ordinea stabilită de către profesor, merge la microfon, salută publicul, se prezintă, precizează denumirea preparatului pe care urmează să-l realizeze, explică succint modul de preparare și realizează, sub privirea atentă a spectatorilor, câte un preparat culinar sau produs de patiserie.

Aranjează preparatul realizat pe un platou, cât mai estetic, îl prezintă spectatorilor, apoi, așează platoul cu preparat pe masa destinată expoziției culinare.

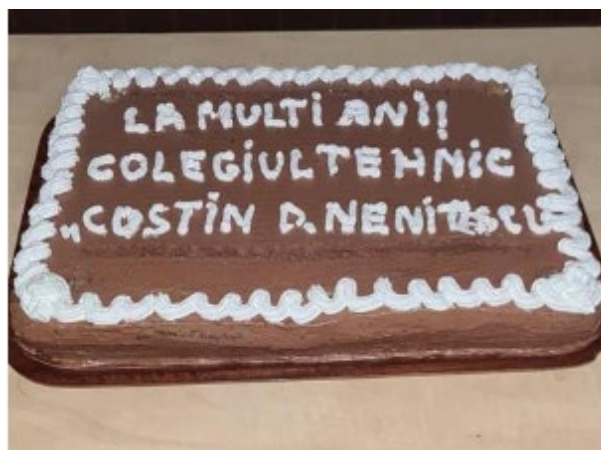
Elevii demonstrează că pot să realizeze preparate culinare gustoase, pot să efectueze operații tehnologice complexe, că știu să execute decoruri și aranjamente adecvate și spectaculoase.

Preparatele culinare și de patiserie-cofetarie realizate pe parcursul show-lui gastronomic, formează o expoziție culinară, ce poate oricând promova preparatele gastronomiei românești.

Acești elevi minunați, bine pregătiți și organizați au reușit să realizeze la final o expoziție culinară, care a încântat prin gust și culoare spectatorii prezenți, stârnind admirația și respectul acestora.

Relevante rămân fotografiile și filmele, care vor aminti, peste timp, momentele importante ale acestei evaluări.

În concluzie, evaluarea finală a elevilor s-a realizat în funcție de precizia, siguranța, corectitudinea operațiilor tehnologice efectuate de către elevi și de calitățile senzoriale ale preparatelor realizate.

Cu ocazia acestei evaluări finale, elevii din clasa a X-a au oferit părinților, profesorilor, colegilor o demonstrație de culoare, frumusețe, pricepere, îndemânare și bun gust.

BIBLIOGRAFIE

1. Florica, B., Lia, L., ș. a. 1990, Tehnologia culinară și tehnica servirii consumatorilor, manual cls. a XII-a, E. D. P., București
2. Grigoriu, P., ș. a. 1990, Tehnologia culinară și tehnica servirii consumatorilor, manual cls. a XI-a, E. D. P., București

METODE INOVATIVE DE ÎNVĂȚARE

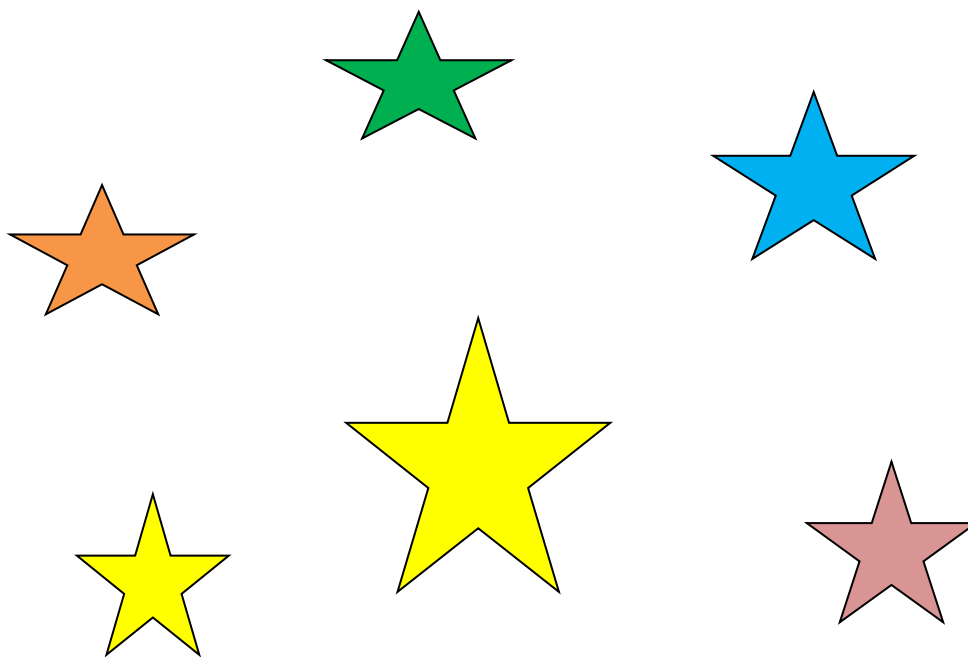
INSTITUTOR LEOVEANU IONELA-LAURA GRĂDINIȚA NR. 35, BUCUREȘTI

Procesul de formare interactiv presupune acțiune atât din partea profesorului cât și din partea educabilului. Metodele inovative de învățare ca modalități moderne de stimulare a învățării și dezvoltării personale încă de la vârstele timpurii, favorizează interschimbul de idei, de experiențe, de cunoștințe. Acestea presupun o învățare prin comunicare, prin colaborare, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup.

Metode și tehnici moderne în activități specifice ciclului preșcolar

Explozia stelară

Este o metodă de stimulare a creativității și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri. Această metodă se desfășoară cu succes la activități precum lectură după imagini, convorbiri, jocuri didactice, povestiri, poezii, ș. a. Dezvoltă gândirea causală, divergentă, deductivă și inteligențele multiple, limbajul, atenția distributivă.

Jocul este susținut de o stea mare reprezentând tema aleasă, și. alte 5 stele mai mici, fiecare dintre acestea reprezentând câte o întrebare „cine?“, „ce?“, „când?“, „unde?“, „de ce?“

Membrii grupului asociat unei stele cooperează pentru a formula întrebări. Celelalte grupuri răspund la întrebări.

Se apreciază întrebările copiilor, modul de cooperare și interacțiune.

Educarea limbajului, „La cireșe”, lectură după imagini

Materiale: planșe cu imagini reprezentând scene din povestire, siluete cu personaje și obiecte întâlnite în povestire, machetă, cele 6 stele caracteristice metodei alese.

S-au format cele 5 grupe de copii în jurul stelelor mai mici. Am ales să marchez întrebările/grupurile atribuind fiecărei stele reprezentative câte o culoare distinctă:

- Pentru grupul/întrebarea „cine” am optat pentru o stea oranj
- Pentru grupul/întrebarea „ce”-o stea verde
- Pentru grupul/întrebarea „unde” -o stea bleu
- Pentru grupul/întrebarea „când”-o stea galbenă
- Și pentru grupul/întrebarea „de ce”-o stea lila

Steaua cea mare poziționată în mijloc ilustrează subiectul propus pentru analizat/o scenă din povestirea

„La cireșe”.

Pentru a dezbate momentul indicat de steaua mare, cele 5 grupuri de copii vor formula pe rând întrebări utilizând adverbul specific grupului din care fac parte, respectiv vor elabora răspunsuri pentru întrebările adresate de un alt grup.

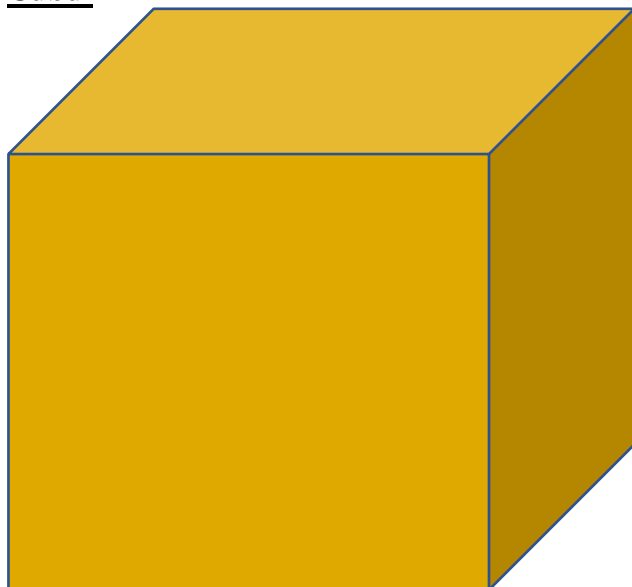
Ex. de întrebări: Cine locuia la acea gospodărie?/Cine era moș Vasile?

Ce fructe a mâncat băiatul?/Ce ținea mătușa Mărioara în mână?/Unde se află cireșul?/Unde era vărul Ion?

Când s-a dus copilul la vărul său?/Când a ajuns moș Vasile la poartă părinților?

De ce s-a supărat mătușa Mărioara?/De ce s-a prefăcut băiatul că pleacă?

Cubul

Este o strategie de predare-învățare destinată urmării unui algoritm ce vizează descrierea, comparația, analiză, asocierea, aplicarea și argumentarea atunci când se dorește exploatarea unui subiect nou sau unul cunoscut pentru a fi îmbogățit cu noi cunoștințe sau a unei situații privite din noi perspective. Strategia funcționează cu succes în activități de observare desfășurate frontal; poate fi combinată cu brainstormingul și jocul de rol.

Elementul de joc este cubul însuși, pe ale cărui fețe se regăsesc indicații/suportul imagistic al etapelor menționate anterior:

DESCRIE/COMPARĂ/ANALIZEAZĂ
ASOCIAZĂ/APLICĂ/ARGUMENTEAZĂ.

Ex. de abordare a strategiei:

Cunoașterea mediului, Sistemul Solar, observare

Materiale: cub, sistemul solar 3D, plante în ghiveci, radiator

Preșcolarii împărțiți în grupuri aruncă cubul pentru a se stabili sarcinile.

Astfel, se creează ocazia de a:

- descrie sistemul solar;
- compară planetele;
- analiză distanțe;
- asocia forme;
- aplică/udă plante

(în prealabil a fost lăsată pentru un timp o plantă în ghiveci foarte aproape de un radiator; în urmă constatării ofilirii acesteia, plantă a fost resuscitată prin udare)

- argumenta (ofilirea plantei expuse la sursă de căldură).

La încheierea activității copiii vor realiza lucrarea colectivă „Planetă Pământ”.

Situațiile de învățare prin cooperare familiarizează copiii cu împărțirea și distribuirea sarcinilor, cu solidarizarea membrilor unui grup în vederea atingerii obiectivelor de interes comun, dezvoltarea unor trăsături de personalitate cu caracter prosocial.

Prin metodele activ-participative/interactive de grup se încredințează sarcini individuale, se completează apelând la inteligențele multiple; membrii grupului sunt provocați la o relaționare creativă, în situații complexe, astfel încât se sprijină reciproc, se încurajează, negociază.

Bibliografie:

Dumitru I. A, Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă, Editura de Vest, Timișoara, 2000
Breben S, Gongea E, Ruiu G, Fulga M, Metode interactive de grup-ghidmetodic, Editura Arves, 2002
Pânișoară I. O, Enciclopedia metodelor de învățământ, Ed. Polirom, 2019

COPIII SUNT CEI MAI BUNI „PROFESORI”!

**PROF. ÎNV. PREȘC. LEȚ NADIA
GRĂD. CU PP JUNIOR NR. 26, BRAȘOV**

Educație fără frontiere? Analizând istoria educației putem observa că educația nu a avut nicicând frontiere. Evoluția și progresul omenirii se datorează tocmai acestui fapt și pentru că educația sub toate formele ei a reprezentat dintotdeauna o „artă” și continuă să fie asemuită unui miraj, ori de câte ori se manifestă în lumea materială, căci, ce este mai nobil și mai frumos decât „arta de a educa”.

Predând la clasă am observat că preșcolarii sunt încântați de ceea ce învață, dar și mai încântați de faptul că îi pot învăța cu ușurință pe alți copii ceea ce au învățat. Astfel am reușit să am o foarte bună relație cu copiii, aceștia acceptând cu plăcere să fie „profesori voluntari” în beneficiul altor copii și implicit a familiilor acestora. Așa s-a născut ideea unui club în care copiii erau profesori pentru alți copii. folosind de orice pretext (artă, sport) pentru fi împreună

Pe lângă deprinderile și priceperile dezvoltate, acest pretext educațional ne-a oferit, o serie de modalități de educare a unor aptitudini, atitudini și capacități intelectuale cum ar fi imaginiția, fantezia, creativitatea, intuiția, memoria dar ne-a oferit și modalități de consiliere pentru a preveni: timiditatea, lipsa de încredere în propria persoană, emotivitatea excesivă, comunicarea deficitară cu cei din jur, neputința exprimării sentimentelor, deficiențe de motricitate, etc.

Ideea centrală care ne-a însoțit în aceste demersuri educaționale, a fost aceea de „a ne simți bine, indiferent dacă uneori lucrurile păreau imposibile, copiii „profesori” ne-au motivat să mergem mai departe. Calitățile copiilor „profesori” (autodidacți, comunicativi, sociabili, dispuși să îi învețe pe alți copii, cu idei geniale, motivația lor fiind „joaca”) aduceau „plusvaloare” scopului nostru, și ne-au demonstrat că adevărații parteneri erau chiar ei, „copiii”, căci nu-i așa, aprecierea oamenilor se face după acțiuni, fapte și acte voluntare.

Rezultatele pozitive obținute în cadrul clubului s-au reflectat treptat în toată activitatea de la clasă. Copiii au adoptat acest mod de „învățare” ca fiind unul natural și normal, fiecare învățând de la fiecare. De aici drumul spre rezolvarea problemelor fiecărui copil ce presupunea „sprijin”, a fost mult mai ușor, aproape insesizabil de către aceștia, și cu rezultate pozitive. De aceea am considerat că „acest mod de educație” pune în valoare talentul și îndemnarea copiilor, trăsăturile de caracter (curaj, încredere, empatie, autonomie, autocunoaștere, etc), imaginația și creativitatea acestora, pentru că, „orice copil”, indiferent de eticheta pusă de societatea noastră, „este tot un copil”!

Deci, lăsând loc spontaneității și actului liber, valorificând fiecare moment, ținând cont de faptul că „oricine ne poate învăța ceva” și că schimbul de idei sau sentimente antrenează întreaga personalitate a protagoniștilor, putem asigura caracterul de continuitate al conținutului, formelor și mijloacelor de instruire și educare a copiilor, facilitând în mod evident condițiile de adaptare, integrare și incluziune a lor la noile cerințe impuse de politicile educaționale. Și ce este mai minunat decât faptul că, „profesorii cei mai buni, în „educația fără frontiere”, sunt chiar ei, „copiii”!?

PARTENERIATELE SCOLARE

PRPF. LEUSTEAN MARGARETA LICEUL TEHNOLOGIC NR. 1 BORCEA

Una din direcțiile fundamentale ale redefinirii învățământului românesc o constituie dezvoltarea liberă, integrală, armonioasă a individului, formarea personalității autonome și creative, prin diversificarea și optimizarea activităților educative extracurriculare și extrașcolare.

Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării societății și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectare rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009).

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

EDUCAȚIE ÎN SPIRITUL CERCETĂȚIEI

PROF. ÎNV. PRIMAR LEVIȚCHI ANGELICA-NICOLETA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DR. SÎMION ȘI METZIA HÎJ” VOLOVĂȚ

Grupa de vârstă: copii din clasele primare (6 – 10 ani)

Ariile de dezvoltare: socială, fizică, afectivă, intelectuală, spirituală și a caracterului

Denumirea activității: „Cercetașii-Pro-natura”

Loc de desfășurare: în aer liber (în pădure)

Materiale:

- Două imagini ale simbolului cercetășiei – floarea de crin – pe coli de carton, format A4, decupate în piese tip puzzle;
- Materiale pentru construirea unui steag (hârtie creponată, multe siluete de copii decupate, nori, ovale mari, siluete de brazi și arbori tipice foioaselor, lipici, câte două benzi cu înscrisurile „Pădurea tace” și „Noi suntem glasul pădurii!”), foarfeci, lipici);
- Pungi negre pentru ascunderea materialelor, fâșii de material textil (sau hârtie creponată) pentru delimitarea perimetrelor de căutare a materialelor;
- Câte o eșarfă pentru fiecare copil, din material dens, pentru a fi legată la ochi;
- Coli de desen, format A4, creioane colorate, carioci sau, după preferință, acuarele/tempera și pensoare;
- Fâșii de material textil pentru scrierea de mesaje cu caracter ecologic;
- Fluturași de formă circulară, cu simbolul cercetașilor și o pădure și cu deviza: „Pădurea tace. Noi suntem glasul pădurii”, markere;
- Saci menajeri și mănuși.

Obiective:

- Dezvoltarea abilităților de comunicare a propriilor idei, dorințe, nevoi și sugestii;
- Formarea unor abilități elementare de viață prin apelarea la soluții originale de rezolvare de sarcini individuale și de grup;
- Dezvoltarea capacității de acceptare a regulilor de grup și de viață, în general;
- Adoptarea unei atitudini pozitive, binevoitoare, grijulie atât față de colegi cât și față de mediul înconjurător;
- Dezvoltarea abilităților de interacțiune socială nediscriminatorie, fără a fi influențați de stereotipuri, prejudecăți de ordin material, etnic sau religios;
- Conștientizarea și acceptarea propriilor trăiri și sentimente, înțelegerea corectă a cauzelor și efectelor acestora asupra celor cu care interacționează;
- Dezvoltarea și consolidarea încrederii în sine, în propriile capacități reale, pentru afirmarea personală;

Descrierea activității:

Pregătirea elevilor pentru activitate. Elevii sunt anunțați cu cel puțin o zi înainte că vor desfășura o zi de activitate în pădure și vor trebui să vină îmbrăcați adecvat (haine și încălțăminte tip spot, lejere), să aibă pregătit un pachetel pentru două gustări, apă de băut, șervețele umede etc;

Adunarea elevilor. Adunarea elevilor se face dimineața, în sala de clasă, moment în care se repetă aspectele importante despre cercetășie pentru vârsta lor (acestea au fost comunicate și anterior, acum se insistă pe regulile și angajamentele unui mic cercetaș pentru orice activitate la care participă);

Deplasarea către pădure. Deplasarea elevilor de la școală în pădurea localității se face în formație câte doi, cu intonarea cântecului „Noi cântăm cu drag!”, adoptat ca imn al zilei. Înainte de a porni, copiii repetă strigătul cercetașului de pretutindeni: „Cercetași” – *Gata oricând!*”

Moment de relaxare și coeziune a grupului. În momentul în care s-a ajuns la intrarea în pădure, pentru a se odihni și a intra în atmosfera de acțiune în grup, se desfășoară următoarele jocuri:

Acesta mi-e prieten! – *joc de cunoaștere* (jocul se justifică prin faptul că elevii provin din două clase și este posibil să-și fi uitat numele unii altora):

Elevii se așează toți într-un cerc mare, aleatoriu și ținându-se de mâini. Una dintre învățătoare va indica un copil care să înceapă jocul. Acesta va rosti cu voce tare „Acesta mi-e prietenul X (Ex. Mihai)” și ridică mâna colegului din stânga lui. Acesta continuă numind colegul din stânga. Jocul permite, ca, în caz că un copil a uitat numele celui din stânga sa, să-l întrebe în șoaptă. Se continuă până sun prezența toți copiii.

„Oamenii, hoții și poliția” – joc de cunoaștere și comunicare (presupune comunicare între elevi pentru dinamica jocului, implicând adresarea pe nume):

Elevii rămân în cerc de la jocul precedent, dar se așează jos. Învățătoarea le cere copiilor să numere până la trei și să rețină fiecare numărul care i-a revenit. Numărul 1 vor fi Poliția, numărul 2 vor fi Oamenii, iar numărul trei vor fi Hoții. Animatorul (o învățătoare va povesti o istorioară despre aceste grupuri de oameni. Când vor auzi numele grupului lor, toți elevii cu acel nume se vor ridica și se vor așeza repede la loc.

Prezentarea activității centrale: „Caută, găsește și construiește!” în aceeași formație, în cerc, li se prezintă copiilor momentul următor fiecare clasă se constituie într-o grupă de acțiune comună, ai căror membri trebuie să colaboreze, să se sfătuiască și să găsească modalitățile de rezolvare a sarcinilor. Li se mai comunică elevilor că vor trebui să descopere singuri ce trebuie să facă după ce găsesc obiectele (*elevii au creat un steag în sala de clasă, de aceea nu ar trebui să fie dificilă această sarcină, iar simbolul Florii de crin le-a fost expus în clasă*)

În paralel, se delimitează două perimetre aproximativ egale, prin legarea unor fâșii de material colorat. După delimitarea perimetrelor de căutare, se ascund obiectele, puse în pungi în diferite locuri: sub pietre, agățate de crengi, în tufișuri etc. Obiectele sunt părțile unui puzzle care reprezintă simbolul cercetașilor – floarea de crin – și un carton pe care se vor lipi piesele, obiecte care vor servi la construirea unui steag, precum și instrumentele necesare: lipici, foarfeci, bandă adezivă. Fiecare pungă cu obiecte este numerotată. În momentul declanșării acțiunii de căutare li se comunică elevilor numărul de pungi pe care trebuie să le găsească.

În cazul în care ascunderea obiectelor durează se va juca jocul de energizare „Care sunt vecinii tăi?”, cunoscut de elevi și care nu mai necesită explicații. *Jocul se desfășoară tot în cerc. Elevii se dau un pas înapoi pentru mai mult spațiu. Un elev va intra în cerc și va întreba un coleg: „Care sunt vecinii tăi?”, acesta va răspunde „Vecinii mei sunt ... și ...” după care cel din cerc îl va întreba și „Care ai vrea să fie vecinii tăi?”, iar acesta va alege doi colegi și va răspunde: „Vecinii mei aș vrea să fie ... și ...”. Cei patru trebuie să-și schimbe locurile între ei, dar și cel din centru trebuie să caute să intre pe unul dintre locurile care rămân pentru moment libere. Cel care nu va mai avea loc, va rămâne în centru să pună întrebările.*

Desfășurarea efectivă a activității „Caută, găsește, construiește!”. Elevii, împărțiți în două grupe sunt conduși în perimetrele delimitate cu fâșii colorate legate de copacii „de graniță”. Aici li se comunică precum că au de căutat cu atenție, peste tot, 15 pachetele cu materiale, pe care vor trebui să le analizeze și să construiască din ele câte două obiecte de fiecare grupă. Li se comunică, de asemenea, că trebuie să se încadreze în limita de timp de maxim o oră, că nu au voie să se certe, nici să ia hotărâri individuale fără a consulta membrii grupului. De asemenea li se sugerează ca, pe parcursul căutării pachetelele, câțiva copii să stea pe laturile perimetrelor pentru ca aceia care caută să nu depășească cadrul și să piardă timpul.

Pe parcursul desfășurării acestui moment, se supraveghează modul de organizare și implicare a tuturor elevilor, intervenind pe cât posibil de puțin.

La terminarea activității/expirarea timpului, cele două echipe prezintă cele două obiecte realizate (Simbolului Florii de Crin și steagul grupei), precum și ce semnifică acestea, și sunt încurajați să povestească modul în care s-au mobilizat pentru realizarea lor – se induce și spiritul de glumă prin care să se povestească și momentele de încurcătură. Fiecare grupă este răsplătită cu aplauze de cealaltă grupă și învățătoare, iar la final se dă comanda pentru strigătul cercetașilor „Cercetași! Gata oricând!”.

Conștientizarea și exprimarea emoțiilor și sentimentelor proprii. Dezvoltarea sentimentului de încredere în partenerul direct. Copiii sunt puși în situația de a-și exterioriza modul de manifestare a sentimentelor și emoțiilor prin jocul „Recunoașterea copacului”.

Descrierea jocului. Fiecare copil va avea eșarfa lui personală. Toți elevii vor fi conduși într-un luminis mic, înconjurat de copaci, de preferat cât mai mulți. Copiii grupează câte doi: în fiecare pereche un copil este numărul 1, iar celălalt numărul 2. Cei cu numărul 1 vor fi, în prima rundă Însoțitorii, iar cei cu numărul 2 vor fi Prietenii Copacilor. Pentru o desfășurare mai operativă se poate hotărî să evolueze câte patru perechi odată: patru însoțitori îndrumă patru colegi legați la ochi.

Însoțitorii îi vor conduce pe fiecare Prieten al Copacilor la câte un copac, unde i se va spune că acesta este noul său prieten și trebuie să-l cunoască bine ca, mai apoi, să-l poată recunoaște, așa că el trebuie să execute anumite cerințe în modul în care simte el. Aceste cerințe sunt comune tuturor, având în vedere că acum are loc și învățarea jocului:

Acesta este noul tău prieten! Fă cunoștință cu el! (*Copilul legat la ochi va trebui să exprime nonverbal modul în care face cunoștință cu acest prieten*); Îmbrățișează-ți noul tău prieten! Cercetează dacă este trist sau vesel! Bate palma cu el! Mângâie-l! Caută un semn de recunoaștere ca între prieteni!

După ce au răspuns la aceste cerințe prin gesturile pe care le-au simțit a fi potrivite, copiii legați la ochi sunt conduși înapoi unde se află restul copiilor, îi este dezlegată eșarfa de la ochi, iar el trebuie să ghicească acel copac care tocmai i-a devenit prieten. Restul grupului joacă și rol de observatori pentru a constata dacă acel copil a reușit să identifice acel copac cu care a fost în contact direct.

La finalul jocului, copiii sunt invitați să spună pe rând ce au simțit și când au fost însoțitori și când au fost legați la ochi și ce au simțit față de „prietenul copac”.

Exprimarea artistică a stării de a fi în pădure. Copiii sunt anunțați că au un moment de relaxare activă prin desenarea/pictarea copacului prieten. În desen sunt sfătuiți să se reprezinte și pe sine în una din activitățile zilei. Pentru că este desen după natură, primul de acest gen, sunt îndrumați, la solicitarea ajutorului.

Desenele vor constitui părți importante ale unui panou Eco La finalul activității copiii își prezintă desenele și sunt aplaudați de colegi.

Educație ecologică. După activitățile din această zi este potrivit a profita de starea de bine a copiilor pentru că se află în mijlocul naturii și de a le dezvolta în mod real atitudini și convingeri ecologice, care să se regăsească și în fapte.

Pentru ca această parte a activității zilei să se integreze unitar cu celelalte, se poartă mai întâi o discuție asupra tuturor momentelor desfășurate pentru a sublinia că starea de bine se datorează și mediului natural în care acestea s-au desfășurat. Fiecare elev are posibilitatea de a-și exprima părerea despre această stare, să vină cu păreri despre ce l-a impresionat mai mult, dacă mai dorește astfel de activități în pădure.

Prima parte a momentului are scopul de a introduce o dezbatere despre atitudinile oamenilor față de pădure, accentuând mai întâi efectele actelor distructive ale oamenilor asupra mediului natural al pădurilor. Astfel, elevii vor putea da exemple din experiența și cunoștințele lor despre fapte nesăbuite și iresponsabile ale oamenilor, cu efecte negative majore sau de estetică asupra pădurilor. După aceste sublinieri, se canalizează dezbateră asupra formulării de reguli cu caracter ecologic care să ducă la protejarea mediului natural, în general, și al pădurilor în special. Dezbateră se încheie cu scrierea de reguli, atitudini și comportamente care pot fi adoptate ca angajamente de către ei.

Banderole pentru copaci cu mesaje pentru cei ce trec prin pădure. Copiii scriu diferite mesaje pe aceste fâșii textile pe care le leagă în jurul trunchiurilor unor copaci. De asemenea elevii sunt orientați într-o discuție din care să se deducă necesitatea de a reveni după o perioadă și a strânge aceste „banderole”.

Fiecare copil scrie un îndemn ecologic, inspirat tocmai din starea pe care au trăit-o efectiv pe parcursul zilei pe fluturași imprimați, cu spațiu liber și îi oferă, la întoarcerea trecătorilor.

Activitate ecologică. La întoarcere elevilor li se dă câte un sac menajer și mănuși menajere, sunt răsfirați, la distanțe egale unul de altul și adună de pe spațiul care le revine deșeurile nedegradabile. Misiunea se încheie când elevul reușește să umple sacul pe care îl transportă până în localitate.

Odată ce au intrat în localitate, fiecare elev oferă unui trecător fluturașul său, spunându-i: „Venim din pădure! A fost atât de frumos! Trebuie să avem toți grijă de pădure și de natură!”

Evaluarea activității: La încheierea activității se declanșează o discuție liberă cu elevii despre toată activitatea. Fiecare primește o foaie albă pe care scrie ce activitate/activități i-au plăcut mai mult și pe care le-ar dori să le mai repete. Ulterior se realizează o expoziție cu fotografiile ale activității.

Ziua se încheie cu salutul: „Cercetași! Gata oricând!”

COMPETENȚA DIDACTICĂ DIN PERSPECTIVA NEVOII DE EDUCAȚIE

PROF. LICHI MIOARA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SCARLAT LONGHIN", DOFTEANA

Motto:

"Orice inventar de calități pedagogice ale profesorului poate lăsa loc pentru et caetera".

Vasile Pavelcu

Ne întrebăm deseori:

Ce anume ne face pe noi, dascălii, importanți în viața elevilor noștri ?

Cum putem marca în bine existența lor?

Cum le putem îndruma pașii spre un viitor împlinit și cum îi putem ajuta?

Trăsăturile profesorului bun sunt reunite de Thomas Gordon în sintagma profesorul eficient, iar acesta are următoarele calități:

- știe să asculte activ și eficient; transmite mesaje la persoana I;
- ține cont de mediul în care lucrează; nu se înfurie;
- știe să comunice, să relaționeze, cum să laude.

De la începutul anilor '90 a devenit tot mai clar faptul că ritmul schimbării în lume este unul uimitor, complex, dinamic, rapid, tensionat, individualizat, influențat de tehnologii noi. Necesitatea conceperii unei educații pentru o lume în schimbare nu este neapărat nou. Lumea s-a schimbat în permanență – mai rapid, mai lent, aproape imperceptibil sau brusc, cutremurând întregii edificii sociale, politice, legislative, culturale și mentale. De fapt ceea ce este cu adevărat nou în lumea contemporană, precizează Berger, citat de Liviu Antonesei, nu este schimbarea în sine, pentru că aceasta a însoțit întreaga istorie a omenirii, ci accelerarea fără precedent a acesteia .

*"Lumea se schimbă, se schimbă repede și mai cu seamă se schimbă din ce în ce mai repede."*¹

Schimbările care au loc în societate datorită ritmului rapid de dezvoltare obligă sistemul educațional să-și schimbe permanent programele analitice și să pună la dispoziția societății cadre didactice capabile să pregătească pentru mâine tânăra generație. Alvin Tofler spunea că indivizii unei societăți aflate într-un ritm alert de dezvoltare și schimbare trebuie să fie persoane creative cu o mobilitate crescută și foarte adaptabili. Primii care trebuie să înțeleagă acest lucru trebuie să fie profesorii, pentru că ei sunt cei care-i formează pe viitorii maturi, ei trebuie nu numai să-i învețe, ci să-i dezvețe și să-i reînvețe pe elevi.

Acești factori determină profesorii să se perfecționeze permanent. Se pune mare preț pe implicarea cadrelor didactice, dar mai ales pe nivelul de competență profesional –pedagogică a acestora .

Ursula Șchiopu, în *Dicționar de psihologie*, definește competența ca fiind o "capacitate profesională remarcabilă, izvorâtă din cunoștințe și practică, deci în urma cercetării inteligente și sistematice a unei activități relative dificile. Competența conferă randament, precizie, siguranță, și permite rezolvarea de situații dificile în direcția în care s-a format"²

Reflectată în comportamente active competența profesorului este implicată în procesul instructiv și în cel educativ, în activitatea de conducere și organizare a învățării, în formarea și dezvoltarea personalității elevilor. În activitatea didactică, ca în orice activitate, **competența** reprezintă condiția asiguratorie pentru performanță și eficiență și reprezintă capacitatea cuiva de a soluționa corespunzător o problemă, de a lua decizii potrivite, de a îndeplini o misiune sau de a practica o profesie cu rezultate recunoscute, demne de luat în seamă.

¹Berger, P.Luckman,Th.,- Laconstruction sociale de la réalité, Klincksieck,Paris,1986. Apud.Liviu Antonesei, O introducere în pedagogie, Ed.Polirom, Iași , 2002, p.175

Analizând dimensiunile conceptului de competență didactică, Ioan Jinga (2008, Manual de pedagogie \$p. 81) ia în considerare: competența de specialitate, competența psiho-pedagogică și competența psiho-socială și managerială.

Competența de specialitate – se referă la cunoașterea și stăpânirea la un nivel ridicat a cunoștințelor din domeniul respectiv, la capacitatea de a stabili legături între teorie și practică, la capacitatea de înțelegere a conținuturilor în raport cu noile achiziții ale științei domeniului, dar și cu cele din domenii adiacente.

“Nu întotdeauna un bun specialist este un bun profesor. Acesta trebuie să aibă abilități de comunicare, să știe să selecteze informațiile și exemplele ilustrative cele mai sugestive, accesibilizând conținuturile predate”².

Competența psiho-pedagogică – este stimulată în timpul pregătirii profesionale prin cursuri de psihologia educației, pedagogie, metodică predării disciplinei respective, practica pedagogică. Aceasta constă în :

- capacitatea de a cunoaște și înțelege elevii, de a lua în considerare, la proiectarea și realizarea activităților, particularitățile de vârstă și individuale ale acestora, de a găsi cele mai adecvate mijloace și metode pentru a face materialul de învățare accesibil, reformulând continuu programul operativ de lucru;

- capacitatea de a-i influența și motiva pentru activitatea de învățare;

- capacitatea de a evalua obiectiv programe și activități de instruire, pregătirea elevilor, șansele lor de reușită;

- capacitatea de a-i pregăti pe elevi pentru autoinstruire și autoeducație.

“Având acces la cunoașterea pedagogică, profesorul învață cum să aleagă -pe loc- cele mai bune soluții la problemele care apar în activitatea curentă la clasă -acțiunea lui desfășurându-se la timpul prezent, neavând, de cele mai multe ori, timp pentru reflecție.”³

Competența psiho-socială și managerială este asigurată de ansamblul de capacități necesare optimizării relaționării interumane și cuprinde:

- capacitatea de a adopta un rol diferit, de a influența ușor grupul de elevi sau indivizi izolați de a stabili responsabilități în grup, de a comunica ușor cu grupul sau cu indivizii separat, capacitatea de a lua decizii, de a fi spontan, creativ, flexibil, e. t. c.

La aceste competențe, Liviu Antonesei (2005, Polis și Paideia, p. 178) adaugă încă o categorie și anume:

Competența morală -prin care, profesorii chiar trebuie “infuzați” în toate conduitele și comportamentele lor public-educative, de valorile ce alcătuiesc *idealul educativ*. Aceste valori trebuie să devină la fel de indispensabile procesului educativ ca aerul.⁴

Iată cum profesiunea de cadru didactic implică un ansamblu de componente (componenta științifică, psiho-pedagogică, psihosocială, managerială, emoțională, morală e. t. c.) între care există relații strânse de interdependență. Aceste competențe sunt “într-un proces continuu de restructurare, transformare și diversificare, datorită faptului că societatea are în permanență nevoie de oameni care au capacități noi”⁵.

Întrebat care este calitatea cea mai însemnată a unui cadru didactic, H. Overstreet a răspuns: “trebuie să fie el însuși o persoană care învață. Dacă și-a pierdut capacitatea sa de a învăța, nu mai are ce căuta în tovărășia celor care și-au păstrat-o pe a lor”.⁶

²Elena Stănculescu-Psihologia Educației: de la teorie la practică, Ed. Universitară, București, 2013

³ Ion-Ovidiu Pânișoară- *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*, Ediția aIII-a, Editura Polirom, Iași, 2015, p.20.

⁴ Liviu Antonesei-O introducere în pedagogie, Ed .Polirom , 2002 , pp.49-55

⁵ Romiță Iucu -Formarea cadrelor didactice .Sisteme, politici, strategii, Ed.Humanitas,București , 2004, p.40

⁶J.R.Kidd-Cum învață adulții, Ed .Didactică și pedagogică, București,1981.Apud. Emil Păun, Școala - abordare sociopedagogică, Ed.Polirom,Iași 1999, p.164

Nevoia de autoperfecționare este și rămâne una din coordonatele fundamentale ale activității profesorului, care implică toate laturile personalității sale și de care depinde calitatea actului educativ.

Bibliografie:

1. Antonesei, Liviu (2002) – *O introducere în pedagogie*. Dimensiuni axiologice și transdisciplinare ale educației, Ed. Polirom, Iași .
2. Antonesei, Liviu (2005) – *Polis și Paideia. Șapte studii despre educație și politici educative*, Ed. Polirom, Iași.
3. Păun, Emil(1999) – *Școala -abordare sociopedagogică*, Ed. Polirom, Iași.
4. Iucu, B., Romiță(2004) – *Formarea cadrelor didactice. Sisteme, politici, strategii*, Ed. Humanitas București.
5. Jinga, Ioan, Elena Istrate (2008) – *Manual de pedagogie*, Ediția aII-a, Ed. All, București.
6. Pânișoară, Ion-Ovidiu (2015) – *Profesorul de succes. 59 de principii de pedagogie practică*, Ediția aIII-a, Editura Polirom, Iași.
7. Stănculescu, Elena (2013) – *Psihologia Educației :de la teorie la practică*, Ed. Universitară, București.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

LILIANA CANTEMIR, COLEGIUL NAȚIONAL "ECATERINA TEODORIU" TÂRGU-JIU, GORJ

Odată cu trecerea anilor, ne îndreptăm din ce în ce mai mult spre o lume globală. Acest proces se numește globalizare și a fost inițiat de strămoșii noștri. Pentru a înțelege bine semnificația colaborării globale, trebuie mai întâi să cunoaștem semnificația Globalizării. Globalizarea permite libera circulație a informațiilor și a cunoștințelor, care sunt elementele de bază ale învățării și inovării. Globalizarea permite noi colaborări între organizații care, împreună, dezvoltă noi soluții tehnologice și ajung pe mai multe piețe noi ca niciodată.

Acum este ușor de înțeles că lumea se îndreaptă în direcția în care toți facem parte din același sistem în care interacțiunile devin din ce în ce mai puternice și împărtășim obiective și probleme de rezolvat. Tocmai din aceste motive apar și se intensifică Colaborările globale între țări. De exemplu, Obiectivele de Dezvoltare Durabilă reprezintă un set de obiective globale pentru o sănătate echitabilă și durabilă la toate nivelurile: de la biosfera planetară la comunitatea locală. Scopul este de a pune capăt sărăciei, de a proteja planeta și de a se asigura că toți oamenii se bucură de pace și prosperitate, acum și în viitor. Organizația Națiunilor Unite afirmă cu tărie că "Obiectivele de dezvoltare durabilă pot fi realizate numai cu ajutorul unor parteneriate și al unei cooperări globale puternice".

Este susținută ideea că toate țările trebuie să participe în mod activ la problemele globale. Schimbările climatice sunt cea mai bună și mai recentă ilustrare a acestui lucru. Amenințările la adresa mediului devin din ce în ce mai grave în fiecare an și afectează în mod egal toate țările de pe planetă. Prin urmare, acordurile internaționale reprezintă cel mai bun răspuns. Pentru a dezvolta o strategie globală unificată care să prevină și să inverseze consecințele schimbărilor climatice, aceste acorduri impun țărilor să respecte standarde specifice și să îndeplinească anumite criterii. Dacă multe guverne nu sunt dispuse să se angajeze, este puțin probabil ca națiunile individuale să aibă apoi dorința de a face schimbări drastice și s-ar putea face foarte puțin pentru a limita o catastrofă globală iminentă.

Deoarece fiecare țară are propriile interese, tratatele menționate mai sus au fost eșecuri notabile. Multe țări industrializate, cu sectoare ecologice bine stabilite și cu reglementări ecologice, sunt dornice să adere la acorduri care aduc beneficii Pământului, dar și propriilor interese financiare. Alte țări, în special cele din Orientul Mijlociu care se bazează pe extracția combustibililor fosili și țările subdezvoltate, unde efectele economice ar fi dezastruoase, sunt mai puțin entuziaste. Multe națiuni mai sărace pot, de asemenea, să susțină în mod legitim că, deoarece în trecut au contribuit prea puțin la preocupările actuale legate de climă, este nedrept să le obstrucționăm creșterea acum. Acest lucru este valabil și pentru alte probleme în afara schimbărilor climatice și, prin urmare, cooperarea internațională este uneori o chestiune delicată de pus în aplicare.

Un sistem de standarde guvernează într-o măsură considerabilă interacțiunile internaționale. În timp ce unele state pot să nu fie de acord cu privire la ceea ce constituie un comportament "normal", majoritatea țărilor recunosc beneficiile reciproce care pot fi obținute prin colaborarea pe baza unor "reguli" general acceptate. Rezolvarea pașnică a disputelor și respectarea frontierelor naționale sunt două exemple de norme. Majoritatea liderilor de stat respectă aceste norme, iar organizațiile internaționale, precum Organizația Națiunilor Unite și Comitetul Internațional al Crucii Roșii, au contribuit la instituționalizarea acestora. Fiecare dintre aceste organizații, fie că este vorba de grupuri focale umanitare, economice, de mediu sau de orice alt tip de grup focal, se ocupă de reglementarea unor norme distincte de comportament.

Dezvoltarea durabilă este o altă denumire pentru creșterea economică durabilă din punct de vedere al mediului. Scopul este de a obține un echilibru între durabilitatea de mediu, economică și socio-politică. Dezvoltarea durabilă ne împinge în mod constant să ne conservăm și să ne îmbunătățim resursele prin modificarea progresivă a modului în care dezvoltăm și utilizăm tehnologia. Ocuparea forței de muncă, hrana, energia, apa și salubritatea ar trebui să fie îndeplinite de toate țările. Un mediu sănătos, sigur și curat este dreptul tuturor. Reducerea poluării, a sărăciei și a șomajului sunt modalități simple de a realiza acest lucru.

De asemenea, cooperarea internațională în domeniul explorării spațiale este remarcabilă. Într-adevăr, Actul Național Aeronautic și Spațial din 1958, care a înființat NASA, prevede că se vor depune toate eforturile pentru a coopera cu comunitatea internațională. Astăzi, cooperarea internațională în ceea ce privește utilizarea pașnică a spațiului cosmic este la un nivel record. Stația Spațială Internațională este un exemplu al acestei colaborări. Înființarea Stației Spațiale Internaționale (ISS) în sine a fost posibil datorită cooperării internaționale. Este o realizare foarte importantă pentru omenire, deoarece permite ca 14 națiuni să trăiască și să lucreze împreună în spațiu. Acest lucru oferă, la rândul său, lecții importante pentru viitoarele colaborări internaționale.

În concluzie, instituțiile internaționale ajută la depășirea obstacolelor în calea cooperării internaționale în economia globală, oferind transparență prin care statele pot discuta probleme și stabili reguli pe care statele se simt obligate să le respecte. Acest lucru este evident în cazul instituțiilor internaționale care au succes în economia globală de astăzi, de exemplu Organizația Mondială a Comerțului (OMC) și Uniunea Europeană (UE). Cu toate acestea, ar fi naiv să presupunem că toate obstacolele pot fi depășite de instituțiile internaționale; argumentele din cadrul realismului referitoare la câștigurile relative și la pozițiile dure de negociere împiedică colaborarea, dar datorită importanței sale eminente, ar trebui să se încerce în orice mod să se obțină o îmbunătățire.

Bibliografie

- *Anton Carpinski, Diana Mărgărit* “Organizații internaționale”
- *Ian Bremmer* “Noi versus ei. Esecul globalismului”
- <https://www.un.org/>
- https://www.nasa.gov/mission_pages/station/cooperation/index.html

DESPRE EDUCAȚIA MEDIA ÎN ȘCOALĂ

PROF. LILIANA CRISTACHE
COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAIL KOGĂLNICEANU"
GALAȚI

Nevoia de educație media în școli se află în acord cu necesitatea de a întări apropierea școlii de viața reală, de a forma elevilor competențe și abilități de analiză și filtrare critică a mesajelor care circulă în mass media.

Nimeni nu mai poate contesta influența consumului de informații la care cu toții avem acces pe diverse canale și sub variate forme. De aceea, consider că nu e inutil să precizăm ce este și ce nu este educația media, ce impact are vehicularea unor stereotipuri prin intermediul mediilor, de ce e imperios necesară formarea cadrelor didactice în acest sens.

Când participam, în anii 2000, la un program de formare a profesorilor pentru introducerea la clasă a unui curs opțional de "Competență în mass-media", demersul mi s-a părut provocator și absolut necesar din perspectiva educației pentru cetățenie democratică și pentru promovarea selecției valorice, a drepturilor omului. Generații de elevi au ales, an după an, acest curs opțional și am explorat împreună atât conceptele-cheie și teoriile legate de problematica mass-mediei, cât și dimensiunea creativă-decodarea mesajelor media, rezistența la manipulare și la propagandă, construirea unor mesaje alternative personale din perspectivă critică, avizată, analiza mesajelor de publicitate și crearea lor.

S-ar putea crede că esența unui astfel de demers educațional constă în formarea unor competențe ce țin de jurnalism și de creare a mesajelor media. De fapt, educația media introdusă în școli, ajută deopotrivă cadrele didactice și elevii să devină consumatori avizați de mesaje vehiculate, fie prin intermediul mediilor clasice (televiziune, radio, presă scrisă), cât, mai ales, prin rețelele de socializare și prin mediile digitale.

Există pericolul apariției unei confuzii legate de termenul "educație media". Educația media nu înseamnă a educa prin și cu ajutorul media. Altfel spus, utilizarea de către profesor a unui film documentar pentru a ușura înțelegerea unor concepte sau a contextului istoric, social ori științific legat de o lecție, nu înseamnă educație media.

Deși conceptul e destul de dinamic, totuși se poate face apel la o definiție larg acceptată, cea adoptată de Comisia Europeană:

"Competențele media pot fi definite ca fiind abilitatea de a accesa, analiza și evalua puterea imaginilor, sunetelor și mesajelor cu care interacționăm zilnic și care reprezintă o parte importantă a culturii noastre contemporane, precum și abilitatea de a comunica în mod competent în mijloacele de comunicare disponibile în mod personal. Competențele media se referă la toate mediile, inclusiv la televiziune și film, radio și muzică înregistrată, presa scrisă, Internet și alte noi tehnologii de comunicare digitală."

Dacă mass media și tehnologiile de transmiterea a informațiilor evoluează atât de rapid, atunci educația media trebuie să țină ritmul. Elevii noștri vor trăi într-o societate care necesită o înțelegere critică și o selecție valorică. De aceea, trebuie ajutați să își dezvolte acele abilități prin care înțeleg cum mass media le filtrează, le modelează convingerile și percepțiile sociale. Deși stereotipurile sunt utile și necesare pentru a comunica rapid idei și mesaje unui număr mare de persoane (și mass media face apel la acestea), ele pot duce la prejudecăți și comportamente discriminatorii, pot diviza grupurile sau societatea, dacă nu sunt puse la îndoială și analizate critic de un consumator avizat de mesaje media.

Prin urmare, educația media este un proces care poate începe în școală, dar continuă toată viața, în condițiile în care trăim într-o societate extrem de dinamică, ce solicită o schimbare și o adaptare continuă de abilități, cunoștințe și obiceiuri mentale.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIONAL ȘI MODERN

**PROF. ÎNV. PRIMAR LIPAN CONSTANȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANTON PANN” BRĂILA**

Societatea modernă impune un proces dinamic prin care toate categoriile sociale sunt obligate să țină pasul cu evoluția sa. Deoarece scopul învățământului este formarea individului pentru a face față provocării societății moderne și în învățământul românesc au avut loc transformări.

Înteaga activitate din școală este orientată spre formarea personalității elevilor în conformitate cu cerințele sociale ale societății ale vremii, scopul principal fiind integrarea în societate. Pentru a atinge cote maxime de eficiență în procesul educațional, modernul nu poate fi separat de tradițional.

Învățământul tradițional:

➤ pune accent pe memorizarea și reproducerea(cât mai fidelă) a cunoștințelor transmise de cadrul didactic;

- competiția între elevii are ca scop erarhizarea acestora;
- se bazează pe învățarea individuală;
- sunt măsurate și apreciate cunoștințele(ce știe elevul);
- pune accentul pe aspectul cantitativ al cunoștințelor;

Învățământul modern:

- pune elevul în centrul atenției;
- face apel la experiența proprie;
- pune accent pe formarea competențelor;
- promovează învățarea prin colaborare;
- se bazează, pe activitatea în echipă, pe colaborare;
- pune accent pe dezvoltarea gândirii în conformitate cu alții;
- măsoară și apreciază capacitățile(ce știe elevul);

Direcțiile esențiale ale reformei învățământului românesc sunt:

➤ schimbării de natură axiologică și metodologică(autonomia persoanei, capacității creative, angajare și responsabilități profesionale, modele de clasificare morfologică și taxonomică a obiectivelor);

➤ îmbogățirea și diversificarea curriculum-ului(reevaluarea și perfecționarea disciplinelor consarate, introducerea unor noi obiecte de învățământ-educație ecologică, educație pentru sănătate, sunt domenii noi de cunoaștere);

➤ reevaluarea funcțiilor aplicative ale conținutului(ridicarea statutului activităților practice, practica trebuie să aibă o programă, metode și conținuturi proprii);

➤ asimilarea perspectivei interdisciplinare, a predării integrate a stintei;

➤ introducerea programelor diferențiate de studiu, organizarea modulară(tratarea diferențiată a elevilor, variația timpului și a sarcinii de învățare, asigurarea unui minim comun de performanțe școlare-baremuri școlare minimale);

➤ informatizarea învățământului;

Toate aceste direcții, vizează formarea individului astfel încât acesta să poată face față schimbărilor la care este supus mediul său fizic.

Reforma învățământului pune deosebit accent pe crearea de alternative metodologice, pe stimularea învățării prin cooperare și folosirea metodelor interactive de grup. Implementarea în practica educativă a strategiilor manageriale interactive presupune un proces de învățare socială, ce influențează întreaga

structură psihică a educatorului-manager, dar și a educabililor, toate aceste modificări de la nivelul personalității acestora reflectându-se în noi componente, atitudini, valori.

Cadrele didactice reprezintă principala resursă umană capabilă să prognozeze, organizeze și coordoneze activitățile de introducere a noului, asigurând astfel dezvoltarea optimă a organizației școlare.

BIBLIOGRAFIE:

- Crenguța, Lăcrămioara, Oprea, „Strategi didactice interactive” Ed. Polirom, Iași(2008)
- Constantin, Cucuș, „Psihopedagogie” Ed. Polirom. Iași (1998)
- Elena, Joița(Coordonator), E. Frîșineanu, M. Vlad, V. Ilie, „Pedagogie și elemente de psihologie școlară”, Ed. Areves, Craiova(2003)

FORME ȘI SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

LIPAN DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NEDELCU CHERCEA”, BRĂILA, ROMÂNIA

În fiecare țară există o altă formă de învățământ deoarece părerile și necesitățile sunt diferite de la sistem la sistem. Astfel, țările își organizează sistemul de învățământ așa cum crede de cuviință.

În România învățământul preșcolar începe la vârsta de 3 ani și se termină la vârsta de 6 ani. Acesta este divizat în trei grupe, însă nu toate sunt obligatorii, doar grupa mare (5-6 ani) a devenit obligatorie, preșcolarii fiind obligați să frecventeze grădinița în acest an altfel nu vor putea să se înscrie în clasa pregătitoare fără să treacă testarea psiho-somatică. Grădinițele sunt deschise din luna septembrie până în luna iunie. Există și un lanț de grădinițe private care își oferă serviciile pe tot parcursul anului.

„În Canada, învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu. Învățământul preșcolar se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare), s-au constituit și grupuri de părinți, organisme de voluntariat și private. Anul universitar începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului. ”

”În Germania, copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe (Grădiniță). Unele dintre aceste instituții sunt situate în școli (grădinița). Există și o rețea de grădinițe private. Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este de obicei opțională. O excepție în majoritatea statelor este educația copiilor de vârsta corespunzătoare, care sunt în urmă în dezvoltare. Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Mărimea acestor investiții depinde de veniturile familiilor, de numărul de copii sau de numărul de membri ai familiei. ”

”În Japonia, se acordă o mare atenție educației preșcolare. În mod tradițional, începe în familie. În grădinițe, micii japonezi sunt adunați în grupuri („khan”) și li se alocă propriul „loc de muncă”. Astfel, încă din copilărie, ei învață să lucreze în echipă. Există un anumit sistem de formare a acestor grupuri (au număr de până la 8 persoane). Grupurile se formează sub influența faptului că fiecare elev al grupului trebuie să completeze întregul grup. ”

Fiecare țară dorește ceea ce este mai bun pentru copiii ei astfel sistemul de învățământ este format pe nevoile și cerințele pe care aceștia le cred importante în dezvoltarea lor cognitivă și afectivă.

Bibliografie:

<https://ik-ptz.ru/ro/literatura/sistema-obrazovaniya-v-raznyh-stranah-mira-prezentaciya-sistema.html>

[html](https://ik-ptz.ru/ro/literatura/sistema-obrazovaniya-v-raznyh-stranah-mira-prezentaciya-sistema.html)

EDUCAȚIA, ÎNCOTRO?

ÎNVĂȚĂTOARE LIVADĂ ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SAT TG. TROTUȘ JUD. BACĂU

Din punct de vedere general, educația este o acțiune pe care o exercităm asupra noastră și asupra semenilor noștri. Educația asupra propriei persoane este întotdeauna un act voluntar pe care ni-l impunem pentru a atinge scopuri certe, pentru a obține rezultate sigure: corijarea unei deprinderi rele ori a unui defect, dobândirea unei culturi complementare, stăpânirea unei tehnici, perfecționarea profesională.

În fiecare din aceste acțiuni precum și în altele asemănătoare, cel interesat își fixează un scop, dorește să ajungă la un rezultat. Scopul odată fixat, în mod firesc se alege mijloacele cele mai potrivite spre a-l putea realiza.

Când vorbim de educația școlară, ne referim la caracterul intenționat al activității educative, de influența pe care mediul școlar și nu numai, o au asupra copilului. În familie și în școală copilul este educat pentru a deveni un om capabil să trăiască într-o colectivitate, într-un mediu social mai mult sau mai puțin complex, mai mult sau mai puțin evoluat. Dacă scopul educației este de a pregăti și a ușura integrarea copilului în societate, făcându-l să dobândească cunoștințe, priceperi, deprinderi, norme morale, să-i formeze competențe de bază, este evident că toate acestea sunt funcții ale societății în care el va intra mai târziu. Nimeni nu va putea instrui și educa eficient un copil dacă nu-și va preciza ce așteaptă societatea de la acesta ca adult.

În lumea noastră complexă, într-o societate aflată într-o continuă schimbare în care scopurile educației nu mai sunt aceleași, tradiția școlară fondată pe ideea că școala are sarcina să transmită cunoștințe și să educe elevii pentru a-i face capabili să gândească, să simtă și să acționeze ca adulții care i-au educat nu va mai fi menținută. Ea nu mai corespunde necesităților acestor timpuri. A-i pregăti pe tineri pentru viață înseamnă a-i pregăti pentru viața de mâine, mai complexă și care cere un plus de cunoștințe și un dezvoltat simț de răspundere.

Educația vizează formarea personalității umane, se străduiește să acționeze asupra componentelor ei pentru a dezvolta posibilitățile de care dispune individul. Personalitatea este ansamblul de caracteristici care ne diferențiază. Educația conduce la definirea și formarea acesteia prin dezvoltarea calităților și corectarea defectelor.

Din aceste considerente se impune o revoluție în educația omului, unde pe primul plan trebuie să stea educația, nu instrucția, formarea trăsăturilor pozitive de caracter, formarea competențelor de bază care să asigure o adaptare mai bună la condițiile existente, accesibilă schimbărilor, evoluției și integrării persoanei în societatea modernă.

Sistemul de învățământ oferă arii de profiluri de învățare diferite, programe școlare în funcție de stadiul de dezvoltare intelectuală la care se află, un curriculum național, și altul la decizia școlii în funcție de nevoi. Există arii curriculare fundamentale, obligatorii pe orizontală, pentru tot sistemul de învățământ la un anumit nivel după tipul de clasă și după profilul liceului (agroindustrial, turistic, economic, artistic, etc.) Acestea au ca scop în egală măsură informarea, dar și formarea psiho-intelectuală a elevului. Astfel că, din perspectiva instruirii diferențiate, profesorul devine un sfătuitor, un consilier al elevului. El indică acestuia sursele de informare, îl asistă în autoformare și totodată organizează activitatea didactică. Rolul acestuia este cu atât mai dificil, cu cât diferențele între elevi sunt mascate, iar notele nu pot măsura cu exactitate calitatea cunoștințelor ci doar cantitatea lor.

A educa pentru a forma personalitatea umană înseamnă a forma deprinderi de respectare a normelor, de a dezvolta simțul responsabilității și al obligațiilor morale față de sine și față de ceilalți în așa fel încât cel educat să se poată integra în mod firesc în societate.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: LIVIA TUDORICĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 ORBEASCA

Într-o lume aflată într-o permanentă schimbare, părinții, cadrele didactice și comunitățile locale se străduiesc să sprijine sistemele de îmbunătățire a educației cu scopul de a-i ajuta pe copii să se dezvolte.

Școala este una din instituțiile centrale ale comunității, are roluri specifice dar nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează.

Având în vedere gradul de dificultate al problemelor cu care se confruntă școala, cât și impactului educației școlare asupra întregului sistem social, rezolvarea dificultăților prezente necesită colaborarea, cooperarea, parteneriatul unor categorii extrem de largi, ca de exemplu: întregul personal angajat în sistemul de învățământ, elevii înscriși în instituția școlară, părinții și elevilor, comitetele de părinți, organizațiile guvernamentale și non-guvernamentale, cu caracter central sau local, structurile de tip sindical, autoritățile centrale sau locale, instituțiile de sănătate publică etc.

În domeniul educației, parteneriatul factorilor sociali implicați trebuie să se realizeze pe temeiul unui set de valori fundamentale pe care partenerii le recunosc ca pe valori comune. Teoria și practica parteneriatului educațional demonstrează că toți partenerii care sunt interesați în dezvoltarea educației trebuie să admită ca valori fundamentale: democrația, civismul, umanismul, toleranța, comunicarea, cooperarea, diversitatea.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele tradiționale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Proiectele internaționale sunt realizate între două sau mai multe școli, pe discipline de studiu sau transdisciplinare. Participarea la proiectele internaționale a elevilor duce la dezvoltarea aptitudinilor și competențelor lingvistice, a competențelor digitale, competențe interpersonale, civice, interculturale și sociale.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

În urma participării la parteneriate internaționale se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii.

Printre efectele majore pe care le produc aceste parteneriate, se pot menționa: creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării, stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității, creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor, reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absentismului școlar, asigurarea șanselor egale de dezvoltare personal, ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional, formarea resursei umane

necesare dezvoltării societății cunoașterii, asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra, transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Prin încheierea parteneriatelor cei implicați au numai de câștigat. Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

LOREDANA IULIA CLAPA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT "MICA SIRENĂ",
CLUJ-NAPOCA

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc.

Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Proiectele realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să

aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățire a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru.

Bibliografie:

[1] ISTRATE, O. et al. (2013) Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12. București: TEHNE-Centrul pentru Inovare în Educație.

[2] CUCOȘ, C. (2000) Educația, dimensiuni culturale și interculturale. Iași: Polirom.

[3] Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G-Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

BIOMONITORIZAREA POLUĂRII. PROIECTUL EDUCAȚIONAL „LICHENI ÎN REȚEA”

LŐRINCZ LOREDANA NELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA” BAIA MARE

Lichenii, datorită sensibilității lor față de diferite noxe, s-au dovedit a fi buni bioindicatori ai calității aerului, fiind utilizați la „cartografierea poluării” mediului înconjurător. Ei sunt deja folosiți în Europa și America de Nord, pentru realizarea de hărți ce indică starea mediului în zonele puternic antropizate (cum ar fi de exemplu orașele mari sau chiar regiuni întregi) furnizând indicii precum calitatea și cantitatea poluanților din imediata vecinătate a punctelor de emisie (mine, coșuri industriale etc.)

Baia Mare, la fel ca marile orașe, se confruntă cu două probleme esențiale: pe de o parte reminiscențe ale poluării industriale și, pe de altă parte, poluarea „casnică” (centrale termice, gaze de eșapament etc.). Studii întreprinse acum 25-30 de ani în cadrul Universității de Nord din Baia Mare⁷ au demonstrat fără echivoc reducerea drastică a numărului de licheni cât și dispariția a numeroase specii odinioară prezente în municipiul nostru și în împrejurimi.

Luând în considerare cele de mai sus, **scopul inițial** al proiectului „Licheni în rețea” (demarat în 2006) a fost acela de a investiga impactul pe care l-a avut construirea coșului de evacuare a gazelor de la fostul combinat chimic (în 1995)⁸ asupra biodiversității lichenologice precum și realizarea unei biomonitorizări concretizată prin realizarea unei hărți care să surprindă modificările calității aerului pe măsura apropierii de agentul poluant. Azi, la mai bine 15 ani de la debut, proiectul își dorește o re-cartografiere a zonei investigate.

Implicarea elevilor în acest studiu a vizat două categorii de **obiective**: pe de o parte se remarcă **aspectul informativ**, aprofundarea unor cunoștințe teoretice privind biologia lichenilor și, pe de altă parte, **aspectul formativ**, de operare și transpunere în viață, de identificare a rolului lichenilor pentru omul contemporan, elevii fiind puși în situația de a face observații în teren, de a cuantifica rezultatele obținute și de a le interpreta, de a emite judecăți privind nivelul poluării în teritoriu. Deloc neglijabile sunt obiectivele **neoperaționale**, greu cuantificabile: dragostea de natură, de drumeții, respectul pentru toate formele de viață indiferent de opulența sau modestia cu care își fac simțită prezența în jurul nostru.

De foarte multe ori am fost întrebată: „*De ce biomonitorizare?*”. Mai jos am să fac o trecere în revistă a principalelor motive pentru care am optat pentru această metodă!

Monitorizarea poluării atmosferice prin intermediul centralelor automate prezintă câteva limite:

1. centelele determină concentrația unui număr limitat de parametri, de cele mai multe ori doar pentru unul singur;
2. presupun costuri mari în ceea ce privește achiziționarea și întreținerea lor;
3. nu furnizează în mod constant date, fie datorită defectării lor, fie datorită faptului că la 6-12 luni sunt amplasate într-o altă zonă;
4. nu furnizează informații privind acțiunea simultană a mai multor poluanți și nici despre efectul lor asupra sănătății plantelor, animalelor și omului.

Biomonitorizarea, pe de altă parte, prezintă o serie de avantaje:

1. vasta răspândire a biomonitorilor asigură o mare densitate a punctelor de prelevare a eșantioanelor;
2. numărul practic nelimitat de puncte de control permite realizarea unor hărți detaliate privind nivelul calității aerului în zonele investigate, hărți care să evidențieze fenomenul de transport al poluanților la mari distanțe precum și starea ariilor în teritoriu;
3. optimizarea strategiilor de monitorizare de tip instrumental: datele despre situația din teritoriu se pot traduce cu ușurință în indicii privind punctele optime de amplasare a centralelor automate.

⁷ Ștefănescu Grigorie, Micluță Aurel, Bartók Katalin, „Zonarea intensității poluării atmosferice în bazinul industrial Baia Mare cu ajutorul lichenilor”, Universitatea Baia Mare, Buletin Științific, Seria B, Volumul IX, Fascicola Fizică-Chimie-Biologie, 1992

⁸ Turnul Combinatului din Baia Mare, mai înalt ca Turnul Eiffel, adev.ro/pbdjmo

Metoda de lucru

După o laborioasă pregătire teoretică a elevilor privind biologia lichenilor am trecut la partea practică, parcurgând următorii pași:

1. constituirea instrumentului de lucru: rețeaua cu 10 câmpuri de observare;
2. alegerea stațiunilor de cercetare; fiecare stațiune trebuie să fie alcătuită din maxim 4 și minim 2 arbori de aceeași specie, apropiați unul de altul și prezentând o mare acoperire cu licheni.

ATENȚIE! Nu toți arborii pot fi utilizați pentru biomonitorizarea cu ajutorul lichenilor. Ei trebuie să întrunească o serie de criterii:

1. să aibă trunchiul drept, scoarța intactă, fără pustulații, leziuni sau tăieturi, și să aibă o circumferință mai mare de 70 cm la 120 cm de la sol;
2. să fie relativ izolați față de alți copaci și departe de clădiri sau ziduri care ar putea funcționa ca un ecran împotriva poluanților.
3. colectarea datelor din teren și completarea fișelor de observații;

Interpretarea datelor

1. Calcularea frecvenței totale

Frecvența unei specii de licheni corespunde numărului de dreptunghiuri din rețea în care e întâlnită specia în studiu și poate avea frecvența maxima de 10 dacă un lichen e prezent în toate dreptunghiurile rețelei. Facem suma frecvențelor parțiale a tuturor lichenilor prezenți și aflăm frecvența totală.

2. Calcularea Indicele de Puritate Atmosferică (I. P. A.)

I. P. A. este calculat făcând media aritmetică a frecvențelor (F) măsurate pe cel puțin trei arbori și împărțind la numărul de arbori studiați.

$$I. P. A. = (F_1 + F_2 + \dots + F_n) : \text{numărul copacilor}$$

O dată determinată valoarea I. P. A. în fiecare stațiune, se pot face aprecieri privind calitatea aerului, conform tabelului alăturat:

Clase de calitate a aerului	Judecăți privind intensitatea poluării	Culoare	Valori I. P. A.
0	Deșert lichenologic	Negru	0
1	Foarte puternică	Roșu	0 -5
2	Puternică	Portocaliu	5 -10
3	Moderată	Galben	10 -15
4	Medie	Verde închis	15 -20
5	Minimă	Verde deschis	20 -25
6	Discretă	Albastru	25 -35
7	Nesemnificativă	Bleumarin	> 35

3. Realizarea hărții cromatice

Transpunerea datelor tabelate sub forma unei hărți cromatice, având ca punct de referință locația agentului poluant.

În concluzie, studiind o astfel de hartă cromatică, se observă o repartiție concentrică claselor de calitate a aerului în tandem cu dispersia agentului poluant dar cu influențe legate de microrelief și zone „umbrelă” (zone protejate de diferite structuri interpusse între sursa poluatoare și stațiunea de cercetare).

Bibliografie

1. **Ștefănescu Grigorie, Micluță Aurel, Bartók Katalin**, „*Zonarea intensității poluării atmosferice în bazinul industrial Baia Mare cu ajutorul lichenilor*”, Universitatea Baia Mare, Buletin Științific, Seria B, Volumul IX, Fascicola Fizică-Chimie-Biologie, 1992
2. **Bartók Katalin**, „*Cartarea poluării atmosferice pe baza sensibilității lichenilor*”, Contribuții Botanice (pag. 51-57), 1985
3. **Bartók Katalin**, „*Aplicarea cercetărilor lichenologice în monitoringul poluării*”, Ocrotirea naturii și mediului înconjurător 36, Nr. 1, (pag 41-46), 1992
4. **Ștefănescu Grigorie, Bartók Katalin**, „*Criterii lichenologice în cartarea intensității poluării atmosferice în centre urbane și bazine industriale*”, Buletin Științific Universitatea de Nord Baia Mare, Seria B, (pag. 127-132), 1998

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LUCA ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "IOAN LUCA", FARCAȘA, NEAMȚ

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te companiază, mentor, sfătuitor, consultant, transmțător de cunoștințe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învățării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să învețe elevul, și determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziție elevului acele informații prin furnizarea de sisteme de cunoștințe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative și identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Asistăm la o lecție obișnuită. Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalți, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toți au privirile ațintite înainte (acolo sunt catedra și profesorul). Asta li se cere: privirea în față.

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile școlii?...

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează/sunt grupați potrivit opțiunilor de studiu și resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alții, față în față. Ei comunică. Toți au șansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile...

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmărește prelegerea, expunerea, explicația profesorului.
- Încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalți.
- Cooperează în rezolvarea sarcinilor de lucru.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune și își pune întrebări cu scopul de a înțelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ține prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră și se manifestă "ca un părinte".

Modern:

- Facilitează și moderează învățarea
- Ajută elevii să înțeleagă și să explice punctele de vedere.
- Este partener în învățare.

Modul de realizare a învățării

Tradițional:

- Învățarea are loc predominant prin memorare și reproducere de cunoștințe.
- Învățarea conduce la competiție între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învățarea are loc predominant prin formare de competențe și deprinderi practice.
- Învățarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradițional:

- Vizează măsurarea și aprecierea cunoștințelor (ce știe elevul).
- Pune accent pe aspectul cantitativ (cât de multă informație deține elevul).
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea și aprecierea competențelor (ce știe să facă elevul cu ceea ce știe).
- Vizează progresul în învățare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Ancorarea școlii românești în secolul XXI presupune în mod obligatoriu utilizarea unor astfel de metode moderne. Nu este cazul să absolutizăm utilizarea acestor metode în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare (indiferent de disciplină) va trebui să știe să adapteze demersul didactic. Sunt lecții care în mod cert produc performanțe școlare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt și lecții în care prezența acestora nu este obligatorie.

Interesul elevilor pentru lecții crește ori de câte ori sunt folosite astfel de metode în predare. Prestanța profesorului care le folosește este și ea, în mod sigur, mai ridicată.

JOCUL DIDACTIC – CADRU OPTIM PENTRU O EVALUARE EFICIENTĂ LA ȘCOLARI

**PROF. ÎNV. PRIMAR LUCA PETRONELA VASILICA
LICEUL TEHNOLOGIC "IORGU VÂRNAV LITEANU"**

Jocul este activitatea care dă specific școlarității. El își găsește motivația și împlinirea în sine însuși. Spre deosebire de învățare, nu țintește în mod explicit obținerea de noi cunoștințe sau alte produse ale învățării iar în comparație cu munca, jocul nu are ca finalitate obținerea unor bunuri materiale.

Jocul apare la toți copiii și, cu o frecvență mai mică și o semnificație întrucât diferită, este prezent și la adulți. Dar, dacă pentru aceștia din urmă jocul constituie cel mai adesea o formă de divertisment, pentru copil el nu este nicidecum distracție. El este în esență o modalitate de investigație și de cunoaștere a lumii reale, o pre-intare (Vagotski, Piaget, Wallon), un spațiu de satisfacere a dorinței firești de manifestare a independenței (Freud), un mijloc de comunicare (Bateson). Implicarea copilului în joc este deplină; el își antrenează spontan și voluntar toate potențialitățile fizice, intelectuale, afective, jocul reprezentând astfel un mijloc de realizare a sinelui (Claparede) și de formare a eu-lui (Chateau). Unul din mijloacele folosite din ce în ce mai frecvent în cadrul procesului de instruire și educare a școlarii și a cărui eficiență a fost dovedită printr-o serie de studii sau cercetări de specialitate este jocul didactic.

Rolul și importanța jocului didactic constă în faptul că el facilitează procesul de asimilare, fixare, consolidare și verificare a cunoștințelor, iar, datorită caracterului său formativ, influențează dezvoltarea personalității copilului.

Prin joc, copilul învață cu plăcere, devine interesat de activitatea care se desfășoară; cei timizi devin cu timpul mai volubili, mai activi, mai curajoși și primesc mai multă încredere în propriile capacități, mai multă siguranță și rapiditate în răspunsurile pe care le elaborează.

Datorită conținutului și a modului de desfășurare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregului colectiv al grupei, dezvoltând spiritul de echipă, de într-ajutorare; de asemenea, se formează și se dezvoltă unele deprinderi practice elementare și de muncă organizată.

Fiind o metodă activă de învățare, prin joc copiii reușesc să se integreze în climatul socio-afectiv al mediului în care se desfășoară procesul de învățare. Faptul că între ei se creează o stare de competiție îi determină să-și amplifice dorința de cunoaștere. Jocul didactic îl conduce pe copil la descoperirea unor adevăruri printr-un efort care, datorită formei atractive, pare mult mai mic, are rolul de a dinamiza gândirea, imaginația, creativitatea copiilor precum și viața afectivă, oferindu-le un randament sporit de învățare. Copilul participă activ la propria formare, achiziționând cunoștințe, formându-și aptitudini și comportamente.

Copiii învață să utilizeze bine informațiile, timpul, spațiul și materialele puse la dispoziție, li se dezvoltă capacitatea anticipativ-predictivă, divergența și convergența gândirii.

Jocul didactic trebuie să aibă un conținut și o structură bine organizate, subordonate particularităților de vârstă și sarcinii didactice, să se desfășoare după anumite reguli sub directa supraveghere a cadrului didactic, rol important căpătând latura instructivă, elementele de distracție nefiind decât mediatori ai stimulării capacităților creatoare. El poate fi folosit și ca moment pentru fixarea cunoștințelor la sfârșitul unei lecții. În acest caz, problema care se ridică este aceea a timpului dedicat efectiv dimensiunii ludice a activității, dat fiind faptul că accentul cade adesea pe secvența de dobândire nemijlocită a noilor cunoștințe.

Deseori, jocul didactic este folosit cu succes în acele tipuri de activități care sunt dedicate recapitulării, constituind și un reper de evaluare pe care școlarii o conștientizează mai puțin decât în cazurile stricte de evaluare anunțate.

Practic, în toate situațiile, pentru ca jocul didactic să dea rezultate optime, una dintre condițiile esențiale este buna pregătire a lui. Oricare ar fi tipul de joc, acesta impune cadrului didactic respectarea anumitor etape și cerințe metodice. Prioritar, este vorba despre exigențele legate de proiectarea și organizarea jocului, despre explicarea și fixarea regulilor de joc, precum și despre desfășurarea propriu-zisă a jocului didactic.

O problemă mult discutată în literatura de specialitate este aceea a finalizării acțiunilor instructiv-educative care sunt focalizate structural pe ideea de joc didactic, respectiv problematica recompenselor oferite copiilor ca participanți la joc. În unele situații se obișnuiește să se condiționeze primirea unor recompense de obținerea unor rezultate bune în joc. Acest fapt însă, poate duce la modificarea caracterului jocului didactic, deoarece o mare parte dintre copii vor urmări obținerea recompensei, fapt ce influențează negativ scopul pentru care a fost creat și facilitează apariția unor interese momentane, înguste din punct de vedere ludic.

Este de necontestat faptul că școala pregătește elevul pentru viața în care urmează să intre, pentru îndeplinirea rolului său în societate, în muncă, pentru a-și face datoria față de el și față de societate, de familie. În același timp, însă, școala trebuie să pregătească viitorul cetățean pentru ca să știe să-și apere drepturile, dar și pentru a ști să le respecte pe ale altora.

A fi „un bun cetățean” înseamnă a-ți cunoaște și exercita cât mai deplin drepturile, a avea inițiativă și a întreprinde pe cont propriu acțiuni care pot conduce la optimizarea și progresul vieții comunitare, a-ți asuma răspunderi și obligații care să vină în sprijinul satisfacerii unor nevoi sociale generale. Dacă viitorii cetățeni nu vor intra în viață responsabili, înarmați cu pregătirea necesară, vor fi victime ale nepregătirilor, vor suferi.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

PROF. LUCREȚIA POHOAȚĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BĂIȘEȘTI, SUCEAVA

Considerăm că dacă familiile, școlile și copiii lucrează împreună, putem reduce diferențele între nivelul de educație și putem îmbunătăți sănătatea și bunăstarea, ajutându-i pe toți copiii să obțină rezultate mai bune.

Studiile arată că șansele copilului de a crește, de a se dezvolta și de a obține rezultate mai bune cresc pe măsură ce părinții sunt mai implicați în educația copilului. „Ceea ce fac părinții cu copiii acasă de-a lungul procesului de educație este mai important decât orice alt factor. . . ” Desforges 2003 Părinții și familiile au cea mai mare influență asupra atitudinilor, comportamentului și reușitelor copilului. Un copil își petrece mai puțin de 20% din timp la școală și peste 80% din timp în compania părinților, a familiei și a altor membri ai comunității – de aceea este importantă colaborarea între părinți, școală și comunitate. Părinții joacă un rol cheie în colaborarea cu școala pentru beneficiul educației copilului. Printre diferitele moduri în care se pot implica se numără a veni la școală pentru a lăsa sau a lua copilul, a fi prezent la sedințele cu părinții, a participa la evenimentele școlare, a face voluntariat în clasă, a primi rapoarte, a împărtăși informații privitoare la sănătatea și bunăstarea copilului și a sărbători reușitele. Dar toate acestea reprezintă doar începutul. Implicarea înseamnă de asemenea să joci un rol activ în educația copilului. Părinții pot avea un impact pozitiv prin:

- A încuraja copilul să aibă o atitudine pozitivă și curioasă cu privire la învățat în orice mediu, acasă, la școală și în comunitate
- A vă asigura de prezența la școală, punctualitate și respectarea unor obiceiuri pozitive
- A încuraja copilul să aibă interese variate ca de exemplu hobby-uri, activități extrașcolare și activități comunitare
- A lua parte în activitățile școlare în cât mai multe feluri posibile – prin a vă oferi abilitățile, timpul și prin a vă împărtăși preocupările
- A cere informații pentru dumneavoastră sau pentru educația copilului pentru a vă permite să îl/o susțineți
- A vorbi cu copilul despre viitorul, speranțele și visurile lui/ei.

Strategia de implicare a părinților identifică șase aspecte cheie în care părinții, școlile și comunitatea pot colabora pentru a spori implicarea parentală în educația copiilor. Cele șase aspecte:

1. *Comunicare.* Comunicarea eficientă este esențială pentru stabilirea unor relații pozitive; vrem să ne asigurăm că fiecare persoană este binevenită, apreciată și respectată. Ne vom asigura că toate comunicările din partea noastră folosesc un limbaj clar și simplu, folosind traduceri atunci când acestea sunt relevante contextului, punctuale și ușor accesibile fără jargon. Vrem să fie clar cum, când și pe cine puteți contacta dacă aveți nevoie de ajutor, informații sau dacă doriți să vă exprimați îngrijorarea.

2. *Sprijin pentru părinți* Meseria de părinte este una dintre cele mai importante și, de asemenea, una dintre cele mai dificile. Creșterea copiilor poate fi un rollercoaster fizic și emoțional. Este important să știți că aveți parte de sprijin, să vă simțiți apreciat/ă, încrezător/toare și să știți că aveți posibilitatea de a contribui la educația copilului dumneavoastră. Noi vă vom ajuta prin a vă oferi acces la informații, servicii și resurse care vă pot sprijini pe dumneavoastră ca părinte și ca familie acasă.

3. *Învățarea împreună* – acasă, la școală și în comunitate. Pentru a vă putea ajuta copilul să reușească, trebuie să știți și să înțelegeți ce învață copilul dumneavoastră, cum învață și cum puteți să îl/o sprijiniți în vederea progresului. Învățarea împreună în familie este distractivă, încurajând și dezvoltând abilități pe care copilul le va folosi mai târziu în viață.

4. *Luarea de decizii.* Vom crea oportunități pentru a ne asigura că opiniile dumneavoastră ca părinte sunt ascultate și incluse în deciziile care afectează în mod direct educația, sănătatea și bunăstarea copilului dumneavoastră. Este foarte important ca școala să aibă un consiliu/o voce activă a părinților care să reprezinte și să ia în considerare punctul de vedere al părinților cu privire la orice aspect al vieții școlare.

5. *Voluntariat.* Ca voluntar, reprezentați un model pozitiv pentru copii. Voluntariatul aduce beneficii pentru toată lumea – prin oferirea timpului, abilităților și cunoștințelor dumneavoastră, puteți sprijini și

îmbunătății calitatea educației oferite de către școală. De asemenea, voluntariatul vă oferă o perspectivă asupra modului de lucru al școlii și vă permite să deveniți un partener în educația copilului. Voluntariatul poate prezenta și oportunități pentru dezvoltarea de noi abilități și experiențe care pot fi benefice pentru propria dumneavoastră educație și dezvoltare.

6. *Colaborarea cu comunitatea.* Știm că fiecare comunitate este unică – fiecare are la dispoziție un arsenal de resurse care pot oferi sprijin și oportunități pentru copii și pentru familiile lor. Prin utilizarea resurselor comunității, familiile și școlile pot crea și împărtăși experiențe benefice copiilor și familiilor.

PRACTICI SAU IDEI, REALIZATE CU CLASA A IV-A

LUKÁCS TÜNDE, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

Pe parcursul anului școlar am realizat activități culturale; tehnico-științifice; sportive; de educație pentru cetățenie democratică, pentru promovarea valorilor umanitare (inclusiv voluntariat, caritate, implicare activă în societate, responsabilitate socială, relații și comunicare etc.); de educație pentru sănătate și stil de viață sănătos (inclusiv referitoare la dependență de calculator, siguranță pe internet etc.); educație ecologică și de protecție a mediului (inclusiv colectare selectivă, economisirea energiei, energie alternativă etc.); de educație rutieră, PSI, educație pentru reacții corecte în situații de urgență etc. Vă prezint câteva dintre ele.

Proiectul *Albinele Sunt Prietenii Noștri* este conceput și dezvoltat de Ambasada Republicii Slovenia în România și are ca scop conștientizarea importanței albinelor pentru mediu și umanitate în învățământul preuniversitar și dezvoltarea unei baze de cunoștințe despre importanța albinelor și protejarea acestora, prin activități educaționale digitale și clasice, în persoană.

Proiectul s-a derulat în perioada octombrie 2021 – mai 2022.

Grup țintă: elevii clasei a IV-a B din Școala Gimnazială „Molnár Józsiás” Tg. Secuiesc

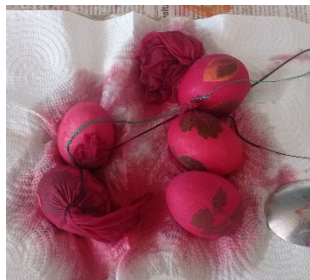

Am derulat proiectul pe parcursul a mai multe luni. S-au implicat și părinții, aducând obiecte frumoase de ceară, săpun cu propolis, chiar și costum de apicultor. Am plantat melifere în curte. Am construit în centrul de construcții stup de albine. Elevii și-au făcut proiecte despre albine.

Prin preajma Paștelui am lucrat pe tema dată, ținând cont de obiceiurile locului. Am confecționat felicitări, am încondeiat ouă, am confecționat diferite obiecte pentru a înfrumuseța clasa, camera. Am învățat poezii pentru a stropi fetele, am citit povești de paște, am vizionat filme cu Isus.

Cum s-a făcut vremea mai bună, au înflorit flori de primăvară am și ieșit în natură. Ne plac foarte mult ieșirile în aer liber. Am realizat tablouri vii din obiecte, plante strânse.

Participăm cu interes la spectacole, teatruri de păpuși, nu doar ca vizitatori, dar și cu dorința de a învăța, observând toate aspectele, apoi analizându-le. Jucăm jocuri, experimentând sentimentele noastre.

Ne dorim, ca și anii următori să fie pline de experiențe plăcute.

ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE DESFĂȘURATE PE PLATFORMA ETWINNING

ÎNTOCMIT, PROF. ÎNV. PRIMAR LUMINIȚA ANA ENESCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 CUGIR

eTwinning este cea mai mare comunitate de școli din Europa. Ea oferă o platformă de comunicare, colaborare, demarare proiecte și schimb de informații personalului didactic ce activează în școlile din țările europene participante. **eTwinning** promovează colaborarea școlară în Europa prin intermediul tehnologiilor comunicării și informației (TIC), oferind asistență, instrumente de lucru și servicii școlilor.

eTwinning este un program educațional care pune la dispoziția profesorilor din Europa un spațiu online, o platformă prin care să se dezvolte parteneriate școlare. Proiectele eTwinning sunt o cale spre o abordare europeană a parcursurilor didactice și spre o mai ușoară integrare într-o societate înclinată spre tehnologie. .

Colaborarea între cadrele didactice participante la un proiect este vitală, partenerii fiind unul dintre „ingredientele magice” ale unui parteneriat de durată. Cooperarea trebuie să înceapă din stadiul de planificare a proiectului – cu găsirea unor activități realizabile, relevante și care să stimuleze interacțiunea elevilor – și să continue până la evaluarea și diseminarea lui. E recomandabil ca sarcinile de lucru să fie clar distribuite între parteneri, în acord cu experiența acestora. .

Proiectul eTwinning „Sunt mic, dar și eu am sentimente” are parteneri din Turcia, Bulgaria, Italia, Polonia și România. Uneori copiii noștri vin la școală și așteptăm performanțe de la ei pentru că le dorim bine. Ne concentrăm atât de mult pe aceste așteptări, încât uneori uităm că ei pot avea o problemă și nu sunt în stare să ne urmeze lecțiile. Prin acest proiect ne-am propus să îi încurajăm pe elevi să își exprime emoțiile și să vorbească despre sentimentele lor. Scopul proiectului este de a crește gradul de conștientizare emoțională la o vârstă fragedă, de a dobândi abilități verbale/vizuale/literare de exprimare a emoțiilor pozitive și de gestionare a emoțiilor negative, de a recunoaște și dezvolta capacitatea de a utiliza a unor instrumente web2, de a fi conștienți de utilizarea în siguranță a internetului.

Un alt aspect important urmărit prin acest proiect a fost dezvoltarea abilităților digitale atât ale profesorilor, cât și ale elevilor, cunoștințelor și abilităților profesorilor, părinților și elevilor cu privire la securitatea internetului. Limba comună a proiectului a fost cea a prieteniei și colaborării.

Activități ale proiectului:

1. Să ne cunoaștem!(ce îmi place, care sunt aptitudinile mele, naționalitatea mea, orașul meu, școala mea) – MARTIE

2. Cum mă simt astăzi?(exprim sentimentele mele prin pantomimă, un dans, un cântec – Dacă ești fericit, cum te-ai simți dacă. . . , ce înseamnă tristețe pentru tine? dar fericire? etc-APRILIE

3. Sentimentele mele în culori/bullying-ul nu sunt o glumă – (desene-fețe fericite/triste, culoarea fericirii/tristeții; O glumă este atunci când râdem împreună, așa că hai să ne distrăm împreună-jocuri-MAI

4. Pot învăța de la tine. (jocuri muzicale – eu jocul tău, tu jocul meu. . .) - IUNIE

La sfârșitul fiecărei luni, partenerii și-au posteză munca pe spațiul eTwinning, iar elevii urmăresc pe spațiul eTwinning munca lor și a celorlalți.

Au fost desfășurate activități colaborative: Zâmbetele școlii noastre, Măștile noastre emoționale, Sentimente naționale, Cântecele noastre rap cu sloganuri emoționale, Culoarea emoțiilor. Activitățile comune au presupus realizarea unui colaj/mandală cu numele proiectului, acrostih/poem Zumpad de 8 Martie, Zidul emoțiilor. Instrumentele Web 2 utilizate au fost: Canva, Chatterpix, Wordwall, Wordart, Bitmoji, Jigsawplanet, Zumpad, Storyjumper, Vimeo, Pixiz.

Rezultatele proiectului au fost:

- ❖ „Sunt mic, dar am și eu sentimente” pe Zumpad
- ❖ Cartea noastră digitală-Storyjumper

Elevii și profesorii implicați au fost premiați pentru munca depusă.

Implicarea în acest proiect a fost un bun prilej de a ne face prieteni noi, a ne dezvolta abilitățile de comunicare și relaționare, de a fi mai atenți cu noi și cu ceilalți.

Bibliografie:

Centrul Național eTwinning România. *Ghiduri eTwinning*. Online: <http://etwinning.ro/idei-si-resurse-pentru-proiecte/>

PROIECT INTERNAȚIONAL ÎN CADRUL ORELOR DE FLE

PROFESOR LB. FRANCEZĂ, LUMINIȚA BATI, LICEUL TEORETIC "ONISIFOR Ghibu"

Rezumat: Perioada pe care o travesăm se caracterizează prin prezența unor relații active între persoane aparținând unor culturi diferite. Acestea pot constitui interacțiuni bune sau tensionate, în funcție de anumiți parametri culturali, reprezentați de noțiuni, valori, atitudini, concepte despre partenerul la interacțiune, adică celălalt. Dialogul între culturi are loc prin intermediul limbii. Iar educația, prin rolul de facilitator al accesului la învățarea unei limbi străine, și prin urmare, la cultura acesteia, devine esențială în relația dintre culturi.

Cuvinte cheie: diversitate culturală, celălalt, dialog intercultural, educație, proiect educațional

Introducere

Dialogul intercultural reprezintă un proces activ între indivizi care coexistă și care aparțin unor culturi diferite. Întâlnirea dintre culturi presupune luarea contactului cu cunoștințe, valori, atitudini, concepte, etc. aparținând celuilalt și familiarizarea cu aceste noțiuni, astfel încât interacțiunea să aibă loc în limitele toleranței, respectului și cooperării.

Dialogul intercultural în orele de FLE

În cadrul orelor de limba franceză, adică FLE (Français Langue Etrangère), dialogul între culturi are loc în mod indirect, dat fiind că limba străină nu se studiază în imersiune. Contactul cu limba se face în orele de curs.

Astfel, contextul educativ furnizează cadrul necesar achiziției conținuturilor și competențelor – cunoștințe, capacități, atitudini – despre limba și cultura celuilalt pentru a răspunde nevoilor și chestiunilor din societatea actuală. Acestea se vor achiziționa prin activități de învățare și apoi, exersa în situații concrete de viață.

Cunoștințele se constituie într-un concept teoretic, oferind principii de conduită în societate.

Capacitățile includ ascultarea activă a opiniilor, gândirea critică, munca în echipă, cooperarea, rezolvarea conflictelor, participarea activă în societate, găsirea de soluții.

Atitudinile se referă la principii și norme de conduită și de acțiune, și anume respectul de sine și față de ceilalți, responsabilitatea acțiunilor individuale, spiritul deschis, empatia, solidaritatea, demnitatea umană, justiția, responsabilitatea socială, etc.

Proiect internațional « C'est ma ville »

Începând cu anul 2018 și apoi în 2019, Institutul Cultural Francez din România, filiala Cluj-Napoca, a derulat proiectul internațional « C'est ma ville » (« Acesta este orașul meu »). Acest proiect oferea elevilor francezi și români ocazia de a se întâlni în mod virtual și de a descoperi orașul, țara, cultura acestora.

Am participat la ambele ediții ale proiectului, reușind astfel să valorificăm diversitatea culturală și principiile interculturalului, mai sus menționate.

Participarea la acest proiect presupunea un parteneriat între două clase de vârstă apropiată prin intermediul unor activități stabilite de comun acord între coordonatorii de proiect. Activitățile se desfășurau pe parcursul unui an școlar, cu date stabilite de la început pentru fiecare etapă din proiect.

Activitățile abordate porneau inițial de la o prezentare – video de prezentare și/sau în format scris – făcută de ambii parteneri, a orașului și a țării, iar apoi a școlii unde învățau.

Se continua cu scrisori sau mail-uri între doi elevi pentru a se cunoaște, a face schimb de opinii și impresii legate de familia, școala, sistemul de învățământ, obiceiurile cotidiene, pasiuni, curiozități etc. despre unii și ceilalți.

Această corespondență în scris era urmată de o întâlnire, prin intermediul unei platforme online, în care luam contact vizual unii cu alții, exersând astfel atât limba, cât și diverse formule conversaționale și practici legate de abordarea celuilalt.

Proiectul se finaliza cu sinteza tuturor activităților sub forma unui jurnal, care cuprindea text și imagini/desene/poze, în corelație cu activitățile derulate. Fiecare elev a contribuit la realizarea acestui jurnal.

Concluzie

Dialogul între culturi presupune cunoașterea celuilalt cu tot ce reprezintă acesta, de la cunoștințe la valori, de la obiceiuri la viața curentă. De aceea, apropierea acestuia se face doar înțelegându-l și studiindu-l sistematic și conștient.

Bibliografie și sitografie

- Martine Abdallah-Pretceille, Louis Porcher, *Education et communication interculturelle*, Paris, PUF, 1996.
- Rapport final du GFR, *La dimension culturelle dans l'enseignement des langues*, Reims, IUFM Champagne-Ardenne, disponibil la http://www.univ-reims.fr/gallery_files/site/1/90/4401/5803/5804/5806.pdf
- Rapport mondial de l'UNESCO, *Investir dans la diversité culturelle et le dialogue interculturel*, disponibil la <http://unesdoc.unesco.org/images/0018/001847/184755F.pdf>
- <https://www.facebook.com/InstitutfrançaisdeCluj/posts/1366873776811992/>

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

EDUCATOARE LUNCAȘU SIMONA GRĂDINIȚA CU P. N. "FLOARE DE COLȚ" BOTOȘANI

O nouă abordare a educației se poate realiza prin derularea proiectelor educaționale de colaborare în parteneriat internațional. Platforma eTwinning nu oferă doar o satisfacție profesională și personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întărește sentimentul de apartenență la o comunitate profesională (europeană) a cadrelor didactice și crește motivația elevilor pentru cunoaștere și învățare. Etwinning oferă posibilitatea cunoașterii și comparării altor sisteme de învățământ și transpunerea curriculumului formal în activități educaționale interesante.

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Platforma europeană eTwinning oferă posibilitatea cadrelor didactice de a crea parteneriate de colaborare interșcolară între elevi. Pe această platformă, cadrele didactice pot implementa proiecte educaționale în parteneriat cu colegi din țări europene, proiecte care vizează obiective de formare și de dezvoltare a competențelor elevilor în diverse domenii. Prin intermediul platformei, eTwinningii au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/schimburi de experiență. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

Platforma etwinning. net oferă instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european; premii anuale și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Proiectele de tip eTwinning sunt realizate între două sau mai multe școli, pe discipline de studiu sau transdisciplinare. Participarea la proiectele eTwinning a elevilor duce la dezvoltarea aptitudinilor și competențelor lingvistice, a competențelor digitale, competențe interpersonale, civice, interculturale și sociale.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte eTwinning sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității

proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Bibliografie:

ISTRATE, O. et al. (2013) *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE-Centrul pentru Inovare în Educație.
CUCOȘ, C. (2000) *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Polirom.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR LUNGU FELICIA
G. P. N. „MUGURI DE ANIN”
LOC. ANINOASA, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA**

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Platforma europeană eTwinning www.etwinning.net oferă posibilitatea cadrelor didactice de a crea parteneriate de colaborare interșcolară între elevi. Pe această platformă, cadrele didactice pot implementa proiecte educaționale în parteneriat cu colegi din țări europene, proiecte care vizează obiective de formare și de dezvoltare a competențelor elevilor în diverse domenii. Prin intermediul platformei, eTwinningii au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/schimburi de experiență. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

Platforma etwinning.net oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european; premii anuale și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte eTwinning sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

EDUCAȚIE ȘCOLARĂ-PARTENERIATE STRATEGIGE

PROF. LUNGU MIHAI
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANINOASA
LOC. ANINOASA
JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Parteneriatele strategice în domeniul școlar reprezintă o variantă flexibilă de cooperare între parteneri din țări diferite. Activitățile propuse în cadrul proiectelor trebuie să contribuie la atingerea obiectivelor stabilite la nivelul Programului Erasmus + pentru domeniul școlar și pot include o varietate din cele prezentate mai jos.

Dezvoltarea, testarea, adaptarea și adoptarea/punerea în aplicare de practici inovatoare privind:

- noi programe de învățământ, cursuri, materiale și instrumente de învățare;
- metodologii și abordări pedagogice de predare și învățare, în special cele care furnizează competențe cheie și competențe de bază, competențe lingvistice și axarea pe utilizarea tehnologiei informației și comunicațiilor;
- noi forme de programe de formare practică și studiul unor cazuri reale din afaceri și industrie;
- noi forme de învățare și de furnizare a educației și formării profesionale, în special utilizarea strategică a învățării deschise și flexibile, mobilitate virtuală, resurse educaționale deschise și o mai bună exploatare a potențialului tehnologiei informației și comunicațiilor;
- metode și instrumente de orientare, consiliere și pregătire;
- instrumente și metode pentru profesionalizarea și dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, a formatorilor și a altor categorii de personal, cu un accent deosebit pe educația inițială îmbunătățită și pe formarea continuă a cadrelor didactice;
- gestionarea și conducerea instituțiilor de educație și formare;
- activități de informare între organizațiile din diferite sectoare ale educației, formării și tineretului;
- cooperare strategică între furnizorii de învățare, pe de o parte, și autoritățile locale/regionale, pe de altă parte.

Parteneriatele strategice in domeniul scolar implică minimum trei organizații din trei țări diferite participante la Program. În cadrul acestor tipuri de proiecte pot fi implicate și organizații din țările partenere (doar în calitate de parteneri) numai dacă participarea acestora aduce o valoare adăugată esențială proiectului. În cazul în care valoarea adăugată nu se demonstrează în formularul de candidatură, proiectul va fi considerat respins.

Parteneriatele de schimb interșcolar implica minimum două și maximum șase școli din cel puțin două țări participante la Program. Aceste parteneriate pot include numai școli din țările participante la Program.

EVALUAREA ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

**LUPESCU ALINA – PROF. PT. ÎNV. PREȘC ȘI PRIMAR
GRĂDINIȚA NR. 232**

Un cadru didactic veritabil știe că adevărata muncă a educatoarei este în spatele unui document curricular, că au mai rămas o mulțime de lucruri de finețe pe care urmează să le conceapă și să le evalueze singură și că nimic nu poate fi mai provocator din punct de vedere profesional decât să „te întreci” cu programa de studiu utilizată la grupă și să-i găsești, astfel, noi înțelesuri, abordări, strategii de aplicare etc.

Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca mijloc de măsurare obiectivă, ci ca o cale de perfecționare ce presupune o strategie globală a formării. Evaluarea nu este o etapă supra adăugată ori suprapusă procesului de învățare, ci constituie un act integrat oricărei activității de formare. În acest sens este necesar să se identifice cu claritatea fiecare obiect în parte, adică, „obiectul evaluării”, mai precis comportamentele observabile, măsurabile și evaluabile.

Tehnologiile sunt instrumente de aplicat cu atenție și în mod adecvat. Provocarea pentru cadrele didactice este să se îndepărteze de noțiunea de evaluare ca document Word-adică de la simpla înlocuire a unei bucăți de hârtie cu un document electronic și să folosească tehnologia pentru a-i ajuta pe elevi să devină autonomi în învățare.

Spre deosebire de metodele tradiționale care realizează evaluarea rezultatelor școlare obținute pe un timp limitat și în legătură cu o arie mai mare sau mai mică de conținut, dar oricum definită – metodele alternative de evaluare prezintă cel puțin două caracteristici: pe de o parte, realizează evaluarea rezultatelor în strânsă legătură cu instruirea/învățarea, de multe ori concomitent cu aceasta; pe de altă parte, ele privesc rezultatele școlare obținute pe o perioadă mai îndelungată, care vizează formarea unor capacități, dobândirea de competențe și mai ales schimbări în planul intereselor, atitudinilor, corelate cu activitatea de învățare.

Evaluarea constituie o ocazie de validare a etapei de formare a formatorilor și un mijloc de delimitare, fixare asupra conținuturilor și obiectivelor stabilite. Evaluarea conținuturilor și a programului de formare vizează în primul rând validarea calității activităților desfășurate dar și delimitarea erorilor ce survin la un moment dat. Din această perspectivă, evaluarea intervine în prognozarea acțiunilor viitoare, determinând eficientizarea programului.

Definițiile date evaluării se aplică atât învățământului convențional, cât și educației nonformale pentru adulți. Evaluările sunt procese generice care implică stabilirea unui scop, un design, colectarea și analiza datelor – iar similaritățile sunt mai multe decât diferențele.

Similarități fundamentale există și la nivelul obiectului evaluării: calitatea procesului de predare-învățare, eficacitatea materialelor, gradul în care conținutul cursurilor oferite vine în întâmpinarea nevoilor/cerințelor comunității. Asistăm în prezent la trecerea de la paradigma tradițională – pedagogia tradițională – pedagogia ascultării – în care predomină discursul magistral și strategiile expozitive, la paradigma modernă, în care discursul magistral este înlocuit de proiectarea unor experiențe de învățare, caracterizate de dinamism, creativitate, accesibilitate și adaptabilitate la nevoile și interesele copilului. Așadar, actualmente are loc o trecere de la pedagogia ascultării la pedagogia activă și interactivă.

Consider că redefinirea rolurilor cadrelor didactice trebuie să pornească de la cei patru piloni ai educației ce pot constitui principii în proiectarea, organizarea și demersului didactic.

Cucoș, atrage atenția asupra necesității unor practici de predare interactive, în general, cadrul didactic acționează și intervine la cererea copiilor, în scopul de a facilita învățarea, de ai implica în activitate și de ai determina să învețe și să devină activi, autori și actori ai propriilor cunoașteri declarative, procedurale și strategice.

Cadrul didactic provoacă învățarea, facilitând însușirea unor tehnici de muncă intelectuală, copilul devenind coparticipant activ al propriei formări. În evaluarea copilului nu trebuie luat în considerare numai produsul învățării, ci și drumul parcurs de preșcolar în asimilarea cunoștințelor, deprinderilor și abilităților transmise. Preșcolarul, la rândul său, prin intermediul evaluării, își învinge dificultățile, își formează controlul și autocontrolul în ceea ce privește perfecționarea.

În aceeașă perioadă, subliniez încă o dată cât de importantă este comunicarea cu familia, astfel grădinița să fie un succes și nu o ratare. Un lucru foarte important este acela ca toți copiii să înțeleagă că, pe lângă drepturi, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale, ei au îndatoriri, obligații, în familie, în grădiniță, în școală și în comunitatea din care fac parte.

BIBLIOGRAFIE:

1. Curriculum pentru educație timpurie, MEN, 2019
2. Cucos, C., *Teoria și practica instrumentelor și evaluării*, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca 2006
3. Tradițional și modern în învățământul preșcolar-O metodică a activităților instructiv-educative . Monica Lespezeanu, 2007
4. Scrisoare metodică 2015-2016

EDUCATORUL – UN OM CU HAR

PROF. LUPU AURELIA-CARMEN ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13, TIMIȘOARA

„Ancorat în prezent, întrezărind viitorul și sondând dimensiunile posibile ale personalității, educatorul instruieste, educă, îndeamnă, dirijează, cultivă, corectează, perfecționează și evaluează neîncetat procesul formării și desăvârșirii calităților necesare omului de mâine.” (D. Salade)

Educația trebuie să devină cea mai importantă și cea mai rentabilă investiție pentru viitorul țării. Ea trece prin mintea și sufletul celor care o proiectează și o realizează zilnic în școala de azi și de mâine-educatorul.

„Orice educație trebuie să fie autoeducație. Adultul, educatorul trebuie să sprijine acest proces de desăvârșire a copilului prin liberă manifestare a sa.” (Constantin Narly)

„Adevăratul dascăl este caracterizat prin aceea că mintea sa se mișcă în armonie cu mințile elevilor săi, trăind împreună dificultățile și victoriile individuale deopotrivă.” (John Dewey)

Astfel rolul dascălului se va înnoi din mai multe perspective:

- organizator al situațiilor de învățare;
- element de legătură între elev și societate;
- centrarea pe elev;
- modernizarea procesului de evaluare;
- folosirea unor noi abordări pedagogice și noile tehnologii informaționale,
- relația învățător-elev să fie de colaborare, încredere și respect reciproc;

Pentru aceasta educatorul modern trebuie să posede următoarele competențe:

○ *competența energizantă* sau capacitatea de a-i determina pe elevi să se implice în activitate, în găsirea de soluții alternative;

○ *competența empatică*-abilitatea de a transpune elevul în situațiile pe care aceștia le parcurg, finalitatea fiind câștigarea posibilității de a formula anticipări;

○ *competența ludică*-una din capacitățile extrem de importante pentru a face activitatea mai atractivă și pentru a întreține efortul intelectual și fizic al elevilor, astfel educatorul devine actor și animator al activității, dar în același timp va avea grijă să se atingă obiectivele propuse;

○ *competența organizatorică* are în vedere abilitatea educatorului de a organiza colectivul în grupe de lucru, de a menține și respecta regulile învățării prin cooperare și de a interveni în situațiile de criză, impas sau deviere de la subiectul discuției;

○ *competența interrelațională* care presupune disponibilități de comunicare cu elevii pentru a dezvolta elevilor abilități sociale necesare integrării optime în colectiv.

Între educator și educat fiind un permanent schimb de mesaje este necesară respectarea cerințelor comunicării -ascultarea eficientă:

- încetează să vorbești;
- ușurează situația vorbitorului;
- arată vorbitorului că vrei să-l asculți;
- renunță la gesturi care distrag atenția;
- pune-te în pielea vorbitorului;
- fii răbdător;
- nu te înfură;
- pune întrebări;

Alături de aceste competențe nu trebuie neglijate cele necesare și specifice fiecărui cadru didactic:

○ *competențe științifice*-care se referă la corectitudinea științifică, la calitatea, structurarea logică a conținuturilor

○ *competența psihopedagogică și metodică*;

○ *competențe manageriale și psihosociale* care țin de componența fiecărei clase în parte.

Contribuția creatoare a învățătorului se poate manifesta în:

- Întocmirea planificării, organizarea conținutului pe etape;
- Precizarea conținuturilor, proiectarea unităților de învățare;
- Precizarea sarcinilor de muncă independentă pentru elevi;
- Stabilirea sarcinilor pentru tratare diferențiată, individualizată;
- Dezvoltarea conținuturilor prin activități în afara clasei;
- Îndrumarea elevilor pentru folosirea manualului, alături de alte surse de informare;
- Valorificarea conținutului, în abordarea interdisciplinară, transdisciplinară

. Rolul dascălului în conducerea pedagogică a activității elevilor se manifestă astfel pe toate planurile implicate de acțiunea educativă. Analiza logică a structurii acestei acțiuni ne permite să determinăm următoarele componente ale comportamentului pedagogic al educatorului în relațiile cu clasa:

- **Observă** acțiunile și conduita elevilor din clasă în timpul lecțiilor și în activitățile extrașcolare deoarece adecvarea comportamentului pedagogic la specificul vieții clasei nu e posibil fără observarea atentă a colectivului și a fiecărui elev. J. Dewey considera că educația „trebuie să înceapă prin observarea psihologică a capacităților, a intereselor și a deprinderilor copiilor”.

- **Organizează** activitatea clasei fixând programul activității ei intelectuale, iar în clasă structurile organizaționale și funcțiile îndeplinite de aceste structuri.

- **Comunică** clasei informații științifice, valori morale estetice, culturale și recepționează mesajul elevului. Comunicarea se face atât în funcție de cerințele programei, cât și în raport cu preocupările și interesele cognitive ale elevilor.

- **Mediază** în constituirea relației elev-știință chiar dacă achiziționarea cunoștințelor științifice presupune efortul individual al elevului și activitatea sa individuală de căutare, de documentare, de rezolvare a problemelor.

- **Conduce, îndrumă, controlează și evaluează** activitatea clasei

- **Dialoghează** cu clasa. Activitatea sa educativă implică un dialog continuu și variat cu elevii. Desfășurarea dialogului profesor-clasă solicită un context de relații educative pozitive .

- **Cooperează** cu elevii din clasă în realizarea sarcinilor ce revin grupului, în realizarea scopurilor propuse, în desfășurarea lecțiilor și a activităților extradidactice, în fixarea unor reguli de conduită, în elaborarea deciziilor.

- **Stimulează** activitatea elevilor prin aprecieri, îndemnuri, prin încurajarea eforturilor pe care ei le fac

- **Ajută** pe elevi în activitatea lor, dându-le sfaturi, arătându-le cum trebuie să procedeze în rezolvarea unei probleme sau în pregătirea lecțiilor.

- **Coordonează** relațiile interumane din clasă și activitatea grupurilor de muncă existente în cadrul ei, urmărind întărirea solidarității grupului.

- **Orientează** acțiunile organizate de clasă, urmărind formarea idealului de viață al elevilor, deschizându-le liniile de perspectivă.

- **Caracterizează** clasa ca grup educativ, conturând trăsăturile ei specifice, factorii de coeziune care acționează în cadrul ei și perspectivele ei de dezvoltare.

Comportamentul pedagogic al educatorului se manifestă în atitudini sale, variate, în funcție de acțiunea educativă în care el este angajat. În procesul educativ el este pentru elevi figura centrală și ca urmare atenția lor se îndreaptă spre el. Astfel trebuie să-și autoregleze comportamentul său pedagogic pentru a se prezenta în fața elevilor într-o manieră de încredere și de ajutor pentru ei. Comportamentul pedagogic se împletește în cadrul lecțiilor și în afara lor cu o anumită tonalitate afectivă, care apropie sau îndepărtează pe elevi de educator și de obiectul pe care el îl predă, îi entuziasmează pentru valorile culturale și pentru școală sau le strecoară în suflet răceală și indiferență.

Prin comportamentul lui afectiv dascălul impune elevilor un anumit comportament individual și de grup. Eficiența acțiunii de influențare, sensul și intensitatea influenței pe care o exercită educatorul asupra elevilor depind în mare măsură de tonul afectiv al relațiilor lui cu elevii.

Comportamentul emoțional influențează direct comportamentul elevilor prin contagiune și indirect, prin climatul afectiv pe care îl determină în clasă. Acest comportament poate fi „factor de stimulare a unor stări afective tonice sau de diminuare a capacității de muncă a elevilor și de blocare a relațiilor de comunicare între elevi și profesor”, după cum arată V. Popeangă.

Relațiile apropiate între dascăl și elev, bazate pe încrederea elevului nu numai în competența profesională a educatorului, ci și în competența sa ca sfătuitor, pe capacitatea empatică a educatorului sunt dorite de către elevi.

Ei se adresează dascălilor pentru a obține sfaturi doar dacă sunt destul de apropiați de ei, dacă au încredere că vor fi înțeleși și bine sfătuiți. În măsura în care o fac, elevii nu se adresează oricărui dascăl, ci numai acelor care îi înțeleg. Elevii își doresc relații mai apropiate pentru a găsi în aceștia sprijin moral ori de câte ori au nevoie.

Educatorul european este un om cu har și vocație, un sculptor de suflete și caractere, cel mai bun dintre oameni, un model de succes în viață . . . un ideal .

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovoci, A., *Psihologie generală*, Ed. Polirom, Iași, 1966
2. Iucu, R. B., *Managementul și gestiunea clasei de elevi*, Ed. Polirom, Iași, 2000
3. Popeangă, V. , *Clasa de elevi subiect și obiect al actului educativ*, Ed. Facla, Timișoara, 1973
4. *** *Deschideri europene*, Periodic de didactică, Anul III, Numărul 1/2007, Botoșani

DESPRE EDUCAȚIE

MAGURAN DORINA-VIOLETA LICEUL „IOAN BUTEANU” GURAHONȚ LOCALITATEA BONȚEȘTI, COMUNA GURAHONȚ, JUDEȚUL ARAD

Școlile de toate gradele sunt organizații responsabile pentru educația formală a copiilor și adolescenților. Școlile care duc la bun sfârșit, mult mai eficient, această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor, ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. Atunci când școlile, familiile și comunitățile lucrează împreună ca parteneri, beneficiarii sunt elevii.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai tâziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt demult considerate ca o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală-familie-comunitate sunt esențiale în procesul de educație al elevilor și în succesul lor la școală.

Alături de școală care asigură maximă comunicare între generații, familia și comunitatea au o deosebită valoare în formarea personalității copilului. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mai mari, învață și poate să iubească, comunice, se ghidează după anumite modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață.

În relația școală-familie-comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare.

Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală-elevi-familie-comunitate, este necesar de abordat un stil empatic de comunicare între părți, ce trebuie transpus în psihologia mentală a elevului, astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv.

Au existat întotdeauna educatori excelenți și părinți iubitori, care nu și-au pus probabil atâtea probleme și totuși au reușit foarte bine; dar poate că acest lucru era mai ușor într-o lume foarte statornică, în care tradiția avea ultimul cuvânt.

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional, se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor și cu alți factori sociali interesați de educație. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educația la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel de activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă cadru didactic-părinte, presupune, printre altele, o ascultare activă, implicare familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Educația este forma cea mai înaltă în lucrarea de modelare și formare a caracterului și personalității copiilor și tinerilor. Din acest motiv, educația ar trebui să fie prioritatea fundamentală a oricărei societăți care dorește progresul spiritual și bunăstarea materială a poporului.

În dezvoltarea unei educații autentice pentru viață este esențială *cultivarea unei legături statornice și a unei cooperări rodnice între Biserică, Familie și Școală*, precum și valorificarea contribuțiilor specifice acestora. În contextul actual, marcat de tendințe ideologice individualiste și secularizante care erodează valorile consacrate ale familiei tradiționale, este cu atât mai necesară această conlucrare benefică între instituții fundamentale.

Bibliografie:

1. Agabrian Mircea, „Parteneriate familie – școală -comunitate”, Editura Institutul European, Iași, 2005;
2. Baran Pescaru Adina, „Parteneriat în educație: școală -familie -comunitate ”, Editura Aramis, București, 2004;
3. Chiru Mihaela, „Cu părinții la școală – ghid pentru profesori”, Editura Humanitas Educațional, București, 2003.

SISTEMUL ROMÂNESC DE ÎNVĂȚĂMÂNT PREUNIVERSITAR

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SĂLIȘTE DE VAȘCĂU PROF. ÎNV. PRIMAR MALE LUMINIȚA - ELENA

Învățământul preuniversitar este parte integrantă a învățământului național constituit ca sistem, reunind unitățile de învățământ de stat, particulare și confesionale, autorizate sau acreditate. Este organizat pe niveluri, forme de învățământ și, după caz, filiere și profiluri, asigurând condițiile necesare pentru dobândirea competențelor-cheie și pentru profesionalizarea progresivă.

Sistemul de învățământ preuniversitar are caracter deschis. Elevii din învățământul preuniversitar se pot transfera de la o unitate școlară la alta, de la o clasă la alta, de la un profil la altul și de la o filieră la alta, în condițiile stabilite prin metodologia elaborată de ministerul educației.

Pluralismul educațional este unul dintre atributele învățământului preuniversitar. În România funcționează școli publice sau private, în sistem de alternativă educațională (Step by Step, Waldorf, Freinet, Montessori etc.) care completează sistemul de învățământ clasic, deschizând perspective noi de abordare didactică și pedagogică a învățării.

Școlarizarea elevilor din învățământul preuniversitar se face preponderent în limba oficială a statului -limba română, dar și în limba maternă a elevilor aparținând minorităților naționale, în cazul comunităților etnice mari, sau în limbi de circulație internațională (de regulă, în cazul școlilor private de tip internațional).

Idealul educațional al școlii românești constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative.

Structura sistemul românesc de învățământ preuniversitar:

- **Învățământul preșcolar:** Educația timpurie (0-6 ani) este formată din nivelul antepreșcolar (0-3 ani) și nivelul preșcolar (3-6 ani), cel din urmă cuprinzând grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare. Educația timpurie antepreșcolară se poate desfășura în creșe, grădinițe și în centre de zi, de stat sau private, după același conținut educativ și după aceleași standarde naționale. Învățământul preșcolar se desfășoară în grădinițe sau în școli, de stat sau private, care au ca secție grupe învățământ preșcolar, după același curriculum și respectând aceleași standarde naționale.

- **Învățământul primar:** Este prima etapă a învățământului obligatoriu și are ca obiectiv principal crearea de oportunități egale pentru toți copiii, pentru a realiza o dezvoltare cognitivă, emoțională și psihomotorie echilibrată, adaptată nevoilor individuale. Cuprinde clasa pregătitoare (6 ani la data începerii anului școlar) și clasele I-IV.

- **Învățământul gimnazial (sau secundar inferior):** Este parte componentă a învățământului general obligatoriu și are ca scop familiarizarea elevilor cu abordarea pluri și transdisciplinară, garantând astfel accesul la cultură prin dezvoltarea libertății de a-și spori universul spiritual pentru a accede la valorile culturii naționale și universale. Cuprinde clasele V-VIII, absolvenții dobândind diploma de absolvire și foaia matricolă, parte a portofoliului educațional.

- **Învățământul liceal (sau secundar superior):** Clasele IX-XII sunt centrate pe dezvoltarea și diversificarea competențelor-cheie și pe formarea competențelor specifice în funcție de filieră, profil, specializare sau calificare. Cuprinde următoarele filiere și profiluri: teoretică, cu profilurile umanist și real; filiera tehnologică, cu profilurile tehnic, servicii, resurse naturale și protecția mediului; filiera vocațională, cu profilurile militar, teologic, sportiv, artistic și pedagogic. Acestea sunt menite să ajute elevul în alegerea viitoarei cariere în funcție de afinități

- **Învățământul postliceal:** Se realizează prin școala postliceală și școala de maiștri. Atât școala postliceală, cât și școala de maiștri reprezintă rute specializate de pregătire, cu o durată de 1-3 ani, în funcție de complexitatea calificării.

- **Învățământul profesional:** Reprezintă un traseu de formare profesională inițială care se organizează pentru calificări stabilite de Ministerul Educației Naționale în funcție de nevoile pieței muncii. Este organizat în stagii de pregătire practică cu durata de 720 de ore, organizate după finalizarea clasei a X-a de liceu și învățământ profesional, cu durata de minim 3 ani, organizat după clasa a VIII-a, ca parte a învățământului secundar superior.

PARTENERIATUL GRĂDINIȚĂ-FAMILIE, O NECESITATE MAJORĂ ÎN EDUCAREA FĂRĂ FRONTIERE AL COPILULUI PREȘCOLAR

PROF. MANCAȘ MIHAELA

Familia reprezintă „nucleul social” în istoria omenirii. Ea răspunde de satisfacerea trebuințelor elementare ale copilului și de protecția acestuia .

Grădinița este prima instituție care se conduce după principii și metode științifice, contribuie la formarea și dezvoltarea copilului. Educatoarea este persoana investită cu nobila și marea sarcină la care trebuie să răspundă – aceea de educare a personalității copilului .

Educarea „micului om”, realizat prin parteneriatul dintre grădiniță și familie se răsfrânge asupra tuturor laturilor personalității copilului .

Parteneriatul presupune relația, lucrul în echipă, cooperarea și responsabilizarea pentru „felia de realitate” decupată spre rezolvare. Parteneriatul este rezultatul unui efort conștient și cumulativ al tuturor factorilor implicați în scopul delimitării unui sens comun pentru depășirea sau traversarea unei realități problematice .

Interacțiunile dintre grădiniță-familie trebuie să stea sub semnul parteneriatului, fiecare partener fiind unul din factorii de putere în selecția educativă ce trebuie să se răsfrângă asupra copilului . Familia și grădinița trebuie să plece, în diferitele lor relații cu copilul, în primul rând, de la un drept esențial - personalitatea-de a fi considerat ca membru al unei noi generații. Părinții trebuie să fie nu numai părinți, ci și educatori, și ca atare sunt obligați să-și îndrume copilul și să trateze orice situații ivită în raporturile cu el în mod pedagogic .

Asigurarea unei comunicări de tip conexiune inversă va crea un curabil dialog între familie/grădiniță, cu rol de autoreglare a procesului instructiv – educativ al educării și dezvoltării personalității copilului preșcolar .

Comunicarea tip conexiune inversă se realizează în două moduri:

○ CONEXIUNE INVERSĂ DIRECTĂ (prin intermediul copilului)

▪ **casă – copil – grădiniță**

○ CONEXIUNE INVERSĂ INDIRECTĂ (prin intermediul adulților implicați în dezvoltarea copilului)

▪ **familie – informație – educatoare**

Prin intermediul comunicării directe, copilul vine cu un volum de cunoștințe și deprinderi formate în familie . Acesta va constitui baza derulării procesului instructiv-educativ ce se va desfășura organizat în grădiniță . De la grădiniță preșcolarul se va întoarce acasă cu noi achiziții de cunoștințe și deprinderi, ce vor deveni ulterior abilități.

Prin comunicarea indirectă, familia furnizează educatoarei informații despre dezvoltarea psihofizică antepreșcolară. Membrii familiei trebuie să furnizeze toate cele necesare pentru a rezolva orice act neplăcut pe care îl are copilul, să se transpună cât mai mult în situația lui, să se străduiască să-l înțeleagă și să vadă realitatea existentă .

Comunicarea, respectul, acceptarea diferițelor și căutarea intereselor copilului, sunt bazele unei bune relații . Acțiunile educative exercitate de familie trebuie să fie raționale și continue, să se bazeze pe faptul că dezvoltarea psihică și fizică a copilului se realizează în strânsă legătură cu dezvoltarea sa generală .

Părinții (bunicii) se pot simți productivi, necesari, relaxați și pot avea încredere în sine și în copilul lor dacă fac efortul să se planifice, de către educatoare, activități care să promoveze implicarea lor emoțională și fizică .

Educatoarea trebuie să asigure o comunicare în două sensuri între personalul grădiniței și familie pe tot parcursul anului școlar și nu numai . Ca fiind „a doua mamă”, educatoarea trebuie să aibă discuții cu familia despre activitatea pe care copilul o desfășoară acasă sau în alte locații, în diferite momente sau evenimente la care participă, despre punctele forte sau cele slabe, astfel încât conceptele și punerea lor în

practică să poată fi aprofundate. Educatoarea trebuie să aibă în planul muncii sale și strategii de comunicare cu familia . Aceste strategii trebuie să aibă caracter formal și informal .

În munca sa cele mai apropiate și mai eficiente strategii de comunicare informală pe care le poate avea orice educatoare sunt următoarele:

• ora venirii și cea a plecării de la grădiniță, unde educatoarea comunică familiei amănunte despre activitățile zilei, despre progresele copilului sau programul propus pentru a fi desfășurat în ziua/săptămâna următoare;

• prin intermediul onlin-ului, între familie și educatoare pentru a asigura un schimb continuu de informații, mai ales pentru familiile „foarte ocupate” ;

• afișier pentru anunțuri, prin care familia este informată la zi asupra evenimentelor speciale a orarului zilnic, asupra a tot ce se întâmplă în grădiniță;

• invitații speciale, care sunt date cu diferite ocazii(serbări, activități comune, acțiuni festive cu diferite semnificații, lecții demonstrative);

• expoziții tematiche, prin care sunt prezentate munca fiecărui copil, nivelul de percepere a anumitor noțiuni, simboluri;

Strategiile de comunicare formală sunt menite să implice și mai mult familia în programul grădiniței, în scopul realizării scopului final – al formării și pregătirii pentru viitoarea etapă a vieții sale. Acestea pot fi:

• întruniri, cu scopul de a discuta progresele copilului și de a permite familiei să-și comunice părerile, ideile sau preocupările;

• rapoarte periodice, în care se prezintă un rezumat, o reluare a informațiilor asupra cărora educatoarea și familia au discutat deja pe larg;

• vizite la domiciliu, cu scopul de a cunoaște comportamentul copilului și relațiile acestuia cu membrii familiei;

• lectorate cu părinții, ședințe pentru discutarea programului copilului, participarea familiei prin diferite moduri la îmbunătățirea bazei didactice necesare unei bune desfășurări a activității din grădiniță;

Ca educatoare m-a preocupat cel mai mult socializarea preșcolarului prin integrarea lui în mediul grupei și nu numai, ci și a mediului înconjurător al acesteia (plimbări, vizite în împrejurimile grădiniței, în instituții și locuri de muncă ale părinților). Având în vedere particularitățile de vârstă și ținând seama de temperamentul fiecărui copil am acționat diferențiat, astfel încât eficiența demersului meu educativ să fie optimă. Cu intenția ca fiecare copil să beneficieze de educație și instruire conform posibilităților și particularităților sale, am căutat să-i antrenez și pe părinți sau bunici în acest demers. Întâlnirile cu ocazia sosirii sau plecării din grupă au fost pentru mine un bun moment în a atrage atenția părților bune ale comportamentelor celor mici, dar și asupra aspectelor înfrânate, stopate ori călăuzite spre o altă direcție . Se știe că vârsta preșcolară concordă cu perioada cea mai efervescentă de formare a copilului, am antrenat familia în munca educativă prin aceea de a continua diferite activități și acasă: de a selecta obiectele de uz personal, de toaletă, de a culege frunze îngălbenite, de a desena familiei ceea ce a fost învățat – linii, diferite forme, etc. .

Parteneriatul realizat cu familia este pentru mine o deviză, un punct strategic în realizarea scopului învățământului preșcolar, o relație de care nu poate fi realizat acesta din urmă .

Așa cum Jean J. Rousseau preciza următoarea afirmație: „căutați să vă studiați mai bine copiii, deoarece cu siguranță nu-i cunoașteți!” așa și eu subliniez necesitatea realizării parteneriatului dintre grădiniță și familie, deoarece numai printr-o astfel de relație se poate cunoaște tainele „micului om”, viitorul cetățean al societății de mâine .

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC MODERNIZAT PRIN IMPLEMENTAREA TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE (TIM)

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MANDACHE DANIELA GEORGIANA
GRĂDINIȚA STEP BY STEP "LICURICI" PLOIEȘTI**

"Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare" spunea filosoful german Immanuel Kant. În România, învățământul este o prioritate națională (Legea învățământului). Sistemul de învățământ contemporan din Romania se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul stiintifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

În Romania, învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organismele internaționale de educație, cum este UNESCO, și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt obiectivat în participarea țării noastre la realizarea unor programe educaționale internaționale precum Phare, Tempus, Socrates s. a.

Dinamismul timpului actual impune modernizarea învățământului românesc punând accentul pe învățarea de tip inovator, având drept caracteristici esențiale, caracterul anticipativ și participativ. Cadrul didactic are rolul de a organiza situații de instruire care să faciliteze învățarea eficientă, utilizând metode și tehnici activizante.

Acest lucru se poate face prin implementarea „Teoriei Inteligențelor Multiple” (T. I. M) a lui H. Gardner, care propune o nouă viziune asupra inteligenței și justifică faptul că avem stiluri diferite de învățare, ceea ce necesită un tratament individualizat. Pentru dezvoltarea motivației învățării și a creșterii calității acesteia se recomandă valorificarea elementelor pozitive și caracteristicile inteligenței fiecărui elev în parte. Activitatea diferențiată a elevilor le stimulează dezvoltarea tuturor tipurilor de inteligență.

Potrivit teoriei inteligențelor multiple, fiecare copil învață în felul lui, în funcție de inteligențele sale dominante. În majoritatea sistemelor educaționale, este acordată atenție în special inteligenței verbale și celei logico-matematice. Copilul are nevoie să-și dezvolte, de la o vârstă timpurie, și celelalte inteligențe: muzicală, spațială, chinestezică, intrapersonală, interpersonală, naturalistă și emoțională. Teoria inteligențelor multiple provoacă educatorii și părinții să lucreze cu copiii în așa fel, încât fiecare copil să învețe într-un mod care se potrivește cu personalitatea lui, dezvoltându-și, în același timp, și alte tipuri de inteligență. Sistemul pedagogic bazat pe modelul inteligențelor multiple nu favorizează anumite tipuri de inteligență, ci le valorifică pe toate.

Între declarație și realitate se poate vorbi despre legătura dintre capacitățile intelectuale, înzestrarea (aptitudinile), contextul în care trăim și resursele umane, materiale și temporale de care dispunem. Rolul școlii constă în descoperirea profilului cognitiv și aptitudinal al fiecărui elev și dezvoltarea inteligenței. Alegerea modalităților de predare, determină deseori reușita sau eșecul unei experiențe pedagogice. În realitate, la grădiniță și școala primară cadrele didactice pun accent pe diversificarea experiențelor, așa cum este indicat. Această activitate diversificată poate conduce la descoperirea înclinațiilor și aptitudinilor copilului. O importanță deosebită o are și evaluarea elevilor.

Gardner propune evaluare contextualizată și „omniprezentă, profesorii și elevii sunt tot timpul în curs de evaluare”. „Trebuie concepute metode și instrumente care să faciliteze o evaluare sistematică, regulată și utilă.” Unora, instrumentele adaptate fiecărui tip de inteligență, chiar dacă sunt ușor de descris li se pot părea greu de realizat. În urma aplicării TIM, la sfârșitul anului se realizează un raport de cercetare, în care sunt trecute profilurile de inteligență ale copiilor. Pe baza acestora sunt făcute recomandări în legătură cu activitățile care ar trebui desfășurate acasă, la școală și în comunitate. Viziunea privind evaluarea se potrivește cu viziunea asupra școlarizării axate pe individ. „Sunt total în favoarea unui

curriculum riguros într-o școală bazată pe individ; cer doar o paletă mai largă de opțiuni privind curriculumul” (H. Gardner, 2006).

O viziune educațională mai nobilă i se pare autorului abordarea tip evaluare și școala centrată pe elev, ceea ce corespunde și principiilor alternativei educaționale Step by Step. Unele dintre ideile lui Howard Gardner se regăsesc în literatura de specialitate și chiar în practica școlară, așa cum menționează și acesta. La noi, mai ales în învățământul alternativ: Planul Jena, Waldorf, Step by Step, fiecare elev avansează în ritm propriu, programa adaptându-se în funcție de aptitudinile și de ritmul de dezvoltare al acestuia. (Ellen Key – propunea un învățământ centrat pe elev).

Printre alternativele educaționale care au reprezentare în România și care agreează TIM-ul, se numără și programul Step By Step, bazat pe 3 caracteristici majore: *constructivismul*, *adecvarea* la stadiul de dezvoltare și *educația progresivă*, iar participarea familiei e privită ca o particularitate unică în cadrul programului. Acest tip de educație favorizează existența unui mediu de învățare ce dezvoltă aptitudinile și interesele individuale ale copilului (acceptând importanța învățării în grupuri mici), clasa fiind împărțită în 7 centre de activitate (alfabetizare, știință, artă, joc de rol, construcții, manipulative, nisip și apă), zone ce stimulează interesul și munca copiilor. Consider că fiecare centru favorizează dezvoltarea a cel puțin unui tip de inteligență. Astfel, în *Alfabetizare-inteligența lingvistică*, în *Știință-cea logico-matematică, naturalistă, spațială*, în *Artă-inteligența muzicală, corporal-kinestezică (dansuri, modelaj), spațială (pictură, modelaj)*, în *Joc de rol-toate inteligențele*, *Construcții-inteligența corporal-kinestezică, spațială*, în *Manipulative-inteligența corporal-kinestezică, logico-matematică, spațială (puzzle)*, în *Nisip și apă-toate inteligențele*. De fapt, cea *interpersonală, intrapersonală, corporal-kinestezică sunt dezvoltate în toată clasa*, în orice centru. Individualizarea favorizează dezvoltarea acestor inteligențe în funcție de necesitățile fiecărui copil.

Abilitatea cadrului didactic de a individualiza, implică atât cunoștințe referitoare la stadiile de dezvoltare, dar și legate de starea fizică, emoțională a copilului. Procesul de învățare se bazează pe opțiunile de lucru imediat ce copiii sunt familiarizați cu temele și activitățile din centre. Acest fapt îi ajută să învețe să facă alegeri și să-și dezvolte propriile interese și aptitudini. S-a constatat că în procesul decizional în privința alegerii și frecventării centrelor de către copii, intervin factori de natură psihosocială care trebuie asociați cu cei de natură pedagogică.

A aplica TIM la grădiniță este o rază de lumină pentru copiii din învățământul românesc. Copilul are posibilitatea de a se axa mai mult pe preferințele sale. Astfel, dacă un copil are inteligență lingvistică și îi place literatura, să citească, să compună poezii, etc. și va fi lăsat să facă ceea ce îi face plăcere, el va veni încântat la grădiniță, fără să se mai gândească: “Of! Azi iar avem matematică!”. Va trebui totuși să facă și matematică, pentru că trebuie să aibă și cunoștințe din alte domenii, dar nu în exces. Este total necesar să se schimbe ceva în învățământul românesc, și cred că acel ceva ar putea fi introducerea TIM-ului, încă de la grădiniță. Este clar că educația centrată pe individ câștigă în fața educației care se oferă azi elevilor, care sunt învățați aceleași lucruri, în aceleași moduri și evaluați în aceeași manieră. Această abordare din învățământul tradițional poate favoriza doar pe copiii cu inteligențe lingvistice și logico-matematice puternice, în timp ce-i dezavantajează pe majoritatea.

Aplicarea TIM-ului la scară largă în învățământ ar favoriza descoperirea, dezvoltarea și întrebuințarea întregului potențial al fiecărui copil, în beneficiul real al societății.

BIBLIOGRAFIE

1. Bellanca J. A. (1997). *Active learning handbook: For the multiple intelligences classroom*. Arlington Heights, IL: IRI/Skylight Training and Publishing.
2. Birch A., Hayward S. (1999) *Diferențe Interindividuale*, București, Editura Tehnică, .
3. Gardner H. (2006), *Inteligențe multiple. Noi orizonturi*, București, Editura Sigma.
4. Walsh K. B. (1999), *Predarea orientată după necesitățile copilului*, Iași, Editura Cermi.

PROIECTELE ERASMUS+, O EXPERIENȚĂ CU IMPLICAȚII FORMATIVE VALOROASE PENTRU ELEVI

DE MANEA BEATRICE LĂCRĂMIOARA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRAJDURI

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

O astfel de oportunitate o constituie schimburile de experiență din cadrul mobilităților Erasmus+ cu elevii. În cadrul unor astfel de mobilități elevii experimentează pe viu cultura și obiceiurile altor popoare și sunt puși în situația de ași exersa cunoștințele de limba engleză sau o altă limbă străină în efortul de a comunica cu participanții la astfel de proiecte, elevi sau cadre didactice.

O astfel de experiență a constituit-o mobilitatea din Salonic, Grecia, la care am participat alături de alți 3 colegi cu un grup de 8 elevi de clasa a VII-a la finalul lunii martie. Mobilitatea face parte din proiectul Erasmus+ H. E. A. L. T. H („Healthy Education and Active Lifestyle”) coordonat de către Școala Gimnazială Grajduri ce implică școli partenere din Franța, Grecia și Portugalia.

Gazdele noastre, 4th Primary School Sykeon Thessaloniki au organizat o diversitate de activități care promovau educația outdoor, tema principală a mobilității, și stilul de viață sănătos. Printre activitățile propuse s-a numărat și o vânătoare de comori interdisciplinară organizată într-un parc în vecinătatea școlii gazdă în cadrul căreia echipe mixte de elevi din cele 4 țări participante au avut de rezolvat probe din domeniul botanicii, geografiei, sportului, abilităților practice, etc.

Un tur ghidat al orașului Salonic, o excursie la Mormintele Regale de Verhina și o excursie cu bicicleta pe faleza orașului Salonic le-a permis elevilor să facă cunoștință cu istoria bogată a gazdelor noastre și să experimenteze obiceiurile culturale ale civilizației grecești.

Mesele tradiționale pregătite de gazde și vizita în Parcul Natural „Agios Nikolaos”, Naoussa le-a permis elevilor să experimenteze bucătăria tradițională grecească și frumusețile naturale ale zonei.

Vizita la Centrul de Știință Noessis le-a permis elevilor să-și îmbogățească cunoștințele despre viața dinozaurilor și misiunile Agenției Spațiale Europene prin vizionarea de documentare tematice.

La finalul acestui schimb de experiență elevii participanți au legat noi prietenii reușind astfel să depășească barierele inevitabile de limbă, și-au îmbogățit cunoștințele despre una dintre cele mai vechi civilizații umane și s-au întors în țară cu speranța participării la o altă experiență Erasmus+ poate la liceu.

Pe lângă implicațiile formative valoroase pentru elevi organizarea mobilităților Erasmus+ implică un mare consum de timp, efort și organizare din partea echipei de profesori participantă în proiect.

Implicarea elevilor și a școlii în proiecte internaționale cu participare indirectă prin intermediul platformei eTwinning poate constitui o altă sursă de valoroasă de activități educative colaborative internaționale pentru elevi. Implicarea în astfel de proiecte necesită din partea elevilor și a cadrelor didactice cunoșterea la nivel A2 a unei limbi străine. Relațiile de prietenie stabilite între cadrele didactice constituie de multe ori baza unor viitoare proiecte Erasmus+.

Dincolo de tema proiectelor Erasmus+, ce poți dobândi ca și profesor sau elev în urma unor astfel de schimburi de experiență? Dezvoltare personală venită din multe direcții: încrederea în sine pe care începi să ți-o construiești, relațiile strânse pe care le trasezi cu persoane din alte țări, dezvoltarea abilităților de folosire a unei limbi străine, eliminarea unor stereotipuri și a unor prejudecăți etc. Toate acestea reprezintă doar surplusul activităților de educare dintr-un proiect.

Bibliografie:

<https://edict.ro/rolul-proiectelor-si-parteneriatelor-educationale-scolare-in-socializarea-si-valorizarea-elevilor/>

<https://www.observatorcultural.ro/articol/erasmus-educatia-care-da-roade/>

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE ASPECTE POZITIVE ȘI NEGATIVE ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI DE ACASĂ (ONLINE)

**PROF. ÎNV. PRIMAR-MANEA OANA IULIANA
ȘC. GIM. I. A. BASSARABESCU PLOIEȘTI**

Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată, în cooperare, de educator și educabil, în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste.

Schimbările care se produc în societate, în orice domeniu determină reproiectare, restructurare. Există câteva schimbări clare: efortul de a integra elevii cu nevoi speciale (fizice sau emoționale), educație individualizată în funcție de nevoile de învățare și digitalizarea învățământului. O analiză din afara școlii constată schimbări radicale:

-elevii pot comunica în mod instantaneu cu prietenii, cu familia, au acces la o multitudine de instrumente moderne de comunicare și de petrecere a timpului liber, constatându-se un contrast generos între ceea ce înseamnă schimbarea în societate prin școală și ceea ce înseamnă schimbarea în afara școlii. Instituțiile educaționale nu se pot schimba rapid și radical și nici nu pot fi înlocuite, dotările și mijloacele curriculare nu se pot dezvolta și schimba fără o susținere materială semnificativă care, de cele mai multe ori, în școlile de la periferie sau din zonele defavorizate, este aproape imposibilă;

-învățarea nu are loc doar între cei patru pereți ai clasei. Sprijinul oferit de mediu, tehnologia oferită de școli în unele cazuri, de familie în alte cazuri, sunt esențiale, dar în aceeași măsură există și alte entități care contribuie la educația copiilor, comunitatea și cetățenii acesteia.

Pe măsură ce utilizarea tehnologiei IT în învățământ devine tot mai prezentă, la un nivel tot mai ridicat, noi moduri de predare și învățare se fac simțite în lumea educației. Tendința care e în centrul atenției în prezent este *e-learning*-ul. Fără îndoială, de învățarea online beneficiază atât copiii, cât și profesorii. Deși îmbunătățește în mod substanțial experiența de învățare a copiilor în sala de clasă, permite profesorilor să găsească o sursă nelimitată de mijloace și materiale educaționale. Promovarea și implementarea *e-learning*-ului la nivelul școlii este crucială pentru a contura pozitiv perspectivele educaționale ale copiilor.

La fel ca în majoritatea metodelor de predare, învățarea online are, de asemenea, propriul set de aspecte pozitive și negative. Decodarea și înțelegerea acestor aspecte pozitive și negative va ajuta oamenii din învățământ, să creeze strategii pentru o livrare mai eficientă a lecțiilor, asigurând o călătorie de învățare neîntreruptă pentru elevi.

Principalul avantaj al învățării online este acela că le permite elevilor să participe la situații de învățare atunci când distanța și programul fac ca învățarea „față în față” să fie dificil de desfășurat. Educabilii pot participa la cursuri de oriunde din lume, cu condiția să aibă un computer și conexiune la internet. În plus, formatul online permite elevilor (și profesorilor) cu neajunsuri fizice mai multă libertate de a participa la cursuri. Participanții accesează sala de clasă virtuală prin computerele lor, în loc să fie nevoiți să „meargă la curs” fizic. De asemenea, permite școlilor să ajungă la o rețea mai extinsă de elevi, în loc să fie restricționată de granițele geografice. Prelegerile online pot fi înregistrate, arhivate și partajate pentru referințe viitoare, iar acest lucru permite elevilor să acceseze materialul de învățare în orice moment de confort. Eficiența timpului este un alt punct adus de formatul de învățare online. Elevii își pot accesa materialele postate de către profesori în orice alt moment al zilei.

Dezavantajul în această privință în ceea ce îi privește pe copiii de vârstă mică este gradul relativ scăzut de abilitate în utilizarea instrumentelor online și obligativitatea prezenței permanente a părintelui în preajma copilului atunci când acesta participă la cursurile online. Formatul online permite o interacțiune dinamică între învățător și elevi. Resursele și ideile sunt împărtășite, iar conexiunea pozitivă continuă va fi generată prin procesul de învățare. Fiecare persoană poate contribui la discuțiile cursului și la comentarii cu privire la munca altora. Sinergia care există în sala de clasă virtuală centrată pe elev este una dintre cele mai puternice caracteristici pe care le are formatul de învățare online.

Un alt mare avantaj al învățării online îl reprezintă costurile financiare reduse. Educația online este mult mai accesibilă în comparație cu învățarea fizică. În plus, toate materialele de curs sau de studiu sunt disponibile online, creând astfel un mediu de învățare fără hârtie, care este mai accesibil, fiind în același timp benefic pentru mediu.

În continuare voi puncta câteva dintre aspectele negative ale învățământului online. Înainte ca orice program online să poată avea succes, trebuie ca elevii (de la toate nivelurile) să poată accesa mediul de învățare online. Atât elevii, cât și educatorii trebuie să posede un nivel minim de cunoștințe despre computer pentru a funcționa cu succes într-un mediu online. De exemplu, trebuie să aibă cunoștințe și abilități pentru a utiliza o varietate de motoare de căutare sau să fie familiarizați cu programele sau aplicațiile online, cu instrumentele virtuale oferite de către acestea, cu metodele de comunicare prin Internet etc. Dacă aceștia nu au abilități pentru a utiliza aceste instrumente tehnologice, nu vor reuși în folosirea niciunui program online.

Pentru mulți elevi, una dintre cele mai mari provocări ale învățării online este lupta cu concentrarea pe ecran pentru perioade lungi de timp. Odată cu învățarea online, există, de asemenea, o șansă mai mare ca elevii să fie ușor distrași de social media sau de alte site-uri. Prin urmare, este imperativ ca profesorii să își păstreze cursurile online clare, atractive și interactive pentru a ajuta elevii să se concentreze asupra lecției.

Se poate observa că sistemul educațional beneficiază de o multitudine de platforme și aplicații, de instrumente digitale adecvate pentru desfășurarea unui demers educațional de calitate în orice situații, inclusiv în situații de criză sanitară, ca cea cu care s-a confruntat lumea.

De reținut faptul că orice instrument digital prezintă avantaje deosebite pentru învățământ, că există platforme dedicate învățământului preșcolar, nivelului de cunoaștere și înțelegere a copiilor mici, însă, pentru acest nivel de vârstă este necesară o conlucrare strânsă a cadrului didactic cu părinții în utilizarea instrumentelor digitale și o asistență permanentă a acestora în cazul desfășurării unor cursuri online.

Un act educațional pe deplin reușit, nu implică doar cadrul didactic și copilul, ci și părintele, căci el este cel care trebuie să asigure, acasă, continuarea procesului de învățare. În zadar se poate implica un profesor, dacă acasă, părintele nu verifică și nu motivează copilul pentru a continua învățatul. De asemenea, familia își pune amprenta și asupra dezvoltării sale fizice, intelectuale, morale și estetice. Împreună cu școala, familia este cea care îl ajută pe copil să își formeze o personalitate. Prin realizarea unui parteneriat eficient între cele două elemente cheie din actul educațional, subiectul procesului educațional, și anume copilul, va atrage constructiv resursele educative, care i se oferă și le va folosi activ și eficient pe viitor.

Calitatea legăturii, dintre părinți și școală este atât de importantă, încât este decisivă pentru viitorul copilului.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
2. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.

SPECIFICUL EDUCAȚIEI NONFORMALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

**PROFESOR MANG TEODORA-FLORENTINA
CLUBUL COPIILOR INEU
LOCALITATEA INEU
JUDEȚUL ARAD**

„Visez o școală în care să nu se predea, la drept vorbind, nimic. Să trăiești liniștit și cuviincios, într-o margine de cetate, iar oamenii tineri, câțiva oameni tineri ai lumii, să vină acolo spre a se elibera de tirania profesoratului. Căci totul și toți dau lecții. Totul trebuie învățat din afară și pe dinafară, iar singurul lucru care le e îngăduit din când în când e să pună întrebări. Dar nu vedeți că au și ei de spus ceva, de mărturisit ceva? Și nu vedeți că noi nu avem întotdeauna ce să le spunem? Suntem doar mijlocitori între ei și ei înșiși. . . . Stări de spirit, asta trebuie dat altora; nu conținuturi, nu sfaturi, nu învățături. ” (C. Noica – Jurnalul filozofic)

Potrivit *Dicționarului Limbii Române Contemporane*, educația reprezintă „ansamblul de metode și de măsuri aplicate sistematic (și în cadru organizat) cu scopul formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor ori ale colectivităților umane”; educația e considerate de asemenea un „proces de influențare sistematică și în cadru organizat a formării și dezvoltării însușirilor intelectuale, morale, fizice etc. ale copiilor, ale tineretului sau ale oamenilor”.

Educația nonformală reprezintă parte integrată a sistemului național de educație, alături de educația formală. Aceasta se organizează și se desfășoară în conformitate cu idealul educațional, având ca scop dezvoltarea și diversificarea competențelor-cheie și formarea competențelor specifice în funcție de domeniul și profilul activității extrașcolare. Palatele și cluburile copiilor sunt unități de învățământ de stat specializate în activități extrașcolare, în cadrul cărora se desfășoară acțiuni instructiv-educative specifice, prin care se aprofundează și se diversifică cunoștințele, se formează, se dezvoltă și se exersează competențe potrivit vocației și opțiunii copiilor și se valorifică timpul liber al copiilor prin implicarea lor în proiecte educative.

Evaluarea activităților desfășurate în cadrul educației nonformale este “facultativă, neformalizată, cu accente psihologice, prioritar stimulativă, fără note sau calificative oficiale”, realizându-se doar prin diferite activități, precum participarea la diverse proiecte educaționale, care au ca scop succesul școlar, dezvoltarea competențelor și abilităților copiilor, respectiv formarea actualului elev-viitorului adult responsabil, spre a-l oferi societății. De asemenea, pot fi gândite activități care să-i implice active pe copii, spre a le dezvolta creativitatea și a le încuraja determinările și talentul; de exemplu, pentru copiii cu înclinații pentru jurnalism, cadrul didactic poate gândi realizarea unor reviste, pe diverse teme, în funcție de pasiunile și idealurile celor participanți. O asemenea activitate răspunde nevoii de a forma spiritul civic la elevi, care să susțină mai apoi dezvoltarea conștiinței civice a acestora, însușirea și aplicarea în viață a principiilor și valorilor civice, vectori relevanți în conturarea de atitudini, comportamente și profiluri de personalitate favorabile unei societăți civilizate, evolute. Astfel, micilor jurnaliști le sunt formate comportamente proactive, dezvoltând din aceștia oameni de caracter, care să genereze la rândul lor schimbări pozitive în viața indivizilor, a grupurilor, comunităților și societății de mâine; pentru copiii cu înclinații pentru dramatizare și teatru, profesorul poate crea activități prin care să le încurajeze talentul, cum ar fi organizarea unor spectacole cu diferite teme, în care tinerii să prezinte diverse piese de teatru, unele realizate după scrieri literare celebre, altele autentice, originale, gândite și create chiar de ei. Obiectivul general al activității care are la bază teatrul școlar urmărește dezvoltarea personalității celor mici prin formarea unor deprinderi de manifestare liberă și spontană. Teatrul contribuie la educarea gândirii reproductive și creative, a inteligenței, imaginației, inventivității și spontaneității, dezvoltând capacitățile de receptare a textului literar și de exprimare liberă, capacitățile interpretative, imaginative și creative, încurajând cu precădere spiritului de echipă (munca în grup). În concluzie, toate proiectele din procesul de învățământ doresc să creeze și să asigure climatul moral-etic pentru o societate deschisă, performantă și prosperă. În condițiile

extinderii cererilor de pregătire profesională prin diferite forme de instruire nonformală, există și situații în care acestea sunt finalizate prin certificate sau diplome de absolvire.

Educația nonformală în palatele și cluburile copiilor, privită ca sursă de sprijin real în formarea și pregătirea actualului elev-viitorului adult pentru societate este o temă de interes național, tot mai investigată în zilele noastre, pe care se pune tot mai mult accent, tocmai datorită faptului că tot mai mulți părinți doresc a-și implica copiii în activități educative în afara școlii, tocmai spre a le descoperi și încuraja eventualele talente.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE ÎN ȘCOALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: MARCHIȘ DANA-NASTASIA
LICEUL TEHNOLOGIC „OCTAVIAN GOGA”, JIBOU, SĂLAJ**

Proiectele școlare internaționale au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor proiecte este introducerea dimensiunii europene și promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de important, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi. Vizita atâtor grupuri de elevi și profesori din țări diferite impresionează comunitatea și o pune față în față cu nevoia de a promova elementele culturale locale, cu nevoia de a realiza concret unitate la nivelul tuturor factorilor de conducere și administrare, cu nevoia de sprijinire a școlii.

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice este un proces continuu de învățare pe tot parcursul vieții, de formare, de dobândire sau de îmbunătățire a competențelor și o modalitate eficientă de a ajunge la o anumită maturitate și înțelepciune în profesia didactică.

Participarea profesorilor la proiecte europene de tip Erasmus+ contribuie foarte mult la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice deoarece facilitează accesul acestora la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din diverse țări europene. Prin derularea de proiecte europene, cadrele didactice au posibilitatea de a se familiariza cu sistemele de educație din alte țări europene.

Proiectele oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european. Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare.

E demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului. Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect Erasmus+ este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă

cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

În școala noastră se derulează astfel de proiecte Erasmus+ și pot spune că experiența umană cât și cea didactică și-au pus amprenta în derularea procesului instructiv-educativ.

În urma participării la proiecte, se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii. Proiectele realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică în cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Bibliografie:

1. Istrate, O., (coord.), *-Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale*, TEHNE-Centrul pentru Inovare în Educație, București, 2013;
2. Cucuș, C., *-Educația, dimensiuni culturale și interculturale*, Polirom, Iași, 2000;
3. Ionescu, M., *-Managementul clasei. Un pas mai departe...Învățarea bazată pe proiect*, Editura Humanitas Educational, 2003;
4. Rădulescu E., *-Educație pentru succes*, Oscar Print, București, 1997;
5. Ciolan, L., *-Pași către școala interculturală*, București, Corint, 2000.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE EDUCAȚIA ÎN ESTONIA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MARCU AUGUSTA DACIANA
GRĂDINIȚĂ CU P. P. PRICHINDELUL ISTEȚ
TURDA

Curiozități despre Estonia

• Este membră a Uniunii Europene și a zonei Euro. Are 1, 3 milioane de locuitori, fiind țara din UE cu cea mai mică densitate a populației.

• Republica Estonia a fost independentă între 1920 și 1940, apoi a urmat jumătate de secol de ocupație sovietică. Când a redevenit independentă, în 1991, Estonia și-a dat seama că trebuie să ia totul de la zero, ceea ce s-a dovedit a fi un mare avantaj, deoarece acest stat mic a reușit să construiască lucrurile așa cum și-a dorit.

• Puterea tehnologică avansată a țării este impresionantă, datorită digitalizării, care a cuprins toate domeniile vieții: e-alegeri, e-taxe, e-poliție, e-sănătate, e-banking, țara fiind numită de mulți "E-stonia".

Sistemul educațional

Pentru cei mai mulți estonieni, educația este o cale de ieșire din sărăcie și o oportunitate de a obține un loc de muncă bun, de a avea un trai decent. Educația începe la nivel pre-primar, furnizată, în principal, de grădinițe și alte instituții preșcolare. Sistemul obligatoriu de învățământ de bază include 9 ani de școală primară, 4 – de școală secundară, iar învățământul superior – de la 3 până la 5 ani. La fel ca și la noi, copiii merg la școală 5 zile pe săptămână. Anul școlar începe la 1 septembrie și durează 175 de zile. Limba de predare este limba estonă și toate școlile cu predare în limba rusă au un curs obligatoriu de limba estonă.

Cunoștințele elevilor sunt evaluate conform unui sistem de 5 trepte: 5 – foarte bine, 4 – bine, 3 – satisfăcător, 2 – insuficient, 1 – foarte slab.

Sistemul de e-școală presupune că multe dintre temele pentru acasă sunt făcute și evaluate online, iar părinții comunică cu profesorii prin intermediul unei platforme ce le oferă acces la informația care descrie progresul fiecărui copil în parte.

Cărțile și manualele sunt și ele digitale, putând fi împrumutate de la bibliotecă, pentru realizarea temelor de casă.

Prin ce se evidențiază sistemul de învățământ estonian:

• Toți elevii au acces egal la educație, iar școlile oferă cel mai bun mediu de învățare pentru toată lumea, indiferent de contextul socioeconomic al elevilor.

• Gratuitate completă de la vârsta de 18 luni, fără clase pe nivel de performanță, un prânz, manuale și transport școlar gratuit. Sistemul are grijă de copiii care au nevoie de sprijin suplimentar. De exemplu, multe școli le oferă elevilor care vin înfomețați la lecții, micul dejun.

• Copiii sunt încurajați să se implice în diverse activități extrașcolare, de voluntariat, teatru, artă, sport etc.

• Metodele de predare sunt diverse, interactive și centrate pe elev, pun accentul pe dezvoltarea gândirii și formarea de aptitudini.

• Tehnologia îi ajută pe profesori să organizeze lecțiile într-un mod interactiv și atractiv. Estonia este una dintre puținele țări în care copiii învață noțiuni de programare încă din clasele primare.

• Multe școli au centre de sprijin pentru a ajuta elevii care au dificultăți de învățare sau probleme disciplinare. În cazul în care este prea mică pentru a angaja un psiholog cu normă întreagă sau un terapeut, școala oferă serviciul prin intermediul centrelor de sprijin finanțate de stat.

• Elevii care au dificultăți în a urma curriculumul obișnuit au un program individual de studiu. Repetarea anului școlar nu se practică.

Școlile respectă cadrul curriculumului național care pune accentul pe limbă, matematică și știință, dar sprijină și alte aspecte ale dezvoltării. S-a convenit asupra rezultatelor de bază pe care trebuie să le aibă un elev, dar fiecare școală și profesor au libertatea de a decide cu privire la modul în care ating obiectivele. Școlile trebuie să furnizeze un număr minim de ore de curs pe subiectele stabilite, dar au și o anumită

libertate de alegere, se pot axa pe arte, tehnologie sau științe naturale. Ca rezultat, unii elevi ar putea ajunge să aibă mai multe ore de matematică și știință, alții mai multe ore de artă și limbă.

O caracteristică a educației estoniene este aceea de a transfera nivelul de responsabilitate asupra calității educației la nivelul fiecărei instituții educaționale și la nivelul fiecărui angajat (manager/profesor). Există responsabili și responsabilități la nivelul autorităților locale pentru educație, dar încrederea în profesionalismul resursei umane este elementul cheie și există un nivel redus de monitorizare și control extern asupra procesului educațional.

Rolul principal al factorilor responsabili de educație, de la nivel local, este cel de consiliere și ghidare, activitatea axându-se pe participarea la discuții (săptămânal) cu managerii de școală pentru a identifica și a diminua riscuri asociate unor problematici locale precum și privind direcții de dezvoltare și oportunități.

Sistemul estonian de inspecție al școlilor este mai puțin invaziv decât cel din multe alte țări. De fapt, în Estonia nu există inspectorat și nu se efectuează o inspecție complexă. În schimb, Ministerul Educației și Cercetării efectuează verificări școlare individuale, în principal pentru cererile de licențiere sau în cazul plângerilor, care sunt destul de puține. Astfel, cadrele didactice estoniene alocă mai puțin timp sarcinilor administrative și se dedică predării și învățării.

Ministerul are inițiative de a îndrepta atenția asupra predării și învățării la toate nivelurile de educație, pentru a sprijini dezvoltarea competențelor, care cuprind abilitățile cognitive și sociale, creativitatea și spiritul antreprenorial, și utilizarea eficientă a tehnologiilor digitale în procesul educațional

Elevii estonieni au o performanță constantă, în ciuda îmbătrânirii populației. Apar și la ei provocări – de exemplu, o mare parte dintre profesori se apropie de pensionare și în ciuda eforturilor de recrutare masive, nu sunt încă suficienți doritori să lucreze în învățământ.

Estonia alocă, în medie, 6-7% din PIB pentru educație, prin bugetul ministerului de resort, la care se adaugă până la 2% din PIB prin bugetele altor ministere.

Există și este în dezvoltare învățământul particular, inclusiv în specificul cultelor religioase, precum și o serie de instituții de învățământ axate pe curriculum internațional.

Estonia a demonstrat întregii lumi că poți obține rezultate frumoase în ciuda provocărilor și a altor circumstanțe: teritoriu mic, trecut istoric complicat, îmbătrânirea populației etc.

BIBLIOGRAFIE:

<http://estonianworld.com>

<https://internationalednews.com/2017/08/02/10-surprises-in-the-high-performing-estonian-education-system/>

<https://www.teachermagazine.com.au/articles/qa-school-success-in-estonia>

IPOSTAZELE EDUCAȚIEI

PROFESOR PENTRU CICLUL PRIMAR, MARCU IULIA LICEUL TEHNOLOGIC "CONSTANTIN FILIPESCU" CARACAL

Pornind de la varietatea situațiilor învățare și de la gradul diferit de intenționalitate acțională, educația se poate obiectiva în 3 ipostaze: educația formală, educația non-formală și educația informală.

Educația formală se referă la totalitatea influențelor intenționate și sistematice elaborate în cadrul unei instituții specializate (școală, universitate) în vederea formării personalității umane; scopul acestui tip de educație îl constituie introducerea progresivă a elevilor în marele parafigme ale cunoașterii și instrumentarizarea lor cu tehnici culturale ce le vor asigura o anumită autonomie educativă. Pregătirea este elaborată în mod conștient și eșalonat, fiind asigurată de un corp de specialiști pregătiți anume în acest sens. Educația formală permite o asimilare sistematizată a cunoștințelor și facilitează dezvoltarea unor capacități, aptitudini și atitudini necesare pentru inserția individului în societatea dată.

Avantajele principale ale educației formale sunt reprezentate de posibilitatea realizării unei evaluării individualizate de tip formativ și dezvoltarea sistematică a deprinderilor de muncă intelectuală ale celui care se educă. "Evaluarea în cadrul educației formale revine cu deosebire fiecărui cadru didactic și instituției în ansamblu" (Cozma, 1988, pag. 79).

Dezavantajele: centrarea excesivă pe realizarea competențelor prevăzută de programa școlară și restrângerea libertății de acțiune a elevilor, fapt ce poate conduce la apariția dezinteresului, plictiselii sau monotoniei (Constantin Cucoș, 1996, pag. 35).

Educația non-formală cuprinde totalitatea influențelor educative ce se derulează în afara clasei (activități extra, para și perișcolare) sau prin intermediul unor activități opționale sau facultative. Acțiunile incluse în acest perimetru se caracterizează printr-o mare flexibilitate și vin în întâmpinarea intereselor variate individuale ale elevilor, cu efecte formative (Cozma, 1998, pag. 50). Această educație a existat dintotdeauna, ceea ce este nou astăzi în legătură cu această manieră de a educa rezida în organizarea ei planificată. În unele situații, educația non-formală poate fi o cale de ajutor pentru cei care au șanse mai mici de a accede la o școlarizare normală: săraci, izolați, locuitori din zonele retrase, analfabeți, tineri în derivă, persoane cu nevoi speciale (Lansheere, 1992, pag. 566).

Educația non-formală datorită caracterului său mai puțin formalizat, prezintă avantajul unui spațiu instructiv-formativ mult mai flexibil decât cel strict școlar, oferind astfel individului o mai mare libertate de acțiune, și permițând celor care se instruiesc atât o mai bună selectare a informațiilor și cunoștințelor cât și o mai bună personalizare a modului de valorificare efectivă a acestora. Dezavantajul major al educației non-formale este determinat de absența unor demersuri evaluative sistematice, fapt ce în absența unei autoevaluări riguroase și obiective poate conduce la serioase rămăneri în urma beneficiarelor acestor forme de educație. Un alt posibil dezavantaj al educației non-formale este riscul apariției, datorită plasării sale în contextul extrașcolar, mai puțin rigid și formalizat, a unor abordări și implicări superficiale în activitate a participanților la acest tip de realizare a instrucției și educației. Din acest motiv se recomandă o alternanță judicioasă și o îmbinare optimă a educației non-formale cu cea formală, în fapt prima urmărind exemplificarea, aprofundarea și exersarea cunoștințelor oferite de către cea de-a doua.

Educația informală include totalitatea informațiilor neintenționate, difuze, etrogene, voluminoase –sub aspect cantitativ–cu care este confruntat individul în practica de toate zilele și care nu sunt selectate, organizate și prelucrate din punct de vedere pedagogic. Educația informală ocupă totuși ponderea ce a mai mare atât în timp cât și ca influențe asupra variatelor laturi ale existenței umane, îmbogățind semnificativ profilul spiritual al individului. Cercetări relativ recente demonstrează faptul că aproximativ 80% din informațiile deținute de către cetățenii țărilor avansate din punct de vedere tehnologic le-au provenit acestora pe filiera educației informale. Această formă de educație oferă individului o mai mare libertate de acțiune și posibilitatea de a gestiona optim procesul de formare a propriei personalități.

Cu toate că fiecare tip de educație are propria sa manieră de acțiune și propria funcționalitate, este necesară asigurarea unui spațiu instructiv-formativ la nivelul căruia cele trei forme de educație trebuie să se sprijine și să se potențeze reciproc în direcția formării și modelării adecvate a personalității celor care se educă.

În concluzie, se poate lesne observa ca toate cele trei dimensiuni ale educației au câte ceva specific de îndeplinit (conform Pain, 1990, pag. 233).

1. *Educația formală* oferă:

- ca demers inițial, introducerea individului în tainele muncii intelectuale organizate;
- posibilitatea de a formaliza cunoștințele, plecând de la achiziții istorice și practici reieșite din acțiune;
- recunoașterea achizițiilor individuale;
- formalizarea și concretizarea achizițiilor în alte modalități educative pe plan social;

2. *Educația non-formală*:

- răspunde adecvat la necesitățile concrete de acțiune;
- facilitează contactul cu cunoștințe plecând de la nevoile resimțite de educație;
- oferă un prim moment de abstractizare prin extragerea de cunoștințe din practică;
- demitizează funcția de predare;

3. *Educația informală* furnizează:

- o sensibilizare la contactul cu mediul ambiant;
- momentul declanșării unui interes de cunoaștere pentru subiect;
- posibilitatea trecerii de la un interes circumstanțial la o integrare mai cuprinzătoare;
- posibilitatea unei explorări personale, fără obligații sau prescripții ferme;
- o marjă de libertate de acțiune pentru elaborarea unui proiect personal;
- posibilitatea de a gestiona propriul proces de formare.

Bibliografie:

1. Cucoș Constantin, "Pedagogie", Editura Polirom, Iași, 1996.;
2. Cozma Teodor, "Școala și educațiile paralele", Universitatea Al. I. Cuza, Iași, 1988;
3. Landsheere, Viviane de, 1992, "L'education et la formation", PUF, Paris;
4. Văideanu George, "Educația la frontiera dintre milenii", Editura Politică, București, 1988.

INOVAȚIE ȘI PROGRES PENTRU O EDUCAȚIE ȘCOLARĂ DE CALITATE ȘI INCLUZIVĂ, ÎN JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

MĂRCULESCU ALINA ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA OCNIȚEI

Acest proiect are ca scop reducerea și prevenirea abandonului școlar timpuriu și promovarea accesului egal la învățământul preșcolar, primar și secundar de calitate, inclusiv la parcursuri de învățare formale, non formale și informale pentru reintegrarea în educație și formare.

Obiectivul specific al proiectului constă în îmbunătățirea competențelor personalului didactic din învățământul preuniversitar în vederea promovării unor servicii educaționale de calitate pe nevoile elevilor și a unei școli incluzive.

În acest proiect a intrat un număr de 280 de cadre didactice care urmează programe de formare continuă. Aceste programe urmăresc dezvoltarea așa-ziselor „abilități ale secolului XXI”: gradul de activare a elevilor, inteligența emoțională și obiceiurile minții, gândirea critică, creativitatea, instruirea diferențiată, parteneriat școală-familie-comunitate.

Pentru profesori este necesar să-și gândească și să aplice propriile demersuri, să știe să-și evalueze și gestioneze resursele pentru obținerea rezultatelor dorite. În cadrul activităților școlare și extrașcolare, elevii trebuie să fie învățați cu deprinderi de viață: să gândească independent, să fie creativi și curioși, să știe cum să facă față streului, să se respecte pe sine și pe ceilalți.

Din toate cursurile de formare am învățat și am aplicat la clasele mele (clasa pregătitoare actuală, dar și la cele din anii precedenți) următoarele:

Captez atenția elevilor pe tot parcursul activității, stârnindu-le interesul, eu fiind facilitatorul învățării, iar elevii mei, actorii principali ai scenei educaționale.

Când aceștia își pierd interesul pentru învățare este necesar să îi scot din „zona de confort” pentru a elimina plictiseala prin integrarea unui joc, a unui joc de rol, cântec cu mișcare sau realizarea unor activități „out door”.

Munca în pereche sau în grup este un mod de organizare în care elevii mei sunt activați prin colaborare și comunicare. Implicat, devin mai toleranți.

În ceea ce mă privește, sunt un profesor activ și spontan. Ca atare și elevii mei sunt activi.

Leția de predare-învățare-evaluare este percepută ca o „aventură a cunoașterii”.

Elevul reține cu ușurință informațiile, nu se mai plictisește, vine cu plăcere la școală, se simte important, este mai comunicativ, mai creativ.

Am învățat să pun foarte mare accent pe latura emoțională a elevilor mei.

„Întâlnirea de dimineață” a devenit o practică zilnică de-a noastră, în care intru în sufletul elevului și aflu cum se simte la acel moment și ce i-ar plăcea să facă la școală în acea zi.

Felul în care comunic cu ei este foarte important în dezvoltarea lor emoțională: folosesc un ton al vocii blând, zâmbetul este mereu pe buze.

Elevii sunt puși în diverse situații de comunicare, învingându-și timiditatea și având mai mare încredere în ei. Permanent îi încurajez, îi laud, atât pe ei, cât și răspunsurile lor, oferindu-le astfel un feedback pozitiv și imediat.

Leția de predare-învățare-evaluare va fi realizată în mod diferențiat. Șansele egale la educație ale elevilor înseamnă aplicarea unor tratamente inegale, adică o instruire diferențiată.

Fiecare elev este unic în felul său. Pentru ca acesta să reușească în învățare este necesar să ținem cont de personalitatea sa, de preferințele sale și de nivelul achizițiilor dobândite până în prezent.

Atât strategiile didactice folosite, cât și temele pentru acasă trebuie să fie diferențiate.

Elevii noștri sunt dinamici, trăiesc în era tehnologiei avansate, sunt autodidacți. Așadar, noi, cadrele didactice, trebuie să aplicăm metode interactive de predare-învățare-evaluare.

În derularea acestui proces voi insista pe munca în grup și în perechi a elevilor.

Ca metode interactive, aplic la clasa mea: R. A. I., Explozia stelară, Predicția, Termenii dați în avans, Cadranle, Ciorchinele, Diagrama Ven, Jurnalul cu dublă intrare, Eseul de 5 minute, jocul de rol, Turul galeriei.

Metodele interactive încurajază munca în grup și cooperarea, formează competențe, atitudini și abilități, dezvoltă gândirea critică și creativitatea, oferă feedback imediat.

Este preferabil ca și evaluarea să se aplice alternativ, utilizând atât metodele tradiționale, cât și cele moderne (obsevarea sistematică, proiectul, portofoliul, autoevaluarea și interevaluarea). Voi pune mare accent pe autoevaluare, deoarece duce la conștientizarea reușitei sau a eșecului elevului.

În concluzie, aplicarea acestor practici, metode, procedee și tehnici de predare-învățare-evaluare au dus la rezultate uimitoare în rândul elevilor:

Elevul reține cu ușurință informațiile, nu se mai plictisește, vine cu plăcere la școală, se simte important, este mai comunicativ, mai creativ.

Copiii au încredere mai mare în forțele lor, se apreciază mai mult unii pe ceilalți, se cunosc mai bine între ei, își recunosc greșelile, au mai puține bariere în comunicare, se ascultă unii pe ceilalți când vorbesc, se privesc în ochi, au învățat să pună mai multe întrebări. Elevii cu risc școlar au învățat să scrie, să citească și să socotească în ritmul lor propriu, fiind ajutați la nevoie.

Elevii preferă metodele interactive de grup, ajutându-i să rețină mai ușor informațiile, înregistrându-se progres școlar. Elevii timizi au mai mult curaj. S-a dezvoltat spiritul de echipă. Elevii au învățat să se accepte unii pe alții și pe ei înșiși, să se iubească.

Fiecare elev se simte util și responsabilizat.

Dezvoltarea armonioasă, fizică și psihică, a viitorului adult, ce va face față oriunde și oricând în societate.

Particip cu interes și dorință de schimbare, la orice proiect educațional, atât național, cât și european. Schimbarea generală în bine, începe cu fiecare persoană în parte.

INFLUENȚA MASS-MEDIEI ÎN EDUCAȚIE

**MĂRGEAN ELENA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ LIVIU REBREANU, BUCUREȘTI**

Cuvântul educație derivă din substantivul „educatio”, care înseamnă creștere și cunoaștere. Educația este activitatea care are rolul de a pregăti omul cu scopul de a interacționa și de a se integra în societate.

Mass-media reprezintă mediile de comunicare în masă, care cuprinde toate sursele sau mediile informare publice, care ajung la un număr foarte mare de persoane. Este alcătuită din: radio, televiziune, internet și presă.

Sunt învățătoare la o școală gimnazială din capitală și am ales să vorbesc despre un subiect care mi-a stârnit interesul, prin prisma unor întrebări, curiozități și a unor conexiuni pe care le-am utilizat în mod corespunzător între trecut, prezent și viitor. ÎNTREBAREA MEA ESTE „DE CE TELEVIZIUNEA DISCREDITEAZĂ CADRELE DIDACTICE ȘI LOVESC ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT?”. Cât eram adolescentă, mă mulțumeam cu răspunsul: DEOARECE POLITICIENII TE VOR PROST”, însă cred că este vorba de mai mult de atât. Îmi propun să descopăr sistemul pe baza căruia au fost alese trei din cele mai importante și influente domenii importante din țara noastră și de ce sunt lovite atât de puternic de către jurnaliști.

Este deja un clișeu să spun faptul că mass-media a luat amploare, iar televizorul a devenit demodat în rândul tinerilor de vârsta mea, telefonul fiind indispensabil și sursa principală de informare și de socializare.

Însă, cea care a pornit căutarea, disecarea, dezbateră și dezvoltarea anumitor subiecte pe baza unor informații corect sau mai puțin corect cercetate a fost echipa de televiziune, care reprezenta canalele de televiziune, în general fiind sub „patronajul” partidelor politice.

Astfel că, domeniul din câmpul muncii, cum ar fi: medicina, învățământul și biserica au fost supuse multor critice în ultimul timp, însă mă voi apleca asupra domeniului pe care am început și încep să îl cunosc dreptat din ce în ce mai bine: „ÎNVĂȚĂMÂNTUL”.

Perspectivă din care urmează să analizez subiectul sunt prin prisma experienței mele ca elev, iar cealaltă este prin intermediul meseriei pe care o am, fiind în interiorul sistemului și având capacitatea să observ substraturile fiecărei decizii luate la nivel național, implicit la nivel de școală. Acestea se supun altor două criterii: din punct de vedere metodologic și din punct de vedere al experienței.

Mass-media este un instrument bun în perfecționarea actului educativ, deoarece poate fi utilizată într-un sens bun, într-un mod benefic elevilor și totodată care vine și în ajutorul cadrului didactic. Dar, nu întotdeauna informația este filtrată, iar urmarea acestui fapt este că elevii înțeleg greșit sau practică anumite activități pe care le-au văzut în media, nefind explicate corespunzător de către un adult sau verificate pentru a fi restricționate celor mici.

Un prim exemplu ar fi jocurile și jucăriile promovate în social media. Este o temă controversată în jurul unei jucării pe care din ce în ce mai mulți copii o doresc, și anume, păpușa Huggy Waggy (vezi fig 1). Aceasta are și un cântec, în limba engleză, iar versurile traduse în limba română conțin cuvinte care au conotație violentă și înfricoșătoare, instigând la acte de violență în mod subliminal și creând panică în jurul altor copii. I-am întrebat pe elevii mei dacă au azuit de această păpușă și în mod deloc surprinzător, mai mult de jumătate au spus că au această păpușă, iar încă o parte au spus că și-o doresc. Părinții copiilor cu siguranță nu au idee ce înseamnă acele versuri ale cântecului, pe care îl ascultă („Dinții ascuțiți te lasă să sângerezi/Dinții ascuțiți te lasă însângerat”; „Deci nu vii să te joci cu mine?/Promit că nu voi mușca atât de tare”/, „Deși nu mi-e foame/Tot vreau să te gust/Tot vreau să te gust/Doar o mică înghițitură/Doar o

mușcătură mică”). Iar acesta este doar un exemplu din mass-media, deoarece observ încă de anul trecut desene făcute de elevi, în care tema centrală este războiul. Apar de asemenea tancuri, pistoale, mitraliere și sânge, însă acestea sunt create de băieții clasei.

Totodată, anul trecut în perioada școlii on-line, copiii foloseau chat-ul grupului, unde adoptau un limbaj licențios și plin de jigniri, care mai degrabă păreau auzite în alt mediu, diferit de cel școlar. Erau canalizați pe jignirea colegilor și subestimarea lor. Fiind atentă și cercetând îndeaproape comportamentele lor în pauză, mi-am dat seama din conversațiile lor că și-au ales drept modele de urmat diverși influenceri, pe care îi ascultă și îi imită cu mare interes. Astfel că, această jucărie a fost răspândită prin intermediul reclamelor de pe facebook, instagram și tik tok.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE! PREZENTAREA UNOR SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

**PROF. MĂRGINEAN ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SINGIDAVA” CUGIR, ALBA**

Europa este unul dintre liderii mondiali în ceea ce privește educația, aici regăsindu-se unele din cele mai vechi și prestigioase școli la nivel mondial.

În Marea Britanie, învățământul este obligatoriu pentru toți copiii care au vârsta cuprinsă între 5 și 16 ani. Anul școlar începe pe data de 1 septembrie, iar vacanța de vară durează aproximativ șase săptămâni.

Învățământul de stat în Marea Britanie este gratuit. Toate școlile oferă prânzul pentru elevi, iar uniforma este obligatorie. Modul de predare este diferit decât cel din România, elevilor li se solicită să participe activ la lecții, discuțiile și întrebările fiind încurajate. De asemenea, elevii au extrem de puține teme pentru acasă.

Sistemul educațional din Danemarca este considerat unul dintre cele mai moderne din lume. Educația este formată din nouă ani de școlarizare obligatorie, existând atât școli publice, cât și de stat. Învățământul este obligatoriu de la 6 la 16 ani. Cursurile sunt extrem de relaxante și libere. Se pune un accent deosebit pe motivarea elevilor și pe susținerea pasiunilor și preferințelor acestora. Despre Danemarca se spune că este țara cu cei mai fericiți elevi. Copiii pot alege gradul de dificultate la care vor să învețe o materie. În plus, ei se pot răzgândi dacă consideră că nu au luat cea mai bună măsură, existând un grad ridicat de permisivitate.

Elevii susțin, obligatoriu, de-a lungul școlii, 10 teste naționale. Acestea sunt individuale, se susțin pe calculator și sunt adaptate la nivelul elevului, gradul lor de dificultate fiind diferit de la elev la elev. Dacă se oferă un răspuns corect la o întrebare, următoarea este în mod automat mai dificilă, iar dacă răspunsul nu este corect, următoarea întrebare va fi mai ușoară.

În Suedia, învățământul este obligatoriu pentru copiii cu vârste cuprinse între 7 și 16 ani. Copiii sunt încurajați să fie activi, atât la școală, cât și în viața socială. În plus, ei au foarte puține teme pentru acasă.

Școala în Suedia este gratuită, copiii având inclusă și masa. Printre materiile studiate se numără engleza, matematica, științele, geografia, istoria, educația civică, informatica etc. Profesorii au libertatea de a-și alege modul de predare, elevii fiind evaluați într-un sistem de șase note: A, B, C, D, E și F. În funcție de rezultatele obținute, elevii pot trece la următorul nivel de învățământ.

În Franța, școala este obligatorie de la 6 la 16 ani. Ultimii doi ani de școală sunt opționali. La finalul celor 12 ani de studii, elevii susțin examenul de Bacalaureat.

Sistemul francez de învățământ este similar cu cel din România în ceea ce privește structura. Anul școlar începe de obicei pe 1 septembrie, însă poate varia. Notele în Franța se acordă de la 0 la 20, nota 20 fiind cea mai bună. În ceea ce privește materiile, se pune accent pe limba franceză și matematică, pe lucrul în echipă, iar elevii primesc teme pentru acasă. Pauza de prânz durează două ore, de la 11:30 la 13:30. Elevii pot mânca la cantina școlii contra cost, își pot aduce pachet de acasă sau pot fi luați acasă.

În Germania, învățământul de stat este gratuit iar copiii încep școala la vârsta de șase ani până la 16 ani. În școlile din Germania se pune accent pe independența elevilor și pe dezvoltarea lor armonioasă.

Învățarea se face pe module: matematică, germană, engleză, științe ale naturii, anatomie, muzică, sport, religie etc. Materiile sunt predate astfel încât elevul să se familiarizeze cu ele, urmând ca modulele să fie aprofundate în clasele superioare. Programa școlară include o serie de abilități pe care copilul trebuie să le deprindă la sfârșitul anului școlar. În plus, elevii nu primesc teme pentru acasă.

În Elveția, sistemul educațional este descentralizat, fiind diferit de la un canton la altul. În funcție de canton, la școală se predă în germană, franceză, italiană sau retoromană.

Elevii încep școala la vârsta de șase ani, iar școala este obligatorie timp de nouă ani: șase ani de școală primară și trei ani de școală secundară de gradul I. În ciclul primar, elevii învață limba germană, franceză, italiană sau retoromană și matematică, în principal, precum și științele naturii, geografie, istorie, anatomie.

Elevii sunt observați de către profesori și încurajați să facă ce le place mai mult.

PARTENERIATELE INTERNAȚIONALE, O CĂLĂTORIE INTERCULTURALĂ

PROF. MARIA CICIOS,
LICEUL TEORETIC „EUGEN PORĂ”, CLUJ-NAPOCA

Educația în perspectiva deschiderii către valori multiple reprezintă un demers pe deplin justificat, întrucât vizează o mai bună inserție a individului într-o lume spirituală polimorfă și dinamică. Acest demers formativ vine atât în întâmpinarea dezideratelor individualității, prin valorizarea unor trăsături particulare, unice, ce merită a fi recunoscute sau amplificate, cât și în profilul societății, asigurându-i un anumit grad de coerență, solidaritate și funcționalitate. Solidaritatea comunitară este potențată prin felul cum se gestionează reproducerea marilor simboluri în interiorul spațiului socio-cultural respectiv, dar și prin modul cum este reglată deschiderea spre alte formațiuni socioculturale.

Scopul parteneriatelor internaționale este de a facilita acomodarea grupurilor etnoculturale minoritare și în aceeași măsură, acomodarea și deschiderea societății majoritare la modelurile culturale specifice grupurilor minoritare. Programele educaționale multiculturale sunt fundamentate pe principiul diversității culturale și a deschiderii societății contemporane; educația și predarea interculturală sunt menite să concentreze atenția elevilor spre propria identitate, cât și spre valorile umane universale, egalitatea oportunităților educaționale pentru toate grupurile din interiorul societății. Parteneriatele internaționale presupun o nouă abordare a orizontului valorilor. Problemele care se pun acum sunt cele legate de negocierea valorilor, de interpretarea lor, de juxtapunerea și complementaritatea lor. Din recunoașterea egalității valorice a culturilor nu trebuie trasă concluzia că toate sunt la fel și că dispar unele diferențe sau chiar divergențe. Școala trebuie să releve și să cultive aceste diferențe, revalorizând noile expresii culturale în contextul mai larg, al comunității în care fiecare își găsește locul potrivit.

Parteneriate de tipul Erasmus+, Comenius, transnațional sunt asemenea unor călătorii interculturale și sunt inițiate cu scopul de a facilita achiziția de elemente de bază a limbii și culturii partenerului de către fiecare școală participantă. În cadrul acestor proiecte internaționale unele activități sunt fixate pe ideea unor expoziții de exponate create de elevii din școlile partenere pentru a exemplifica tot ceea ce au în comun sau diferit localitățile în care sunt situate aceste școli ca istorie, geografie, religie, sport, activități de timp liber, gătit, muzică. Ceea ce se încearcă să se arate este că suntem toți atât de identici în diversitatea noastră culturală deși sunt mulți kilometri care separă centrele partenere. Parteneriatul, sprijină cultivarea la elevii din toate centrele, care fac parte din proiect, a valorilor de bază care permit dezvoltarea armonioasă a tinerei generații.

Tehnologia de azi facilitează discuțiile on-line între elevii din școlile partenere. Pot fi vizionate filme despre locurile și țările partenere. Sunt organizate activități diverse: lecții de istorie, geografie, științe, științe sociale, ateliere de lucru, vizite de documentare, muncă în echipe pentru elaborarea celor trei produse finale ale proiectului. În cadrul activităților de documentare se pot citi împreună articole despre modul de învățare în școlile partenere.

Prietenia legată între elevii parteneri este puternică și de durată, ea nu încetează odată cu încheierea parteneriatului. Ceea ce vrem să le dezvoltăm elevilor noștri este abilitatea de a comunica într-o limbă străină nu doar să o vorbească. Comunicarea începe cu înțelegerea culturii și a tradițiilor interlocutorului. Parteneriatele deschid căi prin care elevii noștri pot avea o mai bună perspectivă asupra lumii. Participanții la mobilități experimentează cultura și tradițiile altor țări on-line și le diseminează și altora fără a exista frontiere. În timpul mobilității elevii sunt permanent observați de către elevii, profesorii și părinții acestora precum și de către alți membri ai comunității.

Așadar una din marile realizări ale acestor proiecte este că ajută la înlăturarea stereotipiilor și schimbă părerea cel puțin a unei mici părți a Europei despre noi românii. Parteneriatul îi învață pe elevi ce înseamnă toleranța și respectul, oamenii trebuie să fie toleranți unii față de ceilalți și să respecte obiceiurile și tradițiile fiecăruia. Elevii învață că noi, oamenii, suntem foarte diferiți unii de alții dar avem și multe lucruri în comun iar această diversitate în interiorul unității este ceea ce face ca să funcționăm ca un întreg. Totodată elevii învață să-și respecte religiile.

Profesorii din școlile partenere discută despre sistemul de educație din țările participante și învață fiecare din experiența celuilalt. Este o bună ocazie pentru noi să dovedim valoarea sistemului educativ românesc prin profundele cunoștințe ale elevilor noștri la toate disciplinele de studiu. Prin schimbul de idei și experiențe, informații, profesorii, descoperă metode și strategii de lucru, practici pedagogice creative și inovatoare.

Pentru valoarea adăugată a parteneriatelor spre o cooperare mai intensă trebuie amintit faptul că elevii români află despre posibilitățile lor de acces la universități din alte țări. Este totodată un pas înainte pentru o mai intensă cooperare europeană. Prin participarea la aceste parteneriate, este de remarcat faptul că nu doar elevii își îmbunătățesc competențele lingvistice ci și profesorii și părinții elevilor. În ceea ce îi privește pe elevi, crește motivarea acestora pentru activități didactice, își îmbunătățesc competențele de comunicare, competențele de lucru în echipă. Ei își lărgesc orizontul de cunoștințe despre țara partenerilor: geografie, istorie, politică, religie, tradiții. Profesorii,

Principalul scop al parteneriatelor internaționale este acela de a crea condițiile necesare care permit stabilirea unei colaborări strânse între elevii din instituțiile partenere. Elevii devin astfel agenții care transferă cunoștințele de limbă și cultură nou dobândite familiilor lor ajutând astfel comunitatea să-și formeze o opinie obiectivă despre țara și oamenii de unde provin școlile partenere. Pentru atingerea acestor obiective, este nevoie de stimularea elevilor în perioada tehnologiei informației în realizarea activităților de cercetare desfășurate pentru obținerea de informații, menținerea legăturii cu partenerii și schimbul de informații cu aceștia.

Parteneriatele internaționale presupun participarea la o educație multiculturală și interculturală derulată în cadrul procesului de educație al elevului/tânărului, o educație fără frontiere și se urmărește ca subiectul să devină:

–persoană deschisă către ceilalți, conștiință de valoarea pe care o au ceilalți și capabilă să contribuie la dezvoltarea comunității din care face parte;

–o persoană care construiește relații cu ceilalți, în spiritul solidarității și al toleranței;

–o persoană care dorește să comunice și caută soluții de rezolvare a problemelor, împreună cu ceilalți;

–o persoană care are principii de viață, capabilă să dialogheze cu ceilalți, să trăiască împreună cu ceilalți într-un climat de respect, solidaritate și acceptare a diversității;

–o persoană care știe să se integreze responsabil în comunitate;

–o persoană integrată în cultura poporului său, în același timp deschisă spre alte culturi, capabilă să accepte și să-i respecte pe ceilalți.

Înșușirea unor elemente de educație multiculturală, dobândirea unor deprinderi, atitudini și comportamente bazate pe toleranță și respect reciproc constituie paliere reale de inserție comunitară și socială a tuturor indivizilor.

BIBLIOGRAFIE

1)Huzum, E., Idei si valori perene în științele socio-umane, studii și cercetări, Cluj-Napoca, 2009

2)Manolescu, N., Despre multiculturalism, România literară, 1999, nr. 31

3)Salade, D, Dimensiuni ale educației, EDP București, 1998

4)Văideanu, G, Unesco 50 –Educație, EDP București, 1996

5)Voinea, Maria; Bulzan, Carmen, Sociologia drepturilor omului, Editura Universității București,

2004

PARTICULARITĂȚI ALE ALTERNATIVEI EDUCAȚIONALE STEP BY STEP

PROF. ÎNV. PRIMAR MARIA COJOCARU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 97, BUCUREȘTI

Alternativa educațională Step by Step respectă Curriculum național, integrează standardele de învățare și dezvoltare ale copilului și utilizează cele mai bune practici internaționale din domeniul educației, nu încurajează teme pentru acasă, copiii nu sunt puși în situația de a concura unul cu celălalt pentru a evita efectele psihologice negative, iar evaluarea este continuă și ține cont de capacitatea fiecărui copil în parte.

Programul promovează educația centrată pe copil, raportată la nevoile și interesele copilului, implicarea familiei și comunității în educație. Alternativa educațională Step by Step are rolul de a dezvolta în fiecare copil capacitatea de a fi creativ, de a-și forma o gândire critică, de a avea inițiativă, a defini și a rezolva o problemă, a comunica ușor.

În procesul instructiv-educativ se are în vedere dobândirea de competențe la nivel: cognitiv, fizic, social, emoțional și estetic. În funcție de aceste repere, cadrul didactic va realiza o selecție a conținuturilor prevăzute în programă tocmai pentru a urmări nevoile și interesele copilului.

Cunoștințele teoretice dobândite sunt similare celor din învățământul tradițional, în schimb este cultivată capacitatea de adaptare în societate sau în oricare alt tip de mediu educațional ulterior. Copiii sunt încurajați să facă alegeri, să își exprime ideile în mod creativ, să se ajute reciproc, să gândească liber și să își dezvolte abilitățile de gândire critică.

Astfel, în sistemul Step by Step copilul învață prin descoperire și iar familia și comunitatea sunt încurajate să fie parte din acest proces.

Metoda alternativă de învățare Step by Step presupune:

- individualizarea actului didactic;
- lucrul în grupuri mici de copii;
- învățarea organizată pe centre de activitate delimitate atât fizic, cât și prin procesul de învățare;
- implicarea părinților în activitățile didactice.

O zi în această alternativă începe cu întâlnirea de dimineață care pornește cu salutul. Copiii se așază, împreună cu cadrul didactic, în cerc pentru a se putea vedea unii pe alții. Fiecare folosește numele persoanei căreia i se adresează. Salutul pregătește următoarea componentă a întâlnirii de dimineață, împărtășirea cu ceilalți. Pe durata acesteia, copiii schimbă idei și construiesc subiecte de discuție. Ea reprezintă un bun prilej de dezvoltare a competențelor necesare pentru a deveni vorbitori și ascultători încrezători. Următoarea componentă a întâlnirii de dimineață generează coeziunea grupului prin intermediul cântecelor, jocurilor și activităților scurte. Activitatea de grupe pune, de obicei, accent pe curriculum sau pe o temă analizată la clasă. Alt moment este calendarul zilei. Se precizează ziua din săptămână, data, luna, anotimpul, evenimentele sociale și personale legate de ziua respectivă, inclusiv aspectul vremii, comentariile și întrebările. Segmentul ce încheie întâlnirea de dimineață este reprezentat de Mesajul zilei – un mesaj conceput de cadru didactic pentru a introduce cunoștințele sau deprinderile noi de achiziționat și de prelucrat pe centre de activități. Mesajul oferă prilejul de introducere – de preferat interactiv – a noțiunilor noi și reamintirea celor anterioare necesare introducerii celor noi, prin dirijarea întrebărilor și abilităților copiilor.

Împărtășirea impresiilor, a experiențelor, stabilirea regulilor de grup se realizează la „Scaunul autorului”, unde fiecare copil devine personajul principal la un moment dat. Aici fiecare își prezintă rezultatele, ideile, ascultând observațiile și sugestiile celorlalți. „Scaunul autorului” este locul unde începe și se încheie ziua (dimineața se prezintă activitățile planificate, noutățile; pe parcursul zilei se fac evaluările activităților de la centre și în încheierea zilei se trag concluzii, se continuă evaluarea, se fac sugestii și se împărtășesc experiențe).

Astfel, putem afirma, fără a exagera, că un copil, după un an sau mai mulți ani în cadrul alternativei Step by Step, va fi capabil să pună întrebări pertinente, să formuleze răspunsuri precise și corecte, va fi în stare să dialogheze ceea ce demonstrează că școala nu i-a oferit, dar nici nu i-a cerut doar informație.

LUMEA SE SCHIMBA! . . .

MARIA DOBRINOIU, PROF. DE LIMBA ENGLEZA LA COLEGIUL NATIONAL MIHAIL KOGALNICEANU, GALATI

“Luma se schimba”, pare sa fie laitmotivul zilelor noastre! . . .

Daca plecam de la ideea ca schimbarea, in ciuda faptului ca ne scoate din zona de confort, este conditia primordiala a progresului, atunci o acceptam ca pe un lucru bun; cand insa se intampla, doar de dragul de a face schimbari, cand asistam neputinciosi doar la o perpetua schimbare a formelor fara fond, numai sub pretextul de a schimba ceva, atunci se cuvine sa ne facem griji si sa ne dezvoltam atitudinea civica, fie ca suntem cadre didactice, parinti sau chiar elevi, si atunci trebuie sa ne implicam activ in procesul de schimbare, tinand cont de faptul ca schimbarile din cadrul sistemului educational sunt responsabile de bunul mers al societatii in ansamblul ei.

In presa, intalnim foarte frecvent articole formulate astfel: “Ministrul educatiei vrea sau isi doreste...”, dar este un lucru firesc ca deciziile de genul acesta, care au implicatii la nivel national, sa fie responsabilitatea unui singur om? Nu trebuie ele sa fie rezultatul unor dezbateri si consultari nationale ghidate de specialisti din diverse domenii, pedagogi, sociologi, psihologi, care sa aiba in vedere o privire de ansamblu a societatii, menite sa ofere o solutie pe termen lung, in termenii unei schimbari de paradigma care sa aiba efecte benefice asupra intregii societati.

De exemplu, in aceasta perioada, speram, post-pandemica, amenintata de iminenta razboiului la frontierele tarii si implicit a unei crize alimentare pe care nu am putut-o anticipa, poate ca o buna politica educationala ar fi dezvoltarea unor politici agrare, ceea ce ar duce la salvarea a doua domenii de maxima importanta pentru dezvoltarea tarii, cel agrar si cel educational.

Oricare ar fi tendintele la nivel global, politica educationala din tara noastra trebuie sa tina cont de toti factorii implicati in procesul educational si sa aiba o perspectiva pe termen lung, care sa vizeze dezvoltarea sustenabila si independenta. Revenind la schimbarea mentionata in introducere, ea trebuie sa existe, dar sa o stim si noi... insa in acelasi timp, elementele traditionale, conservatoare, care s-au dovedit a fi fost eficiente pe parcursul timpului, care au consud la numeroase exemple de olimpici nationali si internationali, trebuie sa continue in paralel cu elementele necesare schimbarii, fara de care nicio existenta individuala sau colectiva nu poate progresa, oricat de amenintatoare ar fi din punct de vedere al dezechilibrului care-l poate provoca.

ASPECTE FUNDAMENTALE ALE EVALUĂRII ÎN PROCESUL DIDACTIC

**AUTORI: MARIA GUȚU, PROFESOR LIMBA ENGLEZĂ,
LICEUL TEHNOLOGIC „VINTILĂ BRĂȚIANU”
LAURA GEORGESCU, PROFESOR MATEMATICĂ,
LICEUL TEHNOLOGIC „VINTILĂ BRĂȚIANU”**

Procesul instructiv-educativ implică o legătură indisolubilă între predare-învățare-evaluare. Adesea testarea și evaluarea sunt, în mod eronat, considerate sinonime. Evaluarea reprezintă un concept mai larg, aplicându-se nu doar cunoștințelor dobândite de elevi, dar și metodelor de predare, resurselor și strategiilor didactice utilizate, precum și întregului demersul educativ.

Există tipuri variate de evaluare, care au scopuri diferite: anterioare, concomitente sau posterioare instruirii.

Evaluarea inițială sau diagnostică, aplicată înaintea procesului educativ, are rolul de a identifica punctele forte și punctele slabe ale elevilor, permițând profesorului să își proiecteze și să adapteze demersul didactic la nevoile individuale și de grup ale cursanților.

Evaluarea formativă sau de progres, se realizează în timpul demersului didactic, după parcurgerea unei unități de învățare, lecții sau unui capitol, oferind feedback tuturor participanților la proces și dirijând predarea prin aplicarea unor măsuri remediale sau activități de consolidare în vederea remedierii lacunelor și a continuării procesului didactic într-un mod eficient.

Evaluarea sumativă sau cumulativă se aplică la finalul instruirii, sfârșitului anului școlar sau ciclului de învățământ, măsurând eficacitatea învățării, cunoștințele, abilitățile și atitudinile dobândite pe parcurs, precum și beneficiile pe termen lung. De asemenea, prin performanța școlară atinsă de elevi, se evaluează calitatea actului didactic și a întregului proces instructiv.

Evaluarea confirmativă este realizată de profesori în urma implementării unor strategii didactice noi, a unei reforme didactice, având rolul de a oferi feedback dascălilor și managementului asupra eficacității inovațiilor aplicate. Adesea este considerată o formă de coroborare a evaluării sumative.

Evaluarea bazată pe criterii sau criterială, se raportează la un set de standarde de performanță prevăzute în programele școlare sau în curriculum, având rolul de a măsura cunoștințele și competențele elevilor raportându-se la competențele generale, specifice, obiectivele operaționale sau la standardele curriculare. Astfel, se evaluează performanța școlară în timpul sau la finalul unui curs, profesorul stabilind criteriul de performanță minimă acceptată.

Evaluarea normativă, compară performanța unui elev cu o normă medie la un obiect de studiu, cu cea obținută de un grup de referință. Așadar, rezultatele individuale se raportează la performanțele obținute de colectivul clasei, a unei clase paralele, a unei generații, permițând realizarea de statistici la nivel local, național sau internațional.

În ciuda faptului că adesea evaluările sunt asociate cu testele tradiționale, standardizate, educatorii folosesc o gamă variată de instrumente și metode de evaluare pentru a măsura cunoștințele, abilitățile, performanțele, gândirea critică sau analitică, potențialul sau interesele elevilor de la grădiniță până la formele de învățământ academice.

În plus, la limbile străine, se identifică nivelul de competență lingvistic (A1, A2, B1, B2, C1, C2), din Cadrul European Comun de Referință pentru Limbi (CECRL) printr-un test de nivel, care orientează atât profesorul cât și cursantul asupra standardelor de performanță atinse înaintea procesului de instruire și a cursului potrivit pentru a asigura o continuitate în achiziția și formarea de competențe de receptare, comunicare și de producere de mesaje orale și scrise.

În ultimii ani, grație dezvoltării tehnologiei au apărut manuale, aplicații și softuri educaționale digitale care furnizează un feedback permanent pe parcursul procesului educativ, oferindu-le elevilor, părinților și profesorilor o imagine transparentă, de ansamblu, atât asupra înțelegerii, achiziției de cunoștințe, dezvoltării competențelor, cât și progresului școlar. Aceste resurse moderne au avut un rol catalizator în perioada pandemică, deoarece au substituit absența profesorului din mediul fizic, familiar al sălii de curs. Prin urmare, autoevaluarea și evaluarea rezultatelor curente cu cele anterioare, au fost mai vizibile că oricând. Mai mult,

elevii au fost stimulați să refacă anumite sarcini de lucru, teme pentru a obține un scor sau un procent de reușită pozitiv. De asemenea, la efectuarea unor itemi în grup, elevii erau receptivi la greșelile colegilor, corectându-se reciproc în vederea atingerii unui punctaj sau scor superior.

În concluzie, performanța școlară reprezintă factorul esențial în evaluarea activității didactice. Înaintea evaluării profesorii trebuie să se asigure că au înțeles care este scopul acesteia. Înțelegerea structurii fiecărei evaluări pe care o facem ne va ajuta să pregătim mai bine elevii în vederea obținerii unor rezultate performante în raport cu scopul, obiectivele, competențele specifice sau standardele de performanță curriculare.

Bibliografie:

<http://pshihopedagogie.blogspot.com/2007/08/10-evaluarea-in-procesul-de-invatamant.html>
<https://www.onlineassessmenttool.com/knowledge-center/online-assessment-center/what-are-the-types-of-assessment/item10637>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL, ÎNCOTRO?

**AUTORI: MARIA GUȚU, PROFESOR LIMBA ENGLEZĂ,
LICEUL TEHNOLOGIC „VINTILĂ BRĂȚIANU”
RALUCA BÂRLĂDEANU, PROFESOR FIZICĂ,
LICEUL TEHNOLOGIC „VINTILĂ BRĂȚIANU”**

Odată cu declanșarea pandemiei Covid-19, autoritățile guvernamentale și educaționale din întreaga lume au recunoscut că educația este una din prioritățile omenirii și, în consecință, pentru cei peste 1.2 miliarde de tineri din întreaga lume, școala a trebuit să își reia parcursul educațional, organizându-se astfel, cursuri online pentru elevi, sincron sau asincron, pe diferite platforme digitale și medii virtuale.

Lecțiile online și-au dovedit beneficiile, fiind mai economice, oferind mai multe oportunități și resurse educaționale, permițând un format și o organizare flexibile, un ritm propriu de parcurgere a conținuturilor, precum și un confort oferit de mediul intim, personal, în care se derulează activitatea educativă. Un tânăr trebuie să își gestioneze eficient timpul. Învățământul la distanță a făcut acest lucru posibil, deoarece profesorii nu i-au ghidat fizic pe elevi în realizarea lucrărilor. Această independență le-a permis elevilor să crească și să își îmbunătățească abilitățile de gestionare a timpului, de cercetare și de autoevaluare.

Totuși, cei doi ani de criză sanitară, de izolare, teamă și frustrare au revelat faptul că învățământul tradițional, cu resursele materiale limitate și rutina zilnică inerentă, oferă climatul optim în care copilul se poate dezvolta, integra și relaționa. Cu toate restricțiile sociale și limitările fizice, nicicând copiii nu au fost mai apropiați, mai veseli și mai exuberanți ca atunci când au revenit în sala de curs, când și-au regăsit și reconfirmat locul în colectivul clasei, când au redevenit epicentrul actului educativ.

Din nefericire, pandemia a accentuat inegalitatea de șanse, deoarece copiii din comunitățile rurale izolate sau sărace nu au avut conexiune la internet sau echipamente care să le permită utilizarea platformelor educaționale necesare. Mai mult, disiparea atenției, din cauza multiplelor medii de socializare disponibile concomitent cu activitățile didactice, lipsa activităților recreative în aer liber, utilizarea ecranelor mai mult de jumătate din zi, au contribuit la afectarea stării de sănătate a copiilor. Astfel, în fiecare sala de clasa au apărut copii purtând ochelari, procesul fiind ireversibil pentru o mare parte dintre cei afectați. În plus, starea emoțională a tinerilor avut de suferit, numeroși copii devenind anxioși, ezitanți, chiar violenți. Fenomenul de bullying s-a accentuat în toate institutiile de învățământ, agresivitatea îmbrăcând diverse forme de manifestare de la preșcolari la universitari.

Învățământul virtual și-a demonstrat limitele la numeroase discipline de studiu, precum științele, matematica, ingineria, medicina, care au nevoie de un mediu fizic în care să se deruleze activități practice, experimente și interacțiune directă, cu feedback prompt, individual, pentru a atinge standarde înalte de performanță.

Avantajele celor două forme de învățământ din mediul virtual sau tradițional trebuie să devină complementare și strategiile didactice, resursele și mijloacele utilizate trebuie regândite, readaptate pentru a le oferi tinerilor un mediu motivant, antrenant și revigorant în care să își formeze competențe, să își lărgască universul cognitiv, să socializeze și să își contruiască destine. De aceea, dascălii trebuie să integreze conținuturi, forme de prezentare și activități digitale în demersul didactic fizic din sala de curs, pentru a putea capta întreaga atenție a elevilor .

În prezent, în toate domeniile de activitate sunt utilizate instrumente digitale, prin urmare sistemul educațional trebuie să fie sincronizat. Atât în școli cât și universități, mediul virtual trebuie să fie nelipsit. Tablele inteligente, softurile educaționale, conexiunea la internet, computerul și, nu în ultimul rând, competențele digitale au devenit un imperativ în fiecare sala de clasa. Cei doi ani de epidemie, de restricții variate, ne-au determinat să ne depășim limitele, să explorăm și să ne reinventăm. Un manual prăfuit, deteriorat, fișe de lucru alb-negru nu pot substitui resurse educaționale atractive inepuizabile, aflate la un click distanță.

În concluzie, suportul fizic emoțional, comunicarea, feedback-ul punctual, metodele didactice variate alături de tehnologia și mediile virtuale existente trebuie să fie accesibile în fiecare unitate de învățământ, pentru fiecare dascăl și, mai ales, pentru fiecare beneficiar direct al actului educativ: copilul!

Bibliografie:

Adrian Adăscăliței, *Instruire asistată de calculator. Didactica informatică*, Editura Polirom, 2007;
Albeanu G., Gherasim Z., Andronic M., *Tehnologii de comunicații multimedia și e-learning în educație*” Note de curs, Biblioteca virtuală a Universității Spiru Haret, București, 2014;
<https://www.frontiersin.org/articles/10.3389/feduc.2022.808015/full>

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

MARIA-MAGDALENA RUSU PROFESOR CLUBUL SPORTIV ȘCOLAR NR. 1 CONSTANȚA

Educația reprezintă o dimensiune constitutivă a ființei umane, întrucât își propune să dezvolte în om toată perfecționarea de care este susceptibil.

Problema educației este extrem de necesar a fi declarată prioritate a oricărei societăți care vede evoluția ființei umane, punând central triunghiul școală-familie-societate. Educația, ca proces orientat spre împlinirea spirituală a omului și a societății, propune o desfășurare concretă, participare, trăire, comunicare între indivizi, cunoașterea evoluțiilor anterioare. Valoarea educației crește într-o societate în care schimbările au un ritm susținut, pe baza opțiunilor individuale și sociale multiple, prin tranziții de diferite naturi.

Educația este solicitată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților aflate de multe ori în derivă, în care s-au pierdut și se pierd repere și sisteme de referință sau cu sisteme etice aflate în criză. În viziunea lui Amos Comenius, „omul nu poate deveni OM decât dacă este educat”, educație pe care și școala românească o proiectează asupra societății, în ansamblul ei, în contextul dezvoltării europene.

Sub aspectul educației generale, un rol important în dezvoltarea pe multiple planuri a copiilor, viitori adulți, îl are educația prin mișcare și prin sport. Educația fizică, în calitate de topică a unui program formativ, deschide o paletă largă de valori, iar sportul devine o ocazie de conturare și evidențiere a persoanei pe linie valorică, pornind de la punerea în act a corpului, a biologicului aureolat cultural, a unei vitalități bazale.

Această componentă a educației conține un cumul de activități ce contribuie la dezvoltarea ființei umane, pentru că este fiziologică prin natura exercițiilor sale, pedagogică prin metodă, biologică prin presupuzițiile sale și socio-culturală prin consecințe, la nivel personal sau colectiv. De aceea, educația fizică și sportul trebuie privite ca o cale de articulare a legăturilor dintre toate dimensiunile personalității, ca o posibilitate de perfecționare a omului din multe puncte de vedere. Ora de sport poate fi un început pentru ceea ce orice persoană poate continua, independent și responsabil, pe parcursul vieții. Pe de altă parte, orice sport de învățare, dincolo de priceperea educatului sau a antrenorului, are menirea de a educa, de a deveni un vector ce dă consistență, continuitate, semnificație umanității din noi.

Multe dintre țările europene acționează, prin politici clare și cu programe naționale concrete, în scopul menținerii sănătății fizice și psihice a cetățenilor lor, având ca motto: „Sportul dă zile vieții și viață zilelor”. În România se impune de urgență îndreptarea atenției asupra deciziilor legate de orele de educație fizică și sport, decizii care din păcate s-au dovedit a fi inadecvate și nerealiste, în neconcordanță cu nevoile populației școlare. Ar fi necesare, cu celeritate, introducerea a minimum 3 ore de educație fizică în planul cadru de învățământ, respectând astfel și recomandarea Parlamentului European privind educația fizică în școală, precum și elaborarea de programe comune, în parteneriate cu școlile și administrațiile locale din țări europene cu rezultate constante în educație. Organizația Mondială a Sănătății (OMS) recomandă cel puțin 30 de minute de activitate fizică ce necesită un efort moderat (inclusiv activități sportive, dar nu numai) pe zi pentru adulți și 60 de minute pentru copii.

Sportul și mișcarea fără frontiere, pentru sănătate, ar trebui să constituie prioritatea factorilor de decizie, evidențiindu-se rolul educației fizice și sportului în societatea românească modernă, ca factori de integrare socială.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR DIN ROMÂNIA

**PROF. ÎNV. PREȘC. MARIA MARILENA
GRĂDINIȚĂ P. N. BUMBUIA**

„EDUCATIA ESTE CEA MAI PUTERNICA ARMA PE CARE O PUTETI FOLOSI PENTRU A SCHIMBA LUMEA” – NELSON MANDELA

Interesul acordat educației preșcolare a crescut în ultimii ani datorită beneficiilor pe care le au elevii care au participat în învățământul preșcolar. Educația și îngrijirea preșcolară este prima treaptă în modelarea copiilor, având drept scop dezvoltarea personală a copilului și integrarea acestuia în sistemul de învățământ obligatoriu.

Dezvoltarea personală a copiilor este un concept care se referă la îmbunătățirea exprimării copiilor în concordanță cu vârsta acestora, dezvoltarea capacităților de autocunoaștere, autocontrol, precum și perfecționarea tehnicilor de comunicare și a comportamentului acestora. Integrarea copiilor în sistemul de învățământ presupune un proces care se realizează cu ajutorul mai multor factori, sociali, psihologici, de mediu și fiziologici.

Studiile la nivel regional privind educația au subliniat necesitatea frecventării învățământului preșcolar de copii pentru a fi pregătiți pentru debutul în învățământul obligatoriu [Statistics Explained, 2015]. Educația și asistența de calitate oferite copiilor le favorizează acestora dezvoltarea competențelor de limbaj, literatură, matematică și științe care vor contribui la îmbunătățirea abilităților de învățare, de autocontrol și sociabilitate [MacLeod, J., & Nelson, G., 2000].

Cercetări realizate de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului în anul 2008 asupra copiilor intrați în învățământul obligatoriu au scos în evidență relațiile puternice dintre participarea la grădiniță și comportamentul școlarilor. Se observă un progres semnificativ în plan intelectual pentru copii care au participat la învățământul preșcolar, efecte pozitive asupra viitoarei integrări sociale, dezvoltarea abilităților de comunicare și de formare a deprinderilor necesare învățării [M. E. C. T, 2008].

Atingerea obiectivelor educației preșcolare se poate realiza într-un sistem de educație de calitate. Un sistem educațional orientat spre calitate presupune că toate elementele legate de asigurarea calității – criterii, indicatori, standarde și descriptori – să fie înțelese, acceptate și utilizate în mod unitar.

Educația de calitate și asistența oferită copiilor preșcolari reprezintă o politică de îmbunătățire a oportunitățile sociale și economice ale copiilor care provin din medii defavorizate, aceste demersuri având un impact benefic asupra întregii societăți.

Îmbunătățirea calității serviciilor educaționale oferite preșcolarilor este unul din obiectivele principale ale politicii educaționale la nivelul Uniunii Europene .

Educația preșcolară are loc în grădinițe cu ajutorul activităților didactice specifice fiecărui nivel de educație. Aceste instituții oferă educație formală copilului respectându-se programele conform curriculei în vigoare, asigură dezvoltarea copilului prin parteneriat cu familia și comunitatea în procesul instructiv educativ, urmărindu-se dezvoltarea creativității și intelectului copilul, ținând cont de caracteristicile psihologice ale acestuia.

Mediul educațional specific instituțiilor de învățământ preșcolar respectă nevoile, drepturile și responsabilitățile copiilor pentru a îndeplini obiectivul de formare armonioasă a acestora.

Grădinița este instituția de învățământ care cuprinde copii cu vârste între 3-6/7 ani, din diferite medii de proveniență. Frecventarea educației preșcolare se realizează fără taxă pentru copii înscriși la grădinițele de stat și cu taxa pentru copiii care sunt înscriși la grădinițele particulare. Grădinițele pot avea:

➤ program normal (5 ore pe zi) – asigură educația și pregătirea corespunzătoare a copiilor pentru integrarea acestora în școală;

➤ program prelungit (10 ore pe zi) – asigură educația și pregătirea corespunzătoare a copiilor pentru școală și îngrijirea acestora (hrană, supraveghere și odihnă);

➤ program săptămânal – asigură educația și pregătirea corespunzătoare a copiilor pentru școală și protecția, hrana, supravegherea și odihnă pe durata unei săptămâni.

În concluzie, se poate afirma că studiile cu privire la procesul educațional din grădinițe au scos în evidență obiectivele educației preșcolare care stau la baza formării copilului:

- formarea personalității;
- dezvoltarea aptitudinilor de comunicare;
- cunoașterea și înțelegerea mediului înconjurător;
- dezvoltarea psihică;
- formarea deprinderilor de socializare cu colectivul de copii din care face parte;
- pregătirea pentru mediul școlar.

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008). București: Ministerul Educației, Cercetării Și Tineretului;
2. Dragu, A. & Cristea, C (2003). Psihologie și pedagogie școlară. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Constanța: Ovidius University Press;
3. Șchiopu, U. & Verza, E. (1981). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

STRUCTURA DE BAZĂ A EDUCAȚIEI ÎN REPUBLICA FEDERALĂ GERMANIA

MARIAN-ANCA-DAIANA

Orice reprezentare a structurii sistemului de învățământ german și a caracteristicilor sale structurale trebuie să țină cont de faptul că acest sistem este adaptat la condițiile de federalism crescut istoric și la suveranitatea culturală asociată a statelor federale, care s-au dezvoltat și vor continua să se dezvolte. Majoritatea statelor federale au întocmit planuri-cadru curriculare pentru instituțiile lor din învățământul de zi. Procedând astfel, ei și-au luat rămas bun, deși șovăitori și târziu, în comparație cu sistemul internațional, de la pedagogia tradițională a grădiniței, care „dorea mai mult să ofere copilului un spațiu sigur pentru o dezvoltare netulburată a talentelor și abilităților sale și să o ofere înainte de „Suprastimulare” de către mediu” (Roßbach 2008, p. 308). Întărirea mandatului educațional al grădinițelor este susținută de dezbaterile din urma studiilor internaționale de comparație a performanței.

Ramânând în această zonă, a grădinițelor, autoritățile locale au fost obligate prin Legea privind bunăstarea copilului și a tinerilor, în calitate de furnizori de asistență pentru tineret, din anul 1996, să ofere locuri care să răspundă nevoilor, cota de îngrijire pentru copiii cu vârsta între trei ani și sub șase ani fiind de 94% (Oficiul Federal de Statistică)

Grădinițele -spre deosebire de creșe-în cursul ultimilor ani, pe lângă sarcinile lor de îngrijire și creștere, și-au asumat și un mandat educațional independent. În Conferința Miniștrilor Tineretului (JMK), s-a stabilit că reprezentanții școlii nu sunt responsabili pentru educația preșcolară în majoritatea statelor federale. . Aceștia au formulat un „cadru comun pentru statele federale pentru educația timpurie în grădinițele pentru copii” în 2004. Studiul internațional de lectură IGLU a arătat că în toate țările comparate, performanța la lectură a copiilor crește proporțional cu durata de

creștere a timpului petrecut în grădiniță. Există, așa cum spun autorii IGLU, un studiu din 2006, „O asociere între durata prezenței la o instituție preșcolară și scorurile testelor de citire” (Bos et al. 2007a, p. 138).

În Germania — pentru copiii sub trei ani în creșe și pentru copiii de peste trei ani în grădinițe, în măsura în care este posibil, oferta este la nivel instituțional. Înscrierea la grădiniță este voluntară, plătindu-se o taxă.

Grădinițele beneficiază de extinderea ponderii ofertelor de grădiniță pe tot parcursul zilei, reducerea obligației de plată a taxelor pentru frecventarea grădiniței, cooperarea între grădinițe și școlile primare și calificarea personalului. În special, formarea, spre deosebire de majoritatea țărilor europene, nu are loc în universități, ea fiind în creștere, pe fondul mandatului educațional al grădinițelor, privit critic. În anul 2014, 67% din majoritatea personalului care lucrează în grădinițele pentru copii (adică creșe, grădinițe și centre de îngrijire după școală) au absolvit o formare cu o calificare recunoscută de stat, respectiv educator, iar 95% din personal sunt femei. Restul, au calificare ca bone, sunt stagiaari sau nu și-au finalizat pregătirea; doar aproximativ 5% au studii superioare tehnice sau universitare.

Școlarizarea obligatorie în Germania începe la vârsta de șase ani (într-un număr de state federale chiar și cu câteva luni mai devreme).

În majoritatea statelor federale, aceasta cuprinde doisprezece ani: nouă dintre acești ani – în unele state federale și zece – trebuie să fie finalizați la școli de învățământ general, anii rămași după aceea, ca ani de școală cu frecvență redusă, învățământul profesional. Frecvența școlii cu fracțiune de normă se poate face prin vizită, sau să fie înlocuite cu școli cu normă întregă din sistemul școlar general sau profesional.

Copiii de vârstă școlară își încep cariera școlară intrând în școala primară care este comună tuturor copiilor, care durează șase ani în Berlin și Brandenburg și patru ani în toate celelalte state federale. Această școală are dubla sarcină de a oferi tuturor copiilor cunoștințe de bază despre tehnicile culturale de bază și cursul de educație care urmează să fie ales.

Pentru copiii care au un handicap psihic sau fizic, sau nu pot urma lecțiile din școlile generale, pot urma diferite tipuri de școli cu nevoi speciale. Copiii cu handicap, în funcție de gradul acestuia, pot fi înscriși direct la una dintre diferitele școli cu nevoi speciale, sau dacă urmează cursurile la școala generală la care au participat inițial, poate fi transferat la o școală cu nevoi speciale de către autoritățile școlare și

părinți. Aceste școli se concentrează pe învățarea, văzul, auzul, limbajul, dezvoltarea fizică și motrică, dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială.

În ultimii ani, copiii și tinerii cu nevoi educaționale speciale nu au fost plasați din ce în ce mai mult în școli speciale specifice, dar li s-a predat într-o manieră integrativă sau incluzivă împreună cu copiii fără nevoi speciale, în școlile generale.

După școala elementară, în zona nivelurilor secundare I (clasele 5-10) și II (clasele 11-12 sau 13), în funcție de statul federal, sunt oferite până la cinci tipuri diferite de școală:

- În majoritatea statelor federale, *Hauptschule* include clasele de la 5 la 9; la Berlin, cu școala primară de șase ani, de la clasa a VII-a la a 10 a. În Berlin, Bremen și Renania de Nord-Westfalia, *Hauptschule* duce la nota 10, în celelalte landuri se oferă clasa a zecea ca opțiune. Școala secundară are, așa cum o descrie KMK, sarcina de a oferi elevilor lor o educație generală de bază, mediere, care conduce la primul certificat de absolvire generală cu certificatul de absolvire *Hauptschule*.

- *Realschule* variază de la clasa a 5-a (sau la Berlin de la clasa a 7-a) la a 10 a. Oferă elevilor săi o educație extinsă de studii generale și, cu certificatul de studii medii, duce la calificarea de admitere la facultatea tehnică.

- Școala gramaticală oferă elevilor săi o aprofundare de educație generală și conduce la calificarea de admitere în învățământul superior general. Această școală-Perspectiva structurală 51-Formularul acoperă de obicei clasele 5 (sau 7 în țările cu șase ani de școală elementară) până la 12 sau 1.

Școlile din Germania astfel structurate sunt oferite în principal ca școli de jumătate de zi: în anul școlar 2012/13, 32% din toate elevele au participat și elevii din școlile primare și secundare inferioare. Această proporție a fost de 29% la școlile primare, 72% la școlile generale, 40% la școlile cu nevoi speciale, 39% la școlile secundare, 27% la școlile gramaticale și la *Realschulen* este 17 (Klemm 2014a, p. 34). Acest grad de extindere a ofertelor pentru toată ziua, care este scăzut în comparație internațională, a devenit mai mult obiectul criticii, critică la care a contribuit, statele federale începând recent să-și extindă locurile de școală pentru toată ziua.

Școlile din Germania sunt în mare parte școli cu sponsorizare publică: Doar 8, 5% din toți elevii din școlile generale au urmat școli private în 2012/13, care reprezintă 13, 1% din totalul școlilor.

Această proporție este cea mai mare în zona școlilor cu nevoi speciale, în jur de 20%, urmate de școlile gramaticale (12%) și școlile secundare (10%); în zona școlilor primare, proporția elevilor din instituțiile private este de aproximativ doar 3% (Oficiul Federal de Statistică 2014f, p. 35).

Distribuția numărului de elevi din clasa a 8-a pentru anul 2017 este următoarea în media națională: *Hauptschule* 9, 8%, *Realschule* 18, 0%, Gimnaziul 36, 4%, școală generală integrată 19, 0%, tipuri de școli cu mai multe cursuri de învățământ

12, 3%, instituțiile de învățământ special 3, 6%.

Permeabilitatea între tipurile de școală și recunoașterea calificărilor școlare sunt garantate dacă sunt îndeplinite condițiile convenite între statele federale. Durata școlii obligatorii cu frecvență întreagă (școlarizarea generală obligatorie) este de nouă ani, zece ani în cinci landuri, iar școlarizarea obligatorie cu frecvență parțială ulterioară (școlarizare profesională obligatorie) este de trei ani.

În unele țări există forme speciale de tranziție de la îngrijirea de zi sau îngrijirea copiilor în școala primară (clase preliminare, grădinițe școlare). În Berlin și Brandenburg, școala primară este formată din șase clase.

Desemnarea școlii variază în funcție de legea statului. (Școli speciale/centre de sprijin/școli cu accent educațional special/centre de educație și consiliere speciale/școli pentru persoane cu dizabilități/școli speciale). Instituții de învățământ pedagogic special cu accent pe „învățare” (școală pentru persoane cu dificultăți de învățare) și instituții de învățământ pedagogic special cu accent pe „învățare mentală”, Dezvoltare” au calificări specifice școlii.

Anii 5 și 6 formează o fază de sprijin special, de observare și de orientare cu privire la cursul de studii ulterioare, cu concentrările sale de specialitate.

Hauptschule și *Realschule* există încă în număr semnificativ în doar șase state (Baden-Württemberg, Bavaria, Hesse, Saxonia Inferioară, Renania de Nord-Westfalia, Schleswig-Holstein).

În Bavaria, tipul de școală care este comparabil cu *Hauptschule* se numește *Mittelschule*. Cursuri de educație la *Hauptschule* și *Realschule* sunt oferite și la tipurile de școli cu mai multe cursuri de învățământ cu denumiri diferite în funcție de țară

Următoarele tipuri de școli cu două cursuri de învățământ combină cursurile de învățământ din Haupt- und der Realschule din punct de vedere pedagogic și organizatoric împreună: școală obișnuită (Thuringia), școală secundară (Bremen, Saxonia-Anhalt), liceu combinat (Hesse), școală regională (Mecklenburg-Pomerania de Vest), liceu plus (Renania-Palatinat), școală regională (Schleswig-Holstein), Liceu (Brandenburg, Saxonia), gimnaziu (Hesse). Cursul de liceu este oferit și la școlile cu trei cursuri. Următoarele tipuri de școli includ cele trei cursuri de educație: Hauptschule, Realschule și Gymnasium: integrat, Școală generală, școală generală cooperativă, școală secundară integrată (Berlin), liceu (Bremen, Saxonia Inferioară), școală districtuală (Hamburg), școală comunitară (Baden-Württemberg, Saarland, Saxonia-Anhalt, Schleswig-Holstein, Turingia), gimnaziu școală (Renania de Nord-Westfalia).

Calificările educaționale generale după clasele a 9-a și a 10-a au denumiri speciale în statele individuale. Este posibilă dobândirea ulterioară a acestor calificări în școlile cu șansa a doua și școlile profesionale sau printr-un examen extern.

Ceriința de admitere este dreptul formal de a participa la nivelul superior al Gimnaziului dobândit după clasa a 9-a sau a 10-a. Se dobândește calificarea generală de admitere în învățământul superior, după clasa a 12-a (liceu de opt ani) sau a 13-a (liceu de nouă ani). La tipurile de școli cu trei cursuri de învățământ, se folosește de obicei cursul Gimnazial, nescurtat la opt ani.

Școala profesională superioară a existat până acum doar în câteva state federale și oferă absolvenți cu un nivel mediu. După absolvirea școlii și a pregătirii profesionale sau cinci ani de experiență profesională, există posibilitatea de a obține calificarea de admitere la universitate aferentă disciplinei. Cu dovada cunostintelor în a doua limbă străină, este posibilă dobândirea calificării generale de admitere în învățământul superior.

Fachoberschule este un tip de școală de doi ani care se bazează pe certificatul de absolvire a școlii intermediare cu clasele 11 și 12 duce la calificarea de admitere la facultatea tehnică avansată. În majoritatea statelor federale, absolvenții cu un certificat de absolvire a școlii intermediare și formare profesională inițială pot intra direct în anul 12 al unui colegiu tehnic. Statele federale pot înființa și o clasă a XIII-a. Urmărirea clasei a 13-a conduce la o calificare de admitere în învățământul superior specific disciplinei în anumite condiții la calificarea generală de admitere în învățământul superior,

Școlile profesionale sunt școli profesionale cu normă întreagă de diferite tipuri în ceea ce privește cerințe de intrare, durată și grade. În cursuri de unul sau doi ani formare profesională de bază, formare profesională predată în cursuri de doi sau trei ani. În legătură cu finalizarea unui curs de cel puțin doi ani. În anumite condiții, se poate obține calificarea de admitere la facultatea tehnică avansată.

Pe lângă calificarea profesională, dacă este cazul, dobândirea unui certificat de studii medii sau certificatul de absolvire a gimnaziului. În anumite condiții, achiziția de Posibil calificare de admitere la universitate.

Școlile tehnice sunt utilizate pentru formarea profesională ulterioară (durata 1-3 ani) și stabilesc practic finalizarea unei pregătiri profesionale relevante într-o ocupație de formare recunoscută și o activitate profesională relevantă. În anumite condiții, este posibil să se obțină o calificare de admitere la facultate tehnică, inclusiv universități cu cursuri universitare individuale (de exemplu, teologie, filozofie, medicină, științe administrative, sport).

Ceriința de admitere este dreptul formal de a participa la nivelul superior al Gimnaziului dobândite după clasa a 9-a sau a 10-a. Se dobândește calificarea generală de admitere în învățământul superior, după clasa a 12-a (liceu de opt ani) sau a 13-a (liceu de nouă ani). La tipurile de școli cu trei cursuri de învățământ, se folosește de obicei cursul Gimnazial, nescurtat la opt ani.

La colegiile de formare a profesorilor (numai în Baden-Württemberg) sunt disponibile diferite posturi didactice educat. În cazuri individuale, este posibil să studiezi și pentru ocupații în domeniul extracurricular al educației și formării

Academia profesională este o instituție a sectorului terțiar în unele țări, care oferă un învățământ profesional legat de știință și în același timp orientat spre practică prin formare, o academie și într-o companie, în sensul sistemului dual.

PARTICULARITĂȚI FONETICE ÎN LIMBA NARAȚIUNILOR POPULARE ROMÂNEȘTI

MARIANA ANIȘOARA COJOCARU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALA TARGOVISTE

Eposul popular ne oferă un material vast, incluzând, alături de basme, povești și legende, baladele și poemele epice, apoi snoavele și toate speciile scurte. Conștienți fiind că o asemenea deschidere nu poate fi cuprinsă într-o lucrare, oricât de ambițioasă ar fi intenția propunătorului, ne-am oprit numai la basme și povești.⁹

Textele versificate au un alt statut literar, cu implicații stilistice directe asupra faptelor de limbă, mai apropiate de valorile poetului, iar evaluarea acestora ar fi solicitat alte metode de cercetare.

Textul popular în proză este mai aproape de limbajul colocvial, deci este mai propice selectării unor aspecte privind diferitele faze ale evoluției limbii române, cercetării structurilor, a unor aspecte lingvistice propriu-zise, încadrate într-un sistem gramatical și lexical coerent.

Se poate urmări, prin compararea diferitelor aspecte (în plan fonetic, gramatical sau lexical), ceea ce științele limbii numesc „*presiunea limbii literare asupra graiurilor românești*”.

Ezitățile între unele forme (sinonimele uzuale față de termenii arhaici sau regionali, forme paralele, dialectale și literare, genitiv-dativul feminin singular, dubletele verbale etc.) înregistrează, pe de o parte, aspectul dialectal, iar, pe de altă parte, cel supradialectal, impus de evoluția limbii.

Studiul acestor texte ne ajută să urmărim, deci, „*mecanismele de înnoire permanentă a limbii naționale*”¹⁰, evoluția înregistrată pentru stabilirea și consolidarea normei supradialectale, proces complex pentru dezvoltarea limbii literare.

Informatorii sunt vorbitori de limbă la nivelul secolului al XIX-lea sau al XX-lea, influențați de aspectul dialectal al zonei în care trăiesc. Păstrarea unor particularități dialectale susține autenticitatea textului folcloric, mai apropiat de limbajul colocvial, deci mai adecvat selectării unor aspecte referitoare la evoluția limbii române în diferitele ei faze.

Cercetarea noastră pornește de la premisa că în textele populare se află încă masive zăcăminte de limbă română veche, de forme gramaticale și lexicale ce pot da seama de evoluția actuală a limbii, tezaur încă nevalorificat integral în cercetările de specialitate.¹¹ Lucrarea de față se dorește tocmai un asemenea demers, o modestă contribuție la studierea acestor forme vechi și populare de limbă română.

Pornind de la cele expuse mai sus, am ales nouă texte, ilustrând toate ariile dialectale ale limbii române:

- subdialectul moldovean: *Trei feciori de împărat, Titirezul și zmeul și Drăgan Cenușă*;
- subdialectul bănățean: *Omul la târg*;
- subdialectul crișean: *Cu Măzăran Văsălică*;
- subdialectul maramureșean: *Povestea lui Harap Alb*;
- subdialectul muntean: *Împăratul cu trei fete*.

Fără o localizare precisă, *Mama cea rea și Fata măturăresei* pot fi incluse în aria mai largă a textelor ardelenesti, prototipuri posibile pentru prelucrările culte ale lui Ioan Slavici.

Informatorii acestor texte aparțin unor zone lingvistice variate, cuprinzând, deci, întreaga arie a limbii naționale.

⁹ „*Particularități fonetice în limba narațiunilor populare românești*” reprezintă un capitol din teza de doctorat „*Structuri gramaticale și lexico-semantice în eposul popular românesc*” alcătuită sub coordonarea științifică a prof. univ. dr. Petre Gheorghe Bârlea. Abrevierile folosite în text se referă la câteva variante de basme populare pe al căror text s-a lucrat, toate reluate în Ioan Șerb, *Antologia basmului cult românesc*, vol. II, Editura „Grai și Suflet – Cultura Națională”, București, 2003, după cum urmează: DC – *Drăgan Cenușă*; FM – *Fata măturăresei*; ÎTF – *Împăratul cu trei fete*; MR – *Mama cea rea*; MV – *Cu Măzăran Văsălică*; OT – *Omul la târg*; PHA – *Po-vestea lui Harap-Alb*; TFÎ – *Trei feciori de împărat*; TZ – *Titirezul și zmeul*.

¹⁰ P. Gh. Bârlea, *Limba poveștilor populare românești*, Editura Academiei Române, București, 2008, p. 5.

¹¹ P. Gh. Bârlea, *op.cit.*, p. 5.

Textele cercetate sunt incluse în volumul al II-lea al recentei *Antologii a basmului cult românesc*¹², realizată de regretatul folclorist și editor Ioan Șerb, ele fiind socotite variante populare, izvoare posibile ale unor basme culte.

Calitatea științifică a transcrierii, rigoarea metodei de înregistrare fac ca textele alese de noi să conserve, cât mai aproape de rostire, particularitățile fonetice ale limbajului în poveștile populare.

„*Particularitățile fonologice ale narațiunilor populare [...] pot fi reconstituite numai în măsura în care povestitorul redă ca atare graiul din zona pe care o reprezintă, iar culegătorul le-a transmis cât mai fidel posibil*”, afirmă precaut cercetătorul P. Gh. Bârlea.¹³

e traco-getă; prezența lui în locuțiuni, expresii specifice limbii române etc., infirmă ipoteza că ar fi un împrumut din magh. *szam: a lua seama, a băga în seamă* etc.¹⁴)

narea (DC, 247) – „nară”.

-închiderea vocalei medii *e, i, ă* în *î (â)* sub influența consoanelor *ș, z, ț, s, j*:

sosia (PHA, 236) – „sosea”;

să sâmțească (TZ, 178), din lat. *sentire* (pe aceeași pagină, DC, 260, apar forme paralele: *sâmțește*, dar și *simțește*).

În privința consonantismului, au fost selectate câteva situații deosebite, arhaice, regionale sau populare. Unele din formele considerate regionale se pot regăsi în texte din arii lingvistice diferite. De exemplu, alterarea consoanelor finale din rădăcina unor verbe latine (sau acele forme denumite *iotacizate*) apare la verbul *a veni* (de la etimonul latin *venio*) în mai multe texte:

să vie (de două ori, în TFÎ, 303, 309);

are să vie (TFÎ, 309);

să vie (MV, 375);

să vie (PHA, 229).

Deși fenomenul este specific graiului muntean, el apare într-un text din Moldova și în altul din Maramureș.

„*Formele iotacizate etimologice au determinat apariția, prin analogie, în graiul muntean a unor forme iotacizate neetimologice în graiul muntean*”¹⁵, ca în: *văz, vânz, spui, crez*.

Deși specifică graiului muntean, o asemenea formă este descoperită într-un text hunedorean: *să vază* (TZ, 175), ceea ce arată că acest fenomen „a migrat” și în alte graiuri, devenind, mai degrabă, general populare.

Aspirarea lui *h* la începutul cuvântului este specifică graiului muntean: *Arap Alb* (ÎTF, 241), ca și în cuvintele *amac* sau *arnic*, în locul lui „hamac”, respectiv, „harnic” din limbajul actual.

Dimpotrivă, în alte zone apare *h* nejustificat:

hodină (DC, 259);

hăia (OT, 171) – „ăia”,

sau chiar și în mijlocul unor cuvinte:

maștehă (PHA, 233) – „mașteră”;

bolohan (TZ, 174);

marhă (OT, 170).

În realitate, nu toate sunt „nejustificate”: unele reprezintă etape mai apropiate de etimonul cuvântului în limba de origine, cu efecte în zona dialectală respectivă: slv. *mašteha*, magh. *marha* etc.

P. Gh. Bârlea apreciază că „*falsa afereză a unor grupuri de sunete reprezintă, de fapt, prefixe neasimilate dintr-o fază veche a limbii*”¹⁶:

a tâlni – „au tâlnit” (MV, 389);

a nebuni – „a nebunit” (MR, 322);

a pușca – „l-a pușcat cu căpăstrul” (ÎTF, 304);

a cerca – „să-i cerce puterea” (MV, 389);

¹² *Antologia basmului cult românesc*, vol. I-II, Antologie și prefață de Ioan Șerb, Editura „Grai și suflet – Cultura Națională”, București, 2003.

¹³ P. Gh. Bârlea, *op.cit.*, p. 17.

¹⁴ DELR, s.v. *seamă*.

¹⁵ *Dicționar de științe ale limbii*, coordonatori: Angela Bidu-Vrânceanu, Cristina Călărășu, Liliana Ionescu-Ruxăndoiu, Mihaela Mancaș, Gabriela Pană-Dindelegan, Ediția a II-a, Editura Nemira, București, 2005, s.v. *iotacizare*.

¹⁶ P. Gh. Bârlea, *op.cit.*, p. 17.

Același fenomen fonetic al aferezei îl găsim în forma *blăm* (ÎTF, 239), ca și celelalte forme, ea fiind plasată ca vechime în secolul al XVI-lea¹⁷.

Unele forme sunt mai aproape de etimonul latin:

genuche (DC, 268) – *genuchum* din latina medievală¹⁸;

îndărăpt (TZ, 182) – formă arhaică (adverb compus din prepoziție + lat. *derectus*).

Unele consoane surde apar ca sonore:

„aș plezni” (DC, 244) – din sl. *plesnati*; ¹⁹

răgnete (DC, 268), dar și *răcnind* (DC, 269) – din sl. *ryknonti*. ²⁰

Mai aproape de etimonul latin (deci un element arhaic) este cuvântul *fărină* (DC, 256), din lat. *farina*, conservat în graiul moldovenesc.

BIBLIOGRAFIE:

BÎRLEA, Ovidiu, 1981-1983, *Folclorul românesc*, București: Minerva.

BÎRLEA, Ovidiu; CARACOSTEA, Dumitru, 1971, *Problemele tipologiei folclorice*, București: Minerva.

BÂRLEA, Petre Gheorghe, 2008, *Limba poveștilor populare românești*, București: Editura Academiei.

BÂRLEA, Petre Gheorghe, 2009, *Limba română contemporană. Fonetică și fonologie – Ortografie, ortoepie și punctuație – Vocabular*, București: „Grai și Suflet – Cultura Națională”.

¹⁷ Cf. Al. Rosetti, *Istoria limbii române*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1978, p. 3.

¹⁸ DELR, s.v. *genunchi*.

¹⁹ DELR, s.v. (a) *plezni*.

²⁰ DELR, s.v. (a) *răcni*.

MODALITĂȚI DE DEZVOLTARE A COMPETENȚELOR DIGITALE

PROF. MARIANA PICOVICI
ȘC. GIMN. „TEODOR MURĂȘANU”, TURDA, JUD. CLUJ

Competențele-cheie sunt fundamentale pentru fiecare persoană în cadrul unei societăți bazate pe cunoaștere deoarece, dobândind aceste abilități, oamenii pot să aibă o nouă deschidere spre tot ceea ce le oferă societatea actuală. Competența digitală permite utilizarea cu încredere și în mod critic a tehnologiei informației și comunicațiilor pentru muncă, timp liber și comunicare.

Proiect de lecție

Titlul lecției: Animalele

Disciplina/activitatea: Matematică și explorarea mediului

Clasa: I/Nivelul de vârstă: Primar/7 -8 ani

Scopul lecției: Consolidarea cunoștințelor cu privire la aspecte importante din viața animalelor, utilizând aplicația SmartNotebook

Legătura cu curriculumul disciplinei: Contribuții la formarea următoarelor competențe generale din programa școlară pentru disciplina Matematică și Explorarea Mediului:

3. 1. Rezolvarea de probleme prin observarea unor regularități din mediul apropiat
3. 2. Manifestarea grijii pentru comportarea corectă în relație cu mediul natural
4. 1 Formularea rezultatelor unor observații, folosind câțiva termeni științifici, reprezentări prin desene și operatorii logici „și”, „sau”, „nu”
4. 2. Identificarea unor consecințe ale unor acțiuni, fenomene, procese simple
5. 1. Sortarea și clasificarea unor date din mediul apropiat pe baza a două criterii

Obiective operaționale:

- să-și exprime unele opinii (acord/dezacord) cu privire la anumite atitudini și comportamente observate în mediul înconjurător;
- să identifice propriile greșeli de comportament față de mediul înconjurător, făcând analogie cu unele comportamente inadecvate față de persoane din medii defavorizate;
- să facă diferite asocieri cu privire la viața animalelor (mediu de viață, hrănire, localizare, adăposturi, înmulțire, specie etc.)

Resurse metodologice, materiale:

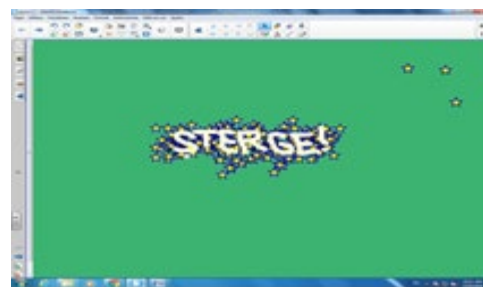
- conversația, explicația, exercițiul, jocul didactic
- metodele bazate pe utilizarea TIC, mijlocul didactic principal utilizat fiind tabla interactivă,
- materialul utilizat: fișierele SmartNotebook realizate -”Ne plac animalele”

Forme de organizare a activității: frontală, individuală, în perechi

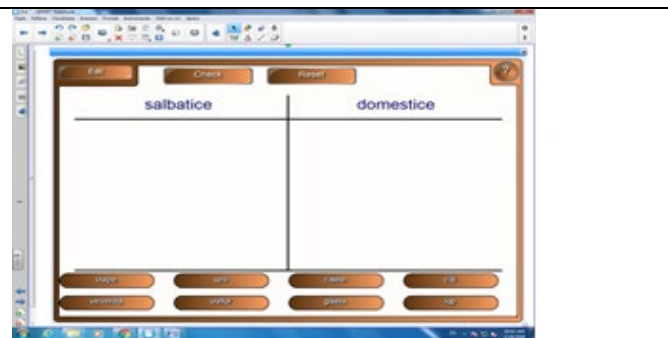
Descrierea activităților:

Evocarea

Profesorul lansează o provocare elevilor. Să descopere singuri titlul lecției. Utilizând “radierea”, elevii sterg cerneala scrisă de creionul aplicației SmartNotebook. Astfel, ei descoperă titlul lecției ”Animalele”. (fig. 1. Descoperă titlul lecției)

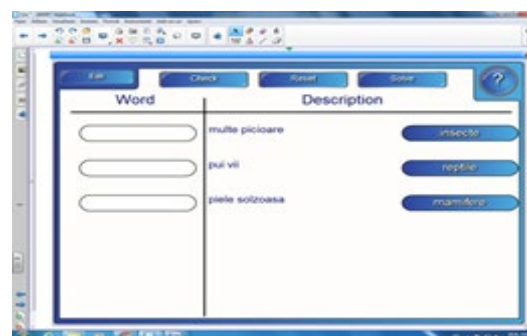

- Utilizând din Lesson Activity Toolkit – Activities -Category sort – Text, elevii trebuie să sorteze termenii pe două criterii: „Animale sălbatice” și ”Animale domestice”. (fig. 2 Sortare imagini).

Realizarea sensului

Se va parcurge conținutul din manual, se va rezolva o fișă de lucru, după care, cu ajutorul aplicației Keyword match, se realizează exercițiul “Citește și potrivește”, în vederea asocierii animalului cu descrierea sa. (fig. 3 . Citește și potrivește)

-Li se solicită elevilor organizați în perechi să insereze imagini aferente fiecărui mediu, unul cu ”Apă” și celălalt cu “Pământ”. (Fig. 4. Sortare imagini)

-Pentru a sublinia modul de înmulțire al animalelor, se alege aplicația Lesson – Activities – Pairs. Elevii vor descoperi puiul fiecărui animal, întorcând imaginile. (Fig. 5. Află perechea)

-Se va insista pe modul în care animalele își îngrijesc puii, cum funcționează instinctul de turmă/apărare/protejare, făcând analogie cu unele comportamente umane inadecvate față de persoane defavorizate.

Reflecția

- În final, realizând o scurtă recapitulare a conținuturilor predate, li se solicită elevilor – organizați în perechi -să asocieze fiecare termen (animal) dat cu zona geografică unde trăiește, respectiv România sau alte țări, cu ajutorul aplicației Lesson – Activities – Vortex – Sort – Text.

(Fig. 6. Stabilește zona de răspândire)

IMBUNTĂȚIREA PROCESULUI DIDACTIC DIN ÎNVĂȚĂMANTULUI ROMÂNESC PRIN APLICAREA METODELOR MODERNE

MARICA DENISA
LICEUL TEHNOLOGIC „GOGA IONESCU”, TITU

Profesorul este conducătorul activității didactice care se desfășoară în vederea atingerii obiectivelor și competențelor, prevăzute în documentele școlare, el dă sens și finalitate competențelor implicate în procesul de învățământ (exemplul personal, informații, mijloace, variabile psihice, etc.). Cadrul didactic putem spune că se află pe locul doi în actualul context al școlii în care în centrul atenției trebuie să fie elevul. Acțiunile profesorului, adecvate și adaptate nevoilor grupului, ajută elevul să aplice, în diferite situații, ceea ce a învățat. De pregătirea, modul de predare, abilitățile, competențele profesorului de a crea pentru fiecare elev în parte, căi optime de învățare depinde succesul la clasă și implicit succesul la viitorul loc de muncă. Trebuie să se țină cont că elevii au capacități de învățare diferite, nu sunt doi elevi la fel și să se abordeze o strategie didactică care să țină cont de stilurile de învățare ale acestora (auditiv, vizual și practic). La fiecare oră este indicat să avem, pe lângă ce le prezentăm oral, o activitate practică (exemplu: fișă de lucru), o activitate vizuala (exemplu: prezentare powe point, diverse obiecte de inventar)

Actul de predare presupune: cunoașterea elevilor, vizualizarea din mai multe perspective a conținutului care urmează să-l transmitem, identificarea obiectivelor, delimitarea conținuturilor instruirii, accesibilitatea lor prin folosirea unei metode didactice adecvate și prin îmbinarea adecvată a mijloacelor de învățământ.

În actul predării elementul esențial, al strategiei didactice îl constituie metoda. Activitatea de predare-învățare presupune implicarea elevului în procesul instructiv-educativ prin folosirea metodelor.

Profesorul își alege metoda în funcție de personalitatea acestuia, conținutul de transmis și stilurile de învățare ale grupului în care lucrează. Alegerea metodei se realizează în funcție nivelul clasei, de obiectivele propuse, conținuturile pe care vrem să le transmitem și de modalitățile de integrare adecvată în strategia generală.

Folosirea unor metode moderne, interactive de predare va duce la creșterea calității procesului de predare -învățare -evaluare pentru că aceste metode sunt centrate pe elev și activitate, pun accent pe dezvoltarea gândirii, creativitate și inițiativă, formarea de aptitudini, deprinderi, încurajează participarea activă, creativă, iar autoritatea profesorului nu mai există, ea este înlocuită cu parteneriatul profesor -elev. O metodă moderna folosita de mine care ajută la îmbunătățirea procesului didactic este metoda "puzzle". Metoda constă în rezolvarea unei probleme/unui organizator grafic/unei diagrame prin alegerea unor poze/imagini colorate potrivite pentru realizarea sarcinii, dintr-o multitudine de poze/imagini. La final elevul va constitui un puzzle care va rezolva cerința.

Etapele metodei:

- conceperea puzzle -lui de către profesor;
- oferirea fișelor de lucru elevilor sau grupei de elevi (dacă lucrăm pe grupe);
- explicarea sarcinilor de către profesor;
- rezolvarea fișei de către elevi prin alegerea și lipirea pozelor/imaginilor corespunzătoare sarcinilor

de lucru;

- prezentarea fișei și concluzionarea activității.

Avantajele metodei:

- implicarea întregii clase;
- implicare activă;
- poate fi folosită la evaluarea unei unități de conținut, dar și pe parcursul predării, făcându-se apel la cunoștințele dobândite de elevi;
- este ușor de conceput;
- activitatea nu durează mult;
- elevii rețin mai ușor datorită folosiri imaginilor;
- poate fi asociată cu alte metode (de exemplu: metoda „turul galeriei” la lecția de recapitulare).

În urma aplicării acestei metode la clasă am observat că elevii sunt încantați și și totodată ajută la înțelegerea și dobândirea mai ușoară a informației. Metodele moderne sunt apreciate și de mine ca profesor, văzând implicarea elevilor, mulțumirea acestora și rezultatele obținute.

În urma aplicării metodelor moderne am identificat următoarele avantaje ale metodelor moderne:

- mobilizează elevii, îi antrenează într-o participare autentică și responsabilă;
- asigură un transfer corect de informații;
- stimulează gândirea, imaginația, creativitatea;
- dezvoltă abilitățile de comunicare;
- alcătuiesc alternative interesante de evaluare/autoevaluare/interevaluare;
- cultivă valori și atitudini;
- valorifică ceea ce elevii știu deja.

Cred că nu învățarea în sine reprezintă un proces dificil, ci modalitatea de a deprinde învățarea. Pentru a-i asigura eficientizarea trebuie ca elevul să fie conștientizat asupra scopului real al învățării. Trebuie să îi învățăm să coreleze noțiuni, termeni, concepte, să facem o legătură între discipline.

Pentru a evita superficialitate și teoretizare elevii trebuie conduși de la bun început spre o educație holistică, îndrumați să găsească calea învățării eficiente și totalitate.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

PROF. MARICHICI RAMONA

„Educație fără frontiere!”, un titlu interesant care mă duce cu gândul la faptul că educația nu are granițe, nu are limite.

A fi educat înseamnă a te comporta civilizată, a-ți forma deprinderi și competențe necesare vieții. Nu contează ce religie ai, ce culoare a pielii ai, din ce țară provii, ce sex ai. Nu contează decât să lupți și să nu renunți la acest mare, dar, EDUCAȚIA. Un om fără educație este un om fără valoare, și nu spun asta pentru a jigni pe cineva ci, pentru a evidenția importanța acestui proces complex. Toți copiii au dreptul la educație. Nimeni și nimic nu le poate lua acest drept. Sunt din păcate copii orfani, abandonati sau proveniți din familii dezorganizate, pe care nu îi sprijină nimeni. Sunt și norocoși care, întâlnesc oamenii potriviți care le sunt adevărați deschizători de drumuri.

Educația începe încă de acasă, de când te naști, când părinții iubitori și grijulii te învață să mănânci, să stai pe oliță, să mergi, să vorbești, să te speli etc. Se continuă la grădiniță. Un loc primitiv, plin de jucării, unde prin joc fără să-ți dai seama înveți așa de multe lucruri. Apoi urmează școala. Un castel mare cu mai multe etaje, care cu cât îl urci mai sus, devii un om tot mai minunat.

Relația familie-școală este foarte importantă. Familia este fundația pe care școala zidește viitorul adult. O legătură strânsă între cele două poate ajuta ca parcursul școlar să fie mai ușor. Dascălul este cel care șlefuieste mintea, care o modelează, este regizorul întregului act educațional. Elevul este actorul principal al spectacolului. Doar prin măiestria dascălului, fiecare copil poate primi rolul care i se potrivește.

Învățământul românesc din păcate nu reușește să dezvolte încrederea copilului în el, în propriile puteri. Nu-l învață să fie independent și curajos. El se concentrează mai mult pe asimilarea de cunoștințe care îi vor fi sau nu de folos elevului mai târziu. Volumul mare de informații îl face pe elev să nu simtă nicio atracție pentru școală.

Am în clasa mea un elev venit din Spania. Pot spune că este elevul pe care fiecare cadru didactic și l-ar dori în clasă. Isteț, atent, dezinvolt, curios, încrezător în ceea ce știe și poate. Cred că este așa pentru că sistemul de învățământ din Spania asta formează.

Parteneriatele internaționale sunt foarte importante. Prin vizitele care se organizează în cadrul parteneriatului, elevii și profesorii pot cunoaște și înțelege în mod direct modul de abordare al disciplinelor. Pot vedea cum este aranjat mobilierul, cum arată sălile de clasă, sălile de sport, laboratoarele și cu modelele întipărite pot transforma spațiile lor de învățare.

Cunoașterea altor oameni, a mentalităților deschise ale acestora se poate realiza și prin parteneriatele dintre școlile din mediul rural și mediul urban din țara noastră sau școli din aceleași medii. Elevii având posibilitatea să cunoască colegi noi, să interacționeze cu ei, se pot compara, își pot da seama dacă sunt la nivelul corespunzător vârstei.

Sunt tot mai multe cadre didactice care au început să abordeze într-un mod diferit învățarea, ceea ce după părerea mea este un lucru bun. Dacă tot mai multe cadre didactice se vor perfecționa și vor dori să iese din zona de confort abordând altfel programa care este „Biblia”, lor, atunci vom putea discuta despre un învățământ care se îndreaptă într-o direcție corectă.

METODE DE ÎNVĂȚĂMÂNT

PROFESOR: MARIN ANGELICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 SLOBOZIA, JUDEȚUL GIURGIU

Metodele de învățământ reprezintă acele căi prin care elevii ajung, în procesul de învățământ, sub coordonarea educatorilor, la dobândirea de cunoștințe, deprinderi, la dezvoltarea capacităților intelectuale și la valorificarea aptitudinilor specifice.

Eficiența actului pedagogic este condiționată de alegerea corectă a metodelor de către cadrul didactic. Există o multitudine de metode didactice, iar profesorul trebuie să le aleagă pe cele care îl ajută să își realizeze obiectivele pedagogice preconizate. Se recomandă îmbinarea metodelor didactice în funcție de activitatea de predare și învățare.

Metodele de învățământ se clasifică după următoarele criterii:

- După criteriul istoric: tradiționale și moderne;
- După gradul de aplicabilitate: generale și particulare;
- După criteriul suportului purtător de informații: verbale, intuitive și bazate pe acțiuni;
- După gradul de activizare a elevilor: pasive și active;
- După funcția fundamentală: de predare-învățare, de consolidare și de evaluare;
- După strategia de învățare: algoritmice și euristice;
- După organizarea activității didactice: de activitate individuală, de activitate în perechi, în echipe sau microgrupuri, în grupuri mari sau de învățare frontală;
- După tipul de învățare: metode ale învățării prin receptare, prin descoperire, prin acțiune, prin creație.

Deși folosirea metodelor tradiționale predomină în sistemul de învățământ românesc, se insistă pe îmbinarea acestor metode cu cele moderne în vederea unei bune consolidări a cunoștințelor însușite de către elevi. Printre cele mai folosite metode tradiționale se numără conversația euristică, explicația, demonstrația, exercițiul, observarea și lucrul cu manualul.

Metodele activ-participative folosite în procesul de învățământ sunt variate: problematizarea, brainstormingul, jocul de rol, instruirea programată etc.

În desfășurarea celor două activități didactice voi folosi următoarele metode de învățământ: conversația euristică, explicația, demonstrația, exercițiul, lucrul cu manualul, brainstormingul, problematizarea și metoda pălăriilor gânditoare.

Conversația este o metodă tradițională care constă în valorificarea didactică a întrebărilor și a răspunsurilor, având o contribuție preponderentă în studierea literaturii române.

Conversația poate fi *euristică și catehetică*. Conversația *euristică* trezește interesul elevilor, fiind folosită în predarea și învățarea de cunoștințe noi sau în cadrul lecțiilor de formare a deprinderilor, iar conversația *catihetică* este utilizată în verificarea modului în care elevii și-au însușit anumite cunoștințe.

Conversația euristică reprezintă acea formă a conversației care urmărește descoperirea de noi adevăruri de către elevi, și nu transmiterea de noi cunoștințe acestora. Astfel, elevul identifică noi adevăruri printr-un efort de căutare propriu, pe baza valorificării propriei experiențe de cunoaștere. Dialogul dintre profesor și elev urmărește ca prin întrebări bine concepute să conducă din aproape în aproape la aflarea adevărului. Elevii sunt determinați să facă propriile incursiuni în universul cunoașterii, și să-și valorifice fondul cognitiv anterior. Aceste legături între informațiile noi și cele existente contribuie la descoperirea de noi cunoștințe. Prin formularea unor întrebări nuanțate, profesorul reușește să trezească elevilor curiozitatea, să îi provoace la noi căutări, să încurajeze anticipația, dar și enunțarea de ipoteze, să faciliteze deciziile.

Metoda devine eficientă în funcție de caracterul întrebărilor utilizate. Este de preferat folosirea întrebărilor deschise, problematizante și cele globale care solicită gândirea, care lasă mai multă libertate de căutare, de cercetare, de învățare prin descoperire.

Profesorul nu trebuie să dețină monopolul dialogului ci și elevii trebuie să fie încurajați și familiarizați cu întreținerea conversațiilor utile cu profesorii și cu colegii de clasă, discuția devenind un mijloc de valorizare a propriilor opinii.

Exercițiul reprezintă o metodă tradițională care se menține în centrul atenției cadrelor didactice datorită caracterului algoritmic ce constă în cunoașterea și respectarea strictă a unor pași. Metoda debutează cu o demonstrație -model a achiziției de realizat, fiind urmată de repetarea conștientă a activității, în vederea formării de priceperi și deprinderi. Printre avantajele exercițiului se numără: sporirea capacității operatorii a noțiunilor teoretice și practice, oferind posibilități de transfer, dezvoltarea unor capacități și aptitudini intelectuale și fizice, a unor calități morale, a unor trăsături de caracter.

Lucrul cu manualul este o metodă didactică folosită în toate tipurile de lecții, punând bazele atoinstruirii și educației permanente. Prin intermediul acestei metode cititorul se transpune în universul ficțional al textului, fiind proiectat într-o rețea intertextuală.

Lectura și studiul pe baza lecturii reprezintă un exercițiu cu numeroase valențe formativ-informative. Una dintre resursele de care dispun profesorul și elevul este manualul care poate oferi diverse modalități de abordare a noțiunilor de limbă, fiind un suport în explicarea sau expunerea unor situații date. Profesorul are misiunea de a-l iniția pe elev în utilizarea manualului, în valorificarea resurselor variate ale acestuia. Prin utilizarea manualului, elevul își formează anumite deprinderi: își ia notițe, face conspecte, extrage informații esențiale, diferențiază informațiile de bază de cele de detaliu, rezolvă exerciții, devine capabil să imagineze exerciții și probleme.

Problematizarea este una dintre cele mai utile metode didactice datorită potențialului euristic și activizator. Conceptul de situație-problemă care stă la baza metodei plasează elevul într-una dintre următoarele ipostaze: „a savantului pe drumul descoperirii, a inventatorului pe drumul invenției și a organizatorului pe drumul deciziei optime”. Prin trăirea concomitentă a unor realități de natură cognitivă și motivațională conduce la o situație contradictorie. Elevul se confruntă cu elemente noi, necunoscute, diferite de experiențele trecute și pornește spre descoperirea sau intuirea unor soluții noi. Profesorul nu le comunică elevilor cunoștințele ci îi pune în situația de a căuta informațiile necesare rezolvării situației problematice. După I. Cerghit, problematizarea presupune două faze:

-Faza extragerii problemei: profesorul creează probleme noi sau îi determină pe elevi să descopere singuri problemele.

-Faza rezolvării problemei: elevii definesc problema, îi descoperă principalele caracteristici și caută răspunsuri noi.

Procesul receptării operei literare este deseori dificil pentru elevi, iar utilizarea problematizării ca metodă didactică este necesară deoarece contribuie la formarea unor cititori avizați de literatură, capabili să recepteze și să emită judecăți de valoare asupra textului literar.

Brainstormingul este o metodă de dezbateri în grup care are ca obiectiv producerea de idei noi sau alegerea celei mai bune soluții pentru o problemă de rezolvat, prin participarea membrilor grupului.

Metoda se folosește mai ales la liceu, contribuind la formarea și dezvoltarea imaginației, a creativității, a relațiilor interpersonale, a personalității elevilor, oferindu-le acestora oportunitatea de a se exprima liber și spontan. Metoda, „asaltului de idei” urmărește emiterea unui număr cât mai mare de soluții în ceea ce privește modul de rezolvare a unei probleme, într-un grup condus de un moderator. Este amânată evaluarea soluțiilor cu scopul de a-i determina pe elevi să comunice fără constrângeri. Astfel, grupul de elevi este încurajat să emită spontan cât mai multe idei, plecând de la o idee dată, aprecierea critică a acestora favorizând gândirea critică.

Aplicarea metodei presupune respectarea următoarelor reguli:

1. Enunțarea problemei de către profesor sau elevi;

2. Etapa stimulării, de emitere a cât mai multor idei legate de soluționarea problemei puse în discuție.

Toți elevii, chiar și cei mai emotivi, sunt solicitați și încurajați să enunțe păreri referitoare la rezolvarea problemei puse în discuție.

3. Etapa de cercetare, în care se aplică în practică soluțiile imaginate de elevi, prin experiment cu valoare de cercetare.

4. Etapa evaluării soluțiilor, realizată după o anumită perioadă de timp, prin analiză critică. Soluțiile emise de elevi sunt comparate, ierarhizate și sunt selectate cele mai bune soluții pentru rezolvarea problemei.

Nu trebuie însă neglijate dezavantajele acestei metode:

-oferă soluții posibile, nu neapărat și valabile;

-tendința de superficialitate a unor elevi, care se integrează doar aparent în grup, ei fiind predispuși rolului de spectator;

-este solicitantă pentru anumiți participanți și pentru moderatori.

Pălăriile gânditoare reprezintă o metodă interactivă, de gândire critică, ce constă în interpretarea de roluri de către elevii care optează pentru una dintre cele șase pălării. Pălăriile, figurine de culori diferite, ilustrează modalități de interpretare diferite pe care elevii trebuie să le cunoască foarte bine și să își asume rolul sugerat de fiecare culoare:

1. Pălăria albă este neutră, oferind o privire obiectivă asupra subiectului pus în discuție. Aceasta reprezintă gândirea obiectivă și se limitează la prezentarea informațiilor despre faptele discutate.

2. Pălăria galbenă oferă o perspectivă pozitivă asupra situației, ilustrând gândirea optimistă. Sarcina elevilor este să se concentreze pe aspectele pozitive ale faptelor, explorând concret sugestiile primite.

3. Pălăria roșie oferă o perspectivă emoțională asupra evenimentelor discutate și semnifică gândirea afectivă. Elevii își expun sentimentele în raport cu cazul pus în discuție fără a le justifica.

4. Pălăria verde lansează idei noi și oferă o perspectivă productivă asupra subiectului, ilustrând gândirea creativă. Responsabilitatea elevilor este de a căuta și de a găsi soluții sau alternative la acestea.

5. Pălăria albastră deține controlul procesului de gândire și supraveghează la buna desfășurare a lucrurilor, reprezentând gândirea speculativă.

6. Pălăria neagră ilustrează o perspectivă sumbră și judecă faptele, semnificând gândirea critică.

Atunci când profesorul optează pentru o strategie didactică are în vedere procesul instruirii în ansamblul său și adoptă un traseu al instruirii la nivelul lecției. Opțiunea pentru utilizarea unei metode urmărește învățarea în termenii unor performanțe imediate la nivelul unei singure secvențe de instruire.

Învățământul modern urmărește educația centrată pe elev, pe creșterea caracterului aplicativ al cunoștințelor și al activităților, pe stimularea motivației elevilor pentru învățare. În acest sens, se recomandă ca metodele tradiționale de predare să fie îmbinate cu cele moderne, activ-participative, întrucât acestea sunt mai atractive pentru elevi și înlesnesc accesul la cunoaștere prin efort propriu, evitându-se învățarea mecanică a cunoștințelor.

Mergând pe ideea aceasta a învățământului modern, și a avantajelor metodelor activ-participative, am încercat să le aplic, fără a renunța la cele expositive, în special în cadrul lecțiilor în care operele literare nu le stârneau interesul elevilor.

UTILIZAREA NOILOR TEHNOLOGII ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

**PROF. MARIN AURA-FLORINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ “VASILE CRISTOFOREANU”, RÂMNICU SĂRAT**

A fi profesor în era digitală este o adevărată provocare, dar și o oportunitate de dezvoltare profesională, deoarece tehnologiile moderne fac parte din ce în ce mai mult din procesul educațional. Armonizarea noilor tehnologii și a metodelor tradiționale de predare au produs o schimbare de paradigmă cu implicații pentru cunoaștere în general și pentru învățare în special, dar și pentru dezvoltarea limbajului pedagogic, ceea ce a facilitat apariția unor strategii de predare din ce în ce mai inovatoare.

În contextul integrării tehnologiei în predare, procesul de predare/învățare a unei limbi străine trece prin schimbări semnificative. Profesorii, în calitate de formatori pentru generațiile prezente și viitoare, nu mai pot rămâne pasivi și „tradiționali” în abordarea lor, mai ales atunci când vine vorba de motivarea tinerilor să învețe una sau mai multe limbi. Tranziția de la pedagogia ascultării (discursivă) la pedagogia acțiunii (experimentală, activă) și apoi la pedagogia interactivă prin cooperare a determinat tranziția de la dobândirea de cunoștințe la dobândirea de competențe ca obiectiv al procesului educațional. Inovarea în domeniul TIC răspunde nevoilor educaționale. Din punctul de vedere al profesorului, există câștigul unei varietăți de materiale didactice, noi strategii care implică informații, colaborare, comunicare și eficacitate. Din perspectiva unui elev, inovarea în domeniul TIC aduce o mai mare motivație, autonomie în învățare, acces la informații, colaborare prin interactivitate.

Astăzi, este necesar să regândim pedagogia, pentru că nu putem transpune pedagogiile tradiționale în spațiul virtual. Acesta este motivul pentru care site-urile media franceze oferă chiar practici de predare, multe sarcini de învățare care ajută elevii să-și îmbunătățească abilitățile lingvistice în cele patru domenii de competență: înțelegerea mesajelor orale și scrise și producerea de mesaje orale și scrise. Mass-media furnizează materiale care declanșează activități, sarcini de lucru și activități de reflecție.

Selectarea documentelor-cadru este un pas important, deoarece introducerea unui document media în limba franceză, spre exemplu, nu este aleatorie. Profesorul alege documentul media corespunzător în urma unei analize pedagogice aprofundate: subiectul prezentat este de interes pentru elevi, este accesibil elevilor, documentul este destul de scurt, extractul, scos din contextul său are un sens, imaginile și peisajul sonor facilitează accesul la sens și, desigur, că este de bună calitate tehnică.

Utilizarea mass-media ca instrumente de predare permite profesorilor de limba franceză să combine metodele tradiționale și moderne, ceea ce crește dorința elevilor de a învăța. Mass-media este principalul furnizor de documente autentice, care promovează accesul la știri.

Mass-media reprezintă un sprijin pedagogic bogat pentru orele de limbă franceză. Știrile TV sunt un mediu ușor de accesat și foarte valoros. *7 Jours sur la planète*, produs de redacția TV5MONDE, oferă fișe didactice săptămânale, pornind de la alegerea documentelor (evenimente importante de știri, secvențe de patru până la șase evenimente), oferind exerciții interactive în limba franceză, concepute într-o manieră accesibilă și atrăgătoare pentru fiecare nivel în parte.

«Apprendre TV» este o nouă secțiune pedagogică multimedia, informativă și distractivă, care oferă activități interactive bazate pe documente autentice și actuale, complementare (cântece, articole de presă, fotografii, documente audio-vizuale) selectate pentru a atrage elevul. Exercițiile propuse ajută la dezvoltarea abilităților de înțelegere auditivă și facilitează achiziția sau revizuirea cunoștințelor lexicale și gramaticale. Exercițiile sunt grupate în colecții tematice: știri, artă, cultură francofonă, gastronomie, călătorii, cinema.

Utilizarea TIC în scopuri educaționale nu înseamnă că profesorul este înlocuit cu instrumente informatice și că ora de limbă străină devine o secvență de pagini/imagini derulate în fața elevilor. Introducerea treptată a TIC în educație oferă o altă dimensiune asupra noilor perspective ale educației, forțându-ne să regândim abordarea pedagogică, spre o pedagogie a cooperării, a interacțiunii.

Bibliografie:

1. Lector univ. dr. Cristina Prisecaru, Avantaje și dezavantaje ale utilizării IT&C în predarea limbilor străine
2. Elena Popa, Predarea și învățarea limbilor străine cu ajutorul mijloacelor informatice

ASISTENȚA SOCIALĂ A ELEVILOR CU CES-MODEL DE BUNE PRACTICI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SPECIAL INTEGRAT

**ASISTENT SOCIAL, MARIN DENISA FILOFTIA
C. S. E. I., SFÂNTA FILOFTEIA,, ȘTEFĂNEȘTI, JUD ARGEȘ**

Educația este o funcție vitală a societății contemporane deoarece prin educație societatea își perpetuează existența, transmțând din generație în generație tot ceea ce umanitatea a învățat despre ea însăși și despre realitate. Școala contemporană transmite tinerilor o cunoaștere acumulată de-a lungul secolelor, îi ajută să se adapteze la o realitate în continuă transformare și îi pregătește pentru un viitor imprevizibil.

Urmărind ca scop fundamental pregătirea tinerilor pentru integrarea în societate și dezvoltarea potențialului lor, școala trebuie să-i susțină pe tineri să se cunoască și să se accepte, să-și proiecteze idealuri, sa-i ajute să-și asume responsabilitatea pentru a se implica în dezvoltarea societății.

Asistența socială în școală urmărește să creeze condițiile necesare pentru ca elevii să găsească satisfacții practice sau intelectuale în procesul învățării și al formării propriilor competențe, autonomiei personale și sociale pentru integrarea eficientă în comunitate, să-și dezvolte abilitatea de a lua decizii și de a rezolva probleme, să-și dezvolte capacitatea de adaptare la schimbare și să fie pregătiți să-și asume responsabilitatea pentru propria conduită.

Educația integrată desemnează cuprinderea în învățământul de masă a copiilor educabili cu cerințe educative speciale, care învață să se dezvolte și să evolueze alături de copiii tipici, într-un sistem educativ unic, care le satisface tuturor (deficienți și nondeficienți) toate cerințele educative.

Integrarea școlară a copiilor cu deficiențe a generat o creștere a nevoii de servicii de asistență socială în școală; asistenților sociali le revine misiunea să creeze condițiile optime pentru integrarea socială a copiilor cu deficiențe, susținând colaborarea părinților cu educatorii, identificând toate resursele necesare unei evoluții școlare bune, stimulând interacțiunile sociale ale elevului cu deficiențe cu ceilalți membri ai comunității școlare.

Ca asistent social în cadrul Centrului Școlar de Educație Incluzivă,,Sfânta Filofteia,, îndeplinesc patru funcții de bază, atât pentru elevii cu CES din cadrul școlii cât și pentru elevii cu CES monitorizați în unitățile școlare inclusive, astfel:

- pregătesc istoricul social al elevilor;
- realizez activități de consiliere, individuală sau de grup, cu elevii și părinții lor;
- susțin adaptarea școlară a elevilor cu CES, atât la școală cât și în comunitate;
- identific resursele școlii sau/și ale comunității, necesare în realizarea obiectivelor educației școlare.

Activitatea de asistență socială o desfășor conform celor cinci dimensiuni ale profesiei :

- a) furnizarea de servicii pentru elevi și familiile lor;
- b) furnizarea de servicii pentru personalul educativ al școlii;
- c) furnizarea de servicii pentru personalul noneducativ al școlii;
- d) furnizarea de servicii pentru comunitate;
- e) realizarea unor sarcini administrative și profesionale specifice.

Servicii oferite elevului și familiei:

-Identificarea precoce a elevilor cu risc de inadaptare socială/insucces școlar, a cauzelor inadapării școlare, din observațiile familiei, a cadrelor didactice de la clasă, membrii comunității.

-Consilierea elevilor și părinților prin oferirea de informații, sfaturi, sugestii, îndrumare, pentru a-și propune anumite obiective și a le realiza, pentru a-și cunoaște mai bine abilitățile și trebuințele, interesele și prioritățile.

-Crearea unor rețele de socializare și stimularea participării elevului la ethos-w/școlii prin stimularea oportunității dezvoltării relațiilor sociale informale dintre ei oferind multe alternative de exprimare, valorizare și acces la status. Elevii cu CES sunt încurajați să-și asume responsabilități, să experimenteze cât mai multe roluri în perioada școlarității.

Rețelele de socialitate pot fi create atât în interiorul școlii, cât și în afara ei. Ofer informații despre resursele existente în comunitate -cluburi sportive, asociații culturale, civice, umanitare, de protecție a mediului -și încurajez implicarea elevilor în parteneriate educaționale diverse.

Servicii oferite de asistentul social scolar personalului educativ, ca membru în echipa multidisciplinară

-Furnizarea de informații despre situația socială a elevului(pentru a înțelege conduita elevului în clasă; a înțelege interesele și pasiunile elevului, idealul său profesional; a folosi parinții ca resursă de învățare, a aprecia corect nivelul responsabilității elevului în cazul eșecului școlar), situația medical, școlară anterioară.

-Centrul de mediere a conflictelor(strângerea informațiilor despre părțile prinse în conflict, identificarea sursei acestuia, identificarea variantelor de rezolvare, analiza avantajelor și dezavantajelor fiecărei variante și selectarea-aplicarea variantei celei mai convenabile pentru ambele părți)

Servicii pentru comunitate oferite de asistența socială din școală. Școala și comunitatea formează un ecosistem, astfel problemele școlii nu pot fi tratate separat de problemele comunității. Am avut în vedere relația complexă școală – comunitate, coordonări între funcțiile școlii și dinamica unor institutii ale societatii; coordonarea școală – piața muncii (eficiența pregătirii școlare din perspectiva integrării active pe piața muncii a absolvenților), coordonarea școală -sistemul juridic și coordonarea școală -familie .

Caracterul terapeutic al activității asistentului social din școală servește astfel comunității, întrucât școala furnizează acestuia absolvenți echilibrati, competenți, sanatosi, cu capacitate de adaptare la schimbările din lumea în care trăiesc.

Programele educative destinate prevenirii alcoolismului, consumului de droguri, conduitelor violente etc., realizate în școală, și-au demonstrat eficiența în timp (vezi Faure, E., 1974). Școala are puterea de a influența în bine conduitele elevilor, chiar dacă aceștia vin în contact cu modele deviate de conduită din afara școlii. Asistența socială din școală poate acționa decisiv în acest sens, coordonând eforturile întregului personal educativ și recompensând modelele de conduită dezirabile social.

Implicarea elevilor în activități de voluntariat în favoarea persoanelor aflate în nevoie(elevilor le dezvoltă deprinderile de întrajutorare, cooperare, atitudinea de solidaritate, emoțiile și sentimentele altruiste iar beneficiarilor acestor servicii le sunt satisfacute o serie de trebuințe, ceea ce contribuie la creșterea calității vietii lor.

Sarcinile administrative și profesionale specifice ale asistentului social din școală. Asistentul social scolar face parte din Comisii lucrative(SCIM, ROFUIP, ROI, Etică, C. A., CIEC) calitate din care rezultă sarcinile sale administrative: contribuie la elaborarea politicii școlare, gestionează relațiile din interiorul școlii, dar și relațiile școală -comunitate, mobilizează și gestionează resursele necesare realizării programului educativ, sesizează oportunitățile de dezvoltare a serviciilor oferite de școală.

Asistența socială în școală reprezintă o profesie provocantă, intrinsec recompensantă; satisfacția de a modela personalitatea elevilor, de a-i ajuta să-și descopere identitatea socială și vocația, încrederea acordată -încredere care se câștigă în timp -sunt principalele provocări ale acestei activități.

Bibliografie selectivă

- Coasan, A.; Vasilescu, A., *Adaptarea scolara*, Editura Didactica si Enciclopedica, Bucuresti, 1988.
Costin, L. B., „School Social Work', in Minahan, A. (ed. in chief), *Encyclopedia of Social*
Faure, E., *A invata sa fii*, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1974. Festinger, L., *Social Pressures in Informai Groups. A Study of Human Factors in Housing*,
Ionescu, I., *Sociologia scolii*, Editura Polirom, Iasi, 1997.
Momanu, M., „Aspecte conflictuale ale situatiei pedagogice', in Stoica, Constantin A.; Neculau, A. (coord.), *Psihologia rezolvarii conflictului*, Editura Polirom, Iasi, 1998, pp. 213-223.

EDUCAȚIA ÎN COREEA DE SUD

PROF. MARIN VIOLETA MARILENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIHAI VITEAZUL FETEȘTI, IALOMIȚA

Coreea de Sud se poate mândri cu unul dintre cele mai bune sisteme de educație din lume. Poate părea surprinzătoare afirmația, însă e adevărată și poate fi dovedită prin tot ceea ce această țară produce acum, mai ales în domenii de înaltă tehnologie. Este de ajuns să vă dau, ca exemplu, doar câteva nume de companii sud-coreene care sunt printre cele mai mari din lume și sunt cunoscute pe tot globul: Samsung, LG, Hyundai, Kia Motors, Daewoo etc.

Această țară din Asia nu are resurse minerale importante, deși relieful preponderent de câmpie permite existența unei agriculturi performante. Și faptul că țara ocupă partea sudică a Peninsulei Coreea poate fi un avantaj prin accesul facil la mare și la bogățiile ei, precum și accesul la această imensă rută de transport numită Oceanul Planetar. Însă cea mai mare bogăție a Coreei de Sud o reprezintă oamenii.

Coreea a ieșit distrusă din cel de-al doilea război mondial. Japonezii o ocupaseră, iar după război peninsula a fost separată în două (1948): comuniștii (URSS și China) ocupaseră nordul, iar Americanii cu aliații lor sudul.

Între 1950 și 1953 a avut loc un război sângeros în urma căruia țara a rămas divizată în două: Coreea de Nord (comunistă) este acum una dintre cele mai sărace țări din lume, condusă de regimuri opresive, în timp ce Coreea de Sud (capitalistă) este una dintre cele mai dezvoltate țări din lume.

De ce am făcut o scurtă incursiune în istoria mai recentă a Coreei? Pentru că din acei ani de după război datează bazele sistemului lor de educație. Atunci conducătorii țării și-au pus problema ce vor face în viitor?

Au ales în primul rând *filozofia educației*, înainte de a construi *sistemul educational*, bazându-se pe democrație. De mici copiii învață ce înseamnă să trăiești într-o țară democratică și să iei parte la viața grupului din care faci parte, dar respectând deciziile luate democratic.

O altă caracteristică pe care am remarcat-o la sistemul educațional din Coreea de Sud este *orientarea către știință*. Disciplinelor științifice li se acordă pe fiecare palier o importanță deosebită. Dacă vreți să o spunem direct, fără menajamente, la întrebarea poezie sau inginerie, coreenii au răspuns fără echivoc inginerie. Testele au dovedit că elevii și studenții lor sunt printre cei mai buni în lume la matematică și disciplinele tehnice.

Sistemul de învățământ din Coreea de Sud este **mixt**, adică **și de stat**, dar **și privat**. Toate școlile, de stat sau private, primesc bani de la guvern, dar cele de stat primesc mai mult, așa cum e și firesc, deoarece cele private se mai finanțează și din taxe pe care le plătesc părinții elevilor (studenților). Fiecare elev sud-coreean visează să ajungă inginer la Samsung și de aceea se pregătește asiduu din grădiniță chiar.

Structura școlară:

De la 0 la 3 ani este creșa, apoi de la 3 la 6 ani grădinița. Urmează clasele de la 1 la 6 care țin de școala primară. Deci clasa a VI-a este ultima din școala primară. Clasele a VII-a, a VIII-a și a IX-a sunt din școala medie (sau școala secundară), iar clasele a X-a, a XI-a și a XII-a sunt de liceu. Școala terțiară (după primară și secundară desigur) înseamnă colegii sau facultăți (universitate).

Învățământul sud-coreean este foarte orientat către descoperirea talentelor native ale elevilor. Examenele sunt foarte dure deoarece concurența este foarte mare și elevii foarte buni. Criticii sistemului sud-coreean de învățământ se leagă de rata destul de îngrijorătoare a sinuciderilor printre elevii cu vârste între 10 și 19 ani, punând asta pe seama examenelor.

În ceea ce-i privește pe *profesori*, ei au luptat mult în decursul anilor pentru drepturile lor. Salariile lor sunt foarte bune, dar nu printre cele mai mari în comparație cu alte state. Profesorii sunt considerați funcționari publici și nu au dreptul să facă grevă, chiar dacă în trecut au avut chiar și confruntări violente cu forțele de ordine (prin anii 90). În orice caz, statutul lor social este foarte ridicat, fiind foarte respectați în societate, fapt ce provine chiar din vechime, din Coreea antică, unde profesorii aveau oricând „intrare” și „ascultare” la rege.

Și *elevii* au un statut social ridicat, fiind respectați în societate, ca fiind viitorul țării. Când au loc probele orale la limba coreeană și la engleză la examenele naționale (bacalaureat) până și zborul avioanelor

este suspendat, ca să nu deranjeze cu zgomotul lor. Șoferii de taxi consideră o onoare să ducă repede și pe gratis câte un elev care întârzie la examen, considerând asta o datorie față de țară.

Coreea de Sud este una din țările care au făcut din educație o adevărată obsesie națională, care a ajuns să fie numită „*febra educației*”. Dintre țările OECD (*Organizația de Cooperare și Dezvoltare Economică*) în domeniul alfabetizării în citire, matematică și științe, are un scor mediu al elevilor de aproximativ 519, comparativ cu media OCDE de 493, situându-l pe locul nouă în lume. Țara are una dintre forțele de muncă cu cea mai mare educație din lume dintre țările OECD.

Învățământul superior este o problemă copleșitor de gravă în societatea sud-coreeană, unde este privită ca una dintre pietrele de temelie fundamentale ale vieții sud-coreene. Educația este considerată o prioritate ridicată pentru familiile sud-coreene, deoarece succesul în educație este necesar pentru îmbunătățirea poziției socio-economice în societatea sud-coreeană. Succesul academic este adesea o sursă de mândrie pentru familii și în societatea sud-coreeană în general. Sud-coreenii consideră educația ca principalul motor al mobilității sociale pentru ei și familia lor ca o poartă către clasa de mijloc sud-coreeană. Absolvirea unei universități de top este ultimul marker de prestigiu, statut socio-economic ridicat, perspective promițătoare de căsătorie și o carieră prestigioasă și respectabilă a gulerului alb.

Viața medie a unui copil sud-coreean se învârtă în jurul educației, deoarece presiunea pentru a reuși din punct de vedere academic este adânc înrădăcinată în copiii sud-coreeni încă de la o vârstă fragedă. Studenții sud-coreeni se confruntă cu o presiune imensă pentru a reuși din punct de vedere academic de la părinți, profesori, colegi și societate. Acest lucru este în mare parte rezultatul unei societăți care a acordat multă vreme o mare importanță învățământului superior, deoarece cei cărora le lipsește educația universitară formală se confruntă adesea cu prejudecăți sociale, precum și cu consecințe semnificative pe tot parcursul vieții, cum ar fi un statut socio-economic stagnant și mai scăzut, diminuând perspectivele de căsătorie, precum și posibilitățile de a asigura un respectabil guler alb și o carieră profesională.

În 2016, țara și-a cheltuit 5, 4% din PIB pentru toate nivelurile de educație -cu aproximativ 0, 4 puncte procentuale peste media OCDE. O investiție puternică în educație, un impuls militant spre succes, precum și pasiunea pentru excelență au ajutat țara săracă în resurse să-și dezvolte rapid economia în ultimii 60 de ani de la efectele Războiului Coreean.

BIBLIOGRAFIE:

* Lee, Sungho H. „Profesiunea academică în Coreea”. *Profesia academică internațională: Portrete din paisprezece țări* (1996): 97-148

* Lee, Jeong-Kyu. *Învățământul superior în Coreea: Perspectivele globalizării și fericirii* (2012). ISBN 978-89-268-3670-5

* Yang, Eunjoo, Sang Min Lee și Sung-Sik Ahn. „Centre de carieră în învățământul superior din Coreea de Sud: trecut, prezent și viitor.” *Jurnalul asiatic de consiliere* 19, nr. 1 (2012): 2-53

* Kuhn, Anthony. „Școala coreeană pregătește studenții pentru Liga Ivy”. Luând în considerare toate lucrurile, 2 iulie 2009

* Diagrama sistemului educațional coreean, OECD -Utilizarea clasificării ISCED din 1997 a programelor și vârstelor tipice

* https://wikicro.icu/wiki/Education_in_South_Korea#School_grades

* <https://drumulvietii.com/invatamantul-pe-glob-1-educatia-in-coreea-de-sud/>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ÎN ROMÂNIA

**PROF. MARINCAȘ CARMEN
GRĂDINIȚA CU P. N NR. 4 ZALĂU**

Învățământul preșcolar reprezintă prima treaptă de pregătire în educația formală și pentru educația formală. Educația copilului începe încă de la naștere. Această educație este continuată, de educația timpurie din instituțiile de învățământ.

Educația preșcolară este unul din elementele esențiale ale educației individului uman. În procesul educației preșcolare, un rol esențial îi revine sistemului preșcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educațional.

În condițiile actuale se amplifică importanța educației preșcolare, determinată pe de o parte de părinții suprasolicitați profesional, o parte din ei plecați peste hotare, sau situația celor din familii vulnerabile, iar pe de altă parte, cerințele ciclului primar de studii presupun deja anumite cunoștințe și abilități pe care copiii trebuie să le posedă.

De remarcat este faptul că educația, în faza de început, în cadrul instituțiilor preșcolare și școlare este în mare parte o responsabilitate a statului (finanțare, monitorizare) și a părinților (acces, alegere, control); copilul nu poate decide singur să frecventeze sau nu o anumită instituție sau un anumit ciclu de studii, iar la fiecare etapă superioară de studii, copilul este în mare parte dependent de etapele anterioare, și, în acest context, educația preșcolară a devenit o etapă indispensabilă în procesul educațional.

Conform Curriculum-ului pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani putem stabili următoarele caracteristici ale învățământului preșcolar:

- asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța;
- accentuează unicitatea copilului și consideră că abordarea lui trebuie să fie holistică (comprehensivă din toate punctele de vedere ale dezvoltării sale);
- solicită în mod fundamental ca la vârstele mici să avem o abordare pluridisciplinară (îngrijire, nutriție și educație în același timp);
- solicită ca activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional să devină adevărate ocazii de învățare situațională;
- pornește de la premisa că părintele nu poate lipsi din acest cerc educațional, el fiind partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie-grădiniță-comunitate devine hotărâtoare.

Bazele capacității de a învăța pe tot parcursul vieții se formează în primii ani ai copilăriei. Învățarea este un proces gradual, iar construirea unor premise puternice în copilăria mică

reprezintă o condiție prealabilă pentru dezvoltarea competențelor și pentru succesul educațional de la nivelurile superioare fiind, în egală măsură, esențială pentru sănătatea și pentru starea de bine a copiilor.

În acest context, finalitățile educației timpurii vizează o serie de aspecte, care se constituie în premise ale competențelor -cheie formate, dezvoltate și diversificate, pe traseul școlarizării ulterioare:

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia;
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi;
- Încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare;

-Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive;

-Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare la intrarea în școală și pe tot parcursul vieții.

Ca și concluzie, putem spune că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare

Bibliografie:

1. Curriculum pentru educația timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani (2008, 2019). București: Ministerul Educației, Cercetării Și Tineretului;
2. Dragu, A. & Cristea, C (2003). Psihologie și pedagogie școlară. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Constanța: Ovidius University Press;
3. Șchiopu, U. & Verza, E. (1981). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

VALORI ALE EDUCAȚIEI INCLUZIVE: TOLERANȚĂ, RESPECT, ACCEPTARE, SOLIDARITATE

**PROF. ÎNV. PREȘC. MARINESCU ALEXANDRA MĂDĂLINA
GRĂDINIȚA CŪ PROGRAM PRELUNGIT NR. 18 BUZĂU**

Educația incluzivă a devenit o temă de actualitate în școala și în societatea românească. Aceasta promovează atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raportului „eu-celălalt”, de recunoaștere și de respectare a diferențelor cognitive, fizice, afective, comportamentale etc. prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni. Educația incluzivă presupune un demers în spiritul înțelegerii și acceptării diferențelor dintre persoane.

Școala este principalul spațiu al învățării și al valorificării diversității. Astfel că, școala trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor morale (solidaritate, respect, acceptare, toleranță etc.).

În școală este necesară combaterea stereotipurilor și prejudecăților acordate greșit, specifice majorității și întărirea încrederii în sine a minorității.

În acord cu problematica educației incluzive, cadrele didactice trebuie să promoveze dialogul intercultural și respectul pentru diversitate. Chiar din primele zile ale integrării copilului cu cerințe educaționale speciale în școala de masă, învățătorul/educatorul trebuie să-l stimuleze să se simtă alături de colegi ca într-o familie, indiferent de dizabilitățile pe care le are, să participe la fiecare activitate, să comunice cu ceilalți elevi și invers, ceilalți elevi să-și dorească să-l ajute, să-și depășească condiția etc. Prin toate demersurile școlare și extrașcolare specifice învățământului de masă, elevul cu cerințe educaționale speciale își va dezvolta anumite abilități necesare introducerii în societate. Toți elevii de la clasă trebuie îndrumați să-și formeze deprinderi de comunicare, de luare a deciziilor în cadrul grupului în mod democratic, de întraajutorare, de acceptare a diversității, de discriminare pozitivă și nu negativă așa cum se obișnuiește. În acest fel, cadrul didactic va contura un mediu armonios, cald și prietenos, flexibil, în care persistă situațiile de cooperare cu colegii și nu de competiție. De asemenea, datorită unui astfel de mediu vom stimula toleranța, vom învăța elevii să se respecte unul pe altul, să se tolereze și să se comporte cu ceilalți în condiții de egalitate, de echitate, nu de superioritate.

Prin felul în care cadrul didactic de la clasă își selectează conținuturile, metodele, formele de organizare a activităților, prin felul în care dezvoltă lucrul pe echipe și pune accentul pe momentele de cooperare și de întraajutorare, elevii sunt ghidați să-și dezvolte un comportament tolerant, bazat pe respect, precum și pe o serie de valori specifice educației incluzive.

Educația pentru diversitate constituie una dintre condițiile principale pentru îmbunătățirea aspectelor relaționale din societate, precum și pentru îmbunătățirea raporturilor interumane. Prin diversitate, respectiv prin incluziune trebuie să se înțeleagă atât dreptul la egalitate, cât și dreptul de afirmare a propriei identități, căci persoanele cu cerințe speciale nu trebuie să fie obligate să se adapteze la mediul înconjurător, ci dimpotrivă, mediul înconjurător trebuie să vină în ajutorul acestora cu o serie de resurse (atât financiare, cât mai ales umane).

Educația incluzivă se referă la posibilitatea educării valorilor morale, afective, dar și cognitive pentru a lucra împreună în spiritul respectului reciproc și al solidarității.

În România, aproape în fiecare școală de masă există elevi cu cerințe educaționale speciale care încearcă să se integreze în colectiv, însă acest lucru nu poate fi realizat fără ajutorul cadrelor didactice.

Într-un asemenea univers educațional complex se impune restructurarea atitudinilor față de valorile fiecăruia; față de abilitățile și de posibilitățile fiecărui elev; se impune și o mai mare atenție la limbajul pedagogic utilizat, căci profesorul de la clasă reprezintă un model pentru ceilalți elevi, aceștia urmându-i comportamentul; la folosirea strategiilor didactice integrate etc.

Considerăm că educația incluzivă trebuie înțeleasă și abordată ca o alternativă pedagogică capabilă să ofere modalități apte de a ne învăța să trăim împreună, în diferență, centrându-ne pe valorile de respect și pe prețuirea empatiei, solidarității, toleranței active. Alteritatea trebuie să ocupe un loc de vârf în sistemul educațional, trebuie recunoscută, acceptată, prețuită, valorificată, promovată, în direcția construirii unei societăți deschise, prietenoase, axate într-adevăr pe valorile unui sistem democratic, dar și incluziv.

Din punct de vedere educațional, este foarte important să înțelegem faptul că integrarea unui copil cu cerințe educaționale speciale presupune o adaptare a conținuturilor, a competențelor, a finalităților propuse de programele școlare. În aceste cazuri, procesul instructiv-educativ trebuie organizat cu ajutorul unor activități de învățare individualizate, personalizate, adaptate la nevoile elevilor cu cerințe educaționale speciale, dar în același timp plăcute și atractive, care să asigure o dezvoltare a motivațiilor cognitive și afective ale copilului, crearea unei imagini pozitive despre sine, achiziționarea unor valori morale de către toți elevii și crearea bazelor unui mediu tolerant.

Cu alte cuvinte, această alternativă pedagogică propusă de educația incluzivă realizează și transformă diferențele cognitive, afective, comportamentale, fizice etc. într-un avantaj, într-o potențială sursă de îmbogățire pentru fiecare elev, și nu într-un handicap care trebuie ascuns și care generează discriminare, excludere, marginalizare, complexe și multe altele.

Sentimentul care trebuie să antreneze incluziunea unui elev cu cerințe educaționale speciale este unul de prietenie, deschidere, cooperare și nu unul de selecționare, ierarhizare, segregare și respingere.

Este cert faptul că vor fi mereu diferențe între elevii cu o dezvoltare tipică și cei cu cerințe educaționale speciale, însă aceste diferențe nu trebuie să fie respinse, nu trebuie să fie văzute ca fiind greșite și inferioare. Astfel de situații negative pot fi eliminate din sistemul educațional cu ajutorul cadrelor didactice dornice să promoveze valorile incluzive.

În literatura de specialitate există o serie de strategii menite să ajute profesorii din învățământul general să construiască un mediu benefic dezvoltării copiilor cu cerințe educaționale speciale: promovarea unei atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a diferențelor dintre persoane; recunoașterea și respectarea diferențelor dintre elevi prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni; promovarea unei politici școlare care să favorizeze egalizarea șanselor în educație; demararea unor strategii de valorificare a diferențelor dintre elevi pentru a le transforma în resurse pedagogice; inițierea de demersuri pentru cunoașterea dizabilităților, precum și participarea la cursuri de formare continuă pe diverse teme de interes; prevenirea și respingerea oricărei forme de respingere, de marginalizare, de etichetare a elevilor cu cerințe educaționale speciale; realizarea unor activități bazate pe relații de cunoaștere și de bună înțelegere între elevi; lupta împotriva prejudecăților dintre elevi; activități desfășurate în parteneriat cu părinții și cu reprezentanții diferitelor instituții (consilieri, psihologi, profesori de sprijin, profesori itineranți etc.) și multe altele.

Deschiderea școlii și, implicit, a profesorilor, către valorile educației incluzive, ale pedagogiei diversității nu se poate solda decât cu efecte pozitive, benefice colectivului de elevi. Misiunea profesorilor este de a cultiva elevilor respectul pentru diversitate, toleranța, spiritul de solidaritate, de a le forma conduite și atitudini de tipul: deschiderea spre ceilalți, empatia; aptitudinea de a percepe ceea ce este diferit; acceptarea celui alt ca fiind unic, diferit; atitudinea favorabilă de a experimenta, de a cunoaște, de a relaționa; alungarea fricii față de altul; capacitatea de a pune în discuție egalitatea de șanse, respectiv de respectare a drepturilor omului; comportamente bazate pe echitate și nu pe relații de superioritate; aptitudinea de a combate conflictele; capacitatea de a recunoaște propriile posibilități, precum și posibilitățile celor din jur și oferirea de sprijin atunci când este necesar.

Respectul diversității și echitatea sunt, în opinia lui Batelaan, cele două dimensiuni majore ale educației pentru diversitate. Pentru a cultiva respectul pentru diversitate, cadrele didactice trebuie să utilizeze practici educaționale incluzive care promovează metodele și tehnicile personalizate și adaptate pentru fiecare elev în parte, să încurajeze învățarea prin cooperare, comunicarea între elevi și alte aspecte menționate anterior. Astfel, elevii își vor împărtăși propriile valori, vor învăța să empatizeze cu elevii cu cerințe educaționale speciale, să accepte persoane diferite de ei, să cunoască ce este aceea toleranță și respect pentru alteritate, pentru diversitate.

În ceea ce privește echitatea, miza majoră a axei echității este înțelegerea faptului că alte persoane nu dispun de aceleași abilități/capacități/posibilități și astfel au nevoie de mai mult ajutor din partea celorlalți pentru a crește, pentru a se dezvolta, pentru a se orienta în colectiv și în societate în general.

Trebuie menționat în acest capitol și faptul că unul din obiectivele generale ale noului program specific „*Drepturi fundamentale și cetățenie*” (Decizia 2007/252/CE a Consiliului) este acela de a promova dezvoltarea unei societăți bazate pe respectul drepturilor fundamentale, astfel cum sunt recunoscute la articolul 6 alineatul (2) din „*Tratatul privind Uniunea Europeană*”, inclusiv a drepturilor ce rezultă din cetățenia Uniunii.

Statele membre sunt principalii responsabili pentru educația și formarea cetățenilor lor și, ca parte a acestei responsabilități, ele sunt cele care decid asupra conținutului și furnizării acestora (Decizia 2007/252 a Consiliului din 19 aprilie 2007 de instituire pentru perioada 2007-2013 a programului specific „Drepturi fundamentale și cetățenie”, ca parte a programului general „Drepturi fundamentale și justiție”, JO L 110, 27. 4. 2007).

Programul de lucru general acceptat „*Educație și formare 2010*” solicită statelor membre să asigure însușirea de către toți a valorilor democratice și participarea democratică a tuturor, să sprijine cultivarea atitudinilor de respect față de ceilalți și să respingă orice formă de rasism sau prejudecată. Valori precum egalitate, toleranță și solidaritate sunt adânc înrădăcinate în Europa, în trecutul acesteia, în prezent și în procesul de construire a viitorului său. Astfel că, așa cum am observat, educația și formarea dețin un rol cheie în consolidarea acestor valori; mediile de învățare pot oferi oportunitățile și spațiile de dialog necesare pentru creșterea gradului de înțelegere și acceptare a diversității, pentru transmiterea de valori, pentru prevenirea comportamentelor rasiste și pentru promovarea toleranței (<https://www.europarl.europa.eu>).

În lucrarea „*Incluziunea socio-educatională a copiilor cu dizabilități în grădinița de copii*”, scrisă de Maria Vrânceanu, psiholog la Centrul Național pentru Educație Timpurie și Informare a Familiei, Chișinău, și Viorica Pelivan, masterantă în psihopedagogie și profesor metodist, întâlnim o serie de activități incluzive, ce pot fi folosite de timpuriu, care promovează respectul, toleranța, echitatea, solidaritatea, eliminând astfel fenomenul discriminării, segregării etc.

Aceste activități sunt: jocul de rol (îi centreză pe elvi în situații noi, tocmai pentru a-i ajuta să înțeleagă diferențele umane, să se adapteze, să accepte și să înțeleagă diversitatea umană. Interpretând rolurile unor personaje comune (în cazul de față, copii aflați în anumite situații, cu anumite dizabilități) sau mai puțin obișnuite, elevii vor înțelege mai bine propriul rol și rolul celor din jur și își vor putea dezvolta capacitățile de empatie, precum și afectivitatea. Jocul de rol evidențiază într-un mod benefic comportamentul corect sau incorect abordat de elev.); activități de informare (cadrele didactice pot oferi copiilor informații despre simțuri, despre corpul uman; pot utiliza prezentări educative speciale pentru a-i familiariza pe cei din grupă cu diversitatea oamenilor, în general; se pot citi povești despre diverse întâmplări, comportamente greșite față de copiii cu cerințe educaționale speciale; se poate propune copiilor crearea unor povestiri pe tema: „O faptă bună”, având ca subiect copiii cu dizabilități; se pot iniția, de asemenea, discuții despre emoții și sentimente etc.); exerciții axate strict pe formarea de valori (în cazul unor controverse cadrele didactice pot solicita copiilor conturarea unei opinii ferme care permite adoptarea de poziții extreme. Se prezintă, astfel, drept exemplu: „Eu nu mă joc cu copiii bolnavi și care se agit! Așa mi-a spus mama”. Pentru o astfel de afirmație autoarea propune următoarea activitate: Cadrul didactic le solicită copiilor să se așeze de-o parte și de alta a unei linii – cei care sunt de acord cu afirmația făcută de-o parte a liniei, cei care nu sunt de acord, de cealaltă parte a liniei. Fiecare subgrup format își va expune punctul de vedere. Pe parcurs, copiii își pot schimba grupul dacă se conving că afirmația lor a fost una eronată. Cei care rămân cu idei „extreme” sunt rugați să-și motiveze din nou disputa. După astfel de dezbateri deseori copiii își schimbă părerea din negativă în pozitivă.); poveștile/povestirile (cei mici au întotdeauna un erou preferat din basme. Astfel că, personajele din povești și basme pot fi prezentate ca adevărate modele demne de urmat și pot să dezvăluie copilului curajul, bunătatea, hărnicia, altruismul, prin opoziție cu trăsăturile negative respective.) (Maria Vrânceanu & Viorica Pelivan, 2011, pp. 64-67).

Prin prezentarea acestor activități se evidențiază faptul că valorile promovate de educația incluzivă nu necesită un efort extrem de mare spre a fi implementate în colectivul de elevi, ci din contră, cadrele didactice sunt deja familiarizate cu astfel de activități, acestea trebuind doar să le îndrepte spre problematica incluziunii.

În concluzie, cadrele didactice au un rol special în modelarea caracterului elevilor. Prin atitudinea lor morală precum și printr-o comunicare adecvată cu elevii, profesorii contribuie direct la formarea caracterului acestora.

EXEMPLU DE BUNĂ PRACTICĂ STUDIAREA PĂSĂRILOR PRIN OBSERVAȚII EFECTUATE ÎN TEREN

**ÎNTOCMIT DE PROF. MARIȘ MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFAN LUCHIAN”, MOINEȘTI, JUD. BACĂU**

Încă de la cea mai fragedă vârstă, copiii au nevoia de a ști că fac parte dintr-un întreg. Tot ceea ce îi înconjoară le stimulează nevoia de cunoaștere, de explorare. Acum este momentul propice în care noi, dascălii, trebuie să le venim în întâmpinare și să răspundem adecvat entuziasmului lor. De modul în care știm să ne folosim diversele abilități (tact, răbdare) depinde transformarea lor în oameni complecși.

Un exemplu de bună practică ar fi ca micii exploratori să fie implicați în observarea păsărilor în mediul lor de viață, de exemplu. Astfel, ei vor fi capabili să învețe practic anumite aspecte referitoare la aceste viețuitoare interesante. Pentru asta, se stabilește echipa de observatori. Aceștia trebuie să dea dovadă de anumite calități (seriozitate, disponibilitatea de a ieși pe teren...). Pe durata observațiilor, se urmărește sporirea calităților deja existente, precum și formarea altora (lucru în echipă, spirit de observație, răbdare, perseverență, dragoste față de tot ce e viu...).

Păsările manifestă anumite preferințe de habitat, motiv pentru care trebuie să ne fixăm puncte de observație diverse, care să ne ofere surprinderea cât mai multor specii: molidișuri, păduri de amestec, fâgete, gorunete, lunci, zăvoaie, cursuri de apă, terenuri agricole, livezi, păduri și fânețe. Punctele de observație alese vor fi vizitate periodic, luând în considerare că unele specii de păsări sunt sedentare, altele oaspeți de vară, iar altele sunt specii de pasaj. Pe teren, este nevoie să avem anumite materiale și instrumente (determinatoare, carnete de notițe, pixuri, binocluri...), precum și obiecte de vestimentație adecvate, în culori apropiate mediului (a se evita albastrul, roșul, negrul, galbenul).

O altă condiție pe care trebuie să o îndeplinim când observăm păsările este să menținem liniștea în cadrul grupului. De asemenea, trebuie evitate mișcărilor bruște. Astfel, păsările se vor obișnui cu prezența observatorilor și se vor manifesta firesc.

Elevii vor lucra disciplinat, organizat, dirjați de profesorul însoțitor. Vor căuta în determinatoare și vor recunoaște speciile de păsări, vor nota toate păsările observate, locul în care au fost văzute, data și ora, precum și ce făceau.

După un an de observații, de exemplu, echipa va centraliza datele și va preciza care sunt tipurile de ecosisteme unde s-au realizat observațiile, care este numărul de specii dintr-un ecosistem, specia dominantă din acest ecosistem, frecvența cu care a fost observată fiecare specie, categoria fenologică în care se încadrează (sedentară, oaspete de vară, oaspete de iarnă, accidentală sau de pasaj). Se pot întocmi grafice ce concluzionează observațiile dintr-o anumită perioadă. De asemenea, se pot prelungi observațiile pentru a se putea face comparații între ele și pentru a putea vedea care este evoluția uneia sau mai multor specii într-un ecosistem.

Apropierea copiilor de natură, formarea unui comportament bazat pe autocontrol, pe lucru în echipă, le dezvoltă o atitudine pozitivă, atât față de coechipieri, cât și față de ființele necuvântătoare.

Se vor forma ca viitori adulți atenți la tot ce e în jurul lor, vor acumula experiențe ce le vor forma valori pe care le vor folosi pe tot parcursul vieții.

EDUCAȚIA ECOLOGICA-COMPONENTA A NOILOR EDUCATII. MODALITATI DE REALIZARE A EDUCATIEI ECOLOGICE ÎN INVATAMANTUL PRIMAR

**PROF. ÎNV. PRIMAR MATEESCU LILIANA
LICEUL DE ARTE "H. DARCLEE", BRĂILA**

În ultimii ani, natura ne-a transmis diferite semnale de alarmă care ne îngrijorează, mai ales când observăm efectele devastatoare ale unor fenomene meteorologice, care în timp au dus la dispariția unor specii de plante și animale, alunecări de teren, inundații etc. În mare parte, foarte multe din activitățile umane contribuie la degradarea mediului. De aceea, s-a constatat o intensificare a realizării acțiunilor de ecologizare pe plan mondial, dar și național, protecția mediului înconjurător fiind o prioritate a societății.

Școala de astăzi pune un accent deosebit pe educația ecologică, ca parte integrantă a noilor educații, pe creșterea și formarea copiilor într-un mediu natural cât mai curat. La majoritatea copiilor, interesul și dragostea pentru natură sunt instinctive. Dar convingerile și comportamentele formate copiilor, la o vârstă cât mai fragedă, vor fi și cele care se vor păstra cel mai bine pentru tot restul vieții. De aceea, prin educația ecologică, fiecare dascăl își propune să-l facă pe copil să descopere și să redescopere natura, să iubească mediul înconjurător, să respecte tot ceea ce-l înconjoară, să se bucure de ceea ce ne oferă mediul natural, să aplice acele reguli pe care le învață în școală și, de ce nu, să ia atitudine față de cei care nu respectă anumite reguli de păstrare a mediului curat.

În școli există obiective, atât la nivel de ansamblu, cât și la nivelul fiecărei clase, care vizează educația ecologică. Pentru învățământul primar, cadrele didactice au în vedere particularitățile specifice copiilor, pe grupe de vârstă, accentul fiind pus, mai ales, pe activitățile practice.

Una dintre metodele folosite, ca prim pas în realizarea educației ecologice, este **observarea**. Ca metodă, observarea este o îmbinare între intuiție și cuvânt, iar ca activitate de cunoaștere, observarea dirijată sau spontană satisface curiozitatea copiilor, lărgindu-le orizontul de cunoaștere, fiind stimulați toți analizatorii. Inițierea în activitatea de observare a început în mediul lor cel mai apropiat. Se pot propune, ca activități introductive, cunoașterea spațiului școlar și a vecinătății. Descoperirea naturii prin senzații, sentimente și trăiri unice, plăcerea și bucuria de a sesiza schimbările aduse de fiecare anotimp, plăcerea de a asculta foșnetul frunzelor, susurul izvoarelor, trilarile păsărilor, de a sesiza coloritul și parfumul florilor etc., toate acestea duc la formarea unei structuri comportamentale adecvate pentru a respecta mediul, iar în final, adoptarea unui comportament ecologic adecvat pentru asumarea responsabilității.

O altă modalitate de realizare a obiectivelor care vizează educația ecologică este **jocul didactic** pe teme legate de mediul natural. Orice copil, mare sau mic, învață mult mai repede prin joc, iar cunoștințele sunt mai temeinice. Prin joc, elevii participă cu mai mult interes, motivația pentru învățare este stimulată, se obișnuiesc să respecte anumite reguli, li se formează deprinderi de lucru în echipă, colaborează cu alți copii. Iată câteva jocuri: **"Despre cine am vorbit?"** -un joc care poate fi aplicat la diferite categorii – plante, animale, insecte etc. La acest joc se pot introduce ghicitorile și, dacă elevii sunt creativi, se poate extinde cu cerința de a crea o mică poveste despre... (depinde de categoria aleasă). Un alt joc, foarte apreciat de elevi: **"Ghicește după gust/pipăit/miros!"** -un joc ce stimulează și dezvoltă simțul olfactiv și chinestezic, aplicat pe categorii separate sau combinate -fructe și legume, numai fructe, numai legume etc. Jocurile tip concurs **"Cine știe, câștigă!"**, organizate pe echipe sau individual, sunt bine primite de copiii. În funcție de tema aleasă, copiii învață anumite lucruri practice legate de protejarea mediului înconjurător, conștientizând că natura este viață, că ea ne oferă liniște, putere și frumusețe, dar, în același timp, ne poate aduce și neazuri, dacă nu o respectăm și o afectăm, într-un fel sau altul.

Modalitățile de realizare a obiectivelor ecologice la fiecare clasă depind, în mare parte și de mijloacele de învățământ, care sunt eficiente din punct de vedere informativ, dar și formativ. În funcție de tematica propusă, dar și de nivelul clasei, alături de mijloacele și materialele existente, se pot crea cu elevii alte materiale care vor putea fi de un real folos la alte discipline sau de ajutor pentru alți copii din școală. Aici poate fi amintită o altă modalitate, cu caracter practico-formativ: **activitățile practice** de realizare a unor colaje, truse ecologice, ierbare, insectare, coșuri ecologice de interior și de exterior, colecții de semințe, colecții de materiale refolosibile, modele de jucării și obiecte de îmbrăcăminte din materiale refolosibile,

colivii de păsări etc. Cu prilejul realizării acestor activități, elevii redescoperă sursele inepuizabile ale mediului înconjurător, observă și participă direct la acțiuni de colectare și selectare a “comorilor” naturale. Astfel, sunt educați să-și mențină vie curiozitatea, să studieze materialele adunate, să le folosească și în alte activități, dând frâu liber imaginației și creativității.

Stimularea interesului copiilor și formarea de abilități care să le permită să acționeze pentru păstrarea unui mediu curat sunt obiective ecologice importante. Din experiența acumulată și din concluziile trase, ca urmare a observării evoluției intelectuale a copiilor și a comportamentului acestora, se poate argumenta că **proiectul** este cea mai complexă modalitate de realizare a obiectivelor propuse la un anumit domeniu. Fie că se realizează la nivelul clasei, fie că este un proiect interșcolar, fie că se realizează interdisciplinar, această modalitate de realizare a unei teme nu este deloc ușor de aplicat, fiind un complex de strategii didactice.

Proiectele de parteneriat pe teme ecologice se realizează cu scopul de a insufla copiilor dragostea față de mediul care-i înconjoară, de a-i învăța cum pot ei să contribuie la protejarea acestuia, de a-i determina să iubească natura cu ochii, cu mintea, cu sufletul și cu mâinile, de a le demonstra cum ar fi viața oamenilor, dacă ar trăi într-un mediu neîngrijit, poluat.

Parteneriatele ne ajută să cunoaștem copiii mai bine. Activitățile planificate vizează îmbogățirea cunoștințelor copiilor prin activități practice în natură, care să stimuleze latura formativă, latura informativă, latura emoțională, latura creativă și estetică a personalității fiecăruia dintre ei.

Ar fi bine să se folosească mai des această modalitate de învățare-evaluare, pentru că:

- parteneriatele au un conținut transdisciplinar, deoarece prin realizarea proiectului se ating obiectivele de referință ale mai multor arii curriculare;
- activitățile propuse sunt extinse spre alte zone din afara școlii, astfel copiii se apropie de realitatea cotidiană;
- resursele materiale sunt procurate prin apelul la cât mai multe persoane care pot sprijini desfășurarea proiectului (sponsori, părinți etc.);
- formează deprinderi de muncă în echipă, fiecare copil contribuind la succesul echipei, fiecare copil fiind format să accepte părerile celorlalți;
- parteneriatele trezesc interesul pentru cercetare, dezvoltă spiritul de colaborare și întrajutorare, sporesc încrederea în forțele proprii;
- creează cadrul propice pentru a colabora, a compara, a învăța de la ceilalți, a-și exprima părerile, gândurile, bucuriile, speranțele;
- cei timizi, cei mai puțin activi, au ocazia să-și descopere calități pe care nu știau că le au;
- parteneriatele sunt adevărate schimburi de experiență pentru cadrele didactice;
- reează cadrul propice pentru a colabora, a compara, a învăța de la ceilalți, de a-și exprima părerile, gândurile, bucuriile, speranțele;
- activitățile realizate în parteneriat reprezintă modalități benefice și necesare de a socializa, de a comunica, de a-și forma acele deprinderi de comportament acceptate de societate, formându-i pentru viață în comunitate și în relație cu aceasta;
- la finalul fiecărei activități, se realizează **DOVEZI** ale muncii în echipă: fotografiile, albume, portofolii, pliante, expoziții etc.

Frumusețea și bogăția mediului înconjurător exercită o influență deosebită asupra activității copiilor. Ei au mereu posibilitatea de a eni în contact cu ceva nou, fascinant. Important este să-i determinăm să descopere ce le place din natură și cât de mult le place, să își dorească să trăiască în natură, pentru a o înțelege, pentru a o respecta și pentru a o regăsi mereu în inima lor curată.

TOP TREI SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT COTATE CELE MAI BUNE DIN LUME

**PROF. MATEI CAMELIA-IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SMARANDA DUMITRU ROMAN”
VIZUREȘTI, DÂMBOVIȚA**

Educația are o importanță crucială atât pentru individ, cât și pentru societate. Indiferent de țara în care trăim, trebuie să ne păstrăm sistemul educațional astfel încât să ne ajute să ne păstrăm cunoștințele. De asemenea, ajută indivizii să aibă o înțelegere de bază a civilizației și a rolului său de cetățean. În funcție de regiunea geografică, sistemele de învățământ diferă de la o țară la alta.

Cele trei sisteme au fost selectate luând în considerare câțiva factori precum sistemul de învățământ dezvoltat pentru public, calitatea învățământului de bază și superior și rata studenților care frecventează universitatea.

1. Finlanda – are cel mai bun sistem educațional din lume. În cadrul studiilor are cele mai bune scoruri din lume la: raportul dintre profesori și elevi, numărul de elevi care trec în școlile primare și numărul de elevi care trec în școlile secundare

Au ajuns la acest nivel deoarece oferă educație gratuită și de calitate cetățenilor; urmărește cercetările și filozofii americani în educație și se inspiră de la ei; depășește toate țările, în știință, matematică și lectură.

Principiile majore care stau la baza sistemului educațional finlandez sunt: durata anului școlar de este de 190 de zile pe an; elevii își pot alege traseul educațional; sistemul de educație timpurie este construit în jurul conceptului de învățare prin joc; până la vârsta de 6 ani nu sunt copii nu sunt obligați să frecventeze școala; după vârsta de 7 ani începe educația de bază, iar în următorii nouă ani urmează o singură structură de educație și se iau măsuri speciale pentru a-și revizui și reînnoi curriculum-ul pentru a satisface nevoile fiecărui individ; profesorii și școlile se autoevaluează conform principiilor Agenției Naționale pentru Educație, pentru a se îmbunătății constant; nu încorporează teste naționale standardizate, dar efectuează evaluări pentru testarea rezultatelor învățării; oferă mese gratuite.

Învățământul secundar superior este împărțit în două: general și profesional. În învățământul general, studenții au toată libertatea de a-și alege programul de studii și, în final, trebuie să participe la un examen de bacalaureat. Și aceste scoruri sunt luate în considerare pentru aplicațiile lor la facultate. Educația profesională este axată pe locuri de muncă, în timp ce învățarea școlară și ucenicia merg mână în mână. Studenții obțin calificări bazate pe competențe după aceasta. Învățământul secundar superior este, de asemenea, complet gratuit. Elevii trebuie să plătească doar cărțile, transportul și alte rechizite școlare.

Colegiile finlandeze sunt împărțite în două universități și universități de științe aplicate. Universitățile finlandeze se concentrează pe științe aplicate, în timp ce universitățile de științe aplicate pun accentul pe aplicațiile practice.

Finlanda poate să ofere educație universală și cuprinzătoare tuturor cetățenilor, deoarece poporul finlandez prețuiește educația și își depun timpul pentru a construi un sistem care să adere la cea mai bună cercetare în domeniul educației.

2. Japonia -sistemul școlar acordă prioritate producerii de buni cetățeni. În cadrul studiilor recente are cele mai bune scoruri din lume la: dezvoltarea capacității de înțelegere a elevilor cu vârsta cuprinsă între 5 și 14 ani, ceea ce o plasează pe locul doi în lume.

Educația morală a fost predată informal în Japonia de zeci de ani, dar capătă din ce în ce mai multă importanță în programa japoneză, fiind predată în unele școli la egalitate cu discipline precum japoneza sau matematica.

Subiectul acoperă multe subiecte care par necontroversate, cum ar fi compasiunea, persistența și unele abilități de viață. În acest fel, nu este diferit de materii precum Cetățenia sau Educația personală, socială și pentru sănătate (PSHE) în școala britanică, cu excepția faptului că îi este dedicat mult mai mult timp la clasă. Cu toate acestea, se pune, de asemenea, un accent pe sârguință, rezistență și, în general, munca din greu într-o măsură care ar putea părea excesivă în alte culturi, precum și subiecte precum moștenirea națională care ar putea fi văzute ca având tentă naționalistă atunci când sunt predate în contextul moralității, mai degrabă decât mai neutru într-un subiect precum istoria.

3. Coreea de Sud – se plasează pe locul 3 în lume la sistemul de învățământ. Conform studiilor cele mai bune scoruri le are la: creșterea scorurilor la teste ale elevilor de liceu (calculat anual) și creșterea scorurilor la teste ale studenților de absolvire (calculat anual), precum și dezvoltarea capacității de înțelegere a elevilor cu vârsta cuprinsă între 5 și 14 ani (fiind depășită doar de Japonia).

Majoritatea zilelor de școală din întreaga lume durează cinci sau șase ore. În schimb, studenții sud-coreeni din școala secundară pot sta la birourile lor timp de 14 până la 16 ore. Ziua de școală standard este de la 8: 00 până la 16: 00, ceea ce în sine este lungă după standardele internaționale. Dar elevii din ultimii doi ani de școală vor merge apoi acasă pentru o cină și se vor îndrepta din nou la o școală privată de la 18: 00 la 21: 00 pentru o revizuire intensivă. S-ar putea să mai fie încă câteva ore de teme de făcut chiar și după toate acestea. Studenții sud-coreeni sunt printre cei mai de succes în clasamentele internaționale, dar necesită o cantitate remarcabilă de muncă.

Din punct de vedere cultural, se pune mare accent pe educație. Părinții sunt foarte implicați și sunt dispuși să cheltuiască mulți bani pentru a-și oferi copilului educația de care are nevoie. Profesorii trebuie să fie înalt calificați și, de asemenea, sunt plătiți cu salarii bune. Este una dintre alegerile de carieră râvnite din Coreea de Sud.

În funcție de parametrii (precum: oferta de programe de studii noi și unice; raportul profesor-elev; disponibilitatea resurselor publice pentru studii; interdisciplinaritatea în programe; plasamente, clasamentele universitare; numărul de studenți internaționali înscriși, etc.), sistemele educaționale din lume pot obține diverse scoruri. Indiferent de sistemul educațional adoptat, rezultatele se observă în calitatea vieții și standardele după care o măsurăm.

Bibliografie:

<https://www.edsys.in/best-education-system-in-the-world/>

<https://www.oxford-royale.com/articles/schools-around-world/>

<https://blog.vitanavis.com/education-systems-around-the-globe/>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIER

PROFESOR: MATEI ELENA

ȘCOALA: LICEUL TEORETIC „ALEXANDRU MARGHILOMAN” BUZĂU

Este destul de dezvoltat sistemul de învățământ românesc?

Este bazat pe interesele elevului?

Integrează elevii de orice cultură?

Integrează elevii cu cerințe educaționale speciale?

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. Principalele caracteristici ale sistemului de învățământ din România sunt deschiderea și dinamismul față de nou. Sistemul de învățământ se bazează pe cele trei funcții: funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om, funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică și funcția etico-axiologică, de valorificare și evaluare corectă. Cu alte cuvinte, sistemul de învățământ românesc are trei etape: etapa acumulării cunoștințelor, etapa punerii în practică a acestora și etapa evaluării. Etapa evaluării are capacitatea de a clasifica elevul într-o ordine descrescătoare a rezultatelor. Însă, în România, învățământul este bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, acestea contribuind la păstrarea identității naționale.

Deși urmărește cele trei funcții și este destul de dezvoltat, învățământul românesc, nu este bazat în totalitate pe interesele elevilor. La nivel liceal elevii pot alege un anumit profil pe care să îl urmeze, să studieze anumite materii specifice domeniului în care vrea să profeseze. Învățământul românesc pregătește elevii pentru o arie cât mai mare de dezvoltare, nefiind atât de specializat. Sistemul românesc îi pregătește pe elevi pentru o arie curriculară cât mai largă, aceștia fiind capabili să își aleagă mai apoi domeniul în care vor să aprofundeze și să studieze la universitate. Școala românească se centrează pe elev, pe cunoștințele pe care acesta le acumulează și pe nivelul la care acesta poate ajunge.

În România accentul cade pe rezultatele pe care le obține elevul la diferite concursuri și la examenele de sfârșit de ciclu școlar, în detrimentul cunoștințelor și deprinderilor cu care aceștia trebuie să se mândrească. Învățăutul este centrat pe elev și pe dezvoltarea cunoștințelor acestuia și mai puțin pe dezvoltarea lui ca individ. În acest context, un aspect pe care îl consider esențial pentru un învățământ cu adevărat consonant cu nevoile actuale ale copiilor și tinerilor este stimularea *creativității și gândirii critice*. Acum, sistemul românesc de învățământ îl evaluează pe elev exclusiv după cât de bine răspunde la întrebările altora. Știm foarte bine, de exemplu, că baremurile de corectare la examenele de nivel (evaluare națională, bacalaureat) recompensează reproducerea cât mai fidelă a unei anumite perspective, a unui anumit punct de vedere asupra unei opere literare. Școala ar trebui, dimpotrivă, să-l educe și să-l stimuleze pe elev să-și construiască propriile întrebări. Învățământul trebuie să promoveze nu o cunoaștere pasivă, unidirecțională, ci una proactivă, care încurajează și dezvoltă spiritul critic, luarea de atitudini. Școala trebuie să îl ajute și să îl învețe pe elev să își formuleze propriile opinii și să își susțină punctele de vedere.

În același timp, școala trebuie să integreze toți elevii indiferent de religie sau cetățenie și să le ofere egalitate de șanse. În ultimii ani, elevii diverselor minorități au locuri speciale în licee pentru a li se oferi dreptul la educație. Aceștia intră într-o anumită clasă de la un anumit liceu pe un astfel de loc rezervat, dar trebuie să depună eforturi pentru a învăța și pentru a-și păstra locul.

Egalitate de șanse li se oferă și elevilor cu cerințe educaționale speciale. Normele legislative obligă școlile de masă să accepte integrarea unui elev cu cerințe speciale. Integrarea acestuia într-o școală de masă reprezintă un pas important în integrarea lui în societate. Elevii cu cerințe speciale necesită mai multă atenție și mai multă dăruire, dar ei răsplătesc eforturile cadrelor didactice prin iubire.

În ultimii doi ani am experimentat învățământul online și învățământul de acasă. Învățământul românesc a fost pus în fața unei provocări fără precedent: suspendarea cursurilor față în față și trecerea procesului de predare-învățare-evaluare în mediul online.

Incertitudinea, teama de necunoscut, dar și lipsa unei strategii naționale în ceea ce privește modul de desfășurare a activității didactice în mediul online au fost principalele probleme cu care s-au confruntat

cadrele didactice, elevii și părinții în momentul în care au fost suspendate cursurile. Treptat, atât profesorii, cât și elevii s-au adaptat noilor condiții și au continuat procesul de învățare. Începuturile au fost grele, iar soluțiile au apărut pe parcurs. Platformele educaționale au luat locul sălii de curs și au facilitat interacțiunea profesor-elev în mediul online. În toată această perioadă am experimentat, într-un fel sau altul, „homeschooling-ul”, modalitate aplicată de mai mulți ani în Australia. Această criză sanitară i-a obligat atât pe profesori, cât și pe elevi să își dezvolte aptitudinile digitale. Partea bună a acestui învățământ online este faptul că au fost descoperite foarte multe platforme și aplicații care permit lucrul elevilor. Au devenit folosite aplicațiile de evaluare de tip *Kahoot!*.

Frontierele educației au fost depășite la figurat prin trecerea obligatorie a învățământului în online, dar acestea au fost depășite și la propriu prin reluarea schimburilor de experiență de tip *Erasmus+*.

Cine poate spune că educația are limite?

Educația are reguli, însă este fără limite. Noi, cadrele didactice, putem doar să încercăm să o facem mai palpitantă pentru elevi. Elevii sunt oameni, fiecare este unic și are propria personalitate. Concentrarea acestora este importantă, de aceea fiecare profesor vine cu propriile metode. *Erasmus+* este una dintre metodele prin care elevul poate învăța atât o limbă străină, cât și tradițiile, obiceiurile și istoria anumitor state. Schimbul acesta de experiență vine în ajutorul elevului, îi îmbogățește, în primul rând, cultura generală și mai apoi perspective asupra a ceea ce înseamnă învățământ în alte state.

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE!

LABORANT, MATEI SIMINA ȘTEFANIA LICEUL PEDAGOGIC "GH. ȘINCAI" ZALĂU

Sistemul național de învățământ este constituit din ansamblul unităților și instituțiilor de învățământ de stat și private de diverse tipuri, niveluri și forme de organizare a activității de instruire și educare.

Sistemul național de învățământ este structurat în niveluri educaționale, astfel încât să fie asigurată coerența instrucției și educației conform particularităților de vârstă și individuale ale elevilor și studenților.

Sistemul național de învățământ cuprinde următoarele niveluri:

1. Educația timpurie (0—6 ani), formată din: nivelul antepreșcolar (0 -3 ani) și învățământul preșcolar (3 -6 ani), care cuprinde: grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare.

2. Învățământul primar (ISCED 1) cuprinde: clasa pregătitoare și clasele I -IV.

3. Învățământul secundar inferior (ISCED 2) sau gimnazial cuprinde clasele V-VIII. Accesul la nivelul superior se realizează prin examen de evaluare națională și de repartizare în unități de învățământ secundar superior.

4. Învățământul secundar superior (ISCED 3) poate fi:

-învățământ liceal, care cuprinde clasele de liceu IX—XII/XIII, cu e filiere: teoretică vocațională și tehnologică, sau

-învățământ profesional cu durata de 3 ani. Absolvenții învățământului profesional care promovează examenul de certificare a calificării profesionale pot urma cursurile învățământului liceal.

5. Învățământul terțiar nonuniversitar (ISCED 4) cuprinde învățământul postliceal.

6. Învățământul superior (ISCED 5-8), este organizat în universități, academii de studii, institute, școli de studii superioare, denumite instituții de învățământ superior sau universități, autorizate provizorii sau acreditate.

Structura învățământului superior reflectă principiile procesului Bologna: studii de licență, studii de masterat și studii de doctorat.

7. Educația adulților cuprinde programe de formare la toate nivelurile de calificare, organizate în sectorul public sau privat.

8. Școlarizarea la domiciliu. În conformitate cu prevederile Legii educației naționale (Legea 1/2011):

-pentru copiii, elevii și tinerii cu boli cronice sau cu boli care necesită perioade de spitalizare mai mari de 4 săptămâni se organizează, după caz, grupe sau clase în cadrul unității sanitare în care aceștia sunt internați.

-pentru copiii, elevii și tinerii care, din motive medicale sau din cauza unei dizabilități, sunt nedeplasabili, se organizează școlarizare la domiciliu, pe o perioadă determinată.

-școlarizarea la domiciliu, respectiv înființarea de clase sau de grupe în spitale se fac de către inspectoratul școlar, la propunerea CJRAE/CMBRAE, conform unei metodologii-cadru elaborate de Ministerul Educației.

Cu toate acestea, studiile arată faptul că menținerea actualului sistem de învățământ este pusă în pericol competitivitatea și prosperitatea țării, deoarece acest sistem are patru mari probleme: este inefficient, nerelevant, inechitabil și este de slabă calitate, iar pe lângă acestea se adaugă un fenomen extern, cu mari consecințe pentru educație și anume declinul demografic.

Sistemul de învățământ din fiecare țară are particularitățile proprii, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice unei națiuni și de concepțiile pedagogice pe care le promovează.

Sistemul educațional din Grecia se împarte în: învățământul preșcolar, învățământul obligatoriu, învățământul secundar inferior, învățământul postobligatoriu, școlile tehnico-profesionale, învățământul superior.

Sistemul educațional francez este centralizat, organizat, și ramificat. Se împarte în trei etape: învățământul primar (enseignement primaire); învățământul secundar inferior și superior (enseignement secondaire); învățământul superior (enseignement supérieur).

“Sunt foarte multe diferențe între sistemul de învățământ românesc și cel francez. În primul rând sistemul de predare și modul în care profesorii fac elevii să fie atrași să învețe este diferit de cel din

România. Respectul în relația profesor -elev, elev -profesor este mult mai mare și nu există discriminări de nici un fel. Dacă un profesor greșește, își cere scuze. Profesorii îi motivează mereu pe elevi prin lucruri frumoase sau activități frumoase.” (părerăa unui elev implicat în proiectul Erasmus).

Educația reprezintă resursa principală a dezvoltării individuale având drept scop transformarea copiilor în adulți de succes. Sistemul de învățământ românesc a suferit modificări de-a lungul timpului, ultima lege a educației va intra în vigoare începând cu septembrie 2012 și va aduce ca noutate admiterea copiilor ce au împlinit vârsta de 6 ani în clasa pregătitoare, prezența fiind obligatorie. Sistemul este structurat în mai multe cicluri, primul este reprezentat de grădiniță ce oferă pregătire pe o perioadă de trei ani, elevii fiind avansați la școala primară pentru a-și continua studiile. Învățământul preșcolar în Grecia este prima etapă a sistemului educației din această țară. Copiii sunt admiși la vârsta de 3 ani și jumătate, pregătirea lor durând 2 ani. Următoarea componentă a sistemului este învățământul obligatoriu, desfășurat pe o perioadă de 9 ani. După absolvirea cursurilor învățământului obligatoriu, elevii urmează cursurile unui învățământ postobligatoriu, echivalent cu liceul, la care elevii pot intra fără a susține un examen de admitere. Ultima treaptă de educație în Grecia este reprezentată de învățământul superior. În Franța, învățământul superior este distribuit în instituțiile de învățământ superior. Cursuri prezentate la aceste instituții au obiective diferite și condiții de admitere, dar cele mai multe dintre ele sunt structurate în trei cicluri de studii (licență, masterat și doctorat), și în credite ECTS, în conformitate cu principiile Procesului de la Bologna.

Cu toții cunoaștem știrile în care Finlanda iese în topul țărilor atunci când vine vorba de educația copiilor: fie că vorbim de alfabetizare sau STEM, sistemul educațional finlandez este dat drept exemplu de ”așa da” la nivel mondial. Dar de ce funcționează atât de bine acest sistem și de ce este considerat un far educațional spre care toate țările privesc cu speranță și, în egală măsură, invidie?

Educatorii finlandezi aplică o serie de măsuri care susțin starea de bine nu doar instruirea elevilor.

Profesorii finlandezi nu sunt evaluați periodic datorită procesului riguros de selecție. Dacă un profesor nu se ridică la înălțimea așteptărilor este datoria directorului de școală să soluționeze situația.

Pasi Sahlberg, director din Ministerul Educației: ”Nu există un cuvânt în finlandeză pentru ”răspundere”. Răspunderea este ce rămâne atunci când scazi responsabilitatea”.

Școlile finlandeze nu trec prin inspecții (acestea au fost oprite la începutul anilor 90). Ideologia care susține acest demers este încredere acordată implicării profesorilor și directorilor de școală – școlile sunt încurajate să se auto-evalueze constant. Toate școlile din Finlanda sunt susținute prin fonduri publice. Neavând nevoie să se lupte pentru bani, **școlile pleacă mereu pe picior de egalitate** și se pot concentra pe educație, nu bugete. Elevii finlandezi au acces la **suport personalizat în funcție de nevoile lor**, iar faptul că au același profesor **pentru primii 6 ani de educație** garantează crearea unei relații stabile bazate pe respect și încredere. Educatorii se bucură **de un nivel crescut de autonomie**: deși există un curriculum național, **ei hotărăsc** care sunt metodele de predare și cum trebuie abordat fiecare elev în parte. Dacă ceva nu funcționează, profesorii se sfătuiesc între ei, fac schimb de experiență și vin cu soluții atent adaptate fiecărui caz în parte.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Astfel, parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare. Este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

În ultima perioadă, școala românească s-a confruntat cu o provocare uriașă – activitățile educaționale tradiționale, desfășurate în sălile de curs, față-în-față cu elevii – au fost suspendate și cadrele didactice s-au văzut nevoite să se adapteze rapid, să găsească resurse atât legate de propriile competențe profesionale, cât și de instrumentele digitale, care să le ajute și care să înlocuiască educația formală cu care cadrele didactice erau obișnuite.

Prin intermediul parteneriatelor educaționale derulate la nivelul instituției noastre au fost atinse obiective ca: -elaborarea de activități creative care să garanteze învățarea elevilor într-un mediu relaxat, inovator, incluziv și îmbogățit; -dezvoltarea de activități care traversează curriculum-ului obișnuit, care arată valoarea educației artistice și natura globalizării acesteia; -implementarea metodologiilor inovatoare: planificarea procesului, evaluarea rezultatelor, lucrul la proiect, cooperarea, e-learning, multiculturalism; -utilizării limbii engleze ca limbă de comunicare; -incluziunea socială: compensarea inegalităților sociale prin proiecte europene -promovarea culturii proprii și comune; -promovarea acțiunilor educaționale inovatoare și schimbul de bune practici; -utilizarea instrumentelor digitale. Grupuri țintă: proiectul a fost direcționat către școală, ca element de socializare a elevilor, locul în care să se dezvolte la maximum potențialul, abilitățile și competențele sale, către profesori, ca mediatori ai învățării, ai furnizării resurselor, strategiilor și calității inovatoare, precum și către comunitate, ca o soluție sinergică pentru dezvoltarea și integrarea socială a fiecăruia dintre copiii noștri.

Bibliografie:

1. Barbu Elena, Chapelan Mihaela., Sisteme de invatamant in 21 de tari, volumul 1, Biblioteca pedagogica "I. C. Petrescu", 1999;
2. https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/organisation-education-system-and-its-structure-64_ro
3. https://blog.edituradph.ro/2020/10/21/sistemul-educational-finlandez-pur-si-simplu-bun-pentru-copii/?gclid=EAIaIQobChMI8q3ntb7Z9wIVzIODBx2PTQwfEAAYASAAEgJni_D_BwE
4. <http://www.edu.ro/index.php/legaldocs/14847>

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

PROF. MATEȘ ANGELA

Cu o evoluție segmentată de evenimente istorice prin care a trecut tocmai în momentele în care începea să se dezvolte, sistemul nostru educațional a rămas cu goluri uriașe, prăpăstii chiar, lucruri ce dăunează și nu lasă reformele recente să aibă impactul real pe care l-ar avea în alte condiții. Adevărul este că, reprezentând o unitate atât de importantă, nu ne permiteam o reconstrucție de la zero a sa, însă punctul în care a ajuns, nu este cu aproape nimic mai presus decât punctul în care se afla în urmă cu 30 de ani. Acum, mici schimbări, însoțite de mari probleme, duc la o situație tulbură, în care nu știi ce ar trebui să rectifici mai întâi. În România anilor 2010, deveneam conștienți de existența a cât mai multe discipline care nu îi ofereau elevului nici informațiile și nici abilitățile de care avea nevoie în societate. De asemenea, se constata absența continuității și stabilității, atât în politică, cât și în politicile educaționale, fiecare dintre partidele sau alianțele politice care s-au perindat pe la guvernare, nereușind să realizeze o reformă în adevăratul sens al cuvântului. Din contră, căutând să vedem rezultatele, ies la suprafață cele negative, cele care conduc la abandonul școlar, dar și la concluzia că tinerilor le lipsește îndrumarea necesară. Această perioadă poate fi, totuși, caracterizată drept cea mai activă din punct de vedere al modificărilor aduse sistemului românesc de învățământ, însă, din nefericire, discontinuitatea definește situația și în anii următori. 2011 era anul în care ni se deschideau ochii și ne dădeam seama de necesitatea unei reforme mai ample, ceea ce se datora în primul rând deosebirilor dintre studenții de atunci și cei din urmă cu 20 de ani, deosebiri datorate schimbărilor produse în mediul socio-economic și influențelor din mass-media inexistentă înainte, prin informația distribuită și capacitatea de informare. Tot în 2011, se aprobă legea care prevede alocarea a 6% din PIB pentru educație. În ansamblu, în primii 5 ani se adoptă treptat Planuri-cadru care să le înlocuiască pe cele vechi de un deceniu, dar gândirea lor este făcută pentru fiecare clasă în parte, astfel că în 2018, pentru clasa a VIII-a erau încă în aplicare planurile aprobate de ministrul educației în 2001. Intrarea în vigoare a unei reforme bazate pe competențele cheie este făcută în 2012, atunci când este introdusă și clasa 0 -un interval temporal pentru acomodarea copiilor cu noul spațiu și colectiv de învățare, încercându-se asigurarea unei tranziții „sănătoase” între ciclurile din învățământ. ă pentru a-și găsi direcția către care vor și pot să meargă. Ultima jumătate, anii 2015-2019, reprezintă, poate, adevărata încercare de a aduce educația din România pe calea cea bună. Sau cel puțin, așa rezultă din majoritatea proiectelor cu finanțare externă aprobate în 2014 și implementate un an mai târziu. Cele mai multe, de lungă durată, vizează sprijinirea comunităților pe termen lung, prin informare, formare și consiliere, reducerea riscului de excluziune socială a elevilor de gimnaziu și liceu, reducerea ratei de abandon școlar, creșterea ratei de absolvire a liceului și îmbunătățirea performanței la examenul de bacalaureat, consolidarea învățământului profesional și tehnic. Pe lângă acestea, „România educată” este proiectul național al Președintelui României care reprezintă începutul renașterii societății pe valori, dezvoltarea unei culturi a succesului bazată pe performanță, muncă, talent, onestitate și integritate. Cu toate acestea, România a eșuat în reformele educaționale din ultimii 10 ani. Aceasta reiese din cele mai recente date Eurostat cu privire la obiectivele care ar fi trebuit atinse până în 2020. „Rata abandonului școlar timpuriu ar trebui redusă sub nivelul de 10% și cel puțin 40% din generația tânără ar trebui să aibă studii superioare“, se arată în strategia *Europa 2020*, document semnat de statul român în 2010. Revenind la momentul actual, observăm cât de departe suntem de a îndeplini aceste ținte: abandonul școlar era de 16, 4% (adică evoluția față de anul 2002, cu 17, 9% abandon școlar, este aproape insignifiantă), în timp ce procentul de tineri între 30 și 34 de ani cu studii superioare era de numai 24% în 2018, conform Eurostat. În 2011, rata analfabetismului adulților români a fost de 1, 36%; Comparativ cu țările UE, competitivitatea forței de muncă din România din punct de vedere al educației și competențelor este încă redusă. În cadrul PISA, aproximativ 70% dintre elevii de 15 ani din România au avut performanțe situate sub nivelul cerut pentru un loc de muncă modern, față de 37% din elevii de 15 ani din Uniunea Europeană. Per total, nivelul indicatorilor privind educația în România este scăzut comparativ cu al celor din UE. Imediat ce a venit pandemia și școlile au fost părăsite, educația a fost pusă în pericol. La fel era și sănătatea noastră, astfel că decizia luată atunci, într-un moment de incertitudine, lipsă de informare și nepregătire a sectorului medical, a fost justă. Situația se înrăutățește, lockdown-ul se prelungea, și, cu fiecare zi ce trecea, devenea din ce în ce mai clar că nu ne vom întoarce prea curând în clase; Pentru o lună și jumătate, am fost ruși de realitate și am privit pauza drept o vacanță în avans, până

când s-a dat startul unei așa-zise școli online, unde materia era predată conform programei care nu fusese gândită pentru pandemie. Profesorii depuneau eforturi pentru reuși să folosească Zoom, Adservio și Classroom, elevii încercau să înțeleagă un nou mod de predare, iar sute de mii de elevi au rămas pe dinafară, pentru că noțiunea de „digitalizare” nu a existat în educația românească până în clipa în care nu ne-am mai descurcat fără ea.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN IRLANDA ȘI ITALIA

**PROF. MĂTRĂGUNĂ CLAUDIA NICOLETA
LICEUL TEHNOLOGIC „HENRI COANDĂ”
TÂRGU JIU, JUDEȚUL GORJ**

IRLANDA

În Irlanda, se observă că există o grijă deosebită în ceea ce privește nu doar populația generală, cât și alte categorii de locuitori mai puțin numeroși. În acest sens, amintim de copiii care provin din cadrul unor familii migratoare sau a celor care vin din niște medii defavorizate. Există chiar o educație timpurie care se realizează într-un mod organizat de către familia copilului acasă la aceasta. Îngrijirea copiilor nu e nici măcar ea neglijată. La fel și tradițiile proprii nu pot să fie trecute cu vederea. Educația primară începe de la o vârstă foarte fragedă. Acesta durează o perioadă destul de lungă de timp. În ceea ce privește, vârsta de debut a învățământului obligatoriu irlandez, aceasta coincide cu cea din țara noastră. Până atunci, toate activitățile sunt opționale, în schimb. E foarte importantă inițierea micilor copii în educația formală. Chiar și în ceea ce îi privește pe copiii care provin din familie migratoare, se pune un accent deosebit pe noțiunile elementare de citit dar și pe cele de matematică. Nu se trece cu vederea importanța dezvoltării sociale a tuturor copiilor. E de remarcat faptul că educația timpurie nu e trecută cu vederea de către majoritatea populației. Iar în ceea ce privește pe copii care au mai mult de 5 ani, rar sunt excepțiile când copiii nu frecventează școala. Atunci când începe învățământul obligatoriu, nu mai are rost să vorbim că toți elevii merg la școală.

TIPURI DE INSTITUȚII DE EDUCAȚIE TIMPURIE cunosc o mare varietate:

- unități de învățământ preșcolar pentru familii nomade, pentru copii de la 3-6 ani
- programe preșcolare pentru copii de 3-4 ani în zone definite ca dezavantajate (ex. Programul Start Timpuriu)
- centre de educație preșcolară în afara școlilor primare (conduse, în general, de organizații particulare și religioase) pot fi:

- grupuri de joc pentru copii de la 2 la 5 ani. Grupele de joc pot funcționa fără nicio supervizare, fiind organizate la domiciliu; ele sunt total private, nesubvenționate și organizate de către părinți; pentru a fi recunoscute de Asociația Grupelor de Joc Preșcolare trebuie să satisfacă un minim de cerințe privind echipamentul, spațiul, condițiile igienice.

- grupuri de joc irlandeze pentru copii între 3-4 ani. Grupele de joc irlandeze sunt înființate de 2 organizații, limba folosită fiind irlandeza.

- centre de îngrijire de zi pentru copii de la 6 luni la 6 ani.

Începând cu vârsta de 4 ani copiii pot frecventa primii 2 ani de educație primară în Școala Națională, la „clase pentru copii mici” – pe baza unui curriculum special coordonat de Departamentul de Educație (acesta e parte a educației primare cu durata de 8 ani).

ORGANIZARE Toate formele de învățământ preșcolar sunt opționale, chiar și în cadrul grupelor mici din cadrul Școlilor Naționale. Educația obligatorie începe la 6 ani.

ITALIA

În Italia, există atât grădinițe de stat cât și private. Evident că sunt și creșe în această țară. Încă, toate această perioadă care a fost menționată înainte nu e obligatorie să fie urmată de către un copil. Copiii sunt primiți la grădiniță doar dacă mai există locuri libere disponibile. E interesant faptul că în Italia, încă, de la grădiniță, masa și transportul sunt gratuite.

TIPURI DE INSTITUȚII DE EDUCAȚIE TIMPURIE

Scuola materna e responsabilă de educația copiilor de la 3 la 6 ani, atât în grădinițe de stat cât și în cele private. Sistemul italian cuprinde și creșe pentru copiii sub 3 ani, înființate la inițiativa privată sau a autorităților locale.

ORGANIZARE

Educația preșcolară nu e obligatorie. Grădinițele de stat primesc copii de la 3 la 6 ani; există restricții de admitere dat fiind numărul de locuri. Pentru aceste instituții frecventarea grădiniței e gratuită (inclusiv transportul și serviciile de cantină), dar se pot solicita contribuții limitate din partea părinților.

OBIECTIVE GENERALE:

- dezvoltarea identității copilului prin oferirea unui sentiment de securitate, autoapreciere, încredere în propriile capacități, motivație și curiozitate
- dezvoltarea independenței copilului prin cultivarea autonomiei și exersarea propriilor alegeri
- dezvoltarea deprinderilor cognitive prin experimentare, explorare, organizarea lumii înconjurătoare
- dezvoltarea deprinderilor verbale.

În ultimii 20 de ani, odată cu scăderea natalității, se constată o frecvență ridicată a învățământului preșcolar: Încă din anii 1990, procentul de frecvență a grădinițe de către copiii de peste 3 ani ajunge la peste 90%.

DEBUTUL ȘCOLARITĂȚII OBLIGATORII: 6 ani

SISTEMELE EDUCAȚIONALE DIN OLANDA ȘI GERMANIA

**PROF. MĂTRĂGUNĂ MARIA MAGDALENA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV
TÂRGU JIU, JUDEȚUL GORJ**

Modelul olandez este dominat de principiul autonomiei în educație: autonomia de orientare și autonomia de organizare. Libertatea de orientare privește dreptul de a fonda școli pe baza convingerilor religioase, ideologice sau viziunii asupra educației. De asemenea, se face o distincție între „școlile albe” și „școlile negre” (80-90% dintre elevi sunt imigranți). Dreptul la educație este garantat prin constituție, astfel încât școlile private și cele publice primesc finanțare egală. Libertatea de organizare vizează faptul ca unitățile școlare din această țară au posibilitatea de a alege ce cursuri să facă, ce manuale să aleagă și ce salarii să ofere profesorilor. Cei mai mulți copii din Olanda participă la o școală finanțată de Ministerul Educației, Culturii și Științei. Școlile din acest sector pot fi publice sau private. Sectorul non-finanțat de guvern include un număr mic de școli primare și secundare și un număr mai mare de instituții de învățământ profesional și de formare a adulților. Structura sistemului de învățământ cuprinde: Învățământ primar, Învățământ secundar, Învățământ superior, Învățământ profesional și Educația adulților.

Școlile publice sunt deschise tuturor copiilor, indiferent de religie sau viziune asupra lumii și, în general, sunt supuse dreptului public. Ele oferă educație, în numele statului și sunt reglementate de către consiliul municipal (sau de un comitet de conducere), o entitate juridică de drept public sau de o fundație înființată de către consiliu.

Școlile private pot refuza admiterea elevilor ai căror părinți nu subscriu la credința sau ideologia școlii. Acestea pot fi finanțate de guvern, chiar dacă nu au fost fondate de către stat. Școlile private sunt reglementate de către Consiliul de administrație al asociației fondatoare. Predarea se bazează pe convingeri religioase sau ideologice (învățământ catolic, protestant, evreu, musulman, hindus).

Școlile nefinanțate de guvern sunt cele care oferă pregătire pentru examenele finale, programe stăine de învățământ (școlile britanice) sau un program internațional cum ar fi bacalaureatul internațional. Aproximativ 1% din toate școlile primare și secundare sunt non-finanțate de guvern.

Nu există școli private în învățământul special.

Sistemul olandez de învățământ este în așa fel conceput încât aproape toți copiii la sfârșitul ciclului primar își însușesc cunoștințele de bază fără să depună prea mult efort.

Teme pentru acasă sunt foarte puține, în schimb sunt serios și obiectiv evaluați prin testări periodice fără să se creeze ierarhizarea și etichetarea lor în clasă. Zilele de evaluare nu sunt anunțate părinților astfel încât aceștia să nu pună presiune pe copii. Cu toate acestea, cei mai mulți copii au rezultate bune la învățătură și merg cu multa plăcere la școală. Elevii olandezi nu au presiunea performanței la școală pentru că părinții lor nu pun accent pe performanțe, ci pe plăcerea de a merge la școală.

Structura învățământului pe scurt:

- Creșa și grădinița: de la 0 ani – 4 ani
- Învățământ primar: de la 4 ani – 12 ani
- Școala primară are 8 clase, de la grupa 1 (varsta de 4 ani) până la grupa 8 (varsta de 12 ani).
- Școala de integrare sau școala pentru nou-veniți de la 6 ani – 12 ani
- Clasa de tranziție internațională: de la 12 ani
- Învățământ secundar de la 12 ani – 16/17/18 ani
- Învățământul superior și superior: de la 18 ani
- MBO (învățământ și formare profesională secundară superioară)

Sistemul educațional german este structurat astfel:

1. **Grundschule (școala elementară)** cuprinde clasele 1-4 de studiu, timp în care se predau materiile nediferențiat. După aceea, elevii se vor orienta către alte tipuri de școli, în funcție de abilitățile academice și de aspirațiile acestora și ale părinților.

2. **Hauptschule** este potrivită copiilor cu vârsta cuprinsă între 10 și 15 ani (clasele 5-9). Aici, elevii studiază materiile comune cu elevii din celelalte tipuri de școli, doar că la un nivel mai puțin competitiv și

combinat cu o serie de cursuri cu orientare vocațională. La finalizarea acestora, elevii obțin un certificat care permite continuarea studiilor într-o școală profesională, pe care o vor finaliza la vârsta de 18 ani.

3. **Realschule** furnizează educație copiilor cu vârsta cuprinsă între 10 și 16 ani (clasele 5-10, în funcție de land-uri). Aceasta combină latura academică cu cea practică, iar la sfârșitul perioadei se obține un certificat care permite continuarea studiilor într-o școală profesională, dar elevii cu un nivel academic ridicat se pot transfera într-un Gymnasium pentru absolvire. 4. Gymnasium, în funcție de land, este oferit până la clasa a 12-a sau a 13-a (de la 10 la 19 ani). După susținerea examenelor finale (Abitur) care permit elevilor să își continue studiile la o universitate sau o altă instituție de învățământ superior.

Sistemul de învățământ din Olanda

Sistemul educațional german se distinge semnificativ de alte sisteme de învățământ, dar angajează elevii într-o schemă performativă, astfel încât, la absolvire, aceștia să aibă un nivel academic foarte ridicat. Diferențe de curriculum există între land-urile germane, datorită funcției de control pe care statele federale o au asupra sectorului educațional.

Olanda: Învățământul obligatoriu în Olanda începe la vârsta de 5 ani. Începând cu această vârstă și până la 12 ani copiii sunt înscriși în școala elementară (opt clase). După absolvirea școlii elementare, elevii sunt înscriși la liceu. În funcție de școlile generale urmate și de rezultatul testului Cito (susținut la sfârșitul clasei a VIII-a), aceștia sunt îndrumați către unul din următoarele trei tipuri de programe liceale: VMBO (Preparatory Middle Level 12 Applied Education), HAVO (Higher General Continued Education) și VWO (Preparatory Scientific Education).

Programul liceal VMBO (patru ani) este obligatoriu și oferă educație vocațională și teoretică. Elevii care termină un astfel de **ciclu liceal** se pot înscrie numai la programe postliceale care în Olanda poartă numele MBO (Middle Level Applied Education). Programele liceale HAVO (cinci ani) și VWO (șase ani) sunt obligatorii și oferă elevilor posibilitatea de a urma, după absolvire, studii superioare. În funcție de acestea, elevii care termină un ciclu liceal HAVO se pot înscrie doar la universități de științe aplicate care oferă doar Diplome de Licență (Bachelor Degree) și Diplome de Master (Master Degree), iar cei care termină un ciclu liceal VWO se pot înscrie la instituțiile de învățământ superior.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE !

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, MAXIM ECATERINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ BEȘTEPE, JUDEȚUL TULCEA

"Educația este pașaportul nostru pentru viitor, caci ziua de mâine aparține celor care se pregătesc pentru ea de astăzi. "

Malcolm X

Modificările esențiale produse în țara noastră după evenimentele din decembrie 1989 nu puteau să nu afecteze și domeniul educației. Dintre aspectele pozitive menționăm:

- Eliminarea din conținutul disciplinelor școlare a ideologiei. În ultimul timp însă se constată o revenire a unui alt tip de ideologie, cea numită de unii „globalism cultural”. Dacă vechea ideologie avea ca centru Moscova, noua ideologie are ca centre Washingtonul și Bruxellesul;

- Reintroducerea religiei, care este de natură să contribuie la o mai bună educație sufletească a elevilor;

- Introducerea disciplinelor opționale, care vin în întâmpinarea unor aspirații ale elevilor;
- Îmbunătățirea bazei materiale a școlilor și dotarea lor cu mijloace tehnologice modern.

În același timp însă s-au manifestat și o serie de fenomene negative de natură să ducă la scăderea calității învățământului:

- Neconcordanța dintre valorile promovate de școală și valorile promovate de societatea românească.

Deși la nivel declarativ aceste valori sunt comune, în realitate ele sunt contrare. De fapt, aceasta este, conform opiniei noastre, principala cauză a crizei actuale cu care se confruntă școala românească.

- Din dorința de a fi pe placul Occidentului au fost preluate o serie de „forme” care nu au nimic de-a face cu „fondul” tradițional al școlii românești, ca de exemplu eliminarea notelor și introducerea calificativelor, fapt care, după părerea multor cadre didactice, a dus la eliminarea concurenței între elevi, concurență de natură să stimuleze progresul școlar.

- Lipsa de continuitate și coerență a politicii școlare. Fiecare nouă guvernare postdecembristă a promovat politicile sale proprii în domeniul învățământului, de multe ori acestea fiind total opuse. În pofida semnării celebrului Pact Național pentru Educație (2008) de către reprezentanții tuturor partidelor parlamentare și adoptării Legii Educației Naționale (2011), care prevedeau alocarea a minimum 6% din PIB pentru educație, situația nu s-a îmbunătățit ulterior, învățământul continuând să fie un fel de paria al societății, guvernării ignorând astfel total recomandarea întemeietorului pedagogiei moderne, Johannis Amos Comenius, care scria că «Neglijarea educației este ruina oamenilor, a familiilor și a statelor».

Bugetul scăzut alocat educației, ratele ridicate de abandon școlar și rezultatele scăzute înregistrate la evaluarea abilităților de bază sunt doar câteva dintre provocările sistemului educațional din România, conform Monitorului de Educație și Formare al României din 2017, emis de Comisia Europeană, se arată într-un studiu al Confederației Patronale Concordia, KPMG și Institutul Național de Cercetări Economice (INCE) al Academiei Române, potrivit hotnews.

Studiul arată:

- 38, 5% dintre elevii de 15 ani din România nu reușesc să atingă nivelul minim de cunoștințe în domeniul științei;

- Proporția studenților cu performanțe ridicate – cei capabili să rezolve problemele complexe – este cea mai mică din UE;

- Multe țări europene au luat măsuri menite să sporească interesul studenților față de știință, tehnologie, inginerie și matematică;

- În mai multe țări, precum Suedia, Norvegia, Franța, Germania, Portugalia și Irlanda, acordă o atenție sporită consolidării metodei de predare a matematicii;

- În altele, precum ar fi Irlanda și Germania, știința este introdusă în programa de învățământ încă din ciclul primar;

- Tehnologia a fost introdusă și în ciclul secundar inferior în mai multe țări.

Numărul țărilor europene care implementează reforme (majore) în educație, astfel încât STIM să devină mai important, este destul de limitat. În mai multe țări, precum Suedia, Norvegia, Franța, Germania, Portugalia și Irlanda, se acordă o atenție sporită consolidării metodei de predare a matematicii.

În unele țări, spune studiul, cum ar fi Irlanda și Germania, știința este introdusă în programa de învățământ încă din ciclul primar. Tehnologia a fost introdusă și în ciclul secundar inferior în mai multe țări. Multe țări au ales ca în locul reformei programei de învățământ, să se concentreze pe dezvoltarea unor noi manuale și materiale de lucru, pe implementarea unor abordări interdisciplinare și transdisciplinare și de asemenea, pe creșterea aplicabilității practice a subiectelor științifice.

Lituania – Centrul de Dezvoltare a Educației din Lituania a implementat în perioada 2008 –2013, proiectul: „Oferirea unor oportunități multiple elevilor cu vârste cuprinse între 14-19 ani, pentru a alege o cale de învățare” (Providing Wider Possibilities for Students aged 14-19 to Choose a Learning Pathway). Acest proiect a implicat: revizuirea programei școlare (curriculei) pentru a veni în întâmpinarea nevoilor individuale; creșterea opțiunilor de carieră disponibile pentru elevi, revizuirea curriculei, astfel încât să răspundă mai bine cerințelor de pe piața muncii, creșterea gradului de atractivitate a curriculei și în același timp dezvoltarea competențelor elevilor. Scopul acestui proiect a fost acela de a oferi elevilor mai multe posibilități de identificarea subiectelor pe care să le studieze și a carierelor pe care să le urmeze. Pentru implementarea noii programe, Centrul de Dezvoltare a Educației din Lituania a realizat un plan de îmbunătățire, pentru care a accesat fonduri structurale UE și alte finanțări externe.

Estonia – Guvernul a sprijinit programul educațional ProgeTiger, începând cu anul 2012, cu scopul de a consolida cunoștințele elevilor de programare. Programul a fost inițiat pentru a ajuta elevii să înțeleagă bazele creativității tehnologice și relațiile dintre tehnologii; pentru a susține dezvoltarea gândirii algoritmice, a competențelor de rezolvare a problemelor și a celor de programare. ProgeTiger a fost adresat ciclurilor preșcolar, primar, vocațional, cu scopul de a integra educația tehnologică în programă, oferind profesorilor resurse educaționale și oportunități de formare, sprijinind financiar grădinițele și școlile în achiziționarea diferitelor dispozitive de programare. Programul a fost introdus inițial într-un număr restrâns de școli (proiect pilot) înainte ca acesta să devină extins la nivelul întregii țări.

Suedia – „Încurajarea citirii” („Boost for Reading”), împreună cu „Încurajarea învățării matematicii” („Boost for Mathematics”), sunt cele mai importante programe de dezvoltare a profesorilor din Suedia. Programele se axează pe îmbunătățirea modului în care profesorii planifică, desfășoară și evaluează predarea. Prin acest program, se oferă profesorilor instrumente noi pentru dezvoltarea modului de predare, cât și pentru a îmbunătăți aptitudinile elevilor. Ca rezultat, 20.000 de profesori și 1.600 de școli au participat la proiectul „Încurajarea citirii”(2015-2018)

Belgia – Planul de acțiune pentru încurajarea studiilor STIM 2012-2020 implică trei departamente guvernamentale (educație, ocuparea forței de muncă, știință și inovare). Au fost identificate opt obiective operaționale: creșterea atractivității studiilor STIM, creșterea implicării în alegerile de carieră ale elevilor, dezvoltarea abilităților profesorilor care predau aceste subiecte, promovarea excelenței, atragerea mai multor elevi în educația STIM, implementarea unor măsuri legate de actualizarea programei de învățământ, implicarea întreprinderilor și a instituțiilor decercetare și creșterea gradului de conștientizare a tinerilor.

Se spune că pentru ca o societate să funcționeze cum trebuie e necesar să fie pus la punct în primul rând sistemul de învățământ. Fiecare stat urmează un anumit model, iar România ar trebui să se uite cu atenție la acestea. Nu neapărat să le copieze, pentru că vorbim despre culturi și mentalități diferite, însă poate să ia ce e mai bun din fiecare sistem, acele lucruri care să se dovedească eficiente și potrivite.

„SĂ DĂRUIM COPIILOR BUCURIA ÎNVIERII”

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR -MEHEDENIUC DOINA-ELENA LICEUL TEHNOLOGIC „VASILE COCEA” MOLDOVIȚA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL „ISTEȚEL” MOLDOVIȚA

Tema: „Să dăruim copiilor bucuria Învierii”

Participanți: 15 preșcolari din grupa mare

Locul desfășurării: Biserica „Adormirea Maicii Domnului” Moldovița și Grădinița cu Program Normal „Istețel” Moldovița

Argument:

Școala de astăzi nu mai cere individului doar cunoștințe teoretice și profesionale, ea solicită abilitatea de a trăi împreună cu ceilalți într-o comunitate utilă și solidară.

Sărbătorile creștine sunt un prilej de bucurie, de împăcare sufletească, lumina sfântă călăuzindu-ne spre o viață mai bună. Pentru a apropia mai mult copiii de biserică, pentru a insufla în inimile lor dragostea pentru frumoasele tradiții bucovinene din preajma Sfințelor sărbători ale Învierii Domnului s-a inițiat această activitate în cadrul parteneriatului Școală – Biserică.

Scopul: Dezvoltarea și formarea conduitei moral-religioase, a abilităților artistice și încurajarea celor mici de a aprecia tradițiile străvechi și gustul pentru frumos precum și stimularea capacității creative pentru realizarea unor produse decorative cu ocazia Sărbătorii pascale;

Mediatizarea acțiunilor: prin anunțuri pe rețele de socializare (Facebook)

Resurse: -Umane: copii, invitați;

-De timp: 45 minute

-Materiale didactice: cărți, icoane, instrumente specifice încondeierii ouălor: ceară de albine naturală, chișită, coji de ouă, vopsea, creioane colorate, acuarele, foi de desen, pietre, lemn, aparatură audio-video.

Desfășurarea activității:

1. Copiii îmbrăcați în costume populare au ascultat în biserică din sat prezentarea făcută de Cristi-Gabriel Hurjui, Consilier Eparhial al Sectorului Catehizare, Tineret și Educație pentru Viață, Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților cu subiecte din textele biblice referitoare la viața, pildele, patimile și Învieria Mântuitorului Iisus Hristos (scrisă într-un limbaj și un stil accesibile capacității de înțelegere a copiilor), obiceiuri legate de această sărbătoare specifice zonei, gânduri și mesaje de Sfintele Paști.

2. Grupați pe ateliere de lucru, în incinta grădiniței, copiii au fost inițiați în tehnica încondeierii ouălor de Paști și a pictării de icoane pe diverse suporturi: sticlă, lemn, piatră, hârtie.

Pentru încondeierea ouălor s-a folosit ceară încălzită în recipiente speciale. Copiii au aplicat ceara pe ou cu ajutorul chișitei, realizând modele cu simboluri inspirate din arta populară.

Copiii au pictat și desenat icoane specifice sărbătorii pascale utilizând materialele puse la dispoziție.

Rezultate așteptate:

-Implicarea copiilor și a părinților în activități socio-educative;

-Formarea conduitei moral-religioase;

-Formarea unor deprinderi de comportament civilizat.

Modalități de evaluare a activității:

Observarea sistematică a copiilor, filmulețe, fotografii.

Rezultate înregistrate:

-Comportamente adecvate situației;

-Capacități de exprimare artistică;

-Trăiri pozitive în legătură cu evenimentul sărbătorit;

-Întărirea relației dintre Școală/Grădiniță și Biserică.

Diseminare: Postare pe pagina de Facebook a grădiniței, fotografii.

O ȘCOALĂ FĂRĂ EXAMENE ȘI NOTE

**PROF. MENCHU-ROSAL FLORENTINA,
COLEGIUL TEHNIC „ION CREANGĂ”, TG. NEAMȚ**

Evaluarea a fost întotdeauna o parte importantă a procesului de educație instituționalizată și încă este considerată ca atare. Viața oamenilor, de când încep școala și până termină cursurile obligatorii sau ale unei instituții de învățământ superior, este marcată de tot felul de examene. Dar sunt ele atât de relevante sau se constituie în unică modalitate de evaluare? Recent, din ce în ce mai multe cadre didactice, sisteme de învățământ și instituții școlare au întors spatele acestei forme de evaluare pentru că au înțeles că ea a generat numai stres, suferință și emoții negative elevilor din toate timpurile. Este limpede că nu se mai poate persista în aceeași greșeală a confundării actului educativ cu cel al trecerii examenelor. Într-o lume în care schimbările sunt la ordinea zilei, singură, imaginea unei săli de clasă cu elevi care susțin un examen oral sau scris a rămas aceeași, iar emoțiile pozitive și starea de bine nu înlocuiesc tensiunea așteptării, nervozitatea sau atmosfera de stres generalizat.

Cantitatea de traume pe care le produc examenul atât copiilor, cât și adulților deveniți profesioniști în diverse domenii de activitate, este absolut revoltătoare și de netolerat. Consecințele lor negative se simt în viața adultă și atunci este prea târziu ca un ajutor specializat să le mai poată diminua sau anula efectele. Paradoxal, examenul se organizează extrem de minuțios, se susțin și se continuă acceptarea socială și credința greșită că depășirea și luarea lor, eventual cu note maxime, îi face pe toți mai puternici.

Pe plan mondial, nenumărate voci avizate și neavizate se ridică împotriva examenelor din săli, împotriva notelor și împotriva celor care încă mai susțin că practica amintită îl „călește” pe copil și îl pregătește pentru viața adultă în care, ca viitor salariat, va fi pus în situații asemănătoare, va participa la un concurs pentru obținerea postului sau va trece printr-un alt context decisiv. Chiar de-ar fi așa, oare este într-adevăr necesar ca omul să fie antrenat pe toată perioada celor mai frumoase vârste pentru a face față cu brio aceluși moment din viața de adult? Dacă mergem pe ideea că evaluarea este indispensabilă procesului instructiv-educativ, atunci măcar ea nu ar trebui să fie asociată neapărat cu trecerea unor examene. De pildă, s-a observat că elevii și studenții au foarte puțină încredere în ei și că examenul susținut anterior sunt asociate cu durerea, umilirea, stresul și nicidecum cu un mare bagaj de cunoștințe. Treptat, treptat se dorește schimbarea acestei stări de lucruri și promovarea unei școlarizări fără evaluare și note. La înscrierea în sistemul de învățământ spaniol sunt preferate acele școli care au renunțat la examenul și la notare și în care autoritatea profesorului este complet ștearsă în favoarea interacțiunii de la egal la egal. Tot în Spania funcționează centre educative fără examen, fără cărți cu text pe mese și cu ușile deschise astfel încât elevul să iasă și să intre când dorește, să se amestece cu elevi de vârste diferite și să se simtă mai bine decât în propria casă. De fapt, metoda Montessori, școlile Waldorf sau numeroasele școli private care există peste tot în lume și în România, sunt exemple clare ale metodelor alternative, la fel de eficiente și de stimulatoare ale învățării prin producerea stării de bine și prin creșterea sentimentului de apartenență la școală.

În urma unor asemenea experiențe pozitive, nimeni nu îi mai poate păcăli pe părinți și pe elevi că rigoarea examenelor servește pentru a învăța mai mult, când dimpotrivă, ea contribuie la instaurarea sentimentului de frică față de ele și la creșterea dorinței de a le evita pe cât posibil. Puțini mai rămân și cei care continuă să confunde actul învățării cu cel al necesității de a organiza examenul în urma cărora să se obțină rezultate cât mai bune și ierarhizări de moment. Și astfel începe declinul acestui proces de reeducare în manieră totalitară, prin care s-a dorit programarea, obținerea obedienței și a dependenței, prin care s-a practicat excluderea și care a scos în evidență incapacitatea sistemului de învățământ de a aborda cum se cuvine complexitatea educației și a învățării. Căci verbul „a evalua” nu a fost niciodată echivalent cu „a examina” sau „a califica”. Iar „a învăța” nu înseamnă susținerea și trecerea unor examene.

Încă din anul 1957, pedagogul francez Célestin Freinet susținea că în școala modernă educația trebuie să-i împiedice cu orice preț pe elevi să eșueze, oferindu-le permanent prilejuri de a fi mândri de ei, oricât de insignifiante ar fi realizările și întărindu-le astfel stima de sine, cheia dezvoltării emoționale și intelectuale autentice. Firește, la un asemenea mesaj nimeni nu poate să rămână insensibil și cu siguranță se vor găsi din ce în ce mai multe cadre didactice valoroase și dispuse să lupte pentru punerea în practică. În ciuda faptului că în lume se cunosc numeroase forme de evaluare mult mai subtile și mai relevante decât examenul, testele și tezele, că experții în educație, cadrele didactice, psihologii și psihopedagogii sunt

conștienți de efectele negative ale examenelor și în ciuda vastei literaturi a evaluării care punctează această realitate, în sistem nu s-a mișcat un singur deget pentru schimbarea acestei stări de fapt, iar dacă în acest an școlar se întrezăresc câțiva pași mici, rezistența la schimbare atrage alte probleme și necunoscute. Actorii educaționali și nu numai refuză să recunoască lucruri simple: că obiectivul educației nu rezidă în trecerea examenelor și obținerea unor titluri efemere; că eșecul nu este un indicator al succesului; că niciun om nu este în măsură „să-l ajute” pe un copil sau pe un adult să eșueze; că examenele nu ameliorează nivelul, ci reduc potențialul motivațional, intelectual și creativ; că încurajează competitivitatea și agresivitatea etc. În Finlanda nu există evaluare și totuși este considerată a avea cel mai de succes sistem educativ din UE. În școala finlandeză se premiază creativitatea, imaginația și abilitățile antreprenoriale, nu se dau examene și nu se pun note, se încurajează experimentarea și colaborarea, iar rapoartele pe care profesorii le trimit părinților sunt pur descriptive. Toate acestea justifică de ce în această țară prisosesc artiștii, inginerii și IT-știi.

În concluzie, evaluarea se dovedește a fi o activitate artificială, care nu aduce niciun beneficiu și este ruptă de procesul de învățare autentică. De pe urma examenelor rămân niște note care servesc unor ierarhii, o etichetă prin care cineva devine „bun” sau „rău”, câteva cunoștințe care se uită pe termen lung, un sistem de excluderi care treptat subminează încrederea elevilor care nu reușesc să supraviețuiască etc. Prin urmare, elevii de azi gândesc diferit, sunt mult mai pretențioși și mai informați și se dovedesc a fi consumatori mai complecși față de generațiile anterioare. Lumea din jurul lor se schimbă într-un mod alert și sunt supuși unor provocări la care părinții nici nu îndrăznesc să se gândească. Dacă sistemul educațional nu se adaptează și nu se actualizează, copiii nu vor putea fi motivați și mulți vor alege sisteme alternative din care nu lipsește și controversata școlire de acasă, dar pe care au adoptat-o mereu elitele intelectuale și financiare ale lumii.

Webografie

<https://manuelanciens.blogspot.com/2013/12/freinet-les-techniques-freinet-de.html>

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

PROF. ÎNV. PRIMAR: MERA ILONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "KEMENY JANOS" BRÂNCOVENEȘTI

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Reforma educației în România a determinat schimbări majore la nivelul politicilor educaționale ținând formarea unor personalități libere, creative, capabile de gândire critică și de dialog.

Adevărul, frumosul dobândesc multiple aspecte, de aceea elevul care iese din sistemul educației trebuie să demonstreze capacitate de selecție și curiozitate.

Am realizat un parteneriat internațional care are multe beneficii atât pentru cadre didactice cât și pentru elevi. Acest parteneriat este realizat între:

Școala Gimnazială „Kemeny Janos” Brâncovenești și Școala Gimnazială „Eötvös József” Diósd, Ungaria.

Părțile au stabilit de comun acord să colaboreze pentru realizarea în comun a proiectului **Cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor populare maghiare din cele două localități** (*A két helység magyar szokásainak és néphagyományainak megismerése*).

În cadrul activităților educative elevii completează activitatea școlară și familială, se realizează satisfacerea nevoii de cunoaștere a elevilor în diferite domenii. Participarea la aceste activități poate fi un punct de plecare pentru viitoarea profesie.

Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional prin realizarea obiectivelor propuse.

Colaborarea dintre elevii celor două școli este o activitate organizată, susținută, conștientă, direcționată spre problemele educative ale tinerei generații.

Elevii devin capabili să înțeleagă lumea în care trăiesc și să o transforme, să se cunoască pe sine și să se transforme mesaje, exprimându-și gândurile și sentimentele.

Activitățile propuse în cadrul proiectului sunt extracurriculare: spectacole, excursii, vizite la muzee, abilități practice, educație tehnologică. Aceste activități se vor desfășura după programul stabilit de către coordonatorii proiectului pentru atingerea scopului și realizarea obiectivelor propuse.

Proiectul educativ cultural-artistic „**Cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor populare maghiare din cele două localități**” (*A két helység magyar szokásainak és néphagyományainak megismerése*) vine în sprijinul copiilor care își pot îndeplini dorința de afirmare prin intermediul spectacolelor.

În urma acestui parteneriat se stabilesc relații de noi prietenii bazate pe încredere și stimă reciprocă. Este o formă de învățare activă și atractivă pentru elevi.

Contribuim la dezvoltarea capacităților de cooperare în cadrul activităților practice comune, astfel elevii cunosc adevăratele valori populare.

Urmărim valorificarea trăsăturilor specifice ale poporului nostru, prin transmiterea tradițiilor populare.

Cu ocazia spectacolelor copii cunosc obiceiurile populare, au respect față de portul popular, învață să aprecieze arta populară specifică zonei în care trăiesc.

Implicăm elevii în căutarea și colectarea obiectelor populare în vederea realizării unei expoziții în școală.

Suntem convinși că prin activitățile propuse vom reuși să satisfacem gusturile elevilor, să prezentăm trecutul, să dezvoltăm capacitatea copiilor de a acumula noi informații.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTE TIMPURIÎ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

MESAROȘ IOANA
GRĂDINIȚA PP "TRENULEȚUL VESELIEI" BISTRIȚA

Copilăria timpurie reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui om tocmai prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Primii ani de viață ai oricărui copil au un rol hotărâtor pentru dezvoltarea acestuia ca adult. În cadrul copilăriei timpurii se pun bazele relațiilor de atașament, se învață abilități și modele comportamentale, iar dezvoltarea copilului se realizează pe multiple laturi, într-un ritm accelerat. Într-un mod activ și rapid se produce dezvoltarea somatică, au loc achiziții multiple în aria de dezvoltare fizică, psihică și emoțională. De asemenea, au loc achiziții importante în domeniul cognitiv și al limbajului. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Perioada copilăriei timpurii este cea mai importantă pentru dezvoltarea ulterioară a persoanei deoarece sistemul nervos central este caracterizat de o plasticitate ridicată în această perioadă, iar atunci când expunerile sunt variate, copilul are în acest mod posibilitatea de a învăța și de a se adapta în mod rapid, conform lui Adrian Roșan (2015).

Copilul are nevoie de un mediu sănătos, de o alimentație adecvată și de dragoste și atenție din partea familiei sale. Toate acestea sunt condiții necesare pentru o persoană sănătoasă mai târziu. Mediul în care copilul se dezvoltă și stimularea pe care o primește sunt hotărâtoare pentru fiecare în parte. Calitatea îngrijirii și a protecției în această perioadă sunt mijloacele care înlătură mortalitatea infantilă, boala, întârzierea în creștere, traumele, întârzierile de dezvoltare. Acordând copilului atenția cuvenită, asigurându-i creșterea și educația, îi creăm condiții pentru a-și dezvolta o personalitate echilibrată și armonioasă.

Acesta este motivul pentru care în ultimii ani s-a evidențiat o creștere a interesului pentru educația timpurie și s-au realizat practici și politici care să ajute la implementarea acestei abordări în societatea românească. Cercetările ultimului deceniu au arătat că dezvoltarea creierului copilului în primul an de viață este mai rapidă și mai amplă decât se credea. Primul an de viață este cel mai important pentru dezvoltarea ulterioară a copilului, pentru modul în care se formează personalitatea copilului și abilitățile pe toate ariile de dezvoltare. Atunci când copilul este stimulat și îngrijit corespunzător, în copilăria timpurie se va pune baza unei dezvoltări armonioase a acestuia. Așadar, educația timpurie, în sensul mai larg, înseamnă **dezvoltarea timpurie a copilului** și presupune învățare, îngrijire și protecție.

Copiii sunt programați, din punct de vedere biologic, pentru învățare anume în această perioadă, iar legăturile care asigură viabilitatea creierului, depind, în particular, de codul genetic, și, în mare măsură, de experiența de viață din primul an a copilului.

Creierul copilului mic percepe deosebit de ușor noua experiență. Orice atingere, mișcare sau emoție se transformă în semnale electrice, care dinamizează procesele genetice, transformând, la rândul lor, legăturile din creierul copilului în posibilități de învățare. Astfel, experiența timpurie este importantă pentru crearea mecanismelor necesare funcționării creierului. Copiii se nasc cu premise fizice, sociale și psihologice, care le permit să comunice, să învețe și să se dezvolte. Dacă aceste premise nu sunt recunoscute și nu se stimulează dezvoltarea lor, ele pînă la urmă se pierd. Atunci când copiilor nu le-a fost asigurat un start bun în viață, de cele mai multe ori ei stagnează în dezvoltare și nu-și pot dezvolta potențialul la maximum. .

Există multe studii care ne arată o rată de succes crescută pentru copiii care au parte de o educație timpurie de înaltă calitate. Aceste programe sunt o cale foarte bună de a continua procesul de învățare într-un ritm susținut și sigur.

Beneficiile educației timpurii îi ajută pe cei mici să aibă succes la școală, la locul de muncă și în contextul social și civic. Beneficiarii primari ai educației timpurii sunt copiii, iar beneficiarii secundari sunt părinții, educatorii și toți agenții educaționali din comunitate.

În concluzie, educația timpurie este necesară pentru dezvoltarea copilului din toate punctele de vedere. Este important să privim această dezvoltare ca un întreg și să îl ajutăm pe cel mic să treacă prin

toate etapele unei dezvoltări sănătoase și armonioase. Familia este cea care pune bazele acestei educații timpurii încă de la naștere, în timp ce grădinița este mediul ideal de formare a personalității celui mic prin participarea la diverse jocuri și activități care nu vor face altceva decât să îi crească încrederea în sine și să îl ajute să interacționeze cât mai mult cu cei din jurul său.

Bibliografie:

- Viorica Preda, Mioara Pletea, Filofteia Grama, Niculina Flangea, Georgeta Pletea, Anca Lidia Grigore, Cristina Ciobanu, „450 de jocuri educaționale -Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului, București, Ed. DPH, 2011;
- Vărășmaș, Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, București, Editura „Aramis”, 2002;
- „Curriculum pentru educația timpurie”, 2019

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI PRIVIND ABORDAREA INTEGRATĂ A ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV-EDUCATIVE DIN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. ÎNV. PREȘC. MÉSZÁROS MELINDA

Progresul uimitor al civilizației contemporane, explozia informațională, se resimt și în învățământul preșcolar românesc, acesta cunoscând, în ultimul deceniu, o continuă transformare și dezvoltare sub aspectul conținutului, metodologiei și strategiei didactice. Astfel au apărut noi concepte de o deosebită importanță în activitatea cadrelor didactice: „educația timpurie”, „educația centrată pe copil”, „învățarea prin descoperire”, „inteligența emoțională”, „parteneriat educațional”.

Predarea integrată a conținuturilor a cunoscut o extensie relativ rapidă în învățământul preșcolar și primar. Aceasta se dovedește a fi o reală soluție pentru o mai bună corelare a științei cu societatea, cultura, tehnologia.

Ce înseamnă curriculum integrat?

În contextul preșcolariității, curriculum integrat este produsul educației centrate pe copil, în care accentul este pus pe importanța necesităților, intereselor copilului și a stilului propriu de învățare (Teoria inteligențelor multiple). Potrivit S. Drake (1998), curriculumul integrat necesită utilizarea în manieră holistă, integratoare, a abilităților și competențelor celor educați, iar accentul educației ar trebui să se pună pe capacitatea de a rezolva probleme și de a le aplica în contexte reale. Copiii au nevoie de ajutor pentru a realiza legături cu comunitatea în care trăiesc, fapt pentru care, curriculumul include activități în care preșcolarii dobândesc anumite cunoștințe, abilități, competențe aplicabile în viața reală, aceștia devenind participanți activi în viața comunității.

TIPURI DE ACTIVITĂȚI INTEGRATE întâlnite în aplicarea noului curriculum

I -Activitate didactică de sine stătătoare, având conținuturi integrate, care articulează armonios conținuturi referitoare la două sau mai multe domenii experiențiale. Durata unei astfel de activități va fi aceea a unei activități didactice din grădiniță, conform vârstei copiilor.

Exemplu: La tema săptămânii: „Animale sălbatice”, se poate propune o activitate didactică integrativă, care conectează conținuturi din domeniile *Științe* și *Om și societate*, organizată în jurul unei probleme matematice, cu implicații morale: „O mamă iepuroaică are doi pui. Vizitând grădina de legume din apropierea vâlceleii unde locuiește, aceasta aduce pentru prânz cinci morcovi, pe care vrea să îi mănânce împreună cu puii ei. Cum va împărți iepuroaica morcovii?” Pentru desfășurarea activității, se folosește material intuitiv, iar copiii sunt invitați să găsească soluții individual sau în grupuri mici. Toate soluțiile vor fi prezentate, ilustrate cu material intuitiv și discutate, din punctul de vedere al implicațiilor lor morale, umaniste.

II -Activitate integrată care include mai multe secvențe didactice – situații de învățare ale căror conținuturi (ale două sau ale mai multor domenii experiențiale sau categorii de activitate) se articulează în jurul unui nucleu de integrare curriculară. O astfel de activitate didactică integrată se va desfășura pe parcursul duratei de timp dedicate activităților comune.

Exemplu: Activitatea didactică se extinde pe parcursul unei secvențe de timp mai cuprinzătoare și presupune organizarea unei piețe în care se vând fructe. O parte dintre copii vor fi vânzătorii, o parte cumpărătorii. Vânzătorii vor decide care sunt fructele pe care le vând, cum trebuie acestea pregătite, cum trebuie îngrijite, în ce cantități se vând, care este costul potrivit, ce se întâmplă cu prețul dacă apar o serie de condiții speciale (fructele încep să se strice, se face seară, un cumpărător dorește să cumpere cantități mai mari de fructe etc.). Cumpărătorii trebuie să se informeze despre caracteristicile și modalitățile de consumare ale fructelor existente pe piață și să exerseze comportamente specifice unui cumpărător (să întrebe prețul, să negocieze, să ofere banii potriviți – se pot utiliza jetoane în acest sens). Activitatea va integra conținuturi specifice domeniilor *Științe* și *Om și societate*.

III -Program de activitate integrată având conținuturi articulate în jurul unui nucleu de integrare curriculară, care cuprinde o parte sau toate activitățile comune ale zilei și o parte sau toate activitățile alese.

Exemplu: Activitatea unei zile are ca punct de plecare povestea *Căsuța din oală*, iar întrebarea integratoare este: *Cât de mare ar trebui să fie oala în care s-au adăpostit animalele, pentru ca să le încapă*

pe toate? Activitatea didactică este organizată pe situații de învățare, a căror finalitate este identificarea și aprofundarea cunoștințelor necesare pentru a răspunde la întrebare. Situațiile de învățare vor integra conținuturi informaționale din domeniile: *Științe, Om și societate, Estetic și creativ*, copiii fiind antrenați în activități de căutare de informații privind dimensiunile și comportamentele specifice ale animalelor sălbatice ilustrate în poveste, dar și în activități de estimare a dimensiunilor și a mărimilor. În funcție de sarcinile de lucru impuse, copiii vor alterna activitatea pe centrele cu specific cu activitatea frontală sau de grup, produsele activității de învățare fiind un răspuns pentru întrebarea formulată și un model din carton al oalei care ar fi putut adăposti animalele.

DEFINIREA CONCEPTULUI DE JOC

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MEZINGER ILDIKO EVA
G. P. P. 14 MAI – SATU MARE

Fiecare perioadă de vârstă este caracterizată de un anumit stil de viață, înțelegând prin acesta modul în care ne împărțim timpul între activitățile majore cum ar fi: jocul, învățarea și munca. Copilul, în perioada preșcolară, se caracterizează printr-o dezvoltare intensă din punct de vedere fizic și mai ales psihic. Au loc o serie de modificări cantitative și calitative, atât de accentuate, încât, în perioadele copilăriei următoare nu vor mai putea fi egalate. Rolul jocului este deosebit, în acest context. La vârsta preșcolară, jocul devine activitatea fundamentală a copilului, care influențează întreaga sa conduită și prefigurează personalitatea în plină formare și dezvoltare.

Pentru copil, lucrul cel mai important îl constituie jocul. De obicei, se antrenează cu atâta pasiune în joc, încât activitatea ludică devine timpul desfășurării universul său exclusiv. Jocul ocupă locul preferat în activitatea zilnică a copilului preșcolar. Jucându-se, el acționează cu obiectele reale sau cu imaginile acestora transpunând în joc anumite roluri și situații întâlnite în mediul familial și cel înconjurător. Astfel se apropie de realitatea socială, pentru că orice activitate, pentru copil este joc, iar orice joc este o metodă educativă. Pe bună dreptate, referindu-se la rolul educativ al jocului, Ed. Claparede spunea: „Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții. Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire, și în consecință, poate să acționeze, deoarece el pune în joc funcțiile latente.” (Ed. Claparede, 1975, p. 63).

La vârsta preșcolară, jocul are o dublă semnificație: pe de o parte el este cadrul în care se manifestă și se exteriorizează întreaga viață psihică a copilului. În joc, copilul își exprimă cunoștințele, emoțiile și își satisface trebuințele, dorințele, descărcându-se tensional, pe de altă parte jocul constituie principalul instrument de formare și dezvoltare a capacităților psihice ale copilului, nici una dintre funcțiile și însușirile lui psihice neputând fi concepute și imaginate înafara jocului. Modul serios și pasiunea cu care se joacă copiii, constituie indicatori ai dezvoltării și perfecționării proceselor de cunoaștere. Prin joc se dezvoltă personalitatea copilului, prin crearea și rezolvarea progresivă a diverse feluri de contradicții:

- între libertatea de acțiune și conformarea la schema de joc;
- între imitație și inițiativă;
- între repetiție și variabilitate;
- între dorința de joc și pregătirea prealabilă necesară;
- între ceea ce este parțial cunoscut și ceea ce se cunoaște bine;
- între absența vreunui rezultat material util și bucuria jocului;
- între operarea cu obiecte reale și efectuarea de acțiuni simbolice, stabilirea de raporturi în plan fictiv
- între emoțiile dictate de rolul îndeplinit și emoția pozitivă provocată de participarea la joc.

Jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de mișcare și de acțiune a copilului; el deschide în fața copilului nu doar universul activității, ci și universul extrem de variat al relațiilor interumane, oferind prilejul de a pătrunde în intimitatea acestora și dezvoltând dorința copilului de a se comporta ca adulții; el dă posibilitatea preșcolarului de a-și apropia realitatea înconjurătoare, de a-și însuși funcția socială a obiectelor, de a se familiariza cu semnificația socioumană a activității adulților, de a cunoaște și stăpâni lumea ambientală; în sfârșit jocul formează, dezvoltă și restructurează întreaga viață psihică a copilului. Jucându-se cu obiectele, copiii își dezvoltă percepțiile de formă, mărime, culoare, greutate, își formează capacitatea de observare. Fiind nevoit să construiască o casă, copiii își elaborează, mai întâi pe plan mental imaginea casei, și abia apoi trec la executarea ei, dezvoltându-și astfel reprezentările. Gândirea preșcolarului se dezvoltă în strânsă legătură cu limbajul și activitatea pe care o desfășoară.

În joc, copiii nascocesc, modifică realitatea, ca urmare își vor dezvolta capacitatea de inventivitate. Încercând să țină minte regulile unui joc, copiii își amplifică posibilitățile memoriei; conformându-se acțional regulilor jocului, respectându-le, ei se dezvoltă sub raportul activității voluntare, își formează însușirile voinței: răbdarea, perseverența, stăpânirea de sine etc.

Se poate constata, fără îndoială, că în toate jocurile intervin și se exersează elementele creative, mobilitatea, flexibilitatea gândirii, capacitatea de imaginare a unor soluții, aplicarea în practică a acelor care au fost memorate și care și-au dovedit eficiența.

Toate laturile vieții psihice, începând cu cele mai simple și terminând cu cele mai complexe, se educă, se exersează și se dezvoltă prin intermediul activității ludice.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI PRIVIND ABORDAREA STEAM ÎN ACTIVITĂȚILE-INSTRUCTIV EDUCATIVE DIN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. INV. PREȘ. MICLE MARIA LILIANA

"Educatia este cea mai mare si mai grea problema ce i s-a dat omului spre rezolvare".
(Immanuel Kant)

Învățarea reprezintă un ansamblu de acțiuni cu caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, organizate și conduse de cadrul didactic, în scopul atingerii finalităților prevăzute în curriculum. În educația timpurie, învățarea integrată semnifică modul în care cadrul didactic integrează conținuturile mai multor domenii experiențiale, exploatând resursele din mai multe centre de activitate cu scopul atingerii mai multor obiective de referință. O abordare integrată permite copiilor să se angajeze în scop de învățare, relevantă. Învățarea integrată încurajează copiii să vadă interconectarea și interdependențele dintre ariile curriculare. Orice activitate din grădiniță trebuie să fie o experiență de învățare și pornind de la acest fapt să se acorde o importanță egală tuturor tipurilor de activități desfășurate. Abordarea integrată este o împletire a conținuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, mobilizatoare, care conduce activitatea copilului spre investigare, documentare, cercetare și aplicare practică a celor învățate.

Domeniul **STEM** poate fi considerat o alternativă sau un supliment la experiența tradițională de școlarizare și poate oferi copiilor un curriculum dinamic care să susțină abilitățile de rezolvare a problemelor, gândirea critică și idei de soluționare a problemelor din lumea reală cu ajutorul **STEM**. O ramură inovatoare a STEM care a cunoscut o dezvoltare considerabilă în ultimii ani este educația **STEAM** (A venind de la Arte), conform education.wa.edu.au.

Așa cum afirmă Raven (2002, p. 239), avem nevoie de „noi modalități de a gândi despre locul nostru în lume și cu privire la modurile în care ne raportăm la sistemele naturale pentru a putea dezvolta o lume durabilă pentru copiii și nepoții noștri”. Cu ajutorul abordării STEAM, sălile de clasă pot fi transformate într-u mediu creativ pentru elevi și cadre didactice.

STEAM reprezintă un concept relativ nou, din sfera educației, care are la bază cinci domenii distincte: science (știință), tehnologie (tehnologie), engineering (inginerie), art (artă), math (matematică) și care pune accent pe aplicarea metodelor de a învăța din viața de zi cu zi. Chiar dacă la o primă citire pare a fi o compilație de discipline academice, în realitate, însă este o abordare educațională a predării și învățării subiectelor STEM, dar prin artă. Așadar, integrează intenționat studiile academice cu disciplinele de artă, ca de exemplu, dans, muzică, teatru, arte vizuale. .

STEAM a pornit de la conceptul de bază, care punea accent doar pe patru discipline: știință, tehnologie, inginerie și matematică. Dar, după o analiză amănunțită, s-a ajuns la concluzia că acestea nu erau suficiente pentru o dezvoltare corectă a copiilor, fapt care i-a determinat pe dascăli să includă arta ca o disciplină inseparabilă a abordării educaționale. Așadar, educația STEAM își propune să încorporeze subiecte artistice, abilități și moduri de gândire la predare și învățarea subiectelor tehnice.

Copiii încep să folosească tehnologia de la vârste foarte mici, însă trebuie să ne gândim și la faptul în care aceștea ajung, în cele din urmă, să o folosească în mod conștient și benefic. Educația STEAM îl ajută să înțeleagă conceptele abstracte prin experimentare și joacă. De exemplu, pot să înțeleagă cu ușurință care sunt etapele construirii unei case, cum funcționează un motor sau cum se produc anumite obiecte, fenomene, toate acestea într-un mod proactiv și, bineînțeles, distractiv.

Începând cu anul 2007, educația STEAM s-a dezvoltat, în încercarea de a crește interesul copiilor pentru științele exacte și tehnologie.

Educația STEAM contribuie la:

- ❖ **îmbunătățirea motivației copiilor,**
- ❖ **la dezvoltarea abilităților cognitive,** precum și
- ❖ **la formarea abilităților necesare pentru obținerea și menținerea unei viitoare profesii în secolul XXI.**

Educația STEAM a fost caracterizată în funcție de **tipul de integrare al disciplinelor**, după cum urmează (Perignat, & Katz-Buonincontro, 2019)

1. *educație STEAM transdisciplinară*, care implică fuziunea totală a disciplinelor și al cărei element principal îl constituie rezolvarea de probleme;
2. *educație STEAM interdisciplinară*, în care o tema reprezintă punctul comun dintre discipline, însă se respectă abordarea specifică fiecărei discipline;
3. *educație STEAM multidisciplinară*, care presupune o colaborare între mai multe discipline, însă acestea nu fuzionează;
4. *educația STEAM transversală*, în care se practică examinarea/observarea unei discipline prin perspectiva altei discipline.

Educația STEAM este un proces structurat de integrare a științelor exacte și a artei, cu scopul de a forma viitori adulți inteligenți, ușor adaptabili societății și capabili de a pune în valoare cunoștințele acumulate pe întregul proces al educației în viitorul loc de muncă.

Bibliografie

CLA: Cultural Learning Alliance (2015). STEAM Hack October 2015 blog. Material găsit la adresa culturallearningalliance.org.uk/news/steam-hack-october-2015

Colucci-Gray, L., Burnard, P., Cooke, C., Davies, R., Gray, D., & Trowsdale, J. (2016). Reviewing the potential and challenges of developing STEAM education through creative pedagogies for 21st learning: how can school curricula be broadened towards a more responsive, dynamic, and inclusive form of education?. UK: BERA Research Commissions.

Perignat, E., & Katz-Buonincontro, J. (2019). STEAM in Practice and Research: An Integrative Literature Review. *Thinking Skills and Creativity*, 31, 31-43.

Raven, P. H. (2002). Science, Sustainability, and the Human Prospect. *Science*, 297, 954-958.

PREGĂTIREA INIȚIALĂ A CADRELOR DIDACTICE DIN PERSPECTIVA UNIUNII EUROPENE

PROF. MICLEA EUGENIA
LICEUL TEHNOLOGIC MIHAI NOVAC ORAVIȚA

1. Principii europene pentru pregătirea cadrelor didactice

Schimbările alerte din societatea cunoașterii și din mediul educațional sunt în esență comune întregii Europe. În perioada 20-21 iunie 2005, la Bruxelles, Comisia Europeană a organizat Conferința Europeană destinată testării principiilor comune europene pentru competențele și calificarea cadrelor didactice, ceea ce a dus la formarea documentului *Principii Europene Comune pentru Calificare și Competențele Cadrelor Didactice* (2005).

Astfel în viziune europeană profesia didactică are următoarele caracteristici:

a) este o profesie „**bine calificată**”, ceea ce înseamnă că toate cadrele didactice trebuie să fie absolvente de învățământ superior, având totodată posibilitatea de a-și continua studiile la un nivel superior (master, doctorat, programe post-doctorat). Cadrele didactice trebuie să fie bine pregătite în domeniul de specialitate, în domeniul psihologic și pedagogic, înțelegând dimensiunea socială și culturală a educației.

b) este o profesie „**bine plasată**” în contextul învățării de-a lungul vieții, cadrele didactice fiind sprijinite și încurajate pentru a-și continua dezvoltarea profesională pe tot parcursul carierei pentru a putea evolua și a se putea adapta schimbărilor permanente din societatea cunoașterii;

c) este o profesie „**mobilă**”, mobilitatea trebuind să fie o componentă esențială a pregătirii inițiale și a formării continue a cadrelor didactice punându-se accent pe încurajarea și sprijinirea acestora pentru a studia sau a-și desfășura activitatea în oricare din țările UE, în scopul dezvoltării profesionale;

d) este o profesie bazată pe **parteneriat**, instituțiile care asigură pregătirea cadrelor didactice organizându-și activitatea în colaborare cu școlile, cu întreprinzătorii locali, ținând cont astfel de nevoile locale și ale pieței muncii.

În urma formulării acestor principii europene, în documentele Uniunii Europene referitoare la pregătirea și formarea cadrelor didactice apar și câteva recomandări de aplicare la nivel național și regional.

Astfel în acord cu primul principiu, recomandările se referă la faptul că orice cadru didactic trebuie să fie absolvent de învățământ superior; cei care profesază în filiera vocațională trebuie să fie înalt calificați în profesia lor și să aibă calificare pedagogică; programele pentru pregătirea cadrelor didactice trebuie prevăzute la nivelul tuturor celor trei cicluri ale învățământului superior (bachelor, master, doctorat) cu scopul de a asigura și a crește oportunitățile pentru o mobilitate mai avansată în cadrul profesiei; promovarea cercetării pentru dezvoltarea profesională.

În ceea ce privește **competențele cheie**, „*key competences*”, care urmează să le fie formate cadrelor didactice acestea vor putea avea următoarea formulare: cadrele didactice trebuie să fie capabile: să lucreze cu informația, tehnologia și cunoștințele; să lucreze cu persoanele din mediul educațional imediat: elevi, colegi, parteneri educaționali școlari și non-școlari; să lucreze cu și în societate, la nivele diferite de complexitate și de exprimare: local, regional, național, european, global/mondial

În ceea ce privește considerarea profesiei didactice ca un demers continuu care include atât pregătirea inițială cât și formarea profesională continuă, recomandările se referă la identificarea de strategii și resurse coerente și adecvate de educație permanentă, acoperind atât segmentul formal cât și cel nonformal de pregătire a cadrelor didactice precum și accentul pus pe interdisciplinaritate și colaborare în învățare.

Mobilitatea profesiei didactice trebuie încurajată prin: proiecte promovate atât la nivelul pregătirii inițiale cât și la nivelul pregătirii continue; programele de pregătire a cadrelor trebuie să se asigure că acestea au cunoștințe și experiențe europene necesare pentru a valoriza și respecta diversitatea culturală precum și pentru a educa și forma viitori cetățeni europeni; prioritară ar trebui să fie dezvoltarea unei încrederi mai mari și a transparenței în ceea ce privește calificarea cadrelor didactice pentru a promova recunoașterea europeană și a crește mobilitatea cadrelor didactice.

Acest autentic ghid pentru redactarea politicilor naționale sau regionale în domeniul formării, adresează în concluzie următoarele **recomandări de politică educațională**, persoanelor cu putere de decizie din guvernele statelor membre (după R. Iucu, 2005, p. 11):

- Cadrele didactice trebuie să fie absolvente ale unei instituții de învățământ superior sau a unei instituții de învățământ echivalente acestora;
- Programele de pregătire inițială a personalului didactic trebuie să fie dezvoltate în toate cele trei cicluri de studii universitare (în concordanță cu prevederile Declarației de la Bologna) în vederea asigurării locului acestora în aria europeană a învățământului superior și în vederea sporirii oportunităților de mobilitate și de evoluție în carieră;
- Este recomandabil să fie promovată implicarea cadrelor didactice în proiecte de cercetare și de aplicație pentru practica educațională;
- Încurajarea parteneriatului între instituțiile care concură la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice în scopul susținerii unor programe de formare teoretică de calitate și de formare practică eficiente; se are în vedere, totodată, constituirea unor rețele de inovare la nivel local și regional;
- Furnizarea de programe de dezvoltare profesională și de formare continuă în scopul complementarizării activităților formale și informale prin strategii coerente și adecvate;
- Conținutul pregătirii inițiale și formării continue trebuie să reflecte importanța și valoarea interdisciplinarității și a învățării prin cooperare;
- Proiectele de mobilitate pentru cadrele didactice trebuie să fie promovate și facilitate în sensul în care ele reprezintă o parte componentă a programelor de dezvoltare profesională continuă și inițială;
- Programele de dezvoltare profesională trebuie să asigure o formare a cadrelor didactice pentru cooperarea europeană, pentru respectarea diversității culturale și educarea elevilor în a deveni cetățeni europeni;
- Promovarea pe parcursul procesului de formare a oportunităților de studiere a limbilor europene la nivelul limbajului de specialitate;
- Trebuie acordată o atenție specială la nivel european dezvoltării încrederii și transparenței în domeniul calificărilor didactice pentru a permite recunoașterea reciprocă a certificatelor de studii și creșterea mobilității profesionale a cadrelor didactice.

2. Structura și organizarea pregătirii inițiale a cadrelor didactice în state ale Uniunii Europene.

Analiză comparativă

Odată cu intrarea României în rândul statelor membre ale Uniunii Europene, la 1 ianuarie 2007, țara noastră este parte a unui sistem european de învățământ, care la ora actuală încearcă să găsească direcții comune de acțiune și dezvoltare și căi de armonizare a legislației din domeniul educației la toate nivelurile. Din acest moment, poate cel mai important câștig, este sentimentul de apartenență la un grup, dobândirea unor parteneri reali, dispuși să acorde sprijin pentru rezolvarea unor probleme și deficiențe ivite pe plan național. Pași importanți au fost făcuți deja pentru integrarea sistemului românesc în sistemul educațional general la nivel european. Este acum cu atât mai important să înțelegem particularitățile diferitelor state raportat la sistemele de învățământ și de asemenea să cunoaștem care sunt aspectele în care există o abordare omogenă.

Pentru aceste considerente, am apreciat utilă realizarea unui studiu comparat al diverselor sisteme educaționale, tocmai pentru a putea realiza mai ușor care este locul sistemului românesc în ansamblul general de direcții de dezvoltare, a ceea ce după adoptarea Convenției de la Bologna, putem denumi, sistemul european de învățământ.

Vom începe analiza noastră, privind mai degrabă spre viitor și îndreptându-ne astfel atenția spre dezbaterile care au loc în prezent în diversele state membre ale Uniunii Europene.

În Europa, cadru didactic este considerată persoana care este calificată și angajată pentru a desfășura activități educaționale cu clasele de elevi, la nivel preșcolar, primar, secundar și liceal. (European Commission, 2006, p. 19). De asemenea, se face distincția între „profesor” și „trainer”, distincție bazată pe: unde își desfășoară activitatea și cine este angajatorul; nevoia de educație formală și calificare, ce și cum se predă, precizându-se că în cele mai multe cazuri trainerului îi este cerută în mod special experiență în practică.

Conform raportului menționat, numărul de cadre didactice din Europa este în creștere (la nivelul anului 2004 vorbindu-se de 6, 974, 207 cadre didactice). În ceea ce privește vârsta, la nivel european, cadrele didactice prezintă o medie de vârstă mult mai ridicată decât în oricare altă profesie (între 40-59 de ani), tendința de creștere a vârstei fiind accentuată în perioada 1995-2005. Profesia didactică este o profesie „dominată de femei” cu un procent de 71, 9% din totalul cadrelor didactice în spațiul european (în România, la nivelul anului 2004 procentul era de 75, 6%). Pentru învățământul preșcolar acest procent crește semnificativ la 95%, el scăzând o dată cu

trecerea la următoarele nivele de învățământ. Cererea de cadre didactice este afectată în primul rând de tendința de scădere a populației școlare, această scădere fiind tot mai accentuată o dată cu trecerea timpului. Schimbarea rolului cadrelor didactice este cerută în Europa pe de o parte de noile subiecte în curriculumul școlar, ceea ce duce la nevoia de adaptare la noile tehnologii, la competența de a le utiliza în activitatea didactică, iar pe de altă parte de caracteristicile educabililor (vârstă, nevoi speciale, imigranți).

Cadru didactic calificat („trained teacher”) este definită persoana care a absolvit un program educațional de pregătire didactică (ibid., p. 65). De asemenea este inclusă aici și perioada de stagiatură de 2 ani. Mulți dintre absolvenți din păcate însă, nu intră în profesia didactică, aceștia fiind numiți „dormant teachers”, adică, persoane care au calificare didactică, însă au ales alte profesii, sunt inactive sau șomere. În România, procentul acestei categorii, în anul 2005, era de 90% din totalul cadrelor didactice, ceea ce demonstrează din nou că absolvenții de „școli pedagogice” nu sunt atrași sub nicio formă pentru a lucra în învățământ.

O altă problemă a profesiei didactice la nivel european este legată de statutul cadrului didactic și de imaginea profesiei. Recunoașterea a ceea ce cadrele didactice „oferă” societății este foarte importantă. Cadrele didactice simt nevoie ca munca lor să fie apreciată la justa valoare, ca vocea lor să fie auzită și la nivel politic. Imaginea profesiei didactice s-a deteriorat în mult țări! Toate aceste cauze au dus la politici de atragere a tinerilor spre profesia didactică, prin: campanii de informare, programe speciale de pregătire și formare a cadrelor didactice, programe flexibile de pregătire teoretică și practică, atragerea persoanelor din cadrul altor profesii încurajându-se schimbarea carierei.

La nivelul Uniunii Europene, două mari **direcții de acțiune** se conturează, acestea fiind și ținta a numeroase discuții și polemici. Primul aspect are la bază evoluția și schimbările în ceea ce privește pregătirea inițială și formarea continuă a cadrelor didactice în învățământul noului mileniu. A doua categorie de probleme gravitează în jurul creșterii gradului de atractivitate a profesiei didactice în general. Pe lângă aceste aspecte generale, fiecare stat în parte se confruntă cu probleme specifice, unele fiind însă de actualitate și în țara noastră, motiv pentru care le vom aminti în rândurile de mai jos.

Astfel, Slovacia și Polonia, recunosc ca și problemă reală a cadrelor didactice, insuficienta cunoaștere a limbilor străine, insuficienta experiență a profesorilor în lucrul cu elevii cu deficiențe și în ceea ce privește cercetarea pedagogică. Creșterea perioadei de practică pedagogică, sau cu alte cuvinte, îmbunătățirea balanței teoretico-practice în pregătirea cadrelor didactice, este un subiect important în dezbaterile care au loc la nivelul unor state ca: Portugalia, Lituania sau Bulgaria.

La aceste probleme, unele state au găsit soluții cu caracter inovator. Este de amintit cazul Suediei care oferă un sistem de cursuri online în sistem part-time pentru profesorii ce vor activa în domeniile vocaționale din învățământul liceal. Sau, cazul Marii Britanii, care a încercat să implementeze căi flexibile de obținere a calificării de predare, cu scopul de a face mai atractiv sistemul de învățământ pentru potențialele cadre didactice. În același context, în Franța, din anul 2007, fiecare profesor debutant primește de la ministerul de resort, sprijin constând în acces la resurse pedagogice sub forma unui *USB key de 2 gigabytes* care conține linkuri instituționale, resurse de predare și exemple practice.

Din analiza sistemelor de învățământ la nivelul Uniunii Europene putem evidenția că majoritatea statelor sunt într-o perioadă de intense transformări, toate acestea având drept scop implementarea sistemului Bologna. Statele încearcă să ușureze tranziția către noul sistem și se observă că au depus eforturi pentru implementarea sistemului pe trei cicluri (Letonia, Finlanda, Danemarca, Cehia, Germania, Italia sau Spania).

Vom continua prezentul studiu prin analiza distribuției **funcțiilor didactice** pe nivele de educație, constatând pentru început că această repartizare are în general un caracter omogen, structura fiind identică în majoritatea statelor. Astfel funcțiile didactice sunt structurate după următorul model: cadre didactice pentru învățământul preșcolar; cadre didactice pentru învățământul primar; cadre didactice pentru învățământul secundar; cadre didactice din învățământul superior. Acest sistem este regăsit de exemplu în state ca Polonia, Slovenia, Portugalia, Olanda, Luxemburg, Franța, Finlanda, Danemarca, Cehia, Estonia, Grecia sau Lituania.

Se observă totuși, că în unele sisteme de învățământ, aceste categorii se intercalează. Astfel, în Spania, nu există o diferențiere între cadrele didactice din învățământul preșcolar și cele din învățământul primar, în ceea ce privește nivelul de pregătire al acestora. În alte state, cum ar fi Marea Britanie sau Suedia, diferențierea funcțiilor didactice se face raportat la caracterul obligatoriu sau facultativ al nivelului de învățământ. În aceste state găsim astfel o structură de tipul: cadre didactice pentru învățământul obligatoriu

(preșcolar, primar și secundar); cadre didactice pentru învățământul post-obligatoriu. Pornind practic de la același principiu, Germania și Italia împarte învățământul secundar în două sub-categorii: cadre didactice pentru școli secundare de prim grad sau nivel; cadre didactice pentru școli secundare superioare.

În plus, subclasificări ale acestor patru categorii generale se întâlnesc în mare parte din statele membre ale Uniunii Europene, și vom aminti aici cadrele didactice pentru învățământul vocațional și cele pentru elevii cu nevoi speciale sau disabilități. Aceste categorii de personal didactic beneficiază de o pregătire specială față de marea masă a profesorilor.

Trebuie să amintim aici și cazul Irlandei, care nu deține un sistem de stat pentru învățământul preșcolar, doar sisteme private, care sunt însă finanțate și de la bugetul național sau local. Alte state, dimpotrivă, au creat un sistem de învățământ care cuprinde și cadre didactice pentru copiii din primul ciclu al educației preșcolare (sub 3 ani), cum ar fi cazul Belgiei, Angliei sau Spaniei.

2. 1. *Principalele modele de pregătire inițială*

De obicei pregătirea cadrelor didactice include atât o componentă profesională cât și o componentă generală. Astfel că se vorbește despre două modele de pregătire inițială a cadrelor didactice: **modelul concurent**, în care pregătirea teoretică și practică pentru profesia didactică se realizează în același timp cu pregătirea generală într-un anumit domeniu și **modelul consecutiv**, în care pregătirea psihopedagogică se realizează după finalizarea pregătirii generale într-un anumit domeniu, în regim post universitar.

Fără a încerca aici o definiție a acestor concepte, din analiza sistemelor de învățământ la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene, se observă că, în multe țări pregătirea cadrelor didactice în instituțiile de învățământ superior este oferită în cadrul domeniului de studiu specific pentru alte profesii. În cadrul pregătirii pentru un anumit domeniu, studentul poate să opteze fie pentru a obține o specializare sau calificare de profesor sau să obțină la cerere această calificare ulterior terminării facultății, prin cursuri post-universitare.

Sistemul slovac recunoaște 3 modalități de calificare a cadrelor didactice la nivelul învățământului superior: absolvirea unei facultăți de pedagogie; absolvirea unei instituții de învățământ superior care oferă suplimentar și studii pedagogice; după absolvirea unei facultăți prin urmarea unui curs separat de pedagogie.

Marea majoritate a statelor membre oferă pregătire cadrelor didactice atât în modelul concurent, cât și în cel consecutiv, și vom aminti doar câteva: Polonia, Cehia, Portugalia și Bulgaria. În majoritatea acestor sisteme, potențialul cadru didactic are dreptul de a opta pentru forma de calificare pe care o va urma. Există însă și situații contrare, cum este cazul Belgiei, în care deși sunt oferite ambele modele, aceste sunt orientate clar spre un nivel specific de educație. Astfel în acest ultim caz, pregătirea cadrelor didactice pentru învățământul preșcolar, primar și gimnazial se realizează după modelul concurent, iar pregătirea profesorilor de liceu după cel consecutiv, cursanții neavând posibilitatea de a alege între cele două modele de pregătire.

Deși după cum am arătat, cea mai mare parte a statelor oferă ambele modele, există și excepții de la această regulă, cum ar fi cazul Olandei sau Luxemburgului, care oferă calificare cadrelor didactice doar după modelul consecutiv.

2. 2. *Instituții responsabile cu pregătirea cadrelor didactice*

Vom încerca în cele ce urmează o analiză a instituțiilor de pregătire a cadrelor didactice, structurată pe nivelele cadrelor didactice cărora li se adresează. În ceea ce privește pregătirea inițială a cadrelor didactice din **învățământul preșcolar** constatăm la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene o practică neunitară în ceea ce privește instituția responsabilă cu această pregătire. Aspect pe undeva normal, atât timp cât unele state au procedat deja la implementarea sistemului Bologna, iar altele sunt în curs de adaptare la noile cerințe.

În mai multe state europene pregătirea cadrelor didactice din învățământul preșcolar se realizează de către două categorii de instituții naționale: universități pe de o parte și instituții de învățământ superior echivalente. Aceste instituții echivalente poartă denumiri din cele mai variate, de la colegii pedagogice (Danemarca, Spania sau Germania), școli superioare pedagogice la institute universitare de pregătire a cadrelor didactice (Franța sau Luxemburg). Această formă de pregătire oferită de două tipuri de instituții specializate o întâlnim în: Spania, Germania, Cehia, Danemarca, Olanda, Suedia, Lituania, Polonia și Slovacia și este cea mai răspândită.

O parte din statele membre au ales însă să încredințeze pregătirea cadrelor didactice din învățământul preșcolar exclusiv universităților, aceasta fiind situația de exemplu în Italia, Finlanda, Letonia, Marea Britanie, Bulgaria, Slovenia, Estonia sau Grecia. De cealaltă parte întâlnim și state în care pregătirea

educatorilor este oferită doar de instituțiile de învățământ superior echivalente. Este cazul Franței, cu mențiunea că aici pregătirea urmărește în principal promovarea examenului de recrutare și apoi un an de studii post-recrutare, și cazul Luxemburgului care nu dispune de o structură universitară proprie. Mai trebuie amintit că în state cum ar fi Belgia, Cehia sau Slovacia, pregătirea acestei categorii de cadre didactice se poate realiza și la nivelul școlilor secundare pedagogice.

În ceea ce privește durata pregătirii, putem afirma că în general ea se înscrie între 3 ani (cazul Belgiei, Spaniei, Finlandei sau Sloveniei) și 4 ani (cazul Italiei, Germaniei, Danemarcei, Greciei sau Olandei). O medie este oferită de Suedia, unde durata cursurilor este de 3 ani și 6 luni. De la această caracteristică, remarcăm doar două excepții: cazul Franței, care datorită particularității expuse anterior, oferă un curs de doar 2 ani, dintre care 1 an facultativ și cazul Portugaliei unde durata acestor cursuri de pregătire variază între 2 ani și 2 ani și 6 luni. După absolvirea acestor cursuri de pregătire, candidații primesc în general titlul de Bachelor, care le conferă dreptul de a profesa la nivelul învățământului preșcolar.

Unele state oferă posibilitatea expresă a continuării studiilor prin urmarea unor cursuri de Master, cum este cazul Cehiei, Olandei, Estoniei sau Slovaciei. Deși acest curs este facultativ în Olanda de exemplu, și echivalează cu 60 de credite ECTS, majoritatea cadrelor didactice din acest domeniu aleg să îl urmeze. În Estonia, absolvirea suplimentară a unui curs de Master oferă posibilitatea pregătirii copiilor cu nevoi speciale. O situație asemănătoare întâlnim și în Finlanda. În state ca Spania și Slovacia, reglementările în vigoare permit și altor profesioniști să predea în grădinițe (persoane cu certificat de calificare vocațională, absolvenți în științe sociale, arte, etc.) cu condiția urmării unui curs suplimentar. Interesant de amintit aici ar fi și politica unor state ca Marea Britanie sau Olanda care acordă posibilitatea urmării cursurilor de pregătire atât full-time cât și part-time. Ca o particularitate a sistemului german de pregătire, putem constata o delimitare foarte clară între perioada de pregătire teoretică și cea practică, fiecare având o durată fixă de 2 ani.

Ca o trecere spre următorul nivel de educație, trebuie remarcat că dacă state ca Italia sau Luxemburg impun profesorilor o opțiune clară în cursul pregătirii între a urma o carieră în învățământul preșcolar sau cel primar, alte state ca Danemarca sau Suedia permit educatorilor să predea și în învățământul primar.

Comparativ cu învățământul preșcolar, în cazul **învățământului primar** observăm că un număr mai mare de state au ales să încredințeze pregătirea acestor cadre didactice exclusiv universităților. Amintim doar câteva dintre acestea: Italia, Germania, Cehia, Slovacia, Finlanda sau Marea Britanie. Există însă și state care oferă pregătire atât la nivelul universităților cât și la nivelul instituțiilor de învățământ echivalente.

Cazul Franței și al Luxemburgului, care oferă pregătire cadrelor didactice din învățământul primar, doar la nivelul instituțiilor superioare de învățământ echivalente, rămâne izolat și se datorează particularităților existente în sistemele de învățământ din aceste state amintite anterior.

În ceea ce privește durata studiilor, majoritatea țărilor membre au optat pentru cursuri de pregătire inițială a cadrelor didactice din învățământul primar întinse pe durata a 4 sau chiar 5 ani de studiu. Doar câteva state au ales o perioadă de pregătire de 3 ani, cum este cazul Spaniei, Suediei și Poloniei. În Portugalia durata perioadei de formare este și mai redusă, ea nedepășind 2 ani și 6 luni.

Vom mai remarca că în general, pregătirea cadrelor didactice din învățământul primar se realizează la nivel de Master. Există însă și state unde pentru a profesa la acest nivel educațional este suficient obținerea calificării profesionale și titlul de Bachelor, cum este cazul Lituaniei. La o soluție de mijloc au ajuns state Estonia sau Olanda care organizează pregătirea atât la nivel de Bachelor cât și de Master.

Deja la acest nivel de învățământ în unele state apar diferențieri între profesori. Astfel, spre exemplu, în Slovacia, cadrele didactice optează pentru o pregătire ca profesori generali sau ca profesori specializați pe materii. La polul opus, în Cehia, profesorii din învățământul primar proaspăt absolvenți, sunt calificați să predea toate disciplinele la acest nivel.

În privința **învățământului secundar** se pot constata mai multe particularități la nivelul sistemelor de învățământ, fapt care rezultă din ideea că la acest nivel, atât învățământul, cât și cadrul didactic devin mai specializați. La acest nivel educațional, marea majoritate a statelor din Uniunea Europeană au optat pentru o pregătire inițială oferită de către universități. Doar câteva state au ales o modalitate duală de calificare: universități sau instituții de învățământ superior echivalente. Este spre exemplu, cazul Olandei, care pregătește profesorii din învățământul secundar atât la universități cât și la instituții de educație superioare denumite pe scurt HBO. Același sistem există și în țări ca Polonia, Suedia și Spania. Tendința generală de pregătire a cadrelor didactice la acest nivel, pare să fie sub forma unor cursuri de tip Master, cum este cazul spre exemplu în Lituania, Olanda, Slovacia, Cehia sau Italia.

Durata cursurilor în aceste cazuri este de 2 sau 3 ani în situația modelului consecutiv. Aici, important de precizat, este că unele state oferă pregătire doar sub forma modelului concurent (Estonia sau Olanda). În acest caz, durata cursurilor care includ atât cursurile Bachelor cât și cele de Master durează 5-6 ani. La polul opus, Belgia și Italia oferă calificare la acest nivel doar după modelul consecutiv. Spre exemplificare, în Italia, pentru a urma școala de specializare din cadrul universităților cu o perioadă de 2 ani, candidații trebuie să dețină fie „laurea”, fie o diplomă universitară obținută la o facultate specializată. Majoritatea statelor însă au înțeles să sigure pregătire atât sub forma modelului concurent cât și a celui consecutiv și vom aminti ca exemplu: Finlanda, Letonia sau Cehia.

În general se observă o tendință de încurajare a cadrelor didactice pentru urmarea și obținerea unor calificări suplimentare, chiar și prin oferirea de cursuri serale sau la distanță cum este cazul Lituaniei. De asemenea pentru profesorii care lucrează deja în școli fără calificarea profesională necesară, se oferă posibilitatea obținerii calificării „on-the-job” prin urmarea unor cursuri de specialitate, în cazul de exemplu al Olandei și Lituaniei. Pe de altă parte, există și state ca Danemarca care nu mai oferă calificare „in-service” la acest nivel educațional.

Privind în ansamblu pregătirea cadrelor didactice la nivelul statelor care fac parte din Uniunea Europeană, putem afirma că în general există un grad integrat de pregătire, adică toate cadrele didactice au o competență generală, de bază, combinată cu o specializare pe diferitele subiecte, domenii sau grupe de vârstă, acest fapt fiind poate mai vizibil în sistemele educaționale din Suedia, Letonia sau Germania.

Ca un element inedit în privința pregătirii cadrelor didactice din învățământul secundar, vor reaminti situația „delicată” a Luxemburgului. În acest stat, pentru a profesa în învățământul secundar, candidații trebuie să fi absolvit un curs universitar de 4 ani. Dar, având în vedere că Luxemburgul nu are o structură universitară proprie, aceste cadre didactice sunt pregătite peste hotare.

În ceea ce privește pregătirea cadrelor didactice din **învățământul superior** se observă la nivelul Uniunii Europene o caracteristică de autonomie instituțională a universităților care implică și pregătirea, selecția și recrutarea cadrelor didactice la acest nivel. Guvernele statelor membre s-au limitat în general la impunerea unor standarde sau condiții minime la nivel național pentru ca un cadru didactic să poată preda în învățământul superior. La acest nivel se constată că în general nu este obligatorie existența unor programe de pregătire a cadrelor didactice, cu toate acestea însă, universitățile aleg să organizeze astfel de programe de pregătire pe bază de voluntariat, cum este cazul Spaniei. Trebuie să amintim ca și contra-exemplu, cazul Estoniei, unde cadrele didactice de la acest nivel educațional urmează un program de cel puțin 40 de credite în studii educaționale (științele educației, psihologie și didactică), incluzând și cel puțin 10 săptămâni de practică pedagogică. În Franța, cadrele didactice la acest nivel sunt recrutate pe bază de examen. În domeniile juridic, politic și economic, candidații trebuie să fi promovați și examenul național *Agregation*.

2. 3. Condiții pentru admiterea la programele de formare inițială

Sub acest aspect, se constată că la nivel european, sistemele de învățământ formează un grup eterogen. Pentru a avea acces la un program de formare, candidatul trebuie să îndeplinească o serie de condiții generale care sunt diferite în funcție de modelul concurent sau consecutiv de pregătire. În principiu, aplicații pentru modelul concurent trebuie să îndeplinească condițiile generale de admitere la primul sau al doilea ciclu universitar. Candidații care decid să urmeze modelul consecutiv trebuie să dețină diploma universitară sau echivalentă pentru nivelul educațional la care doresc să se pregătească. Aceste condiții generale există la nivelul tuturor statelor membre. În plus față de aceste condiții generale, statele au impus o serie de filtre suplimentare pentru accesarea la funcția de cadru didactic.

În marea majoritate a statelor și vom aminti doar câteva: Marea Britanie, Franța, Italia, Polonia sau Germania, accesul la cursurile de formare inițială a cadrelor didactice este restricționat și este subiectul unui proces preliminar de selecție. Forma de selecție relevă câteva direcții principale. Majoritatea statelor condiționează participarea la cursurile de pregătire de promovarea unui examen scris sau oral. Este cazul Italiei, Franței, Poloniei, Cehiei, Germaniei, ș. a. Alte state au optat pentru un sistem ce cuprinde un interviu pentru a determina compatibilitatea solicitantului cu profesia didactică (Marea Britanie, Polonia, Belgia sau Letonia) sau un test de aptitudini (Estonia sau Slovenia). În alte țări admiterea se face pe baza unui concurs de diplome (Estonia, Polonia, Slovenia, Danemarca sau Letonia). Diferite variante combinate ale modalităților de mai sus, sunt de asemenea întâlnite.

Ca excepție, trebuie să amintim cazul Spaniei, Bulgariei și Danemarcei, unde nu există un proces de selecție în anumite cazuri. Astfel, în Spania și Danemarca, acolo unde nu există limită de locuri, orice persoană care îndeplinește condițiile generale se poate înscrie la cursurile de pregătire. În Bulgaria, în cazul

modelului consecutiv, candidații sunt admiși fără examen, fiind însă obligați să suporte o taxă de școlarizare.

Poate unul din cele mai severe și riguroase examene de recrutare este implementat în Franța. Candidații trebuie să dovedească o foarte bună stăpânire a limbii franceze și de asemenea este necesară deținerea unei diplome de studiu cu o perioadă de 3 ani într-un ciclu post-secundar. Testul de recrutare include de asemenea și un test de limbi moderne.

Unele state impun candidaților care doresc să participe la cursurile de pregătire și alte condiții ca: examen medical (Marea Britanie, Polonia sau Cehia), lipsa cazierului judiciar ori promovarea unor teste psihologice (Marea Britanie). Condiții severe impune aplicanților și Luxemburgul, în acest stat aceștia trebuind să stăpânească cele trei limbi oficiale: luxemburgheza, germana și franceza. De remarcat, cu caracter singular, faptul că acest stat impune pentru candidații din învățământul preșcolar și primar o limită de vârstă de 35 de ani. Pe de altă parte, alte state sunt mai permissive în ceea ce privește condițiile de admitere. Este cazul Portugaliei și al Olandei unde candidații cu vârste de peste 23 de ani, respectiv 21 de ani sunt admiși la cursurile de pregătire chiar dacă nu au diplomele necesare pentru îndeplinirea condițiilor generale. În acest caz particular, candidații trebuie să promoveze un test special în Portugalia și respectiv un examen „viva voce” în Olanda. Cu caracter inedit, menționăm cazul Danemarcei. În acest stat pentru creșterea numărului de solicitanți pentru cursurile de formare a cadrelor didactice, în cursul pregătirii candidatul este angajat și remunerat de instituția care oferă pregătire.

2. 4. Curriculumul: conținut și organizare

În prezent cadrul didactic nu mai este văzut ca transmițător de cunoștințe, ci este necesar să se adapteze și să aplice în activitatea didactică rezultatele cercetărilor educaționale și ale psihologiei învățării. Schimbările din societate duc automat la schimbări și noi provocări în educație. În ceea ce privește curriculumul pregătirii inițiale pentru profesia didactică interesează: autonomia curriculară a instituțiilor care oferă programe de pregătire inițială, precum și disciplinele care sunt considerate necesar a fi studiate pentru a se ajunge, la finalul programului de pregătire, la competențele cerute de profesia didactică.

În ceea ce privește autonomia curriculară, la nivelul Uniunii Europene se vorbește despre: autonomie totală (instituțiile sunt libere să decidă conținutul pregătirii inițiale); autonomie limitată; non-autonomie (autoritatea – Ministerul decide tot). Precizăm că o mare parte a țărilor Uniunii Europene se încadrează în categoria autonomiei limitate. Astfel că, documentele oficiale restricționează autonomia în următoarele aspecte: este impus un minim de discipline obligatorii (pedagogie, teoria educației, psihologie, practică pedagogică), precum și numărul minim de ore și credite pentru fiecare disciplină; standardele profesiei didactice.

Din analiza sistemelor de pregătire a cadrelor didactice la nivelul statelor membre putem să remarcăm că dacă în majoritatea statelor există o intervenție accentuată a statului în stabilirea curriculumului, există și cazuri în care intervenția statului este minimă sau inexistentă. În această categorie intră Olanda sau Marea Britanie. Astfel, în Olanda, conținutul programelor de studiu nu este definit ci doar perioada minimă de practică este impusă de către stat. Organizarea detaliată a materiilor de studiu este responsabilitatea instituției de pregătire. Guvernul stabilește în acest stat doar criteriile și standarde pentru acordarea calificării, în rest modul de pregătire a cadrelor didactice fiind lăsată la aprecierea instituțiilor de învățământ. Altfel spus, aceste standarde nu stabilesc un curriculum, ci lasă posibilitatea ofertanților de programe educaționale de a-și concepe și organiza programele de pregătire.

Pentru început ne vom concentra asupra pregătirii cadrelor didactice pentru **învățământul preșcolar**. Se constată cu ușurință că materiile care stau la baza pregătirii acestor cadre didactice sunt foarte diversificate și o paralelă între diversele sisteme de învățământ este destul de dificil de realizat.

Inițial, trebuie să remarcăm că există o practică neunitară în ceea ce privește diferențierea pregătirii cadrelor didactice din învățământul preșcolar față de cele din învățământul primar. Dacă majoritatea statelor au înțeles să ofere o pregătire specializată, clar diferențiată, axată pe caracteristicile învățământului preșcolar, există și țări unde nu se pot sesiza diferențe notabile între pregătirea pentru învățământul preșcolar și cel primar. În această categorie vom include state ca Germania, Letonia sau Suedia. Spre exemplificare, în Suedia, calificarea ca profesor de nivelul 1, acoperă atât educația preșcolară cât și cea din primii ani de școală obligatorie. În categoria opusă intră spre exemplu state ca Spania sau Italia, aceasta din urmă oferind din anul doi de studiu o pregătire separată între învățământul preșcolar și cel primar, cursanților cerându-li-se să opteze pentru unul din cele două nivele de pregătire.

O tendință comună în conceperea curriculumului în statele membre ale Uniunii Europene la acest nivel educațional, reiese la o analiză amănunțită. Se poate astfel identifica existența în general a *trei arii curriculare*, comune în majoritatea statelor.

În primul rând putem vorbi de o arie sau *componentă psiho-pedagogică* a pregătirii cadrelor didactice pentru învățământul preșcolar. Aceasta include în principiu cursuri axate pe obținerea de competențe pedagogice, metodice, psihologice, social-antropologice, igienico-medice și competențe în domeniul integrării elevilor cu dizabilități. Observăm aici că anumite materii se regăsesc în mod repetat în sistemele educaționale ale mai multor state: teoria generală a educației, psihologia educației și dezvoltării, sociologia educației, metodică predării în învățământul preșcolar, didactică, fundamentele educației speciale (ex: Spania, Slovenia, etc.).

În al doilea rând putem vorbi de o *componentă de specialitate*, conținând cursuri de pregătire pentru materiile sau disciplinele care urmează a fi predate la acest nivel educațional. În cadrul acestei componente întâlnim cursuri de limbă și literatură, matematică, științe ale naturii, arte, muzică sau sport (Italia, Slovenia, Luxemburg, Finlanda și Spania).

A treia componentă, care împreună cu pregătirea psiho-pedagogică și cea de specialitate formează totul unitar al pregătirii cadrelor didactice pentru învățământul preșcolar, este *practica pedagogică*. Această componentă urmează să fie tratată distinct în acest studiu, într-o secțiune special dedicată, motiv pentru care nu vom insista asupra ei în acest moment. Durata cursurilor săptămânale variază din nou la nivelul sistemelor educaționale, dar putem aprecia că o medie este oferită de Spania, țară în care durata cursurilor este de 20-30 de ore săptămânal.

Trecând la al doilea nivel al sistemului educațional ne vom îndrepta în continuare atenția spre **învățământul primar și cel secundar inferior**. Facem precizarea că în unele state acest nivel este definit ca învățământ obligatoriu. La fel ca și în cazul pregătirii cadrelor didactice pentru învățământul preșcolar, și la acest nivel distingem existența celor trei arii curriculare identificate anterior.

Întâlnim astfel prima componentă a pregătirii, cea psiho-pedagogică, care include în mod asemănător cursuri axate pe materii ca: teoria generală a educației, psihologia educațională, sociologia educației, metodică materiilor predate în învățământul primar și secundar inferior și didactică. Aceste cursuri au drept obiectiv obținerea de către cursanți de competențe pedagogice, metodice și psihologice specifice lucrului cu elevii din învățământul obligatoriu.

A doua componentă include cursurile de specialitate. Este important de precizat aici că în unele state cum ar fi de exemplu Suedia la acest nivel apar categorii diferite de profesori, clasificați în profesori generali și specializați pe materii, pregătirea acestor două categorii de cadre didactice cunoscând diferențieri importante. Profesorii specializați pe materii la nivelul învățământului obligatoriu se regăsesc și în sistemele educaționale ale altor state din care putem aminti Finlanda, Suedia sau Cehia. Există state unde profesorii se specializează în două sau mai multe materii, cum ar fi spre exemplu Slovacia sau Danemarca. Această componentă are ca finalitate pregătirea cadrului didactic pe materia sau materiile specifice pe care acesta urmează să le predea ulterior în școală. În general, materiile pentru care se oferă pregătire la acest nivel, sunt discipline ca: limba și literatura națională, matematica, limbi străine, istorie, biologie, fizică, chimie, geografie, sport sau muzică. Pe lângă aceste două categorii de materii (psiho-pedagogice și de specialitate) care au în principiu caracter obligatoriu, numeroase state oferă posibilitatea studierii și de materii opționale sau cu caracter facultativ, cum ar fi cazul Spaniei, Finlandei sau Bulgariei. Nu în ultimul rând, a treia componentă a pregătirii o constituie practica pedagogică, componentă care va fi analizată distinct.

La următorul nivel, profesorii din **învățământul secundar superior**, în majoritatea statelor membre, pentru a putea profesa la acest nivel, trebuie să dețină o pregătire academică înaltă. Și la acest nivel, modelul structurat pe trei componente ale pregătirii se regăsește în majoritatea sistemelor de învățământ (exemplu: Finlanda și Italia). Vom întâlni din nou componenta psiho-pedagogică a pregătirii denumită în unele state și pregătire funcțională. Remarcăm la acest nivel că în general cadrele didactice sunt puternic specializate pe materii. Drept consecință, a doua componentă a pregătirii, cea de specialitate, este axată în principal pe disciplina aleasă de către cursant pentru a fi predată ulterior. În fine, a treia componentă rămâne desigur practica pedagogică.

Va trebui de asemenea să precizăm că deja la nivelul învățământului secundar superior, într-o bună parte din state, pregătirea este oferită după modelul consecutiv. În aceste situații, pregătirea cursanților pentru cariera didactică include doar cursuri în domeniul pedagogic (pedagogie, psihologie și metodică) și practică pedagogică. Este spre exemplu cazul Cehiei, Spaniei sau Olandei.

La nivelul **învățământului superior** se constată că în general instituțiile de învățământ superior sunt corporații autonome, neexistând programe clar definite de pregătirea a cadrelor didactice la acest nivel impuse de stat. Chiar și în cazurile unde sunt impuse o serie de discipline obligatorii în pregătirea cadrelor didactice la nivelul învățământului superior, cazul Estoniei, acestea constau în studii psiho-pedagogice (științele educației, psihologie și didactică) și practică pedagogică.

2. 6. Evaluarea pregătirii inițiale

În primul rând, trebuie menționat că evaluare cadrelor didactice este un proces continuu, care se derulează pe întreaga perioadă a pregătirii inițiale. Este cazul spre exemplu al Bulgariei, Poloniei, Suediei, Sloveniei sau Marii Britanii. Evaluarea performanțelor în cursul studiilor la instituțiile de învățământ este efectuată de profesori în timpul orelor și de asemenea prin teste și examene. Testele pot fi atât orale cât și scrise. De regulă se folosește sistemul de notare cu cifre, dar și sistemul cu calificative în două sau mai multe trepte.

Majoritatea statelor pun însă accentul pe evaluarea finală, pre-absolvire, de rezultatele obținute la acest examen depinzând și fiind condiționată acordarea diplomei de calificare. Și în privința modalității de evaluare finală există diferențe notabile între diversele sisteme de învățământ naționale, dar trei modalități de evaluare se conturează.

O primă modalitate de evaluare are la bază un examen cu caracter practic. Acest tip de evaluare cunoaște la rândul său mai multe variante. O primă formă o întâlnim spre exemplu în Bulgaria, unde studentul trebuie să prezinte și apoi să susțină o lecție în fața unei comisii de examinare. Alte state au ales o formă de evaluare bazată pe întocmirea unui proiect scris asupra activității practice și dezbateră acestuia în fața unei comisii de evaluare (Italia și Finlanda). O ultimă variantă, și cea mai răspândită, se axează pe elaborarea și apoi susținerea unei lucrări de disertație în fața unei comisii, sistem care îl regăsim în Polonia, Germania, Cehia și Slovenia.

O altă modalitate de evaluare finală, la fel de răspândită, constă în susținerea unui examen scris. Această formă de examinare este introdusă în mai multe state din care putem aminti: Franța, Finlanda, Olanda, Danemarca, Spania sau Luxemburg. Și în final, a treia modalitate de evaluare presupune o evaluare atât a cunoștințelor teoretice cât și transpunerea lor în practică. Sistemele de învățământ care au ales această variantă impun studenților atât elaborarea și susținerea unei lucrări de disertație cât și susținerea unui examen teoretic scris înainte de absolvire. Acest sistem este întâlnit în Polonia, Germania și Cehia. Ca excepție trebuie să menționăm că există și state ca Belgia care nu impun un examen final pre-absolvire, evaluarea având la bază un portofoliu sau un profil al anilor de studiu.

2. 7. Căi alternative de pregătire

Vom încheia analiza noastră comparativă a sistemelor de învățământ din cadrul statelor membre ale Uniunii Europene printr-o trecere în revistă a modalităților alternative de accedere la funcțiile didactice. În primul rând se observă că majoritatea covârșitoare a statelor nu permit existența unor căi alternative pentru obținerea calificării de cadru didactic. Unele excepții există însă, toate fiind justificate însă de lipsa de personal specializat în sistemul național de învățământ.

Amintim astfel cazul Belgiei, unde profesorii care sunt deja specializați pe o materie, pot urma un curs de calificare pe o altă specializare. Sau cazul Olandei, unde o persoană cu o calificare profesională superioară sau diplomă universitară, poate intra în profesie pe bază de examen, urmând apoi cursuri de calificare „on-the-job” care durează 2 ani. De asemenea vom menționa aici și Lituania, unde profesorii care lucrează deja în școli fără a avea calificarea profesională necesară materiilor pe care le predau, pot obține calificare prin cursuri de zi, serale sau la distanță și elaborarea unei lucrări de absolvire; perioada de activitate în școală fiindu-le recunoscută în acest caz ca practică pedagogică.

Vom încheia cu o formă inedită, alternativă, de obținere a calificării de cadru didactic, care câștigă din ce în ce mai mult teren, și anume cea a *cursurilor on-line* oferite spre exemplu deja de Franța și Olanda. Succesul de care se bucură acest sistem a dus în Franța chiar la ideea înființării unor campusuri digitale.

Concluzionând, în societatea cunoașterii a secolului 21, importanța educației este de necontestat, sistemele de educație trebuind să facă față unor noi și noi provocări, educabilii fiind necesar să se adapteze cerințelor sociale și economice în permanentă schimbare. Rolul cadrului didactic este esențial în acest context, atât din punct de vedere informativ, cât mai ales raportat la aspectul formativ al educației, el având responsabilitatea de a învăța educabilul cu un ansamblu de „instrumente” necesare acestuia pentru a se integra „activ și creator” într-o societate în permanentă schimbare.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC -CONCEPTUL DE SISTEM DE ÎNVĂȚĂMÂNT SI FUNCȚIILE ACESTUIA

**PROF. ÎNV. PREȘC.: MICȘA IOANA GABRIELA,
GRĂDINIȚA P. P. NR. 1 SÂNNICOLAU MARE
PROF. ÎNV. PREȘC.: COVACI VOICHIȚA GEORGIANA
G. P. P. NR. 1 SÂNNICOLAU MARE**

Interesul pentru educație a fost dintotdeauna o preocupare majoră a societăților și a elitelor lor. În perioada modernă, începând cu revoluția industrială, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța, justificată, că individul să se poate ridica deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

În întregul continent european, încă de la începutul secolului XIX, dar mai ales după mijlocul său, au apărut politici generale, naționale de învățământ cu programe și pedagogii menite să se răspândească în toate colțurile societăților.

Denumirea de sistem provine din limba greacă -systema (i), care înseamnă ansamblul unor parti, corelate între ele.

Învățământul din România a apărut și s-a dezvoltat ca o necesitate, plecând de la dictonul că „o persoană este aptă în mediul social dacă are cele două caracteristici ale sănătății fizice și intelectuale”. Începuturile învățământului românesc sunt importante pentru toți aceia care studiază fenomenul pentru a ajunge, în funcție de obiectivul fiecăruia, la anumite concluzii care pot să stea la baza fundamentării unor opinii, cu valoare de concluzii privind evoluția sistemului educațional. Trebuie să menționăm faptul că un nume important care a contribuit la evoluția învățământului românesc a fost Spiru Haret. El a fundamentat, pentru prima dată, școala în sensul înțeles astăzi, desigur acesta fiind de inspirație, mai mult sau mai puțin, externă.

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, în deosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul coerent al instituțiilor școlare de toate gradele, profilele și formele, dintr-o anumită țară, care este conceput, organizat și funcționează în baza unor principii educaționale generale cu caracter organizatoric, iar unele și cu caracter juridic, precum și a unor standarde educaționale.

Sistemul de învățământ asigură rezolvarea unora dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane -educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. De aceea, în mod firesc, filosoful german Immanuel Kant spunea că "Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare". În România învățământul este o prioritate națională (Legea învățământului).

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire -finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instruire și educație, obiectivate în "produsul" sau specific -oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile sociale-utile. întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-

tehnice și culturale, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume: a) funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om ca "homo cogitans" (omul care gândește); b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca "homo faber" (omul care muncește și creează), și c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe om ca "homo estimans" omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn, civilizată.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Este necesar ca managementul educațional să constientizeze faptul, în toate sferile activității sociale, că învățământul și educația nu sunt fenomene de consum, cum greșit au fost uneori considerate, ci fenomene care realizează cel mai valoros și eficient "produs" cu bătăie lungă - omul pregătit să exercite o profesie social-utile. De asemenea, managementul educațional este necesar să asigure un raport rațional și dinamic între numărul oamenilor pregătiți prin studii și numărul cerut de diviziunea socială a muncii, menținând accesibilitatea reală a învățământului de toate gradele pentru că cei care au posibilități intelectuale și materiale să poată obține pregătirea pe care o doresc.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organismele internaționale de educație, cum este UNESCO, și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt obiectivat în participarea țării noastre la realizarea unor programe educaționale internaționale precum Phare, Tempus, Socrates ș. a.

Nici România nu a fost mai prejos – personalități cum ar fi Spiru Haret, Onisifor Ghibu, Vladimir Ghidionescu, Emil Brândză, Ștefan Barsanescu, Dimitrie Gusti, contribuind enorm la promovarea atât a valorilor românești dar și la integrarea celor universale în cultură noastră. Recomandăm celor interesați lucrarea profesorului Ion Albușescu de la Cluj, "Istoria pedagogiei românești". În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale.

Pentru că școala să cultive "destoiniciile intelectuale", și am adăugă noi și practici ale copilului, ea ar trebui să știe atât cum să o facă prin curriculum, pedagogie, resurse și politici înțelepte dar și care sunt "destoiniciile" fiecărui copil care îi intră pe poartă. Școala, universitatea, părinții, organizațiile non guvernamentale și partidele trebuie să se pună de acord asupra direcției spre care să se îndrepte societatea românească, să creeze cadrul necesar astfel încât copiii de astăzi să simtă "trebuința de a învăța toată viață" pentru propria desăvârșire și a României devenire și participare la progresul și prosperitatea umanității.

De la Aristotel încoace, care avea dilemele menționate la începutul articolului, și până în ziua de astăzi, întrebările despre rolul și scopul educației viitoarelor generații transcend granițe și perioade istorice. Provocarea pentru noi astăzi este de a căuta și încerca să creăm o lume mai bună cu materialul avut și în contextul social, uman, istoric și geografic contemporan al României.

Structura sistemului de învățământ

Structura sistemului de învățământ obiectivează organizarea învățământului din România pe nivele (grade), profile și forme de instituții școlare într-un ansamblu coerent și unitar. Ea îmbină, în mod creator, tradițiile și realizările școlii românești cu realizările în acest domeniu pe plan european și mondial.

Formele de invatamant sunt: zi, seral, cu frecventa redusa si la distanta. in sistemul de invatamant pot functiona si unitati-pilot, experimentale si de aplicatie.

Învatamantul prescolar de 3(4) ani

El are ca obiectiv completarea educatiei in familie. El cuprinde copiii de la 3 la 6 (7) ani, asigurandu-le atat formarea si dezvoltarea necesara corespunzatoare particularitatilor de varsta, cat si pregatirea lor pentru intrarea in scoala primara, cuprinzand in acest scop copiii de 6 -7 ani si care va contribui la formarea si dezvoltarea lor fizica, intelectuala, afectiva si sociala etc, indeosebi prin joc didactic, dar si activitati cu intreaga grupa in proportie de cea 1/5 din orar, care prefigureaza pregatirea pentru ciclul primar. Activitatea se desfasoara in gradinite sub indrumarea educatoarei, absolventa a unei scoli normale (liceu sau colegiu pedagogic).

Bibliografie:

C. Iosifufescu, C. Novak, D. Stroie, Z Viăduț, F. Nicula, & O. Jidveian, ‘Raport național privind starea calității în unitățile de învățământ preuniversitar public din mediul rural’, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar ARACIP, Tracus Arte, București, 2015.

J. Hattie, Invatarea vizibila. Ghid pentru profesori, Trei, București, 2014.

I. Albulescu, note de curs ‘Istoria pedagogiei românești’, Universitatea Babes-Bolyai Cluj-Napoca, p. 21, https://beyondreamz.files.wordpress.com/2010/01/istoria_pedagogiei_romanesti.pdf

EDUCAREA ȘI DEZVOLTAREA SPIRITULUI CULTURAL

MICU MARIA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 SEBEȘ, ALBA

Apropierea omului de spațiul existenței culturale se realizează doar în și prin educație. Educația este aceea care transformă subiectul uman, îl pregătește și îl modelează în sensul adaptării acestuia la condițiile și specificul ființării culturale, după cum preciza Gilles Deleuze, invocată de Liviu Antonesei, "urmele" lăsate de cultura asupra ființei umane sunt de neșters, omul este condamnat la cultură, iar "marcajul" său permanent este educația (Antonesei, L., 1996, p. 19).

Relația dintre educație și cultură poate fi gândită în trei planuri acționale, distincte din punctul de vedere al conținutului la care fac referire, dar convergente din perspectiva finalităților urmărite: planul transformării prin educație a omului în ființă eminentă culturală, planul educației ca acțiune de transmitere și producere a culturii și planul rolului educației în contextul raportului cultura-civilizație.

De-a lungul istoriei, educația și-a demonstrat rolul vital pentru dezvoltarea civilizației, culturii umanității, pentru cultivarea valorilor spirituale și conferirea în acest fel a unui statut elevat condiției umane. În acest sens, rolul școlii este să formeze tineri cu personalități armonioase, pentru a influența relațiile umane dintr-o societate. Problematika lumii contemporane, provocările acesteia ne determină pe noi, profesori și părinți, să ne străduim să răspundem acestora prin cultivarea virtuții în sufletul copiilor noștri, fiecare după puterea lui. Și de noi, de voința și puterea noastră depinde modul în care ei vor înțelege lumea și relațiile dintre oameni, precum și relația lor cu Dumnezeu.

Puritatea, statornicia și tăria credinței în care ne-am născut au fost mai puternice decât cruzimea și furia cu care dușmanii din afara s-au năpustit mereu asupra neamului și vetrei strămoșești. De două mii de ani, păriții și străbunii noștri și-au trăit viața în jurul Altarului, iar marile praznice ale Nașterii și Învierii Domnului erau prilejuri de înălțare, sfințire și bucurie negrăită. Unitatea și împărtășirea dragostei față de tradițiile străbune s-au păstrat mai ales în satele noastre. Așa cum subliniază unul dintre corifeii Școlii Ardelene, Samuil Micu, "obiceiurile străbune sunt păstrate de țărâtime". Școala Ardeleana scoate în evidență necesitatea studierii folclorului, care ilustrează valorile și originea însăși a poporului nostru. Învățăceii au arătat că cele mai multe obiceiuri populare legate de sărbători au la origine religia creștină.

În prefața lucrării "Datinile și credințele poporului român" Elena Niculita Voronca denunța pericolul stricării obiceiurilor românești. A existat însă și o perioadă de timp în care s-a încercat păstrarea datinilor strămoșești mai mult ca spectacol, ignorând ritualul ca valoare spirituală.

În momentul actual, în care mass-media cosmetizează limba românească cu termeni ca "weekend", "talk-show", "football show" sau apar sărbători de împrumut ca "Halloween", "Sf. Valentine", precum și genuri muzicale de o calitate mai mult decât îndoielnică, este imperios necesar ca reprezentanții școlii să îndrepte atenția micilor învățăcei spre adevăratele valori culturale pe care tradiția neamului ni le-a păstrat.

În aceste condiții, acțiunea educațională trebuie să se concentreze nu atât asupra transmiterii de informații, care sunt datorită progresului tehnologic accesibile pe o scară largă, ci asupra dezvoltării capacității elevilor de a stabili noi conexiuni între cunoștințele achiziționate, de a pune în joc relații între domenii ale cunoașterii, pe care organizarea tradițională a științei le-a considerat până la momentul respectiv ca fiind separate.

Alte modalități de studiere și menținere a datinilor și credințelor strămoșești, pe lângă introducerea în lectii, sunt organizarea unor activități comune școală-biserică (serbări: de Crăciun, de Paști, Ziua Eroilor). Elevii trebuie îndrumați să-și îndrepte atenția spre fondul străbun de valori artistice și documentare pentru a-l aprofunda, a-l iubi și a-l răspândi. Toate aceste probleme își găsesc rezolvarea într-un obiect de studiu

opțional intitulat “Datini și credințe la români”, care are drept obiectiv principal trezirea interesului copilului față de cunoașterea tradițiilor și credințelor la români ca parte integrantă a culturii spirituale universale.

Cunoașterea obiceiurilor și tradițiilor populare locale are o importanță deosebită datorită conținutului de idei și sentimente, a forțelor care oglindesc trecutul bogat și valorile poporului român.

Bibliografie:

Elena Niculita Voronca -Datinile și credințele poporului roman, Editura Saeculum, București, 1998
Liviu Antonesei – Paideia. Fundamente culturale ale educației, Editura Polirom, Iași, 1996

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

PROF. MICULESCU ICONIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ARMENIȘ

Parteneriatul educațional, „*Vrei să fim prieteni ?*” s-a derulat având ca instituții partenere Liceul Teoretic *Traian Doda* Caransebeș și Școala Gimnazială Armeniș, perioada derulării fiind Martie -Iunie 2013. A fost un parteneriat încheiat între liceu și școală gimnazială care a avantajat participanții prin următoarele: programul activităților a fost stabilit în comun și a suferit modificări pe parcursul anului în interesul unei mai bune funcționări; fiecare parte a putut să vină cu completări sau modificări cu condiția să anunțe la timp; în organizarea și desfășurarea activităților a fost acceptată prezența părinților care au dorit să participe sau să se implice iar la sfârșitul anului s-a făcut evaluarea activităților. Derularea proiectului, „*Vrei să fim prieteni ?*” a avut drept motivație entuziasmul și deschiderea cu care reacționează copiii, la aceasta vârstă, la stabilirea de relații noi de prietenie, dar și efectul benefic pentru conturarea dimensiunii acestui sentiment nobil, care nu trebuie să aibă bariere discriminato-rii și nici măcar eliminatorii. În acest sens proiectul a fost o provocare și pentru coordonato-rii lui, având în vedere diferențele de vârstă dintre cele două clase (clasa pregătitoare/clasa I și clasa a IV-a). În alt sens școala trebuie să răspundă permanent nevoilor societății pe care o deservește, să se situeze cu un pas înaintea schimbărilor pe care progresul și dezvoltarea științei și tehnicii le va produce inevitabil, să prevadă și să prevină efectele negative asupra personalității viitorului cetățean, pregătindu-l încă de la o vârstă fragedă să se integreze rit-mului de viață tot mai alert, pe de o parte, și să știe cum să relaționeze în cadrul societății, pe de alta parte. Aceste două aspecte sunt o prioritate la fel de importantă ca și pregătirea școlară, pentru că reușita fiecăruia nu se poate situa în afara contextului societății, dar nici în absența relațiilor interumane cu ceilalți indivizi din universul imediat apropiat .

Capacitatea de a lega prietenii bazate pe sinceritate, încredere reciprocă, altruism, pasiuni și interese comune nu este doar ilustrarea frumuseții caracterului uman, ea va fi calea de a contracara efectul urgenței vieții în viitor, mai exact evitarea pericolului ca omul să se trans-forme dintr-o ființă socială într-una robotizată și însingurată. Prin urmare, prietenia este astăzi pentru oameni ceea ce este ecologia pentru natură, și, ca și în cazul degradării mediu-lui natural, degradarea relațiilor interumane nu este conștientizată încă pe deplin. Subliniez aici importanța încheierii unor parteneriate internaționale care sunt o formă de învățare acti-vă și atrăgătoare pentru copii, mai ales prin elementul de noutate pe care îl aduc în orice tip de activitate de acest fel, însă cel mai puternic impact îl au asupra formării capa-cității de relaționare între elevii implicați, care dobândesc astfel o bogată experiență de colaborare și comunicare interumană. Calendarul activităților desfășurate s-a derulat astfel:

MARTIE: 1. Cunoaștere indirectă a elevilor celor două școli: trimiterea unei scrisori de intenție de către clasa a IV a și desene semnificative prieteniei de la clasa pregătitoare, însoțită de o fotografie a colectivului de elevi și un dar pentru fiecare clasă (Liceul Teoretic *Traian Doda* Caransebeș) -, „Primăvara prieteniei”; răspuns din partea claselor I și pregătitoare (Școala Armeniș). Locul de desfășurare-sălile de clasă -activitate separată și decalată. *Realizare:* prin intermediul învățătorilor și educatoarei; *Perioada:* săptămâna 18 – 25 martie 2013. **APRILIE: 2.,** „Suntem prietenii copacilor” – cunoașterea directă: vizită la Școala Gimnaziala Armeniș; activitate comună de prezentare a datelor, părerilor, convingerilor despre prietenie, expunerea desenelor pe tema prieteniei (realizate înainte de activitate) și interpretarea mesajelor transmise prin ele, drumeție la pădure, jocuri sportive; *Loc de desfășurare:* Școala Gimnazială Armeniș, poiana de pe Râul-Lung; *Realizare:* interactivă – momentul cunoașterii directe, pe grupe mixte; *Perioada:* săptămâna, „Să știi mai multe, să fii mai bun” – aprilie 2013 **MAI: 3.,** „Credință și tradiție de Sfintele Paști”-prezentarea de către clasa a IV a a unor imagini și informații despre cea mai mare sărbătoare a creștinătății; -realizarea unor lucrări plastice pe tema Sfintelor Paști cu materiale pregătite de către toate clasele;-schimb de felicitări de Paști; *Loc de desfășurare:* sălile de clasă -activitate separată și decalată; *Realizare:* momentul 1: expunerea și evaluarea materialelor pregătite; momentul 2: trimiterea și primirea felicitărilor; *Perioada:* 1– 3 mai 2013. **IUNIE: 4.,** „Ziua Copilului e azi și Ziua Prieteniei ”-concurs de desene pe asfalt cu tema, „Copiii și copilăria”-desfășurat pe grupe mixte, cu acordare de diplome de participare tuturor copiilor; *Loc de desfășura-re:* Liceul Teoretic *Traian Doda* Caransebeș *Realizare:* stabilirea grupelor mixte, împărți-rea suprafeței de asfalt în mod egal pentru fiecare grupă,,votarea “ de către elevi a limitei de timp pentru

executarea desenului; aprecierea și interpretarea desenelor realizate – acordarea de premii și diplome de participare. *Perioada:* 1 Iunie 2013. **5.**, „Am devenit și vom rămâne prieteni” -evaluarea proiectului: realizări și scopuri îndeplinite, impresii adunate în timpul activităților, planuri de continuare în viitor a relațiilor de prietenie stabilite între cele două grupuri de elevi. *Loc de desfășurare:* Școala Gimnazială Armeniș; *Realizare:* momentul 1: prezentare cronologică a activităților desfășurate, povestirea momentelor deosebite, impresii și satisfacții trăite de elevi și de cadrele didactice momentul 3: fotografie finală de grup: „În loc de rămas bun, la bună vedere!”. *Perioada:* 1 iunie 2013.

REZULTATELE: Prin fiecare activitate pe care am desfășurat-o am obținut un răspuns evident din partea elevilor, în special concretizat prin plăcerea de a participa la activități comune și prin dezvoltarea unor atitudini de altruism și cooperare. Astfel, prin activități care vizează în special comportamente morale, dar cu aplicații care plac, atrag și încântă copiii, s-a format o dimensiune clară și accesibilă a sentimentului de prietenie, prelungit înspre solidaritate și chiar înspre umanism. Ca imperativ major al acestui proiect, am lăsat loc în primul rând spontaneității actului liber, originalității și creativității elevilor noștri, rolul nostru fiind cel de a crea cadrul optim de desfășurare și de a îndruma fiecare activitate. De asemenea, am valorificat fiecare moment al activităților noastre, punctând mereu faptul că deviza proiectului este, „să acceptăm să învățăm de la alții pentru că învățăm mai bine învățându-i pe alții” și că schimbul de idei și sentimente între oameni a fost întotdeauna

una calea spre succesul personal și cheia unei vieți frumoase și împlinite. După derularea acestui proiect, elevii noștri au rămas cu imaginea clară a dimensiunii frumuseții relațiilor de prietenie, eliminând prejudecățile și convingerile discriminatorii tot mai prezente în conștiința publică și preluate, din nefericire, și de către copii.

EVALUAREA PROIECTULUI s-a făcut prin: -Realizarea de portofolii cu lucrările efectuate de elevi; -Întocmirea de albume cu fotografii însoțite de impresii ale copiilor;

-Crearea unor CD-uri cu aspecte din activitățile desfășurate;

METODE ȘI TEHNICI EFICIENTE ÎN ABORDAREA DISCIPLINEI DEZVOLTARE PERSONALĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MIERCIOIU ELIZAVETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, „TRAIAN SĂVULESCU”, IZVOARELE

Disciplina Dezvoltare personală îi ajută pe elevi să descopere progresiv cum să-și identifice nevoile și pasiunile, cum să păstreze un stil de viață sănătos, care este rolul lor în familie și în comunitate. Prin intermediul activităților de învățare, elevii își dezvoltă abilitățile pentru viață, de la autoevaluare, relaționare și lucru în echipă, la analiză și abstractizare. Prin această disciplină, elevii vor conștientiza cine sunt, își vor analiza emoțiile pe care le au, se vor raporta sănătos la ceilalți, vor fi motivați să învețe cu succes.

Metodele și tehnicile permit utilizarea unei palete largi de resurse care antrenează și motivează elevii.

Jocul de rol și simularea (dramatizare, marionete, teatru) pregătesc copilul pentru situații reale de viață și facilitează dezvoltarea comunicării verbale și nonverbale, a empatiei și a toleranței.

Lucrul în echipă antrenează strategiile de rezolvare a conflictelor și modalitățile de comunicare eficientă.

Problematizarea oferă oportunitatea de a căuta soluții pentru diferite situații de tip investigativ și de a stimula curiozitatea elevilor. Exercițiile și jocurile combină mișcarea, verbalizarea, manipularea unor obiecte. Conversația euristică, dezbateră și discuțiile de grup permit elevilor să se raporteze, să învețe și să valorizeze atât experiența personală, cât și experiența colegilor. Metode activ-participative folosite: Turul galeriei, Ciorchinele, Pălăriile gânditoare, Cubul, Explozia stelară.

Tehnicile specifice dezvoltării gândirii critice asigură exprimarea propriilor opinii.

Aplicația 1-Despre prietenie; Clasa a II-a

În această activitate se vorbește despre prietenie, despre ce presupune această relație, despre valorile și trăirile care stau la baza construirii și menținerii unei relații de prietenie. Am avut ca sprijin povestea a două broscuțe, un ghem de sfoară, paie de plastic, elastic, o fișă de lucru și mult, mult entuziasm.

S-a pornit de la povestea „Două broscuțe” pe care am abordat-o folosind tehnica predicțiilor. Am folosit această poveste ca punct de plecare pentru discuția despre prietenie. Pe lângă faptul că vorbește și despre prietenie, din povestea broscuțelor am extras și alte învățături. Totodată, această poveste a fost pretextul lecțiilor următoare la diferite discipline. Un exemplu este lecția despre scrierea corectă a cuvintelor „sau” și „s-au”-Comunicare în limba română. A fost punct de pornire și la Matematică și Explorarea mediului-„Balta-fauna și flora”, Muzică și mișcare-Cântarea vocală, cântarea în grup și individual -„, Broscuțele vesele. Oac! Oac!”

Despre prietenie. Tehnica predicțiilor

Am împărțit textul în fragmente astfel încât să poată fi realizate predicțiile:

- Primul fragment: „Într-un iaz trăiau două broscuțe. . . . până în satul din apropiere”.

Întrebare: Unde credeți că au ajuns?

- Al doilea fragment: „Nu după mult timp de mers pe jos. . . . acolo le-a atras atenția”

Întrebare: Ce credeți că le-a atras atenția?

- Al treilea fragment: „Acolo le-a atras atenția o oală mare ce se afla pe masă. . . . Nu voi renunța așa de ușor!”

Întrebare: Ce credeți că a făcut Oaki?

- Al patrulea fragment: „Acum sau niciodată, este momentul. . . . ne-ai salvat pe amândouă!”

Au urmat întrebări și răspunsuri pe marginea conținutului textului și desprinderea mesajului acestuia. De ajutor poate fi o listă cu proverbe din care elevii să le aleagă pe cele potrivite mesajului.

Rețeaua prieteniei

Pentru această activitate avem nevoie de un ghem de sfoară cu care vom realiza rețeaua prieteniei. Copiii se așază în cerc. Ghemul a pornit de la un copil care a desfășurat o bucată de sfoară și i-a făcut un nod. A numit apoi un coleg de clasă, a precizat o calitate a acestuia pe care o apreciază și i-a aruncat ghemul având grijă să nu scape nodul din mână. Nodul are și el o semnificație în realizarea rețelei. Arată legăturile care se realizează în interiorul grupului și trăinicia lor. Un nod scăpat poate duce la destrămarea rețelei. Un alt aspect pe care l-au observat copiii singuri a fost faptul că, pentru a face nodul, au avut nevoie de ajutor

din partea colegilor. Pe de-o parte, pentru că unii nu știau să facă nod și cu această ocazie a fost și o activitate de abilități practice, pe de altă parte, pentru că nu este ușor să faci nodul având o mână ocupată cu ghemul de sfoară. Pasând ghemul de la unul la altul s-a creat rețeaua prieteniei, a cooperării, a întrajutorării în grupul clasei.

Harta prieteniei

La final am formulat scurte concluzii despre activitate. Pornind de la aprecierile pe care le-au emis la adresa colegilor, am nuanțat ideea de bun prieten. Am lucrat exercițiile de pe fișa de lucru. Au răspuns la întrebări: Ce este prietenia?, Ce este un bun prieten?, De ce avem nevoie de relații de prietenie?, Care sunt calitățile unui bun prieten?

După ce am stabilit care sunt calitățile unui bun prieten, ne-am imaginat că avem de făcut un drum la capătul căruia vom găsi o comoară. Harta de pe fișă ne ajută să notăm numele prietenilor pe care îi luăm cu noi și motivul pentru care vrem să ne însoțească. Despre ce comoară este vorba? Despre Prietenie și toate lucrurile frumoase pe care le aduce prietenia și pe care le notăm pe monedele de lângă cufărul prieteniei.

Brățara prieteniei

Ultima activitate este realizarea brățării prieteniei. Avem nevoie de paie de plastic, diferit colorate. Fiecare copil primește un pai și o bucată de sfoară, panglică subțire sau fir gros de lână. Fiecare copil se va gândi la cei mai buni prieteni ai săi și va tăia paiul având grijă să aibă un număr de bucăți corespunzător prietenilor săi.

Pentru ca fiecare prieten se remarcă prin anumite calități, elevii pot fi încurajați să ceară colegilor bucățele de altă culoare. Facilităm astfel comunicarea între copii și aplicarea regulilor de vorbire politicoasă. Fiecare bucățică de pai ne va reaminti că nu suntem singuri.

Aplicația 2-Rețeta prieteniei

Avem nevoie de.

Mod de preparare.

Bilet de apreciere

Fiecare elev transmite un mesaj de apreciere unui coleg de clasă pe care îl consideră prietenul său. Mesajul va fi scris sub forma unui bilet-consolidăm astfel și cunoștințele referitoare la redactarea unui bilet.

PLATFORMELE EDUCAȚIONALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

**PROF. MIHAELA BADEA,
LICEUL TEHNOLOGIC „HENRI COANDĂ” BUZĂU**

Transformarea digitală poate reprezenta o soluție la provocările actuale ale sistemului educațional din România. O mare parte dintre actorii implicați în procesul educațional au anticipat rolul important pe care tehnologia îl are în predare și învățare și au căutat metode de a o integra în întregul proces al educației, dorindu-și o “clasă” cu soluții complete de digitalizare care să îi ajute pe profesori să transforme experiența educațională. Cadrele didactice, părinții și elevii au nevoie de soluții care să fie accesibile, ușor de folosit și de administrat și care să ofere un conținut educațional vast. În această perioadă platforma educațională la care școala noastră a apelat este platforma Adservio care face mai accesibilă pregătirea, gestionarea și folosirea mijloacelor educaționale moderne și eficiente pentru învățare.

Adservio este o platformă online de management școlar care conectează toate persoanele și instituțiile implicate în actul de educare. Cu alte cuvinte, este vorba despre un program care permite trimiterea materialelor de la cadru didactic la elevi și invers, lectii inetractive, trimiterea temelor, acordarea de note, însemnarea absențelor, calcularea mediei în timp real, realizarea unor statistici despre evoluția elevului sau performanțele sale în raport cu ceilalți și multe altele. Toate acestea sunt vizibile pentru profesori, elevi și părinți în egală măsură.

Ca profesor, ești în permanență în contact cu elevii, părinții și colegii. Și știm cu toții că o comunicare eficientă este răspunsul tuturor problemelor ce pot apărea în traseul educațional.

Cu Adservio, elevii se implică mai mult și comunică mai ușor. Ca profesor, poți posta subiecte de discuție, primești temele elevilor direct în cont și le poți oferi feedback. Iar toate acestea încurajează comunicarea și interactivitatea în procesul educațional.

Ca elev, ai o mulțime de instrumente toate la un click distanță. Poți ține legătura cu prietenii de la școală, poți crea grupul vostru de discuții, puteți lucra împreună la teme și proiecte, puteți încărca pozele favorite și le puteți arăta prietenilor. Cu Adservio poți oricând să îți verifici situația școlară, de la plusuri și minusuri primite pentru activitatea la ore, până la note, și absențe.

Ce mai poți face cu Adservio:

- Poți trimite profesorilor temele și proiectele direct, fără să mai ai nevoie de cd-uri, memory stick-uri sau alte medii de stocare;
- Afli notele primite de la profesori chiar și când notarea se realizează seara de acasă și nu trebuie să mai aștepti până la ora următoare;
- Ai acces la o bibliotecă cu cărți gratuite în format electronic;
- Îți crează grupuri de lucru și poți ține evidența activităților extrașcolare.

Părinții au acces de oriunde și oricând la situația școlară a copilului. Aceștia pot vedea unde se situează copilul lor față de media pe clasă și pe școală. Părinții sunt informați instant, prin mesagerie, de către profesori, diriginte, secretariat sau chiar de conducerea școlii asupra diferitelor aspecte din viața de școlar a copiilor lor.

Ca profesor Adservio te ajută zilnic prin:

- generarea și transmiterea rapoartelor către conducerea unității;
- introducerea rapidă a notelor și absențelor;
- motivarea automată a absențelor prin introducerea scutirilor și adeverințelor medicale;
- semnalizarea elevilor cu probleme de corigență, exmatriculare, număr de note insuficient sau medii neîncheiate;
- generarea de statistici legate de performanța clasei;
- realizarea clasamentului în funcție de note, medii, număr de absențe;
- transmiterea de avertismente către părinți la acumularea unui număr mare de absențe;
- comunicarea directă cu toți părinții, elevii și colegii;
- posibilitatea de a nota sau pune absent global tuturor elevilor dintr-o clasă;
- calcularea automată a mediilor;
- ținerea evidenței activităților școlare și extrașcolare;
- vizualizarea orarului personal;

Un mare plus al acestei aplicații este “lecția interactivă” care poate fi generată de cadrul didactic. Cadrul didactic are posibilitatea să vadă toți elevii prezenți sau absenți la lecții, și ascultă elevii așa cum făcea în mod normal în clasă dând acestora acceptul de a lua cuvântul. La fel ca la școală elevii “ridică mâna” atunci când doresc să fie ascultați. Aplicația pune la dispoziția participanților la oră opțiunea “chat” prin care elevii comunică între ei sau comunică cu cadrul didactic.

Platforma este foarte utilă și conducerii școlii sau serviciului secretariat deoarece:

- oferă informații actualizate despre orice activitate din școală;
- generează fișe matricole și rapoarte;
- generează rapoarte de activitate ale cadrelor didactice;
- generează rapoarte statistice (generale, specifice și individuale);
- generează rapoarte statistice cu privire la exigența individuală a fiecărui profesor și ritmicitatea notării;

➤ generează statistici privind elevi, bursieri, șefi de promoție, proveniență etc.;

➤ generează vizualizarea cataloage în format electronic;

➤ oferă accesul la orarul fiecărei clase și al fiecărui profesor;

➤ oferă informații școlare din cataloagele tuturor claselor;

➤ oferă clasamentul general al elevilor;

➤ oferă situația detaliată a fiecărui elev;

➤ oferă mesagerie către toți părinții, elevii și profesorii din unitatea școlară;

➤ oferă posibilitatea de a căuta profesori, părinți, elevi după nume sau clasă.

Pentru elevii de liceu platforma are o secțiune dedicată admiterii în învățământul superior.

Elevii pot afla cu ușurință informații utile legate de unitățile de învățământ superior.

Prin urmare avantajele acestei platforme sunt:

• Poate fi accesată de pe orice dispozitiv: computer, tabletă, telefon;

• Ai acces la informația școlară oricând și de oriunde: note, absențe, scutiri, observații, etc.;

• Știi în orice moment ce se întâmplă în școală;

• Obții mai ușor feedback din partea profesorilor sau a colegilor;

• Ai manuale și cărți școlare direct în cont;

• Beneficiezi de un sistem educațional modern;

• Informația din școală este perfect organizată;

• Ești permanent conectat cu ceilalți colegi, cu profesorii, directorul și secretariatul.

În această perioadă dificilă prin care am trecut școala noastră a utilizat această

platformă educațională în activitatea didactică și suntem foarte mulțumiți de rezultatele obținute.

Bibliografie:

<https://www.adservio.ro/despre-adservio>

BENEFICIILE PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR MIHAELA BUCUR
SCOALA GIMNAZIALA DUMBRAVITA, TIMIS**

În societatea contemporană asistăm la o avalanșă de schimbări pe toate planurile: social, economic, politic și, bineînțeles, și educativ. În ceea ce privește educația crește preocuparea pentru asigurarea calității.

Dacă, până de curând, educația era una națională, în actualul context românesc devine necesară promovarea unei educații interculturale. Aceasta din urmă poate fi efectiv aplicată în practica educativă deoarece poate depăși cadrul instituțional, prelungindu-se în social. De aceea, se poate afirma că o școală interculturală reprezintă un spațiu plin de diversitate, nu numai prin prezența unor elevi minoritari, ci și prin modalitățile adecvate de respectare a acestora, modalități regăsite la nivelul conținuturilor unor discipline de studiu. În plus, o școală interculturală este un organism viu, care se exprimă prin interrelaționările cotidiene, comunicările și schimburile culturale permanente.

În societatea contemporană idealul și scopurile educației ar trebui regândite luând în considerare nevoia societății de interculturalitate. Aceasta nu presupune negarea sau eliminarea propriei culture, ci doar lărgirea perspectivei spre modelele culturale și valorile altor culture. Iar, această misiune de a promova aceste valori, prin descoperirea unor căi și mijloace adecvate, îi revine profesorului. Apelând la metode specifice educației moderne, precum metodele activ-participative, învățarea bazată pe proiect, pe descoperire, învățarea prin cooperare, cadrul didactic poate reuși să își realizeze obiectivele propuse asigurând, totodată un climat de bună înțelegere, toleranță și recunoaștere reciprocă. Dar, indiferent de tipurile de strategii abordate, acestea sunt eficiente doar dacă cei implicați au ca scopuri principale pentru elevi formarea unei bune imagini de sine și a unei percepții echilibrate despre lumea în care trăiesc.

Iar una dintre metodele care, cu siguranță, ar da rezultate în acest sens, o reprezintă implicarea practică în parteneriatele educaționale. Deși, participarea la asemenea proiecte presupune multă muncă, printre beneficiile imediate se numără întâlnirile profesionale cu colegii străini ce conduc la stabilirea unor prietenii profunde. Atât profesorii, cât și elevii dobândesc noi abilități de utilizat atât în viața profesională, cât și în cea personală. Ei învață noi limbi străine sau le pun în practică pe cele deja cunoscute, descoperă noi posibilități de rezolvare a problemelor, exersează munca în echipă și solidaritatea, își dezvoltă creativitatea. Totodată, și părinții beneficiază de sporirea interesului elevilor, motivației acestora și reușitei școlare.

Crearea unor parteneriate durabile se poate realiza prin schimburi de experiență între elevii și profesorii implicați, prin corespondențe permanente între elevii și profesorii din școlile partenere, prin promovarea unei limbi străine de circulație internațională, prin cunoașterea vieții și civilizației popoarelor ai căror reprezentanți s-au angajat în parteneriat, precum și prin familiarizarea cu principalele tradiții și obiceiuri ale popoarelor implicate.

Obiectivul principal al referatului fiind expunerea beneficiilor implicării în parteneriatele educaționale internaționale vom prezenta în continuare câțiva dintre indicatorii de performanță referitori la elevii și la cadrele didactice implicați în asemenea parteneriate.

Vom începe cu elevii, ei fiind personajele principale pentru care se derulează aceste acțiuni, atât în vederea găsirii de către cadrele didactice a unor strategii de formare a viitorului adult responsabil din punct de vedere cultural, cât și în ceea ce îl privește pe elev ca ființă socială implicată direct. Printre acești indicatori se numără: cunoștințele îmbogățite sau sistematizate la materiile care vizează studiul interculturalității; autonomia și progresul în colectarea de date, interviuri, documentări, redactare de rapoarte; aprofundarea limbilor străine, atât oral, cât și în scris prin adresarea, ce curând va deveni fără rețineră, către persoanele din alte țări; toleranța, capacitatea de a lucra în echipă, de a-și face prieteni, de a găsi mijloace pentru menținerea unei colaborări durabile; asumarea responsabilității, gestionarea timpului, luarea deciziilor, negocierea, gestionarea unui buget; competențe în management; dezvoltarea experiențelor interculturale prin combaterea discriminării, a nedreptății, a excluderii, precum și însușirea ca valoare morală a egalității drepturilor și a șanselor.

În ceea ce privește cadrele didactice implicate, acestea vor avea posibilitatea să se consulte cu colegii din alte țări în legătură cu disciplinele predate, vor face schimb reciproc de materiale didactice sau documente pedagogice, vor utiliza mai mult limbile străine, vor aborda la clasă noi metode de predare pe

care le-au considerat eficiente în procesul instructiv-educativ desfășurat de colegii din țările implicate. Și în ceea ce îi privește pe profesori, aceștia, ca și elevii, își pot exersa capacitatea de a lucra în echipă, pot dezvolta relații de prietenie pentru care vor căuta mijloace pentru a le menține. Printre indicatorii de performanță enumerați, amintim și dezvoltarea unor relații interculturale, acordarea atenției asupra egalității șanselor în timpul orelor de curs, dezvoltarea de competențe pentru a înlătura excluderea, discriminarea, rasismul.

În concluzie, parteneriatul educațional a devenit o modalitate modernă, eficientă și atractivă în același timp, pentru promovarea interculturalității în rândul tinerilor. Prin intermediul acestor parteneriate se realizează acest schimb cultural care influențează dezvoltarea personală a elevilor. Putem remarca faptul că un schimb cultural reprezintă un mod eficient de a învăța și de a aplica într-o manieră constructivă cunoștințele dobândite în cadrul orelor de studiu. Acest tip de activitate cunoaște un real succes în rândul elevilor și reprezintă o șansă de a lua contact cu alte culturi, dar și de a promova valorile societății românești.

ROLUL PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE ÎN DEZVOLTAREA SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT

MIHAELA CHISĂR-VIZIRU
(ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUNGHINA, JUDEȚUL MEHEDINȚI)

Contextul contemporan oferă posibilități facile și rapide pentru conexiuni și chiar deplasări în vederea schimburilor educaționale. În acest sens, *parteneriatul educațional* a devenit unul dintre conceptele-cheie ale învățământului, mizând pe flexibilitate și diversitate, dar urmărind obiective bine definite. Literatura de specialitate relevă importanța acestei forme de colaborare și de învățare prin reliefarea particularităților care se referă la adaptabilitate, deschidere, diversitate în activități și accentuarea implicării active a elevilor și a profesorilor.

Depășind granițele unei țări, unei culturi și ale unui sistem, *parteneriatele educaționale internaționale* pot contribui la dezvoltarea învățământului prin colaborare și sprijin, prin deschiderea instituțională și prin interacțiunea directă cu alte sisteme de educație. Dinamica societății, ritmul de evoluție, necesitățile acesteia, toate se reverberează și în sfera educației, impunând noi dimensiuni ale conceputului, reconfigurând învățarea.

Ca atare, școala are nevoie de parteneri pentru îndeplinirea tuturor obiectivelor, pentru acoperirea nevoilor și dezvoltarea abilităților fiecărui copil. Astfel, școlii îi revine rolul de element central, de nucleu, al unui parteneriat, primind, pentru crearea unui climat propice dezvoltării elevilor, pentru asigurarea accesului la educație și pentru egalitate de șanse pentru toți copiii, influența mai multor factori cu potențial educațional, creând parteneriate.

Identificând nevoi și resurse, stabilind grupuri-țintă și potențiali colaboratori, elaborând planuri de intervenție personalizate și analizând efectele acestora, școlile cooperează cu familiile elevilor, cu agenții economici din comunitate și cu celelalte instituții ale acesteia, cu alte școli din țară sau chiar din alte țări.

Mobilitatea elevilor și a cadrelor didactice constituie o manieră de interacțiune cu multiple beneficii educaționale. Schimbul de bune practici, stabilirea unor conexiuni interculturale ori accesul la alte modalități și contexte de învățare sunt doar câteva dintre oportunitățile oferite de parteneriatele educaționale internaționale.

BIBLIOGRAFIE:

- Ionescu, M., *Învățarea pe bază de proiect*, Editura Humanitas Educațional, București, 2000.
Mocanu, Mariana, Schuster, Carmen, *Managementul proiectelor*, Editura All Beck, București, 2001.
Nedelcu, D., *Managementul proiectelor, aspecte teoretice și practice*, Editura Politehniem, Iași, 2005.
Pescaru, Băran, Adina, *Parteneriat în educație*, Editura Aramis Print, București, 2004.
Petrovan, Ramona-Ștefania (coord.), *Parteneriatele educaționale de la teorie la practică*, Editura Aeternitas, Alba Iulia, 2012.

METODELE ȘI TEHNICILE DE ÎNVĂȚARE INTERACTIV-CREATIVĂ ÎNTR-UN PROCES DIDACTIC CENTRAT PE ELEV

**PROF. MIHAELA IUDITA MINCIC
CJRAE BIHOR**

Scopul fundamental al educației școlare este acela de dezvoltare armonioasă a personalității elevului, astfel încât să se asigure o maximă integrare și adaptare socio-profesională la absolvire. Educația devine în societatea contemporană un atribut apăsător din ce în ce mult școlii, aceasta vizând atât componenta de informare, dar și cea de abilitare/formare a competențelor intelectuale și a comportamentelor sociale.

Pornind de la ideea anterioară se observă necesitatea trecerii accentului de la transmiterea de informații (adeseori văzută ca obiectiv unic al educației școlare până acum câțiva ani) la formarea de deprinderi, competențe și atitudini cu impactul acestei treceri asupra metodologiei didactice utilizate. Educația modernă trece de la principiul: "magister dixit" la metode ce au în centrul preocupărilor sale, elevul cu caracteristicile sale de vârstă și caracteristicile sale psih individuale.

În istoria metodelor de predare-învățare se observă o evoluție de la simpla expunere orală sub forma narațiunii, la conversația maieutică, apoi la apelul la tipar, pentru a se ajunge, azi la metode active ce au în centru elevul, ceea ce duce la creșterea productivității actului educativ (M. Ionescu, I. Radu). Pornind de la metode împrumutate din cercetarea științifică (problematizare, algoritmizare, descoperire, modelare, etc.) metodele moderne fac ca elevul să devină din simplu spectator al actului educațional un jucător activ, participant la propria evoluție.

Printr-o abordare interactivă, participativă se asigură trecerea mai ușoară de la o treaptă de învățământ la alta, ușurându-se integrarea socială și profesională (M. Ionescu, I. Radu).

Eficiența procesului instructiv-educativ depinde de metodologia didactică care duce la realizarea (sau nu) a obiectivelor operaționale proiectate în funcție de competențele ce urmează a fi dezvoltate.

În didactica tradițională procesul de predare-învățare era conceput din perspectiva unei ierarhii a obiectivelor mergând de la cunoștințe, la priceperi și deprinderi, iar pe ultimul loc situându-se atitudinile și capacitățile. O astfel de ierarhie este din ce în ce mai contestată ajungându-se la răsturnarea ierarhiei (M. Ionescu, V. Chis)

În învățământul modern dascălul devine mediator al educației, profesorul fiind ceea ce C. Noica spunea: "Suntem doar mijlocitori între ei și ei înșiși". (M. Ionescu, I. Radu, D. Salade)

Într-un învățământ activ, ce ar trebui să vizeze în primul rând dezvoltarea capacității de adaptare la schimbările sociale rapide cu care ne confruntăm utilizarea metodelor clasice bazate în mare parte doar pe expunere nu mai poate asigura atingerea acestui obiectiv. În condițiile în care informația circulă foarte rapid, în condițiile în care a te informa nu este o problemă, dat fiind accesibilitatea la informație, educația ar fi bine să se centreze pe a învăța elevul să învețe, a învăța elevul să caute informația adecvată și credibilă, a învăța elevul să selecteze informația după anumite criterii (ex. credibilitate, caracter științific). Acest lucru ar da învățământului caracterul formativ și nu cel informativ.

Voi porni în analiza comparativă a metodelor utilizate de profesor de la competențele specifice necesare unui cadru didactic (A. Cosmovici, L. Iacob):

Competența profesională presupune cultura de specialitate și o competență interumană care-i permite să lucreze cu clasa de elevi și să coopereze cu ceilalți profesori, la care se adaugă capacitatea organizatorică și componenta etică. Din această perspectivă utilizarea metodelor didactice poate face diferențierea dintre un bun specialist și un bun profesor. Utilizarea metodelor interactive presupune în primul rând toate acele abilități care presupun competența de specialitate, deoarece a utiliza aceste metode înseamnă o bună capacitate de comunicare, de comprehensiune a elevului, de management al clasei, astfel încât climatul socio-afectiv să fie unul deschis care să permită comunicarea liberă, necondiționată și eficientă, empatia, precum și capacitatea de organizare. Bineînțeles că activitățile bazate pe astfel de metode sunt mari consumatoare de timp și de efort din partea profesorului. Pe de altă parte există și o rezistență destul de crescută la schimbarea metodelor clasice, rezistență datorată în mare măsură accentul foarte scăzut pus pe formarea ca profesor în facultate (adeseori modul pedagogic este foarte superficial și formal abordat). În concluzie, măsura în care un profesor utilizează aceste metode interactive (bineînțeles în funcție de

specificul materiei predate) ar putea reprezenta un criteriu de evaluare a competenței sale profesionale și nu doar ca bun specialist în domeniu, ci și ca profesor.

O altă competență de care ar trebui să dea dovadă profesorii ar fi aceea de a dezvolta ”relații bune cu beneficiarii – elevii, părinții, comunitatea”. Din ce în ce mai mult se pune problema individualizării educației școlare la nivel de elev, fie că este vorba de elevul mediu, fie că este vorba de cel cu cerințe educative speciale (supradotare, deficiență într-un anumit domeniu). Într-un sistem de învățământ în care, în medie, într-o clasă sunt 25 elevi (în unele situații 32!) dezideratul individualizării educației este foarte greu de realizat dacă facem apel al metode clasice. În astfel de circumstanțe, de multe ori cantonarea în metode strict expositive duce la lipsa de interes, de stimulare și implicare a elevilor cu impact direct în formarea atitudinii față de școală, iar mai târziu, cu impact asupra atitudinii față de muncă (știut fiind că atitudinea față de școală este precursorul atitudinii față de muncă).

În condițiile îndeplinirii unor sarcini simple, activitatea de grup este stimulativă, generând un comportament contagios și o strădanie competitivă; în rezolvarea sarcinilor complexe, rezolvarea de probleme, obținerea soluției corecte e facilitată de emiterea de ipoteze multiple și variate; (Ausubel D., Floyd R., *Învățarea în școală*, EDP, București, 1981)

Metodele interactive sunt evidente metode de autocunoaștere, indiferent de disciplina predată, față de metodele clasice care nu permit autoexprimarea, ci duc la uniformizarea opiniilor și nu stimulează capacitatea de decizie și abilitățile de comunicare. Astfel de metode, eficient aplicate, duc la ceea ce Goleman identifica ca fiind un factor important în reușita în viață: inteligența emoțională.

Un alt avantaj al metodelor de grup îl reprezintă intervenția în dinamica grupului-clasă, în structurarea coeziunii clasei, prin faptul că determină o intercunoaștere a celor ce lucrează în grup. Totuși în acest context aceste metode prezintă limita de a nu putea controla efortul depus de fiecare membru al grupului, existând situații în care unii elevi rămân pasivi, asumându-și performanțele grupului.

Pe de altă parte, indiferent câte avantaje ar avea aceste metode ele trebuie corelate cu condițiile efective ale învățământului românesc, care la nivel declarativ este axat pe formarea de competențe, dar practic rămâne ancorat în dimensiunea strict informativă. Adeseori asemenea metode sunt mari consumatoare de timp, iar în condițiile unei discipline cu o oră de predare săptămânal, aceste metode pot fi utilizate cu foarte mari restricții de timp.

Aceste metode stimulează inițiativa și curiozitatea, corespunzând nevoilor actuale ale elevilor, foarte mobili și foarte puțin motivați spre învățare.

Totuși înainte de a concluziona trebuie să menționăm că profesorul nu se poate limita doar la o singură metodă, în construcția lecției o metodă devine utilă în funcție de obiectivele proiectate și de condițiile efective ale învățării, fiind o utopie să credem că putem renunța la metodele tradiționale.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A., Iacob, L., (1998) ”Psihologie școlară”, Ed. Polirom, Iași.
2. Ionescu, M., Radu, I., Salade, D., (2000) ”Studii de pedagogie aplicată”, Ed. Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca
3. Ionescu, M., Chiș, V., (1992), ”Strategii de învățare-predare”, Ed. Științifică, București
4. Ionescu, M., Radu, I., (1995), ”Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca
5. <https://www.creeza.com/didactica/didactica-pedagogie/METODE-ACTIVPARTICIPATIVE-APLI521.php>
6. <https://vimeo.com/97052962>

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN FIJI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MIHAELA JIANU GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „ROBOȚEL” CONSTANȚA

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. În cadrul sistemului de învățământ sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative. Sistemul de învățământ, în sens larg, cuprinde “ansamblul instituțiilor care participă la organizarea arhitecturii școlare, adică la derularea generală a studiilor pe cicluri, orientari, filiere.

În sens restrâns, sistemul de învățământ cuprinde instituțiile școlare: școala primară, gimnaziul, liceul, învățământul profesional și superior, organizate pe trepte, cicluri și ani de studii. Privit din acest punct de vedere, sistemul de învățământ este definit ca sistem școlar, specializat în realizarea funcțiilor pedagogice ale sistemului de educație la nivelul procesului de instruire, în cadrul concret al activității didactice/educative.

Educația școlară primară **din Fiji** este obligatorie și gratuită timp de opt ani. Legea fijiană impune ca toți copiii să aibă acces la educație, indiferent de sex, rasă și apartenențe etnice.

Educația fijiană este o combinație între multiculturalism și multirasialitate și permite îndrumarea și administrarea de către numeroase organizații religioase. Ministerul Educației din Fiji face demersuri majore pentru subvenționarea taxelor de învățământ și a altor costuri aferente acestora și prin urmare, aducerea acestora la un nivel accesibil tuturor.

Ministerul este preocupat de toate aspectele educației și depune toate eforturile pentru a aloca în mod prudent resursele educaționale tuturor și în special zonelor rurale. Sunt formulate diverse politici de educație și evidențiază domeniile primare, cum ar fi formarea continuă, gestionarea personalului, precum și caracteristicile bugetare.

De sistemul educațional din Fiji se ocupă guvernul, dar majoritatea școlilor sunt administrate fie de consiliile locale, fie de o singură comunitate rasială. Admiterea la școlile gimnaziale se face prin înscrierea la examenele competitive și elevul trebuie să plătească o taxă nominală, restul fiind subvenționat de guvern.

La nivel terțiar, există trei universități în Fiji: Universitatea Națională din Fiji, Universitatea Pacificului de Sud și Universitatea din Fiji. Universitatea Națională Fiji este principala universitate publică și include facultățile de medicină, afaceri, agricultură, științe umane și inginerie. Este, de asemenea, locul unde se află Organizația Națională de Productivitate din Fiji și Academia Maritimă din Fiji. Universitatea Pacificului de Sud este o universitate regională a Pacificului, cu campusuri pe mai multe insule din Pacific. Campusul său principal este în Suva. Universitatea din Fiji a fost înființată de o biserică. Guvernul a introdus inițiative educaționale, politici, pentru a aborda nevoile studenților, studenți care să fie cât mai puțin dependenți de piața muncii și cât mai independenți după finalizarea studiilor.

Guvernul a pus în aplicare politici pentru a încerca să îmbunătățească ușurința accesului la învățământul terțiar, implementând o schemă de împrumuturi pentru studenți numită Schema de împrumuturi terțiară (TELS), destinată să ofere finanțare studenților fijiieni care au promovat în învățământul superior prin instituțiile aprobate de învățământ superior dar nu au capacitatea să se susțină financiar, sporind accesul echitabil la învățământul superior al țării, în conformitate cu viziunea guvernului fijian de a „construi un Fiji mai inteligent”.

Învățământul superior este o alegere remarcabilă pentru mulți studenți din Fiji. Limba oficială a Fiji este engleza, ceea ce o face o opțiune excelentă pentru studenții care își doresc o experiență internațională, dar nu cunosc o limbă străină.

De asemenea, guvernul a elaborat un sistem de tarificare gratuit pentru transportul studenților din școlile primare și gimnaziale pentru cei care provin din familii cu venituri combinate mai mici de 15.000 USD pentru a ușura accesul la școală și a fost extinsă celor care călătoresc cu microbuzul, bărci sau prin transportatori. Taxele școlare au fost de asemenea eliminate pentru a oferi educație școlară gratuită și pentru a îmbunătăți accesul la educație pentru toți copiii din Fiji.

BIBLIOGRAFIE:

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bia_%C3%AEn_Fiji
2. "Fiji" Arhivat în 7 septembrie 2008, la [Wayback Machine](#).
3. „[TSLB -Loans Scheme](#)”. *www.tslb.com.fj*.

MODALITĂȚI DE STIMULARE A INTERESULUI PENTRU LECTURĂ LA PREȘCOLARI

PROF. INV. PREȘC. MIHAELA LAZAR
ȘCOALA GIMNAZIALA „ȘTEFAN CEL MARE”
GRADINIȚA CU P. P. NR. 10 DORHOI / BOTOȘANI

În procesul instructiv-educativ, prin intermediul limbajului se realizează transmiterea cunoștințelor, lărgirea orizontului cu noi reprezentări. Limbajul poate fi privit din două puncte de vedere: pe de o parte, ca mijloc de comunicare și, pe de altă parte, ca mijloc de cunoaștere. Copilul folosește vorbirea în fiecare zi, în fiecare clipă a vieții sale pentru formularea cerințelor, trebuințelor, a bucuriilor, în organizarea vieții și activității lui. Însușindu-și limba, copilul dobândește mijlocul prin care poate realiza comunicarea cu cei din jur în forme superioare, poate ajunge la cunoașterea tot mai deplină a realității obiective. Imposibilitatea de a comunica prin limbaj ar produce o stagnare în dezvoltarea personalității copilului, ar modifica relațiile lui cu oamenii, cu realitatea înconjurătoare, l-ar singulariza și împiedica în mare măsură să participe la o activitate sau alta. La vârsta preșcolară mică, în activitățile de educarea limbajului, cea mai mare pondere o au activitățile de povestire a educatoarei și de repovestirea copiilor, în care se folosesc planșe, cărți ilustrate, jetoane ori cuburi cu imagini din povești pentru a respecta caracterul situativ al gândirii al preșcolarului și caracterul concret al operațiilor sale mentale. Povestirile educatoarei au un mare rol în dezvoltarea vorbirii copiilor, ele contribuind într-o mare măsură la lărgirea orizontului de cunoaștere, la formarea unui vocabular activ, bogat, la o exprimare aleasă, corectă, literară, la educarea sentimentelor estetice. Eficiența acestora în dezvoltarea vorbirii nu depinde numai de conținutul celor povestite, ci și de felul în care se captează atenția copiilor, de vocea firească, nuanțată și blândă a educatoarei, de mimică, gestică și de felul în care sunt puși copiii în situația de a întrebuița expresiile noi, de a reproduce episoade sau povestirea. Povestea spusă de educatoare constă în prezentarea unor acțiuni sau evenimente din viață printr-o expunere orală sub formă de narațiune, venind astfel în întâmpinarea nevoii firești de miraculos a copilului. Prin intermediul ei copiii pătrund în lumea basmelor, a fabulosului, gustă farmecul legendelor, fac cunoștință cu întâmplări semnificative din viața unor eroi. *Lectura* este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacitaților de gândire și limbaj.

În învățământul preșcolar se lucrează pe grupe eterogene (3-5, 5-6 ani), punându-se la dispoziția copiilor cărți adecvate vârstei lor, frumos ilustrate, dar care au și câteva rânduri de text ce reprezintă fie conținutul pe scurt al povestirii, fie conținutul imaginii. Acest lucru poate fi ușor experimentat și în cadrul ariilor de stimulare, respectiv sectorul „ Bibliotecă”. Aceasta zonă a sălii de grupă, pentru copiii de **nivel I** (3-5 ani), asigură formarea deprinderii de a reacționa la mesaje simple, de a le recepta și transmite sau de a exercita calitatea de vorbitor și ascultător.

Aici copilul: • învață cuvinte și expresii noi;

- își structurează logica întâmplărilor prin intermediul povestirilor/repovestirilor;
- exersează abilități ale mișcărilor fine: colorat, răsfoirea cărților;
- își dezvoltă imaginația și creativitatea prin intermediul poveștilor cu început dat sau al întâmplărilor

hazlii;

- își îmbunătățește discriminarea vizuală prin utilizarea: imaginilor, jetoanelor, planșelor pentru lecturi după . . imagini;
- își îmbogățește cunoștințele despre lume și viață;
- își antrenează capacitatea de memorare prin: vizualizarea imaginilor, succesiunea evenimentelor, memorizări .

Pentru copiii de **nivel II** (5-6 ani), devin prioritare deprinderile lingvistice (citit, silabisit, scris), aceștia făcând cunoștință într-un mod organizat cu cartea și cuvântul scris.

Aici copilul:

- învață expresii noi;
- își structurează logica întâmplărilor;
- identifică specii de literatură (poezie, legendă, basm);
- își îmbunătățește discriminarea vizuală cu ajutorul imaginilor, jetoanelor și planșelor;

- își dezvoltă imaginația și creativitatea (elaborare de poezii, povești cu început dat sau întâmplări hazlii);
- decodifică simbolurile (imagini, litere, cuvinte, desene);
- își îmbogățește cunoștințele despre lume și viață prin lecturi ale educatoarei, jocuri didactice, convorbiri tematice sau discuții libere;
- își însușește structuri gramaticale prin utilizarea jocurilor-exercițiu;
- își antrenează capacitatea de retenție prin succesiunea evenimentelor, vizualizarea imaginilor sau memorizări .

Urmărindu-se comportamentul copiilor în contactul cu cartea, sub îndrumarea mai mult sau mai puțin directă privind modul de utilizare a cărții, s-au tras următoarele concluzii:

-rolul cărții în pregătirea acțiunii de citit este esențial;

-timpul are o valoare aparte în formarea motivației interioare pentru citit prin recepționarea cuvintelor ca întreg, integrate în povești de timpuriu .

A învăța să citească și a iubi acest lucru, implică anumite cerințe psihopedagogice care trebuie respectate

de adult (educatoare, învățătoare, membru al familiei) în dirijarea copilului. Acestea sunt:

a) Oferirea cărților să fie persuasivă la dispoziția copilului, sugerându-i cu ce să înceapă. Când va ști să citească, va cere ajutor pentru o carte mai complicată. A da ajutor este o plăcere pentru ceilalți copii, în cazul grupelor

eterogene (fapt ce implică coordonata socio-afectivă);

b) Să creeze momentul prin care, împreună cu copilul, să povestească despre carte;

c) Înainte de a o așeza pe raft, adultul să lectureze conținutul cărții pentru a trezi interesul pentru citit;

d) Cărțile să fie atractive, ilustrațiile sugestive, dar nu acaparatoare.

Se pare deci că „ a citi, dorind să o faci”, nu înseamnă „ vezi și spune” decodificând cuvânt după cuvânt prin

analiză fonetică sau prin progresare de la o plicticoasă înșiruire de cuvinte (silabe) fără sens, la altele sau după o schemă de vocabular controlată care a fost formată ca un automat. Este necesar ca cititul să fie unul selectiv. Nu predarea citirii este cheia, ci sprijinirea ei, formarea deprinderii de citi cu plăcere și a înțelegerii faptului că cititul

este un important mijloc de informare.

În concluzie, atât grădiniței, cât și școlii sau familiei, le revine un rol important în pregătirea copilului pentru acțiunea de scris-citit, acțiune complexă care poate începe chiar și prin simpla acțiune de orientare spațială.

A citi nu se rezumă deci numai la recunoașterea literelor, la delimitarea poziției sunetelor sau a silabelor în cuvinte, la descompunerea cuvintelor în sunete, silabe, la formularea de propoziții dezvoltate, la a povesti, ci și la a familiariza copilul preșcolar cu lectura textului tipărit, prin simpla răsfoire a unor cărți îndrăgite de povești.

Bibliografie:

1. Cornea, Paul, Introducere în teoria lecturii, Ed. Minerva, Bucuresti, 1988
2. Kelemen, Gabriela, Metodica activităților instructive-educative din grădinița de copii, Ed. Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 20119
3. www. didactic. ro

**FIRMA DE EXERCİTIU NOBILISEVENT S. R. L
– DE LA VIRTUAL LA REAL
EXEMPLE DE BUNE PRACTICI**

**PROF. MIHAELA – RAMONA HANEȘ,
COLEGIUL TEHNIC „IOAN CIORDAȘ” BEIUȘ**

F. E. NobilisEvent S. R. L este o firmă de exercițiu din România, coordonată de colectivul elevilor din clasa a XI-a A de la Colegiul Tehnic “Ioan Ciordaș” din Beiuș.

Coordonatele întreprinderii:

- sediul firmei de exercițiu se află în **BEIUS, jud. BIHOR, str. IOAN CIORDAȘ nr. 5, cod 415 200;**

- TEL/FAX: 0259 322 062, TEL: 0359 800 475;

- e-mail: nobilisevent@yahoo.com

- pagina web: <http://www.nobilisevent.webs.com/>

- sigla firmei:

- motto: *"Zâmbet, bucurie, dorință, iubire, apreciere, și de ce nu, UN STROP DE MAGIE! Te vom surprinde în permanență cu surprize, cadouri și noutăți inedite, speciale și perfecte, printr-un concept unic, pentru ca știm ca îți dorești să ieși în evidență, pentru ca știm ca îți dorești să oferim momente speciale!"*

- ne reprezintă sloganul: *"Orice client vine client, dar pleacă prieten!"*

Obiectul nostru de activitate îl constituie **organizarea de evenimente (nunți, botezuri, mese festive, majorate, petreceri copii, festivități, banchete, evenimente corporate).**

Capitalul social este de **50 000 RON**, împărțit în **5000** părți sociale, fiecare având o valoare egală de **10 RON**.

Administrator: **eleva Ciorna Emilia.**

Firma de exercițiu **NobilisEvent SRL**, a fost înființată la 07. 11. 2011, de către elevii clasei a XI-a A, specializarea Tehnician în activități economice, cu scopul de a satisface dorințele tuturor celor care doresc un eveniment unic bazat pe creativitate și seriozitate.

Firma oferă:

-decorațiuni sală	-coafură și machiaj;
-perdele lumini	-invitații;
-aranjamente sală, mese și scaune;	-torturi;
-decorațiuni baloane;	-artificii;
-aranjamente florale;	-limuzine;
-mărturii pentru eveniment;	-hostess, ursitoare;
-închirieri vestimentație;	-porumbei;
-verighete;	-foto-video, sonorizare.

Domeniul de activitate: servicii.

COD CAEN: 9329 cu descrierea activității -Alte activități recreative și distractive n. c. a.

F. E. NobilisEvent S. R. L. își propune pentru următorul an de activitate pe piața firmelor de exercițiu din România promovarea magazinului virtual deja creat al firmei, magazin care va spori cifra de afaceri a firmei, creșterea numărului de clienți, a solicitărilor de produse și servicii, creșterea notorietății firmei în

rândul firmelor cu obiect de activitate asemănător, creșterea cotei de piață și a cotei relative de piață, toate acestea ducând la creșterea profitului firmei.

Fig. Promoționale, diplome, trofee

COMPETENȚE DOBÂNDITE PRIN TEORIE ȘI PRACTICĂ ÎN ALIMENTAȚIA PUBLICĂ EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

**PROF. ING. MIHĂEȘ CORNELIA SIMONA
COLEGIUL TEHNIC „IOAN CIORDAȘ” BEIUȘ**

Evaluarea prin competențe este o problemă relativ recentă în domeniul evaluării școlare. Ea „este ultima dintre practicile care s-au succedat în organizarea învățământului, a planurilor și programelor școlare”. (Marin Manolescu, 2010, pag. 33)

Competența este și ea un referențial la care ne putem raporta, este un criteriu de evaluare. Dar competența este tot un rezultat sintetic al învățării, mai amplu și mai greu de obținut. Tocmai de aceea, și evaluarea ei este mult mai greu de realizat, dificultățile provenind din faptul că presupune o identificare în prealabil și evaluarea competențelor din care este alcătuită. Se face referință, de exemplu, la cunoștințele sau noțiunile reactivate, se face analiza proceselor care explică funcționalitatea abilităților sau a capacităților, a deprinderilor și atitudinilor care au fost antrenate, a motivației care a susținut realizarea competenței etc. sau se face referință, în alți termeni, la acele „socluri de competențe” [sau subcompetențe -n. n.] ca ansambluri de resurse cognitive diverse care permit constituirea de răspunsuri adecvate la problemele sau situațiile complexe, și nu simpla recurgere la un repertoriu de răspunsuri”. (Marin Manolescu, 2010, pag. 34)

În plus, trebuie ținut seama că formarea competenței necesită un timp mai îndelungat, ani de școală, nu se poate realiza pe etape parțiale, scurte, imediat controlabile, așa încât pe parcurs se evaluează doar stadiul de dezvoltare a capacităților cognitive, nivele atinse temporar, și nu competența în sine, în plenitudinea ei finală. De aceea, evaluarea competențelor este mai mult una sumativă, de bilanț.

ALIMENTAȚIA – ÎNTRE TEORIE ȘI PRACTICĂ EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

**PROF. ING. MIHĂEȘ GHEORGHE VIOREL
COLEGIUL TEHNIC „IOAN CIORDAȘ” BEIUȘ**

Evaluarea reprezintă partea finală a demersului de proiectare didactică, prin care profesorul va măsura eficiența întregului proces instructiv-educativ. Evaluarea urmărește măsura în care elevii și-au achiziționat competențele propuse în standardele de pregătire profesională.

Pentru ca evaluarea să fie eficientă elevilor, în studiul materiilor prime vegetale și animale, sunt necesare consolidarea și dezvoltarea binomului „evaluare tradițională -evaluare modernă”, deoarece ele sunt interdependente în spațiul școlar și pot fi folosite în scopul obținerii rezultatelor centrate pe elev.

Evaluarea elevilor folosind o metodă complementară și anume „Autoevaluarea”. Această activitate individuală de evaluare se poate desfășura în cadrul orei de laborator tehnologic unde sub supravegherea profesorului, elevii, au avut de îndeplinit diverse sarcini (identificarea legumelor, prelucrarea primară a legumelor, aplicarea normelor de igienă studiate pentru manipularea materiilor prime) conform unei fișe de lucru și ulterior evaluarea rezultatelor pe baza unei fișe de autoevaluare prin tehnica notării reciproce/interevaluare.

METODE ALTERNATIVE DE INTERVENȚIE ÎN TERAPIA COPILOR CU AUTISM: METODA TEACCH

PROF. MIHĂESCU ANCA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 1 BACĂU

Care sunt caracteristicile TEACCH?

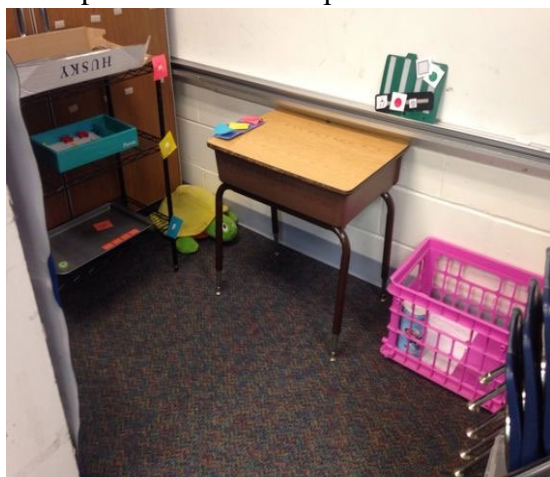
În primul rând TEACCH este un cadru structurat de învățare și nu o curriculă, care reglementează țintele terapeutice și educaționale. Acest cadru include:

1. Organizarea fizică a spațiului de terapie
2. Orar individualizat adaptat necesităților fiecărui copil
3. Sisteme de activități bine organizate
4. Structurare vizuală a materialelor în sarcini și activități

Structurarea spațiului

În **TERAPIA TEACCH STRUCTURAREA SPAȚIULUI** în care are loc învățarea este reprezentată de o anumită aranjare a spațiului/mobilierului clasei, încât copilul să poată învăța să funcționeze independent și cât mai eficient posibil. Pentru copiii mai mici, spațiile în care se produce învățarea sunt relativ "închise" în ideea evitării la maximum a distragerii atenției copilului.

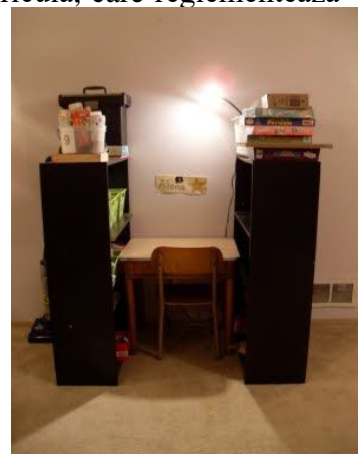
Clasa tip TEACCH Locul pentru relaxare

Structurarea timpului

În **TERAPIA TEACCH STRUCTURAREA TIMPULUI** se materializează în existența a trei tipuri de orare folosite simultan: orarul zilei, orarul de la scoala, orarul de la masa de lucru de acasa. Folosirea cu consecvență a unor orare clare facilitează obținerea unui cadru de învățare coerent și fluent și permite ca mult mai mult timp sa fie alocat unei învățări reale.

Odată ce copilul învață să înțeleagă și să urmeze orarul, el își dezvoltă abilități de funcționare independentă și de orientare, abilități care sunt deosebit de importante pentru funcționarea cu succes și în alte locuri.

Orarul pentru fiecare elev

Structurarea procesului de învățare
Sistemul de lucru este individualizat în funcție de particularitățile copilului cu autism și arată:

1. ce activități trebuie să facă
2. secvențializarea exactă a fiecărei activități pe nivele de dificultate
3. câte activități va trebui să facă
4. când ansamblul activităților este terminat
5. ce va face după realizarea activităților/sau ce va primi

Faci patul

Te îmbraci

Mancam micul dejun

Te speli pe dinți

Te piepteni

Pregatesti ghiozdanul

Te încalți

SISTEME EDUCATIONALE PERFORMANTE

**PROF. ÎNV. PREȘC. MIHAI ELENA EUGENIA
PROF. ÎNV. PREȘC. GICĂ MIHAELA RODICA
GRĂDINIȚA NR. 233, BUCUREȘTI, SECTOR2**

Educația este unul dintre domeniile cele mai importante ale societății. Unele state au investit în sisteme educaționale deosebit de eficiente.

Conform majorității statisticilor mondiale și europene în privința eficienței sistemelor educaționale, Finlanda stă cel mai bine la capitolul educației. Mai precis, sistemul școlar finlandez este considerat cel mai eficient din lume, mai ales din perspectiva învățământului de masă. Sistemul educațional finlandez este considerat de succes fiindcă pune accentul pe cooperare și echitate în detrimentul competiției. Mai mult decât atât nu sufocă elevii și nu-i presează cu ierarhii inutile. În Finlanda s-a investit într-un învățământ de masă și nu într-unul elitist, într-un sistem care-i ajută pe elevi să devină utili societății și să devină buni specialiști urmându-și pasiunile și aptitudinile.

În primul rând elevii finlandezi sunt lăsați să copilărească fără constrângeri educaționale instituționalizate până la vârsta de 7 ani. Abia atunci merg la școală. Aceștia urmează doar 9 clase obligatorii după care sunt lăsați să decidă dacă vor să continue sau nu. După terminarea anilor obligatorii de studiu, elevii sunt îndemnați fie către liceele teoretice, fie către cele de meserii, fără să existe vreo prejudecată. Cu alte cuvinte, cei care aleg să facă o școală profesională nu sunt considerați, cum se întâmplă de multe ori în România de exemplu, inferiori celorlalți. În timpul anilor de studiu, elevii finlandezi nu susțin teste standardizate.

Ei sunt notați după un sistem individualizat, realizat de fiecare profesor, în funcție de nevoile și aptitudinile elevilor. Elevii finlandezi susțin un singur test standardizat, numit Examenul Național de Matriculare, echivalentul Bacalaureatului. Totodată sistemul finlandez exclude competiția. El încurajează cooperarea între elevi. Finlandezii nu încurajează fuga după note ci modul în care elevii pot coopera pentru terminarea unei sarcini.

Practic, puștii din Finlanda nu sunt stresați cu examene, teme acasă și competiția acerbă din alte sisteme educaționale. Propriu-zis învățământul finlandez nu pune accent pe "vârfuri" și "excelență" ci pe educația de masă, învățarea bazelor de către toți elevii dar și a modului de cooperare în societate. Totodată școala finlandeză încearcă să echilibreze inechitățile sociale, oferind elevilor o masă zilnică gratuită, consilier psihologică și programe de învățarea adaptate pe fiecare elev. Nu în ultimul rând profesorii finlandezi sunt extrem de bine pregătiți. Nu susțin examene de titularizare dar pentru a putea preda trebuie să aibă o diplomă de masterat în educație, sistemul lor de triere încă din perioada școlarizării fiind extrem de dur. Practic, ajung profesori doar cei care se dovedesc capabili.

Relația dintre elev și profesor în sistemul finlandez este de cooperare și ghidare, nu de subordonare strictă.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

**PROF. MIHAI GEANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 GALAȚI**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico-culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala -ca instituție -a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificatia conceptului sunt „viata—”, „permanent—”, „educatie—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara

clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. .

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006. .
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE – SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT

AUTORUL: MIHAI OANA-MARIA

INSTITUȚIA: GRĂDINIȚA P. N. LICEUL TEOLOGIC BAPTIST REȘIȚA

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico-culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal.

Și școala -ca instituție -a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigentele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specializării și la ieșire -finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instrucție și educație, obiectivate în "produsul" sau specific -oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback). Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou,

dezvoltandu-se si actionand in concordanta cu cerintele economico-sociale, cu progresul stiintifico-tehnic si cultural, cu aspiratiile poporului roman, in conditiile societatii civile si a statului de drept, democratic.

Sisteme de învățământ din alte țări:

Germania este o țară cunoscută în lume pentru învățământul său profesional dual, care durează trei ani și începe după ce elevii termină 10 ani de învățământ obligatoriu.

Nemții au fost dintotdeauna apreciați pentru cât de eficienți și organizați sunt, dar cum arată școala într-un sistem mai apropiat de cel românesc? Mai exact, învățământul bulgăresc. Svetla Botova este profesoară la o școală secundară, adică la gimnaziu, și a povestit pentru „Weekend Adevărul” că, „în urma crizei economice și a emigrării multor familii către țările occidentale, numărul de elevi din școlile din Bulgaria a scăzut destul de mult”. Trend care de altfel se poate observa în ultimii ani și în școlile din România, multe dintre cele din mediul rural fiind desființate. Sistemul grecesc se aseamănă cu cel spaniol, având o școală primară de lungă durată, tot până la 12 ani. Gimnaziul durează trei ani și liceul – la fel, dar materiile sunt destul de stufoase. Matematica, spre exemplu, se predă la un nivel mai înalt decât în Occident, a explicat profesorul Ioannis Tzikes, lucru valabil și în România, de altfel. Un alt sistem care are elemente similare cu învățământul românesc este cel din Peninsula Iberică. În Spania, prima destinație populară a emigranților români, reformele se schimbă odată cu guvernele. Sună familiar? Profesorul de limba engleză Antonio Angel Martin a povestit cum arată sistemul lor de educație, care suferă la fel de multe modificări precum cel din România. „O dată la patru-opt ani se schimbă Legea Educației, de altfel, de curând s-a schimbat din nou. E rău dacă mă întrebați pe mine, un sistem care nu are continuitate nu are timp să producă rezultate”, a spus el.

Există state care au arătat că reformele din educație pornite din timp, unele de 50 de ani, și susținute indiferent de guvernare pot da rezultate. În Finlanda, de exemplu, învățământul pleacă de la un crez simplu: toți copiii sunt îndreptățiți la o educație egală. Astfel au reușit în câteva zeci de ani să aibă rezultate remarcabile, nu numai la testele de evaluare PISA, unde ocupă locul 12 în lume, după statele asiatice și cele nordice, ci în toate privințele sistemului educațional: de la grădiniță la universitate. În Polonia, unul dintre sistemele schimbate radical după căderea comunismului a fost educația, ceea ce s-a văzut ulterior și în testele internaționale. Cheia succesului polonez a fost sistemul de examinare după fiecare ciclu educațional.

Sistemele de învățământ performante sunt o condiție și o garanție, în același timp, că o societate progresaază, că este preocupată de prezentul și de viitorul ei, de sănătatea ei morală și intelectuală. În urmă cu peste două secole, unul dintre străluciții gânditori ai Iluminismului european, care a influențat major conștiința socială a epocii, Jean Jacques Rousseau, în cartea sa, „Emile sau Despre educație”, sublinia un adevăr fundamental, valabil și astăzi: „Ne naștem slabi, avem nevoie de putere; ne naștem fără nimic, avem nevoie de ajutor; ne naștem naivi, avem nevoie de cunoaștere. Tot ce nu avem la naștere și fără de care nu putem trăi dobândim prin educație”.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006;
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001;
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000;
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004;
5. Rousseau, Jean Jacques, „*Emile sau despre educațiune*”, București;
6. Modele de educație. Cum învață elevii din Germania, Grecia, Spania sau Bulgaria | adevarul.ro

ACTIVITĂȚI PENTRU FORMAREA CONTINUĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. MIHĂIEȘ MARIA ALINA
GRĂDINIȚA "ZÂNA FLORILOR", BUCUREȘTI

Evoluția în carieră va fi evaluată conform criteriilor stabilite pentru acordare a gradelor didactice.

Evaluarea formării continue se efectuează prin:

- a) acumularea creditelor profesionale transferabile;
- b) validarea competențelor obținute în activitatea didactică cuprinse în fișele anuale de evaluare ale personalului didactic, în rapoartele de inspecție și asistență la oră;
- c) punctarea portofoliului.

Programele și activitățile de perfecționare prevăzute anterior pot fi organizate în forme de învățământ flexibile, adaptate obiectivelor și conținuturilor formării, precum și posibilităților și cerințelor participanților, respectiv:

- prin cursuri cu frecvență, organizate modular, în perioada vacanțelor școlare, în zilele nelucrătoare sau în zile lucrătoare alocate în mod special activităților de perfecționare;
- în sistemul învățământului la distanță, prin utilizarea platformelor E-learning și a suporturilor electronice, combinate cu orientarea și asistarea învățării prin procedurile de tutoriat;
- prin cursuri fără frecvență organizate de instituții de învățământ superior, combinate cu consultații periodice, potrivit opțiunilor participanților;
- prin alte forme de organizare care combină învățarea asistată de formatori (prin cursuri, seminarii, laboratoare și activități practice comune), cu învățarea prin studiul individual și activitatea independentă a participanților.

Activitățile metodico-științifice și psihopedagogice la nivelul unității de învățământ sunt organizate și realizate prin catedre și comisii metodice. Activitățile metodico-științifice desfășurate în cadrul catedrelor/comisiilor metodice vizează obiective și conținuturi care au impact nemijlocit asupra procesului de învățământ desfășurat în școală și sunt centrate pe principalele demersuri pedagogice, respectiv: analiza, proiectarea, realizarea, evaluarea și

Activitățile metodico-științifice și psihopedagogice la nivel local, zonal sau județean sunt organizate și realizate prin cercurile pedagogice. Acestea reunesc educatoare, învățători, maiștri-instructori, profesori, responsabili ai comisiilor metodice, directori, cadre didactice încadrate în centrele de asistență psihopedagogică, în casele corpului didactic, în învățământul special, în palate și cluburi ale copiilor etc. dintr-o localitate, dintr-o zonă, sau la nivel de județ.

Cercurile pedagogice sunt foruri de sinteză, de evaluare a rezultatelor procesului de învățământ și a factorilor care determină eficiența acestuia, de comunicare și valorificare a experiențelor didactice și concluziilor cercetării pedagogice efectuată de cadrele didactice, de evaluare critică și constructivă a metodelor de predare învățare, a conținuturilor și modurilor de organizare a procesului educațional, de lansare a unor proiecte educaționale cu impact la nivel zonal și județean.

FRUMUSEȚEA MESERIEI DE DASCĂL

PROFESOR MIHĂILĂ MARINELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CONSTANTIN SĂVOIU", TÂRGU JIU, GORJ

Meseria de dascăl este o meserie despre care se spune că se practică numai din vocație. O meserie al cărei câmp lexical cuprinde noțiuni precum: dăruire, tact pedagogic, răbdare, "metodă", copilărie, frumos și frumusețe, atenție, blândețe și discreție, timp și pasiune.

A fi dascăl înseamnă un risc asumat. Și asta deoarece pregătirea pentru a preda, pentru a-i învăța pe alții cum să învețe este o operă niciodată încheiată și care implică multă, foarte multă răbdare, multe momente de incertitudine, de descurajare și multe ore de studiu, iar rezultatele nu pot fi măsurate nici cantitativ și nici imediat. Totuși, la capătul acestui drum, pe dascăl îl pot aștepta multe bucurii și satisfacții.

Dascălul are în primul rând rolul de a organiza și conduce activitatea didactică. Succesul în munca instructiv-educativă depinde în cea mai mare măsură de dascăl, de competența și dragostea lui pentru profesie. Nici planurile de învățământ, nici programele școlare, nici manualele, nici baza materială de care dispune școala nu pot avea asupra elevului o influență care să se poată compara cu aceea a dascălului. Dascălul creează condițiile necesare de muncă, organizează și conduce activitatea elevului prin care dispozițiile lui se dezvoltă neconținut și se transformă în calități. Misiunea dascălului este înaltă, nobilă. Învățătorii și profesorii transmit generațiilor tinere, în mod organizat și planificat, valorile culturale create de generațiile trecute, le îndrumă primii pași în vastul domeniu al științelor, veghează asupra formării personalității lor, asupra orientării lor școlare și profesionale.

Însă, majoritatea opiniei publice vede doar o parte a activității didactice, cea de la catedră, lucrul efectiv la clasă. Numai că în spatele acestei activități se află și un alt tip de activitate, acesta fiind mai puțin vizibilă, dar absolut necesară. Astfel, se poate spune că activitatea unui dascăl poate avea două părți: partea văzută și partea nevăzută.

Partea văzută a activității unui dascăl cuprinde toate tipurile de activități cu elevii: activități școlare - care se încadrează în educația formală, care urmează traiectoria impusă la nivel național, reglementată de minister, activități extrașcolare - care se încadrează în educația non-formală, care includ activități de tipul excursiilor, taberelor, atelierelor de lucru și multe altele.

Activitățile școlare includ procesul de predare și cel de evaluare - fie ea scrisă sau orală. Activitățile extrașcolare, evident, se realizează în afara acestor ore. Aici intră și pregătirea suplimentară a elevilor pentru examenele naționale sau pentru participarea la olimpiade.

Partea nevăzută a activității la catedră cuprinde tot ceea ce are loc dincolo de catedră, pentru că activitatea dascălului cuprinde trei procese: proiectarea, predarea și evaluarea. Pentru că în partea văzută am vorbit deja despre ultimele două, în mod evident, această parte cuprinde proiectarea și cealaltă ramură ale evaluării: proiectare, apreciere, notare și luarea de decizii.

Fiecare în parte trebuie analizate în profunzime pentru a înțelege care este utilitatea, finalitatea fiecăreia. Acestea sunt cheia succesului predării. Cu alte cuvinte, dacă proiectarea nu este eficientă, dacă nu este bine gândită în funcție de psihologia fiecărei clase, predarea nu va fi încununată de succes, nu va fi eficientă.

Proiectarea include mai multe procese didactice: întocmirea planificării anuale, întocmirea planificării unităților de învățare, întocmirea proiectelor didactice sau a schițelor didactice, realizarea fișelor de lucru, a jocurilor didactice, a testelor de evaluare, etc.

Planificarea anuală se întocmește prin corelarea timpilor de lecții cu particularitățile elevilor (psihologia clasei, ritm de lucru particular, rezistența la efort, aptitudini etc) conform Planului cadru de învățare și trebuie să abordeze toate temele propuse prin programa școlară.

Planificarea unităților de învățare merge de la general la particular, detaliază fiecare unitate de învățare - teme mari de studiu. Aici se consemnează chiar și metode și tehnici de predare / lucru, competențe generale, competențe specifice, resursele materiale, formele de evaluare etc.

Întocmirea proiectelor didactice este un proces minuțios care cuprinde o viziune de ansamblu a fiecărei lecții în parte. E o întregă filosofie de formulare a obiectivelor în termeni de performanță sau mai nou în termeni de competență - în mare fiind vorba despre "a ști ce vrei să realizezi în urma lecției - ce cunoștințe să acumuleze elevul, ce deprinderi, ce competențe etc. ". Apoi se trece la corelarea obiectivelor

cu temele de studiu - adică se aleg conținuturile ce trebuie abordare, în conformitate cu programa școlară. Se gândesc strategii didactice (metode, mijloace, forme de organizare a activității), situații de învățare, astfel încât obiectivele propuse să fie atinse cu succes. Se gândește o metodă de evaluare, pentru a vedea în ce măsură obiectivele propuse au fost atinse, activitatea didactică și-a atins scopul.

Evaluarea scrisă presupune, la rândul ei, mai multe procese: proiectarea, formularea itemilor, construirea baremului de apreciere și notare, aplicarea testelor, aprecierea și notarea, luarea de decizii. Dintre toate acestea, doar aplicarea testelor este vizibilă. Toate celelalte fac parte din "lumea nevăzută" a activității didactice. Dat fiind că este evident ce presupune fiecare proces al evaluării, aș dori să mă opresc asupra unuia, mai puțin cunoscut - luarea de decizii. În evaluarea formativă mai ales trebuie luate decizii de ameliorare, de recuperare. Dascălul poate decide dacă este cazul ca un anumit elev să lucreze suplimentar pentru eliminarea lacunelor sau pentru performanță.

Dincolo de toate aceste activități care țin strict de munca la clasă, există și alte lucruri de care trebuie să țină cont un dascăl: *cunoașterea psihopedagogică* a elevilor pentru ca în funcție de caracteristicile descoperite să aleagă metodele cele mai eficiente de lucru referitoare la elementele necesare construcției personalității elevului. Aceasta include capacitatea de a determina gradul de dificultate al unui conținut; capacitatea de accesibilizare a informației didactice; capacitatea de înțelegere a elevilor; creativitatea în activitatea educativă; tactul pedagogic; capacitatea de a stimula etc. Nu trebuie să uităm nici de partea de mentorat, oferirea exemplului personal etc.

O altă latură foarte importantă este colaborarea cu părinții elevilor pentru a implica și familia în demersul coerent și eficient de dezvoltare a copilului. Cunoașterea de către dascăli a structurii familiei elevilor are o mare importanță, căci fiecare structură creează un climat educativ specific.

De asemenea mai există un lucru foarte important legat de activitatea de perfecționare a fiecărui cadru didactic. Aceasta poate avea loc într-un cadru formal: participarea la sesiuni de formare, cursuri, lectorate etc sau într-un cadru mai puțin formal: lectură particulară, în sala de lectură a unei biblioteci sau acasă. Toate acestea pentru că știința avansează destul de rapid, apar mereu noi și noi metode de predare, de cunoaștere a elevilor iar un profesor care se respectă trebuie să fie mereu bine pus la punct cu toate noutățile. Tot în această categorie intră și obținerea gradelor didactice, care presupun o muncă titanică și emoții destul de mari: inspecții periodice, examene scrise, colocvii, realizarea unei lucrări științifice. Nu trebuie uitat faptul că dascălii pot scrie articole în reviste de specialitate, lucrări pentru sesiuni științifice, pentru simpozioane.

Un cadru didactic mai are și alte responsabilități în cadru școlii ca organizație, făcând parte din diverse comisii: consiliul profesoral, consiliul de administrație, comisii metodice, comisia de asigurare a calității și încă multe altele asemenea.

Meseria de cadru didactic este, deci, o *frumoasă profesie* care nu seamănă cu nici o alta: aspră și plăcută, umilă și mândră, exigentă și liberă, o meserie în care mediocritatea nu este permisă, o meserie care epuizează și înviorează în același timp. Rolul dascălului nu este numai acela de a înzestra elevii cu știință, ci de a forma oameni adevărați. Meseria de profesor se bazează, într-adevăr, pe vocație.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR MIHALACHE ANETA ȘCOALA PRIMARĂ MĂRUNȚIȘU, JUDEȚUL DÂMBOVIȚA

Schimbările și noutățile care asaltează viața societății și a fiecărei colectivități umane, a făcut necesară extinderea actului educativ de-a lungul întregii vieți a individului, fiind una din sarcinile care ne revin, nouă, cadrelor didactice.

Una din direcțiile fundamentale ale redefinirii învățământului românesc o constituie dezvoltarea liberă, integrală, armonioasă a individului, formarea personalității autonome și creative, prin diversificarea și optimizarea activităților educative extracurriculare și extrașcolare.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectare rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Aceste activități din cadrul proiectelor educative aduc un surplus de informații copiilor / elevilor astfel că experiența de învățare informală și non-formală completează și lărgeste experiența de învățare formală.

Parteneriatul educațional devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății, reprezentând modalitatea formală sau informală prin care cele două părți (sau mai multe) decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Educația prin metoda proiectului este orientată de întrebări cheie ale curriculumului care fac legătura între standardele de performanță (obiective de referință și competențe specifice), capacitățile cognitive de nivel superior ale elevilor și contexte din viața reală.

Comunitatea reprezintă cadrul cultural, spiritual și geografic de dezvoltare a elevului. Prin caracteristicile ei poate cataliza și susține interesele școlii. De aceea elevii mei au fost implicați în derularea unor proiecte educaționale care cuprind factorii: școală, familie, comunitate. Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță etc.

Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc.

În condițiile în care societatea noastră cere persoane responsabile, cu abilități de planificare, gândire critică, creativitate, de comunicare și de prezentare, înțelegerea culturilor diferite, abilitatea de a lua decizii și cunoștințe și abilități de utilizare a tehnologiei, precum și acelor instrumente care servesc cel mai bine scopul, învățarea bazată pe proiect are avantajul că poate să transforme școala într-un laborator de viață.

Bibliografie:

1. Nicola Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000;
2. Pescaru Băran Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004;
3. Popescu, M., „*Implicarea comunității în procesul de educație*”, Centrul Educația 2000+, Corint, București, 2000;
4. Preda V., Breben S., Gongea E., Mitrulescu V., „*Învățarea bazată pe proiecte*”, Editura Arves, Craiova, 2009;

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE PROF. MIHALACHE GABRIELA

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Potrivit studiilor internaționale privind evoluțiile la nivel mondial, în ultimele decenii s-au înregistrat progrese notabile în ceea ce privește protecția și asigurarea respectării drepturilor copiilor, în particular, a dreptului la educație. Există o abordare generală privind importanța educației și a asigurării accesului la educație pentru toți copiii, ca mod de realizare a altor drepturi fundamentale ale omului și mijloc de modelare a dezvoltării viitoare a umanității

Procese ample, au contribuit la aducerea în mediile educaționale a milioane de copii, altădată respinși și excluși. Totuși, realitatea curentă pentru acestia la nivel global contrastează puternic cu angajamentele și obiectivele drepturilor copiilor

Disparitățile economice și, parțial, cele socio-culturale, sărăcia, migrația, dispersarea familiilor, dizabilitatea sunt doar câțiva din factorii care determină riscul de izolare socială a unor categorii de indivizi, principiile coeziunii și solidarității umane fiind puternic afectate. Manifestarea cea mai evidentă a acestui fenomen este excluderea de la educație, cu repercusiuni puternice asupra inserției sociale, în general. Situația respectivă explică importanța deosebită acordată educației incluzive ca fenomen și proces promovat în scopul (re) stabilirii echității sociale.

“Raportul Consiliului asupra vastului rol al educației adoptat în Noiembrie 2004 a accentuat faptul că educația contribuie la prezervarea și reînnoirea fundalului cultural comun în societate și la învățarea esențialelor valori sociale și civice precum: cetățenia, egalitatea, toleranța și respectul, și este în special importantă la un moment dat când toate Statele Membre sunt nedumerite de cum să acționeze în privința diversității sociale și culturale în creștere. Mai mult decât atât, permițând oamenilor să intre și să rămână în viața profesională este o parte importantă a rolului educației în întărirea coeziunii sociale.”

Activități sportive incluzive pot ajuta tinerii să obțină valori civice și sociale menționate în cadrul european și să promoveze următorii factori sociali: comportament adecvat, limitarea la sarcină, respectarea regulilor, alternativitatea, joc cooperativ. Toate materiile implicate în sistemul educațional împărtășesc responsabilitatea pentru realizarea rezultatelor mai sus menționate: profesorii de educație fizică sunt responsabili de oferirea entuziasmului, revizuirea practicilor curente cu scopul de a îmbunătăți predarea și învățarea și diseminarea informației relevante despre programe și rezultate despre educație fizică. Odată dobândite informațiile, părinții sunt responsabili pentru susținerea programelor, încurajarea elevilor de a participa regulat la lecțiile de educație fizică și de a își împărtăși ideile, arătând interes pentru munca și progresul elevilor. Rapoartele de activitate și e-mail-uri pot asigura comunicare eficace.

Valorile pe care sportul le transmite sunt profund consistente, cu scopul de a întemeia societăți incluzive, acest lucru concentrându-se pe responsabilitatea creării unei atmosfere care promovează sportul ca un mijloc de incluziune socială și luarea în considerare a celor două principale instituții educaționale: școala și familia. Este necesar ca școala și părinții să lucreze împreună pentru a-și atinge scopul: trebuie să devină aliați și să învețe elevii cele mai importante valori civice și sociale. Dialogul este cheia, dar nu este întotdeauna ușor să găsești cea mai eficientă formă de comunicare din cauza unor factori precum: lipsa pregătirii profesorilor, lipsa timpului, lipsa strategiilor corespunzătoare.

O problemă a sportului este faptul că, de unii oameni, încă este considerat un obstacol pentru reușita în studii. Cum am auzit de la unii elevi, părinții lor le interzic să practice activități sportive pentru că ei cred că sportul nu este important, sau cel puțin, nu la fel de important ca alte materii. În orice caz, experiența ne-a arătat că sportul, ca și alte activități precum muzica, pictura. . . , sunt folositoare și vitale pentru mulți elevi. În primul rând, pentru că lor le plac aceste activități; în al doilea rând, pentru că este, de asemenea, un mod de a învăța cu plăcere și, în cele din urmă, deoarece creierele și corpurile elevilor au nevoie de ele. Școlile, sub îndrumarea profesorilor de educație fizică, trebuie să organizeze conferințe pentru copii și părinți pentru a le explica importanța sportului. Dar pentru a-i aduna pe fiecare dintre ei, atleți faimoși care

pot vorbi despre experiențele și poveștile lor ar trebui invitați. Faima ar putea fi o cale de a implica părinții și copiii în activități sportive. Compoziția socială de școli și clase se schimbă mult și de aceea este foarte important să fie creat un mediu optim de învățare astfel încât toți elevii să poată învăța bine. Conceptul de educație completă a devenit din ce în ce mai important în ultimii ani. Printr-o educație completă, profesorii, părinții și toate materiile implicate în sistemul educațional ținesc să creeze un cult diferit în rândul elevilor pentru a obține egalitate socială și de a institui societăți complete. Succesul creării educației complete stă în înțelegerea dintre părinți și profesori asupra unei viziuni comune, astfel încât părinții și profesorii să poată fi resurse în suportul incluziunii. A susține procesul de incluziune înseamnă acceptarea diversității și preluarea unui rol important în viețile elevilor. De aceea parteneriatele sunt foarte importante.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR

PROF. MIHALI MIHAELA-RALUCA

În condițiile în care internetul a devenit un mijloc facil de descoperire a oricărei informații, deși încă unii actori implicați în educație sunt sceptici, consider că folosirea lui are atât efectele pozitive: conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, comunicarea virtuală deși fizic există o distanță considerabilă, vastele domenii de interes la un clic distanță, etc cât și negative. E știut faptul că elevii pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devenind dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. Prin dobândirea acestor dependențe, elevii dezvoltă vulnerabilități fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru deoarece nu au crescut cu așa ceva. Așa dar, consider că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

Școala este o organizație care învață, este flexibilă, adaptabilă, inovatoare și responsabilă. Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de astăzi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi.

Parteneriatele între școli permit realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă un proces de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

A realizarea unui parteneriat de succes, înseamnă: a explora – a evalua nevoile – a planifica – a forma – a iniția – a realiza – a verifica – a reglementa – a consolida – a acționa – a implementa – a evalua rezultatele.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare sunt importante datorită implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- ◆ urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- ◆ valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- ◆ organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- ◆ formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- ◆ au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea activităților extrașcolare prin care elevii să contribuie, după capacitățile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Și anume:

☺ împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

- ☺ acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;
- ☺ se creează legături la nivelul comunității;
- ☺ se stimulează gândirea critică;
- ☺ se educă percepția multiculturalității;
- ☺ se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Proiectele educaționale produc efecte pozitive, cum ar fi:

- ◆ formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;

- ◆ stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare / comunității;
- ◆ creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- ◆ asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ◆ creșterea ratei promovabilității școlare;
- ◆ reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- ◆ ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- ◆ creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- ◆ asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- ◆ transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre actorii implicați în educație, și anume: părinți, elevi, dascăl și comunitate cât și creșterea gradului de implicare al tuturor . Activitatea în parteneriat are avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

CLASA - UN SPAȚIU AL DIALOGULUI ȘI AL COOPERĂRII

PROF. MIHEȚ ANCUȚA FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIRCEA SÂNTIMBREANU" BRAD

Noile orientări postmoderniste asupra științei educației solicită cu necesitate aplicarea unor strategii interactive în predarea- învățarea și evaluarea școlară. Clasele de elevi în viziune postmodernistă sunt privite drept adevărate comunități de cercetare, demonstrând importanța socialului pentru întreaga învățare.

În clasă, dialogul este, în primul rând, o formă de împărtășire, de comunicare, realizată prin vorbire. Întreaga cercetare legată de funcția interrelețională a dialogului demonstrează virtuțile comunicării verbale. Dialogul nu înseamnă numai schimb de idei și de sentimente, el permite și aprofundarea subiectului discutat, cunoașterea interlocutorului și cunoașterea modului în care înțelegerea s-a petrecut.

Câștigul elevilor care lucrează în cooperare cu colegii lor, se manifestă în faptul că:

- Succesele înregistrate în soluționarea problemelor sunt mai mari
- Sunt stimulate gândirea critică și creativitatea
- Promovează o atitudine pozitivă, respectul reciproc și toleranța
- Motivează participarea activă și implicarea în sarcina colectivă
- Interrelațiile dezvoltă capacitățile sociale de comunicare și de adaptare la regulile grupului

Avem învățare creativă atunci când elevul capătă o experiență nouă prin propriile puteri, descoperind-o și exersând-o în cadre problematice divergente. Ea pune accentul pe învățarea prin cercetare- descoperire prin efort propriu, independent sau dirijat; pune accent mai ales pe echipamentul intelectual operatoriu, pe gândire și imaginație creatoare. Elevul trebuie să aibă dreptul să se îndoiască de ideile cu care vine în contact, să le cerceteze și apoi fiind convins de justetea lor să și le însușească, aderând la ele. La fel el are dreptul să greșească, greșelile creative fiind mai importante pentru dezvoltarea cognitivă decât răspunsurile corecte. Perspectiva postmodernistă militează pentru organizarea unui învățământ în care trebuie create situații motivante care să genereze dorințe și curiozități epistemice. Elevii trebuie „ să fie stimulați să se îndoiască de lucruri aparent indiscutabile și să propună o schimbare de perspectivă”...Profitabil pentru o altfel de gândire este „ recunoașterea faptului că multe lucruri pot fi privite și altfel, că există și alte perspective, că învățarea este întotdeauna și o deschidere de noi posibilități. Învățăm că nu există doar o soluție corectă, ci mai multe soluții posibile. Perturbarea înseamnă să-ți concentrezi atenția asupra noului, ineditului, neobișnuitului. ”

În proiectarea învățării active și creative profesorul Sorin Cristea (1998) propune anticiparea unor strategii manageriale deschise, aplicabile în timp și spațiu prin:

- „Clarificarea scopului învățării creative la nivelul interacțiunii existente între: operativitatea intelectuală- performanța școlară- restrucutrarea permanentă a activității de predare- învățare- evaluare;
- Stabilirea sarcinilor cadrelor didactice în condițiile învățării creative (individualizarea fiecărei secvențe didactice prin diferite procedee de aprobare, vezi sentimentul succesului, încurajare a spontaneității, stimulare a potențialului minim- maxim, amendare a supreficialității);
- Crearea unei atmosfere afective optime, necesară pentru anularea treptată a factorilor de blocaj (teamă, tensiune, imitație, conformism, criticism, frică);
- Valorificarea psihologică deplină a corelației profesor- elev la nivelul tuturor conținuturilor educației: intelectuale- morale- tehnologice- estetice- fizice. ”

Proiectarea activității didactice presupune „ căutarea unei articulații optime” între componentele procesului de învățământ pentru obținerea unor rezultate maxime de ordin calitativ și cantitativ. Aceasta este o problemă de strategie, de optimizare, de valorificare la maxim a tuturor resurselor și condițiilor date.”

Atmosfera creată în clasă de către profesor constituie un factor care influențează comportamentul de învățare al elevului. Instaurarea unui climat favorabil unei conlucrări fructuoase între profesor și elevi, a unui climat caracterizat printr-o tonalitate afectivă, pozitivă, de exigență și înțelegere, de responsabilitate, reprezintă o condiție principală ce trebuie respectată în lecție.

Conduita creativă a cadrului didactic este unul din factorii care asigură dezvoltarea potențialului creativ al elevului. Predarea, ca proces creativ, presupune ca profesorul să medieze între el și lumea ce-l

înconjoară. El trebuie nu numai să organizeze spațiul și activitatea, ci și să participe alături de elevi la elaborarea cunoștințelor, să servească drept model în legăturile interpersonale și să încurajeze interacțiunile cooperante dintre elevi, să-i îndrume cum să-și folosească timpul, spațiul, materialele, să ajute grupul să extragă informațiile necesare și să le interpreteze și evalueze.

EDUCAȚIA CONTEMPORANĂ - O PERSPECTIVĂ SOCIOLOGICĂ A SOCIOLOGICAL PERSPECTIVE ON EDUCATION PART 1

**MIHOC ELISABETA
LICEUL „REGINA MARIA” DORHOI**

În secolul nostru pe scena vieții se desfășoară un spectacol uluitor, în care umanitatea este antrenată să joace roluri complexe și dramatice, iar indivizii, prinși în mrejele progresului, remodelează universul, dar plătesc tribut pentru cutezanța și pentru orgoliul nemăsurat de a atinge absolutul; astfel, războaie sângeroase macină temeliile națiunilor, factorul material primează în fața celui spiritual, emigrarea generează dezrădăcinare- de multe ori individul se rupe de mediul său, dar nu se poate integra nici în cel nou. În acest context, noțiuni precum dreptate, generozitate, toleranță, răbdare nu mai reprezintă valori morale incontestabile, iar familia, fundamentul solid pe care atâtea societăți și-au construit ființa națională, își pierde sensul și valențele adânci, dacă îndrăznește să domolească forța banului.

În aceste condiții, când timpul nu mai are răbdare (din nou) cu oamenii, o abordare a problemei educației reprezintă un gest de curaj, dar și de responsabilitate.

Țările foarte dezvoltate și-au construit, firească, de-a lungul mai multor zeci de ani, o civilizație puternică, în acord cu spiritul specific fiecărei națiuni și acum, la adăpostul supremației financiare și politice, își permit luxul de a găsi și impune strategii educaționale ce îmbină cu succes tradiția și libertatea spiritului. Însă națiunile trecute prin furcile caudine ale unor regimuri totalitare se confruntă cu cel puțin două probleme majore. În primul rând educația nu este susținută cum s-ar conveni de către autoritățile statului, în sensul că se acordă foarte puține fonduri și reforma în învățământ este superficială. Apoi, acestor țări le este foarte dificil să-și gestioneze libertatea - să o definească și, ceea ce este cel mai important, să-i cunoască și să-i accepte limitele. De aceea apare, din păcate, riscul a ceea ce se înțelege prin “teoria formelor fără fond”, gândită cu înțelepciune și simț al realității de Titu Maiorescu.

Oricum, sincronizarea cu spiritul veacului trebuie să se producă și pentru realizarea acestui obiectiv este necesară implicarea, în mod egal, a tuturor factorilor determinanți pentru succesul reformei în învățământ: în primul rând autoritățile statului (factorii politici); în al doilea rând, comunitatea locală, părinții, școala, profesorii; în al treilea rând, comunitatea internațională. Îmbinând cu responsabilitate rădăcinile fiecărei națiuni cu spiritul novator se va construi un sistem nou și sănătos- educația permanentă- un proces continuu, ce se sprijină pe patru piloni: a învăța să cunoști, a învăța să acționezi, a învăța să trăiești împreună cu ceilalți, a învăța să fii.

A învăța să cunoști înseamnă a învăța să acumulezi cunoștințe generale pentru a profita de oportunitățile pe care educația le pune la dispoziția individului de-a lungul întregii vieți.

A învăța să faci presupune deprinderea de adaptare la diferitele contexte sociale cu care omul se poate confrunta; el trebuie pregătit profesional și, mai ales, psihologic pentru o lume în permanentă schimbare ale cărei dominante sunt reprofilarea și sincretismul diferitelor domenii.

A învăța să trăiești împreună cu ceilalți înseamnă angajarea în proiecte comune și capacitatea de a rezolva conflictele în spiritul respectării valorilor pluralismului, al înțelegerii reciproce și al păcii.

În sfârșit, dar nu în ultimul rând, prin a învăța să fii se înțelege dezvoltarea personalității în așa măsură încât ea să reveleze în permanență Omul - membru responsabil al familiei și al comunității, cetățean, producător, creator, spirit novator. În acest sens, educația nu trebuie să neglijeze nicio latură a potențialului uman: memoria, rațiunea, simțul estetic, calitățile fizice și capacitatea de a comunica.

Revenind la factorii hotărâtori în ceea ce privește schimbarea sistemului educațional s-ar impune un demers de aprofundare a responsabilităților ce ar reveni fiecăruia dintre ei.

Poate cel mai important rol îl au autoritățile statului. Acestea trebuie să conștientizeze faptul că mai ales schimbările majore necesită susținerea prin finanțare. Un profesor bun nu este doar un om bine pregătit, ci și o personalitate puternică al cărei pedestal este demnitatea generată de o viață decentă, lipsită de frustrări și privațiuni; un bun profesionist trebuie să se perfecționeze, să învețe mereu și acest demers presupune și un efort financiar. Deci profesorul ar trebui să beneficieze de un salariu motivant.

Apoi, în egală măsură, este important ca procesul de învățământ să se desfășoare într-un cadru prielnic educării tinerei generații. Așadar instituțiile în care are loc acest proces trebuie să corespundă anumitor standarde impuse de spiritul reformei. Astfel, din școli, licee și universități nu trebuie să lipsească materiale didactice și mijloace tehnologice performante, săli de curs adaptate specificului și nevoilor existente în cadrul unei anumite comunități.

Reforma în adevăratul sens al cuvântului presupune și modificarea programelor școlare – ele trebuie să fie “aerisite”, permissive și, într-o mare măsură, la dispoziția cadrului didactic, în așa fel încât să devină accesibile întregii populații școlare și să fie preîntâmpinat sau înlăturat eșecul școlar; ar trebui să se aibă în vedere faptul că în unele țări au existat școli pentru elevi cu deficiențe și că aceștia au fost, de curând, integrați în învățământul de masă.

Autonomia școlară are diferite aspecte . Ea se aplică în primul rând la managementul resurselor: școala ar trebui să aibă posibilitatea de a decide cum să folosească o proporție substanțială din resursele financiare repartizate. În unele cazuri pot fi organizate consilii ad-hoc, cum ar fi comitetele compuse din profesori și părinți sau elevi, care să-și exprime opiniile asupra administrării școlii și asupra programei de învățământ. În termeni mai generali, în fiecare școală trebuie să existe proceduri prin care să se definească rolul tuturor părților implicate și să se promoveze colaborarea între profesori, directori și familii, precum și o mai largă deschidere spre dialog cu comunitatea locală. Aceasta din urma, un factor important în realizarea unei reforme corecte și complexe, trebuie să vină în întâmpinarea nevoilor pe care instituțiile de învățământ le reclamă, în întâmpinarea propunerilor acestora către autoritățile statului.

Inițiativele liderilor locali trebuie încurajate, iar talentele lor administrative și tehnice, mai ales cele din domeniul controlului financiar, se cuvine să fie stimulate. Grupurile de femei, mai ales cele ce includ și mame, pot juca un rol determinant în asigurarea și susținerea unei aplicări eficiente a programelor de instruire elementară . Centrele locale ale comunității pot fi folosite într-o varietate de scopuri, în organizarea unor programe pe teme de alimentație, a unor cursuri pentru cetățenii de vârstă avansată, pentru tineret, pentru găzduirea unor evenimente sociale și culturale și chiar pentru unele programe care să atragă venituri.

De altfel “Spre mai bine!” ar trebui să fie motoul unei societăți în care fiecare persoană trebuie să aibă posibilitatea să se instruiască permanent, pe parcursul întregii vieți; pentru ca acest lucru să fie realizabil trebuie regândită legătura dintre societate și instituțiile de învățământ, precum și ordonarea diferitelor niveluri ale procesului educațional.

Învățământul secundar trebuie să-i ajute pe tineri pe de o parte să dobândească cunoștințele necesare pentru a se folosi de noile mijloace tehnologice, iar pe de altă parte să-și dezvolte aptitudinile necesare înfruntării violențelor și conflictelor, spiritual inventiv și empatia în vederea evoluției spre statutul de cetățeni creatori ai lumii de mâine. În multe cazuri, cursurile predate la ciclul secundar servesc în principal la pregătirea tinerilor pentru învățământul superior, astfel încât toți cei cu rezultate mai slabe, cei care abandonează cursurile sau nu ajung să se înscrie în cursurile superioare de învățământ ajung să fie lăsați pe margine și să rămână insuficient pregătiți pentru muncă și viață. De aceea diversificarea conținuturilor, acordarea unei atenții sporite orientării școlare și profesionale se numără printre țelurile urmărite în orice proces de reformă.

Bibliografie

1. Delors, Jacques - “ Comoara lăuntrică “, Bucuresti, Polirom, 2000 Harlambos și Heald “ Teme și perspective ” Oxford 2002

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI PRIVIND ABORDAREA ACTIVITĂȚILOR INSTRUCTIV-EDUCATIVE DIN EDUCAȚIE

PROF. MIHUȚ VALENTINA
COLEGIUL ECONOMIC AL BANATULUI MONTAN, REȘIȚA

Argument

" Lăsați copilul să vadă, să audă, să descopere, să cadă, să se ridice și să se înșele. Nu folosiți cuvinte când acțiunea, faptul însuși, sunt posibile. "

Pestalozzi

Pornind de la acest îndemn, trebuie să-i învățăm pe copii să învingă dificultățile prin intervenții reale, posibile, sau să-i facem să-și exerseze capacitatea de a opta și de a decide.

Cel mai potrivit loc pentru îndeplinirea acestui scop nobil, unde adolescentul poate să-și formeze caracterul, personalitatea unui om în societate este LICEUL! Aici, departe de forfota și apăsarea cotidianului, adolescentul intră într-un mediu cald, protector și stimulat, un mediu pe care îl putem asemui unei cărți în care literatura, muzica, artele plastice, natura, mișcarea, socialul sunt într-un permanent dialog între ele și, implicit, cu adolescentul.

Programa activităților instructiv-educative în liceu, prefigurează două mari tendințe de schimbare în interiorul sistemului liceal, în acord cu prevederile programului educațional care pornește de la ideea necesității îmbunătățirii calității educației, pentru a putea răspunde exigențelor adolescenților de astăzi. Tendințele vizează crearea unui mediu educațional adecvat, în vederea stimulării continue a învățării spontane a copilului și pentru introducerea acestuia în ambianța culturală a spațiului căruia îi aparține.

Modelul românesc de învățământ, bazat pe teorie, tinde să fie depășit de dezvoltarea actuală a societății, motiv care stă la baza necesității de transformare și adoptare de metode noi de învățare, care să pună accentul în primul rând pe învățarea practică și dezvoltarea competențelor de lucru ale elevului.

Metode interactive de predare

JOCUL DIDACTIC

Metodele moderne de predare au la bază implicarea redusă a profesorului, având rol de consiliere și îndrumare, acestea contribuind la stimularea creativității și modului independent de gândire al elevului.

Abordarea integrată a învățării și utilizarea metodelor alternative de evaluare stimulează crearea unei relații de colaborare, de încredere și respect reciproc între cadrul didactic și elevi și între elevi. Elevul nu se simte "controlat", ci sprijinit.

Metodele moderne de predare, utilizate la clasă, au următoarele avantaje:

- ◆ Învățarea nu se bazează numai pe conținuturi, ci și pe abilități.
- ◆ Principiile și strategiile constructiviste susțin realizarea învățării prin înțelegere.
- ◆ Metodele interactive implică elevul, care devine partener al cadrului didactic în actul de predare-învățare.

◆ Metodele interactive ajută la formarea deprinderilor practice, abilităților de comunicare, cultivă independența elevilor, stimulează conexiunile logice.

◆ Cooperarea presupune atât învățare școlară cât și învățare socială.

◆ Stimularea imaginației.

◆ Stimularea interesului față de nou.

◆ Dezvoltarea unei gândiri divergente.

◆ Optimizarea activității de predare prin diversificarea și interactivitatea rezolvării unei probleme.

JOCUL DIDACTIC

Jocul didactic poate fi:

- sub forma de rebus
- Scara cunoașterii
- Spirala cunoașterii

- probleme cu continut haios
- dezlegarea unor puzzle, etc.

Cunoscând locul pe care jocul îl ocupă în viața copilului – unul preferat – se înțelege eficiența folosirii lui în procesul instructiv-educativ.

Astfel că, folosind jocul:

- Elevul învață de plăcere cu un minim de efort
- Elevul devine interesat de activitatea pe care o desfășoară
- Îi facem pe elevii timizi să devină mai volubili
- Copilul nu este constrâns, ci este motivat intrinsec
- Elevul își reglementează comportamentul
- Elevul învață să colaboreze

a) SPIRALA CUNOAȘTERII

Este o metoda modernă de predare care constă în aplicarea noțiunilor învățate în scopul fixării lor, care presupune parcurgerea unor etape, bine structurate, indicate de jocul didactic prin desen specific, astfel încât parcurgând spirala, elevul va putea să se autoevalueze.

Astfel prin acest mod de învățare elevul realizează nivelul său de cunoaștere. Autoevaluarea îi permite acestuia să devină din evaluat propriul lui evaluator.

Plecând de la butonul ”START” și urmărind spirala către interior, rezolvați corect cerințele indicate, pentru a găsi rezultatul corect indicat de butonul ”FINISH” .

Autoevaluarea este un demers care indeplinește o funcție de reglare / autoreglare a oricărui sistem, iar experiența ne demonstrează faptul că atunci când demersurile evaluatoare și / sau autoevaluatoare nu se produc, activitatea în cauză se dereglează până la starea în care ea încetează de a mai fi utilă.

b) SCARA CUNOAȘTERII

Este o metoda modernă de predare care constă în aplicarea noțiunilor învățate în scopul fixării lor, care presupune parcurgerea unor etape, bine structurate, astfel încât urcând câte o treaptă a scării, elevul va putea, la finalul scării, să se poată autoevalua ajungând la răspunsul corect indicat de finalul scării.

Cele două jocuri didactice prezentate mai sus au la baza metoda alternativă de predare învățare ”Autoevaluarea care se bazează pe faptul că profesorul trebuie să fie mai mult un organizator al situațiilor de învățare și un element de legătură între elev și societate, care mediază și facilitează accesul la informație. Implicarea elevilor în procesului didactic trebuie realizată în toate laturile acestuia predare-învățare-evaluare.

Utilizarea metodelor alternative de evaluare încurajează crearea unui alt tip de climat de învățare și anume unul plăcut și relaxat, elevii fiind evaluați în mediul obișnuit de învățare, prin sarcini diferite. Este important ca elevii să înțeleagă criteriile de evaluare, procesul evaluativ, pentru a putea reflecta asupra performanțelor obținute, a le explica și a găsi modalități de progres. Elevii nu trebuie evaluați unii în raport cu ceilalți, scopul fiind de a vedea evoluția, progresul, achizițiile și nu de a stabili o ierarhie.

Bibliografie:

1. “Profesorul azi. Metode moderne de predare”- Geoff Petty, Editura Atelier Didactic, 2007
2. “Metode și tehnici de învățare eficientă”- Ioan Neacșu, Editura Polirom, 2015
3. www. google. ro
4. Cerghit, I., -Sisteme de instruire alternative și complementare, Ed. Aramis, București, 2002

EDUCAȚIA STEM

**PROF. ÎNV. PREȘ. MIJA ADINA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ION BIANU
/ GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL
VALEA LUNGĂ**

Educația STEM reprezintă un nou tip de educație care este definită în termenii abilității copilului de a înțelege relațiile dintre obiecte, fenomene, evenimente și persoane, dincolo de caracteristicile lor fizice.

Educația STEM - este un concept relativ nou în România, care ajută copiii să înțeleagă conceptele abstracte prin experimentare și joacă.

Educația STEM își propune să promoveze și să utilizeze metode de predare bazate pe investigare și analiză directă, pentru a implica elevii în mod direct în procesul învățării.

Dar ce înseamnă de fapt **STEM**? Acronimul provine din limba engleză și se referă la 4 subiecte: **Science, Technology, Engineering și Maths (Știință, Tehnologie, Inginerie și Matematică).**

Care este diferența dintre educația tradițională și educația stem?

Ceea ce diferențiază educația STEM de educația tradițională (bazată pe știință și matematică) este învățarea coezivă, mixtă, ce le demonstrează copiilor cum metoda științifică poate fi aplicată în viața de zi cu zi. Le dezvoltă gândirea bazată pe calcul și se concentrează pe rezolvarea problemelor prin aplicarea soluțiilor din viața reală, acest tip de educație putând începe de la cele mai mici vârste.

Spre deosebire de lecțiile clasice din sistemul tradițional de învățământ, unde profesorul predă și copilul ascultă, STEM este o metodă activă, aplicată, constructivistă, de a „învăța prin a face”. Este vorba despre faptul că băieții și fetele vor lucra în sala de clasă, în aer liber sau acasă alături de părinți: observând, adresând întrebări, formulând idei, ipoteze, experimentând și punând în practică ceea ce descoperă, formulând și transmițând concluziile.

Astfel, consider că în prezent **lumea noastră este construită în jurul abilităților STEM** și avem nevoie să creștem copii care: pun întrebări relevante, creează soluții noi, formulează planuri, conduc cercetarea, aplică ce au descoperit în lumea reală.

Educația STEM nu doar îi expune pe copii acestor experiențe de învățare, ea îi ajută să **creze o abordare inovativă** pe care o pot folosi și la vârsta maturității, așadar educația STEM este importantă deoarece:

S – super distracție: Educația STEM este distractivă! Copiii sunt curioși prin natura lor și activitățile **STEM se bazează fix pe această curiozitate nativă**, se încurajează întrebările, explorarea și acel simț de uimire în ceea ce privește lumea din jurul lor.

T – team work: educația STEM îi învață pe copii despre lucrul în echipă, cooperare și comunicare: chiar dacă fiecare copil are abilități diferite, jocurile de tip STEM îi ajută să lucreze în echipă și să descopere împreună soluții.

E – energie în rezolvarea problemelor: Una din cele mai valoroase componente ale educației STEM este **încurajarea copiilor de a veni cu soluții noi, educația STEM încurajează către inovație.** Mai mult de atât, STEM învață că nu există o singură soluție – copiii pot sugera mai multe opțiuni, le pot dezvolta și testa. De-a lungul procesului ei sunt implicați activ, învățând în permanență unul de la altul.

M – multiple abordări / stiluri de învățare: STEM folosește stiluri de învățare cât mai diverse. Abordarea integrată a procesului de învățare înseamnă că fiecare student este inclus în funcție de apetențele, experiența și stilul său de asimilare a informației.

Așadar, **STEM** este, în același timp, o nouă abordare în educație, aplicată de la cele mai mici vârste, bazată pe observație directă, experiment, logică, înțelegerea lucrurilor și fenomenelor ca făcând parte dintr-un sistem.

Cu siguranță fiecare dintre noi am desfășurat la grupa de preșcolari activități STEM, chiar dacă poate nu am știut ca fac parte din educația STEM.

BIBLOGRAFIE:

- <https://creeracord.com/2018/02/28/28-de-zile-de-activitati-stem-si-steam-pentru-copii/>
<https://centruldeparenting.ro/copilul-tau-are-competente-stem-afla-care-sunt-acestea-si-cum-le-poti-dezvolta-prin-48-de-idei-distractive/>
[https://www.twinkl.ro/blog/educatia-stem-importanta-dificultati-abordari.](https://www.twinkl.ro/blog/educatia-stem-importanta-dificultati-abordari)

PROIECT EDUCAȚIONAL ZÂMBET DE CŢIPIL ZIUA INTERNAȚIONALĂ A COPILULUI

COORDONATOR: MIKLŐS BEÁTA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MÁRTON ÁRON” SÂNDOMIC

„Copilăria este inimă tuturor vârstelor. “ **Lucian Blaga**

ARGUMENT

Copilăria e vârsta la care cea mai profunda bucurie poate fi un zâmbet curat. Copilăria e o lume aparte, plină de lumina și armonie.

Excursia este una dintre cele mai atractive, plăcute și utile activități de recreere și odihnă activă, facilitând contactul direct cu mediul. Un mijloc didactic important în raport cu dezvoltarea cognitivă și afectivă a copilului ce-i oferă acestuia oportunitatea de a observa, de a cerceta, de a cunoaște în mod direct o mare varietate de aspecte din mediul natural. Aceasta înlesnește educarea și dezvoltarea simțului estetic, stărnește dragostea pentru natură și respectul pentru frumusețile ei, stimulează curiozitatea și spiritul de echipă al copiilor, aceștia păstrând în memorie unele momente ce pot fi de neuitat pentru ei.

Desenul, pictura, muzica descoperă copilului mijloacele de acțiune asupra materialelor și obiectelor, pentru a ajunge la expresie plastic și muzicală, îndemănare și deprinderi practice. Tehnica este mijlocul care determină rezultatele. Trebuie să se aibă în vedere explorarea posibilităților tehnice, relația între instrument și material, între mijloace și idei.

Pictura și utilizarea desenului au deosebite valențe formative, învățarea ei continuând o adevărată terapie pentru intelectul copiilor. Nu este numai un divertisment, așa cum este considerată uneori și nici numai o cale de sensibilizare a copiilor, ci educă și dezvoltă o serie de procese psihice; gândirea logică, memoria, atenția distributivă, afectivitatea, voința, imaginația, creativitatea; procese intelectuale, priceperi și deprinderi; care să trezească în sufletul elevilor stări emoționale și să le dezvolte treptat receptivitatea artistică.

Prin propunerile noastre copiii ne vor fi ghizi printr-o lume plină de farmec și ne vor îmbogăți sufletește prin melodii și ritmuri vesele, pline de dragoste, declarația lor de iubire!

Luând parte împreună la această ZI, va deveni o clipă de neuitat iar zâmbetul și bucuria va face lumea copiilor mai fericit.

SCOPUL PROIECTULUI:

- Realizarea unei atmosfere de sărbătoare pentru copii
- Dezvoltarea spiritului de observație, formarea unor deprinderi (de orientare pe teren, schițarea unor peisaje simple, alcătuirea unor scheme / desene);
- Formarea deprinderii de a face scurte însemnări pe parcursul excursiei;
- Formarea deprinderilor de a immortaliza pe peliculă imagini semnificative din punct de vedere geografic, istoric;
- Desfășurarea unor activități menite să sărbătorească copiii și afirmarea lor prin limbajul universal al artei: creație plastic;
- Dezvoltarea creativității;

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Să participe cu entuziasm în descoperirea marilor semnificații ale zilei copilului;
- Sărbătorirea Zilei Copilului – 1 Iunie; - Vizitarea unor obiective turistice: Castelul Bran - Muzeul „Haszmann Pál” din Cernat – Târgu Secuiesc – Piatra Niergeș
- Să interpreteze corect și expresiv momentele artistice;
- Să-si afirme activ talentul artistic la toate activitățile cultural-educative;
- Să realizeze o expoziție de desene;
- Creșterea coeziunii colectivului de elevi și consolidarea spiritului de echipă, a relațiilor de prietenie, stabilirea unui climat de încredere, favorabil comunicării;

GRUPUL ȚINTĂ: elevii clasei a III -a A

PERIOADA DERULĂRII PROIECTULUI: 31 MAI – 2 IUNIE 2022

RESURSE PROIECT:

- Resurse umane: cadrele didactice partenere ale proiectului; părinți
- Resurse temporale: 31 mai 2022- 2 iunie 2022
- Resurse financiare: autofinanțare;
- Resurse de spațiu: sălile de clasa, curtea școlii; autobuz, locuri turistice
- Resurse materiale, auxiliare: diplome; audio-video: aparate foto.

EVALUARE:

- Realizarea expoziției de desene
- Prezentarea fotografiilor părților participante la proiectul educațional
- Acordarea diplomelor de participare / premiere

CONȚINUTUL PROIECTULUI

Nr. Crt.	Activitatea	Locul desfășurării	Data
1.	Pregătirea teoretică și tehnică Semnificația zilei de 1Iunie -PPT Ne pregătim de excursie -Prezentarea locurilor de vizitare	Sala de clasă	31. mai 2022
2.	Desfășurarea propriu – zisă a excursiei de 1Iunie; Concurs de cercetare la Muzeul din Cernat	Castelul Bran -Muzeul „Haszmann Pál” din Cernat Târgu Secuiesc Piatra Niergeș	1. iunie 2022
3.	Concurs de desene	Sala de clasă	2. iunie 2022

Bibliografie:

1. Joița Elena – Didactica aplicată în învățământul primar, Ed. Gheorghe Alex, 1994
2. [http://www.cseiroscalegoj.ro > uploads > 2018 / 05](http://www.cseiroscalegoj.ro/uploads/2018/05)

IMPORTANȚA CONSILIERII ȘI ORIENTĂRII CARIEREI LA ELEVII CU CES

PROF. MILEA RODICA MELANIA

În contextul unor ample schimbări social-politice și economice din România, consilierea școlară în vederea orientării carierei elevilor cu CES devine o necesitate, racordandu-se în același timp la direcțiile trasate de reforma învățământului românesc.

Această activitate însă, nu trebuie privită doar ca o sursă de informații despre piața muncii, profesii, meserii și posibilitățile de a obține calificarea respectivă. Consilierea vizează un areal educațional mult mai larg: autocunoaștere generală, înțelegerea identității sinelui ca parte și întreg, înțelegerea ambianței sociale și economice în care trăiește elevul, dezvoltarea în planul educației și formării profesionale, dezvoltarea în planul carierei prin conștientizarea valorii personale pe piața muncii, identificarea domeniilor în care ar putea muncii în conformitate cu pregătirea și capacitatea sa de muncă.

Aprofundarea problemelor și soluționarea unor situații deosebite ivite pe parcursul consilierii, se pot realiza prin cooperarea cu specialiști în domeniu: psihologi, medici școlari, terapeuți.

Activitatea de consiliere nu se substituie ariei de dirigenție sau lecției. Consilierea în grup sau cea individuală se face în cabinetul de consiliere, sub formă unor ședințe (interviuri) de lucru practice, în cadrul cărora se dezvoltă un tip special de relație: de încredere, de deschidere, de colaborare, de comunicare. Astfel, consilierea nu devine o activitate teoretică, abstractă ci, din contră, situează individul în centrul activității și devine o arie de aplicații, dezvoltări practice, experiențe și atitudini care trebuie imediat învățate pentru a fi exersate în viață.

Se poate constata că participarea persoanelor cu CES pe piața forței de muncă este extrem de scăzută. Ceea ce nu se știe cu exactitate rezidă în costurile sociale, economice și în planul individual ale acestui fenomen. Mediul școlar pentru copiii cu diferite dizabilități este în mare parte adaptat acestora însă, nu același lucru se poate spune despre mediul social larg și cel al muncii în special.

Învățământul special se refara la sistemul instituționalizat și curriculum-ul destinat acelei categorii de populație țintă ce prezintă unele stări de handicap.

Sistemul de învățământ special dispune de planuri de învățământ, programe școlare, manuale și metodologii didactice alternative, în concordanță cu tipul și gravitatea stării de handicap.

Dificultățile pe care persoanele cu CES le au în procesul integrării lor sociale și profesionale se referă la următoarele aspecte:

✓ Lipsa de calificare sau calificarea redusă, datorită problemelor de natură motorie, senzorială, intelectuală;

✓ Acceptanță socială redusă încă, prejudecățile și stereotipiile cu privire la persoanele cu dizabilități care generează respingerea, ignorarea sau atitudinile supraproiective;

✓ Oferta redusă de locuri de muncă adecvate sau adaptate posibilităților acestora.

Profesionistul în chestiuni de consilierea carierei persoanelor cu CES, trebuie să fi un bun cunoscător al domeniului psihopedagogiei speciale, al legislației și mediilor de muncă protejate destinate acestor categorii de indivizi.

Problemele specifice în domeniul orientării carierei persoanelor cu CES rezidă în:

✓ Dificultatea găsirii și păstrării unui loc de muncă;

✓ Aria redusă și nivelul scăzut al abilităților și deprinderilor de muncă;

✓ Condițiile de muncă neprotejate și neadaptate capacităților de muncă;

✓ Nivelul de educație mai redus, uneori, datorită dificultăților de a frecventa școala;

✓ Gradul mai redus de autonomie sau independența personală;

✓ Subevaluarea personală și, implicit, imaginea de sine deteriorată;

✓ O istorie încărcată de experiențe negative și discriminatorii în plan personal și al încercărilor de inserție socio-profesională, fapte care-i fac pe aceștia suspicioși, neîncrezători, ezitanți;

✓ Nivelul redus de salarizare oferit.

Activitatea de consiliere individuală sau de grup este o nevoie socială impetuoasă. Datorită transformărilor sociale, în special în domeniul educației, tinerii cu CES se simt uneori dezorientați și neîncrezători în propria realizare profesională.

Fiecare om este unic și individual în ceea ce privește capacitatea perceperii lumii înconjurătoare și a realității. Concomitent însă, suntem totuși condiționați, marcați de valorile și modul de gândire al culturii și societății în care trăim. Dacă nu înțelegem realitatea așa cum este ea și trecem cu vederea, adică uităm sau minimalizăm elementele esențiale, atunci vom fi „sanționați”, deci ne vom confruntă cu probleme legate de efecte secundare și consecințe neașteptate.

Deci, este mai mult decât oportună ideea de a pregăti specialiști în domeniul educației speciale care să se ocupe cu profesionalism de această activitate de consiliere și orientare a carierei elevilor cu CES.

RELAȚIA PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

**PROF. ÎNV. PRIMAR MILEA ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 30 BRAȘOV**

Didactica tradițională (sec. XVII – XIX) considera procesul de învățământ ca fiind cu precădere o activitate de predare. Rolul principal îi revine cadrului didactic care transmite cunoștințe în vederea memorării și a reproducerii acestora de către elevi și studenți.

Didactica modernă (sec. XIX – XX) privește procesul de învățământ în principal ca fiind o activitate de predare – învățare. Rolul principal îi revine tot cadrului didactic, care e focusat asupra corelației dintre acțiunea inițială de predare și acțiunea de învățare, care poate fi simultană sau ulterioară.

Didactica postmodernă, însă, concepe procesul de învățământ ca fiind o activitate de predare-învățare-evaluare, acesta fiind o situație de parteneriat pentru învățare. Rezultatele predării sunt condiționate de activitatea de învățare a elevului, de calitatea învățării și de alți factori ce pot interveni în desfășurarea ei. Așadar, relația dintre predare și învățare este una de la cauză la efect.

Alături de predare și învățare, evaluarea școlară este considerată a treia dimensiune a preocupărilor didactice, ele aflându-se într-o strânsă legătură. O schimbare produsă la nivelul oricăreia dintre cele trei componente, influențează modalitățile de realizare a celorlalte, generând astfel o reacție în lanț, care necesită reveniri și revizui. Din acest motiv, Vasile Pavelcu considera că predarea, învățarea și evaluarea trebuie proiectate în același timp. Procesul de învățământ este eficient doar atunci când cele trei activități fundamentale ale sale formează o unitate organică.

Aspectul procesual al actului de predare-învățare îmbină actul de comunicare cu un efort de însușire din partea elevului. Cadrul didactic este cel care inițiază dialogul, selectează și structurează informațiile, organizează activitatea elevului, iar elevul, implicându-se activ, își fixează noi mecanisme de achiziție și structuri cognitive ce îi vor facilita preluarea de informații relevante din conținuturile ce i se oferă.

Acțiunea de evaluare are drept scop constatarea efectelor unei acțiuni pedagogice și aprecierea acestor rezultate în funcție de obiectivele stabilite. Finele unei evaluări trebuie să aducă schimbări atât în activitatea elevului și a cadrului didactic, cât și în procesul instruirii. Pentru garantarea reușitei activității didactice, trebuie, așadar, acordată o grijă deosebită secvențelor de instruire, urmărind conjugarea firească între elementele de învățare și cele de predare, încheiate cu evaluarea.

Metode de evaluare a rezultatelor școlare

Metodele de evaluare reprezintă calea pe care o urmează cadrul didactic pentru a le oferi elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a unor capacități prin folosirea unor instrumente de evaluare adecvate scopului urmărit. Ele vizează întregul demers de proiectare și realizare a actului de evaluare, de la stabilirea obiectivelor până la construirea și aplicarea instrumentului de evaluare utilizat pentru evaluare.

Majoritatea specialiștilor consideră că metodele de evaluare pot fi clasificate în metode tradiționale și metodele complementare / alternative de evaluare.

Între metodele tradiționale de evaluare întâlnim:

Evaluarea / verificarea orală constituie o formă particulară a conversației, prin care „se verifică gradul de însușire a cunoștințelor, corectitudinea acestora, gradul de formare a abilităților, a priceperii de a interpreta și a prelucra datele, operaționalitatea achizițiilor, aplicabilitatea conținuturilor” (Bocoș, 2007, p. 178). Evaluatorul trebuie să alterneze întrebările de bază cu cele ajutătoare subordonate. Prin examinarea orală se urmărește cu precădere identificarea atât a cantității, cât și a calității informației elevului, fluența verbală, bogăția limbajului, claritatea și construcția exprimării orale.

Evaluarea / verificarea scrisă este metoda prin care elevii trebuie să își exprime ideile, temele de lucru apelând la suporturi scrise, concretizate în fișe de muncă independentă, lucrări de control curente, lucrări scrise semestriale, etc. Principalele modalități de realizare a evaluărilor prin probe scrise sunt: probe scrise de control curent, examinări scurte de tip obiectiv, lucrări scrise aplicate la sfârșitul unui capitol.

Evaluarea / verificarea prin probe practice ocupă un loc de prim rang în verificarea abilităților, priceperilor și deprinderilor formate în cadrul activităților aplicative, al unor discipline care implică realizarea de activități practice. Produsele activității elevilor trebuie să respecte anumite standarde, cerințe bine stabilite.

Testul docimologic reprezintă o alternativă a evaluării tradiționale, o probă standardizată prin care se asigură o obiectivitate mai mare în procesul de evaluare. Folosirea testelor pentru evaluarea rezultatelor școlare a dus la identificarea unor calități pe care acestea trebuie să le întrunească, și anume: identitatea, validitatea, fidelitatea, consistența, omogenitatea, amplitudinea, sensibilitatea, standardizarea, etalonarea, utilitatea, economicitatea, operativitatea, legătura cu alte teste etc.

Metode moderne, alternative și complementare de evaluare:

Observarea sistematică a comportamentului și a interacțiunilor elevilor constă în urmărirea sistematică a modului în care elevii participă la desfășurarea lecțiilor, la îndeplinirea sarcinilor și a responsabilităților primite sau asumate. Cadrul didactic are posibilitatea de a vedea măsura în care cunoștințele și abilitățile existente sunt integrate, aplicate și transferate în condiții noi. Metoda observării sistematice este o metodă complexă și are la bază următoarele instrumente de evaluare: fișa de evaluare, scara de clasificare, lista de control, grila de apreciere.

Portofoliul este o metodă de evaluare ce pretinde investigarea produselor activității elevului, colecție de informații provenite din: probe de evaluare scrise, referate, eseuri, fișe de informare independentă, desene, colaje, teste, C. D. -uri, etc. Elementul principal al acestei metode este „implicarea activă a elevului în crearea, colectarea și selectarea produselor care răspund scopului portofoliului” (Bocoș, Jucan, 2007, p. 187). Evaluarea portofoliului se poate realiza fie prin analiza fiecărui element în parte, fie printr-o analiză holistică bazată pe criterii generale, fie prin evaluarea progresului școlar realizat de elev pe parcursul întocmirii portofoliului.

Investigația este o metodă de evaluare ce are valențe puternice de învățare de către elev, dar și mijloc de evaluare. Ea îi permite elevului să rezolve sarcinile de lucru primite într-un mod creator, în situații de învățare fie noi, fie asemănătoare cu cele desfășurate în context tradițional prin întreprinderea unei investigații (documentare, experimentare, observarea unor fenomene) pe un interval de timp stabilit. Prin modul în care elevul rezolvă sarcinile de lucru, acesta poate releva un întreg complex de cunoștințe și capacități, cu condiția ca acestea să fie adaptată vârstei elevilor și experiențelor lor intelectuale. Evaluarea investigației se realizează holistic, avându-se în vedere strategia de rezolvare a sarcinilor, corectitudinea înregistrării datelor, prezentarea observațiilor și a rezultatelor obținute, produsele realizate, atitudinea față de rezolvarea sarcinilor.

Proiectul reprezintă o lucrare scrisă bazată pe o cercetare teoretică vastă și de durată, implicând astfel un volum de muncă sporit. Această metodă de evaluare este recomandată atât pentru evaluarea sumativă, cât și în evaluări formative. Poate fi luat în considerare în actul de evaluare atât produsul final, cât și întregul proces de evaluare a acestuia.

M. Bocoș și D. Jucan consideră că „realizarea unui proiect începe în clasă, prin definirea și înțelegerea sarcinii de lucru, eventual și prin începerea rezolvării acesteia și se continuă pe o perioadă de câteva zile sau săptămâni, în care elevul (sau grupul – n. n.) are consultări cu profesorul” (Bocoș, Jucan, 2007, p. 187). Activitatea de realizare a proiectului poate fi individuală sau de grup, iar evaluarea se poate raporta atât la munca fiecărui elev în parte, cât și la munca întregului grup de lucru.

Autoevaluarea ca și metodă de evaluare complementară contribuie la realizarea unuia dintre obiectivele fundamentale ale evaluării, și anume acela de formare a capacității de autoevaluare a oricărui absolvent al școlii. Autoevaluarea reprezintă actul psihopedagogic prin care „o persoană își apreciază, verifică, analizează critic și evaluează propriile cunoștințe, abilități, competențe, comportamente, conduite și atitudini, eventual, în conformitate cu un standard, prin raportare la un obiectiv etc. ” (Bocoș, Jucan, 2007, pag. 186). În cadrul școlar, autoevaluarea îl ajută pe elev să compare nivelul la care a ajuns raportat la obiectivele și standardele educaționale. Cadrul didactic are o mare responsabilitate, nu numai în privința echității actului, dar și ca factor de formare a autopercepției elevului cu privire la valoarea și posibilitățile sale. „O premisă a posibilității și validității autoaprecierii elevului” o constituie interiorizarea treptată a criteriilor, normelor, stilului de evaluare cu care operează profesorul. (Manolescu, Panțuru, 2008, p. 340). Exersarea spiritului de autoevaluare poate fi realizată prin: autocorectarea sau corectarea reciprocă, autonotarea controlată, evaluarea reciprocă.

Autoevaluarea se poate realiza prin: chestionare ce cuprind itemi orientați către autoaprecierea unor realizări, scări de clasificare ca și inventar de rezultate, însușiri și comportamente corespunzătoare unei perioade date.

Hărțile conceptuale, jurnalul reflexiv, tehnica 3-2-1, metoda R. A. I, studiul de caz, fișa pentru activitatea personală a elevului, interviul, înregistrări audio și / sau video reprezintă metode complementare de evaluare ce pot fi folosite cu succes, alături de cele tradiționale.

DESPRE EXPERIENȚE NOI

MILITARU NICOLETA MARILENA LICEUL DE ARTE "IONEL PERLEA" SLOBOZIA, IALOMIȚA

Liceul de Arte "Ionel Perlea" a început un nou parteneriat Erasmus+ cu instituții din Grecia, Spania, Portugalia și Croația, Act for Environment: 1 Epal Trikalon, Grecia coordonator, Ies Hispanidad, Spania, Ekonomska I Turistika Skola Daruvar, Croația, Agrupamento Escolas Anselmo de Andrade, Portugalia

Scopul proiectului este acela de a-i face pe elevi mai conștienți și mai informați cu privire la problemele de mediu și mai activi în ceea ce privește propunerea de soluții viabile pentru comunitățile lor. Schimbările climatice reprezintă o temă cu care ne confruntăm permanent iar activitățile din proiect vizează modalități prin care elevii devin mai conștienți și mai implicați în aceste probleme și nu sunt simpli consumatori de informație.

Primul an de proiect s-a desfășurat online pe platforma eTwinning, din cauza restricțiilor de călătorie Covid 19. Astfel, echipele au lucrat pe diferite documente colaborative pentru a răspunde sarcinilor de proiect aferente primului an: reciclarea și atitudinea omului față de poluarea mediului înconjurător și efectele consumarismului în țările partenere. Astfel, elevii au lucrat în Padlet și au creat propriile lor prezentări despre metode de reciclare, tipuri de poluare, de ce este important să reciclăm, de ce oamenii cumpără mai mult decât își permit și ce efecte apar la nivelul comunităților locale și regionale. Aceeași echipă a realizat o serie de jocuri pe platforma Quizziz pe care profesorul coordonator le-a înscris ca resurse educaționale deschise, putând fi utilizate de către toți cei interesați să desfășoare activități pe teme propuse.

În perioada 2-6 mai 2022, echipele de mobilitate au fost găzduite de școala din Croația, care s-a ocupat de organizarea săptămânii dedicate consumarismului și a modului în care adolescenții din țările partenere își cheltuie banii de buzunar. Activitățile le-au permis elevilor să lucreze în echipe multinaționale, lucrând sarcini pe tema de proiect care s-au finalizat cu postere informative și videoclipuri culturale. Scopul proiectului Erasmus este de a-i pune pe elevi în situații inedite în care ei trebuie să găsească soluții pentru diverse situații problematice și trebuie să manifeste spirit de inițiativă în vederea atingerii scopului propus.

Elevii au participat la ateliere informative despre consumarism în toate țările partenere, au discutat despre efectele consumarismului asupra mediului înconjurător și despre ce măsuri pot fi luate pentru a minimaliza impactul acestuia asupra planetei. Întâlnirile au permis elevilor să înțeleagă mai bine aceste concepte și să învețe unii de la alții încurajând astfel conceptul de învățare reciprocă. Echipa din România a pregătit două jocuri WordWall folosind toate aceste informații și le-au jucat cu elevii parteneri. Cadrele didactice au participat la activități de job shadowing, atelier eTwinning și atelier în natură- crearea unor planuri de lecții folosind elemente din pădure / parcuri, învățând astfel strategii de lucru noi precum și instrumente digitale care pot fi folosite cu succes în activitățile de la clasă dar și în activitățile extra curriculare. Vizitele de documentare de la Medvenica, parcul geo Papuk și centrul geologic aferent precum și vizita de la Lacurile Plitvice au oferit ocazii în care participanții au văzut cum autoritățile locale s-au implicat în amenajarea locurilor și dotarea instituțiilor într-un mod atractiv pentru copii și tineri prin accesarea de fonduri europene și prin abordarea diferită a vizitelor cultural-informative.

Proiectul Erasmus+, Act for Environment va contribui enorm la dezvoltarea personală și profesională a participanților adăugând plus-valoare pregătirii lor. Toți participanții dezvoltă diverse abilități și folosesc abilitățile deja existente pentru a lucra eficient în echipele internaționale.

EDUCAȚIA TIMPURIE – ELEMENT PRIMORDIAL ÎN TERAPIA COPIILOR CU DEFICIENȚĂ MINTALĂ

**AUTOR: EDUCATOARE ÎNV. SPECIAL MÎNDRU MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ „CONSTANTIN PUFAN” GALAȚI**

Copilăria reprezintă perioada cea mai sensibilă din viața omului, când, prin educație putem modela, putem dezvolta predispozițiile latente, astfel încât să determinăm formarea unor trăsături pozitive în comportamentul copiilor. Primele influențe educative apar în familie, apoi intervine educația dirijată în grădiniță, pentru ca mai apoi, școala, prin sistemul său structurat și sistematizat, bazat pe principii pedagogice, să modeleze personalitatea copilului, să adauge elemente menite să desăvârșească formarea și dezvoltarea caracterului uman.

Educația timpurie pornește de la ideea că vârstele mici constituie baza dezvoltării personalității. Educația preșcolară trebuie să fie înțeleasă și trebuie să fie realizată în așa fel încât să țină cont de dezvoltarea copilului în sensul devenirii și construcției sale armonioase, iar obiectivul central este formarea nucleului de personalitate în și prin activitățile pe care le oferă grădinița și relațiile sociale dezvoltate aici. În perioada antepreșcolară copilul trăiește o multitudine de experiențe noi și parcurge numeroase transformări. De aici, preocuparea, nu întâmplătoare, a numeroșilor specialiști care subliniază rolul și oportunitatea intervenției timpurii prin care se oferă multiple posibilități și șanse reale de recuperare, ameliorare, compensare a unor disfuncții sau tulburări ce determină mai apoi manifestarea unor dizabilități.

Cu privire la locul și rolul instituției de învățământ preșcolar, se poate reliefa faptul că grădinița este mediul care oferă copilului, în sensul dezvoltării, ocaziile și alternativele jocului. Cea care face trecerea între formele educației, de la informal la formal, este grădinița. Preșcolaritatea are menirea de a forma copiii sub aspect psihointelectual, fizic și socio-afectiv, pentru o cât mai ușoară adaptare, trecere, la activitatea de tip școlar și pentru integrarea școlară și socială. Caracteristic învățământului preșcolar este acea libertate mai mare oferită copilului, capacităților sale de expresie, o eliberare a copilului, dar și a cadrului didactic lipsit de formalism.

Includerea cât mai timpurie a copilului în sistemul de educație instituționalizat este justificată prin faptul că vârsta preșcolară reprezintă o perioadă fundamentală pentru dezvoltarea ulterioară a copilului. Obiectivele principale ale învățământului preșcolar vizează aspectele formative; se pune accentul pe formarea capacităților intelectuale, pe formarea capacităților de cunoaștere și de exprimare, pe formarea unor deprinderi elementare de muncă și de comportare civilizată.

Frecventarea grădiniței la o vârstă cât mai mică, în cazul copiilor cu deficiență mintală, capătă o conotație deosebită. Procesul de recuperare-compensare și apoi de inserție socială devine optim atunci când acțiunea educațională demarează cât mai devreme. Astfel, părinții trebuie să urmărească dezvoltarea fizică și psihică a copilului și atunci când constată unele manifestări anormale la copii lor, să solicite sprijin de specialitate. În cazul copiilor cu deficiență mintală, ei sunt îndrumați spre grădinița specială, unde beneficiază de servicii educaționale asigurate de o echipă formată din educatori, logoped, kinetoterapeut, psiholog.

Intervenția precoce acționează atât în cazul copiilor, dar și asupra părinților. În cazul familiei, aceasta permițând restaurarea unor relații pozitive între părinți, între părinți și copil. De multe ori părinții au o percepție greșită asupra adevăratei dimensiuni ale deficienței, și fie aduc copilul pentru că așa au fost îndrumați, dar sunt convinși că acesta „nu are nimic”, fie trăiesc o adevărată traumă și pășesc pragul grădiniței speciale convinși „că nu se mai poate face nimic”. Rolul educatorului, al echipei, este acela de a-i asigura că nu sunt singuri în demersurile lor educative cu copilul deficient. Astfel, părinții își pot însuși o serie de tehnici speciale, de abilități de educație a copilului deficient, continuând acasă exercițiile realizate în grădinița specială. Se dezvoltă astfel o legătură strânsă, se formează un adevărat parteneriat, familia obișnuindu-se să trăiască optim cu copilul deficient. În activitatea de consiliere a părinților, educatorul / psihologul, prezintă acestora diagnosticul și consecințele acestuia asupra copilului, ținând seama de evoluția previzibilă a deficienței și de punerea în aplicare a mijloacelor de compensare. Aceștia sunt informați în ceea ce privește potențialitățile reale ale copilului și mijloacele susceptibile să îi favorizeze dezvoltarea. Se

urmărește de asemenea eliminarea reacțiilor tipice ale părinților care apar – furia, culpabilitatea, depresia, sentimentul de injustiție, autocompătımirea, anxietatea – cu efecte asupra copilului, fie de respingere a acestuia, fie de supraprotecție (ceea ce împiedică formarea abilităților de autonomie personală ale copilului cu nevoi speciale). (Cucuș C., 2014, p. 193)

În grădinița specială echipa formată din educatori, profesor psihopedagog, kinetoterapeut, realizează proiectul psihopedagogic concretizat în planul de servicii personalizat și detaliat în planul de intervenție personalizat. Bazat pe o evaluare predictivă și o evaluare formativă a acțiunilor educative și corectiv-compensatorii, se estimează ceea ce este posibil realizabil în raport cu natura, gradul și dinamica previzibilă a deficienței, încercând să se răspundă trebuințelor părinților. Se determină astfel domeniile de intervenție, se specifică tipul de abordare educativă și corectiv-terapeutică, tratamentul comportamental direct, modificările cognitiv-compensatorii, fixându-se prioritățile de acțiune și de intervenție. Astfel, actul educațional este valorificat în scopul amplificării efectului terapeutic.

Pe baza studierii aspectelor specifice ale procesului dezvoltării la copiii cu deficiențe mintale, se elaborează și se aplică programe de intervenție corectiv-formativă și terapeutic-recuperatorii implicate, nemijlocit, în activitățile de instruire și educare a acestei categorii de copii cu nevoi speciale. Aceste programe și metode au ca scop stimularea dezvoltării psihointelectuale, și sunt dictate de:

- ❖ necesitatea abordării, cât mai de timpuriu posibil, și a cuprinderii într-un proces stimulativ-corectiv a fiecărui copil cu fenomene de întârziere evidentă în dezvoltarea psihointelectuală;
- ❖ fundamentarea programelor de intervenție corectiv-formativă pe activități complexe și sistematice, având în centru activitatea de învățare formativă, mediată de specialiști competenți;
- ❖ implicarea masivă a familiei fiecărui copil în aplicarea sistematică și de lungă durată a programelor de intervenție corectiv-formativă.

BIBLIOGRAFIE:

- Mușu, I., Taflan, A. (coord.) (1997), „Terapia educațională integrată”, Editura Pro Humanitate, București
- Păunescu, C., Mușu, I., (1997) „Psihopedagogie Specială Integrată”, Editura Pro- Humanitate, București

EDUCAȚIA ÎN ROMÂNIA

MÎNJINEANU - DIMA MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL SADOVEANU”, GALAȚI

La început, omul a fost educat de natură, deci tot ce a învățat a fost din acumularea experiențelor de-a lungul anilor. Existența omului modern nu poate fi concepută fără o educație organizată și sistematică. Educația este o dimensiune fundamentală a ființei umane. *Omul nu poate deveni om decât prin educație*-spune Kant, la modul imperativ. Ea a însoțit societatea omenească din cele mai vechi timpuri, în diverse forme, și a evoluat o dată cu omul. Și-a păstrat totuși rolul de bază, acela de a transmite din generație în generație tezaurul de valori materiale și spirituale acumulate de societate, experiența de muncă și de viață.

Educația nu se limitează doar la actul educațional din cadrul instituției de învățământ, ea își extinde activitatea dincolo de spațiul școlar (pornește din familie, școală și poate continua în diverse forme și locuri); astfel, educația cunoaște trei forme: educația formală (se realizează în cadrul instituțiilor de învățământ și se referă la transmiterea, asimilarea și evaluarea cunoștințelor teoretice și practice), educația nonformală (activități educaționale realizate în afara unităților de învățământ), și educația informală (cuprinde o serie de acțiuni socio-umane, culturale care includ și efecte educaționale spontane, fără a fi conștientizate în mod expres).

Educația, ca proces educațional, reprezintă un act de socializare, de culturalizare, de formare și dezvoltare a personalității copilului. Acest lucru este realizat de echipa didactică. Actul educativ are rolul de a forma generațiile tinere pentru a înțelege și a se adapta ritmului accelerat al progresului societății pe toate planurile.

Funcțiile educației „desemnează consecințele psihosociale ale activității de formare-dezvoltare a personalității umane realizabile [. . .] în mod obiectiv, la nivel de sistem și proces, prin intermediul finalităților pedagogice elaborate de factorii responsabili, la diferite intervale de timp”.

Structura sistemului de învățământ din România cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul general obligatoriu, învățământul secundar superior, școlile de arte și meserii, școlile de ucenici, învățământul post-liceal și învățământul superior.

Învățământul general:

Curriculumul este cunoscut ca foarte bun, dar extrem de rigid. Nu sunt decât până la 15 discipline obligatorii (de obicei 8-13) și până la 5 discipline opționale (de obicei 1 sau 2). Cu toate acestea, spre deosebire de Marea Britanie sau Franta, subiectele opționale sunt alese de către școală și impuse elevului - acestea sunt cunoscute sub denumirea de decizia școlii asupra curriculumului și sunt, de obicei, extensii la materiile obligatorii.

Învățământul liceal

Din anul 2020, cei patru ani de liceu sunt obligatorii. Există, de asemenea, un program de frecvență redusă care durează 5 ani pentru cei care doresc să participe la liceu, după ce au renunțat în adolescență. Conform Legii Educației Naționale din 2009, elevii din clasa a VIII-a își continuă studiile în ciclul inferior de liceu după susținerea unei testări naționale care este structurată după modelul testărilor internaționale standardizate.

Există cinci tipuri de licee care permit accesul la învățământul universitar, pe baza tipului de educație oferită și de performanțele școlare. Toate aceste duc la obținerea unei diplome de liceu, acces la examenul de Bacalaureat și prin urmare, accesul la studii universitare. Spre deosebire de sistemul de învățământ suedez sau cel francez, curriculumul liceului nu limitează alegerea unei universități.

Învățământul superior este organizat în universități, academii de studii, institute, școli de studii superioare, denumite în continuare instituții de învățământ superior sau universități, care au obținut autorizarea de funcționare provizorie sau acreditarea. Instituțiile de învățământ superior pot fi de stat, particulare sau confesionale.

În ciuda imperfecțiunilor pe care sistemul nostru le prezintă, nu putem contesta, totuși, că există anumite avantaje pe care acesta le prezintă și care stimulează uneori chiar și interesul străinilor de a studia

aici. Comparativ cu statele europene, România deține, în primul rând, avantajul gratuității învățământului obligatoriu, la care se adaugă sistemul de burse acordate. În timp ce în țara noastră, pe perioada de desfășurare a cursurilor obligatorii, elevii dispun gratuit de resursele bibliografice necesare studiului, există state, precum Italia, în care manualele școlare nu sunt asigurate nici măcar la nivel de școală primară.

Bibliografie:

1. I. Nicola, 1980, *Pedagogie școlară*, Ed. Didactică și pedagogică, București;
2. S. Cristea, *Dicționar de pedagogie*, Editura Litera Educațional, Chișinău, 2002;
3. https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bia_%C3%AEn_Rom%C3%A2nia

STIMULAREA MOTIVAȚIEI ÎNVĂȚĂRII ȘCOLARE

PROF. ÎNV. PRIM. MINODORA CONSTANTIN
LICEUL DE ARTĂ "IOAN SIMA"

Considerații generale

Controlul și dirijarea sistemului de motive specifice activității de învățare reprezintă una din cele mai dificile sarcini ale muncii cadrului didactic. Stimularea motivației elevului este o artă care ține de măiestria și harul didactic al educatorilor, al acelor care, după cum spunea Comenius ¹ au, „cea mai minunată îndeletnicire din lume”. De educatori depinde formarea la elevi a unei atitudini active față de învățare, față de nou, de necunoscut, fiind astfel capabili să se adapteze, „din mers” cerințelor societății aflate în schimbare.

Dacă viitorul apropiat este în mâna politicianilor, adevăratul viitor se află în mâinile educatorilor (Raillon), pentru că un dascăl știe că dacă va pune **dragoste** și **adevăr** în ceea ce face, ceea ce va construi va dura o veșnicie. De aceste două condiții este mereu nevoie, indiferent de vârsta celor pe care-i are în grijă educatorul. Dar parcă mai imperioasă nevoie este în cazul copiilor de vârstă preșcolară și școlară mică, deoarece se știe că într-o construcție, importantă este temelia, care trebuie să fie solidă pentru a asigura stabilitatea și rezistența în timp a clădirii. Educatorii trebuie să înțeleagă faptul că factorul emoțional este cel care asigură reușita oricărei forme de învățământ, deoarece învățarea la această vârstă este predominant afectivă și motivațională. Indiferent care ar fi scopul, învățarea nu înseamnă doar o acumulare de cunoștințe, deoarece formarea motivației pentru studiu nu se poate realiza fără stimularea condițiilor afective ale copilului.

Pentru a determina unele strategii de creare a situațiilor motivante în învățare, trebuie pornit de la relația osmotică afectivitate-intelect. Primele integrări senzoriale se produc la nivelul hipotalamusului și formației reticulate, zone unde se produc și emoțiile. Din această cauză, orice stimulare a creierului care produce o modificare la nivel de cunoaștere intelectuală, produce în același timp și o reacție emoțională. O informație cu valoare pozitivă produce o activizare intensă, care determină mărirea capacității de recepție și prelucrare. Dimpotrivă, o informație cu valoare emoțională negativă produce diminuarea capacității de recepție și prelucrare. Aceasta înseamnă ca emoțiile se intelectualizează, se somatizează și se transformă în motive pentru învățare. ²

Dacă educatorul va determina o motivație optimă, atunci activitatea de învățare va fi eficientă. Crearea **optimului motivațional** vizează o corelare variabilă între particularitățile individuale (subiective) și situațiile obiective. S-a constatat că sarcinile ușoare, comune sunt deseori neglijate, nefiind însoțite de o motivație adecvată. Subiectul se află într-o stare de submotivare, performanțele obținute fiind slabe. Pentru a îndeplini la timp și în condiții de eficiență normală o sarcină percepută ca ușoară, este necesară o ușoară supramotivare a elevilor. Aceasta poate să fie o mobilizare, o atenționare sau o tensionare mai ridicată decât ar fi părut necesare inițial.

Dacă sarcina este de dificultate maximă, forța pulsionilor energetice anticipative ar trebui să fie maximă. Însă, paradoxul este că situația astfel anticipată consumă din energiile subiectului. De aceea, se recomandă ca în astfel de situații să intervină o oarecare submotivare. ³

Motivația este influențată atât de factori care țin de mediul în care se desfășoară activitatea de învățare (**factori ecologici**: *climat fizic, climat social, climat ocupațional*), cât și de **factori subiectivi** (*starea de sănătate, starea emoțională, starea cognitivă*)⁴.

Analizând factorii motivației și căutând cele mai potrivite modalități de îmbinare a influenței acestor factori, cercetătorii în domeniu au sugerat unele strategii de creare a motivației învățării.

Strategii de stimulare a motivației

¹ J. A. Comenius, *Arta didactică*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1975, p. 17

² C. Neamțu, *Psihopedagogie specială*, Ed. Polirom, Iași, 2000, p. 92

³ V. Preda, *Afectiv și motivațional în optimizarea activității didactice*, Revista de pedagogie, 1991, nr. 9, p. 12-16

⁴ *ibidem*, p.93

1. Terapia veseliei, propusă de C. Păunescu, presupune crearea unui climat afectiv pozitiv, prin corelarea cât mai eficientă a influenței stării emoționale a copilului cu climatul social în care se desfășoară activitatea care necesită să fie motivată. Interacțiunile armonioase, prietenoase, bazate pe egalitate și respect vor întări motivația pentru cooperare și stima de sine. Fericirea, bucuria, entuziasmul vor asigura activității un cadru destins. Orice acțiune educativă trebuie să fie astfel structurată încât să anticipeze satisfacția, întărirea pozitivă.

După cum se preciza mai sus, activitățile intelectuale sunt condiționate de starea emoțională a subiectului. Aflându-se permanent într-o ambianță de dragoste, căldură, înțelegere și bunătate, de încredere și respect, copiii de vârstă școlară mică vor da măsura întregii lor personalități, dobândind cunoștințe, deprinderi, atitudini. Dascălul care se apropie de copii cu iubire și cu simțul dreptății, care glumește cu ei, care le insuflă sentimente morale, este acela a cărui autoritate rezistă în timp, asemenea dascăli făcându-și simțită influența în întreaga viață ulterioară a copiilor. Deci, acțiunile proiectate cu copiii de vârstă și școlară mică trebuie proiectate în așa fel încât să se obțină o stare de relaxare și o învioreare afectivă. „În munca de predare să lipsească orice posomorâre, toate să fie tratate cu dragoste paternă”⁵

2. Utilizarea unor forme de competiție

În activitatea educativă se folosesc trei tipuri de competiție: *competiția cu tine însuși*, *competiția cu un alt elev*, *competiția între grupuri de elevi*.

Competiția se sprijină pe trebuința de autoafirmare a fiecărui elev și a grupului. Elevul poate fi determinat să intre în competiție cu propriile sale realizări din trecut și din prezent, cu anumite baremuri sau cu anumite etaloane ideale, „de perfecțiune” socio-profesională. Studii recente recomandă utilizarea inteligentă a competiției între grupurile omogene ale clasei, în condițiile repartizării unor sarcini de învățare a căror natură este comună, dar diferă între ele prin numărul de cerințe și prin grade de dificultate sporită a unor probleme ce pot fi alese spre rezolvare. Realizările deosebite ale frunțașilor au rolul de întări, stimula și condiționa comportamentele de învățare ale celorlalți.

În timpul competiției create în clasă se naște emulația care poate duce la două fenomene:

- *unul negativ*, manifestat prin atitudini de răutate, invidie, orgoliu, perceperea partenerului drept rival, care schimbă intențiile inițiale ale întrecerii;

- *unul pozitiv*, care apare ca o formă a emulației cultivate, ca o aspirație la competență, la cultură.

Activitate cadrelor didactice orientate spre construirea unor situații educaționale de tip competitiv trebuie controlată și planificată, deoarece pot apărea unele fenomene secundare negative la nivelul:

- scopurilor educaționale (cele colaterale devin prioritare, orientând activitatea de învățare spre succes cu orice preț);

- valorilor de conținut care apar la elevi ca scop în sine;

- elevilor, care vor învăța de dragul succesului și nu al disciplinelor;

Pentru a înlătura astfel de efecte, Ion Neacșu recomandă:

- 1) Profesorii să pună în balanță efectele negative și pozitive ale succesului și insuccesului generate de o astfel de competiție.

- 2) Să creeze condiții și să stimuleze acele emulații în care există aproximativ aceleași șanse pentru toți participanții.

- 3) Dacă o grupă se instituie în câștigător sigur, cadrele didactice pot crea situații de relativizare a succesului în următoarele etape prin schimbarea partenerului, a dificultății problemei, fără ca vreodată să nu recunoască succesul obținut.

- 4) Să se acorde o atenție deosebită elevilor care obțin insuccese în competiție. Acești elevi vor fi introduși în grupe cu elevi mai buni, în aceste condiții ei depunând un efort deosebit în interesul grupului, succesul obținut în acest fel având o valoare motivațională dinamizatoare.

- 5) Competiția se recomandă a se utiliza în cazul activităților de predare-învățare de cunoștințe, și extrem de rar în situații didactice care urmăresc formarea de convingeri, sentimente și judecăți morale.

- 6) Să se utilizeze jocul ca formă de activitate care implică întrecerea, astfel eliminându-se stările de oboseală, de blocaj.

- 7) Cadrele didactice să formuleze clar obiectivele și să le centreze pe probleme de conținut.

⁵ J. A. Comenius, *Arta didactică*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1975, p. 93

Se poate concluziona că o asemenea formă de motivare nu trebuie să constituie un scop în sine al activităților didactice.⁶

3. Acordarea recompenselor / sancțiunilor

Pentru a fi eficiente, recompensele și sancțiunile trebuie să respecte anumite cerințe căci, „o teorie a instruirii ar trebui să precizeze ritmul și natura recompenselor și pedepselor din cadrul procesului de învățare și predare”⁷.

Recompensa este un mijloc de influențare pedagogică folosit în cazul când elevul a îndeplinit cu succes o sarcină grea, a săvârșit o faptă bună. În școală pot fi folosite ca tipuri de recompense: lauda, recompensa materială, recompensa exprimată în timp liber, recompensa exprimată în termeni sociali (conferirea unor responsabilități ca formă de apreciere), nota.

Recompensa acordată pe merit sporește încrederea elevului în forțele proprii, îi trezește dorința de a se evidenția, îl convinge că educatorul și colegii îi apreciază străduința și rezultatele a obținute.

Recompensa se acordă respectându-se **regulile generale** de a nu recompensa un grup restrâns de aleși, ci pe toți care s-au evidențiat într-o anumită activitate (învățătură, sport); de a îmbina recompensa cu exigența și cu stimularea spiritului autocritic; de a deprinde pe elevi să nu se mulțumească cu realizările obținute; de a nu banaliza formele superioare de recompensă (acordarea diplomei de onoare, premiarea) prin folosirea lor cotidiană și cu cel mai mic prilej; de a ține cont de particularitățile individuale și de vârsta ale copiilor.

Recompensele dau rezultate numai atunci când sunt îmbinate cu exigență riguroasă și constantă. Ele trebuie acordate cu măsură, știind că exagerările duc la apariția egoismului și a înfumurării. Recompensa trebuie să fie adecvată, în sensul că trebuie să ofere copilului plăcere și *trebuie acordată imediat după realizarea sarcinii*⁸.

Sancțiunea este un mijloc de influențare pedagogică folosit atunci când copilul nu îndeplinește cerințele stabilite sau încalcă regulile de comportare. Ca tipuri de sancțiuni se pot folosi: admonestare, discutarea greșelii în colectiv, eliminarea temporară de la jocul sau ocupațiile colectivului, ignorarea, controlul fără calificativ, mutarea pe termen limitat a elevilor într-o bancă numită „Banca dezonoarei”. Caracterul sancțiunii se schimbă în funcție de vârsta copilului, dar întotdeauna conținutul și gradul ei trebuie să corespundă greșelii comise.⁹

A face educație fără sancțiune sau pedeapsă este o utopie, deoarece nu există copil care să nu greșească. A nu sancționa greșeala înseamnă a o încuraja. Pedeapsa este necesară și are rol educativ, așa cum afirma pedagogul Comenius: „Uneori e necesar să aplici și pedeapsa pentru ca exemplele și învățăturile să fie privite cu multă atenție”¹⁰.

⁶ I. Neacșu, *Motivație și învățare*, Ed. Didactică și Pedagogică, 1978, p. 181-183

⁷ S. J. Bruner, *Pentru o teorie a instruirii*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1970, p. 65

⁸ ***, *Dicționar pedagogic*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1964, p. 1155

⁹ ***, *Dicționar pedagogic*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1964, p. 1289

¹⁰ J. A. Comenius, *Arta didactică*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1975, p. 37

INTEGRAREA COPIILOR CU CES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL DE MASĂ ÎN SISTEMUL ROMÂNESC ȘI FINLANDEZ

PROFESOR PSIHOLOG DR. MIOARA BOCA ZAMFIR
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAIL KOGĂLNICEANU” GALAȚI

Elevii cu cerințe educaționale speciale (CES) sunt elevii care au „necesități educaționale suplimentare adaptate particularităților individuale și a celor caracteristice unei anumite deficiențe / dizabilități sau tulburări / dificultăți de învățare ori de altă natură” (1). Începând cu acest ordin publicat în anul 2011 sistemul românesc de învățământ a început să răspundă unor nevoi și solicitări venite din partea părinților acelor copii care nu mai puteau fi integrați în învățământul special, depășind competențele care ar fi fost vizate de acest tip de învățământ. Publicarea legilor care reglementau acest proces al incluziunii și al integrării copiilor cu CES în învățământul de masă au venit ca un prim pas important în recuperarea și normalizarea drepturilor acestor elevi. Din păcate, lucrurile prezentate și reglementate în legi nu își găsesc corespondentul și aplicabilitatea în realitatea școlară de zi cu zi. Cadrele didactice, de la nivel preșcolar, primar, gimnazial și licean, s-au văzut nevoite să adapteze din mers curriculumul, metodele și procedeele didactice utilizate la ore pentru a răspunde nevoilor elevului cu CES din colectivul de elevi la care predau. Și nu este suficient acest efort! Pentru a se realiza o integrare care să asigure și un progres ușor și real ar fi nevoie de personal specializat care să lucreze cu elevii cu CES pe programul școlar: profesori de sprijin (un profesor la un copil, și nu un profesor cu o normă de 16 ore pe săptămână la 4 copii), psihologi școlari, psihopedagogi speciali și personal medical. De asemenea ar fi nevoie să se asigure un spațiu în școală special dotat și destinat copiilor cu CES care să completeze dotarea de la clasă a fiecărui colectiv de elevi.

Atunci când se vorbește de integrarea copiilor cu CES în special ne gândim la copiii cu dificultăți de învățare sau intelectuale. Dar, așa cum se observă din definiția dată la începutul acestui articol, în aceeași categorie intră și elevii cu diferite dificultăți psihologice. Și din păcate, procentul copiilor care primesc un astfel de diagnostic este din ce în ce mai mare. Într-un studiu realizat de Fundația Salvați Copiii (2) se apreciază că aproximativ 20% dintre copii au probleme sau tulburări de sănătate mintală care le afectează activitatea școlară și personală. Cu atât mai mult, trecerea prin pandemia de COVID-19 a generat probleme importante de sănătate mintală și în rândul copiilor care includ „anxietate, depresie, tulburări de comportament, diverse forme de violență, pierderea familiei sau a prietenilor sau tendința la izolare socială. Copiii sunt afectați atât direct, cât și indirect, prin modificările comportamentale ale adulților care îi îngrijesc.” (3) Având în vedere aceste aspecte ar fi indicat să preluăm din sistemul de abordare a copiilor cu CES din Finlanda. Și în sistemul educațional finlandez, ca și în cel românesc obiectivul este ca să li se acorde copiilor cu CES șanse egale la educația obligatorie în concordanță cu abilitățile lor. O diferență

importantă între cele două sisteme educaționale este abordarea acestor copii cu diagnostice psihiatrice tranzitorii. Elevii din Finlanda pot primi o educație specială adecvată diagnosticului medical și pe o perioadă scurtă de timp (3 luni, 6 luni, etc) fie prin includerea copiilor cu CES în învățământul de masă, fie prin includerea în grupuri restrânse de educație atât în cadrul școlilor, cât și în centre organizate pe lângă spitale. În cazul copiilor cu diagnostice psihiatrice se realizează educarea lor în cadrul unor centre medicale care abordează și problema psihiatrică fără a se pierde educația de bază. La momentul acesta, în România nu există nicio formă de educație în cadrul secțiilor de psihiatrie infantilă și nicio formă de școlarizare pentru un diagnostic psihiatric nepermanet pentru un copil!

BIBLIOGRAFIE

1. Ordin nr 6552 / 13. 12. 2011 pentru aprobarea Metodologiei privind evaluarea, asistența psihoeducațională, orientarea școlară și orientarea profesională a copiilor, a elevilor și a tinerilor cu cerințe educaționale speciale
2. Salvați copiii „Analiza serviciilor de sănătate mintală pentru copiii din România – cercetare socială calitativă”, 2007 <https://www.salvaticopiii.ro/sci-ro/files/0b/0bdbfade-aa90-4ecd-b932-0f1d6d455328.pdf>
3. Strategia Națională Pentru Protecția Și Promovarea Drepturilor Copilului “Copii Protejați, România Sigură” 2022-2027 <https://www.mfamilie.gov.ro/docs/20220506-PROIECT-HG-Anexa-nr.1.pdf>

TEMA: EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE! SECȚIUNEA: ÎNVĂȚĂMÂNTUL LICEAL – TOATE DISCIPLINELE FORMARE PRIN PROIECTE ERASMUS +

MIOC ADINA DANIELA
COLEGIUL TEHNIC "EMANUIL UNGUREANU" TIMIȘOARA

În perioada 06-10. 12. 2021 am fost selectată să particip la o formare în străinătate ca staff VET în Proiectul Erasmus + Competențe pentru angajabilitate, ID 2019-1-RO01-KA116-06723 alături de alte 3 colege.

În perioada de mobilitate am participat la următoarele activități de tipul:

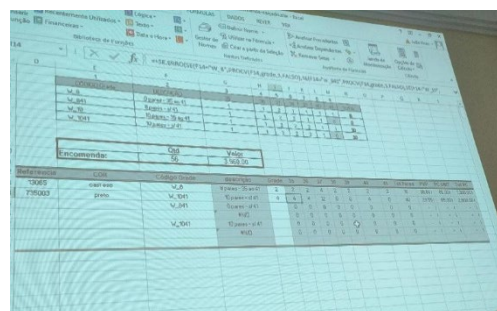
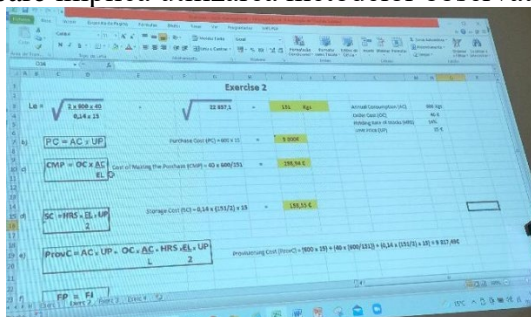
1. Mase rotunde cu următoarele teme:

- ✓ Particularități ale ofertei de formare profesională a servicii / calificărilor profesionale din România și Portugalia;
- ✓ Strategii și instrumente de predare-învățare a elevilor din învățământul profesional dual;
- ✓ Particularități ale activităților de învățare bazate pe experiența simulată;
- ✓ Utilizarea tehnologiei IT în predarea disciplinelor economice / turism;
- ✓ Particularități ale activităților de învățare bazate pe proiecte.

2. Ateliere de lucru:

- ✓ Evaluarea inițială pentru anumite calificări;
- ✓ Proiectarea unor activități practice care implică utilizarea IT folosind gestionarea stocurilor prin Excel, sau care implică utilizarea metodelor observate.

3. Observarea activităților didactice desfășurate.

În urma participării în mobilitate am dobândit sau îmbunătățit cunoștințe, abilități și competențe despre:

- ✓ proiectarea didactică a activităților practice prin integrarea metodelor și activităților moderne de învățare;
- ✓ concepte actuale în domeniul serviciilor;
- ✓ integrarea TIC și în special Excel în gestionarea stocurilor;

- ✓ utilizarea TIC ca instrument de învățare și cunoaștere;
- ✓ lucrul în echipă.

Rezultatele obținute:

- ✓ fișe de observare a activităților practice;
- ✓ fișe de lucrări practice / laborator;
- ✓ fișe de lucru / documentare;
- ✓ instrumente de evaluare (fizic / online).

La finalul proiectului am primit Certificatul de participare și documentul de Mobilitate Europass, urmând ca experiența acumulată în urma stagiului să fie pusă în practică în instituție.

ABILITĂȚI DE GESTIONARE A CONFLICTELOR

MIRCIOV MANUELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ,,ING. ANGHEL SALIGNY,, BANLOC, TIMIȘ

Clasa: a II-a

Disciplina: dezvoltare personală

Obiective:

- înțelegerea cauzelor apariției conflictelor și conștientizarea propriilor reacții și comportamente în soluționarea conflictelor;
- cunoașterea și aplicarea etapelor de negociere în vederea soluționării conflictelor;
- capacitatea de a preveni anumite tensiuni și conflicte între copii aplicând reguli clare și sancțiuni constructive.

Durata: 50 minute

Materiale necesare: flipchart, calculator, videoproiector

Desfășurare:

➤ Reacții și strategii în situații de conflict

Plasați în mijlocul sălii un scaun ce ar reprezenta conflictul. Participanții sunt rugați să se gândească timp de un minut la conflictele cu care se confruntă. Apoi, pe rând, persoanele se așează în funcție cu conflictul în care sunt implicați (la o anumită distanță, cu spatele, cu un picior pe scaun etc.). Fiecare participant explică poziția aleasă.

➤ Discuție. Definiția și caracteristicile conflictului

Se inițiază un brainstorming despre ceea ce reprezintă un conflict, la care vor participa toți membrii grupului. Se notează cuvintele care apar spontan.

➤ Cauzele care generează conflictele. Strategii de rezolvare a conflictelor.

Se poartă discuții despre cauzele care generează conflictele. Se urmăresc trei filmulețe pe youtube.

Aplicăm subtitrarea în limba română.

<https://www.youtube.com/watch?v=QyXFirOUeUk>

<https://www.youtube.com/watch?v=BqJziC1noGQ>

https://www.youtube.com/watch?v=tw_nQ4x19Eo

(Strategii de rezolvare a conflictelor- aplicam subtitrare în limba română)

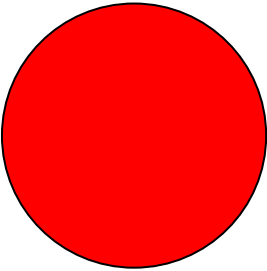
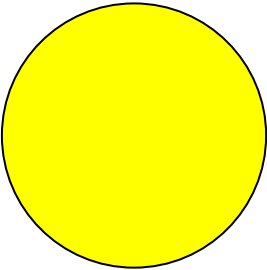
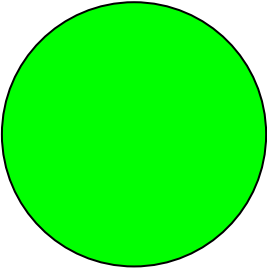
PAȘI DE APLICAT ÎN REZOLVAREA UNUI CONFLICT

1. Spune-i agresorului să te lase în pace.
2. Ridică mâna și spune stop.
3. Părăsește locul conflictului și mergi într-un spațiu unde ești în siguranță.
4. Vorbește cu un profesor.
5. Păstrează-ți calmul.

➤ Joc,,Ce fac în cazul în care un copil. ?,,

Un elev alege un bilețel pe care se află o situație conflictuală. Va alege un carton al semaforului și va încerca să formuleze o rezolvare a acestuia.

SEMAFORUL IMPULSURILOR

	<p>Stai, liniștește-te și gândește înainte să acționezi!</p>
	<p>Spune-ți problema și exprimă ceea ce simți! Stabilește-ți un scop pozitiv! Găsește cât mai multe soluții! Gândește-te la consecințe!</p>
	<p>Pune în aplicare planul cel mai bun!</p>

**EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!
 APLICAREA NOULUI CURRICULUM NAȚIONAL PENTRU
 ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR.
 DISCIPLINA ȘTIINȚE ALE NATURII – ANALIZĂ COMPARATIVĂ**

**PROF. ÎNV. PRIMAR, MIREA FLORICICA
 ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRCEA SÂNTIMBREANU,
 BUCUREȘTI, SECTOR 5**

Pornind de la valorile promovate în sistemul educațional românesc, interiorizarea și demonstrarea acestora în viața personală, socială și profesională, m-am oprit asupra uneia dintre disciplinele curriculum național pentru învățământul primar, și anume, ȘTIINȚE ALE NATURII. În continuare, urmează o analiză comparativă între programa școlară pentru această disciplină (clasele a III a – a IV a) din țara noastră și programa școlară a unei școli din Regatul Unit (*Orchard Community Primary School – Science Policy*).

Curriculum național pentru învățământul primar	Orchard Community Primary School – Science Policy
<p>COMPETENȚA Competențele = c1 (cunoștințe) + c2 (capacități)+ c3 (comportamente) Definim competențele ca ansambluri integrate de cunoștințe, capacități și abilități de aplicare, operare și transfer al achizițiilor, care permit desfășurarea cu succes a unei activități, rezolvarea eficientă a unei probleme sau a unei clase de probleme / situații. COMPETENȚE GENERALE 1. Explorarea caracteristicilor unor corpuri, fenomene și procese 2. Investigarea mediului înconjurător folosind instrumente și procedee specifice 4. Rezolvarea de probleme din viața cotidiană valorificând achizițiile despre propriul corp și despre mediul înconjurător</p>	<p>Skills – aptitudini Skills • Înțelegerea proceselor științifice. • Dobândirea de abilități științifice practice • Dezvoltarea abilităților de investigare – incluzând observarea, interogarea, măsurarea, prezicerea, ipoteza, experimentarea, comunicarea, interpretarea, modelarea, explicarea și evaluarea. • Dezvoltarea utilizării limbajului științific, a înregistrării și a tehnicilor. • Formarea de comunicatori eficienți de idei științifice, fapte și date.</p>
<p>DOMENII Științele vieții Științele pământului Științele fizicii</p>	<p><i>Science</i> în școala primară înseamnă: biologie, chimie, fizică, științe ale naturii <i>Science</i> poate fi împărțită în patru subiecte generale: 1. ancheta științifică / abilități de investigare 2. Materiale 3. Procese fizice 4. Viață și lucruri vii</p>
<p>Programa școlară (competențe generale, specifice, activități de învățare, sugestii metodologice) Manuale școlare Ghiduri ?! Softuri educaționale (contra cost) Site-uri neoficiale, youtube Învățători dedicați și creativi Învățători dedicați și creativi</p>	<p>Programa școlară adaptată în funcție de școală RESURSE: laboratoare, materiale specifice, platforme educaționale pentru profesori și elevi cu material didactic în format electronic, calculatoare Site-urile și resursele utile din Cornerstones sunt încorporate în lecții prin utilizarea Interactive Table Whiteboard.</p>

”Personalul are acces facil la o gamă largă de resurse; majoritatea sunt depozitate în dulapul științific în afara bazei 1. La cerere se pot achiziționa articole consumabile. ”

”Promovăm știința prin legături cu industrii locale, părinți cu cunoștințe de specialitate, vizite și expoziții, competiții și evenimente ori de câte ori este posibil. ” (*Orchard Community Primary School – Science Policy*)

Bibliografie

- Programa școlară pentru disciplina ȘTIINȚE ALE NATURII, CLASELE a III-a – a IV-a, Anexa nr. 2 la ordinul ministrului educației naționale nr. 5003 / 02. 12. 2014 MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
- Orchard Community Primary School – Science Policy (2019)

INSTRUMENTE DE EVALUARE UTILIZATE ÎN ȘCOALA ONLINE

PROF. MIRELA CHIDON-FRUNZĂ ȘCOALA GIMNAZIALĂ "BOGDAN VODĂ", RĂDĂUȚI, JUD. SUCEAVA

În contextul pandemiei de SARS-CoV-2, am fost nevoiți cu toții să ne adaptăm cerințelor deosebite ale școlii online, astfel încât formarea și dezvoltarea competențelor elevilor să fie continue, în acord cu programele școlare, însă și cu noile modalități de organizare a procesului de predare- învățare- evaluare, în anul școlar 2020-2021.

Un rol important în acest sens l-au avut și familiile elevilor școlii noastre, acestea trebuind să-i ajute pe cei mici să se adapteze cât mai rapid noilor condiții socio-educative. Este foarte bine cunoscut rolul prioritar al familiei în ce privește educarea fiecărui copil, sintagma "familia – prima școală" fiind una frecvent uzitată în mediul didactic, dar și în mass-media. Parteneriatul familie – școală – societate are un rol determinant și o pondere decisivă în formarea viitorului adult. În situația actuală, fără aportul familiilor, școlarii și cadrele didactice nu ar fi reușit să desfășoare un proces instructiv-educativ de calitate. Familia deține un loc privilegiat și are un rol determinant între factorii educaționali, evoluând odată cu tipul de societate la a cărei formare își aduce contribuția.

Chiar dacă mulți dintre părinții elevilor nu erau pregătiți pentru școala online, din rațiunea de a-și ajuta copiii au făcut efortul unui "upgrade" informatic fără precedent înainte de această perioadă. Același lucru au trebuit să-l facă și cadrele didactice, învățând, descoperind, participând la cursuri și webinarii, accesând sau creând resurse educaționale deschise (RED).

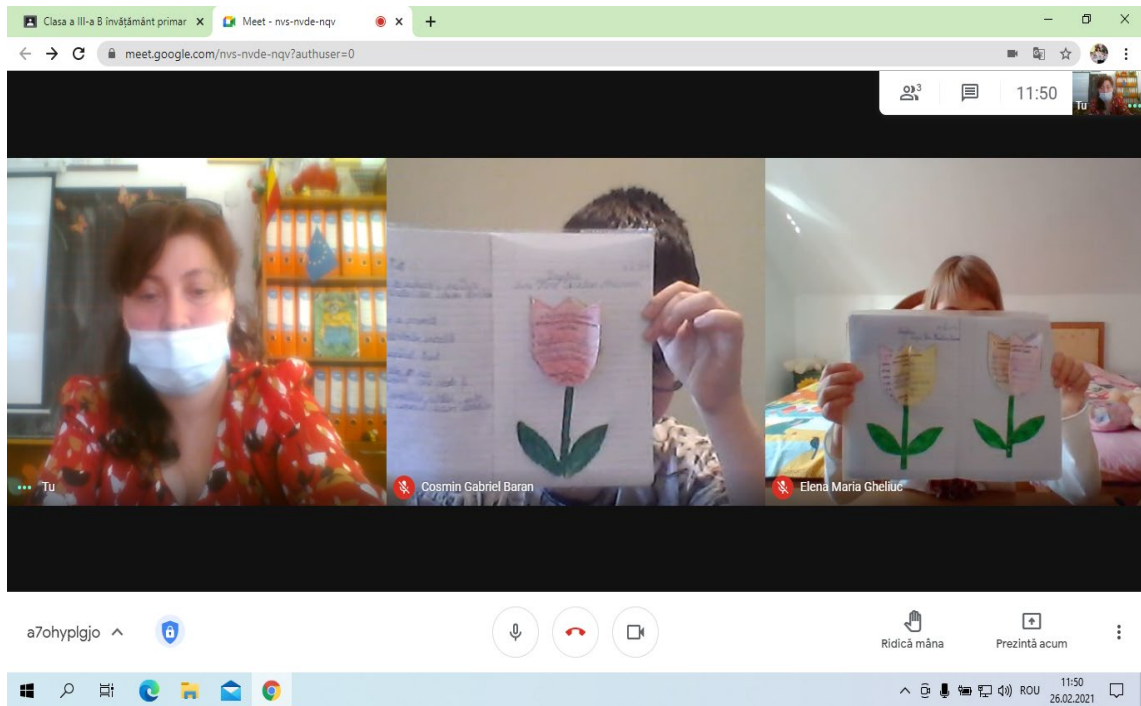
Iată câteva dintre instrumentele de evaluare pe care le-am utilizat în cadrul școlii online la clasa a III-a, pe platforma Google Classroom a școlii noastre:

- Learning Apps <https://learningapps.org>
- Word wall <https://wordwall.net>
- Google forms <https://docs.google.com/forms/u/0/>
- Quizlet <https://quizlet.com>
- Quizizz <https://quizizz.com>
- Hot potatoes <http://hotpot.uvic.ca>
- Teste Kahoot <https://kahoot.com>
- Padlet <https://ro.padlet.com>
- Mindomo <https://www.mindomo.com>
- Doodly <https://www.doodly.com>
- Loom <https://www.loom.com/education>
- White board / Open board <https://openboard.ch/download.en.html>
- Jamboard <https://jamboard.google.com>
- Live work sheet <https://www.liveworksheets.com>
- Edpuzzle <https://edpuzzle.com/>
- Wizer.me <https://wizer.me/>
- Bubbl.us <https://bubbl.us/>
- Eduboom <https://eduboom.ro/>
- Jigsaw Planet <https://www.jigsawplanet.com/>
- Exam.net pentru evaluarea sumativă <https://exam.net/>
- Nearpod.com pentru evaluarea interactive <https://nearpod.com/>

Elevii s-au logat pe platforma școlii de Google Classroom, cu dispozitivele care i-au ajutat să participe la orele de pe Google Meet, au participat la activități de tip sincron (predare, consolidare / sistematizare, recapitulare, evaluare), precum și la activități de tip asincron (teme individuale, eseuri, quiz-uri, teste online, proiecte colaborative, proiecte, portofolii ș. a.).

În permanență, în perioada în care școala s-a desfășurat online, am avut în vedere adaptarea itemilor din punct de vedere calitativ și cantitativ, adaptarea la situația în care s-a aflat fiecare dintre elevi, am manifestat toleranță și maleabilitate față de postura părinților elevilor, m-am străduit să-mi motivez elevii

să participe active la orele online, dar și să-i încurajez pe părinții acestora să-i susțină în cea mai inteligentă manieră. În vederea motivării elevilor am utilizat metode interactive, constând în jocuri didactice, jocuri de rol, studii de caz, metoda clasei inversate (Flipped Classroom), concursuri cu premii în format electronic (diplome, recompense), dezbateri, turul electronic / virtual al galeriei, analiza lucrărilor realizate.

EDUCAȚIE INCLUZIVĂ – EDUCAȚIE PENTRU VIITOR

MIRELA CIFU - PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ "O. C. TĂSLĂUANU" – HARGHITA

Este cunoscut faptul faptul că în întreaga lume, copiii sunt excluși din școlile unde aparțin din cauza dizabilităților, rasei, limbii, religiei, sexului și sărăciei. Educația care exclude și creează segregare, perpetuează discriminarea împotriva grupurilor marginalizate în mod tradițional.

Totuși, fiecare copil are dreptul de a fi susținut de părinții și comunitatea lor pentru a crește, a învăța și a se dezvolta în primii ani și pentru a atinge vârsta școlară, pentru a merge la școală și a fi binevenit și inclus de către profesori și colegi. Când toți copiii, indiferent de diferențele lor, sunt educați împreună, toată lumea beneficiază - aceasta este *piatra de temelie a educației incluzive*.

Educația incluzivă constă în asigurarea accesului la o educație de calitate pentru toți elevii, prin satisfacerea efectivă a nevoilor lor diverse, într-un mod care să fie receptiv, acceptant, respectuos și susținător. Altfel spus, educația incluzivă este acel tip de educație în cadrul căreia toți elevii participă la cursuri regulate, adecvate vârstei și sunt susținuți să învețe, să contribuie și să participe la toate aspectele vieții școlare. Educația incluzivă vizează atât modul în care ne dezvoltăm și proiectăm școlile, sălile de clasă, cât și programele și activitățile, astfel încât toți elevii să învețe împreună. Elevii participă la programul de educație într-un mediu comun de învățare, cu sprijin pentru diminuarea și înlăturarea barierelor și obstacolelor care pot duce la excludere.

Care sunt elementele de bază ale educației incluzive?

- *Utilizarea asistenților didactici sau a specialiștilor* - acest personal are potențialul de a fi incluziv sau non-incluziv. De exemplu, un specialist care îi ajută pe profesori să abordeze nevoile tuturor elevilor lucrează incluziv. Un specialist care scoate elevii din clasă pentru a lucra cu ei individual în mod regulat nu este.

- *Curriculum incluziv* - un curriculum incluziv include subiecte relevante la nivel local și contribuții ale grupurilor minoritare și marginalizate. Evită narațiunile binare ale binelui și răului și permite adaptarea curriculumului la stilurile de învățare ale copiilor cu nevoi speciale de educație.

- *Participarea părinților* - majoritatea școlilor se străduiesc pentru un anumit nivel de implicare a părinților, dar este adesea limitată la e-mailuri și conferințe ocazionale părinți - profesori. Într-un sistem școlar divers, includerea înseamnă a te gândi la mai multe modalități de a ajunge la părinți în termenii lor.

Educația incluzivă se desfășoară într-un *mediu comun de învățare*; adică *un cadru educațional în care elevii din medii diferite și cu abilități diferite învață împreună într-un mediu incluziv*. E important ca școala să ofere un mediu educațional eficient prin care:

- ✓ să permită fiecărui elev să participe pe deplin la mediul de învățare, care este conceput pentru toți elevii și care este împărtășit cu semenii din cadrul educațional ales;

- ✓ se oferă un climat pozitiv, ce promovează sentimentul de apartenență și asigură progresul elevilor în ceea ce privește obiectivele personale, sociale, emoționale și academice adecvate vârstei;

- ✓ răspunde nevoilor individuale de învățare, oferind sprijin și aplicând practici și principii didactice centrate pe elev.

Sistemele incluzive oferă o educație de calitate mai bună pentru toți copiii și contribuie la schimbarea atitudinii discriminatorii. Școlile oferă contextul pentru prima relație a copilului cu lumea din afara familiei sale, permițând dezvoltarea relațiilor și interacțiunilor sociale. Respectul și înțelegerea cresc atunci când elevii cu abilități și medii diverse joacă, socializează și învață împreună. Când educația este incluzivă, există concepte de participare civică, angajare și viață comunitară. Educația incluzivă apreciază diversitatea și contribuțiile unice pe care fiecare elev le aduce la clasă. Într-un cadru cu adevărat incluziv, fiecare copil se simte în siguranță și are un sentiment de apartenență. Elevii și părinții lor participă la stabilirea obiectivelor de învățare și iau parte la deciziile care îi afectează. Și personalul școlar are pregătirea, sprijinul, flexibilitatea și resursele pentru a-i hrăni, încuraja și răspunde nevoilor tuturor elevilor.

Pentru a face educație incluzivă în realitate, trebuie să ținem cont de următoarele bune practici:

- să ne asigurăm că educatorii au pregătirea, flexibilitatea și resursele pentru a învăța elevii cu nevoi și stiluri de învățare diverse;
- să ne asigurăm că grădinițele și școlile primesc sprijin financiar adecvat și durabil
- să sprijinim părinții să-și afirme dreptul copiilor lor la educație în medii incluzive;
- să permitem întregii comunități (educatori principali și speciali, asistenți sociali, părinți și elevi etc.) să lucreze împreună și să participe la proiectarea, organizarea, desfășurarea și monitorizarea educației.

Astfel, mediul comun de învățare este un mediu incluziv în care instruirea este concepută pentru a fi oferită elevilor cu capacitate mixtă și cu grupul de colegi din școala comunitară, în timp ce răspund la nevoile lor individuale ca elevi, și sunt folosite pentru majoritatea elevilor obișnuiți.

Promovarea echității, coeziunii sociale și a cetățeniei active este și unul dintre obiectivele strategice pentru cooperarea în educație și formare la nivelul UE. Primul principiu al pilonului european al drepturilor sociale subliniază că: „fiecare persoană are dreptul la educație, instruire și învățare de calitate, de calitate și la viață, pentru a-și menține și dobândi abilități care să le permită să participe pe deplin în societate și să gestioneze cu succes tranzițiile pe piața muncii”.

Bibliografie:

- Vrasmaș E., Nicolae S., Vrasmaș T. - *Pași spre educația incluzivă în România*, București, UNICEF, 2008
- Asociația ProeuroCons - *Școala Incluzivă – provocări și dileme pentru o școală a viitorului* (manual curs)

LA MOMENTUL BILANTULUI! . . . (EXEMPLU DE BUNE PRACTICI-STUDIU STATISTIC DE SPECIALITATE)

PROF. MIRELA DUMITRACHE
LICEUL "MIHAI VITEAZUL" BUMBEȘTI-JIU

Studiul statistic este realizat în etapa de celebrare, diseminare, evaluare, a proiectului de mentorat, sprijin și orientare profesională, **DE LA PREJUDECATĂ, . . . LA MÂNDRIE!** și se bazează pe prelucrarea datelor obținute în urma prelucrării unui chestionar, aplicat pe un eșantion de **17** elevi de clasa aXIa(ultimul an de învățământ profesional).

Bazându-ne pe calitățile **liderșipului transformațional inteligent emoțional**, în coordonarea proiectului și pe antrenarea, în simbioză, atât a **inteligenței emoționale** cât și a celei **cognitive**, am reușit să schimb în mare măsură mentalități și atitudini.

Trăsăturile emoționale ale liderului care au determinat rezultatele prezentate ulterior, sunt:

- carisma
- identificarea / înțelegerea motivelor rezistenței la schimbare
- corelarea așteptărilor individuale cu viziunea generală despre performanță
- încurajarea aspirațiilor înalte, privind cariera
- dezvoltarea sentimentului de mândrie, motivație
- stimul intelectual

Parcurgând chestionarul, elevii au răspuns astfel:

- Niciunul dintre cei **17** subiecți nu regretă opțiunea pentru învățământul profesional;
- Doar **2** dintre cei **17** au perceput o stare de inferioritate, cauzată de atitudinea unor colegi din liceu(aroganță, marginalizare, exclusiune de la anumite activități extrașcolare, apelative tendențioase);

Nu au avut nici un moment de "jenă"pentru calitatea de viitor"meseriaș", motivată prin:

- **3** indiferență față de catalogările celorlalți;
- **3** considerație pentru propria decizie argumentată;
- **3** nu identifică deosebiri și criterii comparative discriminatorii;
- **3** atitudinea nediscriminatorie a corpului profesoral;
- **3** nu au identificat atitudini de superioritate;

16 își doresc continuarea studiilor și doar **1** nu găsește motivația pentru continuitate imediată.

Motivația continuării studiilor, este pentru:

- **14** o necesitate actuală evidentă;
 - **4** imboldul intrinsec de a nu se limita;
- Ca bilanț al aprecierilor, după 3 ani de învățământ profesional, elevii au realizat următoarea ierarhie;
- **12** sistemul de relaționare / comunicare profesor- elev, elev-elev;
 - **6** disciplina;
 - **5** prestația profesorilor;
 - **5** activitățile extrașcolare;
 - **2** dotările materiale;

Se observă că, factorul uman și implicit latura **emoțională** a inteligenței dețin supremația în fața unor dotări care, fără exagerare, sunt foarte moderne și de mare diversitate.

Gradul de satisfacție este atât de ridicat încât, doar **1** dintre cei **17** subiecți, consideră, acum la final, că există oportunități mai bune, restul de **16** ar recomanda fără ezitare, Liceul " Mihai Viteazul" Bumbesti-Jiu, celor apropiați.

Că formă de evaluare, prin comparație, între aspectele proiective, respectiv așteptările elevilor la începutul ciclului de învățământ și oferta reală a școlii, subiecții au regăsit:

- **8** condiții de practică foarte bune;
- **4** competențe ridicate ale profesorilor;
- **3** dezvoltarea complexă a personalității, prin activități extrașcolare;

- 2 dotări materiale ultramoderne;
- 2 profesori dedicați;

Rezultatele prezentate recomandă proiectul pentru ediții următoare, deoarece dovedește creșterea interesului pentru **dezvoltare personală și profesională continuă**, prin antrenarea în **activități extrașcolare**, implementând proiecte ce fructifică modele testate la nivel internațional.

Contribuția coordonatorului, ca lider inteligent emoțional (abilitate care în sistemele de învățământ dovedite eficiente se educă) este un beneficiu prin:

- dezvoltarea unei viziuni ambițioase și atractive, ce include nevoi și așteptări personale și sociale;
- stimulare, în vederea asumării responsabilităților pentru decizie concomitent cu înțelegerea limitelor și abilităților fiecăruia, astfel încât să ofere direcții de acțiune conforme situației actuale sau peste, incitând la autodepășire

- capacitate de convingere, să participi cu " inima", să pui pasiune și dedicare in tot ce faci;
- fructificarea factorilor cheie, că emoții, valori, stimă de sine, obiective și nevoi la nivel individual;
- contribuție personală evidentă;

Impactul, pe termen lung, se va concretiza în recâștigarea prestigiului unității școlare și stoparea exodului forței de muncă în străinătate, către ocupații " umiltoare", sub nivelul competențelor profesionale și în final, dezvoltarea localității.

DEMERSURI DIDACTICE CARE FACILITEAZĂ ÎNȚELEGEREA UNUI TEXT. - EXEMPLU DE BUNE PRACTICI -

**PROF. ÎNV. PRIMAR, MIRELA PIȚIGOI
LICEUL TEORETIC PETRE PANDREA BALȘ**

Școala trezește în elev interesul pentru cunoaștere, iar cunoașterea se realizează prin lectura cărților. Învățătorul are de luptat cu interesul redus față de lectură, aflată în concurență cu mass-media și Internetul. Informația este mai rapidă prin televiziune sau prin calculator, iar citirea cărților pare ceva învechit. Fără a minimaliza importanța mijloacelor moderne de informare, învățătorul are datoria de a apropia elevii de carte de la vârstele mici, dar nu obligându-i să citească, ci trezindu-le interesul pentru această activitate intelectuală.

Lectura obligatorie nu a avut niciodată succes; cel care a câștigat întotdeauna a fost interesul pentru lectură.

Din cele relatate mai sus reiese cu pregnanță necesitatea îndrumării lecturii și a motivării elevilor pentru lectură în vederea formării capacității de parcurgere și înțelegere a textului literar și pentru valorificarea conținutului acestuia.

În textele care aparțin genului epic, scriitorul redă comportamentele, sentimentele, caracterele personajelor prin intermediul povestirii. Întâmplările prezentate se desfășoară, de obicei, înainte de apariția operei literare. Aceste întâmplări se desfășoară pe o perioadă îndelungată de timp sau într-un timp foarte scurt; în aceste opere, timpul nu este limitat. Cititorul descoperă personajele observând comportamentul lor exterior sau viața, zbaterea, frământările interioare. Numărul personajelor diferă de la o lucrare la alta și poate ajunge la câteva zeci.

Abordarea acestor texte la clasele a III-a și a IV-a presupune o metodologie specifică, determinată de caracteristicile textului și de experiența elevilor în studierea textelor literare. Voi aborda, în continuare, procedeul prezentării și comentării etapelor / pașilor parcurse / par-curși în desfășurarea lecțiilor de limba și literatura română în ceea ce privește textul epic.

Passul 1 - Integrearea lecției în sistemul de lecții din unitatea de învățare

În acest moment învățătorul descoperă împreună cu elevii elementele comune ale lecției și a altor lecții din unitatea de învățare pe care o parcurg. De asemenea, evidențiază textele literare epice studiate care au aceeași temă sau sunt scrise de același scriitor.

Etapa este necesară pentru ca elevii să conștientizeze că lecția face parte dintr-un sistem de lecții cu legături între ele. De aceea discuțiile sunt bine organizate.

Ex. Le voi cere elevilor să numească câteva texte epice studiate de ei la Limba română în clasa a IV-a ("Cheile" după Tudor Arghezi, "Domnu Trandafir" după M. Sadoveanu, "Moș Ion Roată și vodă Cuza" de Ion Creangă ș. a.)

Printre acestea se numără și lecția " Domnu Tradafir " scrisă tot de M. Sadoveanu. Pot fi enumerate și alte texte de M. Sadoveanu studiate de elevi în clasele mai mici.

Passul 2 - Trezirea interesului elevilor pentru textul citit

Întrucât urmează citirea individuală a textului, este necesar ca elevii să fie motivați pentru parcurgerea textului. Aici învățătorul le prezintă aspectele cele mai atractive ale textului, care măresc curiozitatea de cunoaștere a întregului conținut.

Ex. - se poate face prin prezentarea unor date despre viața și opera lui M. Sadoveanu selectate din fișele de portofoliu ale elevilor

Passul 3 - Citirea textului de către elevi

Rămânem consecvenți acestui moment (prima citire o realizează elevul) deoarece urmărim apropierea elevului de textul literar cu forțe proprii, transformarea lui din ascultător de lectură în cititor de lectură.

Pasul 4 - Întrebări în legătură cu textul

Pentru a verifica în ce măsură elevii citesc conștient, învățătorul le adresează 2-4 întrebări referitoare la acțiunea textului, la personaje etc. Dacă se constată că mai mulți elevi nu stăpânesc conținutul textului, învățătorul aduce explicații suplimentare, după care elevii vor reciti textul.

Ex. “Ce povestire le-a citit domnu Trandafir școlarilor ?”

“Ce a simțit copilul Mihail Sadoveanu în acea zi de sărbătoare ?”

Pasul 5 - Citirea în lanț a textului

Elevii trec de la citirea unei propoziții, ca în clasele anterioare, la citirea unor porțiuni mai mari din text. De asemenea, în aceste clase urmărim conștientizarea unor acțiuni importante în lucrul cu textul literar, împărțirea textului în fragmente logice și scoaterea ideilor principale.

Pentru a sesiza mai bine fragmentele, este nevoie ca elevul să înțeleagă acțiunea textului, de aceea, în cadrul citirii în lanț, în clasa a III-a, se explică și cuvintele noi și „expresiile frumoase”.

Pasul 6 - Explicarea cuvintelor noi și a expresiilor. Folosirea lor în structuri noi

Cuvintele noi se explică pe înțelesul copiilor. „Expresiile frumoase” care, în marea lor majoritate sunt figuri de stil, sunt evidențiate și li se aduc precizările necesare pentru a fi bine înțelese. Elevii le folosesc atunci când redactează texte scurte sau în compuneri.

Ex. - se explică cuvintele și expresiile neînțelese, apărute în text: *fulguire, a năvăli, înfiorare, bucher, hieroglifă, “lumină nouă ca o fulguire de aur”, “înfiorare caldă”, ș. a.*

Pasul 7 - Citirea textului pe fragmente logice

Această etapă are mai multe momente:

- citirea fragmentului;
- explicarea cuvintelor și a expresiilor (pentru clasa a IV-a);
- folosirea lor în structuri noi (pentru clasa a IV-a);
- povestirea fragmentului;
- stabilirea ideii principale pentru fiecare fragment;
- întocmirea planului de idei al textului;
- povestirea textului după planul de idei

Acum se realizează și exerciții de scriere (ex. “ Alcătuieste enunțuri cu următoarele cuvinte: *fulguire, a scrijeli, înfiorare, a năvăli, bucher*” .)

Pasul 8 - Citirea model a textului de către învățător

Această citire se realizează de către învățător sau de un elev care are bine formată această deprindere. Se urmărește oferirea unui model de citire expresivă.

Pasul 9 - Citirea după model

Elevii „interpretează” textul literar după modelul oferit de învățător.

Pasul 10 - Citirea selectivă

Prin această formă de citire profesorul verifică dacă textul a fost bine înțeles, dacă elevii șiau format o citire conștientă.

Ex. - “Citiți fragmentul în care învățătorul le propune elevilor să iasă afară pentru a le citi o poveste sau cel în care M. Sadoveanu copilul descoperă cheia care descoperă taina cititului”)

Pasul 11 - Exerciții de cultivare a limbii române literare

În funcție de problemele exprimării întâlnite în fiecare clasă de elevi, profesorul organizează exerciții care să ducă la realizarea obiectivelor propuse în acest sens.

Ex. “ Găsiți și alte comparații: *lumină nouă ca o fulguire de aur, vibra lumina ca un far, ieșim ca găzele la soare, o înfiorare caldă ca o mângâiere, astăzi e ca o zi de sărbătoare*”.

Dacă analizăm cu atenție cele prezentate mai sus, constatăm că, din cei 11 pași propuși pentru citirea textului narativ, în 5 dintre aceștia elevii exersează actul citirii, ceea ce înseamnă că, în fiecare lecție, pot fi antrenați în acest exercițiu circa 20 de elevi.

Bibliografie:

- *** *Curriculum Național - Programe școlare pentru învățământul primar*, MEN, București, 1998
- Carmen Iordăchescu - *Să dezlegăm tainele textelor literare, clasa a IV-a*, Ed. Carminis, Pitești, 1998, p. 114-117;
- Ioan Șerdean - *Metodica predării limbii române la clasele I-IV*, EDP, București, 1998.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

MIRION MIOARA-CRINUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ HĂDĂRENI, JUD. MUREȘ

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului.

În cadrul sistemului de învățământ sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative. Proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonformal se realizează în conformitate cu anumite principii educaționale generale și în corelație cu gradul de dezvoltare economică, socială și politică a societății

Istoria învățământului românesc este parte integrantă a istoriei sistemului educațional din România. Evoluția istorică a sistemelor de învățământ a urmărit îndeaproape evoluția sistemului politic și administrativ al formațiunilor statale de pe actualul teritoriu al României.

În anul 1864 domnitorul Alexandru Ioan Cuza aprobă prima Lege a Instrucțiunii Publice, care reglementa de o manieră modernă, organizarea și funcționarea sistemului educațional. Conform legii, instrucțiunea publică se împărțea în trei mari cicluri de învățământ: primar, secundar și superior (Art. 2). Ciclul primar includea „școlile primare din comunele rurale și urbane” (Art. 3). Ciclul secundar includea „licele, gimnaziale, seminariale, școlile reale, de bele-arte, profesionale și școlile secundare de fete”(Art. 4). Ciclul superior includea „facultățile de litere, de științe matematice și fizice, de drept, de medicină”(Art. 5). În anul 1866 apare primul Regulament de ordine și disciplină pentru licee și gimnazii iar în 1870 regulamentul similar pentru școlile primare. Regulamentele au stabilit obligațiile și drepturile elevilor și profesorilor, normele de conduită în școală și în afara ei, sistemul de pedepse și recompense, etc. multe dintre acestea fiind preluate în reglementările ulterioare, unele ajungând până în zilele noastre

În viziune postmodernistă, sistemul de învățământ, în sens larg, cuprinde “ansamblul instituțiilor care participă la organizarea arhitecturii școlare, adică la derularea generală a studiilor pe cicluri, orientări, filiere etc. ”. Privit din această perspectivă, sistemul de învățământ are un caracter deschis incluzând pe lângă instituțiile școlare și universitare cu caracter formal și instituțiile specializate în instruire nonformala, cum ar fi centrele de pregătire profesională, cluburile, taberele școlare, programele de radio / televiziune școlară / universitară, pe de o parte și pe de altă parte, diferiți agenți sociali cu care școala stabilește relații de tip contractual (școlile militare, școlile profesionale, biserica) sau consensuale (familia, comunitatea locală).

„Școala românească se află în plin proces de reformă, atât în plan structural, cât și în plan funcțional. Unul dintre domeniile în care reforma trebuie să producă schimbări esențiale este cel al managementului sistemului de învățământ, în general, și cel al instituției școlare, în special. ”

Procesul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de învățământ în cadrul căruia se realizează instruirea și învățarea elevilor și studenților prin intermediul activităților proiectate, organizate și dirijate de către profesori, în conformitate cu anumite norme și principii didactice, într-un context metodic adecvat, apelând la resurse materiale și didactice potrivite, în vederea atingerii dezideratelor educației.

Încă de la Revoluția română din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare. Fiecare nivel are propria sa formă de organizare și este subiectul legislației în vigoare. Grădinița este opțională între 3 și 5 ani. Ultimul an de grădinița, grupa mare, este obligatoriu din anul 2020. Clasa pregătitoare, devenită obligatorie în 2012, începe în general la vârsta de 6 ani. Începând cu anul 2020, toți cei patru ani de liceu sunt obligatorii; astfel școlarizarea este obligatorie pentru 14 ani, în total. Învățământul primar și secundar este împărțit în 12 sau 13 clase. Învățământul superior este aliniat la Spațiul european al învățământului superior.

Comparativ cu țările europene, sistemul de învățământ din România are atât avantaje cât și dezavantaje.

Avantajele sunt începând de la gratuitatea învățământului obligatoriu și asigurarea manualelor în această perioadă, până la sistemul de burse acordate, sistemul de notare și de examinare finală dar și organizarea orelor de curs. Astfel dacă în România, pe tot parcursul perioadei de învățământ obligatoriu resursele bibliografice sunt distribuite gratuit, în Italia nici în învățământul primar nu sunt asigurate

manualele școlare, astfel încât achiziționarea acestora revine în sarcina părinților. O diferență mare între sistemul de organizare a orelor de curs în România și în Italia este aceea că deși elevii pot avea și șapte ore aceștia au o singură recreație de 20 de minute, iar ora de curs durează 55 de minute, în condițiile în care în România orele de curs durează 50 de minute urmate de pauze de 10 minute. Pe de altă parte, timpul alocat temelor de casă în România este jumătate din timpul orelor de curs, uneori mai mult, pe când în Italia nu există teme de casă. Aceștia au adoptat un program mai lung, până la ora 4, însă după această oră nu mai sunt nevoiți să petreacă timp pentru teme.

În Danemarca, de exemplu, profesorii sunt strigați pe numele scurt, zilele sunt scurte, temele de casă la obiect și îți poți alege singur materiile pe care vrei să le urmezi.

Un mic avantaj îl constituie pentru România și Examenul de Bacalaureat, întrucât comparativ cu celelalte țări, are un grad de dificultate al subiectelor crescător, astfel încât să poată fi luat nu doar de cei cu performanțe școlare ridicate. Comparativ cu celelalte țări europene, sistemul de notare al României este mai permisiv, nota de trecere fiind 5, atât la materiile din timpul anului, cât și la examene, exceptând Examenul de Bacalaureat a cărei medie trebuie să fie peste 6. (în Italia este 6).

De asemenea sistemul nostru de învățământ prezintă și dezavantaje. Un astfel de exemplu este că în Portugalia la universități îți sunt oferite atât resursele informatice cu mult mai multe decât în România cât și instrumentele necesare, respectiv laptop-uri cu conexiune la internet pe tot parcursul cursurilor. Pentru sistemul de învățământ din România un alt dezavantaj îl reprezintă metodele de predare aplicate în școli, întrucât de cele mai multe ori ele se bazează pe multe informații teoretice prezentate doar de profesor, comparativ cu celelalte țări în care sunt folosite pentru predare: videoproiectoare, table inteligente și se bazează foarte mult pe formarea spiritului de lucru în echipă, de competențe în ceea ce privește prezentările publice, în fața colegilor, de formare a unei gândiri mai mult practice și mai puțin teoretice ca în cazul României.

Învățământul românesc prezintă anumite avantaje, dar și numeroase curențe, care duc la crearea unui decalaj între noi și Uniunea Europeană. Un sistem educațional bine consolidat și cu un nivel calitativ ridicat dorește a forma un proces de învățare continuă, să dezvolte nivelul de trai al societății, prin promovarea aptitudinilor, a creativității, a inițiativei, a originalității și a unui sistem de valori solide și, totodată, să-și asume responsabilitatea corectării erorilor de comportament civic identificate la nivelul comunității publice.

Bibliografie:

- <http://raluxa.com/de-ce-sistemul-de-invatamant-romanesc-este-cel-mai-bun-din-lume/>
- <https://www.scribd.com/doc/140822902/Analiza-Comparativa-Intre-Sistemul-de-Invatamant-Romanesc-Si-Sistemele-de-Invatamant-Europene>

PLURI / TRANS / INTERDISCIPLINARITATEA ÎN SISTEMUL EDUCATIONAL

**PROF. INV. PRIMAR, MIROI MARIA
SCOALA GIMN. ALEXANDRU DEPĂRĂȚEANU
ROSIORII DE VEDE-TELEORMAN**

Se vorbește azi tot mai mult despre pluridisciplinaritate, interdisciplinaritate și transdisciplinaritate. În mod firesc, omul gândește interdisciplinar. De altfel, practica socială nici nu cunoaște probleme unidisciplinare, dimpotrivă, ea reclamă – pentru adecvarea demersurilor teoretice – deschiderea și comprehensiunea spre și pentru toate domeniile cunoașterii. Prin tendințele ce se manifestă în evoluția învățământului contemporan, fără îndoială că aceste noțiuni s-au impus cel mai mult atenției.

Pluridisciplinaritatea (multidisciplinaritatea) se referă la situația în care o temă aparținând unui anumit domeniu este supusă analizei din perspectiva mai multor discipline, acestea din urmă menținându-și nealterată structura și rămânând independente unele în raport cu celelalte.

Obiectele de studiu contribuie, fiecare în funcție de propriul specific, la clarificarea temei investigate. La acest nivel vorbim de o corelare a demersurilor mai multor discipline în vederea clarificării unei probleme din cât mai multe unghiuri de vedere.

La acest nivel / în cadrul acestei abordări, procesele de integrare curriculară se situează în special la nivelul conținuturilor, al cunoștințelor. De aceea, cele mai frecvente (și mai clare) demersuri au loc între discipline înrudite (care provin, de exemplu, din aceeași arie curriculară) sau care devin înrudite datorită temei.

Interdisciplinaritatea. Dacă în cazul pluridisciplinarității vorbim de o „corelare” a eforturilor și a potențialităților diferitelor discipline pentru a oferi o perspectivă cât mai completă asupra obiectivului investigat, interdisciplinaritatea presupune o intersectare a diferitelor arii disciplinare.

În abordarea interdisciplinară încep să fie ignorate limitele stricte ale disciplinelor, căutându-se teme comune diferitelor obiecte de studiu, care pot duce la realizarea obiectivelor de învățare de grad mai înalt, a competențelor transversale, considerate cruciale pentru succesul în societatea contemporană. Între acestea se numără și luarea de decizii, rezolvarea de probleme, însușirea metodelor și tehnicilor de învățare eficientă, antreprenoriatul etc.

Principiul organizator nu mai este de regulă conținutul, mult prea ancorat în granițele disciplinare, ci se trece la centrarea pe așa-numitele competențe transversale. „Aici, conținutul și procedurile disciplinelor individuale sunt depășite; de exemplu, luarea de decizii și rezolvarea de probleme implică aceleași principii, indiferent de discipline.”

Transdisciplinaritatea reprezintă gradul cel mai elevat de integrare a curriculumului, mergând adesea până la fuziune. Fuziunea este, așadar, faza cea mai complexă și mai radicală a integrării.

Adoptarea de tip transdisciplinar tinde progresiv către o „decompartimentare” completă a obiectelor de studiu implicate.

Abordarea integrată a curriculumului, specifică transdisciplinarității, este centrată pe „viața reală”, pe problemele importante, semnificative, așa cum apar ele în context cotidian și așa cum afectează viețile diverselor categorii de oameni.

Conținuturile și competențele se integrează în jurul unor probleme. Întrebarea care orientează demersul transdisciplinar este: Cum îi putem învăța pe elevi să fie buni cetățeni în viitor? Achizițiile învățării au sens doar prin contribuția lor la succesul personal și social al tinerilor în contexte culturale și sociale concrete.

Ca instrument pentru determinarea cadrului conceptual este propusă rețeaua transdisciplinară.

Disciplinele formale clasice își pierd capacitatea de a dicta modul de derulare a instruirii și modelul de proiectare curriculară. Cunoașterea pe care o dobândește individual este situată într-un anumit context social, economic, politic și cultural.

Cele trei abordări pot fi privite ca stadii ale integrării curriculumului și ca etape în proiectarea de curriculum integrat. Se merge de la progresiv, de la varianta cea mai apropiată de modelul disciplinar (multidisciplinaritatea) până la disoluția totală a barierelor disciplinare (transdisciplinaritatea).

La orele de literatură, noțiunile interdisciplinaritate, pluridisciplinaritate și transdisciplinaritate sunt intrinseci demersurilor de interpretare a unor texte artistice. Atât profesorul, cât și elevii sunt, în cele mai dese cazuri, nevoiți prin însuși datul operei să facă anumite conexiuni între diferite discipline, să transfere metode din diverse domenii ale cunoașterii în cel al literaturii și să le aplice în vederea interpretării textului artistic. Opera literară reprezintă un complex de sensuri și semnificații care se cer interpretate, clarificate și înțelese, de aceea, în demersul de descifrare a textului literar, se apelează la diverse discipline auxiliare: istorie, filozofie, psihologie, mitologie, semiotică, stilistică, poetică etc. Prin urmare, la nivelul acestor interdependențe se manifestă pluridisciplinaritatea.

Abordarea din perspectivă transdisciplinară presupune transgresarea spațiului literaturii și situarea în domeniul celorlalte arte.

DIFERENȚA DINTRE SISTEMUL ROMÂNESC ȘI CEL NORVEGIAN

**LICEUL TEHNOLOGIC ” OVID DENSUSIANU ”
LOC. CĂLAN, JUD. HUNEDOARA
PROF. ÎNV. PRIMAR. MÎRZA LĂCRĂMIOARA LENUȚA**

Educația este pilonul de bază a fiecărei societăți. Un popor fără educație este privat de la dreptul de a fi liber. Fiecare dintre noi are dreptul la o educație de calitate care să ne ofere șanse egale de reușită în viață. La polul extrem al sistemului de educație din România se află sistemul scandinav, mult laudat mai ales după ce românii au ajuns din număr în ce în ce mai mare în nordul continentului. Acesta are o structură în general foarte permisivă apreciată special pentru modul practic în care pregătește elevii. În Norvegia, învățământul obligatoriu este de 10 ani și este gratuit. Școala este structurată în trei secvențe și este cum ar veni la noi școala primară, apoi e secvența de mijloc între 10 și 12 ani din clasele a-V-a și a-VII-a și școala de tineret de la 13 ani până la 15 ani, adică clasele a VIII-A, IX-a și a X-a. ”. Părinții nu plătesc nimic, totul este suportat de stat prin Ministerul Învățământului. Învățământul din România era destul de greu, teoretic. Foarte multă tocilărie, pe când aici materia este mai aerisită. Programul școlar norvegiană a exclus din teoria care se preda acum 30-40 de ani. S-a făcut o secție a necesităților anumitor materiilor, pentru că acum există tehnologia. Copiii în școală au absolut tot digitalizat: computere, proiector, Ipad, dar încă folosesc și cărțile. Copiii nu vin cu cărți, cu creioane, cu caiete, toate instrumentele sunt ale școlii, copilul vine cu un ghiozdan unde poate să își pună mâncarea. În România, cazurile cu coloana deformată sunt tot mai prezente din cauza ghiozdanelor pline cu manuale, chiar dacă medicii spun că greutatea din spate nu ar trebui să depășească zece la sută din cea corporală, copiii duc și mai mult. În școlile din Norvegia sunt dulapuri, fiecare copil are dulapul lui separat cu cheie. Nu se dau teme de acasă, iar copiii își fac temele împreună cu profesorii în clasă, în special la obiectele cheie: norvegiana, matematica, engleza. Cantitatea temelor nu depășește mai mult de 3 ore. Copiii trebuie să fie liberi, să se ducă să facă un antrenament la fotbal, handbal, gimnastică, muzică etc. Activitățile extrașcolare sunt după ora 6, deci ei ar trebui să își termine temele în câteva ore. Clasele primare, sunt destul de relaxante pentru elevi; asta pentru că ei nu au parte de prea multe teste standardizate, care să-i streseze. Sunt ascultați la lecții, dar nu primesc note. În clasele 8-10, ale învățământului mediu, elevii au posibilitatea de a studia limbi străine, dacă doresc. Acum ei vor da anumite teste standardizate, vor primi și note, deci acești ani de școală sunt mai puțin relaxanți. Notele sunt de la 1 la 6; nota 1 înseamnă pregătire slabă, iar nota 6 arată cel mai bun nivel. În România, în clasele primare elevii primesc calificative FB, B, S, I, iar în gimnaziu și liceu primesc note de la 1 la 10. Dacă au medii peste 5, promovează. Au 5 examene naționale în 12 ani de școală. Primul, în clasa a II-a, altele în clasa a IV-a, a VI-a și a VIII-a, și marele test, Bacalaureatul. Nu e de mirare că mulți copii români își iau diplome în afară. Există perioade în care nu primești niciun test și apoi urmează două săptămâni în care ai teze, teste și ascultări” pe bandă rulantă”. În Norvegia, se consideră că elevii trebuie să se bucure de copilărie. Specialiștii spun că anii copilăriei sunt cei mai importanți din viața oamenilor. Prin urmare în Norvegia se ține seama de acest aspect. Profesorii din școli încurajează elevii să se distreze, să socializeze, să petreacă timp mult în natură și să facă sport. Ei nu sunt de acord cu faptul că elevii trebuie să facă o sumedenie de teme în timpul liber acasă, consideră asta foarte plictisitor. Asta contribuie la dezvoltarea elevilor în general vorbind, deoarece ei vor petrece mai mult timp în aer liber, vor fi mai sociabili și mai plini de viață după școală. În timp, se va observa că elevii pot fi mai eficienți la școală, mai atenți, mai relaxați, se vor concentra mai bine, vor învăța mai ușor. La aceste școli nu rămâne nici un elev repetent, după vacanța de vară toți elevii ajung să fie transferați automat la clasa următoare, în anul școlar următor. În clasele 11-13, elevii continuă studiile pentru că sunt conștienți că educația le va permite să ocupe locuri de muncă mai bune în viitor. Ei decid apoi dacă vor să se pregătească pentru învățământul universitar. Unii elevi renunță la școală dacă vor, se mulțumesc doar cu pregătirea medie. Sistemul clasic românesc este cunoscut în linii mari de toți părinții. Programul școlar este una destul de încărcată, cu multe teme pentru copii, se pune accent pe partea teoretică și mai puțin pe cea practică, copiilor li se cere să învețe pe de rost și puținii sunt cei care înțeleg cu adevărat ceea ce învață. Sistemul clasic este concentrat pe acumularea unor cunoștințe și asimilarea unor comportamente. Din fericire, cel puțin în clasele primare, există și învățători

talentați, cu dragoste pentru copii, care încearcă să-i facă pe copii să iubească școala și să învețe din plăcere, fără să le ceară să rețină pe de rost definiții pe care nu le înțeleg. Din clasa a V-a însă, este destul de greu, dacă nu chiar imposibil, să nu dai de cel puțin un profesor mai puțin înzestrat cu abilități de predare. Copiii încep să urască materia respectivă și își pierd interesul pentru a învăța ceva ce nu le place. Sistemul clasic de învățământ din România este unul cu multe provocări, iar părinții care optează pentru acesta sunt conștienți că trebuie să accepte unele compromisuri. Totuși sunt multe orașe din țară cu școli de stat foarte bune, iar bătălia pe clasele cu învățătoare foarte bune ajunge să fie mare. Deși este gratuit, unii părinți privesc mai departe de aspectul financiar și consideră că educația copilului lor este cea mai bună investiție, orientându-se spre grădinițe și școli particulare. Elevii norvegieni, în comparație cu cei din România încep să se orienteze în clasa a VIII-a, dar clasa a X-a este definitivă în alegerea lor, existând numeroși profesori care se ocupă de orientarea lor. Au discuții individuale sau în plen cu părinții, cu elevii decizia fiind luată în funcție de aptitudinile. De asemenea se fac vizite la diferite licee profesionale teoretice, umaniste sau artistice. În România, prea multe informații transmise către elevi fac școala să fie neatractivă. Nu este susținută gândirea critică, inovare sau abilitățile soft. Școlile din România au ajuns să sufere din cauza politizării și din cauza birocrăției excesive. Educația trebuie să fie atractivă, continuă și coerentă, să ofere o perspectivă de viitor și un loc de muncă sigur.

ȘCOALA ONLINE ARGUMENTE PRO ȘI CONTRA

PROF. ÎNV. PRIMAR: MÎRZEA MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALA "MIHAI EMINESCU"- GIURGIU

Tehnologia este parte a vieții noastre a tuturor, iar copiii sunt atrași în mod deosebit de mediul digital – dinamic, colorat, interactiv. Totuși, utilizarea excesivă a computerului nu-i ajută pe cei mici să-și dezvolte abilități de viață reale, de aceea este necesar ca profesorii și părinții să-i ghideze cu multă atenție, diplomație și pricepere. Trebuie să recunoaștem faptul că există atât avantaje, cât și dezavantaje ale acestui stil de învățare.

Printre punctele tari ale „școlii online” se numără:

- ✓ asigură comunicarea și ajută la menținerea acesteia;
- ✓ facilitează transmiterea cunoștințelor, ușurează, pe de o parte, evaluarea, deoarece aceasta se poate face prin platformele utilizate;
- ✓ se pot folosi diverse materiale publicate online, care se transmit elevilor mult mai ușor;
- ✓ se poate da mai ușor un feedback în momentul activității online;
- ✓ asigură transparența procesului educative;
- ✓ părinții au ocazia de a observa zilnic modul în care răspund copiii lor;
- ✓ lucrările elevilor pot fi stocate în dosare DRIVE;
- ✓ Întărește legătura afectivă dintre părinte și copil, acesta din urmă simțindu-se respectat, apreciat, ascultat și iubit;
- ✓ Permite părinților să aibă un control mai mare asupra noțiunilor și cunoștințelor care îi sunt transmise copilului;

Dintre punctele slabe amintim:

- ✓ se mărește timpul petrecut în fața diferitelor ecrane;
- ✓ nu toți elevii au acces la tehnologie;
- ✓ chiar și cei care au acces nu pot fi stimulați să ia parte la toate activitățile, deși li s-a amintit obligativitatea participării;
- ✓ stârnește reacții diferite din partea unor părinți, tocmai datorită faptului că se simt forțați să asigure tehnologia necesară;
- ✓ creează nemulțumiri în cazul elevilor care, deși nu sunt la școală, trebuie să se trezească devreme pentru a participa la activități;
- ✓ se creează mari decalaje între pregătirea elevilor care au acces la internet și cei cu care se lucrea doar telefonic;
- ✓ există adesea conexiune slabă la internet;
- ✓ unele deprinderi sunt dificil, dacă nu imposibil de format în acest mediu, de exemplu învățarea scrisului de mână,
- ✓ Copii anxioși, dependenți de părinți,
- ✓ Dependența de internet,
- ✓ Psihologii sunt de părere că un copil din ciclul primar sau gimnazial nu trebuie expus unui astfel tip de educație, deoarece poate aluneca în capcana internetului,
- ✓ Educația online privează copilul de experiența lumii reale,

Există foarte mult studii de specialitate care arată că educația online și educația la domiciliu privează copilul de interacțiunea-cheie, specifică doar colectivului școlar, și care îl modelează pentru integrarea în societate într-un fel în care părinții nu-l pot garanta. Copilul riscă să ajungă un adult lipsit de obiective și

incapabil de socializare. Fiecare cadru didactic trebuie să comunice eficient cu elevii săi, să îi încurajeze, să le dea ocazia să se afirme. Discutând cu elevii, aceștia și-au manifestat preferința pentru modul de organizare clasic al școlii, invocând cel mai mult faptul că le lipsește compania colegilor.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Sisteme de instruire alternative și complementare, structuri, stiluri și strategii, Iași, Editura Polirom, 2008;
2. Nicola, I., Tratat de pedagogie școlară, București, Editura Aramis, 2004;
3. Iancu, M., Fields of European key competencies in terms of education courses in Romania, The 4-th International Conference EDU-WORLD 2010-Education Facing Contemporary World Issues, Pitești, University Press, 2010.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

MITTEL IOANA LAVINIA, LICEUL TEHNOLOGIC TELCIU, JUD. BISTRIȚA-NĂȘĂUD

În ultimii ani parteneriatele educaționale sunt încheiate între instituții pentru a crea un liant între școală și comunitate, informațiile obținute de copii pe parcursul desfășurării acestora fiind utile și în afara vieții școlii.

Societatea românească și nu numai, fiind în continuă schimbare, are nevoie de tineri instruiți care să răspundă solicitărilor epocii în care trăiesc. În etapa actuală posibilitățile tinerilor de a avea acces la informație sunt multiple.

La nivelul instituțiilor de învățământ din țara noastră, parteneriatele educaționale se dovedesc a fi modalități de comunicare eficientă între școală și comunitate întrucât pe lângă informațiile teoretice de care beneficiază partenerii educaționali mai există și aplicațiile practice care vin să completeze într-un mod plăcut bagajul de cunoștințe al acestora.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

ÎN EDUCAȚIE, ESTE NEVOIE DE SCHIMBARE

**PROF. MITRACHE DELIA-MARIA
SCOALA GIMNAZIALA,, NICOLAE BĂLCESCU", PITEȘTI**

S-a încheiat o perioadă în care am fost martorii neputinței: pe de o parte, profesorii au fost puși în fața unui fapt inedit, să lucreze cu copiii de la distanță prin intermediul tehnologiei, să facă față avalanșei de informații de utilizare a diverselor platforme educaționale, în condițiile în care nu erau pregătiți pentru un astfel de scenariu, elevii care au învățat repede cum să păcălească interacțiunea cu dascălul, pe de altă parte, infrastructura care nu exista pentru a putea realiza un act educațional de calitate. Cred că fiecare dintre noi a văzut urmările produse de această perioadă de pandemie asupra sistemului de învățământ. Sistemul educațional din țara noastră nu este cel mai bun, cu schimbări peste schimbări, dar cu siguranță, nu este cel mai slab! Are lipsuri și probleme, dar asta nu înseamnă că nu formează oameni de valoare, oameni de elită care vor și pot schimba viitorul. E nevoie să tragem un semnal de alarmă și să dăm sugestii pozitive, dar mai ales pentru a evidenția ceea ce se face bine la noi, aspecte ce pot fi păstrate sau reformate.

Când mă gândesc la educația din România, îmi vin în minte o mulțime de știri și informații care mă revoltă. De-a lungul timpului, fiecare dintre noi a auzit și văzut la televizor tot felul de reportaje: elevi care lovesc profesorii sau viceversa, elevi care se sinucid după afișarea rezultatelor de la Evaluarea Națională și Bacalaureat, relații între profesori și elevi, note măsluite și tot felul de lucruri ciudate care nu ar trebui să fie așa. Da, există probleme! Avem un sistem învechit care nu se pliază pe nevoile pieței muncii și nici pe nevoile copiilor. Da, sistemul educațional românesc are lipsuri! Are goluri mari! Le știm, cu siguranță, cu toții: o programă învechită și stufoasă, un sistem de notare care timorează copiii. Copiii urăsc să meargă la școală deoarece nu le plac temele, nu le plac să învețe, să citească setul de cărți din lista de lecturi obligatorii. Nici profesorii nu fac excepție, au salarii mici, nu se mai perfecționează cu adevărat, în pofida avalanșei de cursuri, nu mai sunt motivați, sunt plictisiți, sufocați de teste și evaluări permanente. La finalizarea studiilor, elevii nu știu să facă nimic chiar și dacă termină o școală de meserii, iar liceele teoretice nu le oferă nici ele vreun post sau viitor. Cu alte cuvinte, elevii nu au cunoștințe de educație financiară, nici de antreprenoriat, managementul timpului, motivație, descoperirea vocației sau scriere creativă. Aptitudinile practice nu sunt nici ele dezvoltate, doar regulile peste reguli sunt ca niște sfori care strangulează imaginația și creativitatea celor mici, dar și motivația profesorilor. Copiii cred că Evaluarea Națională este un examen greu. Dacă mă gândesc la modalitatea de admitere din perioada când nu exista această repartizare computerizată în ordinea mediilor, consider că acum elevii au mai multe șanse să intre la specializările pe care le doresc. Mă gândesc la perioada când elevii care, deși au avut medie mare la admitere, au ajuns la profesională, ceea ce acum se întâmplă doar în puține cazuri, și asta din lipsa informațiilor necesare completării opțiunilor. Odată intrat la liceu, Bacalaureatul devine cel mai greu examen al vieții lor, iar elevii consideră că doar tocilarii îl iau. A merge la facultate este un chin, nu își doresc studii superioare, mulți nu își doresc un job la birou sau o carieră în educație, ei doresc să aibă mulți bani și muncă cât mai puțină, iar dacă totuși merg, sistemul îi ajută. Admiterea la facultate nu se mai face pe bază de examen, excepție o fac câteva facultăți, dar chiar și așa, notele de admitere la universitate sunt din ce în ce mai mici. Oare de ce? Nu mai sunt elevii interesați să meargă la facultate? Și-au dat seama că aptitudinile contează mai mult decât diplomele?

Chiar și așa, lucrurile nu stau atât de grav în general. Da, există în sate uitate de lume sau orașe mari, profesori și învățători pasionați care fac tot ce le stă în putință să schimbe viețile celor mici. Avem elevi olimpici la nivel internațional, sportivi care vin acasă cu medalii de aur, care ne fac mândri, care ne fac să stăm cu sufletul la gură, ne fac pielea de găină atunci când îi vedem cu medalia pe podium sau când se intonează imnul și pe care, din păcate, nu știm să-i valorificăm la potențialul lor. Studenții de la medicină, de la automatică ne pun numele pe scena lumii când sunt admiși la universități de top sau uimesc lumea la concursurile de dezvoltare de roboți. Există copii care studiază la lumina lumânării și ajung să ia diplome și premii la olimpiade. Ți se umplu ochii de lacrimi când îi vezi în ce condiții săracăcioase trăiesc, cum se zbat să-și depășească condiția. Bursele oferite de stat sunt prea mici în comparație cu nevoile unui copil sau tânăr. Nu își pot cumpăra nici cărțile de care au nevoie. Că vorbim de burse de studiu, performanță sau cele sociale, ajutorul acordat este extreme de mic. Birocrația este prea mare pentru o sumă atât de mică. Bătaia

de cap este mai mare decât ar trebui. Educația și influențarea copiilor din țara noastră nu începe și nici nu se termină la școală, sub privirile plictisite ale profesorilor, începe în familie.

Este nevoie oameni pregătiți, de specialiști de orice fel, de mentori în toate domeniile de activitate care să pună fundații noi în sistemul educațional din România. Cum putem realiza această schimbare?

Prin organizarea unor proiecte educaționale la care să invităm scriitori, traineri, public speakeri care pot schimba mentalitatea unui copil. Proiectele de parteneriat educațional vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesor și comunitate, ceea ce duce la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Este cunoscut faptul că activitățile în parteneriat au nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educațional sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate. Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, atunci este asigurată, într-o mare măsură, buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Crearea unor astfel de parteneriate ajută elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Dacă părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de sprijin care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Care sunt efectele? Elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învață să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale, experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile, astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și implicit internetul, au devenit fenomene globale ale căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem desigur efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de internet, renunță la a mai socializa direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit.

Voi încheia acest articol printr-un mesaj adresat nouă, tuturor:

„Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.”(Nelson Mandela)

**PARTENERIAT EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL – PROIECT
EDUCAȚIONAL – EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE
ATELIER DE CREAȚIE: „ZÂMBET DE COPIL!”**

**PROFESOR: MITROIU ELENA-LUCIA
UNITATEA ȘCOLARĂ: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 112,
BUCUREȘTI, SECTOR 3**

TITLUL ARTICOLULUI: Atelier – „ZÂMBET DE COPIL!”

Copiii sunt minunile omenirii, sunt lumina dorită într-un deșis, sunt expresia cea mai fidelă a nevinovăției și a curățeniei. Pentru aceasta și Hristos ne îndeamnă să învățăm de la unii ca aceștia, ca de la unii care nu au învățat încă ce este răul. Spune El „Lăsați copiii să vină la Mine, că a unora ca aceștia este Împărăția cerurilor” (Matei 19, 14).

Copilul se formează în două medii diferite – familia și școala. Este foarte importantă cooperarea dintre cei doi factori. Ea trebuie să se bazeze pe cunoașterea reciprocă, de aceea este necesar ca școala să aibă informații sociologice asupra întregii familii, a grupului familial. Anumite aspecte ale vieții de familie ar ajuta dirigintele / învățătorul să lucreze mai ușor cu elevul, să explice comportamentul unui elev, să determine factorii sociali ai randamentului școlar și să aibă o imagine adecvată asupra mediului familial. În familie copilul se dezvoltă, iar pentru a realiza o cooperare fructuoasă cu familia, școala trebuie să cunoască mediul socioprofesional din familie, ambianța morală și culturală în care sunt crescuți copiii, numărul lor în familie, atributele climatului afectiv și stabil din familie, cu rol decisiv în stabilirea comportamentului copilului.

Școala este una din instituțiile centrale ale comunității. Ea are roluri specifice, însă nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează aceasta, datorită complexității și a gradului de dificultate al problemelor cu care se confruntă școala, cât și impactului inerent al educației școlare asupra întregului sistem social.

În domeniul educației, parteneriatul factorilor sociali implicați trebuie să se realizeze în baza unui set de valori esențiale pe care partenerii le recunosc ca pe valori comune. Teoria și practica parteneriatului educațional demonstrează că toți partenerii care sunt interesați și implicați în dezvoltarea educației trebuie să admită ca valori esențiale: cooperarea, umanismul, democrația, comunicarea, civismul, toleranța, diversitatea.

Noțiunea de parteneriat are un vast câmp semantic, cuvântul *partener* își are originile din limba franceză, „*partenaire*” însemnând împreună. Parteneriatul dintre școală și comunitate trebuie să se bazeze pe principiul complementarității serviciilor sociale oferite de către diversele organizații.

Cu ocazia Zilei Internaționale a copilului „1 Iunie”, pentru activitatea desfășurată la clasa Pregătitoare B, mi-am propus în cadrul atelierului, să aduc un zâmbet pe chipul micuților mei discipoli prin jocuri adresate vârstei lor. Activitatea a avut un real succes și va fi reluată și cu alte ocazii.

Jocuri propuse:

1) *Jocul „Să ne cunoaștem mai bine colegul / colega!”*, poate fi jucat astfel:

În primă variantă copiii au fost întrebați: „Care este desenul / filmul preferat sau povestea preferată, melodia preferată, culoarea, anotimpul etc. ?” Ei au răspuns în cor, toți odată, răspunsuri diferite sau la fel, toate vocile capătă aceeași valoare.

2) *Jocul de reciprocitate*, pe care l-am inițiat, numește culoarea, filmul, cartea preferată, apoi dă ștafeta mai departe unui alt copil. Fiecare dintre aceștia a fost încurajat să ia modelul celui care a inițiat jocul și să predea în permanență ștafeta unui alt copil.

3) Jocul „*Toți avem o voce!*” a fost apreciat de toți copiii. Fiecare a fost încurajat să se prezinte și să spună ceva despre el, ce-i place sau ce nu-i place, cine este sau cine / ce și-ar dori să fie, o discuție liberă despre: „*Cum s-a simțit fiecare în prima lui zi de școală?*”.

La final de atelier, copiii au fost încurajați să deseneze emoția pe care o asociază cu ziua atelierului, au primit diplome și coronițe.

Imagini din cadrul Atelierului – „Zâmbet de copil!”, clasa Pregătitoare B

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN DIFERITE ȚĂRI ALE LUMII

PROF. MITU ANTOANETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 113, BUCUREȘTI

Sunt țări în această lume care au înțeles că prosperitatea unei națiuni depinde de noua generație. Investiția în educația copiilor este sigură și durabilă, iar școala nu este o corvoadă. Studiile nu se termină doar cu o diplomă bună de agățat pe perete. Tinerii au o meserie și o bună pregătire pentru viață.

Finlanda

Toate clasamentele plasează această țară nordică în fruntea sistemelor de învățământ din lume. Paradoxul este că programul elevilor finlandezi și cerințele școlii sunt foarte relaxate. Regulile sunt foarte clare. Dacă nu are 7 ani împliniți, copilul nu are ce căuta la cursuri.

Clasele primare durează șase ani, iar elevii au la toate materiile același profesor - îndrumător. Rolul acestuia este să vegheze ca niciun elev să nu rămână în urmă. Rezultatul absolvirii claselor primare trebuie să fie stabilitatea emoțională a elevilor și încrederea în forțele proprii. De aceea, până în clasa a șasea nu există sistem de notare.

Educația, gratuită de la nivelul preșcolar până la universitate, include cursurile, masa, cărțile și materialul didactic. Temele pentru acasă sunt fixate astfel încât să nu afecteze timpul liber și de odihnă al fiecărui copil. Succesul sistemului finlandez se bazează pe cooperarea dintre familie și școală. Profesorii sunt foarte respectați și bine plătiți. Salariul este, în medie, de 41 de euro pe oră. Prin comparație, un profesor din România caștigă cel mult 9 euro pe ora de curs.

Coreea de Sud

Potrivit statisticilor, Coreea de Sud e doar cu un pas în spatele Finlandei, în domeniul educației. Rezultatele elevilor sunt spectaculoase, dar presupune un foarte mare efort din partea copiilor. Elevii petrec foarte mult timp la cursuri.

Un calcul arată că, până ajung la facultate, petrec pe băncile școlii cu un an mai mult decât alți copii din lume. Obsesia pentru educație a părinților coreeni a devenit o problemă națională. Sociologii au atras atenția că, un astfel de sistem ce poate fi considerat draconic, dunaza, pe termen lung, sănătății copiilor. În Coreea de Sud, anumite cursuri, în special cele de limbi străine, sunt susținute de roboți.

Marea Britanie

Există o țară în care sunt identificate abilitățile fiecărui copil, în care elevii sunt îndrumați să-și găsească vocația, în care profesorii au cea mai bună reputație, în care școla te face mare și puternic.

Prin lege, în Marea Britanie toți copiii cu vârsta între cinci și 16 ani trebuie să meargă la școală. Marea Britanie a introdus National Curriculum în 1992 și toți școlarii sunt obligați să urmeze studiile până la vârsta de 16 ani. Programul este împărțit în patru stagii și este alcătuit pe grupe de vârstă. Niciun copil nu rămâne neșcolarizat și este depistat la timp, în cazul în care abandonează școala.

Cele mai importante materii sunt limba engleză, matematica și științele. Urmează design, tehnologie, informatică, comunicații, istorie și geografie. Și tot ca obiecte obligatorii de studiu sunt limbile străine, muzica, arta, educația fizică și cea religioasă.

Dupa cinci ani de educație secundară, școlarii trec printr-un examen național și primesc un certificat. Este un examen cu un singur subiect, supravegheat de un consiliu școlar independent, format din profesori de elită.

Statele Unite ale Americii

Există o țară în care cei care învață ajung acolo unde își propun, o țară care are cel mai mare buget pentru educație, o țară în care școala îți dă scopul în viață, „o țară a tuturor posibilităților”.

Un număr de aproximativ 46 de milioane de tineri sunt înrolați în sistemul public de școlarizare, de la grădiniță și până la clasa a XII-a din liceu. Alte șase milioane de copii frecventează școlile private, care au taxe foarte mari.

Educația în Statele Unite ale Americii este obligatorie, diferă doar vârsta școlarii, de la stat la stat. Astfel, în unele state copiii merg la școală când împlinesc cinci ani, iar la vârsta de 14 ani sunt absolvenți de liceu. În alte state însă, clopoțelul sună prima oară pentru cei care au opt ani împliniți.

Sistemul american este la fel de pragmatic ca și țara. Accentul se pune pe utilitatea individului în societate. Cine are aptitudini să devină medic este ajutat să dobândească toate cunoștințele necesare. Cei care au abilități practice vor deveni foarte buni instalatori sau electricieni. Cei care nu-și găsesc locul în societatea civilă sunt încurajați să se înroleze în armată. Principiul „omul potrivit la locul potrivit” n-a dat greș și a construit cea mai puternică națiune din lume.

Canada

Spre deosebire de multe țări dezvoltate, Canada nu are un singur organism guvernamental care să gestioneze educația. Sistemele de învățământ din fiecare provincie a țării sunt, de asemenea, diferite și controlate de acestea în mod independent. Fiecare astfel de sistem de învățământ reflectă religia, istoria și cultura provinciei respective.

Germania

Fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani.

În școală primară formarea durează de la 4 la 6 ani. Programul educațional la această etapă de învățământ este același pentru toate instituțiile de învățământ ale țării.

Japonia

Educația școlară în Japonia durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă.

Până la 45 de copii pot studia la cursurile de japoneză. Anul universitar în Japonia este lung - 240 de zile. Începe la 1 aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se împarte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie.

Franța

Elevii francezi sunt probabil cei mai norocoși. Ei învață doar patru zile pe săptămână, miercuri primind o zi liberă în plus. Evaluarea se realizează de la 1 la 20 de puncte. A obține 15 puncte înseamnă a face munca cu bună-credință, iar peste 17 puncte - a arăta o abordare creativă. Scolarii ar trebui să efectueze toate schimbările mari în aer, fără să zăbovească în sălile de clasă sau pe coridoare.

Cred că toată viața avem ce învăța de la fiecare persoană pe care o întâlnim și de la orice împrejurare. Deschiderea spre lume și nou este un avantaj enorm. Și recunosc că împărtășesc ceea ce a spus Albert Einstein: „Learning is experience. Everything else is just information”.

Bibliografie

- ❖ Dulamă, E. M- *Cum îi învățăm pe alții să învețe*, Cluj Napoca, Ed. Clusium, 2002
- ❖ Wikipedia Romania-Copilul. ro

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI MUZICALE ÎN CLASELE PRIMARE

**PROF. ÎNV. PRIMAR: MITU GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION LUCA CARAGIALE” PITEȘTI**

Alături de alte obiective de studiu din clasele primare, educația muzicală ocupă un loc important, reprezentând un mijloc de educare estetică a școlărilor. Se știe că muzica are rol important în viața omului. Ea, muzica, generează emoții, formează vocea, dezvoltă gustul pentru armonie, dezvoltă dragostea pentru frumos.

Practica arată că școlărilor mici le place obiectul educație muzicală. De fapt, din primii ani ai copilăriei, copiii sunt atrași de muzică. În muzică copilul își găsește un mijloc de trăire emoțională. Vorbind despre anii de școală primară putem spune că pe parcursul lor, educația muzicală îi ajută pe elevi să-și formeze auzul muzical, să-și educe vocea, să înțeleagă mesajul operelor muzicale.

La intrarea în clasa I sunt copii care nu pot prelua tonul corect, care efectiv nu pot reproduce o melodie, au un auz muzical slab și uneori și o dicție proastă. Dacă învățătorul perseverează, dacă se preocupă de vocea lor, insistând pe cântare și pe exerciții de dezvoltare a vocii, dacă orele de educație muzicală sunt făcute cu profesionalism, astfel încât să-i atragă pe școlari, atunci se vor obține rezultate bune în însușirea aptitudinilor muzicale ale școlărilor.

Dacă există preocupare din partea dascălului pentru vocea copilului, dacă ora de educație muzicală nu va fi considerată un obiect neimportant de studiu, atunci ei vor îndrăgi tot mai mult acest obiect, iar cântecul va intra în sufletul și în viața lor.

Experiența a arătat că dispoziția muzicală a copiilor poate fi creată doar acordându-i acestui obiect importanța cuvenită. „Materialul” muzicii este sunetul, care poate fi înțeles de orice copil. Totuși există câteva condiții importante care fac mai ușor înțeleasă și percepută muzica.

Una din cele mai importante condiții ar fi ca învățătorul care predă muzica să aibă o voce frumoasă, caldă, expresivă. Atunci când el este talentat la muzică, adică are o voce deosebită, când le va cânta elevilor săi un cântec va face să vibreze cele mai fine coarde ale sensibilității lor.

Au fost cazuri de copii, care au fost atât de impresionați de vocea învățătorului lor, încât au lăcrimat când acesta le-a cântat pentru prima dată imnul țării. Ca urmare a observațiilor înregistrate pe generații de elevi nu se poate spune că educația muzicală este un obiect foarte ușor. În clasele I-II școlarii învață să cânte după auz. Ei se educă acum prin exerciții muzicale și cântece ușoare și atrăgătoare. Tot în această perioadă ei își formează deprinderea de a percepe, a recunoaște și a reproduce duratele muzicale, pauzele și dirijatul intuitiv. De asemenea lecțiile mai cuprind noțiuni legate de mersul ascendent și descendent al melodiei, reprezentări legate de nuanțele și mișcarea cântecului sau tactarea măsurii.

S-a observat că dacă în primele clase se formează corect reprezentările muzicale la elevi, acestea vor constitui baza pentru formarea memoriei lor muzicale. Este foarte important ca școlarii să aibă o memorie muzicală bună pentru că astfel el poate să reprezinte corect sunetele muzicale.

Referindu-ne la perioada notației putem spune că obiectul devine puțin mai greu, în sensul că, acum ei învață elemente de teorie muzicală: notele muzicale, măsurii, valori, nuanțe și altele. Acum limbajul muzical pe care copilul și l-a format în perioada prenotației se completează cu toate aceste noțiuni enumerate mai sus. Cântecele propuse în manual sunt mai complexe, cu o linie melodică mai greu de descifrat, cu mesaj mai adânc.

Se poate spune că interesul școlărilor pentru muzică devine mai mare atunci când lecțiile se desfășoară sub formă de întreceri sau sub formă de joc. Jocul este proprietatea copiilor și trebuie să avem grijă să nu le încălcăm dreptul acesta. Să-i lăsăm să cânte, să se joace, căci numai așa își vor dezvolta vocea și simțul ritmului.

Trebuie spus însă că sunt și copii, puțini ce-i drept, dar sunt, pe care nu-i ajută vocea să cânte, nu au auz muzical. Acești copii nu trebuie marginalizați. De regula acești copii sunt foarte buni la teorie muzicală. Ei cresc în ochii colegilor lor dovedind cunoștințe vaste de teorie muzicală. Începând cu perioada notației acești copii devin mai încrezători în forțele lor. Ei își însușesc noțiuni de teorie muzicală, demonstrând că pot compensa lipsa aptitudinilor de cânt cu solide cunoștințe teoretice.

Practica a arătat că un obiectiv important al educației muzicale în clasele primare este acela de a forma un repertoriu de cântece frumoase, adevărate, românești cu care copiii să rămână în suflet și în minte și pe care să le transmită mai departe.

Acest repertoriu trebuie să conțină cântece diverse, din toate genurile muzicale, mai ales cântece tradiționale din folclorul românesc. Realitatea arată că acum, poate mai mult ca oricând se simte nevoia de a oferi copiilor o bună educație în spiritul valorilor românești și de a-i feri de influențe de tot felul.

Cred că dascălul are datoria să le ofere copiilor modele de cântece românești care să sporească dragostea lor pentru frumos. De fapt educația muzicală este unul din mijloacele de formare a gustului estetic al școlărilor. Viața noastră, a tuturor trebuie înfrumusețată prin cântec.

Cântecele învățate în școală, așa cum am mai afirmat, dacă sunt alese cu grijă, dacă corespund posibilităților vocale ale copiilor ca tonalitate, dacă au valoare estetică și sunt plăcute, ajung la sufletul școlărilor, le învață cu ușurință. Învățătorul trebuie să cunoască „repertoriul” fiecărui copil cu care el vine din familie. El trebuie să fie exigent în ceea ce privește interpretarea cântecelor de către copii.

El clar că gustul pentru muzică se formează preponderent în școală. Mai trebuie spus că emoțiile artistice se creează nu numai prin interpretare, ci și prin audierea muzicii. Audiția unor opere muzicale ale marilor compozitori români și nu numai, provoacă trăirea unor înalte sentimente estetice.

În clasele I - II copiii preferă audierea unor cântece ritmate, cu texte ușoare, cu mesaj simplu. Când ascultă melodii despre micile viețuitoare sau despre lumea copilăriei, ei trăiesc aceste momente cu intensitate maximă. Ei chiar învață ușor textele melodiilor audiate.

Spre sfârșitul clasei a III-a copiii încep să aibă capacitatea de a audia cântece diversificate: cântece de leagăn, opere simfonice, cântece din folclor. Pentru că aceste lucrări sunt mai greu de înțeles de către școlari, învățătorul trebuie să-i ajute, dându-le explicații despre conținutul și forma operei muzicale, despre mijloacele de realizare ale acesteia.

Incontestabil educația muzicală îmbogățește bagajul de cunoștințe generale acumulate de către elevi în clasele primare. Se știe că ei ajung în ciclul gimnazial cu diverse cunoștințe din domeniul muzical: despre genurile muzicale, despre stilurile muzicale, despre clasificarea melodiilor după conținutul lor.

Ar fi de spus că există și un inconvenient care apare în procesul de învățare și anume, manualele de educație muzicală. La unele clase acestea sunt greu de utilizat pentru că sunt prost structurate, lecțiile nu au continuitate, iar exemplele muzicale nu sunt potrivite cu tema lecției respective.

În ciuda acestui fapt, învățătorul cu experiență și cu dragoste în meserie, poate substitui manualul când nu se poate utiliza și poate găsi diverse metode și procedee de predare – învățare. „Muzica e scânteia care aprinde focul în spiritul omenesc” (L. V. Beethoven).

Odată aprinsă această scânteie în sufletul copilului ea îl va încalzi și-l va lumina spre descifrarea tainelor muzicii fără prea multe auxiliare. Un alt lucru observat în ultimii ani la clasele de elevi este acela că ei au interes tot mai scăzut pentru folclorul românesc. Cântecele populare adevărate nu-i mai atrag pe școlari. Ei își însușesc tot felul de melodii, venite de aiurea.

Aici, iar trebuie să intervină dascălul, care are datoria de a le forma gustul elevilor pentru muzica bună, autentică. Pentru aceasta el trebuie să le ofere modele bune de cântece tradiționale românești.

În concluzie se poate spune că ora de educație muzicală este iubită de școlari. Ora de muzică le crează elevilor disponibilitate pentru celelalte ore de curs. Prin muzică se face educație estetică, se formează gustul estetic.

Muzica izvorăște din firea omului, dar ea trebuie cultivată, înțeleasă, aleasă cu grijă. Pentru ca muzica să-și atingă obiectivele, învățătorul trebuie să supravegheze asupra modului cum școlarii își aleg cântecele, să-i ajute să descifreze mesajele acestora.

Practica arată că elevii care reușesc să înțeleagă muzica din clasele primare și pătrund în tainele ei cunoscându-i limbajul și mesajul ei, aceștia receptează ușor toate noțiunile legate de muzică și vor practica cu plăcere aceste activități.

În general copiii care înțeleg muzica vor ajunge maturii cu o cultură muzicală și vor ști ce muzică să asculte, cum s-o asculte, vor ști să deosebească genurile muzicale și mai ales să simtă muzica de calitate. Dar pentru ca toate acestea să se întâmple cu adevărat există o singură condiție: să acordăm atenție orelor de educație muzicală și mai ales să nu fie înlocuite cu alte ore de curs. Învățătorul are la îndemână obiectul opțional unde poate să opteze pentru muzica vocală.

Va fi un câștig mare pentru școlari.

**PROIECT INTERNAȚIONAL:
JEUNES EN ROUMANIE - GLIMBOCA 2019**

**PROF. MÎȚU SABINA-OLGA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE FRĂȚILĂ” GLIMBOCA**

În prima jumătate a lunii iulie 2019 Școala Gimnazială „Gheorghe Frățilă” din Glimboca a avut bucuria de a găzdui grupul de scui Ophain Bois Seigneur Isaac. Aceștia au realizat un proiect de șantier și animație pentru elevii școlii noastre.

Activitățile de șantier s-au derulat cu succes, iar când vremea și timpul nu ne-a permis am putut schimba activitățile de comun acord, iar activitățile de animație ale tinerilor belgieni au cucerit pe elevii școlii noastre, fapt ce demonstrează că tinerii belgieni au pus suflet în tot ce au făcut și au fost mereu la dispoziția elevilor răspunzând la întrebările și curiozitățile lor, iar la rândul lor, elevii români au fost mici ghizi pentru oaspeții belgieni, arătându-le satul și împrejurimile.

Comportamentul tinerilor belgieni față de elevi și comunitate a fost unul exemplar, dovedind respect pentru oameni și tradiție, dar și curiozitate pentru a cunoaște cât mai multe despre comunitatea locală și despre istoria și cultura țării gazdă.

Datorită faptului că acesta a fost primul proiect coordonat de mine, iar efectele acestuia mi-au depășit așteptările, atât personale cât și ale elevilor, mi-aș dori să am posibilitatea de a realiza acest proiect an de an.

La realizarea proiectului de anul acesta au fost implicați și membrii ai corpului didactic din școala noastră, după cum urmează:

- Prof. Țepiș Marioara – director;
- Prof. Stoichescu Mihaela – profesor de limba română;
- Prof. Popa Camelia – învățătoare;
- Prof. Bistian Flavia – învățătoare.

Proiectul *Jeunes en Roumanie 2019* a fost unul de succes, toate activitățile au fost realizate în totalitate, obiectivele atinse și sper să fie primul din multe altele.

DESPRE ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

**PROF. ÎNV. PRIMAR, MLADINOVICI MIHAELA
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN ODOBLEJA”
DROBETA – TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

În ultimii ani, este tot mai evidentă încercarea învățământului românesc de a-și găsi un făgaș prielnic de evoluție, astfel încât instituțiile în cauză să reprezinte un spațiu de desfășurare a procesului instructiv-educativ cu idei consistente, rezonatoare, dorite a fi cu ecou și materializate la nivelul societății. Desigur că sistemul educațional prezintă numeroase conexiuni și interdependențe cu sistemul politico-economic al statului, ceea ce determină o paletă largă de influențe, în baza cărora învățământul se află într-un perpetuu proces de schimbare. Astfel, este cât se poate de evident că, deși, aparent, există dorința de perfecționare, nu au fost create încă premisele optime de dezvoltare, astfel încât să rezulte o sincronizare între demersurile ideatice și canalizarea eforturilor spre reușită. România încă se află la momentul său de răscruce, străduindu-se să-și dovedească mai intens capacitatea de a participa la competiția de amploare deschisă de sistemele educative europene.

În pofida imperfecțiunilor pe care sistemul nostru le prezintă, nu putem contesta, totuși, că există anumite avantaje pe care acesta le are și care stimulează uneori chiar și interesul străinilor de a studia aici. Comparativ cu statele europene, România deține, în primul rând, avantajul gratuității învățământului obligatoriu, la care se adaugă sistemul de burse acordate. În timp ce în țara noastră, pe perioada de desfășurare a cursurilor obligatorii, elevii dispun gratuit de resursele bibliografice necesare studiului, există state, precum Italia, în care manualele școlare nu sunt asigurate nici măcar la nivel de școală primară.

O etapă deosebit de importantă în experiența educativă a fiecărui elev, Examenul de Bacalaureat din țara noastră, comparativ cu alte state europene, prezintă, prin modalitatea de parcurgere a probelor, un nivel de dificultate ascendent, oferind astfel șansa de a depăși acest prag dificil și celor ce nu au performanțe școlare foarte ridicate. În plus, se consideră că sistemul românesc de notare este mai permisiv, având ca notă de promovare 5, cu excepția Bacalaureatului, unde aceasta este 6.

Deși legislația în vigoare a sistemului educațional românesc se bazează, în principal, pe dreptul copilului de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și a personalității sale, se observă ca prim dezavantaj slabă finanțare a învățământului, ceea ce creează reale probleme legate de garantarea egalității de șanse pentru cei din mediul rural. O perspectivă sumbră există și asupra metodelor de predare-învățare adoptate de către cadrele didactice din România, acestea insistând cu precădere asupra aspectelor teoretice. În majoritatea statelor europene, sistemul educativ a implementat metode didactice și resurse educative moderne, astfel încât să sporească nivelul de înțelegere și asimilare a informațiilor, să dezvolte competențele elevilor și să le modeleze spiritul de echipă. Mai mult, la nivelul învățământului superior, în țări precum Germania, Franța sau Finlanda, accentul cade pe aspectele practice, astfel încât se constată o corelație strânsă între materiile predate în facultate și mediul în care studentul urmează să lucreze.

Un studiu în domeniu relevă faptul că Danemarca prezintă cel mai bine organizat și cel mai eficient sistem de învățământ, astfel încât procesul instructiv-educativ se desfășoară pe coordonatele învățării definite de către UNESCO: **învățarea pentru a ști** (educația formală), **învățarea pentru a face** (adaptarea sistemului educativ la cerințele de muncă ale societății), **învățarea conviețuirii** (activitățile desfășurate în timpul liber) și **învățarea organizării propriei vieți** (asimilarea de informații, astfel încât acestea să fie utile dezvoltării personale).

Este cert că, orice analiză comparativă dintre sistemul de învățământ românesc și cel al statelor europene, ne situează la periferia performanțelor educative și inovative. Învățământul românesc prezintă anumite avantaje, dar și numeroase curențe, care duc la crearea unui decalaj între noi și Uniunea Europeană. Un sistem educațional bine consolidat și cu un nivel calitativ ridicat dorește a forma un proces de învățare continuă, să dezvolte nivelul de trai al societății, prin promovarea aptitudinilor, a creativității, a inițiativei, a originalității și a unui sistem de valori solide și, totodată, să-și asume responsabilitatea corectării erorilor de comportament civic identificate la nivelul comunității publice. Este România pregătită pentru toate acestea?

PRACTICI EDUCAȚIONALE DE SUCCES IMPACTUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ȘI A PARTENERIATELOR CU INSTITUȚIILE LOCALE, DE STAT SAU PRIVATE, ASUPRA PROMOVĂRII IMAGINII ȘCOLII

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MOALE MANUELA ANCA
GRĂDINIȚA NR. 30 "MUGUREL", STRUCTURA GPP NR. 47, ORADEA**

Unitatea de învățământ nu este doar un mediu educațional, ci și un mediu în care se pun bazele socializării, un loc unde copiii / elevii își formează și dezvoltă comportamente, abilități, competențe sociale astfel încât să devină indivizi capabili de o adaptare sănătoasă la diverse grupuri sociale, la societate în general și cu empatie pentru umanitate în ansamblu. Pentru aceasta, cadrul școlar trebuie să țină seama mereu de transformările și evoluțiile ce se petrec în societate și să facă față unor cerințe și provocări tot mai complexe.

Un mod eficient de a-i familiariza pe copii, încă de la grădiniță, cu existența unor medii sociale diferite și, totodată, de a promova imaginea unei instituții școlare este angajarea în activități extrașcolare, desfășurate atât în unitate, cât și în afara ei, precum și încheierea unor parteneriate și colaborări cu instituții locale, fie ele de stat sau private.

În învățământul preșcolar, la unitatea unde activez eu, GPP Nr. 47 "Amicii", structură a GPP Nr. 30 "Mugurel" din Oradea, obișnuiam să desfășurăm, înainte de pandemie, cel puțin o activitate extracurriculară în fiecare lună, unele fiind organizate în incinta grădiniței, iar altele în locații diferite de cea a instituției noastre. Pandemia a restricționat mult organizarea activităților extracurriculare cu prezență fizică sau le-a trimis în mediul online, însă noi vom continua să le organizăm când și cum ni se permite, iar când situația va reveni la normal le vom relua și le vom organiza la fel ca înainte.

Activitățile pe care le găzduim noi, atât la nivel de grădiniță, cât mai ales la grupa noastră, se desfășoară sub mai multe forme:

- ateliere de lucru cu părinții, pe diverse teme și cu diferite ocazii: de exemplu, toamna organizăm activități în care realizăm împreună jucării hazlii din fructe și legume sau sărbătorim carnavalul dovlecilor. Iarna ne adunăm la șezători, prilej cu care ne reamintim tradiții și obiceiuri străbune sau confecționăm ornamente pentru Crăciun. Primăvara implicăm tăticii în confecționarea unor cadouri pentru mămică sau exersăm împreună cu mămicile pregătirile culinare pentru Paște. Spre sfârșitul anului școlar organizăm ieșiri sau mini petreceri pentru copii.

- activități și acțiuni cu ocazia unor sărbători sau evenimente mai deosebite: spectacole de magie, teatre de păpuși, marcarea unor evenimente culturale – religioase sau zile festive cum ar fi: Ziua Educației, Ziua Televiziunii și a Salutului, Ziua Națională, Ziua Pământului, sărbătorile de Crăciun, de Paște etc.

Altele se desfășoară în afara grădiniței, concretizându-se prin ieșiri și vizite tematice la teatru, muzeu, grădina botanică sau zoo, bibliotecă, școală, pompieri, poliție, televiziune etc. Toate aceste activități adună laolaltă copii din mai multe grupe, cadre didactice, părinți și persoane din afara instituției noastre, reprezentanți ai presei, oferind tuturor oportunități de comunicare și colaborare, facilitând șansa de implicare directă, de a lua contact cu aspecte mai puțin văzute ale actului educațional, de a împărtăși opinii, de a transmite mai departe impresii și de a populariza, astfel, grădinița noastră.

Parteneriatele între grădiniță și instituțiile locale au o și mai mare greutate deoarece promovarea imaginii școlii capătă un "aer" parcă mai oficial. Contactul și comunicarea dintre cei doi parteneri sunt directe, iar beneficiile sunt atât imediate, cât și pe termen lung, creându-se o coeziune și un renume care pot rezista în timp. La grupa noastră am avut și avem astfel de parteneriate printre care le amintim pe cele cu Biblioteca Județeană, SC BENE International (pe latura de ecologie și reciclare), Direcția de Sănătate Publică Bihor (pe teme de educație pentru un stil de viață sănătos), Osvadent Dental & Implant Center (pe teme de igienă dentară), AGCDR „Dascalimea Romana” (pe teme de voluntariat).

Aceste activități și colaborări, în ansamblu, în urma cărora rămân articole în presă sau pe diverse site-uri, fotografii și filmulețe împărtășite în alte cercuri sociale, toate acestea contribuie la promovarea imaginii școlii în rândul societății, la popularizarea către o scară mai largă a numelui instituției și formarea unui renume de care să ne putem mândri.

O MODALITATEA EFICIENTĂ DE ABORDARE A EDUCAȚIEI PRIN DERULAREA PROIECTELOR ETWINNING REALIZATE PRIN PARTENERIATE INTERNAȚIONALE

MOCAN CORINA ELENA

Platforma eTwinning nu oferă doar o satisfacție profesională și personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întărește sentimentul de apartenență la o comunitate profesională (europeană) a cadrelor didactice și crește motivația elevilor pentru cunoaștere și învățare. Etwinning oferă posibilitatea cunoașterii și a comparării altor sisteme de învățământ și transpunerea curriculumului formal în activități educaționale interesante.

„Școlile să fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții ne învățăm pe noi înșine.” Jan Amos Comenius

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Platforma europeană eTwinning oferă posibilitatea cadrelor didactice de a crea parteneriate de colaborare interșcolară între elevi. Pe această platformă, cadrele didactice pot implementa proiecte educaționale în parteneriat cu colegi din țări europene, proiecte care vizează obiective de formare și de dezvoltare a competențelor elevilor în diverse domenii. Prin intermediul platformei, eTwinningii au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare / schimburi de experiență. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

Platforma etwinning.net oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare / schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european; premii anuale și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Proiectele de tip eTwinning sunt realizate între două sau mai multe școli, pe discipline de studiu sau transdisciplinare. Participarea la proiectele eTwinning a elevilor noștri duce la dezvoltarea aptitudinilor și competențelor lingvistice, a competențelor digitale, competențe interpersonale, civice, interculturale și sociale.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte eTwinning sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare / cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii

noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

MĂRȚIȘORUL, ATUNCI ȘI ACUM!

MOCANU GEORGIANA
GRĂDINIȚA CU PN / PP STEP BY STEP „RAZĂ DE SOARE”, PLOIEȘTI

Mărțișorul este un vestitor al primăverii, un nou început pentru noi, dar și pentru natura care se trezește la viață. Pentru că este unul dintre cele mai frumoase obiceiuri păstrate la români, fiecare dintre noi ne pregătim din timp pentru a surprinde cât mai plăcut. Tradiția dăruirii mărțișorului datează de demult, dar pentru că este un gest frumos, noi, românii continuăm această tradiție cu drag.

La români, Mărțișorul este denumirea populară a lunii Martie, luna echinocțiului de primăvară și, de Mărțișor, femeile și fetele purtau la gât un șnur bicolor (un fir roșu și unul alb), împletit din lână, „pentru a avea noroc la rodirea câmpului și pentru a nu se pârlă la soare în timpul verii, pentru a fi frumoase ca florile, plăcute și drăgăstoase, bogate și norocoase, ferite de boli și de deochi”, de care se agăța câte o monedă găurită, din metal strălucitor. Mărțișorul era purtat 9 sau 12 zile, după care era legat de ramura unui copac tânăr. În mai, femeile și fetele mergeau să vadă dacă le-a rodit pomul, deducând din asta norocul lor în acel an. Legarea mărțișorului de un pom simbolizează conjuncția contrariilor, redată și prin cele două fire împletite: firul alb semnifică iarna, iar cel roșu căldura primăverii. Și pentru că în majoritatea gospodăriilor animalele aveau un rol foarte important, de multe ori li se agătau și lor la gât astfel de podoabe. După alte surse, cele două fire de lână răsucite simbolizau sănătatea (firul roșu) și pacea (firul alb).

Chiar dacă au apărut modificări în viața fiecăruia, mărțișorul apare și astăzi în forme ornamentale (floare, fluture, inimioară, buburuză sau altă insectă) specifice simbolurilor feminine. El marchează ascendența principiului feminin, vizibilă în toate manifestările începutului de primăvară. Obiceiul a fost atestat în toate teritoriile locuite de români și aromâni.

Șnurul bicolor, după ce este purtat de femei, se agăță de ramurile pomilor fructiferi. Se spune că acesta va aduce belșug în casă tot restul anului.

Sunt multe superstiții, dar cea mai răspândită se referă la faptul că dacă persoana care leagă mărțișorul în copac își pune o dorință, aceasta va prinde contur imediat.

Obiceiul se păstrează și astăzi și de Mărțișor, bărbații oferă femeilor și fetelor flori de primăvară și mărțișoare, ca simbol al respectului și dragostei ce le poartă. Acum, fiecare vede mărțișorul ca o bijuterie și tradiționalul mărțișor poate fi o broșă, o brățară, un pandantiv sau o ciocolată. Pentru că lucrurile făcute manual au mare căutare, cei mai îndemânatici confecționează mărțișoare din diferite materiale pe care le personalizează.

Suntem un popor care respectă tradițiile și mereu reușim să încântăm persoanele de lângă noi cu surprize frumoase, surprize de suflet pe care le dăruim cu drag, dar le și păstrăm mult timp pe cele pe care le primim.

Îmi doresc ca odată cu 1 martie să vină primvăra cu mult soare pentru deja nu mai suport frigul acesta. Dacă nu puteți să dăruiti un mărțișor cuiva, puteți să dăruiti zâmbete în fiecare zi.

POVEȘTILE COPILĂRIEI

**PROF. MOCANU VERGINICA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ PAȘCANI**

Poveștile sunt foarte importante în formarea unui copil, în formarea personalității complete și complexe a acestuia, în formarea gândirii critice și creative. Copiii au atitudine pozitivă pentru lectură, iubesc imaginile, doresc să li se citească, simt nevoia zilnic să deschidă o carte. În calitate de profesor, mi-am îndemnat elevii să citească, să-și cumpere cărți, să-și facă o bibliotecă, să împrumute cărți de la bibliotecă sau de la prieteni. Formarea atitudinii pozitive a elevilor pentru carte și lectură este influențată de alegerea cărților și textelor potrivite copiilor de către părinți, de către învățători sau profesori și de către ei înșiși. Atât părintele cât și profesorul însuși dragostea pentru carte și lectură prin modul entuziast în care prezintă cartea, prin modul în care lecturează, prin mimică, interpretare, implicarea elevului în trăirea poveștii / întâmplării. În acest an școlar, având o clasă mică cu copii speciali în învățământul special, am canalizat copiii și către cărți. Am observat atracția către cărți și a acestor copii, chiar dacă unii sunt diagnosticați cu tulburări din spectrul autist, ADHD și / sau tulburări de conduită. Pentru început, am observat obiceiul unui copil de a mânui cărți, doar pentru a derula filele, fără a se uita la imagini. După ce le-a cunoscut în acest fel, elevul a început să deschidă cărțile, să dea pagină cu pagină și să se uite și la imagini. Nu se poate spune dacă elevul recunoaște obiecte sau înțelege imaginea, pentru că nu arată obiecte atunci când este solicitat și nu verbalizează. Dar un prim pas pentru el este făcut. Cartea cu imagini atrage copilul special, dar pentru el nu orice carte este un stimul. Am ales cărți cartonate pentru început, cu imagini fără text sau cu texte foarte scurte. Imaginile reprezintă obiecte din mediul apropiat al elevilor sau imagini ale animalelor domestice sau sălbatice, etc. Așezate în spațiul de explorare al elevilor, aceștia le mănuiesc, le răsfoiesc, le privesc îndelung, unii le abandonează mai repede, alții mai greu. Unii denumesc obiectele din imagini, alții nu. Acestea le folosesc ca material didactic pentru că ajută copilul în cunoașterea mediului înconjurător, formarea de reprezentări. Pentru că lucrul cu clasa de elevi speciali este mai greu să se realizeze frontal, în anumite momente ale zilei, elevii au libertatea să exploreze și să descopere individual. De asemenea, la nivelul clasei am înființat o mică bibliotecă, iar această minibibliotecă a constituit o bază pentru multe clase din școală la activitățile de lectură, deoarece la nivelul școlii s-a desfășurat un proiect de parteneriat mai amplu în colaborare cu Asociația OvidiuRO—*Orice copil merită o poveste*. Una dintre premise de la care s-a pornit a fost: „*literația s-a dovedit a fi cel mai clar predictor al succesului școlar, iar educația timpurie cea mai eficientă investiție*.”

În cadrul acestui proiect s-au desfășurat două activități deosebite:

1. **Punguța cu 2 cărți**, proiect prin care fiecare copil a primit 2 cărți—cărți cartonate cu imagini. Prima carte a fost special creată pentru învățarea culorilor, iar a doua pentru cunoaștere părților corpului omenesc. Toți copiii școlii noastre au primit aceste cărți cu plăcere.

2. **Citește-mi 100 de povești**, proiect prin care la fiecare clasă se citește povești, școala noastră primind prin proiect un număr de 30 de titluri de cărți pentru copii, cărți de dimensiuni foarte mari sau mai mici, cu texte mai lungi sau mai scurte, dar cu teme atrăgătoare: culorile, lumea animalelor, zilele săptămânii, prietenia, măsurarea timpului etc.

Prima carte pe care am considerat-o potrivită să o citesc elevilor mei a fost: *Ursule brun, ursule brun, tu ce vezi?* de Bill Martin Jr. și Eric Carle, o carte interesantă și atractivă pentru copii pentru că, prin repetarea întrebării din titlul cărții și prin răspunsul dat de personaje care văd mereu alt personaj de o anumită culoare de pe pagina următoare, pornind de la ursul brun și continuând cu pasărea roșie, rața galbenă, calul albastru, broasca verde, pisica violet, câinele alb, oaia neagră, peștele auriu, prin răspunsul acestuia din urmă se leagă lumea necuvântătoarelor de lumea noastră a oamenilor, deoarece intră în dialog personajul –doamna profesoară care va dialoga în continuare cu copiii și care, la rândul lor, vor face cunoștință cu toate ființele prezentate la început. Această carte ajută elevul să-și fixeze culorile și cunoștințele de cunoașterea mediului, dar și să fie sociabili, empatici și să realizeze că și ei sunt ca acei copii din carte. Această carte a fost recită de nenumărate ori elevilor, folosindu-ne și de jocul de rol, și a fost împrumutată și acasă. O altă carte poveste iubită de copii este *Un mieluț la cină* de Steve Smallman.

Povestea este savuroasă: la primirea unei vizite neașteptate din partea unui mieluț, bătrânul și flămândul lup începe să viseze la o delicioasă tocăniță de miel. Dar mielul nu vrea să devină cina lupului, el vrea să-i fie prieten. Lupul se poticnește de mai multe ori, din diverse motive comice și nu reușește să-l mănânce și apoi chiar vrea să fie prietenul mieluțului, devenind vegetarian. Prezentarea acestei povești copilului special trebuie să fie bine pregătită pentru a capta, a lua copilul ca parte a poveștii. Onomatopeele și mișcările pe care povestitorul poate să le imite atrag foarte mult și de fiecare dată când este citită povestea. Această poveste este foarte potrivită pentru formarea de abilități socio-emoționale. Poveștile *Capra cu trei iezi* și *Punguța cu doi bani* de Ion Creangă au creat iarăși un univers deosebit copiilor speciali. Poveștile lui Creangă sunt iubite, citite și recitite și nu pot să lipsească din alegerile profesorului. Ele atrag prin firul întâmplărilor, prin personaje, prin repetarea unor replici, unor cântecele, prin imitarea personajelor, joc de rol. Și în cazul acestor povești, profesorul / lectorul trebuie să stăpânească foarte bine textul, să-l adapteze, să-l îmbine cu povestirea orală. Imaginile iarăși sunt foarte importante la aceste povești, copiii căutând să vadă momentele întâmplărilor, personajele. Ei se apropie de cititor, de carte, vor să fie cât mai aproape de ceea ce se întâmplă. La copilul special nu poate fi vorba de învățarea cititului, a lecturării decât mai târziu, la finele ciclului primar sau în ciclul gimnazial sau nu se poate realiza. De aceea, atragerea către carte se face prin imagini, prin activități transdisciplinare, prin desenare de personaje, scene din povești, modelaj, prin interpretarea unor roluri, cu sprijin din partea profesorului. Deci, profesorul joacă un rol decisiv în evoluția elevului special prin ceea ce proiectează și oferă elevilor, prin legătura strânsă pe care o are cu elevul și familia acestuia.

Bibliografie:

- Costea, Octavia, *Didactica lecturii—O abordare funcțională*, Iași, ed. Institutului European, 2006;
 Pavelescu, Marilena, *Metodica predării limbii și literaturii române*, București, Editura Corint, 2010
<https://www.cartemma.ro/carti-pentru-copii/un-mielut-la-cina-3262.html>

COLABORAREA GRĂDINIȚĂ -ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

PROF. MOCOFAN SIMONA ANDREEA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 20
DROBETĂ TURNU SEVERIN

Educația reprezintă procesul de formare și dezvoltare a personalității umane a fiecărui individ precum și transmiterea regulilor și a cunoștințelor generațiilor următoare. Educația începe odată cu nașterea și devine o dimensiune a existenței ființei umane pe parcursul întregii vieți.

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii. Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter

universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006.
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE PRIN ACTIVITĂȚI EXTRAȘCOLARE ȘI LECȚII OUTDOOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

PROF. MOGONEA NATALIA LAVINIA
COLEGIUL TEHNIC „RALUCA RIPAN”, CLUJ-NAPOCA

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului său de dezvoltare intelectuală, dacă materia de studiu este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”. Dacă „stăpânirea cunoștințelor” nu se poate realiza prin procesul educațional la clasa, ar putea fi atins cu ajutorul activităților extrașcolare, plecând de la concret, palpabil și tinzând spre abstractizare. Activităților extrașcolare au ca scop dezvoltarea unor aptitudini și atitudini deosebite de cele cunoscute în mediul școlar facilitând integrarea deplină în mediul școlar, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, de creație, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile, culminând cu desăvârșirea comportamentului și a temperamentului. Cadrul în care se desfășoară activitățile extrașcolare este cel informal, permițând elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar reducerea nivelului de anxietate și sporirea potențialului intelectual. Cu ajutorul acestui tip de activități cadrul didactic are posibilitatea de a-și cunoaște mai bine elevii, influențându-le mai obiectiv dezvoltarea, în scopul realizării obiectivului principal al școlii „pregătirea copilului pentru viață”.

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci, să-i învățăm să se adapteze.” (Maria Montessori – “Descoperirea copilului”).

Plecând de la acest citat consider că orice demers didactic ar trebui să țină cont că trăim într-o lume în permanentă schimbare, schimbare ce se realizează cu o viteză supersonică, că suntem asaltați de o mulțime de informații, iar prezentarea noțiunilor ce trebuie însușite ar trebui legate prin activități interdisciplinare și extrașcolare.

Un exemplu de activitate extrașcolară la matematică (poate fi o activitate interdisciplinară: matematică, geografie, biologie, fizică de tip outdoor la clasa a X-a)

Activitate extrașcolară: Prietenii naturii

Modalități de realizare: copaci, diferite plante, saci de gunoi, mănuși, ruletă, ustensile de grădinarit, fișe de lucru, hârtie milimetrică.

Locul de desfășurare: parcul din apropierea liceului.

Desfășurarea propiu-zisă

Elevii clasei a X-a împreună cu profesorii merg în parc pentru a-l tui (ecologiza):

- se strâng gunoaiile pe categorii: plastic, biodegradabile (biologie)
- se pregătește solul, se identifică ce tip de sol este (geografie)
- se desenează o schiță după care se vor planta copăceii și florile, se calculează distanța optimă dintre plante (matematică)
- se plantează și se dă forma finală a parcului (manualitate)
- se realizează pe hârtie milimetrică forma parcului și se calculează ariile ronturilor de flori cu ajutorul graficului și a formulelor ariilor (matematică, fizică).

Avantaje: sporește interesul elevilor, crește înțelegerea noțiunilor dobândite la nivel teoretic, facilitează utilizarea conexiunilor interdisciplinare.

Dezavantaje: multă birocrație pentru scoaterea elevilor din perimetrul liceului, timp suplimentar din partea elevilor și a profesorilor, necorelarea programei la nivelul obiectelor de studiu, resurse materiale suplimentare.

„ Când aud, uit. Când văd, îmi aduc aminte. Când fac, învăț. ”. (proverb chinezesc)

Plecând de la acest proverb, educației nu-i mai este suficient spațiul delimitat teritorial al instituției numită școală, ea trebuie să cuprindă natura ca un tot.

Educația outdoor este o fantă în educație, care începe dincolo de ușa instituției școlare și se desfășoară în drumeții, excursii, ateliere de creație, activități sportive, activități practic-gospodărești, jocuri diverse, concursuri, incursiuni în lumea reală (pădure, cartier, parc, grădină, spații culturale, comerciale, industriale etc.) și care este conexată la conținuturile învățământului liceal. Stă în puterea fiecărui cadru didactic de a găsi calea, de a găsi specialiștii dispuși să participe activ la procesul educației.

Educația outdoor este între educația la clasă și activitatea extrașcolară.

Lecțiile de tip outdoor oferă posibilitatea plasării în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care elevii le învață la clasă, dezvoltarea spiritului practic și adaptarea la situațiile concrete de viață. Cu ajutorul și prin ele, elevii se raportează la mediu și învață să reflecteze asupra a ceea ce îi înconjoară. Prin lecțiile outdoor gândirea divergentă (creativitatea) și cea convergentă (soluționarea problemelor) sunt stimulate în aceeași măsură, implică colaborarea cu ceilalți elevi în scopul atingerii țelurilor (încercare, realizare, explicare, cooperare). Din punct de vedere pedagogic, activitățile outdoor facilitează învățarea constructivă și exploatarea mai eficientă a resurselor temporale și personale și implică angajament, participare și activitate din partea elevilor, obținând cunoștințe și competențe de durată și având la bază o colaborare mai bună a elevilor cu adulții.

Activitate outdoor: Vreau un depozit / credit la Banca X

Locul de desfășurare: sediul băncii, sala de ședințe

Clasa a X-a

Subiectul lecției *Matematici financiare- Dobânda simplă și compusă*

Tipul lecției *consolidare și verificare de cunoștințe*

Desfășurarea propriu-zisă

Elevii clasei a X-a împreună cu profesoriul merg la banca X, pentru a face un depozit și a contracta un credit:

- se merge în sala, unde elevii au materialele pregătite de către bancă
- se cere elevilor scrierea formulelor specifice dobânzilor pe o tablă magnetică
- un specialist al băncii explică avantajele și dezavantajele unui depozit în lei sau valută / a unui credit, a dobânzilor aferente
- se împart elevii în două grupe, depozit / credit, iar fiecare primește un formular tipizat și li se cere să calculeze dobânda atât pentru lei, cât și pentru euro.

Avantaje: sporește interesul elevilor, crește înțelegerea noțiunilor dobândite la nivel teoretic, facilitează utilizarea conexiunilor interdisciplinare și transpunerea în viață.

Dezavantaje: multă birocrație pentru scoaterea elevilor din perimetrul liceului, timp suplimentar din partea elevilor și a profesorilor, dezinteresul angajaților băncii spre astfel de activități, resurse materiale suplimentare din partea băncii.

Bibliografie:

1. Bruner, J. S, Procesul educației intelectuale, Ed. Științifică, București, 1970;
2. Ionescu, M., Chiș, V., Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001;
3. Vâlcă, D., Ghidul formării inițiale și continue a profesorilor de matematică, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj Napoca, 2006.

CALTATEA EDUCAȚIEI ÎN ȘCOLI

PROF. MOICEANU MARIA MAGDALENA
ȘCOALA: C. S. E. I SF. NICOLAE CÂMPULUNG

Educația și formarea profesională se desfășoară în condițiile de amploare a mobilității la scară internațională a elevilor, studenților și salariaților, când se resimte tot mai mult impactul noilor tehnologii, când se produce schimbarea radicală a muncii odată cu apariția unei piețe de muncă europene și a organizațiilor multinaționale, când instruirea nu mai poate fi limitată doar la anumite perioade din viața indivizilor, accentul punându-se pe o educație pe tot parcursul vieții, în care și comunitatea este puternic implicată în proces. Toate aceste aspecte sunt vizibile mai ales pe fondul faptului că la ora actuală, strategiile și politicile educaționale europene se orientează în primul rând către o educație în spiritul democrației, al cetățeniei și al coeziunii sociale.

Pe cale de consecință, sistemele educaționale sunt nevoite să facă față unei multitudini de provocări contemporane, de evoluții și probleme specifice nu doar învățământului, ci și societății în ansamblul ei. Prin urmare, se observă o creștere a rolului educației ca factor ce contribuie hotărâtor la accentuarea coeziunii sociale, educația contribuind în diferite moduri la realizarea coeziunii și a unei cetățenii democratice.

Educația pentru o cetățenie conștientă și activă începe în școală, ea continuându-se pe tot parcursul vieții prin promovarea unui set de valori fundamentale, cum ar fi:

- inserția școlară și socială, nu excluziunea;
- responsabilitatea socială, nu pasivitatea;
- toleranța și empatia, nu predispoziția către conflicte;
- obiectivitatea și rațiunea, nu iraționalul și subiectivul.

Trebuie să fim totuși conștienți de faptul că educația nu reprezintă un panaceu, că ea nu poate rezolva în mod independent, fără alte interacțiuni, multitudinea de probleme sociale.

Spre exemplu, pentru a se putea asigura respectarea principiului egalității șanselor pentru toate categoriile sociale, etnice, culturale, etc., soluția nu este aceea de a scădea nivelul educației. Mai degrabă este necesară o diversificare a educației, menită să fortifice capacitatea fiecărei instituții de învățământ de a răspunde cerințelor particulare ale mediului social în care funcționează.

Iar această diversificare se poate realiza în mai multe moduri (G. M. Atanasiu, 2000):

- printr-o educație mai puțin academică, dar mai inovatoare, care să se bazeze de strategii didactice noi, menite să favorizeze creșterea autonomiei participanților la actul educativ;
- prin crearea unei „școli comunitare”, capabilă de a îmbina misiunile educațională, socială, culturală, sportivă, etc., în strânsă colaborare cu partenerii externi;
- prin crearea a cât mai multe „școli pentru a doua șansă”, care să propună o educație pe măsura capacităților și puterilor tinerilor și adulților ce au părăsit sistemul de învățământ fără a avea suficiente calificări;
- prin crearea de filiere educaționale diferențiate, ca de exemplu, instruirea profesională în parteneriat cu diferite întreprinderi și organizații, în care să se îmbine munca în respectivele organizații cu pregătirea teoretică în domeniul studiat.

Prin urmare, principala problemă este aceea de a garanta faptul că tinerii să nu părăsească prematur școala, fără a avea măcar o calificare de bază. O a doua problemă ar fi aceea ca sistemul de învățământ să ofere suficiente posibilități tinerilor de a-și continua studiile.

La ora actuală, pe primul plan se pune problema calității învățământului, echității și a eficacității acestuia. Ameliorarea calității și a procesului de evaluare a sistemului de învățământ reprezintă problema centrală în sfera educațională contemporană. Pentru a funcționa în parametri optimi, întreg sistemul educațional trebuie să se sprijine pe un nivel de calitate foarte înalt. Iar aceasta deoarece în orice societate dezvoltată, calitatea permite fiecăruia să-și descopere, să-și amplifice și să utilizeze propriile sale aptitudini într-un mod maximal. Fără această calitate accesul la educație nu ar mai avea niciun sens.

BIBLIOGRAFIE

1. Balica, M., Fartușnic, C., Horga, I., Jigău, M., Voinea, L., (2004),,,*Perspective asupra dimesniunii de gen în educație*”, București, UNICEF.
2. Crețu C., Duse C., Gavrilov V. I., Seghedin N., 2011.,,, *Politici educaționale în spațiul universitar*”, București, Ediție online .
3. Comisia Europeană, (2020),,,*O Uniune a egalității . Strategia privind egalitatea de gen*”, Bruxelles, COM .

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

PROF. MOISE AURELIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT DUMBRAVA MINUNATĂ, SLOBOZIA

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin.

Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil.

Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate.

Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Dezideratul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară.

Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor.

O educație reală, profundă se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă și desăvârșește în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât orice frază moralizatoare.

Educația însumează acțiunile – delibereate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperetele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste.

Și grădinița ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de grădiniță sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii.

De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ.

Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza,

din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificatia conceptului sunt „viata—permanent—educatie”.

Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că grădinița / școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, grădinița / școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Grădinița / școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006. .
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

SCHIMBURI DE EXPERIENȚĂ ÎN CADRUL PROIECTELOR ERASMUS+

**PROF. ÎNV. PRIMAR MOISOC CARMEN DIANA
PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRESCU LILIANA FLORINELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI EMINESCU” RĂDĂUȚI**

Proiectele europene reprezintă o oportunitate pentru profesori, dar mai ales pentru elevi, de a lua contact cu alte sisteme de educație, de a face schimburi interculturale, de a vizita, de a privi prin ochii celuilalt. Dincolo de tema proiectelor Erasmus+, prin aceste schimburi de experiență pot spune că s-a dezvoltat încrederea în sine, am încheiat prietenii cu colegi din alte țări, s-au îmbunătățit abilitățile de folosire a limbii engleze, au fost eliminate unele stereotipuri și prejudecăți. Toate acestea reprezintă doar surplusul activităților de educare dintr-un proiect.

După o muncă susținută am reușit să accesăm patru proiecte Erasmus+ KA229 oferind astfel posibilitatea multor profesori și elevi să beneficieze, de experiențe profesionale, educaționale și multiculturale deosebite, prin interacțiunea cu profesori și elevi din mai multe țări. În anul școlar 2021-2022, după o lungă pandemie, am avut oportunitatea de a participa împreună cu colegii școlii noastre la mobilități fizice în Bulgaria, Spania (Barcelona), Grecia, Spania (Granada), Portugalia, urmând ca în ultima săptămână de școală să mergem în ultima mobilitate, în Turcia.

În perioada 3-6 mai Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Rădăuți a fost gazda partenerilor din proiectul Erasmus+ Growing up with Values from Storytelling. Parteneriatul este coordonat de o școală din Portugalia - Edifacoop și reunește alături de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” alte trei unități de învățământ din Bulgaria - OU Vasil Levski Vratsa, Grecia - 1st Primary school of Diavata și Turcia - Ertugrulgazi Ilkokulu.

Utilizând poveștile ca strategie pedagogică proiectul „Groing up with Values from Storytelling” a lucrat cu valori precum împărtășirea, solidaritatea, fericirea, pacea, respectul, libertatea, familia, cetățenia și altele. A urmărit de asemenea cultivarea unor atitudini conștiente și responsabile de viitori cetățeni europeni: respectarea valorilor, toleranța, acceptarea diversității.

Prima zi de proiect a fost un adevărat succes, iar elevii și profesorii noștri au contribuit foarte mult pentru a-i face pe oaspeți să se simtă speciali și bineveniți în țara și în școala noastră. Întâmpinarea delegației europene s-a făcut într-un cadru oficial de către d-nul director, profesorii și elevii școlii gazdă. După turul școlii, am prezentat un program artistic care i-a încântat pe parteneri. Am petrecut frumoase momente legate de tradițiile bucovinene, dar și care au avut legătură cu tema proiectului, poveștile.

Pe parcursul întregii săptămâni, programul a fost dens și diversificat, axat pe tema proiectului, respectiv poveștile. Activitățile derulate în timpul mobilității au fost interactive și au oferit elevilor multiple beneficii: satisfacția lucrului în echipe, creșterea motivației, ocazia de a folosi limba engleză în contexte reale de comunicare, schimburi culturale, aprecierea patrimoniului cultural al țării gazde.

„Participarea la proiect mi-a dat șansa să călătoresc, am fost în Vrața, Bulgaria, să-mi fac mulți prieteni, cu care comunic în fiecare săptămână și să înțeleg mai bine faptul că, deși suntem diferiți, suntem cu toții minunați și speciali în felul nostru. Acum, când i-am primit pe oaspeți la noi în țară, am simțit că le place și se simt bine. Am fost mândru că sunt român.” (V. C. elev al clasei a III-a)

În vederea identificării aspectelor culturale, împreună cu ceilalți parteneri din Bulgaria, Grecia, Portugalia și Turcia am vizitat Muzeul Apelor din Fălticeni, Cetatea Neamțului, Casa memorială „Ion Creangă” din Humulești, Ceramica neagră de la Marginea, Salina Cacica, Mănăstirea Voroneț.

Impresiile din această vizită rămân deosebite, pe de o parte datorită oamenilor întâlniți (bine pregătiți, zâmbitori și generoși) cu rol de gazde sau vizitatori, precum și datorită programului stabilit, a întâlnirilor nonformale în care am legat prietenii și punți de legătură între școala noastră și alte instituții de învățământ din Europa.

Planurile de viitor ale Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Rădăuți în domeniul accesării de fonduri europene au fost încununată de succes în anul 2022. Vom încheia cu acest prilej, în acest an două dintre proiectele Erasmus+, iar în 2023 alte două.

Cele patru proiecte au menținut nivelul ridicat de calitate a serviciilor educaționale oferite de școală, cu o deschidere europeană amplă, care să îi permită îndeplinirea viziunii și misiunii de a oferi tuturor elevilor șanse egale de instruire și de formare a competențelor necesare integrării sociale viitoare pornind de la filosofia educațională promovată în spațiul școlar național și cel al comunității europene.

„Conținutul prezentului material reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorilor, iar Agenția Națională și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care va fi folosit conținutul informației”.

PARTENERIAT GRĂDINIȚĂ-BISERICĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MOLDOVAN ALINA MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SONĂ / GRĂDINIȚA PP SÂNMICLĂUȘ

Motto: „Învăță-l pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea”.

ARGUMENT

„Omul se cunoaște după copiii pe care i-a lăsat în urmă!”, să ne străduim așadar să lăsăm în urma noastră copii buni, înțelepți, cinstiți și credincioși.

- Să altoim aceste vlăstare ale noastre cu cei mai de soi muguri ai înțelepciunii;
- Să cultivăm în sufletul lor cele mai frumoase flori ale speranței,
- Să le deschidem porțile sufletelor să intre credința și puterea de a lupta pentru adevăr și dreptate;
- Să-i învățăm să fie buni, miloși și uniți;

Acest proiect este adaptat particularităților de vârstă ale copiilor de 3-7 ani – parteneriatul dintre Grădinița P P Sanmiclaus și Biserica Sanmiclaus și se dorește a fi puntea de legătură dintre cunoștințele asimilate în cadrul procesului de instructiv-educativ din grădiniță și valorile de bază ale moralei creștine transmise din generație în generație de-a lungul timpului și până astăzi.

Educația religioasă are o dublă menire, pe de o parte să anihileze pornirile rele și pe de altă parte să le cultive pe cele bune. Acest lucru se realizează în familie, în instituțiile de învățământ și la biserică. Împreună vom încerca să îndrumăm tinerele vlăstare să crească fără ură și dușmănie, fără frică de întuneric.

SCOP:

- Formarea sentimentelor religioase prin rugăciune și milostenie, recunoașterea sacului ca valoare;
- Cultivarea comportamentului moral-religios;
- Însușirea și utilizarea unor termeni religioși accesibili vârstei preșcolare;
- Învățarea comportamentului religios, educarea afectivității și a abilităților de comunicare cu semenii și Dumnezeu.

OBIECTIVE:

- Să afle despre existența lui Dumnezeu (să încerce să simtă prezența lui Dumnezeu ca o binecuvântare pentru noi toți)
- Să-L identifice pe Iisus Hristos ca pe Fiul al lui Dumnezeu;
- Să recunoască modele de comportament creștin în faptele sfinților;
- Să respecte regulile de comportament religios-moral în familie, grădiniță și biserică;
- Să participe la manifestările tradiționale creștinești;
- Să identifice calitățile unui bun creștin;
- Să recunoască preotul care slujește în biserică, dovedind față de acesta sentimente de respect și pietate;
- Să afle că în tradiția creștină biserică este lăcașul lui Dumnezeu pe pământ.
- Să recunoască în icoanele și în picturile din biserică pe Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu și al Fecioarei Maria;
- Să recunoască câteva minuni înfăptuite de Mântuitorul Iisus în trecerea lui pe pământ.
- Să știe că Iisus Hristos s-a jertfit pentru a lua asupra Lui păcatele lumii și pentru a dăruia acesteia mântuirea;
- Să execute corect semnul Sfintei Cruci;
- Să rețină că rugăciunea către Dumnezeu își purifică sufletul;
- Să participe afectiv la acțiunile și activitățile religioase, precum și la slujbele bisericești însoțiți de părinți, bunici, frați și surori, educatoare.
- Să identifice și să descrie evenimente religioase.

DURATA PARTENERIATULUI: SEPTEMBRIE 2021-IUNIE 2022

RESURSE

- Umane: copii, educatoare, preot, părinți, bunici, frați și surori.
- Materiale:
 - cărți religioase
 - manuale de religie ortodoxă
 - biblia pentru copii
 - reviste cu conținut religios
 - icoane și imagini cu sfinți, cu Maica Domnului și cu Domnul Nostru Iisus Hristos
 - alte materiale procurate de educatoare, preot și de către părinți

GRUP ȚINTĂ:

- preșcolarii de la GPP Sânmiclăuș, părinții

BIBLIOGRAFIE:

- Biblia creștin-ortodoxă
- Biblia pentru copii
- Cărți cu conținut religios

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE RELAȚIA DINTRE GRĂDINIȚĂ, FAMILIE ȘI COMUNITATE

PROF. ÎNV. PREȘ. MOLDOVAN ANA MARIA
GRĂDINIȚA CU P. P DR. I. RAȚIU, TURDA, JUD. CLUJ

„Omul sa născut liber și este pretutindeni în lanțuri.” – Jean Jacques Rousseau

Dezideratul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară.

În cadrul sistemului de învățământ trebuie să existe o atmosferă destinsă între agenții educaționali deoarece această atmosferă facilitează învățarea. Existența unor reguli comune, cunoscute și fixate împreună cu familia și copiii, ușurează mult efortul învățării. Există o rețea complexă de relații în cadrul unei școli, iar aceste relații au un potențial considerabil de influențare a educației copiilor, atât în sens pozitiv cât și în sens negativ.

Principalele relații sunt:

1. Relația dintre grădiniță și familie. Dezvoltarea acestui tip de relație, vine după sine și cu un avantaj printre care amintim: dezvoltarea abilităților de lideri ale părinților; conectarea familiei cu membrii școlii și ai comunității; oferirea de suport familiilor preșcolarelor. Menținând acest tip de parteneriat, părinții devin responsabili față de educația copiilor și îndeplinesc nevoile copiilor de a fi sprijiniți și aprobați.

Cadrele didactice trebuie să manifeste o relație de prietenie față de părinți, să-i informeze pe părinți cu privire la aspectele pozitive și negative ale copilului. Tot cadrele didactice trebuie să le ofere părinților suficiente informații despre nivelul de dezvoltare al copilului, despre activitățile care îi trezesc copilului cel mai mare interes. Conducerea grădiniței are și ea un rol foarte important, pentru că aceasta trebuie să creeze un climat educațional deschis, trebuie să-i încurajeze pe părinți să participe la activitățile desfășurate cu copiii și părinții. Părinților trebuie să li se creeze o impresie frumoasă despre grădiniță, un loc unde își aduc copiii cu drag, fără teama de a pune întrebări, oferindu-li-se răspunsuri de fiecare dată.

Părinții au și ei datoria de a le crea propriilor copii, o imagine frumoasă a grădiniței, un loc deosebit de draguț și relaxant, unde aceștia învață cele mai frumoase cântece și poezii și unde au cele mai frumoase jucării. În acest fel curiozitatea copiilor crește, iar dacă părinții au o atitudine pozitivă față de grădiniță, atunci sunt toate șansele ca preșcolarul să aibă încredere în educatoare și colegi.

Părinții preșcolarului trebuie să fie interesați de tot ce se întâmplă cu copilul la grădiniță, trebuie să știe orarul grădiniței, trebuie să știe ce îi place cel mai mult copilului să facă, trebuie să participe cu interes la activitățile desfășurate în grădinița cu familia. Părinții trebuie să fie deschiși, să ofere cadrului didactic toate informațiile despre copil, din punct de vedere al sănătății, al dezvoltării sau a dorinței acestuia.

În concluzie, relația dintre familie și grădiniță trebuie să fie o relație de prietenie, o relație de comunicare, ambele părți trebuie să prezinte interes pentru același fapt: preșcolarul.

Grădinița și familia trebuie să lucreze în echipă, trebuie să înțeleagă că acest lucru în echipă este favorabil evoluției preșcolarului. Ambele părți luptă pentru educarea preșcolarului, punctul comun în grădinița. Preșcolarul este mai presus de orice, el trebuie educat deoarece el reprezintă viitorul țării, țară în care trăim cu toții.

2. Relația dintre grădiniță și comunitate. Deține numeroase avantaje, printre care amintim: transmiterea de informații pozitive despre grădiniță către agenții instituționali, dar și a grădiniței înspre comunitate prin distribuirea unui mesaj care vine din mai multe surse și care exprimă specificul grădiniței respective în comunitatea locală.

Educatoarele, au rolul de a manifesta creativitate și imaginație în inițierea unor parteneriate, dinamism în organizarea și desfășurarea acestor parteneriate, dar și toleranță fiind responsabile de evaluarea acestui parteneriat.

Grădinița trebuie integrată în mediul comunității ca partener egal și consecvent în formarea viitorilor cetățeni. Educatoarea fiind responsabilă de crearea acestor legături cu comunitatea și păstrarea unei relații deschise cu comunitatea și societatea de care aparținem cu toții.

Exemple de astfel de parteneriate între grădiniță-comunitate ar fi cu jandarmeria, participare la Ziua Jandarmeriei, dar și cu poliția, participând la Ziua Poliției.

Astfel de parteneriate între grădiniță-familie-comunitate sunt foarte importante, creându-se strânse legături între toți participanții.

Bibliografie:

1. Băran- Pescaru, A.,, „Parteneriat în educație”, București, Editura Aramis Print, 2004.
2. Popescu, M.,, „Implicarea comunității în procesul de educație”, Centrul Educația 2000+, Corint, București, 2000.

FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

PROF. MOLDOVAN CRISTINA ZENOVIA ȘC. GIMN. "MIRON NEAGU" SIGHIȘOARA

Fiecare țară are un sistem de învățământ diferit, dar elevii se adaptează de fiecare dată când se transferă.

Canada

Canada are două limbi oficiale: engleză și franceză, dar engleza este vorbită mai mult în mai multe provincii. Cetățenii străini au posibilitatea de a studia atât în engleză, cât și în franceză.

Educatie prescolara

În Canada, învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu. Învățământul preșcolar se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare), s-au constituit și grupuri de părinți, organisme de voluntariat și private.

Anul universitar începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului.

Educația școlară

Spre deosebire de multe țări dezvoltate, Canada nu are un singur organism guvernamental care să gestioneze educația. Sistemele de învățământ din fiecare provincie a țării sunt, de asemenea, diferite și controlate de acestea în mod independent. Fiecare astfel de sistem de învățământ reflectă religia, istoria și cultura provinciei respective.

Educatie profesionala

Există aproximativ 170 de colegii publice și private în Canada. Acestea sunt împărțite în publice (colegii comunitare), tehnice (institute tehnice). Quebec-ul francofon are propriul sistem de colegii de învățământ general și profesional (CEGEPs).

Germania

Educatie prescolara

În Germania, copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe (Grădiniță). Unele dintre aceste instituții sunt situate în școli (grădinița). Există și o rețea de grădinițe private.

Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este de obicei opțională. O excepție în majoritatea statelor este educația copiilor de vârsta corespunzătoare, care sunt în urmă în dezvoltare.

Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Mărimea acestor investiții depinde de veniturile familiilor, de numărul de copii sau de numărul de membri ai familiei.

Educația școlară

Fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani.

Sistemul școlar este format din două etape:

Școală primară. Formarea durează de la 4 la 6 ani. Programul educațional la această etapă de învățământ este același pentru toate instituțiile de învățământ ale țării.

Școlile secundare din Germania diferă ca tip. Curricula și domeniile lor de educație diferă semnificativ. Adică un elev aflat deja la liceu alege în ce direcție și nivel de specialist vrea să devină.

Învățământul secundar în Germania se oferă în gimnazii, școli reale, școli de bază, profesionale și unificate.

Japonia

Educatie prescolara

În Japonia, se acordă o mare atenție educației preșcolare. În mod tradițional, începe în familie. În grădinițe, micii japonezi sunt adunați în grupuri („khan”) și li se alocă propriul „loc de muncă”. Astfel, încă din copilărie, ei învață să lucreze în echipă.

Există un anumit sistem de formare a acestor grupuri (au număr de până la 8 persoane). Grupurile se formează sub influența faptului că fiecare elev al grupului trebuie să completeze întregul grup.

Educația școlară

Educația școlară în Japonia durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă.

Până la 45 de copii pot studia la cursurile de japoneză. Anul universitar în Japonia este lung - 240 de zile. Începe la 1 aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se imparte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie. Potrivit Ministerului japonez al Educației, Științei și Culturii, școala secundară superioară folosește sistemul de evaluare universitar: fiecare student trebuie să obțină cel puțin 80 de credite pentru a primi un certificat de absolvire a unui liceu complet de 12 ani (Kotogakko).

Educație profesională

Învățământul profesional în Japonia se adresează celor care doresc să primească o educație înalt tehnică. Durata studiului nu este mai mare de 3 ani. Colegiile japoneze pot fi echivalate ca statut cu instituțiile noastre de învățământ secundar specializat. Ele sunt împărțite în:

- Junior,
- tehnologic,
- colegii de pregătire specială.

ABORDAREA INTEGRATĂ LA VÂRSTE MICI

PROF. MOLDOVAN IONELA
COLEGIUL TEHNOLOGIC SPIRU HARET, PIATRA NEAMȚ

Progresul uimitor al civilizației contemporane, explozia informațională, se resimt și în învățământul preșcolar românesc, acesta cunoscând, în ultimul deceniu, o continuă transformare și dezvoltare sub aspectul conținutului, metodologiei și strategiei didactice. Astfel au apărut noi concepte de o deosebită importanță în activitatea cadrelor didactice: „educația timpurie”, „educația centrată pe copil”, „învățarea prin descoperire”, „inteligenta emoțională”, „parteneriat educațional”.

Tipuri de activități integrate

I. Activitate didactică de sine stătătoare, având conținuturi integrate, care articulează armonios conținuturi referitoare la două sau mai multe domenii experiențiale. Durata unei astfel de activități va fi aceea a unei activități didactice din grădiniță, conform vârstei copiilor.

II. Activitate integrată care include mai multe secvențe didactice – situații de învățare ale căror conținuturi (ale două sau ale mai multor domenii experiențiale sau categorii de activitate) se articulează în jurul unui nucleu de integrare curri-cu-lară. O astfel de activitate didactică integrată se va desfășura pe parcursul duratei de timp dedicate activităților comune.

III. Program de activitate integrată având conținuturi articulate în jurul unui nucleu de integrare curriculară, care cuprinde o parte sau toate activitățile comune ale zilei și o parte sau toate activitățile alese.

Avantajele activităților integrate în grădiniță

- cunoștințele devin mai profunde și solide;
- se pot identifica mai ușor relațiile dintre idei și concepte;
- se pot face corelații între temele abordate în grădiniță și cele din afara ei;
- preșcolarii parcurg teme care-i interesează și le pot studia mai mult timp;
- se încurajează comunicarea;
- se rezolvă sarcini prin cooperare;
- se formează sentimentul de apartenență la grup;
- devin mai responsabili în procesul învățării.
- se stimulează interesul pentru abordarea unor noi conținuturi și metode;
- educatoarea își organizează mai bine planificarea;
- se poate utiliza o varietate de activități pentru a prezenta tema în profunzime;
- se încurajează copiii să producă idei originale pentru activități.
- finalitățile activității integrate sunt selectate din listele de obiective cadru și de referință ale domeniilor experiențiale, iar obiectivele operaționale vor constitui un set unitar și restrâns de 4-5 obiective, cu referire directă la experiențele de învățare vizate.

- conținuturile abordate sunt selectate și abordate în strânsă relație cu nucleul de integrare curriculară.

Sugestii practice

• Ar fi indicat să oferim copiilor un laitmotiv, un „nume” sau un generic al activității integrate, astfel încât să întărim motivația pentru derularea lor. Ele sunt neapărat necesare în realizarea unui proiect tematic.

- Alcătuiți o hartă conceptuală simplă împreună cu copiii; aduceți-o și la cunoștința părinților.

• Nu uitați să creați o legătură logică între diferitele momente ale zilei, astfel încât să decurgă unul din celălalt.

• Schițați un proiect al activității integrate pe domenii experiențiale; în felul acesta vă veți clarifica multe aspecte care privesc transcederea dintre granițele disciplinare, atât în planul obiectivelor, al sarcinilor de lucru, dar și al conținuturilor.

• Aveți grijă ca metodele și mijloacele didactice alese să ajute demersului didactic, să-l eficientizeze și nu să-l complice inutil, îngreunându-l.

• În conceperea proiectului de activitate integrată, stabiliți un domeniu principal, în jurul căruia sau pe lângă care să abordați și alte domenii într-un tot unitar.

• În activitățile integrate accentul va cădea pe acțiunile de grup și nu pe cele frontale, în care o idee transcende granițele diferitelor discipline și organizează cunoașterea în funcție de noua perspectivă, respectând tema de interes.

• Încurajați copiii să se manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicții, să-și asume roluri și responsabilități.

• Important este să depășiți granițele, să ieșiți din tipare, să aveți curaj, dar mai ales să vă iubiți profesia. Peste toate acestea, ca o condiție primordială, să iubiți copiii!

Sunt activitățile integrate o necesitate?

Da. Ele aduc un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază.

Activitatea integrată se dovedește de a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

BIBLIOGRAFIE:

- MECT, *Ghid de bune practici pentru educația timpurie a copiilor între 3-6 / 7 ani*, București, 2008
- MECT, PRET – *Noi repere ale educației timpurii în grădiniță* – modulul 3, București, 2008
- Adina Glava, *Educația timpurie – ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar*, Paralela 45, 2009
- Viorica-Livia Pop, *Strategii didactice în perspectivă transdisciplinară*, București, 2011
- MECS, *Raport de cercetare ICOS*, București, 2012

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

**PROF. ÎNV. PREȘC.: MOLDOVAN IULIA MARIA
G. P. P. SÂNMICLĂUȘ, COM. ȘONA, JUD. ALBA**

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori)

Noua tehnologie digitală și evoluția globală a lumii contemporane au produs un val de schimbări asupra sistemului de învățământ românesc, schimbări care au impus o resetare a acestuia. Astfel, ceea ce până nu demult era bun și benefic pentru educația copiilor a ajuns în zilele noastre să fie insuficient. Copiii de toate vârstele sunt asaltați de tehnologie și ajung să petreacă tot mai mult timp folosindu-se de aceasta (PC, telefoane, tablete, jocuri. . .).

Acest lucru poate avea efecte negative asupra dezvoltării lui armonioase motiv pentru care, s-a căutat, mai ales în mediul educațional, să se găsească o cale prin care tehnologia să aducă efecte pozitive și benefice asupra dezvoltării copilului. Utilizarea tehnologiei de către copii poate fi benefică atâta timp cât acesta este folosită în scopuri educative iar timpul de utilizare să fie cât mai scurt. În ultimii ani, copii de la cea mai fragedă vârstă ajung să își petreacă o mare parte a zilei fie în fața ecranelor, fie a monitoarelor, în casă, departe de natură, departe de viața reală și de semeni.

Pentru a combate acest fapt, este necesar să scoatem copilul din zona lui de confort și să îl plasăm în mijlocul naturii, unde putem desfășura o diversitate de activități. În acest sens, ne putem inspira din activitățile G. R. L. I. sau Grădina de relaxare, liniște și învățare.

Grădina de relaxare, liniște și învățare este un „concept democratic, în care ideea de libertate a alegerii locului, spațiului de joacă și învățare este prioritară”. G. R. L. I. este locul unde copiii sunt încurajați să experimenteze, să observe, să descopere și să investigheze. Grădina devine astfel mediul în care copilul se descoperă pe sine, își explorează simțurile, conștientizează schimbările emoționale.

Grădina de relaxare, liniște și învățare este asemănată cu o casă, alcătuită din patru camere, adică este împărțită în patru zone:

1. Zona de liniște, care reprezintă cea mai atractivă zonă, cea mai eficientă pentru rezolvarea problemelor emoționale și comportamentale. Aici copilul va ajunge să conștientizeze propriile nevoi prin înțelegerea și respectarea regulilor pe care urmează să și le însușească treptat.

2. Zona de relaxare, este zona în care copilul este stimulat prin jocuri de rol, știință distractivă, bibliotecă, artă. . . Aici se dezvoltă învățarea prin descoperire, prin propria experiență, mai bine zis, se permite experimentarea învățării active într-un cadru natural.

3. Zona de învățare, este spațiul ce descoperă informații noi, se transmit curiozități, elevii fiind integrați și motivați să se implice, să împărtășească evenimente din viața lor.

4. Zona Pereții ne surprind, este zona dedicată artei, aici fiind descoperită munca copiilor, fiecare lucrare având o poveste a sa. Această zonă devine una importantă pentru fiecare copil, peretii ne surprind astfel cu zeci de povești, creații și lucrări .

Grădina de relaxare, liniște și învățare are așadar o serie de efecte benefice asupra dezvoltării armonioase a copilului, deoarece:

- ✓ Oferă posibilitatea contactului direct cu natura;
- ✓ Reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare;
- ✓ Facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți;
- ✓ Contribuie la dezvoltarea spiritului de echipă;
- ✓ Eferă numeroase beneficii fizice, emoționale și mentale;
- ✓ Răspunde nevoilor de bază ale copilului: nevoia de a fi respectat, de a fi responsabil, de a fi activ, nevoia de a se simți în siguranță și de a fi inclus social.

Proiectul G. R. L. I. a început în anul 2019, fiind conceput și realizat de șapte grădinițe din Craiova, iar în prezent este generalizat la nivel național de către MEN în toate unitățile preșcolare din țară.

JOCURI DE IMPROVIZAȚIE MUZICALĂ ÎN ACTIVITĂȚILE CU PREȘCOLARII

**PROF. MOLDOVAN MARIANA
GRĂD. CU P. P., „CĂSUȚA FERMECATĂ” GHERLA, JUD. CLUJ**

Educația muzicală este o componentă de bază a educației estetice și creative. Ea contribuie la formarea unei personalități armonioase, creative și sensibile, capabile să comunice cu semenii. În activitățile de educație muzicală din grădiniță se acordă foarte mare atenție interpretării vocale a cântecelor; se întâmplă astfel datorită lipsei de instrumente muzicale care sunt procurate, de regulă, doar prin efortul personal al cadrului didactic, dar și datorită faptului că tehnica actuală a înlocuit utilizarea lor prin intermediul calculatorului și internetului.

Copiii se implică într-o joacă muzicală ghidată de educatoare și învață să se bucure de sunete care sunt emise de o tamburină, un clinchet de clopoțel, de un negativ al unui cântecel sau din instrumente pe care educatoarea sau ei înșiși le creează, improvizează. Aceste instrumente de percuție sunt confecționate din materiale la liberă alegere sau reciclate (cutii, sticle, bețe, semințe, bile, pietricele, nisip și altele) în funcție de creativitatea copiilor și a celei care îi îndrumă sau pot fi achiziționate din magazin. Ele se folosesc pentru a crea și recrea, pentru a reda și reproduce diferite ritmuri.

Grădinița dezvoltă copilul din mai multe perspective, astfel că muzica vine în sprijinul activităților instructiv-educative prin multitudinea de metode și mijloace pe care le propune, contribuind la dezvoltarea inteligenței verbale și ritmice, auditive și kinestezice, ritmice și raționale.

Improvizația muzicală presupune eliberarea muzicii din noi înșine în mod spontan. Tocmai de aceea este utilă folosirea acestor metode pentru că oferă oportunitatea de a le folosi în orice loc și moment. Copiii sau adulții care vor să încerce acest tip de educație ascultă o melodie și exprimă ceea ce simt prin mișcare, conectând astfel muzica de mișcări, corp și minte. Metoda ne ajută astfel să avem imaginație, hrănește creativitatea, coordonarea, flexibilitatea și concentrația, dar ne facilitează și înțelegerea muzicii și a conceptelor din spatele ei. Se pot introduce cântece specifice temei zilei, săptămânii, dar și cântece din folclor, din folclorul copiilor create de educatoare sau chiar de preșcolari talentați.

Improvizația muzicală pune copilul în situația plăcută de a-și etala latura creatoare și artistică prin mișcări diferite pentru redarea ritmului și a stărilor emoționale pe care le generează. De asemenea, activitățile din această categorie se organizează în grup și favorizează schimburile sociale, cooperarea, capacitatea de adaptare, imitare și integrare. Această metodă pune accentul pe legătura esențială dintre mișcarea corporală și muzicalitate. (Anne-Claire Rey-Bellet, profesor de ritmică la Institut Jaques-Dalcroze Geneva).

Prin natura sa, improvizația este comparabilă cu jocul. După cum afirmă și C. Rîpa (pg. 5), „orice zestre muzicală intră într-o egalitate totală, iar educația muzicală este orizontul liber să valorifice imaginația și creativitatea copilului și adolescentului pe psihologia vremii sale. În același timp, acest proces al evoluției

implică total și jocul, întucât se știe că jocul a fost dintotdeauna un mobil al producerii artei, având în același timp un efect benefic pentru psihologia umană. ”

Un plus care se acordă improvizație derivă din faptul că este necesară în programele de educație a copiilor cu cerințe educaționale speciale, pentru copiii cu probleme de învățare sau dificultăți de adaptare în grup.

Preșcolarul mic, și nu numai el, se mișcă încontinuu. Muzica îi satisface această nevoie permanentă de mișcare. Pentru copii, muzica și mișcarea corporală sunt două dimensiuni inseparabile, în cea mai firească și necesară relaționare. El asociază versurilor mișcări într-un mod natural și firesc. Copiii vor explora înainte de toate corpul lor, relația cu ceilalți, spațiul, sunetele, instrumentele, muzica, ritmul, melodia, armonia, timbrul sau forma, elemente muzicale de bază, combinând elemente precum cântecul, dansul, poezia și folosirea instrumentelor de percuție (clopoței, triangluri, clave, tamburine, castaniete etc).

Prezentarea jocurilor muzicale pe bază de improvizație va respecta următoarea structură: obiectivul fundamental, instrumente și / sau materiale necesare, durata, modul de desfășurare.

Dintre jocurile care se pot desfășura cu preșcolarii putem exemplifica câteva în cele ce urmează:

„ Salata de fructe muzicale ”

Scop: sistematizarea și aplicarea în practica muzicală a cunoștințelor referitoare la duratele sunetelor.

Instrumente și materiale necesare: tobă mică, bețe, tamburină, maracas, xilofon și alte instrumente de percuție, jetoane ilustrând fructe.

Durata: 10-15 minute.

Mod de desfășurare:

Copiii sunt așezați în semicerc. Educatoarea propune ca formulele ritmice ce se pot cânta pe 1 timp să fie asociate cu denumiri de fructe astfel:

✚ la prima pronunțare copiii vor marca cu bătăi din palme fiecare timp.

✚ După ce copiii stăpânesc destul de bine acest procedeu se trece la marcarea prin bătăi din palme a formulelor ritmice asociate cu denumirile fructelor.

✚ În etapa următoare se va exersa folosindu-se instrumentele muzicale. În acest mod, copiii deduc faptul că unele instrumente muzicale sunt mai potrivite pentru a reda durata de pătrime (măr), iar altele pe cea de șaisprezecime (căp-șu-ni-că). Copiii extrag ideea conform căreia sunete cu durate mai mari sunt cântate cu instrumente mai sonore (tamburină, tobă), iar cele cu o durată mai mică de instrumente mai puțin sonore, dar mai ușor de mânuit (maracas, bețe, xilofon).

După ce copiii și-au clarificat și și-au însușit formulele ritmice vor fi împărțiți în echipe de 4-5 copii. Educatoarea sarcina de lucru și criteriile de evaluare a produselor artistice obținute în funcție de: varietatea jetoanelor cu fructe alese, de complexitatea salatei de fructe, cooperarea între membrii echipei, respectarea regulilor stabilite). Fiecare echipă se îndreaptă spre un loc în care să poată să desfășoare jocul, adică să creeze propria salată de fructe. Se pot așeza pe covor sau la măsuțe. Fiecare își alege 1 – 2 jetoane și intuiește

care instrument se potrivește pentru a marca durata și ritmul (în funcție de numărul de silabe, cuvinte cu 1-2 silabe pretind folosirea instrumentelor mai agile, pentru cele cu 3-4 silabe copiii aleg instrumente sonore).

Înainte de a prezenta rețeta fiecare echipă își pregătește „rețeta”, exersând adăugarea fiecărui „ingredient”.

Salata de fructe poate fi servită celorlalți când e bine pregătită.

Se evaluează fiecare *salată* în parte conform criteriilor enunțate inițial.

„ *La spectacol*”

Scop: intuirea mesajului muzical și redarea prin mișcări, imagini, pe o melodie dată.

Durata: 10-15 minute.

Mod de desfășurare:

Grupa se împarte în trei echipe: prima echipă inventează și cântă o melodie, a doua echipă redă muzica prin mimică, iar a treia echipă realizează un desen. Acest joc se poate folosi și în cadrul audițiilor muzicale.

Împletirea acestor metode cu jocurile ritmice din folclorul copiilor, nu poate duce decât la realizarea, într-un mod plăcut dar și educativ a obiectivelor urmărite în educația muzicală: însușirea deprinderilor specifice de cânt (ținuta corporală, respirație, emisie, dicție) și a elementelor de limbaj muzical (ritm, melodie, nuanțe). În toate cântecele învățate, trebuie respectate două condiții: emisie clară și intonație exactă. Astfel, pentru corecția unor defecte de pronunție, pot fi utilizate jocuri de imitare a glasului animalelor, al instrumentelor, a fenomenelor ale naturii sau versuri scandate.

Muzica educă vocea și auzul, oferă prilej de mișcare, iar improvizația reunește toate aceste elementele oferind libertate de creație și exprimare artistică celui care o practică.

Bibliografie:

Popa, C. (coordonator), Muntean, L. - Articol „*Improvizația în activitățile de educație muzicală la preșcolarii*”, în „*Repere psihopedagogice și metodice actuale în curriculum preșcolar*”, 2014, Editura Didactică și Pedagogică, București, pg. 211, 212;

Rîpa, C., (2010), *O nouă viziune a educației muzicale*, Tehnologii informatice și de comunicație în domeniul muzical, 1 / 2010, Editura MediaMusica a Academiei de Muzică „Gheorghe Dima”, Cluj-Napoca”, pg. 5;

- <https://www1.agerpres.ro/ots/2015/10/13/ritm-muzica-miscare-ateliere-de-initiere-si-improvizatie-muzicala-pentru-copii-11-24-12>

- <https://roatamare.com/2015/08/21/metodele-de-educatie-muzicala-dalcroze-orff-in-romania/>

- <http://www.asociatia-profesorilor.ro/valorificarea-educatiei-muzicale-in-dezvoltarea-personalitatii-si-a-creativitatii-elevilor-prin-joc-muzical-si-improvizatii-muzicale.html>

ROLUL JOCURILOR MUZICALE ÎN DEZVOLTAREA SIMȚULUI RITMULUI ALE PREȘCOLARILOR

MOLDVĂN ERIKA, GRĂDINIȚA CU P. P. „CSILLAGVÁR”,
ODORHEIU SECUIESC, HARGHITA

Am ales această temă lucrării mele, fiindcă mereu am iubit mișcarea ritmică, muzica și cântecul. De-a lungul activității pedagogice în grădiniță am încercat să transmit această iubire și copiilor din grupa mea.

Sarcina principală a educației muzicale este dezvoltarea simțului ritmului al preșcolarilor și indică educatoarelor o sarcină importantă, fiindcă până la vârsta de 6-7 ani formarea simțului ritmului al preșcolarilor se încheie, după această vârstă în lipsa acestuia nu se realizează progrese vizibile chiar dacă se depune efort deosebit. Nedezvoltarea simțului ritmului are repercusiuni asupra întregii personalități a copilului, asupra dezvoltării ulterioare, are urmări negative în dezvoltarea mișcării, în însușirea scrisului, în dezvoltarea capacității de a concentra, de a se adapta, de a colabora cu ceilalți.

Scriind lucrarea am avut scopul de a accentua importanța educației muzicale în grădiniță.

Lucrarea are trei capitole. În primul capitol prezint jocurile muzicale conform literaturii de specialitate. În capitolul doi este dezbătută noțiunea de ritm și deprinderea ritmică. În a treia parte am prezentat desfășurarea cercetării științifice, evaluarea și concluziile cercetării.

Cu această cercetare am reușit să validez ipotezele, după care cu activități de educație muzicală profesională sistematică se pot obține rezultate foarte bune în dezvoltarea simțului ritmului și a deprinderilor muzicale ale preșcolarilor.

În munca de cercetare am utilizat observarea în două trepte, am constituit un grup de experiență și două de control, în fiecare am efectuat o evaluare inițială privind simțul ritmului al copiilor, apoi am desfășurat activități de educație muzicală, prin care am urmărit dezvoltarea și exersarea unor deprinderi prin jocuri muzicale la grupul de experiență timp de 16 săptămâni. După intervenție am efectuat evaluarea finală. Datele astfel culese le-am prelucrat cu metode statistice și am efectuat analizele, am extras concluziile.

Am ajuns la concluzia, că presupunerile sunt corecte, activitățile de dezvoltare a deprinderilor prin jocurile muzicale exercită o influență benefică asupra capacităților muzicale ale copiilor.

„Jocurile muzicale au un aport important în dezvoltarea simțului ritmic și cel melodic al copiilor. Ritmul se dezvoltă prin bătăi din palme sau mers asociat cu bătăi din palme, a unor instrumente muzicale iar simțul melodic cu ajutorul cântecelor sau jocurilor muzicale care conțin diferențe mari de sunete.”
(Nikoleta Stan)

Bibliografie:

- Nicoleta Stan: Educația muzicală în grădiniță
Edict Revista Educației / ISSN: 1582-909X
<https://edict.ro/educatia-muzicala-in-gradinita/>

PROIECT DETECTIVII ECO

MOLEA VIORICA ANA

Dezvoltarea durabilă este un subiect dezbătut în multe sfere de activitate din majoritatea țărilor de pe glob, de aceea conștientizarea necesității dezvoltării economice și sociale, a protecției și îmbunătățirii stării mediului este potrivit a se face de la vârsta preșcolară.

Ca profesor de gimnaziu, sunt în poziția ideală pentru a educa generația următoare privind problemele de mediu și a încuraja tinerii să ia măsuri „ecologice” în viața lor.

Acestea m-au determinat să inițiez, cu o parte din elevii mei, un proiect interdisciplinar cu titlul, ales de ei, Detectivii ECO, în care am atins câteva din domenii, cum ar fi:

1. Combustibili fosili
2. Încălzirea globală
3. Aparatură electrocasnică
4. Energie furnizată de centrale electrice
5. Agricultură
6. Transportul rutier
7. Energie regenerabilă
8. Efectele despăduririi

Domeniile au fost cercetate prin prisma temelor de sustenabilitate: Locuințe / clădiri; Producție / consum; Conservarea naturii; Relocare / turism; Alimentație.

Cele opt grupe de copii au realizat prezentări căutând avantaje și dezavantaje; precum și soluții de îmbunătățire sau chiar înlăturare a risipei de energie.

Temele proiectelor și-au îndreptat țintele către exemple concrete la nivel local, inspirând elevii să colecteze idei de provocări ecologice pe care ei să le poată aplica la școală sau acasă, găsind astfel resurse utile în ceea ce privește sustenabilitatea. Fiecare prezentare pe lângă documentarea propriu-zisă a îmbinat ideile menționate mai sus cu probleme de fizică și calcule matematice care au întărit soluția găsită pentru risipa energetică.

Iată câteva exemple de activități care s-au desprins din cercetarea elevilor:

- au explorat eficiența energetică a casei lor prin diversele măsuri ce pot fi luate pentru a economisi energia și a reduce emisiile.
- au oferit idei privind modul prin care se poate reduce consumul zilnic și au realizat un top al sfaturilor ce pot fi urmate și de alții.
- conceptul de economie a fost redat de modul în care produsele pot fi reutilizate și reciclate.

- dintr-un Google Forms, pe care grupa ce a avut ca temă Transportul rutier, l-a dat colegilor, s-a constatat că mulți elevi vin cu mașina la școală. Soluțiile oferite pentru reducerea deplasărilor cu autoturismul au fost: mersul pe jos, cu bicicleta, să împartă autovehiculul cu alți colegi.

Prima etapă a proiectului s-a concretizat cu un afiș și un articol pentru blogul școlii din care aș dori să atașez câteva idei: „În prima etapă, am format opt echipe, fiecare cu o temă distinctă, apoi am început cercetarea „în lung și-n lat”, pe net, pe la părinți și cunoștințe.

.....
.....
Am aflat o mulțime de lucruri noi, dar ne-am și distrat mai ales când am găsit nume pentru fiecare echipă. dar despre asta vă spunem într-o postare viitoare. ”

Tema proiectului a fost cuprinzătoare de aceea activitățile vor continua și în anul școlar viitor, când vom trece de la etapa de cercetare la etapa de aplicare în practică a concluziilor desprinse și a soluțiilor găsite, deoarece acestea privesc orașul nostru și locuitorii lui.

ȘCOALA, FAMILIA ȘI COMUNITATEA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIE

**PROF. MONICA-GABRIELA NASTE
COLEGIUL ECONOMIC "PARTENIE COSMA", ORADEA**

Procesul de construire a unei educații în și pentru democrație e complex și trebuie să angajeze nu numai grupul de educatori din sistemul național de învățământ, ci și părinții, instituțiile culturale, mijloacele de comunicare în masă, adică societatea în ansamblul său. Scopul final al educației îl constituie dezvoltarea copilului pentru a se putea manifesta ca subiect social activ. Acest lucru este posibil doar dacă familia în care trăiește și se formează copilul, școala la care învață și comunitatea, prin acțiunile sale, îl fac să se simtă protejat și să-și dezvolte personalitatea.

În condițiile în care societatea românească se confruntă cu o serie de probleme greu rezolvabile (venituri insuficiente, somaj, delincvență, droguri, trafic de persoane etc.), familia a devenit tot mai fragilă și vulnerabilă. Prin urmare, școlii îi revine tot mai mult rolul de a întări educația copiilor și tinerilor, de a susține familia și implicit de a contribui la îmbunătățirea climatului social al comunității. Ca principal factor de cultură și civilizație, școala își centrează învățarea pe elev, care devine subiect activ al propriei deveniri. Teoretic, fiecare copil trebuie să aibă șanse egale la educație.

Considerând școala ca principalul loc de socializare a copilului, integrarea școlară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a copiilor prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și calități favorabile acestui proces. În acest sens cadrele didactice sunt cele care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie. Deseori ne punem întrebarea cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice a cărei bogăție este dimensiunea ei interculturală. Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități. În ideea de a obișnui copiii să trăiască în relație cu cei din jur, să-și dezvolte stări afective pozitive, să manifeste interes, să-și formeze atitudini, să-și completeze aria de preocupare, miam propus să largesc sfera noastră de activități prin proiecte educaționale desfășurate la nivelul comunității locale, cât și prin implicarea în proiecte pe plan național și internațional.

Proiectul este un complex de activități specifice noi, programate în conformitate cu un plan de activități, în scopul realizării unor obiective, într-un interval de timp definit, cu ajutorul unor resurse umane, tehnice și financiare, identificate ca atare la momentul elaborării propunerii de proiect.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune, unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative, subordonate actului educativ propriu-zis care vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor, asigurându-le acestora realizarea autonomiei personale, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei. Proiectul de parteneriat, formă modernă și complexă de învățare-evaluare, se bazează pe toate formele de organizare a activităților - individual, pe perechi, pe grupe, frontal - grupele participante devenind o comunitate de învățare, în care fiecare contribuie atât la propria formare, cât și la procesul de învățare colectiv.

În rezolvarea multiplerelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice.

Au fost identificate două dimensiuni principale ale implicării părinților în activitatea școlară a copiilor: dimensiunea relației părinte-copil, vizând controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutorul acordat de părinți în rezolvarea temelor și, în general, în îndeplinirea sarcinilor și suportul, respectiv susținerea morală și materială a activității școlare a copilului; dimensiunea relației familie-școală - care se referă, în principal, la alegerea filierei și unității școlare și la contactele directe ale părinților cu

reprezentanții instituției școlare, cadre didactice și administratori. Aceste contacte pot îmbrăca forma unor întâlniri colective desfășurate în cadrul formal al negocierilor dintre administrația școlară și asociațiilor părinților, al reuniunilor de informare a părinților cu privire la conținuturile și metodele școlare, orarelor, exigențelor cadrelor didactice sau în cadrul informal al unor excursii, vizite, ieșiri ale elevilor la diferite activități sportive serbări, aniversări etc. Ele îmbracă, însă, și forma unor întâlniri interindividuale, în cadrul formal al unor întâlniri programate la inițiativa cadrului didactic sau a părintelui ori în cadrul informal al întâlnirilor, mai mult sau mai puțin întâmplătoare, la ieșirea din școală sau în diferite spații publice, al telefoanelor și scrisorilor, al vizitelor la domiciliul elevilor. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății, pe care le identifică, le implică și le folosește active. Identificând și valorizând dimensiunea personală a individului, realizăm însă nevoia valorizării și aprecierii familiei ca mediu primordial și afectiv necesar formării individuale. Dacă familia este mediul de dezvoltare primelor vârste ale copilului, vârste pe care cercetările le dovedesc fundamentale dezvoltării personalității, devine clar că aceasta trebuie sprijinită, și nu înlocuită în educația tinerei generații. Și pe parcursul vârstelor școlare, familia rămâne mediul afectiv cel mai viabil de securitate și stimulare. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalți copii din clasă fiind consultată cu privire la activitățile educative extracurriculare și cu privire la activitățile opționale pe care doresc să le desfășoare copiii. Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. În familie se conturează caractere. Îmbinarea eforturilor educative din familie și din școală este nu numai recomandabilă ci și obligatorie, pentru că de multe ori pe măsură ce copiii evoluează, părinții au de înfruntat alte și alte probleme care se ivesc la o altă categorie de vârstă și care se repetă la generațiile următoare. Atunci când elevii, părinții, comunitatea devin și se considera parteneri în educație, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcționa ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esențială în organizarea și desfășurarea activității în școală și în clasele de elevi. Dacă școala și familia se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Benefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaștere reciprocă și depășirea stereotipurilor și continuând cu identificarea intereselor comune în beneficiul copiilor. Școala este factorul decisiv care contribuie pentru formarea unui om apt să participe la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Menirea școlii este nu numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

CUM NE RAPORTĂM LA COPIII CU TSI?

PROF. LOGOPED, MORAR IOANA OCTAVIA, CJRAE CLUJ

Am întâlnit, desigur, cu toții elevi care în ciuda efortului constant și susținut de a reține literele, de a citi cuvinte, propoziții și texte într-un ritm considerat ca fiind firesc vârstei cronologice, de a avea o bună comprehensiune a pasajului parcurs, de a scrie lizibil și corect au mereu performanțe scăzute, mult sub așteptări. Aceștia trăiesc o adevărată dramă, atât la școală, dar și acasă, deoarece prin fiecare încercare de a învăța își dovedesc iar că sunt diferiți și incapabili. Exercițiile obositoare se prelungesc până seara târziu, înregistrează insucces după insucces, devin demotivați, refuză să mai citească sau să scrie, iar stima lor de sine este foarte scăzută. Părinții acestor copii devin foarte îngrijorați, uneori își pierd răbdarea cu cei mici, îi ceartă, apoi au remușcări, devin dejnădăduiți.

Aproximativ 4% din populația școlară din Statele Unite prezintă o afectare a calității citirii din punct de vedere a acurateții, fluenței sau înțelegerii, afecțiunea fiind mai des întâlnită la băieți, 60-80%. Conform datelor statistice la nivel mondial, se constată că din numărul total de copii, un procent de 7-10% prezintă tulburări specifice de învățare, iar procentul cazurilor grave este de 3-5%. Din categoria tulburări specifice de învățare (TSI) fac parte dislexia, disgrafia și discalculia. Voi explica mai jos primii doi termeni.

Dislexia este o tulburare specifică a abilităților de citire (în privința corectitudinii, fluenței, comprehensiunii), care nu sunt dezvoltate la nivelul așteptat prin raportare la nivelul de dezvoltare intelectuală, nivelul de școlarizare și vârsta persoanei. Disgrafia este o tulburare de scriere (scriere urâtă, cu greșeli, greșeli de ortografie) și cuprinde toate formele de perturbări ale procesului tipic de achiziție a exprimării în scris (erori la nivelul literelor, erori sintactice și erori de punctuație, organizarea grafică a paragrafelor). Cele două tulburări pot fi diagnosticate începând cu clasa a II-a, după ce elevul a parcurs toate literele.

Conform ordinului nr. 3124 privind aprobarea metodologiei pentru asigurarea suportului necesar elevilor cu tulburări de învățare, publicat în M. O. 117 / 2017 dislexia și disgrafia nu reprezintă o consecință a lipsei oportunităților de învățare, a lipsei motivației pentru învățare, unei dizabilități intelectuale, a unui intelect liminar, deficit senzorial (de exemplu, auditiv, vizual, motor), a tulburărilor afective și emoționale de natură psihiatrică, a altor tulburări de (neuro) dezvoltare (de exemplu, TSA - tulburări de spectru autist, ADHD tulburarea de deficit de atenție și hiperactivitate) și nu este cauzată de nicio formă de traumă cerebrală sau maladie de achiziție.

Care este rolul cadrelor didactice și al școlii în privința acestor copii? În primul rând acela de a ne informa despre ceea ce înseamnă dislexo-disgrafie, pentru a înțelege faptul că este o tulburare de procesare a informației scrise, o consecință a dezvoltării și funcționării diferite a sistemului nervos central, că acești copii au o inteligență normală, dar un mod diferit de a gândi și de a învăța.

De asemenea, putem încuraja și dezvolta abilitățile pe care elevii diagnosticați cu dislexie și / sau disgrafie le au la un nivel bun sau chiar foarte bun: imaginație bogată, intuiție, capacitate bună de a rezolva probleme, de a realiza conexiuni neașteptate, bună capacitate de comprehensiune globală, gândire spațio-vizuală etc.

Modul în care ne raportăm la acești copii trebuie să țină seama de nivelul de școlarizare. De exemplu, la grădiniță educatoarele au rolul de a preveni tulburările specifice de învățare, de a ține legătura cu logopedul, de a cunoaște prerechizitele necesare însușirii actului lexico-grafic și de a demara activități didactice în vederea dezvoltării lor, de a informa părinții despre eventualele rămânări în urmă și despre importanța intervenției timpurii.

Învățătoarele și profesorii trebuie să fie flexibili atât în predare, cât și în evaluare, să țină seama că acestor copii le este greu să se concentreze să scrie și să fie atenți la explicații în același timp, de aceea pot oferi informațiile gata scrise, să nu le ceară acestora să citească în fața clasei, să le dea timp suplimentar pentru rezolvarea sarcinilor scrise, să îi evalueze când este posibil oral, să observe dacă dau semne de oboseală, să nu îi grăbească, să exprime cerințe scurte și să verifice dacă au înțeles, să fie empatici.

Folosirea hărților conceptuale, a schemelor și a materialului didactic divers și atractiv, a unor procedee multisenzoriale îi ajută să rețină mai ușor ceea ce li se predă. Pregătirea unor fișe de lucru cu

fonturi mari, specifice copiilor cu dislexie, obiceiul de a scrie cu litere mari pe tablă și de a folosi culori diferite îi ajută să se orienteze în text, să găsească și să memoreze mai ușor informațiile.

Ca regulă generală fiecare cadru didactic care are în clasă un elev dislexic trebuie să cunoască foarte bine Ordinul Nr. 3124 / 2017 privind aprobarea metodologiei pentru asigurarea suportului necesar elevilor cu tulburări de învățare și să aplice măsurile compensatorii, măsurile de dispensare și evaluarea adaptată pe parcursul semestrelor, precum și la evaluările naționale, asigurate prin legislație.

Bibliografie:

- Bartok Eva, Copilul dislexic – o responsabilitate comună, Târgu Mureș, 2017
Bulaci Mihaela, Păcurar Anca, Tulburările specifice de învățare – ghid practice pentru părinți, CJRAE Hunedoara, Deva, 2021
Wilmshurst Linda, Psihopatologia copilului, Polirom, 2007
Ordinul Nr. 3124 privind aprobarea Metodologiei pentru asigurarea suportului necesar elevilor cu tulburări de învățare, publicat în Monitorul Oficial nr. 117 / 10 februarie 2017

ROLUL INTELIGENȚEI EMOȚIONALE ÎN CARIERA DIDACTICĂ

PROF. ÎNV. PREPRIMAR MORARU DANIELA
LICEUL TEORETIC ION CREANGĂ TULCEA

Există mai multe metode de măsurare a Inteligenței Emoționale. Modalitățile de măsurare a propriei inteligențe emoționale sunt instrumente create pentru a ajuta oamenii să își înțeleagă mai bine emoțiile, punctele tari și cele slabe.

Inteligența emoțională este capacitatea personală de identificare și gestionare eficientă a propriilor emoții în raport cu scopurile personale (carieră, familie, educație etc.). Finalitatea ei constă în atingerea scopurilor unei persoane, cu un minim de conflicte inter și intrapersonale.

Modelul introdus de psihologul Daniel Goleman are următoarele elemente:

1. *Cunoașterea propriilor emoții* (self-awareness), abilitatea de a le identifica, de a le numi, de a le conștientiza cauzele și de a le recunoaște impactul asupra modului de manifestare.
2. *Gestionarea emoțiilor* (self-management), constând în controlul emoțiilor și alegerea celei mai bune modalități de exprimare a acestora în diferite împrejurări (să stăpânești mânia, să tolerezi frustrările, să exprimi furia fără agresivitate, să scapi de anxietatea socială și de singurătate, să manipulezi stresul etc.)
3. *Conștientizarea responsabilității sociale* (social awareness) – recunoașterea emoțiilor celorlalți, abilitatea de a înțelege și reacționa la emoțiile celor din jur.
4. *Managementul relațiilor* (relationship management) – abilitatea de a inspira, influența și dezvolta relații interpersonale astfel încât să se comunice eficient și să se evite conflictele.

Toate aceste elemente sunt mai mult decât necesare în lucrul cu elevii, dacă nu chiar imperative, atât pentru starea de bine a profesorului, cât și pentru cea a copiilor. Goleman susține că inteligența emoțională conduce spre performanță și determină cât de bine vor funcționa toate celelalte aspecte, deoarece:

- emoțiile aflate la un nivel primar pot influența semnificativ acuratețea deciziilor luate;
- dacă nu își cunoaște și nu reușește să-și gestioneze emoțiile și sentimentele, profesorul poate întâmpina dificultăți în încercarea de a stabili o relație cu elevii, dar și în a-i învăța pe aceștia să își managerieze relațiile;
- prin dezvoltarea inteligenței emoționale se pun în valoare aptitudinile intelectuale și creativitatea copiilor;
- un nivel ridicat de inteligență emoțională creează un climat de lucru adecvat care contribuie la obținerea unor rezultate de calitate.

Spre deosebire de inteligența cognitivă, cea emoțională poate fi învățată și îmbunătățită de-a lungul vieții. Pentru a reuși în viață, Goleman consideră că fiecare dintre noi ar trebui să învețe și să exerseze principalele dimensiuni ale inteligenței emoționale. Profesorii / învățătorii, împreună cu familia, au sarcina de a le descoperi și dezvolta și acest tip de inteligență, atât de utilă în viața de adult.

Starea de spirit a unui profesor are un impact semnificativ asupra copiilor pe care îi îndrumă. Dacă un profesor acționează cu energie și entuziasm în orice condiții, el / ea poate deveni o sursă de inspirație pentru elevi, dar dacă profesorul transmite emoții negative, atunci întreaga clasă de elevi are de suferit.

Managerii de echipe trebuie să fie capabili să își adapteze emoțiile la cele ale subordonaților și, de asemenea, să seteze o anumită *atmosferă emoțională* în cadrul echipei care să eficientizeze lucrul. Pentru a lua cele mai bune decizii, șefii de departamente sau de echipe de proiect trebuie să dețină un nivel ridicat de inteligență emoțională.

Adoptarea unui comportament care are la baza clișeul “a-și lăsa problemele personale / emoțiile” în afara clasei, în cazul profesorilor, s-a dovedit a nu fi benefică pentru activitatea la catedră sau în orice companie. Lipsa totală a emoțiilor conduce la relații rigide cu copiii, bazate fie pe indiferență, fie pe frică și autoritate.

Pe de altă parte, exprimarea excesivă a emoțiilor este la fel de contraindicată. Aplicarea principiilor inteligenței emoționale la clasă constă tocmai în găsirea unui echilibru între cele două situații enunțate mai sus. Așadar, pentru o carieră de succes în domeniul educațional, cunostințele academice trebuie completate

cu cele care țin de emoții. Trebuie să se acorde importanță propriilor emoții, dar este necesar ca reacțiile să fie adaptate nevoilor copiilor, astfel încât efectele asupra activității educaționale să fie mereu pozitive.

Inteligența emoțională este indispensabilă în meseria unui profesor. Conștientizarea propriilor emoții este un pas important în dezvoltarea comunicării, pentru că ne ajută să recunoaștem reacțiile emoționale ale elevilor noștri și să le gestionăm în mod corespunzător, construind astfel situații de comunicare productive. Un profesor bun trebuie să acorde atenție compatibilităților dezvoltate la nivel de clasă și să lucreze cu ei în scopul construirii spiritului de echipă, să fie atent la cei care au abilități de lider și să-i ajute să le îmbunătățească, dar și să îi sprijine pe cei mai timizi să iasă din anonimat prin activitățile care implică lucrul pe grupe / perechi.

Suntem cu toții de acord că unui cadru didactic îi revine sarcina de a media conflictele între elevi, lucru ce presupune în același timp o atenție sporită la emoțiile celor implicați și descifrarea acestora, dar și obiectivitate în a privi problema, astfel încât niciunul dintre cei implicați să nu se simtă nedreptățit la final. O bună gestionare a emoțiilor contribuie la îmbunătățirea abilității de a lua decizii în timp record, în situații de criză, în contexte tensionate sau în situații conflictuale. Capacitatea de a ne controla emoțiile și de a le interpreta pe ale celorlalți poate oferi obiectivitate în luarea deciziilor și o privire de ansamblu asupra situațiilor în care suntem implicați.

În concluzie, inteligența emoțională îi ajută pe profesori să îi perceapă pe elevi în calitatea lor de copii, cu emoții, temeri și sentimente și, mai apoi, ca receptori de informații. Ca profesori, unul dintre cele mai bune aspecte ale dezvoltării propriilor abilități socio-emoționale este acela că îi putem sprijini pe elevi să facă același lucru și în loc să ne simțim epuizați, suntem plini de entuziasm și putem deveni Profesorii care ne-am dorit întotdeauna să fim.

BIBLIOGRAFIE

- ✓ GOLEMAN, DANIEL, Inteligența emoțională, Editura Curtea Veche, București, 2005
- ✓ Goleman, Daniel; Boyatzis, Richard; McKee, Annie (2002). Primal leadership: Realizing the power of emotional intelligence. Boston: Harvard Business School Press. Mayer, John D.; Salovey, Peter (1997). What is em
- ✓ Taylor, Graeme J.; Bagby, R. Michael (2000). An overview of the alexithymia construct, in The handbook of emotional intelligence: Theory, development, assessment, and application at home, school, and in the workplace. San Francisco.

TRANZIȚII EUROPENE ÎN ORGANIZAREA SISTEMELOR EDUCAȚIONALE

**ED. MORNA ANCA LIANA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „PINOCCHIO”, HAIEU, BIHOR**

În nucleul dezbaterilor legate de politicile educaționale la nivel național și european se află ideea unei mai bune adaptări a sistemelor de educație și formare la noile cerințe pe care le impun condițiile actuale ale economiei și societății moderne. Astfel, are loc o reafirmare a importanței competențelor, a necesității de a optimiza calitatea și însemnătatea acestor competențe și a aptitudinilor cu care tinerii din Europa absolvesc școala.

Competențele cheie sunt considerate *competențe de bază*, adică sunt fundamentale pentru integrarea socială și profesională a elevilor și cuprind întregul câmp de competențe de care elevii vor avea nevoie în diferitele etape ale vieții lor.

Spania și Portugalia

În Spania, Legea Organică a Învățământului 2 / 2006 a inclus, pentru prima dată, termenul de „competențe de bază” în regulamentele de învățământ, stabilind faptul că „curriculum-ul este înțeles ca un set de obiective, competențe de bază, conținuturi, metode pedagogice și criterii de evaluare. Reglementările de stat elaborate de lege, care stabilesc curriculum-ul de bază comun pentru învățământul obligatoriu pentru întregul stat, au definit opt competențe de bază și au descris modul în care fiecare zonă sau disciplină contribuie la dezvoltarea acestor competențe de bază. Strategiile specifice pentru limba maternă (citire), limbile străine, științele, competențele digitale și spiritul de inițiativă și antreprenoriat, de asemenea, au fost puse în aplicare.

Competența de comunicare în limba maternă, la nivelul școlărilor mici, are ca direcție principală în primul rând alfabetizarea, care este o premisă esențială pentru dezvoltarea capacității de a se exprima atât în formă orală, cât și în formă scrisă (ascultare, vorbire, citire și scriere) și de a interacționa lingvistic într-un mod adecvat și creativ într-o serie completă de contexte culturale și sociale. În multe (aproximativ jumătate) dintre țările europene, sunt stabilite strategii naționale sau planuri de acțiune pentru promovarea lecturii, strategii care se concentrează adesea pe promovarea citirii ca fiind de fapt o activitate de învățare pe tot parcursul vieții.

Sistemul de educație din **Franța** a fost printre primele sisteme obligatorii organizate la nivel național din lumea modernă. Baza sistemului de educație din Franța a fost realizată în timpul domniei lui Napoleon Bonaparte și a fost puternic reformată în anii 1880.

Învățământul primar și secundar francez garantează elevilor „mijloacele necesare învățării unui *soclu comun* constituit dintr-un ansamblu de cunoștințe și de competențe a căror stăpânire de către elev este indispensabilă pentru parcurgerea cu succes a școlarității, pentru a-și construi viitorul său personal și profesional și pentru a reuși în viața socială. Cele șapte mari competențe pe care școala franceză se angajează să le transmită sunt:

- stăpânirea limbii franceze (este considerată baza întregii educații a elevului);
- practicarea unei limbi străine pentru a facilita pe de o parte reușita în lumea profesională, unde cunoașterea a cel puțin unei limbi străine a devenit indispensabilă, și pe de altă parte înțelegerea și a altor modalități de a gândi și de a acționa;
- dobândirea unei culturi matematice și științifice care favorizează gândirea logică și capacitățile de abstractizare;
- a avea deschidere spre tehnologiile de informare, astfel ca tinerii să stăpânească aceste mijloace;
- dobândirea unei culturi umaniste, care dă elevilor repere și acces la universul cultural, făcându-i pe elevi să înțeleagă că există universal și esențial în orice cultură umană și trezindu-le curiozitatea și apetitul pentru orice formă de producție artistică;
- competențele sociale și civice au menirea de a-i învăța pe elevi să trăiască bine împreună și să fie conștienți de statutul lor de cetățeni;

- autonomie și spirit de inițiativă pentru a forma cetățeni autonomi și capabili, stăpâni pe ei, care să dovedească inițiativă și care să poată valorifica cele învățate în viitoarea lor viață profesională. (Organisation du systeme educatif en France, 2009 / 2010, Eurybase, p. 13)

MOTĂILĂ

Bibliografie:

1. *Comisia Europeană / EACEA / Eurydice, 2012. Dezvoltarea competențelor cheie în școlile din Europa: Provocări și Oportunități pentru Politică.* Raport Eurydice. Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene. .

2 *Organisation du systeme educatif en France, 2009 / 2010, Eurybase, Agence executive Education, audiovisual et culture (EACEA), Comission europeenne.*

EDUCAȚIA PENTRU VIITOR – EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

MOROȘAN ANCUȚA-FLORENTINA LICEUL TEHNOLOGIC „ION NISTOR” VICOVU DE SUS

Dreptul la Educație constituie unul dintre **Drepturile fundamentale ale Convenției internaționale pentru Drepturile Copilului. Statul român** îi garantează copilului dreptul de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și personalității sale.

Trăim într-o societate în continuă schimbare care impune reinventarea sistemului educațional românesc prin abordări diferite de cele clasice pentru eficientizarea învățării și a predării, dar și prin introducerea unor lecții și activități cu caracter mai puțin formal în demersul didactic obișnuit care promovează egalitatea șanselor și integrarea socială a elevilor. Pentru a fi la înălțimea cerințelor societății, școala trebuie să dea dovadă de responsabilitate, flexibilitate, adaptabilitate și inovație. Astfel, proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală, în comunitate, la nivel național sau internațional, pe baza proiectelor și parteneriatelor educaționale a devenit o necesitate a activității didactice.

Prin dimensiunea lor transdisciplinară, parteneriatele internaționale au scopul de a sprijini dezvoltarea, punerea în aplicare a practicilor inovatoare și a inițiativelor comune de promovare a cooperării, a activităților de învățare reciprocă și a schimburilor de experiență la nivel european. Aceste activități realizate în context non-formal oferă noi cunoștințe, noi capacități, schimb de idei, transfer de practici creative, acces la noi materiale didactice, dar și exersarea și perfecționarea limbilor străine în contexte reale.

Educația nonformală vine în completarea celei formale cu o abordare individualizată pe nevoile și interesele educabililor. Prin caracterul său voluntar și flexibil, educația nonformală este foarte importantă și pe placul copiilor, fiind un sprijin real pentru cadrele didactice care doresc și incluziunea elevilor care provin din diferite categorii dezavantajate. Intenționate și planificate, activitățile educației nonformale elimină stresul obținerii notelor sau al rezolvării temelor obligatorii și vizează latura lor practică, exploratorie, în concordanță cu interesele și dorințele participanților. Prin participarea la excursii, tabere, expoziții, cercuri, manifestări artistice sau culturale, copilul învață prin acțiune, învață de la egali și prin activități de voluntariat.

Cadrului didactic îi revine sarcina de a selecta strategiile adecvate nevoilor participanților la actul educativ, de a utiliza modalități de relaționare pe plan social care să evite situațiile particulare cum ar fi stereotipurile, discriminările, nerespectarea identității sau a diversității, de a-și ajuta elevul să construiască competențe de valorificare maximă a întregului său potențial, de a oferi sprijin profesional și emoțional, de a educa toți copiii, sprijinind integrarea și incluziunea.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale sunt multiple: asigură creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii, crește motivația elevilor pentru învățare / cunoaștere, permite cunoașterea altor sisteme de învățământ și formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină. Parteneriatele educaționale pot cuprinde activități non-formale din diverse domenii, fiecare contribuind la dezvoltarea aptitudinilor și a competențelor digitale, a competențelor lingvistice, a competențe interpersonale, civice, interculturale și sociale. Astfel, arta- oferă libertatea de exprimare a creativității și a emoțiilor, sportul- promovează implicarea activă, natura- promovează procesul de auto-descoperire, activitățile cotidiene- promovează independența și o calitate a vieții mai bună, învățarea în mediul virtual- permite crearea de activități individualizate, etc.

Prin stabilirea unor relații de parteneriat cu elevi, profesori, părinți, din instituții similare din străinătate, se promovează plurilingvismul, schimbul de experiență și bune practici, respectul față de

valorile europene, încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali în viața școlară prin crearea unui mediu atractiv de învățare și diversificarea situațiilor de învățare.

Sitografie:

1. <https://edict.ro/dezvoltarea-profesionala-prin-intermediul-proiectelor-europene/>
2. <https://tribunainvatamantului.ro>
3. www.asociatia-profesorilor.ro/educatia-nonformala.html
4. www.edu.ro/educatie-non-formala-informala

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC SUNT SUMA A CEEA CE AM ÎNVĂȚAT ȘI ÎNTREGUL UNIC AL OAMENILOR PE CARE I-AM ÎNTÂLNIT

**PROFESOR: MOROȘAN VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 194 BUCUREȘTI**

În opinia mea, învățământul începe încă din sânul familiei. Îmi amintesc cu drag de perioada copilăriei, când mama și tata mă adormeau seara cu povești. Nu pot să uit când la vârsta de patru ani, mama m-a pus să scriu litera „a” de mână și până nu am scris corect, nu m-a lăsat să trec mai departe. Succesul literei „a” a constat din 20 de etape, și nu din 20 de eșecuri cum l-ar privi unii. La fel și cusutul cămășii tradiționale de Bucovina. De 9 ori am desfăcut un model ca să iasă bine, deoarece dacă greșeam la un fir, se vedea greșeala pe toată cusătura și stricam tot. Și aici mama a fost ființa cea față de care îi sunt recunoscătoare. Aceste două activități, scrisul, cusutul mi-au dezvoltat capacitatea de a mă autoperfecționa, de a progresa, de a mă focaliza în ceea ce am de realizat. Ce e drept, eram detașată dacă greșeam. Nu mă supăram dacă cineva mă corecta. Într-o iarnă, când eram la gimnaziu, tata ne-a citit poezii de Nicolae Labiș. Am rămas impresionată de faptul că tata a lecturat cu intonație.

Îmi amintesc cu drag de doamna învățătoare când trecea pe la grădiniță și văzând că scriu frumos cu creionul, mi-a dat stiloul ei să scriu. Eram tare fericită că am avut o asemenea onoare cu peste 30 de ani în urmă. Dacă reflectez bine, cele mai multe amintiri de la școală sunt cele cu doamna învățătoare: prima zi de școală când am primit manualele, prima oră de lectură, prima oră de comunicare, când am răspuns prima la lecția de citire, orele de matematică, prima oră de educație muzicală, prima oră de dans, prima oră de geografie, prima oră de cunoașterea mediului înconjurător când am ieșit în natură să vedem orizontul, prima oră de biologie. Era o maestră în toate. Acum conștientizez că ea a dezvoltat la noi inteligențele multiple și a integrat cu succes mai multe tipuri de educație. Învățătoarea mea a fost și este un exemplu: pune accent pe lectură, mișcare, expansiunea orizontului cognitiv, matematică, învățarea prin demonstrație.

De asemenea, este necesar ca pentru activitățile casnice sunt necesare motricitate, mișcările fine, practica, deoarece se sincronizează mai multe arii cerebrale și învățarea se produce într-un mod mult mai ușor, chiar genial. Acțiunea este superioară lipsei de acțiune. Celebrul aforism din basme chiar este real: Făt-Frumos „învăța într-un an, cât alții în 10”. Învățarea pasivă rezultată din ascultarea conștientă a experiențelor celorlalți, care ne îmbogățește.

Liceul la care am învățat era de o severitate înaltă, nu prea aveai cu cine să negociezi. Ori luptai și te autodepășeai, ori erai autoeliminat. Am preferat să merg înainte. Profesorul meu de limba română era uman, genial. Facultatea mi-a oferit satisfacția să îmi extind benevol orizontul de cunoaștere prin lectură, participarea la cursuri și seminare. Am admirat profesorii care erau cu adevărat experimentați. Primii colegi de muncă au fost profesorii mei, apoi cercul profesoral s-a extins. Ei erau foarte dornici să mă ajute. Am simțit prin aceasta, voința și dăruirea lor. Cursurile de formare în domeniu și gradele didactice m-au determinat să fiu autodidactă, fapt care a grăbit mult evoluția mea din mai multe puncte de vedere.

Experiența personală nu o poate fura nimeni, cu atât mai mult experiența fiecăruia dintre noi cu Dumnezeu din diversele lecții de viață. Profesia de cadru didactic ne oferă posibilitatea să descoperim universul copilăriei arhetipale și să oferim din bogăția noastră zâmbete și comori neperisabile în sufletul fiecărui copil chiar prin simplul fapt că îl întrebăm ce mâncare îi place, ce culoare, ce jocuri îi creează plăcere.

În concluzie voi nuanța câteva dorințe de-ale elevilor cu privire la școala ideală: existența la clasă a doi asistenți și a unui profesor, pauzele să fie de 15 minute, locul de desfășurare a lecțiilor să fie mai mult afară.

INVATAMANTUL ROMANESC

PROF. INV. PRESCOLAR: MORTAN IOANA MARIA

Formarea continuă a personalului didactic din învățământul preuniversitar se realizează printr-un sistem de instituții, organizații și structuri ale acestora, între care se stabilesc relații ierarhice și relații funcționale menite să asigure coerența, compatibilitatea și respectarea standardelor de calitate în proiectarea, realizarea și evaluarea programelor de formare continuă la nivel național.

Din punctul de vedere al poziției și funcțiilor cu care sunt abilitate instituțiile, organizațiile și structurile ce îl alcătuiesc, **sistemul național de formare continuă a personalului didactic din învățământul preuniversitar cuprinde:**

- instituții și structuri ale acestora cu funcții de reglementare, coordonare, finanțare, evaluare, acreditare și monitorizare a programelor de formare continuă;
- instituții, organizații și structuri ale acestora cu funcții de organizare și realizare a programelor și activităților de formare continuă, având statul de furnizori de programe de formare continuă a personalului didactic.

Principalele **forme de organizare a formării continue / perfecționării personalului didactic din învățământul preuniversitar** sunt:

- activitățile metodico-științifice și psihopedagogice, realizate la nivelul unității de învățământ sau pe grupe de unități, respectiv catedre, comisii metodice, și cercuri pedagogice;
- sesiunile metodico-științifice de comunicări, simpozioane, schimburi de experiență și parteneriate educaționale pe probleme de specialitate și psihopedagogice;
- stagiile periodice de informare științifică de specialitate și în domeniul științelor educației;
- cursurile organizate de societăți științifice și alte organizații profesionale ale personalului didactic;
- cursurile de perfecționare a pregătirii de specialitate, metodice și psihopedagogice;
- cursurile de formare în vederea dobândirii de noi competențe și calității / funcții, conform standardelor de pregătire specifice;
- cursurile de pregătire a examenelor pentru obținerea gradelor didactice;
- cursurile de pregătire și perfecționare pentru personalul de conducere, de îndrumare și de control, potrivit unor programe specifice;
- bursele de perfecționare și stagiile de studiu și documentare, realizate în țară și în străinătate;
- cursurile postuniversitare de specializare;
- studiile universitare de masterat pentru cadrele didactice care au absolvit cu diploma de licența de 4 ani;
- programe postuniversitare;
- studiile universitare de doctorat;
- dobândirea de noi specializări didactice, diferite de specializarea / specializările curentă / e.

Programele și activitățile de perfecționare prevăzute anterior pot fi organizate în forme de învățământ flexibile, adaptate obiectivelor și conținuturilor formării, precum și posibilităților și cerințelor participanților, respectiv:

- prin cursuri cu frecvență, organizate modular, în perioada vacanțelor școlare, în zilele nelucrătoare sau în zile lucrătoare alocate în mod special activităților de perfecționare;
- în sistemul învățământului la distanță, prin utilizarea platformelor E-learning și a suporturilor electronice, combinate cu orientarea și asistarea învățării prin procedurile de tutoriat;
- prin cursuri fără frecvență organizate de instituții de învățământ superior, combinate cu consultații periodice, potrivit opțiunilor participanților;
- prin alte forme de organizare care combină învățarea asistată de formatori (prin cursuri, seminarii, laboratoare și activități practice comune), cu învățarea prin studiul individual și activitatea independentă a participanților.

Activitățile metodico-științifice și psihopedagogice la nivelul unității de învățământ sunt organizate și realizate prin catedre și comisii metodice. Activitățile metodico-științifice desfășurate în cadrul catedrelor / comisiilor metodice vizează obiective și conținuturi care au impact nemijlocit asupra procesului de

învățământ desfășurat în școală și sunt centrate pe principalele demersuri pedagogice, respectiv: analiza, proiectarea, realizarea, evaluarea și ameliorarea / dezvoltarea procesului

Activitățile de perfecționare sunt incluse în programul de activitate al catedrei / comisiei metodice, întocmit anual și actualizat semestrial. În cazul catedrelor / comisiilor metodice constituite pe grupuri de școli, programul de activitate trebuie să cuprindă activități organizate succesiv, în mod echilibrat, în fiecare din unitățile de învățământ componente.

Activitățile metodico-științifice și psihopedagogice la nivel local, zonal sau județean sunt organizate și realizate prin cercurile pedagogice. Acestea reunesc educatoare, învățători, maiștri-instructori, profesori, responsabili ai comisiilor metodice, directori, cadre didactice încadrate în centrele de asistență psihopedagogică, în casele corpului didactic, în învățământul special, în palate și cluburi ale copiilor etc. dintr-o localitate, dintr-o zonă, sau la nivel de județ.

Cercurile pedagogice sunt foruri de sinteză, de evaluare a rezultatelor procesului de învățământ și a factorilor care determină eficiența acestuia, de comunicare și valorificare a experiențelor didactice și concluziilor cercetării pedagogice efectuată de cadrele didactice, de evaluare critică și constructivă a metodelor de predare învățare, a conținuturilor și modurilor de organizare a procesului educațional, de lansare a unor proiecte educaționale cu impact la nivel zonal și județean.

Procesul de acordare a gradelor didactice marchează evoluția în carieră a personalului didactic în acord cu noul Cadru Național al Calificărilor și cu standardele ocupaționale asociate specializărilor didactice, precum și în conformitate cu noile tendințe privind dezvoltarea resurselor umane și asigurarea calității în educație.

PROIECT DE PARTENERIAT INTERNAȚIONAL „ECOLOGIE FĂRĂ FRONTIERE”

PROF. MOȘ NERSILIA ISABELA
GRĂDINIȚA P. P., „CURCUBEUL COPIILOR” ARAD

ACORD DE PARTENERIAT

Încheiat între _____ reprezentat prin inspector școlar general *prof.* _____, respectiv inspector școlar de specialitate *prof.* _____, **GRĂDINIȚA P. P. „CURCUBEUL COPIILOR” ARAD**, reprezentată prin director *prof.* _____, respectiv educatoare *prof. MOȘ NERSILIA ISABELA*, și _____.

SCOPUL

Cunoașterea și înțelegerea unor componente și procese ale lumii vii; stimularea motivației pentru protecția naturii și formarea comportamentului ecologic adecvat și derularea de acțiuni concrete de protecție a mediului înconjurător.

OBIECTIVE SPECIFICE

►rivind preșcolarii și elevii:

- ↪ Să participe activ la toate acțiunile propuse în proiectul „Ecologie fără frontiere”
- ↪ Să dobândească cunoștințe referitoare la mediul natural ce îi înconjoară;
- ↪ Să se implice în păstrarea “sănătății” mediului înconjurător;
- ↪ Să-și îmbogățească vocabularul cu cuvinte și expresii specifice;
- ↪ Să realizeze un album cu lucrări primite de la parteneri .

►Privind părinții:

- ↪ Să participe la acțiunile ecologice desfășurate de copii
- ↪ Să cunoască importanța mediului natural în viața omului înțelegând necesitatea protejării lui;
- ↪ Să înțeleagă că părintele reprezintă un model pentru copilul său

►Privind cadrele didactice:

- ↪ Creșterea competențelor profesionale ale cadrelor didactice în domeniul educației ecologice;
- ↪ Aplicarea în practică a cunoștințelor dobândite cu accent pe abordarea holistică a acestora.

DISPOZIȚII FINALE:

Prevederile prezentului acord generează obligații specifice părților implicate și se supune aprobării instituțiilor coordonatoare.

Prezentul acord se încheie în 3 (trei) exemplare, câte unul pentru fiecare parte implicată.

ARGUMENT

Educația pentru mediu ne privește în egală măsură pe toți, adulți sau copii, iar problema, deși nu e nouă, se pune tot mai acut, devenind obiect de studiu încă de la cea mai fragedă vârstă.

Începută de timpuriu, educația ecologică are șanse mari. Cei mici trebuie să înțeleagă că pe Terra există interdependență între populația umană și nenumăratele specii de plante și animale, între societate și ciclurile biologice din natură. Aceasta se poate face atât prin activitățile de cunoașterea mediului, educarea limbajului, educație plastică, activități practice, dar și prin activitățile de extindere, opționale sau extracurriculare. De asemenea trebuie să-i facem să înțeleagă necesitatea cuceririlor științei și tehnicii care nu trebuie să devină dușmani ai naturii, ci în concordanță cu aceasta, pentru a păstra resursele Terrei; exploatarea judicioasă a pădurilor, a bogățiilor solului și subsolului, pentru a păstra frumusețile naturale ale munților, curățenia apelor, a aerului, atât de necesare plantelor, animalelor și implicit omului.

Copiii rămân cu convingeri clare cu privire la necesitatea protejării mediului, se implică activ, li se dezvoltă spiritul de inițiativă, simțul răspunderii. De asemenea, vor înțelege că în Europa există forme de relief ca și în țara noastră, animale, păsări, bogății; că europenii luptă pentru combaterea sacrificării

animalelor pentru blană, a tăierii masive de lemne, a exploatării iraționale a bogățiilor, împotriva poluării naturii.

Abordarea unui parteneriat educațional internațional este o formă de dezvoltare profesională, este o formă de promovare a ecologiei în învățământului preșcolar.

DESCRIERE

❖ **Grupuri țintă:** copii, educatoare, părinți

❖ **Durata:**

❖ **Lansarea:**

RESURSELE PROIECTULUI

RESURSE UMANE: copiii de la unitățile de învățământ implicate în proiect, părinții; cadrele didactice; conducerea unităților implicate în proiect; colaboratori ocazionali;

RESURSE MATERIALE: spațiile celor două instituții; aparat foto; pliante cu imagini; albume; ierbare; cartoane colorate, hârtie glasată; calculator, imprimantă.

RESURSE FINANCIARE: fondurile financiare vor fi suportate de părinți;

RESURSE DE INFORMATIE: bibliografie, internet

FORME DE ACTIVITĂȚI

• Schimb de informații și de materiale la distanță, întâlniri virtuale

✚ **Evaluarea proiectului:** *Expoziții cu lucrările copiilor; Spectacole cu participarea părinților și a altor invitați; Lucrări realizate de copii; Realizarea unui portofoliu cu lucrări de la grădinițele partenere.*

✚ **Perioada:** noiembrie 2013 – iunie 2014

✚ **Lansarea:** noiembrie 2013

CALENDARUL DE ACTIVITĂȚI

Nr. Crt.	Data	Tema	Tipul activității	Locul desfășurării
1.	NOIEMBRIE 2013	„Ziua limbii române”	Lansarea proiectului Activități demonstrative	Kétegyháza Ungaria
2.	DECEMBRIE 2013	„Surprize pentru Moș Crăciun”	Activități practice, plastice, spectacole pentru părinți	Kétegyháza Ungaria Arad - România
3.	MARTIE 2014	„Cadoul pentru mama”	Activități practice, plastice, spectacole pentru părinți	Kétegyháza Ungaria Arad - România
4.	IUNIE 2014	„E ziua noastră!”	Jocuri educaționale Finalizarea proiectului	Arad - România

Toate activitățile vor fi filmate / fotografiate, iar materialele realizate în cadrul activităților vor fi trimise partenerilor.

Se va face permanent schimb de materiale între parteneri, iar la finalul proiectului fiecare grădiniță va avea câte un portofoliu.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

MOȚĂILĂ MIHAELA – PROF. PT. ÎNV. PREȘC ȘI PRIMAR GRĂDINIȚA NR. 232

Preșcolăritatea este “minutul de aur” al vieții în care se pot forma copiilor abilități importante, de bază, pentru: educație civică, istorie, cultură europeană, muzică, sport, limbi moderne, dar și capacități de gândire și comunicare necesare învățării școlare de mai târziu.

Procesul formativ – educativ pe care îl desfășoară în activitatea cu preșcolarii permite fiecărei educatoare să-și valorifice propria experiență didactică, originalitatea și creativitatea prin realizarea activităților cu caracter integrat și cu o abordare complexă a conținuturilor.

Învățarea reprezintă un ansamblu de acțiuni cu caracter planificat, sistematic, metodic, intensiv, organizate și conduse de cadrul didactic, în scopul atingerii finalităților prevăzute în curriculum. În educația timpurie, învățarea integrată semnifică modul în care cadrul didactic integrează conținuturile mai multor domenii experiențiale, exploatând resursele din mai multe centre de activitate cu scopul atingerii mai multor obiective de referință. O abordare integrată permite copiilor să se angajeze în scop de învățare, relevantă. Învățarea integrată încurajează copiii să vadă interconectarea și interdependențele dintre ariile curriculare. Orice activitate din grădiniță trebuie să fie o experiență de învățare și pornind de la acest fapt să se acorde o importanță egală tuturor tipurilor de activități desfășurate.

Pornind de la principiile de disciplină inteligentă:

- „Toți elevii sunt diferiți”,
- „Toți elevii urmează aceeași secvență în dezvoltarea sa, dar fiecare într- un ritm diferit”,
- „Elevii sunt în mod natural curioși și dornici de a explora mediul lor”,
- „Elevii știu să învețe unii de la alții”
- „Învățarea este posibilă atunci când ai interes și când poți participa activ. “
- „Utilizarea mai multor modalități senzoriale facilitează învățarea. “
- „Jocul este unul dintre cele mai bune moduri de a învăța. ”

procesul formativ–educativ pe care îl desfășoară în activitatea cu preșcolarii permite fiecărei educatoare să-și valorifice propria experiență didactică, originalitatea și creativitatea prin realizarea activităților cu caracter integrat. Experiențele de învățare la care copilul participă pot fi comune tuturor copiilor din grupă sau pot fi diferențiate, în funcție de gradul de interes manifestat de aceștia, de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Astfel, activitățile integrate se pot organiza prin alternarea tuturor formelor de învățare, individual, în perechi, în microgrup sau cu întreaga grupă.

Prin intermediul jocului, considerat element dominant al vârstei preșcolare, copilul poate dobândi noi cunoștințe, își formează anumite priceperi și deprinderi, dar are și ocazia să aplice în situații concrete cunoștințele învățate, să interrelaționeze cu colegii, să-și formeze și dezvolte abilități socio-afective, prin asumarea responsabilității și rolurilor diferite în cadrul microgrupului din care face parte.

Jocul este cea mai eficientă formă de învățare integrată datorită naturalei cu care copilul învață, realizează mișcări de motricitate grosieră și fină, de coordonare oculo- motorie, comunică, își îmbogățește și exersează vocabularul, își dezvoltă limbajul, rezolvă probleme de viață din mediul lor fizic și social.

Prin joc preșcolarii exprimă sentimentele lor în simboluri, își dezvoltă astfel gândirea abstractă, comunică cu sine, cu ceilalți, își exprimă sentimente, reacționează afectiv, recepționează și învață să recunoască sentimentele celorlalți, folosește obiectele din jurul lui în scopuri în care au fost create, dar și în alte scopuri, își dezvoltă atenția, motivația, interesul.

Dramatizarea, în contextul atașamentului securizant oferit de adulți, oferă copiilor bogăția, stimularea și activitatea fizică de care au nevoie pentru dezvoltarea creierului pentru învățarea viitoare. Din experiența mea de educatoare am învățat că JOCUL este o experiență naturală, universală.

Educatoarea trebuie să urmărească: ce se joacă, cu ce se joacă, cu cine se joacă. Copilul alege centrul în funcție de stimulul pe care-l reprezintă obiectele ce se află acolo și care-i satisfac lui nevoia de exprimare a experienței trăite. Jocul ne permite să urmărim copilul sub toate aspectele dezvoltării sale, în întreaga sa

complexitate: cognitiv, motor, afectiv, social, moral. Copiii acumulează prin aceste activități, experiențe cu semnificație pentru dezvoltarea.

Activitățile integrate aduc un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază.

Activitatea integrată se dovedește de a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică.

Pentru copiii mici, adaptarea la regimul grădiniței se face adesea cu greutate. Cea mai ușoară cale de a-l face pe copil să nu simtă absența mamei, a jucăriilor și lucrurilor personale de acasă este aceea a "scenarizării" activităților din grădiniță.

Marea artă a educatoarei este aceea de a fi o artistă deosebită și de a da, în fiecare clipă, "marea reprezentare" în fața micilor spectatori și de a-i implica și pe ei. Reușita predării integrate a conținuturilor în grădiniță ține în mare măsură de gradul de structurare a conținutului proiectat, într-o viziune unitară, ținând anumite finalități.

Învățarea într-o manieră cât mai firească, naturală pe de-o parte și, pe de altă parte, învățarea conform unei structuri riguroase sunt extreme care trebuie să coexiste în curriculum-ul integrat.

BIBLIOGRAFIE:

1. Activitatea integrată din Grădiniță- Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar. Didactica Publishing House 2008
2. Aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie – o provocare?, coordonator – Laurenția Ciulea, Editura Diana, 2009;
3. Curriculum pentru învățământul preșcolar (3-6 / 7 ani) 2008
4. Educația timpurie – ghid metodic pentru aplicarea curriculumului preșcolar, Adina Glava, Maria Pocol, Lolica-Lenuța Tătaru, Editura Paralela 45, 2009;

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

PROF. MOTOȘ CRISTINA, G. P. N. DAROVA

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe parti-cipare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – re-glementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare. Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea re-prezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

- împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;
- acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;
- se creează legături la nivelul comunității;
- se stimulează gândirea critică;

- se educă percepția multiculturalității;
- se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare / comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborează și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrînu, E. . Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

UTILIZAREA CALCULATORULUI ÎN PROCESUL DE PREDARE

MOTOUNU IONELA ANGELICA

Calculatorul ocupă un loc important între activitățile cotidiene ale profesorului, în general. Utilizăm Microsoft Office pentru întocmirea documentelor personale și pe cele din portofoliul profesional, pregătim lecții având ca suport tehnic laptopul, videoproiectorul, purtăm corespondență prin E-mail, Messenger, citim presa online, ne documentăm pe wiki-uri, ascultăm teatru radiofonic și muzică prin Winamp, folosim aceste tehnologii în mod curent. De asemenea, mulți profesori dornici de formare, au urmat cursuri AEL, realizând apoi lecții interesante și utile la clasele la care predau.

Ne aflăm într-un moment al istoriei în care se schimbă ceva fundamental și inexorabil. Dezvoltarea explozivă a tehnologiei informaționale a calculatoarelor și a microcalculatoarelor, a oferit variate posibilități de ameliorare și modernizare a activității din toate sectoarele și a făcut să se constituie treptat, un mediu informatizat, determinat de știința prelucrării automate a informațiilor.

Construirea unui nou mediu educațional ar trebui corelată, nu doar cu dimensiunile noului tip de personalitate umană, cât mai ales cu achizițiile de ultimă oră ale culturii și cunoașterii. Rezultatul ar fi, „noua alfabetizare” a mileniului trei, cea computațională, care nu este liniară, astfel încât omul acestui mileniu să nu fie, „prizonierul fără speranță al tehnicilor”, el trebuie să fie un om liber, posesor al unei culturi tehnologice și în egală măsură al unei conștiințe tehnologice. De aici, introducerea învățământului informatic în școală (încă din primele cicluri ale școlarității, elevii sunt inițiați în tainele calculatorului de cadre didactice specializate), dar și utilizarea frecventă a computerului ca mijloc de învățământ auxiliar în predarea și învățarea celorlalte discipline școlare. De aici, vehicularea tot mai frecventă a noțiunilor ca IAC - instruirea asistată de calculator, învățarea asistată de calculator, tehnicile informaționale computerizate, care ne reflectă realități educaționale.

Instruirea asistată de calculator necesită un program de instruire, care este un produs pedagogic, respectiv rezultatul programării pedagogice; acesta urmează să fie transpus într-un program-computer, constituie ceea ce informatica numește, „software”. Echipamentele electronice propriu-zise, care asigură valorificarea în practică a celor două tipuri de programe, sunt cunoscute sub denumirea de, „hardware”.

Instruirea asistată de calculator nu presupune introducerea empirică a calculatorului în procesul de învățământ, fără o linie didactică bine precizată, fără orientări pedagogice, psihologice și metodice și fără cadre didactice cu pregătirea psihopedagogică necesară. Astfel, difuziunea instruirii asistate de calculator în practica școlară implică adoptarea unei strategii, care presupune cu necesitate munca în echipă, precum și asigurarea anumitor condiții:

1. Adaptarea educației la necesitățile actuale și de perspectivă ale societății, în așa fel încât educația să constituie un factor activ al dezvoltării.

2. Realizarea de progrese în domeniul informaticii, al calculatoarelor și al tehnologiilor de comunicare.

3. Îmbogățirea și modernizarea permanentă a sistemului metodelor de învățământ, eliminarea, „întârzierii cronice a școlii în raport cu viața”, pentru a se putea realiza progrese în toate sectoarele de activitate (toate fiind condiționate de calitatea educației). Este semnificativă în acest context remarcă lui R. Lefranc: „Este uimitor cât de puțin au fost influențate până acum metodele de învățământ de progresul continuu. În multe țări, ele nu diferă prea mult de acelea care erau aplicate cu secole în urmă. Această întârziere cronică a școlii în raport cu viața corespunde, fără doar și poate, unui fenomen de psihologie socială, educatorul fiind, prin natura sa, destul de neîncrezător în fața invaziei progresului în profesia sa.”

Introducerea calculatorului în școală nu trebuie să constituie un scop în sine, ci o modalitate de creștere a calității, a eficienței învățării și predării. Instruirea asistată de calculator reprezintă o nouă strategie de lucru a profesorului și a elevilor, un nou mod de concepere a instruirii și învățării, care îmbogățește sistemul activităților didactice pe care aceștia le desfășoară și care prezintă importante valențe formative și informative.

Astăzi, funcționalitățile calculatorului sunt bine cunoscute, nu puțini dintre pedagogii occidentali sau chiar est-europeni recomandându-l în practica școlară uzuală pentru următoarele avantaje:

1. Calculatorul este un mijloc mai eficient decât tabla sau foaia de hârtie de înregistrare a unor expresii, prin linii, forme, culori. Astfel, are capacitatea de stocaj nelimitat pentru toate felurile de informații, capacitatea de modificare infinită, de adăugare și reconfigurare, capacitatea combinatorică multiplă a modurilor de expresie (prin text, simbolică, aspect grafic, colorit), posibilitatea de a opta pentru instrumente diferite de lucru (dicționare, enciclopedii, pagini web personalizate, baze de date).

2. Calculatorul este un mijloc de construcție și de modernizare care combină mai multe feluri de raportare la cunoaștere: poate stoca idei și teorii variate, poate simula fenomene sau realități fizice altfel imperceptibile (creșterea firului de iarbă, reproducerea celulelor etc.)

3. Calculatorul integrat într-o rețea este un mijloc excelent de comunicare și exteriorizare a copilului, mai ales a celui cu inteligență intrapersonală, timid și retras, de relaționare cu cei din mediul proximal sau îndepărtat.

4. Calculatorul este un mijloc excelent de experimentare la vârsta copilăriei: în fața monitorului, copilul descoperă mai ușor universul, experimentează reacții în fața lui, chiar reordonează datele existenței, în acord cu nevoile și aspirațiile sale.

5. Calculatorul este un dispozitiv excelent de programare; prin intermediul lui, se pot executa operații proiective, se poate stabili o anumită succesiune de secvențe cu caracter operațional, care facilitează inclusiv dobândirea și exersarea de abilități tehnice. (după T. Hadzilacos, în Pierre Chave et. Al., *Apprendre et enseigner dans la société de communication*, Les Editions du conseil de L Europe, Strasbourg, 2005).

Utilizarea calculatorului se impune în secvențele de instruire pe care profesorul nu le poate organiza și realiza cu rezultate mulțumitoare în activitățile didactice obișnuite, tradiționale:

- desfășurarea de activități diferențiate pe grupe de nivel,
- simularea unor procese și fenomene în mișcare prin imagini animate și suplینirea unor demonstrații experimentale,
- desfășurarea de activități de autoinstruire,
- desfășurarea de activități de autotestare,
- desfășurarea de activități recapitulative,
- organizarea de jocuri didactice în scopul aprofundării cunoștințelor și abilităților sau în scopul îmbogățirii acestora.

Din aceste funcționalități derivă și potențiala utilitate a calculatorului la orele de literatură. El poate constitui o excelentă sursă de informare pentru elevii care au intenția de a-și acoperi o serie de lacune și nu pot frecventa biblioteca. Instruirea asistată de calculator sprijină actul învățării prin: CD-uri, DVD-uri, dicționare, enciclopedii de diverse tipuri, audiobook-uri, înregistrări, ecranizări ale unor opere literare. Acestea au avantajul că se adresează mai multor tipuri de inteligențe (vizuale, auditive).

Bibliotecile virtuale, blogurile literare și diversele site-uri de literatură (poezie sau proză) ale unor reviste literare (*Observator cultural*, *Dilema veche*, *România literară* etc.) pun la dispoziția elevilor texte literare și vin în întâmpinarea dorinței de a fi la curent cu noutățile editoriale, de a se familiariza cu specificul unor texte precum recenziile sau articolele de critică. Sistemul multimedia poate fi folosit cu succes în redactarea unor portofolii, a unor texte puternic tipizate sau a unor prezentări în Power Point.

În cadrul lecțiilor de limbă și comunicare, IAC sprijină actul învățării prin: utilizarea a diverse teste care permit un feedback rapid, iar pentru profesor centralizarea facilă a rezultatelor. Existența unor corectoare ortografice, a unor dicționare în format electronic, aflate permanent la dispoziția elevilor, sprijină elevii în însușirea unor deprinderi de scriere și pronunțare corectă și expresivă. Facilitățile oferite de internet, precum blog-ul literar, chatul, diversele forumuri de discuție, corespondența electronică, contribuie la exersarea și formarea competențelor de comunicare.

În afara misiunii de educare și instruire a tinerei generații, profesorii secolului XXI trebuie să întărească relațiile interumane și prin dezvoltarea unor activități educative care să-i determine pe tineri să comunice mai mult verbal, „face to face” și mai puțin virtual.

Pentru școlarii secolului XXI, calculatorul și Internetul sunt provocări mult mai mari decât citirea unei cărți. Se poate citi o carte și pe Internet, dar rezultatul nu va fi același ca pe suport de hârtie.

Sunt și multe dezavantaje ale utilizării calculatorului și Internetului, atât pentru elevi, cât și pentru profesori: șablonizare, uniformizare, tentația de a apela la proiecte, itemi de evaluare, soluții didactice gândite de alții, lipsa controlului asupra calității informației, excese vizând comunicarea virtuală, utilizarea excesivă a site-urilor de socializare, irosirea timpului, accesarea jocurilor, distracții facile, afectarea

comunicării directe, alienarea, plagiatul, copierea temelor, sărăcia lingvistică, amestecarea registrelor limbii, probleme legate de scrierea corectă în limba română, de folosirea diacriticelor.

Tentativele de a umaniza calculatorul (s-a inventat chiar o carte care poate fi răsfoită pe ecranul calculatorului, mimând gestul răsfoirii, asociat doar actului lecturii unei cărți concrete) nu se pot solda decât cu un eșec. Limbajele mașinii nu pot substitui limbajele cărții ca intermediar între lumea autorului și cea a cititorului, o lume infinită. Multitudinea interpretărilor universurilor ficționale nu poate fi just percepută și valoriza printr-un intermediar tehnic, oricât ar fi de inteligent.

Lipsa experienței lecturii se observă din ce în ce mai mult în vocabularul sărac al elevilor, în comunicarea acestora care se transformă uneori într-un joc de pantomimă menit să transmită ceea ce gândesc.

Cartea și calculatorul ocupă locuri separate în sfera preocupărilor noastre cotidiene, chiar dacă domeniul literar și cel al tehnologiei informatice se intersectează de multe ori.

Bibliografie:

- Ionescu, Miron, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2004;
- Pavelescu, Marilena, Metodica predării limbii și literaturii române, Editura Corint, București, 2010;
- Ilie, Emanuela, Didactica literaturii române, Editura Polirom, 2008;
- Nebunu, Mihai, Multimedia în predarea-învățarea literaturii, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2005.

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

INST. MUNCACIU-STAN ALINA-IOANA

O dată la patru ani apare evaluarea PISA, care arată care sunt cele mai bune sisteme de învățământ din lume, prin faptul că atestă pregătirea școlară a elevilor din țările participante.

Japonia este una dintre acele țări care înregistrează performanțe în literatură, științe și matematică. Elevii trebuie să treacă mai întâi prin șase ani de școală elementară, trei ani de juniorat în liceu și alți trei ani de liceu, înainte de a decide dacă vor sau nu să urmeze o universitate. Liceul nu este obligatoriu, însă rata de înscriere este de 98%.

Guvernul din Barbados a investit masiv în educație, ceea ce a avut ca rezultat o rată de alfabetizare de 98%, una dintre cele mai mari din lume. Școala primară merge de la 4 la 11 ani și este urmată de o școală secundară între vârstele de 11 și 18 ani. Majoritatea școlilor, atât primare cât și secundare, sunt de stat și funcționează foarte bine.

Educația primară și cea secundară în Noua Zeelandă intervine de la 5 la 19 ani, obligativitatea fiind impusă de la 6 la 16 ani. Sunt trei tipuri de școli secundare în Noua Zeelandă: școlile de stat unde merg aproximativ 85% dintre elevi, școlile de stat integrate – școli private care au fost integrate în sistemul de stat, dar care și-au păstrat caracterul special – unde sunt educați în jur de 12% dintre copii și școlile private ce primesc 3% dintre copiii din țară.

Estonia este pe primul loc în clasamentul țărilor europene cu cele mai bune sisteme de învățământ din lume, alocând aproximativ 4% din PIB educației, conform datelor din 2015. Legea educației votată în 1922 spune că scopurile educației sunt „de a crea condiții favorabile pentru dezvoltarea personalității, familiei și a națiunii estoniene; de a promova dezvoltarea minorităților etnice, economice, politice și a vieții culturale în Estonia și de a conserva natura în contextul economic și cultural global; de a preda valorile cetățeniei; și pentru a stabili condițiile preliminare pentru crearea unei tradiții de învățare pe tot parcursul vieții, la nivel național”.

Majoritatea școlilor secundare din Irlanda sunt deținute și gestionate în mod privat, dar finanțate de stat, însă există și școli profesionale. Cu toate acestea, un raport recent arată că Irlanda a cheltuit pentru educație mai puțin cu 15% față de țările dezvoltate, în perioada de vârf a crizei financiare, din 2008 până în 2013, ceea ce sugerează că sistemul său de învățământ ar putea suferi în viitor. Conform rezultatelor PISA, Irlanda ocupă un bine meritat loc 4, sub Estonia, Canada și Finlanda.

Qatarul bogat în petrol „a devenit unul dintre cei mai importanți jucători în domeniul inovației în educație, sprijinind o serie de proiecte de la alfabetizare până la cercetarea universitară de înaltă calitate”. Această țară investește masiv în îmbunătățirea standardelor educaționale ca parte a programului său, Vision 2030. Școlile finanțate de guvern oferă educație gratuită, dar numai pentru cetățenii Qatar-ului.

Canada are două limbi oficiale: engleză și franceză, dar engleza este vorbită mai mult în mai multe provincii. Cetățenii străini au posibilitatea de a studia atât în engleză, cât și în franceză. Învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu și se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare). Anul universitar începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului. Canada nu are un singur organism guvernamental care să gestioneze educația. Sistemele de învățământ din fiecare provincie a țării sunt, de asemenea, diferite și controlate de acestea în mod independent.

Învățământul superior este considerat în întreaga lume a fi unul dintre cele mai optime în ceea ce privește raportul preț-calitate și ocupă locul al doilea după Statele Unite. Diplomele de la instituțiile de învățământ canadiene sunt recunoscute în întreaga lume.

În Germania, copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe. Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este, de obicei, opțională. Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani. Germania este o țară cu o tradiție veche de secole de învățământ

superior clasic. Astăzi, sistemul de învățământ superior din Germania reunește 383 de instituții de învățământ. Oferă studii superioare în peste 400 de specialități. În plus, în țară există peste 40 de universități teologice. Marea majoritate a universităților (98%) sunt publice și sunt subvenționate de guvern. Toate sunt deschise studenților, indiferent de cetățenia și etnia lor. Există relativ puține universități private, doar 69. Afluxul de studenți străini este în creștere, astfel că în multe universități germane este posibilă predarea în engleză și franceză.

SISTEME EUROPENE DE FORMARE A CADRELOR DIDACTICE FORMAREA CADRELOR DIDACTICE DIN FRANȚA

**PROF. MUNTEAN HANELORE LAURA
GRĂDINIȚA P: P: "FURNICUȚA", ARAD**

Sistemul de învățământ francez este caracterizat de o puternică prezență centrală a statului în organizarea și finanțarea educației.

Limba oficială pentru învățământ este franceza. Învățământul public este laic și gratuit.

Franța are o tradiție îndelungată a învățământului preprimar: în ultimii douăzeci de ani, aproape toți copiii au urmat *école maternelle* (școală de grădiniță) de la trei la șase, chiar dacă este opțională. Elevilor francezi le sunt predate aceleași materii până la vârsta de 15 ani în cadrul unui „*colegiu unic*” (ISCED 2).

Prima etapă de specializare are loc la sfârșitul colegiului (învățământul secundar inferior): elevii sunt direcționați în flux pentru a urma fie *liceele generale, tehnologice* sau *profesionale*.

Toți pregătesc elevii să urmeze *bacalaureatul* în trei ani, marcând sfârșitul învățământului secundar: elevii care îl promovează obțin diploma de *bacalaureat* (generală, tehnologică sau profesională) eliberată de stat.

Etapele sistemului de învățământ:

Educația este obligatorie între vârsta de 6 ani (care corespunde începutului învățământului primar) și 16 ani.

Învățământul preșcolar (ISCED 02), care se desfășoară la „școlile de grădiniță” și ia copii de la 2 / 3 până la 6 ani. Aproape toți copiii merg la grădiniță de la vârsta de trei ani, deși este opțională.

Învățământul primar (ISCED 1), care este oferit în „școlile elementare” și admite copiii cu vârste cuprinse între 6 și 11 ani.

Învățământul secundar inferior (ISCED 2) care se oferă în *colegii* timp de 4 ani școlari (elevi între 11 și 15 ani). Educația în *colegii* este obligatorie și comună tuturor elevilor.

Învățământul secundar superior (ISCED 3), care se eliberează în „*licee generale și tehnologice*” sau în „*licee profesionale*”, care se întinde pe 3 ani (elevi cu vârste cuprinse între 15 și 18 ani).

Învățământ superior (ISCED 5 până la ISCED 8), care este dispensat în instituțiile de învățământ superior.

Profesorii din sectorul public de la toate nivelurile de învățământ (de la învățământul preșcolar până la învățământul superior) aparțin funcției publice de stat: sunt numiți „funcționari publici” sau profesori „titulari”.

Profesorii din școlile preprimare și primare sunt din punct de vedere statutar la fel (statutul de „*professeur des écoles*”).

Lectorii sunt recrutați printr-un concurs național sau instituțional; aceștia trebuie să aibă un doctorat sau echivalentul acestuia și să fi fost „calificați” de către Consiliul Național al Universităților.

Educație inițială pentru profesorii care lucrează în educația timpurie și școlară:

Formarea inițială a profesorilor este asigurată de universități, în școli de predare și de învățământ superior.

În Franța, formarea inițială a profesorilor este consecutivă. De la reforma din 2010, este necesar să existe un *Master* care să predea.

Pentru înscrierea în primul an de Master este necesară doar o diplomă de licență, indiferent de specialitate. Cu toate acestea, este posibil să intrați la concurs fără a face primul an de Master *Métiers de l'Enseignement, de l'Éducation et de la Formation* (MEEF – Profesii de predare, educație și formare): un student care a absolvit deja un prim an de diplomă de master sau mai mare poate, prin urmare, să parcurgă al doilea an de master numai dacă reușește examenul de concurs.

În anul II de Master, studenții admiși la concursuri includ programa „*alternance-Éducation Nationale*”. Au statutul de profesori stagiați. Ei efectuează un stagiu în serviciul de predare cu jumătate de normă de răspundere și sunt plătiți cu normă întreagă.

Condiții de serviciu pentru cadrele didactice care lucrează în educația timpurie și școlară:

Cadrele didactice aparțin corpului funcționarilor publici. Statutul lor profesional este supus legislației privind serviciul public.

Succesul la un concurs național dă dreptul de a accesa postul didactic corespunzător. Distingem:

Profesorii din școala primară, care lucrează în școlile preșcolare și primare, asigură un învățământ general.

Profesorii de gimnaziu care predau în colegii și în licee oferă predare disciplinară (disciplină predată de un singur profesor). Mai multe concursuri oferă acces la profesia de cadru didactic în învățământul secundar.

Condiții de serviciu pentru profesorii și formatorii care lucrează în educația și formarea adulților:

▣ Jumătate din timpul normal de muncă al profesorilor-cercetători este alcătuit din servicii didactice determinate în raport cu timpul standard anual egal cu 128 ore de curs, sau 192 ore de studii dirijate sau ore practice sau orice combinație echivalentă în învățământul inițial, continuu sau la distanță; cealaltă jumătate este alcătuită din activități de cercetare. Serviciul unui profesor-cercetător poate fi ajustat, cu aprobarea acestuia, astfel încât să includă un număr de ore de predare mai mic sau mai mare de 128 de ore de curs, sau 192 de ore de studii dirijate.

▣ Cadrele didactice-cercetătoare, la fel ca toți funcționarii publici de stat, beneficiază de același timp de concediu, așa cum este descris la articolul 34 din Legea nr. 84-16 din 11 ianuarie 1984, inclusiv concediile anuale, concediul de maternitate, concediul pentru adopție etc.

Dezvoltarea profesională continuă pentru profesorii și formatorii care lucrează în educația și formarea adulților

▣ Instructorii AFPA beneficiază de o ofertă națională de formare continuă, organizată și furnizată de Institutul național des métiers de la formation (Institutul național al profesiilor de formare), care face parte integrantă din Divizia de inginerie (DI) a AFPA.

În Franța, salariul de bază statutar al profesorilor este stabilit de stat în același mod pentru toți profesorii din serviciul public și din învățământul privat sub contract. Contractul de învățământ privat stabilește singur salariile profesorilor.

Salariile cadrelor didactice din școlile preșcolare, primare și gimnaziale se bazează pe o scară de grilă (sistem matrice). Salariul principal crește periodic pe măsură ce profesorul trece pe rând în cadrul unei clase.

Numărul mediu de ani pe care trebuie să-i efectueze un cadru didactic titular pentru a atinge salariul maxim legal este estimat la 25 de ani pentru cadrele didactice din învățământul primar și 29 de ani pentru cadrele didactice autorizate, care reprezintă cea mai mare pondere a cadrelor didactice din gimnaziu.

Cadrele didactice pot primi și indemnizații în funcție de situație.

Există și alte alocații:

- Indemnizație pentru director;
- Indemnizație pentru lucrul în domenii de învățământ prioritar;
- Indemnizație pentru predarea elevilor cu nevoi speciale de educație;
- Indemnizație anuală pentru ore suplimentare.

EDUCAȚIA ATINGE DEPLINĂTATEA ÎN ACȚIUNE

PROF. MUNTEAN IULIANA MONICA
LICEUL TEORETIC "MIRCEA ELIADE" ÎNTORSURA BUZĂULUI
JUDEȚUL COVASNA

"Trebuie să înveți multe ca să știi puțin", spunea Montesquieu, iar după părerea mea "acel puțin" poate să se dovedească a fi mult și îți poate deschide căi nebănuite de realizare atât la școală, cât și în afara ei.

Participarea la un proces educativ duce la formarea caracterelor, valorilor, aptitudinilor, talentelor și modului de acțiune al fiecărui educabil în viață, în societate și în diverse medii culturale.

Privită din această perspectivă și prin această lumină, școala reprezintă o lume în sine. Însă, astăzi, ținând pasul cu cerințele vremurilor contemporane și nevoilor celor care o doresc, ea își deschide porțile din ce în ce mai mult spre o lume nouă prin diferite activități. Acestea au un scop, un interes bine stabilit, făcând educabilul partaș la propria sa educație și viață, după cum afirmă Vissarion Grigorievici Belinski: "Nu există activitate fără scop, nu există scop fără interese, nu există viață fără activitate."

O formă de cunoaștere, de deschidere spre noi orizonturi, de dezvoltare personală, de descoperire și de evoluție sunt și proiectele europene și internaționale, indiferent de numele pe care îl poartă: Comenius, Aces, Erasmus+ etc. Acestea reprezintă adevărate proiecte de cooperare și de colaborare pe diverse teme și cu multe beneficii atât pentru țările partenere, cât și pentru elevii și profesorii participanți.

Astăzi, aceste proiecte sunt deschise permanent școlilor, însă cei ce doresc o astfel de abordare a educației trebuie să fie receptivi, curajoși de a participa și nu numai, la ele. Importanța, necesitatea și impactul acestor proiecte europene și internaționale pot fi redade numai dacă ai trecut printr-o asemenea experiență.

În urma participării mele în Proiectul Erasmus+ BESTeachers, BESTudents, mai precis la activitățile educaționale internaționale din Isparta, Turcia, din perioada 6-12. 05. 2018, pot afirma că impactul acestui proiect este unul mare, folositor și cu roade în viitor atât pentru elevii și profesorii participanți, cât și pentru elevii și profesorii ce au luat parte la diseminarea evenimentelor desfășurate în activitatea internațională.

În primul rând, această întâlnire a permis elevilor și profesorilor să participe la întâlnirea de proiect din Turcia cu teme variate (prezentarea unui muzeu, a unei biserici și a unui centru comercial sau mall din zonă, precum și formule tradiționale de nuntă și înmormântare), scoțând în evidență obiective turistice și culturale din zona în care locuiesc. Acest fapt a urmărit ajutorarea și înțelegerea de către elevi a moștenirii culturale și naționale de care au parte, atât la nivel local, cât și la nivel internațional.

Implicarea directă a elevilor în procesul de pregătire și realizare a temelor propuse, dirijați fiind de profesorul coordonator de activități a dus la crearea unui sentiment de apartenență la proiect. Acest fapt a ușurat înțelegerea, acceptarea și respectarea regulilor și codurilor de conduită stabilite de comun acord la întâlnirea din străinătate. De asemenea, s-a urmărit dezvoltarea capacității de toleranță și respect prin activități diverse, care presupun conlucrarea interculturală.

Temele variate în activitățile de tip atelier desfășurate în Turcia de către elevii participanți din cele cinci țări partenere au promovat drepturile omului și ale copilului, egalitatea între sexe, egalitatea de șanse între elevi și profesori, contribuirea activă la lupta împotriva absenteismului, a marginalizării sociale și religioase etc.

Aceste schimburi de experiență și de bună practică îmbunătățesc modul de abordare a unor teme date, activează procesul instructiv- educativ prin noile metode moderne aplicate și însușite, și urmăresc menținerea și promovarea diversității culturale și lingvistice.

Această întâlnire internațională a încurajat utilizarea ca limbă oficială de comunicare limba engleză, dând posibilitatea fiecărui participant de a arăta cunoașterea acestei limbi. A fost o ocazie de a pune această limbă în practică mai mult decât cea maternă.

De asemenea, elevii și profesorii au putut conștientiza faptul că o limbă mai puțin cunoscută nu trebuie văzută ca un obstacol, ci ca un avantaj și șansă dată de a-ți lărgi orizontul cultural și lingvistic.

Întâlnirea internațională din Isparta, Turcia, din cadrul Proiectului Erasmus+ a determinat descoperirea unei lumi pline de contraste, a unor oameni ospitalieri și plini de viață, a unei țări cu o istorie și cultură demnă de respect, învingerea unor teme cum ar fi: exprimarea într-o limbă pe care nu o stăpânești prea bine și teama de avion, descoperirea propriei persoane în situații și locuri necunoscute și dorința de a mai participa în viitor la asemenea proiecte.

Această întâlnire educațională în străinătate a fost plină de acțiune, de învățăminte ce trebuie împărtășite și altora. Acest gând al meu mă face să cred în afirmația lui Sun Tzu: ” (. . .) Învățătura își atinge limita și se desăvârșește în acțiune. ”

COPILĂRIA ȘI EDUCAȚIA

PROF. MUNTEANU MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MAZLIU VIPIE GHEORGHE
VALEA MÂNĂȘTIRII, GORJ

„Când nu mai ești copil, ai murit de mult.”(Constantin Brâncuși)

Copilăria este vârsta paradisiacă a începutului de poveste a vieții, este timpul când jocul, bucuria, emoțiile se împletesc treptat cu etape de cunoaștere și explorare a lumii din jur. În inocența lui copilul întreabă, se miră, descoperă universul apropiat. De aceea rolul și influența părinților, a familiei sunt esențiale pentru a modela devenirea ființei, pentru a crea atmosfera de calm și bucurie, formând deprinderi, atitudini, oferind modele de comportament social, de comunicare cu ceilalți, aspect pe care școala, educația le vor completa și multiplica.

Miracolul nașterii, puritatea absolută din ochii de copil, întoarcerea noastră, a celor maturi, la inocență, promovarea bunăstării copiilor, puterea de a avea dorințe și vise reprezintă tot atâtea repere pe care le explorăm în această sărbătoare. Ziua Copilului trebuie să fie un moment de bucurie și sărbătoare, dar și un context în care problemele specifice acestei vârste trebuie conștientizate și înscrise în agenda publică, cu implicarea responsabilă a instituțiilor, după cum este vital dialogul permanent între guvern, parlament, cetățeni, societate civilă pentru a susține eficient dezvoltarea, îngrijirea, educația copiilor, pentru a încuraja familiile acestora...

Ziua de 1 iunie este, de fapt, Ziua Internațională pentru Protecția Copiilor, în prezent este sărbătorită în mai multe țări sub genericul de Ziua Copilului.

Anul acesta, Ziua Copilului se sărbătorește într-un moment dificil și nefiresc: de aproape 3 luni jocurile copilăriei în aer liber sau în școli și grădinițe au fost înlocuite cu activități în spațiul casei, întâlnirile cu prietenii și ieșirile în parc, interacțiunile între copii, târgurile, spectacolele, concertele, concursurile, atelierele, expozițiile sau paradele de 1 iunie s-au metamorfozat în alte ipostaze, cu jocuri virtuale, cărți, jucării, activități în spațiul restrâns al casei, dar cu avantajul de a avea mai mult părinții alături ca prieteni de joacă și învățare.

Dincolo de emoție, de bucuria celebrării, de aspectele simbolice pe care le asociem cu nașterea unui copil, creșterea și educarea lui în ambianța familiei, a școlii, a comunității, trebuie să cunoaștem și imaginea reală a situației copiilor din România, nevoile acestora și necesitatea urgentării unor măsuri sociale, educaționale, prin asumarea responsabilităților și implicarea serioasă a guvernanților. Bunăstarea și evoluția copiilor sunt în legătură directă cu anumite domenii reprezentative: educație, protecția socială, demersuri de abordare incluzivă, îngrijire și sănătate.

Adaptarea permanentă a sistemului de învățământ la realitățile sociale, astfel încât tuturor copiilor să le fie asigurat accesul la educație de calitate, în mod echitabil – aceasta trebuie să fie principala preocupare a oricărui ministru al Educației. Deși au fost realizate îmbunătățiri semnificative, regăsim încă o serie de probleme legate de educația copiilor, probleme care necesită atenția noastră: abandonul școlar provocat de diferiți factori socio-economici, asigurarea echității și a finanțării sistemului de învățământ.

Părinții au un rol esențial în modelarea minții unui copil. Relația pe care părinții o stabilesc cu copilul și experiențele pe care le facilitează această relație oferă cadrul în care se structurează mintea unui copil. Prin prisma relației cu părinții și a experiențelor pe care le oferă aceasta, copilul învață principalele teorii despre sine, despre ceilalți și modul de funcționare al lumii. Cu alte cuvinte, o relație sigură și predictibilă oferă copilului nenumărate experiențe prin care el învață că lumea este un loc sigur, că el este demn de iubirea celorlalți și că oamenii sunt de încredere, așa cum o relație impredictibilă și nesigură îl învață pe copil că el este neimportant, că lumea este un loc periculos și că nu se poate baza pe ceilalți.

Toate aceste experiențe timpurii creionează o imagine șablon despre sine și ceilalți prin intermediul căreia copilul își va interpreta viitoarele relații sau experiențe. Într-un limbaj mai simplu, putem spune că experiențele de relaționare timpurie reprezintă principalele lentile prin care copiii se vor vedea pe sine în această lume și vor interpreta ceea ce li se întâmplă.

Motto: „Școala nu poate avea decât două scopuri. Primul e să dăm copilului cunoștințele generale de care, bineînțeles, va avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Cealaltă e să pregătim copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația.” Gaston Berger

Copilăria și școala sunt două tărâmurii al căror stăpân este copilul.

Copilăria este timpul în care copilul descoperă lumea în primul rând sub aspectul ei material. El este curios, atinge totul, desface, sparge nu cu un scop prestabilit ci dintr-o imensă și pură curiozitate. Este astfel curiozitatea un mijloc de progres, un vector ce aduce cunoaștere, evoluție. Copilul explorează, minunea lumii din jur care îi provoacă simțurile. Într-o nostalgie a perfecțiunii, a frumuseții, el vede perfecțiunea și frumusețea lumii în care a pășit.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN ORELE DE CHIMIE

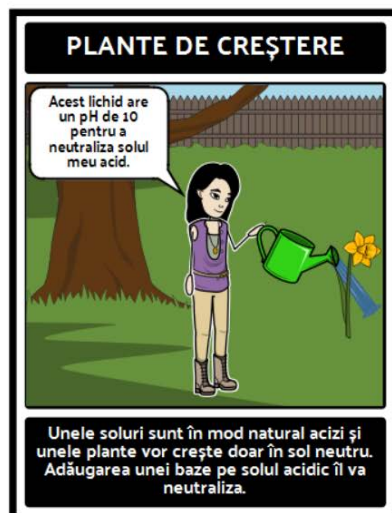
PROF. MUNTEANU OANA ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE TUTOVEANU”, BÂRLAD, JUD.
VASLUI

1. JOCUL DE ROL

a) ACIZI SI BAZE . NEUTRALIZAREA

Neutralizare

Neutralizare

Prezentare Generală a Activității

O reacție chimică are loc atunci când combinăm un acid și o bază. Această reacție se numește **neutralizare**, iar ecuația este: acid + bază → sare + apă. De exemplu, dacă amestecăm acidul clorhidric cu hidroxidul de sodiu, acestea vor reacționa și vor produce clorură de sodiu și apă. Există multe exemple în care acest lucru este util. Dacă stomacul produce un exces de acid, acest lucru poate provoca indigestie. Luând medicamente, cum ar fi laptele de magnezie (care este de bază), poate neutraliza acidul și ameliora disconfortul.

În această activitate, elevii vor **identifica și crea ilustrații pentru aplicațiile practice de neutralizare**. Spuneți-le elevilor să folosească cărți și internet pentru a le cerceta și apoi să le afișeze într-o hartă păianjen. Își pot susține scrierea cu elemente vizuale.

2) JOCUL DIDACTIC

a) ANAGrame

Descoperă cuvântul care ilustrează tipul unei reacții chimice:

e a n i m c r o b

Răspuns

c o m b i n a r e

b)

u i t t b s i e s t u

Răspuns

s u b s t i t u t i e

c)

n e m t e d a r o

Răspuns

e n d o t e r m a

d)

s r r i a i e l e v b

Răspuns

r e v e r s i b i l a

e)

a c l t a c a t i i

Răspuns

c a t a l i t i c a

f)

i a a n i l a c c t e t

Răspuns

n e c a t a l i t i c a

g)

e o g a n o m

Răspuns

o m o g e n a

h)

m a n o g e n o e

Răspuns

n e o m o g e n a

3. EXPLOZIA STELARĂ

- Definiție – este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de noi probleme și noi descoperiri
- Etapele metodei - elevii așezați în semicerc propun problema de rezolvat - pe steaua mare se scrie ideea centrală - pe 5 steluțe se scrie câte o întrebare de tipul CE, CINE, UNDE, DE CE, CÂND, iar 5 elevi extrag câte o întrebare - fiecare elev din cei 5 își alege 3-4 colegi, organizându-se în cinci grupuri - grupurile cooperează în elaborarea întrebărilor - la expirarea timpului, elevii revin în cerc în jurul steleței mari și spun întrebările elaborate (un reprezentant al grupului) - elevii celorlalte grupuri răspund la întrebări sau formulează întrebări la întrebări.

Exercițiu: propuneți o problemă spre rezolvare

Elevii au propus urmatoarele:

Problema: Reacția de substituție

CE fel de substanțe sunt produsii de reacție rezultati în urma unei reacții de substituție?

Raspuns: O substanta simpla si una compusa

CINE reactioneaza cu AgNO_3 ? a) Aur, b) Cupru?

Raspuns: Cupru, deoarece este situat inaintea Ag în SRC spre deosebire de aur care se afla dupa Ag.

DE CE nu reactioneaza cupru cu sulfatul de fier?

Raspuns: Cu este situate dupa Fe in seria reactivitatii chimice a metalelor

UNDE poate avea loc reactia de substituție dintre zinc si HCl ?

Raspuns: laborator sau industrie

CÂND reactioneaza un metal cu un acid?

Raspuns: când metalul este situat inaintea H în SRC, atunci el îl poate substitui din acizi, deci reactia poate avea loc.

4. CVINTETUL

Definiție –constă în crearea de cinci versuri respectându-se cinci reguli în scopul de a se sintetiza conținutul unei teme abordate.

Descrierea metodei

1. Comunicarea sarcinii de lucru (se anunță tema și sunt reamintite regulile de alcătuire a unui cvintet)
 - primul vers un singur cuvânt ce denumește subiectul - al doilea vers 2 cuvinte care definesc caracteristicile subiectului (2 adjective) - al treilea vers – format din 3 cuvinte care exprimă acțiuni (verbe la gerunziu) - al patrulea vers – format din patru cuvinte care exprimă starea elevului față de subiect - al cincilea vers - un cuvânt care arată însușirea esențială a subiectului

Ex:

1)Reacție

Spontana, rapida

Incalzind, degajând, colorând

Suntem mândri să experimentăm împreună

Transformare

2)Ardere

Violentă, explozivă

Combinând, reacționând, transformând

Este numită reacție de oxidare

Combinare

BIBLIOGRAFIE

1. <https://www.storyboardthat.com/ro/lesson-plans/acizi-%C8%99i-baze/neutralizare>
2. <https://wordwall.net/ro/resource/2587176/clasificarea-reactiilor-chimice>
3. www.didactic.ro
4. [file:///C:/Users/OANA/Downloads/Metode_interactive%20\(2\).pdf](file:///C:/Users/OANA/Downloads/Metode_interactive%20(2).pdf)
5. <https://fliphtml5.com/qmucc/avmt/basic/51-100>

PROIECT DIDACTIC

PROFESOR: MUNTEANU OANA

Aria curriculară: Consiliere si orientare

Disciplina: Dirigentie

Clasa: a VIII a C

Data / Nr. Ore: 1

Componenta: Planificarea carierei

Subcomponenta: Explorarea carierei

Tema lecției: Ocupație, meserie, carieră. Familia – factor în elaborarea planului de viață.

SCOPUL LECȚIEI:

- Identificarea abilităților / aptitudinilor personale necesare practicării unei meserii

CONCEPTE CHEIE:

- Aptitudini, munca, profesie, meserie, carieră

OBIECTIVE: la sfârșitul lecției, elevii vor fi capabili:

O1: să explice termeni noi din domeniul profesional;

O2: să-și conștientizeze aptitudinile și să le canalizeze către alegerea unei profesii;

O3: să prezinte cât mai multe meserii și să le clasifice pe domenii de activitate;

O4: să evidențieze rolul activ sau pasiv al părinților în opțiunea lor;

O5: să interpreteze un text dat;

O6: să descrie meseria preferată

O7: să coreleze abilitățile cu aspirațiile și cu cerințele meseriei preferate

RESURSE:

Resurse materiale:

- chestionare, fișe de lucru, scheme, dicționarul limbii române, videoproiector, coli colorate, articole,

www. go. ise. ro.

Resurse procedurale:

- conversația, conversația euristică, explicația, rezolvare de probleme, expunerea, problematizare, studiu de caz, joc de rol.

FORME DE ORGANIZARE:

- frontală, individuală, grupe mici

Moment organizatoric: –1 min

Asigurarea materialele și a atmosferei coraspunzătoare. Elevii sunt organizați în 4 grupe de câte 4 elevi. Li se împart cartoane colorate și fiecare își notează o calitate care să-l reprezinte pentru activitate.

Crearea stării apercetive emoționale, stârnirea interesului pentru activitate, captarea atenției prin

Exercițiu: Detectiv în lumea profesiilor – 5min

Copiii sunt grupați cu o săptămână înainte câte 2. Fiecare grupă își va alege o profesie, având grijă ca acestea să nu se repete. Timp de o săptămână, ei vor culege informații despre acea profesie (avantaje, dezavantaje, calități, studii, etc) și vor realiza un spot publicitar despre acea profesie. Posterele realizate se afișează în clasă.

Obiectiv vizat: cunoașterea profesiilor

Concluzii: Elevii prezintă spotul publicitar în fața colegilor astfel evidențiindu-se avantajele, dezavantajele, calitățile, studiile necesare fiecărei profesii.

Derularea activității

Pasul 1. Definirea noțiunilor: ocupație, meserie, carieră– 7 min

Se prezintă elevilor cu ajutorul videoproiectorului materialul cu definirea noțiunilor, textul ‘Ce vei deveni în viață?’, textul după R. A. Mzers și J. P. Jordaan privind semnificația muncii, și citatele unor psihologi americani despre profesie. Este discutat fiecare aspect.

Obiectiv vizat: cunoașterea noțiunilor ocupație, meserie, carieră

Concluzii: Exemplificarea concretă, deosebirea dintre ocupatie, funcție, carieră.

Pasul 2. Cum ajungem să avem o ocupație, funcție, meserie, carieră – 10 min

Exercițiu: Drumul spre . . . ocupație, funcție, meserie, carieră:

1. alegerea
2. pregătirea de specialitate profesională (școală)
3. calificarea la locul de muncă
4. îndeplinirea cu succes a unor sarcini

Joc de rol: Un elev trebuie să parcurgă drumul spre. . . El se întâlnește cu colegii care joacă roluri diferite (ocupație, meserie, carieră)

Cartoane cu elementele indispensabile în drumul său.

Obiectiv vizat: etapele parcurse pentru a avea o meserie.

Concluzii: Elevii identifică drumul pe care trebuie să-l parcurgă pentru o ocupație, meserie, funcție, carieră.

Pasul 3. **Profesia mea** – 15 min

Dirigintele cere fiecărui elev să-și deseneze pe o foaie palma dreaptă. În mijlocul palmei, să scrie profesia pe care cred că ar dori să o aibă, fără să se semneze nicăieri pe foaie. Pe fiecare deget, să treacă o calitate personală care îi recomandă pentru profesia aleasă. Toți participanții vor realiza palmele pe foi A4, pregătite dinainte.

Când lucrările sunt gata, fiecare elev va prezenta ceea ce a realizat, elevilor spunându-li-se de la început că unul din scopurile activității este să memoreze cât pot de mult din lucrările colegilor.

Se strâng lucrările și se afișează în clasă, pe un panou la vedere. Fiecare elev, vine și extrage dintr-o urnă, un bilet pe care va găsi scris numele unui coleg sau al unei colege. El va trebui să scrie pe bilet o apreciere despre colegul respectiv și să lipească biletul pe lucrarea realizată de acel coleg. În cazul în care cineva nu-și amintește care este lucrarea colegului al cărui nume a extras, va primi câteva indicii de la ceilalți.

Lucrările realizate rămân expuse la vedere măcar o săptămână, pentru ca elevii să le poată revedea, de câte ori doresc.

Obiectiv vizat: dezvoltarea creativității elevilor; realizarea unui proces de autocunoaștere și cunoaștere prin intermediul colegilor; crearea unei imagini de sine pozitive.

Concluzii: calitățile personale sunt importante în alegerea unei profesii.

Pasul 4. Rolul familiei în pregătirea pentru desfășurarea unei activități / meserii

Prezentarea factorii care influențează deciziile privind cariera: INTERESE, VALORI, CARACTERISTICI DE PERSONALITATE, APTITUDINI, DEPRINDERI, PIAȚA MUNCII, STATUTUL SOCIO-ECONOMIC, ISTORIA FAMILIEI (POWER POINT) – 2 MIN

Exercițiu: Arborele meseriilor în familie – 8 min

Fiecare elev este rugat să prezinte în 2 min un arbore al meseriilor în familie sa, arbore realizat acasă cu ajutorul părinților, se trag concluziile, și se afișează lucrările în clasă.

Concluzii: Este un exercițiu care îi ajută pe copii să conștientizeze valorile familiale, să descopere evoluția meseriilor în fam. lor și poate să descopere elemente comune cu alți colegi.

Fiecare elev va primi spre completare un chestionar care va cuprinde următoarele întrebări:

1. Ce obligații aveți în familie ?
2. Care sunt activitățile pe care le faceți cu plăcere?
3. Care sunt activitățile care le faceți cu plăcere?
4. Enumerați trei lucruri pe care știți să le faceți de la părinții voștri.
5. Vă influențează părinții în alegerea viitorului? În ce sens?

Probleme dezbătute:

- rolul și importanța părinților în luarea deciziilor,
- avantajele / dezavantajele implicării părinților în orientarea lor viitoare.
- posesivitatea părinților și libertatea copiilor în luarea deciziilor.
- exprimarea ideilor până unde ar trebui să meargă libertatea copiilor și dacă această libertate subminează autoritatea părinților.

Obiectiv vizat: rolul familiei în stabilirea profesiei

Concluzii: rolul familiei în stabilirea profesiei este foarte mare

Evaluarea activității – 2 min

“Cum te vezi peste 1, 5, 10 ani” (se lucrează pe fișe, prin autocaracterizare și “reflexia în oglindă” a aplicației).

Chestionar “ALEGEREA PROFESIUNII LA CUMPĂNA DINTRE ASPIRAȚIE ȘI ÎMPLINIRE”. Fiecare elev completează chestionarul primit (temă pt. ora viitoare).
Prezentarea titlului lecției viitoare.

Anexa 1

CHESTIONAR

1. Ce obligații aveți în familie ?
2. Care sunt activitățile pe care le faceți cu plăcere?
3. Enumerați trei lucruri pe care știți să le faceți de la părinții voștri.
4. Vă influențează părinții în alegerea viitorului? În ce sens

Anexa 2

Chestionar – Orientare profesională

ALEGEREA PROFESIUNII LA CUMPANA DINTRE ASPIRATIE SI IMPLINIRE

Este bine sa iei câteva decizii importante cu privire la viitorul tău. Aceste decizii îți vor influenta într-un mod hotărâtor alegerea profesiei și construirea carierei tale. Sunt întrebări la care ar trebui să reflectezi îndelung și să găsești răspunsul potrivit. Cu alte cuvinte, viața ta depinde de modul conștient și hotărât în care vei ști să optezi.

1. Ce doresc să fac în viața?

.....
.....
.....

2. Care este meseria pe care vreau să o îmbrățisez?

.....
.....
.....

3. Cum trebuie să mă pregătesc pentru a reuși ?

.....
.....
.....

4. Care sunt calitățile necesare pentru a avea meseria dorită?

.....
.....

5. Cine mă poate sprijini în îndeplinirea aspirațiilor mele?

DATA COMPLETĂRII.

NUMELE ELEVULUI.

SCOALA.

CLASA.

DIRIGINTE.

ASPECTE GENERALE ALE SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT SPECIAL ROMÂNESC

PROF. MURARIU-DIACONESCU ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ
„CONSTANTIN PĂUNESCU” IAȘI

Din punct de vedere terminologic originea principalului termenului „învățământ special”, se regăsește în capitolul VI, articolul 41 din Legea învățământului nr. 84, adoptată de Parlamentul României în anul 1995 și publicată în „Monitorul Oficial” din 31. 07. 1995.

Definirea generală și acceptată de către specialiștii domeniului cuprinde învățământul special ca și formă de organizare a activității didactice specific destinată preșcolarilor sau elevilor cu deficiențe mintale, fizice, senzoriale, socioafective, de limbaj, de comportament și / sau asociate. Principalul obiectiv specificat în sursa unanim acceptată la nivel național este instruirea, educația, recuperarea și integrarea socială a subiecților participanți la această formă de învățământ.

Sistemul de învățământ special reprezintă o parte fundamentală componentă a structurii Sistemului Național de Învățământ. Acesta prezintă un caracter larg de aplicativitate cu răspândire la toate nivelurile învățământului preuniversitar și cuprinde o serie variată de potențiali subiecți. Principalele criterii de repartizare vizează caracterul și gradul de severitate al dizabilității. Categoriile cele mai frecvente au în componența lor existența unor deficiențe ale organelor de simț (auz, văz, etc.), ce implică aria locomotorie sau asociate.

Subiecții ce necesită cerințe educative speciale sunt repartizați în sistemul de învățământ special în funcție de tipul și gradul deficiențelor. Principalele direcții includ posibilitatea optării pentru școlile integratoare (pentru subiecții cu deficiențe ușoare sau întârzieri ale proceselor de creștere și dezvoltare) sau pentru școlile speciale (pentru subiecții cu deficiențe mintale medii, severe și / sau asociate sau deficiențe ce implică incapacitatea de funcționare optimă a organelor de simț sau a aparatului locomotor).

Fiecare ramură de subiecți necesită abordare specifică în planul instruirii și al educației în funcție de complexitatea nevoilor multiple, activitatea corectiv-formativă fiind recomandată cu participarea activă a unei echipe multidisciplinare (Wong & Kasari, 2012).

Unitățile de învățământ special aplică un plan de învățământ în concordanță cu principiile și obiectivele didactice actuale, întâlnite inclusiv în școlile de masă. Totodată, există mijloace și tehnici de adaptare a examinărilor periodice și naționale (teste, bacalaureat, examen de absolvire, etc.) pentru o bună organizare a metodologiei.

Sistemul de învățământ special are la bază o serie de valori și principii cu caracter larg de aplicativitate indiferent de tipul dizabilității și de dificultățile de asimilare a informațiilor și

trebuie să asigure o formă continuă și necondiționată de sprijin și resurse serviciilor didactice cu cerințe speciale necesare fiecărei școli.

Sinteza literaturii de specialitate actuală sugerează diverse metodologii de curriculum al învățământului special. Sistemul de învățământ special are angajamentul de creare a condițiilor optime pentru un învățământ incluziv (Williams & Vidmar, 2021). Pentru a realiza dezideratul cadru al managementului sistemului este necesară crearea unor grupe eterogene de elevi care participă la ore pentru a îndeplini obiective comune. Adaptarea materialului didactic este necesară pentru a valorifica potențialul fiecărui elev. Mijloacele didactice de favorizare a proiectării și furnizării materialului didactic la toate nivelurile necesită o strategie optimă care cuprinde: țintirea zonei proxime de dezvoltare, proiectarea didactică adecvată, acordarea suportului și implicarea activă a fiecărui elev în procesul educațional, promovarea proceselor cognitive variate și a inteligențelor multiple, crearea de trasee educaționale în vederea implicării active a elevilor (colaborări, perechi, grupe de elevi, etc.).

Modificările de curriculum sunt soluții concrete ce necesită a fi incorporate în strategiile adaptate de predare. Relațiile colaborative și de sprijin între personalul didactic, părinți și comunitate sunt esențiale în școala incluzivă. Strategiile alternative reprezintă un ansamblu de metode necesare în situația unor elevi cu comportament provocator. Conștientizarea consecințelor și satisfacerea controlată a necesităților unor astfel

de subiecți reprezintă obiectivele ce pot favoriza gestionarea situațiilor cu potențial conflictual (Walker, 2010).

Sprrijinirea personalului didactic este esențială în promovarea și susținerea perspectivelor incluzive în școli. Colaborarea cu alți specialiști (psihopedagogi, logopezi, terapeuți ocupaționali, kinetoterapeuți, etc.) este necesară pentru a coordona cele mai potrivite intervenții în funcție de necesitățile elevilor.

Curriculumul sistemului educațional este conceput prin reconsiderarea abordărilor și identificarea parametrilor ce definesc și alcătuiesc cultura incluzivă, trecerea de la probleme la identificarea soluțiilor fiind considerată o direcție sigură de abordare a potențialelor schimbări în organizarea învățământul special.

ROLUL PROIECTELOR INTERNAȚIONALE ÎN EDUCAȚIE

PROF. GR. I. MURARU ALINA
LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI VITEAZU” VULCAN, HUNEDOARA

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Activitatea de cercetare în domeniul interculturalității în România are ca obiectiv producerea unor concepte și cunoștințe mai precise și clare în vederea oferirii unor argumente mai bune pentru practicile sociale și politice din domeniul drepturilor omului în Europa de sud-est. Deseori ne punem întrebarea cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice a cărei bogăție este dimensiunea ei interculturală

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic.

Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oamenii de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică, de adversitate deschisă față de celălalt.

eTwinning facilitează accesul cadrelor didactice la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din țările europene. Idealul eTwinning reprezintă promovarea activităților de colaborare între cadrele didactice și elevii Europei într-o manieră ușoară, prietenoasă și stimulativă. Cele peste 40.000 de școli europene participante stau mărturie a succesului.

În cadrul eTwinning este imposibil să desfășori un proiect fără să te lovești de aspectul lingvistic, indiferent că ne referim aici la limba maternă a școlilor din proiect sau, așa cum este mai des întâlnit, o limbă terță folosită ca mijloc de comunicare. În momentul în care se întâlnesc, tinerii europeni vor să comunice, să afle detalii despre viața din școlile și țările fiecăruia și să învețe cuvinte în limba partenerilor. Acesta este punctual forte al acțiunilor eTwinning, stimulează comunicarea.

Prin participarea la proiecte de eTwinning (înfrățire on-line între școli), elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației din țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

Nucleul eTwinning îl constituie procesul de predare și experimentare a noi practici de predare, tehnologii și mijloace de realizare a unor sarcini tradiționale. Blogurile, paginile wiki, fișierele video, conferințele, publicarea on-line, toate acestea se regăsesc în galeria de proiecte prezentate pe portalul eTwinning.

Înfrățirea on-line a școlilor poate fi însoțită de înfrățirea comunităților. Unele localități au decis să se „înfrățească” și să completeze comunicarea și cooperarea on-line prin alte proiecte – vizite, activități culturale pentru adulți etc.

Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru și cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele eTwinning pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul

lingvistic și cultural. Este un bun exemplu într-un domeniu care, până nu demult, era considerat dificil de abordat, iar proiectele eTwinning au demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect eTwinning este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

BIBLIOGRAFIE

www.iteach.ro

www.etwinning.net

EVOLUȚIA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ÎN ROMÂNIA DIN 1989 PÂNĂ ÎN PREZENT

**PROF. MUREA COSTEL SILVIU,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 135, BUCUREȘTI**

România după controversata revoluție din Decembrie 1989 a intrat într-o eră a schimbărilor rapide și ultrarapide datorate mai multor factori de natură socio-politică și tehnologică. Astfel, țara noastră a urmat un curs de tranziție către capitalismul acerb de tip occidental în care reperul cel mai important este reprezentat de bani, aceștia devenind pentru marea majoritate scop, metoda de evaluare a celorlalți și religie, Conștiința umană a fost estompată de la o generație la alta de umbra falselor valori care, din nefericire, sunt promovate agresiv de media, având un impact negativ asupra copiilor și tinerilor în general. Dezvoltarea tehnologică a contribuit și ea la răspândirea accelerată a falselor valori, a modelelor de incultură și a dezinformării dusă la nivel de de artă. În acest context rolul învățământului a devenit unul din ce în ce mai important, fiind la ora actuală ultima redută în calea deteriorării sufletești a noilor generații.

Școala trebuie să fie locul în care copilul achiziționează atât informații pur teoretice cât și deprinderi de bună purtare și în care își formează o personalitate definitorie pentru rolul său viitor în societate. În acest sens, învățământul românesc a trecut prin numeroase transformări care să permită contracararea problemelor de natură socio-ideologică care ar putea altera sensibilitatea și modul de gândire al elevilor. Astfel, treptat, accentul s-a mutat de pe simpla achiziționare de informații pe stimularea imaginației, a toleranței față de ceilalți, a integrării sociale și a dezvoltării sensibilității față de oameni, natură și frumos.

Metodele utilizate au fost și ele într-o adaptare continuă la cerințele socio-culturale, urmărindu-se motivarea elevilor în locul forțării acestora prin diferitele mijloace coercitive care, la ora actuală, nu își mai găsesc locul în procesul didactic. Este evident faptul că o persoană prin motivare va obține rezultate incomparabil mai bune decât prin forțare. Desigur că sunt și multe cazurile când motivarea nu poate fi realizată din cauza mediului din care provin elevii pe de o parte, dar și din cauza dezinteresului apărut din cauza adoptării unor false valori pe de altă parte. În astfel de situații profesorul este pus la grea încercare având de luptat cu gigantica mașinărie media. Raportându-se la cerințele din ce în ce mai elaborate ale societății moderne, metodele didactice au evoluat și ele luând forme din cele mai variate. Jocul, autoevaluarea, portofoliul, lucrul în echipă, sunt doar câteva dintre accentele procesului de învățământ modern stimulând contribuția elevului la actul didactic.

Un pas deosebit către definirea spirituală a tinerelor generații a fost realizat prin introducerea religiei ca materie școlară, ca urmare a libertății de exprimare religioasă și ca urmare a acțiunii intense a diferitelor asociații de părinți și nu numai. Prin acest pas important s-a ajuns la o mai bună încorporare a tinerilor în cadrul Bisericii strămoșești, permițându-le accesul atât la cultura religioasă morală dar și la o creștere spirituală sănătoasă. Religia este practic materia care le permite elevilor să-și îndrepte atenția către Dumnezeu și către om, aducând cu ea posibilitatea unei dezvoltări sufletești armonioase și o scară de valori stabilă, la care se pot raporta stând departe de greșală.

În ceea ce privește partea materială, școlile s-au dezvoltat în concordanță cu nivelul științific și tehnologic, având un aspect prietenos și confortabil iar sălile de curs fiind dotate cu tehnologie modernă în cele mai multe cazuri. Desigur că există și numeroase excepții care cu siguranță în timp vor fi remediate. Totuși salariile profesorilor s-au situat mereu și încă se situează în partea inferioară a grilei de salarizare de la nivel național, situație care atrage după sine nemulțumiri justificate ale cadrelor didactice de la orice nivel, ceea ce conduce la o lipsă acută de profesori calificați în toate domeniile școlare. Referitor la această situație politicul trebuie să sesizeze gravitatea acestui fapt care se răsfrânge în mod direct asupra viitoarelor generații.

În concluzie, după mai bine de treizeci de ani de frământări specifice erei moderne și postmoderniste, învățământul a suferit transformări radicale urmând direcții noi, prin metode din ce în ce mai inovative. La întrebarea dacă aceste transformări sunt bune sau rele timpul este cel care ne va răspunde cu siguranță într-o manieră precisă, bazată pe strânsa relație dintre cauză și efect.

METODE ALTERNATIVE EDUCAȚIONALE - METODA MONTESSORI

**PROF. ÎNV. PREȘC. MUREȘAN DOINA MARIA
GRĂDINIȚA P. P. STEP BY STEP NR. 12 ALBA IULIA
PROF. ÎNV. PREȘC. RUS NICOLETA LIVIA –
GRĂDINIȚA P. P. STEP BY STEP NR. 12 ALBA IULIA**

Metoda Montessori oferă un mod practic și temeinic prin care, lucrând împreună, educatoarele, copiii, părinții, pot crea comunități de învățare în care fiecare se simte în siguranță și este perceput așa cum este în realitate, dând forța să se realizeze cele mai înalte potențialuri intelectuale, emoționale și spirituale.

Principiile pedagogiei Montessori:

- Libertatea mișcării stimulează cunoașterea. Maria Montessori considera mâna drept „organul minții”, astfel că manipularea obiectelor din jur conduce la dezvoltarea gândirii și simțurilor;
- Libertatea alegerii de către copil a obiectelor, a spațiului și a timpului petrecut pentru satisfacerea nevoilor personale. Acest lucru conferă încredere copiilor în forțele proprii, oferindu-le ocazia să facă alegeri cu privire la jocul și munca lor;
- Interesul reprezintă fundația pe care se construiește educația. Orice activitate care nu surprinde atenția unui copil este un timp pierdut. Cunoștințele sunt acumulate de către copil pe o perioadă mai lungă de timp, atunci când interesul a fost stârnit;
- Lipsa motivațiilor extrinseci. Atunci când un copil învață doar de dragul unui lucru promis drept recompensă, acest fapt nu se poate numi educație de calitate și de lungă durată. Educația se realizează atunci când nu există recompense materiale, sau calificative și note, ci doar mulțumirea și împlinirea copilului că a realizat lucrul respectiv;
- Învățarea prin descoperire proprie / cu sau de la ceilalți colegi de grupă. În pedagogia Montessori nu există un rol al educatorului de livrare a informațiilor, ci doar de supraveghetor, de ghid, care intervine doar atunci când consideră că este nevoie. Copilul este personajul principal, care prin descoperire va învăța lucruri noi, le va împărtăși cu ceilalți colegi, sau va învăța de la aceștia.
- Învățarea prin experimentare. O condiție esențială a pedagogiei Montessori o reprezintă aplicabilitatea cunoștințelor acumulate. Astfel, toate informațiile însușite de copil trebuie puse în practică, experimentate, în vederea aprofundării lor.
- Libertatea în „limite invizibile”. Educatoarea stabilește niște granițe exacte, dar fine, în limita cărora copilul să își desfășoare activitatea, fără ca acesta să se simtă îngrădit. Ca urmare, copilul poate să facă orice dorește, dar respectând regulile ce stau la baza disciplinei din sala de grupă.
- Mediul de pregătire ordonat. Maria Montessori a gândit totul, pornind de la arhitectura clădirii și până la amenajarea spațiului și a obiectelor, astfel că însăși sala de grupă este un instrument al învățării, un laborator al cunoștințelor. Obiectele „de muncă” sunt atent aranjate, deoarece ordinea din sala de grupă presupune ordinea care se va stabili și în mintea copiilor;
- Mediul școlar – o comunitate mai mică formată din copii de vârste, etnii sau naționalități diferite. Așa cum societatea în care vor trăi este formată din oameni diferiți din toate punctele de vedere, așa și mediul școlar deține copii diferiți, în vederea cunoașterii lor, acceptării diferențelor și trăirii unor experiențe de socializare.
- Controlul erorilor - A greși este omenesc, putem afirma chiar că face parte din procesul de învățare. Dar ce găsim deosebit în pedagogia Montessori este prezența materialelor didactice autocorective. Acestea sunt în așa fel concepute încât îți sugerează automat dacă ai greșit sau nu. Copilul învață modalitatea corectă de lucru cu obiectele și astfel se autocontrolează și se autodisciplinează.

Curriculum-ul propus de Maria Montessori are un scop ambițios, acela de a transforma copilul într-o ființă umană adultă armonioasă, confortabilă cu sine, cu societatea și cu mediul înconjurător. Acesta este structurat pe *cinci arii curriculare: Viață practică, Dezvoltare senzorială, Limbaj, Matematică, Știință și Cultură*

Viața practică:

Senzorial

Matematică:

Citire/scriere:

Bibliografie:

- Piaget, Jean, *Psihologia copilului*, E. D. P., București, 2008
- Roco, Mihaela - *Creativitatea individuală și de grup – studii experimentale*, Editura Academiei Române, București, 1979
- Suport de curs - *Noi abordări ale educației timpurii în grădiniță*, Editura Foton, 2012

ȘCOALA INCLUZIVĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR MUREȘAN MARIA EUGENIA LICEUL TEORETIC "NICOLAE BĂLCESCU", CLUJ-NAPOCA

"Adevăratul dascăl este caracterizat prin aceea că mintea sa se mișcă în armonie cu mințile elevilor săi, trăind împreună dificultățile și victoriile intelectuale deopotrivă." (J. Dewey)

Orice copil are dreptul la o educație de calitate. Școala asigură protecția, dezvoltarea și participarea copilului prin dezvoltarea cunoștințelor și deprinderilor de care va avea nevoie în viață. În ultimul timp apare tot mai des conceptul de școală prietenoasă care promovează incluziunea și echitatea, eficacitatea învățării, siguranța, protecția și sănătatea elevilor, egalitatea genurilor, implicarea elevilor, familiilor și a comunităților în viața școlii.

Școala trebuie să dezvolte mecanisme și activități specifice prin care să creeze un mediu educațional atractiv, în care copiii să se simtă în siguranță fizică și psihică, preocupându-se ca dreptul la educație al oricărui copil să fie respectat indiferent de statut social, etnie, religie, sex, capacitate intelectuală. Conceptul de școală democratică pentru elevi nu promovează anarhia sau lipsa structurilor ierarhice, organismele și structurile de putere fiind bine definite, noul însemnând relațiile bazate mai puțin pe teama față de superiori și mai mult pe încredere și respect reciproc.

Schimbările din societatea contemporană se răsfrâng și asupra educației, ceea ce implică reorganizări multiple, raportare la exigențele europene. Fiecare copil trebuie educat astfel încât să devină absolvent bine pregătit pentru o societate în continuă schimbare. Școala trebuie să fie atractivă și deschisă către comunitate, un real furnizor de servicii educaționale de calitate, observator al nevoilor educaționale ale comunității și a pieței muncii, o școală prietenoasă, tolerantă și democratică, comprehensivă, fără discriminare și excludere, școala în care toți copiii sunt valorizați și li se asigură șanse egale de educație și integrare socioprofesională, o organizație care învață, instituție capabilă să infuzeze orice schimbare generată de sistem, adaptată la cerințele unei societăți în permanentă dezvoltare.

Școala incluzivă este o școală deschisă fiecărui elev, o școală care primește orice elev, îl valorizează și îl face să se simtă acasă, este o școală flexibilă, o școală care abordează procesul de predare – învățare – evaluare într-un mod dinamic și atractiv, o școală care, prin sprijinul pe care îl oferă tuturor copiilor, se constituie într-un factor de bază al incluziunii sociale, contribuind la eliminarea prejudecăților legate de apartenența la un anumit mediu și la spargerea barierelor existente.

Educația incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare, având ca scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor elevilor din cadrul unei comunități. Aceasta înseamnă că și o școală specială poate fi incluzivă sau poate dezvolta practici incluzive în abordarea copiilor. Școlile deschise, prietenoase în care se urmărește flexibilizarea actualului curriculum, calitatea predării-învățării, evaluarea permanentă și parteneriatul educațional sunt școli incluzive.

Obiectivele educației incluzive vizează combaterea neparticipării școlare, a abandonului și eșecului școlar, prin demersuri care depășesc barierele impuse de dificultățile de ordin material, personal, familial sau social cu care se confruntă copiii. În același timp, vizează asigurarea unor condiții optime de învățare care să ofere tuturor șansa unui start egal în viață din punct de vedere educațional. Principiul egalității de șanse reprezintă conceptul de bază al școlii incluzive, prin aplicarea căruia aceasta contribuie la anularea diferențelor de valorizare bazate pe criterii subiective, de ordin etnic sau social. Incluziunea la nivel școlar se realizează prin respectarea și valorizarea diferențelor socio-culturale existente în rândul elevilor și prin promovarea bogăției și a diversității experienței educative care rezultă din aceste diferențe.

Strategiile educației integrate sunt strategii de micro-grup, activ-participative, colaborative, parteneriale, implicante, organizative și socializante. Acestea, datorită atributelor lor, sunt adaptabile, putând fi cu ușurință multiplicare sau diversificate pentru a acoperi situațiile noi. Aceste atribute caracterizează și învățarea, care trebuie să se realizeze în grupuri mici, să fie cooperativă, partenerială, activ-participativă, să se desfășoare într-un mediu relaxant, plăcut. Cunoașterea strategiilor educației integrate este indispensabilă oricărui cadru didactic, care vrea să-și asume responsabilitatea de a răspunde

tuturor exigențelor și cerințelor educative ale diverșilor elevi. Educatorul trebuie să se plieze după fiecare caz, să-și flexibilizeze demersul didactic pentru a satisface cerințele educative ale fiecărui elev. **Programele de sprijin și remediere școlară, utilizarea posibilităților oferite de curriculum-ul la decizia școlii și implicarea părinților în diverse activități extracurriculare organizate la nivelul unității de învățământ reprezintă tot atâția pași către succesul școlar al fiecărui copil.**

Școala incluzivă presupune recunoașterea dreptului fiecărui copil la educație, înțelegerea diferențelor de adaptare și învățare, specifice fiecărui copil în parte.

Bibliografie:

Daniel Hameline, (1978): Profesori și elevi, E. D. P., București

Doru Vlad Popovici, (1999): Elemente de Psihopedagogia Integrării, Editura PRO HUMANITATE, București

Gherguț Alois, (2001): Psihologia persoanelor cu cerințe speciale. Strategii de educație integrată, Polirom, Iași

Ungureanu Dorel, (2000): Educația integrată și școala incluzivă, Editura de Vest, Timișoara

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL INTERNAȚIONAL TEMA: EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

**ÎNV. MUREȘAN MIHAELA MARIANA
ȘC. GIMNAZIALĂ NR. 1, DEJ, JUD. CLUJ**

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

Luna septembrie devine inevitabil un timp inaugural, marcând un nou început, o deschidere de ciclu educațional spre care cei maturi se îndreaptă cu nostalgie și învăluți în amintirile anilor de școală, în timp ce, pentru cei tineri, se deschide un timp al visării, al speranței, al proiectelor de viitor. Dincolo de vârste și profesii, școala are pentru toți o pluralitate de sensuri, fiind, paradoxal, un metaforic timp și spațiu în aceeași măsură – un spațiu fundamental al devenirii umane, un univers al cunoașterii, al întâlnirii cu științele, cu istoria, cu literatura și alte forme de artă, univers al legităților, al explicațiilor logice și al certitudinilor. Pe linia contrastelor menționate, școala și cunoașterea dezvoltă, însă, și spiritul critic, bucuria interogațiilor, pentru că „a preda bine înseamnă a deștepta îndoiele în sufletul elevului, a-l antrena întru disidență” (George Steiner). Să-i învățăm, astfel, pe tineri ce înseamnă îndoiala, interogația, gândirea critică, asumarea responsabilă a unui rol social!

Școala este și un timp al trăirii sau al rememorării, timp al emoției, al trecerii ființei prin cercurile concentrice ale anilor de școală – de la jocul și inocența copilăriei spre neliniștea și răzvrătirea adolescenței, până la cunoașterea de sine și descoperirea vocațiilor, a aptitudinilor, a drumului spre profesie.

Aceste definiții simbolice, bucuria reflecției și a gândului filosofic trebuie să fie dublate însă, de atenția responsabilă a societății, de sprijinul și prețuirea pentru un domeniu social fundamental. Deși schimbările în educație sunt riscante și deseori excesive, asumând unele modele nepotrivite sistemului nostru de învățământ, nu putem uita faptul că elevii noștri se pregătesc pentru societatea de mâine, pentru o lume a evoluțiilor științifice și a noilor tehnologii, pentru o economie globalizată. De aceea valorile și traseele tradiționale specifice școlii românești (spiritul teoretizant, studiul individual, consistența informației, cultul performanței solitare, o disociere între abordările teoretice și cele practice, modelul discursiv de predare, limitarea problematizării și a analizei critice) au nevoie de complementul european – gândire critică, pragmatism, contextualizare, digitalizare și informatizare a universului educațional și didactic, abordare interculturală accentuată. Poate prin școală și educație trebuie să explicăm mai mult lumea reală, naturală, să deplasăm accentul de la informația cantitativă spre proces și învățare treptată, spre lucrul în echipă și activitate practică, spre știința de a căuta informații și explicații prin documentare și explorarea mediului virtual.

Dincolo de analizele critice, de viziuni diferite, de crizele succesive parcurse de sistemul educațional, se detașează numeroase aspecte pozitive, reușite de etapă, modificări legislative favorabile, reforme de diferite tipuri, forme de modernizare a demersurilor educaționale. O școală ideală, un sistem educațional perfect sunt repere greu de atins, dar corecțiile și succesele secvențiale pot asigura un traseu ascendent al învățământului românesc.

Valoarea învățământului românesc a fost dată în acești ani de măsurile diverse aplicate, de evoluțiile treptate în căutarea unor formule moderne, potrivite de instruire și educare, dar și de numeroasele programe sociale și educaționale utile și adecvate timpului respectiv, modele de bună practică pentru o anumită etapă, programe pe care România le-a implementat ca măsuri ale administrației centrale pentru incluziunea socială a grupurilor aflate în situații sociale vulnerabile, precum: un cadru legal asigurat de Legea educației naționale nr. 1 / 2011, Programul „Școală după școală”, programele educaționale de tip „A doua șansă”, înființarea Centrelor Județene de Resurse și Asistență Educațională pe lângă inspectoratele școlare, stabilirea statutului de inspector pentru minoritățile naționale, inclusiv pentru problematica diversă a romilor, alocarea de locuri speciale pentru romii în licee, școli, universități, în sensul unor necesare forme de discriminare pozitivă, programele „Bani de liceu”, „Bursa profesională”, „Rechizite școlare gratuite”, Programul „Euro 200” pentru achiziționarea unui calculator, decontarea cheltuielilor de transport, programele PHARE, programul „Toți în grădiniță, toți în clasa 1”, Programul Național de Educație Parentală „Educația așa”.

În Cartea albă a Comisiei privind viitorul Europei este prezentat ca mesaj central faptul că sistemele eficiente de educație și de formare sunt fundamentale pentru societăți echitabile, deschise și democratice, precum și pentru o creștere economică și o ocupare durabilă a forței de muncă. Educația reprezintă punctul de plecare pentru o carieră profesională de succes și cea mai bună protecție împotriva șomajului și a sărăciei. Educația favorizează dezvoltarea personală și pune bazele unei cetățenii active. Educația de bună calitate stimulează cercetarea și dezvoltarea, inovarea și competitivitatea. Toate acestea sunt concluziile inițiativelor europene din ultimii ani, Comisia Europeană subliniind faptul că educația și competențele sunt o prioritate pentru cooperarea europeană.

Parlamentul României trebuie să fie și mai mult instituția receptivă la vocea școlii, la opiniile deseori critice despre aspecte ale sistemului educațional, completând legislativ, dar și conceptual conturul și substanța unei educații de calitate, orientată spre pragmatismul vieții concrete, spre formarea unor absolvenți cu reale competențe de cunoaștere, de comunicare și de adaptare la o societate dinamică și deseori contrastantă. În acest sens, legea educației trebuie să fie modernă și relevantă în actualitate, să aibă o abordare competentă a problemei bacalaureatului diferențiat, cu atenție pentru filiera tehnologică, să revitalizeze învățământul profesional și tehnic prin aplicarea măsurilor deja legiferați în zona învățământului dual, să stabilească un număr adecvat de psihologi și consilieri școlari, logopezi, profesori de sprijin, mediatori școlari.

Fiecare an școlar este un început de nou drum, de zidire, de întemeiere sub semnul școlii, timp al întrebărilor și al răspunsurilor. Educația, școala, o strategie modernă de formare și dezvoltare profesională nu pot lipsi, pentru că „nu zidurile fac o școală, ci spiritul care domnește într-însa” (Regele Ferdinand).

STUDIU PRIVIND IMPACTUL PROIECTELOR INTERNAȚIONALE ASUPRA CALITĂȚII ÎNVĂȚĂRII

PROF. MUREȘAN RODICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „EMIL ISAC”, CLUJ-NAPOCA

Creșterea prestigiului școlii și a imaginii, acestea poate fi făcut la nivel național, cât și internațional, prin proiectele și parteneriatele încheiate cu organisme instituționale similare.

Proiectele școlare internaționale au ca scop consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine, îmbunătățirea calității, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește tehnicile informaționale și metodele pedagogice, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din alte școli, dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea dialogului intercultural și a toleranței.

Pe lângă dorința de implicare a elevilor la diverse activități în cadrul acestor proiecte, ele urmăresc perfecționarea abilităților de utilizare a computerului, și a abilităților lingvistice, înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel european.

Proiectele în parteneriat nu oferă doar o satisfacție profesională și personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întărește sentimentul de apartenență la o comunitate profesională a cadrelor didactice și creșterea motivației elevilor pentru cunoaștere și învățare. Unele proiecte facilitează mai mult accesul cadrelor didactice la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din alte țări.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte sunt multiple: oferă o modalitate eficientă de abordare a educației; cresc motivația elevilor pentru învățare și cunoaștere; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții.

Proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, mai multe activități de colaborare între profesorii din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate. Elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației din țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic. Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor.

În școala noastră este o tradiție ca în fiecare an elevii să participe la astfel de proiecte.

În cadrul proiectului internațional "My culture, your culture" desfășurat în școala noastră anul școlar trecut, elevii români au realizat felicitări de 8 martie și măștișoare pentru prietenii lor de la școala parteneră din Ucraina, School 304 Ukraine. Ei s-au implicat în promovarea tradițiilor noastre prin realizarea de măștișoare personalizate pentru colegii din Ucraina, care nu cunoșteau această tradiție românească.

Elevii noștri au fost foarte mândri că prin munca lor au reușit să ducă tradițiile românești peste hotare. În realizarea măștișoarelor s-au folosit multe materiale reciclabile pentru a implementa și activități de educație ecologică. Participarea la proiect s-a făcut într-un mod organizat, fiecare elev și-a cunoscut rolul în echipă: unii au confecționat șnururi pentru măștișoare, alții au făcut desene, alții au identificat și au adunat materialele reciclabile care păreau să aibă potențial pentru a fi utilizate în scopul proiectului nostru. Elevii mai mari, cu cunoștințe de operare pe calculator, au realizat, prin implicarea doamnei profesor de TIC, materiale informative cu tradiția măștișorului în țara noastră: de unde provine, ce semnifică șnurul și culoarea acestuia, cum se oferă măștișoarele, cine le oferă și cu ce scop.

Un proiect asemănător cu cel realizat cu școala din Ucraina, s-a desfășurat anul acesta în școala noastră. Modalitatea de implementare a proiectului a fost un parteneriat de tipul e-Twinning, în cadrul

căruia elevii școlii noastre, cu mic cu mare, au realizat felicitări de Crăciun pe care le-am trimis mai apoi elevilor din țările partenere. Întreg proiectul s-a desfășurat ca o amplă mobilizare din partea tuturor: în cadrul orelor de limba engleză s-au realizat textele felicitărilor, în cadrul orelor de limba franceză s-au scris și felicitări în această limbă, la orele de dirigenție și de arte plastice, elevii au realizat sub atenta coordonare a profesorilor dirigenți și a profesoarei de arte diverse felicitări și ornamente, atât tradiționale, cât și mai moderne, care să fie pe placul copiilor, iar la orele de TIC s-au realizat chiar și felicitări digitale. Elementul multicultural s-a regăsit în faptul că pe felicitări au fost scrise urări în mai multe limbi ale Uniunii Europene. Elevii școlii noastre s-au bucurat de felicitările pe care la rândul nostru le-am primit din aproximativ 10 țări străine. Au fost bucuroși să descopere faptul că și ceilalți elevi scriu aproximativ la fel ca ei, au fost bucuroși să vadă că și elevii din alte țări au scris și urare în limba română și s-au amuzat când unii au greșit la scrierea urării în limba română. Felicitările au fost analizate, am discutat despre diferențele culturale dintre țări și despre asemănări și deosebiri între obiceiurile țărilor implicate în proiect.

PROIECTE EUROPENE CE VIZEAZĂ STUDIUL ISTORIEI – EUROCLIO

NUME: MUȘAT ANCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SFÂNTUL ANDREI”, JUDEȚUL BRĂILA

Istoria predată în școală s-a aflat dintotdeauna în atenția Consiliului Europei. Importanța acordată modului de predare a istoriei s-a datorat potențialului educativ pe care această disciplină îl deține. Astfel, istoria ajută la dezvoltarea cunoștințelor, la înțelegerea și percepția pe care elevii le dobândesc atât asupra propriei lor țări, cât și asupra celorlalte state europene. Euroclio reprezintă Asociația Europeană a Profesorilor înființată în 1992, la solicitarea Consiliului Europei. Este o asociație cadru, care reunește peste 70 de asociații de profesori de cultură civică, patrimoniu și istorie, precum și alte organizații active în domeniu.

Rețeaua reunește profesori de istorie din Europa și susține dezvoltarea unei educații inovatoare și responsabile în domeniul patrimoniului, cetățeniei și istoriei, promovând gândirea critică, perspectivele multiple, respectul reciproc și abordarea subiectelor controversate.

Euroclio încurajează colaborarea dintre țări, precum și desfășurarea unor ambițioase proiecte împreună. Aceste proiecte aduc laolaltă experiențe didactice diferite și aduc în atenție o abordare inovativă a trecutului în ceea ce privește, în mod special, problemele sensibile și controversate ale trecutului.

Viziunea Euroclio este ca educabilii să devină cetățeni responsabili în scopul promovării păcii și înțelegerii la nivel global. De asemenea Euroclio urmărește și construirea unei dimensiuni europene a studiului istoriei într-o Europă cuprinzătoare, democratică și ferită de conflicte. În acest scop sunt oferite câteva sugestii privind contribuția istoriei la construcția europeană, dintre care amintim:

- abordarea relațiilor istorice din perspectivă locală, regională, națională, europeană
- atenția acordată studierii evenimentelor istorice și culturale care contribuie la formarea conștiinței europene.
- promovarea colaborării între școli pe teme ce privesc istoria Europei
- utilizarea mijloacelor de informare moderne cu scopul dezvoltării interesului pentru istoria unor state europene.
- introducerea unor studii despre etapele procesului construcției europene.

Una din inițiativele de succes ale proiectului EUROCLIO este Historiana, un instrument educațional online ce oferă elevilor surse istorice comparative și transfrontaliere care vin în completarea manualelor de istorie naționale. Platforma deschisă tuturor iubitorilor de istorie pune la dispoziție conținut istoric, activități de învățare, instrumente digitale inovative, bloguri tematice, imagini-document. Printre temele ce pot fi regăsite pe platforma Historiana amintim: Primul și al Doilea Război Mondial, Războiul Rece, Ideologii politice, Drepturi și responsabilități, Știință și tehnologie. Pentru cei interesați websiteul poate fi accesat la următorul link: <https://historiana.eu>.

Societatea de științe istorice din România este membru al Asociației Europene a Profesorilor de Istorie (Euroclio), admisă cu toate drepturile și obligațiile aferente la adunarea plenară a organizației desfășurată la Bruges, în martie 1994. Ulterior mai mulți membri SȘIR au participat la activitățile Euroclio. În martie 1998, Asociația Europeană a Profesorilor de Istorie a inițiat la București, împreună cu Ministrul Educației și SȘIR o dezbatere cu participarea unui grup de profesori din România pe tema locului în curriculum al istoriei secolului al XX-lea. Societatea de științe istorice din România participă în mod direct și se implică constant în activitățile derulate de Euroclio, promovând rolul educației istorice în actualul context internațional.

BIBLIOGRAFIE:

Surse online:

- <https://www.euroclio.eu/wp-content/uploads/2019/10/Innovative-teaching-approaches-RO.-Annexes.pdf>
- <https://www.schooleducationgateway.eu/en/pub/profile.cfm?do=organisation&id=2911>
- <https://euroclio.eu/wp-content/uploads/2016/02/Historiana-User's-Guide-Romanian.pdf>
- <https://ssir.ro/blog/tag/euroclio/>

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI IN APLICAREA STRATEGIILOR DE PREDARE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

LICEUL TEORETIC "DECEBAL" CONSTANTA / STRUCTURA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 36 "DIMITRIE STIUBEI" PROF. ÎNV PRIMAR: MUSAT MARIA

REFERAT

*„Nu există artă mai frumoasă, decât arta educației.
Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar
educatorul creează un chip viu, uitându-se la el,
se bucură și oamenii, se bucura și Dumnezeu. ”*
Sf. Ioan Gură de Aur

Procesul de învățământ este constituit din cele trei mari componente, și anume predarea, învățarea și evaluarea. Conceptul de învățare poate fi înțeles ca funcția mintală prin care o persoană obține noi cunoștințe, abilități, valori, sensuri și referințe, folosindu-și capacitatea de a percepe informații. Procesul de învățare are loc pe parcursul întregii vieți și este evidențiat de modificările pe care le produce în comportamentul persoanei.

Predarea poate fi înțeleasă în mai multe moduri: simpla transmitere a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, care apoi trebuie verificate și evaluate; în sens pur metodologic, a expune, a comunica verbal; ca un discurs didactic conceput în scopul instruirii și autoinstruirii elevilor; ca o formă specifică de comunicare culturală; de asemenea, ca un sistem specific de acțiuni menite să inducă învățarea (accentul cade pe receptare, înțelegere, formare de capacități) și ca o simplă mijlocire de date (accentul fiind pus pe informație și pe accentul la ea)

Evaluarea școlară definește o acțiune psihosocială complexă bazată pe operații de: măsurare / control cantitativ, apreciere / calitativă, decizie / comunicată în termeni de îndrumare metodologică orientativă cu scop de ameliorare continuă a activității proiectată la nivel de sistem și de proces. Aceasta servește ca o unealtă pentru analizarea eficienței curriculum-ului școlar și a schimbărilor la toate nivelurile. Focusarea pe rezultatele elevilor nu oferă informații despre cauzele pentru care procedurile utilizate de profesori sunt sau nu eficiente

Încă de pe vremea lui Platon, Aristotel, Sf. Pavel și Aquinas există informații despre existența strategiilor de învățare. O strategie de predare reprezintă un set particular de pași pentru evocarea unui set de comportamente dorite de la persoanele care învață ("learners"). Acestea sunt eforturi deliberate din partea profesorului de a varia modul de prezentare către o reprezentare mai adecvată a funcțiilor cognitive și afective necesare pentru obiectivele învățării. Strategiile sunt moduri de a evoca răspunsuri într-un mediu de învățare particular, pertinent cu natura conținutului ce urmează a fi învățat. În strategiile de predare, rolul „elevului” este la fel de important ca și cel al profesorului. Utilizarea strategiilor de predare-învățare respectă principiul diferențierii și personalizării proiectării și realizării demersului didactic și promovarea cooperării în vederea utilizării diverselor abordări didactice necesare ridicării standardelor calității procesului educațional. O relație predare – învățare adecvată implică variația de la o strategie la alta, de la un stil la altul pentru a crea acele climate și a implementa acele strategii care favorizează învățarea diferitelor tipuri de obiective

Într-o metaanaliză condusă de Schroder și col. (1992) au fost identificate mai multe tipuri de strategii.

1. Strategii de chestionare. Profesorul variază orarul, poziționarea sau nivelurile cognitive ale întrebărilor (de exemplu creșterea timpului de reacție, introducerea pauzelor după anumite răspunsuri cheie, sporirea dificultății întrebărilor, oprirea mijloacelor media la anumite puncte cheie și punerea întrebărilor).

2. Strategii de focusare. Profesorul captează atenția elevilor (ex: prin anunțarea obiectivelor sau îmbogățirea lor).

3. Strategii de manipulare. Profesorul asigură elevilor oportunitatea de a lucra cu obiecte fizice (a desena sau a construi ceva).

4. Strategii bazate pe sporirea materialelor. Profesorul modifică materialele (rescrierea anumitor materiale sub formă de text, înregistrări audio, simplificarea aparatelor din laborator, etc.)

5. Strategii de evaluare. Profesorul schimbă frecvența, scopul și nivelul cognitiv al evaluării (ex. acordarea feedback-ului imediat și exploratoriu, utilizarea testelor diagnostice, formative, retestarea).

6. Strategii pe bază de anchetă. Profesorii utilizează instrucțiuni centrate pe elevi ce sunt mai puțin directive decât instrucțiunile tradiționale (ex. Anchetele de laborator).

7. Strategii bazate pe îmbogățirea contextului. Profesorii îi ajută pe elevi să realizeze legătura între cunoștințele și experiențele anterioare sau angajarea interesului elevilor în învățarea colegilor (ex. organizarea excursiilor, problematizarea, reflectarea).

8. Strategii bazate pe tehnologii de instruire.

Studiile arată că elevii care au performanțe bune la învățare sunt conștienți de strategiile pe care le utilizează și în sens contrar, cei ce nu obțin performanțe bune nu pot identifica strategiile pe care le utilizează și în consecință nu reușesc să le combine în așa numitul "lanț de strategii" (Block, 1986; Galloway & Labarca, 1991; Stern, 1975; Vann & Abraham, 1990, cit in Gartner și col., 1971)

Diversele modalități de abordarea învățării de către copii au diferite implicații asupra expectanțelor celorlalți cu privire la performanța lor. Dacă ceilalți consideră că diferențele de învățare se datorează vitezei de procesare și capacității intelectuale ale copiilor, atunci expectanțele vor viza performanțe relativ uniforme în mai multe domenii. Dacă, însă se consideră că strategiile și cunoștințele sunt importante atunci expectanțele vor viza nivele diferite de învățare, în funcție de cunoștințele conceptuale și controlul asupra strategiilor de organizare a acestor cunoștințe. De exemplu, într-un studiu comparativ a abilităților de memorare, la care au participat studenți și elevi din clasa a III-a, sarcina fiind aceea de a-și aminti numele programelor tv de sâmbăta dimineața, personajele din desene animate, etc., elevii din clasa a III-a și-au organizat mai bine informațiile, deci au reținut mai multe elemente (Lindberg, 1980 cit in Bransford și col., 2004, p. 96). Similar, un grup de copii cu vârste între 8-12 ani au avut performanțe mai mari în a-și aminti anumite elemente decât un grup de adulți "normali" datorită strategiei de categorizare (Brown and Lawton, 1977 cit. in Bransford și col., 2004, p. 96).

CUNOAȘTEREA CONȚINUTURILOR DISCIPLINII ÎI AJUTĂ PE PROFESORI SĂ-ȘI STABILEASCĂ HĂRȚI MENTALE CU CARE SĂ STABILEASCĂ INDICII DE MONITORIZARE A SUCCESULUI, TEMELE PENTRU ACASĂ, ETC. ÎNSĂ CUNOAȘTEREA STRUCTURII DISCIPLINII ÎN SINE NU-L GHIDEAZĂ PE PROFESOR ÎN PROCESUL PREDĂRII. ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ PROFESORUL TREBUIE SĂ-ȘI DEZVOLTE ABILITĂȚI DE A ÎNȚELEGE CONȚINUTURILE DISCIPLINII ÎNTR-O MODALITATE REFLECTIVĂ, PEDAGOGICĂ (MCDONALD AND NASO, 1986, CIT IN HARDER ȘI COL., 2000, P. 156).

INOVAȚIE ȘI REFORMĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC: EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ

NUME: MUȘAT MIHAI - DANIEL
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION LUCA CARAGIALE”, JUDEȚUL BRĂILA

“ A învăța recunoașterea diversității codurilor culturale diferite, a ști să comunici într-un context intercultural, a lua cunoștință de propria identitate culturală, a fi capabil de a trece dincolo de stereotipuri și prejudecăți, de a cunoaște mai bine instituțiile, caracteristicile sociale, formele de viață din diverse țări europene, acestea ar putea să fie obiectivele unei practici interculturale lărgite în educație. ” (E. M. Lipiansky)

La baza formării fiecărui individ, pe lângă ereditate și mediu un rol foarte important îl deține educația. În societatea contemporană, educația reprezintă o șansă a copiilor pentru un viitor promițător, pentru o dezvoltare a fiecărui individ, atât în plan individual cât și în plan social. Statutul educației este reglementat printr-o serie de documente oficiale atât la nivel european cât și național: Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene menționează la articolul 14 că „orice persoană are dreptul la educație, precum și la accesul la formare profesională și continuă”, iar în Constituția României este menționat dreptul la învățură în articolul 32. Funcția centrală a educației este aceea de formare și dezvoltare permanentă a personalității individului cu scopul integrării sociale. Educația oferă cadrul necesar pregătirii elevului pentru societate, dar și pentru dezvoltarea propriei individualități.

În contextul creat de unitatea spațiului european și de fenomenul globalizării, educația devine un mijloc de a forma și dezvolta comportamente sociale și civice care să promoveze cunoașterea și acceptarea diversității culturale.

Constantin Cucuș considera că educația interculturală „vizează o abordare pedagogică a diferențelor culturale, strategie prin care se iau în considerație specificitățile spirituale sau de alt gen (diferența de sex, diferența socială sau economică etc.), evitându-se, pe cât posibil, riscurile ce decurg din schimburile inegale dintre culturi sau, și mai grav, tendințele de atomizare a culturilor”. Educația interculturală favorizează dialogul cultural și interacțiunea cu celălalt ca mijloc de cunoaștere a sinelui. Interculturalitatea abordată din perspectivă educațională a reprezentat și reprezintă dintotdeauna o alternativă de rezolvare a unor posibile neînțelegeri sau conflicte interumane. Copiii învață de mici că oamenii se deosebesc în funcție de limba pe care o vorbesc, de obiceiurile, tradițiile și credințele pe care le au, de spațiul istoric și geografic în care trăiesc. Interculturalitatea pune accent pe recunoașterea și acceptarea acestor diferențe, pe valorificarea lor în scopul dezvoltării personale. Nu este vorba despre un studiu teoretic al culturilor diferite pe care copiii îl realizează în școală, ci despre o „deschidere” către ceea ce este diferit, o pregătire în vederea unei relaționări pozitive în viitor față de cei care ne sunt diferiți. O astfel de relaționare nu poate fi posibilă în lipsa însușirii unor valori precum toleranța, egalitate, respect, colaborare și comunicare. Prin educație interculturală se creează atitudini pozitive ce stau la baza unui climat pașnic mondial. Cele trei niveluri prin care se poate realiza educația interculturală sunt curriculum nucleu, curriculum la decizia școlii (CDS) și activități extracurriculare. Am considerat oportun să realizăm o educație interculturală mergând de la particular spre general. Cu alte cuvinte putem valorifica, prin intermediul activităților extracurriculare, potențialul multicultural al orașului Brăila.

Orașul de la Dunăre beneficiază de o adevărată „zestre multiculturală” și este de datoria noastră, a dascălilor, să facem cunoscut elevilor noștri valorile locale ce aparțin unor etnii diferite. În Brăila își continuă existența de sute de ani comunități de greci, ruși lipoveni, turci, evrei, romi, armeni, bulgari. Clădiri, monumente arhitectonice, biserici, străzi, fotografii, memorii, și biografii din colecția Bibliotecii Județene, ne amintesc la tot pasul că acest oraș a fost și este un amalgam de culturi. Dovezi de mult apuse dar și dovezi vii ne obligă aproape, să facem cunoscută elevilor noștri istoria acestui oraș, să-i învățăm să conviețuiască în liniște și respect alături de celelalte etnii. La Brăila se întâlnesc sărbători ce aparțin altor etnii (Paștele Catolic, Crăciunul pe rit vechi, Hanuka, Ramazan ș. a. m. d), se împletesc tradiții și obiceiuri diferite ca o dovadă a respectului ce oamenii și-l poartă unii altora, a toleranței, a conștientizării apartenenței la un spațiu comun. Urmărim prin intermediul activităților extracurriculare să dezvoltăm diversitatea culturală a orașului nostru într-o manieră dinamică, punând accentul pe cunoaștere, dialog, comunicare.

În concluzie, considerăm realizarea educației interculturale o reală provocare pentru fiecare cadru didactic care își propune să ofere elevilor săi încredere în propria identitate culturală și o percepție echilibrată asupra lumii în care trăiesc. Educația interculturală ne poate oferi satisfacția de a fi contribuit la formarea unor viitori cetățeni cu valori solide care refuză să trăiască într-o lume bazată pe prejudecăți dar, care, pun toleranța și respectul la temelia relațiilor cu cei din jur.

BIBLIOGRAFIE:

- CUCOȘ, CONSTANTIN** – „*Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*”, Ed. Polirom, Iași, 2000;
- HRISTIAN, CAMELIA** - „...*Greci, evrei, ruși lipoveni, turci...Brăila. – Reactivarea memoriei culturale a orașului*”, Ed. Istros a Muzeului Brăilei, Brăila, 2012;
- PLUGARU, LIVIU; PAVALACHE, MARIELA** - „*Educație interculturală*”, Ed. Psihomedica, Sibiu, 2007

EDUCAȚIE DE CALITATE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MUSCALU OIȚA GRĂDINIȚA CU PP NR. 33 PLOIEȘTI / PRAHOVA

Motto: *”Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul creează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu”* (Sfântul Ioan Gură de Aur)

Trăim într-o epocă în care totul, în jurul nostru, are altă înfățișare, se schimbă într-un ritm tot mai greu de gestionat, lumea e tot mai neîncrezătoare, mai nesigură, mai înstrăinată, iar noi, dascălii, trebuie să ne adaptăm la fel de rapid pentru a ne îndeplini misiunea. Nu este deloc ușor să sădești în sufletul copiilor dorința de a învăța să fie curios, să descopere, să aprecieze, să aleagă, să fie creativ, să pună în valoare ceea ce are, ș. a., în condițiile în care sistemul nu ne ajută.

Una din prioritățile sistemului de învățământ românesc este asigurarea calității în educație, calitate care nu este opțională, ci este o cerință imperativă a timpului pe care îl trăim. Asigurarea calității serviciilor educaționale oferite de școală este un aspect deosebit de important cu un impact imediat, dar și pe termen lung asupra beneficiarilor direcți-copilul / elevul, cât și indirecti-comunitatea, societatea. Educația trebuie să răspundă permanent exigențelor impuse de evoluția societății, să se adapteze continuu la noile schimbări, să fie în pas cu “explozia” informațională a timpurilor pe care le trăim.

Educația este o investiție pe termen lung care presupune o bună conexiune între dascăli și elevi, părinți și copii, cadre didactice și părinți, cu întreaga comunitate și societate.

Calitatea unui sistem educațional depinde, în primul rând, de resursa umană: cadrele didactice.

Meseria de cadru didactic este destinată doar celor care au chemare pentru educație, pentru copil, care sunt sensibili la problemele și tensiunile acestuia, care îl susțin constant, pozitiv, autentic.

Educația pregătește pentru viață. De ea depinde propria noastră existență!

Dascălul capabil să dezvolte capacități intelectuale la copii trebuie să înțeleagă viața acestei societăți, să fie întotdeauna cu un pas mai înainte, să fie conectat la o rețea de oameni receptivi și entuziasmați, buni profesioniști, pasionați de ceea ce fac.

A fii educator, după părerea mea, înseamnă o muncă care însumează dăruire, inspirație, talent, timp, răbdare și, nu în ultimul rând, bucurie. Dacă transformi această muncă în vocație, atunci chiar te poți considera un norocos. Eu mă consider norocoasă pentru că desfășor această muncă, pe cât de grea atât de frumoasă, cu multe satisfacții, că pot modela copilul de la vârste fragede, pot sădi în sufletul lui valori morale utile pe tot parcursul vieții, că pleacă de la grădiniță cu o zestre hotărâtoare în procesul de adaptare și integrare în viața școlară și socială.

Deși vremurile moderne au schimbat imaginea dascălilor de altă dată spre comercial și nu spre valori, noi ne facem vizibili și auziți prin tot felul de activități interesante și necesare. Munca serioasă, bine făcută, cu dăruire și conștiinciozitate nu poate trece neobservată.

Prin activitatea desfășurată la grădiniță, educatorul trebuie să ofere copiilor în primul rând dragoste, empatie, posibilitatea de a se manifesta liber, fără inhibiții, restricții, să învețe să cunoască succesul, dar și eșecul, să învețe să se bucure de viață.

Captarea atenției copilului preșcolar necesită calități de magician, care, cu o poveste, o imagine, un experiment, creează o lume întreagă în mințile copiilor, iar această lume trebuie întreținută mai mult decât o simplă iluzie. Dirijarea învățării, conducerea grupelor, presupun abilități manageriale avansate. Evaluarea ilustrează impactul, feedback-ul, succesul așteptat.

Am observat un interes crescut al părinților prin implicarea în activitățile derulate la grădiniță, adaptarea cu ușurință în contexte diferite de viață, adaptarea la învățarea online, cu toate greutățile întâmpinate privind existența și funcționalitatea sistemele din tehnologia informațională. Varietatea activităților, modul de prezentare, materialele folosite, instrumente și tehnici educaționale suficiente, orele alese convenabil pentru părinți, în scenariul online, au fost apreciate de către toți actorii educaționali implicați.

Intr-o lume a tehnologiei, profesorul trebuie să se adapteze pentru a ghida copilul în cadrul procesului de formare, astfel încât, acesta să se transforme din simplu consumator de informație în creator și utilizator conștient.

Noi, dascălii, suntem cei care mereu tindem spre perfecțiune prin informare și perseverență, prin stil pedagogic deschis spre inovație și dorință de autodepășire. De noi depinde cum pregătim prezentul, așa vom avea viitorul. Viitorul este lecția la care vom susține examenul calității din prezent.

SELECTAREA, ADAPTAREA ȘI AVANTAJELE UTILIZĂRII ELEARNING-ULUI LA ELEVII CU CES

**PROF. ÎNV. PRIMAR: MUSTEAȚĂ DANIELA – MARIA
LICEUL TEORETIC, COMUNA FILIPEȘTII DE PĂDURE, PRAHOVA**

Cel mai important obiectiv în educația elevilor cu CES îl constituie identificarea și utilizarea celor mai adecvate strategii educaționale. Modalitățile de adaptare a tehnologiilor și materialelor de tip elearning vor aduce beneficii în activitatea de tip online cu elevii cu cerințe educaționale speciale. Acestea nu trebuie să excludă educația clasică, profesorul având rolul de a o lega de resursele virtuale existente.

Integrarea elevilor cu CES în învățământul de masă reprezintă azi o prioritate pe care, din păcate, cei mai mulți nu o consideră o necesitate, ci doar o problemă în plus pentru cadrele didactice care lucrează cu efective mari de elevi la clase sau pentru cei care nu sunt pregătiți pentru munca adaptată nevoilor și potențialului intelectual al acestora, prin realizarea unor planuri de intervenție individualizate și prin respectarea unei programe adaptate.

Deși școala ca instituție de formare este cea care ar trebui să răspundă cerințelor tuturor elevilor, sarcina de a-l transforma pe elevul cu CES într-o persoană capabilă să-și creeze propriile raționamente și strategii pentru învățare pică în responsabilitatea cadrului didactic cu care acesta interacționează.

Perioada de predare online, în timpul acestei perioade pandemice i-a determinat pe cei mai mulți să apeleze la una sau mai multe dintre variatele platforme educaționale existente, fără a ține cont și de adaptabilitatea elevilor cu CES la utilizarea lor. Este drept că fiecare categorie de elevi prezintă particularități care îi diferențiază de alții și totodată impune anumite restricții pentru dizabilitățile cu care aceștia se confruntă. La cum se întrevide viitorul școlii românești, activitatea va fi continuată în același format și în anul școlar următor.

Având în vedere toate aceste circumstanțe, trebuie să cunoaștem câteva aspecte care ne vor ajuta să alegem instrumentele și platformele de tip elearning potrivite elevilor noștri:

- Acestea trebuie să permită atât predarea cunoștințelor, cât și posibilitatea realizării evaluării acestora;
- Să nu fie alese la întâmplare sau doar prin prisma faptului că aduc anumite beneficii financiare / sponsorizări instituțiilor în cauză. Platforma trebuie aleasă astfel încât să corespundă nevoilor și potențialului tuturor elevilor;
- Platformele elearning să fie atractive și prin design, astfel încât elevii să le privească ca pe o provocare, să le deschidă cu plăcere și curiozitate. Pot avea un mesaj de bun venit atașat zilnic sau de câte ori sunt folosite, se pot deschide printr-un joc adaptat vârstei elevilor cu CES;
- Materialele postate să permită o evaluare de tip interactiv, prin oferirea de feedback imediat, prin posibilitatea de a mai încerca testul o dată – în ideea de a nu-l descuraja. Elevii cu CES au nevoie de încurajări permanente, de soluții care să îi atragă, de evaluări prietenoase, sub formă de joc;

Pentru cadrele didactice este o adevărată provocare să creeze un mediu de învățare atractiv, utilizând elearning-ul. Elevii în schimb sunt nerăbdători, mult mai compatibili cu acest stil prin prisma atracției lor față de jocurile pe calculator sau pentru diferitele rețele de socializare. Pe câți dintre aceștia nu i-ați descoperit dornici să stea în fața calculatorului pentru a accesa diferite jocuri sau site-uri, nu neapărat pentru ideea de a obține vreun beneficiu, ci pentru grafica excepțională, pentru surprizele care însoțesc jocurile sau pur și simplu doar pentru a-i imita pe ceilalți?

Mă axez pe cele două categorii de elevi cu CES, având în clasă și lucrând de-a lungul timpului cu ei. A fost mult mai ușor de implicat în activități elevul cu intelect liminar, așa cum era precizat în certificatul de expertiză și orientare școlară, față de elevul cu ADHD, pe care îl puteai atrage ușor cu testele și jocurile propuse, însă pentru scurt timp. Am constatat că cel din prima categorie participa zilnic la efectuarea sarcinilor ca și cum le vedea pentru prima oară-memoria lui fiind de scurtă durată, pe când celălalt aștepta în fiecare zi alte jocuri și aplicații noi.

Pentru elevii cu CES putem vorbi de o îmbunătățire a actului educațional, metodele folosite le înlocuiesc cu plăcere pe cele tradiționale care predomină în sala de clasă. Pentru aceștia, cel mai populare aplicații sunt cele de navigare pe web, de desen, de prezentare sau de organizare a datelor în tabele, de

utilizare a site-urilor menționate prin intermediul link-urilor date de cadrul didactic, de evaluare prin intermediul aplicațiilor interactive sub formă de joc.

Deși învățarea cu ajutorul resurselor de tip elearning prezintă numeroase avantaje pentru elevii cu CES, putem afirma că nu sunt la fel de eficiente pentru toți. Este evident că se poate discuta despre o creștere a calității actului educațional prin utilizarea instrumentelor și aplicațiilor web, dar acestea trebuie văzute ca o completare a activității didactice, oferă valențe educative, însă nu suficiente.

Bibliografie

Colette Sauve, Copilul hiperactiv-Hiperactivitatea și deficitul de atenție, House of guide 2006
Ecaterina Vrășmaș, Dificultățile de învățare în școală, Editura V&I Integral București

PARTENERIATELE ȘI ROLUL LOR ÎN ACTUL EDUCAȚIONAL

MUȚIU SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BUNTEȘTI
LOCALITATEA BUNTEȘTI
JUDEȚUL BIHOR

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere. Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:
- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare / comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;

- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

BIBLIOGRAFIE

1. Bătrînu, E. *Educația în familie*, Editura Politică, București, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a III-a revăzută și adăugită*, Editura Polirom, Iași, 2009.
3. Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - *Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact*, Editura Polirom, București, 2002

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE INTERNAȚIONALE

NĂFORNIȚĂ FLORINA COLEGIUL DE INDUSTRIE ALIMENTARĂ "ELENA DOAMNA" GALAȚI

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009)

Constantin Cucoș clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

- *în funcție de domeniul de colaborare:*
 - parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
 - parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
 - parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
 - parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
 - parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;
 - parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
 - parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.
- *în funcție de scopul și obiectivele urmărite:*
 - parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
 - parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.
- *în funcție de durata de desfășurare:*
 - parteneriate pe termen scurt;
 - parteneriate pe termen mediu;
 - parteneriate pe termen lung.
- *în funcție de forma de finanțare:*
 - parteneriate cu finanțare integrală;
 - parteneriate cu finanțare parțială;
 - parteneriate fără finanțare;

– parteneriate cu autofinanțare.

• *în funcție de tipul de unitate:*

– unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale / locale; instituții nonguvernamentale. (Cucuș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;

valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;

organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;

formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;

au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

– acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;

– se creează legături la nivelul comunității;

– se stimulează gândirea critică;

– se educă percepția multiculturalității;

– se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicausală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, **interne sau internaționale.**

Bibliografie

1. Bătrînu, E. . Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.

2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎN FINLANDA

PROF. NANU VIOLETA EMA
LICEUL PEDAGOGIC “ NICOLAE IORGA” BOTOSANI

Din istorie știm că Finlanda a fost anexată de Suedia în timpul Cruciadelor. Influența acesteia pe plan social și religios a contribuit la conectarea Finlandei la cultura occidentală.

În 1809 a devenit un mare ducat în imperiul rus iar în 1917 și-a declarat independența.

Prima reformă completă a Constituției din Finlanda a intrat în vigoare la 1 martie 2000. Noua Constituție a Finlandei înlocuiește vechea Constituție din 1919, Legea privind Parlamentul (1928) și mai multe alte acte. Noua Constituție face mai ușor de înțeles sistemul politic al Finlandei.

Finlanda are 2 limbi naționale, finlandeza și suedeza.

Finlanda are o economie bine industrializată, în mare parte de piața liberă, cu un PIB per capita asemanator celor din Regatul Unit, Franța, Germania.

Este o țară în care bugetul alocat de guvern educației este echivalent cu 6% din PIB sau aproximativ 10 miliarde de euro, 10% din suma având drept sursa de finanțare bugetul central, iar restul de 90% bugetele locale. Deși procentul din PIB alocat educației este relativ similar României, gradul de dezvoltare economică net superior face ca finanțarea per elev să fie de aproximativ 7.000 de euro / an, suma de 7 ori mai mare în comparație cu cea din România.

În 1543 Mikael Agricola a scris prima carte în finlandeză, un manual, pentru a ajuta copiii să învețe să citească și să scrie.

Prima școală în care se preda finlandeza a fost înființată în 1858.

Organizarea educației nu a fost stabilită până în secolul 19, biserica a avut grija de aspectele educației până când 1869 Statul și Biserica s-au despărțit.

În același an s-a înființat Ministerul Educației care a funcționat ca un organism de conducere pe probleme educationale peste 100 de ani, cunoscut mai târziu prin Consiliul Național al Educației Generale.

În 1991 Consiliul Național de Formare Profesională și Consiliul Național al Educației Naționale au fost unite, pentru a forma Consiliul Național Finlandez al Educației care răspunde de învățământul general și de educația și formarea profesională cu excepția învățământului superior. Ministerul Educației este responsabil de învățământul superior.

Începând cu anii 1980, legislația școlară a fost reformată, ceea ce a dus la o creștere continuă a puterii de decizie a autorităților locale și a instituțiilor de învățământ.

Obiectivul principal al politicii educaționale finlandeze este de a oferi tuturor cetățenilor oportunități egale pentru a primi educație, indiferent de vârstă, domiciliu, situația financiară, sex sau limba maternă. Educația este considerată unul din drepturile fundamentale ale tuturor cetățenilor. În primul rând, dreptul la educația de bază este gratuit și învățământul este obligatoriu. În plus, autoritățile publice sunt obligate să asigure nevoile educaționale ale populației vorbitoare de limbă finlandeză și suedeză în conformitate cu aceleași criterii. Aproximativ 5,5% din populație au suedeză ca limbă maternă. Ambele grupuri lingvistice au dreptul la educație în propria lor limbă maternă.

Un obiectiv major al politicii educaționale finlandeze este de a realiza un nivel ridicat de educație și competență pentru întreaga populație.

Sistemul de învățământ a rămas neschimbat dar noua legislație a crescut în mod substanțial independența decizională și puterea de executie a autorităților de la nivel local și alți furnizori de educație și școli.

Sistemul educational finlandez respecta cele trei principii, libertatea, obligativitatea, gratuitatea.

Rezultatele deosebite obținute de elevii finlandezi se datorează filosofului finlandez John Vilhelm Snellman care a pus bazele sistemului educational plecând de la ideea că educația este cea care asigură bunăstarea și cetățenii finlandezi au îmbrățișat această idee și au susținut-o, ceea ce este un lucru foarte important.

Performanțele elevilor finlandezi se datorează unor motive cum ar fi:

- Copiii au un start puternic în sensul că părinții sunt susținuți financiar, sunt sprijiniți ca să creeze o legătură puternică cu copiii, copiii primesc educație timpurie și preșcolară.

- Profesorii sunt respectati, profesia lor fiind la egalitate cu a avocatilor si cu cea a medicilor.
- Profesorii sunt bine pregătiti și au o autonomie mai mare în salile de clasă, petrec mai putine ore la școală, aproximativ 4 ore și au timp pentru dezvoltarea unui curriculum, realizarea de parteneriate cu alti profesori.
- Profesorii ajută elevii care se străduiesc să recupereze golurile în pregătire și acești elevi sunt ajutați de stat prin diverse resurse.
- Deși copiii obțin rezultate bune la testele internaționale de matematică și citire, testările standardizate nu există pe parcursul școlarizării ci doar se dă un test la sfârșitul liceului.
- Școala se începe la 7 ani, copiii nu sunt stresati prea devreme cu obligații școlare.
- Se urmărește starea de bine, de bucurie a copiilor și se aplică zicala finlandeză: ”Lucrurile pe care le învățați fără bucurie le veți uita cu ușurință”. Pe lângă orele din curriculum de bază elevii urmează ore de etică, arte, meserii, care ar fi potrivite și sistemului nostru de învățământ.
- Școlile în marea majoritate sunt publice. Toată lumea își aduce contribuția pentru succesul și calitatea școlilor publice. La noi foarte puțini dintre factorii implicați pun umărul la bunul mers al școlii, foarte mulți au cuvinte nepotrivite față de școala și profesorii ei. Comunitatea nu este alături de școală decât în puține cazuri.
- Tinerii finlandezi își construiesc un viitor frumos în echilibru cu forțele și interesele lor. Ei sunt absolvenți de liceu, școli profesionale sau universități.
- Elevii deși au un început bun diferă între ei și se fac eforturi pentru ca elevii slabi să recupereze. Se micșorează diferențele dintre elevi dar și dintre școli. Părinții nu trebuie să mai alege după școli mai bune, toate fiind bune.

Facând o analiză comparativă între cele două sisteme putem observa lucruri bune în ambele părți, putem împrumuta selectiv unele idei care se potrivesc și care ar aduce îmbunătățiri sistemului nostru de învățământ.

Bibliografie:

1. <https://edict.ro/sistemul-de-invatamant-din-finlanda/>
2. <http://www.toptenz.net/10-reasons-finland-worlds-best-school-system.php> 3. http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/eurybase/structures/041_FI_EN.pdf
4. <http://ro.wikipedia.org/wiki/Finlanda>

EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN ORGANIZAREA ACTIVITĂȚII LA NIVELUL COMISIEI DE CURRICULUM

PROF. NĂSTASE ELENA
ȘCOLA GIMNAZIALĂ NR. 25, GALAȚI

Pornind de la modificările legislative, prin care, conform noului ROFUIP, comisiile metodice sunt eliminate și de la faptul că la nivelul școlii, de drept, ele ar trebui să existe conform Ordinului 5561 / 7. 10. 2011 pentru aprobarea „Metodologiei privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar și anume prin Art. 77 alin. (5), în fapt activitatea comisiilor metodice este reglementată printr-o procedură elaborată la nivelul unității de învățământ.

Întrucât atribuțiile comisiilor metodice au fost asimilate de către comisia de curriculum, la nivelul unității de învățământ a fost întocmită o Procedură operațională de funcționare a Comisiei de curriculum în baza Ordinului nr. 3239 / 2021 privind aprobarea documentului de politici educaționale „**Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea Curriculumului național. Cadrul de referință al Curriculumului național**” și a Ordinului 3238 / 05. 02. 2021 pentru aprobarea „Metodologiei privind dezvoltarea curriculumului la decizia școlii”.

Scopul acestei proceduri este de a stabili modalitățile de organizare și funcționare a Comisiei pentru curriculum din școală.

Eficientizarea funcționării Comisiei pentru curriculum în vederea creșterii calității educației.

Stabilirea modulului de realizare / desfășurare a activității, a documentației necesare derulării procesului de elaborare, selecție, aprobare și avizare a CDSȘ-urilor.

Domeniul de aplicare

Prezenta procedură se aplică la nivelul unității de învățământ în vederea implementării curriculumului național care este reglementat anual prin ordinul emis de Ministerul Educației și în vederea elaborării și aprobării programelor școlare pentru disciplinele opționale.

Prevederile procedurii urmăresc asigurarea standardelor de calitate și a elementelor de conformitate pe care trebuie să le îndeplinească documentele asociate curriculumului la nivelul școlii.

Generalități

Aplicarea la nivelul școlii a curriculumului național centrat pe competențe presupune orientarea spre modalități de acțiune care privesc:

Elaborarea **ofertei educaționale a unității de învățământ;**

Reflectarea problematicii curriculumului în documentele strategice ale școlii;

Aplicarea planului-cadru în unitățile de învățământ se realizează prin intermediul **schemelor orare;**

Pregătirea profesională a cadrelor didactice – este necesar ca profesorii să înțeleagă cerințele programei școlare și să le reflecte în documentele de proiectare întocmite și în activități desfășurate cu elevii;

Monitorizarea implementării curriculumului poate fi realizată din școală, de exemplu de către directori, de către responsabilii de arie curriculară în vederea urmăririi modului de elaborare și de punere în practică a proiectului curriculumului.

Pasul 1

Se constituie Comisia pentru curriculum pentru anul școlar în curs.

(baza legală a constituirii comisiei pentru curriculum se află în ROFUIP)

Comisia pentru curriculum este constituită din responsabilii Comisiilor de arie curriculară, coordonatorul pentru proiecte și programe educative școlare și extrașcolare și directorul adjunct, iar președintele este directorul. Directorul emite decizie de constituire a Comisiei pentru curriculum.

Se constituie:

➤ la nivel gimnazial, pe disciplinele înrudite sau arii curriculare;

➤ la nivel de învățământul primar - pe ani de studii, pe grupe de clase sau pe nivel de învățământ.

Coordonarea activității Comisiilor de arie curriculară este asigurată de către responsabilul comisiei ales de către membrii comisiei.

Pasul 2

Membrii comisiei se întrunesc în ședință de lucru pentru repartizarea sarcinilor, ținând cont de atribuțiile comisiei prevăzute în decizia pentru curriculum. *Sunt trecute în revistă toate activitățile pe care trebuie să le parcurgă Comisia pentru Curriculum începând din luna septembrie până la sfârșitul procesului instructiv educativ.*

Pasul 3

Prin intermediul Comisiilor de arie curriculară, directorul asigură aplicarea **planurilor-cadru, a programelor școlare și a metodologiei privind evaluarea rezultatelor școlare.**

Comisiile de arie curriculară – investite cu atribuții la nivel de școală pot avea rol real în managementul curriculumului – de exemplu, în propunerea programelor de formare continuă sau în dezbaterile unor probleme de organizare sau de conținut care vizează procesul educativ.

Pasul 4

Disciplinele optionale oferite la nivelul unității de învățământ vor fi propuse astfel încât să asigure diversificarea activităților de învățare, în funcție de:

- nevoile și de aspirațiile elevilor;
- resursele umane și materiale ale școlii;
- nevoile și specificul comunității locale.

1. Dosarul comisiei trebuie să cuprindă:

<ul style="list-style-type: none">- copie după decizia de constituire, pe care se face mențiunea „conform cu originalul” și semnează directorul școlii;- planul managerial al comisiei;- programul de activități;- proceduri specifice de lucru.- planuri-cadru și OM prin care sunt aprobate;- OM prin care sunt aprobate programele școlare pe baza cărora se lucrează;- programele școlare pentru clasele primare și gimnaziale;- schemele orare ale claselor;- centralizator CDS la nivel de școală;	<ul style="list-style-type: none">- fișele de opțiuni prin care s-a stabilit disciplina opțională;- programa pentru disciplina opțională;- fișele de avizare a disciplinelor opționale;- rezultatele la Evaluarea Națională la clasele a II-a, a IV-a, a VI-a, a VIII-a;- chestionare asupra stabilirii satisfacției beneficiarilor privind CDS;- oferta curriculară elaborată de Consiliul pentru Curriculum, avizată de Consiliul Profesorat, aprobată de C. A. și de ISJ- procese-verbale ale ședințelor consiliului.
--	--

Precizări finale

Planul managerial al Comisiei pentru Curriculum are în vedere eliminarea punctelor slabe, a cauzelor generatoare și a riscurilor asociate, înlăturarea amenințărilor sau atenuarea efectelor acestora. Pornind de la analiza de tip SOWT, a ofertei educaționale se vor stabili obiectivele operaționale ale planului managerial al Comisiei pentru curriculum.

În condițiile în care programa școlară promovează un model de proiectare curriculară pe competențe, provocarea pentru cadul didactic este legată de formarea de competențe la elevi și nu de transmitere de conținuturi. Este necesar ca ***rolul comisiei metodice să fie cel de stimulare al selecției învățării, de propunerea unor modalități alternative, de abordare a învățării, de împărtășire a experiențelor și de tranfer de bune practici.***

Bibliografie

- 1) Dan Zaharia, Mihaela Alexandra Gheorghe – „Manualul Directorului de Școală” – Pitești: Paralela 45, 2015;
- 2) Ordinului nr. 3239 / 2021 privind aprobarea documentului de politici educaționale „**Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea Curriculumului național. Cadrul de referință al Curriculumului național**”;
- 3) Ordinului 5561 / 7. 10. 2011 pentru aprobarea „**Metodologiei privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar**”.
- 4) Ordinului 3238 / 05. 02. 2021 pentru aprobarea „**Metodologiei privind dezvoltarea curriculumului la decizia școlii**”.

INVATAMANTUL ROMANESC

PROF . INV. PRESCOLAR NASUI SIMONA GRADINITA CU P. N. SULETEA, JUD. VASLUI

De la constituirea principatelor române, educația se făcea în școli bisericești de pe lângă episcopii, mănăstiri și biserici și în școli domnești, înființate pe lângă curțile domnilor. În acele școli se predau religie, citire și scriere în limba slavonă. După traducerea cărților bisericești în limba română în secolul al XVII-lea sub Matei Basarab și Vasile Lupu, educația se făcea în limba română, până la domnia fanarioților în secolul al XVIII-lea. Atunci s-a introdus și limba greacă în special în școlile mai bine organizate frecventate de clerici și fii de boieri: Școala domnească, Sfinții Trei Ierarhi din Iași și cea de la Mănăstirea Sfântu Sava din București. Unele materii au fost predate în aceste școli și în limbile latină și franceză. Limba română ajunsese la un moment dat să fie înlocuită aproape complet de limba greacă. În perioada fanariotă învățământul a decăzut tot mai mult până la începutul secolului al XIX-lea când Gheorghe Lazăr a deschis prima școală românească la Sfântu Sava în 1816. L-au urmat discipolii săi I. E. Rădulescu, Paladi și alții. În urma regulamentului de organizare a școlilor din 1832, s-au înființat școli în aproape toate capitalele de județe ale Munteniei, pe lângă seminariile de la Curtea de Argeș, Râmnicu Vâlcea, Buzău. În Moldova, George Asachi a înființat la 1814 la Iași prima școală românească de inginerie și a redeschis-o pe cea de la Trei Ierarhi care s-a transformat mai târziu în Școala normală Vasile Lupu. Școlile primare de la orașe și de la sate au început să prospere. Prin legea învățământului din 1865 se declara obligativitatea învățământului primar. Conform legii Educației, sistemul educational romanesc este organizat după cum urmează: **Gradinită; Școala Primară; Școala Gimnazială; Liceul; Școala de arte și meserii; Școala Postliceală; Invatamantul superior**

Gradinita Aceasta forma de invatamant ofera posibilitatea tuturor copiilor cu varsta cuprinsa intre 3 si 6-7 ani sa beneficieze de invatamant prescolar cu extindere pana in clasa pregatitoare. Sistemul de invatamant prescolar cuprinde 4 etape:

grupa mica (in care se vor regasi copiii de 3 – 4 ani)

grupa mijlocie (pentru copiii de 4 – 5 ani)

grupa mare (pentru copiii de 5 – 6 ani)

clasa pregatitoare (cu scopul clar de a pregati cat mai bine trecerea copiilor catre scoala primara)

La gradinita, copiii servesc micul dejun si pranzul, iar in unele cazuri pot sa se odihneasca pana dupa amiaza (somnul de dupa amiaza) Activitatile de baza pe care copiii le desfasoara la Gradinita sunt urmatoarele; Arta creativa (desen, pictura, mestesuguri); Intra in diferite roluri si construiesc (blocuri de constructie, lego); Educatie sociala; Educatie culturala; Educatie pentru sanatate; Educatie religioasa; Educatie ecologica

Scoala primara

Scoala primara este forma de invatamant care se adreseaza copiilor din clasele I – IV. Programul scolar incepe de dimineata si se termina la orele Pranzului. Copiii care se incadreaza aici au varsta cuprinsa intre 7 si 10 ani. Pentru majoritatea materiilor, copiii beneficiaza de un singur cadru didactic si de produse educationale adecvate. Doar la anumite materii mai specializate, copiii vor fi instruiti de catre alte cadre didactice. La sfarsitul claselor a II-a si a IV-a, copiii vor trebui sa sustina examene pentru evaluarea cunostintelor acumulate la limba romana si matematica.

Copiii din scoala primara vor pune accent in special pe urmatoarele materii: matematica, limba romana, istorie, geografie, stiinte, arta (desen si lucru manual), limbi straine (engleza, franceza, germana), educatie civica, religie, muzica si introducerea in domeniul utilizarii calculatoarelor.

Scoala gimnaziala

Aceasta forma de invatamant functioneaza pe timp de zi, de dimineata pana la orele pranzului. Dureaza 4 ani, intre clasa V-a si a VIII-a. Copii care se incadreaza aici au varsta cuprinsa intre 11 si 14 ani. Organizarea salilor de clasa este readaptata pentru a raspunde cat mai bine nevoilor copiilor si a profesorilor. Multe școli au clase speciale, cum ar fi clase care au cursuri intensive de engleza sau de informatica. Elevii au la fiecare materie cate un cadru didactic diferit. Deasemenea, la fiecare clasa este desemnat un Diriginte, care are rolul de a monitoriza mai de aproape fiecare copil si de a organiza si sustine orele de dirigentie. Materiile principale in scoala gimnaziala sunt: matematica, limba romana, istorie, geografie, biologie, 2

limbi straine, fizica, chimie, limba latina, arta si muzica, religie, educatie civica, educatie tehnologica, informatica, sport. La sfarsitul claselor a VI-a si a VIII-a elevii sunt nevoiti sa sustina examene din matematica, limba romana, geografie / istorie. La sfarsitul clasei a VIII-a se sustine un examen la nivel national, examenul de capacitate. Acest examen este obligatoriu pentru toti elevii.

Liceul

Acesta cuprinde urmatoarele programe:

- Programul teoretic – stiinta si umanistica
- Programul tehnologic – tehnica, servicii, protectia naturii si a mediului
- Programul vocational – militar, teologic, sportiv, artistic si pedagogic

Liceul se desfasoara pe o perioada de 4 ani, din care 2 ani sunt obligatorii (clasele IX si X), urmatorii 2 ani nefiind obligatorii (clasele XI si XII). In cadrul Liceului se desfasoara mai multe tipuri de programe academice, cum ar fi:

PROGRAM TEORETIC, care are 2 componente:

- Stiinte – Matematica si Programare Calculatoare sau Studii Geologice
- Umanist – Studii sociale sau limbi străine (3-4 limbi moderne, 4 ani de limba latina / greaca antica, literatura, stiinte sociale, istorie, geografie)

PROGRAM TEHNIC, care inseamna calificarea intr-un domeniu tehnic: electrician, operator de masini industriale, sofer mecanic, mecanic.

PROGRAM VOCATIONAL, care inseamna calificarea intr-un domeniu non-tehnic: educator gradinita, asistent arhitect, pedagog.

PROGRAM DE SERVICII SI ECONOMIE, care inseamna calificarea in domeniul serviciilor: chelner, bucatar, operator de turism.

La sfarsitul clasei a XII-a, sfarsitul Liceului, elevii sunt nevoiti sa sustina examenul national de Bacalaureat, care cuprinde 2 sau 3 probe orale, precum si 4 sau 5 probe scrise. Pentru a putea trece de acest examen, elevii sunt nevoiti sa obtina o medie generala de 6, si cel putin nota 5 la fiecare proba individuala.

Scoala de Arte si Meserii Aceasta forma de invatamant se organizeaza in scoli profesionale subordonate liceelor tehnologice de stat sau private. Inscrierea intr-un liceu profesional trebuie să fie precedata de un test de aptitudini (de exemplu: artistic, sportiv). Programele disponibile in Romania sunt

Programul Sportiv

- Programul Militar
- Programul Teologic
- Programul Arta
- Programul Pedagogic

Scoala Postliceala Scoala Postliceala este organizata pentru calificari profesionale stabilite de Ministerul Educatiei. In scolile postliceale ajung elevi care au promovat sau nu examenul de bacalaureat, dupa anumite criterii stabilite de minister. Invatamantul postliceal se realizeaza prin scoala postliceala si scoala de maistri. Ambele reprezinta rute specializate de pregatire, cu o durata de 1-3 ani, in functie de complexitatea calificarii. Absolventii de scoli postliceale sau scoli de maistri dobandesc certificat de calificare de nivel 5. Invatamantul postliceal se organizează in scoli postliceale, in cadrul liceelor cu personalitate juridica, ori in colegii in cadrul institutiilor de invatamant superior acreditate.

Invatamantul Superior Aceasta forma de invatamant cuprinde universitati si colegii de invatamant superior. Universitatile și colegiile de stat primesc finanțare din partea guvernului central. Programele universitare și postuniversitare cuprind toate domeniile de studiu. Durata programelor de licenta variaza, astfel:

- 6-8 semestre: Stiinte, Stiinte Umane, Economice, Stiinte Sociale, Drept, Stiinte ale Comunicarii
- 10 semestre: Inginerie, Agricultura si Silvicultura
- 12 semestre: Arhitectura, Medicina si Stiinte Veterinare

Metodele de predare in universitati și colegii constau in: prelegeri, seminarii, eseuri pentru studenti, activitati de cercetare. Anul universitar se desfasoara intre 1 octombrie și iunie si este impartit in semestre de aproximativ 14 saptamani fiecare. Sistemul de evaluare din Romania este de la 1 la 10, cu 10 cel mai mare punctaj și 5 punctajul minim pentru a promova.

Mesaj de incheiere

„ *EDUCATIA ESTE CEA MAI PUTERNICA ARMA PE CARE O PUTETI FOLOSI PENTRU A SCHIMBA LUMEA*” – NELSON MANDELA

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE ANALIZA COMPARATIVĂ A DOUĂ SISTEME EDUCAȚIONALE DIN PERSPECTIVA POLITICILOR DE FORMARE ȘI DEZVOLTĂRII PROFESIONALE A CADRELOR DIDACTICE

NEACȘU IULIANA, GRĂDINIȚA PN. NR. 1, CORNETU, JUD. ILFOV

▪ **MOTTO:** *Un sistem de învățământ bine gândit poate face dintr-un elev obișnuit, unul excepțional.*

Germania - Scurtă prezentare

Sistemul educațional german se distinge semnificativ de alte sisteme de învățământ, dar angajează elevii într-o schemă performativă, astfel încât, la absolvire, aceștia să aibă un nivel academic foarte ridicat.

Învățământul preșcolar

- aparține sectorului asistenței pentru copii și tineri;
- copiii care ajung la vârsta de 6 ani, vârstă obligatorie pentru școlarizare, dar nu fac față provocărilor școlii pot fi înscriși la școală, doar prin intervenția ministerului.

Învățământul obligatoriu

- învățământul primar: 6-10 ani;
- 10 / 12-15 / 16 ani-școală, liceu;
- 15 / 16-18 / 19 ani-învățământ superior;

Criterii de admitere:

- copiii care au împlinit 6 ani sunt admiși la școala primară obligatorie;
- tranziția de la școala primară la școala secundară se face în baza unei evaluări efectuate de școala primară;

Controlul și conținutul curriculum-ului

- ministerele recomandă metode de predare, aprobă manuale;
- învățământul primar se axează pe citire, scriere și aritmetică;
- în general includ o limbă străină, științe naturale și sociale;

Învățământul superior

Instituțiile din învățământul superior includ universitățile și învățământul superior echivalent următoarelor instituții: Colegii și Universități de Științe Aplicate.

Profesorii

- profesorii din școlile primare și secundare sunt instruiți la universități și colegii;
- toți profesorii din învățământul preșcolar sunt instruiți la universități secundare superioare;

FINLANDA - Scurtă prezentare

Cu sute de ani în urmă, Finlanda era o țară săracă și, de-a lungul acestor ani a devenit o poveste de succes datorită sistemului educațional. Sistemul de educație finlandez se bazează pe încredere și responsabilitate; autonomia școlară fiind ridicată la toate nivelurile;

Învățământul preșcolar

- de la naștere până la 6 ani, copiii pot participa la centre de îngrijire sau familii de îngrijire de zi. - fiecare autoritate decide, dacă oferă învățământului, nivelul preșcolar.
- în 2008, peste 99% - dintre persoanele în vârstă de 6 ani s-au înscris în învățământul preșcolar.

Învățământul obligatoriu

- învățământul de bază este de 9 ani;
- învățământul obligatoriu este de 7 ani;
- anul școlar cuprinde 190 de zile;

Învățământul superior

- este oferit de către universități
- instituțiile orientate profesional sunt denumite universități aplicate;

Controlul curricular si conținutul

• F. N. B. E a decis un curriculum național relevant; fiecare furnizor de educație pregătește programul local curricular;

Profesorii

• primesc un salariu de până la 5000 de Euro pe lună;
• profesorii din Finlanda predau 600 de ore pe an, petrecând restul timpului în dezvoltarea profesională;

Reformele și inițiativele politice în curs

- realizarea realității învățământului pe tot parcursul vieții;
- îmbunătățirea calității și eficienței educației și formării;

AVANTAJE ȘI LIMITE

- Stabilirea de standarde ridicate și deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile;
- Egalitate de șanse pentru toți copiii;

CONSECINȚE ÎN PLANUL POLITICILOR DIN ROMÂNIA - Analiza comparativă a celor două sisteme de învățământ, evidențiază, după părerea mea, că, o dezvoltare bazată pe resurse umane ar aduce mari beneficii sistemului de învățământ românesc, pentru că, de educație depind:

Evoluția omenirii

Rezolvarea problemelor omenirii

- Libertatea solicitată de individ și societate
- Starea de sănătate
- Personalitatea

Bibliografie

Național system overview on education systems in Europe and ongoing reforms, 2011 Edition, European Commission

ACTIVITĂȚI DE TIP OUTDOOR MODALITĂȚI DE INTEGRARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

**NEAGOE ANCA, PROF. ÎNV. PREȘCOLAR,
GRĂDINIȚA NR. 53, SECTOR 5, BUCUREȘTI**

Conceptul de outdoor în educație sau „educația în aer liber”, este o noțiune ce vizează o educație ce se bazează pe experimente și activitate practică desfășurată în afara grupei / clasei, în aer liber. Aceasta se bazează pe filozofia, teoria și practica educației experiențiale, a educației ecologice și educației pentru mediu, dezvoltând la copii înțelegerea și aprecierea de sine, a celor din jur și a lumii naturale.

În comparație cu metodele tradiționale, acestea de tip outdoor, numită și educație experiențială, produce efecte educative mai puternice și mai durabile, în ceea ce privește dobândirea capacității de stăpânire a unor situații complexe, de inovare, de conducere, de spirit de echipă și de comunicare și de multe alte aspecte ale vieții moderne.

Termenul de educație de tip outdoor este folosit în general pentru a face referiri la o serie de activități organizate, care au loc într-o varietate de moduri, în medii diverse predominante în aer liber.

Activitățile de tip outdoor se bazează pe o învățare experiențială apelând la toate simțurile (vizual, olfactiv, auditiv, tactil, kinestezic) pentru percepție și observație. Reprezintă totodată o metodă de îmbogățire a curriculumului în condițiile în care procesul instructiv-educativ se desfășoară în afara sălii de grupă.

Obiectivele activităților de acest tip de activitate sunt formulate astfel încât copilul să fie capabil:

- Să-și formeze noi concepții și idei pe baza propriei observații / experiențe;
- Să reflecteze și să interpreteze aceste experiențe din perspective diverse;
- Să se implice în totalitate și să fie deschis pentru noi experiențe;
- Să folosească cele învățate pentru a lua decizii, a rezolva problema, a face față unor noi provocări (personale, sociale și ale mediului).

Jocul ca activitate fundamentală a perioadei preșcolarității nu necesită prezența unei cladiri, a unor ziduri, copilul se joacă, prin joc dobândind achiziții fundamentale, atât în ceea ce privește aspectul informativ și în cel special, cel formativ.

Educația de tip outdoor are câteva trasături distincte. E simplu să arătăm ceea ce educația outdoor NU este:

- Educația outdoor nu se rezumă la a scoate elevii în aer liber doar pentru a parcurge conținutul curricular, tradițional într-un alt decor;
- Educația outdoor nu este „doar o ieșire afară”, în care să se desfășoare activități recreative în aer liber;
- Educația outdoor nu este în principal focalizată pe predare – învățare a unor competențe necesare unei participări sigure în activitățile în aer liber, educația outdoor se referă mai degrabă la conținuturile învățării dintr-o experiență de aventură și de competiție în mediul natural;
- Educația outdoor nu este educație pentru mediu, educația de tip outdoor oferă ambianța naturală propriu-zisă în care elevii pot înțelege și aprecia mai bine mediul inconjurator și legătura lor cu aceasta.

În comparație cu metodele tradiționale, această metodă de învățare produce efecte educative puternice și mai durabile în ceea ce privește dobândirea capacității de stăpânire a unor situații complexe, de inovare, de conducere, de spirit de echipă și de comunicare permițând participanților să experimenteze „învățarea activă bazată pe experiența proprie” într-un cadru natural dincolo de școală. Acest tip de educație non-formală o completează pe cea formală în modul cel mai plăcut, susținând educația primită în familie și în școală prin metode moderne de formare, precum: jocurile în echipă, discuțiile libere, jocurile de rol, brainstorming-ul, activitățile practice, învățarea prin acțiune, studiile de caz, experiențe și experimentări, excursii, vizite, organizare de evenimente.

Următoarele jocuri sunt concepute să pună individual sau în grup în diverse situații problemă cu scenariu real sau imaginativ cu un grad de risc ridicat pe care aceștia să le poată rezolva doar prin depășirea propriilor bariere mintale și prin colaborare.

- Vânătoarea de comori

- Jocul formelor geometrice
- Găsește obiecte de culoarea. . .
- Cifrele
- Spune ceva despre. . .
- Colectarea pietrelor
- Forme asemănătoare

În concluzie, se poate afirma ca finalitatea și misiunea activităților de tip outdoor este aceea de a dezvolta personalitatea copilului din punct de vedere cognitiv, afectiv, motric oferind posibilități de a experimenta lucruri noi, trăind și învățând împreună, în strânsă legătură cu mediul înconjurător, prin proiectarea și delurarea unor activități în afara grădiniței. În mediul natural folosirea metodelor moderne interactive stimulează implicarea și participarea, oferă numeroase provocări, iar procesul de învățare devine puternic, inspirațional și de natură să se schimbe comportamente, să creeze o relație puternică între copii bazată pe sprijinul reciproc.

BIBLIOGRAFIE:

- Manual de educație de tip outdoor (2013)
- Scrisoarea metodică pentru învățământul preșcolar (2014-2015)

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

COLEGIUL NAȚIONAL MILITAR „DIMITRIE CANTEMIR”, BREAZA PROF. NEAGOE GEORGIANA

Într-o lume guvernată de tehnologie, exemplele de bune practici reprezintă strategii de succes pentru un mediu educațional adecvat nevoilor actuale ale elevilor și, implicit, ale societății în care trăim, fie că vorbim despre comunitatea locală, națională sau internațională. În contextul în care așteptările tuturor celor implicați în actul educațional sunt extrem de ridicate, împărtășirea experiențelor didactice asigură progresul și în școala românească.

Școala are menirea de a asigura respectarea valorilor europene pentru a facilita integrarea cu ușurință a viitorilor absolvenți în lumea profesională. Pentru îndeplinirea acestui deziderat sunt necesare metode eficiente de lucru, atent selecționate din multitudinea care există la ora actuală.

Un exemplu concret îl reprezintă proiectul „O întâlnire neașteptată” care a pornit de la necesitatea implementării modelelor veritabile în viața tinerilor. Într-o lume asaltată de kitch, fals și impostură este mai important ca niciodată să înlesnim întâlnirea tinerilor cu oameni care reprezintă o voce în viața cetății, care prin realizările lor profesionale au contribuit la o lume mai bună. Proiectul își propune să aducă împreună elevi, profesori și personalități marcante ale lumii cultural-artistice și științifice din țara noastră, într-un cadru convivial, pentru a discuta teme de interes pentru tineri. Activitatea se adresează elevilor liceeni, fiecare clasă delegând un număr de minimum cinci elevi care să o reprezinte. Cadrele didactice sunt implicate în mod direct în organizarea activităților, de la alegerea și contactarea invitatului, stabilirea temei întâlnirii până la organizarea evenimentului și diseminarea acestuia. La evenimentul propriu-zis sunt invitați toți angajații instituției.

Redau câteva dintre activitățile propuse derulării proiectului:

- Alegerea unei teme de interes și a unei personalități din lumea cultural-artistică sau științifică, dornică să se întâlnească cu elevii;
- Promovarea acestei personalități în rândul elevilor;
- Alegerea elevilor din fiecare clasă, luând în considerare interesul acestora și dorința de implicare în desfășurarea activităților;
- Realizarea unui concurs de afișe pentru promovarea evenimentului la nivelul școlii;
- Numirea elevilor care vor fotografia evenimentul;
- Stabilirea elevilor care se vor ocupa cu diseminarea activității;
- Desfășurarea întâlnirii.

Scopul unei asemenea întâlniri este de a promova modele, de care tinerii au mare nevoie. De asemenea, oferim șansa să dăm cuvântul oamenilor de valoare, care prin viața, opera și realizările lor profesionale pot reprezenta o sursă valoroasă de inspirație pentru tânăra generație.

În ceea ce privește rezultatele calitative și cantitative ca urmare a implementării proiectului, se poate vorbi despre provocarea adusă elevilor de a-și depăși limitele cerințelor zilnice, pentru a fi la curent cu opera personalităților sau cu realizările profesionale ale unor nume importante din diverse domenii de activitate. Elevii vor fi, de asemenea, încurajați să sintetizeze, să își exprime opiniile în scris pentru a duce la îndeplinirea obiectivelor specifice ale proiectului.

Experiența proiectelor educaționale m-a îmbogățit, atât sufletește, cât și cultural, prin faptul că o nouă perspectivă a luat naștere în mintea mea accesând informații prețioase pe care să le pot împărtăși colegilor și elevilor cu scopul de a facilita accesul la altfel de activități didactice utile în desfășurarea actului educațional.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: NEAGOIE MIHAELA LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGUȚEȘTI, GORJ**

Perioada de tranziție pe care România o parcurge începând din anul 1989 a adus multiple schimbări la toate nivelurile de educație, cel mai afectat fiind cel al pregătirii tinerilor în vederea integrării eficiente pe piața muncii.

Educația are o funcție vitală în pregătirea tinerei generații în vederea plasării acesteia pe piața muncii. Accesul la forme superioare de educație crește șansele găsirii unui loc de muncă.

În România, numărul tinerilor care urmează învățământul secundar și universitar a scăzut în 1998 cu aproximativ 10% față de 1989, iar rata abandonurilor școlare a crescut, de asemenea. În 1997 sub 80% din populația de elevi a absolvit învățământul obligatoriu.

Una dintre principalele cauze ale acestei realități este slaba informare a elevilor în ceea ce privește oportunitățile de continuare a studiilor și lipsa facilităților oferite celor aflați în situații dezavantajate.

Necunoașterea structurilor sistemului de învățământ și a modurilor de acces de absolvire a acestora reduce în mod simțitor șansele tinerilor de a-și continua studiile și de a se integra în modul dorit pe piața forței de muncă.

Sistemul național de educație este constituit din ansamblul unităților și instituțiilor de învățământ de diferite tipuri, niveluri și forme de organizare a activității de instruire și educare. Acesta cuprinde unități și instituții de stat și particulare.

Învățământul este organizat pe niveluri, asigurând coerența și continuitatea instruirii și educației.

Educația permanentă se realizează prin cursuri de calificare, perfecționare și reconversie profesională a adulților. La finalul acestor module, absolvenții primesc certificate de competență profesională recunoscute pe piața muncii.

Societatea contemporană este marcată de o explozie informațională de intensitate și amploare fără precedent și de aceea educația este mai importantă ca oricând. Educația nu este numai pregătire școlară, ci este înțeleasă tot mai mult ca un flux continuu de influențe modelatoare și transformatoare exercitate pe tot parcursul vieții individului. Educația este eficientă atunci când situează copilul în centrul ei, ca parte activă și motivată la propria devenire. Personalitatea este cea mai complexă și adeseori cea mai dramatică realitate umană cu care luăm contact și pe care urmează să o influențăm, s-o ameliorăm sau s-o schimbăm; ea, personalitatea, reprezintă principalul ghid în modelarea concretă a omului.

Pentru țările membre ale Uniunii Europene, educația școlară este o prioritate. Libera circulație a ideilor și persoanelor pe teritoriul UE presupune și un spațiu educativ propice schimbărilor, în condițiile afirmării valorilor comune europene și păstrării identității naționale, întării unității economice și sociale, pentru stimularea zonelor în dificultate. Accentul se pune pe școala care formează oameni capabili să coopereze, să facă cercetare în condițiile afirmării parteneriatului romano-italian, și în condițiile cooperării internaționale. Problemele reale sunt cele legate de creșterea calității învățământului, orientarea școlară și profesională, care să țină seama de aptitudinile și motivațiile elevilor români și italieni, dar și de posibilitățile, nevoile, perspectivele dezvoltării unei țări. Se urmărește stimularea informării elevilor asupra profesiilor, asupra meseriilor și asupra pieței muncii din țară și din străinătate.

Școala conduce copilul spre viață, prin viață și pentru viață. Una din dimensiunile esențiale pentru întreaga dezvoltare și afirmare a personalității copiilor români și italieni o reprezintă creativitatea. Creativitatea este un proces complex, o activitate psihică complexă ce se finalizează printr-un anumit produs, este acea capacitate psihică a individului uman de a realiza noul sub diferite forme.

Alături de factorii intelectuali și caracteriali, un rol important îl au factorii sociali. Societatea cu cerințele ei, caracterul stimulat al mediului în care trăiește și se dezvoltă omul și calitatea procesului educativ la care este supus acesta își au importanța lor deosebită în dezvoltarea potențialului creativ. Astfel, se impune ca activitatea educativă să fie condusă în mod conștient în direcția stimulării activităților cu caracter de creație în scopul formării, dezvoltării potențialului creativ.

Chiar din școala trebuie să-l facem pe copil să participe la ocupațiile și preocupările societății în care va trăi. Școala are menirea de a realiza, atât prin ceea ce execută, cât și prin calitățile și capacitățile pe care le

dezvoltă, o inițiere în viața reală. Oferta educațională a școlii trebuie să fie determinată, pe de o parte, de viziunea grupurilor de interes în legătură cu țintele strategice ale dezvoltării, și, pe de altă parte, de nevoile educaționale ale omenirii și de resursele pe care acesta le pune în joc pentru satisfacerea acestor nevoi.

Școala este extrem de importantă, dar ea nu este totul, ci numai o componentă a educației. Ea are nevoie de familie, de comunitate, de întreaga societate, pentru a sprijini și îndruma adecvat copilul.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ȘI ROLUL ACESTUIA ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARULUI

GRĂDINIȚA NR. 187 BUCUREȘTI
PROF. NEAGU LILI ELENA

Motto-ul lui Fröbel: „*Veniți, lăsați-ne să trăim pentru copii*”, cuprinde un principiu veritabil pentru o educație rațională. Numai aceia care prin vocație simt dragoste rațională pentru copil pot fi cu adevărat educatori ai copiilor.

Grădinița de copii este parte integrantă a învățământului preprimar din țara noastră, având scopul principal de a oferi copiilor aflați la această vârstă, toate condițiile necesare pe toate planurile. Educația preșcolară, urmărește și permite fiecărui copil, prin toate activitățile desfășurate în grădiniță, să-și urmeze propriul drum de dezvoltare și creștere, drum care constituie suport pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui copil; îmbogățirea capacității acestuia de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții; sprijinirea copilului de a interacționa cu mediul, de a-l cunoaște și de a-l stăpâni prin explorări, încercări, exerciții.

Descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și formarea unei imagini pozitive despre sine dar și sprijinirea copilului în dobândirea deprinderii necesare pentru a putea desfășura cu succes activitatea de școlar. Afirmând prioritatea educației în formarea personalității copilului, grădinița marchează etapa unor achiziții esențiale. Ea are sarcina de a propune copiilor o viață socială stabilă, de a asigura medierea între lumea copilăriei și cea a adulților, oferind în același timp copiilor mijloace pentru a-și dezvolta capacitățile de care dispun. Focalizarea pe educația timpurie este foarte importantă. Aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid. Dacă procesul de dezvoltare, în acest stadiu, este neglijat, compensarea pierderilor se realizează mult mai dificil. Această perioadă este foarte importantă în formarea unor deprinderi și comportamente sociale, având ca scop integrarea persoanelor în societate. Eșecul în educația timpurie poate contribui la marginalizarea copiilor în societate, iar, ulterior, a adultului format. Învățământul preșcolar reprezintă prima treaptă de pregătire în educația formală și pentru educația formală. Educația copilului începe încă de la naștere.

Această educație este continuată, de educația timpurie din instituțiile de învățământ. Educația preșcolară este unul din elementele esențiale ale educației individului uman. În procesul educației preșcolare, un rol esențial îi revine sistemului preșcolar, care reprezintă o etapă incipientă pentru încadrarea copiilor în sistemul educațional. În condițiile actuale se amplifică importanța educației preșcolare, determinată pe de o parte de părinții suprasolicitați profesional, o parte din ei plecați peste hotare, sau situația celor din familii vulnerabile (alcoolici, familii cu mulți copii), iar pe de altă parte, cerințele ciclului primar de studii presupun deja anumite cunoștințe și abilități pe care copii trebuie să le posede.

De remarcat este faptul că educația, în faza de început, în cadrul instituțiilor preșcolare și școlare este în mare parte o responsabilitate a statului (finanțare, monitorizare) și a părinților (acces, alegere, control); copilul nu poate decide singur să frecventeze sau nu o anumită instituție sau un anumit ciclu de studii, iar la fiecare etapă superioară de studii, copilul este în mare parte dependent de etapele anterioare, și, în acest context, educația preșcolară a devenit o etapă indispensabilă în procesul educațional.

Ca și concluzie, putem spune că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Bibliografie:

1. Dragu, A. & Cristea, C (2003). Psihologie și pedagogie școlară. Ediția a II-a revăzută și adăugită. Constanța: Ovidius University Press;
2. Șchiopu, U. & Verza, E. (1981). Psihologia vârstelor. București: Editura Didactică și Pedagogică.

ISTORIA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

INST. INV. PRIMAR NEAGU MARIANA SCOALA GIMNAZIALA FITIONESTI LOCALITATEA FITIONESTI, JUDETUL VRANCEA

O problemă fundamentală care s-a impus românilor la începutul secolului al XIX-lea a fost aceea a câștigării dreptului lor la un învățământ superior în limba națională. Cu toate împrejurările vitrege, acest drept a fost cucerit. În lupta ei de descătușare economică și politică, marea masă a poporului nu numai că a păstrat cu sfințenie limba, dar a și cultivat-o, exprimându-și în opere de artă, în poezie și muzică sentimentele și voința neînfrântă pentru libertate și independență.

Primul pas pe acest drum s-a făcut la Iași, prin fundarea seminarului de la Socola, în luna Octombrie 1804, ca urmare a unui raport al mitropolitului cărturar Veniamin Costache, prin care deplângea nepregătirea cinului preoțesc. Scriitorul Costache Negruzzi, avea să scrie despre însemnătatea culturală a acestei instituții: „Pe când uitasem că suntem români și că avem și noi o limbă, pe când ne lipsea și cărți și tipografie; pe când lumea se aruncase în dasii și perispomeni...căci la școala publică se învață numai grecește; când, în sfârșit, literatura română era la darea sufletului, câțiva boieri ruginiți ai românilor ședeau triști și jeleau pierderea limbii. Tot însă mai rămăsese o școală pe care acești bătrâni o priveau ca singur azil prigonitei limbi, școală unde se învața încă românește, apreoape de Iași, în mînăstirea Socola.”

Seminarul de la Socola o fost o școală clericală, dar nu de tipul școlilor clericale din secolul anterior. În anul 1848, el avea 5 clase cu 6 profesori. Obiectele de studiu în acest an erau: matematicile (aritmetica, geometria), gramatica, geografia, istoria natural, istoria universal, logica, retorica, economia rurală, medicina populară. Școala de la Socola a fost prima școală românească din Moldova, cu o organizare modernă din punct de vedere didactic: programe, clase, promoții etc.

În Transilvania, pentru pregătirea învățătorilor, românii au reușit să obțină școala pedagogică-preparatorie de la Arad, deschisă la 16 noiembrie 1812. Este cea mai veche școală de învățători din țara noastră.

Școala de la Socola și clasa de inginerie de la Școala domnească din Iași au fost două acte culturale de cea mai mare importanță pentru desfășurarea ulterioară a învățământului românesc.

Gheorghe Lazăr, profesor de aritmetică și geometrie, care făcuse studii de teologie, filozofie și inginerie la Sibiu, Cluj și Viena a alcătuit planul unei școli desprinse de tutele școlii grecești, pe care o prevedeau actele oficiale, o Academie de științe pentru români, cu studii legate de progresul cunoștințelor în toate domeniile. Școala se deschise în chiliile mănăstirii Sf. Sava din București, în luna august 1818. Gheorghe Lazăr porni o acțiune de deșteptare a simțămintelor naționale. El întocmi un plan complet de studii de la clasele elementare până la cele de învățământ superior. Cariera profesională a lui Gh. Lazăr a fost scurtă, deoarece el a murit în 1823, dar moștenirea lui a fost preluată de Ion Heliade Rădulescu, purtând cu el spiritul de sacrificiu și de înalt patriotism al neuitatului lor profesor.

Între anii 1831-1848, sub conducerea a doi eminenti bărbați de școală, Gh. Asachi în Moldova și Petrache Poenaru în Țara Românească, școlile au putut răspunde într-o oarecare măsură trebuințelor din acea epocă: răspândirea științei de carte în cercuri din ce în ce mai largi, pregătirea cadrelor de conducere în instituții și administrație, crearea unei intelectualități cu vederi înaintate, tipărirea de cărți, traduceri din limbile străine și opere originale, înființarea de societăți culturale.

Lupta de eliberare social-economică și politică a maselor exploatate din Țara Românească, Moldova și Transilvania cerea măsuri de ordin cultural corespunzătoare țelurilor proclamate de revoluția din 1848 în “Proclamația de la Islaz” și “Proiectul de Constituție” pentru Moldova, sunt enumerate în primul rând principiile unui învățământ de masă; gratuitatea instrucției, dreptul fiecărui cetățean, fără deosebire de sex, de a urma școala potrivită pentru puterile lui, folosirea limbii naționale pe toate treptele învățământului. Apoi au fost propuse instituțiile școlare prin care aceste principii, se puteau traduce în fapt: în toate satele și în toate orasele școli primare, în toate orașele câte un liceu sau colegiu, de asemenea, în toate orașele școli de fete. Învățământul superior era și el prevăzut în Țara Românească, câte o universitate la București și Craiova, iar în Moldova o universitate la Iași. De asemenea în aceste orașe câte o politehnică. Pregătirea

învățătorilor urma să se facă la școli normale, pregătirea meșteșugarilor în șoli de maiștri, pregătirea negustorilor în șoala de comerț de la Galați, oraș în care urma să se înființeze și o școală de navigație.

Legea din 1864 a însemnat în primul rând o totală desprindere a școlii de biserică și o împleticire a disciplinelor umaniste cu cele realiste. Școala primară, cu aceeași programă de cunoștințe la oraș ca și la sat, împărtășește elementele științei de carte și un oarecare grad de cunoștințe teoretice și practice; școala secundară este o școală de cultură generală cu un însemnat volum de cunoștințe realist-științifice, liceul rămânând totuși o instituție de nuanță clasicistă; universitatea țintește la formarea specialiștilor de calificare superioară din diferite domenii (medici, ingineri, profesori, juriști etc.), dar și oameni de știință; școlile tehnice profesionale, prevăzute de lege, pregătesc profesioniști pentru comerț, industrie și agricultură.

În zilele noastre, noile tehnologii au produs schimbări, modificări în toate domeniile și era de așteptat ca la un moment dat acest progres să influențeze și procesul de predare-învățare. Astfel elevii sunt nevoiți să învețe să gestioneze un număr impresionant de informații, să le analizeze, să ia decizii să-și dezvolte cunoștințele pentru a face față provocărilor tehnologice actuale. În ceea ce privește personalul didactic, sunt necesare eforturi de formare profesională. Totalitatea instrumentelor care aparțin tehnologiei informațiilor și comunicării sunt binecunoscute sub denumirea de TIC. În această categorie se includ: calculatorul, internetul, poșta electronică imprimantă, videoproiectorul. Toate acestea reprezintă realități pe care elevii le experimentează în fiecare zi. La rândul lui, cadrul didactic este pus în situația de a opta între continuarea demersului său educațional în mod conservator, folosind metodele tradiționale, ignorând tendințele de schimbare sau acceptarea provocării și implementarea în același timp a noilor tehnologii în activitatea sa didactică. De asemenea se dezvoltă abilitatea de a folosi instrumente digitale pentru a produce, prezenta și înțelege singuri informații complexe; abilitatea de a accesa, căuta și folosi servicii bazate pe internet. Folosirea mijloacelor TIC sprijină dezvoltarea gândirii critice, a creativității și în același timp dezvoltă o atitudine critică și reflexivă față de informația disponibilă. În activitatea de dascăl, cu ajutorul unui calculator se pot elabora și redacta pe calculator planuri de lectii, schite, desene, scheme, fișe de lucru individuale sau de grup, pentru elevi; aceste materiale, stocate sub forma de fișiere, pot fi periodic actualizate. De asemenea se pot utiliza facilități multimedia pentru a susține auditiv și vizual teoria (prezentări multimedia),

Bibliografie:

- N. Iorga, Istoria învățământului românesc, București, 1928
- C. Pavel, Școlile din Beiuș, Beiuș, 1928, 270 p,
- T. Botiș, Istoria școlii normale (preparandia) din Arad, Arad 1922
- Elisabeta Voiculescu, Pedagogie Preșcolară, Editura Aramis

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE EDUCAȚIE PENTRU NATURĂ

**PROFESOR NEAGU NICOLETA MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PORUMBACU DE JOS**

Argument

Societatea actuală se află într-o continuă schimbare. Sistemul educațional este supus permanent modificărilor necesare adaptabilității la schimbare. Noile educații sunt cele care conturează și pornesc cu pași mărunți, dar siguri, un proces de adaptare la noile nevoi sociale. Oamenii de astăzi au nevoie de educații care să aducă valoare prin ceea ce dezvoltă în personalitatea umană. Una dintre educațiile noi, **Educație pentru mediul înconjurător** sau **Educație ecologică**, pregătește personalitatea umană pentru un sistem de valori care se aplică cu scopul de a proteja viața și mediul vital terestru. Copiii și nu doar ei, învață să se comporte în mediul natural, învață să respecte mediul în care trăiesc și se modelează după valori stabilite în prealabil, prin care pot să realizeze și să se implice în proiecte în parteneriate care depășesc granițele localității natale, ducând gândurile lor, departe, în lume, cu scopul de a atrage cât mai mulți oameni în acest demers de a proteja natura, de a o transforma în ceea ce trebuie să fie:

Terra - Un spațiu unic pentru viață!

PROIECT EDUCAȚIONAL MODEL

EDUCAȚIE ECOLOGICĂ = EDUCAȚIE PENTRU VIITOR

AN ȘCOLAR: 2021-2022

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PORUMBACU DE JOS ÎN PARTENERIAT CU ADMINISTRAȚIA LOCALĂ

ARGUMENT

Școala Gimnazială Porumbacu de Jos, prin educația pe care o oferă, reprezintă mediul instituțional care favorizează producerea dezvoltării armonioase la copii. Toți elevii beneficiază prin lege, de un mediu educațional care să le permită să se dezvolte și să devină adulți independenți și pregătiți să facă față tuturor cerințelor societății de astăzi. Prin urmare, fiecare copil școlarizat reprezintă un plus valoare pentru mediul în care se dezvoltă, prin talentul și individualitatea sa. Copiii învață la școală care este rolul educației ecologice în menținerea unui mediu sănătos. Informarea elevilor se poate realiza în cadrul orelor de curs, printr-o proiectare minuțioasă care să permită atingerea unor obiective de interes pentru acești copii, dar și prin realizarea unor parteneriate locale sau care depășesc granițele localității de domiciliu. Proiectul de față, desfășurat cu sprijinul autorităților locale, propune activități de ecologizare prin care copiii să își dezvolte competențe care să îi ajute să mențină mediul natural cât mai curat și mai protejat.

Cui se adresează proiectul? Proiectul se adresează copiilor din ciclul primar și gimnazial, părinților și comunității locale.

Colaborator: autorități locale, comunitate

Durata proiectului: aprilie-iunie 2022

Scop: Dezvoltarea unor deprinderi de folosire a normelor de conduită în natură, de ecologizare și de reciclare a unor deșeuri care pot fi reutilizabile.

Obiective:

1. identificarea rolului educației ecologice;
2. prezentarea normelor de conduită în natură de către personal calificat în cadrul lecțiilor deschise de Consiliere și dezvoltare personală, prin întâlniri în mediul on-line sau platforme educaționale: classroom / zoom;
3. implicarea elevilor în activități extrașcolare: activități de ecologizare / concursuri școlare pe teme ecologice - Concurs de reciclare;
4. încheierea unor parteneriate cu instituțiile implicate în proiect / implicare în activități ecologice, promovarea și sustenabilitatea proiectului;
5. identificarea unor fonduri externe necesare desfășurării proiectului.

Activități proiectate:

Nr. crt.	Activitatea desfășurată	Obiective	Responsabil	Perioada
1	Educație pentru natură	Identificarea rolului educației ecologice.	Coordonatori: profesori implicați în proiect: învățători, diriginți, profesori, director elevi colaboratori	Sem II 2022
2	Cum mă comport în natură?	Prezentarea normelor de conduită în natură, de către personal calificat în cadrul lecțiilor deschise de Consiliere și dezvoltare personală.	Coordonatori Elevi	Sem II
3	Concursuri școlare pe teme ecologice / orientare turistică	Implicarea elevilor în activități extrașcolare: concursuri școlare pe teme ecologice. Concursul <i>Roboții prin viață din deșeuri.</i> Concursul <i>Reciclează și creează de Ziua Pământului!</i> Activități de ecologizare	Coordonatori: profesori implicați în proiect: învățători, diriginți, profesori, director elevi colaboratori	Conf. CAEJ 2022 Șc. Cârța
4	Parteneriate educaționale / activități de ecologizare / promovare	Încheierea unor parteneriate cu instituțiile implicate în proiect. Promovarea activităților pe site-urile de socializare.	Scoală Autoritate locală	anual
5	Finanțarea externă a proiectului / sustenabilitate	Identificarea unor fonduri externe necesare desfășurării proiectului.	Coordonatori Instituții colaboratoare	anual
6	Raport al proiectului	Analiza activităților proiectului.	Prof. realizator proiect	Sept. 2022

Raportul activităților:

În cadrul proiectului s-au atins următoarele obiective:

1. elevii au identificat rolul educației ecologice;
2. elevii au participat la activități de ecologizare în comuna Porumbacu de Jos;
3. elevii învață să recicleze roboți din deșeuri și să aplice norme de conduită în natură prezentate de către personal calificat în cadrul lecțiilor deschise de Consiliere și dezvoltare personală;
4. s-au identificat surse de finanțare pentru premiarea copiilor;

5. elevii au participat la concursurile școlare: *Reciclează și creează de ziua Pământului!* organizat de Școala Gimnazială Cârța și *Concursul Roboției prin viață din deșeuri*, obținând rezultate bune și foarte bune.

Dovezi ale activității proiectului:

PORTOFOLIUL – STRATEGIE ALTERNATIVĂ DE EVALUARE

PROF. NECHITA CARMEN DANIELA
LICEUL TEORETIC GRIGORE ANTIPA BOTOȘANI

În evaluare, portofoliul este conceput polisemantic și polifuncțional, cercetătorii și cadrele didactice având despre aceasta reprezentări și accepțiuni diferite.

Studiile realizate asupra utilizării portofoliului ca procedură alternativă de evaluare, precum și practica educațională evidențiază o serie de cerințe / condiții ce trebuie îndeplinite în acest demers: stabilirea obiectivelor, adecvarea conținutului cu scopul / obiectivele prestabilite, stabilirea criteriilor de evaluare și a standardelor de performanță, implicarea elevilor, a părinților în organizarea propriu-zisă a portofoliilor, “crearea” de timp pentru evaluare, comunicarea rezultatelor.

Portofoliul implică participarea elevilor la selecția conținuturilor, definirea criteriilor de selecție și de apreciere a lucrărilor, precum și manifestările de reflecție personală a acestora. Reunind într-un conținut material unic un anumit număr de trase ale activității unui elev / student, portofoliul este polifuncțional; se pot identifica unele funcții de esență formativă, în timp ce altele sunt funcții de atestare.

Printre **funcțiile formative** ale portofoliului, reținem următoarele:

- de a încuraja / stimula evaluarea centrată pe progresul învățării;
- de a favoriza autoevaluarea și învățarea autonomă;
- de a exersa capacitatea metacognitivă;
- de a constitui un suport pentru interviurile / convorbirile cu părinții, responsabilii de formare sau utilizatorii (patronii).

Scopul portofoliului este acela de a confirma faptul că ceea ce este cuprins în obiectivele învățării reprezintă, în fapt și ceea ce știu elevii și sunt capabili să facă (savoir-faire). Astfel, în funcție de destinație sau destinatarul său (persoană, instituție, comunitate), portofoliul poate fi folosit de profesor ca instrument de evaluare și va cuprinde componente relevante ale progresului elevului. Dacă este destinat părinților sau comunității, portofoliul va include produsele reprezentând cele mai bine realizate activități sau produse ale activității elevului.

Contextul vizează vârsta cursanților, specificul disciplinei, interesele, abilitățile, aspirațiile elevilor etc.

Proiectarea portofoliului include atât scopul și contextul, cât și proiectarea propriu-zisă a conținutului. În acest sens, trebuie identificate elementele reprezentative pentru activitățile desfășurate de elev: selecții din teme pentru acasă ale elevului, notițe din clasă, lucrări cu caracter experimental, probleme matematice, casete / video cu prezentări orale ale elevului, situații de învățare în grup, expuneri libere, creații literare proprii, teste criteriale, prezentarea unor autori / opera literare etc. Aceste mostre / dovezi ale activității elevului evidențiază dezvoltarea lor în timp și pot fi folosite ca și colecții sistematice ale muncii acestora.

Alte aspecte importante în cadrul proiectării portofoliului vizează numărul acestor produse (“eșantioane”) ale activității elevului ce trebuie cuprinse în portofoliu, cum trebuie ele organizate, cine decide selecția lor. În practica educațională, adesea, profesorul descrie cerințele de conținut ale portofoliului, iar elevul selectează probele pe care consideră reprezentative.

De asemenea, înainte de realizarea efectivă a portofoliului, trebuie stabilite cu claritate **cerințele – standard** la care se va raporta întregul conținut al portofoliului. Prin urmare, portofoliul poate fi exclusiv o sarcină a profesorului el stabilește scopul, contextul, realizează proiectarea lui, formulează cerințele standard și selectează produsele reprezentative ale activității elevilor) sau poate implica și contribuția elevilor (alegerea anumitor eșantioane din propria activitate, considerate semnificative sub raportul calității lor. Astfel, portofoliul poate stimula creativitatea, ingeniozitatea, implicarea personală a elevului în activitatea de învățare, motivația intrinsecă etc. Totodată, profesorul “primește” date esențiale despre structura personalității elevului, despre caracteristicile ce-l individualizează în cadrul grupului (Stoica, A., coord, 2001).

Avantajele utilizării portofoliului ca metodă complementară de evaluare sunt:

- individualizează demersul învățării;

- este un suport al învățării;
- oferă elevului posibilitatea de a aplica ceea ce știe, de a pune în valoare anumite abilități și competențe;
- familiarizează elevul cu tehnicile de muncă intelectuală;
- oferă profesorului posibilitatea să urmărească progresul elevului la învățatură;
- motivează elevul pentru activitatea de învățare; unii elevii sunt mai motivați de realizarea unui portofoliu decât de evaluarea prin metodele tradiționale;

Dintre **limitele utilizării portofoliului** ca metodă complementară, menționăm:

- evaluarea obiectivă și riguroasă a unui portofoliu solicită profesorului mai mult timp în comparație cu utilizarea altor metode de evaluare;
- unele piese din portofoliu nu sunt rezultatul muncii elevului;
- realizarea unui portofoliu de calitate presupune timp alocat de profesor pentru îndrumarea elevului în activitatea de selectare și de elaborare a pieselor portofoliului; timpul alocat acestei activități crește în cazul unor elevi nefamiliarizați cu această metodă de evaluare;
- uneori, din cauza timpului disponibil, profesorul pune accent pe prezentarea proiectului și mai puțin pe calitatea pieselor cuprinse;

Elementele constitutive ale portofoliului pot fi evaluate separat, la momentul respectiv, de către profesor (evaluare formativă) sau se poate realiza o apreciere globală, holistică a portofoliului, pe baza unor criterii clare, comunicate elevilor înaintea alcătuirii portofoliului. Criteriile holistice de evaluare pot fi elaborate exclusiv de către profesor sau pot fi dezvoltate în cooperare cu elevii, stimulându-le astfel motivația participării la realizarea unor produse calitativ superioare. Aprecierea holistică a unui portofoliu se bazează pe impresia generală asupra performanței elevilor, asupra produselor realizate, luând în considerare elementele individuale componente. Scara de apreciere poate cuprinde calificative (“foarte bine”, “bine”, “suficient” / ”acceptabil”, “insuficient”-“inacceptabil”) sau simboluri numerice (cifre de la 5 la 1, de la 10 la 1 etc)

În concluzie, prin elementele sale, portofoliul preia funcțiile altor instrumente de evaluare, fapt care îi conferă o evidentă valoare instructivă și formativă.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

**PROF. ÎNV. PRIMAR: NECIU LAURA LIVIA,
LICEUL TEORETIC „NICOLAE BĂLCESCU”**

Devine din ce în ce mai mult o certitudine faptul că elevii citesc doar la școală sau pentru școală. Mijloacele electronice moderne reprezintă o concurență serioasă, chiar o amenințare, în fața lecturii. Mai mult, lectura de plăcere pare să nu mai fie la modă pentru petrecerea timpului liber. La noi în țară, acest fenomen are o avengură și mai mare datorită faptului că instituțiile care se ocupă de promovarea lecturii și a cărții, nu sunt susținute sau încurajate suficient. Consecințele directe ale acestui fenomen sunt scăderea gustului și apetenței pentru lectură și scăderea numărului de lectori autonomi, capabili să rămână cititori activi pe tot parcursul vieții

Digitalizarea educației este binevenită. Copiii au un simț nativ de a utiliza laptopuri, tablete și telefoane, de la vârste fragede iar evoluția tehnologică este incontestabilă și face parte din dezvoltarea pe toate planurile.

Cu toate acestea, în acest tăvălug, profesori și părinți, să nu uităm de importanța scrisului de mână! Poate mulți dintre cititori ar spune că avem nevoie de un „up-date” la nou, că ar trebui reevaluat învățământul traditional, noutatea înseamnă digitalizare! Încerc în scurtul meu material să aduc în discuție în special din prisma cadrului didactic cât de important și de necontestat este scrisul de mână. Scrisul de mână este atât de personal, înseamnă emoție, trăire, înseamnă o parte unică din ceea ce suntem. În special în zilele noastre când emoțiile sunt atât de insignifiante și când mașinăriile iau locul omului, trebuie să fim mai vigilenți și să încercăm să promovăm implicarea personală a fiecărui elev în parte.

Să facem astfel încât să rămână la fel de important, în paralel cu tot ceea ce se întâmplă în sfera digitală!

Nu uitați că:

- * fie că scrii notițe, scrisori, eseuri sau într-un jurnal personal, este mult mai benefic să le scrii de mână, pentru starea de spirit și dezvoltarea cognitivă;
- * scrisul de mână ajută la o mai bună înțelegere a informației stimulând învățarea maineficientă;
- * necesită utilizarea abilităților motorii și activează o colecție de legături din jurul creierului, numite „circuitul de lectură”. Scrisul de mână activează multiple părți ale creierului, lucru pe care scrisul la computer nu îl poate face oricât de mult ne-am dori;
- * scrisul de mână te menține calm și concentrat pe tot parcursul învățării
- * încetinește îmbătrânirea mentală și stimulează creativitatea mai ales dacă ne antrenăm zilnic și nu scăpăm din vedere acest lucru chiar cu înaintarea în vârstă;
- * combate depresia și tristețea pentru că materializarea gândurilor prin scrierea lor poate fi o terapie grozavă;

Aș mai adăuga la aceste studii, una din experiențele mele personale, de la clasă: scrisul de mână merge mână-în-mână cu cititul conștient, se susțin reciproc și formează adulți independenți, oameni de succes.

Există studii care sugerează faptul că lectura poate improviza starea de bine. În cadrul acestora s-a demonstrat faptul că doar 6 minute de citit pe zi poate reduce stresul cu peste 50%. Chiar s-a afirmat că o jumătate de oră de lectură pe zi poate prelungi viața cu aproximativ 2 ani. Toate aceste afirmații își au fundamentul în faptul că lectura unei cărți, ca activitate de tip intelectual, menține creierul active, ajutând la construirea unor rezerve cognitiv-procesuale ce pot compensa pierderile celulare la nivelul creierului cauzate de înaintarea în vârstă și de anumite boli asociate acesteia.

În lumina celor spuse, lectura trebuie privită nu numai ca o capacitate a oamenilor de a descifra și folosi informațiile tipărite într-un material scris, ci și ca o abilitate de viață, ca un comportament ce contribuie la menținerea și îmbunătățirea stării de sănătate și echilibru mental.

Împărtășindu-ne experiența, rezultatele obținute, putem schimba concepția și atitudinea față de citit, învățăm cum să ne comportăm, cum să avem grijă de noi și de tot ce e în jurul nostru, ce trebuie să facem pentru a fi fericiți.

Grădinița, școala primară și biblioteca sunt cei care insuflă copiilor dragostea pentru cărți, pentru citit. Promovarea cititului încă de la o vârstă timpurie, asigură copiilor un start bun la școală ceea ce înseamnă șanse mai mari de succes academic. Promovarea lecturii încă de la grădiniță, are un impact pozitiv asupra copilului pe termen lung, crescându-i șansele de succes.

Concluzionând cele mai sus prezentate, persoanele cu abilități mai bune de lectură înțeleg mai bine ideile noi și schimbarea, sunt mai conștiente de lumea din jurul lor și judecă mai bine valoarea lucrurilor, iar scrisul de mână este o foarte bună terapie, asigură echilibrul fiecăruia.

IMPORTANȚA IMPLICĂRII PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITĂȚILE DE LA GRĂDINIȚĂ

**PROF. NECULA LILIANA
GRĂDINIȚA NR. 1, MĂGURELE, ILFOV**

Primul contact pe care îl are copilul cu mediul social îl reprezintă grădinița, care va fi locul unde copilul își va petrece cea mai mare parte din zi, alături de alți copii și adulți diferiți de cei cu care era obișnuit (angajații grădiniței).

Întrucât în primii ani de viață, părinții reprezintă primele modele cu care copilul intră în contact, este de la sine înțeles că aceștia au cea mai puternică influență asupra formării copilului. Mai târziu, va crește rolul celor apropiați ca vârstă: colegii de grupă, copiii din vecinătatea locuinței, pritenii. Familia este așadar primul mediu în care copilul exersează comportamentele sociale și se descoperă pe sine.

Asigurarea unei colaborări armonioase între educatoare și familie, implicarea părinților în activitățile desfășurate la grădiniță vor contribui la o educație corectă a copiilor, la evitarea greșelilor și la soluționarea problemelor care apar.

La venirea în grădiniță, copiii sunt temători, au impresia că sunt abandonați. În acest moment începe parteneriatul dintre grădiniță și familie.

Parteneriatul grădiniță-familie implică și consilierea părinților în problemele de psihopedagogie preșcolară. Educatoarea poate avea discuții personale sau colective cu aceștia, dezbătând diverse teme, cum ar fi: “Cum ne jucăm acasă cu copiii noștri”, “Cum putem contribui la dezvoltarea limbajului copiilor”, “Care sunt problemele copilului singur la părinți” etc.

Mijloacele aflate la îndemâna educatoarelor pentru a-i determina pe părinți să fie parteneri activi în educația copiilor pot fi: ședințele cu părinții, acțiuni comune părinți și copii, vizite la domiciliul copiilor, discuții zilnice cu părinții sau, atunci când evenimentele le solicită.

În urma discuțiilor pe o anumită temă părinții pot învăța unii de la alții cum să găsească soluții la problemele reale cu care se pot confrunta în familie, la un moment dat. Pentru educatoare, este o modalitate de a afla multe lucruri despre ei și copiii lor, despre modul lor de viață acasă.

Părinții sunt partenerii și colaboratorii educatoarelor în educație și nu specialiști. Putem elabora materiale sub formă de pliante, mici anunțuri, fluturași pentru părinți conținând informații despre nivelul cunoștințelor și deprinderilor copilului la diferite vârste.

Părinții pot da o mână de ajutor efectiv în grădiniță. Trebuie să utilizăm aptitudinile deosebite ale părinților. Dacă un părinte este muzician putem să-l implicăm în activități prin realizarea unui moment deosebit pe parcursul zilei.

O legătură deosebită între educatoare și părinți va duce la o relație deosebită între copii și educatoare. Experiența pedagogică demonstrează că reușita integrării sociale depinde în mare măsură de calitatea formării grupului de copii, a relațiilor dintre ei și a modului în care se supune grupului (respectă munca colegilor, să nu strice jucăriile, lucrările colective pe care le realizează etc). Participarea părinților la unele activități ale grădiniței (șezători, vizite, excursii, activități comune, lecții deschise, expoziții ale copiilor) și chiar implicarea acestora în organizarea, desfășurarea lor, le vor permite o mai bună cunoaștere a particularităților propriilor copii, a dificultăților pe care aceștia le întâmpină în activități.

Prin toate activitățile realizate în grădiniță urmărim să-i facem pe copii să deosebească binele de rău, să știe ce se cuvine și ce nu se cuvine să facă, să fie toleranți atât cu ei cât și cu cei din jur. De la simple cunoștințe și fapte de viață să-i determinăm pe copii să aibă atitudini personale participative, să-i învățăm că nu pot să trăiască singuri, ci numai împreună cu ceilalți.

EFICIENȚA SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT NORDIC ÎN COMPARAȚIE CU CEL ROMÂNESC

PROF. ÎNV. PRIMAR NECULAE GABRIELA ROZALINA
C. N. "ANA ASLAN" BRĂILA

Deși sistemul de învățământ românesc își propune să se modernizeze de la an la an, cert este că putem vorbi de foarte multe lacune încă. Un model demn de urmat este modelul școlilor nordice, care a reușit să iasă în evidență în Europa având o eficiență de 100%! Iată diferențele de abordare dintre cele două sisteme – nordic și românesc! Dacă în România vorbim despre o promovabilitate de 45% dintre elevi, țările nordice ne dau cu siguranță un exemplu care merită să fie urmat, o promovabilitate de 99%!

O tactică practică în sistemele nordice de învățământ se bazează pe crearea confortului pentru student/elev. România mizează pe aceeași tradiție de acum zeci de ani – clasele amenajate în stilul clasic, cu bănci amplasate una în spatele celeilalte și profesorul la pupitru, în fața tuturor.

La ultima evaluare PISA la care a participat, România a ocupat locul 48 din 72. Programul măsoară nivelul de bază al cunoștințelor elevilor de 15 ani la matematică, citire și științe. Nu este deloc un rezultat onorabil. În Europa, cel mai bun scor îl înregistrează Finlanda, țara cunoscută pentru faptul că elevii nu au cărți și nu primesc aproape niciodată teme pentru acasă.

În sistemul de învățământ nordic, elevii pleacă toți cu aceeași șansă la educație indiferent din ce familie provin. Primesc o masă caldă în fiecare zi, sunt încurajați și responsabilizați. La finalul anilor de studii, știu și ce le rezervă viitorul. Așa se face că abandonul școlar nu prea există. Din punct de vedere al planurilor de lecție, cadrele didactice nordice dispun de un grad înalt de libertate, având abilitatea de a se mula în funcție de nevoile studenților. Practic, pot alege ce să predea și cum să predea. Din punct de vedere al numărului de elevi într-o clasă – nu există o limită (spre deosebire de limitele clare ale sistemului nostru, care din păcate sunt de cele mai multe ori încălcate). Sistemul finlandez de educație este printre cele mai de succes din lume astăzi și tot mai mulți sunt cei care încearcă să identifice explicațiile acestui succes și să urmeze eventual exemplul. De ani de zile adolescenții finlandezi obțin scoruri foarte înalte la testele internaționale, plasându-se întotdeauna în fruntea clasamentului.

Copiii merg la școală cu plăcere. **Școlile nordice oferă siguranță, veselie și confort prin amplasarea cadrului didactic în mijloc și prin aranjarea băncilor în formă de cerc.** Este dovedită științific eficiența acestui tip de amplasament. În clasele primare ziua este scurtă, cu pauze la fiecare 45 de minute și o pauză mai lungă sau siesta în care copilul primește o masă caldă. Sunt învățați să nu risipească mâncarea. Temele sunt puține și de multe ori sunt sub forma unor experimente pe care elevul le face acasă. La liceu se muncește. În broșura fiecărui liceu scrie că liceul nu este obligatoriu iar atunci când vii la liceu îți iei responsabilitatea învățării. Elevii de liceu au câteva materii obligatorii iar restul le aleg în funcție de interese. De exemplu, în Finlanda, Bacalaureatul în limba engleză are cel mai ridicat nivel de dificultate din Europa.

Copiii sunt dați la școală numai dacă au împlinit 7 ani și nu se confruntă cu examene sau teme până la vârsta adolescenței. Mai mult, aceștia nu trec prin nicio formă de evaluare în primii 6 ani de școală, primul examen obligatoriu fiind susținut de către elevii la vârsta de 16 ani. În urma aflării rezultatelor, copiii nu sunt separați pe grupuri sau clase în funcție de acestea. Cu un învățământ 100% gratuit, cu burse, școli moderne, dar mai ales cu profesori non-conformiști, țările nordice au reușit să fie un exemplu de urmat în Europa. Reforma învățământului finlandez a avut la bază trecerea la un sistem simplificat la maxim, prin scoaterea evaluării din centrul activității școlare și a modelului centralizat de învățământ, atât de popular în țările vestice. Sistemul de educație danez se concentrează pe menținerea unui dialog egal între studenți și profesori, dar și tonul informal este o caracteristică remarcată de mulți străini. Politica acestor țări în domeniul învățământului se bazează pe principiul drepturilor egale la educație pentru toți membrii societății, indiferent de originile lor sociale și culturale și de locul unde trăiesc. Procesul de predare în școli trebuie să se adapteze la abilitățile și aptitudinile fiecărui elev în parte. Educația specială este disponibilă

pentru persoanele cu dizabilități sau cu nevoi speciale, care altfel nu ar putea participa la programele școlare normale.

Învățământul finlandez pune mare preț pe științe și pe practică, de aceea cele mai multe cursuri de științe au loc în laboratoare, în grupuri de maxim 16 elevi și se concentrează pe experimente științifice.

Abandonarea școlii este extreme de rară. Gratuitatea presupune manualele, materialele auxiliare, masa de prânz la școală. Educația obligatorie nu se încheie cu un examen, ci doar un certificat este dovada îndeplinirii cerințelor din programa analitică.

În Finlanda meseria de dascăl e una din cele mai respectate, alături de cea de doctor sau de avocat. Înainte de a se investi în elevi, se investește în viitorii profesori. Astfel, aceștia sunt obligați să termine o facultate de 5 ani și un modul de pedagogie înainte de a profesa. Cu toate acestea, nici în acest caz postul nu le este garantat. Această practică este extrem de eficientă, ca urmare a faptului că un bun pedagog are nevoie și de deprinderi, nu doar de teorie, pentru a putea profesa. În Finlanda profesorii sunt deținători de diplome de master, pentru ocuparea unui post se pot depune și 40 de aplicații așa încât întotdeauna poate fi ales cel mai bun, tinerii sunt pregătiți cu responsabilitate pentru cariera didactică, sunt foarte bine remunerați, au libertate în pregătirea lecțiilor și alegerea resurselor, a cărților etc., sistemul este foarte puțin încorsetat de reguli și norme. Așa cum am mai spus, toți profesorii au cel puțin un masterat, subvenționat 100% de stat. Competiția e dură. Doar 10 la sută dintre absolvenți ajung la catedră. Și continuă să învețe. Profesorii merg la cursuri de dezvoltare personală două ore pe săptămână.

Observăm cât de multă implicare oferă sistemul nordic de învățământ și cât de mult se dedică formării viitorilor adulți, oferind suport, confort și informațiile necesare. Promovabilitatea de 99%, afirmă un studiu, reiese în primul rând din faptul că elevilor le este drag să meargă la școală, fără să se lovească de sentimente de teamă și anxietate așa cum cel mai adesea auzim de la elevii noștri.

În timp ce noi am schimbat legea educației de 61 de ori în 28 de ani, nordicii au un plan clar: lucrează la marea reformă pentru a-și pregăti tinerii pentru cerințele anului 2050. „Chiar am creat un slogan în Finlanda, este printre cele mai repetate: Cea mai bună investiție pentru ca o societate să prospere în viitor este să educi toți copiii ei”, afirmă Paivi Pohjanheimo, ambasadorul Finlandei în România.

BIBLIOGRAFIE:

Peter Gray, *Sisteme de educație eficientă*, Editura DPH, București, 2014.

ȘCOALA –SPAȚIU DESCHIS VALORIFICĂRII PROIECTELOR

NECULAI ALEXANDRA-ȘTEFANIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICU CONSTANTINESCU” BUZĂU

Școala este un spațiu deschis provocărilor, o organizație flexibilă, adaptabilă și inovatoare, locul în care elevii au posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. Proiectele și parteneriatele educaționale sunt esențiale în creșterea motivației elevilor și punerea în practică a cunoștințelor acestora, precum și participarea la schimburi de experiență și competiții. Provocarea lansată nouă, cadrelor didactice, este aceea de a ne reinventa, de a ne reimagina școala alături de elevii noștri prin munca în echipă, implicarea copiilor în luarea deciziilor, elaborarea unor proiecte educaționale și organizarea unor activități, care să ne aducă mai aproape de asumarea valorilor.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educaționale extrașcolare au un impact major asupra formării și dezvoltării armonioase a elevilor implicați în activități. Prin intermediul acestor activități se urmărește creșterea calității actului educațional, stimularea inițiativelor elevilor, conștientizarea importanței programelor educaționale, precum și creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor în această perioadă postpandemică. Aceste proiecte și parteneriate educaționale au și rolul de a media legătura între mediile educaționale (școală-familie-comunitate) și de a încuraja susținerea reciprocă pentru a asigura integrarea elevului în activitatea școlară și în viața socială a comunității din care face parte.

În fiecare an le propun elevilor mei (clasele V-VIII) să intre în jocul unei astfel de provocări, cea a implicării într-un proiect la nivel de unitate „Thanksgiving Tree”. Punctul de plecare al proiectului a fost curiozitatea copiilor legată de elementele de cultură și civilizație britanică și americană. În luna noiembrie se sărbătorește „Thanksgiving Day”(Ziua Recunoștinței) și cu această ocazie le-am propus un set de activități care au pus accentul nu doar pe contactul cu tradițiile unei alte culturi, ci și pe dezvoltarea de competențe sociale și civice.

Activitățile desfășurate cu această ocazie la clasă au rolul de a dezvolta și alte competențele cheie europene pe lângă comunicarea într-o limbă străină, cum ar fi: competențele digitale prin natura activităților care implică utilizarea unor aplicații și programe (Paint, Padlet etc), sensibilizarea și exprimarea culturală prin intermediul activităților de prezentare a semnificației acestei sărbători și a aspectelor istorice (informații pentru fiecare nivel de înțelegere), competențele sociale și civice prin discutarea temei și a noțiunii de „recunoștință”, precum și prin raportarea la ceilalți în acest context (I’m grateful for...).

Mesajul „There is always something to be thankful for” a fost modalitatea prin care elevii au fost rugați să se gândească la motive pentru care sunt recunoscători. Folosind metoda spiderweb, profesorul a notat pe tablă câteva exemple exprimate de către elevi. În a doua parte a activității profesorul a prezentat informații esențiale pentru înțelegerea sărbătorii „Thanksgiving Day” prin intermediul unui Ppt. Ultima parte a activității este reprezentată de „Thanksgiving Tree”-Copacul Recunoștinței, în cadrul căreia mesajele de recunoștință ale fiecărui elev vor fi puse în copacul clasei. De asemenea au avut loc discuții libere în ceea ce privește importanța acestei atitudini de recunoștință sau grațitudine.

Prin intermediul activităților desfășurate în cadrul proiectului am reușit să aduc mai aproape de elev semnificația acestei zile în contextul recunoștinței și mulțumirii, cât și dezvoltarea unei atitudini pozitive.

Elevii s-au implicat și au participat cu entuziasm la activități, aceștia fiind întotdeauna dornici să se exprime și să prezinte într-o formă sau alta ceea ce cred și ceea ce simt. De asemenea, au fost permanent încurajați să se exprime în mod dirijat sau liber, prin participare la interacțiuni sau prin prezentarea produselor activității.

În concluzie, în perioada actuală este foarte importantă propunerea și implementarea unor proiecte educaționale în cadrul cărora elevii acumulează experiențe pozitive valoroase, își dezvoltă gândirea critică, experimentează situații ce necesită rezolvarea de probleme și, nu în ultimul rând, leagă prietenii.

Bibliografie/Sitografie:

1) Bender, L. (2020). *Key messages and actions for COVID-19 prevention and control in schools*. Retrieved from UNICEF website: <https://www.unicef.org/romania/documents/key-messages-and-actions-covid-19-prevention-and-control-schools>

2) Colao, A., Piscitelli, P., Pulimeno, M., Colazzo, S., Miani, A., & Giannini, S. (2020). Rethinking the role of the school after COVID-19. *Lancet Public Health*, 5(7), 370. [https://doi.org/10.1016/S2468-2667\(20\)30124-9](https://doi.org/10.1016/S2468-2667(20)30124-9).

3) Doucet, A. (2019). *Teaching life: Our calling, our choices, our challenges*. Philadelphia: Routledge.

4) Hargreaves, A., & Fullan, M. (2020). Professional capital after the pandemic: revisiting and revising classic understandings of teachers' work. *Journal of Professional Capital and Community*, 5(3/4), 327–336.

ȘCOALA ONLINE PENTRU ELEVII CU CERINȚE EDUCAȚIONALE SPECIALE

**PROF. NEDELICU IONUȚA
GRĂDINIȚA NR. 116. BUCUREȘTI, SECTOR 1**

Învățarea în mediul online a venit pentru toți participanții educației cu foarte multe provocări: lipsa de experiență în mediul online, schimbarea modului de interacțiune/ relațiune, alegerea platformelor potrivite, timpul de familiarizare cu tehnica de lucru și tehnologia de predare, situații manageriale și administrative.

Învățarea online în cazul copiilor cu nevoi este o alternativă, o opțiune pentru că nu se poate atinge niciodată calitatea învățământului față în față. Ea nu este benefică pentru acești copii deoarece ei, în primul rând, au nevoie de contact fizic și vizual.

Cadrul didactic trebuie să se adapteze în permanență fiecărui copil. Curriculum trebuie adaptat în funcție de capacitățile copiilor, fie ca este vorba de învățământul de masă sau cel special. Copiii cu cerințe speciale au nevoi care nu se pliază foarte bine cu învățământul online deoarece mijloacele sunt destul de puține. Profesorii depun mari eforturi să poată să îi țină conectați, să le transmită informația, să se poată concentra pe sarcinile de lucru și greutatea este și mai mare dacă copilul are contraindicații medicale de a sta la calculator și nu poate utiliza singur gadgeturi-fiind necesară prezența unui părinte. Pentru o bună desfășurare a orelor online, este necesară prezența permanentă a părintelui pentru promptarea copilului, tocmai pentru a se realiza contactul fizic și vizual.

Dialogul dintre profesor, elev și părinte este o provocare deoarece întrebările și răspunsurile nu au o bună coordonare. Acești copii au nevoie de ajutor în perceperea unui mesaj și de timp pentru a înțelege regulile legate de comunicarea în mediul online.

Metodele de lucru folosite în învățământul tradițional au trebuit să fie extinse și în mediul online, însă din lipsa contactului vizual a fost mult mai dificil. Copiilor le plac metodele activ-participative și chiar dacă uneori copiii cu CES nu le înțeleg pe deplin, ei solicită să participe în număr cât mai mare la realizarea activității. Cântecul, jocurile muzicale, jocurile cu text și cântec, audițiile muzicale, modelajul, desenatul, pictura, sau alte activități din sfera procesului instructiv-educativ contribuie la sporirea atenției, la dezvoltarea memoriei, gândirii, imaginației, tuturor proceselor psihice.

Pedagogii, pe lângă faptul că au experiența cu copii cu nevoi speciale automat ei au și pregătire psihologică, o pregătire de tip comportamental și dacă atunci când au interacționat cu copiii, chiar și în mediul online, ei au folosit metodele de învățare firești și normale, modul în care le-au aplicat i-a ajutat foarte mult. Modul comportamental, ritmul și fluența vorbirii, gesturile și felul în care copiii sunt motivați să interacționeze sunt factori care ajută în orice situație.

Efectele predării online asupra copiilor cu CES:

- Pozitive: întâlnirea cu copiii pe timp de pandemie, încurajarea părinților din punct de vedere emoțional, organizarea activităților încărcate pe platforma atunci când părinții aveau disponibilitate, transmiterea în mod organizat a tuturor materialelor.
- Negative: lipsa exercițiului de comunicare, îngreunarea înțelegerii expresiilor faciale și a emoțiilor, pericolul dependenței de tehnologie, lipsa sprijinului profesional în susținerea activităților didactice, observarea unei stagnări în dezvoltarea cognitivă, intervenția părinților peste dorința copiilor de exprimare.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

NEDELCU MIHAELA, LICEUL TEHNOLOGIC PETROL, MORENI, DÂMBOVIȚA

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. Astfel, motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. De altfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale. Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Mai nou, sunt preferate proiectele internaționale ca un schimb de experiență.

Proiectele internaționale se pot realiza prin:

- Proiecte COMENIUS (bilaterale/multilaterale)
- Proiecte ERASMUS+ (din 2015)
- Platforma on-line e-Twinning

Platforma europeană eTwinning www.etwinning.net oferă posibilitatea cadrelor didactice de a crea parteneriate de colaborare interșcolară între elevi. Pe această platformă, cadrele didactice pot implementa proiecte educaționale în parteneriat cu colegi din țări europene, proiecte care vizează obiective de formare și de dezvoltare a competențelor elevilor în diverse domenii. Prin intermediul platformei, eTwinningii au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

Principalul scop al utilizării portalului eTwinning rămâne totuși interesul pentru a crea proiecte educaționale realizate prin parteneriate internaționale.

E- Twinning

• este o parte a Programului de Învățare permanentă a Comisiei Europene. Portalul concentrează o bază de date solidă, recomandată de Comisia Europeană pentru căutarea de parteneri pentru proiecte Comenius/Erasmus+.

• Facilitează colaborarea și comunicarea între școli din țările membre UE, crearea de multiple produse educaționale care implică utilizarea noilor tehnologii, îmbunătățirea comunicării în limbi străine, crearea de noi relații sociale, colaborarea virtuală și interculturalitatea.

• este lansată în anul 2005.

Avantaje:

- dezvoltarea personală și profesională;
- promovarea unui învățământ european, modern;
- cunoașterea altor sisteme de învățământ și a modului în care se realizează educația școlară în țările U. E;
- stabilirea unor relații profesionale cu colegi din alte țări europene;
- cunoașterea unor aspecte din cultura și civilizație europeană;
- dezvoltarea competențelor lingvistice;
- aprofundarea unor teme între cadrele didactice în secțiunea “Cancelaria profesorilor”
- participarea la cursuri on-line.

Proiectele de tip eTwinning sunt realizate între două sau mai multe școli, pe discipline de studiu sau transdisciplinare. Participarea la proiectele eTwinning a elevilor noștri duce la dezvoltarea aptitudinilor și

competențelor lingvistice, a competențelor digitale, competențe interpersonale, civice, interculturale și sociale.

Conchizând, beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte eTwinning sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Participarea la acest tip de proiecte mi-a schimbat viziunea tradițională a învățământului românesc spre un învățământ modern contribuind la îmbunătățirea perspectivei pedagogice asupra procesului educațional, predarea devenind un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. Toate aceste oportunități le oferă participarea cu elevii la proiectele educaționale de pe platforma eTwinning.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv, toate acestea realizându-se și prin intermediul proiectelor internaționale.

Bibliografie:

ISTRATE, O. et al. (2013) *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație.

CUCOȘ, C. (2000) *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Polirom.

SIMPOZION “ EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!” SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN DIFERITE ȚĂRI ALE LUMII

**PROF. NEGOIȚĂ ȘTEFAN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GROPENI**

Canada

Canada are două limbi oficiale: engleză și franceză, dar engleza este vorbită mai mult în mai multe provincii. Cetățenii străini au posibilitatea de a studia atât în engleză, cât și în franceză.

Educatie profesionala

Există aproximativ 170 de colegii publice și private în Canada. Acestea sunt împărțite în publice (colegii comunitare), tehnice (institute tehnice). Quebec-ul francofon are propriul sistem de colegii de învățământ general și profesional (CEGEPS).

Germania

Educația școlară

Fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani.

Sistemul școlar este format din două etape:

1. Școală primară. Formarea durează de la 4 la 6 ani. Programul educațional la această etapă de învățământ este același pentru toate instituțiile de învățământ ale țării.

2. Școlile secundare din Germania diferă ca tip. Curricula și domeniile lor de educație diferă semnificativ. Adică un elev aflat deja la liceu alege în ce direcție și nivel de specialist vrea să devină.

Învățământul secundar în Germania se oferă în gimnazii, școli reale, școli de bază, profesionale și unificate.

Japonia

Educația școlară

Educația școlară în Japonia durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă.

Până la 45 de copii pot studia la cursurile de japoneză. Anul universitar în Japonia este lung - 240 de zile. Începe la 1 aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se imparte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie. Potrivit Ministerului japonez al Educației, Științei și Culturii, școala secundară superioară folosește sistemul de evaluare universitar: fiecare student trebuie să obțină cel puțin 80 de credite pentru a primi un certificat de absolvire a unui liceu complet de 12 ani (Kotogakko).

Bibliografie:

- A. Hatos, “Sociologia educației”, Editura Polirom, 2006.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘOALĂ – FAMILIE

**PROF. NEGREI DANIELA SORINA,
PALATUL COPIILOR FOCȘANI, STRUCTURA CLUBUL COPIILOR
ODOBEȘTI**

Pornind de la conceptul că este adevărat că școala este elementul de care depinde în mod covârșitor formarea personalității umane, tot atât de adevărat este faptul că educația coerentă nu poate face abstracție de rolul familiei în această comuniune.

Școala și familia sunt două instituții care se completează reciproc. Astfel părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, dar și un climat familial, afectiv și moral. Sunt situații în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuință, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență.

Cercetările arată că „în programele în care părinții sunt implicați elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați” (Henderson și Nancy, 1995).

Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate pot ajuta profesorii în munca lor, perfecționa abilitățile școlare ale elevilor, îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar, îmbunătăți abilitățile educaționale ale părinților, dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților, conecta familiile cu membrii școlii și ai comunității, stimula serviciul comunității în folosul școlilor, oferi servicii și suport familiilor și crea un mediu mai sigur în școli.

Când școlile și familiile lucrează împreună ca parteneri, beneficiari sunt elevii. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate situațiile pe care le comportă această acțiune.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Orice studiu care are ca obiectiv educația arată că familia și școala constituie mediile socio-culturale, care modelează ființa umană de-a lungul întregii vieți. Școala și familia rămân laboratoarele de formare a personalității sociale și culturale, prima, prin pregătire temeinic organizată, după programe, cu cadre specializate și în perioade de timp bine definite, a doua, prin procesul real al vieții de zi cu zi, în care copilul, învață regulile primare de viață, deprinderea de a vorbi, de a se comporta față de cei din jur și de a-i aprecia.

Potențialul educativ de care dispun familiile, mai ales în prima parte a vieții copilului, este decisiv și consolidează eforturile educative ale școlii, numai atunci rolul școlii și al familiei când conlucrează continuu și consistent, în acțiuni conjugate, mobilizând în aceeași măsură elevii, ca subiecți activi ai procesului educativ. Studiile de specialitate pledează tot mai mult pentru conjuncția dintre școală și familie, și invers, părinții fiind recunoscuți ca adevărații „strategi” ai acțiunii educative ale cărei mize sunt complexe [Stănciulescu, 1997, p. 172].

Bibliografie:

http://www.red.isjtr.ro/docu/PRIMAR/itd_pri/01-Enus-Nicoleta-RED-TR_Eficient_parteneriat_scoala_fam_0_4_PRI.pdf
https://www.revistadesociologie.ro/pdf-uri/nr.3-4-2006/PETRUS%20ALEXANDRESCU_%20art10.pdf

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT NORVEGIAN

NEGRU OANA RAMONA ROXANA

Norvegia este o țară prosperă din mai multe puncte de vedere, printre care și sistemul de învățământ. Probabil mulți dintre noi vor să afle de ce educația din Norvegia este una din cele mai bune din lume. De ce sistemul de învățământ este considerat de înaltă clasă mondială? Ce face Norvegia astfel încât sistemul de învățământ să fie considerat atât de performant, ideal pentru restul lumii? În anul 1997, în Norvegia învățământul primar și gimnazial a fost reformat. A fost implementat un nou curriculum (de conținut specific pregătirii) în cadrul unei reforme școlare, prin care municipalitățile erau răspunzătoare de conducerea școlilor publice.

Școlile din Norvegia încă din primul an de studiu au scopul de a oferi oportunitatea de a dezvolta potențialul creativ și mental al fiecărui elev. Unul dintre principiile principale este că, copiii ar trebui să învețe cum să-și evalueze propriile acțiuni. Fiecare copil aici învață să creadă, în primul rând, în abilitățile lor și se străduiește să le realizeze complet. Nivelul ridicat de cunoaștere al elevilor norvegieni este indicat de faptul că aproape toți sunt înscriși la universități. În anul 2005, școlile private erau practic ilegale în Norvegia. Asta a făcut să crească nivelul calitativ al educației în școlile publice. Rezultatul a fost bun – pentru că toți copiii, indiferent de statutul lor social, au mers să învețe la școlile publice, în aceleași clase ale acestora. În prezent există mai multe școli internaționale și școli specializate care predau în limba engleză și sunt populare. Sistemul școlar norvegian poate fi împărțit în trei părți: Școala elementară (*Barneskole*, cu vârste cuprinse între 6 și 13 ani), școala gimnazială inferioară (*Ungdomsskole*, cu vârste cuprinse între 13 și 16 ani) și școala secundară superioară (*Videregående skole*, cu vârste cuprinse între 16 și 19 ani). Nivelurile *Barneskole* și *Ungdomsskole* sunt obligatorii și sunt denumite în mod obișnuit *Grunnskole* (literalmente se traduce prin "școală de bază"). Școala elementară și gimnazială sunt obligatorii pentru toți copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 16 ani. Înainte de 1997, obligatoriu educație în Norvegia a început la vârsta de 7 ani. Elevii trebuie adesea să schimbe școala atunci când intră în școala secundară inferioară și aproape întotdeauna trebuie să schimbe școala atunci când intră în școala secundară superioară, deoarece multe școli oferă doar unul dintre niveluri. În primul an de școală primară, elevii își petrec cea mai mare parte a timpului jucând jocuri educaționale și învățând structuri sociale, alfabetul, adunarea și scăderea de bază și abilitățile de bază în limba engleză. În clasele 2-7, acestea sunt introduse în matematică, Engleză, știință, religie (concentrându-se nu numai pe creștinism, ci și pe toate celelalte religii, scopul și istoria lor), estetică, și muzică, completat de geografie, istorie, și studii Sociale în clasa a V-a. Nu se acordă note oficiale la acest nivel. Cu toate acestea, profesorul scrie deseori un comentariu, o analiză și uneori o notă neoficială la teste. Testele trebuie luate acasă și arătate părinților. Există, de asemenea, un test introductiv pentru a informa profesorul dacă elevul este peste medie sau are nevoie de asistență la școală. În Norvegia, se consideră că elevii trebuie să se bucure de copilărie. Specialiștii spun că anii copilăriei sunt cei mai importanți din viața oamenilor. Prin urmare în Norvegia se ține seama de acest aspect. Profesorii din școli încurajează elevii să se distreze, să socializeze, să petreacă timp mult în natură și să facă sport. Ei nu sunt de acord cu faptul că elevii trebuie să facă o sumedenie de teme în timpul liber acasă, consideră asta foarte plictisitor. Asta contribuie la dezvoltarea elevilor în general vorbind, deoarece ei vor petrece mai mult timp în aer liber, vor fi mai sociabili și mai plini de viață după școală. În timp, se va observa că elevii pot fi mai eficienți la școală, mai atenți, mai relaxați, se vor concentra mai bine, vor învăța mai ușor. Metodologia de învățământ este puțin diferită, ea nu cuprinde foarte multe teste standardizate. Profesorii știu că nu toți elevii au nevoie de note bune la testele de acest fel, încă de pe acum, pentru a avea succes mai târziu, în învățământul universitar.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**ÎNV. NEGULESCU DANA-ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 108
BUCUREȘTI, SECTOR 4**

Un parteneriat școlar internațional este o legătură globală între două școli din țări diferite și adesea din părți complet diferite ale lumii. Parteneriatul presupune extinderea și îmbunătățirea oportunităților de educație și carieră în ambele școli, prin diverse proiecte de conștientizare culturală și schimburi de experiențe. Printr-o relație strânsă, angajată și continuă, cele două școli pot spera nu numai să ofere oportunități globale fascinante pentru elevii lor, ci și să își îmbunătățească propriile politici școlare și abordări de predare pentru a beneficia întreaga comunitate școlară.

Lumea modernă se schimbă rapid, aducând cu ea probleme și obstacole mari în jurul tehnologiei și durabilității. În aceste cazuri, sectorul nostru educațional se adaptează pentru a reflecta aceste schimbări. Din această perspectivă, rata de schimbare necesară este posibilă numai dacă privim în afara structurilor curriculare naționale preexistente și unim forțele cu alte perspective alternative. Parteneriatele școlare internaționale sunt o modalitate uriașă de a obține această nouă perspectivă și de a rămâne la curent cu metodele de predare și învățare din întreaga lume. Cu capacitatea de a deschide mai multe uși, un parteneriat școlar de peste mări oferă multe beneficii pentru elevi, profesori și întreaga comunitate școlară.

Participarea la un parteneriat școlar implică foarte multe beneficii atât pentru elevi cât și profesorii. Parteneriatele școlare ajută la înlăturarea barierelor culturale și la zdrobirea stereotipurilor, permițând elevilor să devină persoane conștiente de sine, care mai târziu vor construi cariere de succes și vor contribui pozitiv la formarea societății. S-a demonstrat că vizitarea unei alte țări sau găzduirea elevilor internaționali creează încredere în forțele proprii, ajută participanții să ia singuri decizii, să fie independenți, mai implicați și mai responsabili, ceea ce cu timpul va conduce la îmbunătățirea considerabilă a rezultatelor învățării.

De asemenea, parteneriatele școlare oferă oportunitatea cadrelor didactice de a se întâlni cu colegii care au o gândire similară din întreaga lume, care pregătesc și învață elevi cu cunoștințele și toleranța culturală necesare pentru a prospera într-o lume din ce în ce mai globală. Parteneriatele școlare internaționale permite profesorilor accesul la expertiză, de care altfel, nu ar putea dispune. De la observații la clasă, la schimburi pedagogice valoroase cu liderii educaționali din întreaga lume, școlile își pot compara propriile practici de predare și învățare și pot primi inspirație infinită. Pe de altă parte, se oferă șansa de a învăța și de a experimenta alte culturi și modele educaționale. Profesorii pot învăța o varietate de abilități de la partenerii lor de peste mări, cum ar fi limba și comunicarea, conștientizarea și toleranța culturală și cunoașterea sporită a propriei discipline, cunoștințe pe care le pot împărtăși colegilor și le pot pune în aplicare la nivelul claselor de elevi.

Parteneriatele internaționale oferă beneficiul posibilității. Mai multe idei, resurse și expertiză creează mai multe oportunități pentru descoperiri inovatoare și lărgirea perspectivelor și bazei de cunoștințe a acelor elevi și profesori care iau parte la experiențe internaționale. Prin schimburi captivante de bune practici, participarea la proiecte comune și îmbogățirea curriculum-ului, ajutam școlile să îmbunătățească experiența de învățare și încurajăm elevii să dezvolte abilități importante care îi vor ajuta să reușească în educație, muncă și societate.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**ÎNV. NEGULESCU GINA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, BUCUREȘTI**

Provocările sociale și de pe piața muncii ale secolului 21 necesită practici de învățare și predare dramatic diferite de la actorii educației. Copiii trebuie să dobândească noi competențe, cărora trebuie să se adapteze și practicile didactice. O altă provocare cu care se confruntă profesorii este aceea că trebuie să răspundă mult mai rapid la cerințele mediului profesional și social în schimbare, ceea ce le impune și să se adapteze constant, atât în ceea ce privește metodologia, cât și domeniile lor specifice. În consecință, auto-dezvoltarea constantă a câștigat mult mai multă

semnificație. Parteneriatele educaționale bazate pe proiecte internaționale pot fi de mare ajutor profesorilor și școlilor în acest sens.

Școala noastră a fost deja implicată într-o serie de proiecte internaționale care vizează în mod specific (pe lângă dezvoltarea elevilor) dezvoltarea profesională a profesorilor și actualizarea metodologică. În urma participării în cadrul unui proiect derulat cu sprijinul Granturi SEE & Norvegiene prin intermediul Programului Dezvoltare locală, care are ca scop reducerea sărăciei și creșterea incluziunii romilor, am surprins câteva aspecte care mi-au demonstrat cât de importante sunt parteneriatele internaționale atât în ceea ce privește dezvoltarea mea profesională și socio-culturală, cât și în activitatea practică, la clasă, în eficientizarea procesului de predare-învățare-evaluare prin implicarea unor bune practici.

Training on Inclusive Education and Competences for Democratic Culture (CDC) organizat de Fondul Român de Dezvoltare Socială (RSDF) și European Wergeland Center a avut ca scop: cunoașterea și înțelegerea esenței și modalităților de proiectare, elaborare și aplicare a adaptărilor în procesul incluziunii copiilor din comunități marginalizate; însușirea unor modele de analiză și acțiune operaționale în contexte educaționale concrete, prin aplicarea practică a principiilor educației incluzive în cadrul demersului educațional, în procese și contexte educaționale diferite. În urma participării la acest proiect consider că mi-am dezvoltat și diversificat strategiile didactice care să ducă la diminuarea abandonului școlar, am reușit să implementez metode noi de predare-învățare incluzive care să răspundă nevoilor elevilor, să crească motivația elevilor de a-și continua studiile. În plus, am dobândit noi conținuturi trans-disciplinare care conduc la realizarea unor obiective educaționale de calitate și care m-au coordonat în activitățile pe care le-am desfășurat în continuare în cadrul proiectului, dezvoltând atitudini pozitive și deschise, o gândire critică și rațională.

A fi implicat într-un proiect este în același timp un curs de limbă excelent, deoarece parteneriatele internaționale i-au motivat pe mulți dintre colegii noștri să învețe engleza intensiv. În timpul proiectelor, profesorii școlii au învățat despre curricula și metodele instituțiilor partenere și fac schimb frecvent de materiale de proiect. Cred că este foarte important ca experiențele acumulate să devină parte din viața de zi

cu zi a școlii. Materialele proiectului au devenit elemente constante ale orelor de limbi străine. Proiectele au schimbat și părerile colegilor mei și mulți dintre ei își pot găsi propriile domenii și subiecte și pot căuta oportunități conexe.

CONCEPTUL DE BLENDED LEARNING CA ALTERNATIVĂ DE EDUCARE

PROF. NENECIU RODICA
COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE ASACHI" ONEȘTI

Blended learning („învățare amestecată”) este un concept de învățare modern cu mare potențial de a crește rezultatele elevilor și de a crea roluri noi, interesante pentru profesori. Practic, un program de **blended learning** reunește avantajele învățării online cu învățarea clasică: *calitate și flexibilitate + memorabilitate*. Prin e-learning, cursanții au *acces nelimitat* (de pe orice calculator, iPhone sau iPad și la orice oră) la resurse de referință și pot învăța în ritmul propriu, în timp ce prin întâlniri de grup pot dezbate noile concepte învățate, pentru o *asimilare* mai bună și pentru *aplicarea* lor în activitatea curentă.

Din perspectiva realității curente, **blended learning** nu numai că răspunde programelor zilnice greu de anticipat, încărcate, nevoii de spațiu adecvat, dar exploatat la maxim sau foarte diferit ca locație, dar adaugă avantajelor unui program online clasic și factorul uman.

Participanților care învață cel mai bine când simt și privesc, care sunt interesați de aspectele culturale, care își folosesc imaginația pentru a rezolva probleme și prefera să primească feedback personal, un proiect de **blended learning** le oferă biblioteca virtuală și resursele culturale. La acestea se adaugă și exercițiile practice de situație unde, de fapt, chiar ei generează conținutul. Au alături tutorele care le monitorizează și maximizează progresul, le oferă feedback cu frecvența și sub forma aleasă de ei. În plus, sesiunile de grup le oferă interacțiunea și lucrul în comun.

Dacă cei implicați în proiectul de **blended learning** au o abordare mai degrabă rațională, logică, sunt atrași de idei și concepte, ei pot profita din plin de faptul că fiecare activitate, de orice fel, este dublată de explicarea structurilor de limbă și de accesul la glosarele gramaticale complete. Tutorele personal le oferă pe tot parcursul programului răspuns la întrebările suplimentare și le creează tiparul de învățare adecvat.

În cazul în care intuiția primează, iar participanții sunt adepții provocărilor, ai experiențelor noi sau le place lucrul în echipa, un proiect **blended learning** implică tutorele cu rol de antrenor, astfel încât să se ridice stacheta tot mai sus, cu variante multiple de formare a unui plan de învățare. La cele menționate se adaugă întâlnirile de grup cu un grad foarte ridicat de interactivitate.

“Învățăm online și participăm la unele activități la școală”

Putem schimba perspectiva, ca să privim lucrurile din punctul de vedere al celui care face alegerea proiectului **blended learning** și din al celui care îl folosește (*chooser* și *user*). Pentru primul, această alegere înseamnă control și garanție; este vorba, de exemplu, despre rapoartele complexe generate de sistemele platformelor online, dar și despre un feedback al tutorelui foarte personalizat. Participantul direct beneficiază, la rândul său, de acces nelimitat la o varietate extrem de mare de activități, are expunere la limbaj nativ și exersează pronunția prin cele mai inovatoare tehnici. Procesul de învățare este permanent facilitat, modificat și personalizat de către un tutor. Întâlnirile față în față, comunicarea continuă între cele trei părți activ implicate în proiect-tutor, “user” și “chooser”, au drept unic scop atingerea obiectivelor proiectului în cel mai eficient mod.

Provocarea pe care o poate întâmpina un astfel de proiect o constituie *ritmul alert al schimbărilor tehnologice*. El poate avea un impact negativ asupra eficienței platformei online a programului. Chiar dacă uneori componentele IT nu funcționează la parametri optimi, o analiză atentă a lor detectează aceste disfuncționalități și le remediază la timp. În ceea ce privește motivația participanților la aceste proiecte, de

cele mai multe ori ea depinde în mod esențial de implicarea tutorelui și a “chooser”-ului. De aceea, este vital ca aceștia să își înțeleagă și să își asume rolul de factori motivaționali pe tot parcursul proiectului.

Amestecul potrivit de forme și conținut de învățare, folosirea activă a factorilor motivaționali și implicarea participanților încă de la primul pas al proiectului asigură *succesul unui proiect „blended learning”* în învățarea permanentă.

Bibliografie:

1. http://www.globalenglish.com/why_PEBS/blended_learning
2. <http://www.dreambox.com/blended-learning>
3. http://enovateromania.ro/page/Blended-Learning_8
4. <http://centres.smu.edu.sg/cte/blended-learning-programme/resources/>

ABORDAREA CONTEMPORANĂ SOCIOLOGICĂ A PROCESULUI EDUCȚIONAL

NEO SIMINA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 38 TIMIȘOARA

Inegalitatea șanselor școlare constă în faptul că numărul tinerilor proveniți din diferite categorii sociale care acced sau absolvă diferite trepte de învățământ nu este proporțional cu efectivele acestor categorii în cadrul societății. Mai precis, descendenții categoriilor sociale superioare termină treptele școlare înalte în proporție mai mare decât descendenții din categoriile inferioare.

Astfel de inegalități se găsesc pretutindeni, chiar și acolo unde există gratuitatea învățământului la toate nivelele. Sociologia educației are menirea de a semnala și a măsura intensitatea inegalităților și de a găsi teorii explicative. Unul din motivele inegalității șanselor în fața școlii e caracterul piramidal al sistemului de învățământ. Obiectivul politicii școlare trebuie, deci, să fie nu numai egalitatea intrărilor în sistemul de învățământ ci și a ieșirilor.

Reformele învățământului au inițiat lărgirea treptelor superioare de cuprindere în dorința creșterii mobilității. Dar în condițiile inegalității de șanse, locurile puține din vârful piramidei școlare sunt ocupate de cei care provin din straturile superioare ale societății. Diplomele astfel dobândite le permit întoarcerea în straturile similare cu cele de proveniență. Deci provoacă imobilitate socială. Doar când fragmentul din vârful piramidei școlare se lărgeste și când se epuizează posibilitățile de recrutare a copiilor din straturile superioare încep să pătrundă și copiii (tineri) din zonele sociale mai joase și vor obține o diplomă superioară. Însă acest proces de înmulțire a diplomelor va genera devalorizarea lor.

O imagine completă și în profunzime asupra relației dintre sistemul de învățământ și mobilitatea socială, o oferă lucrarea lui Raymond Boudon *L'inégalité des chances* (1973). Lucrarea încearcă să demonstreze rolul sistemului școlar în procesul de mobilitate intergenerațională cu intenția de explicare a reprezentării empirice potrivit căruia, deși sistemul școlar a cunoscut o dezvoltare considerabilă la toate nivelurile sale (și concomitent o reducere a inegalităților școlare între indivizii diverselor categorii sociale) nu s-a constatat o creștere proporțională a volumului mobilității sociale. Este pusă sub semnul întrebării capacitatea de mobilitate mai accentuată a societății, sub aspectul mișcării indivizilor de la o poziție socială la alta. Principala vinovată de nașterea acestui paradox este maniera de abordare silogistică a mobilității sociale, care nu face decât să sesizeze separat (și să opună) două aspecte complementare ale aceluiași fenomen:

- a) existența unei puternice inegalități de șanse în fața învățământului a unei influențe mari a nivelului de instrucție asupra statutului social și a unei inegalități a șanselor sociale (deci o mobilitate socială);
- b) o inegalitate a șanselor pentru fiecare individ de a obține un status (egal superior sau inferior tatălui) oricare ar fi nivelul de instituție ca și cum inegalitatea șanselor de mobilitate în fața învățământului naște o egalitate atașată la diferite nivele școlare.

Raymond Boudon arăta, cu ajutorul unei proceduri de simulare, că acest fenomen de coexistență a două procese în aparență contradictorii (dezvoltarea sistemului școlar și stagnarea mobilității) este posibil.

Raymond Boudon consideră că se observă o reducere a inegalității școlare, reducere explicabilă prin intervenția unor variabile exogene (atenuarea inegalităților economice, sau endogene – creșterea cererii de educație din partea tuturor categoriilor sociale) dar o reducere din ce în ce mai lentă.

Cât privește celalalt termen al educației care generează inegalitatea de șanse – școlarizarea – Raymond Boudon împărtășește ideea deșcolarizării ca soluție pentru diminuarea sensibilă a inegalităților școlare în sensul unei mai mari adaptabilități la schimbarea sistemului de învățământ a unei legături cu societatea globală.

Sociologic șansa socială este un concept foarte complex, cu resorturi adânci și multiple ce antrenează elementele întregului sistem social, un loc aparte ocupându-l dinamica suprastructurii.

Rezolvarea practică a egalizării șanselor ține de o deosebire mai accentuată asupra structurilor în special al sistemului de învățământ – dar nu se rezumă la atât.

”BENEFICIILE UNEI BUNE RELAȚII FAMILIE-ȘCOALĂ” EXEMPLU DE BUNE PRACTICE

PROF. NEONILA ENISER SCRĂDEANU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ”POMPILIU MARCEA”, TG-JIU

Atunci când ai o relație puternică și respectuoasă cu școala și profesorii copilului tău, ești într-o poziție bună pentru a-i oferi informații care să îi ajute copilul să profite la maximum de educație. Dumneavoastră și profesorii copilului dumneavoastră puteți lucra împreună pentru a sprijini învățarea și bunăstarea copilului dumneavoastră.

Atunci când toată lumea lucrează împreună în interesul superior al copilului dumneavoastră, copilul dumneavoastră poate să beneficieze de beneficii sociale, cum ar fi: frecventarea regulată a școlii, rezultate școlare pozitive, o atitudine pozitivă față de școală, bune abilități sociale, un sentiment de bunăstare și finalizarea școlii. Vă puteți ajuta copilul să profite la maximum de școală comunicând și construind relații cu profesorii, alți părinți și elevi încă din prima zi. Acest lucru este mai bine decât să ai contact cu școala copilului tău doar atunci când există o problemă, fie la școală, fie în familie.

Puteți construi o relație părinte-școală în mai multe moduri:

- cereți profesorilor informații sau feedback despre copilul dumneavoastră și împărtășiți evenimentele sau realizările speciale ale copilului în afara școlii;

- mergeți la întâlniri cu părinții;

- verificați site-ul școlii, avizierul și e-mailurile în mod regulat;

- implicați-vă și ajutați-vă în comunitatea școlară în orice moduri puteți;

- mergeți la spectacole școlare sau târguri/oferte școlare și seminarii pentru părinți.

Nu toți părinții pot fi implicați în școală atât cât și-ar dori, dar poți totuși să-ți anunți copilul că școala este importantă pentru familia ta. A vorbi despre școală cu copilul tău, a fi cald și prietenos la evenimentele școlare și a fi pozitiv cu privire la școală și personalul acesteia transmite mesajul că prețuiești educația și ești interesat de ceea ce se întâmplă pentru copilul tău la școală. Relația părinte-școală include contactul cu personalul școlii, precum și relațiile cu alți părinți și prietenii copilului tău. Relația părinte-școală s-ar putea schimba pe măsură ce copilul crește sau când lucrurile se schimbă la locul de muncă sau acasă.

De asemenea vă puteți implica la școala primară a copilului dumneavoastră prin voluntariat – de exemplu, ajutor în activități în clasă, cum ar fi grupuri de lectură sau excursii sau în cantina școlii, participarea la grupuri sau comitete de părinți – de exemplu, consilii școlare, comitete pentru părinți și cetățeni sau subcomitete pentru construcții și întreținere, lucrul la străngeri de fonduri și evenimente școlare – de exemplu, târguri și tombole școlare, desfășurarea de activități sociale cu alți părinți și familii sau ajutor cu cluburi after-school. Copilul tău va începe să dezvolte mai multă independență, ceea ce ar putea afecta modul în care comunică și te conectezi cu școala copilului tău. Probabil că vei avea mai puțină implicare fizică în școală.

Chiar dacă sunteți mai puțin implicat în școală, puteți continua să creați un mediu de susținere pentru educația de acasă. Acest lucru ar putea implica pur și simplu să vorbești despre teme școlare cu copilul tău, să discuți despre planurile și ambițiile de carieră ale copilului tău sau să vorbești despre legăturile dintre teme școlare ale copilului tău și obiectivele viitoare.

Webografie:

<https://raisingchildren.net.au/school-age/school-learning/working-with-school-teachers/relationship-with-school>

CARACTERIZAREA RELAȚIEI DE PARTENERIAT ȘCOALĂ – COMUNITATE

**PROF. NICA ELENA LOREDANA
C. N. I. "MATEI BASARAB", JUD. VÂLCEA**

Educația este acțiunea la care își dau concursul școala, familia, întreaga comunitate. Colaborarea între factorii educogeni ai comunității este eficientă, dar accentul stringent se pune pe relația școală - familiile elevilor. Indiferent de mediul economic, etnic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, scăderea fenomenului delincvenței. Școala trebuie să-i încurajeze pe părinți, să le devină parteneri, să poată lua împreună decizii cu privire la educația copiilor.

Parteneriatul este rezultatul unei tranzacții în plan afectiv - atitudinal, se bazează pe trebuința firească pe care orice om o are de a respecta și a fi respectat, de unde și expresia: respectul este o cale cu dus întors. Gradul reușitei personale este reușita activităților colective, performanța colectivă. Activitățile în grup cu caracter aplicativ devin o sursă de cunoaștere, iar în cadrul lor se formează și se dezvoltă chiar dacă cei ce învață sunt elevi sau adulți, capacitatea de a asculta, respectul de sine și de ceilalți, arta de a face față, a evita și elimina acele curențe pe plan educațional prin soluționare comună, arta de a conlucra pentru realizarea obiectivelor propuse. Munca în parteneriat facilitează înlăturarea barierelor de comunicare dintre participanți, clarifică problemele. Grupul se solidarizează pentru atingerea obiectivelor educaționale, iar rolul coordonator revine educatorului școlar – adică învățătorului/ profesorului. El este cel ce trebuie să dețină între competențele sale pe aceea de a gestiona cantitatea și calitatea relațiilor. Întâlnirile „tipice” cu părinții nu abordează întotdeauna problemele, oferind părinților puține șanse de a cunoaște profesorii elevilor și problemele școlii. De aceea, trebuie pus accent pe activități de cunoaștere interpersonală pentru a crea un cadru de siguranță și pe strategii de desfășurare a acestora cât mai variat și accesibil.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord - american, parteneriatele școală - familie - comunitate sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Din punct de vedere juridic, parteneriatul se definește ca o înțelegere legală în care partenerii definesc împreună scopul general al parteneriatului. Parteneriatul autentic presupune, cel puțin în teorie, colaborarea strânsă și combinarea avantajelor specifice pentru ambii parteneri. Din punctul de vedere al beneficiilor pe care le aduce, parteneriatul poate fi definit ca o modalitate eficientă în realizarea reformei managementului fie prin schimbarea practicilor manageriale, fie prin schimbarea modului în care sunt abordate problemele publice, astfel încât soluționarea lor să devină fezabilă prin parteneriat. - Parteneriatul poate fi o soluție pentru alocarea și folosirea resurselor locale la nivel comunitar, pentru atragerea altor resurse externe pentru rezolvarea problemelor comunitare. Ideea de parteneriat între școală și comunitate trebuie să se bazeze pe principiul complementarității serviciilor sociale oferite de către diversele organizații care activează în comunitate. Construirea parteneriatului este un proces deliberat ce implică aptitudini specifice, strategii și cunoștințe pe care părțile implicate trebuie să le cunoscă și să le folosească. Parteneriatul implică adoptarea unui management bazat pe colaborare și schimbare, comunicare și constientizarea diversității. Într-o relație de parteneriat fiecare partener trebuie să-și definească așteptările, scopul și limitele.

Alături de școală care asigură maxima comunicare între generații, familia și comunitatea au o deosebită valoare în formarea personalității copilului. Fiecare om vine pe lume cu o anumită zestre nativă, apoi grație climatului afectiv din familie, copilul cunoaște lumea din jur printr-un permanent dialog cu cei mari, învață și poate să iubească, comunice, se ghidează după anumite modele, imită diferite acțiuni până își formează propriile valori, propriile principii despre lume, despre viață. În relația școală - familie - comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație, nu de

suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe contact și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare. Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală - elev - familie - comunitate, este necesar de abordat un stil empatic de comunicare între părți ce trebuie transpus în psihologia mentală a elevului astfel încât să se producă o apropiere între părți, păstrând însă o neutralitate necesară și un echilibru constant și permisiv.

În cadrul abordărilor contemporane ale fenomenului educațional se impune tot mai mult implicarea cadrelor didactice în relații de cooperare cu părinții copiilor și cu alți factori sociali interesați de educație. Rolul cadrelor didactice nu se reduce doar la educația la catedră sau în clasă, ci presupune o astfel activitate în fiecare relație cu elevii și familiile acestora, desfășurând o muncă de dezvoltare, de conducere și de îndrumare. O relație eficientă cadru didactic – părinte presupune, printre altele, o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea și practicarea toleranței față de un punct de vedere diferit.

Valoarea educației crește într-o lume în care schimbările s-au accelerat simțitor, într-o societate a opțiunilor individuale și sociale multiple, marcată de o multitudine de tranziții, de naturi diferite. Educația este somată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Ea trebuie să construiască drumuri noi pentru speranță, prin formarea unor cadre cât mai flexibile, a unor capacități și comportamente capabile să facă față schimbării permanente și să adapteze elevul la incertitudine și complexitate. Școala este chemată să contribuie decisiv la reconstrucția spirituală, la redefinirea unor noi sisteme de valori.

Bibliografie:

- Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006
- Nicola, Ioan, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000
- Sandu, Dumitru, *Dezvoltare comunitară Cercetare Practică Ideologie*, Editura Polirom, Iasi, 2005
- Stăiculescu, Camelia, *Managementul parteneriatului școală – comunitate în Managementul grupului educat*, Editura ASE, Bucuresti, 2006

INCLUZIUNEA ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

**NICA FLORICA, PROF. ÎNV. PREȘCOLAR G. P. P. „CSIPIKE”
BUNA MARIA MAGDOLNA, PROF. ÎNV. PREȘCOLAR
- ȘCOALA GIMNAZIALĂ GÓDRI FERENC”/
G. P. P. ”ARVÁCSKA”, SF. GHEORGHE JUD. COVASNA**

Educația timpurie este primul pas și cel mai important parametru de evaluare al educației incluzive. Conferința de la Jomtiem (Tailanda, 1990) preciza educația timpurie ca direcție pricipală în realizarea educației pentru toți. Conferința de la Salamanca (1994), care a formulat măsurile necesare sistemelor educaționale pentru a asigura dreptul la acces și participare la educație tuturor copiilor prin școala incluzivă, definește ca element de bază, asigurarea educației timpurii.

Dezvoltarea **educației incluzive** este un proces care se referă și se implică la/în toate mediile educaționale, pentru toate vârstele. Pe de o parte vorbim astfel despre preocupările de a implica familiile, creșele, grădinițele alături de școli, pe de alta de a înțelege educația timpurie ca primul pas, prima etapă din educația pe tot parcursul vieții.

În esența sa, educația incluzivă este un proces care implică transformarea grădinițelor și altor centre de învățare pentru a face față nevoilor tuturor copiilor – inclusiv băieți și fete, preșcolari aparținând minorităților etnice și lingvistice, populații din zone rurale, persoane afectate de HIV și SIDA, precum și cele cu dizabilități și dificultăți de învățare și, totodată, de a oferi oportunități de învățare tuturor. Scopul său este de a elimina excluderea care reprezintă o consecință a atitudinilor negative și a lipsei de răspuns la diversitate. Educația incluzivă nu este un subiect marginal, ci este subiectul esențial pentru realizarea unei educații de calitate pentru toți cei care învață și pentru dezvoltarea unei societăți mai incluzive. Educația incluzivă este esențială pentru atingerea echității sociale și reprezintă unul din elementele constitutive ale învățării pe tot parcursul vieții. (UNESCO, 2009, p. 5)

Echitatea vizează acea situație în care educația propune obținerea unor rezultate relevante pentru fiecare copil mai degrabă decât efortul pentru a obține aceleași rezultate pentru toți copiii. Din această perspectivă, educația incluzivă nu vizează doar aspectul plasării copiilor cu dizabilități în instituțiile de masă, ci accesul la o educație care să permită valorificarea potențialului fiecărui copil prin practici educative corespunzătoare, prin tratamentul corect din partea celorlalți copii, din partea familiilor, a conducerii și a membrilor comunității care colaborează cu instituția școlară.

Educația incluzivă timpurie vizează, un set de valori, politici și practici care susțin dreptul fiecărui copil împreună cu familia lui, fără a ține cont de abilitate, de a participa la o gamă largă de activități și contexte ca membri ai familiilor, comunităților și societății. Conform acestei perspective, rezultatul dorit al educației incluzive timpurii vizează dezvoltarea unui sentiment al apartenenței și participării, promovarea relațiilor sociale pozitive și de prietenie și crearea unui context de dezvoltare și învățare pentru a valorifica întregul potențial al copilului.

Programele de educație timpurie incluzivă își propun să dezvolte copilul din punct de vedere cognitiv, emoțional și fizic adresându-se atât copiilor cu factori de risc de tip biologic (cu diagnostice medicale și psihologice), cât și copiilor cu factori de risc social (sărăcie, discriminare) întrucât ambele categorii se caracterizează prin diferențe care se pot manifesta ca dizabilitate. În plus, aceste programe trebuie să poată fi oferite cât mai aproape de comunitățile din care copiii fac parte, inclusiv în zonele rurale.

Școala incluzivă este maximal cuprinzătoare în ceea ce privește diversitatea copiilor ei, mergând de la deficienții cu cele mai severe probleme, acceptând fără rezerve și indivizii cu deficiențe comportamentale oricât de grave, ajungând până la a include în procesul instructiv-educativ și copii supradotați, pe care îi valorizează în consecință.

O primă imagine a conceptului incluziunii este schimbarea. Incluziunea implică schimbare. Ea este un proces care poate crește practic la nesfârșit nivelul învățării și al participării pentru toți copii. De fapt incluziunea are loc concomitent cu creșterea gradului de participare. O grădiniță incluzivă este o grădiniță în mișcare.

Incluziunea în educație presupune:

- ✓ valorizarea egală a tuturor preșcolarilor și a personalului
- ✓ creșterea participării tuturor copiilor la educație și, totodată, reducerea numărului celor excluși din cultura, curricula și valorile comunității promovate prin școala de masă
- ✓ restructurarea culturii, a politicilor și a practicilor din școli, astfel încât ele să răspundă diversității elevilor din localitate;
- ✓ reducerea barierelor în învățare și participare pentru toți elevii, nu doar pentru cei cu dizabilități sau cei etichetați ca având „nevoi educaționale speciale”;
- ✓ însușirea cunoștințelor rezultate din încercările de depășire a barierelor de accesare a școlii și de participare din partea unor copii;
- ✓ înțelegerea diferențelor dintre copii ca resursă pentru procesul de învățare, nu ca o problemă ce trebuie depășită;
- ✓ evoluția gradului de incluziune în grădinițe/ școli, atât în privința personalului, cât și în privința copiilor;
- ✓ creșterea rolului unităților de învățământ în construirea comunităților și a valorilor lor, precum și în creșterea performanțelor;
- ✓ cultivarea unor relații de susținere reciprocă între școli și comunități;
- ✓ recunoașterea faptului că incluziunea în educație este un aspect al incluziunii în societate;

Participarea înseamnă învățarea alături de ceilalți copii și colaborarea prin împărtășirea experiențelor de învățare. Ea presupune implicarea activă în învățare și dreptul la opinie în ceea ce privește modul în care educația este trăită de către individ.

Principalele elemente care compun viziunea acestui model educațional se referă la următoarele concepte, care descriu procese complexe de schimbare:

- *Acces la procesul educațional*
- *Participarea deplină a tuturor copiilor la acest proces*
- *Parteneriatul educațional*
- *Organizarea mediului*
- *Curriculumul adaptat*
- *Pregătirea profesioniștilor în valorile și principiile educației incluzive.*

Educatoarele pot acționa astfel:

- folosesc resurse educaționale atractive;
- pregătesc pachete de învățare adaptate fiecărui copil;
- individualizează învățarea și jocul;
- respectă stilurile de învățare;
- delegă responsabilități;
- utilizează experiențele copiilor;
- propun sarcini în echipe;
- încurajează copiii să-și exprime opiniile, să fie empatici, să aibă flexibilitate.

Din exemplele de bune practici aplicate la grupă vă prezentăm câteva tehnici ce au avut succes:

1. Tehnica pungii de gunoi

De ce a prins viață această tehnică? Copiii ascund adesea multe din problemele lor atunci când comunicarea cu adulții sau cu prietenii este deficitară. Cauzele blocajelor de comunicare sunt multiple. Unii simt spaimă în fața autodezvăluirii, iar alții nu sunt conștienți de factorul nociv. Cert este faptul că cei mici resimt încărcătura emoțională ca fiind apăsătoare. Aceasta va persista până în momentul în care apare soluția potrivită pentru salvarea situației. Părinții și cadrul didactic solicită explicații pentru identificarea cauzei unui comportament sau a unei stări, dar răspunsul cel mai frecvent este „nimic” sau „nu știu”. Tehnica pungii de gunoi a fost creată pentru a ajuta copiii să se elibereze de problemele doar de ei cunoscute. Prin intermediul acesteia au posibilitatea să le exploreze prin joacă în scopul găsirii unei rezolvări sau soluții. Utilitatea tehnicii constă în aceea că este benefic pentru copiii care manifestă diferite simptomatologii să se focalizeze pe problemele lor și să găsească soluții la acestea pentru a face față dificultăților cotidiene din viața lor. Cu alte cuvinte, blocajele din memoria implicită să fie aduse la nivel conștient, în memoria

explicită. Aplicând tehnica pungii de gunoi, copiii își notează (desenează, lipsesc) lucrurile care-i deranjează, acasă și la grădiniță apoi se concentrează pe descoperirea prin joc a soluțiilor.

Cadrul didactic introduce tehnica dându-i copilului una din pungile de hârtie pentru ca acesta să deseneze pe ea un desen (simbol) la alegere. Alături de copii, cadrul didactic desenează pe propria pungă. În timpul desenului, adultul vorbește despre gunoi în felul următor: „Știi ce este gunoiul? Este ceea ce aruncăm atunci când nu mai avem nevoie de acel lucru. Sunt lucruri din frigider care devin verzui când sunt lăsate acolo prea mult timp”. Adultul continuă să descrie gunoiul până când copilul prinde ideea și este de acord cu comentariile lui. Odată realizat acest lucru, cadrul didactic continuă: „ Ce-ar fi dacă tot gunoiul pe care îl aruncăm la coș n-ar fi golit niciodată? Cum ar fi dacă gunoiul ar rămâne în casa ta săptămâni după săptămâni, luni și luni de zile? Atunci n-ar mai exista niciun loc pe unde să trecem sau unde să ne așezăm și ar trebui să ne obișnuim să-l cărăm peste tot pe unde am merge.

De exemplu, ar trebui să-l ducem la grădiniță, la școală, la aniversările zilelor de naștere, să-l luăm cu noi în pat și n-am mai scăpa niciodată de el. Ei bine, și noi ținem gunoiul înăuntrul nostru, lucruri care ne deranjează, lucruri la care nu ne putem opri să ne gândim. Așa că hai să ne terminăm fiecare de desenat punga, iar după aceea o să-ți dau 6 hârtiute ca să putem scrie desena) pe ele, 6 dintre gunoaiile noastre personale și să le punem în punga noastră de gunoi. Să începem cu ceva de acasă, ceva ce te deranjează mult, pe care poti să-l reprezinti pe bucățica ta de hârtie”. Cadrul didactic notează o problemă pe care știe că o are copilul și spune cu voce tare ce a scris. Acest lucru îl va ghida pe copil cum să înceapă să-și aștearnă și el propriul gunoi pe hârtie. După ce copilul a notat (desenat)3 probleme, cadrul didactic îl ghidează să deseneze lucruri grădiniță „ Acum că amândoi avem câte 3 gunoaie de acasă, hai să desenăm pe hârtie și 3 gunoaie pe care le-ai identificat în grupa noastră. Din nou, adultul începe să scrie unul și ghidează copilul să facă la fel. „ Acum o să închidem aceste pungi de gunoi și o să le lăsăm așa până data viitoare. Apoi vei putea să alegi un gunoi din fiecare pungă și o să ne jucăm cu el ca să aflăm ce putem face în privința lui”. Cadrul didactic pune de-o parte pungile. Următoarea etapă a tehnicii începe cu alegerea de către copil a unuia dintre „gunoaiile enumerate” ca temă a unui joc cu figurine sau a unui joc de rol. Adultul trebuie să fie pregătit cu jocul pentru oricare dintre problemele notate în etapa anterioară a jocului. Dacă nu există figurine adecvate pentru a juca „gunoiul”, atunci cadrul didactic trebuie să asigure copilului lut sau plastilină. El trebuie să adapteze tot ce este necesar pentru ca jocul să fie atât de apropiat de realitate cât dorește copilul să fie. De multe ori copilul va găsi o soluție la probleme sau „ gunoi” dar uneori cadrul didactic va trebui să fie mai directiv și să intervină cu unele sugestii pentru jocul cu figurine sau cel de rol. Adultul nu trebuie să lege problema în mod direct de copil după ce începe jocul. Folosirea exclusiv la persoanei a treia este importantă pentru a permite copilului să stea la o distanță suficient de mare de problemă astfel încât să o poată rezolva. Tehnica poate fi folosită la orice vârste. Este utilă mai ales în situațiile de dificultate în formularea și exprimarea problemelor. Permițând asocierea problemelor cu sintagma gunoiului copiii pot conștientiza cauza comportamentului manifestat și se pot elibera de presiunea inerentă menținerii lor în interior.

2 Tehnica Scenariul unei emisiuni TV

De ce a prins viața această tehnică? Majoritatea copiilor au rezistențe față de discutarea deschisă și dezvăluirea sentimentelor lor legate de probleme sau evenimente perturbatoare. Copiii care au trecut printr-o traumă sunt deosebit de atenți și precauți atunci când sunt puși în situația de a discuta despre subiecte sensibile lor, de aceea le este adesea dificil să aibă încredere în adulți. Totuși s-a descoperit că acești copii răspund pozitiv la tehnicile prin joc. Subiectul emisiunii va fi stabilit de către copil sau împreună cu adultul, pentru a asigura un mod amuzant și neamenințător de explorare a problemelor semnificative. Utilizarea de strategii ce oferă atât distanțare emoțională cât și de structură, poate reduce natura amenințătoare a evenimentelor traumatice. Scenariul emisiunilor TV oferă celor mici un mijloc sigur de confruntare a acestor probleme. Copiii aderă ușor la tema emisiunii TV. Mediul de joacă se pregătește înainte sau împreună cu copilul. Planșele cu replici și desene pot fi generate pe computer sau realizate de mână. Pot fi fotocopyate cadre goale pentru a avea la îndemână planșe suplimentare. Pentru crearea originalului, îndoiiți o coală de hârtie A4, întâi orizontal, apoi vertical pe 3 coloane, creând 6 pătrate egale. În fiecare pătrat, desenați un Tv simplu (un pătrat cu câteva cerculețe în partea de jos și un V în partea de sus, reprezentând antena TV). La începutul activității cadrul didactic îi dă copilului câteva planșe de schițe, creioane și carioci. Îi explică apoi copilului că vor crea povestea unei emisiuni TV imaginare scriind cuvinte și făcând desene pe planșe. După aceea, adultul îi cere copilului să aleagă un titlu pentru emisiune (Emisiunea copiilor care

nu vor la grădiniță!; Emisiunea elevilor care au părinți divorțați etc). Majorității copiilor le place să dea emisiunii numele lor, de exemplu, Emisiunea lui Eduard Alții ar putea dori să inventeze un titlu pur fictiv. Acesta trebuie scris în primul cadru alături de un desen. După ce se alege titlul, începe dezvoltarea poveștii. Este posibil ca adultul să trebuiască să ghideze activitatea în cazul în care copilul face acest lucru pentru prima dată. În al doilea cadru, adultul poate ajuta la continuarea emisiunii scriind ceva de genul: „ Buna ziua doamnelor și domnilor, bun venit la Emisiunea lui Eduard! În ediția de azi... ”Copilul trebuie să completeze spațiul rămas liber. Unii copiii vor fi capabili să creeze ei singuri de la acest punct încolo, cadrul didactic trebuind să intervină doar cu întrebări de genul „ Și ce se întâmplă mai departe?” sau „ Cum se va termina povestea?”. Alți copii pot avea nevoie ca adultul să ajute procesul oferind o idee de poveste, cum ar fi „ hai să inventăm o poveste despre un bătaș”. Când copilul este prea mic sau are dificultăți de scriere, cadrul didactic se oferă să scrie cuvintele astfel încât copilul să nu resimtă anxietate în legătură cu acest aspect al activității. Copiii care sunt deosebit de rezistenți sau ezitanți, pot răspunde bine la o poveste de tipul: completează spațiile goale în care adultul dezvoltă cursul poveștii pe baza problemelor sau preocupărilor copiilor. El începe propoziția în fiecare cadru și cere copilului să completeze spațiile goale. Când povestea este încheiată, cadrul didactic poate dori să-i ofere copilului interpretări sau se poate focaliza pe răspunsul emoțional al copilului la poveste. Poveștile pot fi folosite și ca bază pentru jocurile de rol și pot implica înregistrare video sau audio. Tehnica este eficientă la toate vârstele deoarece le este ușor să se conecteze rapid la tema televizorului. Ea oferă distanța emoțională necesară sporirii stării de confort și a stabilirii încrederii simultan, cu propunerea unui format oarecum structural și delimitat, ce duce la sporirea sentimentului de siguranță și securitate.

3. Cavaleri și balauri

De ce a prins viață această tehnică? În primul rând pentru că este utilă copiilor care întâmpină dificultăți de socializare. Spre exemplu, putem aminti de sintagma copii-victimă, în care aceștia sunt/ se simt hărțuiți de către colegi. În aceste situații, copiii nu reușesc să identifice vreo soluție în a soluționarea conflictelor. Chiar și după urmarea unor programe speciale de formare a unor abilități socializare, acești copii nu reușesc să aplice în alte contexte cotidiene cele învățate. Astfel, pe terenul neutru în care lipsește supravegherea adultului, ciclul vechilor obiceiuri se repetă. Tehnica îi inspiră să încerce lucruri noi, să gândească optimist și să-și rezolve ei înșiri problemele. Scopul este conferirea de putere. Copiii înțeleg că, dacă își acordă timp pentru a se gândi la ceea ce-i preocupă, pot găsi o cale de a face față dificultăților și de a se descurca cu alții, fără a fi nevoie să se lupte fizic. Îi învață că nu trebuie să fi înalt sau puternic pentru a ieși învingător. De asemenea are calitățile unui basm. De vreme de aproape orice copil este familiarizat cu anumite basme, ei reacționează bine la acest joc și se simt confortabil cu el. Se ține cont de unicitatea fiecărui copil, nu există soluție corectă sau greșită, iar copilul poate duce jocul cât de departe îi permite imaginația. Cadrul didactic îi spune copilului că vor juca un joc bazat pe imaginație: „ Amândoi suntem doi cavaleri viteji care au fost trimiși de rege într-o emisiune importantă. Trebuie să ne aventurăm într-o pădure adâncă și întunecată unde ne putem întâlni cu balauri sau monștrii, ori trebuie să depășim obstacole periculoase. Trebuie s-o salvăm pe prințesa și să ne dăm unul altuia obiecte care să ne ajute. Tu îmi dai ce crezi că m-ar putea ajuta, iar eu își dau ce cred că te-ar putea ajuta. Fiecare primim câte 3 lucruri. Avem voie să facem schimb între noi sau să împrumutăm obiecte unul de la celălalt. Apoi vom inventa unul pentru altul monștrii sau obstacole pentru a le depăși”. De obicei se dă copilului obiecte precum o frânghie, o sticlă de ulei, o pătură mare și neagră sau o baghetă magică. De exemplu, în cazul confruntării cu un monstru metalic uriaș care nu poate fi străpuns de sabie sau cuțit, eu sugerez să i se verse ulei în care, astfel încât să alunecă, să cadă și să nu se poată ridica. Astfel i se arată un mod creativ de a trece peste, pe sub sau pe lângă o prăpastie. De pildă, s-ar putea folosi sabia pentru tăierea unor crengi necesare construirii unui turn, de unde poți coborî pe o frânghie, și în felul acesta evitând căderea într-o râpă fără fund. Se poate schimba și structura jocul pentru a se potrivi participantului. De pildă dacă este implicată o fetiță, pentru care rolurile de gen sunt importante, se poate cavalerul cu prințese, iar misiunea ar fi să salvăm un pui de cățel. Pe măsură ce copiii joacă acest joc, devin mai creativi. Acest joc conferă putere copiilor care nu sunt atletici sau nu sunt puternici fizic, oferindu-le capacitatea de a-și învinge proprii balauri imaginari în aflarea unor opțiuni. Această tehnică este indicată în cazul copiilor timizi, retrași, pesimiști și cu dizabilități fizice. Copiii care au fost intimidati ar putea fi capabili, în mod special, să transfere în viața reală ce au învățat din joc, despre abilitățile de coping, devenind mai optimiști și mai siguri pe ei. Unul dintre avantajele acestui joc este acela că nu necesită materiale prestabilite. De asemenea, poate fi jucat oriunde, poate fi extins la

orice nivel dorit, la tava cu nisip, de exemplu, poate fi jucat pe o planșetă artizanală rudimentară, folosindu-se cărți de joc pentru alegerea obiectelor ce vor fi folosite în misiune. Poate fi un joc activ fizic, completat cu costume, iar cadrul didactic îl poate ajusta astfel încât să se potrivească pentru oricine.

Subliniem faptul că perspectiva unei **educații incluzive de calitate** la vârstele mici presupune un **sistem corelat de servicii și măsuri**, care sunt în legătură cu întreg sistemul social, cu interacțiuni între măsurile educaționale, cele sociale și cele medicale, pentru a realiza o continuitate și a oferi suport copiilor și familiilor care necesită sprijin, dar și pentru a corela aceste măsuri cu cele generale ale sistemului, nu separat.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerințe speciale în clasă. Pachet de resurse pentru instruirea profesorilor (1995), Reprezentanța UNICEF în România.
- Ghid pentru cadre didactice de sprijin (2005), Editura Vademonde, Reprezentanța UNICEF în România.
- (1995). Pachetul de resurse pentru profesori, Cerințe speciale în clasă. UNESCO, București.
- Ordin nr. 1985/1305/5805/2016 din 4 octombrie 2016. Planificarea beneficiilor, serviciilor și a intervențiilor pentru copilul cu dizabilități și/sau CES, părinți/reprezentant legal și alte persoane importante pentru copil
- Declarația de la Salamanca și direcțiile de acțiune în domeniul educației speciale. Conferința mondială asupra educației speciale: acces și calitate, Salamanca, Spania, iunie 1994 (tradusă și editată în limba română prin grija Reprezentanței Speciale UNICEF în România, 1995).
- Gheorghiu, F. (2005), Modalități de intervenție personalizată în cadrul învățământului integrat, Editura Presa Clujeană, Cluj- Napoca.
- Vrășmaș, E., Vrășmaș, T., (1993). Copiii cu cerințe educative speciale, Revista de educație specială, 1. pg. 20
- Vrășmaș, T., Daunt, P., Mușu, I. (1996), Integrarea în comunitate a copiilor cu cerințe educative speciale, Reprezentanța Unicef în România.
- Walker, M. & Unterhalter, E. (eds.) (2007). Amartya Sen's capability approach and social justice in education. New York: Palgrave MacMillan

ROLUL ȘI IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE

PROF. ÎNV. PRIMAR NICĂ GEORGIANA RALUCA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ” SFÂNTUL VASILE” PLOIEȘTI, JUD. PRAHOVA

Școala este fabrica umanității. (Comenius)

Fiecare școală trebuie să respecte o serie de condiții și de criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o școală responsabilă își dă seama de rezultatele produse. Este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Ea trebuie să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de *parteneriat* este definit ca „*asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.*”

(Cucos, 2009)

Constantin Cucos clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

- *în funcție de domeniul de colaborare:*
 - parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
 - parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
 - parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
 - parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
 - parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;
 - parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
 - parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.
- *în funcție de scopul și obiectivele urmărite:*
 - parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
 - parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.
- *în funcție de durata de desfășurare:*
 - parteneriate pe termen scurt;
 - parteneriate pe termen mediu;
 - parteneriate pe termen lung.
- *în funcție de forma de finanțare:*
 - parteneriate cu finanțare integrală;
 - parteneriate cu finanțare parțială;
 - parteneriate fără finanțare;

– parteneriate cu autofinanțare.

• *în funcție de tipul de unitate:*

– unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;

- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC-SCURTĂ ISTORIE

**AUTOR: PROF. NICĂ MARIA-RAMOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GHEORGHE TĂTĂRESCU”
TÂRGU JIU, JUD. GORJ**

Învățământul de mase începe o dată cu crearea României Moderne, după unirea realizată de Alexandru Ioan Cuza. Prin sistemul de învățământ erau urmărite două scopuri, definite de N. Iorga astfel: primul scop era “pregătirea omului complet, care să nu se încurce în viață, ci s-o înțeleagă și s-o domine și s-o sporească, iar al doilea scop, pregătirea omului nobil, bun, energetic, drept, luptător, dar milos.”

Ministerul Cultelor și Instrucțiunii era prezent în primul guvern al României din 22 ianuarie 1862. Legea instrucțiunii publice adoptată în decembrie 1864 prevedea învățământul primar de patru clase obligatoriu și gratuit (doar în Belgia mai exista la acea vreme). Era urmat de ciclul secundar de șapte ani și de cel superior de trei ani. În același an a luat ființă Universitatea din București, cea din Iași existând din 1860. În puținele școli înființate la început autoritățile se confruntă cu un număr mare de doritori să învețe carte, unii depășiți de vârstă. Astfel se ia decizia înființării școlilor pentru adulți, în armată, penitenciare și în alte instituții.

Constituția din 1866 adoptată după instaurarea monarhiei constituționale și a domnitorului Carol I prevedea la art. 23: „învățătura primară va fi obligatorie pentru tinerii români pretutindeni unde se vor afla instituite școale primare”; de asemenea se mai prevedea: „se vor înființa treptat școalele primare în toate comunele României”. Procesul a fost anevoios, chiar și la orașe școlile funcționau cu clase simultane, inițial în localuri închiriate și improvizate improprii. În mediul rural școlile nu era frecventate de toți copiii, mentalitatea părinților și participarea la muncile câmpului, jucând un rol important pentru această situație

Spiru Haret, ministru al instrucțiunii publice a României între anii 1897-1899, 1901-1904 și 1907-1910, a reorganizat învățământul primar, secundar și universitar. Pe lângă activitatea de legiferare și organizare a învățământului, a dus în special o acțiune de ridicare a conștiinței profesionale a învățătorilor și profesorilor, de ameliorare a condiției lor morale și materiale. A clădit aproape 2000 de localuri de școli, a înființat 1700 de posturi de învățători, Casa Corpului Didactic, biblioteci rurale, a ridicat numărul elevilor înscriși în școlile elementare de la 300.000 la 600.000, a făcut să crească numărul știutorilor de carte din vechea Românie de la 22% la 39%. Iată realizări care ne fac să înțelegem de ce Spiru Haret a fost supranumit “Omul școlii”.

După Marea Unire de la 1918 instituția care s-a ocupat cu organizarea și coordonarea învățământului în perioada interbelică a fost Ministerul de Instrucțiune Publică. Scopul său era acela de a administra, controla și îndruma întreg învățământul de stat, de toate gradele. Din 1936 devine Ministerul Educației Naționale. Una din direcțiile speciale a fost refacerea școlilor după război, creșterea numărului elevilor, lichidarea analfabetismului, pregătirea cadrelor didactice, dezvoltarea rețelei școlare. Față de perioada anterioară scade numărul celor plecați în Occident pentru studii, România plasându-se pe locul patru în Europa în privința numărului de studenți.

Liceul a fost modernizat în două cicluri: inferior (cu programă comună) și superior (modern, real și clasic). Legea învățământului din 1924 prevedea obligativitatea a șapte clase și gratuitatea lor. Erau prevăzute chiar și amenzi, prin lege, pentru părinții care nu-și lăsau copiii să meargă la școală.

Structura anului școlar era de 40 până la 42 de săptămâni, cu 20-24 ore de “lecțiuni” pe săptămână. La gimnaziu erau prevăzute 28 de ore săptămânal, iar la liceu 30 de ore.

Ca și învățământ superior, la începutul secolului al XX-lea, existau: două universități, două conservatoare, două școli de arte frumoase, o școală de farmaciști și Școala de Drumuri și Poduri, viitoarea Școală Politehnică.

Instaurarea regimului comunist a adus transformări majore, dar nu benefice în domeniul învățământului. Legile în domeniu au urmat reglementările constituționale și prevedeau că scopul învățământului era, “traducerea în viață a programului partidului de făurire a noii societăți”.

În 1948 s-a urmat modelul sovietic în organizarea sistemului de învățământ și au fost eliminate “elementele nesănătoase”, atât din rândul profesorilor, cât și al studenților, eliminată religia ca materie de

studiu, schimbat sistemul de notare, introduce disciplinele ideologice și limba rusă ca obiect de studiu, modificat conținutul unor discipline din considerente politice.

Adoptarea căii naționale de către regimul comunist s-a observat și în educație. De remarcat sunt investițiile făcute în educație la sfârșitul anilor 1960 și în anii 1970, datorită creșterii demografice și a populației școlare.

Au fost și alte realizări, printre care: alfabetizarea în masă, educația în limba minorităților. Însă sistemul îngreunează accesul la studii superioare prin faptul că 75% dintre cei admiși trebuiau să fie fii de muncitori, țărani și activiști de partid și doar 25% reveneau celorlalte categorii sociale.

Există manualul unic, se învață 6 zile pe săptămână, iar anul școlar începea cu câteva săptămâni de practică agricolă. Elevii studiau învățământul politic, erau ore de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei și concursuri specifice (Cântarea României, Daciada etc.). Era obligatorie afișarea protretului tovarășului Nicolae Ceaușescu pe pereții din fața clasei. Elevii erau evaluați prin note, era examen unic de admitere la liceu, iar repartizarea cadrelor didactice se făcea pe baza buletinului de identitate.

Începând cu 1990 Ministerul Educației a făcut mai multe schimbări în încercarea de a adapta învățământul la noile realități economico-sociale. Legea din 1995 a fost urmată de schimbarea tuturor programelor școlare anterioare anului 1989 (1992-1994), elaborarea noului Curriculum Național aplicat la clasele I-IX, introducerea manualelor alternative pentru ciclul primar, gimnazial și liceal. Se introduc disciplinele opționale, se modifică planul cadru, apar școlile particulare pe toate nivelele.

A fost înlocuită împărțirea anului școlar pe trimestre cu cea pe semestre. Evaluarea prin note în învățământul primar a fost înlocuită cu evaluarea prin descriptorii de performanță (calificative). De asemenea a început descentralizarea sistemului de învățământ prin trecerea unităților de învățământ în subordinea autorităților locale.

Mobilitatea cadrelor didactice pe posturi se realizează cu mai multă ușurință, apar sindicatele în învățământ. Perfecționarea cadrelor didactice se realizează prin cursuri de formare continuă pe sistemul creditelor.

Bibliografie:

* Cerghit, I – *Perfecționarea lecției în școala modernă*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1983;

* Udrea, Traian, *Aspecte privind dezvoltarea învățământului din România în perioada interbelică*, Editura Academiei, București, 1990.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

ÎNVĂȚĂTOR: NICHITOVICI DOINA

În cadrul **Proiectul CRED – Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți**, proiect pe care l-am definitivat de curând, prezint o schiță de proiect didactic a unei lecții. Am folosit resurse digitale, metode active.

Tema 3 - Schiță de proiect

CLASA PREGATITOARE

ARIA CURRICULARĂ: Consiliere și orientare

DISCIPLINA: Dezvoltare personală

UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: ”JOCURI SI JUCARII”

TEMA: „Ființe din jurul meu”

TIPUL LECȚIEI: Formare de abilități și atitudini

DOMENII INTEGRATE: CLR, AVAP

COMPETENȚE SPECIFICE:

1. Identificarea unor trăsături personale elementare
2. 1. Recunoașterea emoțiilor de bază în situații simple, familiare.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

La sfârșitul activității didactice, toți elevii vor fi capabili:

O1- să prezinte ființa/animalul preferat;

O2 -să distingă și să deosebească trăsăturile caracteriale pozitive de cele negative;

O3- să identifice propriile emoții în diverse situații;

O4- să verbalizeze diferite situații trăite ce conțin o anumită încărcătura emoțională.

STRATEGII DIDACTICE:

1. **RESURSE PROCEDURALE:**

METODE ȘI PROCEDEE: conversația, explicația, observația, demonstrația, jocul didactic.

2. **RESURSE MATERIALE:** textul „Doi prieteni”, fișă, creioane colorate.

3. **RESURSE TEMPORALE:** 40 minute (25 minute activitatea propriu-zisă, 15 minute activități recreative)

4. **RESURSE UMANE:** 17 elevi

Bibliografie:

Curriculum National –„ Curriculum pentru învățământul primar”, M. E. C. T. S., 2012

Suport de curs „ Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii mici” 2012

Barbulescu, Gabriela; Desliu, Daniela-Dezvoltare personala-Caiet de lucru pentru clasa pregatitoare, Editura Litera.

<https://www.youtube.com/watch?v=dMLpnCZj-oY>

<https://wordwall.net/ro/resource/932879/prietenia>

<https://wordwall.net/ro/resource/11376208/despre-prietenie>

SCENARIUL DIDACTIC

1. Moment organizatoric

Verific dacă elevii sunt pregătiți pentru începerea lecției și dacă au tot ceea ce este necesar pe masă.

2. Actualizarea cunoștințelor anterioare

Reamintesc tema săptămânii și recapitulez informațiile dezbătute până acum.

Elevii comunică ceea ce au reținut din lecțiile anterioare, referitor la tema săptămânii.

3. Captarea atenției

Vizionează „Cei doi prieteni”, după Lev Nicoleievici Tolstoi, de pe canalul YOUTUBE.

<https://www.youtube.com/watch?v=dMLpnCZj-oY>

4. Anunțarea temei și a obiectivelor urmărite

Comunic elevilor că astăzi vor analiza întâmplările din text, vor prezenta prietenul cel mai bun și activitatea preferată a amândurora, vor forma grupe în funcție de preferința pentru un animal pe care îl vor descrie și la final vor desena cadoul potrivit pentru fiecare membru al familiei.

5. Dirijarea învățării

Adresez întrebări care să faciliteze înțelegerea textului:

Care este relația dintre cele două personaje?

Unde se aflau cei doi prieteni?

Ce s-a întâmplat?

Ce a făcut fiecare băiat?

Cum s-au comportat cei doi?

Ce ar fi făcut un prieten adevărat?

Care este prietenul tău cel mai bun? Prezintă-l!

De ce sunteți prieteni?

Care sunt criteriile după care ne alegem prietenii?

Care este activitatea preferată a amândurora?

Prietenii pot avea preferințe diferite?

Împart elevii în grupe după preferința pentru un animal.

Îndrum grupele de elevi pentru a obține descrierea animalului preferat.

Folosind wordwall, elevii răspund la întrebări despre prietenie.

<https://wordwall.net/ro/resource/932879/prietenia>

<https://wordwall.net/ro/resource/11376208/despre-prietenie>

6. Obținerea performanței

Pe o foaie velină, cer elevilor să deseneze pentru fiecare membru al familiei cadoul preferat.

Solicit motivarea alegerilor făcute și ajutor elevii prin întrebări.

7. Încheierea lecției

Lucrările elevilor sunt afișate în clasă, unde vor fi discutate.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE INTERNAȚIONALE

PROF. NICOARĂ ȘTEFAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "AUREL SEBEȘAN" FELNAC

Principalele proiecte educaționale internaționale sunt următoarele:

- Proiectul Comenius;
- Proiectul Erasmus +;
- Proiectul Rose, etc.

În contextul societății secolului XXI caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Elevii și adolescenții pot deveni foarte rapid prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

Parteneriatele educaționale internaționale facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Prin urmare, experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Ca o concluzie a celor relatate mai sus o reprezintă faptul că parteneriatele educaționale internaționale conduc prin specificul lor la lărgirea spectrului de cunoaștere, acumularea unei experiențe noi, dobândirea de noi cunoștințe, precum și o mai vastă socializare. Prin acest mod., elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie,

de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. *Educația în familie*. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucos, C. (coord.) *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

ALTERNATIVE EDUCAȚIONALE PEDAGOGIA WALDORF

**PROF. NICOLA SORINA,
LICEUL TEHNOLOGIC "PETRACHE POENARU",
BĂLCEȘTI, JUD. VÂLCEA**

De-a lungul timpului, școala a evoluat, multitudinea de informații a generat și transformarea masivă a învățământului clasic într-unul modern, creativ și inteligent, bazat pe participare și colaborare.

În perioada modernă, începând cu revoluția industrială, când accesul la școală s-a generalizat, învățământul a devenit o prioritate pentru toate clasele sociale, fie și doar din speranța că individul poate să se ridice deasupra condiției date de familia, locul și circumstanțele în care s-a născut.

Societatea contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică a impus și sistemului de învățământ schimbări majore și benefice care au avut ca scop centrarea educației pe elev. Punerea elevului în centru este în perfectă concordanță cu ceea ce elitele societății românești, eminenți pedagogi democrați și progresiști au avut în prim plan în ultimii 150 de ani. Schimbările în stilul de instruire nu se realizează peste noapte, ci este nevoie de mult calm și conștientizare, pentru că învățământul trebuie să se axeze pe schimbare continuă. Astfel, în secolul al XXI-lea în România s-au introdus alternative educaționale care au fost privite la început cu reticență, ajungând astăzi să fie apreciate de cei mai mulți dintre cei implicați în actul educațional. În învățământul tradițional se pregătește elevul pentru viață, pe când în învățământul alternativ școala face parte din viață, cunoștințele sunt descoperite de copil. În cadrul sistemului de învățământ din România, prin inițiativele realizate la nivel central, teritorial și local, după 1990, sunt instituționalizate următoarele alternative educaționale: Step by Step, Waldorf, Jena-Petersen, Montessori, Freinet.

Pedagogia Waldorf a fost creată la începutul secolului al XX-lea de către Rudolf Steiner. Urmărește să dezvolte personalitatea copilului și să își orienteze oferta de predare în funcție de particularitățile diferitelor trepte de vârstă ale copiilor și de cerințele acestor trepte.

Pedagogia Waldorf se bazează și funcționează pe baza unui număr de 7 principii pedagogice:

- Principiul fundamental (abordarea integrală a ființei umane conform cu specificul vârstei și având ca țel dezvoltarea personalității copilului); - Principiul educației permanente se referă la faptul că educația începe odată cu nașterea ființei umane și devine o dimensiune a existenței sale pe parcursul întregii vieți; - Principiul organizării ritmice a situației educaționale; - Crearea unui ambient adecvat obiectivelor - Principiul asigurării unui echilibru între teorie și practică are în vedere dezvoltarea și formarea elevului nu doar din punct de vedere cognitiv, ci și din punct de vedere volitiv; - Principiul predării artistice se referă la faptul că predarea este considerată o artă și este profesată ca atare, astfel încât în faza liceală elevul să fie apt de a dezvolta o gândire cu un înalt grad de abstractizare;

- Principiul predării în imagini care se referă la nevoia de „imagini vii” a copilului de vârstă școlară mică.

Esența acestei pedagogii este considerată relația elev-profesor; profesorul predă materia cu cuvinte proprii, fără a recurge la cărți didactice, iar elevii își confecționează propriile „cărți”, adică niște caiete bine alcătuite și ilustrate, care conțin esențialul lecției predate, realizat pe baza memoriei.

O clasă Waldorf este preluată de un învățător-diriginte timp de 8 ani, iar el reprezintă interesele clasei în colegiul profesorilor. Se predau limbi străine, sport, abilități practice, muzică de către specialiști. Învățătorul-diriginte predă pe perioade de 2-5 săptămâni (matematică, fizică, istorie etc.) în etape succesive (nu sunt paralelisme). Învățătorul-diriginte trebuie să fie nu un om cu o viziune deschisă spre tendințele educaționale noi. Totul se bazează pe interes de învățare, nu pe presiune exterioară, aducând în actul predării în mod armonios grija pentru cele trei componente ale ființei umane: gândire, simțire, voință. Datorită formelor legislative și de pregătire existente, această formă de organizare nu este oficial acceptată în România, dar este încurajată de unele inspectorate, de cercetători în pedagogie și de psihologi. Rezultatele la examenele naționale de capacitate și de bacalaureat confirmă performanțele acestui învățământ alternativ și îi conferă o poziție egală în sistemul național de învățământ.

Așadar, alternativele educaționale reprezintă acțiuni care se realizează prin raportare la finalitățile educaționale formulate la nivelul macro, al idealului și al scopurilor educaționale și la nivel micro, al obiectivelor educaționale care direcționează procesul de învățământ.

Bibliografie

1. Montessori, Maria, *Descoperirea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977.
2. Radu, Ion, Ezechil, Liliana, *Pedagogie. Fundamente teoretice*, Editia a II-a, Editura V&I Integral, București, 2002
3. Rădulescu, Mihaela, *Pedagogia Freinet. Un demers inovator*, Editura Polirom, Iași, 1999

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR ȘCOLARE INTERNAȚIONALE PENTRU O ȘCOALĂ MODERNĂ

PROF. NICOLAE ANDREEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VALEA PLOPULUI, POSEȘTI

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare reprezintă o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică: identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității; găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus; identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim; combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini; utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care: urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ; valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional; organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă; formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ; au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt: împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete; acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de

semenii lor; se creează legături la nivel internațional; se stimulează gândirea critică; se educă percepția multiculturalității; se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa: creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării; stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții școlare; creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor; reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar; creșterea ratei promovabilității școlare; asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală; ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional; formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii; asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;

Proiectele de parteneriat vizează întărirea relațiilor dintre părți, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când cei implicați se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât ei participă cu interes la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

INSTRUMENTE WEB 2. 0 UTILIZATE ÎN ACTIVITATEA DIDACTICĂ

**PROF. NICOLAE MARIAN OPREA C. S. E. I. "SFANTA FILOFTEIA"
STEFANESTI, ARGES**

Într-o lume în care utilizarea device-urilor mobile (telefoane, iPhone, tablete etc.) a devenit indispensabilă; lume în care elevii percep aceste tipuri de instrumente ca o necesitate a vieții de zi cu zi, de care nu se pot despărți nici atunci când sunt în clasă, lume în care părinții și profesorii reclamă utilizarea acestora în mod intensiv de către cei mici, tot nouă, adulților, ne revine misiunea de a-i deprinde pe elevi să folosească eficient aceste mijloace, să ne apropiem mai mult de lumea lor și să adaptăm aplicarea multiplă a noilor realități tehnologice ale zilelor noastre. În acest sens, instrumentele Web 2. 0 devin, deopotrivă, un adevărat aliat al cadrelor didactice și al părinților. Pornind de la aceste considerente, vom prezenta cateva instrumente Web 2. 0, care se pot utiliza, cu succes, la clasă. Într-un material postat pe site-ul Universității din Pittsburgh, Meiyi Song afirmă că instrumentele Web 2. 0 sunt „tehnologii utilizate pentru design-ul web care au adus importante schimbări la nivelul internetului, în sensul în care paginile web statice au devenit dinamice prin interacțiunea cu utilizatorii, prin faptul că acestora li s-a permis să contribuie la aducerea la zi a conținuturilor postate, să colaboreze și să dezvolte, la rândul lor, conținuturi noi prin folosirea resurselor disponibile în mediul virtual”. (Song 2015). În acest sens, instrumentele Web 2. 0 sunt softuri disponibile online care permit utilizatorilor: a) să creeze o manieră interactivă de prezentare a conținuturilor științifice; b) să păstreze pe o perioadă limitată de timp și să arhiveze date; c) să editeze fotografii și materiale video; d) să realizeze proiecte și să desfășoare activități de învățare prin cooperare. Există numeroase aplicații a căror utilizare în mediul didactic permite adaptarea demersului nostru, apropierea elevilor de materiile pe care le predăm, asimilarea rapidă a conținuturilor predate într-o manieră plăcută și crearea de competențe reale, atât la nivelul disciplinei, cât și la nivel interdisciplinar. Referitor la clasificarea acestor instrumente în acord cu nivelurile taxonomice definite de Benjamin Bloom și actualizate (Karthwohl 2002), trebuie să menționăm că există aplicații care se adresează fiecărui nivel în parte. Astfel, au fost realizate instrumente care pot fi utilizate în cadrul lecțiilor pentru atingerea unor obiective care vizează procese cognitive, precum recunoașterea sau înțelegerea, dar avem și aplicații care vizează procese cognitive complexe precum analiza, evaluarea, dar mai ales procesul de creație. Vom prezenta două instrumente ce se pot utiliza la clasă și anume: Kahoot și Storybird, atât pentru atingerea unor obiective cognitive aferente nivelurilor de bază, precum înțelegerea, 2 cât și pentru nivelurile superioare, unde avem de-a face cu crearea unor produse de activitate originale, care să valorifice cunoștințele, competențele și potențialul creativ al elevilor. Aplicația Kahoot (kahoot. com) este un instrument care poate fi utilizat la orice vârstă, la orice disciplină și care transformă învățarea într-o joacă. Kahoot! este acum folosită de peste 50 milioane de oameni din 180 de țări.

A fost proiectat pentru a fi accesibil la clasă și alte medii de învățământ din întreaga lume. Jocurile de învățare Kahoot pot fi create de oricine, pe orice subiect și pentru elevi de toate vârstele. A câștigat rapid popularitate datorită faptului că se poate accesa folosind orice dispozitiv, calculator sau laptop care dispune de un browser web. Aplicația este disponibilă gratuit online și presupune existența unui calculator care afișează o serie de întrebări cu patru variante de răspuns; elevii se înregistrează utilizând un cod pin furnizat de aplicație prin intermediul profesorului. Ei pot participa la joc individual sau în echipe. Setul de întrebări poate fi realizat de profesori din contul acestora sau poate fi selectat dintr-o listă de „jocuri” disponibile. Cadrul didactic deține controlul asupra desfășurării activității; el decide când începe jocul și când trece la următoarea întrebare. Răspunsurile elevilor trebuie să fie marcate într-un timp stabilit anterior de profesor, prin selectarea de pe terminalele lor mobile a variantei pe care o consideră corectă. După ce timpul expiră, este afișat răspunsul corect, iar elevii obțin astfel feedback asupra cunoștințelor lor. Acest instrument Web 2. 0 se poate utiliza atunci când se dorește verificarea asimilării unor conținuturi de către elevi (în etapa de actualizare a cunoștințelor sau în cadrul unor activități 3 de evaluare formativă), exersarea unor conținuturi, identificarea unor informații necesare parcurgerii materiei. Aplicația poate fi utilizată și pentru stabilirea temelor pentru acasă pe care elevii să le rezolve în format digital. Aplicația Kahoot este foarte bine primită de elevi, atât la clasele gimnaziale, cât și la liceu. Aceștia au ocazia de a-și etala cunoștințele fără a le fi teamă că greșesc, sunt antrenați în activitate și sunt motivați să obțină rezultate tot mai bune la fiecare

sesiune de joc. Verificarea asimilării conținuturilor devine, astfel, o procedură facilă, atât pentru profesor, cât și pentru elevi. Avantajele rezidă în diminuarea stresului asociat evaluării unor conținuturi prin utilizarea unor instrumente cu care elevii sunt familiarizați și implicarea acestora într-o activitate al cărei caracter ludic îi stimulează în abordare și în obținerea unor rezultate mai bune. Limitele de natură didactică sunt legate de lipsa posibilității de a evalua competențele reale ale elevilor, corespunzătoare unor niveluri taxonomice superioare de tipul analizei, evaluării și sintezei. Itemii proiectați cu ajutorul acestei aplicații sunt obiectivi, de tipul alegere multiplă, iar numărul limitat de caractere permise într-o întrebare, precum și timpul limită pentru a răspunde unei cerințe (aproximativ 20 secunde) nu permit elaborarea unor chestionare complexe, care să implice rezolvarea de probleme. Storybird (storybird.com) este o aplicație care permite crearea de povești ilustrate, utilizând resursele disponibile online (diverse reprezentări grafice). Ca majoritatea instrumentelor, aceasta are un nivel care poate fi folosit gratuit și unul care implică achiziția unor opțiuni suplimentare, precum posibilitatea de a imprima povestea creată pe n continuare ne vom referi la varianta gratuită. Aceasta are zone dedicate profesorilor, elevilor și părinților. Aceștia pot interacționa și au posibilitatea de a oferi feedback prin postarea de comentarii la produsele de activitate. Odată finalizate, poveștile pot fi făcute publice sau pot fi vizualizate doar de grupul de prieteni. Profesorii pot stabili o temă din zona dedicată acestui scop (Assignments), pot vizualiza materialele realizate de elevi, pot să le ofere feedback și pot invita părinții să vadă poveștile realizate de propriii copii. Părinții nu au acces decât la materialele realizate de copiii lor, nefiind permis accesul la materialele celorlalți elevi (decât dacă acestea sunt postate în zona publică). Elevii creează mini-cărțile de povești pornind de la modele oferite de platformă și desene disponibile online; rezolvă teme trasate de profesor și pot să ia parte la teme periodice (challenges) propuse de administratori. De obicei, acestea sunt lunare și constau în scrierea unor povești având o tematică dată. Spre exemplu, tema lunii noiembrie 2017 se numea Who Cares? și îndemna utilizatorii să realizeze povești în care să prezinte relația cu o persoană importantă din viața lor. Cele mai bune povești au fost postate și au devenit publice. Aplicația Storybird este un instrument ușor de utilizat pentru materii incluse în aria curriculară Limbă și comunicare (în mod special limba engleză), dar și pentru alte discipline, precum cultură civică, geografie, biologie, istorie, educație artistică sau dirigenție. De asemenea, aplicația se poate utiliza și în realizarea unor proiecte extracurriculare care să stimuleze creativitatea elevilor, să le dezvolte competențele digitale, lingvistice și artistice. În ceea ce privește importanța introducerii instrumentelor de tip Web 2. 0 în activitatea didactică, se cuvine să facem următoarele precizări: ele au rolul de a eficientiza procesul de predare-învățare, de a stimula comunicarea între partenerii educaționali (cadre didactice, elevi, părinți) și de a facilita asimilarea conținuturilor științifice, de a forma competențe digitale reale, dar și o serie de competențe definite la nivelul disciplinelor de studiu, dar și interdisciplinar. Dimensiunea interactivă a acestor instrumente Web 2. 0 este adaptată așteptărilor elevilor secolului XXI, care sunt alfabetizați pe cale digitală de la vârste foarte fragede

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

**AUTOR: NICOLĂESCU MĂDĂLINA
G. P. P. NORD 1, RM. VÂLCEA**

Colaborarea între toți factorii educaționali, dar mai ales între școală și familie, este deosebit de importantă, deoarece acești doi factori reprezintă adevărații piloni ai educației. În familie, copilul găsește modele de comportament pe care, de obicei, le imită, deci se pun bazele unor deprinderi și obișnuințe elementare de comportare morală. Este evident faptul că numai printr-o strânsă colaborare, fluentă și susținută între școală și familie, cele două medii pot face eficient procesul de educare a ființei umane în devenire. Important este ca cei doi factori să vizeze un scop comun pentru ceea ce fac, urmărind același deziderat: formarea aceluia tip de personalitate potrivit cu lumea modernă. Școala este organizația socială special creată pentru educarea tinerei generații. În mediul școlar, educația și instrucția se împletesc armonios, într-o formă optimă, în mod gradat, conform unor standarde și finalități propuse.

Mediul școlar, în care se desfășoară învățarea formală, devine și locul de manifestare al învățării sociale. Norme, valori, atitudini și comportamente vehiculate la nivelul comunității sau chiar al societății, intră uneori în contradicție cu cele promovate – explicit sau implicit – de instituțiile de învățământ. Cultura elevilor este puternic impregnată de realitățile și cotidianul elevilor, de învățarea informală și nonformală la care copiii sunt expuși. Valorile lor, codurile specifice, competențele informale, sursele de influență transpar în mediul școlar și au efecte pozitive sau negative, care nu sunt de neglijat, pentru că au un impact direct asupra motivației, a procesului de învățare și a rezultatelor elevilor.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efektivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Rolul cadrului didactic este acela de a discuta cu părinții copiilor, de a stimula comunicarea permanentă cu aceștia, de a informa membrii familiei cu privire la nevoile psihice și motrice ale copiilor, de a-i orienta către cunoașterea activităților din grădiniță și sprijinul în desfășurarea cât mai eficientă a acestora. La copiii cu vârste între 3-6/7 ani este foarte important ca familia și personalul grădiniței să comunice liber și deschis despre copii și activitățile lor. Grădinița și căminul părintesc sunt strâns legate între ele și cu cât comunicarea între ele este mai eficientă, cu atât mai mult sprijin pot primi copiii pentru a trece printr-o perioadă educațională încununată de succes. Când educatoarea consideră comunicarea ca fiind indispensabilă pentru succesul copilului, ea devine parte integrantă a activităților de zi cu zi.

Colaborarea cu biserica face ca aceasta să promoveze valorile moral-religioase care sunt un punct de reper important în educația morală și comunitară a copilului. Exemple: „În Tine cred”, „Doamne, vino mai aproape”.

Colaborarea cu poliția. Ajută în educația preventivă și cultivarea comportamentelor pro sociale. Exemple: „Învățăm să circulăm corect”, „La drum mici pietoni!” ș. a.

Colaborarea cu instituții sanitare, care constituie un partener necesar în creșterea și dezvoltarea tuturor membrilor comunității și la care familia face cel mai des apel. Exemple: „Copii frumoși și sănătoși”, „Fruite și legume de vitamine pline” ș. a.

O bună colaborare a școlii cu ceilalți factorii educaționali susține dezvoltarea armonioasă și unitară a copilului.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001,
- Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.

MODELE DE EDUCAȚIE DIN ALTE ȚĂRI

**PROF. ÎNV. PRIMAR NICOLAI ANGELA-SIMONA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SFÂNTUL APOSTOL ANDREI, BUZĂU**

Învățătorul este acela care face să crească două idei acolo unde există doar una. (Elbert Hubbard)

„Știați că?..

Învățământul vocațional din Germania este considerat cel mai bine dezvoltat din lume, dar, în același timp, diferențiază foarte mult între copiii cu o pregătire slabă, cei de nivel mediu și elitele. Diferențierea aceasta a dus la un sistem educațional segregat în funcție de abilitățile copiilor: o școală pentru cei mai slabi (Hauptschule), o școală pentru elevii de nivel mediu (Realschule) și una pentru elite (Gymnasium), special creată pentru a facilita accesul la o facultate. Desigur, există o îngrijorare în societatea germană legată de această segregare a copiilor în funcție de nivelul de inteligență și de pregătire, în principal fiindcă nu este o educație egalitară, elevii fiind practic etichetați. Ei doresc să schimbe sistemul, să se apropie mai mult de modelul finlandez, unde toate școlile oferă aceeași calitate a educației și se încearcă să nu fie discrepanțe foarte mari la nivelul de pregătire al elevilor. Pentru aceasta, se încercă a se uni școlile, profesorii de la Realschule să predea la Hauptschule. Pentru a realiza această tranziție, în loc ca elevii să stea în clasă și profesorii să vină la ei, au schimbat, luându-ne după sistemul american, profesorii au clasa lor, iar elevii migrează de la o oră la alta. Din păcate, s-a descoperit că această practică a dus la o dezordine generală în școală, spre deosebire de școlile din România, care sunt mai ordonate decât ale lor, iar elevii sunt mai cuminiți, poate și fiindcă sistemul e mai strict.

Cum învață elevii din Germania, Grecia, Spania sau Bulgaria? Elevii din Germania au trecut de la rigoare la modelul american, cu dulapuri individuale și săli de clasă pentru fiecare profesor unde se țin cursurile. Fiecare țară are o etichetă legată inclusiv de educație. Germania este faimoasă pentru școlile profesionale, grecii au materia stufoasă, spaniolii au o rată înaltă de promovare la Bac, iar bulgarii au manuale alese de profesori. Secretul succesului în educația finlandeză.: Profesorii străini au spus că noi suntem mai uniți ca și colectiv, lucrăm mai bine în echipă decât ei, n schimb, cred că noi am putea învăța de la ei să avem mai multă încredere în elevii noștri, mai puțină suspiciune în ceea ce privește examinarea. Evaluările lor sunt mult mai lejere, în timp ce la noi accesul la treapta următoare de învățământ este mai stresantă. Profesorii români își dau mai multă silință la ore, deși sunt mult mai prost plătiți decât colegii lor din Germania. De asemenea, la noi elevii practică mult sport, joacă fotbal în curtea școlii, fac mișcare de plăcere, pe când în Germania, elevii nu mai sunt așa. Este dificil pentru Germania să se compare cu Finlanda fiindcă populația este mult mai mare, mai mulți elevi, iar o clasă poate să aibă 34 de copii, ceea ce nu se întâmplă în Finlanda. „Ceea ce e ok la sistemul german este că oricare dintre școli alegi să urmezi, poți într-un final să îți dai examenul de maturitate (Abitur) dacă vrei“. 250 de elevi pe loc la profesională- Germania este o țară cunoscută în lume pentru învățământul său profesional dual, care durează trei ani și începe după ce elevii termină 10 ani de învățământ obligatoriu. O practică de două săptămâni cum se face la noi nu are nicio valoare, un elev având nevoie de luni de practică pentru a ieși cu o meserie învățată din școala profesională. dar diferența cea mai mare dintre școala profesională românească și cea germană este modul în care este văzută în societate. „În Germania, la profesională merg elevi de la toate cele trei școli (Realschule, Hauptschule și Gymnasium), spre exemplu, 25% din aportul de elevi vine de la Gymnasium și i se spune învățământ dual tocmai fiindcă pot alege să termine cu o diplomă obținută la examenul Abitur, echivalentul Bacalaureatului, sau doar cu diploma de meseriaș. Sunt mulți tineri care aleg să meargă întâi la profesională și apoi dau la facultate, după ce au învățat o meserie. În Germania este un motiv de laudă să știi o meserie, nu e o rușine să mergi la profesională. Ca exemplu, pentru un loc la o școală profesională a companiei Mercedes, se bat 250 de candidați, tradiția automobilelor de lux fiind o mândrie a Germaniei. „Meseriile acestea moderne se apropie ca nivel de studiile universitare de inginerie. Mai mult, practica de la o firmă poate echivala examenul Abitur, fiindcă poți să intri la specializarea Inginerie și pe baza experienței acumulate făcând practică serioasă la o firmă“.

Sistemul se aseamănă cu cel spaniol, având o școală primară de lungă durată, tot până la 12 ani. Gimnaziul durează trei ani și liceul – la fel, dar materiile sunt destul de stufoase. Matematica, spre exemplu,

se predă la un nivel mai înalt decât în Occident,, lucru valabil și în România, de altfel. În ultimele clase din liceu, elevii învață ceea ce se predă la universitate în alte state europene. Practic, la fel ca la noi, sistemul avantajează elitele, materia fiind tehnică, grea și stufoasă. În ceea ce privește rezultatele lor la testele PISA, grecii ocupă locul 42 din 65, depășindu-i astfel pe români și pe bulgari.

Bibliografie:

- <https://www.copilul.ro/comunicare-copii/educarea-copiilor/Cum-invata-copiii-la-scoala-in-lume-a16741.html>
- <http://www.tribunainvatamantului.ro/top-20-al-celor-mai-performante-sisteme-educationale-din-lume/>

PLANIFICAREA ȘI ORGANIZAREA ACTIVITĂȚII ÎN ȘCOALĂ

NICOLESCU ELENA SORINA- PROF. BIOLOGIE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE BĂNCILĂ", SCORȚARU NOU
JUD. BRĂILA

1. Definiție. Rolul și funcțiile planificării. Niveluri de planificare

Planificarea este o activitate complexă prin care se stabilește (în linii mari sau amănunțit) cum vor fi utilizate resursele umane și materiale, financiare, informaționale și de timp de care dispune organizația școlară, pentru atingerea obiectivelor proiectate.

Rolul ei principal este acela de a preciza ce se va întreprinde practic, în școală, într-o anumită perioadă de timp (mai mare sau mai mică), pentru aplicarea unor decizii, de către cineva, cu anumite mijloace materiale și financiare, într-o anumită perioadă de timp.

Funcțiile planificării:

- De orientare (a organizării)
- De raționalizare (a resurselor)
- De motivare (a personalului), care, în felul acesta va ști de ce face ceea ce urmează să facă.

Planificarea se realizează atât la nivelul instituției de învățământ (planificare strategică), cât și a personalului. Produsul procesului de planificare este planul. Structura planului cuprinde obiective, activități și acțiuni, responsabilități, termene, modalități de control și evaluare.

Potrivit opiniei lui Bowman și Asch, planificarea are 6 niveluri:

1. Planificare strategică
2. Planificare operațională
3. Planificare la nivel de proiect
4. Planificare la nivel de sarcină
5. Planificarea serviciilor
6. Planificarea opțiunilor alternative

2. Documente de planificare

În instituțiile de învățământ se regăsesc, de regulă, următoarele planuri: planul de școlarizare, planul strategic (planul de dezvoltare școlară), planul managerial anual, planul de muncă semestrial, planul anual de venituri și cheltuieli, planul de dotări, planul de investiții, planuri speciale (de vacanțe, pentru aniversarea unor evenimente importante, pentru pregătirea elevilor), planurile catedrelor și ale comisiilor metodice, planificările calendaristice ale cadrelor didactice.

Planul strategic, ce asigură orientarea organizației școlare pentru o perioadă mai lungă, ar trebui să cuprindă

- a) O analiză diagnostică riguroasă, reținându-se punctele tari și punctele slabe
- b) Studiile de prognoză (Analiza SWOT)
- c) Definirea misiunii unității și a scopurilor/țintelor strategice în următorii 4 ani
- d) Precizarea modalităților prin care se va asigura atingerea țăintelor strategice proiectate, stabilindu-se clar și realist căile urmate, activitățile și acțiunile întreprinse

Pe baza „Planului strategic”, directorul unității de învățământ elaborează planul managerial, anual, acesta fiind menit să asigure, în cei patru ani pentru care a realizat planul de dezvoltare școlară, atingerea țăintelor strategice proiectate. Principalul document de planificare este „Planul managerial” și se bazează pe analiza activității desfășurate în anul de învățământ anterior care furnizează informații relevante despre starea organizației, adică a instituției de învățământ, cu accent pe disfuncționalități, pe puncte nevralgice. Pe această bază se stabilesc direcțiile principale de acțiune în noul an școlar și obiectivele prioritare.

Claritatea obiectivelor asigură claritatea orientării întregului proces condus, deci posibilitatea de a organiza, motiva și dirija personalul pentru îndeplinirea lor.

Obiectivele sunt enunțuri cu caracter anticipativ, care descriu o intenție, un rezultat așteptat.

Activitățile și acțiunile proiectate vor fi și ele formulate clar și precis, însoțite de măsuri încadrate judicios în timp și repartizate unor colective sau persoane. Deosebit de important pentru asigurarea reușitei pare a fi precizarea modalităților de evaluare a îndeplinirii măsurilor preconizate.

În alcătuirea planului managerial, anual, trebuie să se țină cont de următoarele:

- Succesiunea activităților pe parcursul anului de învățământ
- Prioritatea obiectivelor
- Abordarea activității pe domenii și probleme, potrivit funcției managementului
- Structurarea planului pe baza atribuțiilor organismelor de conducere și ale managerilor

Pentru fiecare măsură în parte, se stabilesc persoanele care asigură îndeplinirea acestora, cele care răspund din partea conducerii școlii (director, director adjunct, alți membri ai Consiliului de Administrație), precum și termenele de realizare.

3. Organizarea activității în școală. Documente specifice

Organizarea – ca funcție specifică a managerului - asigură concretizarea planurilor prin stabilirea celei mai potrivite configurații a instituției de învățământ, printr-o utilizare optimă a personalului, resurselor materiale, financiare informaționale. Activitățile proiectate în cadrul procesului de planificare devin operaționale în urma unor decizii, prin care se stabilește „cine” acționează, „cum” anume și „cu ce, ” cine cu cine cooperează, cine răspunde, cine controlează, etc.

Prima condiție a reușitei într-o organizație școlară este ca fiecare să știe precis ce are de făcut, cu alte cuvinte care-i sunt atribuțiile. Acestea sunt de regulă stabilite prin acte normative (Legea educației, Regulament de ordine interioară, Regulament intern, Ordine de ministru, Statutul elevului, etc). Pentru personalul didactic, atribuțiile se stabilesc prin Fișa Postului tipizată la nivel național potrivit prevederilor Statutului personalului didactic și adaptată fiecărei instituții de învățământ. Se consideră că principalele atribuții ale personalului didactic de predare sunt

- Pregătirea pentru lecții și celelalte activități instructiv-educative
- Participarea la activitățile organizate pentru perfecționarea pregătirii de specialitate și metodice
- Realizarea activităților de instruire și educare la clasele care-i sunt repartizate
- Evaluarea activităților comune desfășurate cu copiii și a rezultatelor obținute de aceștia
- Încheierea situației școlare a elevilor
- Participarea la examenele și concursurile școlare pentru care este solicitat de conducerea instituției de învățământ și de inspectoratul școlar
- Colaborarea cu familiile elevilor
- Îndeplinirea altor atribuții care-i sunt stabilite de conducerea școlii

Organizarea într-o instituție de învățământ presupune și o grupare adecvată a resurselor umane disponibile pentru realizarea obiectivelor stabilite prin plan.

Este vorba de constituirea catedrelor sau a comisiilor metodice, precum și a unor colective cu caracter permanent sau temporar. Acestea soluționează probleme cum sunt alcătuirea orarului, amenajarea școlii, ordinea, curățenia, disciplina în școală, pregătirea elevilor cu aptitudini speciale sau a celor care întâmpină dificultăți de învățare, cercuri literar-artistice, tehnico-științifice, sportive, frecvența elevilor, protecția muncii, prevenirea și stingerea incendiilor, etc

În cadrul organizației, directorul instituției de învățământ asigură

- Constituirea normei didactice, repartizarea personalului didactic pe clase, constituirea catedrelor, numirea dirigintilor, alcătuirea orarului și întocmirea graficului de utilizare a laboratoarelor, atelierelor, cabinetelor, sălii de sport, buna desfășurare a concursurilor de admitere, evaluărilor naționale, etc.

O mențiune specială se cuvine a fi făcută în ceea ce privește organizarea sistemului informațional și a subsistemului informatic care permite prelucrarea automată a datelor. Informațiile vizează o multitudine de aspecte, cum sunt planul de școlarizare, repartizarea elevilor pe ani de studiu, pe profiluri și specializări, efectivele de elevi, repartizarea lor pe limbi străine, evidența elevilor cu aptitudini speciale, fondurile bănești necesare și disponibile, probleme de personal, planuri de învățământ și programe școlare, frecvența elevilor.

În concluzie, organizarea într-o instituție de învățământ va conduce la atingerea obiectivelor proiectate dacă sunt respectate câteva cerințe

- Să se precizeze clar ce se așteaptă de la membrii organizației școlare în fiecare etapă
- Să fie solicitat fiecare în funcție de competență, de aptitudini, posibilități și opțiuni

- Să se asigure o comunicare adecvată în școală și să se evite conflictele
- Să se îmbine armonios activitatea formală cu inițiativa și responsabilitatea personalului
- Organizarea personalului sănu se bazeze doar pe sarcini trasate administrativ, ci pe motivarea oamenilor și a cooperării dintre ei
- Delegarea atribuțiilor conducătorilor către colective sau persoane va fi întotdeauna binevenită dacă acest lucru e posibil și nu contravine unor reglementări

Practica demonstrează că o organizare bazată pe sarcini și pe relațiile umane conduce la obținerea unor rezultate mult mai bune decât în cazul organizării rigide și autoritate în care sarcinile sunt tabu iar motivarea personalului și antrenarea lui la decizie și la acțiune sunt slabe sau inexistente.

Bibliografie

1. Legea Educației Naționale, Legea 1/2011 cu modificările și completările ulterioare
2. ORDIN nr. 5447 din 31 august 2020 privind aprobarea Regulamentului-cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar
3. Legea 53/24. 01. 2003 – Codul muncii

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE FLIPPED CLASSROOM

NICOLETA BALABAN

Introducere

În zilele noastre, elevii din toată lumea au acces la internet și folosesc calculatoare, laptop-uri, tablete, smart phone-uri, tehnologia fiind din ce în ce mai la îndemână. Generația actuală devine din ce în ce mai creativă digital, doar jucându-se tot felul de jocuri cu prietenii.

Pentru a ține pasul cu elevii zilelor noastre, noi, profesorii, suntem provocați să folosim metode alternative de predare.

Îmbinând metodele tradiționale cu tehnologia a luat naștere "blended learning". Aceasta îmbracă, de obicei, două forme: în clasă cu prezența fizică a elevilor și profesorului și învățarea la distanță, care se bazează pe folosirea internetului.

Un model asociat cu "blended learning" este "flipped classroom" sau "clasa răsturnată". Termenul "flipped" se referă la "răsturnarea" unei clase. În mod tradițional, lecția este predată în clasă de către profesor, dar în acest caz predarea se face acasă prin intermediul unor lecții video, în timp ce temele pentru acasă sunt în acest caz rezolvate împreună cu ceilalți colegi în clasă. Activitățile desfășurate în sala de clasă sunt interactive, iar elevii lucrează pe grupe sau în perechi.

Elevii urmăresc lecțiile video înainte de întâlnirea din clasă în ritmul lor, apoi, în clasă, ei interacționează cu ceilalți colegi și cu profesorul, rezolvând probleme, realizând proiecte, aplicând cunoștințele din lecțiile urmărite.

Despre Flipped Classroom

În 2007, Jonathan Bergmann și Aaron Sams, doi profesori de chimie din Colorado, USA, au început să înregistreze lecțiile de predare pe care le trimiteau studenților înainte de întâlnirea din clasă. Acesta a fost începutul clasei răsturnate în educație, cea care a valorizat utilizarea tehnologiei pentru a crește timpul petrecut față în față dintre profesor și studenți.

În ultimul deceniu, acest model a devenit din ce în ce mai folosit, de la universitate până la clasele primare. Totuși, din cauza noutății modelului flipped classroom, nu există foarte multe cercetări. Cu toate acestea, profesorii au început să înțeleagă cum această metodă poate furniza conținut educațional și crește motivația elevilor de a învăța noi conținuturi.

"Clasa răsturnată" permite profesorilor să identifice elevii cu performanțe scăzute și în aceeași măsură să satisfacă nevoile tuturor elevilor, mai ușor decât prin metode tradiționale. Profesorii au început să înțeleagă și că aceasta este o practică pedagogică care ar trebui să fie luată în considerare din ce în ce mai mult în procesul de predare - învățare.

The Flipped Learning Network (2014) definește această strategie ca fiind "o abordare pedagogică în care instruirea directă se mută din spațiul de învățare în grup în spațiu de învățare individual, iar spațiul de grup este transformat într-un mediu de învățare dinamic, interactiv, în care profesorul îi îndrumă pe elevi pe măsură ce aplică concepte și se implică creativ în materie".

Cele mai multe exemple de flipped classroom indică faptul că instruirea directă ia forma unor videoclipuri urmărite acasă, iar temele tradiționale se fac în sala de clasă sub îndrumarea profesorului.

Moran și Milsom (2015) descriu câteva caracteristici cheie ale "clasei răsturnate".

În primul rând, profesorii trebuie să fie selectivi în ceea ce doresc ca elevii să învețe pe cont propriu și ceea ce este cel mai bine procesat în clasă prin strategii active de învățare.

O altă caracteristică este aceea prin care se trece de la învățarea centrată pe profesor la aceea centrată pe elev. În esență, profesorul se concentrează pe satisfacerea nevoilor fiecărui elev în parte.

O caracteristică finală este importanța unui mediu flexibil care permite profesorilor să abordeze diferite stiluri de învățare ale elevilor.

"Prin urmare, componentele esențiale ale flipped classroom implică livrarea conținutului lecției înainte de întâlnirea din clasă, în timp ce exercițiile, discuțiile aprofundate, clarificarea problemelor, exercițiile în colaborare pe baza conținutului se vor desfășura practic în clasă." (Mikkelsen, 2015)

‘‘Această învățare activă poate fi o componentă critică, mai ales atunci când elevii se luptă cu concepte sau conținuturi mai dificile. Când sunt acasă singuri sunt șanse mai mari să renunțe atunci când se confruntă cu o provocare grea. Când elevii se confruntă cu aceste dificultăți în clasă, ei pot pune întrebări unui coleg sau profesorului. Prin răsturnarea clasei, timpul petrecut în sala de clasă este folosit pentru activități de învățare axate pe formarea competențelor și sprijinirea elevilor pe măsură ce aplică materialul de curs studiat acasă. ’’ (Schwartz, 2014)

ARGUMENTE PRO ȘI CONTRA PENTRU UTILIZAREA INTER ȘI TRANSDISCIPLINARITĂȚII

**PROF. ÎNV. PRIMAR NICULA GABRIELA -MARGARETA
LICEUL TEORETIC,,ANA IPĂTESCU" GHERLA**

Interdisciplinaritatea și transdisciplinaritatea sunt răspunsuri la problemele globalizării și ale interdependențelor lumii contemporane, la specializarea excesivă a științelor provocată de progresul cunoașterii umane. Un învățământ interdisciplinar poate conferi elevilor posibilitatea de a dobândi o privire de ansamblu asupra vieții și universului, de a asimila mai temeinic valorile fundamentale și de a distinge mai ușor scopurile de mijloace.

Potrivit studiilor de specialitate, se poate vorbi de o interdisciplinaritate a unor discipline mai apropiate, dar și de o interdisciplinaritate a unor discipline mai îndepărtate, care realizează sinteze corelative, păstrându-și însă specificitatea (de exemplu între istorie, literatură, geografie și economie politică, între matematică și chimie, între matematică și biologie). Există și o interdisciplinaritate tematică sau pe probleme mari, care restructurează într-o sinteză originală aportul fiecărei discipline sub aspectul conceptelor, principiilor și metodologiilor.

Promovarea interdisciplinarității constituie un element definitoriu al progresului cunoașterii. Copiii nu trebuie educați pentru lumea de azi, deoarece nu se știe cum va fi lumea lor și e nevoie să fie învățați să se adapteze.

Instruirea interdisciplinară sau cea transdisciplinară presupun o serie de interacțiuni care se manifestă prin: preluarea de metode, de cunoștințe sau a unui limbaj specific unei anumite discipline; descrierea în paralel a aceluiași fenomen sau a unor aspecte diferite ale aceluiași fenomen; oferirea de cunoștințe necesare în alte discipline.

Se poate vorbi și de o interdisciplinaritate a metodelor, care are drept numitor comun principii și metode de investigație din diverse științe (metoda experimentală, de exemplu) și de interdisciplinaritatea bazată pe concepte comune, fundamentale mai multor discipline. Între domeniile privilegiate ale interdisciplinarității se situează și lingvistica, avantajul fundamental fiind, ca și în cazul altor domenii, acela de a favoriza transferul de cunoștințe și prin urmare de a rezolva noi probleme. Interdisciplinaritatea nu este singurul mod de realizare a unor conexiuni între discipline, aceasta aflându-se în relație de complementaritate cu transdisciplinaritatea, multidisciplinaritatea și pluridisciplinaritatea.

Perspectiva transdisciplinară nu mai e centrată pe discipline, ci le transcende, subordonându-le proceselor individuale de învățare ale elevilor, intereselor și caracteristicilor acestora. Se produce o decompartmentare completă a obiectelor de studiu, structurarea instruirii făcându-se în jurul marilor probleme sau provocări ale lumii contemporane. Dezvoltarea personală integrală, succesul personal, social și profesional al tinerilor devin scopurile supraordonate ale învățării. Se urmărește, pe de o parte, înarmarea elevului cu metode și tehnici de muncă intelectuală transferabile la situațiile cu care acesta se confruntă (transdisciplinaritatea instrumentală), pe de altă parte menținerea permanentă a unei strânse legături cu problemele de viață semnificative pentru cei care învață (transdisciplinaritatea comportamentală).

Transformarea educației clasice în educație permanentă, în care se urmărește integrarea și pregătirea socio-profesională complexă a individului, cu scopul realizării unei continuități firești între formarea inițială și formarea continuă, a constituit o deplasare de accent în procesul de dezvoltare profesională. Formarea este văzută ca o acțiune socială vitală care asigură progresul sistemului de învățământ. A forma un cadru didactic coincide cu asigurarea celor mai bune condiții pentru întâmpinarea viitorului socio-educational.

Cadrul didactic nu poate fi înlocuit, dar își poate păstra și în continuare rolul și funcțiile de coordonator și de catalizator al eforturilor educaționale. În epoca pedagogiei informatizate, învățământul modern reclamă din partea cadrului didactic un dinamism sporit, o distributivitate extinsă față de problemele școlii și o adaptare rapidă la noile solicitări educaționale.

În economia procesului de învățământ, epoca noilor tehnologii educaționale găsește cadrul didactic într-o poziție privilegiată. Cu atât mai mult, reforma sistemului de învățământ românesc trebuie să vegheze

continuu la buna pregătire a cadrelor didactice, pentru ca acestea să facă față schimbării și să o încurajeze. Astfel, noua generație de profesori trebuie pregătită să facă față schimbării și să o încurajeze.

Un alt aspect al societății contemporane este dezintegrarea valorilor. Este de preferat adaptarea vechilor valori la noile cerințe ale societății; individul este încurajat să-și construiască propriul sistem axiologic în conformitate cu individualitatea sa, școala având rolul de a furniza valori și de a ghida construirea sistemelor axiologice.

Legătura dintre geografie și matematică se realizează mai ales la lucrările practice, unde sunt necesare măsurători, lucrări cu planul, cu schița, cu harta. Activitățile practice reprezintă o metodă bazată pe acțiunea reală și se definesc ca un ansamblu de activități cu caracter practic și aplicativ, conștient și sistematic executate de elevi, în scopul adâncirii înțelegerii și consolidării cunoștințelor dobândite, verificării și corectării lor, însușirii unor priceperi și deprinderi practice, aplicative.

Folosirea cunoștințelor matematice este necesară în cadrul lecțiilor de geografie. Spre exemplu, în clasa a IX-a, la tema „Reprezentarea suprafeței terestre – Harta”, este foarte importantă cunoașterea operațiilor cu fracții, cunoașterea unităților de măsură și transformarea lor, din centimetri în kilometri și invers. Cunoștințele de geometrie (noțiunile de sferă, grade) ale elevilor sunt folosite în predarea lecției Globul geografic, la stabilirea coordonatelor geografice și a fuselor orare. Calculul procentelor este necesar în special în studierea geografiei umane.

Activitățile și abordările transcurriculare și interdisciplinare au făcut ca dificultățile cu care se confruntă profesorul să fie mai mari și pentru că nu se mai practică o delimitare strictă a obiectelor de studiu. Aceasta impune ca programele de formare inițială a profesorilor să ia în considerare trecerea de la informativ la formativ, profesorul fiind cel care va dezvolta competențele de gândire ale elevului. Profesorului îi revine misiunea: să creeze situații de învățare voloroase din punct de vedere formativ și educativ, pe un fond cognitiv esențializat; să pună în valoare întreaga încărcătură etică, socială, estetică; să dezvăluie cu grijă semnificațiile umane și sociale ale conținuturilor științifice; să acorde atenția cuvenită selecției, esențializării, actualității, concretizării cunoștințelor predate; să aleagă strategiile adecvate; să asigure o participare intensivă a clasei și o mai bună personalizare a învățării și predării, o mai bună adaptare la particularitățile elevilor, la experiența lor de viață, la posibilitățile lor reale, la motivația lor. Astfel, învățământul începe să pună accent pe problemele umane, pe valorile estetice, etice și civile. Viitorul profesiei didactice va sta sub semnul reconsiderării sistemului de formare inițială și continuă și a tehnicilor specifice de asigurare a calității acestor procese; modul în care a evoluat în lume piața muncii și-a pus amprenta și asupra calificării și competențelor de care au nevoie cadrele didactice.

Bibliografie:

1. Cucoș, Constantin – “Pedagogie” Editura Polirom, Iași, 1998
2. Ciolan, Lucian – “Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar”, Editura Polirom, Iași, 2008
3. Ciolan, Lucian – “Dincolo de discipline”- ghid pentru învățarea integrată/ cross-curriculară
4. Legendre, Renald – “Dictionnaire actuel de l’ éducation” Guérin Montréal, Québec, 1993
5. Marcu, Vasile – “O introducere în deontologia profesiei didactice”, Oradea, 2002
6. Nicolescu, Basarab – “Transdisciplinaritatea. Manifest” Editura Polirom, Iași, 1999
7. Văideanu, George – “Educația la frontiera dintre milenii”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1988.

„IMPORTANȚA CĂRȚILOR ÎN VIAȚA PREȘCOLARILOR”

PROF. ÎNV. PREȘC. NICULA IONELA FLORENTINA
G. P. P. „VOINICELUL”, SLOBOZIA/IALOMIȚA

Credem cu tărie în lectura de plăcere și o recomandăm pe întreg parcursul anului, inclusiv în vacanța de vară atunci când cei mici sunt mai tentați să uite cărțile pe raft! Dar de ce este atât de importantă lectura pentru copii și care sunt beneficiile ei? Unul dintre cei mai apreciați psihologi și psihoterapeuți relaționali din România, Gáspár György, povestește în volumul „Copilul invizibil” apărut la Curtea Veche Publishing:

“Despre mintea omului se spune că este cel mai mare aparat de spus povești din lume; uneori chiar este asociată cu un post de radio care emite 24 de ore din 24. Dar majoritatea poveștilor sunt reinterpretări pe care noi le facem în baza unor modele mentale dezvoltate în copilărie, motiv pentru care o minte bine antrenată și flexibilă are nevoie în mod constant de informație proaspătă pentru a evolua conform vârstei și a nu rămâne blocată în același vechi tipar.

Este bine de știut pentru orice părinte sau adult care interacționează cu copiii că lectura poate influența în bine comportamentul școlar al copilului mai mult decât o fac alți factori semnificativi, cum ar fi mediu social sau economic. Iar atunci când cei mici ajung să citească din plăcere, în mod regulat, aceștia nu doar că vor obține performanțe mai bune la teste, dar vor deține și un vocabular mai bine dezvoltat, dar și un nivel mai crescut de cunoștințe generale – lucru care-I vor ajuta să dezvolte o mai bună imagine de sine și să dețină o mai clară înțelegere asupra lumii.

Cei mai mulți dintre noi știu sau intuiesc că lectura este importantă, dar relativ puțini oameni cunosc schimbările care se produc (lăuntric și manifest) atunci când citim din plăcere. Aceste beneficii sunt resimțite de ființa umana atât în copilărie, cât și la maturitate și pot fi grupate astfel: se dezvoltă creierul și minte; se dezvoltă o imagine de sine pozitivă; se facilitează dezvoltarea inteligenței emoționale și relaționale. Acei copii care citesc, adesea, au și bune abilități de ascultare și interpretare.

Apropos de imaginație, putem spune că o altă funcție semnificativă a cititului este reprezentată de faptul că, în esență, creierul uman nu face diferența între realitate și fantezie. Ceea ce înseamnă că atunci când copilul citește, acesta are posibilitatea de a se identifica cu personajele și de a trăi mai mult sau mai puțin experiența narațiunii. Așadar, cititul este o activitate care, dincolo de faptul că ne favorizează dezvoltarea biologică și psihologică, ne oferă și posibilitatea de a călători gratuit oriunde în spațiu și timp.”

Așadar, să analizăm toate aceste beneficii și, într-un articol viitor, să aflăm cât de importantă este lectura în familie și relația părinte-copil pentru citit!

Bibliografie: „Despre cărțile copilăriei” - Editura, „Tineretului”

JOCURI PENTRU FORMAREA COEZIUNII GRUPULUI ÎN GRĂDINIȚĂ

**PROF. NICULEANU FLORENTINA,
GRĂDINIȚA P. P. "PITICOT" CRAIOVA**

Vârsta preșcolară constituie o perioadă în care se produc însemnate schimbări în viața afectivă și socială a copilului. Emoțiile și sentimentele preșcolarului însoțesc toate manifestările lui, fie că este vorba de jocuri, activități educative, de interacțiunea cu copiii sau adulții. Pe măsură ce copilul dobândește controlul asupra comportamentului, emoțiile sunt exprimate prin modalități tot mai subtile, acesta învățând să reacționeze în conduite aprobate social.

Competența emoțională pe care o dobândește copiii desemnează abilitatea acestora de a-și gestiona propriile emoții, precum și de a recunoaște și de a se adapta la emoțiile celorlalți, de a empatiza cu colegii, de a se integra armonios în grupul din care face parte. Câteva jocuri folositoare în acest sens, voi exemplifica mai jos:

Orbul și câinele

Tipul jocului – joc de interrelaționare, stimulează creșterea încrederii în partenerul de joc

Specificul grupului – copiii trebuie să fie în număr par

Obiectivele jocului:

- să ghideze cu responsabilitate și în siguranță partenerul de joc;
- să manifeste încredere în partener.

Descrierea jocului: Copiii formează perechi, unul dintre ei are ochii acoperiți cu o eșarfă. Cel cu ochii acoperiți este orbul, celălalt este câinele. Cu atenție și răbdare, "câineel" îl va ghida pe orb prin sala de clasă, astfel încât să ocolească cu succes obstacolele.

Șoferii

Tipul jocului – – joc de interrelaționare, stimulează creșterea încrederii în partenerul de joc

Specificul grupului – copiii trebuie să fie în număr par

Obiectivele jocului:

- să ghideze cu responsabilitate și în siguranță partenerul de joc;
- să manifeste încredere în partener, respectând semnalele de ghidare ale acestuia.

Descrierea jocului: Copiii formează perechi, unul dintre ei are ochii acoperiți cu o eșarfă. Cel cu ochii acoperiți este mașina, celălalt este șoferul. Cu ambele mâini pe umerii colegului, "șoferul" îl ghidează, apelând la următoarele semnale – mâinile relaxate pe umeri (mers înainte), strângere ușoară repetată a umărului stâng (viraj la stânga), strângere ușoară repetată a umărului drept (viraj la dreapta), strângere ușoară a ambilor umeri (frână, stop).

Prințesa și dragonul

Tipul jocului – de coeziune a grupului

Obiectivele jocului:

- să comunice cu colegii de grup;
- să manifeste atitudini pozitive, indiferent de situația de joc creată.

Descrierea jocului: Jocul pornește de la relatarea unei povești de către educatoarele. (Într-un castel, trăia o prințesă frumoasă, care fusese răpită de un dragon. Dar un cavaler viteaz și curajos din regatul în care se afla castelul, a aflat despre răpirea prințesei și a sosit îndată la castel. Zi de vară până-n seară s-a luptat cavalerul cu dragonul. Și la apusul soarelui, dragonul cel rău a fost învins de cavaler, iar prințesa a fost eliberată. Și cavalerul cu prințesa au trăit fericiți.. ..)

Copiii se împart în două grupuri. Fiecare grup stabilește, de comun acord, ce personaj să reprezinte. Cele două grupuri vin față în față și fiecare execută mișcări specifice personajului stabilit anterior. (Cavalerul – poziție de luptă cu sabia, prințesa – o reverență, dragonul – manifestare a furiei).

În urma întâlnirii a două personaje, urmările sunt: cavalerul învinge dragonul, dragonul învinge prințesa, prințesa învinge cavalerul.

EDUCAȚIA – PARTENERIAT CU SOCIETATEA

PROF. NIDELEA IRINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ACAD. MARIN VOICULESCU”, GIURGIU

Educația este, într-o accepțiune generală procesul sau acțiunea prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane și este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

În România educația este percepută exclusiv din perspectiva educației formale care, cel mai adesea se rezumă, în mod greșit, doar la volumul de informație transferat elevilor. Este binecunoscut însă de multă vreme că educația se face atât formal, dar și informal, nimeni nu se preocupă de formarea copilului și prin metode informale.

Educația românească este construită pe un concept arhaic, vechi de peste un secol, peste care s-au suprapus în perioada comunistă alte concepte de-a dreptul dăunătoare pentru o societate modernă în secolul XXI.

În Finlanda, de exemplu, țara cu cel mai performant sistem educational din lume, se pregătește o revoluție, o reforma profundă. Cu un sistem de învățământ în care 93% dintre absolvenții de liceu promovează examenul de bacalaureat, în care peste 65% dintre liceeni ajung la facultate și în care doar 10% dintre cei care își doresc să devină profesori ajung la catedră, Finlanda nu se culcă pe lauri și devine prima țară care face pasul următor: adaptează educația la realitățile lumii în care trăim. Astfel, în anii următori, în orarul elevilor din Finlanda nu vor mai apărea materii precum literatură, geografie, matematică sau istorie, ci teme sau fenomene.

Ioan Slavici spunea că „menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.”

Școala este una din instituțiile centrale ale comunității, are roluri specifice dar nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează. Ea poate transforma coordonatele sale specifice în acțiuni care să-i permită inițierea și dezvoltarea parteneriatelor educaționale.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

Se pot parcurge următoarele conținuturi în cadrul acestor parteneriate: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, educarea unor comportamente și conduite civilizate, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Este importantă focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolară deosebit de deosebite deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

Este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

În concluzie atenția trebuie să fie orientată către dezvoltarea parteneriatului școlii cu comunitatea locală și familia. Parteneriatul educațional ar trebui să includă: resursele umane ale sistemului de învățământ, elevii cuprinși în unitățile școlare, familiile elevilor, instituțiile guvernamentale centrale și locale, organizațiile nonguvernamentale, instituțiile religioase, agenții economici, sindicatele, autoritățile locale.

STRATEGII DE OPTIMIZARE A PREGATIRII ELEVILOR PENTRU EXAMENELE NAȚIONALE

**PROF. NISTOR ALINA NICOLETA
COLEGIUL NAȚIONAL VASILE ALECSANDRI, IAȘI**

Fiecare sfârșit de an școlar aduce în atenție rezultatele obținute de elevii clasei a VIII-a la Evaluarea Națională și aproape de fiecare dată aceste rezultate nu sunt în acord cu așteptările profesorilor, elevilor sau părinților.

Sistemul educațional românesc este de mai mulți ani într-o continuă schimbare și din această cauză cei trei factori implicați, cadrele didactice, elevii și părinții trebuie să încerce să facă față schimbărilor ce intervin atât în cadrul sistemului cât și în societate. Cea mai mare provocare o reprezintă examenele naționale de sfârșit de ciclu gimnazial, unde elevii fac cunoștință cu primul examen serios din viața lor. Este foarte clar că doar cu conjugarea eforturilor și prin crearea unui parteneriat, cu roluri diferite al celor trei piloni ai educației, profesori, elevi, părinți, rezultatele examenelor naționale vor fi pe măsura așteptărilor.

Matematica este una din disciplinele la care se susține examen la final de ciclu, ceea ce înseamnă că rezultatele elevilor la proba scrisă de la Evaluarea Națională, le influențează viitorul, de aceea se impune găsirea unor modalități constructive de organizare a învățării și soluții practice care pot genera îmbunătățirea acesteia și implicit a rezultatelor evaluării. Ca obiect de studiu abstract și complex, matematica școlară este percepută de către mulți elevi ca generatoare de eșec școlar, de aceea o ambianță școlară în care elevul se simte bine, un climat instituțional în care elevul este implicat la alegerea parcursului de formare, un mediu centrat pe învățare, un curriculum școlar echilibrat și aplicat consecvent pe termen lung, un curriculum mai puțin aglomerat, în care se abordează și se rezolvă mai puține probleme, dar se aleg probleme semnificative și acestea se aprofundează, toate acestea pun elevul în consens cu propriile aspirații, ducându-l spre realizare personală și profesională. În aceeași ordine de idei, profesorul de matematică trebuie să dea dovadă de o bună pregătire de specialitate, de o bună pregătire psihopedagogică, încercând să păstreze un echilibru între aceste elemente pentru a fi un profesor de succes, dar trebuie să dea dovadă și de o bună pregătire pedagogică pentru a putea alege (pe loc) cele mai bune soluții la problemele care apar în activitatea curentă la clasă.

În pregătirea elevilor pentru examenele naționale, este necesar ca profesorul de matematică să aibă în vedere următoarele aspecte:

- Familiarizarea elevilor cu condițiile unui astfel de examen și cu regulile de organizare ale acestuia, mai ales că pentru o bună parte dintre elevii care nu au participat la concursuri școlare, aceste rigori sunt o premieră.

- Proiectarea unor teste de tipul celor propuse la examenele anterioare, proiectarea unor teste conținând variate tipuri de itemi. În acest sens, deoarece elevii nu sunt familiarizați cu structura testului de Evaluarea Națională, cu modul de completare a răspunsului, cu utilizarea unor foi de răspuns, se impune ca profesorul de matematică să le ofere pentru exersare, diferite tipuri de teste cu tipuri variate de itemi. Pe parcursul clasei a VIII-a este necesar ca la sfârșitul unei unități de învățare, ca și la sfârșit de capitol, elevii vor fi verificați printr-un test cuprinzând itemi standard în forme variate.

- Pregătirea cognitivă și afectivă a elevilor pentru susținerea unui examen. Evaluarea prin teste îi poate face pe unii elevi să aibă impresia că trebuie să facă față unor cerințe foarte înalte. De aceea trebuie să-i încurajăm să privească testul doar ca un mod de a arăta ceea ce au învățat, să nu se necăjească dacă au întâlnit un item care nu le este familiar. Poate fi avantajos să sară peste acel item, să revină la el mai târziu, sau să încerce să ghicească soluția. De asemenea unii elevi nu sunt pregătiți mental și/sau fizic pentru a fi testați, de aceea profesorul de matematică trebuie să informeze părinții asupra condițiilor testului, așa încât aceștia să creeze copiilor o atmosferă de calm și încredere în preajma unui test și să se asigure că aceștia s-au odihnit suficient. În același timp profesorul trebuie să se asigure că elevii au toate materialele necesare pentru test (creion, radieră, riglă, etc). Un lucru foarte important este acela ca profesorul să nu dea impresia că testul este mai important decât este în realitate, deoarece elevii pot deveni mult mai anxioși și stresați.

▪ Aplicarea sistematică pe parcursul anului școlar a tipurilor de teste menționate anterior, care pot fi diferite de probele de evaluare curentă sau sumativă de pe parcursul gimnaziului. Cum limbajul folosit în cadrul unui test standardizat poate crea dificultăți elevilor, este necesar ca profesorul să folosească forme variate de exprimare pentru a reda o anumită sintagmă sau un anumit concept. În formularea întrebărilor unui test este necesar să se folosească atât un limbaj standard cât și un limbaj uzual.

▪ Analiza sistematică a rezultatelor obținute. Pentru că mulți elevi fac greșeli tipice, profesorul trebuie să analizeze în mod continuu, în clasă, greșelile elevilor și să-i atenționeze asupra condițiilor de apariție a acestora dar și căile prin care acestea pot fi evitate. Este foarte important ca profesorul să nu-i culpabilizeze pe elevi în cadrul acestor discuții și să caute să le propună exerciții capcană în care trebuie identificată greșeala.

▪ Folosirea unor teste de autoevaluare ca o modalitate de conștientizare a elevului asupra progreselor sale școlare;

▪ Stabilirea unui număr mare de ore recapitulative pentru pregătirea pentru examen dar și a unor programe de pregătire suplimentară, pentru a realiza, în timpul rămas până la examenul propriu-zis, a unor reglaje în toate ariile identificate ca fiind insuficient stăpânite de către elevi, de a optimiza demersurile, de a preda și de a orienta mai bine eforturile de învățare;

În aceste condiții, pentru ca activitatea didactică să fie eficientă, trebuie proiectată în avans și reconstruită din mers ca urmare a aprecierii realiste la fața locului, a situației concrete din clasă. Decizia asupra traseului educațional optim pentru situația concretă din fiecare clasă necesită o interpretare personală a programei școlare. Înțelegerea și interpretarea programei presupun corelarea competențelor specifice (De ce se învață?) cu conținuturile (Ce se învață?) și cu activitățile de învățare (Cum se învață?). Pentru recuperarea elevilor care au abilități matematice insuficient dezvoltate trebuie alese activități de învățare adecvate și cât mai diversificate pentru a oferi fiecărui elev posibilitatea de a se manifesta.

Un alt aspect important pe care fiecare profesor ar trebui să-l urmărească în activitatea didactică centrată pe achizițiile elevilor este dinamizarea învățării prin metodele de învățare. Se știe că un elev reține 10% din ceea ce citește, 20% din ceea ce aude, 30% din ceea ce vede și aude în același timp, 80% din ceea ce spune și 90% din ceea ce spune, făcând un lucru la care reflectează și care îl interesează, ceea ce înseamnă că învățarea devine eficientă doar atunci când îl punem pe elev să acționeze. Pasivitatea elevilor în clasă este consecință a prelegerii ca mod de predare, și nu produce învățare decât în foarte mică măsură. De altfel prelegerea presupune că toți elevii asimilează în același timp informațiile, ceea ce este departe de realitate. Pentru elevi este suficient ca în cadrul unei ore să asculte explicațiile profesorului sau să vadă o demonstrație. Ar fi mult mai eficient dacă elevii ar participa activ la procesul de învățare: discuția, argumentarea, investigația, experimentul devin metode indispensabile pentru învățarea eficientă și de durată.

În ceea ce-i privește pe elevi, cu siguranță, cel mai important pas pentru a obține rezultatele dorite la un examen național este acela de a stăpâni foarte bine materia. În pregătirea lor pentru Evaluarea Națională este important să țină seama de următoarele recomandări:

▪ Să afle la ce nivel se află cu învățatul, iar pentru asta este nevoie de o autoevaluare corectă, numai cunoscând foarte bine resursele de care dispun și cele de care au nevoie, elevii își pot face un plan de lucru corect și eficient. Înainte să înceapă recapitularea finală, elevii trebuie să se asigure că au parcurs și au înțeles deja toata materia. Evaluarea inițială este esențială realizării unui plan de lucru corect, de aceea ea constituie primul pas în pregătirea pentru examenele naționale.

▪ Să-și stabilească un obiectiv, iar în funcție de acest obiectiv, fiecare elev va ști să-și dozeze corect efortul așa încât să nu cadă în extreme, un ritm de studiu prea lent în raport cu obiectivul poate duce la neparcurgerea întregii materii, iar un ritm mult prea accelerat poate duce la o parcurgere superficială. De aceea este recomandat ca părinții să discute cu copiii lor, să afle care le sunt dorințele și să îi ajute în acest sens, pentru că dacă există o discrepanță foarte mare între așteptările părinților și dorințele copiilor e posibil ca aceștia din urmă să își piardă din motivația pentru învățare.

▪ Să-și stabilească un plan de lucru în funcție de evaluarea inițială și de obiectivul final. Este important să se folosească de un calendar pentru a se asigura că vor parcurge toată materia până la data examenului, iar la anumite intervale de timp este bine să aibă loc o nouă evaluare (teste sau participarea la concursuri sau simulări) pentru a vedea nivelul actual.

▪ Refacerea planului de învățare în funcție de progresul făcut și de cum a reușit elevul să parcurgă materia pe care o avea de recapitulat. Acesta poate suferi modificări pe tot parcursul anului dar fără a perturba recapitularea întregii materii.

▪ Respectarea programului zilnic așa încât timpul alocat studiului se mărește treptat iar cel pentru relaxare și activități extrașcolare se diminuează. Sigur că acest demers este solicitant pentru elevi, dar este important ca ei să conștientizeze că cele câteva ore pe care le „sacrifică” zilnic îi vor ajuta să petreacă următorii ani în mediul pe care și-l doresc. Creșterea timpului dedicat învățării nu implică neglijarea odihnei și a alimentației, aceste aspecte sunt deosebit de importante.

▪ Să-și gestioneze corect stresul și emoțiile provocate de examene pentru că atunci când elevii nu beneficiază de o bună pregătire psihologică, mulți dintre ei clachează în fața foii de examen și se confruntă cu un eșec dureros, mai ales că uneori este neașteptat, chiar dacă au învățat în mod constant, chiar dacă au înțeles importanța examenului și au conștientizat necesitatea pregătirii temeinice la materiile verificate.

Pentru a-și diminua stresul este important ca elevii să discute cu părinții sau prietenii pentru a găsi diferite modalități de abordare a stresului. De asemenea, ei își pot diminua anxietatea atunci când stăpânesc foarte bine materia și au încredere în cunoștințele lor, cu cât un elev este mai pregătit, cu atât el poate face mai bine față emoțiilor provocate de un examen.

În tot acest demers, al pregătirii elevilor pentru examenele naționale, un rol cheie, extrem de important îl au părinții. Studiile arată că atmosfera din familie și modelul de educație predominant din aceasta, influențează drastic felul în care copilul privește pregătirea pentru școală prin urmare implicarea parentală este mereu benefică și se regăsește în rezultatele școlare ale copiilor. Părinții își pot ajuta copiii să se pregătească pentru examenele naționale, pas cu pas, cu multă înțelegere și cu răbdare, astfel:

▪ Respectarea timpului de studiu recomandat vârstei. Părintele nu trebuie să-i ceară unui copil, și nici nu trebuie să-i permită să petreacă studiind mai mult timp continuu decât este recomandat pentru anii lui.

▪ Respectarea orelor de odihnă și asigurarea unei alimentații sănătoase și corecte. Mulți copii ajung la examene epuizați, nedormiți, iar acest lucru le afectează capacitatea de concentrare și de atenție. Părinții au obligația de a verifica modul în care copiii respectă orele de odihnă și de relaxare, oferindu-le oportunități de petrecere a timpului liber, în special în natură, încurajând practicarea unor sporturi.

▪ Sprijinul oferit pentru a face față stresului. Comunicarea dintre copil și părinte este foarte importantă în diminuarea stresului. O serie de afirmații de genul „nu îți cere nimeni să fii perfect”, „ai muncit foarte mult, ai făcut tot ce a depins de tine”, sunt doar câteva încurajări simple dar care îl pot ajuta pe copil foarte mult.

▪ Sfaturi de care să țină seama în timpul examenului. Părintele ca și profesorul trebuie să-l încurajeze pe copil să nu se teamă să întrebe dacă la examen nu înțelege o cerință, ar fi păcat să rezolve greșit o problemă doar pentru că i-a fost rușine să pună la timp o întrebare lămuritoare. De asemenea să-l sfătuiască ca la examen să înceapă cu rezolvarea problemelor cunoscute și mai ușoare, apoi să treacă la cele mai dificile pentru a evita criza de timp. Deloc de neglijat este și faptul că înainte de a preda lucrarea trebuie să revadă paginile cu atenție. Nu puțini copii se plâng că au amânat unele cerințe pentru mai târziu iar apoi au uitat să se întoarcă la ele, deși știau să le rezolve.

Concluzie

Evoluția copiilor este puternic influențată atât în prezent, cât și în viitor, de modul în care se dezvoltă parteneriatul părinte – elev – profesor. O școală performantă este o școală în care este promovată, susținută și dezvoltată o legătură puternică între profesori și părinți. Este un parteneriat în care, nu trebuie uitat niciodată, că nucleul este elevul. La obținerea unor rezultate bune la evaluările naționale conlucrează o multitudine de factori, o parte dintre ei fiind prezentați în lucrarea de față. Profesorul de matematică are libertatea de a alege și aplica strategii de optimizare a pregătirii elevilor ținând cont de specificul fiecărei clase, fiecărui elev în parte.

Bibliografie:

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice prin activități de mentorat – Modulul ”Recuperarea rămânerii în urmă la matematică”

Profesorul de succes, Ion-Ovidiu Pânișoară, Editura Polirom, 2009

Didactica modernă. Miron Ionescu, Ioan Radu, Editura Dacia, Cluj, 2001

Mic ghid de învățare rapidă și eficientă, Nicolae Ploscariu, editura Delfin, 2017

EDUCATIA PENTRU PROTECTIA MEDIULUI

PROF. NIȚOIU FELIX-GEORGIAN
COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC ” SPIRU HARET” BUZĂU

Natura a fost, este și va fi indispensabilă speciei umane. Resursele pe care le-a pus la dispoziție au fost văzute de oameni de-a lungul timpului, de cele mai multe ori, ca fiind inepuizabile. Însă orice activitate cu specific uman a influențat în mod pozitiv sau negativ mediul fizic. Așa se face că în prezent la scară mondială, nu doar că se constată existența unor probleme de reală importanță, precum poluare, încălzire globală, lipsa resurselor energetice, defrișări masive, ci se întreprind și activități cu scopul de a se realiza conștientizarea necesității protecției mediului înconjurător.

Implementarea acțiunilor de protejare se realizează pe toate palierele sociale, de la vârste fragede, până la cele înaintate, în mod instituționalizat sau nu. Pornind de la potențialul de formare umană, prin educația realizată în școli, spre ceea ce se numește educație permanentă și autoeducație, *educatul de mâine* va fi cel care își va însuși și comportamente de protejare a naturii.

În lucrarea de față vom identifica o serie de activități cu caracter educativ, la nivel formal, nonformal și informal, realizabile pentru toate categoriile de vârste. Vom specifica rolul lor în formarea și dezvoltarea personalității umane, precum și caracterul interdisciplinar al acestora.

Educația formală realizată într-un cadru instituționalizat, printr-o serie de acțiuni sistematice și organizate de către cadre didactice pregătite (Stan, 2001), incumbă o gamă largă de conținuturi specifice, între care se regăsesc și cele care țin de problematica lumii contemporane, în care se integrează și subiectul de față, protecția mediului.

Acest tip de educație permite categoriile de activități să fie constituite în cadrul: unei singure discipline de învățământ specifice, respectiv domeniu experiențial; mai multor discipline aparținând unei singure arii curriculare; la nivel transversal, pe mai multe arii curriculare; ca disciplină de sine stătătoare.

Fie că sunt activități desfășurate la nivel preșcolar, primar, gimnazial, liceal, în funcție de modalitatea în care sunt implementate în cadrul instituționalizat al grădiniței, școlii, liceului, ele au de cele mai multe ori forma următoare:

- a) activități de convorbire pe baza unor imagini/vizite/prezentări PowerPoint/ diafilme/documentare
- b) jocuri de rol/dramatizări/piese de teatru/scurtmetraje
- c) Studii de caz/Proiecte, proiecte tematice, de grup, individuale

Caracteristicile acestui tip de educație formală ecologică țin de faptul că au scopul de a informa elevii, părinții, comunitatea, cu privire la probleme cu care se confruntă natura, omenirea, și de a oferi soluții fictive pentru soluționarea lor. Modalitatea lor de organizare poate oscila de la frontal spre cooperare în perechi, grup, cu strategii didactice tradiționale și moderne, dar cu insistare pe ultimile, care oferă un grad mai sporit de interactivitate.

Rolul lor în dezvoltarea educatului stă în formarea unei conștiințe active pentru protejarea naturii, prin caracterul preponderent informativ, conștientizându-se problemele care apar în urma încălzirii globale, defrișărilor, în urma comportamentului agresiv asupra mediului, în urma atitudinii negative. El se extinde spre dezvoltarea: proceselor gândirii, aptitudinilor/talentului, moralității, lucrului în echipă.

Educația nonformală reprezintă totalitatea acțiunilor extra-para-peri școlare, organizate, structurate și instituționalizate, cu efecte formative, dar desfășurate în afara sistemului de învățământ (Bontaș, 1998). Se concretizează într-o educație complementară pentru elevi, suplimentară pentru cei care și-au întrerupt studiile, de substituție, pentru cei analfabeți (Jinga, 2008).

Activitățile cu caracter ecologic, în cadrul educației non-formale pot lua următoarea formă:

- a) acțiuni de selectare a deșeurilor pe cele patru categorii: hârtie, plastic, baterii, electrocasnice, în cadrul spațiilor școlare, instituțiilor locale;
- b) activități de ecologizare a spațiilor publice din și în afara comunității locale;
- c) activități de plantare de pomi, flori, plante;
- d) activități de protejarea a animalelor fără stăpân;
- e) activități de promovare cu mesajul: *Protejați natura*;
- f) concursuri cu temă ecologică

Educația informală reprezintă totalitatea influențelor nesistematice, neorganizate, spontane cu care individul vine în contact, din partea familiei, a grupului de prieteni, mass-mediei (Jinga, 2008). Unul din factorii cu care se intră des în contact și care promovează acțiuni de natură ecologică este mass-media. Familia și grupul de prieteni urmează pe locul II.

Se regăsesc în acest tip de educație modalități de promovare ca:

- a) mediatizarea situațiilor critice ale stării mediului înconjurător;
- b) promovarea unor acțiuni de ecologizare;
- c) selectare a deșeurilor de la nivel local spre fiecare familie;
- d) activități în timpul liber, desfășurate cu prietenii, rudele, de ecologizare a unor spații verzi, publice;

Rolul lor constă în soluționarea problemei mediului cu care se confruntă Terra. Aici se adaugă și încheierea unor relații cu scop umanitar, creare de prietenii, socializare, interculturalitate, în cazul în care activitățile se extind la nivel internațional.

Caracterul interdisciplinar este observabil. Așa cum cele trei tipuri de educație se află în strânsă interdependență, așa sunt și activitățile enumerate. Plecând din spațiul instituționalizat, cu rolul de a informa, se trece spre cel nonformal, cu un caracter formativ-aplicativ, cu rolul de a acționa, finalizându-se cu realitățile informale, din care individul este capabil să selecționeze și să acționeze din proprie inițiativă, la nivel local, național, internațional.

Educația vizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Actualmente, alături multe alte priceperi, deprinderi, aptitudini, atitudini, în concepția despre lume și viață se cuprinde și atitudinea pozitivă față de mediu. Caracterul prospectiv al educației este un element de legătură favorabil derulării activităților cu scopul protejării naturii. Viitorul lumii în care oamenii conviețuiesc este direct proporțional cu *starea de sănătate* a mediului.

Bibliografie

Bontaș, I., *Pedagogie*, All, București, 1998.

Jinga, I., Istrate, E., Diga, G., *Manual de pedagogie. Manual destinat studenților de la departamentele pentru pregătirea personalului didactic, profesorilor și institutorilor din învățământul preuniversitar*, All, București, 2008.

Stan, C., *Teoria educației. Actualitate și perspective*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj, 2001.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR: NIȚU NICOLETA
ȘCOALA PRIMARĂ SMÎRDAN, JUDEȚUL BUZĂU**

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Proiectele internaționale se pot realiza prin:

- Proiecte COMENIUS (bilaterale/multilaterale)
- Proiecte ERASMUS+ (din 2015)
- Platforma on-line e-Twinning

E-Twinning este o parte a Programului de Învățare permanentă a Comisiei Europene. Portalul concentrează o bază de date solidă, recomandată de Comisia Europeană pentru căutarea de parteneri pentru proiecte Comenius/Erasmus+. Facilitează colaborarea și comunicarea între școli din țările membre UE, crearea de multiple produse educaționale care implică utilizarea noilor tehnologii, îmbunătățirea comunicării în limbi străine, crearea de noi relații sociale, colaborarea virtuală și interculturalitatea.

Avantaje:

- dezvoltarea personală și profesională;
- promovarea unui învățământ european, modern;
- cunoașterea altor sisteme de învățământ și a modului în care se realizează educația școlară în țările U. E;
- stabilirea unor relații profesionale cu colegi din alte țări europene;

- cunoașterea unor aspecte din cultura și civilizație europeană;
- dezvoltarea competențelor lingvistice.

Platforma E-Twinning nu oferă doar o satisfacție profesională și personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întărește sentimentul de apartenență la o comunitate profesională (europeană) a cadrelor didactice și crește motivația elevilor pentru cunoaștere și învățare. E-Twinning oferă posibilitatea cunoașterii și a comparării altor sisteme de învățământ și transpunerea curriculumului formal în activități educaționale interesante.

Proiectele E-Twinning permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii, activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă. Învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv. Toate aceste oportunități le oferă participarea cu elevii la proiectele educaționale de pe platforma E-Twinning.

CAPTAREA ATENȚIEI COPIILOR PENTRU ACTIVITĂȚILE ONLINE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR NOL ASINETA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 14, ARAD**

Atenția copiilor depinde mult de starea lor emoțională. Un nivel prea ridicat de stres sau de monotonie înseamnă un nivel scăzut al atenției. De aceea, umorul, o atitudine relaxată și comunicarea pe alte teme decât învățarea sunt utile pentru stimularea atenției copiilor.

Copiii se concentrează mai bine când profesorii spun lucrurile esențiale și informațiile relevante, evitând detaliile care nu sunt esențiale și prezentând noțiunile cele mai importante cât mai simplu și mai clar posibil.

Momentele de predare ar trebui organizate pe intervale de câteva minute, urmate de pauze în care copiii verifică dacă au înțeles (rezolvând un text sau exercițiu, de exemplu) sau primesc exemple care să îi ajute să înțeleagă mai bine ori informații suplimentare inedite (care au rolul să le stimuleze atenția). Lecțiile ar trebui să fie scurte în general – nu este obligatoriu ca predarea să se întindă pe tot parcursul orei.

La fel ca în predarea tradițională, copiii vor fi mai atenți dacă informațiile explicate de profesori sunt legate de viața de zi cu zi sau de evenimente actuale. Pentru adolescenți, descoperirile recente sau evenimentele culturale actuale pot trezi curiozitatea și interesul pentru lecții.

Pe cât posibil, este bine ca elevii să simtă că au un control asupra învățării. Întrebările, discuțiile deschise din timpul orelor, sugestiile oferite de copii sunt toate modalități prin care elevii simt că lecția le aparține și lor, nu este doar încă o sarcină impusă din exterior, pe care trebuie să o „suporte”.

Audiența nu va rămâne atentă dacă tonul vocii este monoton. În mod ideal, tonul vocii și expresiile faciale ale profesorului ar trebui să transmită pasiune și interes pentru conținuturile predate. Desigur, limitele tehnice și distanța dintre copii și profesor vor afecta acest aspect, însă este important de luat în considerare.

Dacă profesorii înregistrează lecția dinainte, pot include în cadrul acesteia scurte teste online care să îi mențină pe copii implicați și atenți la subiectul predat. Testele ar trebui să includă 1-3 întrebări legate de conținutul predat în aceeași lecție, care să verifice dacă aceștia au înțeles corect informațiile predate.

Profesorii pot începe ora anunțând copiii că lecția se va încheia cu ceva care îi interesează în mod special (preferabil o informație care îi privește direct - de exemplu, felul în care informațiile din lecția respectivă se aplică în viața reală) cu un joc, un secret ori o surpriză plăcută.

Tehnologia permite profesorilor să aducă elevilor conținuturi de tot felul, iar internetul oferă o mulțime de informații relevante pentru învățare. Incluzând în lecții animații care explică fenomenele predate, reportaje, scurte documentare, filmări ale experimentelor, fotografii inedite sau tutoriale, cadrele didactice pot surprinde copiii și le pot menține atenția mai mult timp. De exemplu, lecțiile de istorie pot fi mai interesante dacă profesorii includ fotografii sau filmări de epocă, imagini cu descoperiri arheologice sau documentare despre evenimentele predate. Lecțiile de limbi străine vor fi mai utile dacă profesorii includ materiale audio cu exemple de pronunție nativă sau diferite accente, lecțiile de fizică sunt mai ușor de înțeles dacă includ filmări de experimente sau animații etc.

În măsura în care tehnologia permite, profesorii pot menține atenția copiilor în timpul lecțiilor prin întrebări, nominalizări, solicitări de păreri și idei ale copiilor, încurajând astfel participarea directă a copiilor la lecție.

Copiii nu trebuie să rămână doar în rolul de a primi informații, ei au capacitatea de a aduce și de a contribui la lecții sau discuții cu informații și idei valoroase. De exemplu, profesorii îi pot întreba pe fiecare copil în parte ce informație nouă sau fascinantă au aflat cu o zi înainte, legată sau nu de materia predată.

BIBLIOGRAFIE:

“PRINCIPII ȘI STRATEGII DE OPTIMIZARE A ACTIVITĂȚILOR DIDACTICE ÎN PANDEMIA COVID- 19” -GHIDUL EDUCAȚIEI ONLINE LA UNIVERSITATEA BABEȘ-BOLYAI DIN CLUJ-NAPOCA (UBB), Adrian Opre, Dana Opre, Adina Glava, Cătălin Glava.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. NORMAMBET GIORGIANA
LICEUL TEORETIC MURFATLAR**

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

În cadrul liceului nostru se desfășoară un Proiect Erasmus+ în care sunt implicate țările: Turcia - Tirebolu, Grecia, Macedonia de Nord, Italia și Turcia - Koceali. Datorită acestui proiect noi, împreună cu elevii noștri, am putut participa la mobilități în Turcia-Tirebolu, Macedonia de Nord și Grecia. În toamna vom fi noi gazde, urmând apoi mobilitățile în Italia și Turcia-Koceali.

Prin intermediul acestor schimburi de experiență am putut să ne îmbogățim vocabularul, dar și experiența culturală. Am putut interacționa cu elevi și profesori din alte țări, am legat prietenii, gustat gastronomia locală și vizitat cele mai frumoase și reprezentative obiective turistice din țările gazde.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În cazul nostru, scopul comun al proiectului este acela de a găsi modalități prin care putem crea un sat ideal, o viață la țară idilică, de a conștientiza importanța conexiunii omului cu natura, de a ne îmbogăți bagajul de cunoștințe privind creșterea animalelor, cultura plantelor, în special a roșiilor și a pepenilor, cultivarea și procesarea alunelor și castanelor, a ceaiului, a vitei de vie. Vizitând fabrica de procesare a alunelor, ferma de bovine, piața de produse organice, interacționând cu oameni autentici din satele turcești, am reușit să aducem înapoi, în România, idei noi și suveniruri care ne permit să cultivăm propriile legume, folosind semințe aduse din țările vizitate.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică: identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității; găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;

identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim; combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini; utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

– acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;

– se creează legături la nivelul comunității;

– se stimulează gândirea critică;

se educă percepția multiculturalității;

– se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

○ creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;

- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

DEZVOLTAREA PROFESIONALĂ PRIN INTERMEDIUL PROIECTELOR EUROPENE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR NUSZER ELEONORA NOEMI GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 6 SATU MARE

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice este un proces continuu de învățare pe tot parcursul vieții, de formare, de dobândire sau de îmbunătățire a competențelor și o modalitate eficientă de a ajunge la o anumită maturitate și înțelepciune în profesia didactică.

Participarea profesorilor la proiecte europene de tip Erasmus contribuie foarte mult la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice deoarece facilitează accesul acestora la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din diverse țări europene. Prin derularea de proiecte europene, cadrele didactice au posibilitatea de a se familiariza cu sistemele de educație din alte țări europene.

De asemenea, fiecare proiect aduce pentru profesor diverse provocări: crearea unui mediu atractiv de învățare, diversificarea situațiilor de învățare, combinarea mai multor teme și activități relevante, elaborarea de material didactic adecvat. Proiectele europene reprezintă un mediu autentic de învățare și un vast domeniu unde cadrele didactice pot învăța prin intermediul comunicării, prin utilizarea noilor tehnologii și prin managementul de proiect.

Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic. Proiectele oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european.

Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru și cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele Erasmus+ pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul lingvistic și cultural. E demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

În urma participării la proiecte, se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii. Proiectele realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică în cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe

activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Bibliografie:

- Istrate, O., *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internationale*. TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, București, 2013
- Cucuș, C., *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*, Polirom, Iași, 2000
- Institutul de Științe ale Educației, *Zone prioritare de educație*, Alpha, București, 2006
- Rădulescu E., *Educație pentru succes*, Oscar Print, București, 1997
- Ciolan, L., *Pași către școala interculturală*, Corint, București, 2000

CAUZE ALE RĂMÂNERII ÎN URMĂ LA ÎNVĂȚĂTURĂ MODALITĂȚI DE PREVENIRE, DEPISTARE, ÎNLĂTURARE

PROF. OANCĂ CARMEN
LICEUL TEHNOLOGIC „RADU NEGRU,, GALAȚI

Succesul școlar se definește prin formarea la elevi, în concordanță cu cerințe le programelor școlare, a structurilor cognitive (sisteme de cunoștințe) operaționale (priceperi, capacități, abilități), psihomotrice (deprinderi), afectiv – motivaționale și socio-morale (atitudini, trăsături de voință și de caracter).

Insuccesul școlar se definește prin rămânerea în urmă la învățatură a unor elevi, care nu reușesc să obțină un randament școlar la nivelul cerințelor programelor școlare. el este premise inadaptării la mediul socio-profesional, la nivelul cerințelor acestuia.

Reușita școlară reprezintă concordanța dintre capacitățile, reușitele, interesele, atitudinile școlare ale elevilor și nivelul cerințelor școlii, programelor și finalităților propuse de acestea. La polul opus, *eșecul școlar* este definit ca fiind discrepanța dintre exigențele școlare, posibilitățile și rezultatele elevilor. Implicațiile eșecului școlar sunt multiple, atât pe termen scurt și mediu, dar mai ales pe termen lung. Necesitatea diminuării fenomenului de eșec școlar se impune din cel puțin patru puncte de vedere: economic, social, individual și pedagogic.

Forme ale eșecului școlar, în plan pedagogic

1. Rămânerea în urmă la învățatură, care poate fi:

- *episodică* – lacunele cuprind o singură temă sau un singur capitol dintr-o disciplină de învățământ;
- *la nivelul unui semestru* – lacunele privesc o serie de teme sau capitole dintr-o disciplină de învățământ; insuficiențele se manifestă prin nepriceperea de a folosi rațional operațiile mentale, activitatea de învățare este slab organizată;

- *persistentă* – lacunele se înregistrează la majoritatea materiilor, ritmul de învățare al elevului este scăzut.

2. Repetenția - caracterizată prin insucces persistent, lacune la mai mult de trei discipline, deprinderi de lucru și autocontrol slab dezvoltate, atitudine negativă față de învățatură.

Forme ale eșecului școlar, în plan social :

- abandonul școlar;
- excluderea socială și profesională;
- analfabetismul.

În practica școlară, insuccesul elevilor îmbracă o gamă variată de manifestări, de la dificultățile “aparente” sau “accidentale”, până la repetenție sau abandon, fiecare fiind trăită individual la nivelele specifice de intensitate, profunzime și persistență și având consecințe multiple asupra traseului ulterior – școlar, profesional, de viață personală, socială etc.

Faza premergătoare se caracterizează prin apariția primelor diminuări ale prestației școlare, față de exigențele formulate de învățători. În plan psihocomportamental, această fază este însoțită de instalarea sentimentelor de nemulțumire în legătură cu unele aspecte ale vieții din școală și cu lipsa motivației de studiu în general. Deși este un insucces episodic, de scurtă durată, putând fi recuperat doar în câteva lecții, este dificil de identificat în cazul fiecărui elev în parte, în timp util - adică înainte de a se croniciza, înaintând în faza următoare. Chiar dacă nu evoluează către faza a doua, menținerea elevului în parametri acestui insucces generează mediocritatea și subrealizarea școlară în raport cu posibilitățile, aptitudinile personale.

Faza de retrapaj propriu-zisă, caracterizată prin lacune mari, evitarea eforturilor de studiu individual,acompaniate de aversiunea față de învățatură, de învățători, de autoritatea școlară în general, de perturbarea orelor prin tachinarea colegilor, bufonerie, etaparea altor valori etc., sau absentarea nemotivată. Se poate manifesta pe parcursul primului semestru sau pe tot anul școlar, la unele discipline de învățământ.

Faza eșecului școlar formal (repetenția) are consecințe negative, virtual –profunde în dezvoltarea personalității și integrarea socială.

Pe lângă existența eșecurilor reale, există falsele situații de eșec școlar, precum și pericolul exagerării sau dramatizării lor. O strategie educațională inteligentă și creativă poate transforma insuccesul școlar din efect în cauză și mijloc educativ de stimulare a învățării.

Un diagnostic corect al eșecului școlar nu poate fi stabilit decât printr-o colaborare strânsă între medicul școlar, învățător și familie. Acești factori educaționali efectuează, mai întâi, studierea cazurilor particulare de elevi rămași în urmă la învățătură și fazele în care se găsesc, apoi analizează cauzele. Așadar, proiectarea, realizarea și evaluarea procesului de instruire și educație trebuie să aibă în vedere factorii succesului școlar, dar și pe cei care conduc spre insucces școlar **CAUZELE RĂMÂNERII ÎN URMĂ LA ÎNVĂȚĂTURĂ**

Cunoașterea condițiilor determinate ale nereușitei școlare orientează atât activitățile învățătorilor, cât și ale elevilor. Pentru eliminarea efectelor negative ale rămânerii în urmă la învățătură, este necesară cunoașterea cauzelor care au produs-o. Acestea pot fi grupate după natura lor în:

- *cauze fiziologice* care se referă la tulburări somatice, neurologice și endocrine sau patologice;
- *cauze de ordin psihic* ce se exprimă prin registrul insuficiențelor elaborării intelectuale, inteligență la limită sau sub limită, tulburări de comportament;
- *cauze de ordin social – familial* care pot fi grupate astfel:
 - cauze generate de structura restrânsă sau lărgită a cadrului familial,
 - relații intrafamiliale negative;
 - tare psihocomportamentale;
 - insuficiențe material – financiare și de habitat,
 - nivel cultural coborât în cadrul familiei;
 - condiții igienico-sanitare precare;
 - stilul de raportare al membrilor familiei la copil,
 - nivelul coborât de comunicare umană intrafamilială;
 - situații excepționale.
- *cauze de ordin pedagogic* ce vizează toate componentele câmpului educațional, de la politica învățământului la deficiențele de pregătire profesională, formele de organizare a procesului instructiv-educativ, proiectarea curriculară, relațiile educator – elev, activitatea de consiliere pedagogică, gradul de implicare al familiei și al comunității locale în viața școlii.

MODALITĂȚI DE REMEDIERE

Vazand care sunt factorii care determina aparitia insuccesului scolar este nevoie sa se cunoasca metode de prevenire si inlaturare a acestor esecuri:

- Realizarea educatiei in zonele defavorizate si atenuarea discrepantelor dintre anumite regiuni ale tarii cu privire la conditiile de educatie, la atentia acordata elevilor si alocarea de resurse material
- Imbunatatirea colaborarii dintre scoala si familie.
- Cresterea rolului invatamantului prescolar pentru ca multe din cunostintele pe care de dobandesc se datoreaza acestei perioade.
- Abordari multi si pluridisciplinare. Corelari intre disciplinele de invatamant.
- Pregatirea de specialitate a profesorilor dublata de o buna pregatire psihopedagogica.
- Elaborarea unor strategii de tratare diferentiata si individualizata a elevilor aflati in situatie de insucces scolar.
- Evaluarea sa se concentreze pe progresul elevilor si nu pe comparatii si ierarhizari.
- Ameliorarea practicilor educationale din clasa: evitarea discrepantelor, etichetarii, reactiilor impulsive neadecvate, amenintarilor, intimidarii elevilor etc.

Facand referire la teoria lui L. S. Vagotski privind zona proximei dezvoltari, este important sa se tina cont de potentialul de invatare al fiecarui copil, sa se foloseasca metode formativ-didactice si metode de evaluare eficiente.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN

PROFESOR OANCEA CĂTĂLINA – ILEANA COLEGIUL NAȚIONAL "ION MINULESCU" - SLATINA

Pentru a vorbi despre un învățământ european, putem pleca de la premisa că societatea românească trebuie să aibă mentalitatea europeană, să se ghideze după principii moderne, iar școala să se axeze pe cultura generală, pe interdisciplinaritate, dar și pe specializări care să asigure un viitor, fără ca România să devină o colonie tehnologică, un furnizor de mână de lucru ieftină.

În perioada contemporană, globalizată, super-tehnologizată și foarte dinamică în ceea ce privește piața muncii, țările care au reușit să creeze schimbări majore și benefice pentru învățământ au avut câteva lucruri în comun în politicile lor educaționale:

1. Crearea unei viziuni de țară pentru educație și învățământ pe termen lung. Finlanda de exemplu, are ca scop ca —prin educație de nivel înalt, țara să poată sta mai departe de influențele marilor puteri, astfel păstrându-și identitatea.
2. Stabilirea de standarde ridicate și, deci, de așteptări de la toți elevii și de la toate școlile.
3. Egalitatea de șanse pentru toți copiii. Pe lângă nevoia de fonduri pentru școlile și liceele de la țară sau din zone sărace, se poate stabili un sistem de aducere la oraș sau în școlile mai căutate a învățătorilor și profesorilor, urmând un sistem de alocare prioritară pentru cei ce stau o perioadă la țară sau în școlile defavorizate).
4. Pregătirea viitorilor profesori ar trebui să se facă în colaborare directă și verificabilă între universități și școli, cu practică la școli
5. Alinierea curriculei pentru clasele 0-12 și necesitatea coerenței în implementarea ei la nivel de clasă, cu asigurarea sprijinului material. Acesta este un punct foarte vulnerabil al situației actuale, căci documentele existente separă pedagogia de curricula, aceasta din urmă devenind doar oîșiruire de conținuturi.
6. Motivarea și implicarea elevilor în întreg procesul școlar (excursii, ore după școală, sport organizat, activități artistice, etc). La acest capitol s-au făcut progrese foarte bune în ultimii ani.
7. Clarificarea responsabilităților și folosirea lor pentru dezvoltare și inițiative. Cine scrie curricula, cine o verifică, de câte nivele de inspecție este nevoie. De notat că în multe țări, acreditările și evaluările se fac în proporție de 80%, intern.
8. Eficientizarea folosirii resurselor. Și aici s-au făcut progrese, însă descentralizarea devine ineficientă dacă nu este corelată cu flexibilitatea în alocarea fondurilor.
9. Crearea unui —portret de caracter, așa cum îl numea Simion Mehedinți, al elevului. Să ne punem de acord asupra trăsăturilor de caracter pe care ar trebui să le aibă un elev al societății românești contemporane și, mai ales viitoare, într-o lume globalizată.
10. Conectarea la practicile educaționale de succes în contextual globalizării (ex: promovarea analizelor lui John Hattie a cărui carte a fost tradusă în românește fără a fi însă promovată în școli; sau luarea de decizii bazate pe studierea datelor colectate despre performanțele elevilor; crearea de —comunități de învățare după modelele Marzano) „Suntem o țară foarte deșteaptă numai că nu avem practică, atât! Dacă am avea puțină practică am putea spune că avem un învățământ complet. Raportându-ne la România, consider că învățământul trebuie susținut material, pentru pregătirea complexă a cadrelor didactice, pentru dotarea școlilor cu o bază materială adecvată, dar și pentru atragerea elevilor prin proiecte și parteneriate naționale și internaționale. Dramatic este că societatea nu oferă o perspectivă tinerilor, întrebarea generală fiind „Ce facem cu liceul? Cu ce ne ajută? Dacă în anul 1992 în România funcționau aproximativ 14. 000 de școli primare, în anul 2012 numărul lor abia dacă depășea 4. 000! În condițiile în care, la ultimul recensământ al populației, în țara noastră erau peste 245. 000 de analfabeți. Educația pare un domeniu care nu poate fi reformat, iar Ministerul Învățământului seamănă cu un laborator care face experimente pe milioane de copii. Asigurarea unui job care să-i ofere siguranță materială și socială după absolvirea liceului, l-ar motiva pe elev să opteze pentru o anumită profesie, să pună accentul pe dezvoltarea intelectuală. Chiar dacă preluăm sisteme de învățământ occidentale, acestea trebuie adaptate nivelului cultural, intelectual și material românesc, astfel încât să fie asimilate de beneficiari. Procesul educativ

trebuie conceput astfel încât elevii să prețuiască propria moștenire națională, să primească contribuțiile originale ale oricărei națiuni la civilizația modernă, pregătind profesorii și elevii să înțeleagă valoarea diversității caracterelor și a independenței de spirit.

Bibliografie:

1. Dirigenția și consilierea. Ghid metodologic, Editura Gheorghe Alexandru, Craiova, 2004; 2. Dicționar de orientare școlară și profesională, Editura Afeliu, București, 1996, coordonator Tomșa Gheorghe;

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE IMPLICAREA PĂRINȚILOR ASUPRA COPIILOR PREȘCOLARI –

**OARGĂ DANIELA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 1
SÂNNICOLAU MARE, TIMIȘ**

Pentru ca să se dezvolte copilul în cadrul programului instructiv - educativ din grădiniță un factor important este activitatea cu părinții, ca parteneri. Părinții vor avea încredere în sine, încredere în competențele lor.

Imaginea de sine a copilului se formează de la vârstele timpurii. În procesul educativ de formare a deprinderilor se conturează pe etape de care părinții, ca și ceilalți factori educativi, trebuie să țină seama.

Construirea de relații pozitive cu părintele duc la o unificare a sistemului de valori, care pot avea beneficii asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții. Activitățile în care sunt implicați și părinții sunt deosebit de importante pentru educarea copiilor. Părinții sunt informați despre progresele copiilor, percepția pe care o are grădinița despre calitățile și probleme copilului. Despre programul educativ la care participă copiii lor. Părinții sunt implicați în luarea deciziilor. Parteneriatele părinților cu cadrele didactice duc la realizarea unor comunicări eficiente, le folosesc părinților pentru a cunoaște și a respecta obligațiile legale privind creșterea și educarea copiilor. Aceste parteneriate cu părinții vizează dobândirea de către aceștia a unor abilități de cunoaștere a copiilor în vederea eficientizării relației părinte- copil și influența părinților asupra copiilor.

Bibliografie:

Cristina – Maria Barbacariu, Mariana Dumitrescu, Maria Barbacariu, Nela Bărbulescu -, „Consiliere parentală în grădiniță – 40 de sugestii de teme posibile”, Ed. Diana, Pitești

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN CONTEXT NATIONAL ȘI EUROPEAN

PROF. ÎNV. PREȘC. OBOGEANU RAMONA MARIA

Prin educație se înțelege „suma procedeelelor prin care, în orice societate, adulții transmit celor mai tineri credințele, cutumele lor și alte valori, în timp ce învățământul și instruirea vizează transmiterea de cunoștințe și formarea intelectuală.” (Nedelcu, 2007, p. 99)

Dreptul de a învăța presupune „atât posibilitatea fiecărui individ, conform cu abilitățile sale intelectuale, de a dobândi aceeași educație ca cei favorizați, cât și îndrituirea acestuia de a primi o educație adecvată, orientată spre deplina dezvoltare a personalității sale.” (Nedelcu, 2007, p. 60) Din perspectiva dreptului la educație ca drept social, statul are o dublă obligație: de protecție și de deplină realizare a dreptului, de a evita și a interzice încălcarea dreptului de către terți. Deplina realizare a dreptului reprezintă o obligație – program, potrivit căreia statul trebuie să ia toate măsurile pentru asigurarea deplinului exercițiu al dreptului la educație.

În România, conform legislației în vigoare, „copilul are dreptul de a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și a personalității sale.” (Legea nr. 272/2004)

În timp ce în România se acordă importanță calificativelor obținute în școala primară, suedezii, portughezii, lituanienii, grecii, irlandezii nu pun nici măcar calificative, ci apreciază activitatea copilului la clasă în funcție de criterii mult mai largi. Aceasta se întâmplă fiindcă în țările Europei nu sunt importante notele, ci știința elevilor, capacitatea lor de a răspunde la probleme și de a înțelege.

În România este promovată mentalitatea concurențială, în care copilul învață ca să-i întrecă pe ceilalți, nu pentru a se întrece permanent pe sine. Sistemul românesc de examene este diferit față de cel din statele europene.

În marea majoritate a statelor UE (chiar și în țările fostului bloc comunist) evaluarea este permanentă, nu punctuală. Testele pe care le dau englezii, spaniolii, suedezii nu sunt determinante pentru traseul educațional al elevului, ci sunt importante pentru a vedea care este starea sistemului, cum funcționează acesta, cum este cazul Portugaliei.

Oricum, și acolo unde se susțin examene naționale (și este doar cazul Italiei și Irlandei), acestea sunt de fapt tot testări. În Italia se susține examen național final, în baza căruia elevul este admis la liceu, iar în Irlanda examenul se dă în două părți, cu câteva luni înaintea finalizării anului de studiu, și la sfârșit, examenul formal pentru obținerea certificatului de absolvire.

Astfel spus, nimeni în Europa nu selectează elevii pentru liceu și pentru SAM în perioada de învățământ obligatoriu. Acolo unde elevii vor să urmeze studii speciale - corespunzătoare gimnaziului nostru - acest lucru se întâmplă pe baza opțiunii elevului, a recomandării școlii și, nicidecum, în urma unui examen.

Învățământul contemporan reprezintă, pentru toate statele europene, un segment foarte sensibil și extrem de semnificativ în raport cu sistemul social-politic pe ansamblu și cu întreaga societate. Faptul că Uniunea Europeană consideră acest domeniu drept o prioritate națională demonstrează faptul că acest aspect constituie o necesitate obiectivă. Societatea actuală nu poate să funcționeze în bune condiții fără un sistem de educație bine pus la punct. Ideea Strategiei naționale pentru educație, care presupune un program coerent și riguros pe termen mediu și lung, asumat de toți factorii implicați, nu este nouă în context european, doar în țara noastră ea a început să prinda contur abia în ultima perioadă, la inițiativa instituției prezidențiale.

Un sistem educațional competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității.

Sistemele de evaluare europene ne aruncă însă la periferia performanțelor educaționale și inovative. Înregistrăm o singură excepție: ponderea populației între 25 și 64 ani având cel puțin studii secundare și superioare este mai mare decât în multe alte țări europene. Totuși, doar 10% dintre românii de peste 25 de ani au studii superioare încheiate, reprezentând jumătate din nivelul mediu al celor 25 de țări europene (22%) și aproximativ o treime din cel al SUA (28%).

În sistemul de educație românesc există probleme grave legate de: subfinanțare, slaba calitate a actului educațional, absența unei descentralizări reale a sistemului de educație, cumulul irațional de ore al multor cadre universitare, stabilirea priorităților naționale de alocare a fondurilor în funcție de competențe și de nevoile pieței, garantarea egalității de șanse pentru cei din mediul rural.

PROMOVAREA DIMENSIUNII EUROPENE A EDUCAȚIEI

PROF. OCHETAN LORIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ȘTEFULESCU” TG-JIU

Proiectarea didactică stă la baza procesului de instruire și educație. Ca definiție, este procesul de anticipare a pașilor ce urmează a fi făcuți în realizarea activității didactice.

Proiectarea activității didactice este deci, un demers de anticipare a obiectivelor, conținuturilor, metodelor și mijloacelor de învățare, a instrumentelor de evaluare și a relațiilor ce se stabilesc între toate aceste elemente în contextul unei modalități specifice de organizare a activității didactice (lecție, excursie didactică etc).

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Dimensiunea europeană a educației este reflectarea unei realități care exercită presiuni, determinându-ne să întreprindem măsuri pentru a-i sprijini pe tineri să găsească modalități de răspuns la provocările lumii contemporane.

Proiectele școlare însă au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

În condițiile armonizării învățământului românesc cu cel european, acest tip de management bazat pe cunoaștere, contribuie în mod evident, la dezvoltarea unor inițiative educaționale și economice, cum ar fi:

- Dezvoltarea interacțiunilor umane în cadrul instituției de învățământ, pentru lărgirea sferei de cunoștințe a tuturor angajaților;
- Dezvoltarea activităților în cadrul catedrelor și comisiilor de specialitate, astfel încât acestea să dezvolte metode și tehnici privind managementul educațional;
- Extinderea utilizării internetului de către toate cadrele tot personalul școlii și de către elevii acesteia;
- Organizarea unei baze de date proprii la nivelul instituției școlare, care să poată fi consultată permanent de fiecare angajat;
- Cumpărarea sau închirierea de informații de la alte instituții de învățământ (universități, inspectorate școlare etc.) sau de la anumiți agenți economici;
- Sistematizarea informațiilor, prin selectarea pe domenii și redarea în formă sintetică pentru a putea fi ușor consultate de manageri.

În prezent, generarea de noi informații și date devine tot mai impetuos o cerință a procesului de management, deoarece contribuie la fundamentarea programelor instituțiilor și agenților economici pe termen mediu și lung, la stabilirea noilor strategii privind produsele și serviciile educaționale ce trebuie realizate. Aceste informații și date contribuie la fundamentarea și calitatea deciziilor manageriale, adaptarea

acestora la cerințele și oportunitățile mediului extern, capacitatea de a anticipa și a previziona, de a preveni și suporta perturbațiile în contextul concurențial actual.

În condițiile în care descentralizarea sistemului educațional se impune tot mai puternic, eficiența managementului cunoașterii crește substanțial dacă instituția de învățământ dovedește preocupări pentru realizarea unei atente analize a mediului exterior, oferind astfel altora informații cu privire la activitatea proprie pe care o desfășoară, rămânând totodată un centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității.

Bibliografie:

1. Ciungu Petre, “Armonizarea învățământului românesc cu cel european - puncte de Bvedere”, Ed. Universitas, Petroșani, 2005;
2. Institutul de Stiinte ale Educatiei, Zone prioritare de educatie, Bucuresti, Alpha, 2006
3. Radulescu E., Educatie pentru succes, Oscar Print, Bucuresti, 1997
4. Ciolan, L., Pasi catre scoala interculturala. Bucuresti, Corint, 2000

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE ÎN EDUCAȚIA ELEVILOR

**PROFESOR: OGREZEANU MARIA-LUIZA
LICEUL TEHNOLOGIC ADMINISTRATIV SI DE SERVICII
"VICTOR SLĂVESCU" PLOIEȘTI**

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației, oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI, permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii, cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere, permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

- împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;
- acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;
- se creează legături la nivelul comunității;
- se stimulează gândirea critică;
- se educă percepția multiculturalității;
- se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;

- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

În societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie:

1. Bătrînu, E. - Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.)- Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.
3. Cucuș, C.. - Educația, dimensiuni culturale și interculturale. Iași: Polirom, 2000.

JOCURI EDUCATIVE PENTRU COPII ÎN GRĂDINIȚA DIN ITALIA

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR OLAH IONELA COSMINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. D. SÎRBU” PETRILA**

În lumea școlilor, toți profesorii sunt chemați să îndeplinească o sarcină care implică un mare angajament și responsabilitate: educarea și instruirea elevilor, pregătirea acestora pentru a face față provocărilor și examenelor pe care le va rezerva viața, și nu doar sistemul școlar. Un rol deosebit este însă acela al profesorilor de grădiniță. Ei vor lucra cu elevi tineri, cu vârste cuprinse între 3 și 5 ani, care vor trebui să-și dezvolte și să-și perfecționeze abilitățile cognitive și relaționale într-un mod nou și să descopere ce înseamnă să înveți. Pentru atingerea acestui scop vor fi necesare activități și exerciții stimulante, care cresc curiozitatea și dorința de a se testa. De aceea este esențial ca un profesor să aibă o serie întregă de jocuri didactice cu care să distreze clasa într-un mod plăcut și, între timp, să predea concepte, noțiuni și valori de bază.

În același timp, însă, educatorul va trebui să ia în considerare diferențele dintre elevi (fie ele personale, culturale, emoționale), acordând atenția cuvenită fiecăruia dintre ei și urmărind cu atenție progresul sau dificultățile întâmpinate de la caz la caz. Acesta este singurul mod de a garanta elevilor o atmosferă armonioasă, în care toată lumea se poate simți acceptată și mulțumită în timpul activităților de clasă.

În acest sens, iată câteva sugestii cu activități utile pentru a distra clasa.

Jocuri educative pentru copii

Jocurile educaționale sunt un instrument foarte util pentru a distra clasa într-un mod constructiv și distractiv. De fapt, joaca este o activitate fundamentală pentru cei mici și atunci când este asociată cu o predare face ca aceasta să fie mai ușor asimilată. Există multe jocuri didactice diferite și pot fi alese în funcție de stimulii care vor fi furnizați elevilor.

Iată câteva tipuri de jocuri educaționale:

- jocuri motrice: jocurile motorii sunt toate acele activități ludice care au ca scop stimularea sferei de mișcare în spațiu. Dintre toate exercițiile didactice, ele sunt poate cele mai distractive pentru elevi, care au ocazia să sară, să gesticuleze și să se miște liber cu corpul. Jocurile cu motor pot folosi anumite cântece sau versuri și câi pentru a-i învăța pe copii să se orienteze cu direcții (dreapta, stânga, sus și jos). Celebrul Joc al Săptămânii este unul dintre ele și, pornind de la schema sa simplă, se pot proiecta trasee similare marcate de elemente precum lunile anului, cifrele etc. care unesc mișcarea cu efortul mnemonic-intelectual;

- jocuri de limbaj: o altă grupă de jocuri didactice este reprezentată de cele lingvistice, care au ca scop insistarea asupra fonologiei și îmbogățirea vocabularului elevilor.

„Start for...” este un joc care presupune folosirea unei căsuțe și alegerea unei litere de către profesor: elevii vor trebui să grupeze toate obiectele din clasă care încep cu litera indicată în cutie. „Jocul de cuvinte misterios”, pe de altă parte, constă în a citi în clasă (sau a inventa) propoziții scurte pe care elevii vor trebui să le completeze introducând treptat cuvinte mai complexe.

Jocuri de memorie: jocurile de memorie sunt, de asemenea, un instrument excelent pentru a distra clasa. Distractive și ușor de găsit, ele variază de la clasicul Memory (cu plăci mai mari și mai colorate, potrivite copiilor) până la povești de ascultat, legate prin întrebări simple la care să răspunzi, pentru a stimula memoria și a lucra la înțelegerea textului.

Cartele educaționale

Chiar și fișele didactice sunt incluse în totalitate printre cele mai practicate activități de distracție a clasei: vorbim, clar, de cartonașe de hârtie de completat, colorat și completat după regulile indicate. Cu fișele, elevii vor avea impresia că desfășoară un exercițiu plăcut (mulțumită folosirii creioanelor și pixurilor colorate) dar complex și complet, deoarece este însoțit de material specific (cartonul, de fapt) care este același pentru toți colegii de clasă.

Chiar și cu fișele didactice puteți varia între noțiuni și concepte pentru a le ilustra celor mici, cărora li se va cere să fie atenți pentru a îndeplini sarcina corect și satisfăcător.

Forme și dimensiuni: Cărțile educaționale care se concentrează pe forme și dimensiuni vă cer să colorați sau să încercuiți, între grupuri de figuri, doar pe cele mai mari sau mai mici sau pe cele care au forma unui cerc, triunghi sau pătrat.

Fiecare dintre ele: conectarea a două elemente înrudite (fiecare animal habitatul său, fiecare anotimp fructele sale) și identificarea conexiunilor este o modalitate distractivă de a cunoaște lumea înconjurătoare și caracteristicile acesteia.

Cărări și labirinturi: chiar și cărțile care vă cer să mergeți (pe hârtie) un labirint până la ieșire sau să faceți o legătură pentru a lega un punct A de un punct B, amuză și stimulează intelectul elevilor care, jucându-se, explorează direcții, prin dezvoltarea unei viziuni de ansamblu care îmbrățișează spațiile și orientarea în general.

Rimele și poeziile nu pot lipsi printre metodele de a distra clasa la grădiniță. Acestea, care sună a cântece amuzante și melodii plăcute, sunt foarte îndrăgite de cei mici și au puterea de a atrage imediat atenția copiilor. Acest lucru se întâmplă în principal pentru că au capacitatea de a spune o anecdotă folosind propriul ritm intern, accentuat de cuvintele care rimează.

Pentru a a menține atenția elevilor, profesorul poate folosi câteva trucuri ușoare și distractive: pauzele, gesturile, utilizarea sunetelor și a percuției și schimbările de ton sunt doar câteva modalități de a face ascultarea unei versuri sau a unei poezii și mai plăcută. În acest fel, cei mici nu vor înceta să urmărească firul discuției. Nu numai atât: vor putea alerga cu imaginația spre toate anecdotele spuse, imaginându-și povești, întâmplări și scenarii.

Dar importanța poeziei și a verselor de copil în divertismentul la clasă nu se oprește aici. De altfel, cuvintele și frazele versurilor de creșă, tocmai datorită muzicalității lor, au puterea de a rămâne gravate în memoria copiilor. Din acest motiv, învățarea conceptelor simple, precum zilele săptămânii, numerele, literele alfabetului, va fi mai ușoară folosindu-se ca suport versurile de creșă și poeziile țintite.

Una dintre cele mai practicate activități de distracție a elevilor grădiniței: realizarea de desene și afișe.

După cum vor ști toți profesorii (în special cei care lucrează cu copiii), desenul joacă un rol foarte important în imaginația copilului, deoarece este un mod imediat și spontan de a spune realitatea văzută de proprii ochi. Desenul este un limbaj universal care nu are nevoie de cuvinte și îi ajută pe elevi să se exprime și să-și „rearanjeze” gândurile. Este, de asemenea, o activitate calmantă care ameliorează și eliberează micile tensiuni zilnice și promovează dezvoltarea capacității de a rămâne concentrat. Desenul și coloratul, de fapt, este un exercițiu care are un început, o dezvoltare și o finalizare: aceste faze, legate între ele, necesită o doză mică, dar constantă, de angajament și dăruire.

Din acest motiv, chiar dacă poate părea o activitate simplă, a cere clasei să facă desene despre familia lor, școală sau un anumit eveniment este întotdeauna un exercițiu valabil și plin de feedback pozitiv.

Afișele care îmbină designul, cu abilitățile de coordonare a grupului și de planificare merită o discuție separată: toate abilitățile care vor fi stimulate și stimulate pentru un rezultat final în care grupul, nu individul, va desfășura munca în întregime. Mai mult, panourile reprezintă și un mijloc de a afla mai multe despre lume și realitatea înconjurătoare.

Bibliografie:

<https://fieradidacta.indire.it/it/blog/lavori-per-intrattenere-la-classe/>

<https://www.pinterest.it/manuelamecenero/scuola-materna/>

INTEGRAREA COPIILOR CU AJUTORUL FAMILIEI

PROFESOR ITINERANT: OLAR ANGELA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ "ORIZONT" ORADEA STRUCTURĂ C. Ș. E. E. I NR. 1 TILEAGD

Familia a avut și are un rol important în viața copilului, o importanță fundamentală fiind acordată relației mamă-copil. În viața fiecărui copil, familia reprezintă primul mediu de socializare caracterizat prin securitate afectivă, susținere, sprijin, cooperare, viață comună, aspirații și interese comune. (A. Gherguț, 2005, p. 282).

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficiențe se dezvoltă armonios sub toate aspectele. În momentul în care în familie se naște un copil cu deficiență, majoritatea părinților se simt vinovați. Prezența unui copil deficient într-o familie poate produce o modificare mai mult sau mai puțin profundă a relațiilor din cadrul familiei, afectând atât echilibrul interior, cât și echilibrul exterior care vizează relațiile familiei cu societatea; unii autori vorbesc chiar despre declanșarea unei "crize" familiale. Momentul în care familia este anunțată că are un copil deficient trebuie bine pregătit, trebuie să se țină seama de structura psihologică a părinților, precum și de nivelul sociocultural. Unii părinți nu reușesc să se împace cu acest gând, nu admit această realitate, o resping, se luptă cu ea, se înșală pe ei înșiși, se amăgesc, caută explicații, uneori forțează unele explicații.

În fața sentimentului de culpabilitate, majoritatea acestora vor adopta cele cinci strategii de apărare despre care tocmai am vorbit: nevoia de reparație, supraprotecția, culpabilizarea celorlalți, refuzul de a accepta deficiența, nevoia de pedeapsă. Cel mai frecvent, părinții reacționează printr-o încercare de reparație a situației date; în fața dificultăților copilului, încearcă să găsească soluții cât mai bune, prin gesturi și cuvinte caută să protejeze și să liniștească copilul, dând dovadă de multă generozitate și răbdare. O altă reacție frecvent întâlnită la părinți este cea de supraprotecție; în fața problemelor cu care se confruntă copilul, se simt obligați să preia controlul total al existenței copilului lor, afectând în mod semnificativ procesul de dezvoltare a autonomiei acestuia. În al treilea caz, părintele preferă să pozeze în victimă și să dezvolte o atitudine de abandonare a responsabilității îngrijirii și creșterii copilului deficient prin identificarea de vinovați în rândul persoanelor din jur sau în altă parte (partenerul de viață, rudele apropiate, sistemul social etc.). O altă soluție folosită de părinți pentru a se autoproteja este refuzul de a accepta deficiența, refuz care poate lua două forme extreme: o formă pasivă în care trăiesc o stare de "anestezie" a sentimentelor față de copilul cu deficiență (copilul devine un obiect, i se permite să locuiască împreună cu ei, dar nu au nici un fel de sentimente față de acesta) și o formă activă în care părinții vor să demonstreze că, de fapt, copilul lor este normal tratat precum ceilalți frați, având același responsabilități, chiar dacă adesea nu reușește să le facă față. Ultima strategie de apărare a părinților este reprezentată de nevoia de a fi pedepsiți; au impresia că au de plătit un tribut, că au o imensă datorie, că plătesc pentru o greșeală personală, consideră problemele copilului ca fiind un sacrificiu cerut de divinitate pentru a-și dovedi credința. (A. Gherguț, 2005, p. 284-285).

Integrarea copiilor cu dizabilități într-un sistem educațional tradițional (normal) presupune în afara resurse materiale, financiare și resurse umane. Resursele umane care pot asigura un anumit nivel de integrare sunt următoarele: copilul cu dizabilități, părinți acestuia, copiii fără dizabilități, părinți acestora și cadrele didactice. La toate acestea se adaugă contextul social (acceptarea socială, climatul socio-afectiv) în care se încearcă integrarea. Oricum integrarea școlară ca acțiune premergătoare a integrării sociale, sau ca o componentă a integrării sociale, trebuie să aibă în vedere dacă un astfel de demers este de natură să ducă la îmbunătățirea calității vieții acestor copii cu dizabilități. (I. Chelemen, 2010, p. 89).

Educația integrată sau învățământul integrat vizează caracterul democratic al educației pentru toți implicând un sprijin pedagogic în acest sens.

E. Păun (1998, p. 17) consideră că premisa hotărâtoare a unei educații integrate este egalitatea șanselor educaționale ce se obiectivează în trei paliere:

a) Egalitate șanselor de acces în toate formele de instruire și educație, atât pe orizontală cât și pe verticală. Acest segment este necesar, dar nu suficient, constituind doar premisa realizării egalității și dreptului la educație.

b) Egalitate șanselor de instruire și educație- presupune asigurarea oportunităților și condițiilor (resurse materiale umane, dar mai ales pedagogice) pentru dezvoltarea normală, liberă și completă a fiecărui copil, diminuarea obstacolelor de natură să introducă disfuncții în domeniu. A asigura ”școli egale” înseamnă a asigura oportunități egale tuturor copiilor indiferent de condiția lor și mai ales asigurarea posibilităților copiilor de a exploata oportunitățile educaționale afirmate.

c) Egalitatea șanselor de integrare- reușita școlară. Aceasta reprezintă modalitatea și criteriul de de evaluare a gradului de realizare a egalității în educație. Nu este posibil acest lucru decât în măsura în care este confirmată egalitatea socială a indivizilor, ca expresie a nivelului de maturitate atins de democrație. (I. Chelemen, 2010. p. 91).

Prin integrarea școlară se urmărește, în fapt, o diminuare a distanței dintre disponibilitățile copilului cu dizabilități și mediul social cultural- normativ în care trăiește.

Incluziunea nu înseamnă numai oportunitate, ci sprijinirea persoanelor cu dizabilități pentru celebrarea distincției lor, sprijinirea fiecăreia în vederea atingerii ”propriei excelențe”.

Incluziune presupune deci prevenție, intervenție precoce, egalizarea șanselor, dar toate aceste acțiuni trebuie precedate sau realizate concomitent cu acțiunea de recuperare. (I. Chelemen 2010, p. 98-99)

BIBLIOGRAFIE

- Ioan Chelemen coord. (2010) *Elemente de psihopedagogie specială*, Editura Universității din Oradea
Alois Gherguț (2005) *Sinteze de psihopedagogie specială-Ghid pentru concursuri și examene de obținere a gradelor didactice*, Editura Polirom Iași

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTELE TIMPURII

PROFESOR PENTRU ÎNVAȚĂMANTUL PREȘCOLAR OLAR MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 9 SATU MARE

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănatoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se referă, strict la momentele de învățare ale copilului cu vârsta până la 3 ani, în conceptul românesc. Educația timpurie, în sensul mai larg, înseamnă dezvoltarea timpurie a copilului, presupune învățare, îngrijire și un program educativ eficient este un program care își propune să ia în seamă copilul de la primele momente ale existenței sale și care implică toți agenții educaționali care contribuie la creșterea și dezvoltarea lui.

Educația timpurie oferă copiilor de la naștere până la 6-7 ani condiții specifice pentru dezvoltarea lor generală în concordanță cu caracteristicile individuale și de vârstă.

Educația timpurie, ca primă etapă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în învățământul obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. În România, educația timpurie cuprinde educația copilului în intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia în școală.

Accentul pus pe educația timpurie și anii preșcolari este importantă deoarece aceasta este perioada în care copiii se dezvoltă rapid. În cazul în care procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil ca pierderile să fie compensate mai târziu. Acțiunile întreprinse de părinți și societate în copilăria timpurie au o influență puternică și de durată asupra progresului individual al copilului.

Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea ulterioară, iar deficiențele conduc la oportunități de învățare ratate sau slab valorificate. Aceste argumente sprijină dezvoltarea unor servicii de educație timpurie și îngrijire, în special pentru comunitățile defavorizate, acolo unde interesul pentru instruire este scăzut, iar rata abandonului școlar este mare. Susținerea învățării și a educației în acest segment economico-social apare ca o soluție pentru oferirea de șanse egale tuturor membrilor societății. Accesul la educație asigură un bun start în viață, garantează accesul pe piața muncii și implicit reducerea sărăciei și ștergerea discrepanțelor sociale. Copilul capătă plăcerea succesului obținut prin învățare și își influențează în mod direct părinții și prin intermediul acestora, indirect asupra comunității din care face parte, reușind să ridice nivelul general de educație, precum și gradul de expectanță pentru succesul în viață. Prin educație, fiecare copil capătă stimă de sine, încredere în forțele proprii și dreptul de a avea o viață mai bună.

Educația timpurie, în România, ca în întreaga lume, cuprinde educația copilului în intervalul de vârstă de la naștere până la intrarea acestuia în școală. Grădinița, ca serviciu de educație formală asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Educația timpurie are următoarele note distinctive:

Copilul este unic și abordarea lui trebuie să fie holistică (comprehensivă din toate punctele de vedere ale dezvoltării sale);

La vârstele mici este fundamental să fie o abordare pluridisciplinară (îngrijire, nutriție și educație în același timp);

Adultul/educatorul, la nivelul relației didactice, apare ca un partener de joc, matur, care cunoaște toate detaliile jocului și regulile care trebuie respectate;

Activitățile desfășurate în cadrul procesului educațional sunt adevărate ocazii de învățare situațională;

Părintele nu poate lipsi din acest cerc educațional, el este partenerul-cheie în educația copilului, iar relația familie – grădiniță – comunitate este hotărâtoare.

Educația timpurie are loc de obicei în două medii diferite: în cadrul familiei și în cadrul unui mediu mai organizat, cum ar fi: grădinița. Educația timpurie a copilului are anumite obiective dintre care cele mai importante sunt:

- Dezvoltarea liberă și armonioasă a personalității copilului prin forța și cu ajutorul creativității sale.
- Dezvoltarea emoțională, a abilităților de a-și conștientiza emoțiile, de a și le exprima atunci când este cazul.

- Dezvoltarea unei imagini de sine pozitive și a unei încrederi în sine puternică.

- Dezvoltarea atitudinilor și a aptitudinilor necesare pentru a ajunge un adult liber și responsabil.

Este important să acordăm o atenție sporită dezvoltării copilului din toate punctele de vedere încă de la o vârstă fragedă pentru că de acest lucru depinde viitorul său.

Educația timpurie înglobează ideea că la vârstele mici, educația constituie baza procesului complex de formare a personalității. Reușita educațională a copilului depinde de implicarea tuturor agenților cu influențe asupra copilului, începând de la familie, instituții de educație până la comunitate. În această perioadă, educația se focalizează atât pe dezvoltarea fizică, pe cea cognitivă, cât și pe cea socio-emoțională și constă în activități și experiențe care influențează dezvoltarea copilului. Dezvoltarea este un proces continuu de schimbare.

Focalizarea pe educația timpurie este firească, știut fiind faptul că dezvoltarea copiilor este rapidă în această etapă de vârstă, iar valorificarea potențialului pe care îl are copilul creează pentru acesta premisele performanțelor lui ulterioare.

Cercetările în domeniul educației timpurii au evidențiat corelații puternice între frecventarea grădiniței și comportamentele copiilor ca elevi.

Mai concret:

- progresul semnificativ în plan intelectual pentru copii, indiferent de mediul din care provin
- efectele pozitive asupra viitoarei integrări sociale și reducerea comportamentelor deviate precum și a eșecului școlar

- descoperirea de către fiecare copil a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive

- dezvoltarea abilităților sociale prin interacțiunile generate de mediul de învățare

- comportamente centrate pe sarcină

- dezvoltare socio-emoțională

- motivație și atitudini pozitive față de învățare.

Valori promovate de orice curriculum pentru educație timpurie:

Abordarea holistă a dezvoltării copilului care presupune considerarea și acordarea în permanență a unei atenții egale tuturor domeniilor de dezvoltare: dezvoltarea fizică, sănătatea, dezvoltarea limbajului și a comunicării, dezvoltarea cognitivă și dezvoltarea socio-emoțională a acestuia;

Promovarea și practicarea unei educații centrate pe copil și pe dezvoltarea globală a acestuia, în contextul interacțiunii cu mediul natural și social;

Adecvarea întregului proces educațional la particularitățile de vârstă și individuale;

Individualitatea fiecărui copil trebuie recunoscută și, de aceea, fiecare copil trebuie tratat în acord cu nevoile sale;

Fiecare copil trebuie să aibă oportunități egale de a se juca, de a învăța și de a se dezvolta, în funcție de potențialul său;

Evitarea exprimărilor și a prejudecăților de tip discriminator de către cadrul didactic, personalul non-didactic, copiii și părinți;

Centrarea demersurilor educaționale pe nevoile familiilor în scopul creării unui parteneriat strâns cu acestea, incluzând participarea părinților la organizarea și desfășurarea activităților;

Valorificarea principiilor învățării autentice, semnificative (în care copilul este autor al propriei învățări prin implicarea sa activă și prin interacțiunea cu mediul, în contexte semnificative pentru vârsta și particularitățile sale individuale).

Educația timpurie contribuie substanțial la realizarea idealului paideic prin factorii implicați: calitatea personalului din grădiniță; mediul educațional organizat pe centre de activitate/ interes; numărul de copii din grupă; calitatea proiectării demersurilor instructiv-educative la nivel macro și micro (demers

personalizat, care presupune elaborarea de instrumente didactice de interpretare personală a programei școlare în funcție de contextul educațional).

Tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru invită la o revalorizare a locului educației în contextul vieții contemporane. Pe de o parte, este din ce în ce mai acută nevoia de a oferi individului instrumente reale de a se înțelege pe sine și pe de altă parte, pentru o mai bună conviețuire într-o lume complexă. Educația diferențiată și personalizată a copiilor poate fi unul dintre răspunsurile școlii la această problemă. Dacă pentru mult timp copilul trebuia să se adapteze grădiniței sau școlii, în zilele noastre este din ce în ce mai evident că grădinița și școala trebuie să se adapteze nevoilor specifice și particularităților copilului. Abordarea diferențiată aduce în discuție adaptarea învățământului la particularitățile psihofizice ale copilului, ceea ce presupune o foarte bună cunoaștere a copilului în ceea ce privește temperamentul, priceperile și deprinderile, interesele, potențialul intelectual, trăsăturile de personalitate, etc. Pe de altă parte, dincolo de aceste caracteristici individuale, educatorii trebuie să cunoască „ereditatea socio-culturală” pe care copilul o aduce din familie. La nivelul sistemului educațional, demersul didactic tradițional dominant era caracterizat de predarea frontală prin utilizarea aceluiași metode de lucru și sarcini pentru toți copiii fără a se ține seama de particularitățile individuale. Această corelare necorespunzătoare între volumul, gradul de complexitate a cunoștințelor, metodele de învățare și particularitățile socio-emoționale și cognitive ale copiilor poate avea drept consecință demotivarea și apoi insuccesul școlar și chiar social, pe termen lung.

Respectarea diferențelor individuale duce la crearea unor situații de învățare care să permită copiilor progresul pe căi diferite, pentru realizarea aceluiași obiective.

Ca proces, învățarea implică o serie de componente psihice, diferite de la un copil la altul. Drept urmare, organizarea situațiilor de învățare urmează să asigure condiții favorabile activității de învățare ca proces complex de informare și formare, de asimilare a cunoștințelor și dezvoltare a componentelor structurale ale personalității umane. Aceasta implică crearea situațiilor de învățare care să determine o participare activă a copilului în procesul de învățare prin interacțiuni directe.

Teoria inteligențelor multiple formulată de Gardner argumentează ceea ce se constată, de altfel, în viața cotidiană: avem stiluri de învățare distincte, ceea ce solicită o abordare diferită, individualizată, pe durata întregului proces de educație și formare. Fiecare individ trebuie să fie tratat în așa fel, încât să se asigure o dezvoltare armonioasă a personalității sale, în funcție de dominantele sale de personalitate.

Învățarea individualizată poate fi definită ca acțiune a cadrului didactic în direcția proiectării și realizării activității didactice/educative în funcție de particularitățile biopsihosocioculturale ale fiecărui individ. Aceasta se realizează prin individualizarea obiectivelor, a mijloacelor de învățământ și a metodelor de predare – învățare – evaluare – autoevaluare.

În concluzie, educația timpurie își pune amprenta pe tot parcursul vieții copilului.

Calitatea programelor de educație depinde în mod direct de mediul educațional adecvat, pregătirea personalului, practici de grupare eficiente a copiilor și implicarea părinților în activitățile educaționale.

Bibliografie:

- Curriculum pentru educație timpurie, 2019
- Birch, A., Psihologia dezvoltării, București, Editura Tehnica, 2000.
- Cucuș, C., Pedagogie, Iași, Editura Polirom, 2006.
- Ezechil, L., Prelegeri de didactica generală, Pitești, Ed. Paralela 45, 2003.
- Jinga, I., Istrate, E., Manual de Pedagogie, București, Editura All, 2006.
- Verza, E., Verza, E. F., Psihologia vârștelor, București, Editura ProHumanitate, 2000.

TEHNICILE PROIECTIVE UTILIZATE ÎN MUNCA CU COPILUL CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE

PROFESOR CONSILIER ȘCOLAR OLARIU ANCA,
CJRAE HUNEDOARA - LICEUL TEHNOLOGIC „OVID DENSUȘIANU”
CĂLAN

Tehnicile proiective, ca instrumente de evaluare psihologică, constituie un domeniu fascinant și controversat al psihodiagnosticului. Printre altele, ele fac posibilă cunoașterea personalității omului la nivelul profund al fantasmelor și tendințelor inconștiente care se reflectă în comportament.

Analiza limbajului nonverbal al desenelor ajută la o mai bună înțelegere a caracterului, temperamentului, emoțiilor și sentimentelor copiilor. Desenul reprezintă pentru copii o modalitate spontană de exprimare, prin folosirea unui limbaj propriu, în care important nu este cuvântul, ci forma și culoarea. Multe stări de tensiune, conflicte conștiente sau inconștiente, se manifestă prin intermediul desenului, prin care copilul își spune nemulțumirile și se eliberează de tensiuni.

Există mai multe tipuri de teste proiective:

- *teste proiective de completare* (a unei fraze, a unei povestiri, a unui desen) plecându-se de la un anumit cadru stimulat;

- *teste proiective de producție*, în care se cere subiectului să deseneze, picteze, modeleze, să construiască liber – punctul de stimulație fiind materialul sau eventual tema;

- *teste proiective de observație* în care se construiește o situație slab structurată.

Prin desen copiii pot spune multe despre relațiile lor interpersonale, despre emoțiile lor, imaginea de sine, cum percep mediul înconjurător și despre felul în care aceștia gândesc. Desenul este cel mai ușor mijloc de exprimare liberă, pe care copilul îl are, care îi permite să proiecteze în exterior sentimentele veritabile pe care le nutrește pentru persoanele importante din viața lui.

Prin intermediul desenului copilul își exprimă deschis sentimentele, experiențele prin care a trecut, dorințele și fricile născute din neîmplinirea lor. Prin limbajul liniilor, semnelor, culorilor, copilul reușește să dea sens lumii lui interioare, lăsând la îndemana adultului aceste informații prețioase.

În special, în cazul copiilor aflați la o vârstă foarte mică, în perioada de achiziție a limbajului, desenul este unul dintre puținele instrumente care oferă informații legate de personalitatea, comportamentul, conflictele, traumele și bucuriile lor. Copiii desenează ceea ce știu despre lume și nu încearcă să redea fotografic sau să capteze realitatea.

Abia după vârsta de șase, șapte ani vedem o puternică încercare a copilului de a desena într-un mod mai realist. Până atunci, desenele reprezintă trăirile sale interioare.

Modul în care folosește culorile poate arăta un copil introvertit, adică timid – când folosește doar două sau trei culori, ori un copil extrovertit, adică deschis, sociabil – când folosește culori calde și diversificate.

Culorile – culoarea exprimă starea de moment:

- albastru – calm, seninătate, autocontrol asupra emoțiilor, are nevoie de timp, ușor adaptabil;
- galben – vesel, sociabil, energic, dinamic, dar dependent; caracter sensibil și expansiv;
- verde – punctul de echilibru, liniște, trăiește intens; nervozitate, hipersensibilitate, emotivitate, ușor impresionabil, tendința spre inhibiție;

- roșu – dinamic, plin de energie, mereu în mișcare, jucăuș; intoleranța față de obstacole, nevoia de a fi observat; un comportament agresiv sau descărcări de furie;

- maro – seriozitate, încărcare prea devreme cu responsabilități, autocontrol exagerat;

- violet – neliniștit, anxios, dificultăți de adaptare, cerințe prea mari din partea adulților, teama de a nu reuși să fie la înălțime;

- negru – temeri, anxietate, tensiune;

- gri – teama de a înfrunța dificultățile, închis, reținut, teama de reproșurile celor din jur;

- portocaliu: bucurie, entuziasm, curaj, optimism, activism, deschidere, comunicare, naivitate;

- roz – sensibilitate, atenție la ceea ce se întâmplă în jur, dificultăți în tolerarea frustrărilor și eșecurilor.

Tehnica proiectivă se aplică cu pondere în:

- *Domeniul educațional*, pentru investigarea unor aspecte precum: maturizarea generală și afectivă; sociabilitatea; bogăția și complexitatea afectivă; capacitățile adaptative; aspirațiile subiectului, dorințele și nevoile sale; modalitățile de identificare ale subiectului; problemele de adaptare (agresivitate, enurezis, mitomanie, tendințe depresive sau maniacale); decalajul între nivelul de dezvoltare mintală și rezultatele școlare; existența unor traumatisme afective (recente sau trecute).

- *Domeniul clinic și al sănătății*, pentru depistarea și cercetarea mai amănunțită în ce privește: organizarea/dezorganizarea personalității; maturizarea/ imaturitatea afectivă și atitudinală; raportul dintre instanțele personalității (Sine, Eu și Supraeu) și mecanismele de apărare utilizate în cazul unui dezechilibru existent între acestea; eventuale puncte de fixație ale subiectului; trăsăturile nevrotice: anxietate, depresie, nervozitate, agresivitate, imaturitate, aspecte regresive, problematici sexuale, tendințe obsesionale, ambivalentă; tendințele psihotice și indicii de toxicomanie; tulburările de personalitate; elementele de psihosomatică.

Simplu și rapid, testul este valabil pentru copii, cât și pentru adulți, iar practica a dovedit că el funcționează ca un excelent detector al dezvoltării psihice, ajutând la înțelegerea și abordarea pacientului, în complexitatea și devenirea lui. Precum limbajul și jocul, desenul este o modalitate pentru un copil de a comunica sau de a povesti. El exprimă o adevărată viziune din lumea în care unui copil îi este mai ușor să se identifice.

Prin intermediul desenului copilul își exprimă trăirile și emoțiile. Pentru a "citi" desenul trebuie să-l interpretăm ținând cont de obiectele prezentate și relația dintre ele, particularitățile stilistice (culoarea, forma obiectelor), ele fiind indicatorii modului de gândire al copilului. Interpretarea simbolică ne duce în miezul problemei de funcționare al gândirii și inconștientului copilului.

Desenul poate fi utilizat fie ca test de inteligență fie ca test de personalitate:

- Ca test de inteligență, **Testul omului**, detaliile anatomice și vestimentare calculează vârsta mentală a copilului. Testul omului arată expresia de sine sau a corpului.

- Ca test de personalitate, desenul este luat drept oglindă și reflexie a personalității. De fapt, copilul desenează spontan, ce este important pentru el pozitiv și negativ. Desenul exprimă un fel de proiecție a existenței sale.

Persoana desenată este oarecum copilul însuși căruia îi dă de multe ori de propria vârstă și propriul sex. Diferențe semnificative pot indica tendințe regresive sau dorința de a crește. Persoana desenată reprezintă expresia de sine și imaginea corpului cu emoțiile trăite de copil. Modul în care acesta îl reprezintă depinde de modul în care organismul se pare, se referă la cele mai profunde dorințe sau își exprimă defectele. Prin acest proces de proiecție, copilul poate să-și prezinte problemele sale, sentimentul de sine, anxietatea și mecanismele sale de reacție sau mecanismele de apărare.

Una dintre cele mai folosite tehnici proiective de producție este **Testul arborelui**.

• instrument de sondare a sferei afective/emotionale, putând decela și eventuale întârzieri și regrese în acest domeniu.

• testul are un instructaj clar: o foaie de hartie A4, un creion, se cere să se deseneze un copac care să nu fie brad. Nu exista copaci frumoși sau urâți.

• copacul reprezintă caracterul propriu, emoțiile și personalitatea fiecărui copil.

Părțile principale ale copacului simbolizează structura psihicului:

-rădăcina: subconștientul

-trunchiul: conștientul

-coroana: sfera spirituală

Un copac de mici dimensiuni arată timiditatea și introvertirea, un arbore de mari dimensiuni este un semn al extrovertirii, al entuziasmului.

Rădăcina trimite spre lumea emoțiilor, a legăturii între mamă (rădăcina) și copil (trunchiul).

Trunchiul este elementul de susținere, de suport al coroanei, el reprezintă ceea ce este stabil, durabil, central și neperisabil, fiind simbolul structurii personalității clientului; reprezintă siguranța copilului. Un trunchi subțire arată rezistența scăzută în fața dificultăților, fragilitate; un trunchi gros relevă încrederea în propriile capacități.

Exteriorul coroanei, extremitățile ramurilor sunt zone de contact între interior și exterior, dând informații despre raportul pe care le are individul cu mediul, deschidere sau închidere față de comunicare, adaptabilitate.

Marginele foii capătă semnificațiile unor limite și sunt resimțite uneori ca obstacole sau zone de sprijin. Înainte de a trece la examinarea propriu-zisă a părților principale ale arborelui și a raporturilor existente între acestea, respectiv a așezării copacului în pagină, se apreciază impresia globală, de ansamblu a desenului (armonioasă, monotonă, lipsită de viață, confuză, dinamică, dezordonată, delicată, violentă, solidă, complicată, tensionată).

Desenul familiei

Testul "Desenul familiei" poate oferi informații importante despre relațiile pe care copilul le are cu membrii familiei, sentimentele reale și sincere pe care acesta le împărtășește față de cei apropiați, precum și de relațiile care există între ceilalți membri ai familiei și felul în care acestea îl afectează pe copil. Copiii desenează familia reprezentând atașamentul, adică sentimentele față de fiecare dintre membrii acesteia.

Primul personaj desenat este persoana pe care copilul o iubește și o admiră cel mai mult; dacă primul personaj este chiar subiectul, acest lucru indică narcisism, egocentrism. Plasarea subiectului pe ultimul loc indică subestimare, timiditate, închidere.

Omiterea unui membru al familiei indică respingerea, gelozia, furia față de persoana respectivă, ostilitate. Copilul nu prezintă sentimente plăcute față de acesta, considerându-l ca nefăcând parte dintre cei apropiați lui. Apropierea afectivă față de o anumită persoană este dată prin detaliile desenate de copil unui anumit personaj.

În funcție de poziționarea lui față de ceilalți se va putea interpreta importanța fiecăruia în viața sa, sentimentele lui față de aceștia, starea sa în preajma acestora. Distanța dintre membrii desenați poate arăta stadiul de relaționare ai membrilor familiei.

- Plasarea desenului în pagină are o importanță deosebită deoarece simbolizează locul în care copilul se plasează în mediul familial și exprimă, de asemenea, nivelul de siguranță al copilului. Dacă se desenează pe el pe întreaga foaie, acest lucru semnifică o deschidere deosebită spre mediul înconjurător, spre tot ceea ce îi oferă exteriorul.

Dacă personajele sunt desenate în mișcare, executând o anumită acțiune, putem vorbi de un copil cu o fire dinamică, activă. Siluetele desenate cu picioarele departate și cu mâinile ridicate sugerează asertivitate și dorința de afirmare socială. Cele înclinate indică un dezechilibru emoțional sau un sentiment de fragilitate. Uneori, persoana este desenată din profil sau din spate. Acest lucru poate exprima o dorință de evaziune sau de disimulare a subiectului.

Desenul propriei case-simbol al liniștii și al stabilității

Casa reprezintă relația copilului cu părinții săi, nivelul de viață și rolul său în familie. Casa este locul unde copilul se simte în siguranță față de pericolele din exterior și unde se antrenează pentru viață. Câteodată casa ia chipul mamei sau al tatălui.

O casă mare este expresia bucuriei, veseliei, deschiderii, semn de extraversiune și altruism. Desenul unei case mari cu etaj sau un castel denotă un caracter puternic care își exprimă sentimentele prin intermediul puterii și bogăției. Poate fi și semnul unei laturi creative puternice. Aceștia au frecvent probleme când se lovesc de realitate, în special la școală și se plictisesc repede.

O casă mică indică dorința de intimitate, retragere, tipică pentru copilul introvertit, care are nevoie de susținere.

Acoperișul foarte mare sau turtit evidențiază agresivitatea și nemulțumirea față de mediul familial.

Ușa închisă indică reținere, timiditate, dificultăți de relaționare; ușa deschisă arată extravertire, deschidere. Ușa încuiată cu un lacăt poate însemna mari dificultăți de comunicare cu ceilalți, iar cu gratii semnifică părinți excesiv de protectori.

Desenul unei case cu ușa și geamurile larg deschise exprimă o personalitate foarte deschisă, extrovertă, sociabilă, copilul își face ușor prieteni, iubește viața și mediul exterior. Ferestrele închise sunt un semn al închiderii în sine.

O casa desenată în depărtare transmite un semn de disconfort, instabilitate emoțională și stimă de sine scăzută, faptul că nu i se acordă atenție.

Coșul de fum desenat deasupra casei denotă o familie primitoare, un copil care se simte iubit în familie, un loc plin de căldura unde toți sunt uniți.

Apariția în desen a două uși la o casă este semn al unui conflict puternic între părinți sau persoane care locuiesc în acea casă.

Tehnica "Omul în ploaie"

Diagnosticarea puterii Eu-lui omului, capacităților lui de a învinge situațiile complicate, a rezervelor personale și a particularităților mecanismelor de apărare.

Copilul este rugat să deseneze un omuleț, apoi un om în ploaie. Se urmărește corelarea primului desen cu al doilea -de a determina cum reacționează omul în situații nefavorabile, la stress, și cum se simte atunci când este în dificultate. La analiză se ia în considerare cum se simte omul-nefericit, mic, neajutorat, ocupând o poziție de subaltern, dominat sau invers "înflorește", adică simte în el resurse importante pentru a lupta, manifestă interes față de viață, parcă se împacă cu neplăcerile, sau liniștit, acceptă greutățile, considerându-le fenomene obișnuite ale vieții.

Ploaia reprezintă mediul stresant sau stresul din viața lui; faptul că desenează o umbrelă deasupra capului ori o pelerină ori altceva care se interpune între el și ploaie arată dacă are mecanisme de apărare și ce fel de mecanisme de apărare sunt prezente. Se poartă discuții referitoare la picurii de ploaie-cum simte ploaia (rece, caldă), cum sunt picurii (mici, mari).

Expoziția. Dacă omul este redat ducându-se, mergând, e posibilă tendința de a fugi de greutate, de a evita neplăcerile. Această tendință se manifestă mai bine atunci când figura omului e redată parcă ar fi privită de sus. Dacă personajul e redat pe linia de sus a foii, e posibilă tendința de a se elibera de realitate, de a pierde baza de sub picioare, folosind mijloace de apărare de tipul fanteziei.

Poziția omului în mijlocul foii: indică că omul este organizat, deschis, posedă capacitatea de a avea relații reciproce adecvate, arată atitudinea pozitivă față de sine.

Poziția în partea de jos a foii: sentimental inferiorității, necesitatea de susținere, apărare, tendințe depresive.

La stînga foii: impulsivitate în comportament, orientare spre trecut. La unii indică dependența mare de mamă.

La dreapta foii: tendința de a vedea perspective, orientare spre mediu, dependență de toate.

Figura în profil sau cu spatele: indică un om închis în sine.

Mărimea. Desen mare – omul se simte mai puternic, mai încrezut în situațiile dificile. Desen mic – subiectul are nevoie de apărare, o posibilă tendință de a reacționa în situații dificile, represiv și infantil, tendința de a transfera răspunderea pentru viața sa asupra altor oameni.

Bibliografie:

1. Corman Louise, Testul desenul familiei, Editura Trei, București, 2012;
2. Dumitrașcu Nicolae, Tehnicile proiective în evaluarea personalității, Editura Trei București, 2005;
3. Minulescu Mihaela, Tehnici proiective, Editura Universității Titu Maiorescu, București, 2001;
4. Rozorea Anca, Sterian Mihaela, Testul arborelui, Editura Paideia, București, 2000.

EDUCAȚIA TIMPURIE ÎN ROMÂNIA, FACTOR DE FACILITARE A ACCESULUI LA EDUCAȚIE PENTRU TOȚI COPIII

PROF. INV. PRESCOLAR: OLARU MANUELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ” BUZĂU

Educația timpurie este o componentă importantă a educației pentru toți, constituie prima treaptă a educației și valorizează un segment de vârstă extrem de larg și important: copilăria mică.

Educația timpurie se definește prin acțiunile coerente și directe asupra copilului și asupra contextului de viață material și social, cu scopul de a le oferi cele mai potrivite ocazii și a sprijini creșterea și dezvoltarea copilului mic, pornind de la identificarea și cunoașterea nevoilor generale și individuale ale fiecăruia. Programele de educație timpurie pot aduce mari beneficii copiilor nu numai individual și imediat, ci de asemenea social și economic de-a lungul unei vieți în termenii abilității copilului de a-și aduce contribuția în familie și societate.

Copiii trăiesc într-o lume globală și competitivă, o lume a accelerării și nerăbdării, a competiției și polarizării care generează în același timp numeroase inegalități înrădăcinate în societățile din întreaga lume, inegalități rezultate din „cine suntem”, „cum suntem”, „ce suntem”.

Impactul unor asemenea procese poate fi contrabalansat oferindu-le copiilor de vârstă cea mai fragedă ocazia de a învăța atitudini și comportamente pozitive față de cei ce sunt diferiți de ei, iar pe de altă parte trebuie să le construim ocazii pentru a-i dezvoltă de atitudinile și comportamentele negative pe care le-au învățat deja.

Grădinița trebuie să pună accent pe un mediu educațional stimulat din punct de vedere intelectual, precum și pe tratarea copilului ca persoană unică și valoroasă:

- Învățarea prin joc;
- Participarea copiilor la alegerea activităților, jocurilor;
- Organizarea adecvată a mediului educațional;
- Parteneriatul educațional cu familia, comunitatea;
- Flexibilitatea strategiilor didactice.

Cercetările contemporane în domeniul psihopedagogiei copilului preșcolar au fundamentat o serie de teze care influențează educația timpurie:

- Dezvoltarea copilului își determină direcțiile și bazele la vârstele foarte mici. După ultimele studii, se evidențiază importanța primului an de viață și apoi a primilor trei, ca fundamentale în direcția formării capacităților generale și specifice de adaptare psiho- individuală și socială.

- Educația primilor ani de viață nu se poate realiza în afara unei legături funcționale cât mai accesibile între familie și factorii educaționali ai comunității (educatorii și toți agenții educaționali).

- Educația incluzivă evidențiază nevoia de accentuare a dezvoltării sociale a copilului și de focalizare pe procesele învățării, la fel cum este preconizat și de educația timpurie.

- Recunoașterea importanței diferențelor individuale și planificarea activităților educaționale în sensul acoperirii nevoilor copilului ca individualități care aparține grupului și contextului de dezvoltare, constituie primul pas al educației timpurii și cărămida de bază a incluziunii.

Pentru o educatoare este un adevăr evident, fiecare copil este unic în felul său și nici un copil nu este identic cu altul. Fiecare copil se dezvoltă în ritmul și stilul său, iar dezvoltarea este determinată de ereditatea biologică și de influențele mediului, într-o combinație specifică fiecărui individ, dezvoltarea se realizează prin procesul de învățare.

Putem spune că există multe diferențe date de particularitățile de vârstă, altele date de trăsăturile lor fizice, de reacții emoționale, de temperament, de ritmul de dezvoltare, de ritmul cu care învață, de stilul învățării, de aptitudini și talente, dar și de comportamentele pe care și le manifestă fiecare.

Unii copii au deficiențe – înseamnă că se nasc cu anumite caracteristici pe care le vor avea toată viața, adică nu văd bine sau nu aud, au deformări sau un creier care nu se dezvoltă la fel cu al celorlalți.

Alți copii pot avea deprivări – se referă la faptul că dezvoltarea și creșterea lor poate fi afectată de mediul în care trăiesc. Acesta este dăunător sau nu asigură cele necesare dezvoltării copilului: lipsa hranei, locuinței inadecvate, neglijarea de către familie, violența și abuzul etc.

Aceste apartenențe îi fac să fie diferiți în anumite privințe, în comportamente, obiceiuri sau stiluri de viață și răspund la rezolvarea unor probleme. Activitatea educatorului este importantă și valoroasă pentru felul în care acceptă și valorizează sau încearcă să nu observe și să elimine diferențele dintre copii. Printre riscurile importante în dezvoltarea copiilor este identificată etichetarea lor și izolarea prin programele educative de grupul de copii ai comunității din care ei fac parte.

Educația integrată este soluția de rezolvare a problemelor acestor copii. Ea se referă la faptul că toți copiii trebuie să învețe împreună în medii cât mai aproape de contextul normal al vieții și nu în medii separate. Fiecare copil trebuie integrat într-un program adecvat de educație și fiecare copil are dreptul să meargă la grădinița sau școala unde merg toți copiii din vecinătatea sa și care răspund nevoilor sale educative.

De aceea este determinant rolul pe care poate să-l joace o strategie didactică adecvată în rezolvarea multor probleme de dezvoltare. Câteva sfaturi în acest sens:

- Să tratăm copilul mereu ca un individ și să ne asigurăm că în primul rând este pentru noi un copil și abia apoi o persoană cu dizabilitate;
- Să ne asigurăm că este împreună cu ceilalți copii și nu stă izolat;
- Să ne asigurăm că ceilalți copii nu sunt ironici și tratează pe colegul lor cu respect;
- Să prețuim, să încurajăm și să valorizăm mereu copilul chiar dacă rezultatele sunt foarte mici; Să implicăm copilul în toate activitățile care au loc și să-l încurajăm să exploreze împrejurimile;
- Să dăm ocazia ca fiecare copil, inclusiv cei cu dizabilități, să poată decide și să încurajăm luarea deciziilor și alegerea soluțiilor.

BIBLIOGRAFIE:

- ✓ Vrășmaș Ecaterina Adina, *Educație timpurie și Grădinița adaptată*, București, Asociația RENINCO România, 2008
- ✓ Grațielă Sion, *Psihologia Vârștelor*, București, Editura Fundația România Mare, 2007

ÎNVĂȚAREA –ELEMENTUL CHEIE AI VIEȚII

PROF. INVĂȚĂMANT PREȘCOLAR - OLTEANU ALINA GRADINITA CU P. P. NR. 4 ALEXANDRIA

„EDUCATIA ESTE CEA MAI PUTERNICA ARMA PE CARE O PUTETI FOLOSI PENTRU A SCHIMBA LUMEA” – NELSON MANDELA

Conform legii Educatiei, sistemul educational romanesc este organizat dupa cum urmeaza:

- **Gradinita**
- **Scoala Primara**
- **Scoala Gimnaziala**
- **Liceul**
- **Scoala de arte si meserii**
- **Scoala Postliceala**
- **Invatamantul superior**

Gradinita

Aceasta forma de invatamant ofera posibilitatea tuturor copiilor cu varsta cuprinsa intre 3 si 6-7 ani sa beneficieze de invatamant prescolar cu extindere pana in clasa pregatitoare. Sistemul de invatamant prescolar cuprinde 4 etape

- grupa mica (in care se vor regasi copiii de 3 – 4 ani)
- grupa mijlocie (pentru copiii de 4 – 5 ani)
- grupa mare (pentru copiii de 5 – 6 ani)
- clasa pregatitoare (cu scopul clar de a pregati cat mai bine trecerea copiilor catre scoala primara)

La gradinita, copiii servesc micul dejun si pranzul, iar in unele cazuri pot sa se odihneasca pana dupa amiaza (somnia de dupa amiaza). Activitatile de baza pe care copiii le desfasoara la Gradinita sunt urmatoarele:

- Arta creativa (desen, pictura, mestesuguri)
- Intra in diferite roluri si construiesc (blocuri de constructie, lego)
- Educatie sociala
- Educatie culturala
- Educatie pentru sanatate
- Educatie religioasa
- Educatie ecologica
- Limbi straine (engleza, germana) si comunicare
- Matematica (notiuni introductive)
- Invata despre mediul inconjurator
- Muzica
- Educatie practica
- Educatie fizica (dans, inot)

Învățarea este esențială în viață. Școlile sunt locul cel mai important unde se desfășoară învățarea, oferind o gamă largă de sprijin individual într-o manieră organizată. O bună educație pune la dispoziția tuturor copiilor, cu sau fără dizabilități intelectuale, puterea de a gândi și de a face alegeri.

Învatând împreună, copiii învață să trăiască împreună!

Jocul, ca activitate fundamentală la vârsta preșcolară, se realizează la început în afara unui scop clar, ca plăcere gratuită, dar, cu timpul, el capătă contur și devine tot mai organizat.

Jocurile și distracțiile sunt mai intense la vârstele copilăriei și tinereții. Știm cu toții că copiii de vârstă antepreșcolară sau preșcolară se joacă tot timpul. Aceasta le conferă conduitelor lor multă flexibilitate și mai ales le dezvoltă imaginația și creativitatea; tot prin joc este exprimat și gradul de dezvoltare psihică. Spunem de multe ori: <<Se comportă ca un copil>> sau <<Parcă nu e maturizat>>; aceasta datorită unei exagerate antrenări în distracții care conduce la o personalitate nematură, puerilă.

Există câteva lucruri de remarcat: în primul rând, jocul fortifică un copil din punct de vedere fizic, îi imprimă gustul performanțelor precum și mijloacele de a le realiza. În al doilea rând, jocul creează deprinderi pentru lucrul în echipă, pentru sincronizarea acțiunilor proprii cu ale altora, în vederea atingerii unui scop comun. Un al treilea rând, jocul provoacă o stare de bună dispoziție, de voie bună, oferindu-i omului posibilitatea de a uita pentru un timp de toate celelalte și de a se distra, dându-i parcă mai multă poftă de viață.

Jocurile și învățarea sunt formele de activitate sub influența cărora copilul preșcolar se formează și se dezvoltă. Între aceste forme există o strânsă legătură. La diferite etape ale vârstei preșcolare, corelația dintre joc și învățare se realizează în forme specifice. La vârsta preșcolară mică jocul ocupă în preocupările copilului locul central. Chiar și învățarea implică anumite elemente de joc. Totuși în formele cele mai simple motivele învățării încep să se constituie chiar și la preșcolarii mici.

Aceste motive nu sunt dominante față de motivele jocului. La preșcolarii din grupa mijlocie și din cea mare, interesul pentru învățare crește din ce în ce mai mult. Cu toate acestea jocul nu-și pierde din însemnătate nici la această vârstă. El rămâne și mai departe tipul fundamental de activitate preșcolară, care îndeplinește importanța funcției educative. Astfel, în procesul jocului, copilul însușește mai bine semnificația socială și își formează mai ușor unele deprinderi practice elementare.

Jocul și învățarea exercită o influență pozitivă asupra dezvoltării psihice a copilului. La rândul lor, ele suferă influență pozitivă a acestei dezvoltări. Nivelul tot mai înalt al dezvoltării psihice generale a copilului acționează pozitiv asupra nivelului la care se desfășoară cele două forme de activitate. În aceasta constă influența reciprocă, relația dialectică între joc și învățare, pe de o parte și dezvoltarea psihică generală a preșcolarului, pe de altă parte. Fiind factori importanți ai dezvoltării psihice, jocul și învățarea sunt în același timp și un efect al acestei dezvoltări. În felul acesta, în procesul desfășurării activităților obligatorii se crează premisele psihologice ale pregătirii preșcolarului pentru activitatea de învățare în școală.

În procesul de învățământ, jocul este conceput ca mijloc de instruire și educare a copiilor, ca procedeu de realizare optimă a sarcinilor concrete pe care și le propune procesul de învățământ și ca formă de organizare a activității de cunoaștere și dezvoltare a capacităților psiho-fizice pe toate planurile.

Pentru copil, jocul presupune de cele mai multe ori, pe lângă consumul nervos chiar și la cele mai simple jocuri, și efort fizic, spre deosebire de persoanele adulte unde acesta lipsește cu desăvârșire. Vom vedea foarte des copii jucându-se fotbal, sau plimbându-se cu bicicleta, și nu jucând table sau șah pe o bancă dintr-un loc liniștit așa cum fac de obicei adulții.

Unele jocuri sunt complicate, altele sunt mai simple. În funcție de vârstă și de capacitatea de înțelegere și acțiune, copilul manifestă preferințe diferite pentru joc, pe măsura trecerii de la o etapă la alta a dezvoltării psihice. Copilul mic tinde să participe la jocurile celor mari, dar de multe ori nu reușește să se integreze condițiilor impuse de joc. Un copil cu o personalitate mai puternică nu se resemnează, ci depune eforturi pentru a face față. Ceilalți, cu o personalitate mai slabă, renunță, spunându-și <<Ei sunt mai mari...eu sunt mic.... >>. Pentru copiii mai mari jocurile ușoare nu prezintă interes, pentru că nu le oferă posibilitatea de a se antrena, de a-și etala puterile cu colegii lor de joc.

Există câteva lucruri de remarcat: în primul rând, jocul fortifică un copil din punct de vedere fizic, îi imprimă gustul performanțelor precum și mijloacele de a le realiza. În al doilea rând, jocul creează deprinderi pentru lucrul în echipă, pentru sincronizarea acțiunilor proprii cu ale altora, în vederea atingerii unui scop comun. Un al treilea rând, jocul provoacă o stare de bună dispoziție, de voie bună, oferindu-i omului posibilitatea de a uita pentru un timp de toate celelalte și de a se distra, dându-i parcă mai multă poftă de viață.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ROMÂNESC

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR
OLTEANU ELENA ADRIANA
ȘC. GIM. NICOLAE COLAN
STRUCTURĂ G. P. P. PINOCCHIO SF. GHEORGHE**

În epoca contemporană este nevoie de un om nou, cu o gândire creatoare, inovatoare, un explorator îndrăzneț.

Școala nu trebuie înțeleasă ca fiind locul unde profesorul predă și elevii ascultă. Învățarea devine eficientă doar atunci când elevii participă în mod activ la procesul de învățare: discuția, argumentul, experimentul devin metode indispensabile pentru învățarea eficientă și de durată.

Metodele active necesită o pregătire atentă: ele nu sunt eficiente decât în condițiile respectării regulilor jocului. Avantajul major al folosirii acestor metode provine din faptul că ele pot motiva și elevii care au rămăneri în urmă la matematică, sporesc participarea activă, constructivă a elevilor, lecțiile devin mai interesante.

Metoda „Turul galeriei”: materialele realizate, posterele, vor fi expuse în grupă în 6 locuri vizibile. Preșcolarii din fiecare grup își vor prezenta mai întâi sarcina de lucru și modul de realizare a ei, apoi, la semnalul educatoarei, vor trece, pe rând, pe la fiecare poster al colegilor de la altă grupă și vor acorda acestora o apreciere. După ce fiecare grup a vizitat „galeria” și a apreciat corespunzător lucrările colegilor, se vor discuta criteriile în urma cărora au fost alese.

Metoda „Mozaicul”: metoda mozaicului presupune învățarea prin cooperare la nivelul unui grup și predarea achizițiilor dobândite de către fiecare membru al grupului unui alt grup. Are avantajul că implică toți elevii în activitate și că fiecare dintre ei devine responsabil atât pentru propria învățare, cât și pentru învățarea celorlalți. De aceea, metoda este foarte utilă în motivarea elevilor cu rămăneri în urmă: faptul că se transformă pentru scurt timp, în „profesori” le conferă un ascendent moral asupra colegilor.

Etape: se împarte clasa în grupe eterogene de 4 elevi, fiecare primind câte o fișă numerotate de la 1 la 4, ce conține părți ale unui material ce urmează a fi înțeles și discutat de către elevi. Elevii sunt regrupați în funcție de numărul fișei primite și încearcă să înțeleagă conținutul informative de pe fișe și stabilesc modul în care pot preda ceea ce au înțeles colegilor din grupul lor original. Se revine în gruparea inițială și are loc predarea secțiunii pregătite celorlalți membri.

În final are loc trecerea în revistă a materialului dat prin predarea orală cu toată clasa/ cu toți participanții.

ivitatea acestora, se vor face aprecieri și se vor corecta eventualele erori.

„Jocul Didactic”

„ Omul este un om întreg numai atunci când se joacă. ” (Fr. Schiller)

Jocul este o școală deschisă, cu un program tot atât de bogat precum este viața. Prin joc, viitorul este anticipat și pregătit. Se apreciază chiar că jocul îndeplinește în viața școlarului același rol ca munca la adulți. Este forma specifică în care elevul își asimilează munca și se dezvoltă.

Este suficient să amintim concentrarea preșcolarului prins în joc, precum și gravitatea cu care el urmărește respectarea unor reguli sau lupta în care se angajează pentru a câștiga.

Jocul este o formă de activitate bine gândită, necesară și indispensabilă procesului educației, este o activitate prin care conținutul, forma și funcționalitatea sa specifică nu se confundă cu nici o altă formă de activitate instructiv-educativă, motiv pentru care nu poate fi suplinită și nici nu este în măsură să suplinească pe una din ele.

Pentru a înțelege specificul jocului ca formă de activitate instructiv-educativă, trebuie să cunoaștem și celelalte sensuri ce i se atribuie jocului, cum ar fi: activitate specific umană, activitate dominantă la vârsta școlară, factor hotărâtor în viața preșcolarului. Aceste sensuri indică, fie poziția jocului în raport didactic cu celelalte forme de activitate specifice omului, fie aportul jocului în procesul educației.

Jocul este o activitate specific umană, dominantă în copilărie, pentru că numai oamenii îl practică în adevăratul sens al cuvântului. Este una dintre variatele activități desfășurate de om, fiind în strânsă legătură cu acestea. Este determinat de celelalte activități – învățarea, munca, dar în același timp este puternic implicat în acestea. Învățarea, munca, creația, includ elemente de joc și în același timp jocul este purtătorul unor importante elemente psihologice de esență neludică ale celorlalte activități specific umane.

Spre deosebire de alte tipuri de jocuri, jocul didactic are o structură aparte. Elementele componente ale acestuia sunt:

„ Copilul trăiește în lumina fericită a jocului, spiriduș ce preface zilele în sărbătoare și viața în minune” (S. Bivolaru).

Profesorul are nevoie de: „competență relațională, capacitate de a promova relații de cooperare și competiție, un stil de lucru cooperant pentru a asigura unitatea grupei, pentru a obține un înalt grad de coeziune al acesteia, pentru a stimula tendințele centripete în locul celor centrifuge, pentru a forma conștiința comunitară (de grup) a preșcolarilor de care se ocupă” (Cerghit).

JOCUL, ESENȚA COPILĂRIEI

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ONCEA MARIA
GRĂDINIȚA P. N. ȘTIUCA**

Jocul, prieten nelipsit al copilului, reprezintă pentru perioada preșcolară principala activitate, o formă de manifestare fără bariere geografice ori religioase, o activitate care îi reunește pe copii și în același timp îi reprezintă. În decursul jocului copilul acționează asupra obiectelor din jur, cunoaște realitatea, își satisface nevoia de mișcare, dobândește încredere în forțele proprii, își îmbogățește cunoștințele. Manifestându-și dorința de a participa la viața și activitatea celor din jur, copilul își asumă rolul de adult, reproducând activitatea și raporturile lui cu ceilalți oameni. În acest fel jocul este social prin natura lui. Însăși posibilitatea de a-și imagina realitatea, de a o reflecta, reprezintă pentru copil sensul jocului. Prin această activitate copilul își satisface nevoile prezente și se pregătește de viitor.

Jocul apare la toți copiii; cu o frecvență mai mică și având semnificații diferite, este prezent și la adulți. Dar, dacă pentru aceștia din urmă jocul constituie cel mai adesea o formă de divertisment, pentru copil nu este nicidecum o distracție. La vârsta preșcolară, jocul nu e singura formă de activitate prin care se asigură dezvoltarea psihică a copilului.

În grădiniță jocul este activitatea de bază și se regăsește în toate ariile de activitate, realizând procesul de învățare într-un mod atractiv, antrenant și ușor asimilabil de către copil.

Copilul se joacă de la intrarea în grădiniță până la micul dejun, în timpul activităților didactice de dimineață, apoi se joacă serios în cadrul activităților comune, apoi se distrează jucându-se în timpul activităților complementare și numai masa de prânz și somnul opresc temporar jocul, el urmând să își reia cursul după trezirea copiilor și până la plecarea lor acasă, unde bineînțeles, copiii se joacă.

Practica și teoria educației au demonstrat locul pe care-l ocupă jocul în viața preșcolarului, în activitatea de instruire și educare a acestuia din grădiniță. Prin intermediul jocului, copiii își îmbogățesc experiența cognitivă, își educă voința și pe această bază formativă își conturează profilul personalității.

Jocul didactic este o formă de activitate distractivă și accesibilă copilului, prin care se realizează o bună parte din sarcinile instructiv-educative în instituțiile preșcolare.

Jocul didactic oferă educatoarei prilejul de a atinge obiective importante ce țin de latura formativă, dar și de cea informativă în dezvoltarea personalității copilului preșcolar.

Jocul evită achizițiile de tip receptiv reproductiv, solicitând procesele psihice de cunoaștere la nivel operațional, formându-se astfel deprinderi practice, intelectuale, strategii cognitive, atitudini, sentimente, structuri de personalitate.

Jocul este extrem de important pentru copil. Jocul este situația ce oferă prilejurile cele mai bogate prin care copilul poate învăța experimentând activ.

Un copil învață mult prin intermediul situațiilor de joc variate și stimulatoare. Ce anume va învăța el? Să luăm un exemplu simplu: atunci când copilul înalță o construcție de cuburi, ori taie și lipește ceva, el învață, de fapt, cum să-și coordoneze ochiul cu mâna și cum să exerseze mișcările fine ale mâinii. Aceste două deprinderi le va utiliza mult mai târziu, când se va pregăti pentru învățarea citit-scrisului.

Pentru copil jocul este munca sa, iar adulții nu trebuie să minimalizeze nici această activitate, nici seriozitatea cu care ea este îndeplinită de cei mici.

La vârsta preșcolară jocul satisface în cel mai înalt grad nevoia de activitate a copilului, nevoie generată de trebuințe, dorințe, tendințe specifice acestui nivel de dezvoltare psihologică. Sub o formă sau alta, jocul se regăsește la copiii tuturor popoarelor, din cele mai vechi timpuri.

Din aceste considerente, în grădinițe, jocul este activitatea fundamentală. Prin joc se manifestă, se exteriorizează întreaga viață psihică a copilului, se exprimă cunoștințele, emoțiile, dorințele, chiar și acelea care nu pot fi satisfăcute imediat. Jocul reprezintă, de asemenea, una din modalitățile prin care copilul caută să cunoască realitatea înconjurătoare.

Clasificarea jocurilor a preocupat pe mulți specialiști din domeniul pedagogiei preșcolare. Cu toate acestea, nici până astăzi nu s-a ajuns la o clasificare unanim acceptată, datorită abordărilor deosebite și, mai ales, datorită criteriilor utilizate pentru diferențierea lor.

Jocul este un minunat mijloc de cunoaștere și autocunoaștere, de exersare a unor capacități, de socializare primară, de antrenare a capacităților cognitive și de exteriorizare a emoțiilor și sentimentelor.

Deși este și un mijloc de relaxare și distracție, jocul are importante funcții instructiv-educative. El contribuie, prin conținutul său obiectual sau logic la dezvoltarea intelectului. Orice joc include elemente afective: bucurie, surpriză, satisfacție sau insatisfacție. Jocurile de mișcare contribuie la dezvoltarea fizică, la călirea organismului, la coordonarea și precizia mișcărilor. Un rol deosebit are jocul în dezvoltarea creativității, a inventivității.

Când copilul se joacă cu alți copii, el învață să respecte reguli și algoritmi ce constituie temeiul conformării la normele de comportare socială, morală. Învață să împartă jucăriile cu alții, să colaboreze cu coechipieri, își dezvoltă altruismul, spiritul de echipă, comunicarea cu ceilalți, prin urmare devine mai sociabil, mai tolerant față de cei din jur, mai atent la dorințele și sugestiile celorlalți. Interpretarea de roluri îl apropie de viața socială a adulților.

Jocul se intercorelează cu învățarea și creația. Jocurile cu subiect din viață, din povești și basme presupun cunoașterea conținutului acestora, dar implică și creativitate de expresie în interpretare. Jocurile cu text și cânt îi apropie de creațiile muzicale și literare.

Pentru copil, jocul este o formă de activitate cu multiple implicații psihologice și pedagogice care contribuie la informarea și formarea lui ca om; jocul pune în mișcare toată ființa copilului, îi activează gândirea, îi reliefează voința, îi înaripează fantezia și-i ascute inteligența. De aceea s-a spus și se spune, pe bună dreptate, că „în joc încep să se pună bazele personalității și caracterului copilului”.

Copiii care sunt lipsiți de posibilitatea de a se juca, fie din cauză că nu au cu cine, fie din cauză că nu sunt obișnuiți, rămân „săraci” atât sub aspectul cognitiv, cât și sub aspectul personalității. Jocul oferă copiilor condiții inepuizabile de impresii care contribuie la îmbogățirea cunoștințelor despre lume și viață, formează și dezvoltă în mod direct capacități observative, iar în mod indirect jocul creează o mai mare antrenare, competență, deprinderi active, mărește capacitatea de înțelegere a situațiilor complexe, creează capacități de reținere, dar și de dozare a forțelor fizice și spirituale, dezvoltă caractere, deprinderi, înclinații, aspirații.

Importanța deosebită a jocului pentru vârsta copilăriei este astăzi un adevăr incontestabil. Fixându-i locul pe scara unei realități mai cuprinzătoare decât preșcolăritatea, și anume în ansamblul umanului, se poate spune că jocul are un caracter universal. Astfel, jocul este o manifestare în care este evidentă o luptă a contrariilor, un efort de depășire cu rol de propulsare în procesul obiectiv al dezvoltării.

BIBLIOGRAFIE:

1. Chateau Jean - Copilul și jocul, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1970;
2. Elkonin D. B. - Psihologia jocului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1980;
3. Gheorghian Elena, Taiban Maria - Metodica jocului și a altor activități cu preșcolarii, Editura Didactică și Pedagogică, București.

EDUCAȚIA ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII

EDUCATOARE: ONCUȚĂ ELENA GRĂDINIȚA NR 211, BUCUREȘTI, SECTOR 3.

Scopul principal al pregătirii copiilor pentru școală în America este de a le dezvolta abilitățile și de a le insufla interesul pentru învățare. Cursurile (muzică, modeling, sport), de regulă, se desfășoară într-un mod ludic, copiii stăpânesc și ei cu ușurință cititul și scrisul.

Părinților li se oferă o gamă de instituții de învățământ preșcolar, cum ar fi creșe, grădinițe și centre preșcolare de tip public sau privat.

De îndată ce elevii împlinesc vârsta de cinci ani, se mută în grupele mai mari ale grădiniței, care sunt considerate condiționat noile școlii primare. Această etapă este tranzitorie, deoarece în timpul orelor, educatorii se retrag treptat din forma de joc, concentrându-se tot mai mult pe cea tradițională.

Un număr de state oferă copiilor certificate de performanță generală după terminarea preșcolarului, care pot fi necesare pentru înscrierea la școală.

Există și în America așa-zisele laboratoare preșcolare care se deschid la instituții pedagogice superioare. Această bază experimentală de cercetare pentru formarea viitorilor profesori este remarcabil dotată, ceea ce creează condiții optime pentru dezvoltarea și creșterea deplină a copiilor. Astfel de departamente sunt concepute pentru copii de la 3 la 6 ani.

Copiii americani merg de obicei la școală la **cinci ani**. Primul an de studiu (preșcolar) este considerat „grădiniță”; nu este obligatoriu, dar o proporție semnificativă dintre copiii americani îl participă. În această etapă, în cea mai mare parte, are loc pregătirea copiilor pentru școală: experiența comunicării cu colegii îi pregătește pe copii pentru învățare.

În al doilea an, copiii se mută la clasa întâi. În următorii cinci ani vor fi considerați elevi de școală elementară iar din clasa a VI-a - gimnaziu; aceste ore pot varia în funcție de stat.

În **liceu** pe lângă disciplinele obligatorii precum engleza, matematica sau educația fizică, elevii pot alege discipline opționale în funcție de interesele lor.

Acest lucru va continua până la sfârșit **clasa a XII-a**(ultimii ani de studiu, începând din clasa a IX-a, se numesc liceu). În timpul anului superior, majoritatea tind să se specializeze în acele materii care le vor fi utile pentru studii ulterioare.

Sport este o parte importantă a școlii-se poate observa adesea cum un elev care are dificultăți de învățare la disciplinele de bază „obține punctaj” datorită succesului în sport.

Cei care au abandonat școala (ceea ce este permis de lege când elevul împlinește o anumită vârstă), dar care au trecut o serie de teste și și-au confirmat nivelul de cunoștințe, primesc **certificat GED**(Dezvoltarea Învățământului General); numărul deținătorilor de astfel de certificate anual este de aproximativ jumătate de milion de persoane.

După absolvire, vă puteți continua studiile la un colegiu, institut sau universitate; cu o ușoară simplificare, aceste concepte pot fi considerate sinonime - universitățile se caracterizează printr-un număr mare de studenți și un program de studii puțin mai extins în comparație cu colegiile, care, de regulă, se limitează la acordarea unei diplome de licență.

Pentru a obține o diplomă de licență, durata studiului este de obicei de patru ani. Educația pentru o diplomă de licență în Statele Unite se numește licență; Cele mai comune diplome de licență în Statele Unite sunt științifice (diplomă de licență în științe) și umanitare (diplomă de licență în arte).

În cazul pregătirii în **program de doi ani**(de exemplu, în așa-numitul colegiu comunitar) studentul primește un asociat (diplomă de asociat); titularul acestei diplome poate continua să studieze pentru o diplomă de licență, caz în care îi vor fi creditați cei doi ani de studiu (studentul este transferat în al treilea an de studiu). Această metodă este, de asemenea, interesantă deoarece costul educației într-un colegiu comunitar este relativ scăzut.

Master (absolvent)– gradul următor după licență; Termenul de studiu este de obicei de la unu la trei ani. Pe lângă licență, există diplome de master științifice și umanitare, precum și doctorat.

Doctorat (educatie postuniversitara) pentru a fi obținut de cei care doresc să devină medic, profesor la o facultate sau universitate, sau, de exemplu, avocat, sau să se angajeze în diverse studii în viitor.

Termenul de studii depinde de specialitatea aleasă, dar, de regulă, este de cel puțin cinci ani de la primirea diplomei de licență.

Universitățile americane acceptă de bunăvoie studenți străini, aproximativ un milion de oameni care vin din străinătate studiază constant în țară. Dorința multor oameni din întreaga lume de a obține o educație în Statele Unite este de înțeles - o diplomă de la o universitate americană garantează practic un loc de muncă bine plătit acasă. În plus, există perspectiva de a continua să lucreze în SUA după facultate, dacă găsești o companie care este gata să elibereze absolventului o viză de muncă.

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL „ ZÂMBETUL PRIETENIEI”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ONEA CARMEN MIHAELA GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 16 DIN TÂRGOVIȘTE

Prin intermediul parteneriatelor educaționale, preșcolarii își fixează informațiile și cunoștințele dobândite în procesul educațional, sunt scoși din cadrul limitat al grupei și puși în situații diferite de viață. Ele favorizează și contribuie la dezvoltarea preșcolarilor pe toate planurile, le formează și dezvoltă deprinderi, priceperi, comportamente, atitudini și abilități.

La vârsta preșcolară socializarea, integrarea socială, apartenența la un grup sunt nevoi principale ale copilului, deosebit de importante în dezvoltarea optimă a acestuia. Preșcolarul este implicat în viața socială prin apartenența sa la familie, la grupurile de joc și de învățare, dar și prin relațiile specifice pe care le poate stabili și cu diverse instituții și organizații din comunitatea în care trăiește.

Pornind de la ideea că preșcolarul trebuie scos cât mai mult din atmosfera obișnuită a grădiniței pentru a intra în relație cu alți preșcolari din cadrul unei alte grădinițe, am inițiat parteneriatul educațional “ZÂMBETUL PRIETENIEI”, realizabil prin îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare și extrașcolare, pe parcursul semestrului al II-lea.

Prin intermediul acestui parteneriat, am dorit lărgirea grupului de apartenență a copiilor de la grupă și grădiniță la mediul exterior, respectiv o altă grădiniță, prin derularea de activități comune și prin schimbul de materiale și lucrări ce au ajutat copiii să se cunoască și să comunice.

Așadar, am considerat oportună extinderea ariei de colaborare și inițierea de parteneriate noi care să deschidă un câmp mult mai larg de observare, de cunoaștere și dezvoltare a sociabilității copiilor.

SCOPUL acestui parteneriat a fost dezvoltarea spiritului de colaborare/socializare între copii, prin stimularea interesului și a dorinței de a se cunoaște și de a forma noi prietenii;

OBIECTIVE:

- Realizarea unui schimb de experiență între preșcolari, dar și între cadrele didactice implicate;
- Exprimarea prin activități artistico-plactice, practice și muzicale, a sentimentelor, trăirilor și impresiilor;
- Dezvoltarea unor abilități de relaționare și comunicare eficientă;
- Inițierea și desfășurarea unor activități comune;
- Promovarea cooperării în domeniul educațional;

REZULTATE AȘTEPTATE: stabilirea unor relații de prietenie între preșcolari și cadre didactice; schimb de experiență între cele două unități școlare; promovarea unei relații de colaborare între cele două instituții implicate; expoziție cu materialele realizate, panou tematic, album foto; produse ale activităților comune ale preșcolarilor din unitățile partenere.

ACTIVITĂȚI DESFĂȘURATE:

„Să ne cunoaștem! Încântați de cunoștință” - întâlnire –videoconferință ZOOM; „Mărțișor pentru un prieten drag!” - confecționare de mărțișoare; ”Hristos a înviat” – confecționarea și dăruirea unor felicitări de Paște; ”Floarea prieteniei,- plantare de flori în curtea grădiniței; ”Prietenii dragi, la revedere” - expoziție cu lucrările copiilor și fotografiile din timpul activităților.

Evaluarea proiectului s-a realizat prin expoziții cu lucrările copiilor, fotografiile din timpul activităților.

MEDIATIZAREA PROIECTULUI: prezentarea proiectului pe grupul de whatsapp al claselor; realizarea de fotografii din timpul derularii activitatilor; mediatizare pe site-urile educaționale; popularizarea proiectului în cadrul comisiilor și al cercurilor pedagogice.

DISEMINAREA REZULTATELOR:

- Implicarea activă a preșcolarilor și cadrelor didactice în desfășurarea parteneriatului;
- Schimbul de experiență și rezultatele derulării proiectului vor fi cunoscute prin album foto, expoziții, întâlniri cu părinții.

BIBLIOGRAFIE:

1. (2019), Curriculum pentru educație timpurie, M. E. C. T.;
2. (2010), Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani, București: Editura Vanemonde;
3. Revista învățământul preșcolar, Nr. 1-2/2006, Ministerul Educației și Cercetării, Institutul de Științe ale Educației).

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, ONOFREI ANA-MARIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ ELENA CUZA, PIATRA-NEAMȚ

Menirea dascălilor este de a forma și de a educa oameni adevărați, de a asigura viitorul. Și cine poate mai bine să bată la porțile pline de sensibilitate ale sufletelor de copii decât dascălul cu sufletul lui mare, cu mintea lui iscusită și cu performanța proprie oglindită în fiecare generație de elevi pe care și-a înscris-o în catalogul inimii pentru totdeauna.

Elevii au tipuri diferite de atenție, în funcție de vârstă, conținut motivațional, metode de lucru, stil de învățare, stil de viață etc. Împărțirea lecțiilor într-un mod accesibil, interactiv-motivațional va oferi șanse mult mai mari pentru a menține atenția copiilor în modul de predare online, dar și în cel tradițional. Adaptabilitatea este importantă și pentru învățător, și pentru copil, făcând predarea mult mai ușoară. Flexibilitatea în mediul online, căutarea unor modalități de îmbunătățire a actului educațional și actualizarea propriei persoane vor duce la un proces de predare-învățare-evaluare coerent, conștient și durabil. Unul dintre cele mai dificile aspecte ale predării și evaluării online se leagă de motivația copiilor pentru învățare, dar și pentru autoevaluare. În mediul online, atenția copiilor poate fi distrasă în timpul lecțiilor, monotonia poate interveni mai repede, iar implicarea copiilor în lecția online poate fi mai dificilă decât în clasa tradițională. Lipsa cadrului didactic, suportul „tehnic” aflat la doi pași distanță, impune abordarea învățării și evaluării într-o manieră deosebită. Învățarea online presupune concentrarea asupra unui conținut mai mic, dar concentrat pe obiectivul urmărit. Lecțiile scurte ajută conceptele ample și dificile să fie mai ușor de predat. Lecția trebuie structurată astfel încât să nu fie omise aspectele importante. Procesul de predare-învățare-evaluare trebuie personalizat pentru fiecare colectiv de elevi sau chiar grupe de elevi.

Copiii nu vor fi motivați să participe la orele de predare sau evaluare online dacă se simt stresati, speriați sau inhibați. Fiecare lecție, indiferent de durată, ar trebui să rămână strâns concentrată asupra obiectivului de învățare, dar să aibă caracter interactiv, motivațional. În timp ce orele fizice, la clasă, permit mai multe dezbateri, într-un mediu de învățare la distanță acest lucru poate părea mai dificil, lipsit de interactivitate și motivație. Feedback-ul rapid asupra temelor și testelor, transmiterea la timp a materialelor de învățare, participarea video la lecții sunt toate modalități prin care profesorul își face simțită prezența, reprezentând o abordare corectă a învățării online. O abordare coerentă și conștientă în mediul online este ca fiecare lecție să se bazeze pe ultima, dând astfel importanță reținerii cunoștințelor anterioare și motivație învățării. O scurtă introducere care să le reamintească elevilor ce s-a întâmplat la ultima lecție este un mod de stimula atenția.

În mediul online, copiilor trebuie să li se ofere libertatea de a alege deoarece îi implică mai mult în procesul de învățare, iar evaluarea li se va părea doar un joc. Implicarea în proiecte de grup va duce la învățare motivațională. Sentimentul de singurătate din mediul online va fi combătut de sentimentul de apartenență la un grup de proiect. Munca în echipă trezește curiozitatea, permite creativitatea individuală și dezvoltă relații sociale cu ceilalți colegi. Cu cât elevii interacționează mai mult cu conținutul, cu atât sunt mai mari șansele să păstreze informația odată ce lecția s-a încheiat. Este util ca elevii să creeze, să răspundă la întrebări și chiar să interacționeze între ei. Folosirea unei evaluări formative continue poate reprezenta o strategie de bază în predarea la distanță, element care poate fi introdus și în învățarea tradițională.

Trebuie să ne asigurăm că accesibilitatea este un atribut al conținutului predat, că fiecare elev știe ce învață și că ceea ce învață este în zona lui de dezvoltare și de interes, existând șanse mai mari de reușită. Schemele complexe de raționament trebuie păstrate pentru scenariul de învățare tradițional. Învățătorii pot

propune copiilor diverse probleme reale pentru care aceștia să găsească soluții inedite, iar evaluarea online trebuie să pară pentru copii un chestionar de statistică.

În predarea la distanță, propria mentalitate și abordarea predării au un loc primordial. Trebuie să dăm dovadă de flexibilitate și umor, chiar și atunci când este dificil. Predarea la distanță conține elemente noi și elevii se pot simți copleșiți. Orele online pot avea invitații surpriză, momente care vor motiva reținerea cunoștințelor predate și pot implica la un nivel superior copiii pe parcursul orelor.

Modelarea unei mentalități care abordează creativitatea, flexibilitatea, socializarea și umorul pot ajuta la dezvoltarea unor abilități adaptative, mai importante decât conținutul în sine.

Răbdarea, iubirea, înțelegerea, prietenia reprezintă secretul eficienței în educație.

Bibliografie:

1. Dulamă, M. E. - „*Metodologii didactice activizante. Teorie și practică*”, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2008
2. Timofti, I. C., Măță, L. - „*Dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice debutante*” - Ghid de bune practice, Editura Alma Mater, Bacău, 2011
3. <https://www.noi-orienturi.ro/2020/05/04/cum-evaluam-online-pedagogia-mai-intai-apoi-tehnologia/>

STRATEGII PENTRU CAPTAREA ATENȚIEI

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, ONOFREI CIPRIAN, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3, PIATRA-NEAMȚ

Nu realizăm când și unde începe copilăria și nu știm când și unde se termină. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin. Din acest motiv, profesorii trebuie să întruchipeze chipuri și situații noi, provocatoare, urmând ca elevii să descopere prin joc și voință proprie.

Ca urmare a dezvoltării impetuoase a științei și tehnicii, școala, ca factor activ al progresului, trebuie să utilizeze în desfășurarea procesului de învățământ cele mai eficiente căi, cele mai variate metode și mijloace care să optimizeze învățarea și evaluarea prin modul de abordare a procesului instructiv-educativ-evaluativ.

Este de dorit utilizarea metodelor și mediilor de învățare alternative, adaptate la stilul propriu de învățare al fiecărui elev, relația învățător-elev se îmbunătățește și contactul pozitiv al acestuia favorizează procesul instructiv-educativ, având drept rezultat dinamizarea capacității intelectuale, a atenției, a perseverenței, a potențialului creativ, copilul ajungând să își controleze activitatea proprie de învățare.

Strategiile interactive pun accentul pe activitatea copilului, pe motivația acestuia, pe sarcinile problematice ce-i revin, pe stimularea competențelor. Elevul, acum motivat de utilizarea mijloacelor TIC în mediul online, a devenit treptat un subiect al educației cu participare activă și constantă, stabilindu-se relații clare între competențele vizate, interesele și motivațiile, stilurile proprii de învățare, experiențele premergătoare și caracteristicile de vârstă ale acestora, dar și modalități de evaluare în mediul online. Se impune impetuos ca aceste modalități de evaluare online să fie reflectate într-o măsură cât mai mare nivelul de cunoștințe acumulat de fiecare elev în parte.

Complexitatea situației de instruire-evaluare pe care o oferă predarea lecției online, mulțimea de sarcini și funcții de realizat în acest mediu, solicită nu folosirea izolată a unor metode, procedee și mijloace, ci integrarea lor într-o combinație optimală. Luată în sine fiecare metodă, fiecare procedeu sau mijloc de învățare are o valoare limitată.

În mod asemănător, niciunul dintre mijloacele moderne online nu constituie un panaceu universal, dar fiecare își găsește o compensare în alte metode și mijloace tradiționale. De aceea, complementaritatea metodelor, procedeele și mijloacelor online și tradiționale se dovedește mai indispensabilă decât orice metodă, procedeu sau mijloc luat separat, de sine stătător. În condițiile unei lecții moderne, ale unei instruirii raționale, diferitele metode, procedee sau mijloace nu se exclud unele pe altele, ci încearcă mai degrabă să coexiste într-un tot echilibrat, să se sprijine reciproc în conformitate cu natura funcțiilor solicitate în mod concret. Conținuturile vor fi asociate competențelor, în raport de acești factori, iar cunoștințele de tip retoric, vor fi defavorizate în favoarea celor acționale și procedurale.

Evaluarea online va fi în corelație cu situațiile de învățare școlară, ca activitate conștientă, fiind facilitată de volumul, de stilul propriu de învățare, de sistemul și operativitatea cunoștințelor elevului, dar și de modalitățile de evaluare. Dacă nu se ține cont de toate aceste elemente, atunci înțelegerea cunoștințelor nu poate fi măsurată coerent. Optimizarea învățării este facilitată de ancorarea informațiilor într-o zonă apropiată de cunoștințele prealabile ale elevului, de definirea și situarea lor în situații comprehensibile, de armonizare a posibilităților auditive, vizuale și practice ale educabilului, astfel încât evaluarea online să fie corectă, iar elevul să își dorească să fie evaluat corect.

În mediul online, învățarea-evaluarea pot fi realizate spontan, dar și multifazic, anevoios, în cazul unor situații ce necesită depunerea unui efort suplimentar, de multe ori cauzat de stilul de învățare: vizual, auditiv sau practic.

Activitatea integrată în mediul online deține succesul pentru că se abordează conținuturi din diferite domenii pentru realizarea unor obiective comune, copilul implicându-se și învățând, fără a sesiza că această activitate este impusă. Fiecare elev se poate implica și prin căutarea și diseminarea unor informații noi colegilor, această modalitate oferind o însușire durabilă a informațiilor.

Totodată, atunci când ne proiectăm activitatea online este necesar să ne adresăm unele întrebări:

- Ce voi face? (precizarea obiectivelor)
- Cu ce voi face? (analiza resurselor)
- Care este stilul de învățare propriu fiecărui elev? (stabilirea stilurilor de învățare)
- Cum voi face ? (elaborarea strategiei online)
- Cum voi ști că s-a realizat ce trebuia? (stabilirea strategiei de evaluare online)

Abordarea educației din perspectiva inteligențelor multiple determină o serie de consecințe importante la nivelul proiectării și al activității didactice concrete:

- utilizarea unor modalități variate de prezentare a conceptelor și explicațiilor specifice diferitelor discipline școlare, astfel încât acestea să permită dezvoltarea cât mai multor tipuri de inteligență,

- includerea în activitățile școlare a unor probleme reale care sunt importante din punctul de vedere al culturii elevilor și al mediului lor de proveniență,

- dezvoltarea abilităților cognitive și metacognitive ale elevilor de rezolvare a problemelor din diferite domenii,

- formarea la elevi a unor strategii de învățare (reactualizare, reflecție, auto-evaluare). predarea strategiilor de învățare permite dezvoltarea abilităților de învățare auto-reglată la elevi (diagnosticare corectă a unei situații de învățare, de selecție adecvată a strategiei de soluționare a sarcinii de învățare, de a-și menține motivația până la finalizarea sarcinii).

Evaluarea online poate să includă etape ale evaluării tradiționale. Învățarea și evaluarea online a elevului ar trebui să aibă în vedere stilul propriu de învățare al fiecărui elev: vizual, auditiv, respectiv practic. Cadrul didactic trebuie să fie conștient de stilul de învățare al fiecărui elev și să aplice evaluarea online ținând cont de acesta.

Dacă evaluarea tradițională este în general uniformă și chiar monotonă, în mediul online evaluarea trebuie să devină un act dorit de elev, o activitate interactivă, un joc.

Procesul de predare-învățare-evaluare online trebuie să aibă ca finalitate reflecția asupra rezultatelor, cu formarea unei imagini cât mai corecte, cu lipsuri, dar mai ales cu calitățile pe care le poate valorifica și dezvolta de aici încolo.

Anumite modalități de evaluare în mediul online asigură centralizarea imediată a rezultatelor, a itemilor rezolvați corect, dar și a celor greșiți, dând posibilitatea cadrului didactic să analizeze și să ia măsuri imediate de remediere. Astfel se reduce timpul, dar și efortul cadrului didactic în acest tip de evaluare.

Totodată, poate fi urmărit progresul sau regresul fiecărui elev, timpii de răspuns etc. Totuși, acest tip de evaluare nu poate reda autenticitatea autorului, această activitate bazându-se pe încredere reciprocă.

Bibliografie:

1. Dulamă, M. E. - „*Metodologii didactice activizante. Teorie și practică*”, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 2008
2. Dumitriu, C. - „*Psihologia educației*”, Editura Alma Mater, Bacău, 2014
3. Dumitriu, C. - „*Teoria și metodologia instruirii. Teoria și metodologia evaluării*”, Editura Alma Mater, Bacău, 2014
4. Timofti, I. C., Măță, L. - „*Dezvoltarea competențelor profesionale ale cadrelor didactice debutante*” - Ghid de bune practice, Editura Alma Mater, Bacău, 2011

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

**PROFESOR: ONOFREI MĂDĂLINA, G
RĂDINIȚA ELECTROMAGNETICA, BUCUREȘTI, SECTOR 5**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copiii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură. Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara

clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006..
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

PEDAGOGII ALTERNATIVE -PEDAGOGIA WALDORF-

PROF. ÎNV. PRIMAR OPREA ANDREEA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PETRACHE BLÎNDU", CIUȘLEA

Noile orientări din educație, care au promovat puternic metodele active și naturale, denumite de unii și alternative pedagogice s-au dezvoltat în timp sub multiple forme și treptat au însemnat în lume mai mult decât o opoziție la vechea pedagogie. Treptat ele au modificat întreaga abordare a practicii și activității pedagogice.

Spre finele secolului XIX și începutul secolului XX s-a conturat în educația din Europa și SUA o mișcare de contestare a învățământului tradițional, de înnoire a sistemului tradițional de predare pe clase și lecții, cu conținuturi teoretice, formale, rigide și în mare parte exterioare posibilității de alegere și motivare înstrinsecă a copilului. Semnificativă pentru noua tendință lansată este titlul unei lucrări semnate de Ellen Key, *Secolul copilului* (1900).

Tendința de înnoire o regăsim sub diverse denumiri în lume: Educația Nouă (Franța, Elveția, Belgia), Educația Progresistă (SUA), Pedagogia Reformei (Germania). Această tendință s-a concretizat și în România, atât în perioada interbelică cât și după anul 1989. În perioada postdecembristă au fost introduse și legiferate alternativele educaționale (1995), cele mai multe având la bază inițiative private.

Noile sisteme pedagogice: Waldorf, Step by Step, Montessori, Jena și Freinet.

Pedagogia Waldorf este o formă de învățământ bazată pe metode antroposofice (**Antroposofia** este o concepție despre om și lume fundamentată de Rudolf Steiner, care își propune să ofere cunoștințe despre lumea spirituală obținute prin cercetare spiritual-științifică).

Ea susține existența unor facultăți de percepție suprasensibilă în cazul tuturor oamenilor, prin dezvoltarea cărora, urmând o metodă precisă și sistematică, se poate atinge perceperea nemijlocită a spiritualului de predare și educare. Prima școală Waldorf a fost întemeiată în 1919 în Stuttgart, Germania, și a fost condusă de un colectiv de dascăli pregătiți de Rudolf Steiner (a fost un filosof, esoterist, artist, pedagog și gânditor social austriac) finanțată de către adeptul său Emil Molt, proprietarul fabricii de tutun Waldorf din Stuttgart, pentru copiii angajaților fabricii sale. De atunci numărul școlilor Waldorf (denumite uneori și școli Steiner) a crescut progresiv, astfel încât în prezent reprezintă unul din cele mai răspândite tipuri de pedagogie independentă din Europa și America de Nord.

Metodica școlilor Waldorf este bazată pe o serie de noțiuni despre dezvoltarea omului în domeniile trupesc, sufletec și spiritual, ce sunt menite să îi ofere dascălului înțelegere pentru ființa lăuntrică a copilului. Acestea rămân însă numai metode de lucru și nu devin conținuturi propriu-zise de predare. De pildă, se consideră că fiecare copil parcurge o dezvoltare în septenarii (perioade de câte 7 ani) și în funcție de caracteristicile acestora se stabilesc unele aspecte ale desfășurării educației.

Concepția pedagogică a școlilor Waldorf susține că numai printr-o predare corespunzătoare necesităților interioare ale fiecărei vârste se poate ajunge la o dezvoltare a omului în sensul libertății, motiv pentru care a fost numită "educație pentru libertate". Această denumire nu trebuie totuși greșit înțeleasă, nefiind vorba de un învățământ ce acordă o libertate deplină copilului, ci de o pregătire în vederea dobândirii unei gândiri independente, odată cu maturitatea.

Pedagogia Waldorf aduce în actul predării în mod armonios grija pentru cele trei componente ale ființei umane: gândire, simțire și voință.

Ea unește gândirea analitică și sintetică, intelectul obiectiv, de lucrul consecvent, cu sens și calitativ înalt, prin intermediul simțirii artistice și morale.

Pedagogia Waldorf a fost creată la începutul secolului XX de către Rudolf Steiner, la inițiativa directorului Waldorf Astoria, Emil Molt. Ea se bazează pe antropologia dezvoltată de Rudolf Steiner în cursurile de introducere în cunoașterea omului ținute în toamna anului 1919, înainte de începerea primelor clase. În lume, acest sistem educativ are o largă răspândire pe toate continentele lumii.

Antropologia pedagogiei Waldorf privește ființa umană ca individ, care cere forme de învățare specifice ritmului său personal de dezvoltare fizică, sufletească și spirituală. Acest mod de a privi omul este

cuprinse într-o programă școlară proprie, jalonată pe treptele de dezvoltare ale copiilor, aprobată prin ordin de Ministerul Educației și Cercetării.

Fiind o alternativă educațională, pedagogia Waldorf îl are în central procesului educației pe elev, școlarizarea fiind interesantă și neconstrângătoare, dorindu-se educarea omului în ansamblul său cognitiv, artistic, și în domeniul manualității. Particularitățile învățământului Waldorf sunt centrate pe următoarele domenii: ; o școală fără manuale; caietele și instrumentele de scris; ponderea deosebită a cursurilor artistice și practice; o școală fără note; conducerea clasei de către învățător, dincolo de cls. AIV-a; conducere colegială; materii și activități specifice, importanta ritmului- referindu- se la faptul că un curs de 2 ore, adică ritmul orei, se adresează voinței, intelectului și simțirii având o parte ritmică, o parte cognitivă și o parte de poveste. Ritmul zilei presupune studierea materiilor cu caracter cognitiv în prima parte a acesteia și a celor artistice și practice în cea de a doua parte.

În România, învățământul Waldorf este învățământ de stat, organizat de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, în baza Acordului General de Cooperare, încheiat în anul 1996.

Din rețeaua unităților se poate desprinde răspândirea în România a acestei alternative educaționale. Rezultatele la examenele naționale de capacitate și de bacalaureat confirmă performanțele acestui învățământ alternativ și îi conferă o poziție egală în sistemul național de învățământ.

Ea se bazează pe antropologia dezvoltată de Rudolf Steiner în cursurile de introducere ținute în toamna anului 1919, înainte de începerea primelor clase. În lume, acest sistem educativ are o largă răspândire.

Alternativa educațională Waldorf completează sistemul educațional existent; substituie unele forme de educație printr-o ofertă metodică și didactică diferită sau complementară; restructurează cadrul de organizare și funcționare a instituției școlare.

O școală în cadrul învățământului alternativ de stat.

Un cadru în care părinții elevilor din grădinițele și școlile Waldorf sunt constituiți în asociații non-profit și sprijină activitățile școlii atât în procesul instructiv-educativ, cât și în organizarea vieții social-culturale.

Obiectivul fundamental al pedagogiei Waldorf este întărirea, cultivarea și organizarea celor trei componente fundamentale ale ființei umane: voința, simțirea și gândirea, la nivelul fiecărei categorii de vârstă.

Obiectivul pedagogiei Waldorf este încurajarea dezvoltării sănătoase a capacităților fizice, sufletești și spirituale ale tânărului, pe baza metodei elaborate de Rudolf Steiner și a programei școlare concepute ținând cont de impulsurile date de acesta și găsirea unui răspuns adecvat și corect la tendințele proprii de dezvoltare ale copilului.

REZOLVAREA TRIUNGHIULUI DREPTUNGHC

OPREA CORNELIU VASILE
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ONICENI

Prin *rezolvarea* unui triunghi se înțelege în mod obișnuit determinarea măsurilor elementelor acestuia, respectiv a lungimilor laturilor și a măsurilor unghiurilor. Matematica de gimnaziu se restrânge în mod tradițional la rezolvarea triunghiului dreptunghic, extinderea la triunghiuri oarecare urmând a se întâmpla în liceu după aprofundarea mai multor noțiuni de trigonometrie.

Vom accepta deci că a rezolva un triunghi dreptunghic se referă la a afla lungimile laturilor și a măsurilor unghiurilor ascuțite, plecând de la două dintre acestea, din care cel puțin una latură.

Unde se încadrează această temă esențială a matematicii în cadrul programei de gimnaziu?

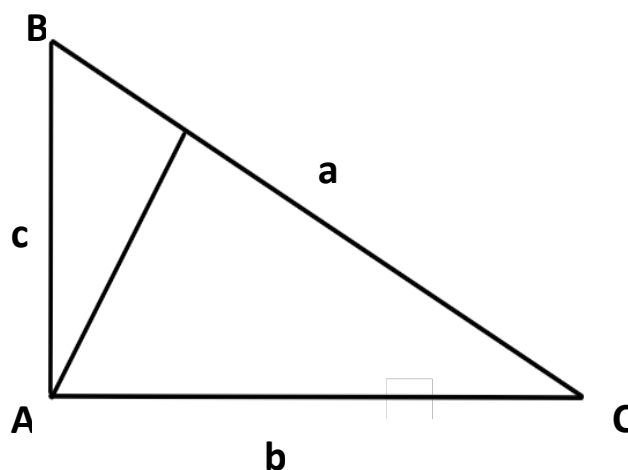
Analizând profilul de formare a absolventului clasei a VIII-a identificăm printre competențele de formare următoarele a căror atingere necesită și această temă:

- Manifestarea interesului pentru identificarea unor regularități și relații matematice întâlnite în situații școlare și extrașcolare și corelarea acestora;
- Identificarea caracteristicilor matematice cantitative sau calitative ale unor situații concrete;
- Rezolvarea de probleme în situații concrete, utilizând algoritmi și instrumente specifice matematicii;
- Prelucrarea și interpretarea datelor și dovezilor experimentale și reprezentarea grafică a acestora;
- Proiectarea și derularea unui demers investigativ pentru a verifica o ipoteză de lucru;
- Proiectarea și realizarea unor produse utile pentru activitățile curente.

Poziționată în mod tradițional atât temporal cât și tematic în ultima unitate de învățare a planificărilor calendaristice, această temă sintetizează cunoștințele privind proiecții ortogonale în triunghiul dreptunghic, teorema catetei, teorema lui Pitagora, teorema înălțimii, rapoarte constante în triunghiul dreptunghic și reprezintă un ”poligon de practică” pentru aplicații numerice legate de relațiile metrice, dar de asemenea furnizează și instrumentarul necesar pentru aprofundarea poligoanelor regulate cu trei, patru și șase laturi studiate în clasa a VII-a.

Un triunghi dreptunghic poate fi rezolvat dacă sunt cunoscute (în afară de unghiul drept $A = 90^0$) următoarele elemente:

1. cele două catete b și c
2. ipotenuza a și o catetă b (sau c)
3. ipotenuza a și un unghi ascuțit B (sau C)
4. o catetă și unghiul opus ei (b și B , sau c și C)

Caz	Date	Necunoscute	Unghiuri	Laturi	Arie
1	b, c	B, C, a, S	$\operatorname{tg} B = \frac{b}{c}, \operatorname{tg} C = \frac{c}{b}$	$a^2 = b^2 + c^2$	$S = \frac{1}{2}bc$
2	a, b	B, C, c, S	$\sin B = \cos C = \frac{b}{a}$	$c^2 = a^2 - b^2$	$S = \frac{1}{2}b\sqrt{a^2 - b^2}$
3	a, B	C, b, c, S	$C = 90^\circ - B$	$b = a \sin B$ $c = a \cos B$	$S = \frac{1}{4}a^2 \sin 2B$
4	b, B	C, a, c, S	$C = 90^\circ - B$	$a = \frac{b}{\sin B}$ $c = b \operatorname{ctg} B$	$S = \frac{1}{2}b^2 \operatorname{ctg} B$

Un triunghi oarecare poate fi rezolvat dacă sunt cunoscute următoarele elemente:

1. două laturi și unghiul dintre ele (cazul L. U. L.)
2. o latură și două unghiuri (cazul U. L. U.)
3. toate cele trei laturi (cazul L. L. L.)
4. doua laturi și unghiul opus uneia dintre ele (cazul L. L. U.)

Pentru o detaliere a acestor sinteze vezi:

Caz	Date	Necunoscute	Unghiuri	Laturi
L.U.L.	a, C, b	A, B, c	$\begin{cases} A + B = 180^\circ - C \\ \operatorname{tg} \frac{A-B}{2} = \frac{a-b}{a+b} \cdot \operatorname{ctg} \frac{C}{2} \end{cases}$	$c^2 = a^2 + b^2 - 2ab \cos C$
U.L.U.	B, a, C	A, b, c	$A = 180^\circ - (B + C)$	$b = \frac{a \sin B}{\sin A}, c = \frac{a \sin C}{\sin A}$
L.L.L.	a, b, c	A, B, C	$\operatorname{tg} \frac{A}{2} = \sqrt{\frac{(p-b)(p-c)}{p(p-a)}}$ $\operatorname{tg} \frac{B}{2} = \sqrt{\frac{(p-a)(p-c)}{p(p-b)}}$ $\operatorname{tg} \frac{C}{2} = \sqrt{\frac{(p-a)(p-b)}{p(p-c)}}$	
L.L.U.	a, b, A	B, C, c	$\sin B = \frac{b \sin A}{a}$ $C = 180^\circ - (A + B)$	$c^2 - 2bc \cos A + b^2 - a^2 = 0$ (ecuație de gr. 2 în c)

După cum apare recomandat și în, primele probleme ar trebui să fie aplicări directe ale teoremelor catetei, înălțimii și a teoremei lui Pitagora, sau chiar simple înlocuiri în relațiile exprimate de aceste teoreme.

Pe măsură ce se recapitulează definițiile funcțiilor trigonometrice ale unghiurilor ascuțite în triunghiul dreptunghic, aplicarea acestora vine ca un exercițiu util pentru crearea automatismelor necesare apoi și în alte discipline, fizica, de exemplu unde descompunerea forțelor este o necesitate în studiului mecanicii. Jonglarea cu formulele pentru calculul ariei de asemenea este o cale care aduce alternative de aflare rapidă a laturilor. Tot din aceeași sursă bibliografică, ni se recomandă tratarea problemelor în care se cunoaște lungimea unei catete și a proiecției celeilalte catete pe ipotenuză sau a înălțimii și a ipotenuzei spre final,

pentru că pot conduce la ecuații de gradul al doilea, depășindu-se astfel materia din programa clasei a șaptea.

Alte extinderi firești ale temei presupun rezolvări de probleme în care triunghiuri dreptunghice apar ca și componente ale altor figuri geometrice: trapeze dreptunghice, triunghiuri isoscele, echilaterale sau chiar triunghiuri dreptunghice înscrise în cerc.

Trebuie subliniat că evaluarea națională de la sfârșitul clasei a VIII-a propune în subiectul al doilea și subiectul al III-lea numeroase aplicații ale relațiilor metrice în triunghiul dreptunghic.

Dacă pentru predarea acestei teme, învățarea dirijată și învățarea prin descoperire sunt principalele metode folosite, în ultima perioadă, datorită observării unei tendințe de suprateoretizare în detrimentul aplicațiilor în viața reală, aspect evidențiat de rezultatele la testele internaționale de tip PISA care propun astfel de itemi, se recomandă tot mai pregnant învățarea pe bază de proiecte, astfel încât cunoștințele teoretice să fie utilizate în aplicații practice.

Perioada pandemiei ne-a pus în situația de a transmite copiilor cunoștințe prin metode online, metode care, atât din cauza specificului lor de a fi dependente de parametri tehnici diverși, dar și datorită impactului psihologic dar și fiziologic direct și nu totdeauna pozitiv asupra elevilor, a lăsat din punctul meu de vedere urme asupra procesului de învățare. Totuși, sunt de remarcat, pe lângă eforturile profesorilor de a se menține conectați cu elevii și unele demersuri pedagogice concretizate în digitalizarea forțată a unui curriculum care poate fi folosit, îmbunătățit și în continuare.

Am selectat, din perspectiva temei "rezolvarea triunghiului dreptunghic" unele astfel de încercări de platforme, pagini web sau pur și simplu videoclipuri rămase din acea perioadă, spre folosul publicului larg: elevi, părinți, profesori.

Bibliografie:

1. <https://view.livresq.com/view/5eb90bb6b981cb2f21f25043/>
2. "Metodica predării geometriei în gimnaziu", Olimpia Popescu, Valeria Radu, E. D. P. București 1983

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE! PARTENERIATELE INTERNAȚIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR

PROF. ING. OPREA DORINA- FLORIȚA
LICEUL TEHNOLOGIC "IULIU MANIU" CAREI, SATU MARE

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți, care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, acord cadru de parteneriat pentru educație, protocol de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională și altele.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiență, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală, în comunitate și în străinătate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale, naționale și internaționale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatele internaționale au scopul de a sprijini dezvoltarea, punerea în aplicare a practicilor inovatoare, precum și punerea în aplicare a inițiativelor comune de promovare a cooperării, a activităților de învățare reciprocă și a schimburilor de experiență la nivel european. Rezultatele trebuie să fie reutilizabile, transferabile, actualizabile și dacă este posibil, să aibă o puternică dimensiune transdisciplinară. Proiectele selectate vor trebui să difuzeze rezultatele activităților lor la nivel local, regional, național și transnațional.

Obiectivul principal al parteneriatelor de cooperare este de a permite organizațiilor să îmbunătățească calitatea și relevanța activităților lor, să își dezvolte și să își consolideze rețelele de parteneri, să își sporească capacitatea de a opera în comun la nivel transnațional, prin stimularea internaționalizării activităților lor și prin schimburi sau elaborarea de noi metode și practici, precum și prin partajarea și confruntarea ideilor.

Parteneriatele de cooperare sunt ancorate în prioritățile și cadrele de politică ale fiecărui sector Erasmus⁺, atât la nivel european, cât și la nivel național, și urmăresc totodată să producă stimulente pentru cooperarea intersectorială și orizontală în domenii tematice.

Parteneriatele de cooperare vizează:

- îmbunătățirea calității muncii, activităților și practicilor organizațiilor și instituțiilor implicate, deschiderea către noi actori, care nu sunt incluși în mod natural într-un anumit sector;
- abordarea nevoilor și a priorităților comune în domeniile educației, formării, tineretului și sportului;
- consolidarea capacității organizațiilor de a lucra la nivel transnațional și intersectorial;
- facilitarea transformării și a schimbării (la nivel individual, organizațional sau sectorial) care conduc la îmbunătățiri și la noi abordări, în mod proporțional cu contextul fiecărei organizații.

Indiferent de domeniul în care are impact proiectul, parteneriatele de cooperare internaționale sunt deschise pentru orice tip de organizație activă în orice domeniu al educației, formării, tineretului, sportului sau în alte sectoare socio-economice, precum și pentru organizațiile ce desfășoară activități care sunt transversale pentru diferite domenii (de exemplu, autorități locale, regionale și naționale, camere de comerț, organizații profesionale, centre de orientare, organizații culturale și sportive).

În funcție de prioritate și de obiectivele abordate de proiect, parteneriatele de cooperare trebuie să implice cea mai adecvată și mai diversificată gamă de parteneri, pentru a beneficia de diferitele lor experiențe și profiluri, precum și de expertiza lor specifică și pentru a produce rezultate relevante și de înaltă calitate în cadrul proiectului.

Un parteneriat de cooperare este un proiect transnațional și implică minimum trei organizații din trei state membre ale UE sau țări terțe asociate la program diferite. Nu există un număr maxim de organizații participante la un parteneriat.

Toate activitățile din cadrul unui parteneriat de cooperare trebuie să aibă loc în țările organizațiilor care participă la proiect, fie în calitate de parteneri cu drepturi depline, fie în calitate de parteneri asociați.

În plus, dacă acest lucru este justificat în mod corespunzător în raport cu obiectivele sau cu punerea în aplicare a proiectului:

❖ activitățile se pot desfășura și la sediul unei instituții a Uniunii Europene, chiar dacă în cadrul proiectului nu există organizații participante din țara care găzduiește instituția;

❖ activitățile care implică partajarea și promovarea rezultatelor pot avea loc și în cadrul unor evenimente/ conferințe transnaționale tematice relevante desfășurate în statele membre ale UE, în țări terțe asociate la program sau în țări terțe care nu sunt asociate la program.

Programul Erasmus⁺ urmărește să promoveze egalitatea de șanse și accesul, incluziunea și echitatea în toate acțiunile sale. Cooperarea virtuală și experimentarea cu oportunități de învățare virtuală și mixtă reprezintă **cheia succesului parteneriatelor de cooperare**. În special, proiectele din domeniul învățământului școlar sunt încurajate să utilizeze platformele School Education Gateway și eTwinning.

Platforma etwinning. net oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare, cunoașterea țărilor participante, participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională prin colaborarea în proiecte internaționale și prin **participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență**, un cadru activ de învățare pentru elevi și pentru profesori.

BIBLIOGRAFIE:

1. ISTRATE, O. et al., *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, 2013
2. CUCOȘ, C. *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Polirom, 2000.
3. Stăiculescu, C. *Școala și comunitatea locală. Parteneriat pentru educație*. București: ASE, 2008.
4. Vrașmaș, E. *Parteneriatul educațional*. București: Armis, 2002.

UN CONCEPT CONTESTAT

**PROF. OPREA ELENA,
SCOALA GIMNAZIALA NR. 33, GALATI**

Care este utilitatea educatiei? Iata o intrebare cu raspunsuri atat de variate, diferite, cu o multitudine de aspecte de luat in considerare. Dar in mod clar este cunoscuta drept un “concept in mod esential contestat”. Gradul de intelegere si percepere al acesui concept oscileaza in functie de trasaturi individuale, de gen, statut social, etnic, si nu numai. Dar lipsa unei definitii unanim acceptate si unanim detaliate nu ne impiedica sa ne indreptam atentia asupra lui si sa incercam sa prezentam o mica parte a sa.

Exista cativa termeni care trebuie clarificati inca de la inceput: “invatare”, “educatie”, “instruire” si “scoala”- termeni usor confundabili, cu diferente bine delimitate.

Invatarea este procesul dobandirii de abilitati; educatia este un sistem organizat de invatare; instruirea reprezinta un anumit tip de educatie concentrat pe abilitati specifice; scoala este o comunitate de educabili, un grup format cu scopul de a invata impreuna si separat.

Cand ne referim la copii, trebuie precizat faptul ca ei adora sa invete si fac asta natural. Unii intampina probleme uneori, iar altora invatarea li se pare facila, lina. Dar oricum ar fi ea, educatia trebuie facuta obligatoriu. Este utila educatia obligatorie? Bineinteles- vine un raspuns automat. Educatia obligatorie se dovedeste a fi utila atunci cand un copil trebuie sa afle, sa inteleaga, sa fie capabil sa faca anumite sarcini pe care, de altfel, (lasat la voia intamplarii) nu ar fi capabil sa le faca din proprie initiativa. Sau atunci cand copiii trebuie sa fie pregatiti pentru viitor, pentru provocarile inevitabile ale vietii, ale profesiei sau ale studiilor inalte. Sa fii educat inseamna sa ai un orizont largit, oportunitati si alegeri variate, sa fii capabil, constient, sensibil si cult, sa poti intelege lumea personala, interioara si lumea inconjuratoare, in egala masura.

Scopul educatiei poate fi divizat in patru mari directii:

Personal – adica educatia trebuie sa permita tinerilor sa faca fata intereselor personale si celor externe, emotiilor si rationamentului, subiectivitatii si obiectivitatii. Fiecare dintre noi avem puncte tari si puncte slabe, perspective si introspectii. Fiecare dintre noi avem abilitati, aptitudini si dispozitii individuale in a intelege lumea si mediul.. Asadar educatia capata aici note profund personale pentru ca este vorba despre cultivarea mintii si a sufletului.

Cultural – deoarece scolile au menirea de a da oportunitatea elevilor sa inteleaga propria cultura si sa respecte diversitatea ei. Cultura este definita ca “o varietate de valori si comportamente ce caracterizeaza un grup social”. Prin educatie o comunitate isi prezinta valorile si le transmite de la o generatie la alta. Pentru unii educatia este o modalitate de a-si pastra trasaturile culturale in fata influentelor exterioare. Pentru altii este o modalitate de a-si promova toleranta culturala.

Putem vorbi despre trei prioritati culturale care ar trebui sa apartina scolii:

- Sa ii ajute pe elevi sa-si inteleaga propria cultura;
- Sa inteleaga celelate forme de cultura;
- Sa promoveze toleranta, intelegerea, coexistenta.

Economic – educatia ar trebui sa aiba ca scop formarea unor generatii independente, responsabile din punct de vedere economic. Forta de munca educata este esentiala in crearea prosperitatii economice. Profesii existente in trecut dispar, si lasa loc noilor profesii, contemporane, menite sa acopere nevoile actuale. Dar cum pot pregati scolile elevi care sa raspunda acestui domeniu aflat in continua schimbare? Cu siguranta trebuie sa ii conecteze pe elevi la talente si interese unice, sa elimine distinctia dintre programe academice si vocationale, sa cultive programe de parteneriat intre scoli si intre scoli si piata muncii astfel incat tinerii sa aiba experienta muncii inca din scoala.

Social – este scopul prin care educatia formeaza cetateni activi, empatici. In societatea democratica fiecare individ trebuie sa fie un participant activ si scoala ar trebui sa formeze astfel de participant asumati, responsabili, cultivati si nu numai.

Indiferent din ce perspectiva am privi lucrurile, este bine stiut ca principala grija ar trebui sa fie motivarea elevilor in dobandirea oricarui scop. Fara motivare nu exista scop in frecventarea scolii. Modelul nou de educatie necesita colaborarea intre elevi, intre elevi si profesori, intre scoala si familie, intre scoala

si guvern. Daca exista un motiv in tot ce fac, elevii vor invata usor, dat fiind ca vor fi acompaniati de accentul pe creativitate- ca proces de expunere a ideilor originale, cu valoare. Scoala trebuie sa perceapa o multitudine de raspunsuri la o intrebare, o multitudine de interpretari ale unei intrebari, gandirea laterala, nu doar lineara. Elevul zilelor noastre trebuie sa aiba incredere in sine, in interese proprii si in forta lor de a construi ceva durabil, bun, original, de perspectiva.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN JAPONIA

PROF. ÎNV. PRIMAR OPREA MONICA-MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TEODOR MURĂȘANU” TURDA, CLUJ

Sistemul de educație din Japonia este cunoscut ca fiind printre cele mai performante de pe glob.

• Anul școlar

Sistemul de învățământ japonez are o perioadă de 12 ani, dintre care doar 9 obligatorii:

-6 ani de școală primară

-3 ani de gimnaziu

-3 ani de liceu

Anul școlar în Japonia începe în 1 aprilie, zi care coincide cu Hanami, sărbătoarea florilor de cireș, considerată de japonezi un moment important al celebrării naturii și vieții în general, și se încheie în luna martie a anului următor.

Elevii au o vacanță de vară de câteva săptămâni în intervalul 20 iulie-25 august, precum și o pauză de două săptămâni la Anul Nou.

Anul este împărțit în trei semestre principale începând cu 1 aprilie, 1 septembrie și, respectiv, 7 ianuarie.

Școala începe, în general, la ora 8: 30 a. m. și se termină în jurul orei 15: 00 sau 15: 30. m. în timpul săptămânii, în medie 6 ore/zi.

• Limba de predare

Limba utilizată cel mai predominant în școlile japoneze este, desigur, limba japoneză. Caracteristicile dominante ale acestui limbaj sunt:

• dependența ridicată de context pentru a determina sensul

• ordonarea precisă a cuvintelor într-o propoziție

• utilizarea a trei tipuri diferite de sisteme de caractere în limba scrisă (kanji, hiragana și katakana).

Complexitatea limbii scrise înseamnă că studenții japonezi petrec mulți ani studiind propria lor limbă.

• Examen de admitere

Sistemul japonez pune un mare accent pe utilizarea examenelor pentru toate nivelurile de școlarizare.

Examenele există pentru elevii care intră în grădiniță, primar, gimnaziu și universități.

Cu toate acestea, în mod clar cele mai importante teste sunt cele date pentru intrarea în școlile gimnaziale (liceale) și universități. În Japonia, un astfel de examen este atât de riguros și dificil, încât perioada de pregătire și de susținere a acestuia a fost denumită shiken jigoku („iadul examenelor”).

Testele de admitere la liceu sunt în principal pentru a determina ce tip de elevi vor participa, nu dacă vor participa, deoarece peste 90 la sută dintre elevii de gimnaziu merg la liceu. Atât liceele private, cât și cele publice necesită astfel de teste și, de obicei, testează elevii în cinci domenii principale:

❖ engleză, matematică, japoneză, studii sociale și științe.

Unul dintre cele mai importante este examenul de limba japoneză. Acesta implică testarea cunoștințelor de hieroglife (2000 pentru a trece primul nivel, 1000 pentru al doilea, apoi descrește) și cunoștințe de vocabular și gramatică.

EDUCAȚIE PREPRIMARĂ ȘI PRIMARĂ

Peste 95 la sută dintre elevii japonezi se înscriu într-o formă de preșcolari, ceea ce nu este obligatoriu. Aceste școli sunt menite să dezvolte abilitățile cognitive ale sugarilor de la vârsta de trei ani și, astfel, să le pregătească pentru cei șase ani de școală elementară obligatorie care urmează. Educația preșcolară este asigurată fie printr-o grădiniță, care este considerată a fi o instituție de învățământ, fie printr-un centru de zi, care este considerat un tip de instituție de asistență socială, astfel cum este definită de Legea privind bunăstarea copilului

Un indiciu al competitivității extreme a educației japoneze este un fenomen numit ojuken. "O" este un prefix care înseamnă "politeț" sau "copilăresc", iar juken înseamnă "examen de admitere". Termenul complet se referă la părinții care sunt atât de dornici să-și facă copiii să fie acceptați în cele mai competitive școli la fiecare nivel încât încearcă să-i înscrie într-o grădiniță de top. Absolvenții acestor preșcolari de

prestigiu au de obicei permisiunea de a merge până la un liceu de prestigiu fără a fi nevoiți să susțină examenele de admitere. Aceste grădinițe sunt extrem de competitive, în unele cazuri admitând doar 1 din 20 de candidați. Părinții plătesc, uneori și 10.000 dolari pentru a educa copiii lor, astfel încât aceștia să fie admiși.

După grădiniță, copiii încep șase ani de școală primară (sau elementară) obligatorie. Programa școlară are trei grupe principale: discipline regulate, educație morală și activități extracurriculare.

Până la împlinirea vârstei de 10 ani, copiii japonezi nu susțin examene, pentru că primii ani de școală sunt dedicați formării caracterului și a bunelor maniere. În acești ani, japonezii învață să-i aprecieze și să-i ajute pe cei din jur, să ocrotească natura și să dea dovadă de empatie, compasiune, dreptate, autocontrol, curaj, blândețe, generozitate.

Pentru japonezi, cultivarea sentimentului de responsabilitate este foarte importantă. De aceea, cei mici sunt educați încă din primii ani de școală să aibă grijă de curățenia din jur. Elevii primesc produse de curățat și instrucțiuni care-i ajută să-și curețe singuri sălile de clasă, cantina și toaletele. În clasă, fiecare elev are o sarcină precisă de care se ocupă cu seriozitate și devotament. Pe lângă faptul că îi încurajează pe copii să lucreze în echipă, acest sistem permite și economisirea resurselor materiale ale școlii.

Putem spune astfel că unul din secretele succesului japonezilor constă în respectul pentru muncă și pentru propriile valori spirituale, pe care le plasează în centrul preocupărilor copiilor, încă din clasele mici.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL SECUNDAR

Învățământul secundar din Japonia cuprinde două diviziuni principale: gimnaziul inferior (numit și gimnaziu sau liceu) și gimnaziul superior (numit și liceu sau liceu senior). Aici sunt incluse informații despre juku, școlile private pe care mulți elevi le frecventează în plus față de școala publică.

STUDII SUPERIOARE

Studentii care termină liceul au la dispoziție aceste opțiuni principale: colegii sau universități, colegii de juniori, colegii tehnice, formare specială sau ocuparea forței de muncă

• **Universități și colegii:** Japonia are peste 500 de colegii și universități de patru ani. Nu se face nicio distincție specială între instituțiile numite "colegiu" și cele numite "universitate". (Termenul de universitate este folosit aici pentru a indica ambele.) Există practic trei tipuri de instituții de patru ani:

- (1) universități naționale care sunt susținute de guvernul central, cum ar fi Universitatea din Tokyo;
- (2) universitățile de stat care sunt susținute de guverne la nivel municipal sau prefectură;
- (3) instituțiile finanțate din fonduri private. Aproximativ 75 la sută din toate universitățile din Japonia sunt private.

Bibliografie:

WORLD EDUCATION ENCYCLOPEDIA
A SURVEY OF EDUCATIONAL SYSTEMS WORLDWIDE
SECOND EDITION VOLUME 2 I-R
REBECCA MARLOW-FERGUSON, EDITOR

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PREȘC: OPRIȘ LAVINIA-ANCA
G. P. P. "ALBĂ CA ZĂPADA", BĂILE FELIX**

Școala modernă se sprijină astăzi pe metode care diferă mult față de cele obișnuite, bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode interactive, cu participare socială, cu implicare directă, prin care să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele, într-un mod cât mai atractiv și eficient.

Un mod foarte eficient de a implica elevii în diferite proiecte care să-i stimuleze este parteneriatul.

Parteneriatul este definit ca "asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatură de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun." (Cucoș, 2009)

Prin parteneriatul școlar se ușurează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea de a-și pune în practică cunoștințele, să și le perfecționeze, să participe la schimburi de experiențe, la excursii. Aceste parteneriate facilitează socializarea și competențele de comunicare ale tinerilor.

Datorită programului ERASMUS+, există o inițiativă europeană relevantă pentru nevoile profesorilor și elevilor, primită cu interes și integrată în mod natural în practica școlară.

Participarea la aceste proiecte a promovat ideea că fiecare proiect este o oportunitate de învățare pentru cei implicați – profesori, elevi, director de școală. Fiecare dintre participanții la proiecte are de învățat și de câștigat în același timp. Proiectele internaționale aduc noi cunoștințe, noi capacități, schimb de idei, transfer de practici creative, acces la noi materiale didactice, exersarea și perfecționarea limbilor străine în contexte reale.

După recenta pandemie, nevoia de inovare în cadrul sistemelor de educație și formare, precum și în rândul tinerilor, a crescut mai mult ca oricând, iar proiectele care se vor desfășura în viitor ar trebui puse în aplicare printr-un parteneriat mixt între organizații și să fie: bazate pe excelență și pe cunoștințe de ultimă oră; să aibă capacitate de inovare; să genereze un impact sistemic prin activitățile lor și care au potențialul de a impulsiona toate domeniile educației și formării.

Ca și beneficii ale parteneriatului educațional putem enumera: creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării; stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea comunității; crează relații de colaborare; crește gradul de socializare a tinerilor.

Bibliografie:

1. Cucos, C. (coord.) -Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009
2. Vrășmaș, E., A -. Parteneriatul educațional. București: Editura E. D, 2002
3. Edict. ro

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE COPIII CU NEVOI SPECIALE VIITORI ADULȚI

PROFESOR ITINERANT/SPRIJIN OPRIȘ OANA PETRINA CENTRUL SCOLAR PENTRU EDUCATIE INCLUZIVA CLUJ-NAPOCA

Pornim de la principiul incluziunii promovat din anul 1948 (ONU, Declarația Universală a Drepturilor Omului) „... școlile trebuie să îi primească pe toți copiii, indiferent de condiția lor fizică, intelectuală, socială, afectivă, lingvistică sau de orice natură. Trebuie să fie incluși copii cu dizabilitați și copii talentați, copii ai străzii și copii care muncesc. ... etc” (Declarația de la Salamanca 1994, adoptată de UNESCO).

Școala incluzivă trebuie să cuprindă toți copiii, fără să țină cont de dificultățile și diferențele dintre ei, de stilurile de învățare, de ritmurile diferite ale acestora, oferindu-le tuturor necondiționat șansa la o educație de calitate.

Din experiența mea didactică de-a lungul anilor ca profesor itinerant /sprijin la ciclul primar am observat și ajuns la unele concluzii. Chiar dacă la nivel de teorie se cunosc principiile care susțin incluziunea, din păcate în activitatea practică apar dificultăți și piedici în realizarea procesului de incluziune.

Este evident faptul că educația incluzivă este o permanentă provocare de schimbare a atitudinilor, a mentalităților.

Integrarea copiilor cu nevoi speciale, indiferent care ar fi ele, nu se poate realiza dacă nu pornește de la conștientizarea faptului că oamenii sunt diferiți, au ritm propriu de achiziție a unor abilitați și competențe.

În sistemul de învățământ românesc se promovează egalitatea de șanse. O societate incluzivă se construiește prin adoptarea unui curriculum adaptat, a unor strategii de predare învățare –evaluare personalizate în funcție de nevoile copiilor, prin colaborare cu familiile copiilor cu nevoi speciale, prin apelarea unor servicii de sprijin adaptate. Dar aceste obiective trebuie stabilite și respectate pe termen lung.

Obiectivul major pe termen lung și finalitatea procesului de învățământ românesc ar trebui să fie: „Dă-i o șansă și ajută-l să ajungă un viitor adult independent, autonom!” care să poată avea un loc de muncă potrivit pentru el, să își formeze propria familie, încrezător în propriile puteri.

Comparăm acest aspect al sistemului românesc de învățământ cu sistemul de învățământ din Danemarca și constatăm diferențe semnificative.

Spre exemplu, dacă într-o clasă sunt copii cu nevoi speciale este regândită pregătirea profesorilor de la clasă pentru a putea răspunde cerințelor diverse cu care se pot confrunta (la noi nu se pune accentul pe cursuri ce vizează predare diferențiată, rămâne la nivel de teorie).

Dacă un elev are dificultăți atât de mari în cazul unei materii încât se consideră că ele nu pot fi depășite, atunci se poate solicita de către elev- familie să nu i se mai predea materia respectivă. Acest lucru mi se pare foarte important în dezvoltarea copilului cu CES, deoarece oferă posibilitatea dezvoltării abilităților existente. Notarea poate fi înlocuită cu o declarație din care reiese nivelul la care a ajuns elevul și potențialul său.

Un alt aspect care consider că ar fi benefic în sistemul nostru românesc de învățământ, și este folosit în școlile din Danemarca este flexibilitatea sistemului de educație: există un an suplimentar pe care orice elev îl poate urma înainte de a trece spre alte forme de educație, în cazul în care nu este suficient pregătit sau hotărât ce vrea să urmeze mai departe.

Spre deosebire de învățământul românesc, sistemul de învățământ din Danemarca oferă un efort susținut la toate nivelurile de învățământ, de la educația preșcolară până la cea vocațională sau universitară. Din păcate la noi, undeva la sfârșitul ciclului gimnazial se întrerupe procesul. Tot greu rămâne pe familiile acestor copii cu nevoi speciale, deja încercați de greutățile vieții.

Instituțiile de învățământ superior din Danemarca oferă o mulțime de servicii de consiliere, asistență suplimentară, cursuri și servicii de consiliere care vin în sprijinul studenților cu diverse nevoi speciale.

Am putea începe schimbarea din învățământul românesc prin susținerea, încurajarea copiilor cu nevoi speciale și familiile acestora începând de la nivel preșcolar până la cel universitar. Consider că este esențial pentru dezvoltarea la potențial maxim a acestor copii.

Astfel le putem oferi ajutorul nostru și șansa să devină un adult responsabil, independent, autonom în măsura capacităților sale.

Bibliografie:

1. Acces la educație a copiilor cu cerințe educative speciale, Ministerul Educației și Cercetării
2. Coman, S. (coordonator), Parteneriat în educația integrată a copiilor cu cerințe educative speciale, Editura Spiru Haret, Iași, 2001
3. [Vikingi. ro/danemarca/educația-în-danemarca](http://Vikingi.ro/danemarca/educația-în-danemarca)

LE TEXTE LITTÉRAIRE EN CLASSE DE FLE (FRANÇAIS LANGUE ÉTRANGÈRE)

PROF. OPRİȘAN ROXANA-ISABELA

Pour un public de jeunes apprenants qui ont grandi avec la télé, les sources internet, la bibliothèque virtuelle et pour qui la télévision et l'ordinateur monopolisent l'intérêt et ternissent l'importance de la lecture jusqu'au désintérêt, traiter le texte littéraire dans une optique d'ouverture interculturelle est une option susceptible de le faire apprécier.

L'évolution du concept de culture et celle de la méthodologie de la didactique des langues étrangères a déterminé l'évolution des fonctions attribuées à la littérature.

Si dans la méthode traditionnelle du début du siècle, le texte littéraire occupait une place de prédilection à tous les niveaux d'enseignement, il a été par la suite, sinon abandonné, à tout le moins négligé aux niveaux débutant et intermédiaire dans l'enseignement des langues. Les principales raisons pour l'abandon de la littérature dans l'enseignement de FLE L2 sont les lacunes linguistiques, culturelles et contextuelles des apprenants et il leur est difficile d'arriver à comprendre un texte littéraire dans toutes ses dimensions puisque celui-ci est d'abord écrit pour un lecteur natif. L'apprenant en FLE L2 n'a pas une connaissance suffisante du vocabulaire, de la syntaxe, bref de la langue et, qui est, de la langue littéraire, pour pouvoir comprendre ce type de texte. De plus, les références au contexte et à la culture perçus dans le texte doivent être familières au lecteur.

La compréhension du texte ne relève pas uniquement du texte lui-même, mais il est possible pour le lecteur, à partir d'indices textuels, d'en tirer sa propre interprétation en se basant sur ses connaissances du monde.

Les recherches faites sur la compréhension écrite, tout d'abord en langue maternelle et ensuite en langue étrangère ont amené d'une part les méthodologues et d'autre part, les enseignants, à envisager la lecture en L2 d'une manière beaucoup plus ouverte. En effet, les résultats de plusieurs recherches ont montré que la compréhension écrite n'est pas seulement le résultat d'un décodage purement linguistique, mais que l'accès au contenu joue un rôle tout aussi important et peut certainement faciliter la compréhension d'un texte. La difficulté d'un texte ne réside pas uniquement dans le texte en soi, mais s'explique en partie par l'importance plus ou moins grande des connaissances que le lecteur apporte avec lui lors de la lecture. Toutefois parce que le contenu d'un texte n'est pas généralement familier aux apprenants en L2 et afin de surmonter leurs difficultés linguistiques, les enseignants doivent veiller à rendre le contenu plus accessible en présentant les préables culturels avant qu'ils n'entreprennent la lecture d'un texte.

Le texte littéraire trouve aussi bien sa place en classe de FLE même en début d'apprentissage. Il va sans dire que le texte présenté doit être choisi avec soin et surtout doit correspondre au niveau des apprenants.

Par le texte littéraire, le lecteur pénètre non seulement dans un monde de fantaisie, mais aussi se familiarise avec un langage nouveau, un langage qui lui fait découvrir une nouvelle dimension de la langue. Le texte littéraire fait partie de l'expérience quotidienne, du vécu d'une société. Les thèmes décrits sont très souvent des préoccupations communes aux êtres humains de partout et c'est la raison pour laquelle il peut être abordé très tôt en classe de FLE.

ADOLESCENTA INTRE COPILARIE SI MATURITATE

OPRISOR ELENA VALENTINA

C. S. E. I. TIRGU - JIU

Spre deosebire de societățile primitive unde trecerea de la copilărie la adolescență este marcată de ritualuri și ceremonii care chiar dacă nu sunt întotdeauna plăcute au ca rezultat convingerea individului că este de acum înainte adult cu toate responsabilitățile și privilegiile implicite ale acestui statut, în societățile contemporane, cu foarte puține excepții, nu există un cadru în care copilului i se spune că de astăzi a devenit adult. Individul trebuie să descopere singur acest lucru, iar această descoperire este cu atât mai dificilă cu cât nu este nici o demarcație clară între trecerea de la o etapa a vieții la alta.

Astfel în culturile vestice, tranziția de la copilărie la maturitate necesită trecerea prin câțiva ani de adolescență, perioadă a vieții adeseori descrisă ca fiind cea mai tulburătoare, cea mai stresantă și cea mai dificilă dintre toate stadiile dezvoltării. Nu numai că se așteaptă de la ei să facă față unor probleme de ordin fizic, hormonal, emoțional sau spiritual, dar sunt totodată expuși unei societăți inconsistente în cerințele pe care le emite și care se află într-o continuă schimbare, lăsând în urmă vechile valori și adoptând altele noi.

Conform lui P. I. Galperin (1975) relația dintre planul pedagogic și cel psihologic este extrem de importantă, el reliefează faptul că "este o greșeală evidentă a pune semnul egalității între acțiunea mintală care este psihologică și conținutul obiectual al acțiunii", care aparține fiecărei discipline școlare, de aici, importanța proiectării obiectivelor psihologice ale învățării în strânsă legătură cu obiectivele definite prin programele școlare. Autorul plecând de la problemele studiului limbii, de la rolul acesteia în formarea unei noi structuri a gândirii consideră că acesta nu reprezintă doar o simplă însușire de reguli a limbajului corect, ci este descoperirea unei lumi noi, lumea conștiinței colective fixată în limba, a conștiinței sociale a oamenilor și a relațiilor dintre ei.

În cele din urmă, adolescentul este supus unor adevărate încercări, el trebuind să se gândească ce fel de persoană își dorește să fie, cum ar vrea să fie lumea și societatea în care trăiește.

Pentru M. Debesse (1970), adolescența este „epoca entuziasmului juvenil”, este “afirmarea euului”, caracterizată fiind de așa zisă “criză juvenilă”.

Numită, metaforic, când “vârsta de aur”, când “vârsta ingrată”, adolescența rămâne, pe drept cuvânt, ceea ce J. J. Rousseau (1762) numea “a doua naștere”, sau, conform definiției date de Pantelimon Golu „vârsta oglinzii, vârsta la care adolescentul caută să coincidă cu sine” (P. Golu, 1994). Adolescentul este un nonconformist și un luptător activ pentru îndeplinirea dorințelor sale, un original în adaptarea la lumea înconjurătoare.

„Adolescența reprezintă acea perioadă a vieții care se situează între copilărie, pe care o continuă și vârsta adultă. Este o perioadă ingrată, marcată de transformări corporale și psihologice care încep pe la 12 sau 13 ani și se termină între 18 și 20 de ani. Aceste limite sunt vagi, deoarece apariția și durata adolescenței variază după sex, rasă, condițiile geografice și mediul socio-economic”(Norbert Sillamy, 1996)

În definiția apărută în Dicționarul enciclopedic de psihiatrie, adolescența constituie “etapa de tranziție în dezvoltarea individului care a depășit puseul puberal, caracterizată prin transformări biologice și psihologice majore” (coord. C-tin Gorgos, 1984).

Biologic adolescența semnifică perioada de la pubertate la maturitate, alteori adolescența este descrisă ca începând cu pubertatea și încheindu-se în perioada adultă. Perioada este caracterizată de schimbări rapide și creșteri explozive în greutate și în înălțime.

Pubertatea sau nubilitatea (Malmquist, 1978) semnifică de fapt maturarea sexuală, pubescenta se referă la acele schimbări care au ca rezultat maturitatea sexuală

Aceste schimbări au loc în pubertatea târzie sau în adolescența timpurie. E. Spranger consideră că adolescența se caracterizează prin “sentimentul adânc de singurătate”, prin “radicalism și tendință de idealizare”, acordând importanță fenomenului de conștientizare (E. Spranger, 1914).

BIBLIOGRAFIE:

1. Dafinoiu, Ion – Elemente de Psihoterapie Integrativă, 2007
2. Daniel Widlocher Alain Braconnier, Psihanaliza si psihoterapiei, Editura 3, 2006
3. Colectiv coordonat de Mony Elkaim: Hubert d’Assignies, Bernard Brusset, Isabelle Crespelle, Berenice Dartvelle, Pierre Fontaine, Christin Gaillard, Serge Ginger, Philippe Julien, Francois Nef, Josiane de Saint-Paula si Serge Tisseron, Ce psihoterapie sa alegem ? Editura 3, 2007
4. Florence Schmitt, M. A.; Ilpo Lahti, M. D., Ph. D; Jorma Piha, M. D., Ph. D., American Journal of Psychotherapy, - Ofera teoria atasamentului reursse noi in tratamentul pacientilor schizoafetivi-Volumul 62, Numarul 1, 2008,, Editura 3, 2008

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

PROF. OPRÎȘOR MĂRIUȚA ELENA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT OȚELU ROȘU

„Educația este cea mai puternică armă pe care o poți folosi pentru a schimba lumea” Nelson Mandela

Este frumos să te crezi liber, dar zilele noastre și întâmplările din ultima perioadă, ne demonstrează că nu am fost și nu vom fi vreodată liberi, fizic. Putem fi liberi sufletește în schimb, avem liber să simțim ce dorim, pentru cine dorim. Perioada prin care trecem a schimbat lumea, a schimbat sistemele de conducere, modul de a lucra, modul de a comercializa, modul de a învăța, modul de a interacționa și multe altele, care probabil acum nu le vedem sau nu le conștientizăm. S-a produs o tehnologizare obligată, forțată, la nivelul mai multor structuri economice, instituționale din mai toate țările lumii. Schimbarea aceasta se vede și la noi, în România. Școala on-line, părea desprinsă parcă dintr-un film science-fiction. Dar, așa, deodată, ne-am trezit forțați de împrejurări să facem școală online.

Pe nișa de vârstă cu care lucrez, mai exact copiii preșcolari, procesul educațional tehnologizat a fost mult mai greu. A trebuit să schimb aproape complet activitățile și să trasez cerințe în funcție de posibilitățile lor de acasă. Am încercat ca mijloacele de comunicare, laptop, telefon, tabletă, să fie doar canalul prin care eu le transmit activitățile și nu baza fizică de a lucra. Se cunosc efectele nocive ale tehnologiei asupra psihicului copiilor și efectele nefaste. Este greu, aproape de neînțeles cum să faci activitate on-line, dar să nu expui peste măsură copilul. Dar, imposibilul a devenit posibil! Am reușit în proporție de 90% să fac acest lucru, să realizez actul educațional on-line cu o expunere a copiilor cât mai mică. Am regândit toată planificarea anuală și activitățile care le-am planificat de la începutul anului școlar și am reușit să le trasez minunate activități aplicative, fără ca ei să petreacă timp mult în fața ecranelor. Excepție au făcut momentele când le-am distribuit câte un cântecel, filmuleț sau vreo poveste. Și, în toate am avut un ajutor de nădejde... neobositul părinte, acel părinte care se gândește la binele copilului său și care participă, participă activ și mă ajută, pe mine, cadrul didactic să comunic cu sufletul acela mic și inocent de preșcolar. A fost o colaborare strânsă, cel puțin așa am simțit eu, între școală și familie, în cazul meu între grădinița și familie. Acum s-a văzut cât de important este relația școală-familie și tot acum, poate că, unii au înțeles mai bine rolul acesteia. Totul se face în favoarea copilului și pentru viitorul acestuia. Să menții o legătură strânsă cu cel care îți este dascăl, a copilului, înseamnă a te preocupa cu adevărat de bunăstarea viitoare a propriului copil. S-a făcut front comun și s-a observat cât demult a contat, această relație părinte-cadru didactic. Un act educațional pe deplin reușit, nu implică doar cadrul didactic și copilul, ci și părintele, căci el este cel care trebuie să asigure, acasă, continuarea procesului de învățare. În zadar se poate implica un profesor, dacă acasă, părintele nu verifică și nu motivează copilul pentru a continua învățatul. Puțini sunt copiii care conștientizează importanța școlii, mici fiind, singuri se motivează și muncesc pentru a asimila cât mai multe cunoștințe. Pentru un viitor luminat și lin, atât din punct profesional cât și personal, copiii au nevoie de încurajare și ghidare în timpul școlii. Familia are funcție educativă și este cea care îi formează copilului priceperile, deprinderile de viață, sentimentele și pregătește copilul pentru viață.

IMPORTANȚA COMUNICĂRII ÎN MANAGEMENTUL CONFLICTELOR

ORDOG ROZALIA EDIT

Acest capitol își propune identificarea unor anumite comportamente de comunicare utilizate în situații conflictuale, ce sunt considerate ca fiind “obiceiuri” bune sau rele ori anumite comportamente învățate, denumite modele.

Conflictul și comunicarea sunt într-o relație de interdependență, acolo unde se ivește un conflict, cu siguranță va exista și comunicare. Comunicarea are un rol dual în ceea ce privește managementul conflictelor. Dacă într-un capitol anterior includeam comunicarea printre sursele conflictului, în acest capitol vom vorbi despre celălalt sens al comunicării, cel de prevenire, evitare, gestionare, diminuare ori rezolvare a conflictelor, care presupun abilități de comunicare.

Comunicarea poate îmbrăca mai multe forme:

- *comunicarea verbală* sau orală, unde este utilizat limbajul verbal;
- *comunicarea paraverbală*, care include viteza cu care vorbim, ridicarea sau scăderea tonului, volumul, folosirea pauzelor și calitatea vorbirii;
- *comunicarea non-verbală* („body language” – limbajul corpului), care cuprinde mimica, fizionomia în mișcare, gesturile, chiar și tăcerea.

În funcție de nivelurile între care poate circula comunicarea, avem:

- *comunicarea pe verticală* (de sus în jos – ordinele, regulamentele venite de la conducere sau superior și care trebuie puse în practică de către cei cărora li se adresează; sau chiar de jos în sus, deși mai rar decât situațiile anterioare – ca feedback sau pentru exprimarea anumitor nemulțumiri sau pentru diferite solicitări)
- *comunicarea pe orizontală*, între departamentele aceleiași organizații sau instituții ori chiar între divizii din organizație.

Tot aici, putem identifica și cele două forme de comunicare: cea *formală* și cea *informală*. Nu vom insista mai mult asupra acestora, întrucât au fost studiate la o altă materie. În schimb, vom studia câteva opțiuni de comunicare în situațiile conflictuale, și anume:

- 1. Comunicarea non – asertivă (timidă)**
- 2. Comunicarea agresivă**
- 3. Comunicarea pasiv – agresivă**
- 4. Comunicarea asertivă**

1. Comunicarea non – asertivă este acea abilitate de a evita conflictul sau de a se acomoda dorințelor sau nevoilor celorlalte persoane, prin utilizarea acțiunilor verbale sau non-verbale care se potrivesc nevoilor celuilalt; astfel încât interesul pentru propriile nevoi, drepturi sau obiective va scădea.

Această opțiune de a comunica în situațiile conflictuale poate îmbrăca două forme: *evitarea* sau *acomodarea*. Cum recunoaștem indivizii care utilizează acest tip de comunicare? Sunt indeciși; evită contactul cu ochii partenerului („no eye contact”); se scuză repede, chiar părăsesc încăperea; devin evazivi; iar într-un grup de persoane ei preferă evitarea conflictului sau dacă s-a declanșat deja conflictul, atunci preferă să-l soluționeze rapid. Va fi în final o situație de LOSE–LOSE; când o parte se acomodează, celălalt are doar pentru o perioadă scurtă de timp impresia că a câștigat, dar în schimb, adversarul care va pierde, va alege să părăsească relația; iar pe termen lung ambii vor pierde.

2. Comunicarea agresivă se referă la abilitatea de a ne impune dorința față de o altă persoană, prin utilizarea actelor verbale sau non-verbale într-un mod prin care sunt violate standardele sociale, cu intenția de a produce injurii, suferință sau durere altor persoane. Este sinonimă cu „conflictul”, deoarece de la forme ușoare de injurii verbale se poate ajunge la bătăi sau chiar violuri/omoruri violente.

Cum îi recunoaștem? Își ofensează partenerii prin ignoranță; nu ascultă („poor listeners”); contactul cu ochii partenerului e intens; emit un aer arogant, de superioritate; încearcă să-și domine partenerul vorbind tare, învinovățind, intimidând și utilizând sarcasmul și lovitura sub centură. Dacă la început nu folosesc agresiunea fizică, ei vor recurge imediat la violență fizică, în cazul în care vor fi provocați. În final, vom

avea de-a face cu o situație de LOSE–LOSE, deoarece în timp, celălalt va renunța la relația cu un „agresiv”.

Comunicarea agresivă poate lua două forme:

Comunicarea agresivă non-verbală (violența fizică)

Comunicarea agresivă verbală

Comunicarea agresivă non-verbală (violența fizică)

Potrivit unor cercetători americani (Bograds), analizând violența domestică, au ajuns la concluzia că soțiile sunt cele care suferă mai multe injurii fizice decât soții în familie; 50% din victimele cazurilor de omoruri ale femeilor din Statele Unite ale Americii sunt provocate de către soții lor, prietenii, concubinii sau foștii soți.

Din alte cercetări (Margolin) rezultă că, motivul pentru care femeile sunt în cea mai mare parte victime ale violenței domestice, este cel al aplicării sancțiunilor pentru violență; astfel încât violențele provocate de către agresori – femeile sunt mai drastice decât cele aplicabile agresorilor de sex opus; ceea ce dă celor din urmă o mai mare încredere și se încurajează pe această cale violența bărbaților. Sancțiunile la care am făcut referire nu sunt doar cele de natură contravențională sau penală, ci mai degrabă de ordin social – pierderea sau degradarea statutului social, umilința publică sau chiar teama de răzbunare a membrilor familiei sau chiar a victimei însăși.

Cazul care constituie excepție de la agresiunea fizică este auto-apărarea. Nu insistăm cu privire la acest aspect, întrucât de condițiile care trebuie întrunite pentru ca o persoană să fie în auto-apărare se ocupă alt domeniu de studiu - cel al dreptului penal.

Comunicarea agresivă verbală este predispoziția unei persoane de a ataca conceptele alteia, urmărind astfel să-i cauzeze o durere psihologică sau o supărare. Această sintagmă este sinonimă cu „abuzul psihologic”; se extinde de la noțiunea potrivit căreia un individ își urmărește atingerea propriilor interese sau satisfacerea propriilor nevoi, pe costul altora.

Astfel de persoane se caracterizează prin utilizarea amenințărilor, a ridiculizărilor și a atacurilor la persoană; poate incluzând și mesaje non-verbale, ca ridicarea tonului, țipete, urlete etc.

Stereotipurile joacă un rol important în comunicarea agresiv-verbală, întrucât acestea distorsionează percepția reală; ne împiedică să privim anumiți indivizi așa cum sunt ei în realitate; iar nu ca parte a unui grup (stereotipul = impresia formată despre anumite grupuri de persoane și identificarea lor ca făcând parte dintr-un grup anume, spre exemplu poliția, profesorii, instalatorii etc).

Este cunoscut faptul că stereotipurile, la prima impresie, constituie bariere în cunoașterea și interrelaționarea dintre indivizi; însă cu ajutorul comunicării și consecvent a cunoașterii, aceste bariere pot fi depășite (există tendința de a ne imagina că medicii sunt bărbați; iar asistentele femei – de unde și termenul în engleză „nurse”; secretarele femei, iar directorii bărbați – exprimarea unanim acceptată ca fiind corectă din punct de vedere gramatical - „d-na director”).

Cazurile în care se utilizează agresiunea verbală sunt:

- atunci când unele persoane ne amintesc de altele, cu care anterior am avut un conflict sau care ne-au cauzat în trecut vreo suferință;
- în lipsa unui contra-argument solid;
- când sunt urmate anumite modele, precum din show-urile TV, precum Bundy, Seinfeld sau Vacanța Mare.

Poate lua diferite forme:

- atac la caracterul sau capacitatea persoanelor;
- atac la trecutul sau background-ul unei persoane;
- ridiculizare;
- arătarea degetului mijlociu;
- predicții negative.

3. Comunicarea pasiv – agresivă împrumută tehnici atât de la comunicarea non- asertivă, cât și de la tipurile agresive. Indivizii care preferă acest tip de comunicare nu urmăresc deschis, direct atingerea obiectivelor, ci pe ascuns, făcând uz de mijloace ascunse; ei spionează, șantajează, împrăstie zvonuri false, dezvăluie anumite secrete ascunse, încurajează atacuri ale persoanelor din afara grupului. Un exemplu, în acest sens, îl poate constitui situația colegului care părăște la superior.

4. Comunicarea asertivă

Termenul de „asertivitate” a devenit popular în anii '70, când în timpul unor programe de training, participanții au fost învățați să zică „NU” în simulările unor confruntări inter-personale. Acest tip de comunicare se întâlnește cel mai des la stilurile de *compromis* și la cel de *colaborare* și se referă la abilitatea de a vorbi și de a susține deschis scopurile pentru atingerea propriilor interese sau satisfacerea nevoilor, fără ca alte persoane să aibă de suferit. Indivizii care utilizează acest tip de comunicare sunt comunicativi, preciși, le place să-i impresioneze pe ceilalți și sunt flexibili în răspunsuri/feedback-uri.

Ne punem întrebarea care dintre cele patru opțiuni de comunicare este mai bună sau chiar ideală? Credem că fiecare dintre opțiuni pot fi utilizate, cât mai flexibil, în funcție *trei factori*:

- de **ocazie** (ne referim aici la *timp* – momentul potrivit pentru a opta pentru un tip de comunicare sau altul și *spațiul* sau locația – dacă e în public sau într-un loc mai retras);
- de **cealaltă persoană** – cât de apropiați suntem de persoana respectivă, ce relație avem cu ea (pe membrii familiei – frați, surori, părinți sau bunici, pe prieteni ii tratăm diferit față de superiorii de la locul de muncă sau chiar colegi ori subordonați; sau clienți – cetățenii, în cazul instituțiilor publice);
- de **propriile nevoi** – cum le prioritizăm; deoarece nu toate constituie o situație de viață sau moarte.

Situații potrivite pentru a utiliza un tip anumit de comunicare

Putem utiliza **comunicarea asertivă**:

- când conflictul este important pentru mine;
- când „m-aș urî” mai târziu pentru ca nu am spus ceea ce am simțit la un moment dat;
- când o relație pe termen lung cu partenerul e importantă pentru mine;
- când cealaltă parte poate rezista asertivității mele și nu reacționează agresiv sau pasiv – agresiv;
- când celălalt ar profita de situație; dacă așa permite;
- când este posibilă soluția de WIN-WIN

Comunicarea non-asertivă este utilă atunci când:

- consider că s-ar putea să nu am dreptate sau când nu sunt sigur pe mine;
- s-a întâmplat ceva ce e mai important pentru celălalt decât ar fi pentru mine;
- o relație pe termen lung cu partenerul prezintă importanță.

Folosim **comunicarea agresivă** în cazul în care am epuizat toate celelalte opțiuni de comunicare și siguranța mea fizică sau psihică sau a unor persoane apropiate este pusă în pericol (cazul de auto-apărare).

Așadar, comunicarea este un proces cu care ne confruntăm zi de zi, iar conflictul este un ingredient al vieții noastre cotidiene, în care unii indivizi par doar să provoace conflicte, alții le mai și rezolvă; astfel încât atunci când conflictul devine foarte intens, când escaladează, „acesta arde precum un foc toate bunele intenții ale partenerilor în comunicare” (J. Z. Rubin, D. G. Pruitt și S. H. Kim, 1994).

CREATIVITATEA CADRULUI DIDACTIC

**PROF. ÎNV. PRIMAR, ORMENIȘAN AXINETA FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ RĂSTOLIȚA**

Termenul de creativitate care înseamnă "a zămisli", "a crea", "a făuri", "a naște" a fost asimilat în limbile de circulație internațională în a doua jumătate a secolului al XX-lea, deși în mod sporadic a fost utilizat și în perioada anterioară. Creativitatea pedagogică definește modelul calităților necesare cadrului didactic pentru proiectarea și realizarea unor activități eficiente, prin valorificarea capacităților sale de înnoire permanentă a acțiunilor specifice, angajate la nivelul sistemului și al procesului de învățământ. Autorul N. Jurcău precizează: „Creativitatea vizează abilitatea de rezolvare a problemelor într-un mod original, competent și adaptativ”.

Dezvoltarea noilor tehnologii a accentuat nevoia de creativitate în toate aspectele vieții noastre. Creativitatea este esențială pentru dezvoltarea vieții personale, pentru îmbogățirea culturală, iar pentru muncă, creativitatea are rol în atingerea performanței. Cum putem să-i pregătim pe copii pentru viață într-o societate în care creativitatea și inovația sunt atât de importante? Trebuie să "hrănim" spiritul jucăuș cu care copiii sunt născuți. Este important să insistăm pe dezvoltarea imaginației lor, a curiozității și a creativității. Atunci când copiii se joacă, explorează și experimentează diferite situații, ei își dezvoltă noi idei și noi moduri de a gândi despre lume și despre ei înșiși. Există totuși și câteva aspecte la care trebuie să fim atenți. Un recent studiu al LEGO Learning Institute au aflat că "joaca liberă", inițierea jocului liber și a activităților de către copii este foarte benefică. Tot mai mult, părinții cer pentru copiii lor activități organizate și structurate. În școli, întâlnim tot mai puțin joaca. De ceva timp, grădinițele au început să funcționeze după același program și tot mai multi educatori iau lucrurile mult prea în serios atunci când vine vorba de joaca copiilor. Studiile arată că acest lucru nu este neaparat cel mai benefic pentru copii. În grădinițe învățarea ar trebui să fie făcută prin intermediul jocului. Copiii crează picturi cu mânuțele, învață modul în care culorile se pot combina și nuanțele ce rezultă. Crează brățări din ațe colorate și învață despre simetrie și paternuri. Atunci când construiesc turnuri, învață despre cum pot face ca unele construcții să stea în picioare sau cum să le facă să se răstoarne. Prin aceste tipuri de activități, în care învățarea este realizată prin joacă, ei testează idei, își exersează imaginația, explorează noi posibilități și-și redefinesc instinctele creative. Odată cu dezvoltarea economiei și a societății și punerea accentului pe creativitate și inovare, avem nevoie tot mai mult de învățare prin joacă în viețile noastre. Ca și ultim scop: e nevoie să ținem "în viață" copilul din noi, astfel creativitatea dezvoltată în copilărie va persista de-a-lungul vieții noastre de adult.

În esență, trăsăturile principale ale profesorului creator sunt:

- ♣ îmbinarea judicioasă a muncii practice cu cea teoretice;
- ♣ motivație și angajament puternice;
- ♣ imagine de sine pozitivă;
- ♣ ținerea pasului cu noutățile;
- ♣ flexibilitate, inteligență, curiozitate;
- ♣ intoleranță față de dogmatism, șablonism sau rutină;
- ♣ capacitate de imaginație și intuiție;
- ♣ profesorul creator este motorul care pune în mișcare colectivul de specialiști.

În procesul de învățământ, creativitatea este un factor important, atât pentru profesor, cât și pentru elevi. Un profesor care nu are simț creativ, nu va atrage elevii, lecțiile vor deveni monotone, neatractive și vor conduce la o slabă colaborare elevi-profesor. Elevii și profesorii sunt implicați în procesul de învățământ și sunt responsabili pentru practicile educaționale și pentru rezultatele acestora.

Evident, nu le poți interzice oamenilor să gândească, însă le poți interzice să își pună în aplicare ideile, creativitatea: aceasta este, dacă vrei, distanța dintre creativitate și inovație. Cu toate acestea, chiar și în perioada comunistă, oamenii au continuat să gândească, să viseze: deci au rămas creativi, poate chiar prea creativi, pentru că mulți s-au refugiat în creativitate, ca singura zonă ce le putea permite

să viseze. Dar a dispărut inovația sau, în orice caz, a fost puternic inhibată inclusiv prin programa școlară, prin strategia educațională comunistă (trebuia să înveți de toate, de multe ori doar cu „toceala“, dar nu să fii inovativ, să gândești afara din cutie, afară din sistem). Ceea ce este surprinzător și total împotriva noii paradigme de business și politice din România de după 1989 este ca în continuare, cel puțin în ceea ce privește educația, foarte puține lucruri au fost făcute, strategic vorbind, pentru a le permite elevilor, studenților, tinerilor să fie cu adevărat inovativi, adică să aplice în practică o creativitate pe care știm că o au, în proiecte inovative reale, fie ele de business, sociale, culturale sau de orice alt fel. Iar, așa cum ar spune Schumpeter, dacă inovație nu e, nimic nu e.

Bibliografie:

Bontaș, I., (2007) Tratat de pedagogie Editura Bic All, București.

*** (3-4/2008), Revista învățământului preșcolar, București.

*** (1-2/2008), Revista învățământului preșcolar, București.

ABORDARE A EDUCAȚIEI PRIN DERULAREA PROIECTELOR ETWINNING REALIZATE PRIN PARTENERIATE INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR ORSZARI LUMINIȚA GIANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 OȚELU ROȘU**

“Școlile să fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții ne învățăm pe noi înșine.” Jan Amos Comenius

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Platforma eTwinning nu oferă doar o satisfacție profesională și personală, ci oferă o schimbare reală în cadrul dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, întărește sentimentul de apartenență la o comunitate profesională (europeană) a cadrelor didactice și creșter motivația elevilor pentru cunoaștere și învățare. Etwinning oferă posibilitatea cunoașterii și a comparării altor sisteme de învățământ și transpunerea curriculumului formal în activități educaționale interesante.

Platforma europeană eTwinning www.etwinning.net oferă posibilitatea cadrelor didactice de a crea parteneriate de colaborare interșcolară între elevi. Pe această platformă, cadrele didactice pot implementa proiecte educaționale în parteneriat cu colegi din țări europene, proiecte care vizează obiective de formare și de dezvoltare a competențelor elevilor în diverse domenii. Prin intermediul platformei, eTwinning au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

Platforma [etwinning.net](http://www.etwinning.net) oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european; premii anuale și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte.

Principalul scop al utilizării portalului eTwinning rămâne totuși interesul pentru a crea proiecte educaționale realizate prin parteneriate internaționale.

Proiectele de tip eTwinning sunt realizate între două sau mai multe școli, pe discipline de studiu sau transdisciplinare. Participarea la proiectele eTwinning a elevilor noștri duce la dezvoltarea aptitudinilor și competențelor lingvistice, a competențelor digitale, competențe interpersonale, civice, interculturale și sociale.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte eTwinning sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității

proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Participarea la acest tip de proiecte va schimba viziunea tradițională a învățământului românesc spre un învățământ modern contribuind la îmbunătățirea perspectivei pedagogice asupra procesului educațional, predarea devenind un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. Proiectele eTwinning permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii, activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă. Învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu.

Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv. Toate aceste oportunități le oferă participarea cu elevii la proiectele educaționale de pe platforma eTwinning.

Bibliografie:

[1] ISTRATE, O. et al. (2013) *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internationale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație.

[2] CUCOȘ, C. (2000) *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Polirom.

MENTORATUL IN CARIERA DIDACTIC

ORZA FLORICA

Mentoratul reprezintă o problemă complexă și încă neexplorată suficient.

Mentorul este persoana care deține un set de competențe profesionale, relaționale și aptitudinle, pe baza cărora construiește o relație care să asigure atingerea obiectivelor de dezvoltare profesională și personală a unei persoane care se află în faza inițială de formare sau de debut a carierei profesionale. Relația stabilită între mentor și studentul practicant trebuie să se bazeze pe asistență practică și pe îndrumare, pe consiliere și sprijin, pe ghidare spre dezvoltare și focalizare pe soluții.

Conceptul de mentor este un concept relativ nou în țara noastră, fapt demonstrat și de săraca bibliografie în domeniu, în limba română. Totuși, acest concept ar trebui să rămână unul de bază în existența și devenirea fiecărui individ. În educație, mentoratul este un subiect atent dezbătut și analizat. Termenul a fost folosit mai întâi în domeniul economic și a fost preluat și în domeniul educațional începând cu anii 80, cu scopul de a îmbunătăți calitatea actului educațional, mai exact, fiind o soluție de reformare a profesiei didactice și a educării viitoarelor cadre didactice.

Nu există o definiție universal acceptată a mentorului și mentoratului. Mentor înseamnă: „în sens larg, o persoană care ajută pe cineva să se dezvolte prin învățare; în sens restrâns, un profesionist care lucrează cu o persoană, cu un grup sau cu o organizație pentru dezvoltarea personală sau organizațională”. Suzanne Faure consideră că mentoratul reprezintă o relație de susținere a învățării între un individ interesat, care își împărtășește cunoștințele, experiența și înțelepciunea cu un alt individ, care este pregătit, dispus și capabil să beneficieze de pe urma acestui schimb pentru a-și îmbogăți experiența profesională [1, pag. 798]. Oamenii au nevoie de ajutor în munca de zi cu zi și în dezvoltarea lor personală și profesională. Nici o școală, oricât de bună ar fi ea, nu poate oferi pregătirea pentru întreaga viață și pentru a fi bun sau cel mai bun la locul de muncă. Tocmai de aceea, e nevoie de ajutor, de cineva care să ne facă să vedem acolo unde singuri nu putem vedea, să vedem ceea ce singuri nu putem vedea. Acest rol revine unei persoane care a acumulat suficientă experiență în domeniu, dornică să împărtășească din experiența personală, în beneficiul altuia, printr-o relație bazată pe încredere, respect și independență. Această persoană este mentorul, iar relația construită se numește mentorat.

Din diferite viziuni științifice asupra fenomenului de mentorat, putem extrage câteva caracteristici fundamentale:

- mentoratul este o relație comunicațională, interpersonală, unu la unu sau una la două sau mai multe persoane, dintre care una este mai matură din toate punctele de vedere, dar, nu neapărat, mai în vârstă decât cealaltă /celelalte;

- o relație de mentorat se dezvoltă de-a lungul unei perioade de timp, perioadă în care nevoile persoanei menturate și natura relației tind să se schimbe. Mentorul trebuie să fie conștient de aceste schimbări și să varieze gradul și tipul de atenție, ajutor, sfat, informație și încurajare pe care le oferă;

- procesul de mentorat se poate desfășura și pe o perioadă determinată, atunci când are ca scop atingerea unor obiective concret prestabilite, obiective ce aparțin ambelor categorii de membri ai relației didactice, atât ale mentorului, cât, mai ales, ale persoanei menturate, vizând dezvoltarea, schimbarea acesteia din urmă [1, pag. 801].

În funcție de relația stabilită, durata și intensitatea ei, natura activității, resursele utilizate etc., regăsim în literatura de specialitate diferite modele de mentoring:

- mentoring clasic/tradițional – axat pe dezvoltarea personală și profesională, ce face referire la relația informală mentoro-discipol, bazată pe respect reciproc, interese comune;

- mentoring planificat (formal) – axat pe nevoile și obiectivele organizaționale, relația fiind una profesională, ce se încheie în momentul în care obiectivele au fost atinse;

- mentoring în echipă – când mai mulți mentori lucrează cu mai multe persoane;

- mentoring între egali – între persoane aflate la un nivel relativ egal, care au multiple oportunități de a interacționa și de a-și urmări unul altuia performanțele;

□ e-mentoring – presupune o relație mediată de calculator, ce se poate desfășura în orice moment și în orice loc;

□ auto-mentoring – o strategie prin intermediul căreia persoana urmărește propria dezvoltare, strategie ce necesită din partea sa un nivel ridicat de motivare și autodisciplină [1, pag. 800].

Un program de mentoring oferă un cadru structurat, în care se derulează o varietate de experiențe de învățare, ce permit dezvoltarea angajaților – sub îndrumarea și cu suportul persoanelor de succes din organizație.

Bibliografie

1. Avram, E., Cooper, G. Psihologie organizațional-managerială, Polirom, Iași, 2008.
2. Crașovan, M., Rolul mentorului în activitatea cadrului didactic debutant, în Revista de Științe ale Educației, nr. 1 (10), Editura Universității de Vest, Timișoara, 2004.
3. Pânișoară, G., Integrarea în organizații. Pași spre un management de succes, Editura Polirom, Iași, 2006.
4. Ungureanu, D., Mentoring-ul în educația adulților, în Revista de Științe ale Educației, nr. 5, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2001.

EDUCAȚIA OUTDOOR VERSUS EDUCAȚIA TRADIȚIONALĂ

PROF. ORZA OLGA-ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC” PETRE MITROI” BILED TIMIȘ

“Educația este împlinirea unei plăceri, nu umplerea unui vas” Socrate

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc. Acest nou concept începe tot mai mult să capteze interesul actorilor educaționali. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Voi face o scurtă incursiune în formele de educație existente pentru a înțelege mai bine ce aduce nou educația outdoor procesului de predare-învățare.

Educația formală: acel tip de educație care operează într-o instituție reglementată de norme și reguli numită școală.

Educația informală se realizează prin învățare de-a lungul vieții, fiecare individ își formează atitudini, valori, deprinderi din experiența cotidiană,

Educația nonformală nu se traduce ca o activitate lipsită de un efect formativ, ci trebuie înțeleasă ca o realitate educațională mai puțin formalizată. Conceptul de educație nonformală este asociat conceptului de “învățare pe tot parcursul vieții”. Evaluarea în cadrul educației nonformale este realizată de cel care învață, iar abordarea multi-disciplinară a procesului de învățare ajută oamenii să înțeleagă și să aprecieze mediul și legătura lor cu acesta, pregătește elevii pentru un viitor durabil, analizează problemele pe termen lung.

Educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Activitățile outdoor sunt apreciate de către copii și de către factorii educaționali în măsura în care îndeplinesc o serie de condiții:

1. urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
2. valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor;
3. organizează procesul de învățare într-o manieră plăcută, relaxantă;
4. formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc și un scop educativ;
5. au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Educația tradițională versus educația outdoor

Tipul experienței de învățare și metodele educației tradiționale	Tipul experienței de învățare și metodele educației outdoor
- Profesorul este centrul atenției, al clasei și al activității	- Profesorul are un rol nonintervenționist în fața grupei de elevi.
Profesorul este cel care impune disciplina.	Mediul și metoda încurajează autodisciplina.
Predarea se face cu întreaga clasă	- Predarea este, în principal, individuală, bazată pe experiențe proprii.
- Clasele se formează cu copii de aceeași vârstă.	- Grupele sunt alcătuite din elevi de vârste diferite (de la 14 la 17 ani).
Toate cunoștințele sunt date de către profesor	- Lucrul în grup îi încurajează pe elevi să învețe

	singuri și să se ajute reciproc.
- Elevul are un timp de lucru stabilit de profesor.	- Elevul lucrează atâta timp cât dorește la proiectul pe care îl alege singur.
- Ritmul instruirii este fixat de clasă și de orar.	- Elevul învață în ritmul său propriu.
- Profesorul corectează greșelile prin repetări, pedepse și recompense.	- Materialul îl ajută pe elev să-și descopere greșelile
- Implicarea părinților este redusă și voluntară.	- Este o modalitate atractivă și relaxantă de participare a părinților la procesul de educație a propriului copil.

Idei pentru activități outdoor in învățământul preuniversitar:

- **Plantăm în grădină, observăm evoluția plantelor (pomi, flori, fructe sau legume) și le îngrijim până la obținerea roadelor;**
- **„Misterele naturii” - investigăm grădina cu o lupă și notăm ce am descoperit;**
- **Colorăm dalele de piatră din curte cu cretă colorată, urmărind alternanța culorilor**
- **„Atelierele cunoașterii” – miniateliere („Cum se înființează o firmă?”, „Realizarea unei instalații de sonerie”, „Cum se realizează un șurub?” etc.).**
- **Tabara Happy Faces – TERRA MYTHICA-** Activitati implementante in lb. engleza si in lb. romana cu jocuri de grup, ateliere desfasurate in cadrul pensiunii sau in proximitate (Ateliere de dansuri populare -calusari, hore, tir cu arcul, t-shirt design (diferite tehnici, vopsit, colorat, taiat, imprimat), atelier de alpinism si de orientare cu busola, atelier gastronomic (deserturi yummmi sau pranz pregatit la foc de catre copii), foc de tabara (cu sau fara bezele pe bat)

Este timpul să conștientizăm beneficiile și facilitățile acestui tip de educație, „să părăsim prispa” instituției/ clădirii pentru a ne aventura cu puțină creativitate și imaginație în natura ce încă ne înconjoară, „să rupem barierele” înălțate de rutină, indiferență, comoditate și uneori de necunoaștere, și, să oferim copiilor noștri o alternativă interesantă și mai atractivă.

BIBLIOGRAFIE:

- Ionescu Miron/Bocoș Mușata, „Tratat de didactică modernă”, Editura Paralela 45, Pitești, 2009
- Stanciu Lucica, „Strategii educaționale și activități de tip outdoor learning”, Editura Compania, București, 2000
- <http://www.doxologia.ro/puncte-de-vedere/este-importanta-educatia-de-dincolo-de-usa-clasei>
- <http://www.slideshare.net/primariacatunele/manual-de-educatie-outdoor>
- <https://tribunainvatamantului.ro/educatia-outdoor-o-necesitate-sau-o-provocare-pentru-actualul-sistem-de-invatamant/>

OCOLUL LIMBII ȘI LITERATURII ROMÂNE PRIN EXERCITII CREATIVE

PROF. ORZAN ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 POIANA MĂRULUI,
JUD BRAȘOV

Educarea gândirii creatoare a elevilor este o preocupare generată nu de o modă didactică, ci de înseși necesitățile timpului actual. Creativitatea nu înseamnă numai capacitatea de a realiza produse originale, noi.

În stimularea sau diminuarea creativității, cadrul didactic are un rol determinant. Între factorii care frânează învățarea creativă se află negarea fanteziei: elevului i de interzice orice manifestare personală de gândire, imaginație și acțiune, pentru ca activitatea școlară să se desfășoare strict în tiparele gândite de programa școlară sau de către cadru didactic.

Lecțiile de limba și literatura română oferă o gamă nelimitată de posibilități prin care să se cultive spiritul creator al elevilor.

La multă creativitate se poate apela în cadrul orelor de literatură. Ipoteza imaginativă presupune elaborarea de cerințe creative sau de texte plecând de la premise neașteptate, chiar, năstrușnice. O asemenea ipoteză generează texte umoristice. Elevii pot construi texte vioaie, umoristice, depărtate sau mai apropiate de realitate. Încă de la început sunt informați cu privire la acest fapt, ei putând opta pentru orice formulă: imaginativă, realistă, sub forma unei poezii, unei schițe etc. (Exemplificarea unei asemenea activități: *Lapte, ouă și benzină / 7 fulgi de la găină / Și un pic de motorină, / Ca să iasă și mai fină. // Pe laptop e pregătită / Nu știu dacă e servită. / Presărată și cu nucă / Mai servește cine-apucă. // Casa trebuie asigurată / Înainte să se coacă. / Cuptoru-i din ciocolată / Numai bun că-i fără plată. – Prăjitura buclușă* autoare B. Denisa elevă în clasa a VII-a).

Nu sunt puține textele în care apar cuvinte inventate de către autorii lor, dând dovadă de ingeniozitate verbală. Elevilor li se poate cere să creeze cuvinte, pe care să le folosească drept cuvinte-cheie într-un text. El presupune căutarea sau imaginarea unor legături între cuvinte distanțate ca sens, dar asocierea lor se poate transforma într-o dezlănțuire de imaginație. Ca model de bună practică propun ca noțiunea de epitet să fie consolidată printr-un joc al epitetelor- „cascada de epitete”, în afara exercițiilor cotidiene de recunoaștere. Regulile sunt simple: 1. conducătorul de joc propune un substantiv, la întâmplare, dar, în concordanță cu tema orei; 2. în momentul în care îi vine rândul, elevul trebuie să rostească un epitet - timp de gândire 7 secunde, repetarea unui epitet duce la eliminarea din joc; 3. jocul continuă până când, prin eliminare, rămâne un singur participant- câștigătorul. Deoarece, în timp, jocul se uzează și se banalizează se poate renunța la caracterul competitiv, deplasându-se atenția dinspre cantitate către calitate, căci miza este frumusețea, expresivitatea structurilor nominale create.

A face să migreze același epitet printr-un text, este un joc creativ ce duce la asocieri foarte ingenioase și spectaculoase. (*Text în roșu – „Roșul m-a condus într-o pădure roșie, cu copaci roșii, înalți ca niște coloane roșii. Și așa umblam eu roșu după afine roșii, cu boabe ca niște negi roșii. Și mi-a ieșit în cale în urs roșu și am fugit roșu la față din pădurea roșie, de nu mi s-au mai văzut urmele roșii.” – P. Denisa, clasa a VIII-a).*

Pentru provocarea imaginației, se poate practica jocul cuvintelor. Prin combinații și armonizări semantico-sintactice, același material lingvistic poate produce *n* mesaje, deschise la rândul lor interpretării. Șirul de cuvinte: *primăvara, a râde, frunză, vie* poate deveni grup dacă se aplică reguli sintactice minime care să producă forme compatibile în același enunț. Ca la jocul de puzzle, elevul va trăi fascinația constituirii întregului din părți. (*Frunzele viei râd primăvara. Râd primăvara frunzele viei. Râde primăvara viilor frunze.*) Pot fi antrenate în joc și instrumentele gramaticale de nivel prepozițional. Prepozițiile „în” și „cu” modifică mesajul. (Exemplificarea unei asemenea activități: *Primăvara râde cu frunze viei. / Râde primăvara cu frunze viei. / Cu frunze viei râde primăvara. / Cu viei frunze râde primăvara. / Cu viei frunze primăvara râde. // Primăvara râde în frunze viei. / În primăvară, frunzele viei râd. / Frunzele viei râd în primăvară. / În viei frunze râde primăvara. / În frunze viei râde primăvara. – Jocul primăverii* autor Andrei R., clasa a VII-a).

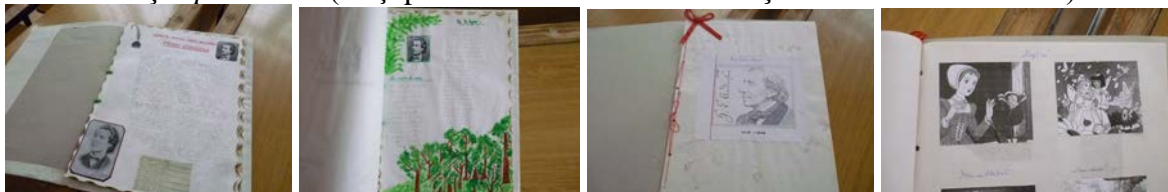
O activitate cu caracter creativ și ludic poate fi în alcătuirea unui poem dadaist. Se respectă „rețeta” lui Tristan Tzara: *Luați un ziar. Luați niște foarfeci. Alegeți din acest ziar un articol de lungimea pe care intenționați s-o dați poemului dumneavoastră. Decupați articolul. Tăiați apoi cu grijă fiecare dintre cuvintele care alcătuiesc acel articol și puneți-le într-un săculeț. Agitați-l ușor. Scoateți apoi fiecare tăietură una după alta. Copiați cu conștiinciozitate în ordinea în care au ieșit din saculeț. Poemul o să semene cu dumneavoastră. Și iată-vă: un scriitor înfinit de original și înzestrat cu o sensibilitate fermecătoare, deși, neînțeleasă de oamenii vulgari...* „Rețeta” poate fi adaptată timpului nostru apelând și la imagini sugestive.

Cărțile uriase sunt resurse materiale create de elevi pentru elevi. Sunt resurse didactice deschise unei metodologii creatoare. De ce “cărți uriașe” și nu cărți normale? Cărțile uriașe au un bogat suport ilustrativ și text accesibil elevilor, fac posibilă o abordare interdisciplinară și dau o percepție globală asupra temei propuse. Ele captează atenția elevilor și îi ajută să se implice în situații de comunicare, de informare, de cercetare, de sistematizare a surselor. Este rezultatul muncii în echipă, dezvoltând spiritul de grup și capacitatea de învățare prin cooperare.

Temele ce pot prinde viață prin aceste cărți uriașe sunt nenumărate. Elevilor le-am sugerat următoarele teme:

- *Scriitori și operele lor* (cărți prezentate în activitate “Cărțile sunt ca oamenii !”).)

- *Imaginea iernii în literatura română • Vine primăvara!*

De-a lungul timpului, jocul nu a întrunit opiniile tuturor pedagogilor și psihologilor în favoarea prezenței sale în activitatea de învățare. Însă, în timp, a devenit mult prea evidentă funcția de mijloc instructiv, încât contestările să nu se ia în seamă au încetat. Activitatea didactică oferă și permite multiple forme de integrare a jocului în lecții. Profesorul însuși se poate juca cu elevii săi. Aceștia vor fi încântați să-și vadă profesorul împreună cu ei și se vor angaja mai serios în joc.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIER

PROF. ÎNV. PRIMAR ȘI PREȘCOLAR OTESCU ANA GRĂDINIȚA P. N. CUTINA

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viata—”, „permanent—”, „educatie—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere

în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006..
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

IMPORTANȚA PROIECTELOR INTERNAȚIONALE ÎN PROMOVAREA METODELOR INOVATIVE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SPECIAL

PROF. PĂDURARU GEORGETA
C. S. E. I. NR. 1 BACĂU

Experiența practică a demonstrat importanța creativității în actul didactic, care contribuie la identificarea unor metode atractive și creative în predare, în raport cu particularitățile elevilor, la stilurile de lucru și la utilizarea unor resurse didactice care să capteze interesul elevilor pentru activitatea didactică, facilitând înțelegerea conținuturilor învățării. Problematika activităților educațional-terapeutice în cazul elevilor cu cerințe educative speciale, reprezintă o permanentă provocare pentru cadrele didactice din școlile speciale și de aceea este necesară găsirea unor modalități de adaptare a strategiilor didactice și a conținuturilor educației la tipul și gravitatea deficiențelor, precum și la posibilitățile de învățare ale elevilor. Îmbunătățirea practicii educaționale prin creativitate și inovare redimensionează rolul profesorului în educația elevilor cu cerințe educative speciale.

Proiectul educațional internațional, „Creativitate și inovație în educația specială”, s-a desfășurat la nivelul următoarelor instituții: Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr. 1 Bacău-România, Complexul de Pedagogie Curativă, Orfeu, Chișinău și Institutul de educație timpurie pt. copiii cu dizabilități vizuale, Chișinău- Republica Moldova. Conținutul și activitățile desfășurate în proiect au urmărit atât popularizarea experienței din școlile speciale din România și Republica Moldova, cât și respectarea valorilor diversității umane și culturale prin promovarea unor mijloace didactice inovative care contribuie la dezvoltarea demersului educațional-terapeutic din învățământul special. Problema de rezolvat era una foarte importantă și anume dezvoltarea competențelor cadrelor didactice în desfășurarea unui proces educativ de calitate, care abordează metode moderne care să contribuie la recuperarea preșcolarii/elevilor cu cerințe educative speciale. Prin derularea acestui proiect educațional s-a realizat un schimb de bune practici între cadrele didactice care derulează activități educative și terapeutice cu preșcolarii/elevii cu C. E. S. Prin aceste activități se creează cadrul favorabil inovației didactice, valorificării exemplelor de bune practici și un cadru prin care se stimulează spiritul de echipă între instituțiile de specialitate din cele două țări.

Scopul proiectului a fost acela de a promova un schimb de bune practici între cadrele didactice care derulează activități educative-terapeutice cu preșcolarii/elevii cu CES, proiectul având rolul de a pune accent pe interculturalitate și promovarea unei educații speciale de calitate prin dezvoltarea competențelor cadrelor didactice.

Obiectivele proiectului:

- Informarea cadrelor didactice despre strategii de lucru noi, utilizate în procesul instructiv-educativ derulat cu preșcolarii/elevii cu C. E. S.;
- Promovarea exemplelor de bune practici identificate în activitatea didactică desfășurată cu preșcolarii/elevii cu CES;
- Stimularea cadrelor didactice pentru a concepe modalități noi de organizare a activității educațional-terapeutice, resurse și auxiliare didactice care să contribuie la recuperarea preșcolarii și elevilor cu CES;
- Dezvoltarea capacităților de comunicare și interrelaționare între cadrele didactice din instituțiile partenere;
- Încurajarea cadrelor didactice pentru crearea unui mediu educațional care să favorizeze interculturalitatea, respectarea drepturilor copiilor cu C. E. S și dezvoltarea unor procese instructiv-educative de calitate.

Evaluarea impactului proiectului

S-a organizat un focus-grup în cadrul căruia s-a analizat impactul proiectului asupra instituțiilor partenere. S-au formulat concluziile finale referitoare la impactul proiectului asupra grupului țintă.

Diseminarea informațiilor privind importanța proiectului

Pe parcursul derulării proiectului au fost prezentate exemple de bune practici și rezultatele obținute în urma derulării activităților.

Responsabili: coordonatorii proiectului;

Beneficiari: elevi, cadre didactice, familia, comunitatea;

Modalități de monitorizare și evaluare:

- numărul de exemple de bune practici prezentate;
- impactul activității în mass-media.

metode/mijloace de realizare:

realizarea unui focus-grup pentru a analiza impactul proiectului asupra grupului țintă.

Rezultate cantitative:

- un pliant de informare despre activitățile proiectului;
- un grup de inițiativă - acțiune în domeniul utilizării unor procedee de lucru noi în lucrul cu elevii diagnosticați cu T. S. A;
- articole publicate în mass-media care prezintă activitățile derulate în cadrul proiectului.

Rezultate calitative:

- respectarea valorilor diversității umane și culturale prin promovarea unor mijloace didactice inovative;
- stimularea cadrelor didactice pentru promovarea și aplicarea inovației în procesul educativ-terapeutic;
- valorificarea potențialului creativ al fiecărui participant la proiect;
- inventar de bune practici identificate prin proiect;
- formarea unor relații de colaborare eficientă cu școlile și instituții partenere.

Activitățile de monitorizare a proiectului se vor realiza prin:

- Analize SWOT ale instituțiilor beneficiare ale proiectului;
- Raportul final de evaluare a proiectului;
- Albume foto;
- Articole în presă.

Evaluarea inițială: analiza de nevoi – observare, dezbateri

Evaluarea periodică:

- constituirea unei echipe de monitorizare;
- elaborarea unei fișe de monitorizare a rezultatelor parțiale și finale ale proiectului.

Evaluarea finală: focus-grup

Indicatori cantitativi: 100 cadre didactice

Indicatori calitativi: îmbunătățirea colaborării între instituțiile implicate în proiect.

Continuitatea /sustenabilitatea proiectului:

În urma implementării acestui proiect **continuitatea/sustenabilitatea** acestuia va fi asigurată, prin:

- derularea altor acțiuni educative de către grupul de inițiativă constituit în cadrul proiectului;
- obținerea unor sponsorizări pentru continuarea proiectului;
- menținerea/dezvoltarea parteneriatelor încheiate în cadrul proiectului;
- inclusiunea bunelor practici identificate în proiect în strategiile instituțiilor partenere.

Promovarea și mediatizarea proiectului se va realiza prin:

- convorbiri directe cu elevii și cadrele didactice;
- difuzarea pliantului proiectului în instituțiile partenere și online pe site-uri educaționale;
- invitarea reprezentanților mass-media și ai unor instituții reprezentative pentru a participa la manifestările din proiect.

Diseminarea proiectului se produce prin:

- schimburi de experiență cu instituții care nu au fost implicate în proiect;
- mese rotunde cu reprezentanți ai mass-media și ai unor ONG-uri în care vor fi prezentate rezultatele proiectului;
- articole în publicații școlare.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN FINLANDA

PROF. PADURARU PAULA

Politica educațională finlandeză din noul mileniu subliniază importanța individualizării și liberă alegere, sub semnele calității, eficienței și modernității. Dezvoltarea curriculumului a acordat autonomie școlilor în stabilirea principiilor educației diferențiate.

În ceea ce privește sistemul de învățământ finlandez, acesta este performant sub toate aspectele sale. Rezultatele la testele PISA sunt remarcabile, ceea ce i-a făcut pe mulți cercetători să studieze în detaliu factorii care contribuie la dezvoltarea armonioasă a sistemului de învățământ.

Susan K. Johnsen (2015) afirmă că există asemănări între practicile de predare finlandeze și educația copiilor supradotați. De exemplu:

- Curriculum-ul abordează concepte largi, interdisciplinare;
- Elevii învață practic și utilizează instrumente, limbajul pentru a dobândi cunoștințe practice;
- Pe parcursul anului școlar, elevii au oportunitatea de a studia în profunzime subiecte de interes sau de-ași dezvolta hobby-urile;
- Elevii sunt autonomi în luarea deciziilor;
- Fiecare elev învață în ritmul propriu;
- Aceștia sunt implicați în autoevaluare și își exprimă opinia cu privire la desfășurarea orelor;
- Studenții se concentrează pe dezvoltare, fie în domeniul artei, fie pe plan academic.

CARACTERISTICI CHEIE ALE SISTEMULUI EDUCAȚIONAL DIN FINLANDA:

- asigurarea de șanse egale pentru toți;
- există măsuri individuale de sprijin pentru a garanta că fiecare elev și student își poate atinge întregul potențial;
- educația de la pre-primar la învățământul superior este gratuită. Masa școlară și învățarea sunt oferite gratuit, iar accesul în zonele îndepărtate și slab populate este asigurat prin transport școlar gratuit.

ETAPELE SISTEMULUI EDUCAȚIONAL FINLANDEZ

► ISCED 0

- Educație și îngrijire timpurie

Participarea la educația și îngrijirea copiilor mici este un drept universal pentru toți copiii sub vârsta școlară, adică cu vârsta cuprinsă între 0-6 ani. Acesta este organizat în principal în instituții de îngrijire de zi și așa-numita îngrijire în familie.

- Învățământul preșcolar

Învățământul preșcolar este obligatoriu cu un an înainte de învățământul de bază la vârsta de șase ani.

► ISCED 1-2

- Educație de bază

Școala obligatorie începe la vârsta de 7 ani și durează 9 ani. Educația este gratuită pentru elevi, precum și materiale de învățare, masă zilnică la școală, servicii de sănătate și asistență socială și transport de acasă la școală dacă drumul spre școală este lung sau periculos.

► ISCED 3

- Învățământul secundar superior

- Învățământul secundar superior general

- Învățământul vocațional secundar superior

Învățământul secundar superior este asigurat de instituțiile de învățământ secundare, superioare, generale și vocaționale. Media de vârstă de participare la studii secundare superioare este între 16-19 ani.

• ISCED 6-8

- Educația superioară (higher education)

-Universitatea

- Universitatea Științelor Aplicate

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**P. Î. P. PĂDURARU ZINA NONIȚA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 1
TURNU MĂGURELE, TELEORMAN**

“Școlile să fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții ne învățăm pe noi înșine.” Jan Amos Comenius

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

Realizarea unor parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică în cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Aceste parteneriate le oferă elevilor posibilitatea de a lucra în echipă, de a colabora între ei și cu partenerii din celelalte țări, de a-și căuta singuri informațiile, de a-și îmbunătăți comunicarea într-o limbă străină și de a utiliza calculatorul. Elevii își folosesc creativitatea, cunoștințele de limbi străine și chiar cunoștințele de cultură generală.

Participarea la aceste parteneriate le permite elevilor să participe la alt gen de activitate, diferit de cel tradițional, care le solicită implicare, cercetare, investigare, colaborare între ei și comunicare într-o altă limbă. În urma derulării acestor parteneriate am constatat o îmbunătățire a relațiilor profesor- elev, elevi-elevi, cât și o creștere a procesului de învățare al elevilor, prin realizarea mai multor activități extrașcolare cu elevii cu rol colaborativ.

Participarea la acest tip de parteneriate mi-a schimbat viziunea tradițională a învățământului românesc spre un învățământ modern contribuind la îmbunătățirea perspectivei pedagogice asupra procesului educațional, predarea devenind un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. Parteneriatele permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii, activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă. Învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv. Toate aceste oportunități le oferă participarea cu elevii la proiectele educaționale internaționale.

DEZVOLTAREA INTELIGENȚEI EMOȚIONALE A ȘCOLARULUI MIC

PROF. ÎNV. PRIMAR PAHONȚU PROFIRA STELUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 12 "B. P. HASDEU" CONSTANȚA

Dezvoltarea personală înseamnă educația persoanei pentru a trăi alături de ceilalți în societate, ceea ce include comportamentul politic, gestionarea emoțiilor, respectarea normelor de conviețuire în grup, rezolvarea conflictelor în mod amiabil, normele de igienă. A ști să-i ascuți pe alții, să-ți exprimi ideile, opiniile personale în mod argumentat, a participa la dialog în mod decent, a face față conflictelor și a le rezolva constructiv sunt competențe care au nevoie de o formare sistematică, în timp.

Inteligența emoțională reprezintă capacitatea de a comunica bine cu cei din jur. Pentru a face acest lucru, trebuie să-ți cunoști bine întâi propria persoană și mai apoi pe ceilalți. Inteligența emoțională presupune să știi să-ți controlezi sentimentele și trăirile și să fii empatic, să înțelegi sentimentele celorlalți și să-ți dai seama de starea lor sufletească.

Studiile de psihologie din ultimul timp afirmă în mod hotărât că inteligența emoțională și abilitatea de a stabili relații cu cei din jur reprezintă principalul factor de predicție privind reușita în viață.

Cel mai important element al inteligenței emoționale îl constituie emoțiile. Ele sunt foarte importante deoarece asigură:

Supraviețuirea – emoțiile noastre ne atenționează atunci când ne lipsește impulsul natural (când ne simțim singuri, ne lipsește nevoia de a comunica cu alți oameni; când ne este frică, când ne simțim respinși, lipsește nevoia de a fi acceptați).

Luarea deciziilor – sentimentele și emoțiile reprezintă o valoroasă sursă de informații, ajutându-ne să luăm hotărâri.

Stabilirea limitelor – sentimentele noastre ne ajută să tragem niște semnale de alarmă atunci când ne deranjează comportamentul unei persoane. Dacă învățăm să ne încredem în ceea ce simțim și să fim fermi în a exprima acest lucru, putem înștiința persoana respectivă de faptul că ne simțim incomod, de îndată ce devenim conștienți de acest fenomen. Acest lucru ne va ajuta în trasarea granițelor care sunt necesare pentru protejarea sănătății noastre mintale.

Comunicarea – sentimentele noastre ne ajută să comunicăm cu ceilalți.

Componentele inteligenței emoționale sunt:

- a) Empatia – identificarea și descifrarea sentimentelor celorlalți;
- b) Motivația – canalizarea sentimentelor pentru a te ajuta să atingi anumite scopuri;
- c) Conștiința de sine – a te cunoaște și a-ți înțelege sentimentele;
- d) Abilitățile sociale – a stabili relații cu ceilalți și a-i influența;
- e) Autoreglarea – a fi capabil să îți dirijezi și să îți controlezi propria stare emoțională.

Există câteva ingrediente în direcția dezvoltării inteligenței emoționale:

Securitate emoțională + interacțiune socială = inteligența emoțională.

Prin învățare socială și emoțională, inteligența emoțională a copiilor se dezvoltă, constituind un bagaj enorm pentru viitorul lor personal și profesional.

Exemplu de activitate didactică

CLASA I

ARIA CURRICULARĂ: Consiliere și orientare

DISCIPLINA: Dezvoltare personală

SUBIECTUL: Am încredere în mine! (Autocunoaștere și atitudine pozitivă față de sine și față de ceilalți)

TIPUL LECȚIEI: mixtă

Competente specifice:

1. 1. Prezentarea unor trăsături personale elementare, în contexte variate
2. 1. Asocierea emoțiilor de bază cu elemente simple de limbaj nonverbal și paraverbal
3. 3. Explorarea unor meserii cunoscute sau preferate

Obiective operationale:

O1- să numească emoțiile trăite sau exprimate de ceilalți;

O2- să exprime în cuvinte proprii mesaje desprinse din povestea audiată;

O3- să denumească trăsături fizice;

O4- să prezinte activități preferate;

Strategii didactice:

Metode și procedee: conversația, explicația, problematizarea, dezbateră;

Mijloace didactice: laptop, videoproiector, jetoane;

Forme de organizare: frontal, individual.

Forme și tehnici de evaluare: observarea sistematică a comportamentului elevilor, aprecierea verbală

Bibliografie:

· Programa școlară pentru disciplina Dezvoltare personală, Clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a, aprobată prin ordin al ministrului Nr. 3418/ 19. 03. 2013;

· www.youtube.com

· <https://wordwall.net/resource/>

Desfășurarea lecției

1. Captarea atenției

-se va realiza prin jocul "Ghicește cum mă simt!" – un copil extrage un jeton, imită emoția, iar copiii din clasă numesc emoția exprimată.

2. Anunțarea temei și a obiectivelor operaționale

3. Dirijarea învățării

-prezentarea poveștii "Fluturele"

<https://www.youtube.com/watch?v=OridO7yBZDQ>

-se va discuta conținutul de idei pe baza întrebărilor:

- Ce își dorea foarte mult omida?
- Cum se simțea?
- Ce a sfătuit-o furnica bunică?
- În ce s-a transformat?
- De ce nu a ajutat-o furnica să iasă din cocon?
- Ce a învățat fluturele de la furnica bunică despre el și despre ceilalți? (*Fiecare este frumos în felul lui.*)

(*Munca ne face bine. Atunci când se chinuia să iasă din cocon, doar își pregătea aripile ca să poată zbura.*)

(*Trebuie să avem încredere în noi că într-o zi vom reuși.*)

(*Toți ne schimbăm și devenim mai buni.*)

-Joc Wordwall "Roata emoțiilor":

<https://wordwall.net/ro/resource/3551204/consiliere-si-dezvoltare-personala/recunoa%C8%99te-emo%C8%99bia-%C8%99i-descrie>

• Elevii vor numi o emoție și vor povesti când au simțit acea emoție. Pentru emoțiile negative vor preciza cine i-a ajutat, cum au depășit momentul.

4. Fixarea cunoștințelor

Joc "Îmi place. ..."

"Îmi place că am.. ... " – Elevii vor preciza trăsături fizice.

"Îmi place să.. ... " – Elevii vor preciza trei activități preferate.

"Când voi fi mare, vreau să fiu.. ... " – desenarea unui simbol pentru dorința exprimată pe un jeton în forma unei inimi

5. Încheierea activității

Vor audia cântecelul "Fluturașul meu" și vor executa mișcările sugerate de cântecel.

<https://www.youtube.com/watch?v=qtimiYz1ZHQ>

ACCENTELE DEMERSULUI DIDACTIC- EXPERIENȚE LA CLASĂ

PROF. PALALOGA ANDRADA - LICEUL DE ARTE,,M. STERIAN”

Din perspectiva profesorului, proiectul de lecție-concept ca document separat-este recunoscut ca o formalitate consumatoare de timp și de energie. Proiectul unei unități de învățare conține suficiente elemente pentru a oferi o imagine asupra fiecărei ore. Astfel, pentru fiecare lecție, proiectul unității de învățare oferă date referitoare la elementele de conținut, competențele specifice vizate la care se raportează anumite activități de învățare.; totodata sunt indicate resurse materiale, forme de organizare a clasei, pentru fiecare activitate precum și instrumentele de evaluare necesare la nivelul lecției.

Proiectarea didactică presupune o succesiune de operații având ca țintă competențele specifice. In acest context, este utilă o abordare interogativă, după modelul investigatorului perfect. Întrebările și răspunsurile generice pentru proiectare ar fi:

DE CE VOI FACE?-CE VOI FACE?-CU CE VOI FACE?-CUM VOI FACE?-CÂT S-A REALIZAT?

Recunosc că la începutul carierei, nu realizam asocierea dintre competențele specifice și conținuturi iar alocarea timpului considerat necesar pentru fiecare unitate de învățare nu era în concordanță cu competențele specifice și conținuturile vizate. In trecut, pregătirea pentru activitatea la clasă era percepută ca o formalitate-programa dădea ordinul și ritmul de parcurgere a materiei, manualul unic relua în capitolele sale această ordine și oferea exemple pentru asimilarea materiei. Planificările erau dictate de birocrăție și indiferent de rubricația cerută de inspectorul școlar, se reduceau la prevederile standard ale programei analitice. Evident că dincolo de această birocrăție consumatoare de timp, dascălii serioși și-au anticipat orele din perspectiva proiectării moderne, centrate pe nevoile elevilor. Astăzi, proiectarea didactică este o necesitate.

Bibliografie:

- Albu, Gabriel –Introducere într-o pedagogie a libertății, Editura Polirom, Iasi 1988
- Bârzea, Cezar-Arta și știința educației, Editura Didactică și pedagogică, București 1988
- Clegg, B, Birch, P-Creativitatea, Editura Polirom, Iasi 2003

STRATEGII DE EFICIENTIZARE A EDUCAȚIEI FAMILIALE A COPIILOR DE VARSTA PREȘCOLARA (EXEMPLE DE BUNE PRACTICI)

G. P. P. NR. 23 BOTOȘANI
PROF. PĂLANCEANU PAULA

Cercetări recente au demonstrat faptul că educația copiilor începe în mediul familial, părinții fiind de fapt primii educatori ai copilului, lor revenindu-le rolul principal în ceea ce privește atât creșterea și educarea copiilor lor, cât și asigurarea unui climat familial adecvat.

Educația sănătoasă pornește de la familie, din primii ani de viață. Atunci când familia nu conștientizează acest lucru și nu oferă copiilor un model de urmat și o educație pozitivă, viitorul copiilor poate fi periclitat. Copilul este pregătit pentru viață în primul rând în sânul familiei, mediu care îi oferă cadrul propice de formare al principalelor priceperi și deprinderi, cunoștințe asupra realității, dar și a principiilor de viață.

În zilele de astăzi, apar două mari întrebări în rândul cercetătorilor fenomenului educational și anume: Mai reprezintă familiile din zilele noastre modele pentru generația tânără? Îndeplinirea responsabilităților educative este o prioritate pentru părinți?

Din păcate însă, putem observa cu tristețe că tot mai multe familii folosesc ca scuză lipsa timpului sau grijile vieții de zi cu zi pentru absența lor din viața educativă a copiilor și neîndeplinirea responsabilităților față de educația propriilor copii. De asemenea, mai sunt și acele familii care și-ar dori să asigure o educație corespunzătoare copiilor, dar care nu au o pregătire sau experiență psihopedagogică necesară.

Observând aceste două fenomene mai sus menționate, a început să mă preocupe în mod deosebit rolul pe care îl are familia în dezvoltarea și educarea copiilor de astăzi, viitori adulți ai societății noastre. Consider că dacă părinții ar fi corect informați și formați, ar putea cu mai mare ușurință să-și recunoască punctele slabe, lipsurile în ceea ce privește educația propriilor copii și ar cere ajutorul specialiștilor în creșterea și educarea copiilor, fără a le fi rușine sau a considera că ei știu mai bine.

Ca un răspuns în urma studierii pe termen lung atât a literaturii de specialitate, cât și a observării directe și experimentării practicate în activitățile mele cu copiii și părinții acestora, mi-am propus să realizez o cercetare în vederea elaborării și experimentării unor strategii de eficientizare a educației familiale a copiilor preșcolari.

În acest sens, ipoteza cercetării a constat în: Educația familială a copiilor preșcolari va fi eficientă dacă: vom studia și aplica reperatele teoretice de eficientizare a educației familiale; vom preciza specificul educației familiale în contextul stilurilor educative; vom analiza parteneriatul Grădiniță – Familie ca factor de eficientizare a educației familiale a copiilor preșcolari; părinții vor fi pregătiți pentru eficientizarea educației familiale și vor valorifica ansamblul de strategii educative centrate pe formarea personalității preșcolarului.

De asemenea, mi-am stabilit și obiectivele cercetării: analiza reperelor teoretice privind educația familială a copiilor preșcolari; analiza și dezvoltarea conceptelor de bază; precizarea specificului educației familiale în contextul stilurilor educative; analiza parteneriatului Grădiniță – Familie ca factor de eficientizare a educației familiale a copiilor preșcolari.; identificarea și analiza metodelor aplicate în educația familială; cercetarea nivelului de implicare al părinților în educația familială; elaborarea și implementarea recomandărilor, strategiilor de eficientizare a educației familiale a copiilor preșcolari.

Cercetarea s-a desfășurat în 3 etape.

A. Etapa de constatare: Experimentul de constatare s-a desfășurat în Grădinița cu Program Prelungit Nr. 23, județul Botoșani, în anul școlar 2020 - 2021 și a cuprins părinții copiilor de la Grupa Îngerașii. Chestionarul, construit special pentru acest demers, a fost conceput cu 5 întrebări deschise, adresate părinților, privind educația familială a preșcolarilor și și-a propus să realizeze un studiu privind metodele aplicate în educația familială și modul cum se implică părinții în educația copiilor preșcolari, dar și identificarea unor sugestii privind îmbunătățirea educației familiale, cu scopul de a contribui la o cunoaștere aprofundată a acestui domeniu foarte important.

B. Etapa de formare (consilierea părinților): După etapa de constatare a urmat etapa de formare, etapă în care am lucrat cu părinții prin intermediul unui program de consiliere a familiei, unde au fost abordate teme precum: Coordonatele esențiale ale dezvoltării umane. Trăsăturile de personalitate și dezvoltarea optimă a persoanei; Educația familială centrată spre formarea personalității copilului; Particularitățile de vârstă ale copiilor de vârstă preșcolară; Rolurile și responsabilitățile părinților în creșterea și dezvoltarea copilului, etc.

C. Etapa de verificare: Etapa experimentului de verificare a avut drept scop elucidarea rezultatelor obținute prin organizarea și desfășurarea etapei formative a experimentului, axat pe strategii de eficientizare a educației familiale a copiilor de vârstă preșcolară. La etapa de verificare au fost implicați părinții din etapa de constatare, fiindu-le aplicate aceleași instrumente experimentale utilizate.

O analiză mai amplă a rezultatelor obținute în cele două eșantioane, la cele două etape de desfășurare a cercetării, permite evidențierea schimbărilor pozitive în ceea ce privește competențele parentale în contextul educației familiale, ceea ce denotă influența benefică a demersului formativ al prezentei cercetări. Analiza și interpretarea rezultatelor obținute și elucidate în cercetare ilustrează o schimbare calitativă a nivelului de dezvoltare a competențelor parentale atât de la o etapă la alta, cât și de la un eșantion la altul.

În baza fundamentării teoretice studiate și a strategiilor educative variate [Cuznetov, 2013, Consilierea psihopedagogică parentală – o componentă de formare a culturii familiei pp. 29 - 30], am propus următoarele STRATEGII DE EFICIENTIZARE A EDUCAȚIEI FAMILIALE A COPIILOR PREȘCOLARI:

➤ strategia de cunoaștere profundă a copilului -- include un șir de metode și procedee de aprofundare a cunoștințelor și competențelor parentale; ascultarea empatică și activă a copilului; observarea lui sistematică; înțelegerea manifestărilor acestuia;

➤ strategia respectării particularităților de vârstă ale copiilor - se bazează pe cunoașterea și respectarea particularităților psihofiziologice, ale aspirațiilor și intereselor copilului;

➤ strategia creării condițiilor optime în educația familială a copiilor de vârstă preșcolară - presupune crearea condițiilor adecvate de natură morală, spirituală, psihofizică, estetică, de exersare a acțiunilor de autoservire, muncă cu cele de respectare a unui regim, mod și stil de viață armonios, dar și valorificarea acțiunilor – ritualurilor de iubire ce corespund dorinței, vârstei copilului, intereselor și aspirațiilor lui, ca de exemplu: lectura înainte de somn; analiza celor trăite / peripețiile zilei; fiecare duminică copiii o petrec împreună cu părinții; a servi copilul cu ceva plăcut; a pleca la fiecare două săptămâni la bunici etc.;

➤ strategia fortificării modelului pozitiv parental - comportament adecvat în realizarea rolurilor familiale; conduita morală echilibrată axată pe umanism; comunicarea și relaționarea familială deschisă și onestă; atitudine pozitivă față de oameni și viață; poziție civică activă; centrarea pe valorile filosofiei practice; axare pe modul de viață orientat spre respectarea unității dintre felul de a gândi, a decide/spune și a acționa; conduită centrată pe reflecție și autoperfecționare continuă.

EDUCAȚIA ȘI CEI ȘAPTE ANI DE ACASĂ

**PALCU FLORENTINA
GRĂDINIȚA PN. NĂDAB, ARAD**

Cei 7 ani de acasă reprezintă o oglindă a educației pe care părinții o oferă copiilor în prima parte a copilăriei. Specialiștii susțin că regulile de comportament și educație oferite în primii 7 ani de viață ai copilului sunt definitorii pentru formarea lui ca adult. Educația unui copil nu constă numai în a-l învăța să scrie, citească și a deveni un bun exemplu la școală. Educația se reflectă în toate domeniile de dezvoltare: socială, psihologică, intelectual-cognitivă etc. Cei 7 ani de acasă sunt adesea caracterizați prin cât de manierat este copilul în interacțiunile cu ceilalți.

Comunicare dintre părinți și copii este foarte importantă pentru că ajută la formarea imaginii de sine. Copilul trebuie să fie întrebat ce a făcut la grădiniță, ce i-a plăcut, ce nu i-a plăcut, ce ar fi vrut să facă etc. Pentru a-i putea înțelege, este nevoie ca părinții să-i ajute pe copii să-și exprime emoțiile fără teamă. În situația în care nu i se oferă atenție, începe să bombardeze cu păreri puternice și afirmații emfatiche, dând impresia că este alintat, sau se închide în sine, refuză să mai comunice, considerând că ceea ce spune nu este important, că nu interesează. Ar fi bine ca părinți să stimuleze copilul să vorbească despre ceea ce îi interesează fără a recurge la un „interogatoriu”. De multe ori se întâmplă ca la întrebarea „Ce ai făcut azi la grădiniță?”, răspunsul copilului să fie „Bine!”, după care să refuze să mai comunice pe această temă. În astfel de situații, pentru a iniția o discuție cu el pe această temă, părinții pot începe prin a povesti ei despre ce au făcut la serviciu, folosind o exprimare clară, adresându-i -se copilului cu seriozitate, ca unui matur, pentru ca acesta să simtă că îl respectă, că au încredere în el. Astfel copilul va învăța să spună ce simte și să vorbească despre lucrurile pe care le-a făcut. Foarte importante pentru copilul preșcolar sunt și activitățile pe care le vor face în afara celor de la grădiniță, mai exact în familie, cu membrii familiei și în contexte diferite de viață. Pentru a le fi mai ușor, părinții pot cere sfatul educatoarelor, să-i ajute în conceperea și alegerea unor activități care să fie potrivite vârstei copilului și care să fie o continuare firească a ceea ce s-a învățat la grădiniță. Activitățile propuse copiilor țin de imaginația, inspirația și priceperea fiecărui părinte, precum și de interesele și particularitățile individuale și de vârstă ale copiilor. Părinții trebuie să le pună la dispoziție materialele de care au nevoie, să organizeze corespunzător spațiul, să-i dea posibilitatea să exploreze, să descopere, să se joace în diferite spații, să interacționeze cu adulți și copii și, nu în ultimul rând, să ofere prin propriul lor comportament modele de urmat.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la educația pe care copilul o primește de la părinți, la formarea personalității și comportamentului copilului până merge la școală. Când spunem că un copil are cei 7 ani de acasă ne gândim la un copil bine crescut, care știe să salute, să spună mulțumesc, te rog, care se comportă cuviincios cu cei de vârsta lui și cu adulții.

Educația, bunele maniere, regulile morale sunt cheia către adaptarea copilului în societate. Un copil manierat se va descurca mult mai bine în relațiile cu cei din jur decât unul cărui îi lipsesc cei 7 ani de acasă. Copilăria reprezintă cea mai bună perioadă a vieții pentru educație, pentru formarea și instruirea caracterului psihosocial. Familia este cea care răspunde de trebuințele elementare ale copilului și de protecția acestuia, exercitând o influență atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viața în profilul moral-spiritual al acestuia. Dacă unui copil familia nu-i satisface nevoia de confort fizic și afectiv, atunci pe viitor va apărea acel sentiment de neîncredere în mediu, teama de viitor sau îndoieli de sine, o lipsă a încrederii în propriile sale forțe, dar va apărea și acel sentiment de rușine. Tot timpul familia trebuie să încurajeze copilul, să îl îndrume și să îi arate ce e bine și ce e rău. Familia este cea care oferă copilului primele informații despre lumea ce-l înconjoară, primele norme și reguli de conduită, dar și climatul socioafectiv necesar trebuințelor și dorințelor sale. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta atât direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate cât și indirect, prin modele de conduită oferite de membrii familiei. Modelele de conduită oferite de părinți, pe care copiii le preiau prin imitație și învățare, și climatul socioafectiv, în care se exercită influențele educaționale, reprezintă primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Procesul educativ al copilului trebuie condus cu grijă și caldă afecțiune în concordanță cu etapa de dezvoltare în care se află el, fără a-l solicita prea de timpuriu cu lucruri ce nu sunt pe măsura forțelor lui, oferindu-i și cerându-i numai ce nu-i depășește capacitatea de înțelegere.

BIBLIOGRAFIE:

1. Educația timpurie în România, Step by step – IOMC – UNICEF, Vanemmonde, 2004;
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002;
3. P., Emil, R., Iucu, Educația preșcolară în România, Polirom, 2002;
4. Gogu, M., Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București. (2000).

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ELEVILOR

ÎNV. PÁLL ILDIKÓ
ȘC. GIMN. „S. ILLYÉS LAJOS”, SOVATA

„Întregul scop al educației e să transforme oglinzile în ferestre” Sydney J. Harris

Educația transformă viitorul oamenilor, iar frumusețea cunoașterii ne inspiră să învățăm ceva nou în fiecare zi. Doar prin cunoaștere, creativitate și curiozitate copiii ajung adulții de mâine.

În societatea contemporană caracterizată prin explozia informațională și tehnică, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață. O școală responsabilă este răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. De aceea organizațiile care învață trebuie să fie flexibile, adaptabile, inovatoare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice. Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun” (Cucoș, 2009).

Parteneriatul educațional presupune abordarea curriculară a educației, ce se poate desfășura ca un fenomen social și pedagogic care „vizează respectarea și valorizarea diversității unicității fiecărei ființe umane și multiculturalității”. Este o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional (Vrășmaș, 2002, p. 18).

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extrașcolare prin care elevii contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Aceste activități creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicausală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Parteneriatele educaționale promovează valorile general umane prin cooperare în diferite domenii ale cunoașterii sub diverse aspecte ale practicii și vieții individuale și sociale. În cadrul proiectelor parteneriale se utilizează strategii care contribuie la modelarea atitudinilor pozitive a beneficiarilor direcți, elevii, față de ceilalți și față de relațiile umane, în general, la generarea de convingeri asociate

valorilor morale, precum și la cultivarea modelelor comportamentale adecvate normelor și valorilor societății din care face parte elevul.

Inițierea diferitelor proiecte de parteneriate educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate. În devenirea personalității elevului, comunicarea permanentă, colaborarea și cooperarea factorilor educaționali reprezintă o prioritate, materializându-se în avantaje oferite de instituții în formarea lui în spiritul valorii societății în care trăiește.

Bibliografie

- Cucoș, C. (coord.) (2009):** *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom
- Vrășmaș, E., A. (2002):** *Parteneriatul educațional*. București: Editura E. D.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE FAMILIA ȘI ROLUL EI ÎN EDUCAREA COPILULUI

**PROF. PALOȘ CLAUDIA DANIELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CONSTANTIN NEGREANU,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de a acționa. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viata—, ”permanent—, ”educatie—. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de

structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006..
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – COMUNITATE

**PROF. PANA MAGDALENA
LICEUL TEHNOLOGIC DE "SERVICII SFÂNTUL APOSTOL ANDREI",
MUNICIPIUL PLOIEȘTI**

Relația școală-familie-comunitate în educația copilului a căpătat noi valențe, odată cu apariția noțiunii de asigurare a calității în învățământ. Asigurarea și creșterea calității în educație este un obiectiv major al eforturilor de eficientizare a legăturilor obligatorii dintre școală, comunitatea locală și familiile elevilor, aceștia fiind beneficiarii direcți ai efortului făcut de școală în acest sens.

Este necesară o redefinire a echilibrului educațional între deciziile luate de școală și inițiativele venite din partea părinților sau a factorilor locali. Este nevoie să se treacă rapid de la rolul autoritar și unic al școlii la un sistem de valori umaniste, cu accent pe inițiativa responsabilă venită dinspre toate părțile implicate în educația tinerilor. Cooperarea activă a școlii și a profesorilor cu ceilalți factori educaționali, familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații non-guvernamentale, trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi.

Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată să gestioneze resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală.

În acest sens, școala poate participa și interacționa cu familiile elevilor, poate iniția activități utile în școală sau în afara acesteia, școala sprijină factorii implicați pentru a se cunoaște pe sine și pentru a înțelege normele moral-civice, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțelor elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc. Pentru a putea fi puse în practică asemenea proiecte, trebuie conjugate eforturilor tuturor părților implicate: societatea-cu realitatea ei situațională, familia-subiectivă de multe ori, școala-cu structurile motivaționale și proiective și, nu în ultimul rând, elevul-factorul conștient de importanța demersurilor întreprinse pentru calitatea educației sale. Școala poate deveni un loc fertil al proiectării, asimilării și dezvoltării unor programe de învățare și formare continuă, bazate pe experiență și creație individuală sau de grup. În cadrul unor astfel de programe, elevii pot dobândii abilități metacognitive ce nu se regăsesc în procesul de predare-învățare propriu-zis, acestea fiind asociate cu latura socială a tânărului elev, cu personalitatea lui, cu formarea unei educații profesionale formative. etc. Abordarea sistemică a acestor tipuri de activități conduce la dezvoltarea spiritului etic, psihologic, estetic, social, cultural, familial.

În relația școală-familie-comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație reciprocă, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe înțelegere și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare. Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală-elev-familie-comunitate, este necesar un management performant al calității educației în fiecare unitate școlară.

În cadrul unei societăți care se schimbă continuu, școala românească trebuie să își asume o nouă perspectivă asupra rolului său social și asupra strategiilor prin care își poate asigura dezvoltarea. Din această perspectivă ***parteneriatul educațional dintre școală și comunitate, trebuie să devină o direcție strategică principală în managementul fiecărei unități de învățământ.*** Acest parteneriat trebuie să reunească eforturile tuturor categoriilor interesate în dezvoltarea unei educații de calitate pentru toți elevii din sistemul de învățământ. Pentru a realiza un parteneriat educațional bazat pe asumarea valorilor democratice, este necesar ca societatea românească să realizeze o schimbare de valori, atitudini și comportamente la nivelul tuturor factorilor sociali implicați în susținerea educației: decidenți, cadre didactice, părinți, elevi, reprezentanți ai instituțiilor guvernamentale și nonguvernamentale.

Teoria și practica în domeniul parteneriatului educațional arată că școala ar trebui să dezvolte relații constante de colaborare cu categorii sociale și organizații care sunt în mod direct interesate în realizarea unei educații de bună calitate:

- resursele umane din învățământ;
- elevi;
- părinții elevilor;
- instituțiile guvernamentale centrale sau locale;
- organizații neguvernamentale;
- reprezentanți ai cultelor;
- reprezentanți ai sectorului economic și financiar;
- reprezentanții sindicatelor;
- autorități centrale și locale.

Pentru realizarea unui parteneriat educațional eficient, toți cei care sunt implicați, trebuie să fie de acord cu valori fundamentale ca: *egalitatea șanselor în educație, spiritul civic și atașamentul față de comunitate, comunicarea și respectul reciproc, cooperarea și colaborarea, disciplina și responsabilitate, echilibru între exigențele generale și cele specifice.*

Având în vedere noul cadru educațional, în care elevul, beneficiarul direct al educației, este situat în centrul proceselor din școală, *organizația furnizoare de educație trebuie să asigure și să măsoare progresul înregistrat de elev, valoarea adăugată, calitatea, iar comunitatea, ca beneficiar indirect, să se implice în producerea, generarea calității în școală în funcție de nevoi și interese.*

ALTERNATIVA EDUCATIONALA “STEP BY STEP”

**PROF. ÎNV. PREȘC. PANAIT ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PERIEȚI**

Programul “Step by Step” susține necesitatea creării unui model educațional care să facă elevul conștient că tot ce se întâmplă în viață este interdependent. De asemenea, el pune accent pe colaborarea școlii cu familiile elevilor, pe implicarea părinților acestora în conceperea și organizarea activităților din școală. La baza activităților didactice se află munca în grupuri, scopurile acestor activități fiind de a-i învăța pe copii să își dezvolte un simț al identității și prețuirii de sine, să coopereze, să se respecte unii pe alții și să se integreze în comunitatea elevilor.

Modalitățile de lucru pe grupuri alternează atât datorită modului de dispunere a mobilierului, cât și metodelor aplicate, care cer organizarea elevilor în formații de lucru de diferite mărimi. Metodologia didactică utilizată este activizantă în primul rând datorită faptului că vizează abordarea individualizată a elevilor clasei, ținând cont de nivelul de dezvoltare al fiecăruia. O modalitate eficientă de individualizare a învățării este organizarea centrelor de activitate care să răspundă intereselor și nevoilor elevilor. Fiecare centru de activitate include activități pe mai multe niveluri și cu materiale diferite, organizate logic, funcție de cerințele și stilurile individuale de învățare. Exemple de centre de activitate: de alfabetizare, de lectură, de științe, de matematică, de arte, de teatru și jocuri etc. Activitățile de învățare ale elevilor sunt bazate pe cercetare, pe asocierea informațiilor noi cu cele asimilate și a materialelor noi cu cele pe care le cunosc deja. Cu ocazia activităților desfășurate în centrele de activitate, organizate în conformitate cu obiective comune prestabilite, elevii au ocazia să-și dezvolte deprinderi, să împărtășească din experiența celorlalți, să-și consolideze cunoștințele, într-un climat pozitiv și într-o atmosferă de încredere.

Programul “Step by step” adoptă trei inițiative majore în ceea ce privește educația timpurie; să înțeleagă lumea înconjurătoare adecvarea la stadiul de dezvoltare: respectarea particularităților de vârstă; educația progresivă: privită ca un proces de viață și nu ca o pregătire pentru viața viitoare. Acumulările se fac treptat, pas cu pas, de aici și denumirea de “Step by step”. Acest program urmărește individualizarea experienței de învățare, adică urmărește ca educația să se bazeze pe nivelul de dezvoltare, pe interesele și pe abilitățile fiecărui copil în parte. În ideea învățării prin acțiune și a individualizării experienței de învățare, au fost introduse “zonele sau ariile de stimulare” (arta, materiale de construcții, bucătărie, alfabetizare, nisip și apă, știința, matematica, jocuri manipulative, etc.). Copilul învață prin descoperire în interacțiunea sa cu mediul. Interacțiunea cu mediul și motivația explorării sunt cultivate de pedagog. Metodele și mijloacele de explorare și cunoaștere ale copilului sunt individuale, adesea neașteptate, originale.

Educația este individualizată, copilul merge spre cunoașterea lumii înconjurătoare și identificarea comportamentelor utile, pe căi personale. Comparația cu el însuși în performanțele anterioare o face atât copilul cât și pedagogul. În locul unei relații inegale educator-copil, alternativa Step by step consideră copilul ca pe o persoană demnă de respect, unică, și caută să-i asigure o continuitate individuală în dezvoltare, precum și practic de dezvoltare adecvate, specifice lui. Caută să se asigure că orice copil achiziționează și dezvoltă aptitudini fizice, cognitive, emoționale, etico-morale, artistice, teoretice, sociale și practice pentru a participa la o societate democratică deschisă.

Așadar nu putem extrage decât următoarele avantaje și dezavantaje ale acestui sistem care tinde să își piarda conceptul de bază, contopindu-se cu învățământul tradițional românesc:

AVANTAJE	DEZAVANTAJE
-activitățile desfășurate sunt centrate pe copil/elev	-nu există continuitate în ciclul gimnazial sau liceal
-respecta programele școlare existente în sistemul tradițional (curriculum pentru învățământ prescolar 2019 prezintă aceleași concepte)	-fără continuitate, mai târziu copilul se va lovi de un zid urias în care se vede nevoit să primească note pentru efortul depus
	-cadrele didactice care predau la aceste clase preferă să predea tot ca în sistemul tradițional

-clasele/grupele sunt dotate cu mobilier modular si cu multe materiale didactice puse la dispozitia copilului pentru a descoperi singur sau in grupuri mici diverse informatii

-nu exista teme pentru acasa deoarece programul le permite sa le realizeze pe parcusul celor 8 ore sub indrumarea directa a celor doua cadre didactice care predau la clasa/grupa

-tot ceea ce realizeaza un copil/elev se expune pentru a putea fi vizualizate atat de parinti cat si de colegi

-se pune mare accent pe exprimarea libera pe tot parcusul unei zile (evaluarea individuala a activitatii realizate, a tot ceea ce a inteles)

(inmagazinare de cat mai multe informatii care de multe ori nu isi au rostul)

-implicarea parintilor in viata scolara este doar financiara deoarece societatea actuala nu lasa timp acestora sa se concentreze mai mult pe cresterea si educarea copiilor; practic, acestia se absolve de orice responsabilitate de a se mai ocupa de copii

Resurse:

www.didactic.ro

INVESTIGAREA INTERESELEOR VOCAȚIONALE LA ADOLESCENȚII CU CES

INTOCMIT: PANAIT VASILICA CARMEN PROFESOR TERAPIE EDUCAȚIONALĂ COMPLEXĂ ȘI INTEGRATĂ CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 1 PLOIEȘTI

Lipsa unei ocupații constante a tinerilor cu dizabilități, face ca ei să fie dependenți în mare măsură de familie. Chiar dacă ajung să aibă un anumit grad de independență, ei nu se pot descurca totdeauna fără sprijinul familiei. Nevoia de apartenență la grup și de valorizare socială, face dizabilitatea mult mai greu de suportat, determinând deteriorarea bunăstării individuale și familiale. De aceea, această lucrare dorește să identifice factorii care ajută la plasarea pe piața muncii a persoanelor cu dizabilități care pot și vor să muncească.

Cu privire la meseriile, ocupațiile către care se pot orienta acești tineri cu dizabilități moderate, trebuie menționat faptul că unii dintre ei nu pot învăța și practica o meserie, dar pot efectua anumite operații ce țin de o meserie sau ocupație. De exemplu cei cu dizabilități severe de intelect, din atribuțiile unei menajere pot face următoarele: măturat, șters podelele, șters praful, ștergerea meselor, aranjarea patului, curățirea toaletelor, etc. Din grădinarit vor putea efectua: strângerea pietrelor sau a crengilor, încărcarea pietrelor într-o roabă, întoarcerea și încărcarea fânului, recoltarea anumitor legume ca sfecla de zahăr, morcovi, porumb, etc.

Integrarea profesională trebuie să țină cont de acest aspect. Persoanele cu handicap sunt privite ca fiind fragile, inapte în a presta un serviciu care să aducă profit angajatorului. De aceea, integrarea lor pe piața forței de muncă, includerea lor în societate, este deseori considerată ca imposibilă sau inutilă. Însă, ca orice ființă umană și în calitate de ființe umane, persoanele cu dizabilități au dreptul la oportunități de integrare socială și profesională, care să le ofere șansa de a atinge un grad optim de independență. Dar pentru a fi integrați, ei trebuie să capete deprinderi care să-i facă capabili să-și găsească un loc de muncă. Marile probleme globale depistate de experți privind persoanele cu dizabilități sunt: prejudecățile, izolarea socială și discriminarea.

Integrarea socio-profesională a persoanelor cu dizabilități aduce multe beneficii atât persoanei în sine cât și comunității:

- îmbunătățește situația financiară a persoanelor cu dizabilități;
- contribuie la socializare și la creșterea numărului de cunoștințe și de prieteni;
- contribuie la creșterea stimei de sine;
- persoana cu dizabilități plătește taxe și impozite către societate și nu mai depinde de sistemul de asistență socială;
- îmbunătățirea imaginii firmei;
- forța de muncă disciplinată;
- forța de muncă dispusă să facă muncă repetitivă;
- salarii rezonabile;
- au abilități specifice;
- sunt potrivite pentru munca ce presupune rutină mare;
- nu se plictisesc repede;
- în multe cazuri sunt mai productivi decât oamenii fără dizabilități;
- motivație crescută în raport cu ceilalți oameni;
- nu crează conflicte;
- handicapul în sine nu este un obstacol în calea angajării;
- sunt mai puțin interesate de schimbarea locului de muncă;
- sunt foarte punctuali și nu lipsesc nemotivat, având o conștiință de a munci foarte dezvoltată;
- asigură o imagine pozitivă a companiei.

Dezideratul de la care trebuie să pornim când ne gândim să angajăm astfel de oameni este acela că persoanele cu dizabilități sunt cetățeni cu drepturi depline pentru care asigurarea unui loc de muncă înseamnă nu numai un trai decent pentru ei și familiile lor, ci și o necesitate obiectivă a întregii societăți românești. Dizabilitatea este o problemă a întregii comunități și nu trebuie ignorată.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE RELAȚIA GRĂDINIȚĂ-FAMILIE-SOCIETATE

**PROFESOR: PANCU PETRUȚA
GRĂDINIȚA ELECTROMAGNETICA, BUCUREȘTI, SECTOR 5**

Dezideratul învățământului preșcolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasă în plan fizic, intelectual și social a copiilor, pregătindu-i totodată pentru o cât mai ușoară adaptare la activitatea școlară.

Evoluțiile rapide din viața socială de astăzi, modificarea statutului familiei și al soților în cadrul acesteia, atribuțiile crescute ale femeii fac ca rolul grădinitei să fie mare nu numai în ceea ce privește educația copiilor, ci și a părinților. Grădinița trebuie să găsească o punte de legătură cu familia, arătând părinților noi căi spre educație în beneficiul copiilor. O educație reală, profundă se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă și desăvârșește în grădiniță și școală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului și abia apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârșește sub privirea copilului are efect mai puternic decât orice frază moralizatoare. De multe ori, intrarea copiilor la grădiniță în grupa mică este resimțită, atât de către copii cât și de către părinți, ca o rupere care provoacă emoții, temeri și anxietate de ambele părți. Însă nu numai familia și copiii sunt afectați de noua situație, normală, de altfel, în demersul didactic. Educatoarele care îi preiau pe copii sunt zilnic „asediați” cu întrebări și cereri ale familiei, care exprimă dorința membrilor acesteia de a fi în continuare în controlul situației, ocrotitori, grija acestora, neîncrederea, uneori, marcată prin impulsul de a verifica toți factorii care acționează asupra copiilor lor: de la condiții materiale la modul în care personalul relaționează cu cei mici. Orice modificări în comportamentul copiilor, cu excepția celor absolut pozitive, devin pentru părinți motive de îngrijorare, de suspiciune și ridică semne de întrebare referitoare la influențele de la grădiniță. Pe de altă parte, cadrele didactice din grădiniță au nevoie oricum de sprijinul familiei copiilor – factorilor educaționali – atât pentru a prelua și dezvolta direcțiile de acțiune formativ-educativă pe care le antrenează instituțional, cât și de a găsi rezolvări concrete la necesități de diverse categorii: financiare, practic-aplicative, organizaționale ori logistice. Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ-participativ, captivant și motivant, cu implicare susținută din partea familiei. Tocmai de aceea, noi, educatoarele concepem un program de parteneriat sau de consiliere și orientare a părinților, prin planificare, organizarea și desfășurarea unor acțiuni de implicare continuă și valorificare a potențialului fiecărui părinte, atragerea lui în „viața grădiniței” și asumarea unor răspunderi/responsabilități comune la nivelul grupei din care face parte copilul său.

Totodată, relația grădiniță-familie-societate se definește și printr-o comunicare/colaborare indirectă, prin abordări și discuții sincere, din care să reiasă așteptările acestora privitoare la actul educațional, dar și a feed-back-ului / răspunsul dat de copii. Așadar, printre activitățile de implicare a partenerilor educaționali, putem enumera: sedințe și lecții demonstrative cu părinții, vizite, excursii, jocuri de rol și interpretări, serbări școlare, simpozioane, expoziții etc., iar succesul acestora depinde în mare măsură de stilul și tactul pedagogic al cadrului didactic organizator, dar și de disponibilitatea fizică și materială din partea colaboratorilor educaționali, de formarea unor tipare educaționale bazate pe sinceritate, comunicare, implicare și respect.

De asemenea, reamintesc faptul că a realiza și alimenta o comunicare eficientă a grădiniței cu exteriorul (mediul social, cultural și economic), impune și realizarea unor parteneriate autentice, prospere. Astfel, toate proiectele educaționale demarate de cadrele didactice cu oricare dintre partenerii educaționali, vin în sprijinul nu doar al copiilor și părinților, ci și însuși cadrului didactic și prin extindere – societății. Acestea implică enunțarea unui scop și a unor argumente și obiective clar vizate, precum și urmărirea conștientă a realizării acestora.

Conchid și susțin ideea conform căreia, pentru a obișnui copiii să dezvolte relații constructive cu semenii lor, să trăiască stări afective pozitive împreună cu colegii, empatic, să-și exteriorizeze și să-și împărtășească preocupările și interesul pentru anumite subiecte, este necesară propunerea și încheierea unui parteneriat între unitățile de învățământ sau oricare alt factor/partener educațional, aducându-i astfel pe copii mai aproape de ceilalți, în mijlocul vieții acestora. Din acțiunile și întâlnirile comune, copiii vor

experimenta noi valențe ale prieteniei dintre cei mici, înțelegând și adoptând norme de conviețuire socială dezirabilă și adaptându-si comportamentul propriu la cerințele grupului cu care vin în contact.

Si, astfel, preșcolarii vor deduce singuri că locul respectiv este un loc în care nu trebuie sa revii cu emoții sau teamă, ci unul atractiv, ce le deschide porțile către o altfel de lume fascinantă, o lume a cunoașterii, a descoperii de nou și interesant, o lume în care sunt și alți copii, adulți și care te ajută să evoluezi, să te definești ca om (școală, locul de muncă, societatea însăși!).

Bibliografie:

1. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2006, Ministerul Educației și Cercetarii – Institutul de Științe ale Educației, pag. 97
2. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/ 2008, Ministerul Educației și Cercetarii – Institutul de Științe ale Educației, pag. 285-289
3. „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 3-4/ 2008, Ministerul Educației și Cercetarii – Institutul de Științe ale Educației, pag. 233
4. Cerghit, I., „Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii”, ed. Aramis, București, 2002
5. Dolean, I., „Meseria de părinte”, ed. Motiv, Cluj-Napoca, 2001

COMUNICAREA DIDACTICĂ ON LINE- ASPECTE NEGATIVE ȘI POSITIVE

**PROF. INV. PRIMAR PAPARIGA IULIA,
SCOALA GIMNAZIALA BASESTI**

Termenul de comunicare își are rădăcina în latinescul „communis”, de unde verbul „communico”, care înseamnă a face ceva împreună, a pune împreună, a amesteca, a uni. Esența comunicării constă în relația dintre indivizi, în schimbul de informații, de semnificații. Teoria generală a comunicării precizează că orice comunicare constă în deplasarea unei cantități de informații de la un element la altul, când este vorba de același sistem, sau de la un sistem la altul, când este vorba de sisteme diferite. Privită ca proces, comunicarea este transmisia și schimbul de informații între persoane. Comunicarea se instituie între doi poli: emițătorul și receptorul, între care se afla un canal de transmitere a mesajului. Schema de comunicare dintre două persoane e următoare:

1. Emițător;
2. Codul (sunet, cuvânt, gest, imagine, cinetica, poziție);
3. Canalul de comunicare (auditiv, vizual, tactil, olfactiv);
4. Mesajul;
5. Receptorul;
6. Conexiunea inversă sau feedback-ul

Comunicarea este un proces absolut indispensabil omului, iar de-a lungul timpului mesajele au fost transmise prin diverse căi, comunicarea căpătând astfel diverse forme și fiind utilizată în diverse medii.

Comunicarea on-line reprezintă un ansamblu de acțiuni și procese mediate de computere prin care interlocutorii își transmit informații prin mesaje ce pot căpăta diverse forme.

Dezvoltarea procesului de comunicare a fost continuă de aici și pașii noi aveau să iasă la suprafață. Odată cu nașterea mediului virtual, comunicarea a depășit orice barieră, iar *libertatea* este caracteristica primordială a acestui proces în zilele noastre.

În contextul dinamicii actuale din spațiul comunicării cunoașterii și a nevoilor tot mai complexe de (auto)cunoaștere și competență, procesul de predare-învățare-evaluare se redefineste într-un ritm tot mai alert. Încorporând teorii și aplicații consacrate, dar și practici noi și flexibile, educația online se prezintă ca un proces complex și dinamic, care încearcă să răspundă cât mai eficient nevoilor de învățare ale generațiilor actuale și viitoare de elevi și studenți (Sanna, 2013).

Din experiența mea, **cel mai important lucru**, când vorbim despre eficiență în procesul de învățare, nu este unde ești (fie te afli într-o sală de curs tradițională, fie într-una online), ci care sunt **metoda, structura și conținutul cursurilor, și cât timp** poți dedica studiului. Profesorii ghidează elevii către cea mai bună experiență de învățare, indiferent de mediul în care se desfășoară cursul.

Majoritatea elevilor au un dispozitiv conectat la Internet, așa că nu e nevoie în mod obligatoriu de un laptop; este de ajuns să ai un smartphone sau o tabletă.

În ciuda lipsurilor și riscurilor precizate, există și câteva avantaje evidente ale educației online.

Cel mai mare avantaj este posibilitatea de a participa la cursuri, de a nu întrerupe procesul de învățare. Unii cursanți(cei care fac naveta, la noi elevii provin din 4 sate, iar aceștea vin la școala cu microbuze) ne-au transmis că le este mai ușor să participe la cursuri acum, dat fiind că nu mai trebuie să se deplaseze până la sediul școlii.

Un beneficiu ar putea fi utilizarea unor materiale video extrem de bine structurate, care să permită celui ce învață să fixeze informațiile relevante și să le aplice cât mai concret. Aceste materiale au avantajul că pot fi oprite și reluate oricând, astfel că elevul își poate ajusta parcurgerea lor în funcție de capacitatea de înțelegere, de starea emoțională etc., fără să fie nevoit să le parcurgă în ritmul mediu al clasei.

În al doilea rând, posibilitățile multiple de susținere a procesului educațional, pe care le oferă instrumentele online, pot dezvolta autonomia în învățare, creativitatea și flexibilitatea cognitivă.

Un alt aspect pozitiv al predării și învățării online este că accesul la resursele de învățare se face mai facil și oferă elevului un control ridicat asupra conținutului pe care dorește să îl parcurgă, precum și asupra timpului sau locului în care studiază (Cunningham și Billingsley, 2003).

Eficiența comunicării on line depinde într-o măsură de capacitatea de adaptare și control al procesului educativ de către cadrul didactic. În acest sens, ar fi de precizat câteva dintre recomandările ce pot contribui cu succes la dezvoltarea repertoriului de strategii de învățare autoreglată în rândul elevilor:

- a. încurajarea elevilor să își stabilească obiective de învățare
- b. încurajarea elevilor să ia notițe pe durata întâlnirilor online
- c. utilizarea diferitelor aplicații sau platforme pentru auto-monitorizarea și auto-evaluarea învățării;
- d. încorporarea în proiectarea didactică a unor elemente de dezvoltare a capacității de învățare autoreglată care să favorizeze utilizarea strategiilor metacognitive (ex. jurnal de învățare, feedback);
- e. utilizarea diferitelor platforme sau aplicații pentru evaluarea pre- și post-predare,
- f. construirea unor momente pentru împărtășirea emoțiilor și exersarea acceptării de sine și a celorlalți;

În anumite cazuri, lecțiile online pot face unele activități mai personale, iar situații des întâlnite sunt cele în care un copil își arată jucăria preferată, și apoi o descrie.

De asemenea, cursurile online pot face cursanții (pe copii în mod special) mai conștienți de anumite deprinderi sociale, cum este vorbitul în cerc mai larg, când și cum se intervine într-o discuție. Când copiii aud în căști zgomotul generat de toate vocile care se suprapun înțeleg importanța de a vorbi pe rând.

Lecțiile care au ca obiectiv, de exemplu: utilizarea limbii engleze așa cum e folosită în viața reală, de pildă, se desfășoară în perechi sau în grupuri, folosim diverse jocuri de limba engleză, ascultăm sau citim texte originale. Toate acestea sunt păstrate în cursurile online.

Profesorul are nevoie de câteva cunoștințe tehnice pentru a integra componentele unui curs tradițional în lecțiile online. Câteva exemple sunt stăpânirea mijloacelor prin care toți cursanții își pot prezenta lucrările, de pe dispozitivul fiecăruia, în direct, metoda prin care sunt împărțiți cursanții în *breakout rooms* (alternativa online pentru a învăța în grupuri mai mici), și gestionarea activităților care implică dialoguri și discuții de grup.

Este important, de asemenea, ca profesorii să fie mai atenți atunci când explică un exercițiu sau discută un detaliu al limbii engleze, și să verifice constant că fiecare cursant îl urmărește. În același context, profesorul ține cont de faptul că unii cursanți folosesc dispozitive cu ecrane mici, cum sunt cele ale telefoanelor, așa că prezintă mai puțină informație pe fiecare slide, ca să poată fi parcursă ușor.

Fără doar și poate, mărimea claselor (virtuale) contează. La Școala Gimnazială Băsești, unde predau majoritatea grupelor online au aproximativ 12 elevi. În felul acesta elevii interacționează în continuare, dar sunt suficient de puțini ca profesorii să acorde atenție fiecăruia. De asemenea, în timpul lecției, profesorul poate împărți clasa în grupe mai mici pentru realizarea diferitelor activități, ceea ce oferă elevilor prilejul de a vorbi mai mult în contexte diferite.

Principala provocare este să știi cum să folosești echipamentele și platforma online de care ai nevoie pentru curs.

Lecțiile online sunt mult mai ușor de programat.

Participarea la cursul online cu o cameră video deschisă îmbunătățește comunicarea mai ales a acelor elevi care sunt timizi.

Am observat că elevii au tendința de a se adresa exclusiv profesorului, așa că, la începutul lecției, îi grupăm în echipe restrânse, în care își povestesc unii altora ce au făcut, pentru a încuraja astfel discuțiile între ei.

Majoritatea platformelor educaționale permit feedback-ul individualizat, fie în formă scrisă, pentru fiecare dintre exercițiile realizate, fie verbal, unu la unu – aspect îmbucurător în contextul aplicării feedback-ului imediat.

Printre dezavantajele comunicării on line putem aminti:

- entuziasmul profesorului, umorul, exemplele și analogiile trec mai greu dincolo de ecran, motiv pentru care profesorul trebuie să își dezvolte competențe de a transmite conectare și emoție, cu scopul de a susține optim procesul de învățare;

-anumite emoții negative asociate cu învățarea pot fi mai accentuat prezente în contextul educației online, decât în contextele față în față. Spre exemplu, elevii pot simți descurajarea cauzată de dificultatea

de a înțelege materialul sau de a se concentra în mediul de acasă, însingurarea ca urmare a absenței interacțiunii directe cu profesorii și colegii și chiar frustrarea generată de provocările ce vizează limitarea comunicării online;

-învățarea online solicită la maximum abilitățile de management eficient al resurselor și al strategiilor cognitive. Sunt turate la maximum și capacitățile de auto-motivare și planificare a întregului proces de învățare (Ally, 2004);

- elevii nu mai socializează, nu mai serbează nimic împreună. Comunicarea virtuală nu formează caractere vii, ci doar persoane care se învață că nu este nevoie să primească și să ofere afecțiune prin limbajul trupului. De aceea, este necesar să fie combinate destul de des metodele de abordare ale învățării, pentru ca elevii să fie provocați să comunice între ei și să colaboreze în mod constant;

- folosirea mediului virtual în exces ne robotizează;

- apariția situațiilor limitate, numesc situații limită cazurile în care o persoană este într-un anumit context în care nu poate avea acces la internet sau nu își permite acest lucru. Din acest motiv, se poate întâmpla să piardă o anumită informație care îi era utilă în acel moment dar pe care nu o poate accesa pe loc. Aceste situații de criză chiar nu pot fi controlate.

Atât timp cât entuziasmul profesorului rămâne, iar sensul bucuriei învățării se păstrează, educația continuă. Chiar și online.

Referinte:

Aiken, Dr. Mary. (2019). The Cybereffect. Psihologia comportamentului uman în mediul online. Ed. Niculescu, București.

Ally, M. (2004). Foundations of educational theory for online learning. The theory and practice of online learning. Athabasca University: Creative Commons.

Cunningham, C., & Billingsley, M. (2003). Curriculum Webs: A Practical Guide to Weaving the Web into Teaching and Learning. New York: Pearson.

MODELE DE SUCCES ÎN ÎNVAȚĂMÂNT – SISTEMUL JAPONEZ

PROF. PARASCHIVESCU ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VASILE GOLDIȘ", ALBA IULIA

În societatea niponă există un cult al mamei, dar și al profesorului, tocmai pentru că ei pregătesc copiii pentru viață și societate. Mentalitatea japoneză este că fără EDUCAȚIE și fără o SOCIETATE EDUCATĂ, nu există nici viitor!

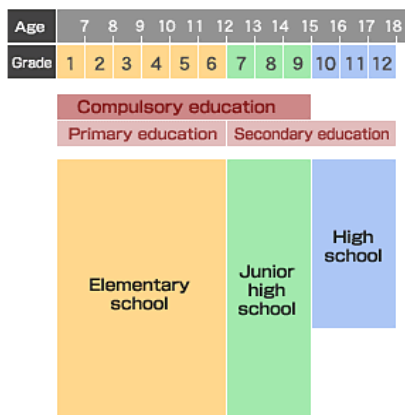
Întâmplător am avut ocazia să discut cu o echipă de elevi și dascăli din comunitatea noastră care recent au călătorit în Țara Soarelui Răsare și am rămas plăcut impresionată de ceea ce mi-au povestit ca au văzut acolo, legat de sistemul de educație nipon. Așa ca am început să vad *ce* și *cum* fac ei încât sunt renumiți nu doar pentru sanatatea lor, ci mai ales pentru inteligența lor. Învățământul japonez domină clasamentul mondial de decenii întregi. 98% dintre tineri sunt absolvenți, iar rata analfabetismului este aproape inexistentă. Accentul cade pe o puternică latură practică, elevii fiind în același timp învățați să devină responsabili și politicoși, făcându-și singuri curățenie în școală sau servind masa în clasă, alături de profesori. Această atmosferă informală încurajează comunicarea și dezvoltarea relațiilor de prietenie.

Japonezii sunt cunoscuți pentru inteligența lor, echilibrul emoțional, caracterul puternic și respectul de care dau dovadă. Printre regulile sistemului de învățământ nipon se numără: Formarea caracterului este pe primul loc. În școlile japoneze, elevii nu susțin examene înainte de împlinirea vârstei de zece ani. Se consideră că obiectivul primilor trei ani de școală este învățarea bunelor maniere și dezvoltarea caracterului. Copiii sunt educați să respecte persoanele din jur și să fie blânzi cu animalele și natura. De asemenea, ei învață să fie generoși, să dea dovadă de compasiune și empatie.

O scurta incursiune în istoria sistemului educațional japonez:

Începuturile moderne ale educației japoneze sunt în anul 1872, când a fost introdus sistemul modern de învățământ datorită „Ordinului Educației” (学制, *gakusei*). Planurile școlare erau stabilite de guvern, iar manualele școlare pentru școlile primare și secundare erau fie scrise sau autorizate de către guvern. Angajații școlilor publice erau considerați funcționari de stat, și chiar și școlile particulare erau nevoite să urmeze îndrumările guvernului. Reforma școlară din 1947, inițiată sub îndrumarea forțelor de ocupație americane, a schimbat substanțial sistemul de învățământ, decentralizând controlul asupra educației și învățământului, dând autorizații pentru crearea unor școli particulare autonome, și încurajând dezvoltarea învățământului în comunități. Manualele școlare sunt scrise de către firme particulare, dar autorizarea lor de către Ministerul Învățământului este imperios necesară.

Învățământul este obligatoriu până la terminarea școlii secundare inferioare, adică 9 clase. Circa 95% din școlile primare și secundare inferioare sunt publice. Circa 24% din licee și 73% din universități sunt particulare. Structura claselor/anilor este sumarizată în tabelul de mai jos:

Din mulțimea de informații, aș reține câteva aspecte cheie în succesul învățământului nipon:

1. Manierele înaintea științei

În școlile din Japonia nu se dă niciun examen până în clasa a IV-a (10 ani), doar teste mici. În primii trei ani de învățământ nu se pune accentul pe cunoștințe, ci pe maniere și dezvoltarea caracterului. Copiii sunt învățați ce este respectul, blândetea, generozitatea, compasiunea, empatia, dreptatea, autocontrolul, curajul.

2. Anul școlar începe la 1 aprilie în timp ce în cele mai multe țări și universități din lume anul școlar începe în septembrie sau în octombrie, în Japonia, aprilie marchează începutul calendarului școlar. Prima zi coincide adesea cu unul dintre cele mai frumoase fenomene naturale – înfloritul cireșilor. Anul școlar este împărțit în trimestre: 1 aprilie-20 iulie, 1 septembrie-26 decembrie și 7 ianuarie-25 martie. Elevii japonezi au șase săptămâni de vacanță în timpul verii și câte două săptămâni în timpul iernii și al primăverii.

3. Elevii japonezi fac curat în școală

„În școlile japoneze nu există femeie de serviciu. Este iarăși un element care pe mine m-a surprins, în condițiile în care la noi copilul nici măcar tabla nu o șterge, pe principiul că trebuie ștearsă de doamna învățătoare”, spune Alexandra Jidiuc, expert în cultura niponă. În școlile japoneze elevii fac curat în salile de clasă, în sala de mese și chiar la toaleta. Conform culturii japoneze, oamenii trebuie să strângă mizeria lăsată în urmă după o activitate.

4. În școlile japoneze, prânzul este standard și se mănâncă în clasă

Japonezii acordă o atenție sporită sănătății, de aceea mesele copiilor sunt echilibrate. Meniul copiilor este standardizat, elaborat de specialiști în domeniul alimentar.

5. După școală, workshop-urile sunt foarte populare

Pentru a intra la un liceu bun, elevii japonezi intră într-o școală pregătitoare/meditații sau participă la workshop-uri ale școlilor private ca pregătire extra școlară. După cele 8 ore de școală, elevii japonezi participă la activități extracuriculare, inclusiv în timpul vacanțelor sau în weekend.

6. Aproape toți elevii poartă uniformă

În majoritatea școlilor din Japonia se poartă uniformă. Uniforma tradițională japoneză imită uniforma militară, la băieți, și uniforma marinarească, la fete. Această regulă are rolul de a crea elevilor sentimentul de apartenență la un grup și de asemenea de a-i disciplina, prin simplul fapt că a purta o uniformă creează o atmosferă mai serioasă.

7. Un singur test decide viitorul elevilor La sfârșitul liceului, elevii japonezi trebuie să susțină un examen foarte important, care decide viitorul lor. Fiecare colegiu are o medie minimă de admitere, iar dacă elevul reușește să obțină punctaj bun, va merge mai departe. Concurența este foarte mare, doar 76% din absolvenții de gimnaziu reușind să obțină admiterea la liceu. Nu e de mirare de ce pregătirea pentru intrarea în instituțiile de învățământ superior este denumită „examinarea Iadului”.

În concluzie, luând în considerare aceste principii, le-am putea aplica și noi, adaptându-le nevoilor și particularităților noastre, așa cum sugerează și faimosul proverb japonez:

Cine cu adevărat dorește să se ridice sus, va inventa scara!

STIMULAREA CREATIVITĂȚII LA PREȘCOLARI

**PROF. PÂRLIȚEANU ALEXANDRU,
LICEUL TEHNOLOGIC OVID DENSUȘIANU CĂLAN**

Termenul de creativitate își are originea în cuvântul latin „creare”, care înseamnă „a zămisli”, „a făuri”, „a crea”, „a naște”. Termenul de creativitate definește un act dinamic, un proces care se dezvoltă, se desăvârșește. El a fost introdus în psihologie de G. W. Allport, pentru a desemna o formațiune de personalitate.

Dezvoltarea creativității presupune stimularea la copii a curajului de a emite ipoteze, capacitatea de a aprecia, de a elabora o strategie de lucru și nu de a aștepta de-a gata soluțiile adulților. Creativitatea nu trebuie confundată cu talentul, îndemânarea sau inteligența. Creativitatea nu înseamnă a face ceva neapărat mai bine decât ceilalți; înseamnă a gândi, a explora, a descoperi și a imagina. Ideile creative se regăsesc în toate aspectele vieții în plină dezvoltare a unui copil, creativitatea poate fi învățată zilnic.

Preșcolarii creativi se diferențiază de obicei de restul grupului prin diferite comportamente specifice și, dacă li se permite acest lucru, își dezvoltă în mod liber creativitatea. Ei sunt foarte curioși, vin cu soluții neobișnuite, cu idei originale, au inițiativă și un spirit de observație foarte bine dezvoltat, pun întrebări adecvate, explorează noi posibilități, învață rapid și ușor, au o memorie bună, un vocabular bine dezvoltat, au o imaginație vie și o capacitate deosebită de a compune povești.

Creativitatea devine educabilă încă de la vârsta preșcolară în condițiile în care educatoarele sunt preocupate de crearea unui climat corespunzător, propunându-și să realizeze corelații interdisciplinare, să promoveze manifestarea liberă a copiilor în învățare, dar în primul rând să stimuleze potențialul creativ al fiecărui copil, recurgând la creativitatea în grup, cel mai eficient procedeu susținut de specialiști.

Un copil poate răspunde, prin efort propriu la o situație problemă ce manifestă un anumit grad de creativitate. Produsul activității lui nu se compară cu ceea ce reușește să aducă nou un om de știință printr-o invenție sau un artist printr-o operă originală. Dar fără o manifestare a independenței și originalității în răspunsurile date la situațiile-problemă ivite pe parcursul formării sale, în copilărie și în tinerețe, adultul nu poate ajunge la forme superioare de expresie a creativității.

Copilul dispune nu doar de capacitatea de a se juca și de a învăța, ci și de aceea de a crea. Întâi își face ucenicia deprinderii lucrului cu instrumentele, apoi îi face plăcere să se afirme pe sine prin ceea ce realizează singur, copilul este capabil să producă ceva nou, neobișnuit, original.

Acum se dezvoltă imaginația, proces psihic ce ocupă un loc important în contextual factorilor creativității. Are loc o adevărată explozie a imaginației, iar ea trebuie să fie cultivată prin actul educațional. La această vârstă imaginația compensează într-un anumit mod slăbiciunea gândirii. Preșcolarul este capabil să-și elaboreze forme ale imaginației reproductive, ascultând povești, dar se poate vorbi și de un anumit nivel al imaginației creative. Copilul are tendința de a integra imaginarul, posibilul în real, astfel personajele malefice putând fi reale și constituind pentru el o sursă de frică.

În activitatea creatoare a copilului își fac loc și elementele de idee, capacități de figurare, deprinderi și priceperi. Aceste aspecte pot fi observate în special în desenele copilului. Chiar dacă nu are deprinderi de lucru formate, chiar dacă desenul în sine nu este măcar inteligibil, folosindu-și imaginația dar și deprinderile de exprimare expresivă, copilul poate prezenta o întreagă lume izvorâtă din cele câteva mâzgălituri. Pe măsură ce-și însușește tehnica de lucru, el poate crea desene, picturi foarte frumoase și originale.

În creație se exprimă în mod deosebit afectivitatea copilului, felul în care lumea externă reverberează în sufletul copiilor. Culorile utilizate de copii în desen, expresiile folosite în limbaj, gestică și mimica din momentele în care fabulează sunt surse de cunoaștere a afectivității copilului.

La această vârstă creația are o valoare imensă pentru modelarea personalității, pentru devenirea umană, ea trebuie să fie în centrul preocupărilor educatorilor și mai ales trebuie să fie stimulată. Copiilor le place să asculte și să inventeze povești, să joace roluri, să interacționeze printr-un joc continuu, pe care-l îmbogățesc mereu, din ce în ce mai mult, fiind atenți și receptivi totodată la ce descoperă la ceilalți. Desenul, pictura, modelajul, muzica, dansul, felurile jocuri în aer liber sau acasă, la grădiniță, toate au darul de a-i ajuta să exprime emoții, gânduri, sentimente care, în această manieră artistică, sunt mai accesibile a fi exteriorizate.

Câteva exerciții de stimulare a creativității: desenul liber, fără structură, pictura cu mâna dominantă dar și cu cea non-dominantă sau cu picioarele., modelajul unei povești inventate, soluțiile personale pe care copiii învață să le adapteze în funcție de situație. Chiar atunci când sunteți în mijlocul unei povești fascinante, opriți-vă din citit sau din joc și rugați-i pe ei să continue povestea! Oare cum continuă ea? Creativitatea le este stimulată, dezvoltându-le, în primul rând, încrederea în ei, în ceea ce pot oferi, respectându-i pentru frumusețea și unicitatea lor.

Cadrul cel mai important de manifestare dar și de stimulare a potențialului creativ este jocul, cu toate tipurile sale. Conduita creativă ludică este o premisă pentru viitorul comportament creativ care se va materializa în produse noi, originale, cu valoare socială. Deși este mai simplu, alături de jocul imitativ, jocul de mânuire de obiecte se îmbogățește teptat, copilul combină diferite mișcări și descoperă multiple utilizări ale obiectelor. În jocul de construcție imită și reproduce modele de acțiune implicate în situații de viață, întâlnite în lumea adulților și a obiectelor. În jocul de creație cu subiect din viața cotidiană, copilul imită și reproduce selectiv modele de comportament oferite de cei din jur, dar numai pe acelea care sunt în acord cu dorințele și preferințele sale. În realizarea rolurilor asumate se folosește de obiecte reale cărora le dă nu numai semnificații reale, ci și semnificații proprii. Dacă la început acțiunile reproduse sunt simplificate, în timp le complică, le combină între ele, le îmbogățește cu ceea ce a acumulat în experiența sa cognitivă.

Jocul de creație cu subiect din basme și povești aduce și el modificări, adăugiri, combinări de replică, de acțiuni. Preșcolarul modifică, în funcție de trăirile sale emoționale față de personaj, evoluția acestuia, relațiile lui cu celelalte personaje. Manifestă independență în alegere și spontaneitate în interpretarea rolului asumat. Este capabil chiar să interpreteze toate rolurile din aceeași poveste, fără a imita educatoarea sau colegul care l-a precedat. Prin jocul de creație cu subiect din basme și povești, copilul se transpune într-o lume mirifică, a tuturor posibilităților, conștientizând caracterul ei nereal ("știu că nu e așa, dar așa aș vrea să fie).

Manifestarea potențialului creativ în cadrul jocului nu este intenționată. Ea este posibilă datorită semnificației afectogene a obiectelor, persoanelor, relațiilor și mai ales reflectă trebuința de independență și autoexprimare a copilului. Jocul copilului nu este un veritabil produs creator, este nou și original în raport cu sine și în raport cu ceilalți copii. Originalitatea jocului derivă din funcția pe care acesta o are pentru copil: asimilarea realului fără constrângeri sau sancțiuni, rezolvarea echilibrului afectiv și intelectual al eului în confruntarea cu realul.

Jocul didactic poate fi folosit pentru stimularea fluidității și flexibilității verbale prin sarcini cu o mare valoare formativă.

Un mijloc obișnuit de educare a potențialului creativ al preșcolarului este lectura după imagini. Tablourile reprezintă adevărate texte iconice pe care preșcolarul învață să le citească creativ. Descrierea conținuturilor nu se limitează numai la descrierea imaginilor ci poate deveni o autentică creație verbală.

Povestirile copiilor reprezintă o altă modalitate de stimulare a potențialului creativ; ele demonstrează capacitatea copilului de a exprima într-o altă creație viziunea și atitudinea față de un model literar. Copilul este independent în expresie, își manifestă nestingherit inițiativa, spontaneitatea și fantezia nepuizabilă. Atitudinea creatoare pe care o are față de limbaj depinde de natura mesajului pe care îl transmite și de posibilitățile sale intelectuale, lingvistice, afective. În povestirile create de copil, surprinde simbioza dintre artă și joc, dintre real și imaginar. Povestirile lui sunt scurte, fără divagații, fără explicații întinse, cu aparentă incoerență, o înlănțuire spontană de imagini. Copilul se concentrează pe întâmplări cu animale sau cu oameni în care se întrevăd, în același timp, umorul, dar și conflictele, problemele cunoscute direct sau indirect. Experiența personală este punctul de plecare.

Mai mult decât în alte activități, cele din domeniul educației estetice constituie cadrul și mijlocul cel mai generos de activare și stimulare a potențialului creativ. Artă îl pregătește pe copil să trăiască în frumusețe, în armonie, să recepteze frumosul și să vibreze în fața lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, formele plastice, culorile sunt mijloace de exprimare, de exteriorizare a dorințelor, așteptărilor, relațiilor cu ceilalți, a problemelor. Mijloacele artei devin pentru copil unelte autentice de rezolvare curajoasă și cu știință a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spațiului în care trăiește și se joacă, de automodelare. Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar și cea artistică și delicatețea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construiește pe baza afectivității, intuiției și fanteziei, în funcție de măiestria educativă a adultului și de caracteristicile mediului în care se formează.

Stimularea creativității este favorizată de metode interactive ca: Brainstorming, Brainwriting, Lotus, Tehnica viselor, copiii beneficiind de momente creative integrate în activități și jocuri cu scopul exersării gândirii. Toate aceste metode favorizează comunicarea, activizarea tuturor copiilor și formarea de capacități ca: spiritul critic constructiv, independență în gândire și acțiune, găsirea unor idei creative, îndrăznețe de rezolvare a sarcinilor de învățare.

-*Brainstormingul*: Brainstormingul sau „furtună în creier”, „efervescenta creierului”, „asalt de idei”, este o metodă de stimulare a creativității ce constă în enunțarea spontană a cât mai multe idei pentru soluționarea unei probleme într-o atmosferă lipsită de critică. Această metodă are ca obiectiv exersarea capacităților creatoare a copiilor în procesul didactic – la diferite categorii de activități – care să conducă la formarea unor copii activi, capabili să se concentreze mai mult timp, în grupuri creative. Avantajele metodei: stimulează creativitatea în grup, spiritul competitiv; creează multe idei noi și originale; permite reacții în lanț; are efecte psihologice remarcabile: reduce frustrația, sporește încrederea, crește spiritul de echipă; stimulează participarea activă, spiritul competitiv; dezvoltă un climat pozitiv de lucru; oferă posibilitatea manifestării libere, spontane; crește productivitatea creativității individuale; dezvoltă abilități pentru munca în grup; stimulează competențele.

-*Brainwriting*: Metoda reprezintă o modalitate de lucru bazată pe construcția de „idei pe idei” în domeniul creativității. Obiectivul urmărit este stimularea creativității de grup a copiilor prin solicitarea de a găsi cât mai multe soluții/idei având la bază o temă dată. Avantajele metodei: stimulează copiii să formuleze idei; determină toți copiii să-și exprime ideile; implică copii timizi, necomunicativi; orientează copiii spre a face analize, comparații, generalizări; dezvoltă spiritul critic necesar în evaluare; încurajează spiritul de întrecere/competiție; dezvoltă atenția voluntară;

-*Tehnica viselor*: Este o tehnică bazată pe meditație în care copilul își lasă în voie imaginația să lucreze pentru a exprima ceea ce a gândit că poate face el în viitor, cum va arăta locuința lui, colegii, școala, parcul, etc., apoi compară visul cu realitatea în vederea obținerii unor situații viabile pentru viitor. Obiectivul urmărit este stimularea imaginației prin crearea de situații comparabile cu cele existente în viața reală..

-*Metoda Lotus (Floarea de nufăr)*: Este o metodă interactivă în grup care oferă posibilitatea stabilirii de relații între noțiuni pe baza unei teme principale din care derivă alte teme. Obiectivul urmărit este stimularea inteligențelor multiple și a potențialului creativ în activități individuale și de grup pe teme din diferite domenii. Tehnica "Floare de nufăr" pornește de la o temă principală din care derivă teme secundare ce vor deveni teme abordate în activitatea pe grupuri mici.

Alături de factorii intelectuali și cei caracteriali, un rol important îl au factorii sociali. Societatea cu cerințele ei, caracterul stimulat al mediului în care se dezvoltă și trăiește omul și calitatea procesului educativ al mediului în care se dezvoltă și trăiește omul și calitatea procesului educativ la care este supus acesta își au importanța lor deosebită în dezvoltarea potențialului creativ. Astfel, se impune ca activitatea educativă să fie condusă în mod conștient în direcția stimulării activităților cu caracter de creație în scopul formării și dezvoltării potențialului creativ.

Stimularea creativității este un demers educațional complex ce cuprinde simultan fenomene de activare, antrenare, cultivare, și dezvoltare a potențialului creativ. În acest scop este necesară utilizarea adecvată a diferitelor metode și procedee specifice de stimulare și antrenare a creativității individuale și de grup.

Bibliografie:

1. Dima, S., 1977, Copilăria-fundament al personalității, Editura Revista Înv. Preșcolar, București;
2. Revista Învățământul preșcolar, 2007, Editura Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, București;
3. Stoica, A., 1983, Creativitatea elevilor. Posibilități de cunoaștere și educare, București, Editura Didactică și Pedagogică;
4. Tomșa, Gh., 2005, Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editura Ministerul Educației și Cercetării, București.

EDUCAȚIA ÎN “ȚARA SOARELUI RĂSARE”

**PROFESOR PARNICHI MĂDĂLINA
COLEGIUL NAȚIONAL „MIHAI VITEAZUL”, PLOIEȘTI**

“Education is like food. You're not what you get but what you absorb.” (Paul Hartal)

În aceste vremuri când sistemul educațional din România trece printr-o serie de schimbări care, se spune, au ca punct de reper educația din țările vestice, am hotărât să arunc o privire către alte sisteme educaționale și m-am decis să descopăr ce se întâmplă în acest domeniu în Japonia, Țara Soarelui Răsare. Acest articol reprezintă doar o scurtă prezentare a acestui sistem educațional pe baza câtorva informații găsite în mediul online.

Luând în considerare sursele de informare pe care le-am găsit pe internet, se poate afirma faptul că Japonia se regăsește, cu siguranță, în topul mondial al calității sistemului de educație. Este unul dintre cele mai performante state în ceea ce privește alfabetizarea, științele și matematica. Sistemul de învățământ preuniversitar are în vedere o perioadă de 12 ani, dintre care doar 9 obligatorii. El prevede 6 ani de școală primară, 3 ani de gimnaziu și încă 3 de liceu. Anul școlar începe în aprilie și se termină în martie, bineînțeles în această perioadă fiind incluse și vacanțele, mai scurte comparativ cu sistemul educațional european sau american. De exemplu, vacanța de vară se desfășoară în Japonia în intervalul 20 iulie-25 august.

Programa îmbină cursurile teoretice cu cele practice, reușind să ofere elevilor un set de competențe care pot face față atât cerințelor tradiționale, cât și moderne. Clasele sunt formate din 30-40 de elevi, minimul de vârstă necesar pentru înscriere fiind de 6 ani. Uniforma este obligatorie pentru toate ciclurile de studiu, și constă în pantaloni, cămașă și sacou pentru băieți și fustă și cămașă pentru fete. 19 / 00: 30

Materiile studiate sunt: japoneza, matematica, muzica, educația fizică, științele, engleza, dar de asemenea și caligrafia (redarea semnelor japoneze prin pensulă și cerneală), haiku (poezie japoneză) și abilitățile gospodărești, de tipul gătitului sau cusutului. Orele de curs încep de obicei în jurul orei 8: 30 și se termină la ora 15: 30, deci elevii japonezi petrec în medie 7 ore la școală, fără să avem în vedere activitățile extracurriculare.

Deși poate părea ciudat, în majoritatea școlilor japoneze nu există femeie de serviciu. Elevii sunt cei care fac curățenie în sălile de clasă, în cantine și în toalete. Ei se împart în echipe și îndeplinesc aceste sarcini prin rotație. Astfel, sunt învățați să lucreze în echipă și să se ajute unii pe alții.

Copiii nu mănâncă la cantină, ci în clasă, fiind serviți de un grup de colegi care au fost însărcinați cu această responsabilitate. Aceștia sunt obligați să respecte normele de igienă, purtând mască și mănuși atunci când pregătesc masa pentru colegii lor. Mesele sunt asigurate de către stat și se bazează pe principii de nutriție elementare pentru dezvoltarea normală a copiilor. Sunt incluse supe și mâncăruri din orez și legume și deserturi sănătoase, precum fructele. Ca băuturi, copiii pot primi apă, lapte sau ceai. Meniul depinde de decizia fiecărei unitate de învățământ, dar cert este că momentului mesei de prânz i se acordă o importanță semnificativă, deoarece elevii primesc o pauză de masă de 45 de minute.

Elevii japonezi au ocazia de a se înscrie gratuit într-unul sau mai multe cluburi extracurriculare, ce le oferă acces la aprofundarea de cunoștințe. În general, cele mai comune cluburi sunt cele sportive, precum cele de baseball, fotbal, volei, sau cele culturale, ce acoperă domenii precum muzica, pictura, șahul, teatrul sau ikebana (arta aranjamentelor florale). Rolul acestor cluburi este de a apropia elevii, creându-le o atmosferă propice pentru socializare, dar și pentru îmbunătățirea performanței lor în cadrul activității respective. Un aspect interesant îl constituie faptul că elevii înșiși administrează evenimentele clubului, ceea ce în schimb le dezvoltă și spiritul organizatoric. Un elev poate deveni membru începând cu clasa a șaptea, când îi sunt prezentate toate ofertele de către colegii săi, care postează afișe pe holurile școlii și țin sesiuni speciale de informare în speranța de a atrage noi membri. Odată ce un elev își alege clubul dorit, el va participa la întruniri, ce au loc de obicei după ore, alteori în weekend (mai ales în cazul cluburilor sportive). Apogeul activității de club are loc în cadrul festivalului cultural al școlii, de obicei programat pentru toamnă.

Pentru ca un elev să fie acceptat de către o unitate de învățământ secundar de nivel mediu (la vârsta de 12 ani) și de către un liceu (la vârsta de 15 ani), este necesar ca acesta să susțină un examen de

admitere. În Japonia, un astfel de examen este atât de riguros și dificil, încât perioada de pregătire și de susținere a acestuia a fost denumită shiken jigoku („iadul examenelor”). Pentru a intra la liceu, de exemplu, elevii se pregătesc uneori și cu doi ani înainte de admitere, studiind la școală, acasă și în juku, școli specializate în pregătirea elevilor pentru examinare. Examenele pentru admiterea la facultate sunt, de asemenea, dificile, întrucât doar 56% din candidați reușesc să își câștige un loc la facultate din prima încercare.

Se pot scrie multe despre sistemul educațional japonez care are meritul de a implica elevul în activități sociale, care îi facilitează înțelegerea obiectelor de studiu din curricula școlară. Îmbinarea dintre orele propriu-zise și cluburi, evaluarea cunoștințelor prin examinarea riguroasă de la finalul fiecărui ciclu de studiu, alături de un program coerent de alimentație în școli fac din Japonia una dintre cele mai literate țări din lume.

Webography:

<https://www.descopera.ro/dnews/19419783-de-ce-este-sistemul-educational-japonez-printre-cele-mai-bune-din-lume> (25. 05. 2022)

<https://www.digi-life.tv/stiri/educatie/scoala-in-japonia-cum-sunt-crescuti-si-educati-copiii-de-acolo-4424> (25. 05. 2022)

EFICIENȚA ACTIVITĂȚILOR INTEGRATE ÎN GRĂDINIȚĂ

PARVU MIRELA

*“Lăsați copilul să vadă, să audă, să descopere, să cadă, să se ridice și să se înșele.
Nu folosiți cuvinte când acțiunea, faptul însuși, sunt posibile” Pestalozzi*

Activitatea integrată - este activitatea specifică reformei curriculare propusă de noul Curriculum pentru învățământul preșcolar. Aceasta se desfășoară atât ca activități în cadrul unui proiect tematic, cât și în cadrul proiectării pe teme săptămânale.

În educația timpurie, învățarea integrată semnifică modul în care cadrul didactic integrează conținuturile mai multor domenii experiențiale, exploatând resursele din mai multe centre de activitate cu scopul atingerii mai multor obiective de referință. Abordarea integrată este o împletire a conținuturilor într-o formă atractivă, flexibilă, mobilizatoare, care conduce activitatea copilului spre investigare, documentare, cercetare și aplicare practică a celor învățate. Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o activitate în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților preșcolariității, o componentă a mediului pentru organizarea cunoașterii, ca o idee sau un principiu integrator care rupe hotarele diferitelor categorii de activități și grupează cunoașterea în funcție de tema propusă de educatoarele ori copii.

Procesul instructiv-educativ pe care îl desfășurăm în grădiniță, permite fiecărei educatoare, sau echipe de educatoare, punerea în valoare a propriei experiențe didactice, prin activități educative cu caracter integrat, și cu o abordare complexă a conținuturilor.

Prin activitate integrată înțelegem – demers global, în care granițele dintre categoriile de activități dispar, activitatea desfășurându-se după un scenariu unitar, în scopul investigării unei teme. Demers concertat, coerent, care nu se desfășoară fiindcă se cere, ci pentru că asigură un plus în educarea și instruirea copiilor. Diversitatea și varietatea materialelor încurajează copiii să se manifeste, să observe, să gândească, să-și exprime ideile, să interpreteze date, să facă predicții. Foarte important este faptul că învățarea se realizează prin efortul propriu al copiilor. Aceste activități ample, care reunesc conținuturi din științe și domenii diferite înlesnesc copilului procesul înțelegerii, însușirii și aplicării cunoștințelor. Astfel se creează situații de învățare optim structurate din punct de vedere logic, psihologic și pedagogic, determinând experiențe de învățare mai complexe, net superioare celor monodisciplinare.

Se impune, asadar ca procesul educational sa fie creativ, interdisciplinar, complex, sa-i stimuleze pe copii in vederea asimilarii informatiilor.

Activitățile integrate aduc un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază.

Clasificare:

Activitățile integrate sunt de patru feluri în funcție de elementele de conținut. Astfel, avem:

- activitate integrată care cuprinde toate activitățile din cadrul unei zile,
- activitate integrată care integrează ALA (activități liber alese) și ADE (activități pe domenii experiențiale),
- activitate integrată care cuprinde ADE dintr-o zi,
- activitate integrată în care sunt înglobate mai multe domenii experiențiale, indiferent de programul zilei.

Activitatea integrată se dovedește de a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică. Pentru copiii mici, adaptarea la regimul grădiniței se face adesea cu greutate. Cea mai ușoară cale de a-l face pe copil să nu simtă absența mamei, a jucăriilor și lucrurilor personale de acasă este aceea a "scenarizării" activităților din grădiniță. Marea artă a educatoarei este aceea de a fi o artistă deosebită și de a da, în fiecare clipă, "marea reprezentare" în fața micilor spectatori și de a-i implica și pe ei.

Reușita predării integrate a conținuturilor în grădiniță ține în mare măsură de gradul de structurare a conținutului proiectat, într-o viziune unitară, ținând anumite finalități. Învățarea într-o manieră cât mai firească, naturală pe de-o parte și, pe de altă parte, învățarea conform unei structuri riguroase sunt extreme care trebuie să coexiste în curriculum-ul integrat. De reținut este faptul că preșcolarii trebuie să învețe într-o manieră integrată, fiecare etapă de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă. Activitățile integrate sunt oportune în acest sens, prin ele aducându-se un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces.

Contextul actual ne cere să formăm micile personalități ale copiilor pentru a fi capabile să-și exprime gânduri, emoții, sentimente, opțiuni. Altfel spus, în fața acumulării de cunoștințe primează aplicarea informațiilor, capacitatea de socializare a copilului, dobândirea autonomiei și spiritul critic.

Trebuie să umplem rezervorul emoțional al copiilor cu timp acordat, cu încurajări, cu recompense și cuvinte de iubire. Fericirea este cea mai mare sursă de putere, de cunoștință și de bucurie. Fericirea dată de munca cu, și alături de copii, este cea mai mare sursă de lumină, căldură și armonie.

Integrarea, ca sintagmă, este explicată ca revenirea în același loc, în aceeași activitate, a mai multor activități de tip succesiv, care conduc la atingerea obiectivelor propuse, la însușirea conținuturilor, la realizarea în practică a proiectului didactic propus.

BIBLIOGRAFIE:

1. Activitatea integrată din Grădiniță- Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar. Didactica Publishing House 2008
2. Aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie – o provocare?, coordonator – Laurenția Ciulea, Editura Diana, 2009.

MAMIFERE ROZĂTOARE – SECVENȚĂ DE LECȚIE

PAȘCA ANASTASIA VIORICA - PROFESOR BIOLOGIE LICEUL "SEXTIL PUȘCARIU" BRAN

Importanța castorului (*Castor fiber*) pentru ecosistemele în care se află, justifică alegerea acestei specii ca reprezentant al mamiferelor rozătoare.

Beneficiul cel mai important al prezenței castorului este creșterea biodiversității în zona respectivă, acesta fiind considerat specie cheie sau "umbrelă". Biodiversitatea crescută apare ca urmare a modificărilor mediului pe care castorul eurasiatic le realizează, modificări care duc la crearea de noi condiții de viață favorabile altor specii. De exemplu, roaderea sălciilor stimulează apariția de noi lăstari creând astfel noi habitate unde se pot adăposti multe specii de păsări și nevertebrate, iar apa din spatele barajelor crează condiții prielnice peștilor.

Un alt beneficiu al prezenței castorului eurasiatic este reprezentat de regularizarea cursurilor mici de apă, proces înregistrat pe afluenții Oltului și ai Mureșului, iar în Delta Dunării se menține conectivitatea între canalele principale și micile lacuri/gârle din interior care, de regulă rămân izolate, apărând astfel condiții prielnice refacerii populațiilor de pești.

De asemenea, prezența indivizilor de *Castor fiber* favorizează observarea speciilor sălbatice, fotografierea acestora, pescuitul, toate acestea putând duce la dezvoltarea ecoturismului.

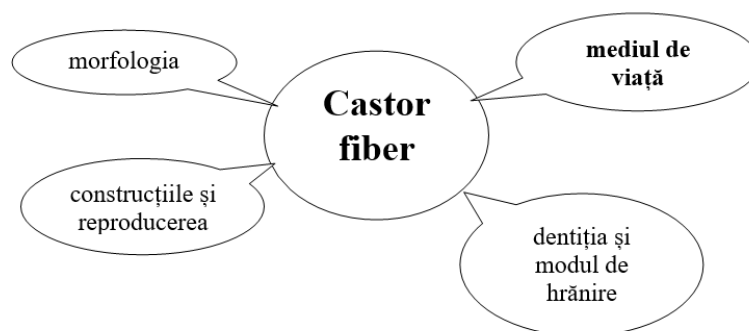
În continuare, vor fi prezentate două modalități prin care elevilor li se pot transmite cunoștințe referitoare la mediul de viață și morfologia castorului.

Mediul de viață al castorului: -metoda lotusului

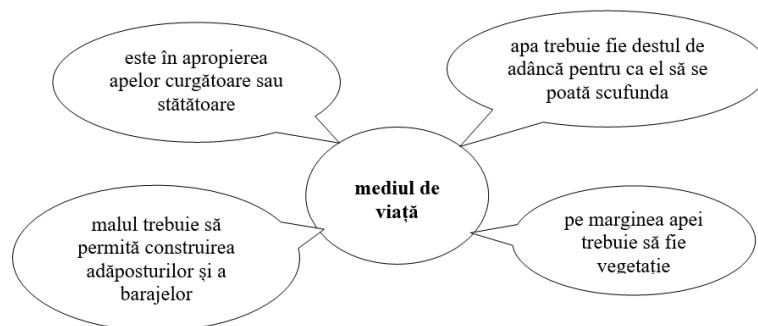
Metoda lotusului numită și metoda florii de nufăr, constă în realizarea de legături între idei, având ca punct de plecare o temă principală.

Sarcina de lucru:

Completați diagrama lotusului corespunzătoare mediului de viață al speciei *Castor fiber*.

Activitatea elevilor:

Morfologia castorului: -metoda diagramei cauză/efect

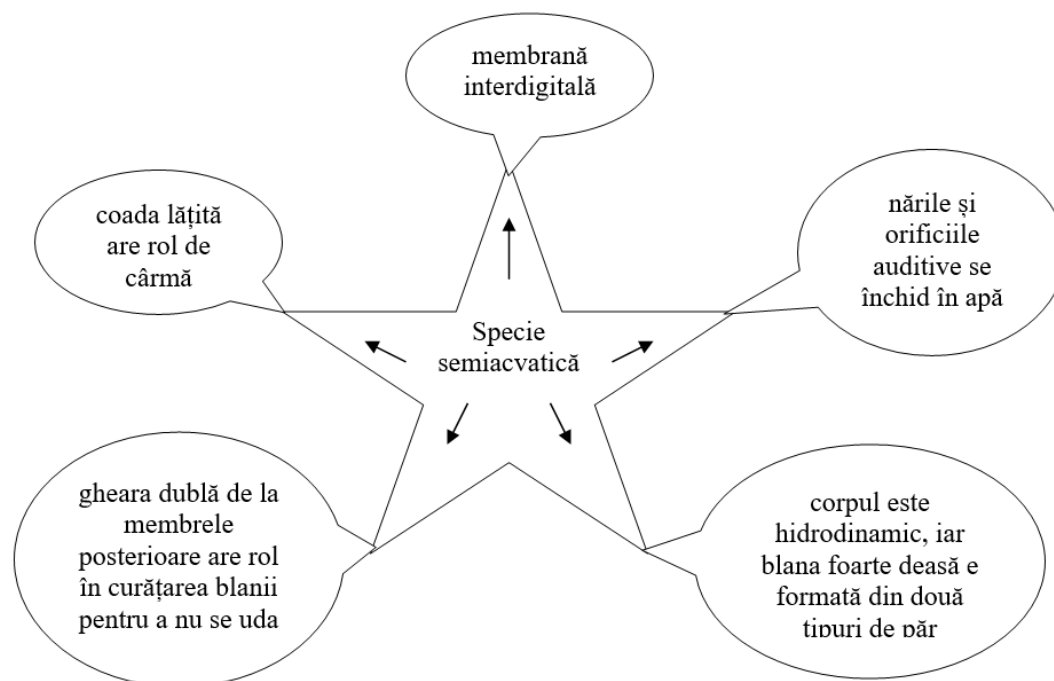
Diagrama cauză-efect oferă elevilor posibilitatea de a evidenția cauzele sau efectele unor procese, fenomene. Metoda este eficientă în special atunci când se urmărește identificarea cauzelor profunde ale unui fenomen, proces, probleme.

Sarcina de lucru:

Construiți diagrama cauză-efect având ca temă morfologia castorului.

Relațiile din diagramă vor fi indicate prin săgeți astfel: cauza → efect.

Activitatea elevilor:

Bibliografie:

- Lazăr V., Căprărin D., 2008. *Metode didactice utilizate în predarea biologiei*, Editura Arves;
- Oprea C. L., 2009. *Strategii didactice interactive*, Editura Didactică și Pedagogică;
- Pașca A., 2015. "Realizarea educației ecologice prin activități de proiect. Studiu de caz: Castor fiber" - lucrare metodică-științifică, Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, Departamentul Pentru Pregătirea Personalului Didactic, Facultatea de Biologie - Geologie

EDUCAȚIA CIVICĂ - O PROVOCARE A ȘCOLII ȘI A LUMII !

**PROF. ÎNV. PRIMAR PASCAL LOREDANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ REGINA ELISABETA-RĂDĂUȚI**

Educația civică este un obiect frumos și ofertant pentru cadrele didactice, dacă ne desprindem de manual (care, personal, indiferent de editură, mi se pare concentrat mai mult pe exerciții și sarcini de lucru decât pe educarea copiilor în spirit civic!). Un obiect de studiu drag sufletului meu, tocmai pentru libertatea de abordare pe care mi-o dă.

Cum aș vedea eu un suport ideal pentru orele de educație civică? Un text supus dezbaterii... și atât! Eventual, în josul paginii, sugestii de abordare, metode propuse pentru cadrul didactic. Să fie lăsat copilul să descopere, să identifice problemele, să pună întrebări (nu să îi fie sugerate). Discuții dirijate, dezbateri, metode diverse de abordare (platoul cu idei, diamantul, cvintetul, aritmogriife, etc.), procese morale, astfel încât educația civică să fie mai mult decât un obiect de studiu. Să determine schimbări în comportamentul copiilor, pe care trebuie să îi formăm ca viitori cetățeni responsabili.

Ar fi mai potrivit și mai eficient dacă am discuta la educație civică despre situațiile reale ivite în clasă:

- Cine a greșit?
- Doar e singurul vinovat?
- Cum ar fi trebuit să procedeze?
- Ce alte soluții pentru rezolvarea conflictului găsiți?, etc.

Noi, învățătorii, petrecem cel puțin patru ore pe zi în mijlocul clasei, observând anumite comportamente, acțiuni, atitudini nepotrivite. Le putem transforma, cu tact, transpunându-le în situații reale de învățare. Și nu cred că e imposibil să o facem, chiar în condițiile actuale! Ideal ar fi să putem „modela”, conținuturile, în funcție de necesitățile clasei.

Dau doar un exemplu:

Ziua Declarației pentru Drepturile Copiilor este pe 20 noiembrie...în toate manualele aceste conținuturi sunt spre sfârșitul anului școlar! Putem invita voluntari de la organizații non-guvernamentale (precum *Salvați Copiii!*); de la cei ca ei, de o vârstă apropiată, elevii învață mult mai ușor, cunoștințele se sedimentează mult mai bine. Și apoi putem face din lecție un eveniment, o amintire pe care o vor asocia mereu cu școala.

E adevărat că se spune că programa e obligatorie, manualul e orientativ! Am putea da dovadă de flexibilitate, dar elevii nu au noțiunile necesare, dacă manualele nu sunt concepute astfel! Și apoi, de ce am fi tocmai noi cei care îndrăznesc?! Știm din experiențe proprii că nu întotdeauna, sau nu toți colegii noștri, sunt dispuși să accepte schimbarea! Când societatea oferă altfel de exemple, când sunt promovate pe toate canalele media acțiuni nesănătoase, chiar periculoase, când bullying-ul nu mai e o amenințare, ci o realitate, când familia (dacă există) e prezentă doar fizic în viața copiilor, suntem uneori singurii în fața cărora își deschid sufletul, singurii capabili să îi ajute să facă față situațiilor.

Să încercăm să facem din orele de educație civică nu ore de predare, ci ore de educație, ore de suflet!

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ ȘI URMĂRILE ACESTEIA

PROF. PAȘCALĂU MARCEL
COLEGIUL ECONOMIC „PARTENIE COSMA” ORADEA

Inteligența cognitivă este cea mai frecvent evaluată educațional, însă nu e suficientă în rezolvarea problemelor cotidiene sau de integrare socio-profesională a generației viitoare. Azi copiii sunt mai singuri, mai deprimați, nestăpâniți, agesiivi, mai emotivi. Din această perspectivă se cere o nouă viziune în privința a ceea ce școala poate oferi elevului, nu doar informații brute, astfel încât să se adapteze cât mai bine realităților cotidiene. Edison spunea: 99% a fost transpirație și doar 1% inspirație. Marile personalități, geniile nu se nasc, nu se creează, geniile se autocreează. O legendă antică compară omul cu o corabie ingenuos construită, pregătită cu tot ce are nevoie pentru o lungă călătorie. Dar, spune legenda, deseori din cauza utilizării neraționale, a lipsei de utilizare corabia își pierde funcționabilitatea. Știința modernă demonstrează că fiecare om este dotat, însă majoritatea avem o atitudine delăsătoare față de potențialul posibil. Se cunosc genii care nu au beneficiat de o pregătire școlară sistematică, nivelul lor datându-se operei de autoformare și automodelare. Modelarea de sine implică uneori o adevărată,, demolare de sine” (I. Comănescu, Autoeducația azi și mâine). Pentru a realiza ceva, omul trebuie să aibă puterea de a sacrifica tentații, dorințe, plăceri mai puțin importante, ca să salveze altele mai importante. Cunoașterea elevului constituie o condiție fundamentală a organizării eficiente a procesului de învățământ. (E. Bochiș, Cunoașterea de sine și de altul). Metodele și procedeele moderne de autoeducație promovează noi tehnici precum: auto-persuasiunea, exercițiul, auto-simularea, auto-constrângerea, jurnalul intim. Inteligența emoțională: formă a inteligenței sociale care presupune abilitatea de a observa emoțiile proprii și ale celorlalți, de a le diferenția, de a le înțelege și de a folosi aceste informații în acțiunile tale. Goleman, psiholog american, tratează importanța emoțiilor în dezvoltarea personală. El demonstrează că inteligența emoțională e la fel de importantă ca și cea a creierului, măsurată în IQ. Dezvoltarea inteligenței emoționale presupune: autocunoaștere, autoeducare și multă.. .. empatie. Recunoaștem inteligența emoțională observând: abilitatea de a persevera, capacitatea de a observa sentimentele celorlalți, identificarea emoțiilor celorlalți, abilitatea de a te înțelege cu cei din jur, abilitatea de a rezista tentațiilor efemere, capacitatea de a acționa în acord cu cerințele sinelui tău și cu nevoile celor din jur, respect pentru sentimentele celorlalți, obținerea de energie pozitivă din emoții, a nu critica sau judeca pe ceilalți, a nu condamna sau ține discurs celorlalți Modelul SATGIAPO, este un model de dezvoltare a competenței emoționale, ce are la bază principiile inteligenței emoționale. Această competență tinde să devină o prioritate în programul de dezvoltare personală a copiilor și adulților. Pașii necesari pentru a transforma ideile în acțiuni responsabile sunt:

Sentimentele îmi spun că e nevoie să acționez chibzuit: Cum te simți?

Am o problemă și sunt conștient de ea: Ce s-a întâmplat?

Țelul de a rezolva problema îl am tot timpul în minte: Ce ai vrea să se întâmple?

Gândesc. .. la soluții: Ce te-ai gândit să faci?

Imaginez... rezultate: Ce s-ar întâmpla dacă... ?

Aleg cea mai bună soluție: Care dintre soluții e cea mai bună?

Planific și anticipez piedici, blocaje: cum ai face asta?

Observ rezultatele aplicării planului și gândesc mai departe: Ce ar trebui să mai fac?

Inteligența emoțională poate fi utilizată în combaterea violenței în școli. Violența își găsește rădăcina în stări negative care par a se transforma în justificări perfect valabile pentru a recurge la violență. Emoțiile puternice fac dificilă o gândire dreaptă, dar absența emoțiilor face imposibilă luarea deciziei. Cea mai bună armă împotriva violenței: CUNOAȘTEREA, VIOLENȚA NU E O OPTIUNE. Înlătură pesimismul și negativismul, spune NU tendinței de a păstra tăcerea, recunoaște și controlează emoția.

Un copil inteligent emoțional se recunoaște astfel:

- este conștient de emoțiile sale și vorbește liber despre ele
- recunoaște emoțiile celor din jur
- comunică despre ceea ce-l preocupă
- spune nu fără să jignească

- dispune de un sistem motivațional bine dezvoltat
- e sigur pe el, altfel cere ajutor
- se adaptează rapid la noi situații, persoane
- nu-i e teamă să-și afirme preferințele
- are prieteni cu care se relaxează și de la care are ce învăța

Pentru final vă prezint câteva sfaturi bine de urmat:

- A. Acordați suport elevilor printr-o atitudine pozitivă
- B. Oferiți ajutor în analiza emoțiilor prin comunicare
- C. Înțelegeți și respectați emoțiile, sentimentele
- D. Furnizați opțiuni curriculare variate care să încurajeze exprimarea emoțională
- E. Învățați elevii să rezolve problemele și din punct de vedere emoțional
- F. Fiți „emoționali” cu elevii pentru că au nevoie de căldură și înțelegere
- G. Faceți efortul de a vă cunoaște mai bine
- H. Reflectați la sentimentele dvs
- I. Distingeți gândurile de sentimente
- J. Asumați-vă sentimentele pe care le aveți
- K. Folosiți sentimentele în luarea deciziilor și formularea obiectivelor
- L. Învățați să faceți față sentimentelor negative
- M. Fiți sinceri și exprimați obiectiv ceea ce simțiți
- N. Nu etichetați oamenii, situațiile, ci identificați-vă emoțiile
- O. Evitați oamenii care vă fac să vă simțiți inconfortabil

Bibliografie:

1. Barna Andrei, În puterea noastră, autoeducația, Editura Albatros, București, 1989
2. Barna Andrei, Autoeducație- autoinstruire, Editura Științifică și Pedagogică, București, 1984
3. Bonchiș Elena, Studiarea imaginii de sine în copilărie și preadolescență, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 1997
4. Bochiș Elena, Cunoașterea de sine și de altul, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 2007
5. Comănescu Ioan, Autoeducația azi și mâine, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 1996

STAGIUL DE PREGĂTIRE PRACTICĂ DESCHIDE PORȚILE SPRE EUROPA

**PROFESOR: PAȘCALĂU MARCELA VICTORIA
COLEGIUL ECONOMIC „PARTENIE COSMA” ORADEA**

Sistemul de învățământ românesc are un caracter deschis ce cuprinde atât unități cu caracter formal cât și centre de instruire non-formală, diferite organizații cu care școala stabilește relații de tip contractual sau consensual.

În urma unor programe de reformă au fost înregistrate câteva progrese: înființarea învățământului profesional, dezvoltarea calificărilor profesionale, oferta de calificări profesionale, crearea de parteneriate între școli, sprijinirea dezvoltării competențelor antreprenoriale, furnizarea de servicii de orientare și consiliere în carieră. Azi, sistemul de formare profesională și de educație, în general, trebuie să-și adapteze oferta pentru a răspunde eficient la cerințele societății și integrarea absolvenților pe piața muncii. În acest sens, o atenție deosebită trebuie acordată organizării stagiilor de pregătire practică, formării și dezvoltării priceperilor și deprinderilor practice și a competențelor asociate, în condițiile reale de muncă la agentul economic.

Deschiderea spre piața educațională europeană prin programe ERASMUS oferă reale șanse de succes pentru tinerii ambițioși, deschiși schimbării și puternic motivați. Sistemul educațional spaniol, de exemplu, urmărește pe lângă îmbunătățirea rezultatelor educaționale încă trei obiective majore: reducerea ratei abandonului școlar timpuriu, îmbunătățirea capacității de angajare și stimularea spiritului antreprenorial, precum și pregătirea tinerilor pentru participarea activă la viața economică, socială și culturală.

Atractivitatea parcurgerii unui stagiu de pregătire practică cu un partener străin constă în însușirea și dezvoltarea unor abilități profesionale aplicate, precum munca în echipă sau managementul de proiect, șansa de a câștiga experiență profesională alături de specialiști și eventual un loc de muncă. Competențele și abilitățile achiziționate de stagiați vor cuprinde competențe tehnice de specialitate (verificarea calității produselor, respectarea operațiilor tehnologice de pregătire a preparatelor, respectarea normelor de igienă, de securitate sănătate în muncă, abilități de analiză a preparatelor culinare și a băuturilor), lingvistice interculturale.

În România tinerii studenți sau elevii din clasele terminale sunt atrași de migrația către slujbe ce presupun munca necalificată din străinătate, demotivați de lipsa de experiență la finalul unui traseu profesional. Adăugarea la CV-ul personal a unui stagiu de pregătire practică efectuat în Spania, sau oricare altă țară europeană, ajută la creșterea gradului de percepere și apreciere pozitivă a angajatorului față de tânărul absolvent, eliminarea unor suspiciuni privind adaptarea rapidă la cerințele postului și creșterea încrederii în capacitatea de rezolvare a sarcinilor.

AM ÎNVĂȚAT SĂ FIU PĂRINTE

PASCU COSTELA-PROF. ÎNV. PREȘCOLAR GRĂDINIȚA CU P. P. „RAZĂ DE SOARE,, URZICENI, IALOMITA

« Se caută femeia dispusă să lucreze timp îndelungat, fără zile libere la sfârșit de săptămână și fără concediu, trebuie să fie de o tenacitate desăvârșită, nu se plătește și nu garantăm succesul ». Cum ai reacționa la un astfel de anunț publicitar ?! Și cine ar fi dispus să se angajeze la o astfel de muncă ? NIMENI !!! Dar mamele înțeleg, pentru că și ele și numai ele se « inhamă » la o astfel de muncă.

Fiecare încearcă să îndeplinească și să-și însușească pe deplin funcția de părinte. Unii reușesc mai mult sau mai puțin, alții înca își mai pun întrebări de genul « Cum o mai rezolv și pe asta ? », « Cum reacționez în situația asta ? ». Chiar dacă ai ști de la început ce te așteaptă ca viitor părinte, tu vezi doar părțile bune ale copilului și ale tale ca părinte.

S-au facut multe studii, s-au scris multe cărți și mulți psihologi au încercat și poate au și reușit să găsească soluții la toate problemele care apar odată cu « meseria » de părinte.

Asa se face ca urmand cursurile « Educați așa ! », am reușit să elimin pe cat posibil situațiile dificile cu copiii mei, să intervin benefic în situația limită, într-un cuvânt să-mi educ odraslele fără violență. În același timp am reținut clipe frumoase, aducându-mi aminte de faptul că și eu am fost copil și de năzbâtiile pe care le făceam; dar prin jocurile și casetele pe care le-am vizionat am învățat când și cum să spun copiilor mei « NU », când și în ce momente pot să-l izolez, în ce situații îi recompensez, când să-l ignor și ceea ce mi se pare cel mai greu cum și când să-l pedepsesc. De asemenea am aflat că violența nu este în nici un caz metoda pe care să o aplicam în educația copilului. Cu toți știm și am auzit, ori la rude, ori la părinții noștri că « bătaia este rupată din rai » sau « unde dă mama crește ». Cunoaștem cazuri cand copiii violenți devin și ei agresivi și violenți.

PĂRINȚI, NU VĂ BATEȚI COPIII !!! Convingeți-i că ceea ce fac nu e bine, iar dacă reușiți, lăudați-i și chiar recompensați-i cu mici atenții.

Aceste cursuri m-au schimbat ca om, în primul rând în relația cu familia, colegii, prietenii, colegii de servici dar mai cu seama față de copiii mei. Disputele dintre mine și copiii mei sunt inevitabile, uneori neplăcute dar bune la ceva. Am învățat să ne cunoaștem, să ne suportăm, iar la un momentdat să ținem cont unul de celălalt.

Dacă eu, ca părinte doresc ca satisfacțiile din partea copilului meu să fie depline, eu nu trebuie să uit că: copilul este o persoană în devenire, este curios, caută un model, se minunează, vrea să-și afirme personalitatea, se îndoieste uneori de el, vrea să fie chiar independent, descoperă corpul său, are nevoie de un ideal și de aceea trebuie să-l respect, să-l apreciez în ceea ce face, să-l fac să se simtă responsabil și să dea un sens vieții sale și să se cunoască.

Oare nu suntem superficiali în ceea ce nu trebuie uitat ? La cursul « Educați așa ! » am învățat să fiu mai fermă și să nu-mi tratez copilul cu superficialitate. De asemenea, am observat că nu eram singurul părinte ce se confruntă cu probleme în educația copilului, nu eram singura cu întrebări, probleme, dileme. Povestind, antrenându-ne în jocuri în care eram pusă într-o situație limită și în care folosind anumite metode ca: lauda, izolarea, ignorarea, recompensa, pedeapsa am reușit să găsim răspunsuri și soluții la probleme pe care le credeam minore, dar care nerezolvate, mai tarziu, pot deveni majore.

Folosind jocuri îmi stimulez copiii să facă lucruri bune (ex. aranjatul jucariilor, făcutul patului, aranjatul hăințelor în dulap sau a cărților pe birou) și care întotdeauna are ca finalitate, la sfârșitul săptămânii, recompensa (și care de cele mai multe ori nu este cea materială, ci o plimbare în parc sau cu sania etc.). Copilul învață mai mult din recompense decât din pedepse !!! De aceea nu uitați să vă

lăudați copilul zi de zi indiferent cât de mic și neînsemnat e lucrul bun pe care îl face. Închei cu un mic poem persan, îndemn de reținut de noi, părinții:

ÎN ATENȚIA PĂRINȚILOR !

Copii voștrii NU sunt proprietatea voastră !

Ei sun fii si fiicele

Dorului vieții, după sine însăși

Ei vin prin voi, dar nu de la voi

Voi le puteți da dragostea voastră

Dar nu gândurile voastre

Pentru că au propriile lor gânduri

Voi puteți da trupurilor lor un cămin

Dar nu sufletelor lor

Caci sufletetele lor locuiesc în casa de

MÂINE,

Pe care voi nu o puteți vizita, nici

Cel puțin în visele voastre.

Daca vreți, vă puteți strădui

Să deveniți ca ei

Dar nu aveți voie

Să vreți să-i determinați să devina-Ca voi;

Căci viața NU merge înapoi

Și nu întârzie

Ca ziua de ieri.

UN PĂRINTE,

ÎNVĂȚĂMÂNTUL SPECIAL, PARTE INTEGRANTĂ A SISTEMULUI NAȚIONAL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC

PROF. ÎNV. PRIMAR PATAKI ANCUȚA
LICEUL TEHN. TIMOTEI CIPARIU, BLAJ

Motto:

„... în livadă ne place să avem copaci care rodesc mai devreme sau mai târziu [...] toate aceste roade sunt bune, nici unul nu este de aruncat. De ce să nu acceptăm în școli, minți mai agere sau mai încete? De ce nu i-am ajuta? Pierdem timp dar câștigăm satisfacție și respect...”

Comenius

Școala pentru toți reprezintă dezideratul maximei flexibilități și toleranțe în ceea ce privește diferențele fizice, socio-culturale, lingvistice și psihologice existente între copii, scopul fiind acela de a le oferi tuturor posibilitatea de a învăța în funcție de ritmul, capacitățile și nevoile proprii și de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personalitate.

În România, învățământul special și se adresează tuturor copiilor, elevilor, tinerilor cu cerințe educaționale speciale (CES).

Învățământul special este parte integrantă a sistemului național de învățământ din România, coordonat de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului. Învățământul special de nivel preșcolar, primar, gimnazial, profesional, liceal și postliceal, pentru persoane cu cerințe educaționale speciale (deficiențe/dizabilități/dificultăți de învățare, tulburări de limbaj și comunicare, tulburări socioafective și de comportament) se organizează și funcționează în conformitate cu prevederile Legii educației naționale nr. 1/2011 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar (ROFUIP), precum și în conformitate cu standardele cuprinse în documente naționale și internaționale: pacte, tratate, convenții, declarații și protocoale cu privire la drepturile și educația copilului la care România este parte semnatară.

Statul garantează dreptul la educație al tuturor persoanelor cu CES.

Învățământul special reprezintă o formă de instruire școlară diferențiată, adaptată și de asistență educațională, socială și medicală complexă, destinat persoanelor cu cerințe educaționale speciale.

În unitățile de învățământ special (grădinițe, școli, licee, centre școlare speciale, etc) pot fi înscriși și școlarizați copii, elevi cu deficiențe sau dizabilități medii, severe, grave, profunde, asociate în baza certificatului de orientare din cadrul CJRAE.

Organizarea și funcționarea învățământului special au la bază următoarele obiective: * prevenirea sau depistarea precoce a deficiențelor, incapacităților și a handicapurilor; * intervenția educațională timpurie; * abordarea globală și individualizată a copilului cu CES sau alte tipuri de cerințe educaționale; *egalizarea șanselor; *asigurarea educației de calitate specializată, adecvată particularităților specifice tipului și gradului de deficiență ale fiecărei persoane și în concordanță cu planurile-cadru și cu programele școlare aprobate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului;

Activitatea instructiv-educativă din învățământul special se compune din activitățile de predare-învățare și activitățile de terapie (terapie educațională complexă și integrată și terapii specifice de corectare și compensare).

Învățământul special și special integrat dispune de planuri de învățământ, de programe școlare, de programe de asistență psihopedagogică, de manuale și de metodologii didactice alternative, adaptate tipului și gradului de dizabilitate. Conținuturile învățământului special, demersurile didactice, precum și pregătirea și formarea personalului care își desfășoară activitatea în domeniul educației copiilor cu CES sunt stabilite prin metodologii elaborate de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului.

Grație învățământului special, copiii, elevii și tinerii cu CES sau alte dizabilități, au șansa la educație, reabilitare, recuperare, adaptare și integrare școlară, profesională și socială.

Bibliografie:

1. ***Regulamentul de organizare și funcționare a învățământului special și special integrat.
2. Gherghuț, Alois – *Sinteze de psihopedagogie specială*, Ed. Polirom, Iași, 2007.
3. Verza, Emil - *Psihopedagogie specială*, EDP, București, 1998.

PROFESORUL MODERN ȘI PERFORMENȚELE ȘCOLARE ALE COPILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘI PREȘCOLAR PATER ENACHE /ȘTEFANIA MIRABELA GRĂDINIȚA NR. 34, SECTOR 5, BUCUREȘTI

Finalitățile învățământului vizează dezvoltarea pleneră a copilului din toate punctele de vedere iar atingerea acestora depinde în mare măsură de competențele cadrelor didactice și de măsura în care acestea le stăpânesc.

De asemenea, atingerea finalităților învățământului definește ideea profesor care își pune amprenta în devenirea copiilor și unul care nu aduce schimbare, evoluție sau îmbunătățire a performanței. Profesorul care prin acțiunile sale nu duce la îmbunătățirea performanțelor școlare este acela care, deși se prezintă la locul de muncă, nu are un impact semnificativ asupra niciunui aspect din viața școlară sau personală a copilului. Pentru a fi un profesor prezent, acel cadru didactic trebuie să aibă competențe științifice, metodice și psihopedagogice, competențe manageriale, competențe de evaluare, competențe decizionale, competențe de relaționare, competențe de formare. Este dificil să ne pronunțăm care dintre acestea, stăpânite mai bine, fac distincția dintre un cadru didactic de excelență și un cadru didactic mediocru, care dintre acestea sunt mai importante. Se poate afirma că toate acestea trebuie aprofundate, stăpânite cât mai bine de toți profesorii.

Aplicarea de către profesor a cunoștințelor de pedagogie, de metodică și de psihologie care orientează demersul didactic spre calitate, folosirea unor instrumente de evaluare eficiente, formarea unor competențe cheie la copii și valorificarea potențelor acestora duc către un nivel de performanță crescut, conduc procesul instructiv-educativ spre atingerea obiectivelor propuse pe termen scurt, mediu și lung.

Nivelul de stăpânire al competențelor pe care le poate avea un profesor diferă de la cadru didactic la cadru didactic în funcție de pregătire, experiență, aptitudini dar și de personalitate. Stăpânirea în totalitate a tuturor competențelor ar transforma orice cadru didactic în ideal.

Dintodeauna s-a dezbătut și s-a încercat o clasificare a competențelor după importanța acestora în activitatea didactică. Acest lucru devine imposibil deoarece aceste competențe se împletesc neîntrerupt pe parcursul unei zile, unei săptămâni, unui semestru, unui an școlar, unei generații. Fiecare competență reprezintă o provocare. Aceasta trebuie dobândită, exersată, aprofundată, dezvoltată, stăpânită.

Pentru profesia de profesor pentru învățământul preșcolar, printre altele, standardul ocupațional face următoarea descriere: “instruiește și educă prin joc, sprijină și promovează dezvoltarea copiilor de vârstă preșcolară, urmărind obiective cognitive și de limbaj, psiho-motorii, de educare a afectivității, ale educației estetice și ale educației pentru societate. Menirea educatoarei este de a facilita fiecărui copil să-și urmeze drumul său personal de evoluție, oferindu-i suport pentru integrarea în viața socială și activitatea școlară.”

Competențele profesionale ale profesorului îmbină armonios și eficient cunoștințele, deprinderile și atitudinile în vederea obținerii rezultatelor așteptate și creșterii nivelului de performanță al copilului. Un cadru didactic implicat și dedicat meseriei sale va încerca să stăpânească cât mai bine toate competențele. Pentru aceasta cadrul didactic trebuie să fie interesat în a se forma continuu, în a desfășura activități ce urmăresc calitatea, în a evolua pe toate planurile. Doar în acest mod un profesor poate aduce schimbare, poate îmbunătăți situația școlară a unor copii, poate menține sau chiar duce către excelență nivelul altora.

A fi competent într-o ocupație înseamnă: a aplica cunoștințe de specialitate, a folosi deprinderi specifice, a analiza și a lua decizii, a folosi creativitatea, a lucra cu alții ca membru al unei echipe, a comunica eficient, a se adapta la mediul de muncă specific, a face față situațiilor neprevăzute, a soluționa conflicte, a se autoevalua continuu, a se perfecționa permanent.

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

PAULA DRAGOTESCU

“Ne naștem slabi, avem nevoie de putere; ne naștem fără nimic, avem nevoie de ajutor; ne naștem naivi, avem nevoie de cunoaștere. Tot ce nu avem la naștere și fără de care nu putem trăi dobândim prin educație”. Jean Jacques Rousseau

În prezent, schimbarea sistemelor de învățământ, este o temă interesantă, inclusiv în România, unde, din nefericire, a rămas mai mult un subiect de discurs politic, decât o preocupare autentică. Sistemele de învățământ performante depind de parametri care diferă de la o țară la alta, în funcție de tradiții, cultură, experiențe trecute, dar, dincolo de aceste specificități, există câteva elemente comune, care vizează conținutul programelor, pregătirea profesorilor, metodele de predare și evaluare, sincronizările cu piața muncii etc.

Sistemele de învățământ performante sunt cele care stabilesc un mod de funcționare al învățământului, mecanismele, regulile, efectele, interacțiunea elementelor componente și modul de raportare la ansamblul societății, toate gândite și aplicabile la nivelul unei țări.

Conform clasamentului PISA, sistemele de învățământ performante, pe primele locuri în lume sunt:

Finlanda – unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ din lume, bazat pe egalitate de șanse pentru toți, pe gratuitate, astfel încât nivelul social și material al părinților să nu influențeze performanța școlară.

Elevii finlandezi sunt printre cei mai buni, la nivel mondial, la matematică, literatură, științe, 93% sunt absolvenți de liceu, iar aproximativ 50% urmează și cursuri universitare. Pentru educația fiecărui copil, de la grădiniță, până la terminarea facultății, statul alocă 200 de mii de euro, banii cel mai bine folosiți, consideră finlandezii și, implicit, statul finlandez. Studenții beneficiază, de asemenea, de o sumă de bani pentru cărți și mâncare, iar la absolvire primesc subvenții pentru închirierea unei locuințe și până la primul salariu.

La vârsta de șapte ani, copiii merg la școală, iar până la 16 ani nu susțin niciun examen, temele pentru acasă sunt puține, dar sunt controlați permanent în felul în care progresează și din punctul de vedere al disciplinei, profesorul având rolul de mentor și îndrumător. Orele au 45 de minute, trei sferturi din materiile studiate țin de curriculumul comun, restul, în funcție de opțiunile elevilor, părinților și școlii. Notele sunt de la 4 la 10, deci imposibil să fie evaluat ceva cu zero.

Cu studii de masterat, subvenționate de stat, profesorii sunt foarte bine pregătiți, iar pentru a ocupa un post trebuie să treacă de un concurs, un motiv care face ca sistemul de învățământ din Finlanda să fie unul dintre cele mai performante din lume.

Coreea de Sud- se află de doi ani de zile în topul celor mai performante sisteme de învățământ din lume, după ce coreenii au reușit să pună în aplicare un model educativ foarte riguros și foarte diferit de cel european sau american.

Elevii petrec la școală aproximativ 14 ore, cursurile încep la ora 7, iar după pauza de prânz urmează studiul individual sau în grup, în spații special amenajate sau la bibliotecă. Examenul de final de liceu este eveniment național, examenul durează nouă ore și este unul dintre cele mai dificile din lume. Promovabilitatea este de aproape 100%, iar mare parte dintre absolvenți merg la universități de top, în care condițiile sunt excelente. Importantă este, la toate nivelurile, și integrarea tehnologiei de vârf în demersul didactic.

Comparativ cu modelul finlandez și cel european, în general, modelul educațional corean se bazează pe o disciplină extrem de riguroasă, generând și multe situații de stres și depresie, dar care sunt considerate pierderi colaterale la nivelul sistemului.

Japonia- sistemul de învățământ japonez se caracterizează printr-o riguroasă selecție a elevilor și prin conviețuirea sistemului public cu cel privat, primul bucurându-se însă de o mai mare încredere. Foarte apreciate sunt și cursurile after-school, în cadrul cărora se pot aprofunda cunoștințe sau cultiva talente.

În Japonia, anul școlar începe în aprilie, la “înfloritul cireșilor”, cu scurte vacanțe primăvara și iarna și o vacanță de vară de șase săptămâni. Cursurile sunt de luni până vineri, uneori și sâmbăta, la decizia școlii. Liceul nu se termină printr-un examen de final, ci printr-un Test al Centrului Național de admitere în universități (Senta).

Meseria de profesor, în Japonia, este una dintre cele mai respectate și bine plătite, după cosmonauți, arhitecți și avocați.

În topul sistemelor de învățământ performante din lume, de ani de zile, pe locuri fruntașe se află și cele din Singapore/Republica Singapore, Taiwan, Hong Kong, Estonia, Canada, Polonia etc.

FINALITĂȚILE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PRIMAR ÎN CONTEXTUL ACTIVITĂȚII COMISIEI EUROPENE

**PROF. ÎNV. PRIMAR PĂUN ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 194**

“UE a stabilit opt competențe cheie pe care le consideră necesare împlinirii personale, cetățeniei active, coeziunii sociale și angajabilității într-o economie modernă a cunoașterii:

- 1. comunicare în limba maternă*
- 2. comunicare într-o limbă străină*
- 3. competențe matematice și competențe elementare în științe și tehnologie*
- 4. competențe digitale*
- 5. competența de a învăța să înveți*
- 6. competențe sociale și civice*
- 7. spiritul de inițiativă și antreprenoriat*
- 8. sensibilizare și exprimare culturală”¹*

*”Toate mecanismele cognitive asigură învățarea eficientă numai dacă sunt susținute de cele orientativ-stimulative și reglatorii”.*²

Timothy Walker arată în cartea sa, unde realizează o paralelă între învățământul american (din punctul meu de vedere, foarte asemănător cu cel românesc) și cel finlandez, faptul că elevii au nevoie de o pauză de 15 min după fiecare 45 min de activitate didactică pentru a fi concentrați. De asemenea, el subliniază importanța acestor pause și pentru profesori: în SUA, profesorii rămâneau în clasă și se ocupau cu diferite activități didactice, fiind mereu oboșiți psihic, în timp ce profesorii finlandezi supraveghează prin rotație elevii de vârstă mica, ceilalți relaxându-se în cancelarie. Astfeș, finlandezii sunt mult mai productivi și relaxați.

Sistemul de învățământ european are la bază trei modele organizatorice principale pentru ciclul primar (ISCED 1) și gimnazial (ISCED 2):

- Sistem cu structură unică: de la începutul până la finalul învățământului obligatoriu, toți elevii urmează un curriculum comun care are ca scop dezvoltarea competențelor de bază, esențiale. Pentru acest model de învățământ, nu există niciun fel de tranziție de la ciclul primar la

- cel gimnazial (exemple de țări care au adoptat acest model: Finlanda, Suedia, Polonia, Portugalia, Bulgaria, Serbia etc.).

- Curriculum comun: după promovarea ciclului primar (ISCED 1), elevii trec în ciclul gimnazial (ISCED 2) unde studiază același curriculum (trunchi comun). Exemple de țări care au abordat acest model: România, Belgia, Spania, Franța, Italia, Grecia etc.

- Ciclul gimnazial diferențiat: după promovarea ciclului primar, elevii își aleg diferite trasee educaționale care pot începe odată sau pe parcursul ciclului gimnazial. La final, ei primesc diferite certificate. Exemple de țări care au abordat acest model: Germania, Austria, Slovenia etc.

Numeroase țări, printre care și România, întâmpină dificultăți în aplicarea standardelor OECD. Prin urmare, acestea au propus seturi de standard naționale.

Testele PISA s-au dovedit instrumente eficiente în identificarea problemelor fiecărui sistem de învățământ, iar pe baza rezultatelor acestora au fost elaborate planuri de măsuri. De asemenea, acestea au reprezentat modele în elaborarea evaluărilor naționale.

În prezent, România se afla în pragul unei mari reforme și anume introducerea clasei pregătitoare în învățământul primar și schimbarea curriculumului pentru ciclurile primar și gimnazial.

¹ Studiu OECD privind evaluarea și examinarea în domeniul educației. România 2017

² Crețu, T., *Psihologia vârștelor*, 2009

COOPERARE VERSUS COMPETIȚIE

PROF. PAVEL FLORICA-ADRIANA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ȘIMLEU SILVANIEI

Motto:

Fii tu schimbarea pe care vrei să o vezi în lume!

Mahatma Gandhi

Știm cu toții că educația nu se face într-o oră, nici într-o zi, ea se realizează în timp și cu mult efort, de asemenea știm că roadele educației sunt *dulci*. Când mă refer la educație mă gândesc la cea care începe din familie și continuă în instituțiile de învățământ sub coordonarea dascălilor.

Cadrele didactice au puterea de a influența și de a lăsa o *amprentă* asupra vieții, viitorului copiilor și tinerilor pe care îi îndrumă prin educația pe care o oferă, prin modelul pe care îl dau. De aceea este foarte important mesajul pe care îl transmite cadrul didactic în clasă, elevilor săi și mesajul pe care îl duc acești elevi acasă în familiile lor.

Tuturor ne place să trăim într-o societate civilizată, bazată pe principii sănătoase, să fim respectați, să fim apreciați, să ni se recunoască meritele – și nu e nimic rău în asta, atâta vreme cât facem și noi același lucru pentru ceilalți.

Consecvența în a transmite mesaje pozitive elevilor noștri, în a insista pe cooperare, pe comunicare, pe dezvoltarea unei atitudini pozitive, pe rezolvarea pașnică a oricăror situații de conflict apărute, pe dezvoltarea stimei de sine a elevilor, va duce cu siguranță la atingerea obiectivului nostru comun – o societate puternică, educată, instruită și pregătită să facă față provocărilor.

Nu este nici un fel de secret că trăim într-o societate competitivă, o societate în care indiferent de domeniul de activitate fiecare individ își dorește să fie cel mai bun, cel mai bine poziționat atât social, cât și la locul de muncă. Această idee le este transmisă și copiilor începând din clasele mici, când sunt încurajați să învețe pentru a fi mereu primii, așezați în fruntea clasamentului, atât la școală cât și la alte activități. Copiii pornesc la drum cu această idee încă din familie, iar apoi ideea este întărită și în cadrul școlii prin calificativele și notele care îi așază pe scara *valorilor*.

Aș porni prin a transmite că nu calificativele și notele fac valoros un elev, ci efortul și contribuția sa la dezvoltarea grupului din care face parte; inițiativele și implicarea în realizarea acestora, disponibilitatea pe care o are față de activități, cunoștințele cu care vine în cadrul grupului, etc. Fiecare membru al grupului este unic în felul său și completează echipa.

La o simplă analiză a cuvântului competiție, în dex, constatăm că vorbim despre *un concurs, o întrecere, o luptă între două sau mai multe persoane, state, organizații care urmăresc același avantaj sau același rezultat*.

Oare asta urmărim de fapt? Dezvoltarea unei generații care să fie într-o permanentă competiție, lupta pentru primul loc?

Este important să încurajăm competiția, pentru simplul motiv că e bine ca tinerii să fie ambițioși, pregătiți, să aibă cât mai multe cunoștințe în diverse domenii pentru a aduce un plus societății în care trăiesc, pentru a progresa sau de ce nu pentru a face față anumitor situații de criză. Trebuie să fim atenți, însă ca această competiție să nu se transforme în individualism, când fiecare face totul doar pentru el. Ideea de bază

e că nu putem trăi singuri, nu putem fi doar noi pentru noi și că trebuie să împărtășim și altora din experiența și cunoștințele noastre, mai precis e nevoie să cooperăm pentru a obține rezultate bune în orice domeniu. De precizat este faptul că, de cele mai multe ori *uităm* să îi învățăm că această competiție are rolul de a-i face pe ei înșiși mai buni de cum erau înainte, nu mai buni decât colegii lor. Că această competiție e a lor cu ei înșiși, că ei trebuie să urmărească să fie pregătiți pentru a face parte din societate, că toate cunoștințele pe care ei le acumulează le vor fi de folos pentru viitor, pentru a aduce un plus echipelor din care vor face parte, că o societate puternică se construiește prin cooperare, prin contribuția fiecăruia.

Nu putem sta toți pe același scaun, dar putem sta toți la aceeași masă.

Când vorbim de cooperare, ne gândim la munca în echipă, la o acțiune pe care o facem împreună cu alții, în care fiecare avem un rol important și urmărim atingerea aceluiași obiectiv.

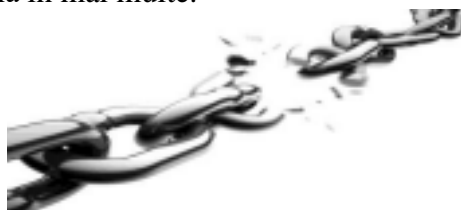
Oare care este secretul unei echipe cooperante?

Elementul cel mai important este obiectivul propus. Dacă toți membri echipei au un obiectiv comun vor fi motivați să depună efort în cadrul grupului, trebuie să fie direct interesați *să câștige*.

Pe de altă parte, intervin o serie de factori esențiali pentru ca o echipă să poată fi numită cooperantă: seriozitate, disciplină, consecvență, ambiție, efort, înțelegere, acceptare, sacrificiu, disponibilitate, toleranță și cu siguranță mai sunt și alții.

Aceste lucruri se recomandă a fi aduse în atenția elevilor încă de la cele mai mici vârste pentru a le dezvolta spiritul de cooperare.

Fără aceste elemente nu putem vorbi de o echipă cooperantă, se dorește a se găsi la fiecare membru al echipei toate aceste caracteristici. Dacă aceste lucruri nu vin din partea tuturor nu mai putem vorbi de cooperare – e ca un lanț – când se desprinde o verigă, lanțul slăbește și se rupe și tot ce mergea până în acel moment într-o direcție se va împrăștia în mai multe.

Este important ca mesajul transmis elevilor să îi convingă că fiecare are un rol și un loc important în cadrul grupului, că fiecare este valoros, că sunt diferiți și asta e bine, că fiecare contribuție a lor la dezvoltarea echipei e importantă. Este esențial ca dascălul să evidențieze ceea ce poate să facă fiecare elev, nu ceea ce nu poate să facă.

Până acum am vorbit doar de *obligații* – dar asta nu e tot, sunt și părți *frumoase*: membri grupului au ocazia să își expună ideile, care e foarte posibil să fie susținute de colegi și să rezulte lucruri minunate; au ocazia să își valorifice cunoștințele și experiența din diverse domenii; învață lucruri noi unii de la alții; acceptă noi provocări; leagă prietenii; se antrenează pentru viitor; își descoperă noi aptitudini; inițiază și se implică în proiecte; învață să comunice; se simt valoroși; vor avea o echipă cu care vor putea depăși anumite bariere – pentru că se știe *că unde-s doi puterea crește*, dar unde sunt mai mulți vor avea cu siguranță obiective atinse și succes. Putem vorbi în acest caz de efectele pozitive ale cooperării.

În concluzie, noi dascălii, suntem o echipă de la care o mare mulțime de oameni au așteptări și nu

avem cum să-i dezamăgim. Trebuie să ne concentrăm eforturile pentru a atinge obiectivul propus: educarea unei generații prin transmiterea unui mesaj bun care să vizeze cooperarea pentru dezvoltarea unei societăți puternice și sănătoase. Noi pentru asta ne-am pregătit, doar că nu putem realiza lucruri mari individual, doar în echipă prin cooperare, acea echipă cooperantă cu oameni dispuși să-și împărtășească experiența, de oameni cu idei, cu inițiativă, cu aptitudini diferite cu care să ne așezăm la aceeași masă.

Fiecare membru al echipei trebuie să știe că este valoros și că poate aduce piesa care lipsește pentru a completa puzzleul.

ȘCOALA INCLUZIVĂ / ȘCOALA SPECIAL

PROF. INV. PRIMAR, PAVEL GEORGETA
ȘCOALA GIMN. ALEXANDRU DEPĂRĂȚEANU
ROȘIORII DE VEDE-TELEORMAN

Învățământul special și special integrat este parte integrantă a sistemului național de învățământ românesc și oferă tuturor copiilor/elevilor/tinerilor programe educaționale adaptate gradului de deficiență și nevoilor lor de dezvoltare. Este organizat la toate nivelurile învățământului preuniversitar, în funcție de tipul și gradul dizabilității, astfel: mentală, de auz, de văz, locomotorie, asociată. Unitățile de învățământ special oferă educație specializată, în concordanță cu tipul de dizabilitate

Existența copiilor cu CES a pus în fața învățământului probleme dintre cele mai diverse, de la forme de organizare a activității, metodologia didactică, strategiile de evaluare, strategiile de predare/învățare, modalități de diferențiere a activității și/sau a conținuturilor învățării, etc până la complexa problemă a integrării acestor copii în învățământul de masă.

Învățământul special trebuie să fie: recunoscut ca responsabilitate a tuturor celor care activează în învățământul normal și la îndemâna tuturor celor care au nevoie de el; integrant, permițând tuturor copiilor cu deficiențe să fie educați în mediul cel mai puțin restrictiv; flexibil și centrat pe copil; profesional, practicat de profesori specialiști și devotați; comprehesiv și realist, în funcție de realități actuale, economice, sociale, culturale și politice.

Când vorbim despre educație incluzivă, „ne referim la programe de educație cât mai adecvate și adaptate, adică programe care să asigure accesul și participarea tuturor, valorizând diversitatea și acordând importanță fiecărui copil în parte” (Vrasmaș, 2012, p. 25). Copiii cu deficiențe care frecventează școlile obișnuite nu beneficiază întotdeauna de o asistență psihopedagogică adecvată. Nu este suficientă includerea unui copil cu cerințe educative speciale într-un grup educativ sau în cadrul unui program. Școlile incluzive trebuie să înțeleagă că incluziunea nu înseamnă doar acceptarea, tolerarea copiilor cu CES într-o clasă din învățământul de masă. Înseamnă adaptare la cerințele copiilor cu CES, cuprinderea acestora în programele lor, alături de copii tipici, ci și asigurarea unor servicii de specialitate (consilier școlar, logoped, profesor itinerant ec.), programe de sprijin individualizate, adaptează clădirea în așa fel încât aceasta să fie accesibilă tuturor copiilor (mobilier, cabinete specifice pentru recuperare, rampe, toalete speciale, bară de susținere la scări). Nu toate școlile dispun de o strategie eficientă pentru diminuarea încercărilor de intimidare și abuz fizic și verbal asupra copiilor atipici dar și între copiii tipici.

Importanță este și relația cu comunitatea în cadrul căreia școala incluzivă funcționează. Este absolut necesară susținerea comunității. În cazul unei comunități puțin implicate în procesul de învățământ derularea unui proiect de școală incluzivă necesită o campanie masivă de sensibilizare a comunității asupra aspectelor legate de integrare. Un alt dezavantaj este dispariția sistemului special de educație. Includerea implică o desființare a școlilor speciale, micșorarea numărului de școli speciale și dispersarea personalului în teritoriu, aceștia primind titulatura de personal de sprijin în școala incluzivă. Dar oare de copiii din aceste școli care pe lângă deficiențe sunt și orfani, de ei cine se ocupă? Dar de copiii ai căror părinți nu au posibilități financiare pentru a susține recuperarea/ameliorarea deficiențelor?

Un prim avantaj al includerii este că faptul că integrând copii cu nevoi speciale în școala de masă oferim șanse educaționale egale tuturor copiilor. Astfel, părinții acestor copii își văd realizată cumva dorința firească de a avea un copil acceptat de cei de-o vârstă cu el, de a avea prieteni, preocupări comune cu aceștia. Copiii implicați, indiferent că sunt copii cu dizabilități sau nu, capătă mai multă înțelegere față de

ceilalți, dar și față de ei, devin mai responsabili, mai empatici și astfel devin practic mai pregătiți pentru integrarea socială activă într-o lume caracterizată de multă diversitate. Află de timpuriu că diferența există, dar că ea nu dăunează nimănui, iar copiii normali pot aprecia mult mai bine potențialul real al copiilor cu CES.

Traian Vrasmaș afirma că „diversitatea și unicitatea cerințelor educaționale speciale constituie provocări profesionale și umane în fața școlii, a familiei și chiar a copiilor”

Bibliografie:

Cucoș, C., & Gherghuț, A. (2009). Educația copiilor cu nevoi/cerințe speciale. În C. Cucos, *Pedagogie*. Iași: Polirom.

Vrasmaș, E. (2012). Pedagogia preșcolară și Educația Incluzivă. În T. Vrasmaș, & E. Vrasmaș, *Educația incluzivă în grădiniță: dimensiuni, provocări și soluții / UNICEF România*. Buzău: Alpha MDN.

Vrasmas, T. (2004). *Școala și educația pentru toți*. București: Miniped.

EFECTE ALE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ONLINE ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPIILOR

PAVEL KRISZTINA DORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SFÂNTUL GHEORGHE,
SÂNGEORGHIU DE MUREȘ

În urma cu doi ani, începeam să experimentăm ceea ce până atunci văzusem numai în filme. Realitatea s-a transformat sub ochii noștri, cu o viteză extraordinară, într-o direcție nebănuită. Nimic din ceea ce știam și acceptam până atunci drept normalitate nu a mai fost valabil. Pandemia a afectat profund educația și a agravat inechitățile sociale existente. Copiii din familii cu venituri reduse, copiii care locuiesc în zonele rurale cu infrastructură deficitară, copiii cu dizabilități, copiii care locuiesc în condiții dificile se confruntau deja cu bariere semnificative pentru participarea la educație și învățare și aveau parte de educație și de avantaje sociale mai reduse decât cei de aceeași vârstă. Școlile nu sunt doar un loc pentru educație academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, interacțiune și sprijin social.

Închiderea școlilor, în contextul pandemiei de COVID-19, a avut consecințe negative atât asupra progresului educațional al copiilor, cât și asupra sănătății emoționale a acestora și, mai mult, asupra siguranței lor online. Datele unui sondaj Salvați Copiii arată că aproape jumătate dintre copii nu au acces la o tabletă sau la un computer, singurele dispozitive care pot permite o participare reală la lecțiile online, iar peste 50% spun că unul dintre riscurile majore ale acestei perioade a fost dependența de internet și, ca atare, expunere la conținut agresiv și la fake news. Datele sunt extrase din studiul *"Impactul Covid-19 asupra copiilor din România"*, lansat de Organizația Salvați Copiii România, în urma consultării a 5.000 de copii din România, din ciclul de învățământ primar, gimnazial și liceal, prin intermediul unui sondaj online.

Când încercăm să cuantificăm impactul opririi cursurilor în clase, cele care se desfășoară prin interacțiune directă cu învățătoarea/profesorul și colegii, nu e suficient să fie luate în calcul numai aspectele cognitive, ci și forma în care au asimilat elevii cunoștințele. **Școala nu este doar un spațiu pentru învățarea academică, ci și pentru învățarea abilităților sociale, pentru învățarea abilităților emoționale. Iar acest spațiu a lipsit.**

Când un elev spune *„îmi e dor de colegii mei și chiar aș vrea să mă întorc la școală din nou"*, el dă glas unor nevoi emoționale, psihologice extrem de profunde: nevoia de apartenență, nevoia de conexiune, nevoia de a ne raporta la un model, fie el în persoana învățătoarei sau a unui coleg mai popular, a unui lider informal al comunității școlare.

Cercetările realizate la nivel internațional în perioada pandemiei cu privire la efectele măsurilor restrictive luate de majoritatea țărilor lumii asupra stării de bine și sănătății copiilor demonstrează o realitate îngrijorătoare, cu efecte complexe, greu de anticipat. Măsurile restrictive adoptate au condus la creșterea nivelului de stres în familie, având drept consecință creșterea nivelului de **anxietate**, a numărului cazurilor de **depresie**, întreaga experiență din timpul pandemiei considerându-se a avea efecte comparabile cu cazurile de stres post-traumatic, respectiv întârzieri în dezvoltarea copiilor și probleme de sănătate.

Alți cercetători, analizând efectele pandemiilor și vulnerabilitățile pe care le generează în rândul copiilor, atrag atenția asupra apariției problemelor comportamentale: copiii sunt mai puțin activi, sunt nefericiți, plictisiți, limitați la spațiul casei sau al camerei lor, lipsiți de motivație și spațiu personal pentru relaționare cu prietenii, colegii sau profesorii lor (Parimala, Nagalakshmi, 2020).

Alte studii anterioare au atras atenția și asupra efectelor negative asupra capacității cognitive datorate utilizării excesive a ecranelor: scăderea capacității de gândire critică, a imaginației, creativității și profunzimii în analiza și rezolvarea problemelor, o dată cu creșterea capacității vizuale (Wolpert, 2009), ceea ce conduce la îngrijorări legate de efectele digitalizării educației pe scară largă. Este important de menționat că numeroase studii arată creșterea expunerii la acest tip de riscuri online pentru copii, în perioada pandemiei (Velicu, 2021).

Într-adevăr, întoarcerea fizică la școală ne-a demonstrat că avem nevoie de metode și mijloace de predare care să le capteze atenția. Elevii se concentrează mult mai greu, se mulțumesc cu puțin, nu acceptă

prea ușor provocările, sunt mai puțin activi. Întoarcerea la școală, după o lungă perioadă de restricții și claustrare, s-a dovedit, la rândul ei, traumatizantă.

Desigur, predarea online nu are numai aspecte negative. Chiar dacă pandemia a perturbat semnificativ predarea și a adâncit inegalitățile, aceasta a oferit, de asemenea, și oportunități pentru transformarea pedagogiei: noi modalități de predare și învățare, noi moduri de comunicare cu copiii și familiile, noi roluri pentru creșterea nivelului general de bunăstare a elevilor. Există o serie de câștiguri, unele mai evidente decât altele.

În primul rând, o creștere a capacității de proiectare. Mediul de predare digital implică o proiectare mai amănunțită a activităților de predare-învățare-evaluare. Aceasta presupune o lectură mult mai aprofundată a programelor și asumarea unei lecturi centrate pe dezvoltarea pe termen mediu a competențelor. Proiectarea trebuie să țină cont de autonomia elevilor în învățare și de diversitatea de surse de informare.

În al doilea rând, gradul de participare al elevilor s-a modificat. O serie de profesori au indicat faptul că elevii mai puțin implicați în activitățile de la clasă au devenit mult mai activi în mediul virtual.

În al treilea rând, creșterea numărului de surse disponibile elevilor atunci când învață (în timpul activităților online sau atunci când pregătesc temele). Chiar dacă acestea erau disponibile și înainte de criza sanitară, acum ele au devenit instrumentele de uz cotidian.

Statele au multe de câștigat din răspunsurile educaționale creative la pandemie la nivel de școală, la nivel local și național. Vor exista experiențe valoroase, vor fi învățate lecții importante, care se pot încorpora în procesele de planificare și reformare a educației pentru anii următori. Aceasta este o oportunitate care nu trebuie ratată, care necesită un proces de planificare menit să evalueze continuu situația, care intenționează să abordeze inegalitățile, care încurajează înregistrarea și documentarea proceselor de intervenție și a rezultatelor și care monitorizează și evaluează practicile și pentru a le îmbunătăți eficacitatea.

Cu toate acestea, consider că una din cele mai mari pierderi ale acestor luni de școală este emoția care lipsește în comunicarea seacă a unor conținuturi pe calea platformelor digitale care ne-au servit drept suport. Latura afectivă a învățării se disipează și elevul este lipsit de modele atitudinale și comportamentale, de prietenie, de înțelegere și empatie față de semenii, de spirit de echipă, competițional sau de altă natură. Activitățile extrașcolare și extracurriculare nu s-au mai putut desfășura. Cine știe care este valoarea educativă a acestora, înțelege și efectele negative pe care acestea le-au avut în existența elevilor și a cadrelor didactice! Vreau la școală! ... Mi-e dor de colegi! ... Au fost exclamații foarte des întâlnite în ultima vreme în limbajul mării majorități a copiilor. Dacă în trecut, foarte mulți copii aveau o atitudine mai puțin pozitivă la adresa școlii, pandemia care s-a făcut simțită la noi a reușit să facă ceea ce zecile de modificări, metode și strategii de atragere a copiilor în clase n-au reușit.

În concluzie, am învățat ceva foarte important: să prețuim o îmbrățișare și să nu uităm cât de important este ca ei să simtă conectarea emoțională, împărtășirea atât a momentelor dificile, dar și a reușitelor, aprecierile care pot fi oferite sub diferite forme, de cele mai multe ori însoțite de zâmbete, energie și gesturi fizice încurajatoare.

Bibliografie:

Materialul UNICEF Crearea unor sisteme de educație reziliente în contextul pandemiei de COVID-19:

Considerente pentru factorii de decizie de la nivel național, local și de unitate școlară
<https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/educatie/vreau-la-scoala/impactul-covid-19-asupra-educatiei>

Velicu, A. (2021). Viețile digitale ale copiilor în timpul COVID-19 (primăvara 2020). Riscuri și oportunități. Raport KiDiCoTi pentru România. București: Institutul de Sociologie. Disponibil online: https://www.insoc.ro/institut/Raport_kidicoti_final_RO.pdf.
https://ejmcm.com/article_5857.html.

1 DECEMBRIE - EXEMPLE DE BUNE PRACTICE

PROF. ÎNV. PRESCOLAR PAVEL NORICA

Semnificatia zilei de 1 Decembrie **1 Decembrie** este Ziua Națională a României, adoptată prin lege după înlăturarea regimului comunist. Din punct de vedere istoric, la 1 Decembrie 1918, Adunarea Națională de la Alba Iulia, constituită din 1228 de delegați și sprijinită de peste 100. 000 de români veniți din toate colțurile Ardealului și Banatului, a adoptat o Rezoluție prin care s-a consfințit unirea tuturor românilor din Transilvania, întreg Banatul (cuprins între râurile Mureș, Tisa și Dunăre) și Țara Ungurească (Crișana, Sătmar și Maramureș) cu România. Ziua de *1 Decembrie 1918* incununează deci lupta românilor transilvăneni pentru Unitate Națională și marchează momentul creării României Mari, situându-se în continuarea precedentelor acțiuni unioniste ale fraților din Basarabia (27 martie 1918) și Bucovina (15 / 28 noiembrie 1918). Poporul român a știut atunci să valorifice admirabil conjunctura internațională favorabilă creată în urma primului război mondial și a destrămării imperiilor Țarist și Austro-Ungar. Sarbatorirea unui astfel de eveniment la școala și la grădinița constă în creativitatea fiecărui cadru didactic.

Unul dintre scopurile educației preșcolare, începând mai ales cu nivelul II de vârstă (grupa mare), este pregătirea copilului pentru cea de-a doua treaptă a sistemului național de învățământ, școala primară. Educatoarea planifică activități (în principal jocuri) prin care urmărește formarea și dezvoltarea unor abilități, capacități, cunoștințe utile în clasa I (clasa 0): recunoașterea și scrierea cifrelor, recunoașterea unor sunete, dezvoltarea motrică-trasarea corectă a unor semne grafice, dezvoltarea atenției, memoriei, limbajului, etc.

Un sistem național de învățământ este eficient dacă este unitar și încurajează continuitatea între treptele de învățământ. H. Wallon spunea: *”Este împotriva naturii să tratăm copilul în mod fragmentar. Cu fiecare perioadă el constituie un ansamblu indisolubil și original. În succesiunea perioadelor, copilul rămâne una și aceeași ființă în curs de metamorfozare.”*

O trecere eficientă de la grădiniță la școală se poate realiza printr-o serie de măsuri ce implică, în primul rând, stabilirea unui parteneriat permanent grădiniță-școală. Colaborarea poate lua mai multe forme:

- colaborarea între cadrele didactice: discuții, schimburi de opinii, studierea reciprocă a documentelor oficiale, analiza componentelor educaționale ale acestor două trepte obiective, conținuturi, strategii didactice;

- desfășurarea unor activități comune grădiniță-școală: jocuri distractive, de mișcare, dramatizări, jocuri didactice, vizite, activități practice etc.

Putem aminti exemple de bune practici ce se pot desfășura în parteneriat grădinița-școală, cu ocazia zilei de 1 Decembrie precum:

1. Joc didactic - concurs: ”Descifrează codul”- preșcolarii vor alcătui propoziții despre țara, domnitori, steag și le vor reprezenta grafic, fără să le pronunțe cu voce tare. Școlarii vor scrie și ei, propria propoziție – prin trasarea de linii, respectând numărul de cuvinte din cea alcătuită de preșcolari. Vor câștiga cei care ”ghicesc” propozițiile colegilor;

2. Joc didactic: ”Sunete, litere, cuvinte”: copiii denumesc cuvinte care încep cu un anumit sunet, iar elevii le scriu pe tablă.

3. Povestea copiilor -”Eu povestesc, tu scrii!”: preșcolarii le vor dicta elevilor propoziții, iar aceștia le vor scrie pe tablă (în caiete);

4. Joc didactic: ”Probleme distractive”: copiii formează câte 2 mulțimi de elemente, indicând cifra corespunzătoare. Elevii vor compune o problemă simplă utilizând mulțimile formate de preșcolari;

5. Activitate practică: ”Un dar pentru prieteni” – se poate organiza cu ocazia diferitelor evenimente și sărbători: 1 Decembrie. Elevii și preșcolarii colaborează pentru a confecționa stegulete, harta personalizată cu (flori, oameni în costume populare, forme de relief-pictură) pe care și le dăruiesc cu plăcere unul altuia.

6. Joc didactic interdisciplinar: ”Răspunde și scrie”: elevii le citesc celor mici întrebările, preșcolarii răspund, iar elevii vor scrie pe tablă răspunsurile acestora. Se pot utiliza metode active precum – diagrama Venn, metoda cubului, metoda exploziei stelare, se vor adresa întrebări din sfera de cunoștințe comune: povești istorice cunoscute.

7. Activitate interdisciplinară: ”O poveste în culori”- elevii crează o poveste istorică, iar preșcolarii desenează personajele poveștii, realizând împreună o carte istorica.

8. Vizite la școală – preșcolarii vor observa sala de clasă, cum sunt așezate băncile, conținutul ghiozdanelor, manualele, penarul, tabla, vor intra în contact cu elevii și învățătoarea și se vor familiariza puțin cu lecțiile de istorie.

9. Alte activități comune grădiniță-școală pot lua forma spectacolelor, a unor dramatizări și scenete istorice, putem învăța poezii și cântece istorice, pe care le vom prezenta la monumentul eroilor. Putem dansa împreună Hora Unirii ca o încununare a activităților.

10. Excursiile la monumentele istorice, cetăți, orașe încărcate de istorie (Alba Iulia, Marasesti) și jocurile de mișcare, activități cu un caracter antrenant și distractiv, contribuie și ele la crearea unei punți de legătură între grădiniță și școală. Planificate să se desfășoare în grupuri eterogene, preșcolari și școlari, aceste activități au rol instructiv- educativ, dezvoltă spiritul de echipă și perseverența, încurajează comunicativitatea și reușesc să construiască o legătură afectivă puternică între copii.

Bibliografie:

- Păuna, Adriana Camelia. ”Rolul jocului în asigurarea continuității între activitatea din grădiniță și cea din școală”. Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010.
- Wallon, Henri. ”Evoluția psihică a copilului”. București, E. D. P. 1975;
- Aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie – o provocare?, coordonator – Laurenția Ciulea, Editura Diana, 2009.

PROIECTE DE MOBILITATE – ERASMUS+

PROF. PAVEL STELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NICOLAE BĂLCESCU TECUCI

În ultimii ani se observă un interes crescut în rândul școlilor din România de a face parte din proiecte de mobilitate precum, Erasmus +, în cadrul cărora se realizează activități care implică parteneri din mai multe țări. Programul unui astfel de proiect diferă de la un domeniu la altul și în funcție de acesta cuprinde: stagii pentru studiu sau voluntariat, activități de predare, plasamente, cursuri de formare, activități de tip job-shadowing (un anumit tip de program de instruire a angajaților la locul de muncă prin observarea activităților la un angajat experimentat). Aceste proiecte sunt foarte importante deoarece:

- pot dezvolta capacități organizaționale în contextul cooperării europene și internaționale;
- creează legături între educația formală, nonformală și formarea profesională;
- ajută la conștientizarea respectului față de alte culturi, la dezvoltarea sentimentului de apartenență la comunitate, națiune și la valorile europene;
- favorizează dezvoltarea personală, profesională și socială prin dezvoltarea de competențe (cunoștințe, abilități, atitudini) și îmbunătățirea procesului de predare- învățare;
- asigură dezvoltarea competențelor lingvistice.

Activitățile de mobilitate sunt: pentru staff (valabile pentru acele persoane care se află în formare continuă), pentru learners (pentru persoanele aflate în formare inițială și tineri absolvenți ai acesteia) și pentru activitățile de sprijin

Proiectele de mobilitate sunt:

- **pe termen scurt** – care sunt destinate mobilității cadrelor didactice implicate în învățământul inițial precum și a persoanelor implicate în formarea continuă și oferă organizațiilor solicitante posibilitatea implementării activităților de mobilitate pe o perioadă de șase până la optsprezece luni. Aceste proiecte reprezintă cea mai bună alegere pentru unitățile care încearcă Erasmus+ pentru prima dată sau pentru cele care doresc să organizeze doar un număr limitat de activități.

- **proiecte acreditate** – care sunt destinate mobilității cadrelor didactice implicate în învățământul inițial precum și persoanelor implicate în formarea continuă, acestea putând fi depuse doar de către organizațiile care dețin o acreditare Erasmus în domeniul educației și formării profesionale. Ele permit obținerea finanțării în mod regulat pentru activitățile de mobilitate în conformitate cu Planul Erasmus depus și aprobat în cadrul acreditării. Acreditările sunt deschise tuturor unităților care doresc să organizeze activități de mobilitate în mod regulat, iar pentru depunerea cererii nu este necesară experiența anterioară. De asemenea, unitățile pot adera la program fără a depune cerere prin: găzduirea unor participanți din altă țară (este o bună modalitate de a crea parteneriate și de a afla mai multe despre program înainte de a depune cererea) sau aderarea la un consorțiu de mobilitate Erasmus+ existent care este gestionat de un coordonator de consorțiu acreditat din țara lor și care acceptă noi membri în consorțiu.

Unitățile care primesc sprijin în cadrul programului trebuie să se asigure că oferă oportunități de mobilitate participanților din toate mediile într-un mod care favorizează echitatea și incluziunea. Selecția cursanților care vor participa la activitățile proiectului ar trebui să aibă în vedere aspecte precum: meritul, motivația, nevoile de dezvoltare personală și de învățare ale participanților.

În conformitate cu standardele de calitate Erasmus+, organizațiile trebuie să promoveze în rândul participanților un *comportament responsabil și durabil din punctul de vedere al mediului*, sensibilizându-i în legătură cu importanța măsurilor de reducere sau compensare a amprentei de mediu a activităților de mobilitate. Programul Erasmus+, sprijină toate unitățile participante să utilizeze în mod frecvent atât instrumentele digitale cât și metodele de învățare digitale, pentru a-și completa activitățile fizice, pentru a îmbunătăți cooperarea între organizațiile partenere și calitatea activităților de predare-învățare ale acestora.

Programul urmărește să ajute participanții în descoperirea beneficiilor cetățeniei active și a participării la viața democratică. Activitățile de mobilitate ar trebui să consolideze competențele participative în diferite sectoare ale societății civile, precum și dezvoltarea competențelor sociale, interculturale și a gândirii critice. Activitățile formale și nonformale derulate, ar trebui să îmbunătățească

gradul de înțelegere al participanților cu privire la Uniunea Europeană și la valorile comune ale acesteia, la respectarea principiilor democratice, a unității și diversității și a dialogului intercultural.

Bibliografie:

<https://erasmus-plus.ec.europa.eu/ro/node/53>

<https://www.erasmusplus.ro/tipuri-de-proiecte-erasmus>

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI CU PĂRINȚII

**PROF. ÎNV. PRIMAR: PAVEN GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DAROVA, TIMIȘ**

Activitatea didactică de bună calitate constituie un suport pentru progresul constant al copilului în plan psihic și social. Copilul își va dezvolta potențialul nativ în măsura în care școala va reuși să îl identifice corect, să îl cultive, dar nu va omite să se implice în modelarea influențelor care nu aparțin orei de curs.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toți factorii educaționali, în primul rând între școala și familie este stringentă.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de munca și viață ale copiilor.

Parteneriatul între școală și familie și-a demonstrat eficiența pretutindeni unde a fost aplicat, dacă s-au respectat anumite condiții de realizare a acestuia:

- părinții să fie percepuți de către cadrele didactice ca persoane active și valoroase pentru educarea copiilor;

- părinții să se implice în mod concret în luarea de decizii referitoare la activitățile extrașcolare, la modificarea orarului, la stabilirea disciplinelor opționale;

- responsabilitatea pentru evoluția copilului să fie împărțită între școală și familie.

Pentru ca relația dintre școală și familie să fie cât mai apropiată și să-l ajute pe micul elev să se integreze în mediul școlar, am implicat direct părinții în activitățile desfășurate în afara orelor de curs.

Părinții au venit cu idei de realizare a unor activități extrașcolare. Am fost împreună în excursii, am vizitat diferite obiective propuse de ei, am organizat concursuri, am ținut în fața părinților serbări, care au permis acestora să vadă manifestările elevilor, precum și rezultatul muncii lor. De aceea, părinții se simt utili și prezintă mai mult interes pentru școală.

Activitățile extracurriculare sunt activități complementare activității de învățare realizată la clasă, urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, orientează elevii către activități utile care să întregască educația școlară, contribuind la formarea personalității. De aceea școala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.

Realizarea acestor activități presupune alegerea din timp a materialului de către cadrul didactic, abordarea creatoare a temelor de către acesta, măiestrie pedagogică și dragoste pentru copii, dar nu se pot realiza fără colaborarea cu părinții.

Toate manifestările organizate de școală, cu obiective educative și recreative, care se desfășoară în afara programului școlar sunt organizate cu ajutorul părinților. Pot fi și activități extrașcolare de masă - excursii, concursuri, spectacole, serbări etc. - sau activități extrașcolare în cercuri de elevi.

Activitățile turistice sunt activități extracurriculare cu o deosebită valoare formativă. Ele se pot realiza sub forma plimbărilor, excursiilor sau taberelor.

Astfel de activități asigură un contact direct cu obiectele și fenomenele în condiții naturale, ceea ce ușurează procesul formării reprezentărilor despre acestea și ajută copiii în cadrul activităților organizate în școală. În acest sens, am organizat excursii, unde am vizitat: monumente, cetăți, gradina zoologică etc.

Am constatat că aceste activități au îmbogățit cunoștințele elevilor despre viața plantelor și a animalelor, dar au încurajat și exprimarea liberă a copiilor în afara clasei. S-a mai observat că ei pot reprezenta cu mai multă creativitate realitatea atunci când desenează, modelează sau au de alcătuit scurte texte.

Serbarea este o manifestare festivă, cu program complex, prilejuită de sărbătorirea diferitelor evenimente de însemnătate națională sau internațională, de tradițiile și obiceiurile statornicite în școală.

Serbarea școlară este o activitate extracurriculară tradițională, care are mari valențe educative. Această activitate permite exprimarea activă nu numai a câtorva elevi mai talentați într-un domeniu sau altul, ci a unui număr cât mai mare de elevi, fiecare contribuind, în felul lui, la reușita comună.

Am realizat astfel de acțiuni cu ocazia zilei de 1 Decembrie, a Crăciunului, a Zilei Europei sau la sfârșit de an școlar, oferindu-le elevilor posibilitatea de a se exprima liber oral, în scris sau prin muzică. Acum organizăm serbarea « Nașterea lui Hristos ».

În fiecare an organizăm ”Târgul caritabil de Crăciun”, o activitate care a avut un real succes, părinții participând direct în organizare și fiind extrem de implicați în acțiunile caritabile.

Concursurile sunt forme competiționale de activitate extrașcolară, organizate pe diferite teme. Am participat la concursuri de matematica, de limba română, de creații artistice, la foarte multe concursuri naționale de creații plastice, unde am obținut foarte multe premii.

În școala noastră, împreună cu profesorul de educație fizică s-au realizat și activități extracurriculare sportive care să fie bazate pe practicarea liberă a unor forme de mișcare și s-a constatat că elevii au fost interesați de aceste activități, manifestând o atitudine pozitivă pentru practicarea liberă a exercițiilor de mișcare. În fiecare primăvară, școala noastră organizează, în colaborare cu școlile din zonă, ”Crosul prieteniei”, un **concurs sportiv** de atletism, pe grupe de vârstă, unde elevii primesc premii și medalii, de care sunt foarte mândrii.

Cred că în orice școală cadrele didactice trebuie să promoveze activitățile extracurriculare, stimulând astfel inventivitatea și creativitatea elevului. De aceea, în acest an școlar am încercat să realizăm un echilibru între activitățile școlare și cele extracurriculare.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica, în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feedback pozitiv realizat în parteneriat cu familia elevilor.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița coord. , (2008), *Psihologie școlară*, Ed. Polirom, Iași
2. Manolache, Anghel-coord. general (1979), *Dicționar de pedagogie*, Ed. Didactică și Pedagogică, București
3. Ștefan, Mircea (2006), *Lexicon pedagogic*, Ed. Aramis, București
4. *Revista învățământ primar nr. 4 din 1998*, Contribuția activităților extrașcolare în optimizarea procesului de învățământ

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE LA VÂRSTA TIMPURIE

PROF. ÎNV. PREȘC. PELE ANCA GABRIELA
G. P. P. NR. 1 - LĂZĂRENI, JUD. BIHOR

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolară este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

În zonele urbane nivelul de ocupare a populației a crescut; părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, pe când în zonele rurale natura ocupațiilor, în special cele legate de agricultură, oferă, aparent, mai mult timp părinților pentru supravegherea copilului în familie. De asemenea, modelul familiei lărgite (părinți, copii și bunici), care este conservat îndeosebi în zonele rurale, este în favoarea educării copilului în familie în această perioadă a vârștelor mici.

Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți,

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților

și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – cadre didactice.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens.

Educatoarea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

“Curriculum pentru educație timpurie”, 2009;

“Suport pentru aplicarea noului curriculum pentru educație timpurie”

“Reper fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere până la 7 ani”

Webografie:

www.didactic.ro – Educația timpurie;

www.edu.ro - Strategie privind educația timpurie.

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE!

PROF. PERȚEA ADINA LENUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MOVILA BANULUI, BUZĂU

Societatea românească actuală încearcă să se adapteze la schimbările globale, schimbări ce se reflectă în toate domeniile (economic, social, politic, educațional etc). Ca urmare se impune o cât mai bună reflectare la nivelul sistemului educațional a schimbărilor survenite sau anticipate în domeniul economico-social și întreprinderea unor cercetări riguroase cu privire la adaptarea sistemelor educaționale contemporane la realitățile actuale. Reforma sistemului de învățământ trebuie să reprezinte o schimbare fundamentală proiectată și realizată în orientarea acestuia (schimbarea finalităților), în structura acestuia (de bază materială, de relație, de conducere) și în conținutul procesului de instruire (schimbarea planului de învățământ, a programelor și a manualelor școlare, a altor materiale destinate învățării).

Importanța școlii ca una din cele mai valoroase instituții sociale ale umanității este un fapt acceptat de toate statele dezvoltate ce se implică real în susținerea sistemului de învățământ: asigurarea bazei materiale, alocarea resurselor financiare, colaborare între cadre didactice –managerul instituției de învățământ – părinți, pregătirea permanentă a cadrelor didactice, schimb de experiență, identificarea în comun a soluțiilor de sprijin pentru copiii aflați în dificultate etc, sunt doar câteva aspecte ce explică eficiența politicilor educaționale adoptate de aceste țări. Sistemul de învățământ românesc, deși s-a aflat într-o continuă reformă, are în continuare mari deficiențe materiale și funcționale. Slaba sa capacitate de a stimula creativitatea și acumularea de cunoștințe în rândul elevilor este, în opinia mea, o consecință firească a subfinanțării cronice, a slabei pregătiri psihopedagogice a tinerilor profesori, a reticenței anumitor profesori de a renunța la metodele didactice tradiționale, la rolul de magistrat ce îl impun în clasă, a lipsei de colaborare între cadrele didactice în identificarea unor soluții comune ce să ajute elevii ce întâmpină dificultăți de învățare, de integrare, de adaptare etc.

Conceptul de educație prezintă, pe de o parte, o latură formală identificată cu școala și procesul de învățământ și, pe de altă parte, o latură non-formală reprezentată de educația dobândită în cadrul familiei, prin intermediul mass-mediei, bisericii sau altor instituții sociale.

Educația este un proces de învățare continuă pe durata întregii vieți și în toate planurile acesteia. Când copilul se joacă, sau își ascultă părinții sau prietenii, sau citește ziarul, sau muncește, el se educă. Învățământul formal reprezintă numai o mică parte din procesul educațional; el este cu adevărat potrivit numai pentru subiectele de studiu formale, în particular pentru subiectele mai avansate și mai sistematice. Materiile elementare - scrisul, cititul, socotitul și corolarele lor - pot fi cu ușurință învățate acasă și în afara școlii (Rothbard, 1994).

Oferta educațională vine din partea instituțiilor de învățământ public și privat, al căror scop este acela de a satisface cerințele cursanților lor. În acest context am putea crede că între școli, există competiție, prin intermediul căreia se urmărește în mod constant satisfacerea nevoilor educaționale venite din partea părinților și copiilor. Este știut faptul că instituțiile private au obligația de a primi autorizare și ulterior de a fi acreditate de către M. E. N. pentru a putea funcționa, iar tinerilor absolvenți ai acestor școli să le fie recunoscute diplomele dobândite. În esență oferta instituțiilor private este subordonată sistemului public de învățământ.

Reforma în domeniul educației pornește de la ideea că orice sistem de învățământ este perfectibil. Analizând direcțiile reformelor din diferite state de pe Glob, constatăm cu surprindere că, deși conțin anumite particularități, ele sunt construite în jurul unor componente cheie: *promovarea alegerii* în rândul educabililor a serviciilor educaționale și a *concurenței* între furnizorii serviciilor educaționale.

Schimbarea proiectului de organizare a procesului de învățământ este determinată de reforma structurală a sistemului de învățământ, care impune elaborarea unui nou plan de învățământ care să reflecte noile echilibre pedagogice și sociale stabilite între nivelurile și treptele de școlaritate, dar și între resursele de instruire formală – nonformală - informală. Schimbarea trebuie să răspundă provocărilor lansate de "explozia informațională" și să asigure ieșirea din ceea ce înseamnă enciclopedism, programe școlare monodisciplinare, achiziția informațiilor bazate pe memorarea mecanică.

Cu toate acestea, se observă că învățământul privat este mai adaptat cerințelor pieței decât cel public. În acest sens, se observă evoluția diferită a învățământului economic, juridic, vocațional, politehnic în cele două sisteme, care denotă pe de o parte, deschiderea mai mare a sistemului privat la cerințele pieței educației și celor de pe piața muncii, iar pe de altă parte, inerția și conservatorismul manifestate de învățământul public față de aceleași cerințe într-o continuă schimbare.

În concluzie, trebuie să acceptăm ideea că învățământul românesc nu mai este un sistem performant, iar schimbarea trebuie făcută în mod real, pe baza unei reforme realiste și asumată de toți cei implicați în acest proces.

BIBLIOGRAFIE:

Albu, G. (2002). În căutarea educației autentice. Iași; Editura Polirom.

Ciolan, L. (2008). Învățarea diferențiată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar. Iași: Editura Polirom.

Neacșu, I. (1990). Instruire și învățare. București: Editura Științifică.

Stanciu, I. Gh. 9(1983). Școala și Pedagogia în Secolul XX. București: Editura Didactica și Pedagogica.

Vlăsceanu, L. (coord.). (2002). Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculum învățământului obligatoriu. Studiu de impact. Vol. 1 și 2: Editura Polirom.

LAUDA CA METODĂ DE EDUCARE

PESCARU EMILIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU“, SECTOR 3, BUCUREȘTI

Știți de câte ori ni s-a întâmplat să ne strige copiii involuntar: „Mama! Vreau să te întreb ceva!“ zâmbind apoi când realizau ilaritatea momentului? Oare de ce ne consideră copiii mame? O mămică îmi spunea deunăzi, că nu înțelege ce le fac copiilor de mă iubesc chiar dacă le dau teme de făcut, chiar dacă stau la școală și lucrează, chiar dacă se trezesc devreme. M-am hotărât să vă împărtășesc un „secret“: îi laud. Lauda este un lucru care ne place tuturor. Ea este o expresie a admirației, meritelor sau realizărilor. Toți vrem să primim laude de la cei din jur, iar copiii doresc asta de două ori mai mult ca adulții. Se simt bine atunci când cineva spune ceva drăgut despre ei pentru ceea ce au făcut. Prefer această formă de încurajare pentru ei, atât de necesară pentru formarea unui adult responsabil și de succes.

Adevărul este că, în viața de zi cu zi, ne e mai ușor să criticăm decât să oferim un compliment copiilor. Este mai simplu să observi comportamentele negative ale lor și să le critici decât să scoți la înaintare ceea ce micuțul tău face bine. Este mult mai la-ndemână și evident pentru mulți dintre noi să îl certăm pe copil pentru că a scăpat din mâncare pe jos, decât să îl laudăm că a reușit să mănânce restul foarte bine. Pentru început, vă subliniem, pe scurt, care ar fi rolul și beneficiile laudării și încurajării copilului:

- îl stimulează să încerce diverse experiențe (oricare dintre noi am avut parte de experiențe de viață care ne-au marcat, pozitiv sau negativ, dar care ne-au adus independentă și responsabilitate);
- îi încurajează buna purtare (începând cu propriul nostru exemplu);
- dezvoltă stima de sine (de care, cu siguranță, va avea nevoie la un moment dat, iar atunci noi nu vom fi lângă ei);
- dezvoltă încrederea în forțele proprii (ceea ce reprezintă un combustibil nelimitat pentru motorul creșterii și formării lor ca adult).

Cum îl lauzi fără a deveni un copil răsfățat? Laudă comportamentul, nu persoana!

De exemplu, atunci când reușește să rezolve o problemă pentru școală, nu îi spune "Ești deștept!" sau și mai simplu " Bravo!", ci "Bravo, sunt mândră și mă bucur că ai reușit să rezolvi problema la matematică și că nu ai renunțat la ea", punând accentul pe reușita lui din acel moment și pe dorința de comunicare a sentimentelor. Cu toate vom dori, la un moment dat din viața lor, să ne comunice ce simt, dar dacă ei nu au văzut până atunci și nu au exersat astfel de comportament nu îl vor pune în practică exact când vor avea nevoie mai mult.

Laudă-l de fiecare dată când face bine, deschide canalele de comunicare!

Pentru unii copii să pună jucăriile la loc, să facă curat în cameră și să rezolve cu succes o temă pentru școală sunt mari realizări care trebuie complimentate și încurajate. Nu luați tema pentru școală ca pe o datorie pe care copilul o are, drept pentru care nu are nevoie de laude. Orice reușita a lui trebuie laudată verbal, spunându-i mereu asta, zilnic dacă e nevoie, de mai multe ori pe zi chiar. Categorie nu exagerăm în laude!! Ele nu vor veni niciodată nemeritate!

Disciplinarea pozitivă funcționează mult mai bine în creșterea și educarea copilului, spun specialiștii. Evidențierea și încurajarea comportamentelor bune ale copilului în defavoarea celor neadecvate îi stimulează să facă mereu lucruri bune.

Nu te aștepta ca micuțul tău să găsească soluții și să rezolve probleme dificile. Nu căuta să îl lauzi doar atunci când face ceva important, de mare amploare. Nu aceasta este ideea! Spune-i "Bravo!" și pentru mici acțiuni ca aceea de a împrumuta o jucărie cu un alt copil sau pentru faptul că a strâns hainuțele din pat și le-a pus la locul lor.

Chiar dacă experiența noastră la clasă este una scurtă, ambele fiind la prima generație de elevi, am putut observa beneficiile aduse de acest stil de relaționare cu cei mici. De-a lungul anilor ne-am putut compara și cu alte stiluri, mai dure, cea severitate gândită și pusă în practică „pentru că așa face ea de ani de zile“, care dădeau „rezultate“ foarte bune pe termen scurt (elevii reacționau, dar rămâneau timorați, stresați și relația cu școală era una anxioasă), dar, care, putând discuta cu elevii peste 4, 8 și respectiv 12

ani de la absolvirea clasei a IV-a, am concluzionat împreună că, la aceleași rezultate sau poate chiar mai bune, se putea ajunge și cu blândețe, vorbă calmă și lauda binemeritată. Mai mult de 50% dintre cei cu care am discutat au recunoscut traumele rămase după intervenția dură a profesorilor, de cele mai multe ori fiind motivul principal pentru care nu le plăcea materia respectivă. Desigur, au fost și cazuri (foarte puține, respectiv 2%) în care laudele nu și-au făcut efectul scontat de noi, dar considerăm că acesta nu poate fi imediat vizibil, ci, sperăm să-i putem vedea efectele mai târziu. De asemenea, nu toți copiii reacționează la fel și nici nu au aceeași viteză de reacție.

Da, recunosc, îi laud pe copii din prima zi de școală. Nu cred că există copil căruia să nu-i găsești ceva de spus frumos din prima zi. O să găsiți mai jos amintirile lor, neștirbite de trecerea timpului, pe care le voi păstra și eu cu mare drag. Atunci când ai în fața ta un suflet care tremură de emoții, nu poți decât să-l încurajezi, să-i oferi sprijin și orientare, să-l înveți că orice întrebare capătă răspuns, iar apoi are dreptul de a mă întreba din nou. Și acasă, și la școală copilul are dreptul de a fi creativ și curios. Atât părinții, cât mai ales noi, cadrele didactice, le putem arăta cum să-și dezvolte aripile, cum le pot desface, de ce să o facă, unde și când să zboare.

Nu trebuie și nu o voi face niciodată, să subestimăm puterea de influență a familiei asupra noului membru al societății, atât genetic cât și comportamental. Pentru susținerea dezvoltării cât mai echilibrate a copiilor noștri îmi voi lua întotdeauna parteneri părinții, familia, rudele cu care el intră în contact permanent, colaborarea școală - familie fiind esențială. Odată cu modificarea comportamentului elevului, să fiți siguri, întotdeauna, ne vom lovi de comportamentul părinților. De cele mai multe ori, am avut norocul să fim „pe aceeași lungime de undă”, dar ce ne facem când gândim diferit? Aplicăm aceeași metodă! Îl laudăm când face ceva bun pentru copilul său!!!! Poziționarea noastră în fața clasei nu este una întâmplătoare, nici la lecții, zi de zi, nici la ședințele cu părinții. Suntem un permanent exemplu pentru ochii, mințile și sufletele ce ne urmăresc. La prima ședință cu părinții, am stat lângă ei, într-o bancă, reușind prin comunicare nonverbală să transmit mesajul meu de parteneriat, de dorință de colaborare, de înțelegere a problemelor lor, de asigurare a sprijinului față de cele mai iubite ființe ale lor: copiii. Au fost și sunt mult mai deschiși spre școală, spre momentele frumoase petrecute împreună, dar și cele în care le-am solicitat sprijinul.

Toate laudelor aduse copilului, acasă sau în sala de clasă, poate se vor pierde de-a lungul timpului ca expresii, dar cu siguranță vor lăsa urme invizibile în sufletele lor. Odată cu trecerea timpului, cerându-le impresii legate de prima zi de școală, ca dată marcantă a vieții lor, am observat și încolțirea acelor semințe de laudă puse adânc și care încep să se ridice, firav, dar sigur. Rezultatele vorbesc singure și sunt cel mai puternic motiv pe care vi-l prezentăm pentru susținerea disciplinării pozitive. De aceea ne-am hotărât să-i lăsăm doar pe ei, în final, să vă arate cu ce au rămas:

„Haine frumoase, ghiozdan nou, emoții, aromă de toamnă, o nouă clasă, revederea cu colegii vechi și doamna profesoară, toate acestea într-o singură zi.. Prima zi de școală a clasei a patra. După atâția ani și totuși am emoții. O nouă clasă se vede în zare apropiindu-se din ce în ce mai mult, acum, vechea clasă ne face cu mâna cu ochii în lacrimi din cauza despărțirii, acolo vor merge alți copii iar pe noi ne așteaptă alte încercări. Revederea cu colegii și doamna profesoară, ce poate fii mai frumos decât aceste lucruri? Acum e acum, emoțiile m-au acaparat începând de la vârful picioarelor până la sfârșitul celui mai lung fir din vârful capului, abia aștept să începă noul an școlar!“ (Ana G., clasa VI-a)

„În prima zi de școală am fost emotionat și puțin nedumerit deoarece eram într-un mediu nou cu copii cu care nu mai interacționasem înainte. Atunci am cunoscut învățatoarea care era foarte bună cu noi chiar dacă mai faceam nazbatii. Din prima zi de școală și până acum am legat multe prietenii care și acum sunt strans legate. Prima zi de școală a fost o experiență minunată. A fost ziua în care am aflat ce este școală, am învățat că deși temele ne ocupa o parte din timp, atunci când le prezentăm sunt mandri de noi iar până la urma aceste teme pe care fiecare dintre noi la un moment dat le-am disprețuit ne formează viitorul și cu ajutorul lor putem să ne apropiem de a fi ceea ce ne propunem să fim. Prima zi de școală a fost ca o carte: unora nu le-a plăcut începutul dar cuprinsul da, unora le-a plăcut începutul și cuprinsul nu iar unora le-a plăcut totul. Odată și odată cu toții vom realiza că indiferent ce părere avem sau am avut despre școală, aceasta este o poartă spre o lume nouă cu încercări grele și realizări, prietenii, lucruri bune și rele dar toate au importanță lor așa cum prima zi de școală are o importanță mare în viața oricărui elev.“ (Theodor A., clasa aVI-a)

„Ghiozdanul e făcut, hăinuțele sunt călcate, părul e aranjat, școală are o aromă de festivitate, DA, a început școală! Frunzele cad, florile în buchet aranjate ținute de mâna transpirată de emoții. Uite, îmi văd

prietenii, ah! uite-o și pe doamna profesoară, uite colo... uite colo. .. școala care ne face cu mâna și ne cheamă! (Andreea P., clasa a IV-a)

„Am plecat aranjată de acasă, cu un buchet de flori. Nu, nu mă duc la o zi de naștere, mă duc la școală, e prima zi! Vacanță, du-te departe, școală vino să ne îmbrățișezi, sincer, îmi era dor să simt aroma de carte.“ (Alexandra V., clasa a IV-a)

„Prima zi de școală este o zi magică. În seara de dinainte am avut emoții, dar și bucurii legate de noii colegi și îmi făceam multe gânduri despre doamna învățătoare. Pentru ea, eu, în prima zi de școală, m-am dat cu parfum și mi-am pus cea mai frumoasă cămașă! Doamna mea este cea mai bună din lume! Noii mei colegi erau și încă mai sunt cei mai buni! În prima zi am stat doar două ore la școală, dar am reușit să îi îndrăgesc pe toți.“ (Alexandru A., clasa a III-a)

„Eu, în prima zi de școală, m-am întâlnit cu colegii mei. Apoi am intrat în clasă și mi-am dat seama la ce doamnă o să învăț. Era bună, delicată, drăguță și colegii erau timizi, dar eu m-am împrietenit cu toți. Clasa noastră era albă ca perna și băncile erau galben-portocalii ca apusul soarelui. Mama spune că eu am plâns în acea zi, dar eu nu îmi amintesc. Eu am o clasă super chiar dacă unii colegi mai fac prostii, clasa mea e unică.“ (Mihai O., clasa a III-a)

„Era ora șapte, prima mea zi de școală. Eu abia așteptam să merg la școală, când am ajuns m-am simțit de parcă aș fi fost acasă, colegii erau cei mai buni pe care îi puteam avea, doamna învățătoare a vorbit cu noi, pe fiecare l-a întrebat câte ceva și l-a ascultat cu răbdare. În clasa pregătitoare a fost cea mai frumoasă primă zi de școală pentru că am întâlnit persoane noi. De atunci îi încurajez pe toți copiii să meargă la școală.“ (Mara O., clasa a III-a)

„În prima zi de școală ne-am întâlnit cu toți copiii și cu doamna învățătoare în curtea școlii. Când am intrat în clasă era împodobită cu frunze și fructe de toamnă, iar din tavan pluteau umbreluțe de hârtie care ne apărau de stropii de ploaie ai neștiinței. Doamna ne-a întâmpinat cu prăjituri, dar ne-a dat și cărțile pe care trebuia să învățăm. Am povestit ce am făcut în vacanța de vară.“ (Riana G., clasa a III-a)

„În prima zi de școală m-am simțit minunat. Așteptam cu atât de multă nerăbdare să încep școala, să îmi cunosc doamna învățătoare și noii mei colegi. Când am intrat în clasă și i-am dăruit doamnei buchetul de flori, am simțit că îmi fugea pământul de sub picioare de atâtea emoții. Când m-am așezat în bancă am primit primele mele manuale. Pot spune că prima mea zi de școală a fost minunată și îmi voi reaminti cu drag acele clipe minunate.“ (Bianca E., clasa a III-a)

Toate aceste impresii nu ar fi apărut dacă nu ar fi avut o bază de dezvoltare. Am experimentat împreună această metodă, prin exersare, prin demonstrație, prin studiu individual și, după cum vedeți, știu să laude și ei la rândul lor, pe măsura posibilităților și vocabularului lor, exprimându-și deschis sentimentele. Cred că este cea mai bună dovadă a puterii laudei! Pentru dezvoltarea unei societăți sănătoase încercăm să atingem idealul educațional, pentru formarea personalității în integritatea ei educațională ca ființă autonomă, creativă, adaptabilă. De aceea am adoptat această formă de luptă pentru formarea de aptitudini, capacități și deprinderi specifice, competențe ce stimulează raportarea efectivă și creativă la mediul social și natural și îi permit continuarea educației într-un ritm propriu, dar sigur.

EDUCARE DIN PRIMA ZI DE ȘCOALĂ

PESCARU IRINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIVIU REBREANU“, SECTOR 3, BUCUREȘTI

Disciplinarea pozitivă funcționează mult mai bine în creșterea și educarea copilului, spun specialiștii. Evidențierea și încurajarea comportamentelor bune ale copilului în defavoarea celor neadecvate îi stimulează să facă mereu lucruri bune.

Nu mă aștept ca micuțul să găsească soluții și să rezolve probleme dificile. Nu îl laud doar atunci când face ceva important, de mare amploare. Nu aceasta este ideea! Spun "Bravo!" și pentru mici acțiuni ca aceea de a împrumuta o jucărie cu un alt copil sau pentru faptul că a strâns hainuțele din pat și le-a pus la locul lor.

Chiar dacă experiența mea la clasă este una scurtă, am putut observa beneficiile aduse de acest stil de relaționare cu cei mici. De-a lungul anilor ne-am putut compara și cu alte stiluri, mai dure, acea severitate gândită și pusă în practică „pentru că așa face ea de ani de zile“, care dădeau „rezultate“ foarte bune pe termen scurt (elevii reacționau, dar rămâneau timorați, stresați și relația cu școală era una anxioasă), dar, care, putând discuta cu elevii peste 4, 8 și respectiv 12 ani de la absolvirea clasei a IV-a, am concluzionat împreună că, la aceleași rezultate sau poate chiar mai bune, se putea ajunge și cu blândețe, vorbă calmă și lauda binemeritată. Mai mult de 50% dintre cei cu care am discutat au recunoscut traumele rămase după intervenția dură a profesorilor, de cele mai multe ori fiind motivul principal pentru care nu le plăcea materia respectivă. Desigur, au fost și cazuri (foarte puține, respectiv 2%) în care laudele nu și-au făcut efectul scontat de noi, dar considerăm că acesta nu poate fi imediat vizibil, ci, sperăm să-i putem vedea efectele mai târziu. De asemenea, nu toți copiii reacționează la fel și nici nu au aceeași viteză de reacție.

Da, recunosc, îi laud pe copii din prima zi de școală. Nu cred că există copil căruia să nu-i găsești ceva de spus frumos din prima zi. O să găsiți mai jos amintirile lor, neștirbite de trecerea timpului, pe care le voi păstra și eu cu mare drag. Atunci când ai în fața ta un suflet care tremură de emoții, nu poți decât să-l încurajezi, să-i oferi sprijin și orientare, să-l înveți că orice întrebare capătă răspuns, iar apoi are dreptul de a mă întreba din nou. Și acasă, și la școală copilul are dreptul de a fi creativ și curios. Atât părinții, cât mai ales noi, cadrele didactice, le putem arăta cum să-și dezvolte aripile, cum le pot desface, de ce să o facă, unde și când să zboare.

„Haine frumoase, ghiozdan nou, emoții, aromă de toamnă, o nouă clasă, revederea cu colegii vechi și doamna profesoară, toate acestea într-o singură zi.. Prima zi de școală a clasei a patra. După atâția ani și totuși am emoții. O nouă clasă se vede în zare apropiindu-se din ce în ce mai mult, acum, vechea clasă ne face cu mâna cu ochii în lacrimi din cauza despărțirii, acolo vor merge alți copii iar pe noi ne așteaptă alte încercări. Revederea cu colegii și doamna profesoară, ce poate fii mai frumos decât aceste lucruri? Acum e acum, emoțiile m-au acaparat începând de la vârful picioarelor până la sfârșitul celui mai lung fir din vârful capului, abia aștept să începă noul an școlar!“ (Ana G., clasa VI-a)

„În prima zi de școală am fost emotionat și puțin nedumerit deoarece eram într-un mediu nou cu copii cu care nu mai interacționasem înainte. Atunci am cunoscut învățatoarea care era foarte bună cu noi chiar dacă mai faceam năzbătii. Din prima zi de școală și până acum am legat multe prietenii care și acum sunt strans legate. Prima zi de școală a fost o experiență minunată. A fost ziua în care am aflat ce este școală, am învățat că desigur temele ne ocupa o parte din timp, atunci când le prezentăm sunt mandri de noi iar până la urma acestor teme pe care fiecare dintre noi la un moment dat le-am disprețuit ne formează viitorul și cu ajutorul lor putem să ne apropiem de a fi ceea ce ne propunem să fim. Prima zi de școală a fost ca o carte: unora nu le-a plăcut începutul dar cuprinsul da, unora le-a plăcut începutul și cuprinsul nu iar unora le-a plăcut totul. Odată și odată cu toții vom realiza că indiferent ce părere avem sau am avut despre școală, aceasta este o poartă spre o lume nouă cu încercări grele și realizări, prietenii, lucruri bune și rele dar toate au importanța lor așa cum prima zi de școală are o importanță mare în viața oricărui elev.“ (Theodor A., clasa a VI-a)

„Ghiozdanul e făcut, hăinuțele sunt călcate, părul e aranjat, școala are o aromă de festivitate, DA, a început școala! Frunzele cad, florile în buchet aranjate ținute de mâna transpirată de emoții. Uite, îmi văd prietenii, ah! uite-o și pe doamna profesoară, uite colo... uite colo. .. școala care ne face cu mâna și ne cheamă! (Andreea P., clasa a IV-a)

„Am plecat aranjată de acasă, cu un buchet de flori. Nu, nu mă duc la o zi de naștere, mă duc la școală, e prima zi! Vacanță, du-te departe, școală vino să ne îmbrățișezi, sincer, îmi era dor să simt aroma de carte. “ (Alexandra V., clasa a IV-a)

Toate aceste impresii nu ar fi apărut dacă nu ar fi avut o bază de dezvoltare. Am experimentat această metodă, prin exersare, prin demonstrație, prin studiu individual și, după cum vedeți, știu să laude și ei la rândul lor, pe măsura posibilităților și vocabularului lor, exprimându-și deschis sentimentele.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR

ADM. FINANCIAR PEȘTELEU DIANA-MARIA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 12 ZALĂU

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copiii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara

clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006..
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PETCU IONELA-SIMONA,
LICEUL TEHNOLOGIC “CONSTANTIN FILIPESCU”,
CARACAL, OLT**

În societatea actuală, rolul parteneriatelor internaționale este unul destul de important în încercarea de a realiza legături durabile între școlile și țările implicate în aceste parteneriate prin combinația informațională și tehnică.

Prin parteneriatele școlare se urmărește conceperea și realizarea unor proiecte prin care elevii au prilejul de a își îmbunătăți și de a își exersa cunoștințele, ei pot lua parte la concursuri, excursii sau schimburi de experiență prin socializarea cu elevii din alte țări și prin a își exersa comunicarea într-o altă limbă decât a lor.

Prin proiectarea și inserarea unor activități extrașcolare, elevii și profesorii devin mai implicați în tot ceea ce înseamnă munca în echipă pentru școală și pentru comunitate făcând cunoscute școala, orașul și țara în străinătate prin aceste parteneriate internaționale.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii pentru parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009). Este nevoie să fie respectate cele patru condiții de realizare ale acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat.

Parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică: identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității; găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus; organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus; identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim. Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra modelării personalității viitorilor adulți, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care: urmăresc adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ; dezvoltă interesele și aptitudinile celor implicați în actul educațional; formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ; au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup. Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesor și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului.

Școala și familia sunt cei doi stâlpi de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, oscilează elevul, subiect al educației. Elevii învață să gândească critic, complex, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de sprijin care începe să funcționeze.

Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale internaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Bibliografie:

1. Bătrînu, E. -*Educația în familie*, București: Editura Politică, 1980;
2. Cucos, C. (coord.) -*Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită*, Iași: Editura Polirom, 2009.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, PETEA VOICHIȚA-ADRIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUI JUDEȚUL HUNEDOARA

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc.

Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu, prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației și alte instituții în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie.

Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă a autorităților locale, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni, iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Încheierea unui parteneriat între grădiniță / școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc.

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens.

De aceea, formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

Bibliografie:

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

PLAN DE ACȚIUNE PENTRU INTEGRAREA ELEVILOR CU DIZABILITĂȚI

PROFESOR PETRE IRINA-MIHAELA LICEUL TEORETIC « IULIA ZAMFIRESCU », MIOVENI

Elevi - idei de activități

- să stea în prima bancă cu un coleg cooperant și empatic, care îl ajută la nevoie;
- să nu fie agitație în jurul lui, ca să nu-i distragă atenția;
- materialele didactice care îl ajută la învățare să fie la îndemâna lui;
- tabla este recomandat să fie albă;
- jocuri de integrare în colectiv
- tehnici dramatice pentru dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare
- vizionarea unor filmulețe educative, a unor povești terapeutice
- activități de terapie educațională
- conținuturile activităților adaptate în funcție de dizabilitate
- activități pe baza soft-urilor destinate elevilor cu dizabilități
- activitățile să fie scurte și să se pregătească mai multe variante pentru fiecare lecție

Strategii de învățare

- învățarea individualizată sau individualizarea unor secvențe de învățare;
- tratarea diferențiată;
- metode activ-participative și practice (jocul de rol, jocul didactic, *Explozia stelară*, *Ciorchinele*, *Cubul*, *Turul galeriei* etc. - adaptate)
- învățarea prin cooperare: în perechi, în echipă

Resurse

- folosirea de material didactic adecvat și ușor de manipulat (socotitori, alfabetar magnetic, carioci, jetoane etc.);
- mijloace IT (calculator, videoproiector, tabletă, CD-uri etc.);
- fișe cu scheme de fixare;
- planșe tematice afișate permanent în clasă etc.

Evaluare

- observarea sistematică a comportamentului;
- autoevaluarea, dacă e cazul;
- aprecieri verbale;
- fișe de observare a comportamentului, a progresului.

Părinți- idei de activități

- consultări permanente cu părinții elevului în vederea stabilirii unui plan comun de acțiune și a cunoașterii mai bine a elevului
- activități comune cu invitați de specialitate - psihologi, profesori de sprijin, consilieri școlari - activități comune părinți-elevi-învățător
- lectorate despre integrarea copiilor cu CES, toleranță, tipuri de temperament
- implicarea în proiecte care să elimine/diminueze acțiunile de bullying.

Strategii de învățare

- lectorate, dezbateri, mese rotunde, workshop-uri, tehnici dramatice, expoziții

Resurse

- materiale: ppt-uri tematice, pliante/reviste/afișe informative, tehnologii informatizate
- umane: medici de specialitate, psihologi, consilieri școlari, profesori de sprijin

Evaluare

- observarea sistematică, chestionare, portofolii cu produsele activităților

Cadre didactice - idei de activități

- colaborarea cu profesorul de sprijin/consilierul școlar
- plan de intervenție comun cu profesorii de la clasă;
- simpoziane/conferințe/cursuri de formare vizând integrarea copiilor cu CES

- ateliere de lucru/mese rotunde în cadrul Comisiei metodice
- activități comune părinți-profesori-elev
- predarea în echipă cu profesorul de sprijin/consilierul școlar etc.

Strategii de învățare

- mese rotunde, workshop-uri, dezbateri, lucrul în echipă

Resurse

- pliante/reviste/afișe informative, tehnologii informatizate, listă cu lucrări de specialitate, cadrul normativ în vigoare

Evaluare

- chestionare, portofolii cu produsele activităților

ABORDAREA INTERDISCIPLINARĂ A ACTIVITĂȚILOR DIN GRĂDINIȚĂ

PROF. PETRE MIRELA, GPN NR. 1 LUGOJ

Învățământul preșcolar românesc își organizează activitatea pe baza politicilor privind educația la nivel preșcolar și anume pe baza curriculum-ului educațional preșcolar. Învățământul preșcolar asigură dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului potrivit ritmului propriu și trebuințelor sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia prin activitatea specifică copiilor de 3-7 ani, jocul. În activitatea desfășurată în învățământul preșcolar se respectă dreptul copilului la joc ca formă de activitate, metodă, procedeu și mijloc de realizare a demersurilor educaționale, pe baza curriculum-ului educațional preșcolar.³

Activitățile de învățare desfășurate cu copiii se împart în trei categorii: activități pe domenii experiențiale, jocuri și activități alese și activități de dezvoltare personală. Activitățile pe domenii experiențiale sunt activități integrate sau pe discipline de sine stătătoare respectiv activități de educarea limbajului, activități matematice, de cunoașterea mediului, de educație pentru societate, educație fizică, activități practice, educație muzicală sau activități artistico-plastice. Activitățile de cunoaștere a mediului fac parte din aria curriculară a științelor. Pentru copil, mediul constituie cadrul necesar dezvoltării lui și în același timp principala sursă de cunoaștere a realității. Sarcina educatoarelor este de a antrena copiii în cunoașterea și îmbogățirea cunoștințelor cu informații noi despre lumea înconjurătoare, de a dezvolta activități senzoriale ce stau la baza percepției corecte a obiectelor și fenomenelor, a activității cognitive în general. Nevoia de interdisciplinaritate se impune din dorința de organizare și corelare a cunoștințelor predate atractiv, cunoștințele din cadrul mai multor discipline putând fi îmbinate armonios.⁴

Argumentele psiho-pedagogice în favoarea desfășurării interdisciplinare a activităților de cunoașterea mediului sunt multiple. Astfel în planul profunzimii și solidității cunoștințelor dobândite, plusul este evident. Preșcolarii identifică mai ușor relațiile dintre idei și concepte, dintre temele abordate la grădiniță și cele din afara ei. Desfășurarea interdisciplinară a activităților de cunoașterea mediului conduce la o reactivare rapidă a informațiilor, timpul de parcurgere a curriculum-ului este sporit. Pornind de la ideea că natura constituie un izvor nesecat de informații ce menține treaz interesul copilului, mi-am organizat și desfășurat întreaga activitate cu preșcolarii sub o nouă formă ce corespunde noilor tendințe ale curriculum-ului, tendințe interdisciplinare.

³ A. Ilica, *O pedagogie modernă*, Ed. Universității Aurel Vlaicu, Arad, 2010, p.163

⁴ *** *Curriculum pentru educație timpurie*, Editura [Didactica Publishing House](http://www.didactica.ro), București, 2008.

PRACTICI EDUCATIONALE INCLUZIVE ADAPTATE NIVELULUI EDUCAȚIEI TIMPURI

PETREA IUSTINA
COLEGIUL NAȚIONAL "GARABET IBRĂILEANU" G.P.P. 10

Educația incluzivă a apărut ca un răspuns la abordările tradiționale conform cărora anumite categorii de copii au fost excluși din școlile de masă din diverse motive (dizabilități, dificultăți/probleme de învățare, vulnerabilități ale familiei, etc).

Declarația Universală a Drepturilor Omului (ONU, 1948) constituie originea conceptului de incluziune, care recunoaște că toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și drepturi.

Astfel, **educația incluzivă** urmărește includerea și recunoașterea nevoilor tuturor și ale fiecăruia în parte, indiferent de diferențele care există între noi. Ne referim la aprecierea persoanelor pentru ceea ce sunt și competențele lor, mai degrabă decât despre felul în care merg, vorbesc sau se comportă. Beneficiarii primari ai educației (toți copiii/ tinerii) sunt aduși la un loc (în aceeași clasă/ grupă, același spațiu cultural, aceeași comunitate) și sunt ajutați să se simtă bineveniți, apreciați, sprijiniți și stimulați pentru a putea ajunge la o dezvoltare deplină a propriului potențial.

Conceptul de educație timpurie are la bază ideea de cooperare și comunicare între toți membrii comunităților (copii, părinți, profesori, autorități, organizații locale) care pot sprijini școlile.

„Educația incluzivă caută să răspundă nevoilor de învățare ale tuturor copiilor, tinerilor și adulților, cu un deosebit accent pe cei vulnerabili din punct de vedere al marginalizării și excluziunii sociale”, punând astfel bazele unei culturi incluzive, indispensabile unei societăți deschise, capabile să valorizeze aportul fiecărui individ la construcția ei. (L. Crețulescu, D. E. Stoicescu, A. M. Voineag, Ghe. Bîrză, *Elemente de educație incluzivă pentru managerii școlari*, 2019, p. 3).

În cadrul dezbaterilor Consiliului european de la Lisabona, în martie 2000, au fost formulate principiile cheie ale incluziunii: valorizarea diversității; respectarea demnității ființei umane; înțelegerea nevoilor individuale ca cerințe individuale; planificarea activităților incluzive; responsabilitatea colectivă; dezvoltarea relațiilor și culturii profesionale; dezvoltarea profesională a echipelor; asigurarea șanselor egale pentru fiecare copil.

Educația incluzivă promovează dreptul la nondiscriminare, dreptul de a frecventa școala și comunitatea, dreptul la o educație centrată pe dezvoltarea personalității copilului și dreptul la o viață adultă activă.

Putem preciza faptul că “incluziunea și educația incluzivă pun accentul pe necesitatea ca sistemul educațional și școlile/ grădinițele să se schimbe și să se adapteze continuu pentru a răspunde diversității copiilor și nevoilor ce decurg din acestea.” (Universitatea Liberă Internațională din Moldova, Facultatea de Psihologie și Asistență socială, *Educația incluzivă – suport de curs*, Chișinău, 2011, p. 23)

Pentru ca educația incluzivă să se realizeze este nevoie de:

Existența și aplicarea principiilor incluziunii: principiul drepturilor egale, principiul nondiscriminării, principiul egalizării șanselor în educație, principiul centrării pe elev, principiul intervenției timpurii, principiul educației de bază pentru toți copiii, principiul asigurării serviciilor de sprijin, principiul cooperării și parteneriatului.

Punerea în aplicare a unei pedagogii incluzive care se referă la o pedagogie a diversității caracterizată prin atribute ca: pedocentristă, progresistă, personalizată, optimistă, socială, o pedagogie a iubirii.

Elaborarea unui curriculum “incluziv” care ar trebui să fie definit prin flexibilitate și diversitate: curriculum-ul adaptat la nevoile copilului; diversitatea situațiilor de învățare și a materialelor suport; metodologie didactică diversificată, interactivă, adecvată stilurilor și tipurilor de învățare diferită ale elevilor, diversitate în evaluare: forme, metode, instrumente.

Crearea și funcționarea unui sistem de servicii de sprijin la toate nivelurile de învățământ: asistență psiho-pedagogică (psiholog, logoped), asistență socială, medicală, sprijin în învățare (învățător/profesor de sprijin).

Ministerul Educației a derulat mai multe programe de promovare a educației incluzive în grădinițe încă din anul 2009. Aceste programe s-au derulat în parteneriat cu UNICEF și Asociația RENICO.

Programele au vizat două componente: *componenta de formare de formatori*, la nivel național și *componenta de informare și diseminare a informației* privind practicile incluzive în grădinițele din țara noastră și din alte țări.

În cadrul primului proiect (anul școlar 2009-2010) "*Educația incluzivă în grădinițe*" s-a realizat formarea a 94 de persoane – resursă pentru educația incluzivă în grădiniță care, la finalul programului, au desfășurat activități de formare/informare și diseminare a practicilor privind educația incluzivă în grădinițe. După analiza rezultatelor s-a ajuns la concluzia că autoritățile locale reprezintă elemente - cheie ale îndepărtării blocajelor identificate. Astfel, a luat naștere un nou proiect "*Pași spre educația incluzivă în grădiniță*" care s-a concentrat pe crearea de rețele de sprijin (3 rețele regionale și o rețea națională) și pe promovarea practicilor de educație incluzivă (ideea proiectului Educația incluzivă în grădiniță). Acest proiect viza faptul că fiecare actor sau partener a fost sprijinit să își asume rolul, să gândească măsurile și să ia deciziile potrivite raportându-se la nevoile și la situația dezirabilă proprie. Rețelele constituite au devenit nuclee de sprijin și de promovare a incluziunii școlare și acționează în parteneriat cu ISJ/ISMB și alți parteneri locali. Așadar, dacă ne confruntăm cu diverse situații la grupă (copii cu cerințe speciale) trebuie să apelăm inspectoratul școlar de specialitate care poate să ne ofere informații necesare pentru a intra în contact cu astfel de persoane resursă.

Pașii făcuți de aceste două proiecte au fost continuați în următorul proiect "*Promovarea educației incluzive pentru copii cu dizabilități și CES în România, cu focalizare pe învățământul preșcolar*" (2013-2016) care se orientează către intervenții punctuale, în grădinițe situate în apropierea școlilor ZEP (din Zone de Educație Prioritară), cu o pondere semnificativă a populației școlare dezavantajate. În cadrul acestui proiect cercetările realizate vor constitui un element cheie în culegerea bunelor practici și în analiza situației privind accesul la educație al copiilor cu dizabilități în școlile proiectului, de la grădiniță până la clasa a VIII-a.

Datorită acestor trei proiecte s-a conturat conceptul de **Grădiniță incluzivă** care presupune că toți copiii trebuie să învețe împreună, ceea ce se dorește a fi implementat la nivel de sistem, la nivel de societate. Pentru ca acest lucru să fie posibil trebuie să existe o susținere continuă din partea tuturor partenerilor implicați.

BIBLIOGRAFIE:

1. L. Crețulescu, D. E. Stoicescu, A. M. Voineag, Ghe. Bîrză, *Elemente de educație incluzivă pentru managerii școlari* -ghid, 2019
2. *Curriculum pentru educație timpurie*, 2019
3. Universitatea Liberă Internațională din Moldova, Facultatea de Psihologie și Asistență socială, *Educația incluzivă – suport de curs*, Chișinău, 2011

EDUCATIE FARA FRONTIERE

PROF. INV. PREPRIMAR PETREA MIHAELA

SC. PROF. HOLBOCA

GR. PR. N. HOLBOCA

Societatea din orice colt al lumii, depinde de existenta, dezvoltarea, de un echilbru intre afirmarea de sine a individului si intelesul colectiv.

Suntem diferiti, dar cu totii avem un potential valoric egal, avem culturi asemanatoare, dar si diferite care tin de religiile noastre, de valori politice, de grupul nostru. Pentru a deveni solidari de mici trebuie sa invatam copilul sa recunoasca aceste diferente si similitudini.

La scoala studiem culturile comparativ. Aici promovam cooperarea intre copiii din diverse medii sociale, etnice, religioase. Copiii trebuie stimulati, motivati pentru a deveni cetateni responsabili si creativi. Scoala are misiunea de a asigura strategii de promovare a diversitatii de natura realizarii unei obisnuinte a cooperarii si tolerantei.

Avem menirea de a stimula copiii sa invete sa traiasca impreuna, sa isi gaseasca locul in societate. Interculturalitatea este inainte de orice, respectul diferentelor.

Menirea noastra este de a veghea asupra diferentelor pentru a invata, a cunoaste si a intelege ceea ce ne leaga. Modul de invatare este organizat din perspectiva interculturala, conducand la invatare prin colaborare si comunicare.

Trebuie sa creem relatii pozitive in interactiunea dintre copii, sa favorizam dezvoltarea persoanelor si a relatiilor in grup. Pentru aceasta se organizeaza intalniri, excursii, serbari interculturale, urmarind realizarea obiectivelor de organizare a sanselor in educatie.

Proiectele educationale sunt un concept al didacticii contemporane de promovare si intarire a relatiilor de colaborare ce se stabilesc intre unitatile de invatamant si segmente ale societatii.

Astfel, familia, gradinita, scoala sunt implicate in realizarea unei educatii fara frontiere in educarea tolerantei in relatii interumane de orice fel.

ȘCOALA TIMPULUI LIBER LA ELEVI

PROF. INV. PRIMAR: PETRESCU ANDREEA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13, RM. VÂLCEA

„Orice copil are dreptul de a-și exprima opiniile în toate chestiunile care îl privesc.” (art. 12-15 Convenția Națiunilor Unite cu Privire la Drepturile Copilului-1989). Pe lângă dreptul de a i se asigura asistență de sănătate, copilul are dreptul de a se juca în voie, de a-și satisface anumite dorințe în timpul liber.

Prin timp liber înțelegem acea unitate de timp folosită după voia și priceperea fiecăruia. La vârstă școlară mică copilul trebuie dirijat în folosirea timpului liber către activități utile, plăcute, care să-i formeze trăsături pozitive de caracter.

Timpul liber poate avea mai multe funcții: educativă, de odihnă, sau de delectare. Putem vorbi de timp liber zilnic, timp liber la sfârșit de săptămână sau timp liber în vacanțe. Considerăm timp liber al unei zile timpul rămas după efectuarea unor activități cum ar fi: orele de curs, activități extrașcolare, trebuințele personale, activitățile gospodărești și activitățile neprevăzute.

Acest timp diferă de la individ la individ în funcție de vârstă, ritm de muncă, familie.

Exemplu:

Unui copil de clasa a-IV-a, cu un ritm lent de muncă intelectuală, dar sârguincios, care nu este susținut de familie și este obligat să presteze activități gospodărești nu îi mai rămâne timp liber zilnic, poate doar la sfârșit de săptămână.

Dimpotrivă, un copil care posedă un ritm alert de muncă intelectuală, este susținut de familie și nu prestează activități gospodărești îi rămâne mult timp liber.

O altă categorie este aceea a copiilor care „omorară” timpul.

Rezultatele benefice ale folosirii timpului liber depind de ingeniozitatea individului de a și-l organiza.

Dacă timpul liber zilnic se rezumă la 2-3 ore, cel de la sfârșitul săptămânii este mult mai întins; atunci copilul își poate planifica activități multiple. Acum se impune dirijarea elevului către o dozare eficientă a timpului, din partea școlii, prin educator și a familiei.

Orice activitate din timpul liber trebuie sa aduca un beneficiu pentru minte și trup, să fie diversificată, recreativă, fără aglomerare, respectând deviza: „timpul liber nu trebuie omorât”.

Ce poate face un copil la sfârșitul unei săptămâni? La început trebuie să se întrebe:

„Ce-mi mai este folositor ?”

„Să citesc o carte ?”

„Să mă plimb ?”

„Să vizionez programe TV ?”

„Să merg la un spectacol ?”

„Să ascult muzică ?”

„Să mă joc pe calculator ?”

„Să-mi vizitez bunicii ?”

„Să mă întâlnesc cu prietenii ?” sau

„Să ies în față blocului ?”

Dacă rolul educatorului a fost îndeplinit, copilul va ști să aleagă pentru a fi mulțumit deplin.

Lectura va fi bună dacă educatorul a făcut selecția lecturilor, oferindu-i criterii de apreciere valorică, trezindu-i interesul prin comentarii la adresa unor personaje literare.

Spre deosebire de lectură, care face posibilă diferențierea dintre oameni, ca nivel de cultură, televizorul uniformizează culturile individuale, privându-le de originalitatea și personalitatea atât de necesare. Emisiunile TV vizionate trebuie selectate și totodată, respectate condițiile de igienă a vizionării pentru evitarea consecințelor nedorite. Este greșită ideea conform căreia părintele este mulțumit că televizorul sau calculatorul „ține” copilul în casă, lăsându-l să vizioneze orice emisiune și la orice ora.

Mișcarea în aer liber dezvoltă deprinderi de viață sănătoasă și formează un stil de viață echilibrat fizic.

Întâlnirile cu prietenii sunt necesare, dar trebuie mare atenție în alegerea lor, luând în considerare preocupările acestora. Când sunt în grup, copiii sunt fericiți. Firește, apar și conflicte. Este bine că acestea să fie rezolvate de ei înșiși. În cadrul acestor jocuri, de grup, copilul dobândește nu numai o mare ingeniozitate, dar și răbdare și tenacitate, o mai bună autocunoaștere, respect pentru ceilalți. Această contribuție într-o măsură însemnată la dezvoltarea armonioasă a personalității unui individ, care, printr-o bună adaptare va deveni o ființă fericită.

Dacă timpul liber dintr-o zi sau de la sfârșitul săptămânii poate fi dirijat, rolul educatorului se diminuează când e vorba de timpul din vacanțe și este preluat de familie. Putem afirma că timpul liber poate fi dirijat sau nedirijat.

În vacanțe se pot organiza: drumeții, vizite, excursii și tabere tematice, întâlniri cu personalități din diverse domenii, activități de ecologizare, concursuri sportive, concursuri artistice, vizionari de spectacole, editări de reviste, schimburi culturale, toate având ca rezultat intensificarea spiritului creativ, inovator al copiilor, atragerea celor proveniți din diverse categorii sociale, formarea de mentalități favorabile și atitudini pozitive și active, cultivarea unui comportament receptiv-positiv în ceea ce privește protecția mediului.

Jocul, în vacanțe, trebuie să ocupe un loc foarte important în viața micului școlar. De aceea, părinții trebuie să-i facă timp copilului să se joace.

Jocul pentru el este o activitate necesară, liber acceptată, care produce satisfacții. Fără joc, un copil este nefericit și copilul care nu se joacă nu poate da randament. În acest context, familia este datoră să se preocupe de organizarea timpului liber al copilului. Părinții trebuie învățați să folosească bine acest timp.

Din dorința de a obține rezultate cât mai bune cu elevii, de a fi în competiție, noi, dascălii, aglomerăm timpul liber din vacanțe cu așa-zisele „teme de vacanță”. Solicitarea prea intensă a copilului poate atrage după sine instalarea unei oboseli accentuate care să ducă la perturbarea echilibrului fizic și psihic.

În concluzie, timpul liber are un loc și un rol foarte importante în formarea și dezvoltarea fizică și psihică a copilului. Orice activitate trebuie făcută cu plăcere și astfel activitățile viitoare pot fi îmbunătățite și recompensate.

Prin activitățile din timpul liber se dezvoltă trăsături de caracter pozitive dacă activitățile au fost bine organizate și trăsături negative de caracter dacă „jocul” a fost nedirijat.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ECOLOGICE ÎN MEDIUL ȘCOLAR ȘI SOCIAL

**PROFESOR ÎNDRUMĂTOR: PETRESCU NICOLETA GABRIELA
LICEUL TEHNOLOGIC "VIRGIL MADGEARU",
ROȘIORI DE VEDE, TELEORMAN**

Elev: Oprea Georgiana

Clasa a XI a

Eticheta ecologica europeana reprezintă un simbol grafic însoțit de un scurt text descriptiv, aplicat pe produs, ambalaj, într-o broșură sau în alt document informativ care însoțește produsul și care oferă informații despre cel puțin unul și cel mult trei tipuri de impact asupra mediului. Simbolul etichetei ecologice europene este o floare cu petale sub forma de stelute. Eticheta ecologică europeană (Floarea Europeană), creată de Comisia Europeană în 1992, este o schemă unică de certificare pentru a ajuta consumatorii să distingă produsele/serviciile verzi, care nu afectează mediul.

În ultimii 10 ani, eticheta ecologică europeană a devenit un simbol de dimensiune europeană pentru produse/servicii.

Eticheta ecologică europeană are următoarele obiective:

- încurajarea industriei de a proiecta și realiza produse care să aibă un impact minim asupra mediului în timpul fazelor de producție, de distribuție, de consum și utilizare, chiar și în timpul eliminării, după folosire;

- să furnizeze consumatorilor cele mai bune informații asupra impactului asupra mediului al produselor/serviciilor.

Eticheta ecologică europeană identifică performanța de mediu generală a produselor/serviciilor bazată pe analiza ciclului de viață.

Ameliorarea calității mediului depinde de comportamentul responsabil al consumatorilor. Producătorii, importatorii, prestatorii de servicii și comercianții sunt cei care trebuie să ofere produse/servicii cu impact minim asupra mediului și au rolul de a informa clienții asupra importanței alegerii acestora.

Etichetarea ecologică este o schemă facultativă, concepută să încurajeze operatorii economici să comercializeze bunuri/servicii cu un impact redus asupra mediului și consumatorii europeni - inclusiv cumpărătorii publici și privați - să le identifice ușor. Etichetarea ecologică operează pe baza unor criterii, pe grupe de produse/servicii (criterii ecologice și criterii de performanță). Operatorul economic care dorește să obțină eticheta ecologică europeană pentru unul sau mai multe din produsele sale trebuie să solicite acest lucru autorității competente. Dacă produsul îndeplinește cerințele, atunci i se acordă eticheta ecologică europeană.

Pentru toate grupele de produse/servicii, aspectele ecologice relevante și criteriile corespunzătoare au fost identificate pe baza unor studii științifice complete asupra aspectelor de mediu legate de întregul ciclu de viață al acestor produse și în urmă consultării în cadrul Comitetului Uniunii Europene pentru Eticheta Ecologică. Membrii acestui Comitet sunt reprezentanți ai autorităților competente din toate statele membre ale Uniunii Europene, ONG-uri cu activitatea în domeniul protecției mediului, asociații ale consumatorilor, sindicate, producători și distribuitori. Criteriile propuse de Comitetul Uniunii Europene pentru Eticheta Ecologică pentru o categorie de produse/servicii trebuie să fie aprobate de Statele membre și de Comisia Europeană înainte ca acestea să fie utilizate pentru acordarea etichetei ecologice pentru respectivă categorie de produse/servicii.

Procedurile de testare adecvată și verificare pentru criterii au fost elaborate în manuale separate ale utilizatorilor. Un produs/serviciu individual trebuie să respecte toate criteriile (cheia, cea mai bună practică și performanță) în vederea acordării etichetei ecologice europene. Indiferent de grupa de produse/servicii, cerințele de mediu se referă la calitatea aerului, calitatea apei, protejarea solului, reducerea cantității de deșuri generate, economisirea energiei, gestionarea resurselor naturale, prevenirea fenomenului de încălzire globală, protejarea stratului de ozon, securitatea mediului, zgomot și biodiversitate.

Produsele au impact asupra mediului în cadrul fiecărei etape a ciclului lor de viață:

- Materii prime
- Procesul de producție
- Distribuție (inclusiv ambalare)
- Utilizare / consum
- Reutilizare / reciclare / eliminare

Prin etichetarea ecologică se încearcă limitarea folosirii substanțelor:

- Cu efecte negative asupra apei, aerului, solului
- Cu risc ridicat de producere a afectelor cancerigene

JOCUL DE FOTBAL ÎN LICEU

PETRICĂ PAVEL IONUȚ LICEUL CU PROGRAM SPORTIV "BIHORUL" ORADEA

Fotbalul este unul din cele patru jocuri sportive incluse în programa școlară în lecția de educație fizică, alături de handbal, volei și baschet, fiind cel mai des întâlnit în școli, deoarece este cel mai popular și necesită condiții materiale minime în comparație cu celelalte jocuri.

Fotbalul este predat în școală începând din ciclul primar și până la terminarea liceului, fiind vorba de o inițiere în practicarea sa și nu de o specializare sportivă, acest lucru intrând în sarcina cluburilor sportive școlare sau asociațiilor sportive de performanță. Deci, în cadrul lecției de educație fizică, rolul profesorului este de a iniția elevii în practicarea jocului de fotbal pe teren redus, insuflându-le acestora plăcerea de a juca, contribuind astfel la îndeplinirea obiectivelor educației fizice la diferite nivele.

Atât în ciclul gimnazial (cls. V-VIII), cât și în cel liceal (cls. IX-XII), obiectivul final al practicării fotbalului în lecția de educație fizică este reprezentat de capacitatea elevului de a se integra în jocul competițional școlar, de a avea cunoștințe de organizare a jocurilor și de arbitru școlar.

La nivelul claselor de liceu (IX-XII), fotbalul este prezent în forma de organizare numită lecția de educație fizică. Plecând de la premisa metodică potrivit căreia conținutul inițierii tehnice și tactice ale elevilor trebuie să fie în concordanță cu modelul tehnico-tactic al jocului, învățarea fotbalului este eșalonată pe următoarele etape:

1. Consolidarea prin joc a procedeele tehnico-tactice;
2. Consolidarea prin joc a procedeele de tactică individuală;
3. Inițiere, învățare și consolidare prin joc a procedeele de tactică colectivă.

Sarcinile generale care trebuie să le îndeplinească fotbalul practicat în școală, se rezumă la):

- întărirea sănătății și capacității de muncă;
- folosirea utilă și în mod plăcut a timpului liber;
- educarea unor trăsături de caracter;
- valorificarea aptitudinilor sportive ale elevilor.

Aprecieră și notarea cunoștințelor la ciclul liceal, se face prin verificarea capacității de practicare a jocului de fotbal, prin respectarea aplicării uneia din acțiunile tehnico-tactice de atac și apărare, prevăzute în modelele prezentate în condițiile respectării regulamentului.

Orele de activități sportive, fac parte din planurile de învățământ ale școlii. Instruirea se desfășoară sub formă de lecții, pe clase sau grupuri de clase.

În cadrul orelor de activități sportive, se vor pregăti echipele claselor pentru competițiile interne sau reprezentative școlare, pentru participarea la calendarul competițional.

Structura acestei forme de organizare, este asemănătoare lecției de antrenament sportiv (ca structură, conținut și organizare).

Lecțiile de activități sportive, se pot desfășura în școală, atât pe terenuri de dimensiuni reduse, cât și normale, unde există posibilitatea.

Structura activității fotbalistice în liceu este:

1. Echipa reprezentativă a școlii, formată din cei mai buni jucători, în principal elevi ai claselor mari, participantă la competițiile organizate pe categorii de vârstă;
2. Echipa de perspectivă a școlii, formată în principal din elevi ai claselor mai mici, care participă la competițiile organizate pe categorii de vârstă;
3. Echipele reprezentative ale claselor care constituie baza de selecție pentru cele două etape reprezentate mai sus și care participă la campionatul inter-clase al școlii.

Profesorul care răspunde de activitatea fotbalului în școală, are următoarele sarcini:

1. Întocmește planul de activitate fotbalistică în școală, precum și cel de pregătire al echipelor reprezentative;
2. Răspunde de pregătirea și prezentarea echipei reprezentative la competiții;
3. Desfășoară o activitate permanentă de selecție;
4. Se preocupă de dezvoltarea bazei materiale necesare instruirii;

5. Organizează competiții de masă la nivelul școlii.

Pentru buna pregătire a echipei de fotbal a școlii, se poate solicita ajutorul asociațiilor și cluburilor sportive din apropierea școlilor, pentru folosirea bazei sportive.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN SERBIA

PROF. ÎNV. PRIMAR PETROVICI RAMONA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CERTEJU DE SUS JUD. HUNEDOARA

Sistemul educațional din Serbia este bine gândit. Putem spune că sârbii studiază toată viața. Deja la vârsta de șase luni, părinții au posibilitatea de a da copilul la grădiniță. Calitatea educației în această țară este foarte ridicată. Diplomele colegiilor și universităților sunt foarte apreciate în Europa.

Educația din Serbia este împărțită în mai multe niveluri. Există instituții preșcolare, școli, secundar special și un sistem de institute și universități. Toate instituțiile de învățământ sunt unite într-un singur sistem, controlat de Ministerul Educației din Serbia. Trebuie spus că Acordul de la Bologna este pus în aplicare în țară.

Acesta stipulează că instituțiile de învățământ trebuie să respecte standardele în vigoare în Europa.

Principalele etape ale sistemului educațional din Serbia

În sistemul educațional sârb există patru etape:

- Educație preșcolară;
- O școală care oferă educație elementară;
- Învățământul secundar;
- Învățământul superior.

Sistemul educației preșcolare are două etape:

- Pentru copiii de la șase luni la trei ani, sunt asigurate pepiniere;
- După trei ani, copilul este transferat la o grădiniță, pe care o vizitează înainte de a intra în școală.

În instituțiile preșcolare există o ședere timp de cinci zile. Dacă copilul are abateri, atunci el este înscris într-un grup special. Părinții pot alege oricând o grădiniță privată sau de stat.

Clasele care urmăresc să facă copilul să meargă la prima clasă pregătită, încep într-un an. În funcție de tipul de grădiniță, orele pot dura între 4 și 11 ore pe zi. Programul este conceput pentru prescolari cu vârste cuprinse între 5, 5 și 6, 5 ani.

Educația obligatorie și gratuită în Serbia este prevăzută prin lege. Copiii se înscriu la școală de la vârsta de 6 sau 7 ani. Durata formării este de opt ani. Școlile din Serbia au două niveluri. În clasele primare, care se referă la primul ciclu, copiii învață patru ani de la primul la al patrulea. După aceea, aceștia intră în clasele superioare, unde formarea durează între 4 și 8 ani.

După absolvirea unui gimnaziu sau a unei școli de artă, un absolvent poate decide să continue formarea în sistemul de învățământ superior. Universitățile din Serbia sunt împărțite în public și privat.

Sistemul de învățământ superior din Serbia are două tipuri de instituții.

În universitățile din Serbia există facultăți multe și o academie de artă. Durata de studiu în instituțiile de învățământ de acest tip este cuprinsă între 3 și 4 ani. După absolvirea învățământului de bază, absolventul are dreptul de a primi sau nu o educație postuniversitară.

Învățământul postuniversitar permite obținerea unei diplome de masterat sau master. Durata studiilor este de la 1 la 2 ani. De asemenea, se poate obține un doctorat în trei ani.

AGILITATE, CREATIVITATE, FAIR-PLAY ȘI COMPETIȚIE SUBSTANȚĂ A BEACH HANDBALL-ULUI

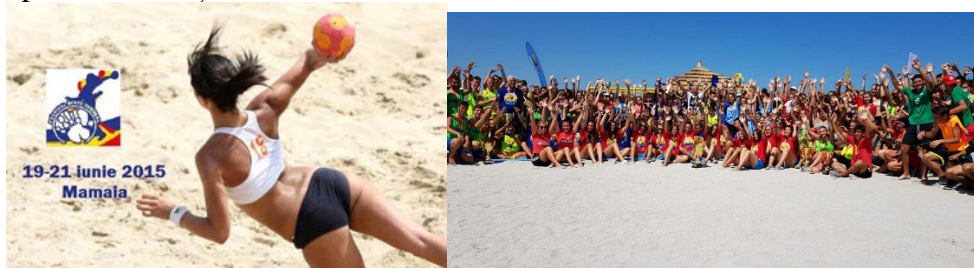
PETRUȘ RODICA CRISTINA
CLUBUL ȘCOLAR SPORTIV „VIITORUL” CLUJ-NAPOCA

Istoria beach handball-ului se identifică timid cu anul 1992, când pe o mică insulă din sudul Italiei s-a desfășurat prima activitate, doi protagoniști iubitori de handbal, dl. Gianni Buttarelli și dl. Franco Schiano pun bazele acestui nou sport, o lună mai târziu, în San Antonio din Ponza, este organizat primul turneu cu caracter internațional care deschide noi orizonturi dezvoltării acestei ramuri sportive și ia ființă „Comitato Organizzatore Handball Beach”, prima organizație reprezentând beach handball-ul.

Interesul internațional pentru acest sport ia amploare, astfel că în luna mai 1994 Federația Internațională de Handbal recunoaște oficial acest sport, iar validarea regulamentului se face în Congresul IHF din luna septembrie a aceluiași an, desfășurat la Harleem (Olanda).

Primele campionate oficiale sunt organizate după mai bine de un cincinal, astfel că în iulie 2000, aproape de Roma începe Campionatul European, care a fost câștigat la feminin de Ucraina și la masculin de Belarus, iar în 2001 în Akita (Japonia) Campionatul Mondial, având aceiași câștigători. De-a lungul timpului și până în prezent s-au organizat cu regularitate Campionate Europene și Campionate Mondiale, completând tabloul competițional cu multe turnee internaționale denumite EBT și EBT Finals.

În România, beach handball-ul apare mult mai târziu, în 2015, când d-na Nicoleta Ivan, antrenore federală, la un curs de formare a antrenorilor de handbal, ne prezintă noțiuni de regulament și noțiuni tehnico-tactice specifice, trezindu-ne interesul pentru acest sport, iar la câteva luni distanță se organizează prima ediție a Campionatului Național de beach handball.

Îmbinând agilitatea, rapiditatea, creativitatea, lucrul în echipă, fair-play-ul și în același timp competiția beach handball-ul a demonstrat că nivelul de spectaculozitate a crescut continuu, punând în prim-plan acțiuni tehnico-tactice individuale și colective de valoare, uimind publicul prezent. Astfel pozițiile de finalizare a acțiunilor sunt asemenea unor gimnaști sau acrobați, necesitând mult efort, atenție, orientare temporo-spațială, sincronizare, forță și mobilitate.

Cele mai frumoase aruncări sunt din piruetă sau chiar piruetă dublă (procedeu tehnic întâlnit la băieți), aruncări „in flight” sau din poartă în poartă, finalizări care valorează două puncte, asemenea unei aruncări realizate de către jucătorul specialist, care este un jucător doar pentru faza de atac. Precum îi este și denumirea, acest sport se dispută pe un teren de nisip, mult mai mic ca dimensiune față de un teren de handbal indoor, dar cu două porți și două semicercuri de aceleași mărimi. Frumusețea jocului este dată de caracterul supra numeric în atac, non-agresivitate în apărare (fauturile fiind sancționate imediat prin eliminare de 1 minut), de schimbarea portarului cu jucătorul specialist în spațiul delimitat și de stabilirea

MODALITĂȚI DE DEZVOLTARE A GUSTULUI PENTRU LECTURĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: PIELE ELENA-ROXANA SCOALA GIMNAZIALĂ "GABRIEL MARINESCU" TIGVENI

Lectura are un rol foarte important în viața copiilor cu impact profund pentru anii următori. Miron Costin, marele nostru cronicar definește metaforic actul intelectual al lecturii. Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenești dobândit de- lungul existenței noastre, un prieten de necontestat, care nu ar trebui înlocuită de calculator, radio sau televizor- adevărate surse informaționale și culturalizatoare de altfel. Oameni de cultură, precum Mircea Eliade își aminteste impactul pe care l- au avut asupra lui lecturile la vârsta copilăriei.

În primii ani de școală, învățătorul este cel care declanșează dragostea pentru lectură cu acordul și implicarea părinților. Lectura- activitate intelectuală dezvoltă personalitatea copilului din punct de vedere cognitiv, educativ, formativ. În vederea dezvoltării gustului pentru lectură exista diverse modalități, cum ar fi: expunerea prin povestire, conversația sau dezbateră literară, convorbirea sau dialogul, munca cu cartea, recenzia unei cărți, lecții de popularitate a unor cărți, organizarea expozițiilor de carte, șezători literare, medalion literar, concursuri, lectura pe parcursul vacanței, întâlniri cu scriitorii, biblioteca familiei și altele. Cuvinte-cheie: referat lectura ciclul primar.

Cuvintele marelui nostru cronicar Miron Costin definesc metaforic actul intelectual al lecturii astfel: „... că nu iaste alta și mai frumoasă și mai de folos în toată viața omului zăbavă decât cetitul cărților”. Nici o definiție propriu-zisă nu poate fi atât de exactă și cuprinzătoare încât să înglobeze în granițele ei această complexă misiune de fiecare zi: cartea și lectura ei.

Cartea reprezintă cel mai complet depozit al inteligenței omenești, înmagazinând în filele ei cunoștințe, sensibilitate, fapte pe care le păstrează intacte un timp nedefinit. Uitate între file de sute de ani, par moarte, dar ele reprezintă de fapt o stare cataliptică a istoriei omului, pe care fiecare dintre noi o poate risipi, înviind o lume nebănuită.

Nu ignorăm radioul sau televiziunea, calculatorul, dar spre deosebire de aceste surse informaționale și de culturalizare trebuie să spunem că nimic nu poate înlocui cartea. Acast prieten tăcut îți oferă de fiecare dată același răspuns fidel la fiecare întrebare și- l repetă cu nesfârșită răbdare până ce l- ai înțeles. Cartea nu se supără, nu jignește, te așteaptă să revii. O regăsești oricând la fel de credincioasă și discretă.

Există nenumărate mărturii ale oamenilor de cultură care relatează impactul extraordinar pe care l- au avut asupra lor lecturile la vârsta copilăriei. Sub influența cărților citite și, mai ales, recitite, ei nu numai că evocau momente extraordinare de noblețe, vitejie, aventură ale altora, dar se imaginau ca participanți activi ai acțiunilor din acele cărți. La întrebarea despre amintirile păstrate din vremea când frecventa cursurile școlii de pe strada Mântuleasa din București, Mircea Eliade a răspuns: „Îndeosebi, amintirea lecturii. Când aveam vreo zece ani, am început să citesc romane, romane polițiste, povestiri, în sfârșit, tot ce se citește la zece ani, chiar ceva mai mult. Alexandre Dumas, de exemplu, tradus românește. ”

Lectura elevilor din învățământul primar se desfășoară sub îndrumarea învățătorului. În această activitate se angajează, uneori din proprie inițiativă, familiile elevilor, care pot avea un rol determinant în constituirea bibliotecii personale și în alegerea unui tip de carte pentru citit. Rolul important deținut de lectură- ca activitate intelectuală- este determinat de contribuția sa la dezvoltarea personalității copilului din mai multe puncte de vedere:

a) Sub aspect cognitiv: îmbogățește orizontul de cultură al elevilor, mișcându- i pe verticale temporale și orizontale spațiale distincte, prezentându- le evenimente din existența universului, a comunităților umane și a indivizilor.

b) Sub aspect educativ: le oferă exemple de conduită morală superioară, le prezintă cazuri de comportamente care-i îndeamnă la reflexii, pentru a distinge binele de rău și a urma binele.

c) Sub aspect formativ: le dezvoltă gândirea, imaginația, capacitatea de comunicare.

Scopul principal al activităților de lectură este dezvoltarea gustului pentru citit, căruia i se adaugă și alte deziderate: stimularea interesului pentru cunoașterea realității, sporirea volumului de informații, îmbogățirea vieții sufletești, cultivarea unor trăsături morale pozitive.

În vederea dezvoltării gustului pentru lectură amintesc câteva modalități de realizare a acestui lucru:

Expunerea prin povestire

Se folosește îndeosebi la clasele mici (I și aII-a). Acaste ore se pot desfășura pe baza povestirii model, expresiv, nuanțat, de către învățător sau elevi a cuprinsului unei cărți, al unei lecturi pusă în discuție în ora respectivă. Povestirea poate fi însoțită de imagini, fotografii sau film. Aceasta presupune lecturarea textului înainte de oră, pentru a putea povesti în clasă.

Conversația sau dezbateră literară

• În clasa a II-a este recomandat ca învățătorul să înceapă o conversație verbală despre o carte, despre noile apariții editoriale etc. Această dezbateră se organizează cu succes în ora de lectură, care constă în schimbul viu de păreri, în dezvoltarea mai largă și mai adâncă a conținutului cărții în creșterea emotivității percepției ei. Cei care cunosc subiectul lecturii completează sau corectează unele inadvertențe făcute de povestitor.

Un alt mod de folosire a dezbaterii literare îl constituie redarea într-o formă încheată a unor episoade din creațiile citite puse în discuție pe o temă dată. Aceasta presupune ca învățătorul să stabilească episoadele înrudite prin tematica dată. Elevii vizați din ora precedentă redau conținutul episoadelor respective (o faptă eroică, un act de curaj, o întâmplare petrecută în pădure, la munte, la mare, la pescuit etc. Ceilalți elevi din clasă sunt antrenați să-și amintească și să povestească episoade analoage, din alte opere. Pornind de la aceste episoade, elevii sunt stimulați să citească lucrarea respectivă în întregime.

Convorbirea sau dialogul

În clasa a II-a această metodă este utilizată în scopul dezvoltării vorbirii și conversației. Convorbirea nu trebuie confundată cu conversația, deși în esența ei se bazează pe același principiu fundamental: circulația informației între doi sau mai mulți interlocutori.

Convorbirea este mai ușor de realizat, dar are efecte pedagogice mai scăzute; tema este prestabilită de către învățători. De obicei, toți elevii din clasă primesc aceeași cantitate de informații și sunt solicitați la sarcini comune, de nivel mediu stabilite în ordinea dificultăților la un nivel mediu. Tematica convorbirilor frontale se stabilește conform cerințelor formulate în programa școlară.

Convorbirea cu grupuri mici vizează stimularea unor elevi cu reticențe, timizi, sau cu un anumit deficit verbal-logic. Atunci când constituirea grupurilor se face după norme pedagogice dialogul duce la rezultate pozitive.

Convorbirea individuală este mai greu de realizat, mai ales în clasele cu un număr mare de elevi. Convorbirile își justifică valoarea lor în măsura în care sunt corelate cu celelalte forme de activitate, deoarece succesul unui dialog depinde de nivelul de dezvoltare al participanților. Elevii trebuie să dispună de suficiente cunoștințe pentru a participa la dialog și, totodată trebuie să aibă și deprinderile de exprimare prin care să poată participa efectiv.

Munca cu cartea

O modalitate de formare a deprinderii de citire cursivă și expresivă o constituie citirea cu voce tare începând chiar din semestrul I al clasei a II-a. Trebuie acordată o deosebită atenție alegerii cărților care se citesc cu voce tare. Pentru școlarii de clasa a II-a citirea expresivă a învățătorului constituie un puternic imbold în perfecționarea deprinderilor citirii la elevi. Acum se pun bazele dragostei pentru lectură; acum apare la copii dorința de a încerca o citire mai nuanțată respectând punctuația și expresivitatea cuvintelor din propoziție.

Învățătorul trebuie să pună bazele formării deprinderilor de citire cursivă printr-un exercițiu continuu atât la orele de lectură, cât mai ales prin muncă independentă.

Recenzia unor cărți

Recenzia unor cărți prezentată de învățător sau de elevi constituie un mijloc de îndrumare a lecturii particulare. Recenzia în clasa a II-a se prezintă oral de către elevi, nefiind altceva decât rezumatul pe scurt al propriilor păreri despre creațiile citite. Elevii pot fi solicitați să-și formeze părerile asupra cartei, după un plan dat de învățător care poate cuprinde:

1. Autorul și titlul cărții;
2. Conținutul foarte pe scurt

3. Fragmentul sau episodul care ți- a atras atenția în mod deosebit. De ce?

Planul „recenziei” poate fi diferit; important este ca prin această activitate să se cultive interesul pentru citit și capacitatea de a comenta, într- o manieră originală, accesibilă o carte.

Lecții de popularizare a cărții

O carte nou apărută în librării și mai ales cele care se adresează elevilor mici trebuie popularizate de către învățător și bibliotecarul școlii. Aceasta presupune ca învățătorul să fie un cititor pasionat și să urmărească în permanență noutățile editoriale. Acestea se pot populariza în lecțiile de lectură organizate și desfășurate de învățător. Curiozitatea îi îndeamnă pe elevi la actul citirii.

Organizarea expozițiilor de carte

Periodic, învățătorul și bibliotecarul școlii pot să organizeze asemenea manifestări cu cartea. Expozițiile se organizează în clasa respectivă, pe culuarul școlii sau în cadrul bibliotecii. Ele se organizează pe baza unei tematici. Vitrina se ornează cu ilustrații atrăgătoare.

Șezători literare

Șezătorile literare se organizează în cadrul clasei sau cu clase diferite. În cadrul acestor manifestări se invită și părinții elevilor. Se recită poezii, de dramatizează povestiri, de povestesc episoade mai interesante din opera unui scriitor. Se cântă în cor sau solo melodii pe versurile unor poeți.

Șezătoarea reprezintă o formă atractivă, recreativă și dinamizatoare, foarte potrivită pentru realizarea cu succes a obiectivelor propuse în domeniul de dezvoltării vorbirii. Este cadrul cel mai adecvat manifestării libere a elevilor, cel mai eficient mijloc de exersare și cultivare a relațiilor de colaborare, de încredere, fiind o formă de activitate colectivă. Prin intermediul celor mai accesibile producții literare- poezii, snoave, ghicitori, povești, povestiri, basme, proverbe, zicători- elevii află, culeg o bogăție de idei, impresii, trăiesc autentic, spontan și sincer situațiile redade. Memorarea de realizează mai puternic atunci când fondul afectiv pozitiv este mai mare. Ceea ce s-a fixat într-un cadru plăcut, cu stimulări variate, devine mai temeinic prin conexiunile multiple. Actualizarea este mult facilitată. Aceasta dă o notă în plus de siguranță participanților la șezătoare, educându- se promptitudinea, flexibilitatea, suplețea proceselor intelectuale care susțin actul vorbirii(gândire, imaginație, etc)

Stimularea și educarea atenției este, de asemenea o latură importantă care se realizează prin intermediul șezătorii. Varietatea răspunsurilor ce trebuie urmărite pe parcursul derulării conținutului, intervenția, la momentul oportun, cu răspunsul sau rolul pe care- l are de îndeplinit fiecare elev, susținute de suportul afectiv- motivațional, contribuie la mărirea stabilității atenției, fără a-i resimți efortul, în felul acesta se cultivă, încetul cu încetul, atenția postvoluntară, sporește capacitatea de rezistență la efort.

Contribuie într-o măsură însemnată la realizarea laturii estetice și morale a personalității. Latura artistică, declamarea, dansul, cântecul, sunt puternice stimulări ale sensibilității estetice. Cadrul organizatoric(sala de festivități, un colț din natură) amenajate în chip sărbătoresc, adaugă sporite valențe estetice.

Stabilirea tematicii, alegerea din timp a materialului și ordonarea acestuia într-un repertoriu cu o temă centrală este o cerință la fel de importantă ca orice cerință didactică prin care se asigură o lecție de bună calitate.

Pregătirea elevilor pentru șezătoare este un aspect tot atât de important ca și pregătirea învățătorului pentru fiecare lecție în parte. Această cerință se traduce într- o acțiune ce cuprinde mai multe momente:

- comunicarea din timp a datei la care va avea loc șezătoarea;
- comunicarea temei; cunoașterea din timp de către elevi a tematicii contribuie la orientarea interesului și menținerea acestuia ceea ce favorizează receptarea, în bune condiții, a conținuturilor informaționale ce se prelucrează în cadrul lecțiilor, sporește eficiența învățării;
- desfășurarea șezătorii cuprinde mai multe momente;
- pregătirea cadrului corespunzător, pe cât posibil, să se desfășoare într- un cadru deosebit de cel al clasei.

Copiilor le face deosebită plăcere să constate și chiar să participe la amenajarea sălii de clasă, să o transforme într- o „sală de teatru”. Dacă este posibil, elevii vor fi așezați în altă formație decât cea zilnică, fie pe scăunele sau chiar pe bucățele de trunchi de lemn pregătite pentru foc, care pot servi drept scăunele, sau pe un covor frumos adus în mod special.

- amenajare unei mici expoziții de carte crește valoarea educativă a ambianței;

- deschiderea șezătorii printr-un cuvânt scurt al învățătorului, prin care se precizează scopul șezătorii și subliniază importanța momentului orientând totodată atenția elevilor printr-o motivație succintă;
- participarea efectivă a elevilor, conform rolului pe care l- a avut de îndeplinit fiecare, prezentarea contribuției propriu- zise a materialului cultural: recitări, povestiri, snoave, ghicitori, cântece, dramatizări, jocuri etc;
- încheierea șezătorii reprezintă un moment căruia trebuie să i se atribuie importanța pedagogică necesară. Învățătorul trebuie să aprecieze în termeni laudativi, comportarea elevilor, calitatea contribuției fiecăruia eventual, distribuind anumite recompense, premii.

Medalion literar consacrat aniversării unui scriitor

Această manifestare culturală se organizează din timp, întocmind un program de desfășurare a activității: organizarea activității, culegerea datelor despre sărbătorit, repartizarea materialului literar elevilor cu talent: cine recită, cine cântă, cine prezintă referatul despre viața și opera scriitorului sărbătorit, etc

-se fac repetiții, se amenajează sala cu portretul omului de artă, se fac invitațiile, și se stabilește locul și data desfășurării manifestării.

Cu elevii clasei a II-a e foarte greu să se organizeze o asemenea manifestare însă, cuplarea acestui colectiv cu elevii clasei a IV- a este mai potrivită. Se invită cadre didactice, părinți și elevi de la alte clase.

În derularea programului se pot folosi aparate audio- vizuale.

Concursuri

Concursurile pe temă literară se organizează în cadrul clasei sau cu elevi din serii paralele în cadrul școlilor mai mari, sau cu elevi din clasele apropiate în școli cu predare simultană. Se fixează bibliografia ce trebuie studiată de elevi pe un timp mai îndelungat. Concursul e bine să fie dotat cu premii pentru stimularea câștigătorilor.

În organizarea concursurilor pe temă literară este condus de un juriu din care fac parte: intelectuali și elevi, părinți sau alte categorii de persoane. Juriul are menirea să decerneze premiile acordate celor care se situează pe locul I, II, III.

Lectura pe parcursul vacanței

Vacanța este timpul cel mai prielnic lecturii efectuate de elev. Lecturile conform programei școlare sunt recomandate de învățător la sfârșitul anului școlar. Controlul trebuie să fie mai mult stimulator și imediat după deschiderea cursurilor. Când se recomandă lectura pentru vacanță este bine să se aleagă nu numai ceea ce este util și necesar, ci și ceea ce poate să antreneze pe elevi la lectură, ceea ce este accesibil.

Întâlniri cu scriitori

În condițiile actuale, când autorii sunt din ce în ce mai numeroși, este bine ca în momentul promovării cărții să participe scriitorul însuși. În felul acesta, elevii cunosc persoana, având impact mai mare asupra lor. Este indicat să ofere copiilor și autografe, având un motiv în plus să citească cartea.

Biblioteca familiei

Într- un articol publicat în revista „Semănătorul”, Alexandru Vlahuță spunea: „... în casa în care nu intră o carte, acolo este întuneric”, iar despre neglijența lecturii susținea: „, ce de lucruri bune și frumoase dorm uitate în cărți pe care nu le mai deschide nimeni!”

O bibliotecă nu înseamnă unul sau mai multe rafturi cu cărți, ea reprezintă gustul, interesele, concepțiile posesorului, atât în privința selecționării, cât și în organizarea propriu- zisă a cărților.

Din biblioteca fiecărei familii nu trebuie să lipsească cărțile de căpătâi ale omenirii și ale culturii noastre naționale, pe care trebuie să le citim și să le recitim, căci ele sunt limanul spiritualității noastre comune.

Bibliografie:

- Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Editura Emia, Deva, 2002
- Alexandru, Gheorghe, Șincan, Eugenia, *Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi*, Editura „M. Dușescu”, 1993

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

PÎLȘU CRINELA -ELEONORA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „TRAIAN LALESCU” CORNEA

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele. Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv. Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009)

Constantin Cucos clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

• *în funcție de domeniul de colaborare:*

- parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
- parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
- parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
- parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
- parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;
- parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
- parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.

• *în funcție de scopul și obiectivele urmărite:*

- parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
- parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.

• *în funcție de durata de desfășurare:*

- parteneriate pe termen scurt;
- parteneriate pe termen mediu;
- parteneriate pe termen lung.

• *în funcție de forma de finanțare:*

- parteneriate cu finanțare integrală;
- parteneriate cu finanțare parțială;
- parteneriate fără finanțare;
- parteneriate cu autofinanțare.

• *în funcție de tipul de unitate:*

– unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale. (Cucoș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

– acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;

– se creează legături la nivelul comunității;

– se stimulează gândirea critică;

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării; stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității; creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor; reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar; creșterea ratei promovabilității școlare; asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală; ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional; formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii; asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra; transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens.

Educatoarea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

De aceea, formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățatură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Velea, Luciana și colaboratorii - Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.

Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

Webografie

www. didactic. ro – Educația timpurie

www. edu. ro - Strategie privind educația timpurie; Studiu de impact – Introducerea educației timpurii în sistemul românesc de educație

DIVERSITATE LINGVISTICĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN

ÎNTOCMIT DE PROF. PINGHIREAC SIMINA-ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 RĂCHIȚI,
LOC. RĂCHIȚI, JUDEȚUL BOTOȘANI

Școala este un spațiu de umanism și profesionalism în inima societății și nu poate exista fără o implicare responsabilă, creativă, coerentă și proactivă a cadrelor didactice și a celor care beneficiază de serviciile sistemului de învățământ: elevi de școală primară, elevi de gimnaziu, elevi, părinți, angajatori.

Fiecare sistem educațional național a introdus de-a lungul timpului diferite elemente de management și asigurare a calității, dar dacă încercăm să comparăm diferitele inițiative naționale, vom găsi foarte puține elemente comune.

Exemplu de bună practică- proiect de activitate

A. Informații despre proiect:

A. 1. Titlul proiectului: *Diversitate lingvistică în context european și activitatea Say Hello to the World*

A. 2. Categoria în care se încadrează proiectul: cultural- artistic, 25 de elevi implicați

B. Rezumatul proiectului:

Proiectul se dorește a fi o activitate de informare, actualizare și sistematizare a informațiilor ce au ca temă *interculturalitatea și multilingvismul*, cu participarea elevilor Școlii Gimnaziale Nr. 1 Răchiți.

Activități propuse:

Prezentare PPT, vizionare clip ZEL, joc de rol, jocuri lingvistice, jocuri concurs – Quiz European lingvistic, expoziție de postere, desene, prezentare a semnificației Zilei Europene a Limbilor Străine, sărbătorită în fiecare an pe, autoevaluarea competențelor lingvistice: *Talk to me* (prezentare video a diferitelor modalități de exprimare a salutului); proiecte realizate de către elevi sub devizele: *Happy European Day of Languages* și *We All Smile In The Same Languages*, confecționare de steaguri a diferitelor țări europene, prezentare Mini-Masterchef a delicatelor pregătite de către elevi.

C. Prezentare proiectului:

C. 1. Argument- justificare, context:

Ziua limbilor Europene este o manifestare care celebrează diversitatea lingvistică, plurilingvismul, învățarea limbilor străine pe durata vieții. Ea are ca obiectiv atragerea atenției publicului asupra importanței învățării limbilor străine și să îl sensibilizeze cu privire la existența și valoarea tuturor limbilor vorbite în Europa, încurajând învățarea lor. Conform ideii că lumea se bazează pe principiul culturilor, obiceiurilor, credințelor și comunicării, investiția în educația multilingvistă a elevilor reprezintă investiția cea mai sigură într-un viitor prosper. Diversitatea lingvistică a devenit în prezent mai vizibilă ca niciodată, deoarece acum, mai mult ca niciodată, oamenii au mai multe contacte cu cetățenii străini. Din ce în ce mai des, cetățenii europeni se confruntă cu situații în care sunt nevoiți să vorbească în altă limbă decât cea maternă. Și aceasta

fie în cadrul vizitelor de studiu, a proiectelor educative derulate în cadrul programelor Comenius, fie în contextul imigrării sau al afacerilor.

În societatea contemporană, cunoașterea limbilor străine reprezintă o necesitate cotidiană a fiecărui individ indiferent de pregătirea profesională sau de condiția socială. Abilitatea cetățenilor de a vorbi și înțelege cel puțin două limbi străine este considerată un mijloc de integrare, care permite înțelegerea și respectul reciproc, promovează schimburile între state diferite și mărește posibilitatea de circulație liberă. Profesorilor de limbi străine le revine astfel un rol esențial în construirea unei limbi a multilingvismului și promovării interculturalității. Dozând corect competențele lingvistice și cele pedagogice, ei pot trezi elevilor lor entuziasmul necesar pentru învățarea limbilor străine, acestea putând deveni un instrument util pe tot parcursul vieții.

C. 2. Obiectivul general / scopul

Dobândirea de competențe lingvistice, prin încurajarea învățării pe tot parcursul vieții a cât mai multor limbi străine, în vederea dezvoltării spiritului de solidaritate între popoare, a înțelegerii și împărtășirii valorilor interculturale.

C. 3. Obiective specifice ale proiectului:

Pentru copii:

Îmbogățirea universului de cunoaștere, îmbogățirea cunoștințelor de limbă și literatură străină (franceză, engleză, germană, spaniolă, turcă, greacă, italiană, etc.), dezvoltarea interesului pentru cultura și civilizația altor țări, educarea abilităților de a comunica într-o limbă străină.

Pentru profesori:

- Promovarea diversității multilingvistice și culturale, planificarea, organizarea și desfășurarea unor activități comune materializate prin vizionări de documentare prezentate în limbi străine, atragerea copiilor în cât mai multe activități extrașcolare și extracurriculare având la bază comunicarea într-o limbă de circulație internațională.

C. 4. Descrierea activităților:

Elevii participă la un exercițiu de energizare, salutându-se în diferite limbi, creându-se un adevărat Turn Babel. Coordonatorul activității le va prezenta apoi semnificația zilei și emblema ZEL. Elevii vor putea urmări clip-ul ZEL și își vor completa cunoștințele cu noi informații prezentate în forma unui PPT. Va urma apoi interpretarea unei scurte piese de teatru în limba franceză cu tema multilingvismul și interculturalitatea, dar și denumirea activității de: *Say hello to the World*. Pentru sporirea bunei dispoziții specifice unei zile de sărbătoare, se vor desfășura apoi concursuri de jocuri lingvistice: *Europe a trous*, *Dis dans ma langue*, *Quiz European linguistic*, *Pourquoi?* La final, elevii vor organiza o expoziție de desene și postere. Va urma autoevaluarea competențelor lingvistice prin intermediul chestionarului despre limbi, primele cuvinte care îți vin în minte atunci când spui Franța și a jocurilor didactice: *Vorbește-mi!* Jocul *Memory*, jocul *Comori lingvistice*, *Jocul de mimă*, jocul *Ghicește și situează pe hartă țara după limbajul animalelor*. Se dorește ca totul să îmbrace forma competiției între echipe, concursul încheindu-se cu proba de creație artistică în care elevii vor fi invitați să deseneze o mascotă reprezentativă pentru ZEL.

C. 5. Rezultatele așteptate ca urmare a implementării proiectului, precum și metodele de evaluare a acestor rezultate:

- Deschiderea de noi orizonturi de cunoaștere, abilități de înțelegere intercultural, expresie cultural și mediere, relaționare pozitivă și constructivistă dintre profesori și elevi, dar mai ales a elevilor în situații diverse de învățare.

C. 6. Beneficiarii direcți și indirecti ai proiectului:

- elevii de gimnaziu din școala noastră, profesorii, comunitatea.

C. 7. Continuitatea / sustenabilitatea proiectului:

Menținerea vie a interesului față de limbile străine predate elevilor, prin lecții interactive, serbări și proiecte extracurriculare multiple.

C. 8. Activitățile de promovare/ mediatizare și de diseminare:

- se vor face fotografii și se vor posta pe pagina de web a școlii;
- prezentarea feedback-ului primit atât de la elevi, cât și de la cadrele didactice participante prin viu grai.

VALENȚE FORMATIVE ALE PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

PROF. PINTUR LUMINITA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MIHAI VITEAZUL" ALEXANDRIA

Recunoscând schimbările inerente la nivelul sistemului educațional determinate, între altele, de explozia informațională și tehnică, școala românească trebuie să își assume o nouă perspectivă de abordare în funcționarea și evoluția sa. Nu numai absolventul de școală trebuie să dobândească un profil de formare flexibil, trebuie să iasă din tipare, să se adapteze schimbării și interconectării, dar și profesorul trebuie să își modifice demersul didactic, să-și restructureze inclusiv activitatea de formare continuă.

În acest context, parteneriatul educațional trebuie să devină o prioritate a strategiilor orientate către dezvoltarea educației românești, fiind imperios necesare:

- precizarea axului valoric care trebuie să direcționeze eforturile partenerilor;
- elaborarea unor strategii coerente și pe termen lung în domeniul parteneriatului;
- stabilirea direcțiilor prioritare care să unească eforturile parteneriale;
- precizarea rolului asumat de diferite instituții și categorii în cadrul parteneriatului;
- transformarea parteneriatului educațional într-un principiu fundamental al oricărui demers reformator în educație.

Indiferent de tipul de parteneriat educațional în care este implicată unitatea de învățământ, trebuie avute în vedere exigențele realizării unui parteneriat de succes:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Un aspect important privește impactul acestor parteneriate asupra formării și dezvoltării personalității elevilor, asupra creșterii calității vieții în comunitățile în care aceștia trăiesc.

Prin cultivarea proiectelor și parteneriatelor educaționale se dezvoltă spiritul civic, educația interculturală, se stimulează participarea nediscriminatorie la dezvoltarea vieții comunității școlare/a comunității. Este formula prin care se poate asigura reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar, creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării, creșterea ratei promovabilității școlare.

Un rol important revine în acest context managerului unității de învățământ, având în vedere că școala trebuie să își asume rolul de promotor, catalizator și facilitator în cadrul parteneriatului educațional. Comunicarea și optimizarea acesteia reprezintă un obiectiv serios pe care trebuie să îl vizeze managerul școlar pentru a da coerență, fluiditate și sustenabilitate demersurilor sale.

Construind în mod responsabil un parteneriat educațional, ne asumăm importanța educației pe care elevii o primesc într-un univers informațional dinamic și diversificat.

Cu siguranță este nevoie și de operarea unei schimbări de valori, atitudini și comportamente la nivelul tuturor factorilor implicați, fiind oportună organizarea unor programe de formare specifice, promovând și

împățășind valori commune precum: egalitatea de șanse, spiritual civic, dialogul, cooperarea și colaborarea, responsabilitatea, incluziunea socială etc.

O serie de aspecte trebuie regândite, schimbate în educația românească, între altele, așa cum arăta recent Andreas Schleicher, directorul pentru Educație al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD), e nevoie de mai multă satisfacție a vieții pentru elevi, dar și entuziasm profesional pentru profesori. Parteneriatul educațional poate fi una dintre pârghiile asigurării acestei satisfacții, dacă este implementat cu success.

Bibliografie:

1. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.
2. Șerban Iosifescu(coord.) Managementul educațional pentru instituțiile de învățământ. București, 2001
3. <https://www.edupedu.ro/invatamantul-romanesc-vazut-prin-ochi-internationali-o-descriere-nemiloasa-de-la-seful-educatiei-oecd-ce-fac-sistemele-cele-mai-performante-ale-lumii-iar-in-romania-se-face-cel-mult-pe-hartie/>

PROFESORI DE LA LICEUL "GH. RUSET ROZNOVANU", PROIECT EUROPEAN ÎN GRECIA 23 – 31. 05. 2021

PROFESOR PIPĂ ANA LICEUL "GH. RUSET ROZNOVANU", ROZNOV

■ câteva cadre didactice de la Liceul Ruset Roznovanu au participat la un proiect Erasmus+KA101, cursul de formare fiind intitulat **Towards The Inclusive Classroom: Best Practice**

Un grup de patru cadre didactice, prof. înv. primar Drîngu Maria Carmen, prof. înv. primar Ilie Ana Simona, prof. Pipă Ana și prof. Roman Brîndușa de la Liceul Gheorghe Ruset Roznovanu, din Roznov, județul Neamț, au participat, în perioada 23 – 31. 05. 2021, la o mobilitate de formare continuă.

Proiectul a fost finanțat din fondurile Programului Erasmus+, pe care l-au obținut-o prin intermediul Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale din București. Cursul „Towards The Inclusive Classroom: Best Practice“, s-a desfășurat în Kalamata, Grecia și a fost organizat de Areadne Lifelong Learning Centre. Au participat 12 cadre didactice, de diferite specialități din învățământul primar, secundar și liceal din județul Neamț și din județul Buzău.

În cadrul acestui curs ne-am îmbunătățit competența comunicativă în limba engleză, cunoștințele și abilitățile legate de gestionarea clasei incluzive și, de asemenea-am dezvoltat înțelegerea unei alte culturi europene. Vom reuși să angajăm în mod activ elevi care provin din familii defavorizate sau care aparțin unor minorități diferite. Vom fi familiarizați cu predarea de la egal la egal și cu metodele de învățare colaborativă. Ne vom ajusta și adapta modul de planificare și predare a lecțiilor.

Vom învăța cum să creștem motivația și satisfacția în munca noastră de zi cu zi, să încurajăm și să sprijinim copiii cu rezultate excelente. În cadrul activităților desfășurate la nivelul unității școlare și la nivel județean, vom împărtăși experiențe și cele mai bune practici. Liceul Gheorghe Ruset Roznovanu intenționează să devină o școală care va promova valorile educaționale europene și va încerca să le integreze în procesul educațional, oferind, astfel, oportunități de dezvoltare pentru elevii noștri.

Activitățile de formare s-au derulat pe parcursul a 40 de ore, repartizate în șapte zile. În timpul celor șapte zile de curs, au fost analizate diverse experiențe de predare și abordări didactice în procesul de predare, s-a insistat pe utilizarea jocurilor, soft-urilor educaționale și instrumentelor TIC în procesul de predare, s-au proiectat activități diferite, în funcție de disciplina fiecărui participant, pentru îmbunătățirea comunicării în sala de clasă și s-a exersat transferul metodologiei de învățare la alte niveluri de învățământ și alte contexte, inclusiv în ceea ce privește auto-învățarea.

În a doua jumătate a fiecărei zile s-au organizat excursii pentru cunoașterea patrimoniului cultural, istoric și geografic al Greciei. Consider cursul o oportunitate deosebită de formare datorită faptului că ne-a permis informarea privind diversificarea metodelor și tehnicilor de lucru în vederea adaptării la noile provocări privind mediul educațional în Uniunea Europeană.

MARKETING EDUCATIONAL (ORGANIZAREA MEDIULUI DE ÎNVĂȚARE) ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR PIPER TIMEA IRINA
GRĂDINIȚA CĂSUȚA FERMECATĂ

“Mediul intervine în dezvoltarea copilului, în formarea personalității lui și a calităților sale specific umane, ca sursă a dezvoltării, nu în rol de ambianță”. (Lev Vîgotsky)

Mediul de învățare trebuie să țină seama de particularitățile fiecărui copil. Materialele dispuse în centre trebuie să fie variate și să motiveze curiozitatea copiilor mici pentru a-și urmări propriile interese și investigații. Fiecare copil are nivelul său de cunoaștere, psihomotricitatea sa, o dezvoltare socio-afectivă care îi este proprie, un limbaj care îl caracterizează și propriul său nucleu de personalitate care îl diferențiază de ceilalți. Resursele din centre și tipul de activități desfășurate în baza lor, satisfac diferitele stiluri de învățare caracteristice copiilor.

Fiecare grădiniță trebuie să fie pentru copii un spațiu dorit, cu activități care să-i implice, să le ofere posibilitatea de a se dezvolta global, într-o atmosferă deschisă, stimulatoare. Atunci când copilul intra în sala de grupă ceea ce vede trebuie să îi trezească interesul și să îl îmbie la explorare. Organizată pe zone, centre de interes, centre de activitate sau arii de stimulare (așa cum au fost denumite în timp și în funcție de specificul grupei) sala de grupă devine un cadru adecvat situațiilor de învățare și obținerii experienței. Prin felul în care este amenajată, ea oferă copilului ocazii să se simtă bine în intimitatea lui, stimulându-i interesul și invitându-l la învățare prin descoperire și explorare. Sala de grupă îi vorbește copilului prin ceea ce oferă ca posibilitate de acțiune și experiență. Aflat în fața mai multor posibilități, copilul este invitat să aleagă și să decidă ceea ce i se potrivește.

Dimensiunea ergonomică, înțelegând prin aceasta amenajarea spațiului educativ, deține „un rol important în obținerea succesului școlar.

(Romiță Iucu, 2000)

În jocul său fiecare copil observă, explorează, manipulează, descoperă, pune întrebări, ia decizii, acționează. Atunci când are libertatea de a acționa în sensul propriilor cerințe de dezvoltare, el va realiza o explorare a realității care servește formării personalității. În activitatea de joc, în mod spontan, copilul trece prin toate etapele procesului general de cercetare a realității:

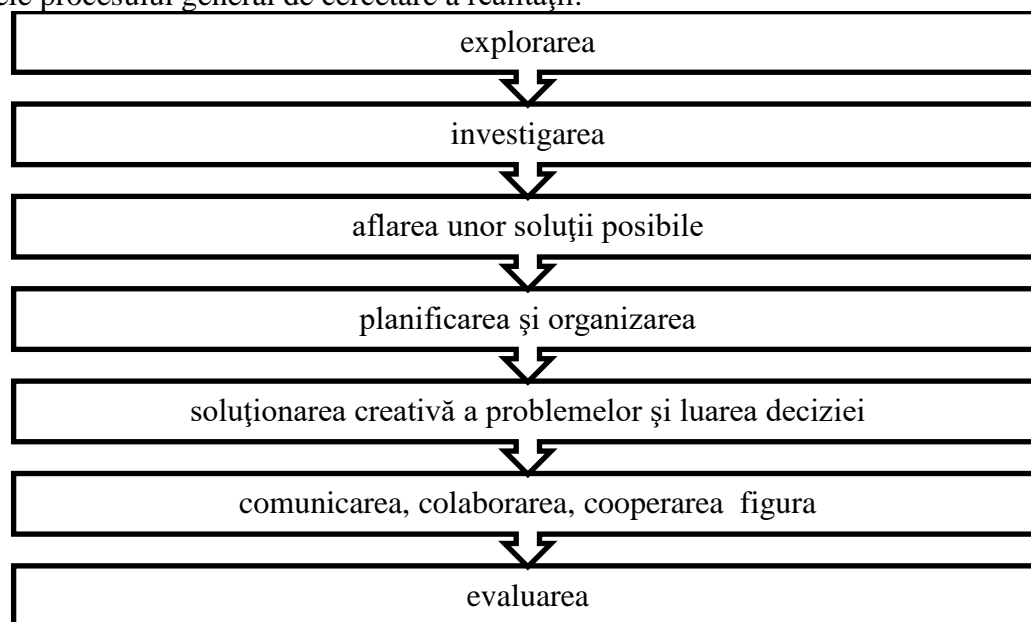

Fig. : Etapele procesului de cercetare a realității

Însuși mediul educațional este un bun educator pentru copii mici. Mediul constituie contextul fizic, cultural, social în care se realizează educația copilului. El trimite permanent mesaje copilului, cele mai multe dintre ele fiind esențiale pentru formarea acestuia și constituie elementele de bază în experiența lui de viață.

Conform cercetărilor în domeniul pedagogiei, copiii învață cel mai bine făcând. Aceasta înseamnă că prin implicare activă în interacțiunile cu mediul, copiii dezvoltă semnificații ale lumii din jurul lor. Înțeleg ceea ce îi înconjoară. Ei învață observând ce se întâmplă atunci când interacționează cu obiectele și persoanele. Ei se implică spontan în astfel de acțiuni. Construiesc din cuburi, desenează, se joacă „de-a vânzătorul.. ..”, modelează și, în acest mod, adaugă noi informații celor pe care deja le știe, generând noi cunoștințe. Copiii învață concepte simple pe care apoi le utilizează pentru a înțelege concepte mai complexe. Aceasta este ceea ce Piaget (1966) numea procesul de asimilare și acomodare. Rolul cadrului didactic este acela de a crea un mediu care să-i invite pe copii să observe, să fie activi, să facă alegeri și să experimenteze.

Cu cât mediul de învățare este mai bogat în stimuli (vizual, lingvistic, tactil, auditiv, social etc.), cu atât cresc oportunitățile copilului de a învăța prin interacțiune cu persoanele (copii sau adulți) și prin acțiunile sale concrete asupra obiectelor.

IMPORTANTA PARTENERIATELOR INTERNATIONAL

PROF. INV. PRIMAR, PIRJOL MARIA

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale. Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Iată câțva impresii ale elevilor care au participat la astfel de activități:

— „Anul acesta am avut oportunitatea să intrăm în jocul unei astfel de provocări. Ceva mult mai „mare” decât activitățile cu care eram obișnuți. Un proiect internațional! Când profesoara noastră ne-a spus despre ce este vorba, am rămas surprinși deoarece nu ne-am imaginat vreodată că vom avea ocazia să intrăm într-un lucru recunoscut și peste hotare. Am confirmat că vrem să participăm fără ca măcar să stăm pe gânduri.

De fapt, era un concurs internațional inițiat de o asociație din Franța în parteneriat cu mai multe instituții și departamente. Acesta presupunea crearea unui site pe internet și, în funcție de ideile pe care le avem, trebuia să încărcăm materiale pentru fiecare categorie necesară site-ului, tema principală fiind „Les femmes oubliées d’histoire”(„Femeile uitate de istorie”).

Am descoperit multe lucruri noi și am defășurat multe activități interesante cu scopul de a strânge cât mai multe informații pentru proiect. Am încercat să facem totul cât mai bine posibil pentru a ne ridicăm la nivelul celorlalți participanți din concurs.

Chiar dacă nu am obținut marele premiu, experiența acumulată este cu mult mai valoroasă decât orice alt premiu pe care l-am fi putut câștiga vreodată.

Intenționăm să participăm și la ediția următoare, cu speranța că vom reveni cu forțe proaspete și vom face o treabă mult mai bună.” – G. P.

— „Cred că a fost o experiență foarte bună deoarece ne-a scos de pe <cărarea noastră>, așa cum obișnuiește doamna profesoară să spună, adică să ne provoace la lucruri mai interesante decât ce facem noi în mod obișnuit. Provocările sunt întotdeauna bune pentru minte pentru că o deschid și spre alte căi de gândire.” – I. D.

— „Pentru mine acest proiect a fost o experiență foarte interesantă prin care am socializat cu elevii unei școli din Franța. Prin activitățile din acest proiect mi-am dezvoltat capacitatea de a vorbi în limba engleză, creativitatea și cunoștințele pe care le aveam despre țara în care locuiesc. Am vizitat locuri în care nu am mai fost și mi-am făcut prieteni noi. Mi-ar plăcea să repet această experiență.”- A. E.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

STIMULAREA ÎNVĂȚĂRII ELEVILOR CU CES DIN CICLUL PRIMAR, PRIN STRATEGII MODERNE

**PROF. ÎNV. PRIMAR: PÎRLEA LUCREȚIA
LICEUL TEHNOLOGIC „LIVIU REBREANU”,
MAIERU, BISTRIȚA NĂSĂUD**

Integrarea școlară este un proces de includere în școlile de masă obișnuite, la activitățile educative formale și nonformale, a copiilor considerați ca având cerințe educative speciale. Considerând școala ca principala instanță de socializare a copilului (familia fiind considerată prima instanță de socializare), integrarea școlară reprezintă o particularizare a procesului de integrare socială a acestei categorii de copii, proces care are o importanță fundamentală în facilitarea integrării ulterioare în viața comunitară prin formarea unor conduite și atitudini, a unor aptitudini și capacități favorabile acestui proces. Cerințele educative speciale desemnează acele nevoi speciale față de educație care sunt suplimentare, dar și complementare obiectivelor generale ale educației. Fără abordarea adecvată acestor cerințe speciale nu se poate vorbi de egalizarea șanselor de acces, participarea și integrarea școlară și socială.

În jurul nostru observăm în fiecare zi oameni diferiți. Aceste diferențe nu se referă doar la înălțime, forma fizică, conturul feței, culoarea pielii, ci, mai ales la felul de manifestare al fiecăruia, la calitatea muncii sale. De asemenea, aceste diferențe sunt constatate și la nivel intelectual, nivel de care depinde în cea mai mare măsură reușita sau nereușita unei activități.

Fiecare elev este unic și are valoarea sa, indiferent de problemele pe care le prezintă în procesul de învățare școlară. Fiecare copil prezintă particularități individuale și de relație cu mediul, trăsături care necesită o evaluare și o abordare personalizată. Copiii cu deficiențe au și ei aceleași trebuințe în creștere și dezvoltare. Acești copii au în același timp și anumite necesități particulare, individualizate. Ei sunt diferiți din punct de vedere al temperamentului, motivațiilor, capacității chiar dacă prezintă același tip de deficiențe. Integrarea copiilor cu CES permite, sub îndrumarea atentă a cadrelor didactice, perceperea și înțelegerea corectă de către ceilalți elevi a problematicii și potențialului de relaționare și participarea lor la serviciile oferite.

Strategiile didactice interactive și implicit metodele și tehnicile interactive promovează o învățare activă, implică o colaborare susținută între elevi care, organizați în microgrupuri, lucrează împreună pentru realizarea unor obiective prestabilite. Cadrul didactic devine astfel, organizator, facilitator și mediator al activităților de învățare, demersul său didactic este conceput astfel încât să aibă în centru pe elev. Beneficiind de o îndrumare competentă, diferențiată, având suportul unor profesori care îi respectă și sunt interesați continuu de ameliorarea nivelului lor de achiziții și competențe, elevii cu cerințe educative speciale, vor avea posibilitatea să realizeze obiectivele învățării și să finalizeze cu succes această activitate. Dintre acestea, voi prezenta selectiv câteva metode și tehnici moderne interactive, care urmăresc optimizarea comunicării și care pot fi aplicate și elevilor cu CES, atât în clasă, cât și în cabinetul de sprijin, prin adaptarea lor. Având în vedere că profesorul de sprijin lucrează cu număr redus de copii (1-5), în cadrul grupelor, el adaptează metodele interactive, fie prin reducerea numărului de membri, fie prin simplificarea etapelor, în funcție de potențialul psihoindividual al elevilor.

❖ Turul galeriei - După etapa de creație, fiecare grup/elev cu CES își afișează produsul, la fel ca într-o galerie de artă. Membrii grupurilor „vizitează” galeria, examinează fiecare produs, adresează întrebări de clarificare și pot face comentarii, pot completa ideile sau pot propune alte soluții pe care le consemnează în subsolul foii de flip-chart. Tehnica este una din preferatele elevilor, deoarece ei expun propriile creații/creațiile în grup (creații literare, artistice, tehnologice), spre analiză și valorizare. Ei primesc un feed-back rapid, necesar în desfășurarea cu succes a următoarelor activități.

❖ Explozia stelară - Starbursting - este una dintre cele mai relaxante și mai plăcute metode didactice, utilizată cu succes în predarea, dar și în evaluarea textelor narrative. Este una din preferatele elevilor cu CES.

Aplicație: ”Adresează întrebări colegului de bancă, în legătură cu textul citit, și scrie răspunsurile în caiet:

❖ Metoda ”Știu/Vreau să știu/Am învățat ”, poate fi adaptată pentru rezolvarea problemelor astfel:

ȘTIU	VREAU SĂ ȘTIU	AM AFLAT
Maria a plantat 36 de ghiocei, iar Laura cu 12 mai puțini.	Câți ghiocei a plantat Laura?	$36-12=24$ R: 24 de ghiocei

Bibliografie:

Carmen Crețu, - *Curriculum diferențiat și personalizat*, Editura Polirom, Iași, 1999.

Ecaterina Vrăjmaș, - *Strategiile educației inclusive*, Editura Polirom, 2001.

Ghid de predare- învățare pentru copii cu C. E. S., UNICEF și Asociația Reninco, București, 2000.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

**PROF. PÎRȘE CAMELIA,
C.N.P. CAROL I, CÂMPULUNG-MUSCEL, ARGEȘ**

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire - finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instruire și educație, obiectivate în "produsul" sau specific - oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume: a) funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om ca "homo cogitans" (omul care gândește); b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca "homo faber" (omul care muncește și creează), și c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe om ca "homo estimans" omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn, civilizată.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Este necesar ca managementul educațional să constientizeze faptul, în toate sferile activității sociale, că învățământul și educația nu sunt fenomene de consum, cum greșit au fost uneori considerate, ci fenomene care realizează cel mai valoros și eficient "produs" cu bătaie lungă - omul pregătit să exercite o profesiune social-utile. De asemenea, managementul educațional este necesar să asigure un raport rațional și dinamic între numărul oamenilor pregătiți prin studii și numărul cerut de diviziunea socială a muncii, menținând accesibilitatea reală a învățământului de toate gradele pentru că cei care au posibilități intelectuale și materiale să poată obține pregătirea pe care o doresc.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organismele internaționale de educație, cum este UNESCO, și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt obiectivat în participarea țării noastre la realizarea unor programe educaționale internaționale precum Phare, Tempus, Socrates ș. a.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE! „ZÂMBET DE COPIL!”

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: PÎRȘE GHEORGHÎȚA
GRĂDINIȚA ȘUVIȚA VÂRFURI JUD. DÂMBOVIȚA**

Copilăria este o lume plină de iubire, lumină și armonie.

Copilăria este cea mai frumoasă perioadă din viața fiecăruia, este o lume mirifică pe care probabil nu o vom putea înțelege pe deplin niciodată, este o perioadă lipsită de tristețe și plină de emoție, bucurie și culoare. Copilăria este o lume aparte; pentru noi o lume ciudată, fantastică, ireală, pentru cei care fac parte din ea dimpotrivă, una reală și plină de armonie.

Ce poate fi mai frumos decât mânuțele pline de dragoste ce ne îmbrățișază simplu, firesc și curat.

Când suntem copii avem inima deschisă spre iubire și frumos. Râdem și plângem foarte ușor, suntem capricioși și generoși, iertând și uitând repede micile supărări. Însă când ajungem la maturitate, bucuria clipei, expansivitatea și nebunia dispar, zâmbim și râdem cu reținere, încercăm să afișăm o mină serioasă, nedorind să fim etichetați ridicoli.

În vremurile copilăriei mele, când libertatea era cuvântul de ordine, copiii, erau tot timpul liberi, părinții nu aveau timpul necesar pentru a sta toată ziua în spatele nostru, iar vacanțele de vară se petreceau majoritatea la bunici, alergând pe câmpuri și jucându-ne cât era ziua de lungă. În fața blocului ne adunam până seara târziu, împărțeam cu toții câte o bicicletă, ne jucam „Baba oarba”, „Șotron”, „Țară, țară vrem ostași”, „De-a v-ați ascunselea”.

Acum părinții încearcă să meargă împreună cu copiii în concedii. Lumea a devenit foarte ușor de vizitat, poți ajunge în locuri la care nici nu visau părinții noștri vreodată.

În ziua de azi, programul majorității copiilor este foarte aglomerat cu activități extrașcolare, rămânând foarte puțin timp pentru joaca liberă. Totuși, aproape că nu există copil care să nu șchieze sau să patineze, să cânte la un instrument, să știe limbi străine etc. Faptul că părinții investesc mai mult timp și bani în copiii lor nu ar trebui să fie un lucru rău, dacă nu este dus la extrem și împotriva voinței copilului.

Timpul petrecut în aer liber este extrem de important, de aceea să ne asigurăm zilnic că avem posibilitatea de a petrece măcar o jumătate de oră afară. De asemenea socializarea este importantă. Să încurajăm copilul să își facă prieteni în loc să stea singur, uitându-se la TV/telefon/tabletă. Și să nu uităm că noi suntem modelul copilului, ei de fapt ne imită comportamentul.

Copilăria este, în concluzie, un loc și un timp al fericirii, insula de nemurire luminată de soarele primei vârste. Este un spațiu al fericirii și al veseliei continue, în care realitatea este înlocuită cu un spațiu imaginar și ideal. Este un timp mitic și fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm.

Să aducem bucurie în viața copiilor noștri, să ne îngrijim ca această perioadă să fie cea mai frumoasă, să punem temeliiile unor oameni ce vor ști să prețuiască iubirea, sinceritatea și familia.

HARTA CONCEPTUALĂ - METODĂ MODERNĂ ALTERNATIVA DE EVALUARE – ARTICOL DE SPECIALITATE

**ȘCOALĂ GIMNAZIALĂ MILCOVU DIN DEAL
PROF. INV. PRIMAR: PÎRVU CARMEN MONICA**

Harta conceptuală (organizatorul grafic) este o tehnică de reprezentare vizuală a conceptelor și a legăturilor dintre ele. A apărut ca urmare a teoriilor cognitive ale lui David Ausubel și, ulterior, a cercetărilor lui Joseph D. Novak, începând cu anii '70, la Universitatea Cornell, S. U. A. Novak, prin hărțile conceptuale, acordă o importanță majoră formării de legături între concepte în procesul învățării.

Hărțile conceptuale (conceptual maps) sau hărțile cognitive (cognitive maps) se definesc astfel ca fiind o imagine a modului de gândire, simțire și înțelegere ale elevului care le elaborează, la început simplist, apoi tot mai complete, devenind o procedură de lucru la diferite discipline, dar și inter și transdisciplinar. Ele se pot utiliza atât în predare- învățare, cât și în evaluare, la toate nivelurile și toate disciplinele. Aceste instrumente de evaluare presupun operații de analiză, identificare a semnificației conceptelor (prin procedura de ierarhizare), comparații, clasificări și raționamente. Această metodă îi face pe elevi să devină activi în propriul proces de învățare, să asimileze cunoștințe, priceperi și deprinderi având la bază cunoștințe, priceperi și deprinderi deja existente.

O hartă conceptuală prezintă următoarele *caracteristici*:

⊙ Este o reprezentare grafică a componentelor unui proces sau concept, precum și a relațiilor dintre ele.

⊙ Informațiile dintr-o lecție sau un text se organizează în jurul unor termeni-cheie, tema principală este plasată în centrul organizatorului;

⊙ Subtemele sunt plasate în jurul temei principale, însoțite de caracteristici. Prezentarea schematizată a cunoștințelor ajută la o mai bună structurare a lor, precum și la o consolidare mult mai eficientă a acestora.

⊙ O hartă conceptuală conține cel puțin 10-15 subteme secundare, terțiare etc.

⊙ Se folosesc forme de ciorchine pentru reprezentare, căsuțe sau cercuri, într-o modalitate ierarhizată.

⊙ Săgețile dintre căsuțe sunt utilizate frecvent pentru a indica tipul de relație existentă între componente (determinare, relaționare etc.).

Avantajele acestei metode de evaluare se reflectă prin:

☑ Utilizarea ei facilitează memorarea mai rapidă și mai eficientă a informației.

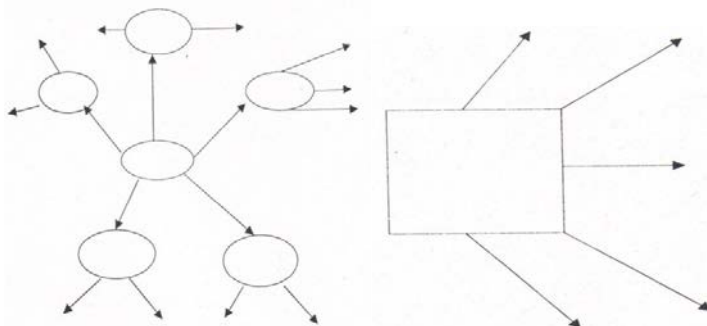
☑ Facilitează dezvoltarea gândirii logice și a abilităților de învățare.

☑ Poate fi folosită pentru orice disciplină, dar și pentru a rezolva situații- problemă reale din viața de zi cu zi.

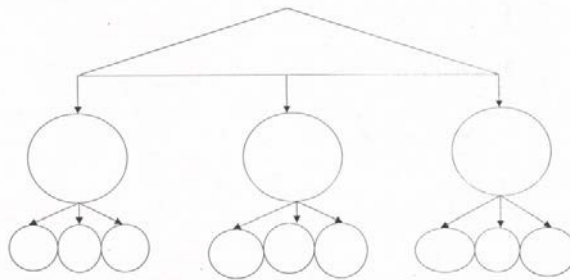
Tipuri de hărți conceptuale:

Sunt **patru mari categorii** de *hărți conceptuale*. Ele se disting prin forma diferită de reprezentare a informațiilor:

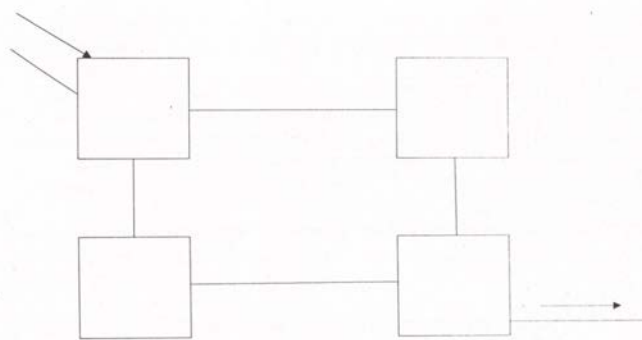
1. Hărți conceptuale sub forma “pânzei de păianjen” - în centru se află un concept central, o temă unificatoare de la care pleacă legăturile sub formă de raze către celelalte concepte secundare.

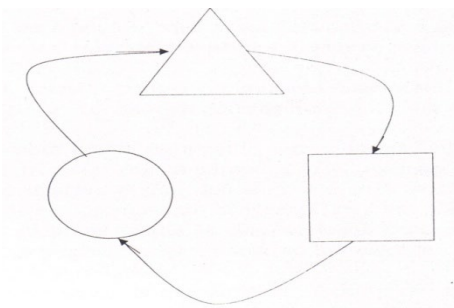
2. Hartă conceptuală ierarhică- prezintă informațiile în ordinea descrescătoare a importanței. Cea mai importantă se află în vârf. În funcție de gradul de generalitate, de modul cum decurg unul din celălalt și de alți factori, sunt aranjate celelalte concepte. Această aranjare în termenii unei clasificări începând de la ceea ce este mai important și coborând prin divizări progresive către elementele secundare se mai numește și *hartă conceptuală sub formă de copac*.

3. Sisteme de hărți conceptuale-informația este organizată într-un mod similar celor anterioare în plus, adăugându-se INPUTS și OUTPUTS (intrări și ieșiri).

4. Harta conceptuală lineară-informațiile sunt prezentate într-un format lineară.

Folosite în evaluare, cu ajutorul hărților conceptuale se pot conceptualiza programe de ameliorare, recuperare sau de accelerare, probe de evaluare

Pot fi concepute hărți conceptuale ale mai multor concepte sau teme de studiu.

Bibliografie:

1. Stoica, A., (1999- 2000) Metodologia elaborării testelor de progres școlar, Colegiul Universitar Credis, București.
2. Stoica, A., (2000) Metode și instrumente de evaluare, București.
3. Conf. univ. dr. Nicu, A., *Curs de pedagogic Pedagogie 2 curs 3 Metode si mijloace...* <http://www.suntparinte.ro/index.php>

METODE DE EDUCARE ȘI INTERVENȚIE PENTRU COPIII DE VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ CU PROBLEME EMOȚIONALE ȘI CU TULBURĂRI DE COMPORTAMENT

**PROFESOR: PLEȘCA DANIELA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 24 IAȘI**

La vârsta școlară mică se remarcă o structurare a trebuințelor, intereselor, preferințelor și apoi a aptitudinilor ca urmare a descoperirii de către copil a importanței lor pentru obținerea de rezultate cât mai bune în activitate.

Un rol deosebit de important pentru evoluția copilului îl au, pe de o parte, dezvoltarea interrelațiilor sociale și caracteristicile acestora, iar pe de altă parte, recepționarea rezonanțelor în structura personalității a noii experiențe și îmbogățirea cunoștințelor.

Există o serie de copii în sistemul educațional care prezintă probleme emoționale și tulburări de comportament.

Au fost încercate o serie de metode de intervenție la acești copii, dintre care cea mai cunoscută este modelul controlului comportamental bazat pe teoria lui B. F. Skinner. Acesta credea că unii copii nu se nasc cu un comportament „rău”, ci îl învață ca răspuns la mediu. De aceea, ce a fost învățat poate fi și dezvățat.

Semne de tulburări emoționale la copii

Atunci când copiii prezintă simptome de tulburări emoționale pe o perioadă extrem de lungă, ele afectează într-o mare măsură performanța lor educațională. Această incapacitate de a învăța nu poate fi atribuită unor cauze intelectuale, senzoriale sau de sănătate. Copiii care suferă de orice fel de tulburare emoțională nu pot dezvolta sau continua relații cu ceilalți colegi sau tutori. Chiar și în situații absolut obișnuite, starea lor de spirit și activitățile sunt nepotrivite, deoarece ei simt tristețe și o dispoziție neadekvată de cele mai multe ori. Ei dezvoltă un sentiment de fobie legată de chestiuni proprii sau de școală.

Copiii care suferă de tulburări emoționale sunt, de cele mai multe ori, uneori impulsivi și manifestă comportament violent, îndreptat atât asupra propriei persoane, cât și asupra altora. Ei sunt, în general, anxioși și au deficit de atenție. Aceștia nu respectă regulile în sălile de clasă și perturbă adesea activitățile în desfășurare. Copiii dezordonați emoțional nu se pot adapta la activități de rutină. Ei au o stima de sine scăzută, ceea ce-i predispune să absenteze mai des de la școală. Obiceiurile lor alimentare se schimbă, ceea ce duce la creșterea bruscă în greutate sau la pierdere. Somnul este, de asemenea, afectat și neregulat. Unii copii au exces de energie pe care o consumă prin activități extenuante.

Schimbarea rapidă de dispoziție de la o senzație de bucurie extremă la una de depresie severă este o trăsătură comună. Metodologia de predare obișnuită nu poate fi aplicată copiilor cu tulburări emoționale prea mari. Abordarea educației speciale trebuie redeschisă pentru a descuraja reacțiile nedorite și pentru a încuraja comportamentul dezirabil.

Pentru a înțelege copiii cu probleme emoționale și cu tulburări de comportament, trebuie să răspundem la două întrebări:

1. Care sunt comportamentele tipice ale acestor copii?
2. Ce anume le cauzează?

Comportamente tipice:

- nevoia de a controla; furie/mânie nepotrivită cu situația; violență; neîncredere în autoritate; depresie/apatie; tendințe autodistructive;

Comportamente autodistructive:

- abuz de substanțe; provocare de bătaie; fuga de acasă;

Comportamente pasiv-agresive – au trei componente:

1. Copilul este de acord să urmeze instrucțiunile.
2. Nu face ceea ce trebuie să facă.
3. Acest pattern este repetitiv, nu un incident particular.

Nu toți copiii care prezintă probleme emoționale/tulburări de comportament vor prezenta toate aceste simptome, ci doar o parte din ele.

Există două cauze majore ale tulburărilor de comportament:

1. *Fiziologice*: copiii au o tulburare fiziologică ce determină disfuncțiile comportamentale.

Unii copii sunt bolnavi mintal datorită unui defect din naștere sau a unei traume cerebrale datorate unei boli sau unui accident. Aceștia au nevoie de consiliere și de un plan de modificare comportamentală pentru a-și controla comportamentul.

2. *De mediu*: comportamentul copilului este învățat ca și rezultat al comportamentului celorlalte persoane din mediu.

Dacă copilul nu are o tulburare fiziologică, atunci comportamentele-problemă sunt învățate.

Factori care pot determina comportamente problemă:

- unul sau ambii părinți sunt iresponsabili, imaturi; abuz fizic, mintal, sexual; consum de droguri de către părinți; traume psihologice;

Principii în abordarea copiilor cu tulburări de comportament:

Răbdare și profesionalism:

Fără îndoială, copiii cu probleme emoționale/tulburări de comportament pot fi obraznici, impertinenți, agresivi sau chiar periculoși.

De aceea este nevoie de foarte multă răbdare și profesionalism în abordarea lor. Trebuie să ne amintim de ce se comportă acești copii astfel. Trebuie să nu luăm atacurile lor verbale în mod personal și să ne amintim că noi reprezentăm autoritatea, iar ei nu respectă autoritatea și nu au încredere în noi. Trebuie să le câștigăm încrederea în timp și acest lucru durează.

Consistența:

Este important să fim conștienți cu acești copii și să creăm un mediu predictibil pentru ei. Structura este importantă pentru că de obicei mediul extrașcolar al acestor copii este foarte haotic. Dacă în școală creăm un mediu predictibil și structurat, ei se pot relaxa.

Interesul pentru elevi:

Programele de control al comportamentului sunt eficiente, dar ele nu ar funcționa dacă nu există acest ingredient esențial, dacă învățatorul nu este interesat de elev, dacă nu crede în el, dacă nu îi pasă de ce se întâmplă cu acesta. În același timp, elevului trebuie să-i pese, să creadă în învățător și să-l intereseze să se schimbe. Dacă acest tip de relație este stabilit, atunci modificarea comportamentală poate avea loc.

Simțul umorului:

Unul din darurile cele mai de preț pe care le putem avea este capacitatea de a face haz de necaz. Multe probleme pot fi evitate prin apelul la umor, chiar și într-o clasă cu copii care prezintă probleme emoționale și de comportament. Dacă învățătorul are un dezvoltat simț al umorului, acesta îi poate învăța pe elevi să se amuze de diverse situații din viața de zi cu zi, în loc să ia totul prea în serios.

Ca și învățători, avem un rol foarte important în viața unui elev, ca un adult care îi înțelege, căruia îi pasă de ei și dorește ca ei să aibă succes. Noi suntem cu ei, 4-5 ore pe zi, 5 zile pe săptămână, pentru o perioadă de aproximativ 8 luni și jumătate. Aceasta ne oferă o oportunitate importantă de a influența viața lor, de a-i schimba uneori mai mult decât o poate face orice adult.

Evitarea burn-out-ului (epuizării):

Un învățător care este interesat de elevi și care este apreciat de aceștia poate ușor să ajungă la epuizare dacă nu este atent. Câteva cauze ale burn-out-ului sunt: pierderea profesionalismului, implicarea prea mare în problemele elevilor, a lăsa munca să interfereze prea mult cu viața personală și cu părerea altor cadre didactice și administrative.

a) Pierderea profesionalismului

Uneori, învățătorul poate să iasă din rolul său de cadru didactic/autoritate și să ia, personal, atacurile verbale ale elevilor. Acest lucru se poate întâmpla ușor pentru că acești elevi au intenția de a te face să te simți atacat de multe ori. Dacă ei ne pot face să ne comportăm ca un egal de-al lor, ei au senzația că dețin controlul și că noi nu avem dreptul să le spunem ce să facă și ce nu. Atacurile verbale zilnice și amenințările frecvente pot epuiza pe oricine. De aceea este bine să se apeleze la consilierul școlar pentru ca aceste probleme să fie discutate.

Pe lângă acest lucru este important să reținem că acești copii au probleme, iar agresivitatea lor este direcționată spre autoritatea pe care o reprezentăm noi ca învățători și nu spre persoana noastră în particular.

b) A te implica prea mult

Este foarte ușor să se ajungă la o astfel de situație pentru un profesor/învățător care este dedicat soluționării problemelor acestor copii. Este dificil pentru un învățător care de ani de zile a încercat să „salveze” un copil, să-l vadă „esuând” în final, ajungând la probleme cu poliția sau la exmatriculare. Este important să reținem că vom reuși cu unii elevi, pe când pe alții nu-i vom putea ajuta și, indiferent ce vom face, nu vom reuși să-i schimbăm, ba chiar s-ar putea ca ei să ajungă într-o situație chiar mai rea decât sunt în prezent. De asemenea, este important să ne ancorăm în succesele pe care le-am înregistrat și nu în eșecuri.

c) Munca și viața personală

Munca de învățător poate interfera cu viața personală în cel puțin câteva moduri:

- Sentimentul că trebuie să controlăm mereu situațiile.
- Revărsarea frustrărilor și furiei pe propria familie.
- Tratarea propriilor copii ca și când ar avea și ei probleme/tulburări de comportament.
- Controlul situației

Una dintre cele mai importante realizări într-o clasă de elevi cu probleme emoționale sau cu tulburări de comportament este aceea de a menține controlul asupra situației în condițiile în care ei încearcă mereu să saboteze acest lucru. Dar atunci când părăsim școala, partenerul de viață s-ar putea să aibă dificultăți dacă menținem această atitudine și în familie. Poate mulți dintre noi am auzit de la familie, prieteni, următoarea frază: „Nu mai ești la școală!”. Este important să putem lăsa „nevoia de control” deoparte atunci când plecăm din școală.

• Revărsarea furiei și frustrării pe alții

Este destul de dificil să lucrezi cu elevi care te „rănesc” și te frustră prin cuvinte urâte și insulte în fiecare zi. Chiar dacă încercăm să ne menținem profesionalismul, se poate să avem din când în când senzația că „toată lumea este împotriva noastră”. Acest sentiment ne rămâne de multe ori și după ce ajungem acasă, nu este așa de ușor să-ți reprimi toate frustrările când, după ce în fiecare zi ai de-a face cu acești copii. O sugestie ar fi petrecerea a cel puțin o jumătate de oră fără familie, înainte de a ajunge acasă, pentru a reuși să ne comutăm atenția de la problemele de la școală.

• Proprii copii

Proprii copii nu au probleme emoționale/tulburări de comportament (poate sunt și astfel de cazuri...). În multe situații este ușor să uităm că proprii copii nu au probleme emoționale. Copiii noștri au nevoie de iubire și disciplină din partea noastră ca părinți, nu ca și învățători. Profesionalistul trebuie să rămână la școală. Acasă suntem părinți. Pentru a diminua comportamentul neadecvat/agresiv, se impun și alte **măsuri**:

- sistemul pedepselor și recompenselor - Goldstein - (trebuie să se aplice imediat după ce acțiunea a avut loc, să fie clar motivată și să fie semnificativă pentru elevi);

- utilizarea efectului de catharsis - Freud – (adică reducerea tensiunii emoționale prin descărcări manifestate pe canale acceptate social. Cu alte cuvinte, descărcarea pornirilor agresive prin acțiuni substitutive, sport, teatru, etc.

- antrenamentul empatic – Norma Feshback – (se poate realiza prin intermediul unor jocuri de rol între elevi, urmate de repetarea acestora, dar cu schimbarea rolurilor între parteneri);

- coabitarea - mijloc de reducere a comportamentului agresiv (organizarea unui concurs pe clase);

- învățarea socială – Bandura – (importante sunt modelele sociale cu care copilul vine în contact și pe care tinde să le imite: din familie, din colectivul clasei, din mass-media și din grupul de prieteni);

În concluzie, rolul nostru este de a-i învăța pe elevi noi comportamente de răspuns la mediul școlar, să-i învățăm că deși comportamentul lor s-ar putea să funcționeze acasă, acesta nu este acceptabil la școală și trebuie să și-l modifice.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cosmovici, A. (1996). *Psihologie generală*. Iași: Editura Polirom.
2. Ghica, V. (1998). *Ghid de consilieri și orientare școlară*. Iași: Editura Polirom.
3. Mitrofan, I. (2001). *Psihopatologia, psihoterapia și consilierea copilului*. Editura Sper: Colecția Alma Mater.
4. Verza, F. E. (2000). *Psihologia Vârștelor*. București: Editura Pro Humanitate.
5. Vărăjmaș, E. (2004). *Introducere în Educația Cerințelor Speciale*. Universitatea București: Editura Credis.
6. Vosniuc, R. (1998). - art. *Cunoașterea personalității copilului prin intermediul desenului*. București: Revista Învățământului Preșcolar, nr. 1-2.
7. Ticușan, M. (2006). *Metode de cercetare în psihopedagogie*. Sibiu: Editura Psihomedica.

”ÎNVĂȚĂMÂNT DESCHIS, PERFORMANT, EFICIENT”

PROF. ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR PLESCA STELUȚA, GRĂD. P.P. NR. 1 LUGOJ

ARTA TRANZIENTĂ NONPERMANENTĂ

Motto: „Managementul este procesul în care managerul operează cu trei elemente fundamentale – idei, lucruri și oameni – realizând prin alții obiectivele propuse” (A. Mackensie, 1969).

Cine este educatoarea?

- Este cea care șterge lacrima puiului de om când se desparte de mama;
- Este cea care contribuie la etapa din viața omului denumită ”Cei 7 ani de acasă”;
- Este cea care în programul ei nu are prevăzută nici o pauză;
- Este cea care, pentru a realiza o activitate atractivă, confecționează mai mult de jumătate din materialul distribuit preșcolarilor;
- Este cea care contribuie la punerea bazei dezvoltării personale;
- Este cea care iubește necondiționat puiul de om;
- Este cea care este uitată, deoarece copiii sunt prea mici ca să își mai amintească de ea.

Arta tranzientă pentru copii este un concept nou, folosit în cadrul pedagogiilor de inspirație Reggio Emilia sau care promovează conectarea copiilor cu natura, dar abordat sub altă formă încă de pe vremurile noastre. În copilărie se pun bazele personalității. Cu multă flexibilitate adulții pot descoperi și cultiva talentele cu care cei mici se nasc. Pentru aceasta Napoleon Hill, unul dintre părinții literaturii despre succes la nivel mondial, sugera în lucrarea sa, ”Secretul libertății” că fiecare copil trebuie să participe la o formă oarecare de muncă practică aflată în legătura cu programele zilnice ale vieții.

Utilizarea noilor tehnologii a luat o mare amploare într-un timp relativ scurt, în condițiile suspendării cursurilor. În grădinițe, au fost urmate indicațiile din Scrisoarea metodică pentru anul școlar 2020-2021, în care se recomandă:

- utilizarea comunicării și învățării asincrone,
- adaptarea conținuturilor astfel încât să nu genereze complexitate, presiune sau o supraaglomerare nefirească și cu efecte nocive asupra copiilor.

Interacțiunea cadrelor didactice cu copiii se bazează în mare parte pe transmiterea unor resurse educaționale (fișe de lucru, înregistrări video/ audio cu cântece, povești, poezii, activități practice și plastice adecvate vârstei și interesului copiilor, linkuri ale unor instituții de educație și cultură care pot sprijini învățarea copiilor preșcolari la domiciliu etc.) și s-a realizat preponderent prin utilizarea rețelelor de telefonie mobilă (aplicația WhatsApp sau Messenger), a poștei electronice, a rețelelor sociale (Facebook) sau a platformelor de videoconferință (Zoom).

Deseori, ne jucăm cu pietre, frunze, semințe, nasturi, capace, . . . etc. în copilăria noastră, poate din necesitatea de a ne crea diferite jocuri și jucării. Astăzi, când copilul își petrece mai mult timp în casă cu telefonul sau laptop-ul în mână, încercăm să reconectăm copilul la frumusețile naturii, la mediul înconjurător.

Arta tranzientă îi conectează pe copii cu natura, în contextul în care acum trăim o depărtare de aceasta, o aparentă îngrădire. Aceasta artă implică:

- Sortarea și gruparea materialelor,
- Combinarea creativă a culorilor,
- Crearea unui pattern sau a unei geometrii a elementelor (adeseori se întâmplă intuitiv),
- Aranjarea și rearanjarea elementelor,
- Munca de concept, identificarea unei idei și mai bune sau îmbunătățirea ideii inițiale,
- Explorarea texturilor materialelor,
- Conectarea simultană cu toate procesele de mai sus.

Adaptarea și monitorizarea constantă este ceva normal. Un adult va trebui să fie în permanență cu un ochi la copii și la ceea ce se întâmplă pe terenul de joacă, intervenind cu tact doar dacă este cazul și lăsând lucrurile să se deruleze liber. De asemenea, copiii vor fi familiarizați de la bun început cu resursele

existente, rutinele și procedurile de folosire. Toate acestea reprezintă, desigur, un efort, însă impactul pozitiv al jocului cu piese libere asupra dezvoltării cognitive, sociale și emoționale a copiilor este prezentat în numeroase studii.

Pe scurt, cercetările evidențiază faptul că acei copii care au parte în mod constant de joacă liberă beneficiază de experiențe sau rezultate școlare mai bune. La rândul lor, adulții care iau parte la procesul de învățare au parte de experiențe mai bune în cadrul instituțiilor în care lucrează. Efecte pozitive precum colaborarea, rezolvarea de probleme, luarea deciziilor, gândirea strategică și critică par să fie stimulate din plin de joaca liberă cu loose parts (piese libere).

Aceasta este una dintre activitățile care se pot desfășura și individual acasă având mari beneficii. Este crucial, după părerea mea, ca în această situație globală în care ne aflăm să găsim acel echilibru optim, acele resurse care ating punctual ceea ce ne-am propus astfel încât finalitățile învățământului preșcolar să fie atinse conform „Curriculumului pentru Învățământul Preșcolar 2019”.

- Dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale, sprijinind formarea autonomă și creativă a acestuia.

- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi; încurajarea explorărilor, exercițiilor, încercărilor și experimentărilor, ca experiențe autonome de învățare.

- Descoperirea, de către fiecare copil, a propriei identități, a autonomiei și dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.

- Sprijinirea copilului în achiziționarea de cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare acestuia la intrarea în școală și pe parcursul vieții.

Este important să înțelegem că tot ceea ce ne propunem în actul educațional online din momentul prezent cât și a celui după depășirea acestei situații este de a adapta totul la psihologia copilului, la nevoile fiecărui copil, la emoțiile și unicitatea acestuia, la valorificarea fiecăruia, la stimularea curiozității față de lume, la tipul familiei, la formarea unor caractere care îl vor ajuta în școlaritate și în viață.

Cu siguranță copiii se pot bucura de arta tranzientă, fiind o modalitate accesibilă de explorare a mediului, dezvoltând creativitatea copiilor, dar totodată vor petrece mai mult timp în ar liber, în natură ajutându-i la fortificarea organismului, a sănătății fizice și psihice.

O sursă minunată de inspirație în desfășurarea proiectului educațional „Învățământ deschis, performant, eficient” / cu tema „Arta tranzientă nonpermanentă”, este proiectarea didactică, activitățile din cadrul proiectului educațional se desfășoară pe o perioadă determinată Semestrul II / pentru realizarea diferitelor lucrări nonpermanente create de copiii.

Copiii din grădiniță împreună cu educatoarea în cadrul activităților ADP/ALA 1 și 2 au desfășurat diferite activități în cadrul cărora au realizat diferite tablouri nonpermanente, alcătuite din materiale din natură și alte materiale reciclabile.

Activități zilnice, diferite, sau desfășurate în clasă sau în natură. Ex: activități de explorare a mediului înconjurător, de colectare de materiale din mediului înconjurător al grădiniței/curtea și strada grădiniței, activități de depozitare a materialelor în cutii personalizate, iar acasă, după amiază activități de explorare și colectare desfășurate împreună cu părinții și bunicii în grădina și curtea casei, parcul din satul nostru.

Materialele colectate acasă au fost depozitate în cutiute de diferite mărimi, copiii aducându-le la grădiniță. Le-am folosit în cadrul activităților de creație.

Arta tranzientă, pentru copii este un concept nou, ce poate fi folosit în cadrul activităților zilnice de dezvoltare personală în cre abordăm sub o altă formă teme sugerate de proiecte tematice anuale, activități în afara proiectelor sau alte teme la alegerea copiilor.

Cum se dezvoltă creativitatea copiilor

Colectarea elementelor naturale

- Profitând de fiecare ieșire în natură, educatoarea împreună cu copii în curtea grădiniței, la stradă sau acasă împreună cu membrii familiei pentru a aduna mici comori. Mai târziu, le putem folosi în fel și chip în cadrul diferitelor activități desfășurate împreună cu grupa de copii.

- Am apelat la părinți pentru a dota fiecare copil cu o cutie (personalizată) cu diferite materiale de lucru.

Totuși ar trebui să fim atenți la câteva aspecte atunci când colectăm materialele, aducem în clasă câte ceva din bogățiile naturii.

- Să fie cu măsură! Nu defrișăm, nu umplem „sacii”, nu lăsăm urme prea mari ale trecerii noastre prin natură.
- Nu luăm mai mult decât avem nevoie!
- Ne interesăm de regulile existente într-un anumit loc.
- Spre exemplu, în parcurile din unele localități ale țării, pot exista multe specii protejate de plante, pe care este interzis să le culegi.

În orice caz, vă sugerez să puneți la presat acele flori, plante sau frunze pe care le culegeți din grădinile voastre sau din zone unde abundă, pentru a le conserva și a beneficia de ele pe termen cât mai lung.

IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

PROF. POAȚĂ IULIETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "VOIEVOD LITOVOI"
ORAȘ TÂRGU-JIU, JUD. GORJ

Activitățile extrașcolare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Studiile de specialitate susțin că acesta ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceștia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme. Pe lângă toate acestea, activitățile extrașcolare acționează și asupra stimei de sine, iar sentimentul de împlinire este mult mai ridicat.

Activitățile extrașcolare se referă la acele activități realizate în afara mediului școlar, în afara instituției de învățământ, cu participarea clasei, a mai multor clase de elevi sau a mai multor instituții de învățământ.

Activitățile extrașcolare vizează, de regulă, acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria de desfășurare a acestora e greu de delimitat. Pot fi excursii, drumeții, vizite la muzee, la diverse instituții publice, la alte unități de învățământ, vizionarea de spectacole de teatru, operă, muzică clasică, activități artistice, cluburi tematice, activități sportive, legate de protecția mediului etc. Iată câteva caracteristici de bază ale activităților extrașcolare:

- înglobează activitățile organizate de școală în afara mediului școlar sau/și de către alte instituții extrașcolare specializate (cluburi sportive, cluburi și palate ale copiilor, școli de artă/ muzică pentru copii, etc.);

- au rol complementar celui al școlii;
- dezvoltarea copiilor depinde de un întreg sistem de fenomene și relații, iar activitățile extrașcolare reprezintă un element fundamental în rețeaua școală-familie-comunitate;

- oferă posibilitatea de exprimare și explorare a identității, dezvoltă capitalul social al copiilor.

Este cunoscut faptul că activitățile extrașcolare generează capital social și uman, constituie un mediu formator mai atractiv, în afara contextului instituțional. Participarea elevilor la astfel de activități îi ajută să se înțeleagă pe ei înșiși prin observarea și interpretarea propriului comportament în comparație cu al celorlalți.

Activitățile extrașcolare reprezintă totodată un element prioritar în politicile educaționale întrucât au un impact pozitiv asupra dezvoltării personalității elevilor, asupra performanțelor școlare și a integrării sociale. Un studiu al lui J. Eccles și B. L. Barber(1999) indică un impact diferit al activităților extrașcolare, în funcție de tipul acestora și rata de participare, astfel:

- participarea în cadrul tuturor tipurilor de activități extrașcolare corelează cu creșterea rezultatelor și performanțelor școlare;

- participarea la activități sportive înregistrează o probabilitate mai mare ca elevii să aleagă să urmeze o școală superioară (nivel universitar) până la la împlinirea vârstei de 21 de ani;

- participarea la activități prosociale corelează cu o rată mai mică de delincvență în rândul elevilor participanți.

Activitățile extrașcolare ocupă un loc important în ansamblul influențelor educative. Participarea la acest tip de activități lărgeste orizontul cultural al elevilor, completând cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite în cadrul orelor de curs. De asemenea, constituie un mijloc de formare a competențelor, contribuie la educarea morală, estetică a elevilor, dăruindu-le acțiunile și extinzându-le orizontul cultural-artistic. Activitățile extrașcolare reprezintă un mijloc de formare a deprinderilor elevilor de a-și folosi, în mod rațional, timpul liber, sunt propice manifestării spiritului de independență și inițiativei.

O altă particularitate a activităților extrașcolare, de o reală importanță, o constituie legătura acestora cu partea practică. Aplicarea cunoștințelor în cadrul activităților extrașcolare are valoarea unui exercițiu de dezvoltare a aptitudinilor elevilor. Important în derularea acestor activități este faptul că elevii pot fi antrenați atât în inițiere și organizare, cât și în modul de desfășurare a acestora.

„Oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare, i se poate transmite cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă. ”- afirma J. Bruner.

Condiția primordială pentru receptarea corectă și coerentă a mesajului o reprezintă demersul adoptat de cadrul didactic, metodele, procedeele, modul și modalitățile utilizate, precum și cadrul în care se desfășoară procesul.

Modelarea, formarea, educarea cer timp și dăruire. Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților școlare cu cele extrașcolare. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, cultivarea interesului pentru acțiuni socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, valorificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Prin aceste activități li se oferă elevilor un alt mod de însușire a unor trăiri, valențe pozitive ale vieții, valori morale și nu numai.

Activitățile extrașcolare dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea generației tinere în actul decizional, realizându-se astfel o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală:

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi vremea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze. ” (Maria Montessori)

Bibliografie:

- Țiru C. Maria, *„Pedagogia activităților extracurriculare”* – Suport de curs, Cluj-Napoca 2007;
- Ionescu M.; Chiș V., *„Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire”*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001;
- Lazăr V., Cărășel A., *„Psihopedagogia activităților extracurriculare”*, Ed. Arves, Craiova, 2007.

METODE INTERACTIVE DE GRUP ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

PROF. POGAN LIVIA – ALEXANDRA
PROF. MOȚOC NICOLETA ELENA
G. P. P. "TOLDI" SALONTA, JUD. BIHOR

Metodele interactive de grup implică mult tact din partea dascălilor deoarece trebuie să-și adapteze stilul didactic în funcție de tipul de copil: timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerabdător, pentru fiecare găsiind gestul, mimica, interjecția, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reținerea, aprecierea, entuziasmul în concordanță cu situația de moment. Situațiile de învățare rezolvate prin metode interactive de grup dezvoltă copiilor gândirea democratică deoarece ei exersează gândirea critică și înțeleg că atunci când analizează un personaj, comportamentul unui copil, o faptă, o idee, un eveniment, ei critică comportamentul, ideea, fapta, nu critică personajul din poveste sau copilul, adultul. Metodele învață copiii că un comportament întâlnit în viața de zi cu zi poate fi criticat pentru a învăța cum să-l evităm. Ei aduc argumente, găsesc soluții, dau sfaturi din care cu toții învață.

Explozia stelară

Definiție: Explozia stelară este o metodă de stimulare a creativității, o modalitate de relaxare a copiilor și se bazează pe formularea de întrebări pentru rezolvarea de probleme și noi descoperiri.

Obiective: Formularea de întrebări și realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup prin interacțiune și individual pentru rezolvarea unei probleme.

Material: o stea mare și cinci stele mici de culoare galbenă, cinci săgeți roșii, jetoane.

Descrierea metodei

1. Copiii așezați în semicerc propun problema de rezolvat. Pe steaua mare se scrie sau desenează ideea centrală.

2. Pe cinci stelute se scrie câte o întrebare de tipul: Ce?, Cine?, Unde?, De ce?, Când? iar cinci copii din grupă extrag câte o întrebare. Fiecare copil din cei cinci își alege câte trei- patru colegi organizându-se astfel în cinci grupuri.

3. Grupurile cooperează în elaborarea întrebărilor.

4. La expirarea timpului, copiii revin în semicerc în jurul steluței mari și comunică întrebările elaborate, fie un reprezentant al grupului, fie individual, în funcție de potențialul grupei. Copiii celorlalte grupuri răspund la întrebări sau formulează întrebări la întrebări.

5. Se apreciază întrebările copiilor, efortul acestora de a elabora întrebări corecte precum și modul de cooperare și interacțiune.

Familiarizarea cu metoda - Joc- exercițiu de creativitate: „Supărarea jucăriilor”

• Obiectiv: Familiarizarea copiilor cu strategia elaborării de întrebări de tipul: Ce?, Cine?, Unde?, Când?, De ce? Pentru noi descoperiri privind problema supărării jucăriilor.

• Material: materialul specific metodei- stelutele, siluete de jucării personificate- ursuleț, minge, carte de colorat, cutie cu creioane colorate, cutia surprizelor.

• Desfășurarea jocului: Jocul se desfășoară în etapa jocurilor și activităților alese cu întreaga grupă de copii. Copiii sunt organizați în semicerc în jurul „Cutiei cu surprize” și descoperă pe rând materialul surpriză.

- Se anunță tema jocului.

- Se solicită copiilor să formuleze problema adresându-le întrebarea: „Ce puteți spune despre jucăriile din cutia cu surprize?”

- Se evidențiază problema așezând siluetele- jucării supărate pe steluța mare se solicită copiilor să afle de ce sunt supărate jucăriile.

- Se invită cinci copii să-și aleagă câte o steluță.

- Pe rând se citește întrebarea de pe fiecare steluță atenționându-i asupra culorii (astfel copiii vor reține că fiecare întrebare are culoarea ei: Ce?- roșu, Cine?- verde, Unde?- albastru, Când?- mov, De ce?- portocaliu).

- Se invită în mijlocul cercului copilul cu întrebarea Cine?; se citește întrebarea și se solicită grupa să elaboreze întrebări de acest fel pentru a afla de ce sunt supărate jucăriile. Exemple: Cine credeți că sunt aceste jucării?, Cine le-a supărat? Copiii care au formulat întrebări de tipul Cine? Se așază în grup lângă steluța pe care este scrisă întrebarea.

- Urmează alt copil cu întrebarea de tipul De ce? Și procedează ca în momentul anterior.

- La fel se procedează în continuare până se epuizează toate tipurile de întrebări.

- În final se formează tot atâtea grupuri câte tipuri de întrebări sunt.

- Se trece pe la fiecare grup și se aleg întrebările urmărindu-se realizarea de conexiuni între ideile descoperite de copii în grup și individual pentru a afla cauza supărării jucăriilor și salvarea acestora.

- Se urmărește „explozia stelară” creată prin așezarea steluțelor în jurul stelei și se repetă întrebările scrise pe steluțe.

- Se apreciază copiii, efortul lor de a elabora întrebări, creativitatea în adresarea întrebărilor și aflarea cauzelor supărării jucăriilor. („Metode interactive de grup”, p. 344)

Bibliografie:

• S. Breben, E. Gongea, G. Ruiu, M. Fulga- "Metode interactive de grup"- ghid metodic, Ed. Arves, 2002.

EDUCATIE FARA FRONTIERE

VALENTIN POLIZACHE LICEUL TEHNOLOGIC „GOGA IONESCU” TITU

Rezumat

Programul Învățare pe tot parcursul vieții cuprinde programele sectoriale Comenius, Erasmus, Leonardo da Vinci, Grundtvig și Vizite de studiu, care oferă numeroase oportunități pentru formarea continuă a cadrelor didactice. Dintre acestea, proiectele multilaterale din cadrul parteneriatelor școlare Comenius reprezintă o modalitate de formare continuă în care sunt abordate nu numai competențele profesionale, ci și cele personale sau sociale, datorită numărului mare de cadre didactice implicate din diferite țări partenere, precum și diversității activităților derulate.

Cuvinte cheie: învățare pe tot parcursul vieții, Comenius, parteneriate școlare, proiecte multilaterale

1. Introducere

Programul *Învățare pe tot parcursul vieții* (*Longlife learning programme* - LLP) se derulează în perioada 2007-2013, în urma Deciziei nr. 1720/2006/EC a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene. Obiectivul general al programului este de a contribui la dezvoltarea Uniunii Europene în special prin stimularea schimburilor, cooperării și mobilității între sistemele educaționale și de formare din cadrul Comunității, astfel încât acestea să devină un reper mondial de referință în ceea ce privește calitatea.

Printre obiectivele specifice ale acestui program se numără:

- să contribuie la dezvoltarea unei învățări pe tot parcursul vieții de calitate și să promoveze înalta performanță, inovarea și o dimensiune europeană în sistemele și practicile din domeniu;
- să întărească contribuția învățării pe tot parcursul vieții la coeziunea socială, cetățenia activă, dialogul intercultural, egalitate de gen și împlinirea personală;
- să promoveze învățarea limbilor străine și diversitatea lingvistică;
- să susțină dezvoltarea de conținuturi, servicii și practici inovatoare, bazate pe TIC, în domeniul învățării pe tot parcursul vieții;
- să întărească rolul învățării pe tot parcursul vieții prin crearea unui sentiment de cetățenie europeană bazat pe înțelegere și respect pentru drepturile omului și democrație, încurajarea toleranței și respect față de alte popoare și culturi;
- să încurajeze utilizarea optimă a rezultatelor, produselor inovatoare și proceselor, precum și schimbul de bune practici în domeniile vizate de Programul Învățare pe tot parcursul vieții, în scopul îmbunătățirii calității educației și formării.

2. Programul sectorial Comenius

Programul *Învățare pe tot parcursul vieții* este împărțit în 4 subprograme sectoriale (Comenius, Erasmus, Leonardo da Vinci și Grundtvig), la care se adaugă Programul transversal. Fiecare dintre acestea are propriile obiective specifice și se adresează unor grupuri țintă diferite.

Programul sectorial Comenius acoperă educația preșcolară și școlară și urmărește să dezvolte înțelegerea de către tineri și cadrele didactice a diversității culturilor europene și să sprijine dobândirea de către tineri a unor competențe de bază, necesare dezvoltării profesionale, pentru încadrarea lor în muncă și pentru manifestarea unei cetățenii active.

În cadrul acestui program se pot desfășura următoarele tipuri de acțiuni:

- proiecte de mobilitate,
- proiecte de parteneriat,
- proiecte multilaterale.

3. Parteneriate școlare – proiecte multilaterale

Proiectele multilaterale sunt proiecte de parteneriat în care se pot implica cel puțin trei instituții din trei țări diferite. Una din instituțiile implicate în parteneriat își va asuma rolul de coordonator de proiect.

Proiectele au o durată de 2 ani. Din punctul de vedere al conținutului, proiectele multilaterale pot fi axate pe:

□ **Elevi** și implicarea activă a acestora în activități specifice unei tematici comune la nivel de parteneriat.

□ **Instituție** și îmbunătățirea managementului școlar și a metodelor pedagogice.

Proiect multilateral Comenius "Mathematics: E-learning and Math-Projects for Students and Teachers Across Europe" – Liceul teoretic "Iancu C. Vissarion" Titu

Limba de comunicare a fost engleza, o limbă străină pentru toți participanții, cu excepția unuia dintre ei. Pentru mulți elevi aceasta va fi prima posibilitate de a comunica într-adevăr cu parteneri străini într-o limbă străină. De asemenea, faptul că în cadrul întâlnirilor informale elevii și profesorii vor avea o șansă de a practica alte limbi este foarte important și ar trebui să crească motivația elevilor de a învăța mai multe limbi străine.

Modelarea s-a realizat cu ajutorul soft-ului educațional M@Desktop (MD) și a platformei Mathematica. Această activitate educațională comună a elevilor între țări s-a realizat prin mijloace de comunicare bazate pe TIC și pe schimbul de fișiere MD. Elevii s-au familiarizat cu utilizarea materialelor inovatoare de învățare în matematică. De fapt, ei și-au însușit practici de învățare pe tot parcursul vieții cu materiale digitale, un lucru foarte bun pentru viața lor profesională ulterioară.

Profesorii de matematică au învățat cum să-și îmbogățească lecțiile lor cu un conținut atent selectat de material MD pentru clasele lor. Ei și-au îmbunătățit nivelul de competență pedagogică de învățare "Blended Learning" - este un amestec echilibrat de predare tradițională și de predare pe calculator. Acest stil de predare este destul de flexibil în ceea ce privește multitudinea de personalități ale profesorilor și elevilor, oferind în același timp și multe satisfacții, în special elevilor.

Profesorii și-au dezvoltat în continuare strategii pedagogice în predarea matematicii cu ajutorul "Blended Learning"-ului. Colaborarea cu alte țări a fost cu siguranță o motivație uriașă pentru a găsi cele mai bune practici în utilizarea soft-urilor matematice de predare în Europa. Sprijinul sperat al managementului școlar a dus la o creștere a reputației școlii, datorită punerii în aplicare a unui proiect european de matematică.

Impactul asupra profesorilor:

1. Soft-ul folosit și toată munca de proiect a fost în limba engleză, lucru care a permis profesorilor să exerseze această limbă și să își crească nivelul de competență în această direcție.

2. Profesorii au împărtășit idei cu privire la predare cu profesori din alte țări. Acest lucru a îmbunătățit motivarea cadrelor didactice. Acestea au învățat, de asemenea, cum să includă soft-ul matematic în lecțiile lor.

3. Profesorii și-au îmbunătățit comunicarea și abilitățile de prezentare în limba engleză. Ei au învățat cum să coopereze într-o echipă internațională.

4. Concluzii

Participarea celor două instituții de învățământ la aceste proiecte multilaterale Comenius a reprezentat o experiență pozitivă atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice. Activitățile desfășurate au reprezentat, pentru cadrele didactice, o oportunitate de formare continuă, într-un cadru formal, nonformal și informal. De asemenea, reuniunile de proiect organizate în țările partenere au beneficiat de o dimensiune europeană prin prisma participării cadrelor didactice din diferite țări europene.

Din perspectiva impactului asupra celor două instituții, putem aprecia faptul că derularea activităților proiectului a condus la creșterea prestigiului școlii în comunitatea locală, la strângerea legăturilor dintre părțile implicate în educația elevilor, la realizarea unor parteneriate cu diverse instituții, la adaptarea unor exemple de bună practică atât în privința managementului instituțional, cât și a procesului de predare-învățare-evaluare.

Bibliografie:

1. Dogaru-Ulieru, V., Drăghicescu, L. (coord.). (2011). Educație și dezvoltare profesională. Craiova: Scrisul Românesc Fundația-Editura.
2. www. anpcdefp. ro
3. www. llp-ro. ro

EFICIENTIZAREA EDUCATIEI ONLINE

**PROF. POLOCOSER RALUCA NICOLETA
LICEUL CU PROGRAM SPORTIV SUCEAVA**

În literatura de specialitate, de-a lungul anilor se vorbea adesea despre revoluționarea sistemului de învățământ. Însă, adevărata revoluție în sistemul de învățământ, în stadiu incipient, s-a produs ca urmare a unei crize pandemice sanitare, afectând populația la nivel mondial. Practic, am fost forțați să oferim o educație de calitate la distanță, folosind mijloacele digital multimedia.

Odată cu pandemia, am realizat din nou că singurul lucru constant în viață este schimbarea, iar adaptabilitatea este o trăsătură esențială pentru a face față acesteia. Din cauza pandemiei instituțiile de învățământ au fost nevoite să își transfere activitatea exclusiv online. Dacă până acum, metodele de predare erau clasificate în două categorii (clasice, respectiv moderne), pandemia a generat metodele de predare online

Trecerea de la lecțiile predate în școli la cele bazate exclusiv pe videoconferințe a adus cu sine multe provocări atât pentru profesori, deoarece aceștia au trebuit să facă un efort și mai mare pentru a capta atenția elevilor, cât și pentru elevi deoarece atenția lor a fost mult mai mică fiind acasă. Un lucru e cert: pentru ca educația online să funcționeze și să fie eficientă e nevoie de noi metode de a preda.

În primul rând, pentru a fi la fel de eficientă ca instruirea față-în-față, trebuie să se regăsească sub forma învățării mixte (blended learning – on line și față-în-față). Prezența fiecăruia dintre aceste tipuri de interacțiune, atunci când este integrată în mod semnificativ, crește rezultatele învățării.

Deoarece timpul este crucial în predarea online e nevoie ca lecțiile să fie structurate într-un mod diferit față de cele din clasă. Acestea trebuie să fie mai scurte, însemnând maxim 20 de minute în care să prezinți informațiile noi legate de subiectul predat, iar timpul rămas ar trebui dedicat activităților care să-i ajute pe elevi să asimileze mai ușor informațiile prezentate anterior. Cu cât vei adăuga mai multe activități pe parcursul fiecărei lecții predate, cu cât timpul va zbura mai repede pentru elevii tăi.

Instrumente digitale pot face predarea mai dinamică și interactivă, le permit elevilor să răspundă la întrebări altfel decât prin clasică ridicare a mâinii și pot transforma evaluarea cunoștințelor într-o activitate distractivă. Prezi te ajută să realizezi prezentări atractive care vor capta atenția elevilor tăi. Flipsnack este un program online cu ajutorul căruia poți crea cataloage interactive cu efecte realiste de răsfoire a paginilor. Canva este o platformă de design grafic care îți permite să creezi prezentări unice, documente și alt conținut vizual de excepție. TeachEm te ajută să faci ca videoclipurile de pe YouTube să se transforme în niște lecții interactive și interesante prin intermediul chestionarelor și a notițelor care se pot adăuga fiecărui videoclip. EduPuzzle – această platformă îți permite să afli dacă elevii vizionează videoclipurile pe care le-ai trimis,

Putem realiza prezentări PowerPoint pentru a prezenta informațiile importante legate de lecția predată. Slide-urile trebuie să conțină doar informațiile importante pe care le vom dezvolta mai apoi în cadrul lecției. Trebuie să alegem o temă de culori pentru fiecare prezentare, culori care se pot citi și ar fi ideal să adăugăm imagini în prezentări și videoclipuri scurte. Deoarece e ușor ca atenția unui elev să se piardă destul de repede, ar trebui să împărțim materialele video pe care le prezinți pe secțiuni mai scurte. Videoclipurile lungi cu foarte multe informații nu stârnesc curiozitatea unui elev, acesta devenind plictisit destul de repede.

O altă metoda eficientă în învățarea online este realizarea de chestionare scurte. Putem face acest lucru cât de des dorim deoarece ajută la reținerea informațiilor mai ușor, identifică golurile de cunoștințe, încurajează învățarea și permite elevilor să aibă o verificare imediată a răspunsurilor corecte sau greșite.

Predarea lecțiilor exclusiv online necesită mult timp de acomodare și multă răbdare. Metodele pedagogice moderne trebuie adaptate și reinventate astfel încât să poată fi implementate și în cadrul lecțiilor online. Pentru ca lecțiile la distanță să fie interactive, se recomandă să se utilizeze cât mai multe aplicații informatice, astfel încât elevii să fie atrași, motivați și implicați.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTELE TIMPURI

**PROF. ÎNV. PREȘC -PONȚOC DANIELA FLORICA
G. P. P. NR. 9 SATU MARE**

„Scopul educației timpurii ar trebui să fie activarea interesului natural al copilului de a învăța” și „*Jocul este munca unui copil*”. Maria Montessori

Fiecare copil este unic, iar conceptul de educație timpurie și îngrijire presupune o abordare holistică a copilului și înseamnă preocuparea pentru sănătatea, nutriția, educația și protecția copilului, din perioada prenatală până la perioada preșcolară.

Putem afirma educația timpurie reprezintă o serie vastă de experiențe individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul încă din primii ani de viață. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale, iar focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolării este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. S-a demonstrat deja că până la vârsta de 3 ani creierul formează în jur de 700 de sinapse pe secundă și că 85% din capacitatea creierului se formează în acest interval, fapt pentru care este foarte important ceea ce acumulează creierul în acești primii ani, deoarece informația este absorbită în special prin intermediul experienței și al emoțiilor trăite. În primii 2 ani de viață se formează stilurile de atașament, iar în primii 3 ani de viață au loc schimbări majore în viața interioară și dezvoltarea copilului: de la separarea de mamă, prin actul nașterii, până la perceperea mediului exterior și dobândirea independenței prin mișcare, exprimarea prin cuvinte, iar pe lângă transformările fiziologice, au loc și importante transformări psihologice. Pe la 8-9 luni copilul începe să realizeze că are impact asupra obiectelor din jurul său și începe să le observe, să le mânguiască, etc, iar el are nevoie de un spațiu în care să se miște pentru a putea experimenta noile abilități dobândite și pentru a căpăta încredere. Pe la 18 luni putem spune că este perioada lui ”Nu”, iar această etapă durează până în jurul vârstei de 2 ani și jumătate – 3 ani. Cu cât copilul se simte mai mult luat în considerare și respectat, cu cât el conștientizează că are un cuvânt de spus în ceea ce îl privește, cu atât sunt șansele mai mari să devină un adult cu respect de sine, care respectă, la rândul său, pe alții. În primii 3 ani de viață el încearcă să se concentreze pe dezvoltarea independenței, a mișcării coordonate și a comunicării verbale. Finalitățile educației timpurii cele mai importante în contextul sistemului nostru de învățământ au în vedere o unitate de idei, care permite o dezvoltare liberă și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu și de trebuințele sale și îi permite copilului o interacționare cu alți copii, cu adulții și cu mediul pentru a dobândi cunoștințe, deprinderi, atitudini și conduite noi.

Educația timpurie începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea. Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil, iar rolul fiecărui cadru didactic este foarte important în acest sens. Aceasta se realizează ca educație informată în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media, ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, dar și prin biblioteci, muzee, activități ale unor organizații nonguvernamentale, etc.

Această perioadă este importantă pentru că este etapa când copiii se dezvoltă rapid iar dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu pentru faptul că alegerile făcute acum și acțiunile întreprinse de părinți și de societate în copilăria timpurie au o puternică influență asupra progresului individual al copilului. Cei mai importanți sunt primii doi ani din viață, când apar cele mai semnificative schimbări din punct de vedere intelectual, emoțional, psihologic și social. Conceptul de educație timpurie se referă așadar la două dimensiuni: începerea preocupărilor educaționale de la vârstele mici și implicarea familiei și comunității în educarea copilului mic și preșcolar. Beneficiile ale educației timpurii sunt: socializarea, cooperarea, respectul, entuziasmul pentru învățare, lucrul în echipă, concentrarea și răbdarea, iar aceasta oferă șanse egale de creștere, dezvoltare, îngrijire, educație, fără discriminare pentru copiii care provin din

familiei instabile, fără părinți, cu sănătate precară, cu deficiențe sau cu posibilități materiale financiare scăzute.

Fiecare adult are în vedere respectarea nevoilor copiilor: cele de bază: îngrijire, cunoaștere, hrană; cele afective: dragoste, securitate afectivă, întărire pozitivă a acțiunilor și cele de acțiune: joc liber ales. Învățarea este fundamentală în dezvoltarea socială, fizică, intelectuală, emoțională, spirituală etc.

Bibliografie:

1. Ecaterina, V., (2014) *Educație timpurie*, Editura Arlequin, București.
2. Liliana, S., *Dezvoltarea copilului și educația timpurie*, Editura Polirom, Iași.
3. <https://leaderland.md/importanta-educatiei-timpurii/> (accesat în 20. 06. 2021)
Elaborarea unui eseu privind importanța educației la vârstele timpurii
4. Verza, E., Verza, E. F., *Psihologia vârstelor*, București, Editura ProHumanitate, 2000,
5. Curriculum pentru educație timpurie, 2019

ÎN AȘTEPTAREA NOILOR SCHIMBĂRI DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

PROF. ITINERANT ȘI DE SPRIJIN POP CORINA MARIETA CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ – CLUJ-NAPOCA

Ca în multe alte domenii, România este repetentă la capitolul educație. Citind doar titlurile unor articole/studii, pe această temă, ajungem la concluzii extrem de îngrijorătoare: „Școala pregătește copiii pentru eșec”, „Sistemul de învățământ din România este ineficient, nerelevant, inechitabil și de slabă calitate.”, „Analfabetismul funcțional nenorocește România: 23% din tineri nu reușesc să se angajeze” ș. a. m. d.. Din păcate, despre învățământul din țara noastră, nu se spun lucruri bune nici la cel mai înalt nivel. „Comisia Europeană a realizat o radiografie a învățământului românesc, în care a reliefat cele mai mari probleme:

- România aplică un curriculum depășit;
- România stă cel mai prost dintre statele membre UE când vine vorba de competențele de bază în matematică, științe și citire; motivele țin de factori educaționali și de inegalitatea socială.
- Accesul la educația de calitate e o provocare pentru elevii din zona rurală și pentru cei de etnie rromă.
- Finanțarea sistemului de învățământ este la un nivel redus.
- Rata de abandon școlar este mare, iar acest lucru are consecințe asupra pieței muncii și creșterii economice.”

Este foarte clar pentru toți că școala românească nu ține pasul cu vremurile, cu ritmul pe care îl are copilul/tânărul din ziua de azi și mai ales cu cerințele de pe piața muncii. Sunt mici miracole care se întâmplă prin unele școli, însă acest lucru ține doar de oamenii cu dăruire, de pedagogii cu drag de copii, cu pasiune și vocație față de meseria pe care și-au ales-o, dar acest lucru nu este suficient. Avem nevoie de mult mai mult pentru a ne salva.

Mi-ar plăcea să apară schimbări reale (nu doar pe hârtii), fără prea mult gargară politică, ci fapte. Să vedem schimbări benefice și sustenabile, care să pună cu adevărat interesul elevului și viitorul acestei țări pe primul loc. Dacă ne uităm la alte state care au succes în acest domeniu, cu puțină bunăvoință din partea decidenților, am putea să ne inspirăm și să reușim și noi să facem ceva.

Cele mai multe țări își doresc un sistem educațional performant, investesc sume uriașe pentru a-și dezvolta învățământul și putem înțelege destul de ușor de ce fac acest lucru. Prin educație se pun bazele unei societăți sănătoase, este fundația solidă pe care se poate construi viitorul unei națiuni. Căutând informații despre sistemele și formele de învățământ din alte țări am ajuns la concluzia că Finlanda stă cel mai bine la capitolul educație fiind situată constant pe primele locuri începând cu anul 2000. Conform majorității statisticilor mondiale și europene, sistemul școlar finlandez este considerat cel mai eficient din lume, mai ales din perspectiva învățământului de masă. De asemenea, Japonia și Coreea de Sud sunt țări care cu greu ar putea fi ajunse din urmă privind nivelurile acestora de performanță. Dar aici este foarte mult vorba despre mentalitatea asiatică. De exemplu, personal nu agreez stilul educațional sud-coreean. Rezultatele elevilor sunt spectaculoase, dar presupune un foarte mare efort din partea copiilor. Elevii petrec foarte mult timp la cursuri și până la 16 ore pe zi de studiu. Un calcul arată că, până ajung la facultate, petrec pe băncile școlii cu un an mai mult decât alți copii din lume. Obsesia pentru educație a părinților coreeni a devenit o problemă națională, iar sociologii au atras atenția că un astfel de sistem, ce poate fi considerat draconic, dăunază pe termen lung sănătății copiilor.

Și în Japonia sistemul de educație este foarte strict. Pentru un european, școala în Japonia este precum armata. Este o țară care pune mult accent pe alfabetizare, pe știință și matematică. La ei, școala primară durează șase ani, în timp ce învățământul secundar se face în doar trei ani, iar liceul tot în trei. Interesant este că, în ciuda faptului că urmarea liceului nu este obligatorie, cam 95% dintre copii aleg să-l urmeze.

Sistemul educațional finlandez este unul despre care am tot citit și tare mi-ar plăcea să îl luăm ca exemplu. Este considerat de succes fiindcă pune accentul pe cooperare și echitate în detrimentul competiției. Mai mult decât atât nu sufocă elevii și nu-i presează cu ierarhii inutile. În Finlanda s-a investit

într-un învățământ de masă și nu într-unul elitist, într-un sistem care-i ajută pe elevi să devină utili societății și să devină buni specialiști urmându-și pasiunile și aptitudinile. În primul rând elevii finlandezi sunt lăsați să copilărească fără constrângeri educaționale instituționalizate până la vârsta de 7 ani. Abia atunci merg la școală. Aceștia urmează doar 9 clase obligatorii după care sunt lăsați să decidă dacă vor să continue sau nu. După terminarea anilor obligatorii de studiu, elevii sunt îndemnați fie către liceele teoretice, fie către cele de meserii, fără să existe vreo prejudecată. Cu alte cuvinte, cei care aleg să facă o școală profesională nu sunt considerați, cum se întâmplă de multe ori în România de exemplu, inferiori celorlalți. Abordarea învățământul profesional și tehnic, prin școli vocaționale de anvergură, susținute și dotate de stat și de municipalități, este un exemplu de bune practici, despre care consider că ar trebui implementat cât mai curând și la noi. Acestea oferă un alt traseu față de învățământul liceal de tip teoretic, traseu care poate fi continuat spre universități, în special spre cele politehnice, de științe aplicate, fiind un învățământ flexibil, cu pasaje de trecere.

În timpul anilor de studiu, elevii finlandezi nu susțin teste standardizate. Ei sunt notați după un sistem individualizat, realizat de fiecare profesor, în funcție de nevoile și aptitudinile elevilor. Elevii finlandezi susțin un singur test standardizat, numit Examenul Național de Matriculare, echivalentul Bacalaureatului. Totodată sistemul finlandez exclude competiția. El încurajează cooperarea între elevi. Finlandezii nu încurajează fuga după note ci modul în care elevii pot coopera pentru terminarea unei sarcini. Practic, elevii din Finlanda nu sunt stresați cu examene, teme acasă și competiția acerbă din alte sisteme educaționale. Propriu-zis învățământul finlandez nu pune accent pe "vârfuri" și "exceleță" ci pe educația de masă, învățarea bazelor de către toți elevii dar și a modului de cooperare în societate. Totodată școala finlandeză încearcă să echilibreze inechitățile sociale, oferind elevilor o masă zilnică gratuită, consiliere psihologică și programe de învățarea adaptate pe fiecare elev. Nu în ultimul rând profesorii finlandezi sunt extrem de bine pregătiți. Nu susțin examene de titularizare dar pentru a putea preda trebuie să aibă o diplomă de masterat în educație, sistemul lor de triere încă din perioada școlarizării fiind extrem de dur. Practic, ajung profesori doar cei care se dovedesc capabili. Relația dintre elev și profesor în sistemul finlandez este de cooperare și ghidare, nu de subordonare strictă. Și cel mai important, în ceea ce mă privește, este că în Finlanda, *copiii merg la școală cu plăcere.*

Cu toate că mi-aș dori tare mult, și încă mai sper să apară schimbări majore și benefice în sistemul nostru de educație, nu cred că se vor ivi prea când. De ce? Să ne uităm la ce se întâmplă în România de mai bine de 30 de ani.. ...

Bibliografie:

- https://adevarul.ro/locale/botosani/cele-mai-succes-sisteme-educationale-lume-atat-performante-1_5e84a7a35163ec42715d781c/index.html
- <https://pedagogiepentru psihologie.weebly.com/psihologiepedagogie/vreau-o-scoala-ca-afara>
- <https://www.digi24.ro/special/campanii-digi24/raport-de-tara-2013/responsabili-cu-educatia-cum-isi-educa-alte-state-copiii-120046>
- <https://www.parintiicerschimbare.ro/sistemul-de-invatamant-din-romania-este-ineficient-nerelivant-inechitabil-si-de-slaba-calitate/>
- <https://revistacariere.ro/inovatie/companii/sistemul-de-invatamant-din-romania-e-depasit-si-nu-pregateste-tinerii-pentru-piata-muncii-ce-e-de-facut/>

VALENTELE FORMATIVE ALE EURITMIEI

PROF. INV. PRIMAR, POP ELENA LUMINITA
SCOALA GIMNAZIALA NR. 2 FUNDENI – DOBROESTI, JUD. ILFOV

Publicatiile despre *euritmie* sunt destul de putine, iar cadrele didactice nu au o pregatire teoretica si mai ales practica despre acest subiect. In scoli si gradinite acest gen de activitate nu este abordat prea des. Programa scolara cuprinde activitati de Educatie fizica in cadrul careia se pot desfasura activitati de *euritmie*, pornind de la o tema data.

Cuvantul *euritmie* isi are originea in termenul grecesc *eurhythmos*, in care *eu* inseamna *bine* si *rhythmos* inseamna *ritm*. La greci cuvantul *euritmie* era considerat ca termen principal alaturi de *armonie* si *simetrie*. In Grecia antica, **euritmia** constituia o forma de spectacol in care continutul unei poezii era interpretat prin mimica, dans si pantonima, de catre un ansamblu de solisti special pregatiti.

In dictionarul explicativ *euritmia* este definita astfel: combinarea armonioasa de sunete, linii si miscari: sinteza a gimnasticii si dansului cu acompaniament muzical sau vorbit.

Dupa **Ioan Cerghit** in invatamant pot fi utilizate mai multe variante ale comunicarii educationale, iar *euritmia* face parte din comunicarea nonverbală.

Putem concluda ca *euritmia* este o varianta a comunicarii nonverbale si **este o arta**, folosita in teatru. Pe scena, alaturi de dans si mima, ***euritmia este vorbire vizibila si muzica vizibila***.

Ca si arta *euritmia* a prins viata datorita omului de stiinta, artistului si filozofului austriac **Rudolf Steiner (1861 – 1925)**, incepand cu anul 1911/1912. Euritmia artistica a fost ocrotita si ingrijita de Marie Steiner. Pe scena euritmia este la ea acasa. Insa, in pedagogie, in domeniul terapeutic euritmia este oaspete.

In scolile **Waldorf** euritmia este obligatorie pe parcursul celor 13 ani de studiu.

Teatrul romanesc a preluat de la greci spectacolul de euritmie, punand mai mult accent pe pantonima decat pe dans si ridicand arta mimului la un inalt nivel de interpretare.

In Bucuresti exista **asociatia Euritmia** care organizeaza seminarii pe aceasta tema.

Gineta Stoenescu, in cartea sa ***Euritmia, forma artistica de exprimare***, aparuta in 1985 la editura Sport – Turism, prezinta *euritmia* ca pe ***o forma de comunicare artistica complexa***, care foloseste game variate ale tehnicii miscarii sub forma de simboluri, pentru interpretarea poeziei sau a unui subiect narat prin elemente speciale de miscare, ca: mimica, gestică, pantonima, dans si gimnastica. In aceasta carte autoarea sistematizeaza euritmia potrivit nivelului de varsta, prezentand treizeci de compozitii originale. De exemplu, pentru scolarul mic sunt prezentate trei compozitii create pe poeziile „Somnoroase pasarele”, de Mihai Eminescu, „Modele pentru joaca de-a vorbele”, de Tudor Arghezi si „Un duel”, de George Toparceanu.

Programa sistemului educational **Waldorf**, care se bazeaza pe filozofia lui Steiner, la capitolul X, Euritmie, precizeaza: **„Euritmia este o noua arta a miscarii. Ea se structureaza in euritmie artistica, euritmie terapeutica si euritmie pedagogica**. Practicarea ei cere o pregatire metodică treptată, pe masura varstelor copilului. De exemplu, copilul mic imita gesturile, dar nu la intamplare, ci intodeauna transformand. Adultul nu va interveni nici prin lauda, nici prin mustrare. El va putea insa potenta capacitatea imitativa a copiilor, daca face sa patrunda in munca sa *voiosia*.

Elementele specifice euritmiei sunt: mimica, gestică si pantonima. Acestea sunt mijloace de exprimare a continutului poeziei. Ele nu constituie obiective ale programei de invatamant decat tangential (in recitari, in povestiri) si sunt realizate in functie de maestria pedagogica si artistica a cadrului didactic. Elementele euritmiei sunt studiate in cadrul artei dramatice si nu face parte din preocuparile didactice dar, sunt prezente in programele pentru serbarile scolare.

1. **Mimica** se refera la modificarile expresiei fetei prin contractii ale musculaturii faciale sub actiunea nervilor motorii corespunzatori. La copii nici nu poate fi vorba de un studiu al mimicii. Scolarul mic are o mimica naturala variata: fata, ochii lor transmit natural stari si emotii.

2. **Gestică** se manifesta printr-un ansamblu de miscari ale capului, bratelor, degetelor. Prin gest se exprima ideei, ganduri, sentimente, stari sufletesti. De exemplu, la scolarul mic intalnim gesturi spontane, naturale.

3. **Pantonima** este o manifestare artistica, in care sunt cuprinse atat mimica cat si gestul. Ea este indragita de copii in mod natural; ei imita adultii si pedagogul. Se recomanda abordarea unor forme de mers (mersul balerinei, al sportivului, al soldatului, al omului trist sau vesel) sau imitarea croitorului care pune ata in ac si coase etc.

Pe domeniul luminilor spirituale **Rudolf Steiner** vede in jocul copilului mic, prognozarea viitoarei lui personalitati. Euritmia stimuleaza miscarea launtrica, dar si fantezia copilului, este o adevarata pedagogie a participarii.

Euritmia este joc! Dar, este un joc cu totul si cu totul spiritul, este un joc al fortelor sufletesti, cum ar spune **Goethe**. Prin euritmie poti cunoste mai bine mintea si sufletul copilului.

Elementele constitutive ale euritmiei sunt: poezia, miscarea, dansul si muzica. In euritmie poezia este elementul primordial, iar continutul ei constituie fondul de la care porneste creatia euritmica. Continutul poeziei este redat prin: mimica, gestic, pantonima, gimnastica, dans etc. Poezia este un element comun pentru euritmie, dar si pentru serbarile scolare.

Etapele de pregatire a unei creatii de euritmie: stabilirea poeziei, stabilirea inventarului de miscari, alegerea muzicii, selectarea copiilor in roluri, alegerea costumelor, crearea decorului in functie de tematica poeziei. Cadrul didactic poate colabora cu specialisti in miscre, muzica si teatru, insa in lipsa lor poate indeplini rolul de regizor, actor, coregraf, scenograf, profesor de dans, de muzica, de gimnastica etc.

Eurimia este o miscare a fortelor sufletesti si tine de spiritual, nu de motric, pregateste copilul pentru munca in echipa, iar instrumental sau de exprimare este corpul omenesc, la care canta sufletul, intregul trup devenind mijlocitor al expresiei artistice: **este revelatia sufletului omenesc.**

Asadar, euritmia, ca forma educativa de comunicare nonverbala, poate deveni un mijloc eficient de relaxare si de expresie artistica a sinelui prin poezie, miscare si muzica. Pentru acest gen de activitati cadrul didactic trebuie a fi inzestrat cu deosebite calitati artistice.

Bibliografie:

- Stoenescu Gineta – *Euritmia – forma artistica de exprimare*, Editura Sport – Turism, Bucuresti, 1985;
- Vianu Tudor, *Arta actorului*, Vremea. Institutul de arte grafice, Bucuresti, 1972.

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

PROFESOR - EDUCATOR POP GEORGIANA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 2 BISTRIȚA

Sistemul de învățământ reprezintă subsistemul principal al sistemului de educație.

Putem spune că nu există în fapt nici un sistem perfect de educație și că totul se poate îmbunătăți și adapta contextelor diferite în care fiecare țară se află la un moment dat. Astfel, structura sistemului de învățământ din România cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul general obligatoriu, învățământul secundar superior, școlile de arte și meserii, școlile de ucenici, învățământul post-liceal și învățământul superior.

Un sistem de educație diferit de cel din România este cel din Franța, sistem educațional prezentat în următoarele rânduri:

În Franța, educația este obligatorie pentru copiii cu vârste cuprinse între 3 și 16 ani și constă din patru cicluri:

- Preșcolar (*écoles maternelles*) – cu vârste între 3 și 6 ani
- Școala primară (*école élémentaire*) – cu vârste între 6 și 11 ani
- Școala gimnazială (*collège*) - cu vârste cuprinse între 11 și 15 ani
- Liceu (*lycée*) – cu vârste între 15 și 18 ani

Părinții pot opta pentru a-și trimite copilul la o școală privată (*école privée*) sau publică (*école publique*) în cadrul fiecărui ciclu.

Majoritatea școlilor primare și secundare franceze, precum și un număr mare de universități, sunt instituții publice care au administrații extrem de centralizate. Planurile de învățământ la școlile primare și gimnaziale sunt standardizate în toate școlile pentru o anumită clasă și urmează programa națională stabilită de Ministerul Educației. Școlile publice franceze sunt, de asemenea, gratuite, mixte și laice, iar părinții trebuie să plătească doar prânzul, îngrijirea după școală și ieșirile de clasă. Aproape toate școlile private sunt sub contract (*sous contrat*) cu guvernul francez. Aceasta înseamnă că statul plătește salariile profesorilor, școala urmează programa națională, iar taxele sunt rezonabil de mici. Acestea fiind spuse, unele școli private sunt complet independente (*hors contrat*). Aceasta include unele școli afiliate religioase și școli internaționale, care pot percepe taxe substanțial mai mari. Multe școli primare private din Franța oferă, de asemenea, o filozofie alternativă de predare, inclusiv școli cu metode care urmează programele Montessori și Steiner-Waldorf. În plus, școlile private, cum ar fi *écoles éco-citoyennes*, care se concentrează pe învățarea ecologică, și *écoles démocratiques*, care sunt conduse de elevi fără un curriculum stabilit, au și mai mult o abordare alternativă a predării.

De obicei, școlile publice folosesc metode de predare mai convenționale. Cu alte cuvinte, sistemul de învățământ francez nu încurajează gândirea creativă sau laterală. În plus, sistemul nu se adaptează la stilurile particulare de învățare ale diferiților copii: același stil pentru toți. Stilul de predare se concentrează pe regulile de învățare și pe aplicațiile acestora, pe învățarea prin memorare și pe repetare. Școlile publice subliniază autoritatea profesorului și stabilesc standarde academice înalte.

În mod obișnuit, școlile publice încurajează activitățile sportive și creative, dar nu le includ în curriculum, astfel încât asociațiile comunitare sau private le organizează în primul rând. Aproximativ 22% dintre elevii de liceu din Franța merg la școli private. În general, aceste școli sunt solicitate, deoarece predarea este de un standard ridicat. În plus, ei pot oferi programe de studii bilingve sau internaționale, educație religioasă specifică sau o abordare educațională netradițională. Statul subvenționează majoritatea școlilor private, făcând taxele lor mai accesibile pentru părinți. La fel ca majoritatea țărilor europene, anul școlar în Franța durează din septembrie până în iunie/iulie, cu cinci pauze principale de vacanță pe tot parcursul anului. Copilul trebuie înscris la școală până în iunie înainte de începerea anului școlar în septembrie. În esență, copii au 24 de ore de școală pe săptămână.

învățământ pre-scolar

Școlile preșcolare franceze (*écoles maternelles*) îi pregătesc pe copii pentru școala primară. Clasele preșcolare (*petite section, moyenne section si grande section*) dezvoltă abilitățile copiilor de citire, scriere și calcul și, uneori, includ învățarea unei limbi străine.

învățământ primar

Școala primară constă în cinci ani de studiu, de la vârsta de aproximativ șase până la unsprezece ani.

- CP (*Cours préparatoire*) – 6 la 7 ani
- CE1 (*Cours élémentaire 1*) – 7 la 8 ani
- CE2 (*Cours élémentaire 2*) – 8 la 9 ani
- CM1 (*Cours moyen 1*) – 9 la 10 ani
- CM2 (*Cours moyen 2*) – 10 la 11 ani

Elevii au de obicei lecții de alfabetizare, calcul, geografie, istorie și o limbă străină, care este adesea engleza.

învățământ secundar (inferior și superior)

După școala primară, elevii trec la nivelul gimnazial sau secundar, care este împărțit în două etape.

Prima etapă, colegiul (*collège*) sau secundar inferior este compusă din patru ani de studiu, pentru elevii cu vârste între 11 și 15 ani. Studenții primesc un *brevet des collèges* la finalizarea colegiului.

Admiterea la nivelul secundar superior sau liceul nu este condiționată de succesul la examenul de brevet. La sfârșitul colegiului, școala recomandă familiilor calea școlară adecvată, bazându-și recomandarea pe rapoartele școlare ale elevului și pe interesele speciale.

- La sixième (11 ani)
- La cinquième (12 ani)
- La quatrième (13 ani)
- La troisième (14 ani)

După colegiu, studenții urmează liceul (*lycée*) pentru ultimii trei ani de învățământ secundar. Elevii susțin apoi un examen pentru a primi calificarea de bacalaureat (*baccalauréat*).

- La seconde (15 ani)
- La première (16 ani)
- La terminale (17 ani)

Există trei tipuri de licee. Mai mulți studenți cu potential academic urmează un liceu general (*lycée general*) sau un liceu tehnologic (*lycée technologique*), în timp ce la un liceu profesional (*lycée professionnel*), studenții urmează o educație mai vocațională.

La sfârșitul liceului, elevii trebuie să susțină examenele de bacalaureat care le evaluează toate disciplinele. Fiecare subiect este notat pe o scară de la 0 la 20 și au nevoie de o notă de 10 pentru a trece.

învățământ superior

După liceu, studenții aleg să urmeze fie o diplomă profesională, fie o diplomă academică.

Diploma profesională:

DUT (*diplôme universitaire de technologie*) și BTS (*brevet de technicien supérieur*) sunt diplome de doi ani orientate spre tehnologie. Cursurile BTS sunt oferite de licee, în timp ce DUT sunt acordate de universități. Un DUT sau BTS poate fi urmat de un an suplimentar de studiu de calificare, care duce la o licență profesională.

Diplome academice:

Există trei tipuri de instituții de învățământ superior în Franța: universități, Grandes écoles și școli specializate.

Universitățile sunt instituții publice care oferă diplome academice, tehnice și profesionale oricărui student care a obținut un bacalaureat sau echivalentul acestuia în străinătate. Studiul universitar duce la diplome în multe domenii. Gradele sunt acordate la trei niveluri diferite de realizare, numite cicluri, într-un cadru denumit licență, master, doctorat (LMD). Cadrul LMD este rezultatul Procesului Bologna de armonizare a calificărilor universitare în Europa.

Grandes écoles (instituțiile de învățământ superior de elită) sunt instituții publice și private selective. Ele sunt similare universităților, dar oferă de obicei un curs de studiu mai specializat de trei ani, în subiecte precum afaceri, administrație publică sau inginerie. Admiterea este foarte competitivă. Studenții sunt

admiși pe baza punctajelor lor la un examen oral și scris competitiv. Înainte de a susține acest examen, studenții trebuie să fi obținut un bacalaureat și, adesea, au urmat un curs pregător de doi ani (*cours préparatoires* sau *prépas*). Studenții absolvă o Grande école cu o diplomă de master (master).

Scolile specializate sunt instituții publice sau private care pregătesc studenții pentru cariere profesionale în domenii specifice, precum artă, arhitectură, asistență socială sau turism. Oferă licență și diplome de master.

În școlile franceze, fiecare clasă alege de obicei un reprezentant al părinților care participă la ședințele consiliului școlar. Părinții sunt, de asemenea, chemați frecvent să însoțească excursiile școlare și pot fi invitați să vorbească despre munca lor sau să-și împărtășească abilitățile cu clasa.

Școlile ar putea, de asemenea, să implice părinții în viața școlară și să încurajeze dialogul prin furnizarea unui portal online pentru părinți. Mai mult, părinții se pot alătura unor asociații, dintre care cele mai mari formează federații naționale de părinți.

Bibliografie:

Constantin Cucoș, *Pedagogie*, Prefață de Adrian Neculau, Editura Polirom, Iași, 1996

Mariana Marinescu, *Tendențe și orientări în didactica modernă*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007

Limba franceza. O carte mare de referință pentru școlari și solicitanții la universități / E. V. Ageeva, L. M. Belyaeva, V. G. Vladimirova și alții - M.: Bustard, 2005.

Surse internet:

eFranta. ro

scoalafranceza. ro

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ȘI IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POP-KOVÁCS CORNELIA ZSUSZÁNNA
LICEUL TEHNOLOGIC „SFÂNTUL GHEORGHE”
SÂNGEORGHIU DE PĂDURE
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT**

În literatura de specialitate se recunoaște unanim necesitatea și importanța educației timpurii în dezvoltarea psiho-fizică a copiilor și se atrage atenția asupra adoptării unei conduite profesionale și responsabile în ceea ce privește realizarea schimburilor în educație începând cu ciclul preșcolar.

Grădinița de copii este parte integrantă a învățământului pre primar din țara noastră, având scopul principal de a oferi copiilor aflați la această vârstă, toate condițiile necesare pe toate planurile. Educația preșcolară, urmărește și permite fiecărui copil, prin toate activitățile desfășurate în grădiniță, să-și urmeze propriul drum de dezvoltare și creștere, drum care constituie suport pentru valorificarea potențialului psihic și fizic al fiecărui copil. Totodată urmărește îmbogățirea capacității acestuia de a intra în relație cu ceilalți copii și cu adulții. Sprijinirea copilului de a interacționa cu mediul, de a-l cunoaște și de a-l stăpâni prin explorări, încercări, exerciții se reflectă prin activitățile de la grădiniță. Sunt importante și activitățile care privesc descoperirea de către fiecare copil a propriei identități și formarea unei imagini pozitive despre sine și sprijinirea copilului în dobândirea deprinderii necesare pentru a putea desfășura cu succes activitatea de școlar.

Educația timpurie (0 - 6 ani) este formată din nivelul antepreșcolar (0 - 3 ani) și învățământul preșcolar (3 - 6 ani), care cuprinde grupa mică, grupa mijlocie și grupa mare.

Educația timpurie antepreșcolară se poate desfășura în creșe, grădinițe și în centre de zi, de stat sau private, după același conținut educativ și după aceleași standarde naționale.

Copiii sunt organizați pe grupe de vârstă omogene, dar nu este exclusă constituirea unor grupe eterogene.

Învățământul preșcolar se desfășoară în grădinițe sau în școli (de stat sau private), care au ca secție grupe de învățământ preșcolar, după același curriculum și respectând aceleași standarde naționale.

Învățământul preșcolar se organizează în grădinițe cu program normal, prelungit și săptămânal. Grădinițele pot funcționa ca unități cu personalitate juridică sau în cadrul altor unități școlare cu personalitate juridică.

Autoritățile administrației publice locale și inspectoratele școlare asigură condițiile pentru generalizarea treptată a învățământului preșcolar.

Având convingerea importanței investiției în om prin educație, există speranța și credința că aceasta va deschide un drum spre o perspectivă care continuă tradițiile valoroase și spre coordonate noi, pentru un învățământ modern, integrat european.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Proiectele de parteneriat educaționale internaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăli și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriate internaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor

educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să cunoască o nouă limbă și tradițiile locale, să-și împărtășească experiențe personale.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

PROF. LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ POP-KOVACS MIHAIL ȘCOALA GIMNAZIALĂ NEAUA

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Proiectele de parteneriat educaționale internaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăli și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriate internaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să cunoască o nouă limbă și tradițiile locale, să-și împărtășească experiențe personale.

ATITUDINEA CADRELOR DIDACTICE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR FAȚĂ DE COPIII CU ADHD

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: POP MONICA ELENA
GPP NR. 1 POPEȘTI, JUD. BIHOR

”Educația este împlinirea unei plăceri, nu umplerea unui vas”. Socrate

Succesul în educație depinde fundamental de cadrele didactice implicate, interesate de ceea ce copiii trebuie să învețe și de modul efectiv în care aceștia pot să învețe, interesați și de atitudinile și aptitudinile ce pot fi dezvoltate, nu numai cunoștințele.

Catalogată drept una dintre cele mai dificile meserii din lume, educația are rezultate reale deseori după mult timp. Cadrul didactic, pe lângă problemele de ordin financiar, efort și frustrare cotidiană, mai întâmpină probleme deosebite în educația copiilor care au nevoi speciale de învățare, cum sunt cei hiperactivi și cu deficit de atenție. Astfel educatorul are un rol covârșitor asupra succesului sau insuccesului preșcolarului, situație care conferă numeroase satisfacții dar și responsabilități mai ales dacă acesta are în grupa sa copii cu ADHD sau cu potențial ADHD.

ADHD – sindromul deficitului de atenție cu hiperactivitate (Attention Deficit Hyperactivity Disorder) este o condiție neurologică ce implică probleme cu lipsa atenției și hiperactivitatea – impulsivitatea, care sunt inconsistente cu nivelul de dezvoltare specific vârstei copilului. Această condiție devine vizibilă în cazul unor copii la vârsta preșcolară sau în primii ani de școală (National Institute of Mental Health – USA, 2006).

Tematica lucrării de față am ales-o pornind de la situația în care în învățământul românesc întâlnim tot mai des expresia ”copiii problemă” sau ”copil rău”, ”prost crescut”.

În mediul școlar, cadrele didactice se întâlnesc tot mai des cu copii care au deficit de atenție și de aceea întâmpină greutăți în desfășurarea activităților într-o astfel de clasă, cu copii cu ADHD.

Aceste probleme legate de tulburarea ADHD de obicei ignorate în mediul școlar, de multe ori ajungându-se la stigmatizarea copiilor cu ADHD, deoarece nu există un mod eficient de recunoaștere și integrare a acestora în comunitățile școlare.

Structurată pe două capitole, lucrarea *ATITUDINEA CADRELOR DIDACTICE DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR FAȚĂ DE COPIII CU ADHD*, tratează problema ADHD din punctul de vedere al cadrelor didactice indiferent de mediul de proveniență.

CAPITOLUL I

Capitolul 1 cuprinde 4 subcapitole: 1. 1. Ce este ADHD și de ce este importantă înțelegerea sa?

1. 2. Simptomatologia ADHD specifică vârstei

1. 3. Cauzele apariției ADHD

1. 4. Evaluarea și intervenția la copiii cu ADHD

1. 1. Ce este ADHD și de ce este importantă înțelegerea sa?

Ceea ce numim ADHD este o tulburare identificată în urmă cu mulți ani, de-a lungul timpului a avut numeroase denumiri și definiții.

Termenii hiperchineziei / hiperactivitate se suprapun, fiind aproape sinonim cu simptomele: exces de activitate, lipsă de odihnă, nervozitate, alergare, cățărare, ”trăncăneală”. Traducerea în limba română îmbracă aspecte diferite precum: tulburare de hiperactivitate / deficit de atenție, tulburarea deficitului de atenție cu hiperactivitate, tulburarea hiperactivă cu sau fără atenție, tulburarea hiperchinetă. Întrucât există multiple variante de traducere în limba română, prin consens cu șefii de clinică din centrele universitare din țară s-a convenit la păstrarea abrevierii deja cunoscută.

ADHD este una din cele mai frecvente afecțiuni psihiatrice întâlnite la copii și adolescenți. Studiile arată că un procent de 5% din copiii cu vârstă școlară prezintă simptome ADHD, debutând în copilărie și

poate persista și la vârsta adultă și afectează mai mult sexul masculin decât pe cel feminin. Deși este considerată o tulburare psihiatrică, sistemele de educație devin mai conștiente de impactul școlar și de potențialele provocări pentru propagarea condițiilor de acomodare pentru copiii diagnosticați cu această tulburare. Abrevierea ADHD se utilizează în general pentru toate tipurile acestui sindrom: *Tipul predominant neatent; Tipul predominant hiperactiv sau impulsiv; Tipul combinat*

Cercetările recente arată că simptomele copiilor cu ADHD se manifestă diferit în funcție de situație. Manifestările de bază ale acestei tulburări sunt hiperactivitatea, impulsivitatea și deficitul de atenție. Această tulburare se poate manifesta sub forme ușoare, moderate sau grave.

1. 2. Simptomatologia ADHD specifică vârstei

Diagnosticul de tulburare hiperactivă nu poate fi pus înainte de vârsta de 3 ani. La copilul preșcolar, în prim plan este comportamentul hiperactiv. Acesta este într-o continuă mișcare, este gălăgios în joc, fiind predispus la accidente. Copiii cu ADHD sunt duși de obicei la medic de către părinții care observă că acesta se comportă diferit față de ceilalți copii, fiind excesiv de activ, neputându-și controla emoțiile, agresivitatea sau excitabilitatea, simptomele fiind dificil de ignorat. Hiperactivitatea se manifestă prin joacă cu mâinile sau picioarele, se foiește pe loc, își părăsește locul în clasă sau în alte situații când ar trebui să stea locului, se cațără, acționând ca și cum "ar fi împins de un motor".

1. 3. Cauzele apariției ADHD

Oamenii de știință nu au reușit însă să detecteze cauzele tulburărilor hiperchinetice cu deficit de atenție, însă există suspiciuni cu privire la moștenirea genetică. Specialiștii fac studii pentru a descoperi exact care sunt genele care cauzează predispoziția pentru ADHD. Există totuși un număr de factori care contribuie la apariția tulburărilor. Acestea cuprind factori genetici, dietă, factori sociali, familiali, factori de mediu, factori pre- și perinatali și factori psihofiziologici, care acționând asupra unui substrat neurobiologic, determină apariția simptomelor.

ADHD este o tulburare înalt moștenită, conform datelor din literatura de specialitate, 25 – 33% din părinții copiilor cu ADHD sunt afectați ei înșiși de această boală.

Totodată, s-au descoperit modificări chimice la nivelul creierului copiilor care manifestă ADHD, în special dopamină, serotonină și noradrenalină. Acești neurotransmițători afectează atât funcționarea mentală cât și emoțională care acționează sub formă răspuns – recompensă, precum și micșorarea unor structuri cerebrale. Printre cauzele vehiculate ca stând la baza ADHD sunt și factori de mediu, precum deficitul alimentare, privitul excesiv la televizor în primii ani de viață, abuzul de alcool al părinților, fumatul excesiv al mamei în timpul sarcinii.

1. 4. Evaluarea și intervenția la copiii cu ADHD

Evaluarea sindromului ADHD, are, deseori, o abordare multinivelară, cuprinzând evaluarea comportamentală, evaluarea cognitivă, evaluarea medicală psihiatrică. Procesul terapeutic se centrează pe interacțiunea diferitelor tipuri de terapii, în special, pe o alianță curativă care se stabilește între copil și terapeut, menite să amelioreze aceste stări.

Cel mai important lucru care trebuie subliniat în cazul ADHD este faptul că niciun tratament nu vindecă ADHD. Cu cât tulburarea este diagnosticată mai devreme, cu atât se poate interveni mai repede, având la dispoziție variante de tratament medicamentos, dar și terapie comportamentală, deseori cumulate, urmate apoi doar de intervențiile comportamentale.

Terapia comportamentală presupune colaborarea cu un psiholog, dar și cu educatorul copilului. Acesta începe întotdeauna cu psihoterapia familiei, a cărei atitudine și ale cărui reacții trebuie să fie corectate pentru a fi sinergice cu cele ale terapeutului.

Terapiile comportamentale aduc beneficii suplimentare în ariile ce implică familia, deoarece ajută familiile să facă față tulburării cronice a copilului.

Terapia de familie este indicată când sunt îndeplinite următoarele două condiții: există dovada unui grup familial disfuncțional și există dovada că problema care a fost identificată la copil are legătură cu disfuncția familială

Terapia medicamentoasă

Împreună cu tratamentele psihoterapeutice au rol aparte în tratarea ADHD o are terapia medicamentoasă. În practica medicală au intrat un șir de complexe medicamentoase pentru terapia acestei stări. Această terapie este cea mai recomandată pentru intervenția în ADHD. Din categoria stimulentele

amintim Ritalin sau Medikine. Acestea stimulează activitatea mentală și motorie, ameliorează performanțele reduse sau produc modificări profunde în modul de gândire și în dispoziția (Dobrescu, 2005).

Din categoria antidepresantelor este Atomoxetina sau Strattera, primul medicament specific pentru tratamentul ADHD înregistrat în România, îmbunătățind simptomele definatorii ale ADHD și ameliorează funcționarea academică, ocupațională, socială și familială. Antidepresivele triciclice sunt medicamente din frontul al doilea folosite în tratamentul ADHD.

Ca la orice medicament, există și posibile efecte secundare care dispar odată cu renunțarea la administrarea medicamentului. Dintre acestea amintim: tulburări de somn, scăderea apetitului alimentar, dureri de cap, de burtă, ticuri, lamentări și depresie, creșterea tensiunii, întâzieri de creștere.

CAPITOLUL II

OBIECTIVELE ȘI METODOLOGIA CERCETĂRII

2. 1. Scopul și obiectivele cercetării

Această cercetare are ca scop investigarea naturii atitudinilor cadrelor didactice față de copiii cu ADHD în grădinițele de masă și a diferențelor dintre atitudini în funcție de o serie de caracteristici demografice al participanților. Atitudinea negativă a celor din jur nu face altceva decât să scadă șansele copiilor cu ADHD de a se integra în grup.

Mi-am propus o cercetare care are următoarele obiective:

1. Identificarea atitudinii cadrelor didactice din învățământul preșcolar în ceea ce privește cunoașterea copiilor cu ADHD.
2. Identificarea barierelor existente în activitatea cadrelor didactice cu privire la copiii cu ADHD.

2. 2. Ipotezele cercetării

Atitudinea cadrelor didactice și dorința de comunicare pot constitui cheia de succes a procesului de integrare al copilului cu tulburare hiperchinetă cu deficit de atenție.

În capitolul X din "Copilul desincronizat senzorial", Carol Stock Kranowitz descrie următorul episod: "Anul trecut, Nicky ura clasa a IV-a. Doamna G., învățătoarea lui, era rea. Îl certa mereu pentru că se fâțâia, lucra încet și era dezordonat. Doamna îi spunea mereu să se străduiască mai mult. Dar el chiar se străduia!"

Anul acesta lui Nicky îi plăcea în clasa a V-a. Doamna B. era drăguță. Îi explica mult, până când era sigură că a înțeles ce are de făcut, și îi arăta cum să lucreze cu pași mici. I-am dat un scaun care nu se mișcă și creioane groase, care nu se rup. La făcut căpitanul echipei de matematică. Are mereu grijă să nu piardă reacția. Doamnei îi place de el" (Kranowitz, 2012, pag. 310).

În acest caz, doamna B a avut o atitudine pozitivă, aceasta cunoscând nevoile copilului care se tot fâțâia, conducându-l pe Nicky spre o oportunitate corectă în timpul actului educațional care a adus la diminuarea factorilor perturbatori din timpul activităților. Ceea ce de aici rezultă că copiii cu ADHD preferă noutatea și diversitatea cu toate că nu reușesc să se controleze mai deloc.

Având în vedere cele mai de sus, am postulat următoarea ipoteză:

1. Există diferențe semnificative între atitudinea cadrelor didactice din mediul rural față de cele din mediul urban.

2. 3. Eșantionul de subiecți

Având în vedere obiectivele acestui studiu, participanții la acesta au fost 20, 10 cadre didactice de la GPP Nr. 1 Popești, mediul rural și 10 cadre didactice de la GPP Nr. 1 Marghita, mediul urban.

Grupul de cadre didactice (N = 20) prezintă următoarele caracteristici socio-profesionale, descrise în această cercetare pentru a răspunde nevoilor de cercetare identificate. Astfel, o treime dintre cadrele didactice (32, 75%) sunt cu vârste sub 35 de ani și doar 12, 93% au peste 50 de ani, restul încadrându-se între 35 – 50 de ani și sunt în totalitate de gen feminin.

Tabel nr. 2. 3. 1.

Repartizarea subiecților în funcție de mediul de proveniență: urban sau rural

Nr. total de cadre didactice	URBAN	RURAL
20	10	10

Tabel nr. 2. 3. 2.

- A F
19. ADHD este rezultatul unor practici slabe desfășurate de părinți
A F
20. Dacă un copil poate juca Nintendo ore întregi, atunci probabil că nu are ADHD
A F
21. Copiii cu ADHD nu pot fi atenți suficient de mult timp în timpul activităților
A F
22. ADHD este cauzat de prea multă cantitate de zahăr din dietă
A F
23. Disfuncționalitatea familială poate crește probabilitatea ca un copil să fie diagnosticat cu ADHD
A F
24. Copiii pot avea ADHD de la orice vârstă
A F
25. Copiii cu ADHD au de obicei relații bune de trai cu ceilalți
A F
26. Copiii cu ADHD manifestă în general, o inflexibilitate la rutine sau ritualuri specifice
A F

Urmărindu-se obiectivele cercetării de față s-a putut observa că între cele două grupe de participanți la cercetare nu s-au înregistrat diferențe semnificative statistic la nivelul atitudinilor cadrelor didactice față de copiii cu ADHD. Astfel, cadrele didactice în funcție de mediul de rezidență au dat dovadă de cunoaștere în ceea ce privește sindromul ADHD, atitudini care reflectă că toți copiii pot avea acces la o educație de calitate dacă din partea cadrelor didactice, a familiilor și societate există o acceptare și cunoaștere a nevoilor acestor copii.

Astfel putem afirma că indiferent de mediul de rezidență, rural sau urban, un cadru didactic care predă într-o grupă de copii în care există și copii cu ADHD ar trebui să fie capabili să:

- a) Stabilească ținte reale în ceea ce privește realizările și progresele copiilor cu ADHD și să le adapteze în funcție de cerințele educaționale și de performanța acestora.
- b) Aibă o abordare individualizată în urmărirea obiectivelor educaționale și să utilizeze metode didactice adecvate.
- c) Urmărească dezvoltarea unor abilități și reducerea / eliminarea unor comportamente problematice.
- d) Trateze cu empatie situațiile de neînțelegere sau greșelile pe care copiii cu ADHD le fac.
- e) Se informeze și formeze în domenii relevante educației copiilor cu astfel de deficiențe.
- f) Asigure împreună cu echipa managerială a unității a tuturor resurselor necesare educației copiilor cu ADHD.

BIBLIOGRAFIE:

1. American Psihiatric Association (1994), "Diagnostic and statistical manual of mental disorders", ed. a IV-a
2. American Psihiatric Association (2003), "Manual de diagnostic și statistică a tulburărilor mentale", ed. a IV-a revizuită, DSM – IV – TR, 2000
3. Barkley R. A., (2002), "Issues in the diagnosis of attention – deficit / hyperactivity disorder in children. Brain and Development", Psihological Bulletin
4. Bonchiș, E. (coord.) (2011), "Familia și rolul ei în educarea copilului", Ed. Polirom, Iași
5. Călin A., Mircea T., (1999), "Profilul psihopedagogic al familiilor copiilor diagnosticați cu ADHD", Revista Societății de Neurologie și Psihiatrie pentru copii și adolescenți din România, vol. II
6. Cântărețu, G., (2007), "Să înțelegem și să ajutăm copilul hiperactiv", Revista învățământului preșcolar
7. Chelemen I., (2006), "Impactul psiho – social asupra familiei ca urmare a dizabilității copilului", Ed. Universității din Oradea

8. Chess, S., "Diagnosis an treatment of the hyperactive child", New York State Jurnal of medicine, 60, pag. 2379-2385
9. Cucu – Ciuhan G., (2003), "Tulburări psihice la copil", în I. Mitrofan (coord.), "Cursa cu obstacole a dezvoltării umane", Ed. Polirom, Iași
10. Cucu – Ciuhan G., (2006), "Eficiența psihoterapiei experiențiale la copilul hiperkinetic", Ed. SPER, pag. 227
11. Dindelegan M. C., (2011), "Tulburările psihice ale copilului în raport cu influențele familiale" în Bonchiș, E (coord), "Familia și rolul ei în educarea copilului", pag. 207 – 230, Ed. Polirom, Iași
12. Dindelegan, C., (2006), Elemente de psihopatologie și psihologie clinică, Ed. Universității din Oradea, Oradea
13. Dobrescu, I., (2005), "Copilul neascultător, agitat și neatent", Ed. Infomedica, București
14. Dopfner, M., Schurmann, S., Lehmkuhl, G., (2004), "Copilul hiperactiv și încăpățânat", Ed. ASCR, Cluj – Napoca
15. Glăvan, A., (2015), "Modele complexe de intervenție în psihocorecția ADHD la școlarul mic", Universitatea Pedagogică de Stat "Ion Creangă", Chișinău
16. <http://en.wikipedia.org/wiki/ADHD>
17. <http://www.helpautism.ro/autism/cauzeleADHD>
18. <http://www.creativecommons.org/licenses/by/3.0/>
19. Kranowitz, C., (2012), "Copilul desincronizat senzorial", Ed. Frontiera, București, pag. 310
20. Neacșu, I., (2006), "Conduita hiperactivă la copii: abordare metodologică explicativă și repere de analiză psihopedagogică", Revista înv. preșcolar, 3-4
21. Neamțu C., Gherghuț, A., (2000), "Psihopedagogie specială – ghid practic pentru învățământul deschis la distanță", Ed. Polirom, Iași
22. Pelham W. E., Hinshaw S. P., (1992), "Behavioral intervention for attention – deficit hyperactivity disorder" in S. M. Turner, K. S. Calhoren, H. E. Adams(Eds), "Handbook of clinical behavior therapy 2nd", Ed. New York Wiley, 1992, pag. 259-283
23. Popescu, V., (2008), "Deficitul de atenție și tulburările hiperchinetice (ADHD) – tratamenbt", Revista Română de Pediatrie, vol. LVII, nr. 2, 2008
24. Popovic, S., Fartusnic., C., Ternoveanu, N., (2008), "Managementul clasei pentru elevii cu ADHD", Didactica Publishing House, București
25. Rad, F., Costinescu, R., Dobrescu, I., (2008), "ADHD și tulburarea de spectu autist la vârste mici", Revista Română de Pediatrie, vol LVII, Nr. 1, 2008
26. Rief, S., (1993), "How to reach: and teach ADD/ADHD children: Practical tehnique, strategies and interventions for helping children with attention problems and hyperactivity", West Nyack, New York
27. Spock, B., (2005), "Îngrijirea sugarului și a copilului", Ed. Bic All, București
28. Taylor, E., Dppfner, M., Sergeant, J., et all, (2004), European clinical guidelines for hiperkynetic disorder – first upgrade. Our child Adolescent Psychiatry", (suppl I), 13: 117: I/30
29. Târnoveanu, N., (coord.) (2007), "Educația imaginativă pentru includerea școlară a elevilor cu nevoi speciale. Focus pe ADHD (2006 – 2009)". Sinteza rezultatelor preliminare – rezultatele cercetării și Conferința Națională, online la [http://imaginativeeducation.org/IRNIE/projects/Cercetare%20 și %20Conferință %20națională. pdf](http://imaginativeeducation.org/IRNIE/projects/Cercetare%20și%20Conferință%20națională.pdf)
30. Vărășmaș, E., Vărășmaș T., (coord) (2012), "Educația incluzivă în grădiniță: dimensiuni, provocări și soluții", Unicef România, Alpha MDN, București
31. Wood, J. J., Crager, J., Delap, E., Heiskell, K., (2007), "Beyond Methylphenidate: Nonstimulant medications for youth with ADHD", online la <http://jad.sagepub.com/cgi/abstract/11/3/341>
32. www.sfatulmedicului.ro
33. [www.cdt-babes.ro/articole/adhd-sindrom-hiperkinnetic. pdf](http://www.cdt-babes.ro/articole/adhd-sindrom-hiperkinnetic.pdf)

IMPORTANȚA ORELOR DE EDUCAȚIE FIZICĂ ÎN ȘCOALĂ

PROF. POP SOFIA GRAȚIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 TALPOȘ, JUD. BIHOR

Educația permanentă reprezintă continuarea fără întrerupere a procesului instructiv-educativ, cu scopul de a satisface exigențele desăvârșirii personalității umane în raport cu exigențele fiecărui stadiu de dezvoltare, răspunzând în același timp cerințelor unei lumi în transformare. În perspectiva educației permanente, activitățile corporale trebuie integrate pe tot parcursul vieții și concepute în legătură nemijlocită cu funcția lor formativă și cu sarcinile școlii în această direcție.

Educația fizică constituie unul din elementele de bază ale sistemului educațional al copiilor. Ea contribuie la pregătirea unui tineret capabil, sănătos și puternic pentru a se integra în societatea modernă.

Iată câteva motive bine întemeiate pentru care copiii ar **TREBUI** să facă mișcare (în special la școală):

- Sportul îmbunătățește performanțele școlare – exercițiile fizice îmbunătățesc procesele cognitive și au un efect pozitiv asupra capacității de atenție și memorie, în special în cazul celor care se confruntă cu problema deficitului de atenție. Într-un articol CSID, am găsit și explicația experților: Circulația sangvină încurajează procesele de oxigenare a tuturor țesuturilor din organism, implicit a creierului, iar puterea de concentrare este corelată cu mișcarea fizică. “Copiii care sunt activi fizic au un nivel mai mare de control cognitiv și „prescrierea” sportului poate fi o soluție în cazul celor care se confruntă cu problema deficitului de atenție”, afirmă psihomotricianul Claudia Drăgan.

- Educația fizică disciplinează copilul și îi oferă o anumită structură, un ghidaj, o rigoare care creează mai apoi o rutină, și care se transpune și în alte activități datorită mentalității formate în acest sens.

- Dezvoltă motivația, spiritul de echipă, fair play-ul, simțul de apartenență la grup, tăria de caracter și deci, o mai bună rezistență psihică, mentală în fața eșecului și o orientare către progres.

- Este o formă de educație pentru sănătate, promovând respectul și grija pentru organismul propriu.

- Prin educația fizică din școli se asigură formarea deprinderilor intelectuale și practice sau valorilor etice și morale care duc la o mai bună integrare socială a copilului.

- Sportul crește rezistența organismului la viruși și bacterii, îmbunătățind sistemul imunitar.

Așadar, dacă încă mai aveți teama că, făcând mișcare copilul transpiră și poate răci, sau teama că ora de sport îi răpește timpul pentru materiile cu adevărat “importante”, vă spun, din proprie experiență că efectul sportului este exact cel opus!

Sportul în școli ar trebui practicat și promovat către toți copiii și părinții (sigur, nu vorbim despre cei care au probleme medicale) pentru că face parte din educația generală. Este o activitate vitală pentru sănătatea fizică și psihică a individului, dar și pentru dezvoltarea armonioasă și formarea caracterului.

PARTENERIATELE EDUCAȚIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE ÎN CADRUL SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ROMÂNESC

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: POPA ADINA
G. P. P. "HOFEHERKE", SFÂNTU GHEORGHE**

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolari este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc.

Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediu, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

Parteneriatele încheiate cu familia. Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie. Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a

organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Încheierea unui parteneriat între grădiniță / școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării elevilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

Formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața. ” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Velea, Luciana și colaboratorii - Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE – ȘCOALA DE ACASĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR POPA ADINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ODOBESCU,,
CHIAJNA, ILFOV

Pe fundalul pandemiei de coronavirus, care a împins multe state să închidă școlile pe o perioadă care se poate extinde mai multe săptămâni, profesorii din România sunt acum provocați să se adapteze rapid și să transmită un mesaj important elevilor: învățarea continuă dincolo de școală și cu instrumente online accesibile tuturor și multă determinare, putem face progrese împreună și, mai mult decât oricând, putem încuraja elevii să învețe și să lucreze independent.

Cel mai popular instrument de colaborare online cu aplicații care acoperă toate nevoile de comunicare și colaborare online este Google. Pentru a accesa gratuit Suita Google for Education, e nevoie ca școala să aibă un domeniu și să se înregistreze cu un cont G Suite for Education. Un singur administrator poate crea acest cont de unde poate crea adrese de email tuturor utilizatorilor pentru acel domeniu. În lipsa unui cont G Suite for Education al școlii, am folosit contul personal de Google pentru a împărtăși documente cu alții, folosind serviciul Drive unde am centralizat în sub-foldere materiale, pe clase sau teme, cu colegii și elevii. Pentru ca elevii să urce teme sau alte fișiere, e nevoie să aibă un cont de Google, la rândul lor. Contul de email e destinat celor peste 13 ani, altminteri părintele ar trebui să fie cel care creează și administrează contul.

Având clasa pregătitoare, copiii fiind destul de mici, am comunicat pe grupul de Whatsapp și Messenger cu părinții sau cu elevii, precizând orarul și modul de derulare a orelor. Este important ca părintele sau tutorele să pregătească elevul pentru acest program și să sprijine învățătorul în organizarea activităților și temelor pentru acasă. Elevul trebuie să aibă acces la Internet de pe laptop/calculator sau telefon, căști și webcam (opțional) pentru a putea participa online.

După o perioadă de acomodare, am utilizat Zoom, care este una dintre cele mai folosite platforme de întâlniri video care de curând a eliminat limita de 40 de minute per întâlnire pentru conturile gratuite create în țările afectate de Coronavirus. Ea permite crearea gratuită a unor întâlniri online (meetings) unde putem invita până la 100 de participanți prin intermediul unui link. Elevii nu au avut nevoie de niciun cont, ci au accesat linkul primit, au descărcat aplicația Zoom pe calculator sau mobil și s-au conectat cu un microfon și sau/webcam.

O parte din activitatea didactică uzuală (față-în-față) nu se poate face online/ la distanță, având astfel un impact negativ asupra învățării temeinice. Astfel, colegii profesoriau semnalat disfuncții în ceea ce privește următoarele activități de suport pentru învățare: comunicare autentică și relaționare umană (65%), sprijin personalizat pentru elevii cu nevoi speciale de învățare (64%), monitorizarea ritmului învățării (52%), feedback pentru corectarea promptă sau pentru confirmarea achizițiilor (45%), explicații pentru înțelegerea conceptelor, relațiilor, fenomenelor (45%), consiliere individuală (36%).

Pentru buna desfășurare a acestor ore, am urmat mai multe cursuri: CRED, predarea online- de la Digital Nation, „Utilizarea platformelor și instrumentelor online în activitatea didactică”, am participat la evenimentul „Folosește manualele 3D și instrumentele interactive pentru a susține lecții la distanță” organizat de Editura Didactică și Pedagogică S. A, EduMagic și Mozaik Education, cu sprijinul Ministerului Educației și Cercetării.

Am aflat totodată despre următoarele și am studiat platformele pentru ciclul primar: LearningApps, Word wall, Story jumper, Padlet, Loom, academia ABC, Liveworksheet, Kahoot, Xtra Math, ASQ.

LearningApps a fost preferata noastră în această perioadă, este un ajutor pentru profesori și pentru elevi. Profesorul are posibilitatea să structureze materialul pe care dorește să-l predea în cel mai bun mod, sau să se folosească de exercițiile oferite de colegi. Pentru elevi, LearningApps oferă moduri cât mai interactive și atrăgătoare de însușire a noilor informații. Prin intermediul LearningApps elevul va învăța mult mai ușor prin descoperire și mai ales prin interactivitate. Spre deosebire de un profesor care trebuie să explice un subiect la cel puțin 20 de elevi, neputând acorda atenție fiecărui elev în parte, aplicația permite individualizarea procesului didactic acordând fiecărui elevului toată atenția sa.

Aplicația dispune de o variantă a site-ului în limba română, o interfață românească este în lucru. Categoriile încorporează majoritatea disciplinelor de studiu, se poate opta pentru mai multe limbi, iar tipurile de exerciții care pot fi alcătuite sunt diverse pornind de la: Cuvinte încrucișate; Jocul Millionarii; Marchează în text; Quiz cu alegere; Completează tabel; Quiz cu introducere; Grilă ordonare; Joc-Perechi (Perechi imagini); Joc-Perechi (Text/Image); Ordonare cu hartă; Ordonare grupe; Ordonare pe imagini; Ordonează perechi; Puzzle – Grupe; Tabel ordonare; Rebus; Spânzurătoarea; Text spații goale; Completează tabel; Quiz cu introducere; Audio/Video cu inserări; Avizier; Caiet; Calendar; Chat; Mindmap; Scrieți împreună. Exercițiile (Apps) se pot alcătui relativ simplu, urmînd instrucțiunile de pe site. Există numeroase modele care facilitează crearea acestora într-un timp relativ scurt.

Copiii au fost încântați mai ales de filmulețe și jocuri online, când au putut rezolva exercițiile direct pe laptop/telefon, dar au lucrat conștiincioși și fișele trimise pe WhatsApp.

Chiar dacă am evoluat, fără să vrem, initial, totuși nimic nu se compară cu învățămîntul față în față, copiii nu înțelegeau de ce nu mai începe odată școala, de ce nu pot să se întâlnească cu colegii și învățătoarea lor.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIER

**PROF. POPA ADRIANA IOANA
LICEUL TEHNOLOGIC „STEFAN HELL”, SANTANA**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copiii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viața—, ”permanent—, ”educație—. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara

clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006..
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE SISTEME SI FORME DE INVATAMANT, "MAI DIFERITE"

POPA ADRIANA, GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT, NUMĂRUL 1, SÂNNICOLAU MARE, JUD. TIMIS

Sistemul de educație se referă la ansamblul instituțiilor unei societăți implicate în educația oamenilor, într-o anumită perioadă istorică. Ca subsistem al sistemului social global, el mai este numit "instituția educației". Aceasta din urmă a evoluat de-a lungul timpurilor, atât sub aspectul funcțiilor sale dominante, cât și sub aspectul instituțiilor implicate ("instanțelor de socializare"). Sistemul educațional are rolul de a socializa oamenii, astfel încât să devină membri ai societății, să îndeplinească roluri semnificative în rețeaua complexă a interacțiunilor sociale.

Plecând de la premisa că nu există în fapt nici un sistem perfect de educație și că totul se poate îmbunătăți și adapta contextelor diferite în care fiecare țară se află la un moment, pornim în căutarea acelor diferențe care ne pot construi o imagine globală privind "școala". Dacă este să luăm în considerare reperele momentului actual al anilor 2020, sistemul finlandez de educație este considerat a fi cel mai de succes. Japonia, Qatar, Estonia se numără de asemenea printre țările cu cele mai performante sisteme de educație din lume, sau sunt țări nișate, recunoscute pentru sistemele de top ale educației universitare sau liceale oferite (Marea Britanie, USA), care atrag tineri din toată lumea.

Conform majorității statisticilor mondiale și europene în privința eficienței sistemelor educaționale, Finlanda stă cel mai bine la capitolul educației. Mai precis, sistemul școlar finlandez este considerat cel mai eficient din lume, mai ales din perspectiva învățământului de masă. Sistemul educațional finlandez este considerat de succes fiindcă pune accentul pe cooperare. Chiar dacă au fost declarați ani la rând cei mai buni din lume, finlandezii caută în continuare să îmbunătățească sistemul, astfel că s-a anunțat, pentru următorii ani, o reformă profundă în educație.

Aceștia urmează doar 9 clase obligatorii după care sunt lăsați să decidă dacă vor să continue sau nu. După terminarea anilor obligatorii de studiu, elevii sunt îndemnați fie către liceele teoretice, fie către cele de meserii, fără să existe vreo prejudecată.

Totodată școala finlandeză încearcă să echilibreze inechitățile sociale, oferind elevilor o masă zilnică gratuită, consilier psihologică și programe de învățarea adaptate pe fiecare elev. Nu în ultimul rând profesorii finlandezi sunt extrem de bine pregătiți. Nu susțin examene de titularizare dar pentru a putea preda trebuie să aibă o diplomă de masterat în educație, sistemul lor de triere încă din perioada școlarizării fiind extrem de dur.

Un alt sistem educațional care a ținut top-urile la nivel mondial ani la rândul a fost cel japonez. În școlile nipone elevii învață în primul rând compasiunea, empatia, generozitatea, respectul, auto-controlul și disciplina. În primii trei ani de școală elevii nu primesc niciun test, asta fiindcă japonezii urmăresc ca în primii trei ani de școală să-i învețe pe copii bunele maniere și să le modeleze caracterul.

Elevii japonezi își fac singuri curățenie în școli, servesc masa și participă activ la toate activitățile, de la cele educative, la cele administrative. Profesorii japonezi, la rândul lor, și-au asumat o datorie, aceea de a pregăti cetățeni-model.

Totuși și în Japonia se anunță implementarea unei reforme majore în educație, una pe care au numit-o "schimbarea vitejească". Aceasta presupune studiul în școli a materiilor principale, cu adevărat importante pentru dezvoltarea ulterioară a elevilor: matematica de afaceri (operații de bază și folosirea calculatoarelor în afaceri), lectura (obligatoriu o carte citită săptămânal), educație civică (respectarea legilor, spiritul civic, etică, respect pentru regulile de conviețuire, toleranța, altruismul și respectul pentru ecologie), informatică (programe office, internet, rețele sociale și de afaceri online) și, nu în ultimul rând, patru limbi străine, fiecare cu alfabetul, cultura și religia sa.

Sistemul britanic pune accent pe dezvoltarea creativității copiilor, pe formarea și exprimarea părerilor proprii – spre deosebire de școlile românești, care încă promovează predarea după dictare și memorarea lecțiilor. Atât la britanici, cât și la celelalte țări civilizate din acest punct de vedere, teoria nu vine niciodată spre a fi memorată, ci este tot timpul pusă în practică. Elevii învață din exemple concrete și pot vedea

imediat, în timpul lecției, în ce fel vor putea folosi mai târziu informațiile primite la școală. Astfel se evită situațiile în care un elev de nota 10 iese din școală fără nicio pregătire practică și incapabil să se descurce pe piața muncii și în societate, în general.

Tot din respect pentru elevi și pentru capacitățile sau interesele lor diferite, Trebuie precizat și faptul că materiile sunt mult mai puține decât în școala românească, își pot alege materiile de studiu, nu sunt obligați să învețe o grămadă de lecții care nici nu le plac, nici nu le sunt utile. Nici notele nu sunt la fel de importante ca și în România, deci elevii britanici, să zicem, sunt mult mai relaxați din acest punct de vedere.

FAZAN-JOCUL COPILĂRIEI SAU O METODĂ PSIHOPEDAGOGICĂ DE EVALUARE?

**PROFESOR INGINER FORMATOR POPA ANCUȚA MARIA
COLEGIUL TEHNIC „HENRI COANDĂ” TIMIȘOARA**

Ne aducem aminte cu toții de jocurile copilăriei. Am crescut cu acestea și ne binedispun ori de câte ori ne gândim la ele. Și atunci cum putem aduce a ceastă stare de bine în sălile de clasă?

Cum putem reduce stresul elevului în această epocă vitezistă, dar să folosim și gadgetu-urile actuale? Dar oare, având în vedere spiritul jocului, în ce măsură poate fi folosit ca metodă psihopedagogică? Și ce calitate să aibă? Evaluare formativă? Ce impact va avea asupra elevilor?

Sunt întrebări pertinente și firești.

Evaluarea formativă are scopul reglării procesului instructiv-educativ și o putem realiza în calitate de cadre didactice în orice moment al lecției. Astfel am aplicat acest joc al copilăriei pe toate nivelele ciclului liceal, inclusiv în cadrul orelor realizate la clasele de profesională. Cum se joacă Fazan? Cum pot juca elevii de liceu acest joc, realizându-se totodată și o fixare a cunoștințelor? Etapele sunt:

- La început unul dintre jucători spune în gând alfabetul.
- Cel care urmează spune “STOP” și litera la care ajunsese cel cu alfabetul este litera cu care va începe primul cuvânt.
- Jucătorul care a spus stop spune primul cuvântul, iar următorul participant trebuie să formeze un altul, care să înceapă cu ultimele două litere ale cuvântului dat înaintea lui.
- Nu sunt acceptate substantive proprii sau la forma plural.
- De exemplu: o – organizator – organoleptic-icre – restaurant
- Când un jucător este blocat sau nu mai găsește un cuvânt, devine F. La fiecare blocaj nou, jucătorul mai primește o literă: A-Z-A-N. Când a format cuvântul FAZAN, iese din joc.
- Ultimul rămas în joc câștigă.

Este adevărat că am modificat puțin aceste reguli. Cum? Da, le-am modificat astfel:

➤ Cuvintele trebuie să facă parte din domeniul “Alimentație publică și turism”. Se poate alege orice alt domeniu sau disciplină (chimie, fizică, mecanică etc). Și poate nu vă vine să credeți (nici elevii nu au crezut inițial), dar chiar sunt o multitudine de cuvinte. Aici intervine și rolul acestui joc de fixare de noi cunoștințe sau de umplere a lacunelor.

Bineînțeles că nu o dată s-a utilizat dicționarul explicative român pentru a face distincție între răspunsurile bune sau deloc potrivite.

➤ Am introdus un “timer” pentru a reduce din timpul necesar realizării acestei evaluări colective. Douăzeci de secunde pentru a rosti răspunsul. Iar dacă aplici jocul pentru a obține un feedback la sfârșitul orei, poți reduce timpul la 10 secunde.

Introducerea acestui timp de gândire contorizat are dublă semnificație: o mai bună coordonare a elevului sub presiunea timpului (pentru viitoarele examene, concursuri), dar și un ajutor de nădejde în gestionarea efectivului de elevi rămași în joc.

➤ Irepetabilitatea cuvintelor - este o condiție care vine în sprijinul arealului de cuvinte folosite. Elevii nu au voie să folosească cuvinte deja rostite.

Concluzia personală, după ani de aplicare a acestei metode pe diferite paliere de vârstă este că, elevii, integrează și asociază starea de bine, cuvintele cheie ale unei discipline/lecții și dau dovadă de dezinvoltură, chiar dacă, timpul, aparent, nu este un factor favorizant.

Ex. Decorticate-terine-nealterabil-alimente-tel-electric-icre-reavăn etc

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR POPA CORINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOROBANȚU, JUD. TULCEA

Denumirea de sistem provine din limba greaca -systema (i), care înseamnă ansamblul unor părți, corelate între ele.

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, în deosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul coerent al instituțiilor școlare de toate gradele, profilele și formele, dintr-o anumită țară, care este conceput, organizat și funcționează în baza unor principii educaționale generale cu caracter organizatoric, iar unele și cu caracter juridic, precum și a unor standarde educaționale.

Sistemul de învățământ asigură rezolvarea uneia dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane - educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. De aceea, în mod firesc, filosoful german Immanuel Kant spunea ca "Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare". În România învățământul este o prioritate națională.

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire - finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instruire și educație, obiectivate în evaluare sau - oameni pregătiți, forță de muncă, specialiști capabili să se integreze pe piața muncii cu spirit creator în activitățile pe care le întreprind. Întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume:

a) funcția cognitivă, instructiv-educa-tivă și culturală, care-l formează pe om ca "homo cogitans" (omul care gândește);

b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca "homo faber" (omul care muncește și creează),

c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe om ca "homo estimans" omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn și civilizată.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Este necesar ca managementul educațional să conștientizeze faptul, că în toate sferile activității sociale învățământul și educația nu sunt fenomene de consum, cum greșit au fost uneori considerate, ci fenomene care realizează cel mai valoros și eficient "produs" cu bătaie lungă - omul pregătit să exercite o profesie plăcută și utilă. De asemenea, managementul educațional este necesar să asigure un raport rațional și dinamic între numărul oamenilor pregătiți prin studii și numărul cerut de piața muncii, menținând accesibilitatea reală a învățământului de toate gradele pentru ca cei care au posibilități intelectuale și materiale care să poată obține pregătirea pe care și-o doresc.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

Structura sistemului de învățământ, obiectivează organizarea învățământului din România pe nivele, profile și forme de instituții școlare într-un ansamblu coerent și unitar. Ea îmbină, în mod creator, tradițiile și realizările școlii românești cu realizările în acest domeniu pe plan european și mondial.

Formele de învățământ sunt: zi, seral, cu frecvență redusă și la distanță.

Învățământul preșcolar

În învățământul preșcolar sunt incluși copiii cu vârste cuprinse între 3 ani și 6 ani. Activitățile se desfășoară în grădinițe cu program normal sau prelungit. Învățământul preșcolar este structurat pe două niveluri: nivelul I ce urmărește socializarea copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 5 ani și nivelul II ce urmărește pregătirea pentru școală a copiilor cu vârste cuprinse între 5 și 6 ani.

Învățământul general obligatoriu

Învățământul general obligatoriu este de zece clase, vârsta de debut a școlarității fiind de 6 ani la cererea părinților. Teoretic, vârsta de încheiere a învățământului general obligatoriu este de 16 ani. Din anul școlar 2003-2004 clasele a IX-a și a X-a sunt finalizate cu certificat de absolvire.

Învățământul primar

Învățământul primar cuprinde clasele I-IV și funcționează numai ca învățământ cu forma de zi, de regulă, cu program de dimineață. Vârsta de încheiere a învățământului primar este de 10-11 ani.

Învățământul secundar inferior

Învățământul secundar inferior sau gimnaziul cuprinde clasele V-VIII și funcționează în general ca învățământ cu formă de zi. Se finalizează cu susținerea unor examene de Evaluare Națională. Vârsta de încheiere a gimnaziului este de 14-15 ani.

Învățământul secundar superior

Învățământul secundar superior cuprinde liceele care organizează cursuri de zi, cu durata de patru ani (clasele IX-XII) și cursuri serale sau cu frecvență redusă. Liceul este structurat pe trei filiere: filiera teoretică - cu profilurile: real și umanist; filiera tehnologică - cu profilurile: exploatarea resurselor naturale, protecția mediului, servicii și tehnic și filiera vocațională - cu profilurile: pedagogic artistic, sportiv și teologic. Studiile liceale se încheie cu un examen național de bacalaureat.

Învățământul post-liceal

Învățământul post-liceal este organizat din inițiativa Ministerului Educației sau la cererea agenților economici. Studiile au o durată de 1-3 ani, în funcție de complexitatea profesiilor. În învățământul superior

Învățământul superior se organizează în trei cicluri conform Legii, respectiv studii universitare de licență, studii universitare de masterat și studii universitare de doctorat.

Conform articolului 4, ciclul I cuprinde studii universitare de licență, corespunzător unui număr cuprins între minimum 180 de credite (licență 3 ani) și maximum 240 de credite (licență 4 ani), conform Sistemului European de Credite de Studiu Transferabile (ECTS). Conform articolului 8, ciclul II cuprinde studii universitare de masterat care corespund unui număr de credite de studiu transferabile cuprins, de regulă, între 90 și 120. La învățământul de zi, durata normală a studiilor universitare de masterat este de 1 până la 2 ani. Ciclul III cuprinde studiile universitare de doctorat care au, de regulă, o durată de 3 ani.

Bibliografie:

- Legea 1-legea Educației Naționale
- Curriculum pentru învățământul primar / 2013

CUNOASTERE, CREATIVITATE SI MOTIVATIE GESTIONAREA PROCESULUI DE CUNOAȘTERE ÎN MANAGEMENT EDUCAȚIONAL CA SPAȚIU PENTRU PROMOVAREA MOTIVAȚIEI ȘI A DEZVOLTĂRII CREATIVITĂȚII

PROFESOR: POPA COSMIN

1. Introducere

Creativitatea și inovarea sunt teme de actualitate pe orice agenda a educației. Cu toate acestea un factor comun al instituțiilor îl reprezintă necesitatea de a măsura inovarea și creativitatea în funcție de indicatori care să cuantifice rezultatele obținute ca publicații sau proiecte educaționale deja puse în practică. Această înfocare spre măsurare a inovației deplasează atenția de la subiecții formării, fiind "educarea" unul dintre țintele primordiale ale centrelor de educație și acestea se ocupă în mai puțină măsură de practicile pedagogice (Pérez Lindo, 2005) lăsându-I pe actorii procesului de predare-învățare drept receptori pasivi în loc să-I convertească în protagoniștii propriei lor formare îndreptată spre inovație și creativitate.

Dacă ne dorim o cultură inovatoare drept axă transdisciplinară a formării în management educațional este necesar să schimbăm paradigmă și să le oferim profesorilor noi instrumente pentru renovarea practicilor lor formative.

După cum afirmă profesorul Del Regno (2011), varietatea strategiilor didactice posibile în care se caută conexiunea teoriei cu practica, a crescut și odată cu aceasta a crescut și posibilitatea de a propune experiențe didactice inovative care să promoveze creativitatea în procesul de predare-învățare.

Relevanța motivației pentru creativitate a meritat o recunoaștere amplă în ultimul timp. Diverși autori semnlează motivația drept element critic care afectează creativitatea (Collins y Amabile, 1999; Runco, 2005). Pornind de la această premiză, **prezentul articol propune un studiu** al gestionării procesului de cunoaștere pentru a identifica factorii care constituie principalul impuls al creativității atât în privința profesorilor, cât și referitor la elevi, în formarea propriu-zisă și managementul educațional.

2. Cunoaștere, Creativitate și Motivație

Cunoașterea este un factor de impact în dezvoltarea economică, prin urmare saltul calitativ în prezentul și viitorul asociat acestuia se referă la profunđa dependență de creativitate și inovație. Profesorul Pérez Lindo (2005) aduce în prim plan faptul că procesul de cunoaștere ocupă un loc important în dezvoltarea socială ceea ce impune a se avea în vedere o coerență în definirea țăintelor specific acestuia, dar și a misiunii sale în ansamblul său. Acestea trebuie să fie articulate în mod eficace pentru a avea loc o formare eficace a elevilor în mai multe discipline și de asemenea o integrare în comunitate prin formare de atitudini dezirabile.

Este necesar a se avea în vedere existența inteligențelor multiple precum și a conceptului de inteligență emoțională. Pe această direcție unele dintre activitățile relaționate cu gestionarea procesului de cunoaștere (Rodríguez, Araujo, & Urrutia, 2001) sunt: generarea a unui nou proces de cunoaștere și facilitarea unui acces la informația multiplă venită din exterior. Crearea unui nou proces de cunoaștere nu este doar o simplă procesare subiectivă a unei informații ci a ști a profita de multiplele tactici, percepții și intuiții ale subiecților (Nonaka & Takeuchi, 1999). Una din sarcinile importante ale gestiunii procesului de cunoaștere este cea de a facilita interacțiunii între membrii organizației (Nonaka, 1994 citado por Rodríguez, Araujo, & Urrutia, 2001). Drept consecință este primordial a se folosi tehnologiile digitale predominante în structurile de predare-învățare cu finalitatea de a socializa cunoașterea referitoare la strategiile didactice care stimulează creativitatea prin motivare.

Referitor la creativitate specialistul în educație Csikszentmihalyi (în Casakin & Kreidler, 2011) o definește ca un proces cognitiv necesar pentru soluționarea problemelor și prin intermediul căruia se pot obține rezultate originale. Profesorul De Bono (1992) o definește ca un proces de confecționare a ceva care nu exista înainte, considerând producerea de cunoaștere drept un mecanism prin care motivația, inspirația și inclusiv întâmplarea joacă un rol foarte important. Acest mecanism și proces totodată poate fi văzut ca o rezultată la intersecția dintre creativitate și motivație. Profesorul Delval (1984) remarcă faptul că elaborarea unui produs creativ implică intersecția a șase factori: inteligența, cunoașterea, stiluri de gândire, personalitate, motivația și contextul. Toți acești factori sunt conectați în procesul educativ. Pe de altă parte teoria cognitivă a orientării educației (Kreidler y Kreidler 1987; Casakin & Kreidler, 2011), semnalează că produsul rezultat al actelor individuale depinde de dispoziția și de motivația personală.

De Bono (1992) scoate în evidență faptul că motivația și creativitatea sunt foarte importante deoarece majoritatea persoanelor creative își extrag creativitatea din aceeași sursă, din motivație. A fi motivat semnifică a căuta surse și soluții alternative când toți ceilalți se mulțumesc cu cele cunoscute. A fi motivat înseamnă așadar a investi timp și efort în încercarea de a fi creative și cu timpul vor apărea fructele sub formă de noi idei și soluții la probleme.

3. Propunere

Modalitățile de formare cu ajutorul tehnologiilor informaționale digitale, impuse de vremurile prezente, conduc la noi abordări în procesul de predare-învățare, accentuându-se o implicare activă a elevilor în procesele de construcție a cunoașterii. În consecință se poate propune un spațiu virtual de facil acces, pentru a structura și a împărtăși strategiile motivării care să dezvolte creativitatea și inovația în timpul actului de formare.

4. Obiective

Poate fi o platformă digitală care să permită atât profesorilor cât și elevilor să producă conținuturi pentru a putea fi împărtășite strategii care au promovat favorabil dezvoltarea creativității. Poate fi un spațiu educativ unde să se genereze informație care să permită profesorilor să cunoască așteptările elevilor lor și să adapteze astfel paradigmele educative. Strategia poate include elemente precum: cunoaștere structurată modular și digital care să permită o distribuție flexibilă, accesibilitate directă prin link-uri la motoarele de căutare, deschidere și transparență atât către elevi cât și către persoane din exteriorul procesului didactic, etc.

Beneficii potențiale

Se poate crea cunoaștere prin colaborare deschisă plecând de la experiențele elevilor și astfel se poate încuraja în mod direct spiritul creativ și implicit inovația. De asemenea poate fi un instrument de reflecție asupra proceselor moderne de învățare.

Implementare

Pe platformă elevii pot adăuga subiecte de interes și atractive pentru ei. Se pot posta proiecte abordate într-o clasă pentru a putea fi aplicate în alte clase de elevi. Oricine își poate evalua în mod anonim experiența formativă și poate adăuga sugestii sau comentarii referitoare la subiectele abordate. Profesorii și elevii vor putea adăuga conexiuni de date care să îmbogățească experiența formativă coevolutivă și secvențial reversibilă. Astfel pot fi structurate elementele vizibile de motivare și pot fi eficientizate la nivel de grup.

5. Concluzii

Incidența motivației ca detonant pentru procesul creativ și implicit de inovare constituie o arie care nu a fost explorată în profunzime. A dezvolta investigații despre această tematică va permite specialiștilor și formatorilor în management educațional să reflecționeze asupra proceselor de predare-învățare și a modurilor în care elevii motivați pot produce rezultate din ce în ce mai bune. Nu doar să situeze pe elevi în centrul procesului educațional, ci și să cunoască opiniile lor și să pună în evidență experiențele acestora poate

schimba paradigma modelului formativ cristalizat în ultimii ani. Având în vedere schimbările majore în procesul de educație din acest an, cauzate de factorul pandemic, se poate profita de actualele contexte digitale ca spații pentru a promova strategii eficiente între profesori, dar și ca oportunități reale de a îmbunătăți procesele formative. Accesul facil la tehnologii digitale și dispozitive de comunicare precum: telefoane, tablete, platforme online, etc. sunt constituie avantaje semnificative pentru implementarea unei propuneri ca cea relevată anterior.

Bibliografie:

- Casakin, H., & Kreitler, S. (2011). Motivación para la Creatividad en los estudiantes de diseño.
- De Bono, E. (1992). El pensamiento creativo.
- Del Regno, P. (2011). Estrategias de enseñanza del profesor en el aula de Educación Superior..
- Delval, J. (1984). Crecer y pensar: La construcción del conocimiento en la escuela. Barcelona.
- Didriksson, A. (2005). La Universidad de la Innovación. Plaza y Valdez.
- Nonaka, I., & Takeuchi, H. (1999). La Organización creadora del Conocimiento. Oxford.
- Pérez Lindo, A. (julio de 2003). Política y gestión universitaria en tiempos de crisis. Universidad de Belgrano; Gestión del Conocimiento(2010). Un enfoque aplicable a las organizaciones y la universidad. Buenos Aires: Editorial Norma.
- Pérez Lindo, A., Ruiz, L., Varela, C., Grosso, F., Camós, C., & Trottini, A. (2005). Gestión del Conocimiento: Un enfoque aplicable a las organizaciones y a la universidad. Buenos Aires: Norma.
- Rodríguez, A., Araujo, A., & Urrutia, J. (2001). La Gestión del Conocimiento científico técnico.
- Salinas, J. (2005). La Gestión de los Entornos Virtuales de Formación. Seminario Internacional: La calidad de la formación en red en el Espacio Europeo de Educación Superior.
- Virili, J. (2005). La Gestión del Conocimiento como modelo formativo para la enseñanza en las áreas de diseño, Revista Estudios en Ciencias Humanas.

PROIECT INTERNAȚIONAL „TEATRUL- MAGIE ȘI VIAȚĂ”

PROF. POPA CRISTINA GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 11, BÂRLAD

Grădinița cu P. P. Nr. 11, Bârlad a avut onoarea de a participa timp de doi ani în cadrul proiectului internațional „Theatre- magic and life”, în traducere „Teatrul- magie și viață”.

Proiectul a avut șase parteneri: România, Bulgaria, Turcia, Italia, Spania și Polonia, Bulgaria fiind și țara coordonatoare. Limba de comunicare între țări a fost limba engleză.

Ideea principală a proiectului a fost percepția și recrearea operelor de folclor european.

Implementarea proiectului a ajutat copiii să realizeze care este propria lor naționalitate și personalitate și faptul că aparțin unui culturi comune, europene. Acest lucru a contribuit la construirea unei atitudini naționale pozitive față de renașterea moștenirii culturale europene, regândirea și depozitarea unor valori morale și etice, la hrănirea ideii societății civile europene, pentru că toți suntem o parte a Europei și a lumii.

Așteptările pe parcursul desfășurării proiectului au fost: formarea interesului copiilor pentru activitățile de teatru, prin învățarea de povești și cântece din folclorul țărilor europene; dezvoltarea de abilități creative la copii prin recrearea unor idei și imagini din literatura europeană (folosind marionete, păpuși, caractere din folclorul specific fiecărei țări partenere, care au călătorit cu noi); profesorii au avut oportunitatea de a învăța despre metode de învățare din alte țări europene (pe parcursul întâlnirilor și atelierelor de lucru aceștia s- au putut cunoaște mai bine, au învățat despre sistemele diferite de educație, metodele de învățare și oportunități de cooperare, folosirea tehnologiei și inovației, schimbul de informații prin intermediul internetului, fotografiilor și materialelor video).

În cadrul proiectului, grădinița noastră și- a propus dezvoltarea climatului emoțional al copiilor și a personalității prin desfășurarea de jocuri, scenete, dansuri specifice culturii noastre, dar și a altor oameni europeni, etc., învățarea tradițiilor și obiceiurilor românești și a valorilor europene (sprijinirea copiilor să dobândească cunoștințe, capacități și abilități teatrale), egalitatea de șanse pentru toți copiii în a- și dezvolta abilități teatrale prin implicarea în piese de teatru din folclorul românesc și european; dezvoltarea de prietenii între toți copiii lumii.

Pentru cadrele didactice, proiectul și- a propus colaborarea între parteneri, schimbul de opinii, implementarea de metode active participative, implementarea limbii comune de comunicare în cadrul parteneriatului (limba engleză); desfășurarea de activități integrate din diferite arii curriculare (limbaj, comunicare, artă, cunoaștere, educație pentru societate, muzică, educație fizică).

Printre obiectivele parteneriatului s- a numărat și: studierea stilului de viață a fiecărei țări partenere și educarea copiilor în sensul toleranței și a respectului pentru diferitele culturi și diversitatea lingvistică; publicarea colecției „Different but equal” (Diferiți, dar egali!) cu scenariile poveștilor din folclor și aspecte din acestea; promovarea integrării copiilor cu cerințe educative speciale; oferirea posibilității profesorilor și copiilor de a cunoaște diferite metode și sisteme de învățare.

Pe parcursul celor 2 ani de proiect, s- au realizat vizite în fiecare dintre cele șase țări, țara noastră fiind cea de- a doua vizitată. În cadrul vizitei partenerilor preșcolarii incluși în proiect, împreună cu cadrele didactice au prezentat sceneta „Scufița roșie” și „Florile Europei”, au desfășurat activități educative și au făcut cunoscute tradițiile și obiceiurile din orașul și țara noastră. Mascota care a reprezentat România a fost Ileana Cosânzeana.

Diseminarea proiectului s- a realizat în cadrul unității prin puncte de informare despre activitățile acestuia, în cadrul cercurilor pedagogice, pe site- ul grădiniței și în revista acestuia, prin publicarea de articole diverse în reviste de specialitate, prin intermediul mass- mediei și a emisiunilor TV.

În cadrul fiecărei întâlniri din țările partenere s- au făcut schimb de informații despre fiecare unitate, tradiții și obiceiuri specifice, activități teatrale desfășurate, broșuri, DVD- uri; s- a întocmit un jurnal al întâlnirilor, s- au completat chestionare; s- a discutat despre Logo- ul proiectului; s- au prezentat păpușile reprezentative pentru fiecare țară; s- a creat site- ul proiectului; s- au prezentat scene din povești specifice folclorului european; s- a făcut schimb de scenarii ale unor povești comune în limba tuturor țărilor participante.

Experiențierea activităților proiectului a fost o oportunitate pentru a crea noi legături de prietenie și profesionale cu cadre didactice din alte țări, de a cunoaște unități de învățământ și sisteme de învățământ diferite. Ne dorim menținerea relației cu unitățile partenere, inițierea de noi proiecte și încurajăm toate cadrele didactice să desfășoare acest gen de proiect.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN PARTENERIATELE INTERNAȚIONALE

PROF. POPA DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC ION I. C. BRĂȚIANU, TIMIȘOARA

Parteneriatele educaționale internaționale între liceele tehnologice implică elevii în propria învățare, îi ajută să învețe cum să învețe, îi motivează pentru descoperirea mediului economic și cultural european, le dezvoltă competențe profesionale, culturale și de relaționare.

Propunem, în cele ce urmează, două modele de bune practici în acest sens. Proiectele educaționale respective s-au desfășurat în ultimii 10 ani în instituția noastră de învățământ, implicând profesorii, elevii și mediul economic timișorean.

Primul dintre acestea, de tip *youth exchange*, s-a desfășurat cu tematică ecologică. Pe scurt, câteva informații din ghidul proiectului⁵:

Project: "Let's Volunteer together"/IT-31-E36-R2

Location: Pratarelle, Orvinio, Italy

Tematică proiect: Ecologie

Finanțat de: Agenția Națională pentru Tineret, Italia

Țări implicate: Turcia, Spania, Italia, Portugalia, România

Project summery:

Groups of young people, from Italy, Romania, Turkey, Portugal and Spain representing a mixt group of young people and young people with fewer opportunities, will meet in Italy to attend and get a deeper knowledge on environment and climate change, raising young people's awareness and mobilization in tackling global environmental challenges and climate change thus encouraging the development of green skills and behaviors among young people and youth leaders and their commitment to a more sustainable growth, focusing on benefits of exploring cultural diversity and its implications. This training will be facilitated by creative and sport activities, excursions and special workshops. Furthermore, the activities are planned to be done in teams, thus the youth will have to learn to work together in a culturally diverse teams.

General Objectives:

- 1. Get a deeper knowledge on environment and climate change;*
- 2. Raise young people's awareness and mobilization in tackling global environmental challenges and climate change;*
- 3. Encourage the development of green skills and behaviors among young people and youth leaders and their commitment to a more sustainable growth by actively involving the young participants in defining actions against climate change;*

4. Discover and become aware of different social and cultural realities;

Activități:

- bazate pe protecția mediului: ateliere, excursii, sport, drumeții, vizite.

- seri culturale: dans popular, prezentare țară etc.

Produsul proiectului (contribuția părții române): filme de conștientizare a tineretului asupra protejării mediului înconjurător.

Cel de-al doilea exemplu de bună practică prezintă un proiect de schimb profesional realizat în liceul nostru în parteneriat cu o instituție de învățământ profesional din Franța.

Învățământul profesional francez presupune obligația, din partea instituției de învățământ, a asigurării contractelor de efectuare de stagii de practică profesională în întreprindere, pentru elevii francezi.

Aceste perioade de formare se parcurg în conformitate cu programa școlară de specialitate și trebuie să permită formarea de competențe profesionale, transformând elevul în observator și actor al vieții economice. Elevii unui liceu tehnologic din sudul Franței au parcurs o astfel de perioadă în întreprinderile din Timișoara, cu ocazia unui proiect de mobilitate de tip Leonardo, în parteneriat cu liceul nostru.

⁵ *** *Information Guide, Italy*

Scopul proiectului, extras din documentele specifice:

Le projet de mobilité Leonardo 2012-2014⁶ est bâti sur la double nécessité: favoriser le développement de l'autonomie et de la responsabilité des stagiaires et leur permettre de s'insérer au mieux dans un nouveau cadre de vie et de travail.

Activitățile propuse de către elevii români implicați în proiect, pentru colegii lor vizitatori, elevii francezi și profesorii însoțitori ai acestora, în vederea descoperirii mediului cultural și profesional românesc:

Jour 1: En soirée - accueil de l'équipe française, dîner

Jour 2:

8H-9H Petit-déjeuner

9H30 Accueil au Lycée Bratianu: présentation du lycée et visite de la ville de Timisoara

13H Déjeuner

14H-16H Visite ciblée de la ville: Place de l'Union, Place de l'Opéra, Place Traian, Place Sainte-Marie, Place de la Liberté, Jardin des Plantes

18H Dîner

Jours 3, 4, 5, 6: stages en entreprise

Jour 7: Sensibilisation aux traditions roumaines: visite guidée des musées et des alentours culturels

Jour 8: Observation des cours de langues étrangères par les élèves français, échanges linguistiques, visite de l'Institut Français de Timisoara

Jour 8: Fête des adieux, échange d'impressions et d'adresses de correspondance, départ en France

Elevii români selecționați ca participanți în aceste proiecte au primit șansa descoperirii de sine, a propriilor capacități, a culturii căreia îi aparțin și a valorilor culturale ale tinerilor cu care au colaborat în proiect. Pentru selecția lor, responsabili proiectelor au evaluat capacitatea de analiză, creativitatea și concentrare maximă în realizarea sarcinilor și urmărirea scopurilor proiectelor, capacitatea lor de anticipare a reacțiilor publicului cu care lucrează, abilitățile de lucru în echipă sub sarcinile atribuite de coordonator. Rezultatele foarte bune la învățătură și conduita ireproșabilă au fost un plus. Feed-back-ul obținut de la ei în urma participării la proiect a dezvăluit dezinvoltura, dinamismul, curajul cu care au luat inițiative și capacitatea lor de comunicare socială și în limbile străine. Plus mândria de a reprezenta Romania în astfel de activități!

Bibliografie:

*** *Information Guide, Youth Exchange, Project: "Let's Volunteer together"/IT-31-E36-2012-R2, 22nd -29th September 2012, Pratarella, Orvinio, Italy*

*** *Guide projet de mobilité Leonardo 2012-2014, Albi, France*

⁶ *Guide Albi, France*

INVATAMANTUL IN ZILELE NOASTRE

**PROFESOR. POPA LAURA
C. S. E. I “FF. FILOFTEIA” STEFANESTI, ARGES**

“Educatia este cea mai mare si mai grea problema ce i s a dat omului spre rezolvare”. I. Kant. In Romania invatamantul are prioritate, este de importanta nationala.

Prin sistemul de invatamant se realizeaza cele 3 functii educationale principale si anume: 1. functia cognitive, 2. functia praxiologica (functia practica), 3. etico-axiologica(omul se comporta demn civilizat).

Prin educatie omul este pregatit sa exercite o profesie social utila. Invatamantul romanesc este de stat in mare parte. Sunt oferite sanse egale tuturor cetatenilor. Invatamantul este intr o perpetua schimbare. Sistemul de invatamant romanesc inca se lupta sfortandu se sa si dovedeasca intens capacitatea de a participa la competitia de amploare deschis a de sistemele educative europene.

Desi prezinta destule imperfectiuni, sistemul romanesc de invatamant prezinta si avantaje, printre acestea fiind: gratuitatea invatamantului obligatoriu, sistemul de burse acordate, gratuitatea manualelor. Insa nu putem sa nu vorbim si de dezavantajele invatamantului romanesc cum ar fi diferenta mare intre invatamantul din mediu rural cu cel din mediu urban.

Un studiu recent vorbeste despre faptul ca Danemarca prezinta cel mai eficient sistem de invatatre. Aici procesul de invatare se desfasoara pe coordonatele: invatare pentru a sti; invatare pentru a face; invatarea convietuirii; invatarea organizarii propriei vieti.

Si Germania este o tara cu o traditie veche de secole de invatamant superior classic. In sistemul german de invatare, elevul isis allege in ce directive si nivel de specialitate vrea sa devina. Invatamantul secundar din Germania ofera gimnaziu, scoli reale, scoli de baza profesionale si unificate. Fiecare tara incearca prin sistemele de invatamant sa ofere cat mai multe posibilitati de invatare si adaptare pentru toti cetatenii. Unele au sisteme mai dezvoltate, altele sunt in curs de dezvoltare a unor sisteme cat mai performante.

De ceva vreme au aparut proiectele international aplicabile intre scolile din diferite tari, care prezinta o serie de avantaje printre care enumeram: dezvoltarea profesionala si personala a cadrelor implicate; promovarea unui invatamant modern; cunoasterea altor sisteme de invatamant si a modului in care se realizeaza educatia scolara; stabilirea unor relatii profesionale cu colegii din alete tari; cunoasterea unor aspect din cultura si civilizatia altor tari; dezvoltarea competentelor lingvistice.

Consider ca acest schimb de experienta are mai multe avantaje decat dezavantaje.

Pentru un invatamant de calitate avem nevoie de practici usor aplicabile cu efecte imediate la clasa. Printre acestea enumeram: comunicarea interpersonal pozitiva, eliminarea discriminarii sociale, politice, ecinomice, religioase, rasiale, abilitati privind comportamentul tolerant, recunoasterea unicitatii fiecarei persoane, receptivitatea la emotiile celorlalti, valorizarea relatiilor interpersonale.

Odata cu aparitia calculatoarelor si a digitalizarii, invatamantul din toatalumea este intr o continua schimbare incercand sa tina pasul cu aceasta dezvoltare rapida a societatii.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

**PROF. ÎNV. PREȘC. POPA LIANA-CARMEN
G. P. N. REDEA, JUD. OLT**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri

de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală-familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006..
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

DEZVOLTAREA SPIRITULUI CRITIC AL PREȘCOLARILOR PRIN STRATEGII DIDACTICE MODERNE

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: POPA LOREDANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DIMITRIE GRECESCU”
DROBETA TURNU SEVERIN

De spirit critic se vorbește la singular, ca despre o competență unică, transversală ce se realizează „de-a lungul” disciplinelor de studiu și al practicilor educative, la fel ca și autonomia și creativitatea, de care, de altfel, el se leagă strâns. „Este indispensabil să promovăm o pedagogie a spiritului critic susceptibilă de a face din orice spectator un individ capabil să reacționeze la informația primită, să distingă adevărul de probabil, de fals, de eroare, de iluzoriu”.

Este de preferat ca pe lângă posibilitățile practice de dezvoltare a spiritului critic oferită de metodologia didactică să fie utilizate și alte instrumente didactice:

- Punere de întrebări și găsirea răspunsurilor;
- Formulare de probleme, de situații-problemă, formarea deprinderilor de problematizare a unor conținuturi de către elevi și găsirea răspunsurilor;
- Rezolvarea de probleme prin mai multe variante;
- Completare de afirmații incomplete sau corectare de informații eronate, astfel încât să devină adevărate;
- Discutarea mai multor teorii referitoare la o anumită noțiune, la un anumit fenomen;
- Abordarea diferită a unor noțiuni, teme, subiecte, elemente de conținut, unități de învățare;
- Elaborarea de sinteze și diferite produse;

Ca subcategorie a metodelor active, metodele pentru dezvoltarea spiritului critic, susțin că un punct cardinal al activităților educative ar trebui să-l constituie *exigența de neutralitate critică*, respectiv tendința ca educatorul să nu le prezinte preșcolarilor numai certitudini, adevăruri științifice demonstrate, să spunem cunoștințe autentice, ci și diverse opinii ale sale și ale altora pe care copiii să le analizeze critic. Numai așa îi vom putea ajuta pe aceștia să-și formeze propriile opinii, numai așa vom putea dobândi instrumente pentru a explicita realitatea înconjurătoare și își vor putea construi raționamentele și judecățile.

Întrucât numărul de strategii, metode și tehnici de dezvoltare a gândirii critice este foarte mare, iar literatura autohtonă și străină care le abordează este foarte bogată, îmi propun doar să amintesc, să definesc, câteva din cele mai frecvente, aplicabile, cu prioritate în domeniul experiențial științe.

I. Metoda „cubului”.

„Cubul” este o metodă care poate fi aplicată individual în perechi sau în grupuri mici, pentru abordarea și tratarea complexă din perspective multiple, sau interogatoare, a unei situații/problematice. Educatoarea cere copiilor să abordeze situația/problematicea, pe baza instrucțiunilor scrise pe fețele unui cub, respectând o ordine care coincide cu nivele taxonomice formulate de Bloom:

Sarcini de lucru în aplicarea metodei „cubului”.

Tabel

Instrucțiune de pe fața cubului	Sarcina de lucru pe care o presupune
Describe !	„Cum arată?”
Compară !	„Cu cine/cu ce seamănă și de cine/de ce diferă?”
Asociază !	„La ce te face să te gândești?”
Aplică !	„Cum poate fi folosit?”
Analizează !	„Din ce este făcut?, Ce conține?, Ce presupune?”
Argumentează pro sau contra !	„Este bun sau rău, dorit sau nedorit? De ce?”

II. Tehnica „turul galeriei”

„Turul galeriei” este o tehnică de învățare prin cooperare, care promovează gândirea și învățarea eficiente, încurajând preșcolarii să își exprime opiniile cu privire la soluțiile propuse de colegii lor. Pașii urmați în aplicarea acestor tehnici sunt:

1. Copiii, organizați în grupuri de 3 sau 4, rezolvă o sarcină de lucru care permite mai multe perspective de abordare sau mai multe soluții.
2. Produsele activității grupurilor de copii – scheme, diagrame, inventare de idei, „ciorchine” de idei etc., sunt notate pe o hârtie, realizându-se un poster.
3. Posterele se expun pe pereții clasei, care se transformă într-o galerie expozițională.
4. La semnalul educatoarei, grupurile trec, pe rând, pe la fiecare poster și fac comentarii direct pe acesta.
5. După ce se încheie „turul galeriei”, fiecare grup își examinează propriul poster și discută observațiile realizate de colegi.

III. Mozaicul

Mozaicul presupune învățarea prin cooperare la nivelul unui grup și predarea achizițiilor dobândite de către fiecare membru al grupului unui alt grup.

Ca toate celelalte metode de învățare prin cooperare și aceasta presupune următoarele avantaje:

- stimularea încrederii în sine a preșcolarilor;
- dezvoltarea abilităților de comunicare argumentativă și de relaționare în cadrul grupului;
- dezvoltarea gândirii logice, critice și independente;
- dezvoltarea răspunderii individuale și de grup;
- optimizarea învățării prin predarea achizițiilor altcuiva.

Mozaicul presupune următoarele etape:

- Împărțirea clasei în grupuri eterogene de 4 copii, fiecare dintre aceștia primind câte o fișă de învățare numerotată de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unei unități de cunoaștere.
- Prezentarea succintă a subiectului tratat;
- Explicarea sarcinii care constă în înțelegerea întregii unități de cunoaștere;
- Regruparea copiilor, în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți: toți copiii care au numărul 1 vor forma un grup, cei cu numărul 2 vor forma alt grup s. a. m. d. În cazul în care se lucrează cu toată clasa se vor forma două grupuri pentru fiecare număr.
- Învățarea prin cooperare a secțiunii care a revenit grupului din unitatea de cunoaștere desemnată pentru oră: copiii observă, discută, încearcă să înțeleagă cât mai bine, hotărâsc modul în care pot predă ceea ce au înțeles colegilor din grupul lor originar. Strategiile de predare și materialele folosite rămân la latitudinea grupului de experți. Este foarte important ca fiecare membru al grupului de experți să înțeleagă că el este responsabil de predarea secțiunii respective celorlalți membri ai grupului inițial;
- Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite celorlalți membri. Dacă sunt neclarități, se adresează întrebări expertului. Dacă neclaritățile persistă se pot adresa întrebări și celorlalți membri din grupul expert pentru secțiunea respectivă. Dacă persistă dubiile, atunci problema trebuie cercetată în continuare;
- Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală cu toată clasa/ cu toți participanții;

Bibliografie:

- Crenguța-Lăcrămioara Oprea- „ Strategii didactice interactive”, EDP, București, 2007
- Magdalena Dumitrana- „ Didactica preșcolară”

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ - CABINET MEDICAL

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR POPA MARIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA / GRĂDINIȚA PP SÂNMICLĂUȘ

ARGUMENT

Sănătatea este o problemă socială, economică și politică, dar și o problemă ce vizează drepturile omului. Dreptul la sănătate este unul dintre drepturile fundamentale ale omului și respectiv, ale copilului.

Educația pentru sănătate este una dintre componentele educației pentru societate ce reprezintă o pârghie importantă de acțiune asupra dezvoltării fizice și psihice optime a preșcolarilor, starea de sănătate a acestora fiind o garanție a reușitei tuturor demersurilor educative întreprinse în grădiniță.

Inițierea acestui parteneriat cu cabinetul medical vine în întâmpinarea nevoilor fundamentale de educație ale oricărui copil, iar formarea unui stil de viață sănătos devine o condiție esențială pentru o dezvoltare armonioasă a personalității copilului. Astfel se va urmări promovarea cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și formarea de atitudini și deprinderi indispensabile unui comportament responsabil și sănătos.

Grădinița îi învață pe copii cum să se poarte în societate, cum să se raporteze la ceilalți semenii, cum să trăiască frumos, demn și sănătos.

Educația pentru sănătate trebuie să înceapă la vârste mici pentru că în această etapă se dobândesc obiceiuri care sunt relevante activităților ulterioare.

SCOPUL URMĂRIT PRIN DERULAREA ACESTUI PROIECT ESTE:

-De a obține rezultate concrete în păstrarea stării de sănătate a copiilor prin prevenirea îmbolnăvirilor.

OBIECTIVE

-Colaborarea părților în vederea dezvoltării unor activități de dezvoltare a simțului responsabilității față de menținerea sănătății propriului organism, cât și a celor din jur;

-Cunoașterea structurii și funcționalității organismului uman;

-Cunoașterea factorilor de risc ce dăunează sănătății și evitarea lor.

OBLIGAȚIILE PĂRȚILOR

Unitatea de învățământ:

Participarea la colaborarea și aplicarea sfaturilor pentru igiena pielii, a mâinilor, urechilor, ochilor, nasului și igiena buco-dentară;

Colaborează permanent cu medicul pentru realizarea obiectivelor propuse de cunoaștere a structurii și funcționării organismului uman.

Cabinetul medical:

Preluarea tuturor cazurilor și neregulilor semnalate de unitatea de învățământ acordând sprijin și consiliere;

Organizează periodic programe de instruire cu copiii pentru formarea deprinderilor igienico-sanitare prin acțiuni personale impuse și coordonate de adulți;

Participă la diferite manifestări și sărbători organizate de grădiniță;

Colaborează permanent cu grădinița pentru realizarea obiectivelor propuse de cunoaștere a structurii și funcționării organismului uman.

GRUP ȚINTĂ:

Preșcolarii, Părinți, Educatoare, Cabinetul medical și comunitatea locală

RESURSE UMANE

Preșcolarii, educatoarele, părinții, asistent medical comunitar

RESURSE MATERIALE

materiale didactice, atlase, mijloace audio-video.

EVALUAREA PROIECTULUI:

• realizarea unui album foto de prezentare a activităților desfășurate în vederea atingerii obiectivelor propuse.

BENEFICIILE așteptate sunt:

- Copiii vor învăța mai multe lucruri despre păstrarea sănătății și prevenirea bolilor;
- Copiii vor cunoaște și aplica reguli de igienă personală și colectivă;
- Se va asigura asistența medicală de urgență cu personal calificat

ETAPELE PROIECTULUI

1. Organizarea grupului ținta și contactarea colaboratorilor;

- adresarea scrisorilor de intenție către colaboratori;
- semnarea protocolului de către parteneri;

2. Stabilirea calendarului activităților;

IMPORTANȚA PERTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR POPA MARIA LILIANA
COLEGIUL NAȚIONAL „I. M. CLAIN” BLAJ, JUD. ALBA**

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

➤ împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

- acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;
- se creează legături la nivelul comunității;
- se stimulează gândirea critică;
- se educă percepția multiculturalității;
- se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;

- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educațional vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesor și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educațional sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Proiectele de parteneriat internațional facilitează colaborarea și comunicarea între școli din țările membre UE, crearea de multiple produse educaționale care implică utilizarea noilor tehnologii, îmbunătățirea comunicării în limbi străine, crearea de noi relații sociale, colaborarea virtuală și interculturalitatea.

Avantajele acestor proiecte: dezvoltarea personală și profesională; promovarea unui învățământ european, modern; cunoașterea altor sisteme de învățământ și a modului în care se realizează educația școlară în țările U. E; stabilirea unor relații profesionale cu colegi din alte țări europene; cunoașterea unor aspecte din cultura și civilizația europeană; dezvoltarea competențelor lingvistice; aprofundarea unor teme între cadrele didactice în secțiunea "Cancelaria profesorilor". Mobilitățile profesorilor din cadrul proiectelor internaționale reprezintă o cale de dezvoltare profesională a acestora, fiind o experiență unică de interacțiune multiculturală.

Bibliografie:

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

PROF. POPA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 8 SIBIU

Parteneriatele scolare europene au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor proiecte este introducerea dimensiunii europene și promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Antrenarea elevilor la activități de anvergură internațională duce la înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel european. Creșterea prestigiului școlii vine ca o consecință, imaginea acesteia fiind promovată atât la nivel național, cât și internațional, îmbunătățindu-se astfel, pe de-o parte, relațiile cu organisme instituționale și cu autoritățile publice locale, pe de alta parte, atrăgând atenția comunității locale asupra unor rezultate meritorii obținute de elevii noștri îndrumați de un corp didactic de excepție..

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de importantă, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi.

Schimbările cele mai mari care se datorează proiectelor, se întâlnesc la nivelul locului pe care școala îl are în comunitate. Consiliul Local, dar și întreaga comunitate dezvoltă încredere și respect față de școală, profesori, manager. Vizita atâtor grupuri de elevi și profesori din țări diferite impresionează comunitatea și o pune față în față cu nevoia de a promova elementele culturale locale, cu nevoia de a realiza concret unitate la nivelul tuturor factorilor de conducere și administrare, cu nevoia de sprijinire a școlii.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ECOLOGICE A ȘCOLARULUI MIC

PROF. ÎNV. PRIMAR POPA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZALĂ "ÎNV. CLEMENȚA BEȘCHEA" CĂPĂȚĂNEȘTI
COM. MĂRĂCINENI, JUD. BUZĂU

„Dacă te gândești la ziua care va urma - ia-ți de mâncare
Dacă te gândești la anul care va urma – plantează un copac
Dacă te gândești la secolul care va urma – educă copiii”
(Proverb chinezesc)

După cum susțin unii cercetători, a educa înseamnă a-i face pe copii să însușească prin experiență un sistem de valori prin intermediul căruia să se integreze moral în societate. Literatura de specialitate definește educația ecologică drept un proces care are scopul de a îmbunătăți calitatea vieții prin asigurarea cunoștințelor, deprinderilor, motivațiilor, valorilor și angajamentelor necesare oamenilor pentru a administra eficient resursele naturale și a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului. Dacă dorim ca semințele educației ecologice să dea roade, atunci copiii sunt cei cărora ne adresăm pentru că „pomul când e mic se-ndreaptă” spune un vechi proverb românesc. De altminteri, deprinderea cea mai desăvârșită este aceea care începe a se forma în anii tinereții. Pe lângă aceasta, copiii sunt un public important pentru educația de mediu, deoarece ei sunt gestionarii și consumatorii de mâine ai resurselor naturale, iar în unele cazuri, chiar pot influența radical atitudinile părinților și ale altor membri ai comunității față de problemele ecologice.

Educația ecologică a copiilor începe foarte devreme și trebuie să continue de-a lungul întregului ciclu de învățământ. Elevii trebuie să conștientizeze faptul că natura nu este proprietatea cuiva ci este și trebuie să fie, în egală măsură, a celor care trăim dar și a generațiilor viitoare.

Educația ecologică se poate realiza prin orice tip de activitate: școlară (prin contribuția disciplinelor de învățământ: științe, limba și literatura română, educație plastică, educație tehnologică, geografie, educație civică), extrașcolară, activități științifice, literare, artistice, plastice, sportive etc. Formele de realizare sunt diversificate: observații, experimente, povestiri științifice, desene, activități practice, plimbări, drumeții, excursii, jocuri de mișcare, distractive, orientări turistice, labirinturi ecologice, colecții, expoziții, spectacole, vizionări de emisiuni TV, expediții, tabere, scenete ecologice, concursuri.

Educația ecologică accentuează cinci mari obiective:

Conștientizarea: ajută elevii să capete o înțelegere și sensibilitate față de întreg mediul și problemele lui; le dezvoltă abilitatea de a pricepe și de a deosebi stimulentele, de a procesa, rafina și extinde aceste percepții; contribuie la folosirea acestor abilități noi în mai multe contexte.

Cunoașterea: ajută elevii să capete o înțelegere de bază privind funcționarea mediului, interacțiunea oamenilor cu mediul și despre cum apar și cum pot fi rezolvate problemele legate de mediu.

Atitudinea: ajută elevii să capete un set de valori și sentimente de grijă pentru mediu, motivația și devotamentul de a participa la menținerea calității mediului.

Deprinderi: ajută elevii să capete abilitățile necesare identificării și investigării problemelor mediului și să contribuie la rezolvarea problemelor acestuia.

Participarea: ajută elevii să capete experiență în utilizarea cunoștințelor și abilităților dobândite, în vederea unor acțiuni pozitive și bine gândite care vor conduce la rezolvarea problemelor mediului.

Aducerea elevilor în mediul înconjurător în mod regulat este o parte importantă a unui program conștient de educație a mediului. Nimic nu poate înlocui propriile experiențe, care îi ajută pe elevi să-și înțeleagă propria comunitate, sistemele naturale și problemele mediului.

Conștientizând obiectivele majore ale educației ecologice, am conceput și realizat cu elevii mei diferite proiecte: „Copii mici, fapte mari”, „Arta din deșeuri”, „S. O. S. natura!”, „Învățăm să reciclăm ambalaje”, am participat în proiectele Eco-școala și Școli pentru un viitor verde. În cadrul acestor proiecte am desfășurat mai multe activități: drumeții în parcurile din oraș și acțiuni de ecologizare, excursii tematice, ecologizare în Tabăra de sculptură de la Măgura, elevii au plantat flori și pomi în curtea școlii, la Căminul

de bătrâni de la Câmpeni, au participat la acțiuni inițiate de Agenția de Protecție a Mediului, au colectat maculatură, pet-uri și au fost activi în Programul „Marea debarasare”, au participat la evenimente dedicate Zilei Mediului și Zilei Pământului, la parade ale costumelor din materiale reciclabile și am organizat expoziții cu această temă, au pavozat sala de clasă cu flori și obiecte din materiale reciclabile, au contribuit cu desene la expozițiile organizate în școală sau în alte instituții, au participat la un concurs de fotografie „Frumosul și urâtul din cartierul meu” și au vizitat Green-Tech, unul dintre cei mai importanți reciclatori de mase plastice, au confecționat căsuțe pentru păsărele și au colaborat cu ceilalți colegi de la ciclul primar la „Marșul pentru Natură”, au participat la serbări pe această temă etc.

Orice activitate ce se desfășoară în afară sălii de clasă înseamnă activitate în contact nemijlocit cu natura, cu mediul înconjurător. Așa cum îi învățăm pe copii să vorbească, să se poarte în familie, în școală, în societate, să respecte normele de igienă, tot așa trebuie să-i învățăm să se poarte cu mediul în care trăim.

Activitățile la care micii ecologiști au participat mi-au întărit convingerea că elevii mei conștientizează ideea că suntem datori să protejăm natura, spre a ne bucura de un mediu cât mai curat.

Marele geograf român Simion Mehedinți spunea că “planeta noastră este un organism ale cărui elemente, forme și mișcări stau într-o anumită progresiune “, este ceva ce seamănă cu „organizarea unui organism viu“. Numai omului îi stă în putere să ocrotească acest organism și să-l facă să ne seducă, să ne fascineze și să ne uluiască și de acum încolo, așa cum a făcut-o

de-a lungul istoriei de mii și mii de ani. Pentru ca acest adevărat spectacol să nu se sfârșească niciodată este nevoie de educație, de înțelegere, de armonie, lucruri ce se pot forma prin școală, de la cea mai mică vârstă.

BIBLIOGRAFIE:

- Revista “Învățământul primar “ - colecție 2004-2010
- Revista Educația Ecologică - I. Ș. J. Dolj –Asociația Educatoarelor, Craiova, 1998 - V. Pârâială, D. Pârâială, C. Filoti, -Științe ale naturii, auxiliar pentru elevi, cadre didactice și părinți, Ed. Euristica, Iași, 2002.

EDUCAȚIE FĂRĂ FONTIERE! SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR POPA MIRELA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 TOFLEA, JUDEȚUL GALAȚI

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului.

Sistemul de învățământ pentru copii este organizat diferit pentru fiecare țară în parte. În timp ce în unele țări, sistemul educațional este axat pe stimularea creativității elevilor și pe formarea acestora în specialiști, în alte colțuri de pe glob, cadrele didactice se străduiesc să stimuleze și să încurajeze copiii să-și descopere propriile pasiuni și să găsească resurse proprii pentru a se autoeduca și a se descurca mai bine la școală.

Fiecare țară are o etichetă legată inclusiv de educație. Germania este faimoasă pentru școlile profesionale, grecii au materia stufoasă, spaniolii au o rată înaltă de promovare la bacalaureat, bulgarii au manuale alese de profesori, iar sistemul de învățământ finlandez este recunoscut ca fiind cel mai bun din lume, iar americanii au foarte multe programe școlare.

În urma unor schimburi de experiență și parteneriate între școli din România cu alte școli partenere din alte țări s-a ajuns la concluzia că noi suntem mai uniți ca și colectiv, lucrăm mai bine în echipă decât ei. În schimb, cred că noi am putea învăța de la ei să avem mai multă încredere în elevii noștri, mai puțină suspiciune în ceea ce privește examinarea. Evaluările lor sunt mult mai lejere, în timp ce la noi accesul la treapta următoare de învățământ este mai stresantă.

Învățământul vocațional din Germania este considerat cel mai bine dezvoltat din lume, dar, în același timp, diferențiază foarte mult între copiii cu o pregătire slabă, cei de nivel mediu și elitele. S-a încercat trecerea la modelul american, iar pentru a reliza tranziția aceasta elevii trebuie să meargă la fiecare materie în clase diferite. Totuși s-a produs o dezordine generală în școală. Germania este o țară cunoscută în lume pentru învățământul său profesional dual (250 elevi pe loc), care durează trei ani și începe după ce elevii termină zece ani de învățământ obligatoriu.

Învățământul bulgăresc funcționează după un sistem apropiat de cel românesc. Sistemul bulgăresc de educație este identic cu sistemul nostru înainte de apariția clasei pregătitoare: bulgarii au patru ani de școală primară, patru ani de gimnaziu și patru de liceu, cu învățământ obligatoriu până la 16 ani. O diferență ar fi că „manualele după care se predă la clasă sunt alese chiar de profesori, nu sunt impuse de minister. În plus, la bacalaureat, rata de promovare a liceenilor bulgari este mai mare decât în România: în jur de 80% dintre candidați trec cu succes de examenul de maturitate

În Grecia Sistemul se aseamănă cu cel spaniol, având o școală primară de lungă durată, tot până la 12 ani. Gimnaziul durează trei ani și liceul – la fel, dar materiile sunt destul de stufoase. Matematica, spre exemplu, se predă la un nivel mai înalt decât în Occident, a explicat profesorul Ioannis Tzikes, lucru valabil și în România, de altfel.

Învățământul obligatoriu spaniol începe la șase ani, dar aici se opresc asemănările cu România în ceea ce privește structura sistemului. Spaniolii nu au gimnaziu, în schimb au o școală primară (Educación Primaria), care ține până la vârsta de 12 ani, urmează școala secundară obligatorie (Educación Secundaria Obligatoria), care durează patru ani (de la vârsta de 12 până la 16 ani). La 16 ani se termină învățământul obligatoriu, iar elevii mai parcurg încă doi ani de școală, la sfârșitul cărora dau examenul maturității.

Sistemul de învățământ finlandez, recunoscut ca fiind cel mai bun din lume, va cunoaște în următorii ani una dintre cele mai radicale reforme prin care materiile clasice precum matematica sau istoria vor fi eliminate și înlocuite cu studiul unor teme sau fenomene. Promotorii acestei idei spun că schimbarea reprezintă de fapt o adaptare a educației la felul în care a evoluat lumea în care trăim, în condițiile în care pentru finlandezi principala menire a școlii este de a-i pregăti pe copii pentru viitor. Asta în timp ce în România, educația rămâne un domeniu subfinanțat, în care nu s-a găsit încă o strategie coerentă pentru simplificarea programelor și în care manualele digitale, impuse de noile realități sociale, au reprezentat o adevărată piatră de moară pentru oficialii de la minister.

Cu un sistem de învățământ în care 93% dintre absolvenții de liceu promovează examenul de bacalaureat, în care peste 65% dintre liceeni ajung la facultate și în care doar 10% dintre cei care își doresc să devină profesori ajung la catedră, Finlanda nu se culcă pe lauri și devine prima țară care face pasul următor: adaptează educația la realitățile lumii în care trăim. Astfel, în anii următori, în orarul elevilor din Finlanda nu vor mai apărea materii precum literatură, geografie, matematică sau istorie, ci teme sau fenomene.

Concluzionând cele relatate mai sus, se poate spune că există caracteristici comune între sistemele de învățământ dintre diferitele țări, caracteristici și deosebiri ce sunt legate de condițiile economice, sociale și culturale din respectiva țară. Prin urmare, învățământul, înțeles sub forma de organism instituțional, nu poate fi considerat ca având doar o structură internă, ca rezultat al interacțiunilor dintre componentele sale, ci el este supus unor presiuni sociale ce funcționează independent și în interacțiune, urmărind realizarea unor obiective educative.

Bibliografie:

Legea Educației Naționale nr. 1/ 2011;

<http://eacea.ec.europa.eu/education/euryperia>;

www.eurydice.org;

http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS.

TABLA INTERACTIVĂ-METODĂ INOVATIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POPA RAMONA-CAMELIA
G. P. P. NR. 30, ORADEA, BIHOR

Trăim în secolul culturii digitale, iar una dintre preocupările sistemului de învățământ românesc este adaptarea continuă la noile tendințe în ceea ce privește metodele de predare moderne. Integrarea sistemelor digitale moderne, precum computerul sau tabla interactivă, în procesul educațional a devenit o necesitate și nu mai este privită ca un fenomen modern.

În ultimii ani, progresele științei și tehnologiei au incitat tot mai mult curiozitatea copiilor, care sunt tot mai puternic atrași de mediul online și de softurile/aplicațiile educative create de specialiști, în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale ale acestora. Prezența tablei interactive în sala de grupă animează mediul educațional, preșcolarii fiind atrași atât de culorile vii, utilizate în aplicațiile tablei interactive, cât și de dinamica spațiului de prezentare. Cu ajutorul acestei resurse educaționale, preșcolarii își pot dezvolta mai multe stiluri de învățare, predominante fiind cel auditiv, tactil și tactilkinestezic (Covaci, A. 2014). Ca și resursă educațională, tabla interactivă poate fi utilizată în mai multe momente ale zilei, și în aproape toate tipurile de categorii de activități, care se desfășoară în grădiniță, respectiv: în activitățile liber alese, în activitățile pe domenii experiențiale precum și în activitățile cu conținuturi integrate, care uneori se pot derula chiar și pe parcursul unei zile.

Copiii din ziua de azi au început să învețe altfel decât generațiile noastre, folosind tehnologia informatică mai mult decât cărțile. Tehnologia modernă îi atrage pe copii, așa că trebuie să ne-o apropiem și noi și să-i învățăm cu ajutorul ei. Cei mai mulți copii în ziua de azi cresc stând cu orele pe tabletele și telefoanele părinților. În cele mai multe cazuri informația cu care vin ei în contact nu e structurată, nici controlată, de către părinți. Tablele interactive de la grădiniță ar putea avea rolul să-i educe pe copii să folosească corect tehnologia pentru a învăța lucruri folositoare pentru viață, ce-i învață și acum grădinița, despre natură, despre oameni, locuri, dar de data asta cu mijloace actuale, care îi atrag pe copii ca un magnet - așa cum îi atrag tabletele și telefoanele părinților de acasă. Cercetările recente au dovedit că educația timpurie are o influență foarte puternică asupra copilului. Grădinița nu trebuie văzută ca un loc în care educatoarea predă cunoștințe preșcolarilor, ci ca un loc în care copiii învață, chiar dacă forma în care se realizează învățarea la această vârstă este jocul. Prin joc oferim copiilor experiențe de învățare. Tabla interactivă va deveni un mijloc modern de extindere a experiențelor de învățare

De asemenea, rolul educatorului nu mai este doar acela de a transmite informația către preșcolari. Provocarea constă acum în captarea atenției acestora și menținerea concentrării lor pe parcursul întregii ore de activități. Totodată, educatorul trebuie să fie informat cu privire la noile tehnologii în educație și metodele de predare-învățare moderne. Doar așa va putea înțelege tinerele generații și le va oferi informații de calitate și atractive la activități. Faptul că sunt obișnuiți cu astfel de stimuli de mici face ca sistemele digitale moderne să reprezinte singura soluție suficient de atractivă încât să îi motiveze, să îi determine să fie activi la ore și să îi ajute să rețină mai ușor informația.

Înțelegând nevoia permanentă de perfecționare și modernizare a procesului actual de predare, tabla smart vine în întâmpinarea educatorilor cu câteva **soluții pentru educație digitală și învățământ interactiv**. Este un instrument ușor de utilizat, care sporește implicarea preșcolarilor, facilitează abordarea conținuturilor și transformă procesul didactic în adevărate experiențe interactive și atractive.

STRATEGII COLABORATIVE LA PREȘCOLARI

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR POPA SANDU CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GENERAL NICOLAE ȘOVA” PODURI, BACĂU

„Ceea ce copiii sunt capabili să facă azi împreună, mâine vor fi capabili să facă singuri” L. S. Vygotsky 1962

În societatea contemporană se impune reconsiderarea structurii dimensionale a managementului clasei de elevi astfel încât să răspundă stilului de predare, tipului de lecție, pentru a menține permanent **atenția** copiilor concentrată asupra stimulilor și a descuraja plictiseala sau pasivitatea copiilor. Pentru a le spori încrederea în forțele proprii, este nevoie de activități interactive, centrate pe copil și, implicit, de asigurarea unui cadru adecvat (condiții ergonomice) desfășurării și valorizării lecțiilor.

Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și provoacă dorința copiilor de cooperare, de implicare activă și directă.

Reconsiderarea finalităților și conținuturilor învățământului preșcolar și primar nu înseamnă renunțarea la metodele clasice de învățământ, de transmitere și asimilație a informației, ci perfecționarea lor alături de introducerea unor metode, procedee și tehnici educative noi, care să răspundă mai bine nevoilor actuale de formare a copiilor.

Stă în firea copiilor să exploreze, să descopere, iar profesorul trebuie să încurajeze și să dezvolte aceste abilități de învățare, cu scopul de a-i adapta la societatea în continuă schimbare.

Adesea, întâlnim părinți ce își doresc ca fiii/fiicele lor să devină adulți puternici, să se descurce în viață, rezistenți la stres. Totodată, instituțiile cer la angajare candidaților ca aceștia să demonstreze capacitate de a lucra în echipă, rezistență la stres, atenție distributivă. Cum altfel am putea să creștem viitorii adulți dacă nu prin a-i obișnui cu sarcini de lucru în grupuri, prin stimularea abilităților de a se asculta unii pe alții, de a –și respecta opiniile, de a contribui la realizarea unei sarcini, dacă nu prin o învățare colaborativă. Aceasta oferă o paletă bogată de activități și depinde de măiestria cadrului didactic să asigure elevului o învățare activă, creativă și motivantă.

Pentru a construi situații de învățare, educatorul, alături de stabilirea obiectivelor operaționale și a conținuturilor curriculare, este necesar să realizeze acte de *decizie strategică*, să „traducă” sarcinile care îi revin în organizarea și realizarea predării, învățării și evaluării într-un ansamblu de decizii instrucționale, într-un *dispozitiv didactic personalizat* pentru contextul educațional respectiv.

Strategiile didactice de învățare pot avea la bază stimularea competiției ori promovarea muncii individuale sau pot fi cooperative, elevii lucrând împreună. Cele trei variante de strategii didactice nu se exclud, toate fiind necesare la un moment dat. Dintre ele însă, învățarea prin cooperare trebuie să aibă dominanță în clasă. Numeroase studii demonstrează superioritatea strategiilor cooperante față de cele competitive și individuale în dezvoltarea proceselor cognitive superioare, a abilităților de comunicare, în îmbunătățirea motivației, a stimei de sine, în dezvoltarea personalității.

Pierre Dillenbourg va sugera o definiție generală (chiar dacă epistemic nu complet satisfăcătoare) în următorii termeni: „situație în care doi sau mai mulți oameni învață sau încearcă să învețe ceva împreună. (1999, p. 1-2, apud Cojocariu V- M., 2010, p. 147)

L. Soitu și R. D. Cherciu (2006, p. 38) definesc centrarea pe elev ca fiind „o nouă teorie a învățării, care re-descoperă rolul central și fundamental al celui care învață în procesul formării și autoformării sale”

Învățarea colaborativă sau prin colaborare este una din formele învățării cel mai intim legată de devenirea individului uman în calitatea sa de membru al societății, care trebuie să manifeste nu doar aspecte cognitive și acționale, de competență profesională și dimensiuni de relaționare. (Cojocariu V-M., . , 2010, P. 146)

Învățarea prin colaborare este o strategie care implică elevii să susțină învățarea în grup sau echipă, dezvoltă responsabilitatea individuală în contextul interdependenței relaționale în cadrul căreia membrii descoperă informații și se învață reciproc. Ea accentuează importanța implicării elevului în propriul proces de învățare. Atunci când se utilizează această strategie, importante sunt modalitățile de grupare a indivizilor pentru a asigura o interdependentă pozitivă, menținând responsabilitatea individuală, rezolvând conflicte

de grup, stimulând implicarea în sarcină și conducând către un proces interactiv de învățare. (Oprea C-L., 2009, p. 147)

Colaborarea este o „formă de relații„ între elevi/studenti, ce constă în soluționarea unor probleme de interes comun, în care fiecare contribuie activ și efectiv. Se axează pe relațiile implicate de sarcini, iar **cooperarea** pe procesul de realizare a sarcinii.

Pentru eficiența muncii în grup este necesar un anumit nivel de dezvoltare cognitivă și social afectivă pentru ca subiecții să colaboreze. Pentru a asigura progresul individual se direcționează promovarea eterogenității din punct de vedere al vârstei, gradului de dezvoltare cognitivă, inteligenței emoționale interrelaționale și al performanțelor școlare. Mărimea grupului trebuie să crească proporțional cu complexitatea sarcinii.

Ceea ce aduc în plus strategiile didactice interactive, față de lucrul individual este potențialul grupului de a împărți/repartiza sarcinile între membrii săi și plăcerea de a împărtăși bucuria reușitei. Este necesar ca fiecare membru să aibă un rol/funcție de îndeplinit în cadrul grupului, o responsabilitate: secretar care notează datele, monitor, observator, reporter, vorbitor etc. Rolurile trebuie schimbate periodic.

Rolurile profesorului se redimensionează și capătă noi valențe, depășind optica tradițională prin care el era doar furnizor de informații. În organizarea activității prin cooperare profesorul devine un coparticipant, alături de elev la activitățile desfășurate, el însoțește și încadrează elevul pe drumul către cunoaștere.

Bibliografie:

1. Breben, S., Gongea, E., Ruiu, G., Fulga, M. (2007). *Metode interactive de grup Ghid metodic*. Craiova: Editura Arves, Craiova.
2. Cojocariu, V. M. (2010). *Strategii educaționale centrate pe beneficiarul învățării. Constructivism și practici eficiente*. Bacău: Editura Alma Mater

PARTENERIATELE EDUCAȚIONALE INTERNAȚIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

PROF. POPESCU ANA- MARIA
GRADINIȚA CU P. P. NR. 35, PLOIEȘTI

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

ceașă educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Ce sunt parteneriatele pentru cooperare?

Această acțiune permite organizațiilor participante să dobândească experiență în materie de cooperare internațională și să își consolideze capacitățile, dar și să producă rezultate inovatoare, de înaltă calitate. În funcție de obiectivele proiectului, de organizațiile participante implicate sau de impactul preconizat, printre altele, parteneriatele pentru cooperare pot fi de diferite dimensiuni și își adaptează activitățile în consecință. Evaluarea calitativă a acestor proiecte va fi proporțională cu obiectivele cooperării și cu natura organizațiilor implicate.

Pe baza acestui raționament, organizațiile au la dispoziție două tipuri de parteneriate pentru a lucra, a învăța și a crește împreună:

- Parteneriatele de cooperare
- Parteneriatele la scară mică

În domeniul învățământului școlar, se va acorda prioritate următoarelor obiective:

-Combaterea dezavantajelor în materie de învățare, a părăsirii timpurii a școlii și a nivelului scăzut de competențe de bază;

-Sprijinirea cadrelor didactice, a directorilor unităților de învățământ și a altor profesii didactice;

- Dezvoltarea competențelor-cheie: proiectele din cadrul acestei priorități se vor axa pe promovarea colaborării transcurriculare, pe utilizarea unor abordări inovatoare de învățare, pe dezvoltarea creativității, pe sprijinirea cadrelor didactice în predarea bazată pe competențe și pe dezvoltarea evaluării și validării competențelor-cheie.

-Promovarea unei abordări cuprinzătoare a predării și învățării limbilor străine;

-Promovarea interesului și excelenței în știință, tehnologie, inginerie și matematică (STIM) și în abordarea STEAM;

-Dezvoltarea unor sisteme de înaltă calitate de educație și îngrijire timpurie;

-Recunoașterea rezultatelor învățării pentru participanții la mobilitatea transfrontalieră în scopul învățării. La nivel strategic, această prioritate vizează o implicare mai puternică a autorităților școlare de la toate nivelurile în eforturile de asigurare a recunoașterii și sprijină dezvoltarea și schimbul de instrumente și practici pentru pregătirea, monitorizarea și recunoașterea perioadelor petrecute în străinătate.

Bibliografie:

Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Velea, Luciana și colaboratorii - Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

JOCURI DE ANIMARE A GRUPURILOR

**PROF. POPESCU ANCA SORINA,
LICEUL TEHNOLOGIC OVID DENSUȘIANU CĂLAN
PROF. POPESCU FLORIN IOSIF,
LICEUL TEHNOLOGIC OVID DENSUȘIANU CĂLAN**

Grupul reprezintă o pluralitate dinamică de persoane între care există mai multe tipuri de relații, relații care au influențe multiple asupra membrilor din grupul respectiv. O activitate de animare a grupurilor, în special în cadrul parteneriatelor școlare sau al schimburilor de experiență didactică, poate avea un impact foarte puternic asupra participanților, de la creșterea productivității, crearea unei conexiuni, a unor legături și înlăturarea unor bariere dintre participanți pâna la energizarea și amuzamentul echipelor. Jocurile în grup vizează o formă particulară de învățare, activând procese care să permită conștientizarea dimensiunilor intrapsihice și relaționale și să faciliteze achiziția unor noi modalități de a gândi, de a simți și de a relaționa. Regulile jocului permit experimentarea și achiziționarea de noi atitudini și comportamente într-un mediu securizant.

Obiectivele urmărite prin aceste activități/jocuri: îmbunătățirea abilităților adaptative, asertive și de comunicare, a abilităților de viață ale participanților, o bună coeziune de grup.

Coeziunea exprimă gradul de unitate și de integrare a grupului. Sursele coeziunii grupului sunt: atracția interpersonală, măsura în care membrii se simpatizează unii pe alții, climatul de încredere mutuală, consensul cognitiv și afectiv al membrilor, succesul în activitatea comună, prestigiul grupului de apartenență, măsura în care grupul satisface aspirațiile membrilor, cooperarea în cadrul activităților grupului.

Deoarece, în procesul de învățare se interpune o strânsă relație între domeniul cognitiv și cel afectiv, folosirea unor jocuri ce promovează o bună stare psihoemotivă a elevilor va fi de un real ajutor cadrului didactic. Rezultate așteptate: autocunoșterea și dezvoltarea personală, imagine pozitivă și realistă despre sine, intercunoașterea, instaurarea unor relații plăcute cu ceilalți, dezvoltarea creativității și stării de bine în general.

1. *Autoportret*: Cadrul didactic distribuie fiecărui participant foaie A4 și un creion. Cerința este crearea unui desen sau scrierea unei fraze, care va folosi la reprezentarea fiecăruia, va descrie modul propriu de a fi sau de a se simți. Elaborarea va fi anonimă și reală; animatorul va aduna toate lucrările, care vor trece, pe rând, pe la fiecare participant. Fiecare își va spune părerea în privința caracterului/personalității autorului. După ce toate lucrările au fost comentate, fiecare va trebui să spună care text îi aparține și ce vrut să exprime.

2. *Despre mine*: Toți participanții primesc cinci bucăți de hârtie pe care sunt scrise diferite adjective. Ei trebuie să se plimbe prin clasă și să vadă ce adjective au ceilalți și să încerce să-și schimbe adjectivele cu

acelea care îi descriu cel mai bine caracterul. Profesorul pune celelalte adjective pe o masă și le spune copiilor că în cazul în care nu pot schimba cu colegii lor, pot să aleagă din cele de pe masă. Când toți au adjectivele pe care le consideră potrivite, se așează și fiecare, pe rând, citește adjectivele și explică ce fel de persoană este. De exemplu: Numele meu este Andreea și sunt: veselă, conștiincioasă, adormită, hotărâtă, neîndemânică.

3. *Literă sau cifră*: Fiecare participant va extrage dintr-un săculeț câte o literă sau câte o cifră din plastic. Dacă un participant a extras o din săculeț o literă, el va trebui să împărtășească un aspect personal

care începe cu litera respectivă; dacă a extras din săculeț o cifră, acesta va trebui să enumere atâtea lucruri despre el câte arată cifra respectivă.

3. *Tortul realizărilor personale*: Fiecare participant al grupului desenează un tort cu un număr de lumânări egal cu vârsta sa. Pentru fiecare lumânare va nota achizițiile sau realizările din acel an de viață. Își prezintă fiecare tortul personal, iar la final au loc discuții cu feed-back și identificări legate de realizările personale în raport cu ale celorlalți.

BIBLIOGRAFIE:

1. Belmont, Judith, *103 activități de grup*, Editura Trei, București, 2015;
2. Centrul Național de Resurse pentru tineri, *855 de jocuri și activități-Ghidul animatorului*, Chișinău, 2005;
3. Derlogea, Ștefan; Bota, Ghiocel, *160 de activități dinamice pentru team-bulding*, Centrul de Arte Marțiale și Studii Asociate, București, 2011;
4. Manes, Sabina, *83 de jocuri psihologice pentru animarea grupurilor*, Editura Polirom, Iași, 2008;
5. Șerbănescu, Horațiu, Mișu, Silvia, Seuche, Radu, *100 idei de educație nonformală*, Organizația Națională "Cercetașii României", 2010;
6. www.nonformalii.ro.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

PROF. ÎNV. PRIMAR: POPESCU CRISTINA DENISA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ OSTROVENI
OSTROVENI, DOLJ

Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolarăității este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu. Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc. Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu, prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc. O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

În zonele urbane nivelul de ocupare a populației a crescut; părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, pe când în zonele rurale natura ocupațiilor, în special cele legate de agricultură, oferă, aparent, mai mult timp părinților pentru supravegherea copilului în familie. mici.

Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți, inclusiv formare pentru creșterea implicării taților. De asemenea, formarea trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte - cadru didactic,

îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie. Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie. Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens.

Educatoarea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

De aceea, formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

- Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009
Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000
Velea, Luciana și colaboratorii - Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006

Webografie

- www. didactic. ro – Educația timpurie
www. edu. ro - Strategie privind educația timpurie; Studiu de impact – Introducerea educației

PARTENERIATUL ȘCOLAR EUROPEAN, ETWINNING

PROFESOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR: POPESCU IOANA GEORGIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ ZAHARIA STANCU,, LOCALITATEA ROȘIORI DE VEDE JUDEȚUL TELEORMAN

Activitățile eTwinning facilitează accesul profesorilor la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din țările europene.

În cursul anului școlar 2021-2022, clasa noastră a participat în calitate de colaborator, la proiectul de parteneriat eTwinning, „Transformation to the future,, ”

Proiectul „Transformarea în viitor,, caută un răspuns la întrebarea „Ce putem face pentru un viitor mai bun?”. Activitățile prevăzute vor contribui la dezvoltarea sentimentului de responsabilitate al elevilor noștri, a creativității și imaginației lor. Sub temele reciclării și responsabilității sociale, acest proiect va schimba perspectiva studenților noștri asupra lumii; are ca scop creșterea indivizilor conștienți.

Proiectul „Transformation to the future,, este un proiect eTwinning, iar prin activitățile desfășurate ne propunem să ne modelăm viitorul, reutilizând în mod eficient deșeurile. Proiectul include 10 profesori din Turcia, 1 profesor din Georgia, 2 profesori din România, 1 profesor din Portugalia și 1 profesor din Spania.

În proiect, dorim să combinăm temele naturii, artei, muzicii, responsabilitatea socială și spațiul cu reciclarea. La sfârșitul proiectului, ne vom duce atât imaginația, cât și viitorul cu un pas mai departe și vom transforma lumea într-un loc mai bun.

Principalele scopuri ale proiectului au fost următoarele:

- 1: Familiarizarea elevilor noștri cu conceptul de reciclare și conștientizarea reciclării.
- 2: Conștientizarea modului în care este afectat mediul de acțiunile oamenilor.
- 3: Responsabilizarea elevilor privind menținerea unui mediu curat pentru generațiile viitoare.
- 4: Cultivarea respectului față de natură.
- 5: Gândirea creativă și imaginația elevilor noștri se dezvoltă.
- 6: Dezvoltarea abilităților de gândire și raționament creativ și curiozitatea.
- 7: Contribuie la dezvoltarea unui mediu de învățare distractiv, deoarece activitățile care urmează a fi implementate în proiectul nostru interacționează cu lecțiile școlare.
- 8: Valorificarea abilităților artistice și a abilităților de a utiliza instrumentele web 2. 0.

Activitatea 1 - Code Week

În cadrul evenimentului nostru Code Week; elevii au codificat un text care promovează proiectul nostru. Cuvintele din text sunt distribuite partenerilor noștri. Elevii noștri au codificat mai întâi aceste cuvinte și apoi le-au exprimat în engleză. Aceste lucrări au fost apoi combinate într-un videoclip.

Activitatea elevilor de la școala noastră: <https://youtu.be/nfukq6WVEyk>

Rezultatul activității comune: <https://youtu.be/ftPv-cRLLw0>

Elevii școlii noastre au primit diplome pentru activitățile desfășurate în cadrul săptămânii Code Week.

Activitatea 2 - Realizarea unui Banner, Slogan și Logo al Proiectului

În cadrul activitatii de realizare a Bannerului/ Sloganului/ Logo-ului fiecare profesor a lucrat în colaborare cu studenții săi. Procesul este cel mai important deoarece elevii au învățat să utilizeze diferite instrumente web 2. 0 precum Canva.

Activitatea 3 - Să învățăm despre RECICLARE!

Reciclarea are un impact pozitiv atât asupra mediului înconjurător, cât și asupra oamenilor. Este una dintre cele mai ușoare și eficiente acțiuni pe care le putem face pentru a ne asigura o viață mai bună. Cantitatea de deșeuri pe care o produce omenirea este din ce în ce mai mare. Acest lucru se datorează faptului că oamenii cumpără din ce în ce mai multe produse. Iar cumpărând din ce în ce mai multe produse este necesar și să se producă mai multe produse.

În cadrul activității elevii au jucat jocuri de reciclare pe platforma Cevko sau jocuri create de către cadrele didactice din proiect, având aceeași temă. Aceștia, au fost instruiți despre modul în care se realizează reciclarea selectivă, au folosit Platforma Cevko (aici au primit Certificate de participare la activități), au realizat lucrări în Cloud cu aceeași temă, folosind programul Word Art Creator. Lucrările elevilor noștri sunt speciale.

Activitatea 4- Proiect e-book (Cartea electronică a proiectului)

Elevii din școală noastră au participat la realizarea unui produs comun, Cartea electronică a proiectului. Elevii din țările partenere, coordonați de cadre didactice au scris capitole din poveste și au realizat desene reprezentative. Personajele principale sunt cele două mascote ale Proiectului, Recy și Clare, care pornesc de pe planeta lor spre Pământ pentru a-i învăța pe oameni să recicleze. Aceștia trec prin numeroase peripecii, care de care mai palpitante. Apoi elevii au realizat desene cu ajutorul cărora au ilustrat povestea. Activitatea a fost captivantă și i-a pus în situații inedite.

Participarea la proiectele eTwinning ne-a implicat în activități noi de învățare, facilitându-ne accesul la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alte școli europene, oferindu-ne posibilitatea de a comunica cu alte cadre didactice și elevi din țările participante, de a afla elemente de specific cultural și educativ în țările partenere, înlesnirea dialogului intercultural, îmbunătățirea competențelor de utilizare a noilor tehnologii, comunicarea în limbi străine (engleză, franceză, rusă) și crearea unui mediu școlar atractiv prin diversificarea situațiilor de învățare și prin combinarea mai multor teme în activități relevante.

eTwinning încurajează performanța, nu și competiția.

Bibliografie:

1. <https://www.zahariastancurosiori.ro/index.php/proiecte/erasmus-etwinning-2021-2022/transformation-to-the-future>
2. <https://www.storyjumper.com/book/read/132251642/626d68dc1e773> (link-ul către carte)
3. <http://tothefuturetransformation.weebly.com/the-gymnasium-school--zaharia-stancu.html>
4. <https://transformationtothefuture.blogspot.com/>

EDUCAȚIA MORALĂ A ELEVILOR DIN CICLUL PRIMAR, PORNIND DE LA „CUNOAȘTERE- RAȚIUNE- ÎNȚELEPCIUNE” CĂTRE „ADEVĂR- CONȘTIINȚĂ”

PROF. ÎNV. PRIMAR, POPESCU IUSTINA-MAGDALENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ BUDEȘTI, JUD. VÂLCEA

Problema cea mai importantă a educației morale în școală-considera J. Dewey în lucrarea sa „*Democrație și educație*”, se referă la relația dintre cunoaștere și conduită. În această relație sunt implicați o mulțime de factori ai mediului pedagogic școlar, dar nu pot fi ruși de cel familial și social, având în vedere unii dintre componenții săi ca mass media sau acțiunea fenomenului economic și cultural asupra comportamentului uman. Trebuie avută în vedere acțiunea de instruire morală cu componentele ei de comunicare a informațiilor morale și de analiză, dar și existența sau crearea unor situații pedagogice, care să permită funcționarea unor relații morale interpersonale între elementele școlii: - sistem de valori și reguli morale

- adevăruri prescriptive, indicative și obligatorii de interdicție
- permisiuni de comportament

„*Din dragoste izvorăște- CUNOAȘTEREA*” (Talasie Libianul)

Este necesar ca în învățământul primar, pentru producerea „îndemnului” interior (a necesității morale) către acțiunile dorite de comportament, elevul în calitate de subiect moral, să:

- își reprezinte corect ceea ce se așteaptă de la el din punct de vedere al comportamentului;
- îndeplinească ceea ce se așteaptă de la el prin voință caracterul să - dorească
- să se comporte în concordanță cu valorile și normele morale cunoscute și acceptate.

Astfel se ajunge către- **RAȚIUNEA** copilului. Pentru atingerea acestui scop de dezvoltare și educare a comportamentului moral dispunem de un sistem de metode. Acest sistem poate fi clasat în funcție de caracterul direct și indirect al intervenției pedagogice pentru îndeplinirea scopurilor educației morale, în:

a) metode de receptare (de investigare) a înțelesului limbajului moral

- povestirea morală
- povățu (sub forma proverbelor și maximelor morale)
- explicația
- convorbirea
- analiza de caz
- reflecția morală

b) metode de declanșare și restructurare a manifestărilor de comportament moral

- imitația
- convingerea morală
- exercițiul moral sub forma jocului cu reguli și activitatea de învățare școlară
- sancțiunea

Aceste metode se completează reciproc. Trebuie avută în vedere utilizarea lor și că, până la o anumită vârstă, copilul este dependent de adult, în privința comportamentului său moral. Treptat, spre vârsta adolescenței, ființa umană tinde să fie autonomă, independentă.

„*Privirea sufletului este rațiune. Rațiunea este o forță care tinde spre unitate*”. (Fericitul Augustin).

Ca o consecință a dorinței adulților de a ține sub control comportamentul moral al copilului, apare tendința de cooperare, dar uneori poate interveni și rezistența, negativismul, sentimentul înstrăinării de școală, familie.

„*Dumnezeu a dat fiecăruia minte, ca astfel, uitându-se la tot ce-l înconjoară, să înțeleagă ceea ce trebuie*”. (Sf. Ioan Gură de Aur)

În continuare, voi prezenta unele dintre aceste metode, având în vedere structura și importanța lor, precum și condițiile care trebuie respectate: 1. Imitația – copiere sau prelucrarea unor manifestări de comportament. Modul în care imitația poate fi folosită spontan sau selectiv- privește exemplul moral,

propunerea sau recomandarea unui comportament de urmat. Am putea exemplifica cu câteva din lecțiile studiate cu elevii („Capra cu trei iezi”- I. Creangă, „Banul muncit”- Alex. Mitru, ...). Pentru școlarul mic, imitația pune problema unor „modele” de comportament diferită, de „imitația” prelucrată selectivă, pe care o întâlnim mai târziu la elevii noștri, ce au ajuns adolescenți.

Bibliografie:

1. Călin M., *Educație civică*, în „Revista- *Învățământul primar*”, nr. 6-7 1993;
2. Dewey J., *Democrație și educație- O introducere în filozofia educației*, E. D. P., București, 1972;
3. Piaget J., *Judecata morală la copil*, E. D. P., Buc., 1980
4. Cerghit I., Negreț-Dobridor I. s. a. „Prelegeri pedagogice”, Ed. Polirom, Iași, 2001.

PLATFORMA ETWINNING – PILON AL ÎNVĂȚĂRII PE BAZĂ DE PROIECTE

**PROF. POPESCU LILIANA NICOLETA
SCOALA GIMNAZIALA TUDOR ARGHEZI, PITESTI**

Platforma eTwinning, ideală pentru implementarea proiectelor colaborative, și Scientix, comunitatea profesorilor STEM din Europa, formează un mix grozav pentru un plus de creativitate la clasă. Un exemplu de activitate fundamentată pe valorile Scientix și eTwinning este proiectul *I am in the future*, o colaborare sudată prin activități bazate pe viziunea interdisciplinară STEM. Partenerii au pornit într-o călătorie de învățare prin descoperire, fiind animați de o valoare fundamentală: investigarea lumii înconjurătoare la diferite scale și perspective, cu scopul prețuirii și protejării vieții pe pământ. Copiii s-au simțit ca adevărați oameni de știință, responsabilizați și valorizați. Au dezvoltat competențe de cercetare și rezolvare creativă de probleme, au învățat să ia decizii în mod responsabil și s-au orientat timpuriu spre cariere din domeniul științelor vieții. Spre final, toți copiii au înțeles importanța studiului științelor STEM, singurele care îi orientează spre un viitor în care Omul prețuiește Natura, leagănul vieții.

Într-o societate care își fundamentează comunicarea, serviciile și infrastructura pe tehnologie, domeniile STEM (Științe, Tehnologie, Inginerie, Matematică) reprezintă cheia unei educații a viitorului, care ajută elevii să descopere adevăruri despre lumea ce îi înconjoară, orientându-i timpuriu în carieră. *Scientix* este comunitatea profesorilor STEM din Europa. Promovează și susține colaborarea paneuropeană între profesori, cercetători în domeniul educației, stakeholderi și alte categorii de profesioniști din sfera STEM. Coordonat de European Schoolnet, *Scientix* oferă și un portal cu același nume (scientix.eu), unde fiecare profesor care predă discipline STEM poate găsi oportunități de formare și numeroase resurse educaționale.

Încă de la început, platforma *eTwinning* (etwinning.net) a fost ideală pentru implementarea proiectelor colaborative care aduc un plus de creativitate în actul didactic. Mai mult, fiind vorba despre o platformă colaborativă online, TwinSpace implică și o multitudine de instrumente web 2.0 care provoacă profesorul să aducă tehnologia în sala de clasă, pentru a antrena elevii în situații de învățare care simulează realitatea și care se finalizează cu rezolvări ale problemelor comunității locale.

Un exemplu de activitate fundamentată pe valorile Scientix și eTwinning este proiectul *I am in the future*, pe care l-am implementat la clasă cu elevii mei de 10 ani, alături de profesori din nouă țări europene. Partenerii proiectului au pornit într-o călătorie grozavă de învățare prin descoperire, fiind animați de o valoare fundamentală: investigarea lumii înconjurătoare la diferite scale și perspective, cu scopul prețuirii și protejării vieții pe pământ.

Proiectul a fost sudat în activități colaborative, bazate pe viziunea interdisciplinară STEAM. Copiii s-au simțit ca adevărați oameni de știință, responsabilizați și valorizați. Au dezvoltat competențe de cercetare, experiment științific și rezolvare creativă de probleme. Au învățat să ia decizii în mod responsabil și s-au orientat timpuriu spre cariere din domeniul științelor vieții.

Proiectul a debutat cu obișnuitele activități de prezentare, intercunoaștere, grupare în echipe transnaționale, selectare și promovare logo. Apoi, partenerii au urmat un calendar lunar care le-a permis copiilor să își formeze o viziune holistică asupra naturii și minunilor sale, iar accentul a fost pus pe factorii de mediu: sol, apă, animale, păduri. Bineînțeles, spațiul cosmic a înconjurat totul într-o perspectivă holistică. Prin învățare STEAM culminată cu produse comune ale activității, partenerii au testat și validat la nivel european metode de lucru clasice și moderne: brainstorming, metoda pălăriilor gânditoare, dramă, joc de rol. Copiii au fost motivați să învețe prin descoperire, prin colaborare, într-un proces care i-a responsabilizat și a dat conținuturilor sens și rost.

Proiectul a favorizat dezvoltarea relațiilor la nivel european, într-un cadru deschis spre schimb de idei și bune practici, unde toți partenerii și-au adus aportul, în egală măsură. Participând la evenimente live, copiii și-au dezvoltat capacitatea de a vorbi în public într-o limbă străină și abilitățile de socializare și colaborare dincolo de limitele clasei. Profesorii au sprijinit și au încurajat activitățile cu produse comune, în care potențialul fiecărui copil a fost explorat, descoperit și valorizat.

Integrarea tehnologiei în procesul de învățare a fost unul din punctele forte ale proiectului. Toate activitățile majore au presupus ca elevii să folosească adecvat device-uri, softuri și instrumente web 2.0 cu scopul de a-și forma competențe de creare de conținut digital. Copiii au fost provocați să utilizeze noi instrumente digitale atât pentru comunicare și colaborare, cât și pentru investigații, colectare și sortare de date sau pentru editare foto-video. Astfel, s-au realizat postere și prezentări foto-video (Canva, FotoJet, AvatarMaker); s-au scris colaborativ propoziții și povești (Zumpad, StoryJumper); s-au realizat desene (Paint). Elevii au asistat profesorii în compilarea produselor activității comune cu Emaze, StoryJumper, Genially sau Kizoa. Profesorii au pregătit evaluarea elevilor antrenându-i în jocuri și quizz-uri online (Quizz, Kahoot, JigsawPlanet, GoogleForms).

Întregul proiect a fost un parcurs online unic, evolutiv, toate activitățile ajutând copiii să câștige noi abilități de comunicare, colaborare și realizare a unor produse ale activității interesante.

CREATIVITATEA ÎN INFORMATICĂ

PROFESOR POPESCU MĂDĂLINA
COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAIL KOGĂLNICEANU"
GALAȚI / GALAȚI

Măsura în care reușim în viață depinde de lumea în care trăim. Trebuie să fim deștepți, creativi și flexibili, potrivit împrejurărilor în care ne aflăm. Și, pentru că acestea se schimbă, trebuie să răspundem și noi în moduri diferite. Astăzi, a fi inteligent înseamnă să vii cu idei noi ori de câte ori este nevoie.

Multă vreme imaginația a fost definită ca un proces de combinare a imaginilor, ceea ce se potrivește numai imaginației artistice. Dar procesul creator în știință comportă mai multe sinteze în domeniul ideilor, al abstracțiunilor. Încât astăzi putem defini imaginația ca fiind *acel proces psihic al cărui rezultat îl constituie obținerea unor reacții, fenomene psihice noi pe plan cognitiv, afectiv sau motor.*

Creativitatea este o capacitate mai complexă. Ea face posibilă crearea de produse reale ori pur mintale, constituind un progres în planul social. Componenta principală a creativității o constituie imaginația, dar creația de valoare reală mai presupune și o motivație, dorința de a realiza ceva nou, ceva deosebit.

Munca de creație presupune mai multe etape:

1. Perioada de preparare, când se adună informații, se fac observații, se delimitează scopul sau problema, se schițează o problemă sau un proiect general.

2. Incubația este răstimpul încercărilor sterile, când nu se găsește soluția, concretizarea operei e nesatisfăcătoare.

3. Iluminarea sau momentul fericit când apare soluția. Acest fenomen se produce în mod spectaculos. În știință se vorbește de intuiție = o cunoaștere sintetică, integrală a demonstrației care elucidează toate aspectele problemei. În această etapă se realizează în mod rapid obiectivele urmărite inițial.

4. Verificarea este necesară după concepția inițială, pentru a elimina eventualele erori sau lacune, pentru a face retușuri. Sunt cazuri când mari părți sunt refăcute.

Pentru dezvoltarea creativității trebuie cunoscute atât blocajele cât și metodele de stimulare. Blocajele creativității pot fi împărțite în:

A) Blocaje culturale. Conformismul este unul dintre ele: dorința oamenilor ca toți să se poarte și să gândească la fel. Cei cu idei neobișnuite sunt priviți cu suspiciune și chiar cu dezaprobare, ceea ce constituie o descurajare pentru acele persoane. Apoi, există o neîncredere în fantezie și o prețuire exagerată a rațiunii logice, a raționamentelor. Dar deducțiile riguroase nu permit un progres real decât dacă fundamentează rezultatele unor construcții sau ale unor operații imaginate.

B) Blocajele metodologice sunt acelea ce rezultă din procedeele de gândire. Așa e cazul rigidității algoritmilor anteriori. Tot în această categorie intră fixitatea funcțională, critica prematură.

C) Blocaje emotive: teama de a nu greși, teama de a nu se face de râs, graba de a accepta prima idee, tendința exagerată de a-i întrece pe alții.

Stimularea creativității se poate face în principal prin brainstorming, dar există numeroase alte metode prin care se poate cultiva gândirea inovatoare.

Anumite procese sau exerciții pot stimula diferite aspecte ale procesului creativ. Cu toate acestea tehnicile creative depind în mod particular de stările de spirit. Într-o stare febrilă, de concentrare, mai ales în cazul unui grup, brainstorming-ul, de pildă, poate aduce idei pripite. Dar dacă oamenii sunt mai receptivi și ceva mai relaxați, calitatea ideilor pe care le produc este mai bună. Și mai bine este dacă își fac timp atât pentru a gândi împreună cu voce tare, cât și pentru a cântări lucrurile în sine.

Cât de creativ sunteți depinde de mediul în care vă aflați. Când dorm, cei mai mulți oameni sunt mai creativi decât atunci când se întrunesc, la începutul zilei, într-o ședință importantă. Și cât de inventivi sunt în acea ședință depinde de modul în care aceasta este condusă și de atmosfera din sală.

Un exercițiu ar fi: utilizarea expresiei „ar putea fi”. Fiți creativi – nu folosiți, pur și simplu, expresia „ar putea fi” într-o manieră repetitivă. Încercați să descrieți, în moduri cât mai multe și mai creative, incertitudinea referitor la felul în care poate fi interpretată situația respectivă. De exemplu: „Una din abordările acestei situații ar putea fi...”, „Se pare că datele problemei ar fi următoarele...”, „Ar fi putut sa

pară că... ”. Acolo unde există în mod implicit (sau explicit) cuvinte ca „întotdeauna” sau „niciodată” înlocuiți-le cu „uneori” sau „deseori”.

În concluzie, în învățământ, în primul rând trebuie schimbat climatul, pentru a elimina blocajele culturale și emotive. Se cer relații destinse, democratice, între elevi și profesori, ceea ce nu înseamnă a coborî statutul social al celor din urmă. Modul de predare trebuie să solicite participarea, inițiativa elevilor (acele metode activ-participative). Fantezia trebuie apreciată corespunzător, alături de temeinicia cunoștințelor, de raționamentul riguros și spiritul critic.

Referințe:

Andrei Cosmovici – Psihologie generală, ed. Polirom;
Guy Claxton, Bill Lucas – Fiți creativi!, ed. Curtea Veche.

”BULLYNGUL ASTĂZI ”

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR:
POPESCU MARICICA
EDUCATOARE: HĂLĂCIUGĂ ELENA
LICEUL ” MIHAIL SADOVEANU ”- BORCA/ NEAMȚ**

Bullying ul poate să se petreacă între:

- Două grupuri de indivizi din care unul este superior numeric,
- colegi de clasă care provin din medii sociale diferite,
- colegi/prieteni care aparțin unor medii de viață diferite: rural- urban,
- indivizi care susțin echipe sportive diferite,
- indivizi care sunt evidențiați prin aspecte intelectuale: - leneșii clasei- tocilari,
- indivizi dezvoltați normal din punct de vedere fizic nu și intelectual, și copii cu dizabilități.

Bullying –ul apare atunci când:

-situația materială este slabă – agresorul/ agresorii caută să se dezvolte material determinând victima să cedeze de bună voie bunurile sale.

-agresorul este agresat în familie. Bullying-ul în acest caz este ca o refulare/ ca o răzbunare al agresorului asupra victimei, datorită faptului că nu se poate răzbuna în mod direct față de cel care îl agrează (deci, agresorul agresorului). Rar sunt cazurile în care agresorul să învețe din experiențele trăite într-un mediu agresiv și violent. În societate el se va comporta exact așa cum a fost familiarizat și va adopta același comportament care a fost folosit asupra sa.

Aș putea afirma că, adoptând acest tip de comportament agresiv, ostil, pentru el ar putea reprezenta o formă de apărare, un scut asupra a ceea ce a trăit el cândva, dar pentru ceilalți este ceva nepotrivit/ urât, ieșit din comun, este un abuz.

În bullying sunt implicate în mod direct două părți: agresorul și victima, dar și o parte indirectă constituită din cei care stau deoparte, sunt martori de cele mai multe ori la bullying dar nu fac nimic pentru a-l împiedica pe agresor. De multe ori este aplaudat și încurajat, decât să fie oprit.

Puțini sunt cei curajoși care se implică în bullying încercând să-l stopeze.

De ce nu fac nimic cei de pe margine ? De ce nu fac front comun cu victima ?

Simplu: ”- Nu e treaba mea și nu mă bag !”

” –Dacă mâine se va lega de mine și voi păți și eu ca X- victima ?”

Dar dacă mâine vei fi tu cel supus Bullying-ului ? Cum vei proceda ?

Nu mai bine să tăiem răul de la rădăcină ? De ce să așteptăm ca agresorul să facă mai multe victime?

În alți termeni Bullying-ul înseamnă:

-excluderea- copilul nu este primit în cadrul activităților/ jocurilor inițiate de agresor, este ignorat în mod intenționat

-tachinarea-copilul este victima glumelor răutăcioase și poreclelor umilitoare,

-amenințarea –copilul este atenționat că va fi rănit fizic,

-zvonuri și minciuni- se spun povești și minciuni care îi determină pe ceilalți să-l respingă,

-violența fizică- copilul este scuipat, împins/ îmbrâncit/ lovit, iar lucrurile îi sunt furate sau distruse.

Acțiunile de mai sus sunt realizate în rândul copiilor mai mici.

Rolurile într-un incident de bullying

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT SPECIAL ÎN ROMÂNIA

PROF. POPESCU MIHAI CRISTIAN,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 5, BUCUREȘTI

Învățământul special și special integrat este parte integrantă a sistemului național de învățământ românesc și oferă tuturor copiilor / elevilor / tinerilor programe educaționale adaptate gradului de deficiență și nevoilor lor de dezvoltare.

Este organizat la toate nivelurile învățământului preuniversitar, în funcție de tipul și gradul dizabilității, astfel: mintală, de auz, de vâz, locomotorie, asociată.

Educația incluzivă a fost adoptată în România, încă din anii '90 prin respectarea diversității, inițierea și realizarea practică a accesului și participării la educație și viață socială pentru toate categoriile de copii. Astăzi, aproximativ jumătate din elevii cu dizabilități sunt școlarizați în învățământul de masă.

Legislația din domeniul învățământului special a fost astfel concepută încât să răspundă unui spectru larg și foarte variat de situații speciale. Ținând cont de această realitate, învățământul special, special integrat și cel incluziv au fost organizate la toate nivelurile învățământului preuniversitar, în funcție de tipul și gradul dizabilității.

Unitățile de învățământ special pentru elevii cu deficiențe senzoriale aplică planul de învățământ al școlii de masă. Aceste unități își păstrează doar structura și forma de organizare după sistemul învățământului special, iar în conținut, pregătire școlară și specializare sunt asemănătoare școlii de masă. Liceele tehnologice speciale, clasele de liceu și clasele postliceale speciale sunt organizate după modelul școlii de masă (conținut, profiluri, specializări, finalități, obiective și/sau competențe). Specific acestor unități rămân strategiile, modalitățile și metodele de predare/învățare.

La absolvire, elevii acestor unități de învățământ special susțin examene naționale (teste, bacalaureat sau examen de absolvire) la fel ca toți absolvenții din învățământul de masă. Pentru ei sunt stipulate facilități și adaptări în metodologiile de organizare și desfășurare a examenelor.

Pentru fiecare elev cu deficiențe grave, severe, profunde sau asociate se elaborează un plan de intervenție personalizat cu obiective specifice nevoilor și posibilităților de dezvoltare psihoindividuale.

Unitățile de învățământ special pentru elevii cu dizabilități mintale realizează o adaptare curriculară a conținuturilor componentelor curriculumului național pentru fiecare elev în parte în funcție de potențialul acestora, asigurând și servicii educațional-terapeutice, precum și compensatorii - recuperatorii.

Școlile speciale pentru elevii cu dizabilități mintale funcționează în regim de semi-internat. Astfel, în prima parte a zilei, elevii participă la activități instructiv-educative, unde se realizează transmiterea de cunoștințe prin intermediul unor metode și mijloace specifice. În cea de-a doua parte a zilei, elevii beneficiază de un program de terapie educațională complexă și integrată, ce are drept scop conducerea acestora către normalizare, către pregătirea lor pentru participarea la viața comunității.

Terapia educațională complexă și integrată cuprinde cinci module:

Stimularea cognitivă, care se constituie din acțiuni și programe compensatorii, ce facilitează înțelegerea anumitor lucruri, fenomene, persoane și situații de viață în dimensiunea lor instrumental - integratoare.

Terapia ocupațională are ca scop formarea unor deprinderi adaptative care-i permit elevului să-și satisfacă nevoile personale și să răspundă cerințelor mediului (colaj, modelare plastilină, diverse produse finite: decorațiuni, felicitări); include și meloterapia.

Ludoterapia sau terapia prin joc implică jocuri de stimulare a diverselor funcții și procese psihice și are valențe multiple în sfera dezvoltării structurilor psihice ale copilului cu dizabilitate mintală. De asemenea, ludoterapia vine în sprijinul socializării elevului, îi dezvoltă spiritul de echipă, comunicativitatea, spiritul creator și îl responsabilizează cu ajutorul jocurilor diverse.

Socializarea - are scopul de a pregăti elevii pentru integrarea optimă în viața socială și familială (norme de comportare, obișnuirea cu spațiul clasei, școlii, împrejurimile și cadrul social larg, vizite, excursii etc.)

Formarea autonomiei personale vizează formarea capacității elevului de a se manifesta cât se poate de independent (igienă personală, reguli de conduită etc.).

Prin conținutul lor, activitățile cuprinse în aceste forme de terapii se referă predominant la aria de dezvoltare personală și socială, având ca scop final independența copilului/ tânărului cu dizabilități, precum și integrarea lui într-un mediu în continuă schimbare.

PARTENERIAT PENTRU EDUCAȚIE

POPESCU NADIA FLORENTINA, LICEUL TEORETIC „ALEXANDRU MARGHILOMAN”, BUZĂU

Finalitatea învățământului românesc este definită de *Legea educației naționale* astfel: *”Idealul educațional al școlii românești constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și în asumarea unui sistem de valori care sunt necesare pentru împlinirea și dezvoltarea personală, pentru dezvoltarea spiritului antreprenorial, pentru participarea cetățenească activă în societate, pentru incluziune socială și pentru angajare pe piața muncii.”*⁷ Cine sunt cei care trebuie să conlucreze la îndeplinirea acestui ideal? Școala și familia, părinții, tutorii sau susținătorii legali ai elevului. Trebuie să funcționeze un parteneriat în care școala să ajute părintele să fie un bun asociat în vederea obținerii beneficiului scontat, reușita elevului, iar părintele să ajute școala să își îndeplinească obiectivul. De aici și până la punerea cu succes în practică a acestui deziderat este o cale anevoioasă mai ales în învățământul liceal.

Relația școală – familie este un subiect des abordat în literatura de specialitate și supus atenției publicului larg, mai ales pe fondul schimbărilor sociale multiple din ultimul timp. Se vorbește constant despre modelele de sisteme de învățământ din Uniunea Europeană sau din afara ei, despre adaptarea învățământului românesc la cel comunitar, despre accentuarea pregătirii în vederea obținerii competențelor cheie digitale, de lectură, logice și matematice și despre necesitatea de a-i deprinde pe elevi a învăța să învețe. Acest proces atins în educație atrage după sine o serie de schimbări, atât la nivel macro socio-economic, cât și în familii și în școli.

Transformările secolului al XXI-lea în toate domeniile socio-profesionale reclamă și alinierea tuturor sistemelor educaționale implicate în devenirea elevilor ca viitori participanți la viața socială. Acestea impun, ca o condiție esențială de realizare a obiectivelor proiectate, și reanalizarea, redefinirea, reproiectarea sistemului educațional ce trebuie să răspundă noilor provocări și amenințări. Obiectivul principal al activității instructiv – educative în unitățile de învățământ liceale este asigurarea reușitei școlare a tuturor elevilor, dobândirea cunoștințelor, deprinderilor care să le permită încadrarea ulterioară pe piața muncii sau în învățământul terțiar, obiectiv care se poate atinge doar prin parteneriat, prin triada școală – elev – familie. Construirea acestei relații este un proces deliberat ce implică adoptarea unui management bazat pe colaborare și comunicare, pe responsabilizarea partenerilor și pe implicarea reciprocă. Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar prevede, tocmai în acest scop, un contract educațional care stabilește directivele relației școală – părinte – elev, care să ducă la o bună funcționare a triadei în beneficiul superior al copilului.

În învățământul liceal, situația este una mai deosebită, având în vedere faptul că interesul acordat de majoritatea părinților studiilor copilului se diminuează, nu neapărat din cauze negative, cât din încrederea acordată acestuia. La vârsta de 15 – 16 ani, tânărul este independent, ia hotărâri singur, este mai puțin îngăduit de autoritatea părintească, deci este de presupus că și relația cu școala și-o poate conduce singur. Nu este o situație problematică, cei mai mulți dintre adolescenții noștri se maturizează repede și își decid propriul destin. Sunt totuși și situații în care de aici se nasc fisuri ireparabile între școală și părinți.

În plus, elevii unui liceu pot proveni din zone geografice aflate la mare depărtare de liceu, ceea ce presupune ori o navetă obositoare, ori a sta în gazdă, departe de casa părintească. În situațiile de genul acesta, întâlnirile directe cu o părinții se realizează la intervale de timp mai mari, la festivitățile de deschidere și de încheiere a anului școlar sau la ședințele cu părinții din fiecare semestru. Acest handicap de comunicare poate fi diminuat, într-adevăr, prin intermediul poștei electronice și al telefoniei mobile, dar este cert că o relație de conlucrare cu părinții, de atragere a lor în mediul școlar, la diverse activități comune, devine imposibilă.

Alți factori perturbatori apar în ultimul timp în climatul familial. Din cauza contextului socio-economic, s-au acutizat amenințări cum ar fi: insecuritatea locului de muncă, migrația spre un loc de muncă mai bine plătit în străinătate, divorțul tot mai frecvent, stresul cotidian al existenței, nevoia de a câștiga

⁷ Legea educației naționale nr. 1/2011, art.2, al.3

suficient cât să se asigure familiei un trai decent. În aceste situații, părinții nu au timpul necesar pentru a interacționa cu adolescenții sau, dacă o fac de la distanță, pe skype, pe facebook sau pe o altă rețea de socializare, nu obțin impactul necesar dezvoltării unei relații armonioase. Cum ar putea acești părinți să păstreze o legătură viabilă cu școala? Există, într-adevăr, platforme educaționale care pun la dispoziția lor toate datele traseului învățării: note, absențe, rezultate deosebite, încălcări ale regulamentelor școlare și altele, care ajung la ei în timp real. Dar nu toate primăriile locale pot susține financiar toate unitățile școlare din teritoriul lor ca să își permită un abonament la o asemenea platformă; există situații în care părinții nu pot susține financiar un abonament de internet care să le asigure conexiunea aceasta sau care nu sunt familiarizați cu tehnologia unui telefon performant; sunt zone fără acoperire; pentru comunicarea cu străinătatea cheltuielile sunt mai mari; lista poate continua.

S-ar presupune că în urma experienței traumatizante a școlii online, în perioada de pandemie, relația celor trei factori implicați în procesul educativ a devenit mai apropiată. Elevii, cu abilitatea lor de a se mișca în mediul online, au putut favoriza și ușura accesul părinților, unii mai puțin pricepuți în a mânui mijloace de comunicare online, în mediul școlar. Comunicarea mediată de un ecran între profesorul diriginte/profesorul de specialitate și părinte era mai ușoară. O întâlnire individuală sau în plenul comitetului a părintelui cu profesorii nu mai era condiționată de spațiu, de timp, de bunăvoința șefului care trebuia să accepte învoirea și așa mai departe. Într-adevăr, prin mijlocirea elevilor, folosindu-se platformele pe care se desfășurau și orele online, astfel de întâlniri au putut fi frecvent organizate. Din păcate, nu cred că au contribuit la fortificarea legăturii părinților cu școala. Comoditatea asigurată de ecran, de spațiul familiar de acasă, teama de a nu fi ascultat și de altcineva decât cei ce se vedeau în ecrane, teama de a nu fi înregistrați, timiditatea în fața tehnologiei uneori, problemele de conexiune, de infrastructură, toate au constituit puncte slabe ale comunicării cu părinții prin mijloace online. În plus, nimic nou nu scapă de monotonie, așa că, la un moment dat, se descopereau alte preocupări stringente în momentul în care ședința sau întâlnirea era programată. Un telefon scurt, de scuze, sau nu...

Indiferent de contextul cultural, social, economic, toate se reduc la o problemă de atitudine și de ordonare a priorităților. Pentru a reduce din acest hiat de comunicare ar trebui depuse eforturi considerabile de către toate părțile implicate: școala să-și diversifice oferta prin extinderea serviciilor de asistență psihologică, aceasta presupunând existența unui consilier psihopedagogic în fiecare liceu, cu un program zilnic; cadrele didactice să fie motivate salarial pentru a se implica în activități specifice de asistență socială; autoritățile locale și organizațiile nonprofit de asemenea să pună la dispoziție astfel de programe de sprijin; părinții să fie conștientizați în legătură cu necesitatea implicării lor în viața adolescentului, lăsând la o parte toate celelalte preocupări ce i-ar putea îndepărta de ei și de școală.

Subiectul nu este nici pe departe epuizat, există multiple alte implicații ce ar putea fi luate în discuție. Prin aceste câteva observații aș dori doar să atrag atenția asupra dificultăților ivite în comunicarea cu părinții elevilor liceeni, a distanței uriașe dintre teoriile de pe hârtie și practica educațională actuală.

Bibliografie:

Legea educației naționale nr. 1/2011

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎN ZILELE NOASTRE

PROF. POPESCU OANA-CAMELIA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 1 BACĂU

Factorii principali care ajută copiii în formarea, dar și în desăvârșirea educației lor, sunt *școala și familia*. Învățământul românesc, prin instituțiile sale școlare, influențează în mod concret atât desfășurarea procesului de învățământ, cât și personalitatea copiilor.

Pe de altă parte, *funcția educativă a familiei* constă, printre altele, și în formarea priceperilor, a deprinderilor de viață și chiar a sentimentelor. Rolul familiei este extrem de important în dezvoltarea copiilor din punct de vedere fizic, intelectual, moral sau estetic.

Astfel este nevoie de un învățământ deschis pentru discipolii noștri, nu de un sistem rigid cu multe sincope: o programă foarte încărcată și foarte multă teorie, în detrimentul practicii, de aici rezultând o discrepanță între mediul rural și cel urban. Creșterea analfabetismului și a abandonului, în rândul elevilor, este o urmare firească a pierderii pasului, în raport cu dinamica profesorilor. Elevii trebuie să aibă posibilitatea obiectivă de a învăța în ritmul, dar și în conformitate cu înclinațiile pe care le au.

De aceea, de-a lungul timpului, a fost necesar să fie dezvoltat un nou concept, care să pună în lumină schimbările care s-au produs în întreg învățământul românesc, implicit în *relația școală-familie*. Acest concept a fost denumit, de către specialiști, *parteneriat educațional*. *Parteneriatul* reprezintă o formă de comunicare, de cooperare și de colaborare – toate elementele enumerate fiind interdependente în sprijinirea elevilor, la nivelul procesului educațional. Acest proces presupune și *factori educaționali*, care constituie o unitate de cerințe, opțiuni, decizii, dar și de acțiuni educative aplicate, atât la nivel micro, cât și la nivel macro.

Parteneriatul educațional se desfășoară între *instituțiile educaționale* (familie-școală-comunitate), *agenții educaționali* (copii, părinți, profesori sau alți specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale), *membri ai comunității*, cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copiilor (medici, autorități locale, clerici, ș. a.). *Parteneriatul* implică atât *influențele educative*, exercitate în anumite momente asupra copiilor, dar și *programele de creștere, îngrijire și educare* a acestora.

Mai mult, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității din care provin. Activitatea educativă care se realizează în școală nu poate fi separată sau izolată de alte influențe educative, care se exercită asupra elevilor. Educația pe care copiii o primesc în familie, în școală și de la comunitate este cea care conturează personalitatea ființelor umane, încă de la cea mai fragedă vârstă.

Acțiunile, care implică participarea părinților, produc o schimbare în ambientul familial și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Elevii obțin rezultate școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-le acestora toate cele necesare pentru studiu în timpul orelor de curs, cât și pentru studiu individual.

Tot în mediul familial se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine – așa-numiții “șapte ani de-acasă”. Cu toate acestea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare, care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe sau lectorate cu părinții – acțiuni specifice învățământului românesc, în ansamblul său.

În fond, un parteneriat familie-școală sau școală-familie reprezintă relația cea mai profitabilă pentru toți cei care participă la acest demers. Astfel, profesorii află stadiul de evoluție al fiecărui elev, în ce mod aceștia ajung mai repede la succes sau ce-i interesează și-i pasionează. În același timp, părinții vor afla în ce momente trebuie să-și susțină proprii copii, sau în ce fel să-i motiveze și să-i ajute.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune, când este vorba de interesul copiilor. În cazul în care ne referim la *optimizarea comunicării între profesori și părinți*, putem lua în calcul atât calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți), percepțiile fiecăruia, atitudinile care-i caracterizează, caracteristicile instituției școlare sau caracteristicile familiei și, nu în ultimul rând, modul de comunicare.

Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea procesului instructiv-educativ are o serie de *motivații*, printre care putem enumera faptul că părinții își cunosc copiii și doresc să-i

descoperire ca elevi, și, de asemenea, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elevi, de către copiii lor. Printre *formele de colaborare* ale părinților cu școala putem enumera: prezența la ședințe și lectorate; asistarea elevilor în efectuarea temelor; participarea la activitățile cultural-artistice și sportive; organizarea unor expoziții, serbări sau excursii; organizarea unui „colț verde” în școală; atragerea unor fonduri pentru școală sau susținerea bibliotecii școlare prin donații de cărți.

De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie-școală. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează dar, în același timp, și blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele, afectează evoluția elevilor, rezultatele școlare precum și natura comportamentelor la care aceștia recurg.

Printre *factorii care favorizează comunicarea* putem evidenția transmiterea informațiilor de către profesor, într-o formă accesibilă părinților; evitarea analizării critice sau blamării părintelui. Mediul ambiant de discuție trebuie să fie plăcut. Nu trebuie subestimată capacitatea profesorului în mobilizarea părinților, pentru a comunica și, în același timp, a le asculta problemele; evitarea subiectelor care privesc elevii-problemă, prin programarea și finalizarea unor discuții individuale cu aceștia. Profesorii au un rol major și în rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții eficiente și sprijinirea/încurajarea părinților în schimbarea atitudinii negative ale copiilor.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a omului de la catedră, deoarece părinții sunt parteneri ai școlii, iar eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie. Părinții sunt responsabili legali față de educația copiilor; așadar atât părinții, cât și profesorii, pot beneficia de avantajele unei astfel de colaborări.

Greșelile părinților decurg, uneori, și din prea mare dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea, între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare. Un parteneriat școală-familie este relația cea mai profitabilă, pentru toți cei care participă la acest demers didactic. Menirea învățământului și a școlii românești nu este numai de a înzestra copiii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula *calitatea de Om* a acestora.

Din ce în ce mai mult se mediatizează ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților, pentru a-i ajuta, forma și susține în atribuțiile educative care le revin.

Bibliografie selectivă:

1. Vrasmas, E. -A., *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București, 2002.
2. Bunescu Gh., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.
3. Nica I., Țopa L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974.
4. Stoian, M., *Abecedarul părinților*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1972.

AVANTAJELE IMPLEMENTĂRII UNUI PARTENERIAT EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR POPI DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 14, DROBETA TURNU SEVERIN

Proiectului de parteneriat **eTwinning- *Schools of the future*** a luat naștere din dorința școlilor partenere, Școala Gimnazială Nr. 14 și Școala Žarko Zrenjanin - Novi Sad - Serbia, de a deschide drumul elevilor spre noi modele de viață, spre diversitate și integritate culturală. Proiectul derulat în perioada decembrie 2021- iunie 2022 are drept scop întărirea dimensiunii educaționale, oferind elevilor și profesorilor din școlile partenere oportunitatea de a cunoaște realitățile educaționale și culturale din Serbia și România.

Activitățile desfășurate în cadrul Proiectului de parteneriat eTwinning, *Schools of the future* au vizat, într-o primă fază, cunoașterea școlilor partenere. Astfel, în luna decembrie 2021, elevii și profesorii școlilor partenere, au făcut cunoștință prin intermediul Twinspace-ului. În luna ianuarie- 2022, elevii celor două școli au realizat prezentări PowerPoint și diverse afișe ce au avut drept scop prezentarea instituțiilor în care sunt formați. În urma vizualizării acestor materiale, elevii au identificat similaritățile și diferențele existente între școli, analizând: orarul, rutina zilnică, materiile studiate, vacanțele, temele pentru acasă, mărimea claselor, sport, pauze, climat, sărbători, zile speciale, precum și alte particularități.

Luna februarie i-a purtat pe elevi pe alte tărâmuri, cele ale viitorului, aceștia având posibilitatea de a-și da frâu liber imaginației și de a-și exprima ideile cu privire la o școală ideală, o școală a viitorului. Activitățile din lunile următoare au avut în vedere cunoașterea culturii țărilor partenere. Elevii au realizat diverse materiale video, prezentări PowerPoint și afișe ce au fost prezentate în cadrul întâlnirilor online.

Prin prisma activităților desfășurate în cadrul proiectului de parteneriat eTwinning, ce presupune muncă în echipă, urmărim promovarea competențelor interculturale, sociale și de comunicare, consolidarea cunoștințelor în domeniul tehnologiilor comunicării, dezvoltarea creativității elevilor și familiarizarea acestora cu o altă cultură.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ÎN EDUCAȚIE

PROF. POPI MIRUNA IRINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ COMUNA DUMBĂVIȚA, JUD. TIMIȘ

În societatea contemporană problematica educației dobândește noi conotații, educația depășește limitele exigențelor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității.

În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește elevul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială. Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educațional, ca set de intervenție complementară, apare ca o necesitate.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune în condiții de comunicare, coordonare și cooperare și presupune împărțirea responsabilităților în derularea unei acțiuni cu precizarea obligatorie a atribuțiilor și contribuțiilor acestora, aspect statuat printr-un acord de parteneriat (convenție, protocol, înțelegere, contract).

Parteneriatul educațional trebuie privit ca un factor pozitiv care vine în sprijinul dezvoltării instituției, presupune participarea activă a tuturor celor implicați și constituie în același timp un punct forte în vederea stabilirii unei interacțiuni constructive între partenerii implicați, motivația fiind integrarea școlii în mediul comunitar și participarea activă la formarea viitorilor adulți.

Un exemplu de parteneriat internațional pe care l-am implementat a fost pe platforma eTwinning. Proiectul a adunat la un loc parteneri din trei școli din țări precum: România, Serbia și Spania. Proiectul a avut drept scop promovarea și stimularea creativității elevilor prin realizarea unor creații literare cu tema *Copilăria*, dezvoltarea colaborării între cadrele didactice din unități diferite de învățământ, dar și promovarea comunicării între elevi din școli și țări diferite în cadrul unor activități extracurriculare. Obiectivele au fost variate, complexe, comune tuturor celor trei școli europene: antrenarea colectivului didactic și a colectivului de elevi în realizarea de activități comune cu alte școli la nivel internațional, dezvoltarea și stimularea creativității, a capacității de exprimare, participarea cu plăcere și interes la activitățile organizate.

Parteneriatul a urmărit trei etape. În prima etapă partenerii și-au prezentat echipele prin încărcarea pe Twinspace a fotografiilor sau a filmulețelor audio-vizuale. A doua etapă a constat în prezentarea școlii de proveniență a fiecărei echipe. A treia etapă a constat în prezentarea de către fiecare echipă prin fotografii/ilustrații sau filmulețe video localitatea în care trăiesc. Ultima etapă s-a axat pe pregătirea propriu-zisă a creațiilor literare. Proiectul le-a solicitat implicare și colaborare. Elevii și-au folosit cunoștințele de limbă străină și creativitatea, exersându-și totodată și abilitățile de comunicare orală.

Proiectele internaționale desfășurate pe platforma eTwinning sunt forme eficiente de învățare, și pentru că „elevii care participă la astfel de activități de învățământ online nu sunt constrânși din punct de vedere geografic sau temporal, se bucură de o autonomie și o flexibilitate mai mare în alegerea traseului didactic care li se potrivește, selectează și își construiesc propriul mediu de studiu și beneficiază de avantajele unei reduceri a costurilor pregătirii”⁸. Totul este să existe deschidere pentru a demara astfel de activități, să existe seriozitate și consecvență.

⁸ Adăscăliței, Adrian, 2007, Instruirea asistată de calculator, Ed. Polirom, București, p. 225.

Acest tip de parteneriate poate aduce contribuții majore în învățământul european, mai ales în domeniul lingvistic și cultural. Succesul acțiunii eTwinning din ultimii ani demonstrează că elevii sunt dornici să învețe, cu condiția să fie stimulați și îndrumați cu grijă.

Învățarea devine mai ușoară și mai plăcută dacă aceste condiții sunt îndeplinite.

Aceste mijloace de învățare au drept scop educarea elevilor, astfel încât ei să se poată integra mai bine în viața socială. Lucrând în proiecte eTwinning, am simțit cu adevărat dimensiunea europeană și internațională în activitatea școlară.

BIBLIOGRAFIE:

1. Adăscăliței, Adrian, 2007, Instruirea asistată de calculator, Ed. Polirom, București

PLAN DE ACȚIUNE PENTRU INTEGRAREA COPILOR CU DIZABILITĂȚI

PROF. ÎNV. PRIMAR: POPOVICI CAMELIA ȘC. GIMNAZIALĂ „POMPILIU MARCEA”, TG-JIU, GORJ

Dizabilitatea este parte a condiției umane. Oricine poate ajunge la o situație de dizabilitate rezultată din interacțiunea condițiilor de sănătate cu mediul în care persoana trăiește, se dezvoltă și își desfășoară activitatea.

Primii pași către incluziunea școlară a elevilor cu dizabilități și/sau CES vizează proiectarea activităților didactice ținând cont de cele 5 experiențe de valorizare pe care le prețuiesc toți elevii, indiferent dacă sunt sau nu cu dizabilitate: accesul, participarea, dezvoltarea relațiilor, respectarea demnității, posibilitatea de a face alegeri.

Școala este o instituție a comunității care trebuie să ofere servicii educaționale oricărui copil/tânăr, indiferent de originea, natura sau particularitățile lui bio-psiho-socioculturale.

Dincolo de copiii cu dizabilități sunt și copii cu cerințe speciale în plan educațional (copii cu dificultăți de învățare, tulburări emoționale, comportamentale, copii proveniți din medii socio-economice, culturale și etnice defavorizate, copii sub protecția instituțiilor, etc.) pentru care sunt necesare intervenții și abordări specializate, inclusiv servicii de sprijin în școală pentru o evoluție pozitivă a lor în plan educativ.

Incluziunea încurajează școala să-și schimbe rolul său de școală „obișnuită”, în context educațional incluziunea presupune dezvoltarea de relații interpersonale deschise, pozitive între elevi, flexibilizarea programelor școlare, diversitatea strategiilor educaționale și asigurarea serviciilor de intervenție și suport pentru elevii cu cerințe speciale, promovarea egalității în drepturi și responsabilități pentru toți elevii, asigurarea accesului în mod egal la oportunități de învățare, parteneriat funcțional între școală și familie, implicarea activă a comunității în programele și activitățile dezvoltate de școli.

În școala incluzivă au acces toți copiii unei comunități, este o școală deschisă, prietenoasă cu un curriculum flexibilizat, evaluarea este permanentă și formativă, parteneriatul educațional este un punct forte.

Succesul incluziunii școlare eficiente depinde, în primul rând de atitudinea pozitivă a cadrelor didactice față de incluziunea școlară. Mai specific, cercetările au arătat că atunci când profesorii au o atitudine pozitivă față de incluziunea școlară, ei devin mai deschiși pentru adaptarea și schimbarea modului în care predau, pentru a veni în întâmpinare nevoilor de învățare ale elevilor cu dizabilitate.

Reușita activităților didactice în școala incluzivă sunt condiționate de următoarele elemente: diferențierea și adaptarea curriculumului școlar pe baza observațiilor și examinării cerințelor specifice ale fiecărui copil.

Educarea copilului în societatea modernă presupune pe lângă intervenția factorilor școlii și o implicare activă a părinților corelată cu influențe ale comunității, care au un impact major asupra dezvoltării personalității elevului. Astfel se remarcă o creștere a responsabilității cadrelor didactice în desfășurarea procesului instructiv-educativ, punându-se accent nu numai pe competențele științifice, dar și pe cele psihopedagogice și psihosociale.

Concluzia la care am ajuns este că tulburarea de deficit de atenție și hiperactivitate (ADHD) este una dintre cele mai frecvente probleme de ordin comportamental cu care se confruntă în prezent copiii, fiind marcată de o serie de efecte negative provocate de lipsa atenției, impulsivitate și hiperactivitate, provocând dificultăți în viața cotidiană.

Hiperactivitatea la copilul afectat de ADHD: se foiește pe loc, se joacă cu mainile sau picioarele, se ridică de pe scaun atunci când ar trebui să fie așezat, aleargă în jur sau se catăra excesiv de mult, atunci când acest lucru nu este potrivit, are dificultăți în a se juca sau a efectua activități distractive în liniște, acționează ca și cum ar fi împins de un motor, vorbește excesiv de mult.

Copilul cu ADHD necesită ajutor din partea părinților și a cadrelor didactice pentru a-și antrena și crește durata de concentrare a atenției. Un prim pas pentru realizarea acestui obiectiv este acceptarea condiției deosebite a copiilor care suferă de acest sindrom și acordarea de sprijin constant materializat în recompense, laude și aprecieri verbale în fața celorlalți, implicarea în jocuri care îl captează și în același timp îi antrenează atenția și coordonarea.

A crea oportunități de învățare înseamnă înainte de toate imaginație, cunoștințe și creativitate. Astfel, orice material resursă și orice situație de viață se poate transforma într-o oportunitate de învățare, în cadrul activității de la clasă.

Educația incluzivă pentru cadrele didactice este centrată pe dezvoltarea competențelor participanților:

- de a deveni agenți ai educației incluzive
- de a crea un mediu de învățare pentru toți elevii
- de a contribui la creșterea nivelului de participare al tuturor elevilor la activitățile didactice

Se urmărește formarea atitudinilor pozitive față de elevii cu CES prin conștientizarea impactului propriilor percepții, convingeri și acțiuni în raport cu aceștia. De asemenea, se urmărește dezvoltarea abilităților participanților de a crea situații de învățare adaptate nevoilor individuale ale elevilor care să le faciliteze participarea în activitățile școlare.

Succesul școlar depinde de implicarea tuturor: cadru didactic, elev, părinte. Nu putem face educație unul fără celălalt, trebuie să formăm o echipă, să ne sprijinim reciproc. Ne trebuie multă răbdare și consecvență, iar rezultatele se vor vedea în timp.

Bibliografie:

- „Curriculum relevant, educație deschisă pentru toți” - CRED
- Gherguț, A., Educația incluzivă și pedagogia diversității, Iași, Editura Polirom, 2016
- Gherguț, A., Frumos, L., Educația incluzivă. Ghid metodologic, Iași, Editura Polirom, 2019

EDUCAȚIA PREȘCOLARĂ ÎNTRE TRADIȚIE ȘI INOVAȚIE

PROF. POPOVICI ELENA
GRĂDINIȚA NR. 1 DOBROEȘTI

„Capul tânărului nu-i un vas pe care trebuie să-l umpli, ci o făclie pe care trebuie s-o aprinzi, astfel încât mai târziu să lumineze ca o lumânare proprie!” (Plutarh)

În contextul actual, al schimbărilor rapide și al competiției care ne influențează viața de zi cu zi, se impune o regândire a sistemelor și a structurilor economice și sociale, dintre identitatea națională și globalizare, se fac eforturi de adaptare a societății la exigențele lumii de mâine. Trăim într-o lume bazată pe competiție și eficiență, a cărei forță rezidă în cunoaștere. Odată cu trecerea de la paradigma tradițională la cea modernă, asistăm la mutații semnificative și în cadrul învățământului.

În învățământul de tip tradițional se cultivă competiția dintre elevi cu scopul ierarhizării acestora și activitatea individuală. Competiția stimulează efortul și productivitatea individului și pregătește elevii pentru viață, care este foarte competitivă, dar poate genera conflicte și comportamente agresive, lipsă de comunicare între colegi, marginalizarea nedreaptă a unora dintre aceștia amplifică anxietatea și teama de eșec, cultivă egoismul.

Modelul învățământului modern, inovator, face apel la experiența proprie a elevului, promovează învățătura prin colaborare, pune accentul pe dezvoltarea gândirii în confruntarea cu alții. Munca în grup stimulează interacțiunea dintre elevi, creșterea stimei de sine, încrederea în forțele proprii, intensifică atitudinile pozitive față de cadrele didactice.

În învățământul preșcolar ideile noi încep să prindă contur și să se realizeze în activitatea de zi cu zi. Benefic mi se pare faptul, că i se oferă copilului o mai mare libertate de acțiune și expresie, acordându-i-se, în același timp sprijinul necesar **„pentru a-și îndeplini trebuințele”**. De asemenea, munca desfășurată în grădiniță este privită ca o instruire realizată prin educație și nu ca o educație dobândită prin instruire. Obiectivul principal al educației preșcolare este de a permite copilului să-și urmeze drumul său personal de creștere, oferindu-i suport pentru însușirea unor deprinderi și abilități necesare pentru o mai bună integrare la școală.

Problema pregătirii copilului pentru școală nu este nouă la noi în țară, fiind înscrisă în multe programe anterioare și stând totdeauna în atenția educatoarelor, accentul se deplasează de la însușirea unor cunoștințe (deci conținut) pe formarea unui algoritm de învățare specific ritmului propriu fiecărui copil și a unor deprinderi și abilități de adaptare la schimbarea pe care o aduce regimul școlar. Deci, în grădiniță lucrăm în continuare cu copilul (nu **„școlarul disimulat”**), care printr-o activitate plăcută (cerută de nevoile sale afective), prin joc, își dezvoltă acele potențialități, acele capacități și atitudini, care îi vor permite să se adapteze în activitatea de școlar și care sunt: disponibilități motivaționale, atitudinale, de sociabilitate și, nu în ultimul rând, **capacități de comunicare și exprimare**.

Rolul educatoarei este de a încerca să satisfacă nevoia fundamentală de afecțiune a preșcolarului, să-i trezească nevoia de stimă și respect de sine, pentru a-l determina să dorească să comunice verbal. Copilul ale cărui nevoi afective sunt corespunzător satisfăcute, se deschide interesat spre lume, inclusiv spre „lumea cuvintelor”.

Dezvoltarea limbajului și a comunicării orale a copiilor preșcolari presupune o foarte bună cunoaștere a nivelului de dezvoltare al acestora la intrarea în grădiniță, dar și pe tot parcursul desfășurării educației preșcolare, deoarece întregul sistem de influențe instructiv-educative trebuie planificat în mod

conștient, potrivit particularităților de vârstă și individuale și raportat la obiectivul central - *acela de a-i pregăti pe copii pentru școală.*

Vârsta preșcolară este etapa cea mai importantă pentru întreaga dezvoltare ulterioară a individului, maturizarea și creșterea biologică vin de la sine, dar dezvoltarea capacităților intelectuale este condiționată de educație.

Alfred Binet spunea că „*adaptarea este legea supremă a vieții. Instrucția și educația care au drept scop să ușureze această adaptare trebuie în mod necesar să țină seama în același timp de aceste două date: mediul cu exigențele sale, ființa umană cu resursele sale*”.

Bibliografie:

www.crestinortodox.ro-Învățământul, între tradiție și modernitate.

Cucoș Constantin - „Educația. Iubire, edificare, desăvârșire”, Ed. Polirom, Iași 2008

ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR EUROPEAN

PROF. PORFIR IONELA

ECTS - Sistemul European de Credite Transferabile - a fost creat la sfârșitul anilor '80 cu scopul de a facilita mobilitatea studenților de la o universitate la alta. Uniunea Europeană încurajează perioadele de studiu la universități partener. Este vorba de posibilitatea ca studenții să învețe pentru un semestru sau un an academic la o altă universitate europeană, urmând ca apoi să revină la universitatea de origine, unde termină studiile și de unde, la absolvire, primesc diploma. În felul acesta, studentul beneficiază de continuitate a studiilor, în condițiile în care are acces la alte viziuni educaționale, la un nou mediu academic, cultural, social, lingvistic. Acesta este tipul de mobilități studențești din cadrul programului Socrates-Erasmus. Există însă și obstacole în calea lor.

În ultimele secole, o importantă forță a progresului a fost autonomia universităților. În plan academic, aceasta a însemnat și evoluția diferită de la universitate la universitate sau de la un sistem de învățământ la altul a specializărilor, a planurilor și programelor de învățământ, a sistemelor și tradițiilor de notare, a calendarelor academice, etc. Fiecare dintre aceste diferențe ridică bariere în calea comunicării între universități prin mobilități de studenți. Revenirea la universitatea de origine înseamnă de multe ori dificultăți de sincronizare (momente diferite de început/sfârșit al semestrelor) și dificultăți privind recunoașterea rezultatelor obținute de student la universitatea partener – acestea din urmă fiind cel mai dificil de surmontat. Acesta a fost cadrul în care a fost inițiată proiectarea ECTS.

Armonizarea învățământului în Europa constituie o clauză necesară ameliorării schimburilor între instituțiile de învățământ superior. Astfel pentru asigurarea punerii în practică a acestui nou sistem la nivel european, Declarația de la Bologna reprezintă o necesitate pentru găsirea unui punct comun între diferitele instituții de învățământ superior. Sistemul ECTS a adoptat astfel, cu scopul de a favoriza recunoașterea studiilor făcute în străinătate, noi instrumente ca notele și creditele. Deși acesta fusese utilizat în programe precum ERAMUS, procesul de la Bologna a făcut ca acesta să devină o identitate europeană. De fapt fiecare instituție europeană din țările care au aderat la acest proces, va trebui să-și reformeze sistemul integrând utilizarea creditelor ECTS pentru studenții străini dar și pentru orice student non-mobil. Metodologia sistemului este bazată pe trei concepte:

- informarea studentului cu privire la programele de studii ale instituției universitare,
- acordul mutual între student, instituția de primire și cea de origine,
- utilizarea creditului ca punct comun pentru acest proiect.

Metodologia conține trei elemente cheie: programul de studii, contractul de studii, altfel numit și dosarul de candidatură, și carnetul de note.

Țările care au adoptat reforma de la Bologna, au fost numeroase, și împreună doresc îmbunătățirea sistemului de învățământ european. Fiecare dintre țările participante la reformă au încercat să-și plieze sistemul de învățământ la principiile stabilite la Bologna. În anumite țări sistemul a fost mai ușor de implementat deoarece cele două sisteme, atât cel nou cât și cel „vechi” au găsit anumite puncte comune. Pe de altă parte trebuie să amintim faptul că în momentul în care au acceptat această provocare, fiecare a urmărit îndeplinirea scopului reformei: *un învățământ european, unic și care funcționează după aceleași criterii*. Știm cu toții că este greu să schimbăm ceva cu care ne-am obișnuit, dar pe de altă parte merită să facem tot ce putem atunci când scopul final este unul avantajos.

Principiile generale ale reformei au fost implementate în aproape toate țările, însă pentru a evidenția diferențele am luat câteva exemple de țări.

FRANȚA

Sistemul de admitere la învățământul universitar în Franța este foarte asemănător cu cel din România. Nivelul liceal se termină în al doisprezecelea an de studiu cu diploma de Bacalaureat (diferit de cel românesc dar echivalent). Sistemul universitar este organizat uniform conform procesului de la Bologna în:

- o 3 ani de învățământ de licență – Diplome de Licence
- o 2 ani învățământ de master – Diplome de Master și
- o 3 ani învățământ doctoral – Doctorat.

Diplomele de învățământ superior francez sunt structurate în funcție de organizarea europeană comună – LMD prezentată mai sus – care ține seamă, pentru acordarea unei diplome, de anii sau semestrele de studii validate începând cu admiterea în învățământul superior și corespondența dintre acestea și creditele ECTS:

Licența = 6 semestre = 180 ECTS (Bacalaureat + 3 ani)

Master = 10 semestre = 300 ECTS (Bacalaureat + 5 ani)

Doctorat = 16 semestre (Bacalaureat + 8 ani)

Sistemul francez de învățământ superior se caracterizează prin coexistența a două sectoare, cel de selecție și cel non selectiv.

Astfel, primul ciclu al învățământului superior, cu o durată de 2 ani, este fondat pe principiul de non selecție, în ideea că orice tânăr care și-a luat bacalaureatul general are dreptul să intre la universitatea dorită.

Al doilea ciclu, care corespunde anilor Bac+3 (Licence) și Bac+4 (Maitrise) este în special pentru filierele universitare. Este posibil ca cel de-al doilea ciclu să fie urmat și după reușita primului ciclu, prin obținerea unei diplome universitare generale (DEUG- Diplomă de Studii Generale), dar și după obținerea unui DUT (Diplomă universitară de tehnologie), și în mai puține cazuri a unui BTS (Brevet de technicien).

Cel de-al treilea ciclu reprezintă un Bac+5 după două categorii de diplome: DESS (diploma de studii superioare specializate) și cea de-a doua DEA (diploma de studii aprofundate).

Spre deosebire de celelalte sisteme de învățământ europene, avantajul sistemului francez este că eliberează diplome naționale la sfârșitul fiecărui an școlar (Bac+2, Bac+3, Bac+4, Bac+5).

GERMANIA

În domeniul învățământului, Germania a făcut în ultima perioadă destul de multe schimbări și asta pentru a reuși să se adapteze cerințelor internaționale. În Germania structura sistemului de învățământ este diferită față de cea a celorlalte țări ale UE deoarece aici landurile sunt cele responsabile de structurarea, acreditarea și recunoașterea instituțiilor de învățământ. Deoarece a crescut competitivitatea în sistemul de învățământ din întregul spațiu european, Germania a luat măsuri în privința sistemului educației, și în special în privința calității acestuia. S-au format și aici organizații specializate care au ca scop principal supravegherea calității în sistemul de învățământ, o evaluare continuă atât a profesorilor cât și a elevilor, pentru a se asigura că învățământul reprezintă în continuare un centru de interes pentru studenți. Această preocupare continuă pentru calitate a dus la realizarea, în anul 1998, a unui proiect național de managementul calității, care prevedea formarea unei rețele de experți și cadre didactice cu experiență și unificarea unor organisme specializate în nivelul calității în învățământul superior care funcționează la nivel regional.

Cei ce vor să studieze în Germania, au posibilitatea să aleagă între mai multe forme de învățământ universitar cum ar fi pe de o parte Universități și Universități tehnice, iar pe de altă parte facultăți, care au la baza asimilarea materiilor din punct de vedere practic și mai puțin teoretic, așa numitele Fachhochschulen.

Dacă primele două tipuri de facultăți se întâlnesc pretutindeni în Europa, în ce privește Fachhochschulen, acestea sunt mai mult o particularitate a sistemului de învățământ universitar german. Studiul în cadrul unei Fachhochschule se împarte în două părți:

Grundstudium – pregătirea teoretică de bază;

Hauptstudium – specializare și practică.

Primul pas înainte de a cere admiterea la una din facultățile de pe teritoriul Germaniei, este acela de a cere eliberarea suplimentului la diplomă, pe care România l-a introdus încă din 2005, care are la bază Sistemul European de Credite Transferabile (ECTS), cu cele 60 de credite corespunzătoare unui an de studiu. Acest supliment la diplomă este recunoscut în toată Uniunea Europeană și poate fi redactat în engleză, germană și franceză.

Cei care însă au terminat facultatea în urmă cu mai mulți ani, dar doresc să-și continue în Germania studiile de masterat sau de doctorat, pot solicita la universitatea pe care au absolvit-o suplimentul la diplomă, dar și o altă diplomă de absolvire, unde notele să fie echivalate cu credite transferabile.

Sistemul de notare german este diferit de cel de notare românesc. Astfel de diferențe s-au remarcat în întreaga Europă, motiv pentru care pentru o mai mare transparență în ceea ce privește notarea, s-a elaborat sistemul de notare european.

Sistemul de notare german cuprinde note de la 1 pentru foarte bine până la 5 pentru insuficient. Pentru o mai bună diferențiere a meritelor se pot acorda și note cu zecimale, astfel:

Nota - Puncte	Modul de notare
1, 0 – 1, 5	excelent
1, 6 – 2, 5	foarte bine
2, 6 – 3, 5	bine
3, 6 – 4, 0	suficient
4, 1 – 5, 0	insuficient

La universitățile care au ca și condiție de admitere Numerus Clausus (adică numărul de locuri este limitat) sistemul de notare diferă, după cum urmează:

Nota - Puncte	Modul de notare
16 – 18	excelent
13 – 15	foarte bine
10 - 12	bine
7 – 9	satisfăcător
4 – 6	suficient
1 – 3	insuficient
0	-

Cu privire la reforma de la Bologna se poate spune că în Germania a crescut numărul studenților care urmează cursurile unui master imediat după obținerea diplomei de bachelors. Însă, este foarte important să existe o corelare între noul sistem de învățământ și piața muncii, deoarece aceasta ar putea fi o adevărată problema în implementarea completă a noului sistem de învățământ.

Germania, la fel ca toate celelalte țări care au semnat declarația, se bucură de avantajele pe care le oferă aceasta: mobilitatea studenților și posibilitate de studiu la universități din afara țării.

ITALIA

Nivelul studiilor universitare din Italia este recunoscut în Europa și în lume pentru înalta specializare și competitivitate. Vorbim despre țara cu cea mai veche universitate din Europa de Vest, și anume Universitatea din Bologna. Tot aici a luat naștere și noul sistem universitar care se aplică în Europa, ce îi poartă numele – sistemul Bologna.

Cu nu mai puțin de 58 de universități de stat, 17 universități private, trei universități tehnice și 12 institute specializate, Italia reprezintă o opțiune de top, mai ales pentru cei care doresc să beneficieze de studii de calitate și de finanțare destul de generoasă. Mai mult, internaționalizarea sistemului lor educațional a dat roade, având în prezent două instituții special dedicate studenților străini.

La fel ca în România, învățământul din Italia are la bază sistemul Bologna. Astfel, învățământul superior este structurat pe trei nivele – licență, masterat și doctorat. Un număr limitat de masterate au drept criteriu de acces diploma de bacalaureat și un test de admitere, diploma de licență nefiind, așadar, necesară. Acest tip de masterate există în domenii ca medicina, medicina veterinară, stomatologie, farmacie ori arhitectură. Durata acestor studii este mai mare decât a unui masterat obișnuit, fiind de 5 sau 6 ani, în funcție de domeniu.

Sistemul universitar italian a avut parte, în anul 2001-2002, de o reformă care trata una dintre problemele majore ale sistemului italian: vârsta târzie pentru terminarea studiilor universitare era de 26-27 de ani, și era mult mai înaintată față de cea a celorlalți studenți europeni. Au fost astfel redefinite tipurile de diplome, diferite clase de *laurea* (diploma finală care atestă terminarea în totalitate sau parțială a studiilor universitare), reglementarea generală a creditelor.

Pe lângă această problemă, Italia are în vedere, la fel ca toate celelalte state, asigurarea calității în sistemul național de învățământ. Astfel, în 1999 a fost înființat CNVSU, cu atribuții în asigurarea calității în sistemul universitar. Comitetul a publicat documente și propuneri pentru sistemul național de evaluare a calității universitare. Sistemul național de asigurare a calității include un sistem de acreditare și certificare sau proceduri comparabile. Legislația italiană permite universităților să acorde calificări academice combinate. Ambele decrete ministeriale (509/99 și 270/04), cu referire la reforma studiilor academice, stabilesc faptul că universitățile din Italia pot acorda diplome și împreună cu universitățile străine. Regulile care reglementează procedura de acordare a calificării finale sunt reglementate intern, de fiecare universitate, și sunt clarificate prin acorduri inter-universitare.

Calificările finale dar și recunoașterea acestora în afara granițelor țării rămâne în continuare scopul central al fiecărui stat participant la crearea Spațiului European de Învățământ Superior. Pentru ca acesta să fie într-adevăr o reușită, din toate punctele de vedere, fiecare stat, fiecare universitate participantă la acest program trebuie să aibă în vedere toate principiile stabilite la Bologna și să le respecte pe întreg procesul. Altfel, în eventualitatea în care una dintre țări nu respectă principiile, întreg procesul este periclitat, deoarece este nevoie de o cooperare generală, atât la nivel european, cât și la nivel național.

BELGIA

Așa cum știm cu toții, Belgia este formată din două comunități: flamandă și franceză. Chiar dacă cele două comunități au fiecare propriul sistem de gestiune, sistemul de aplicare al învățământului superior este comun pentru ambele. În Belgia, învățământul obligatoriu durează până la vârsta de 18 ani. Sistemul de învățământ este împărțit în patru niveluri: creșa: de la 2, 5 la 6 ani (nu este obligatorie); învățământul primar: de la 6 la 12 ani (obligatoriu), învățământul secundar: de la 12 la 18 ani (obligatoriu); învățământul superior: peste 18 ani (nu este obligatoriu).

Învățământul superior este deschis tinerilor care au absolvit cu succes ciclul general sau tehnic al învățământului secundar. Colegiile și universitățile belgiene oferă studenților o gamă largă de opțiuni.

Declarația de la Bologna a dus la o revizuire radicală a sistemului de învățământ superior belgian. Semnată de miniștrii europeni ai educației în 1999, declarația a fost destinată să armonizeze învățământul superior în Uniunea Europeană. Acest lucru a dus în Belgia la o distincție între diploma de licență (o educație generală cu durata de trei ani) și diploma de master (un curs de specialitate care durează între 1-2 ani). Rezultatele se măsoară în credite ECTS, diploma de licență fiind evaluată la 180 de credite ECTS, în timp ce o diplomă de master este evaluată între 60 și 120 de ECTS. În cadrul acestui sistem, un credit ECTS înseamnă 24 de ore de studiu.

Comunitățile franceză și flamandă și-au luat toate măsurile necesare pentru implicarea învățământului belgian în sistemul european de învățământ superior (2004). Principala provocare a reprezentat-o implementarea prevederilor Procesului de la Bologna la nivelul membrilor personalului și studenților din cadrul instituțiilor de învățământ superior.

O altă problemă o reprezintă adâncirea competitivității instituțiilor de învățământ superior prin adoptarea finanțării acestora. Instituțiile de învățământ superior din Comunitatea Franceză a Belgiei aparțin unuia din cele 3 sisteme, în funcție de tipul autorității competente:

- sistemul Comunității Franceze (autoritatea competentă fiind Comunitatea Franceză);
- sistemul subvenționat oficial (autoritatea competentă fiind municipalitatea, asociații, provincii sau orice entitate legală care funcționează pe baza legii publice);
- sistemul subvenționat independent (autoritatea competentă fiind o entitate individuală sau legală care funcționează pe baza legii private).

Analiza implementării managementului de calitate în instituțiile de învățământ a arătat ca există însă mai multe puncte diferite între cele două comunități existente în Belgia, chiar dacă principiile generale sunt aceleași. Calitatea este una dintre ele, deoarece conform acestei analize fiecare dintre cele două comunități are instituții diferite de evaluare.

Deci, o primă provocare pentru sistemul de învățământ din Belgia este chiar una națională, deoarece pentru a putea să se alinieze la sistemul internațional trebuie întâi să treacă de cel național. Deși principiile sunt comune în cele două comunități și diplomele la fel, există încă disensiuni între ele. Toate acestea însă nu vor face altceva decât să crească competitivitatea atât la nivel național cât și la nivel internațional, lucru care este foarte important în dezvoltarea noului spațiu universitar european.

SPANIA

Sistemul de învățământ spaniol are la bază Constituția din 27 decembrie 1978, care a pus fundamentul unui sistem de învățământ superior centralizat, proclamând pe de o parte autonomia universităților și instituind o repartitie a competențelor între stat și comunitățile autonome. În Spania sunt mai multe tipuri de instituții de învățământ: Universitățile publice (50), acestea fiind organizate conform legii din 21 decembrie 2001, universitățile particulare, universitățile religioase dar și centrele străine de învățământ din Spania și centrele private.

Instituțiile care se ocupă de evaluarea și asigurarea calității în sistemul de învățământ sunt:

- „Guvernul Național prin Ministerul Educației și Științei, responsabil cu coordonarea problemelor învățământului superior;
- Guvernele celor 17 regiuni, cu responsabilități asupra universităților publice;
- Universitățile pe baza principiilor de autonomie.”

Sistemul de învățământ superior din Spania s-a modificat pentru a putea respecta deciziile prevăzute de Declarația de la Bologna pentru crearea Spațiului European al Învățământului Superior. S-a implementat și aici, ca și în celelalte țări sistemul de organizare bazat pe ciclurile universitare. Structura este diferită față de cea anterioară deoarece noile cicluri universitare nu sunt echivalente cu cele anterioare. Diferența majoră între cele două sisteme este că fiecare ciclu duce automat la obținerea unei diplome oficiale. La sfârșitul fiecărui ciclu se eliberează o diplomă, în funcție de perioada de studii.

Accesul la facultate se poate face dacă persoana interesată este în posesia unui titlu de Absolvent al Ciclului Superior al Liceului (a absolvit 12 clase) sau un titlu echivalent și dacă susține un examen. Planurile de studii trebuie să aibă cel puțin 240 de credite (în general, pe parcursul a 4 ani). La sfârșitul facultății se va elabora și prezenta o lucrare finală.

Accesul la studii de master îl au persoanele care sunt în posesia unui titlu universitar (spaniol sau emis de un alt stat din Spațiul European de Învățământ Superior). Planurile de studii au, în general, 60 sau 120 de credite (pe parcursul a 1-2 ani). La sfârșitul acestui ciclu se va elabora și prezenta o lucrare finală, care va avea între 6 și 30 de credite.

Pentru a participa la un program de doctorat în perioada de formare, trebuie îndeplinite aceleași cerințe ca și în cazul studiilor de master. Pentru a participa la un program de doctorat în perioada de investigare, este necesar ca persoana interesată să fie în posesia unui titlu oficial de master universitar. De asemenea, pot participa persoane care:

- au aprobat 60 de credite incluse în unul sau mai multe mastere universitare,
- sunt absolvenți ai unei facultăți în care au obținut mai mult de 300 de credite.

Teza doctorală va consta dintr-o lucrare originală de investigare elaborată de candidat. Pentru elaborarea tezei, candidatul va beneficia de sprijinul unuia sau mai multor doctori cu experiență de investigare acreditată.

Bibliografie:

Ion Albușescu, Pedagogia comparată, Fundamente teoretice și cadre metodologice, Institutul European, 2016

<http://eacea.ec.europa.eu/education/euryperia>

<http://eures.anofm.ro/index.php>

www.eurydice.org

http://fr.wikipedia.org/wiki/Échelle_de_notation_ECTS

EDUCATIE FARA FRONTIERĂ-ETWINNING

PROF. ING. GR. I. POSTOLACHE DUMITRITA
LICEUL TEHNOLOGIC „MIHAI VITEAZU” VULCAN, HUNEDOARA

"Profesorul îți deschide ușa, însă tu însuși trebuie să treci prin ea" (proverb chinez)

Trăim într-o lume în continuă transformare, în care suntem bombardați cu informații din diferite direcții. În acest context rolul școlii se diversifică și se multiplică necesitând o adaptare la provocările societății actuale.

Cu toate acestea un element care rămâne neschimbat este cel referitor la scopul urmărit prin educație. Acesta este strâns legat de ceea ce ne dorim de la viitor.

Viitorul este în mâinile copiilor, iar copiii sunt în mâinile noastre, ale celor adulți, și ale cadrelor didactice în mod special; depinde în primul rând de noi ce viitor ne dorim și cum vom reuși să-l concretizăm.

Astfel rolul profesorului în societatea actuală capătă valențe multiple: model, prieten, călăuză, magician, consilier, maestru, susținător, facilitator; acestea îi vor permite să penduleze între ele în funcție de contextul educațional din momentul respectiv. Pentru a-și putea îndeplini cu succes diversele roluri care îi revin, cadrul didactic trebuie să conlucreze cu toți ceilalți factori implicați și să se folosească de oportunitățile pe care le oferă în prezent tehnologia. În acest sens activitatea profesorului presupune: planificarea și proiectarea structurată a activității, alegerea și conceperea materialelor suport de facilitare, realizarea activităților de mentorat (îndrumare, facilitare), coordonarea activităților de evaluare a produselor, folosirea feedback-ului pentru a-și regla și adapta în permanență metodele și stetegeile la situația concretă.

Îndeplinirea cu succes a diferitelor roluri nu se poate realiza dacă profesorul nu este el însuși conectat la noutățile pe care le oferă tehnologia. Folosirea tehnologiei permite o apropiere a cadrelor didactice de preocupările elevilor. În prezent profesorii au posibilitatea să utilizeze platforma AEL, soft-urile educaționale proprii sau create de alți autori, metoda proiectelor IntelTeach (cu utilizarea tehnologiei în predare-învățare-evaluare). Se constată că elevii devin mai activi atunci când metodele folosite sunt mai diverse sau când se utilizează calculatorul și internetul.

Proiectele eTwinning presupun colaborarea a cel puțin două școli din țări diferite;

cadrele didactice care vor deveni administratorii proiectului trebuie să aibă o activitate susținută înainte de demararea propriu-zisă a proiectului prin care vor stabili: scopurile comune, activitățile de desfășurat, termenele pentru fiecare etapă, grupul țintă căruia i se adresează proiectul precum și modul de prezentare, regulile de colaborare;

elevii și cadrele didactice trebuie să fie capabili să comunice cel puțin într-o limbă străină; să se respecte termenele.

Dacă în abordarea prin proiecte, școala românească are deja o oarecare experiență, comunicarea într-o limbă străină reprezintă în multe cazuri, atât pentru elevi cât și pentru profesori, o barieră.

Simt că aripile noastre sunt deschise datorită acestei platforme. Oportunitățile pe care le avem ne permit să evoluăm ca și cadre didactice, iar activitățile pe care le desfășurăm cu elevii noștri să fie de calitate. Astfel dezvoltăm competențele secolului XXI privind creativitatea, utilizarea tehnologiei, colaborarea și comunicarea, responsabilitatea, gândirea critică și comunicarea într-o limbă străină.

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice este un proces continuu de învățare pe tot parcursul vieții, de formare, de dobândire sau de îmbunătățire a competențelor și o modalitate eficientă de a ajunge la o anumită maturitate și înțelepciune în profesia didactică. Parafrazând un celebru citat din istorie, anume „drumul spre Berlin trece prin Viena”, pot spune că drumul spre dezvoltarea profesională a cadrelor didactice trece prin platforma eTWINNING. Și am să argumentez acest lucru în rândurile următoare.

Nu pot decât să mai subliniez încă o dată că platforma eTWINNING reprezintă o oportunitate reală de dezvoltare profesională, adaptată nevoilor de formare a tuturor cadrelor didactice și care răspunde cerințelor și strategiilor stabilite la nivel european privind formarea continuă a profesorilor. Consider că participarea profesorilor la acțiunea eTwinning contribuie foarte mult la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice deoarece este facilitat accesul acestora la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din

diverse țări europene. Prin derularea de proiecte eTwinning, cadrele didactice au posibilitatea de a se familiariza cu sistemele de educație din alte țări europene. De asemenea, fiecare proiect aduce pentru profesor diverse provocări: crearea unui mediu atractiv de învățare, diversificarea situațiilor de învățare, combinarea mai multor teme și activități relevante, elaborarea de material didactic adecvat. eTwinning reprezintă un mediu autentic de învățare și un vast domeniu unde cadrele didactice pot învăța prin intermediul comunicării, prin utilizarea noilor tehnologii prin managementul de proiect.

V-ați gândit vreodată cum să integreze activități de proiect în curriculum-ul dumneavoastră? Să aflăm cum se face, cum să creați cross-curriculare și activitățile pe care instrumentele ar putea să vă ajute în acest proces. Proiectele de colaborare educațională internațională, facilitate de Internet au numeroase beneficii pentru învățământ.

Proiectele eTwinning diversifică activitatea procesului instructiv-educativ. Sunt noi provocări atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevi.

Competențele de comunicare în limba străină reprezintă un factor esențial în succesul colaborării.

Cel mai important aspect al proiectelor este interactivitatea, colaborarea, partenerii trebuie să rezolve împreună anumite sarcini, nu doar să vizioneze materiale postate.

Implicarea elevilor este importantă pentru un proiect de calitate bazat pe colaborare. În urma colaborării, elevii au numeroase beneficii: își comunică reciproc ideile, indiferent de nivelul de școlarizare, îi ajută să-și exprime și să exploreze mai multe puncte de vedere, utilizează limba străină în afara sălii de clasă.

Proiectele eTwinning pot fi integrate în curriculum sau concepute ca activități extracurriculare.

Există instrumente diverse, gratuite pe eTwinning și Internet care oferă condiții de siguranță pentru utilizarea la clasă. Trebuie alese acele instrumente care se potrivesc elevilor implicați, cât și obiectivelor pedagogice propuse.

Certificatul European de Calitate pentru proiectele de colaborare educațională eTwinning se acordă o singură dată pe an și reprezintă un al doilea semn de recunoaștere la cel mai înalt nivel european a succesului obținut de școala implicată în proiect. Acest certificat este acordat de către Biroul Central de Asistență al școlilor dintr-un proiect, cu condiția să fi fost propuse și selectate pentru acordarea Certificatului European de Calitate de cel puțin două Birouri Naționale de Asistență și, de asemenea, cu condiția ca cel puțin doi parteneri să fi primit anterior Certificatul Național de Calitate (certificat care demonstrează “exelență la capitolele: creativitate și inovație pedagogică, integrare curriculară; colaborare între școlile partener; utilizarea tehnologiei; durabilitate și transferabilitate; rezultate și beneficii”). Cele șase Certificate naționale eTwinning(3pentru elev și trei pentru profesor) pentru proiectele eTwinning:

„Daily News!” „, Little people - big hearts” „, Easter Activities” si Certificatul european de calitate „, Easter Activities”, reprezintă, pentru– elevi și profesori, deopotrivă - un motiv de mare bucurie și satisfacție

Consider că participarea elevilor în proiectele eTwinning contribuie la o mai bună înțelegere a realităților sociale și culturale europene, cu efect semnificativ în formarea unei atitudini europene pozitive, adecvate, responsabile. Proiectele de colaborare educațională oferă elevilor un impuls pentru eforturile lor de învățare, activitățile fiind foarte atractive, motivante, aplicative.

Prin intermediul activităților multiculturale desfășurate, proiectele eTwinning au o valoare pedagogică deosebită, în ceea ce privește dezvoltarea comunicării elevilor, a încrederii, a înțelegerii, a solidarității, a toleranței reciproce, a respectului față de diversitate. Elevii implicați în aceste proiecte au descoperit noi strategii de învăț și de a-și pune în valoare cunoștințele și capacitățile, au aflat despre tradiții și obiceiuri din patrimoniul cultural al altor țări, au simțit că fac parte integrantă din comunitatea școlară și culturală europeană.

Pentru profesori, proiectele eTwinning reprezintă un schimb intens de idei și de experiențe didactice, metode și strategii noi în proiectarea și desfășurarea situațiilor educative, o bună colaborare cu elevii, cu profesorii și managerii școlii și, nu în ultimul rând, satisfacție personală și împlinire profesională.

După obținerea celor șase Certificate naționale eTwinning, Certificatul european de calitate „, Easter Activities”, "I am 2: in search of our historical identity. .. ", THE HARMONY OF NATURE(3) - THE HARMONY OF LIGHT obținute de LICEUL TEHNOLOGIC MIHAI VITEAZU, Structura SCOALA GENERALA NR. 5 VULCAN vine, ca o recunoaștere a calității școlii și a includerii ei pe harta europeană a colaborării educaționale..

Bibliografie:

1. ISTRATE, O. Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12, TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, București, 2013, p. 98-102;
2. CUCOȘ, C. Educația, dimensiuni culturale și interculturale, Polirom, Iași, 2000, p. 147.
3. <https://www.etwinning.net/ro/pub/about.htm>

EDUCAȚIA ÎN ȚĂRILE NORDICE

PREDA ALINCUȚA VOICHIȚA C. N. „ANDREI MUREȘANU”

Țările nordice: Suedia, Norvegia, Finlanda, Islanda și Danemarca sunt des asociate cu un nivel de trai ridicat și inegalitate socială redusă. Investiția în educația timpurie s-a dovedit a fi o investiție inteligentă pe termen lung, iar țările nordice sunt considerate modele de bune practici datorită sistemului educațional extrem de performant. Calitatea educației implică investiții la nivel de sistem, infrastructură, resurse umane, prin dezvoltare și reformă continuă în baza valorificării în practică a rezultatelor cercetărilor și inovărilor din educație. Este dovedit că Sistemul Nordic de educație dezvoltă și formează copilul pentru a deveni un adult independent, responsabil, integrat social și echilibrat emoțional. Succesul educației nordice implică investiție majoră în primii ani de viață ai copilului.

Sistemul de învățământ nordic are la bază modelul EDU-CARE, cu premisa că un copil poate învăța dacă este echilibrat emoțional și dezvoltat armonios din punct de vedere fizic; monitorizarea dezvoltării și învățării copilului, unde nu există criterii de performanță solicitate și impuse, dar și perfecționarea activității profesorului.

În Suedia, educația este obligatorie pentru copiii cu vârste cuprinse între 7-16 ani. Anul școlar începe la sfârșitul lunii august și se termină la mijlocul lunii iunie, copiii suedezi având o vacanță de vară de doar două luni, mai scurtă decât cea a românilor. În schimb, sistemul suedez de învățământ oferă o vacanță de iarnă mai lungă, având în vedere condițiile meteo din nordul Europei. Așadar, vacanța de iarnă a copiilor suedezi începe la mijlocul lunii decembrie și se termină la începutul lunii ianuarie. Elevii suedezi sunt evaluați într-un sistem de șase note: F dacă nu au îndeplinit minimul de cerințe, E și D dacă au îndeplinit suficiente cerințe pentru a trece testul și C, B sau A dacă au îndeplinit majoritatea cerințelor. În funcție de rezultatele școlare, elevii pot trece la următorul nivel de învățământ: liceul. Suedezii studiază două limbi străine, în general engleza și germana sau franceza, dar în ultimii ani, a crescut în popularitate și limba spaniolă. Dacă elevii nu au note de trecere la cele mai importante trei materii din ciclul obligatoriu de învățământ: suedeză, matematică și engleză, ei nu pot urma studiul liceale.

Toți copii din Norvegia trebuie să aibă cel puțin 10 ani de școală. Această perioadă în Norvegia este numită școala primară și este împărțită în două niveluri. Perioada echivalentă primilor 7 ani de școală primară (clasele 1-7) este numită Școala Copiilor, următoarea perioadă de 3 ani (clasele 8-10) este numită Școala Tinerilor. După finalizarea acestor etape urmează liceul, care durează 3 ani.

Procesul de predare în școlile norvegiene trebuie să se adapteze la abilitățile și aptitudinile fiecărui elev în parte. Educația specială este disponibilă pentru persoanele cu dizabilități sau cu nevoi speciale, care altfel nu ar putea participa la programele școlare normale.

Reforma învățământului finlandez a avut la bază trecerea la un sistem simplificat la maxim, prin scoaterea evaluării din centrul activității școlare și a modelului centralizat de învățământ, atât de popular în țările vestice.

Copiii sunt dați la școală numai dacă au împlinit 7 ani și nu se confruntă cu examene sau teme până la vârsta adolescenței. Mai mult, aceștia nu trec prin nicio formă de evaluare în primii 6 ani de școală, primul examen obligatoriu fiind susținut de elevii finlandezi la vârsta de 16 ani. În urma aflării rezultatelor, copiii nu sunt separați pe grupuri sau clase în funcție de acestea.

Învățământul finlandez pune mare preț pe științe și pe practică, de aceea cele mai multe cursuri de științe au loc în laboratoare, în grupuri de 16 elevi și se concentrează pe experimente științifice.

Sistemul de educație islandez își are rădăcinile în echivalentul danez. Există patru niveluri de învățământ, de la cel preșcolar la etapa secundar superior, cu un nivel obligatoriu și secundar superior între. Acest lucru înseamnă că elevii pot părăsi școala la vârsta de 16 ani după etapa învățământului obligatoriu, dacă doresc acest lucru.

Sistemul de învățământ din Islanda este considerat a fi unul dintre cele mai bune. Acesta este finanțat de stat și nu există multe școli private. Autoritățile locale sunt responsabile pentru învățământul primar și gimnazial în timp ce statul are grijă de restul, inclusiv instituțiile de învățământ superior, cum ar fi

universitățile. Sistemul de învățământ islandez se bazează pe principiul egalității, toată lumea trebuind să aibă șanse egale de a obține o educație. Islandezii au pregătire despre calculator. Ca și în cazul altor popoare nordice, ei sunt cunoscuți pentru adoptarea rapidă de tehnologii emergente. Islandezii sunt obișnuiți cu rețelele de socializare, cu peste 217. 000 de utilizatori Facebook, peste 70% din populație. De fapt, Islanda are cei mai mulți utilizatori de internet pe cap de locuitor din lume.

Bibliografie:

<https://prezi.com/ljfjchb3di0i/invatamantul-in-tarile-nordice/>

<https://businessculture.org/ro/northern-europe/iceland/>

https://adevarul.ro/educatie/scoala/cum-arata-sistemul-educatie-suedia-1_54eb6124448e03c0fde900fa/index.html

<https://www.educatienordica.ro/uploads/files/sistem-nordic-cen.pdf>

GRĂDINIȚA ȘI EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. ÎNV. PREȘC. PREDĂ LUCIANA
GRĂDINIȚA P. N. DUD, JUDEȚUL ARAD

Motto „Scopul educației și învățării este nimicirea marginirii egoiste a individului și supunerea lui la rațiunea lucrurilor” Titu Maiorescu

Conform noilor date și concluzii ale cercetărilor specializate în pedagogie, psihologie, antropologie etc., vârstele timpurii și educația la nivelul acestor vârste sunt decisive pentru formarea tânărului și performanțele specialistului de mâine.

Primii șase ani din viață sunt esențiali pentru dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copiilor. În această etapă se formează 85% din structurile neuronale ale creierului și se dezvoltă funcțiile cognitive, emoționale, sociale, lingvistice și motorii. În acest cadru general privind dezvoltarea copiilor este necesar să punem accent pe educația timpurie și pe importanța covârșitoare a utilizării resurselor didactice în procesul instructiv-educativ.

Dezvoltarea copilului mic este o preocupare nu numai a familiei ci și a sistemului general de învățământ, prin programele elaborate și derulate în grădiniță. Educația copilului începe încă de la naștere. Această educație este continuată, de educația timpurie din instituțiile de învățământ.

Focalizarea pe educația timpurie este foarte importantă. Aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid. Dacă procesul de dezvoltare, în acest stadiu, este neglijat, compensarea pierderilor se realizează mult mai dificil. Această perioadă este foarte importantă în formarea unor deprinderi și comportamente sociale, având ca scop integrarea persoanelor în societate.

Eșecul în educația timpurie poate contribui la marginalizarea copiilor în societate, iar ulterior, a adultului format.

Educația timpurie pornește de la ideea că încă de la cele mai mici vârste se constituie baza dezvoltării personalității și că pentru reușita educațională a copilului este necesar să fie antrenați toți agenții care au influențe asupra copilului respectiv: familia, instituțiile educaționale, comunitatea.

Educația timpurie este o necesitate deoarece până la 3 ani copilul posedă disponibilitatea unor progrese enorme în ceea ce privește capacitatea sa mentală, socială și emoțională. Începe să fie conștient de propria sa persoană, dorește să se impună tot mai autonom și-și descoperă propriul *eu*. Este un parcurs dificil, copilul opunându-se deseori adultului, vrând să testeze limitele, să știe până unde „poate merge” și, de multe ori chiar, încearcă „să meargă” mai departe decât poate ori decât i se permite; tot mai des încearcă să-și impună voința. Cu multă răbdare și consecvență din partea adulților care îl asistă în devenirea sa, copilul va progresa ușor în ceea ce privește controlul emoțiilor, iar frecvența stărilor de agitație sau de opoziție va scădea.

Grădinița este ideală pentru realizarea unor schimbări la nivel de interacțiune de grup. Aceasta îl ajută să comunice mai bine cu cei care îi sunt egali. Mulți copii nu știu să se poarte cu ceilalți copii atunci când ajung la grădiniță. Nu știu să comunice decât cu adulții, lângă care obțin multă afecțiune și tendința de a fi mereu în centrul atenției acestora. Odată ajuns la grădiniță, copilul învață surprizele relațiilor sociale, învață să asculte și să se facă ascultat de un alt copil. Această comunicare îi face altruști și deschiși către ceilalți într-un mod semnificativ îmbunătățit, față de un copil care este crescut fără a interacționa cu cei de vârsta lui și obișnuit să obțină lucrurile de care are nevoie de la adulții din preajmă.

Grădinița îl ajută să se deschidă către ceilalți și să își renegocieze dimensiunile egoiste ale personalității sale. De cele mai multe ori, familia este un loc în care sunt mai mulți adulți. La grădiniță însă, copiii sunt egali săi și au drepturi egale. Într-un altfel de colectiv, copilul învață să coopereze cu ceilalți, să dăruiască și să primească. Învață să se joace împreună cu ceilalți cu jucării comune, să participe la jocuri și să facă parte dintr-o echipă. Această perioadă îl ajută foarte mult să își formeze niște reguli sănătoase de a fi în lume, printre ceilalți oameni și de a găsi niște mijloace integrate social de a-și atinge scopurile.

Grădinița îl ajută să își facă prieteni care nu sunt parte din familia sa și să se simtă bine alături de ei. Copiii de aceeași vârstă își împărtășesc aceleași curiozități, descoperă lumea împreună și leagă uneori cele mai trainice prietenii din existența lor, bazate pe încredere și afecțiune, fără interese sociale.

Consider că, copilul mic în vârstă de 2-3 ani ar trebui încadrat într-un program de grădiniță, necesar pentru a-i stimula și sprijini dezvoltarea. Este adevărat că familia își are rolul ei bine definit în formarea și socializarea primară, dar se simte nevoia implicării ei în parteneriat educațional. Grădinița își poate îndeplini sarcinile de lucru numai în parteneriat cu familia și comunitatea. Acest lucru presupune constituirea comună de relații din care educatoarele primesc informații, părinții câștigă experiență, iar copiii cresc mai bine și mai siguri pe ei.

Într-un mediu educațional adecvat, copilul câștigă autonomia pe care o revendică adesea în sânul familiei, învață să-și cunoască și să-și îngrijească propriul corp (să-și spele mâinile, dinții, apoi întregul corp). Se poate dezbrăca, apoi poate începe să se îmbrace dacă i se pun hainele la îndemână. Într-un mediu educațional adecvat, copilul beneficiază și de o bună dezvoltare mentală, este stimulat să desfășoare mai mult timp aceeași activitate, făcând astfel progrese în domeniile de care se simte atras.

Programul din grădiniță trebuie să le ofere copiilor mici șansa de a se forma într-un sens pozitiv, cu încredere în forțele proprii. La programul educativ din grădiniță trebuie să participe toți copii, fiecare după forțele și posibilitățile sale. Chiar dacă copii sunt diferiți, cu capacități diferite, în grupul din grădiniță fiecare poate avea un loc, un rol și o valoare.

BIBLIOGRAFIE:

Anton Ilica, Janina Cozma, Viorica Preda, Emilia Sorițeu, Gabriela Kelemen, „Didactica învățământului preșcolar”, Editura Universității „Aurel Vlaicu” Arad, 2005

Ministerul Educației și Cercetării, Revista Învățământul Preșcolar, nr. 3-4, București, 2006

Ministerul Educației, Cercetării și Inovației, Revista Aktual, nr. 5, Editura Universității „Aurel Vlaicu” Arad, 2009

Ministerul Educației Cercetării și Tineretului, „Educația timpurie și specificul dezvoltării copilului preșcolar”, București, 2011

FESTIVALUL "HORA ETNILOR"

PROF. ÎNV. PRIMAR PREDUȘ ANA

Berzasca a fost gazda celei de-a treia ediții a festivalului ce-și propune păstrarea obiceiurilor și tradițiilor celor opt etnii din Clisura Dunării, eveniment denumit „Hora Etniilor”.

Prima ediție a acestui festival a debutat cu succes în anul 2014.

Elevii a șase școli gimnaziale din Clisura Dunării, Berzasca, Svinița, Sichevița, Coronini, Pojejena și Moldova Nouă, alături de Asociația Tommyland M9, însoțiți de cadrele didactice, directori și invitați s-au întrunit și în acest an, la Școala Berzasca pentru promovarea și păstrarea obiceiurilor și a tradițiilor din zonă. Evenimentul a fost posibil cu sprijinul Centrului Județean Pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Caraș-Severin și al Primăriei Berzasca. Festivalul își propune păstrarea obiceiurilor și a tradițiilor, ținând cont că în zona Clisurii Dunării conviețuiesc cele opt etnii diferite.

Oaspeții au fost primiți la Școala Gimnazială din Berzasca, cu pâine și sare, așa cum se cuvine, cozonaci și sărățele proaspete. Elevii și cadrele didactice au vizitat și etno-sala, pregătită de cei mici și cei mari cu mare trudă, dar și cu dragoste pentru lucrurile ce ne aduc aminte de bunici, de tradiție.

Urarea de bun venit fiind adresată de către primarul din Berzasca și de directoarea școlii prof. Preduș Ana.

Într-o altă sală au fost degustate specialitățile culinare tradiționale, pregătite atât de localnici, cât și de formațiile participante, fiindcă am fost în perioada postului, nu am uitat nici de cei care au ținut post.

După îndeplinirea formalităților de primire, a urmat parade costumelor populare, ansamblurile de dansuri s-au deplasat în coloană către Căminul Cultural din centrul localității Berzasca, acolo unde au urcat pe scenă.

Formația din Berzasca a prezentat dansuri populare din Banat, cei din Coronini au delectat numerosul public prezent cu cântece tradiționale românești, cei din Sichevița, cu dansul bătrânilor, apoi cu un dans țigănesc, cei din Liubcova cu dans sârbesc, Svinița s-a prezentat pe scenă cu două dansuri tradiționale și cu o formație de instrumentiști tineri, Moldova Nouă, cu un grup de colindători, Pojejena, alături de Asociația Tommyland M9 au ieșit pe scenă cu două dansuri tradiționale, unul românesc și altul sârbesc.

Publicul a fost încântat și foarte cald în privința aplauzelor, fapt demonstrat și de hora mare a participanților, împreună cu publicul prezent.

A fost foarte încântător și educativ în același timp și sperăm ca festivalul să ajungă la cât mai multe ediții, astfel să putem promova și păstra vechile obiceiuri ale satului bănățean de pe Clisura Dunării și nu numai.

INSTRUMENTE DIGITALE DE EVALUARE UTILIZATE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

PRICOP MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 5 GALAȚI

Mediul de învățare din sala de clasă s-a schimbat foarte mult în ultimii ani datorită utilizării tehnologiei. Tehnologia digitală poate îmbunătăți predarea și învățarea în multe feluri având potențialul de a face experiența de învățare distractivă și memorabilă pentru elevi deoarece este interactivă și vizuală. În zilele noastre, profesorii ar trebui să ia în considerare utilizarea tehnologiei ca o necesitate, nu o alegere. Datorită ritmului rapid al noilor tehnologii, toată lumea trebuie să se adapteze și să învețe pentru a ține pasul.

Am selectat câteva instrumente inovatoare de evaluare digitală inspiratoare, care le permit profesorilor să efectueze evaluări formative și sumative. Aceste instrumente pot fi utilizate pe computere, tablete, laptopuri, smart-board-uri și smartphone-uri în sala de clasă sau acasă de către profesori și elevi la fiecare nivel și pentru fiecare domeniu de predare.

Kahoot!

Kahoot este o platformă bazată pe jocuri, folosită ca tehnologie educațională în școli și alte instituții de învățământ. Este o modalitate unică de a evalua și chiar de a preda sub forma unui joc, iar elevii percep totul ca pe o competiție care face învățarea și mai interactivă. Această aplicație este gratuită. Jocurile de învățare Kahoot pot fi create de oricine, pe orice materie și pentru studenți de toate nivelurile. Jocurile sale de învățare sunt chestionare cu variante multiple, generate de utilizatori, care pot fi accesate printr-un browser web sau prin aplicația Kahoot. Acestea pot fi folosite pe computere desktop, tablete sau smartphone-uri și oferă profesorilor flexibilitatea de a le folosi în lecțiile online, în sălile de clasă față în față sau acasă. Kahoot poate fi folosit pentru a revizui cunoștințele elevilor, pentru evaluarea formativă sau ca o pauză de la activitățile tradiționale din clasă.

Modalitatea de joc este simplă: toți jucătorii se conectează folosind un PIN de joc generat afișat pe ecranul comun și folosesc un dispozitiv pentru a răspunde la întrebările create de un profesor, lider de afaceri sau o altă persoană. Aceste întrebări pot fi modificate pentru a acorda puncte. Creatorul poate alege dacă jucătorul poate obține 0 puncte, până la 1000 sau 2000. Punctele pe care le obține jucătorul sunt calculate până la cât poate obține jucătorul și cât timp îi ia jucătorului să răspundă. Cu cât jucătorii răspund mai repede, cu atât primesc mai multe puncte dacă răspunsurile sunt corecte. Punctele apar apoi pe clasament după fiecare întrebare. În final, jucătorul cu cele mai multe puncte este câștigătorul

Dacă profesorii doresc să creeze o competiție reală în timpul jocului, ar trebui să ia în considerare recompensarea câștigătorului cu un mic premiu pentru aprecierea realizărilor. Perspectiva de a câștiga ceva îi poate ajuta pe studenții noștri să devină și mai implicați și poate crea o atmosferă grozavă.

Google Forms

Google Forms este un instrument online gratuit de la Google care permite utilizatorilor să creeze formulare, sondaje și chestionare, împreună cu editarea și partajarea altor persoane. Google Forms este inclus în serviciul G Suite for Education împreună cu Google Docs, Google Sheets și Google Slides.

Profesorii pot folosi Google Forms ca instrument de evaluare pentru elevii lor. Este ușor să fie create formulare pentru a evalua cunoștințele în aproape fiecare subiect, iar funcția de chestionare cu evaluare automată poate economisi timp real.

Tipuri de întrebări care pot fi folosite în Formulare Google:

1. Răspuns scurt. Acest tip de întrebare nu este doar pentru un text scurt, ci are și o opțiune „Validare răspuns” pe care o puteți utiliza pentru a valida răspunsurile utilizatorilor.
2. Textul paragrafului. Tipul de întrebare Paragraf este folosit pentru a colecta un text mai lung și poate conține mai mult de un paragraf.
3. Alegeri multiple. Acesta este unul dintre cele mai utilizate tipuri de întrebări. Permite colectarea datelor doar unul dintre răspunsurile predefinite. Răspunsurile pot fi sub formă de text sau imagine.
4. Casete de selectare. Acest tip de întrebare este similar cu tipul de întrebare cu răspunsuri multiple, dar în loc să selecteze un singur răspuns, respondenții pot selecta mai multe răspunsuri.
5. Întrebare derulantă. Acest tip de întrebare afișează o listă derulantă cu toate opțiunile.
6. Întrebare de încărcare a fișierului. Acest tip de întrebare le permite utilizatorilor să încarce un fișier cu răspunsurile lor în Formularul Google.
7. Scară liniară. Acest tip de întrebare le permite utilizatorilor să selecteze o valoare numerică din intervalul definit în întrebare. Acest tip de întrebare este utilizat în general în măsurarea nivelului de evaluare a satisfacției.
8. Întrebări grilă cu variante multiple. Acest tip de întrebare este similar cu scara liniară. Diferența este că răspunsurile sunt colectate pe măsură ce numele coloanelor se opun numărului la scară liniară.
9. Căsuță de selectare întrebare grilă. Acest tip de întrebare este similar cu tipul de grilă cu alegere multiplă, cu excepția faptului că aici putem selecta mai mult de un câmp pentru fiecare rând.
10. Întrebare data. Întrebarea dată permite colectarea datei și orei de la utilizator.
11. Întrebare de timp. Cu acest tip de întrebare, putem colecta date de timp de la utilizatori.

Socrative

Socrative este un test, formativ, cu funcții multiple care poate îmbunătăți predarea și poate evalua înțelegerea și progresul în timp real. Socrative oferă posibilitatea de a fi accesat pe laptopuri, desktop-uri, smartphone-uri, tablete și telefoane mobile. Nu sunt necesare descărcări. Profesorii ar trebui să se înregistreze și să se conecteze pentru a utiliza Socrative, dar cursanții nu o fac. Versiunea gratuită oferă funcții limitate cu o cameră pentru o clasă. Dacă profesorii se abonează, primesc mai multe săli și funcții

Instrumentul este foarte ușor de utilizat. Pagina de pornire a profesorului prezintă șase funcții disponibile, în special Test, Întrebare rapidă și Ticket de ieșire. Profesorii dau clic pe o funcție pentru a o trimite în clasă. Cursanții introduc numele sălii și oferă răspunsurile pe care profesorii le pot vedea imediat. Există trei tipuri de chestionare pe Socrative: chestionare tradiționale, cursă spațială - în care elevii pot concura între ei în timp real și bilet de ieșire care este dat la sfârșitul unei lecții. Există, de asemenea, opțiunea de a oferi studenților întrebări rapide în partea de jos. Întrebările rapide le permit profesorilor să oprească o lecție și să interogă în timp real.

Elevii sunt invitați în săli de profesori pentru a completa un test. Pe măsură ce fiecare elev răspunde corect la întrebarea testului, ei pot vedea avatarul ales înaintea cursei. Elevul care răspunde corect la cel mai mare număr de întrebări într-un interval de timp specificat câștigă cursa.

Instrumentul oferă posibilitatea de a crea chestionare în avans, dar acestea pot fi reutilizate în viitor. Profesorii pot partaja un test cu un coleg printr-un link, dar, din păcate, în prezent nu există posibilitatea de a căuta teste concepute de alți profesori. Testele sunt private, cu excepția cazului în care sunt partajate printr-un link

Chestionarele pot fi adevărat/fals, cu răspunsuri multiple, răspunsuri scurte sau răspunsuri scurte deschise. Există, de asemenea, un element de joc: funcția „Cursa în spațiu” poate configura un test, astfel încât echipele de cursanți să poată concura una împotriva celeilalte pentru a lansa rachete în spațiu. Rezultatele pot fi afișate la bord în sala de clasă pentru a facilita discuția. Identitatea elevului este păstrată anonimă, în timp ce profesorii pot accesa datele detaliate despre clasă și despre elevi de pe propriile dispozitive.

Quizizz

Quizizz le permite profesorilor să desfășoare evaluări formative într-un mod distractiv și captivant pentru studenții de toate vârstele. Quizizz poate fi jucat pe orice dispozitiv cu un browser. Acestea includ PC-uri, laptop-uri, tablete, smartphone-uri și aproape orice dispozitiv care rulează pe sistemele de operare iOS/Mac, Android, Windows sau Linux (<https://quizizz.zendesk.com>). Momentan, crearea unui test de către profesori este acceptată numai pe desktop-uri/laptop-uri. Un joc partajat folosind un cont de profesor poate avea până la 500 de jucători într-un singur joc. Asigurați-vă că aveți o conexiune la internet de mare viteză dacă toată lumea accesează jocul din același loc. Nu există funcții plătite pentru profesori pe Quizizz și pot folosi totul gratuit. De asemenea, nu există limitări privind numărul de chestionare pe care un profesor le poate crea. Profesorii pot fie să aleagă din biblioteca de chestionare publice, fie să își creeze testul. Odată ce un test a fost creat, acesta poate fi partajat în clasă și poate fi jucat în direct sau poate fi atribuit ca joc cu teme pentru ca elevii să le exerseze în timpul lor. Elevii pot folosi orice dispozitiv cu un browser pentru a se alătura jocului. De asemenea, Quizizz se integrează cu ușurință cu platforma Google Classroom. Profesorii pot nu numai să atribuie chestionare prin Google Classroom, ci și să primească notificări atunci când elevii își încheie munca. Odată ce sarcina este finalizată, profesorul poate vedea scorurile tuturor în Google Classroom.

Una peste alta, Quizizz este o modalitate excelentă de a efectua evaluări formative de care elevii se bucură foarte mult. Are o interfață grozavă de creare a testelor și multe opțiuni utile pentru a fi folosite în clasă.

Mentimeter

Mentimeter este un instrument gratuit disponibil prin web și poate fi accesat de pe toate dispozitivele mobile. Aplicația se concentrează, de asemenea, pe colaborarea online, permițând studenților să răspundă la întrebări în mod anonim. Aplicația le permite utilizatorilor să împărtășească cunoștințele și feedback-ul imediat pe mobil cu prezentări, sondaje sau sesiuni de brainstorming la cursuri, întâlniri, conferințe și alte activități de grup.

Profesorii folosesc www.mentimeter.com în timp ce elevii folosesc www.menti.com. Pentru fiecare prezentare este generat un nou cod. Elevii merg pe site-ul de votare, introduc codul pentru prezentare și votează. Nu este nevoie de instalare sau configurare, studenții pur și simplu votează prin intermediul telefoanelor mobile. Rezultatul va fi dezvăluit imediat pe măsură ce sosesc voturile. Cele mai populare tipuri de întrebări sunt întrebări multiple, cloud de cuvinte, deschise, scale, clasament, alegerea imaginii și întrebări și răspunsuri. Profesorii își pot pune întrebări elevilor și pot include materiale de referință suplimentare, cum ar fi imagini, gif-uri sau videoclipuri încărcate de pe computer sau alese dintre cele furnizate în bibliotecă. Profesorii pot adăuga o descriere, variantele de răspuns sau modul în care rezultatele vor fi vizualizate - ca bară, gogoasă sau diagramă circulară. Dacă dorim, putem permite elevilor să aleagă mai multe răspunsuri.

Utilizarea instrumentelor interactive precum Mentimeter cu studenții este o modalitate excelentă pentru ca studenții să poată participa în condiții de egalitate. Mentimeter permite studenților să trimită

răspunsul în mod anonim, oferind un forum pentru toți studenții să participe și să-și exprime părerea fără să se teamă că ar putea fi judecați pentru răspunsurile greșite.

Introducerea instrumentelor digitale în procesul de învățare și predare este un răspuns la așteptările tinerelor generații de elevi care sunt obișnuite cu utilizarea zilnică a instrumentelor digitale și le apreciază foarte mult.

Sistemul de învățământ trebuie să se adapteze în mod constant pentru a ține pasul cu progresul rapid al tehnologiilor digitale. La fel ca în orice domeniu, profesorii trebuie să fie la curent cu noile tendințe și evoluții atât în pedagogie, cât și în noile tehnologii și să fie preocupați de o dezvoltare profesională continuă. Multe instrumente digitale care pot fi folosite pentru a evalua elevii sunt accesibile și ușor de utilizat. Aceste instrumente îi ajută pe profesori să urmărească progresul elevilor lor, să culeagă rapid răspunsurile elevilor, să obțină dovezi de învățare și să ofere feedback și note mai obiective.

Profesorii pot folosi instrumentele digitale de evaluare în patru moduri majore, pentru a gamifica răspunsurile, pentru a oferi feedback instantaneu, pentru a urmări progresul elevilor și pentru a crea evaluări bazate pe sondaje. Instrumentele digitale de evaluare consumă mai puțin timp și ușurează viața atât profesorilor, cât și elevilor și au început să fie din ce în ce mai utilizate în fiecare an, pe măsură ce elevii se obișnuiesc cu ele și învață să le utilizeze.

Bibliografie

- Dudeny G., Hockly, N., 2007, *How to teach English with Technology*, Pearson Education Limited.
- Love, Ch., 2014, *5 Reasons to Use Google Forms with Your Students*, Available at: <https://www.technokids.com/blog/apps/reasons-to-use-google-forms-with-your-students/>, [Accessed 11 June 2020].
- Potolea, D., Noveanu, E., 2008, *Informatizarea sistemului de învățământ: Programul S. E. I. Raport de cercetare evaluativă*, Editura Agata, București
- Warwick, L., 2017, *Socrative- Flexible, free, easy-to-use assessment tool*, Available at: <https://thedigitalteacher.com/reviews/Socrative>, [Accessed 26 May 2020].
- <https://www.mentimeter.com>
- <https://quizizz.zendesk.com>
- <https://www.socrative.com>
- <https://classroom.google.com>

ORGANIZAREA ACTUALĂ A SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC

**PRIHOANCĂ ANDA-MARIA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, TG. OCNA**

Sistemul de învățământ reprezintă subsistemul principal al sistemului de educație. După 1989 învățământul românesc a înregistrat progrese în ciuda condițiilor economice dificile și a schimbărilor din viața socială. După 1989 a fost demarată reforma în educație. Educația are în prim-plan dezvoltarea și explorarea calităților umane și este o acțiune orientată predominant spre dezvoltarea noastră, a tuturor și pregătirea pentru viață. De aceea în mod firesc, filozoful german Immanuel Kant spunea că „Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare,.. Dezvoltarea educației în general, și cea a învățământului îndeosebi, au determinat apariția treptată în fiecare țară a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări. Sistemul național de învățământ cuprinde ansamblul unităților și instituțiilor de învățământ de stat și privat, de diverse tipuri, niveluri de organizare a activităților de instruire și educare. Sistemul național de învățământ este structurat în niveluri educaționale conform particularităților de vârstă și individuale ale elevilor și studenților. Sistemul național de învățământ cuprinde : 1. Educația timpurie (0-6 ani) antepreșcolar(0-3ani), nivel preșcolar(3-6ani) ce implică organizarea în grupa mică, mijlocie și mare. 2. Învățământul primar(ISCED 1) ce cuprinde clasa pregătitoare și clasele I-IV. Trecerea de la învățământul primar la cel gimnazial e condiționată de promovarea învățământului primar. 3. Învățământul gimnazial (ISCED2) cuprinde clasele I-VIII. Trecerea la nivelul superior se realizează prin examen de evaluare națională și repartizare în unitățile de învățământ superior. 4. Învățământul secundar superior(ISCED3) poate fi învățământ liceal cu clasele IX-XII cu filierele teoretică, vocațională, tehnologică sau învățământ profesional cu durata de 3 ani. Absolvenții învățământului profesional ce promovează examenul de certificare a calităților profesionale pot urma cursurile învățământului liceal. 5. Învățământul profesional și tehnic cuprinde învățământ profesional, tehnic și postliceal. 6. Învățământ terțiar nonuniversitar (ISCED4) ce cuprinde învățământul postliceal. 7. Învățământul superior(ISCED 5-8) organizat în universități, academii de știință, institute, școli de studii superioare denumite instituții de învățământ superior sau universități autorizate provizorii sau acreditate. Se pot înscrie în învățământul superior sau universitar absolvenții de liceu cu diplomă de bacalaureat iar condițiile de admitere sunt diferite de la o instituție la alta. Învățământul superior are o structură conformă cu principiile procesului Bologna și se organizează în 3 cicluri : -studii de licență ; -masterat ; -doctorat; În concluzie, sistemul de învățământ românesc este în concordanță cu tradițiile valoroase îndelungate ale școlii noastre de toate gradele dar și cu cerințele și exigențele democratice ale statului de drept, cu exigențele progresului științifico-tehnic, cultural național-european și mondial. De aceea, o mare provocare pentru noi astăzi este de a încerca să căutăm să creăm o lume mai bună cu materialul avut și în contextul social, uman, istoric și geografic contemporan al României.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN

**PROF. PRIHOANCĂ DIANA – MIRELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SCARLAT LONGHIN,, DOFTEANA JUD. BACĂU**

Nucleul sistemului educațional este sistemul de învățământ propriu-zis iar un subsistem al său este sistemul procesului de învățământ. Intersectarea cu sistemul socio-cultural duce la formarea unui suprasistem social-educativ. Sistemul de învățământ propriu-zis este caracterizat printr-un grad de instituționalizare fiind alcătuit dintr-un ansamblu de școli și universități unde se desfășoară activități educaționale. Sistemul de învățământ este însă influențat de nivelul de cultură, potențialul și interesul elevilor, numărul și prestigiul cadrelor didactice, potențialul de a lua decizii adecvate, resursele materiale ale școlii, politica și legislația școlară. Sistemul de învățământ din fiecare țară are particularități proprii determinate de condițiile economico-sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice unei națiuni și de conceptele pedagogice promovate. Făcând o comparație între sistemul de învățământ din România și alte țări din U. E. se observă asemănări dar și deosebiri esențiale. În România, sistemul ale copiilor. În timp ce în unele țări sistemul de educațional este axat pe stimularea creativității elevilor și pe formarea acestora ca specialiști, în alte colțuri ale lumii cadrele didactice se străduiesc să stimuleze și să încurajeze copiii să-și descopere propriile pasiuni și să găsească resurse proprii pentru a se autoeduca. Sistemul de învățământ din Finlanda este considerat cel mai bun și evoluat din lume datorită profesioniștilor de excepție pe care îi produce. Sistemul finlandez se bazează pe niște principii tradiționale de bază de la care nu se abat și care-l face să rămână în continuare cel mai performant din lume. Finlandezii tratează copii ca pe niște copii, nu ca pe niște produse școlare. Toți copiii au șanse egale fără discriminare și sunt încurajați de mici să fie independenți. Principalele materii sunt limba maternă, matematica și engleza. Orele de clasă sunt scurte, concentrate pe participarea activă a elevilor. Trebuie amintit faptul că elevii au un respect deosebit pentru profesori și pentru școală în general. În Franța, la fel ca și în România, școlarizarea începe la 6 ani iar învățământul obligatoriu durează până la 16 ani. Spre deosebire de România, nu există semestre. Bazele educației sunt puse încă de la grădiniță, unde se pun bazele scrisului și cititului. Educația copiilor în Franța este un sistem centralizat foarte bine organizat și structurat. Ultimii 2 ani de învățământ sunt opționali dar obligatorii pentru cei ce vor să urmeze o facultate. În Anglia, sistemul de învățământ este diferit de celelalte țări ale lumii. Este un sistem unic în care educația copilului începe de la 3 luni, continuă până la 3 ani când copilul intră în sistemul de învățământ primar gratuit până la vârsta de 11 ani, apoi trece la școala secundară până la 18 ani. Se pune accent pe stimularea creativității, dezvoltarea talentelor și pasiunilor fiecărui copil. Copiii își aleg materiile preferate și le aprofundează. Clasele au maxim 15 elevi. Se lucrează în echipă pentru dezvoltarea aptitudinilor fiecărui copil.. Sistemul educațional englezesc se bazează pe principiul formării specialiștilor pasionați de ceea ce fac, de munca lor.

În concluzie, comparativ cu alte țări europene, învățământul din România are atât avantaje cât și mari dezavantaje. Avantajele sunt începând de la gratuitatea învățământului obligatoriu și asigurarea manualelor până la sistemul de burse acordate, sistemul de notare și examinare finală dar și organizarea orelor de curs. Dezavantajele sunt numărul insuficient de resurse informatice și instrumentele necesare utilizării lor în școli. Alt mare dezavantaj îl reprezintă metodele de predare ineficiente și învechite, programele depășite și manuale cu multe informații inutile care încarcă artificial programul zilnic al elevilor. În școala românească predomină informațiile teoretice nu cele bazate pe practică, comparativ cu celelalte școli europene, unde se utilizează table inteligente și alte mijloace moderne pentru studiu, accentul punându-se pe pe formarea spiritului de lucru, echipe de competențe în ceea ce privește prezentări publice în fața colegilor și formarea unei gândiri mai mult practice decât teoretice a fiecărui copil, indiferent de vârstă.

Bibliografie:

1. <http://eacea.ec.europa.eu/education/euryedia>
2. <http://wikipedia.org>

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN ÎNVĂȚAREA PRIN COOPERARE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SIMION BALINT ROȘIA MONTANĂ PROF. ÎNV. PREȘCOLAR PRIPON TEODORA CIPRIANA

A învăța să cooperezi reprezintă o competență socială indispensabilă în lumea actuală și care trebuie inițiată de la cele mai fragede vârste. Indiferent de sintagma preferată – fie învățarea prin cooperare, colaborare, învățare colaborativă – avem în vedere aceeași realitate, adică o situație de învățare în care copiii lucrează împreună, învață unii de la alții și se ajută unii pe alții. În acest fel, prin interacțiunile din interiorul grupului își îmbunătățesc atât performanțele proprii, cât și ale celorlalți membri ai grupului. Rezultatele cercetărilor arată că acei copii care au avut ocazia să învețe prin cooperare, învață mai repede și mai bine, rețin mai ușor și privesc cu mai multă plăcere învățarea școlară.

Metode moderne ce stimulează învățarea prin cooperare

Metodele de învățare prin cooperare pot consolida atitudinile pozitive față de învățare, pot îmbunătăți performanțele, rezultatele școlare și stima de sine ale preșcolarilor, putând promova interacțiunea pozitivă și sprijinul reciproc între copii. Aceasta angajează grupuri mici de preșcolari pentru a promova interacțiunea colegială și colaborare în abordarea unor subiecte de studiu. Învățarea prin cooperare are loc atunci când copiii lucrează împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva o problemă, pentru a explora o temă nouă, sau pentru a crea idei noi, deci, pentru a atinge un obiectiv comun. Învățarea în condiții de cooperare oferă o gamă largă de interacțiuni.

Cele mai dese strategii de învățare prin cooperare întâlnite în grădiniță sunt:

1) Gândiți–lucrați în perechi–comunicați: este o tehnică creată pentru a încuraja participarea copiilor în clasă.

Componentele metodei:

- a) preșcolarii ascultă întrebarea pusă de educator;
- b) preșcolarilor li se oferă timp pentru gândire și răspuns;
- c) preșcolarii formează perechi cu vecinii lor și discută răspunsurile;
- d) împărtășesc răspunsurile lor cu întregul grup.

Se poate aplica la toate nivelurile de educație, la toate disciplinele și la orice dimensiune a grupului de preșcolari. Se fixează un timp-limită pentru fiecare etapă, se pot utiliza diferite obiecte care să indice finalizarea timpului de lucru. Răspunsurile pot fi scrise, desenate, sau scheme.

Avantajele metodei:

- a) copiii repetă mental adeseori răspunsul lor înainte ca discuția să meargă mai departe;
- b) toți copiii au oportunitatea de a împărtăși ceea ce gândesc cu cel puțin un coleg, astfel le crește sentimentul de implicare, de utilitate în procesul învățării;
- c) copiii petrec mai mult timp în scopul îndeplinirii sarcinilor și se ascultă reciproc;
- d) mult mai mulți copii ridică mâna pentru a da răspunsul după ce au discutat în cadrul grupului.

2) Turul galeriei este o metodă ce presupune lucrul în grup, realizarea unei lucrări, după care lucrările se expun și se discută. Copiii se rotesc prin fața exponatelor (postere), își iau notițe și fac comentarii pe lucrările expuse. După turul galeriei, grupurile își reexaminează propriile produse prin comparație cu celelalte și analizează comentariile sau completările primite de la colegi.

Avantajele metodei:

- antrenează grupurile;
- reactualizează;
- evaluează capacități și abilități specifice preșcolarilor.

3) Masa rotundă se bazează pe metoda brainstorming-ului. Participanții se află în jurul unei mese și vor trebui să găsească răspunsurile (cât mai multe), la întrebarea sau problema propusă spre rezolvare. Cheia „mesei rotunde” este întrebarea sau problema. Aceasta trebuie să aibă cât mai multe răspunsuri și presupune o ridicată probabilitate de succes din partea tuturor participanților (să poată răspunde cât mai mulți).

Avantajele metodei:

- dezvoltă atenția;

- stimulează comunicarea și cooperarea;
- exersează operațiile gândirii;
- exersează inteligențele multiple;
- dezvoltă capacitatea de a decide;
- îmbină forme de organizare.

4) Schimbă perechea este o metodă de predare – învățare interactivă care constă în rezolvarea sarcinii de lucru în perechi. Este o metodă ce stimulează comunicarea în cadrul grupului și ajută la rezolvarea de probleme prin lucrul în pereche.

Etapele metodei:

– organizarea colectivului de copii în două grupe egale care se așază în două cercuri concentrice pe scăunele;

– comunicarea sarcinii didactice;

– activitatea în perechi, schimbarea perechilor se face de către copiii din cercul din exterior se deplasează spre dreapta mereu când se dă o nouă sarcină de învățare, până se termină și se ajunge la partenerul de la început – perechea inițială;

– prezentarea rezultatelor.

Avantajele metodei:

- stimulează învățarea în perechi și activează întreg colectivul;
- se aplică cu ușurință la toate categoriile de preșcolari și în toate activitățile din grădiniță;
- dezvoltă inteligențele multiple;
- dezvoltă gândirea și operațiile ei, limbajul, atenția;
- educă toleranța și înțelegerea față de opinia celuilalt.

ÎNVĂȚAREA CU AJUTORUL PROIECTELOR

**PROF. PRISECARIU GHEORGHE-SILVIU,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CLEJA, JUD. BACĂU**

Școala ca organizator social al comunității, instituție care trebuie să aibă inițiativa parteneriatelor comunitare este inițiatoarea unor programe de educație civică nonformale, extracurriculare și cross-curriculare care să urmărească dezvoltarea unor abilități de participare, exercitarea unor responsabilități, o mai bună înțelegere a vieții comunității și creșterea calității acesteia să participe la proiecte/programe organizate la nivel național și regional.

Învățarea cu ajutorul proiectelor este modalitatea de realizare a obiectivelor civice cel mai frecvent folosită deoarece aduce învățarea în arena vieții cotidiene, o transformă într-un proces atractiv cu rezultate durabile în planul dezvoltării personale și sociale. Ora de educație civică, prin modul în care sunt abordate temele prevăzute în programa, inițiază copilul, viitorul cetățean, asupra drepturilor și îndatoririlor, a respectului față de sine și față de ceilalți, a comportamentului activ și responsabil.

Educația morală este un proces continuu, toate disciplinele de învățământ cu situațiile educative specifice având o contribuție în sfera morală. În funcție de vârsta copiilor, de contextul general, de conținutul utilizat drept suport pentru educația morală, educatoarea poate alege strategii analogice, inductive, deductive, algoritmice, euristice etc.

Există, pe lângă metodele și situațiile generale de predare-învățare, metode specifice de educație morală, ele fiind utilizate pentru formarea conștiinței morale (mai ales metodele expositive) sau pentru formarea comportamentului moral al copiilor (metode acționale).

Între componentele educației, cea morală ocupă un loc deosebit datorită rolului pe care-l joacă în afirmarea și integrarea în societate a copilului. Comportamentul moral se bazează pe cunoștințe, sentimente, convingeri, deprinderi și obișnuințe, o voință puternică, încât urmărirea și formarea acestora pretinde nu numai un program bine articulat ci și un sistem coerent de metode și procedee prin care să putem preveni apariția unor eventuale obstacole și să asigurăm realizarea la nivel ridicat a tuturor obiectivelor urmărite.

Formarea unui comportament moral pretinde o metodologie și o strategie complexă, variată, dinamică și adecvată numeroaselor componente care trebuie formate și dezvoltate. Nu atât numărul metodelor și procedeele utilizate în acest proces reprezintă o dificultate, cât integrarea lor într-un sistem, articularea lor într-o metodologie flexibilă, adaptabile diverselor situații în care se găsește educatoarea și preșcolarul.

Principalele metode care stau la dispoziția oricărui cadru didactic la ora de educație civică sunt: povestirea, explicația morală, prelegerea morală, convorbirea morală, dezbaterile morale, problematizarea, studiul de caz, exemplul, exercițiul moral, aprecierea și sancționarea sau aprobarea și dezaprobarea. Abilitatea și măiestria educatorului îl vor ajuta să adapteze fiecare procedeu sau metodă la specificul situației pe care o are de rezolvat. Metodele verbale se îmbină cu cele practice. Aprobarea și dezaprobarea se pot succeda ușor, după cum metoda explicației poate urma un exercițiu sau un exemplu, sau analiza unui caz.

Domeniul educației morale este delicat și de aceea cere competență și artă pentru a soluționa numeroasele probleme pe care le ridică formarea profilului moral al unui copil. Aceasta înseamnă că un cadru didactic trebuie să știe să aleagă și să folosească cu măiestrie metodele care-i pot oferi șansele cele mai mari de succes.

De asemenea, nu trebuie să uite niciun moment că această variată metodologie va trebui să fie permanent însoțită de exemplul său personal, de atitudinea ireproșabilă din punct de vedere moral în toate împrejurările.

Cadrul organizatoric al educației morale are valențe formative importante în cazul utilizării metodelor cu abilitate. Se face necesară evaluarea nivelului educației morale a fiecărui elev, pentru a putea supraveghea și dirija permanent acest proces cu privire specială la realizarea unității dintre conștiință și conduită.

Acțiunile educative se desfășoară în mod organizat și sistematic și au, totodată, rolul de a valorifica acele influențe care se exercită în mod neorganizat asupra copilului. Folosind metodele cele mai adecvate

se urmărește „construirea conștientă a personalității morale a copilului în concordanță cu imperativele moralei societății“ (Iosifescu Ș., 2001, p. 67).

BIBLIOGRAFIE:

1. Iosifescu, Ș. (coord.). (2001). *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*. București: Ministerul Educației și Cercetării
2. Andrei, S., Belcin, M. (2007). *Consiliere și orientare-concepte moderne și idei practice*. Constanța: Editura Crizon.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR PROCOPIU IOANA-ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "RADU TUDORAN",
COMUNA BLEJOI, JUDEȚUL PRAHOVA**

Parteneriatele școlare internaționale permit cadrelor didactice și elevilor să descopere alte limbi, culturi, civilizații. Le oferă ocazia de a comunica și de a face schimb de informații, de a colabora online sau fizic (prin proiectele ce presupun mobilitate).

Opinia doamnei Androulla Vassiliou, comisarul european pentru educație, cultură, multilingvism și tineret, este următoarea: „Parteneriatele școlare permit tinerilor să dobândească competențele și abilitățile cotidiene fundamentale necesare pentru dezvoltarea personală, pentru ocuparea unui loc de muncă mai târziu și pentru a deveni cetățeni activi.”⁹

Experiența mea personală este legată de proiectele de colaborare ETwinning. „eTwinning oferă personalului didactic (profesori, directori, bibliotecari etc.) ce activează în școlile din țările europene participante o platformă de comunicare, colaborare, demarare proiecte și schimb de informații, pe scurt, un spațiu în care să simți că fac parte din cea mai palpitantă comunitate educațională din Europa. eTwinning a devenit parte integrantă a Erasmus+, Programul UE pentru Educație, Formare, Tineret și Sport.”¹⁰

Unul dintre cele mai importante aspecte ale eTwinning este colaborarea dintre profesori, elevi, școli, părinți și autoritățile locale. Cadrele didactice cooperează și organizează diverse activități pentru elevi. „Astfel, ei au un rol activ, interacționează, analizează, iau decizii, se respectă reciproc și dobândesc competențe specifice secolului al XXI-lea. Proiectele eTwinning presupun contribuții din partea fiecărui membru al echipei.”¹¹

De-a lungul a câțiva ani școlari, am participat la proiecte de parteneriat ce au vizat educația ecologică („Water ambassador”, „The nature in my hand”, „The nature in my hand (for my future)”, „Draw, paint and tell”), schimbul de informații referitoare la tradițiile și obiceiurile din preajma sărbătorilor de iarnă („Christmas cards”, „Christmas time”, „Christmas cards and traditions exchange”), promovarea păcii („Peace embassies: a journey into a S. WO. R. L. D. ”) sau cunoașterea unor regiuni europene noi („In love with my region”).

De fiecare dată, elevii au fost încântați să descopere cum pot comunica cu alți copii sau chiar profesori. Dintre aplicațiile utilizate pot menționa: Genially, Padlet, Google Forms, Story Jumper ș. a.

Schimbul de felicitări și scrisori din preajma Crăciunului și a Anului Nou a fost însoțit de emoția pregătirii acestora, în limba engleză. Și... bineînțeles, atunci când am primit la rândul nostru, plicurile timbrate de diverse oficii poștale europene, am realizat ce important și frumos este să poți păstra această tradiție de a scrie urări!

Sunt convinsă că participând la cât mai multe și diverse proiecte școlare de parteneriat internațional, elevii, dar și profesorii își vor lărgi orizontul cultural, lingvistic, social.

Surse:

- Parteneriatele școlare îmbunătățesc competențele elevilor și profesorilor - Fonduri Structurale (fonduri-structurale.ro)
- eTwinning - Pagina de start
- Avantaje (etwinning.net)

⁹ Parteneriatele școlare îmbunătățesc competențele elevilor și profesorilor - Fonduri Structurale (fonduri-structurale.ro)

¹⁰ eTwinning - Pagina de start

¹¹ Avantaje (etwinning.net)

„ROLUL ȘI IMPORTANȚA PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE”

ACHIM RALUCA
SCOALA GIMNAZIALA “SPIRU HARET”, OLTENIȚA

MOTTO...

„Fiecare copil pe care-l instruim este un om pe care-l câștigăm !”, (Victor Hugo)

Valul schimbărilor și al noutăților care asaltează viața societății și a fiecărei colectivități umane, a făcut necesară extinderea actului educativ de-a lungul întregii vieți a individului, fiind una din sarcinile care ne revin, nouă, cadrelor didactice.

Odată cu evoluția societății, educația cunoaște forme de organizare multiple, iar rolul său a devenit din ce în ce mai important.

Factorilor educativi tradiționali- familie și școală li s-au alăturat alții noi, precum biserica, mass-media, instituții de cultură, centrele de agrement, adică cei care asigură educația nonformală.

Una din direcțiile fundamentale ale redefinirii învățământului românesc o constituie dezvoltarea liberă, integrală, armonioasă a individului, formarea personalității autonome și creative, prin diversificarea și optimizarea activităților educative extracurriculare și extrașcolare. Așadar, în noul demers educațional al cadrelor didactice se vor redimensiona atât statutul cât și sarcinile acestora, care trebuie să devină manageri de educație prin intermediul unor proiecte/programe desfășurate pe baza unor acorduri de parteneriat între unitățile școlare și diferiți parteneri înscriși în proiect.

Există o varietate bogată de modalități de realizare a acestor activități, una foarte importantă fiind proiectele educaționale pe care noi le desfășurăm, care cuprind un calendar de activități planificate, care urmăresc realizarea unui scop bine definit, într-un cadru bine stabilit și într-o perioadă de timp bine definită.

Aceste proiecte educative/educaționale sunt o modalitate de acumulare a unor noi experiențe de cunoaștere, rezolvând probleme practice în diferite situații date, fiind de altfel un instrument al dezvoltării și inovării organizațiilor școlare.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectare rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Aceste activități din cadrul proiectelor educative aduc un surplus de informații copiilor/elevilor astfel că experiența de învățare informală și non-formală completează și lărgeste experiența de învățare formală.

Parteneriatul educațional devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății, reprezentând modalitatea formală sau informală prin care cele două părți(sau mai multe) decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Referitor la realizarea activităților de bune practici, la noi în școală, se desfășoară o gamă variată de proiecte și parteneriate educaționale în colaborare cu diferiți factori educaționali.

Proiecte și parteneriate educaționale la care am participat:

- “Suntem toți copii”
- “Spune NU violenței în școală”
- “Din suflet pentru suflet”
- “Educație fără frontiere”
- “România plai de dor”
- “Patrula de reciclare”
- “Ici on parle francais”
- “Picături de vise in culoare”
- “Formidabili”

- “Cangurul lingvist francez”
- “Despre pubertate”
- “Marea unire”
- “Unire-n cuget si-n simtiri”
- “9 mai - Ziua Independenței, Ziua victoriei împotriva fascismului, Ziua Europei”
- “La poste de l'amitié”
- “Colinda si daruieste”
- “Bine faci, bine gasesti”
- “Ziua europeană a limbilor moderne”
- “On fête la Francophonie, le 20 Mars”

Inițierea și derularea de activități în parteneriat reprezintă o provocare pentru cadrele didactice de azi, necesitând multă creativitate, dinamism în derularea acestora dar și responsabilitate și flexibilitate.

ROLUL PĂRINȚILOR IN CONSTRUIREA SUCCESULUI ȘCOLAR

ADRIANA CIOBOTAR,
COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE ASACHI" ONEȘTI

Insuccesul școlar este explicat de părinți prin deficiențe ale sistemului școlar, iar de către cadrele didactice prin lipsa de interes parental, atât școala cât și familia lăsându-și amprenta în procesul de construcție a identității copilului. În comparație cu alți factori educaționali (sistemul școlar, mass-media, colectivul de muncă) familia se singularizează: ea este prima care se implică în educație, iar influența pe care o exercită nu se limitează doar la o anumită perioadă, ci continuă cu o intensitate mai mică sau mai mare de-a lungul întregii vieți, constituind primul mediu organizat în care este angajat copilul încă de la naștere și are cea mai îndelungată influență asupra sa.

O judecată de valoare asupra unei familii se poate realiza cu succes, mai ales prin prisma contribuției la antrenarea copiilor în activități educative, cu efecte favorabile asupra lor înșiși și asupra celorlalți copii. Mediul familial oferă primele ocazii de stabilire a unor relații sociale, de comunicare afectivă și verbală cu cei din jur, iar activitatea din familie prezintă primul model care stimulează inițiativa copilului în acțiuni umane. Atunci când copilul rupe învelișul familial, desfășurând activități și în alte medii sociale, părinții, frații și alte rude apropiate continuă să exercite o influență deosebită, având o contribuție evidentă, în procesul devenirii copilului. Intervenția educativă a părintelui vizează respectarea particularităților nu numai de vârstă, ci și individuale, care se cer cunoscute. Și nu numai cunoscute, ci ținut seama de ele în procesul formării și dezvoltării personalității copilului și, mai târziu, a tânărului. Din păcate, nu în toate familiile există același grad de preocupare în sprijinirea copiilor și în dezvoltarea lor, existând familii care lasă totul în grija școlii, din convingerea că școala este cea care răspunde de educație și nimeni altcineva. Și nu numai de educație, bineînțeles. De asemenea instrucția ar fi apanajul școlii și numai al școlii. În mediul familial normal, învățarea elevului din clasele primare se face sub supravegherea, îndrumarea, stimularea, sprijinul și controlul părinților.

Efectul preocupării părinților pe acest plan depinde, în mare grad, de modul în care își cunosc copiii și de nivelul angajării în formarea personalității acestora. În familie pot fi remarcate caracteristici individuale care ajută sau împiedică copilul în procesul învățării. Se evidențiază de timpuriu la unii copii anumite preocupări desprinse mai ales din activitățile lor libere. Părintele își dă seama de acestea și îi stimulează în cultivarea unor trăsături pozitive. Activitatea socială din familie poate constitui și ea un model de acțiune, care să se întipărească în mintea și în inima școlarului și să-l ajute în stabilirea unor relații corespunzătoare cu cei din jur.

Odată cu intrarea copilului în școală, funcțiile educative ale familiei nu încetează, ci se amplifică, în sprijinirea rolului de elev. Elevul din ciclul primar poate fi sprijinit de părinți în înțelegerea corectă a necesității angajării în procesul învățării, concomitent cu înmulțirea atribuțiilor de la un an școlar la altul. În felul acesta, familia sprijină și trecerea copilului din ciclul primar în cel gimnazial.

Există anumite acțiuni concrete în care familiile ar trebui să se implice: să elaboreze un program zilnic pentru teme, să citească împreună cu copiii, să permită folosirea televizorului cu înțelepciune, să păstreze legătura cu școala, să aprecieze efortul copiilor laudându-i atunci când este cazul. Școala nu deține monopolul educației, prin urmare, cunoașterea mediului familial (prin chestionare, interviuri sau anchete sociale) este importantă în alcătuirea unor strategii didactice care să asigure reușita școlară a copilului. Activitatea de comunicare a școlii cu familia va fi axată pe identificarea și combaterea factorilor de risc care pot influența în mod negativ educația copilului.

Bibliografie:

1. Agabrian, M. & Milea, V. (2005). Parteneriate școala - familie - comunitate, Institutul European, Iași.
2. Gârleanu, D. T. (2002). Consiliere în asistență socială, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza”, Iași.
3. Ionescu, I. (1997). Sociologia școlii, Editura Polirom, Iași.

PASIUNEA PENTRU LECTURĂ ÎN CONTEXTUL EDUCAȚIEI MODERNE

**PROFESOR ADRIANA SANDU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 119, SECTOR 4, BUCUREȘTI**

Lectura este o activitate foarte importantă în procesul învățării, al formării personalității pe parcursul întregii vieți. Trebuie să-i convingem pe elevi să citească mai mult și acest lucru îl putem face explicându-le ce pot descoperi ei prin parcurgerea textului scris: emoții, sentimente, trăiri, identificarea cu personajele, libertatea de a alege, de a lua atitudini, a comenta. Lectura unei opere este forma cea mai utilă și deplină, aducătoare de satisfacții intelectuale și emoționale superioare din punctul de vedere al receptării mesajului unei opere. Cultivarea interesului pentru lectură poate fi însă stimulat și prin prezentarea cărților cu ajutorul suportului audio-video.

Formarea gustului pentru lectură, descoperirea aptitudinilor de creație ale elevilor și cultivarea acestora, pentru a-i forma pe viitorii consumatori și creatori de frumos, nu se pot înfăptui numai în orele de literatură. De aceea, profesorii recurg la o serie de activități desfășurate în afara clasei și a școlii care, prin caracterul lor mai liber, deschis, pot stimula în mai mare măsură creativitatea elevilor, cultivându-le interesele și înclinațiile pentru literatură.

Rezultate notabile în atragerea copiilor și adolescenților spre lectură le dau lansările de carte în cadrul zilelor școlii, punerea în scenă de către elevi a unor piese de teatru, dar și cenaclurile literare organizate la nivelul unităților școlare. Se poate realiza un cenaclu de lectură, la care să participe elevi de la toate clasele; mai ales cei mici sunt foarte receptivi, vin cu cartea de povești, o povestesc și apoi o punem, împreună, în scenă și sunt încântați.

Scrierile religioase, care au un conținut istoric sau moral, sunt foarte iubite de elevi dacă sunt pe măsura înțelegerii lor. Cele mai accesibile și mai plăcute sunt lecturile care prezintă viețile sfinților și faptele morale ale acestora sau ale creștinilor obișnuiți, fapte redactate sub forma povestirilor morale scurte. Lecturile care prezintă minuni trecute sau relativ recente sunt cele care impresionează, atrag, conving și sensibilizează elevul.

Lectura este o activitate aparte care implică multe procese ale gândirii (comparația, analiza, sinteza), iar deprinderea de a lectura se formează începând cu primul an de studiu. În acest sens trebuie să existe o strânsă colaborare între bibliotecar și cadrele didactice, în scopul creării și dezvoltării deprinderii de a citi. Biblioteca trebuie să fie un spațiu primitor, să dezvăluie un strop din comorile sale și să promită multe satisfacții celor ce-i vor călca pragul pe mai departe. Activitățile organizate de bibliotecă vor fi mai diversificate și mai specializate. Pe lângă obișnuitele aniversări ale scriitorilor și altor personalități culturale și științifice, se pot organiza cercuri de lectură pe baza unor programe speciale stabilite împreună cu consilierul educativ al școlii, profesorii de limba și literatura română, istorie, chiar cu psihologul școlii, mai ales dacă se are în vedere și antrenarea unor elevi cu cerințe educative speciale. În cadrul acestor cercuri se face lectura selectivă a unor opere din bibliografia obligatorie și facultativă, urmând ca elevii să le parcurgă în întregime acasă. La următoarele ședințe de cerc vor avea loc discuții pe marginea textelor citite, se fac aprecieri și se trag concluzii. Este foarte important ca între elevi și profesor, respectiv, bibliotecar, schimbul de informații să nu fie unilateral, să se accepte și punctul de vedere al celui ce descoperă cartea, identificând astfel și nevoile sau gusturile acestuia în materie de lectură.

Este necesar ca aceste cercuri de lectură să nu fie percepute de elevi ca fiind ceva obligatoriu și să nu se simtă constrânși să participe, ci să vină cu plăcere, să conștientizeze că acestea contribuie la formarea și modelarea personalității lor. Fiecare oră de cerc se va desfășura pe baza unui proiect alcătuit conform normelor specifice, cu evidențierea scopului, obiectivelor, strategiilor folosite, modalităților de evaluare și de stimulare a elevilor.

Clubul de teatru include activități de durată (un an școlar sau chiar mai mult), cu valențe formatoare complexe și are implicații directe asupra membrilor săi, micii actori, regizori sau scenariști, dar și indirecte, asupra celorlalți elevi care vor învăța cum să se comporte într-o sală de teatru și cum să aprecieze reprezentațiile de acest tip.

Lectura suplimentară ne devine familiară din anii de școală. Selectarea lecturii suplimentare revine învățătorului, care cunoaște cel mai bine afinitățile sufletești ale elevilor precum și conținutul educativ necesar într-o anumită etapă a dezvoltării lor. Dacă elevul începe a citi din curiozitate și insistă motivat

fiind și de aprecierile primite la clasă, el va realiza mari progrese: prin informație; prin deprinderea cititului coerent, conștient; prin implicare afectivă; prin însușirea unui vocabular expresiv; prin îmbogățirea vocabularului.

Lectura cărților de calitate reprezintă un act extrem de important în evoluția noastră ca indivizi. Fără îndoială, cititul reprezintă o activitate necesară, poate chiar vitală, în formarea elevilor.

VIITORUL ÎN EDUCAȚIE PENTRU NOILE GENERAȚII

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ALBULESCU CORNELIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 24 TIMIȘOARA

Viitorul educației depinde în mare măsură de adaptare, de adaptarea sistemelor de învățământ la noile provocări și la tot ce ține de învățare, de predare modernă, modernizată. Educația viitorului va porni de la principii de bază, pe care le avem și în prezent, dar va avea mult mai multe variante pentru a ajunge la obiectivele propuse. Implicarea dascălilor și a autoritatilor din învățământ va fi esențială pentru sisteme de educație performante, care îi pot ajuta pe elevi sau studenți să învețe mai ușor și mai bine.

Se vorbește de sentimentul de apartenență la un grup; toți avem nevoie să știm că suntem parte dintr-o comunitate, o clasă, că facem lucruri împreună; acest sentiment face că învățarea să aibă loc mai ușor, elevii să meargă cu drag la școală. Mentalitatea profesorilor ar trebui să fie diferită: ei sunt acolo ca să susțină copiii în călătoria lor spre a deveni oameni cultivați, care gândesc, care știu să susțină niște păreri argumentate, care au încredere în ei și în alții, știu să lucreze în echipe, au inițiativă, își asumă greșelile, rolurile; elevii au nevoie să fie ghidați în luarea deciziilor, în gândirea materiilor integrativ, în corelare cu alte discipline și cu realitatea.

În sistemul de educație din viitor, elevii vor avea instrumente de studiu care se vor adapta la capacitățile fiecărui elev în parte. Dacă se ajunge la un anumit nivel, deja învățarea va fi mai complexă, vor fi întrebări și materiale mai grele pentru a se „plia” pe cunoștințele pe care le deține elevul la un moment dat.

Elevii care au probleme cu învățarea vor putea să facă exerciții și practică până ating un anumit nivel. Pe durata învățării elevii vor primi mereu încurajări și vor ști de fiecare dată la ce nivel se afla. Vor fi tot mai puțini elevi care își vor pierde încrederea în ei sau vor fi tentați să abandoneze școala.

Fiecare elev va avea posibilitatea să modifice procesul de învățare cu ajutorul unor instrumente pe care acesta le consideră necesare și potrivite pentru el. Se vor folosi în cadrul proceselor de învățare diverse dispozitive, diverse programe, tehnici interesante bazate pe preferințele lor. Învățarea combinată, clasele „inversate” (fiecare elev își aduce dispozitivele proprii care îi vor fi necesare și utile în timpul învățării).

Mentoratul va fi foarte important. În viitor, elevii vor avea foarte multă independență în procesul de învățare, așa că, mentoratul va fi fundamental pentru succesul elevului. Profesorii îi vor îndruma pe elevi în jungla informațională la care vor avea acces și le vor arata care sunt cele mai bune moduri de studiu, cele mai bune surse de informații.

Deși viitorul educației pare a fi unul computerizat, instituțiile educaționale și profesorii vor avea în continuare un rol foarte important pentru performanțele academice de invidiat.

Prin urmare, ar trebui să-i ajutăm pe copii să fie autonomi, să descopere ei ce înseamnă viitorul, să nu mai fie atât prinși în interpretările noastre, trebuie să le creem o autonomie mai mare, astfel încât să nu mai rămână la cum credem noi că va fi viitorul, ci să-l descopere chiar ei, odată ce îl experimentează.

Cei care neglijează rolul educației în viața lor vor deveni simple marionete, vor juca după reguli impuse de alții, realizând, la un moment dat, că în ființa lor este un gol ce putea fi umplut doar prin educație.

Un rol important trebuie acordat educației copiilor, pentru că ei sunt cei de la care se așteaptă în viitor să dea noi valori societății. În prezent, evoluția științei ne ajută la găsirea unei soluții prin care fiecare elev, chiar cu capacități intelectuale mai reduse, să fie ajutat în descoperirea unei vocații potrivite cu abilitățile lui; numai așa putem ajuta societatea, găsind soluții chiar și acolo unde par a nu fi.

Bibliografie:

- Radu I., 1974, Psihologie școlară, Editura Științifică, București
- Văideanu George, 1988, Educația la frontiera dintre milenii, Editura Polirom, București;
- Vrajmaș Traian, 2004, Școala și educația pentru toți, Editura Miniped, București;

SCHIMBAREA PRACTICILOR DE PREDARE: FOLOSIND CURRICULUM-UL DIFERENȚIAT PENTRU A RĂSPUNDE DIVERSITĂȚII ELEVILOR (RECENZIE)

**PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: ALEXANDRU LAURA -ROXANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 39 „NICOLAE TONITZA”,
CONSTANȚA, CONSTANȚA**

Pentru realizarea temei m-am oprit la primul capitol- „*Curriculum-ul diferențiat și elevii*”, din lucrarea lui Darlene Perner, intitulată „*Schimbarea practicilor de predare: folosind curriculum-ul diferențiat pentru a răspunde diversității elevilor*”, („*Changing Teaching Practices: using curriculum differentiation to respond to students' diversity*”-, pag-11- pag. 37), publicată în 2004, la Paris, Franța sub egida UNESCO.

UNESCO mulțumește lui Darlene Perner, profesor de programe de excepționalitate la Universitatea Bloomsburg, Pennsylvania, din SUA, care a lucrat încă de la început la acest material, ghidând echipa colaboratoare prin coordonarea și modificarea materialelor primite de la membrii săi.

Lucrarea conține 113 pagini și este structurată în 5 capitole:

1. *Curriculum-ul diferențiat și elevii noștri*
2. *Mediul strategic*
3. *Strategii de învățare instructivă*
4. *Strategii de evaluare*
5. *Curriculum diferențiat întregit*

(Modele de Lecții, Glosar de termeni, Diagrama Venn, Bibliografie)

Materialul ne oferă informații de un real folos în care strategiile și activitățile de învățare susțin curriculum-ul diferențiat, având mereu în obiectiv ELEVUL, cu nevoile dorințele, capacitățile și limitele sale. Pe lângă „bagajul informațional” cerut, atenția profesorului se concentrează asupra motivației, curiozității și încurajării permanente. Învățarea nu are început și sfârșit, este un proces pe toată durata vieții, derulat sub o formă sau alta, fără rețete permanent valide. Educația este văzută ca o cheie principală pentru consolidarea capacităților oamenilor și lărgirea ariei lor de alegere și exprimare a opțiunii proprii.

Profesorilor le revine sarcina de a asigura accesul la educație pentru toți copiii, de a ajusta conținuturile de învățare nevoilor proprii prin îmbunătățirea calității în educație. Desigur că impactul nivelului economic, cultural și politic al societății în care trăiesc educabilii poate fi reglat tot de educație, printr-o mai bună gestionare a efectelor negative asupra personalității umane. Ajutând copiii să înțeleagă și să accepte ca pe un câștig propriu orice experiență de învățare, îi fortifică și le creează un câmp de încredere în propriile capacități și puteri. Mulți elevi renunță la școală după nivelul primar, fie pentru că nu fac față cerințelor neadaptate particularităților lor psiho-individuale, fie deoarece li se pare plictisitor învățatul. Profesorul este un „magician” al transformărilor pozitive pentru evoluția copiilor. El găsește „cheia” care să îi restarteze pe cei care întâmpină dificultăți.

Capitolul 1 Curriculum-ul diferențiat și elevii

În acest capitol se realizează o comparație între curriculum-ul diferențiat și curriculum-ul clasic. Se caută evidențierea unor aspecte benefice ale curriculum-ului diferențiat asupra personalității elevilor, care sunt ajutați să învețe în funcție de o serie de trăsături individuale. Se exemplifică printr-o situație concretă, desfășurată la o oră de curs, care este impactul unei activități „inerte (aș numi-o eu) asupra aplatizării interesului elevilor, desigur fără reușita atingerii scopului lecției, versus beneficiile aduse de implicarea activ-participativă a elevilor în derularea activității de predare.

<i>Situație 1</i>	<i>Situație 2 (peste 1 an)</i>
<p>D-na profesor K. predă unui nr de 80 elevi o lecție- „Priscilla și fluturii”. Un elev, catalogat drept „bun cititor” citește lecția, timp în care foarte puțini îl urmăresc, fiecare ocupându-și timpul cu lucruri diferite de scopul lecției, în pofida amenințării dnei care le-a prevăzut o plimbare afară, stând în picioare pe culoar, celor care nu vor ști răspunsurile la întrebările despre text.</p> <p>Paralel cu prezentarea lecției de către elev, dna profesor completează documente. Intră directorul care îi cere o întrevvedere profesoarei legată de completarea documentelor în timpul orei.</p>	<p>D-na profesor K. predă tot unui nr de 80 elevi aceeași lecție- „Priscilla și fluturii”.</p> <p>Începe prin a –i încuraja, relaxa, apropiindu-se de sufletul și nevoile lor. Ține cartea sus, pentru a fi văzută de copii. Îi întreabă despre culoarea copertei, titlul, autorul, ce cred ei despre titlul ales, care ar fi acțiunea, personajele, deznodământul. Îi încurajează să lucreze în perechi despre ceea ce știu legat de fluturi. Intră directorul și se alătură discuției.</p> <p>Înainte să părăsească sala, îi reamintește profesoarei că trebuie să rămână 3 zile, după ore cu alți colegi, pentru a completa documentele.</p> <p>Elevii primesc ca temă să caute informații, povești, istorioare despre fluturi, din diverse surse (formale/ informale), pe care le vor valorifica, ora următoare, lucrând în perechi.</p>

Pornind de la aceasta prezentare paralelă, a unor tehnici de predare-învățare, capitolul dezvăluie pașii pe care un profesor îi are la dispoziție pentru a asigura atât un climat psiho-afectiv potrivit fiecărui elev, dar și instrumentele pentru diferențierea curriculum-ului, sau a unor părți din acesta, pentru a-și adapta demersul didactic particularităților psiho-individuale ale elevilor săi.

Din situațiile de mai sus, desprindem ghidajul unui profesor de care să țină cont în activitatea de predare-învățare: focusarea atenției elevilor la clasă, ajustarea conținuturilor pe înțelesul tuturor, oferta tipurilor de învățare, respectarea particularităților de vârstă dar și individuale ale fiecărui elev, accesarea materialelor existente și a resurselor umane, implicit a cunoștințelor lor de bază, provocarea învățării prin incitarea la comunicare, chiar dacă și divergentă.

În urma parcurgerii acestui prim capitol al lucrării de față, înțelegem importanța conștientizării conexiunilor între ceea ce se învață și utilitatea cunoștințelor și abilităților dobândite pentru viața reală.

Lucrurile pe care așteptăm ca elevii să le înțeleagă și să le utilizeze dar pe care niciodată nu le expunem în mod explicit sunt tehnicile de învățare. După ce termină școala, elevilor li se cere să fie capabili a învăța toată viața. Însușirea corectă a acestor tehnici de lucru poate aduce o mare economie de timp și o eficiență a învățării.

În urma unor îndelungi studii și cercetări s-au stabilit principiile învățării eficiente:

1. Poți învăța tot ce îți dorești cât timp ai un scop ce necesită însușirea acelor cunoștințe.
2. Învățând cum să înveți este abilitatea de bază.
3. Oricine poate învăța mai repede prin structurarea materiei.
4. Este deosebit de eficientă utilizarea tipurilor de inteligență (H. Gardner).
5. Cu cât știi mai mult, cu atât câștigi mai mult.
6. Cunoașterea și aptitudinile trec toate obstacolele.
7. Orice lucru căruia îi acorzi atenție, în mod conștient sau nu, rămâne definitiv în memorie.

Starea mentală potrivită este un aspect al învățării de calitate ce trebuie luat în considerare și tratat cu mare atenție pentru a elimina cazurile de refuz, suprasolicitare, dezinteres; înainte de orice, copiii trebuie învățați și stimulați să învețe în condițiile unei stări mentale adecvate scopului activității desfășurate; în acest sens este bine dacă: elevul găsește un motiv personal pentru care vrea să învețe un anumit material: creează o dorință legată de anumite necesități; transformă motivele găsite în motivație,

încearcă să vizualizeze, să audă sau să simtă o situație când acea informație i-ar putea fi de folos; găsește căi de a face materialul respectiv să fie relevant pentru sine („Ce este cel mai important în acest material? Ce mă interesează pe mine cel mai mult sau ce mă poate ajuta de aici?”); anticipează rezultatele învățării acelu material („imaginează-ți cum vei răspunde la un test, un interviu pentru un job etc și ce vei

simți când vei ști acea informații”) pentru a începe lucrul motivat; formulează expectații pozitive – materialul va fi ușor de înțeles, va fi interesant, va fi folositor, va avea legături cu ceea ce știe deja etc. (expectațiile = profețiile care se autoîmplinesc); calmitatea –, relaxează-te, respiră adânc, lucrează în liniște, organizat, într-un loc plăcut, oferă-ți recompense când ai terminat studiul”.

Curriculum-ul formal (experiențe planificate de învățare), curriculum-ul informal (ceea ce se întâmplă neprogramat), curriculum-ul ascuns (atitudini și credințe ce apar în predare-învățare) conlucrează pentru a produce o varietate a experiențelor de învățare, pentru a veni în întâmpinarea diferitelor nevoi ale elevilor.

Autorii acestui capitol remarcă posibilitatea ca actualitatea acestei strategii să nu aibă aplicație în clasa de elevi pe care o conducem, însă putem ajusta, în funcție de toate coordonatele înregistrate, acele părți ale curriculum-ului pe care trebuie să le adaptăm colectivului nostru de elevi.

E de reținut faptul ca oamenii sunt diferiți, deci au stiluri diferite de învățare, au capacitate diferită de memorare și stocare sau de integrare și utilizare a noilor informații. Prin urmare se recomandă utilizarea de modalități variate de receptare / învățare: folosește stilul de învățare care i se potrivește, combină stilurile, privește materialul în ansamblu pentru început, întreabă ce va fi diferit după ce își va însuși noile informații, răsfoiește materialul, privește / citește titlurile, imaginile, hărțile, cuvintele subliniate/ îngroșate, întreabă ce știe deja despre noul material, întreabă ce vrea sau are nevoie să mai afle, împarte materialul în părți mai mici sau învață pe părți, pune întrebări înainte sau după fiecare parte studiată (prelucrează mental noile informații), simte sau își imaginează că simte fiecare parte a materialului (stilul tactil), evidențiază noile informații (utilizează marker de o culoare deosebită), citește părțile importante „dramatic” (ca pe scena unui teatru sau șoptește), rezumă cu voce tare ceea ce a citit deja, vizualizează materialul, informația transmisă, merge prin cameră în timp ce citește sau ascultă (poate înregistra lecția înainte pe o casetă), scrie ideile cheie/ principale pe post-it-uri sau cartonase colorate și le aranjează cum vrea pe masa de lucru sau un panou/ perete, scrie notițe proprii (ideile din carte cu propriile cuvinte), merge la o plimbare sau doarme puțin (20’) – creierul are nevoie de puțin timp să aranjeze noile informații, utilizează „*sistemul amical*”, împărtășește ideile învățate cu prietenii, le pune întrebări din lecție, dau răspunsuri împreună, explorează din unghiuri diferite noile informații - utilizează toate tipurile de inteligență pe care le are și le perfecționează pe celelalte, utilizează *tehnici de memorare*, folosește *hărți mentale*.

Personal, pentru mine, ca om, dar și ca profesor, această lucrare reprezintă, o sursă importantă pentru „redecorarea” abilităților mele didactice, un „refreshment” al demersului didactic de la clasă.

SISTEMUL ȘCOLAR DIN ITALIA

PROF. ÎNV. PREȘC. ALIMAN SABINA
GRĂDINIȚA CU P. P. „CĂSUȚA FERMECATĂ”,
LOC. GHERLA, JUD. CLUJ

Sistemul școlar italian este organizat central de „Ministerul Educației Publice” pentru ciclurile primare și secundare și de Ministerul Universității de Cercetare pentru învățământul superior. Școlile se bucură de o anumită autonomie organizațională, profesorii sunt recrutați prin concurs și se raportează direct la minister.

Școala publică este obligatorie până la vârsta de 16 ani. În vara școală vacanța se extind de la aproximativ de 12 luna iunie pentru a de 10 luna septembrie și răspândirea lor este relativ puțin regionalizat. Școala primară asigură minimum 200 de zile școlare pe an și adesea ajunge la 204 sau 205 zile școlare. Sărbătorile de Crăciun durează două săptămâni, de la 23 decembrie până la 7 ianuarie, cele de Paște o săptămână. Școlile primare - în special în zonele urbane - oferă uneori educație "cu normă întreagă" de la 8 dimineața până la 16: 00 de luni până vineri și, eventual, sâmbătă; regula generală rămâne, totuși, 30 de ore de lecții pe săptămână, repartizate pe șase zile. Pe de altă parte, colegiile și liceele oferă lecții în fiecare dimineață până la ora 13: 00 de luni până sâmbătă. Datorită politicilor de autonomie școlară, unele unități au reorganizat orarele pentru a elibera sâmbăta sau o săptămână în februarie-martie, oferind mai multe lecții după-amiaza. .

1. Creșe și școli de copii

Cele mai **Cribs** (*asili Nido* de sprijin) copiii până la vârsta de 3-4 ani și sunt, în general, administrate de municipalități. Prezența lor este opțională, plătită, în funcție de venit și foarte costisitoare. În **școlile pentru copii** (*dell'infanzia scuole*) - un termen care a înlocuit grădinița, al cărui nume a fost considerată contrară principiului parității de gen - Copiii sunt bineveniți de la 3 la 6 ani (uneori, în cazul în care sunt locuri disponibile, de la 2 ani și jumătate vechi). Există „*scuole dell 'infanzia*” private și plătite, dar majoritatea sunt publice și plătite în funcție de venit și la care participă aproape toți copiii.

2. Învățământ primar

O durată de cinci ani, **PRIMARIA scuola** (fostă *Elementare Scuola*) își propune să ofere copiilor cunoștințe de bază în mai multe discipline: limba italiană, matematică, istorie, geografie, științe, muzică, arte plastice, știința calculatoarelor, EPS. Învățarea unei a doua limbi, de obicei engleza, începe în al doilea an. Organizația prevede, în general, trei profesori pe clasă, (sau chiar mai mulți), fiecare predând unul la mai multe discipline (adesea pe domenii: literar sau științific). Predarea religiei catolice este opțională în temeiul Concordatului. Durata săptămânală este de aproximativ treizeci de ore, peste șase zile, cu excepția cazului în care unitatea prevede o creștere a orelor de după-amiază, caz în care sâmbăta este gratuită. O examinare (*licenza elementare*) a avut loc, până în 2003, la sfârșitul celui de-al cincilea an: acum a fost desființată, nemaifiind folosită astăzi, deoarece Reforma ciclurilor a fost amânată la „*terza Media*” la sfârșitul anului 1st ciclu de ucenicie și, în consecință, examenul de stat în vederea evaluării învățării anterioare.

3. Școală gimnazială (*scuola secondaria di prim grad* or *scuola media inferiore*):

La vârsta de unsprezece studenți începe cu învățământul secundar. Elevii au primit o lecție formală și trebuie să participe la cel puțin treizeci de ore de lecții formale pe săptămână. Multe școli oferă și activități suplimentare după-amiaza, cum ar fi studii pe calculator, lecții de muzică și activități sportive. Curriculumul lecțiilor formale care sunt predate studenților este stabilit de către MPI (Ministerul Educației Publice).

La sfârșitul gimnaziului, adică după 3 ani, elevii trebuie să susțină un examen la materii precum italiană, matematică, știință și o limbă străină. Există o examinare orală a celorlalte materii. După absolvirea examenului, studenții primesc *Licenza di Scuola Media* (*Licenza Media*). Atunci doar ei sunt gata să se mute la *Scuola Secondaria di Secondo Grado* (Școala secundară de clasa a doua)

4. Școala Gimnazială superioară (*scuola secondaria di al doilea grad* or *scuola media superior*) și universitate (*universitate*):

Există două tipuri de Scuola Secondaria di Secondo Grado (Învățământul secundar superior) în Italia:

➤ Primul este Liceo (ca o școală gramaticală britanică), care se concentrează mai mult pe studii academice.

➤ Al doilea este un Istituto, care este în esență o școală profesională. În primii doi ani, studenților li se învață programa care este stabilită de stat însuși, iar programa cuprinde limba și literatura italiană, Știința, Matematica, limba străină, religia, geografia, istoria, studiile sociale și studiile fizice.

Orele de școală în Italia

Orele de școală depinde de școală și poate varia de la școală la școală. Dar, în general, se constată că în majoritatea școlilor primare și gimnaziale, cursurile încep de la ora 8: 00 și se termină la ora 1: 00. Școlile sunt în general 6 zile pe săptămână începând de luni până sâmbătă. Dar unele școli funcționează, de asemenea, doar 5 zile pe săptămână, începând de luni până vineri, în acest caz, studenții vor avea o pauză de o oră, iar ora școlară se va prelungi până la 16: 00.

Înscrierea la o școală italiană

Școlile italiene sunt obligate prin lege să accepte toți copiii sub 18 ani, indiferent dacă au fost furnizate sau nu toate documentele necesare. În acest caz, înscrierea este considerată „provizorie” până când părinții sau tutorele pot furniza documentația necesară. Ei trebuie să prezinte o dovadă scrisă a intenției de a înlocui documentele lipsă în acest timp.

Documente necesare

- Certificat de naștere (Tradus în italiană)
- Valabil pentru părinte/tutore și copil (cetățeni UE) sau Document de rezidență & Permesso di Soggiorno (cetățeni din afara UE).
- Dovada vaccinării împotriva poliomielitei, difteriei, tetanosului și hepatitei B
- Dovada de identificare (carte de identitate sau pașaport)
- Fotografii pentru pașapoarte
- Statuia Famiglia (certificat de stare de familie)
- Dacă persoana este rezidenta sau a solicitat rezidenta, aceasta poate fi obținută de la Anagrafe.
- Curriculumul școlar al țării de origine a copilului trebuie tradus pentru ca școala să plaseze corect copilul.

PROIECT: „ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE A GÂNDIRII LOGICE ÎN RÂNDUL PERSOANELOR PRIVATE DE LIBERTATE”

**PROF. PT. ÎNV. PRIMAR ANA IONAȘCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 TG. OCNA
CENTRUL EDUCATIV**

I. Justificarea inițierii proiectului

În unitățile de detenție aflate în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor există un număr de persoane private de libertate care nu și-au definitivat pregătirea școlară, motiv care există o preocupare susținută pentru includerea acestora în programele de școlarizare organizate la nivel instituțional.

Accesul la educație, precum și la cât mai multe activități de reintegrare socială trebuie asigurat tuturor persoanelor custodiate, indiferent de gradul de instruire. De altfel, recomandările internaționale în domeniu atrag atenția asupra necesității asigurării posibilității deținuților care nu știu sau au probleme de scris și citit, de a participa la activități, prin adaptarea conținutului sau a mijloacelor de realizare.

În societatea contemporană, sunt esențiale cultivarea gândirii, a capacității de a descifra tainele naturii și societății și de a prevedea dezvoltarea lor viitoare, iar dezvoltarea gândirii logice independente este o cerință universală.

Chiar dacă o parte dintre deținuți sunt incluși în procesul de instruire școlară, solicitările privind implicarea și în alte demersuri de educație reclamă necesitatea dezvoltării unor activități adaptate caracteristicilor și resurselor de care aceste persoane dispun.

Astfel, ținând cont de particularitățile deținuților analfabeți/ analfabeți funcțional, la care predomină în special gândirea concretă, considerăm că implicarea acestora în rezolvarea de jocuri logice le va oferi oportunitatea de stimulare a energiilor cognitive, precum și de a descoperi și dezvolta abilități esențiale de viață.

II. Scopul

Implicarea persoanelor private de libertate în activități care să contribuie la dezvoltarea atenției, capacității de gândire, precum și a inteligenței emoționale și a unor abilități sociale.

III. Obiectivele operaționale:

- să își dezvolte gândirea logică, atenția, capacitatea de a găsi soluții;
- să fie capabili să găsească algoritmul de constituire a unei succesiuni logice de date;
- să rezolve, corect, exerciții logice, de la cele foarte simple la cele cu grad mai ridicat de dificultate;
- să fie capabili să rezolve jocuri logice de tip puzzle sau SUDOKU;
- să rezolve probleme de matematică distractivă.

IV. Resursele implicate

+ Resursele umane:

Activitățile de tip cerc se pot desfășura atât sub îndrumarea personalului de reintegrare socială, cadrelor didactice cât și a unor colaboratori.

- coordonator proiect: diriginte/profesor pentru învățământul primar
- eventual, colaboratori din comunitate;
- deținuți selecționați – se recomandă constituirea unor grupuri formate, în medie, din 10 persoane.

Criteriile de selecție a participanților:

- Persoane analfabete;
- Persoane care au parcurs/parcurs programul de alfabetizare;
- Persoane care urmează cursuri școlare primare;
- Persoane analfabete funcțional.

Etapele selecției:

1. anunțarea proiectului și centralizarea solicitărilor primite din partea deținuților;
2. organizarea unei probe practice pentru identificarea nivelului de cunoaștere a scris-cititului și a operațiilor aritmetice simple;
3. constituirea grupului țintă.

Resursele materiale:

- materiale suport, fișe de lucru;
- coli și instrumente de scris;
- creioane colorate.

V. Desfășurarea propriu-zisă a activității

Locul de desfășurare

Întâlnirile de lucru vor avea loc în sala de clasa din cadrul școlii

Activități prevăzute

1. *jocuri logice*
2. *exerciții de atenție*
3. *jocuri tip puzzle și SUDOKU cu culori sau cu cifre (nivel începător)*
4. *exerciții simple de matematică distractivă*

Perioada derulării/ Frecvența întâlnirilor

Durata proiectului este de regulă de 1 lună de zile, iar frecvența întâlnirilor poate varia, în funcție de complexitatea activității și a evenimentului final, recomandarea fiind de 2 ședințe/săptămână.

Etapele de lucru

Acțiuni	Data
1. Redactarea proiectului de activitate (va cuprinde detalii cu privire la activitățile prevăzute);	ZZ. LL. AAAA
2. Anunțarea activității, selectarea grupului țintă și întocmirea documentelor specifice;	ZZ. LL. AAAA
3. Avizarea și aprobarea proiectului;	ZZ. LL. AAAA
4. Organizarea întâlnirilor grupului țintă, corespunzător tipului de activitate: Activitatea nr. 1 (o săptămână - 2 întâlniri) – <i>Jocuri logice – nivel 1</i> - Prezentarea exercițiilor și a sarcinilor de lucru; - Notarea contribuției fiecărui participant Activitatea nr. 2 (o săptămână - 2 întâlniri) - <i>Jocuri tip puzzle și SUDOKU</i> - Prezentarea exercițiilor și a sarcinilor de lucru; - Notarea contribuției fiecărui participant Activitatea nr. 3 (o săptămână - 2 întâlniri) - <i>Jocuri logice – nivel 2/ nivel 3</i> - Prezentarea temei și a sarcinilor de lucru; - Notarea contribuției fiecărui participant	ZZ. LL. AAAA ZZ. LL. AAAA ZZ. LL. AAAA ZZ. LL. AAAA ZZ. LL. AAAA ZZ. LL. AAAA
5. Susținerea activităților finale: (se va organiza o ședință recapitulativă și una de evaluare finală prin completarea unei fișe de lucru conținând exerciții cu grade diferite de dificultate și complexitate, grupate în categoriile: atenție, logică, puzzle. Se vor nota rezultatele individuale, finale).	ZZ. LL. AAAA
6. Evaluarea proiectului și a participanților.	ZZ. LL. AAAA

VI. Evaluarea

Evaluarea proiectului

Coordonatorul va redacta un raport care va include numărul deținuților participanți, numărul celor care au primit credite în urma activității derulate, scurte detalii legate de, modalitatea de desfășurare și evaluare a participanților și impresiile acestora.

Raportul de valoare va conține și referiri cu privire la activitatea desfășurată de fiecare participant, rezultatele obținute și modalitatea de finalizare

Evaluarea participanților

Evaluarea participanților se va realiza individual, prin raportare la obiectivele stabilite, îndeplinirea sarcinilor de lucru și calificativul obținut.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN BELGIA

ANCUȚA-DANIELA VLAICU-ASISTENT SOCIAL CJRAE SĂLAJ

Belgia este o mică țară europeană, unică în statul său compozițional multinațional, în care există mai multe limbi de stat. Unul dintre avantajele acestei țări este considerat a fi nivelul de educație, având ca rezultat studii superioare pe locul 14 în rândul celor 53 de țări diferite ale lumii (inclusiv Rusia, care se află pe locul 33-lea).

Datorită localizării sale geografice, uneori statul belgian este numit "răscrucea Europei". Înconjurat de Franța, Țările de Jos, Germania și un pic Luxemburg, Belgia nu este singurul stat cu capitala Uniunii Europene, dar în primul rând acasă la popoarele, cum ar fi flamanzii, valonii și germani, respectiv, vorbind în limba olandeză, franceză și germană. Comunitățile acestor popoare, cele mai mari din țară, și-au creat propriile comunități de limbi (comunele) - vorbitor de limbă franceză, flamandă și germană.

Timp de câteva decenii, statul nu a intervenit prea mult în educație, oferind finanțarea și reglementarea aproape completă a educației în aceste comunități în Belgia. Cu toate acestea, ele nu au prea multe dezacorduri cu privire la sistem, există doar diferențe minore, în funcție de implicarea în această sau în acea comunitate.

Unitățile de învățământ „non-public”, subvenționate, trebuie să-și desfășoare activitatea în conformitate cu legile privind utilizarea limbii și cu sistemul de „capital-périodes” care reglementează structura și organizarea învățământului.

În perioada 1984-1985 în Belgia a fost introdus un sistem de determinare a numărului de „perioade” la care fiecare școală avea dreptul pe parcursul fiecărui an școlar, pornind de la numărul de elevi ce frecventaseră școala în anul precedent.

Acest sistem a reprezentat o inovație majoră, având scopul de a oferi autorităților și profesorilor o mai mare independență în conducerea școlilor, precum și de a oferi o bază solidă pentru planificare bugetară.

„Perioadele” acordate unei școli pot fi atribuite în conformitate cu nevoile și solicitările studenților și corpului profesoral, fără a afecta condițiile necesare pentru introducerea de noi cursuri sau secțiuni de învățământ.

Conform libertății de educație garantate de lege, oricine are, în principiu, dreptul de a înființa o școală. Constituția interzice orice măsuri contrare în acest sens. Standardele privind organizarea școlilor și planurile de învățământ se aplică în domeniul înființării și funcționării școlilor non-publice subvenționate.

Articolul 6 al Legii din 29 mai 1959 „Pacte scolaire” stabilește că organele de conducere și școlile, luate individual, au libertatea-atâta timp cât respectă standardele legale minime, prevăzute în acest sens-de a stabili orarele școlare (cu aprobarea prealabilă a Ministerului Educației) și programele școlare pentru rețelele aflate în subordinea lor.

Pentru acordarea subvențiilor guvernamentale, unitatea de învățământ solicitatoare trebuie, în orice caz, să dispună de materialele și echipamentele didactice necesare pentru desfășurarea activității de profil.

Inspectorii școlari răspund de asigurarea de către fiecare unitate de învățământ a acestor materiale și echipamente și pentru verificarea îndeplinirii standardelor legale în această privință. În fiecare comunitate, predarea este oferită în limba comunității.

Structura învățământului în Belgia este următoarea: fundamentală, care include învățământul preșcolar și cel primar-secundar și superior. Această structură este neschimbată pentru toate comunitățile. Cu o tradiție aparentă, sistemul educațional din Belgia are propriile caracteristici. Educația școlară este formată din mai multe niveluri, ceea ce le permite să aleagă direcția activității profesionale viitoare din școala secundară.

În Flandra, consiliile de conducere ale școlii dețin responsabilitatea asupra uneia sau a mai multor școli. Au o largă autonomie și pot decide liber asupra lor metode de predare filosofia vieții curricule calendar numiri de personal Guvernul stabilește condiții doar pentru recunoașterea unei școli și acordarea de finanțare.

În Belgia, învățământul este organizat de către autoritățile publice: comunitățile, provinciile, comunele sau asociațiile de comune și alte organisme corporative de drept public. El mai poate fi organizat de către persoane particulare, asociații de facto sau asociații non-profit.

Învățământul organizat de către autoritățile publice este cunoscut sub denumirea de „enseignement officiel” (învățământ public/ oficial) în timp ce cel organizat de organisme private este denumit “enseignement libre” (învățământ liber/ „non-public”).

Belgia este cunoscută în general ca având trei „rețele de școli”.

„Învățământul oficial” cuprinde două din aceste rețele: rețeaua școlilor comunitare și rețeaua școlilor provinciale și comunale.

Școlile particulare, subvenționate de către stat, formează cea de-a treia rețea. Pentru mai mulți ani, atât în Flandra, cât și în cadrul Comunității Franceze, rețeaua școlilor „non-publice” a fost divizată în două părți: o rețea a școlilor confesionale și o rețea a școlilor laice sau fără o specializare anume.

Învățământul non-public poate fi clasificat în trei categorii: învățământul confesional, în cadrul căruia școlile catolice sunt cele mai numeroase, deși există și unele școli conduse de autoritățile religioase protestante, mozaice și islamice; învățământul laic, cuprinzând între altele școli bazate pe principiile raționalist/umaniste; școli independente, în care se predă conform unor teorii educaționale specifice, precum școlile Freinet sau Steiner.

Carierea educațională a unui profesor constă astfel în trei etape importante: la începutul unei cariere educaționale, unui profesor i se oferă întotdeauna o misiune temporară de o anumită durată. Aceasta este o programare pentru maximum un an școlar într-o poziție vacantă sau neocupată; repartizarea temporară pentru o perioadă continuă; numirea permanentă. Pentru a putea funcționa pe deplin ca profesor începător, fiecare absolvent trebuie să aibă abilitățile de bază relevante (descrierea cunoștințelor, abilităților și atitudinilor). În timpul carierei lor, profesorii (echipele) sunt îndrumați în dezvoltarea lor profesională de serviciile de consultanță școlară.

În ceea ce privește mobilitatea personalului didactic există varianta de a se transfer pe un an școlar la o altă școală, cu acordul consiliului școlii.

Școala în Belgia este gratuită. Școala îți oferă tot ceea ce este nevoie pentru a obține un certificat de absolvire. Există totuși unele costuri pe care școala le implică: mâncare și băutură, supraveghere în pauza de masă, supraveghere înainte sau după școală, ieșiri sau excursii, înot, manuale etc. Costurile extrașcolare diferă de la o școală la alta. Școala întocmește în prealabil o listă cu aceste costuri. În acest fel știi ce sumă trebuie să plătești pe an.

Școlile se încuie după intrarea elevilor, nu există posibilitate să mai iei legătura cu ei decât sunând la secretara școlii. Părinții au voie în școală sau în curte doar când sunt ședințe sau când pleacă copiii în tabere și se face adunarea în curte.

BIBLIOGRAFIE:

1. <https://olnafu.ru/formare>

2. <https://educatiacurata.ro/cum-arata-o-scoala-de-sat-din-belgia/>

AMENAJAREA SPAȚIULUI EDUCAȚIONAL DIN GRĂDINIȚĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘI POTE GRĂDINIȚA P. N. CHIȘCĂRENI NR. 2, JUD. IAȘI PROF. ANDREEA-CĂTĂLINA LUCHIAN

În interiorul grădiniței, copilul are nevoie atât de spații largi, cât și de spații restrânse. Este necesară existența unor arii de activitate/centre de interes, bine organizate și dotate. Aceste centre trebuie să fie cât mai diversificate și atractive pentru preșcolari.

În organizarea spațiului educațional se va ține seama de următoarele cerințe:

Împărțirea sălii de grupă în zone, în funcție de diferitele tipuri de activități;

Existența a cel puțin două zone delimitate în sala de grupă;

Stabilirea locului și a materialelor necesare pentru realizarea centrului;

Așezarea materialelor la vedere, în rafturi la nivelul copilului;

Asigurarea accesului liber al copilului la aceste materiale;

Sortarea periodică a materialelor.

Se pot amenaja în sala de grupă următoarele centre: Bibliotecă, Știință, Artă, Construcții, Nisip și apă, Jocuri de rol, etc.

La centrul **Bibliotecă**, copilașii pot desfășura multe activități din sfera limbajului, lucrând individual, în perechi sau grupuri mici. Este recomandat ca la îndemâna și dispoziția copilului să existe cărți, caiete și instrumente de scris, ziare, reviste, imagini și jocuri cu imagini, CD-uri, aparatură necesară.

În majoritatea sălilor de clasă se află câte un laptop/calculator, care poate fi folosit în activitatea didactică. Utilizarea calculatorului îi fascinează pe copii, fiecare imagine văzută constituie o nouă modalitate de asimilare a cunoștințelor, de formare a priceperilor și deprinderilor. Timpul petrecut în fața calculatorului trebuie să fie scurt, astfel încât să nu dăuneze micului om.

Centrul **Știință** este locul unde copiii găsesc la dispoziția lor materiale pentru diferite experimente pe care le pot face singuri sau sub îndrumarea cadrului didactic. Materialele ce pot fi folosite aici sunt variate: atlase, glob pământesc, cântare, lupe, materiale din natură (frunze, scoici, pietre, pene, etc.), jocuri puzzle, lego, domino, etc.

Centrul **Artă** este o zonă a artei și a imaginației unde copiii pot desena, picta, modela, cânta, dansa, unde se pot realiza lucrări individuale sau colective.

Copilașii cu înclinații spre artă nu se plictisesc niciodată să se joace cu culorile, să inventeze și să creeze. Trebuie evitată copierea, deoarece copilul trebuie să exploreze și să-și folosească ideile lui creatoare.

Un alt centru în care se pot manifesta copiii cu aptitudini deosebite și cu spirit creativ este cel al jocurilor de **construcții** în care imaginația atinge cote înalte. În acest centru copilul se simte în largul lui, poate să facă zgomot, gălăgie, mâinile construiesc, simt și mângâie orice piesă. Materialele puse la dispoziție trebuie să fie diverse: jocuri de construcție, cuburi, lego, jocuri mozaic, etc.

Centrul **Nisip și apă** este amenajat în puține grădinițe deoarece este mai greu de întreținut. Acest centru oferă recreere, relaxare și descoperirea realității.

La acest centru e nevoie de nisip, apă, scoici, melci, coji de nuci, forme pentru nisip, recipiente pentru apă, și o sumedenie de alte obiecte cu care se pot juca cei mici. Pentru a se păstra ordinea și curățenia cei mici trebuie să respecte anumite reguli de bază.

Centrul **Joc de rol** este locul în care se realizează activități casnice. Aici se găsește și Căsuța păpușii, diferite truse – de doctor, de bucătărie, diferite seturi, etc. Puși în situația de a interpreta /juca rolul unui personaj, copilul se identifică cu acesta, devine bun și blând, neastâmpărat și răsfățat, dar și înțelept, tolerant și educat.

Copilul este un subiect activ în procesul învățării, iar dezvoltarea lui este dependentă de ocaziile pe care i le oferă rutina zilnică, interacțiunea cu ceilalți, organizarea mediului și activităților de învățare, special create de adult.

ATELIER DE CREAȚIE „ZÂMBET DE COPIL”, Grădinița Chișcăreni nr. 2, Jud. Iași

Baloane vesele din hârtie creponată și clovni multicolori

Baloane din hârtie colorată

Desene pe asfalt: „Zâmbet de copil”

Flori din palmele preșcolarilor

ROLUL ȘI IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

PROF. ANDREI FLORINA
LICEUL TEORETIC „SPIRU HARET,, MOINEȘTI

„A instrui pe tineri cum se cuvine, nu constă în a le vârî în cap mulțime de cuvinte, fraze, expresiuni și opinii din diferiți autori, ci a le deschide calea cum să priceapă lucrurile. ”

John Amos Comenius

În orice domeniu este necesar să cunoști materialul de prelucrat, astfel încât să poți utiliza uneltele adecvate pentru finalitatea dorită. În domeniul educației, această identificare trebuie făcută foarte atent, cu atât mai mult cu cât „materialul” este unul uman, prin urmare individual, de cele mai multe ori chiar imprezvizibil.

Actualele activități instructiv-educative sunt centrate pe aceasta individualitate a tinerilor, de aici și nevoia de a utiliza metode variate de predare, selectate atent, în funcție de personalitatea și nevoile celor care urmează a fi „prelucrați”. Astfel, în activitatea didactică, este indicat să putem identifica din timp elevii cu un potențial crescut sau scăzut în diferite domenii de activitate.

În fiecare școală se urmează un curriculum unitar; prin curriculum unitar se înțelege rutina cursurilor care are ca finalitate o examinare publică (teste naționale, bacalaureat). Prin urmare, elevii învață mult pentru a avea rezultate bune și a promova. Dar este suficient în ceea ce privește formarea personalității tinerilor, a celor care vor participa activ la cerințele societății actuale? Să presupunem că există un elev care are rezultate foarte bune, dar nu se poate exprima liber, este emotiv; în acest caz, elevul va trebui, pe viitor, să aplice pentru un loc de muncă, să participe la diferite interviuri la care, cel mai probabil, va fi respins. Mai sunt și cazurile elevilor cu un potențial crescut față de învățatură, dar care sunt total dezinteresați de activitățile în aer liber, prin urmare sunt inactivi din punct de vedere fizic. Pe lângă studiu, tinerii trebuie să mai fie și conștienți de lumea exterioară și de ce se întâmplă în jurul lor. Cu alte cuvinte, dezvoltarea individului trebuie să se facă pe cele două planuri: intelectual și fizic.

Examenele și studiile sunt doar o parte care trebuie completată de alte componente pentru a forma o personalitate integrabilă în această societate competitivă. Astfel, complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare, iar parteneriatul educațional, ca set de intervenție complementară, apare ca o necesitate.

Activitățile „de după ore” sunt foarte utile pentru majoritatea elevilor, cu atât mai mult cu cât sunt unii dintre ei care nu au cea mai bună viață de familie. În cazul unui astfel de tânăr, activitățile extracurriculare sunt binevenite deoarece îi pot schimba optica asupra vieții și îl pot orienta spre un drum mai bun. Dacă acasă îi lipsește „mentorul”, persoana care să îl ghideze, tânărul va căuta unul afară, așa că este indicat să fie un adult responsabil, un profesor, un îndrumător.

Un alt aspect pozitiv al activităților extracurriculare este faptul că îl fac pe individ mai responsabil, iar această responsabilitate îl pregătește pentru viitor. De asemenea, implicarea în activități extracurriculare ajută individul să întâlnească oameni noi, cu experiențe diferite, îl ajută să-și facă prieteni, să socializeze, acest aspect fiind foarte important în cazul tinerilor care întâmpină dificultăți de comunicare cu semenii lor.

Astfel de activități sunt de o reală importanță cu atât mai mult cu cât trăim într-o lume dominată de mass media, referindu-ne aici la televizor, calculator și internet, care nu fac altceva decât să contribuie la transformarea copiilor noștri în niște persoane incapabile de a se controla comportamental, emoțional.

Activitățile extracurriculare sunt variate, astfel încât tinerii pot fi implicați, în funcție de interesele fiecăruia. Nu este necesar ca elevii să exceleze în aceste activități, atâta timp cât la sfârșit asimilează niște experiențe noi care îi vor ghida mai departe.

Participarea la dezbateri sau discuții de grup

Atât elevii cât și părinții acestora pot fi invitați să participe la activități care implică lectura, dezbaterile și discuțiile de grup care îi vor ajuta să achiziționeze deprinderi în comunicare.

Participarea la dansuri sau la canto

Tinerii care au ca preocupări dansul sau muzica pot să participe la diferite competiții de acest gen. Acest lucru, nu numai că le oferă o alternativă la viitoarea carieră, dar îi ajută să capete încredere în ei înșiși.

Participarea la concursuri de cultură generală

Sunt elevi care studiază mult, dar sunt o serie de lucruri care pot să nu le fie clare. Cu ajutorul acestor concursuri, ei pot acumula informații pe care nu le aveau înainte.

Participarea la jocuri și sportul

Studiul este important, dar la fel este și „jocul”. Sportul este necesar în dezvoltarea corpului și a minții, mai mult, el învață individul ce înseamnă spiritul de echipă, corectitudinea și toleranța.

Participarea la diverse campanii de conștientizare

Elevii trebuie să participe de asemenea la diferite activități care militează pentru sănătate, protejarea mediului etc., astfel încât ei să devină activi în problemele societății actuale.

Participarea la evenimente comunitare

Elevii trebuie de asemenea să fie pregătiți pentru situații limită. Astfel, ei ar trebui să știe cum să ofere primul ajutor și cum să-l primească, în diferite cazuri (cutremur, incendiu, accident etc), întregul proces și tehnicile folosite.

În final, atât activitățile curriculare cât și cele extracurriculare nu trebuie doar să educe pe tineri în spiritul societății actuale, ei trebuie să fie învățați și să se adapteze. Astfel, ei vor fi pregătiți pentru o lume care nu va mai fi „a noastră”, ci va fi „a lor”.

Bibliografie:

1. IONESCU, M.; CHIȘ, V. – *Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire*, Editura **Presa Universitară Clujeană**, Cluj-Napoca, 2001
2. <https://secure.ihaveaplaniowa.gov>

ROLUL CREATIVITĂȚII LA VÂRSTĂ ȘCOLARĂ MICĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR ANGHEL VALENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂPITAN AVIATOR MIRCEA T. BĂDULESCU
BUZĂU

„Nu există nici o artă superioară aceleia de a educa copiii noștri. Pictorul sau sculptorul face numai o figură fără viață, iar un învățător înțelept creează un chip viu, de care se bucură Dumnezeu și oamenii uitându-se la el.” Sf. Ioan Gură de Aur

Deși nou introdus în psihologie (în anul 1939, de către G. W. Allport), termenul de creativitate a avut o evoluție explozivă în ultima jumătate a secolului al XX-lea. Dintr-o problemă centrală a psihologiei, creativitatea a devenit una dintre marile probleme ale umanității, confruntată cu o creștere fără precedent a problemelor – sociale, economice, demografice, culturale, educative, pe care este chemată să le rezolve. În prezent există sute de modalități în care este definită creativitatea. În general, psihologii susțin că înseamnă „a crea ceva nou, original și de valoare pentru societate”. 31(Turcu, F, Turcu, A., 2000, p. 116) Mihaela Roco arată că toți specialiștii care s-au ocupat de fenomenul creației recunosc în mod unanim ca trăsătură definitorie a creativității – noutatea. 32 (Roco, M., 2004) P. Popescu-Neveanu afirmă: ”Creativitatea presupune o predispoziție generală a personalității spre nou, o anumită organizare a proceselor psihice în sistem de personalitate” 33(P. Popescu-Neveanu apud Zlate, M., coord., 2001, p. 162). Margaret A. Boden a inventariat definițiile date creației consemnate în diferite dicționare și a concluzionat că în general creativitatea este văzută ca „realizarea de combinații noi, originale de idei vechi” 34(Boden, M. A. apud Zlate, M. coord., 2001, p. 162). Unii autori găsesc acest concept destul de imprecis. Ei arată că în mintea omului obișnuit creativitatea este legată de expresii și creații artistice, de invenții tehnologice sau descoperiri științifice, de educație, de comunicare interumană, de comportamentele și de mișcările sociale, ea semnificând adaptare, libertate interioară, evoluție, talent literar, imaginație, construcție, originalitate, distanțare față de lucrurile deja existente. Alți autori, însă, văd în creativitate capacitatea de a imagina răspunsuri la probleme, de a elabora răspunsuri inedite și originale 35(Zlate M. coord., 2001). Pornind de la faptul că fiecare autor pune accentul pe dimensiuni diferite datorită complexității fenomenului, Al. Roșca (1981) este de părere că este puțin probabil să se ajungă la o definiție unanim recunoscută. El arată că, după unii autori, „creativitatea este aptitudinea sau capacitatea de a produce ceva nou și de valoare”, iar după alții ea constituie un proces prin care se realizează un produs 36(Roșca, Al., 1981, p. 16). 31 Turcu, F, Turcu, A., 2000, p. 116 32 „Creativitate si inteligenta emotionala”- Roco, M., 2004 33 P. Popescu -Neveanu apud Zlate, M., coord., 2001, p. 162 34 Boden, M. A. apud Zlate, M., coord., 2001, p. 162 35 Zlate, M., coord., 2001 36 „Creativitatea”- Roșca, AL., 1981, p. 16 23 Există tendințe de a limita creația la productivitate, valoare, utilitate, calități care sunt necesare, dar nu și suficiente pentru delimitarea creativității. Definitorii pentru creație sunt originalitatea și noutatea. Ca formațiune psihică deosebit de complexă, creativitatea se caracterizează printr-o multitudine de trăsături: productivitate, utilitate, eficiență, valoare, ingeniozitate, noutate, originalitate, așa cum sunt ele prezentate de Mihaela Roco în lucrarea „Psihologia la răspântia dintre milenii”. 37 Productivitatea se referă la numărul mare de idei, soluții, produse mai mult sau mai puțin materiale. Utilitatea privește în special rezultatele acțiunii, care trebuie să fie folositoare, să contribuie la bunul mers al activității. Valoarea produselor activității creatoare are în vedere faptul că acestea trebuie să prezinte însemnătate din punct de vedere teoretic sau practic; valoarea trebuie să fie recunoscută și respectată în plan social. Ingeniozitatea presupune o deosebită eficacitate a

metodelor de rezolvare. Noutatea se referă la distanța în timp a lucrurilor, ideilor. Referitor la această calitate a creativității, Mihaela Roco remarcă faptul că pot exista lucruri foarte noi, recent elaborate, care să aibă un grad redus de originalitate. Originalitatea se apreciază prin raritatea ideilor, soluțiilor sau produselor. De regulă sunt considerate originale rezultatele creativității care apar o singură dată într-o colectivitate, deci sunt unice. În concluzie, creativitatea intervine oriunde soluțiile preelaborate, răspunsurile habituale sau rutiniere nu mai operează, punând omul sau colectivitatea în situația de imaginare de soluții noi, originale și valoroase, adică soluții creative. Dacă termenul de creație se referă la opera încheiată, la produs, creativitatea este sunet, în mod natural, curioși. Ei caută noi experiențe, „savurează” învățarea unor subiecte noi, găsesc plăcerea în a rezolva jocurile de puzzle, perfecționându-și astfel, dexteritățile și dezvoltându-și alte competențe.

Sarcina majoră a instruirii rezidă în a educa și a crește curiozitatea elevilor și de a o cultiva considerînd-o potențial motiv de învățare. Oferirea unor stimuli inediți, dar nu foarte diferiți de ceea ce știu deja elevii, stimulează mult curiozitatea. Prezentarea stimulilor care sunt completamente nefAMILIARI elevilor poate produce mai curînd anxietate, decât curiozitate. De aceea este necesar să se asigure un echilibru între complexitatea stimulilor și claritatea acestora. În loc să prezentăm un oarecare fapt sub forma afirmațiilor categorice, este bine să adresăm elevilor întrebări sau să creăm situații-problemă. Acestea vor spori interesul elevilor și vor alimenta curiozitatea acestora de a afla mai multe despre subiectul în discuție.

La vârsta școlară mică potențialul creativ al elevului este în plină dezvoltare chiar dacă în ciclul achizițiilor fundamentale (cls. I-II) stă preponderent sub semnul acumulării acelor structuri ce îi vor permite lărgirea orizontului și recombinațiile atât de necesare creației.

Școlarul din primele clase manifestă fantezii mai reduse și nu are încă formate deprinderile compunerii scrise, manifestând totodată și spirit critic ridicat față de propriile produse, formându-se treptat, după 8 -9 ani capacitatea de a compune, de a povesti și de a crea povestiri. Mult îndrăgite de copii sunt compunerile cu început dat, după benzi desenate, cu cuvinte de sprijin, de a face predicții, de a schimba finalul unei întâmplări, în toate aceste cazuri putându-se valorifica foarte bine factorii creativității.

Creativitatea elevului este condiționată de creativitatea învățătorului. Acesta este un lucru știut și verificat. Cadrul didactic cu adevărat valoros este acela care inspiră elevul, îl pune pe gânduri, îl determină să emită judecăți de valoare prin propriul său efort. Astfel pregătim elevul pentru a fi creativ, plin de imaginație și să aibă resurse pentru a prevedea și a influența schimbările; pentru a avea o gândire critică spre a fi capabil să definească și să rezolve o problemă; de asemenea, pentru a fi autonom, independent, încrezător în sine.

Dezvoltarea acestor însușiri semnifică, de fapt, dezvoltarea creativității, însușire complexă a personalității, care presupune calități ale proceselor cognitive, afective, volitive, atitudinale. Creația, activitate psihică în structura fenomenelor psihice, nu apare doar pe treptele înalte ale ontogenezei ci, în forme specifice, se manifestă din copilărie.

La clasa I, în procesul învățării citirii și scrierii, metoda care se utilizează – fonetică, analitico-sintetică – solicită activități în sensul formării spiritului creativ. Predarea-învățarea unui sunet nou și a literei corespunzătoare impun analiza și sinteza fonetică, dar și exercițiile corespunzătoare ce reprezintă operații care solicită gândirea, cu elemente de creație. Se cultivă capacitatea de autocontrol, care este un atribut al activității creatoare. Efort creator este depus și în cazul alcătuirii cuvintelor la alfabetar și, mai mult, în cazul alcătuirii propozițiilor. Acest lucru este evident întrucât „inteligenta pornește, înainte de toate, de la acțiune” (J. Piaget), ceea ce marchează legătura dintre cunoaștere și acțiune. Mulțimea de jocuri didactice, selectate și atent plasate pe firul lecției, conferă acesteia nota de diversitate și antrenează mai mult în activitatea de citire și scriere pe școlari. Formularea mesajului oral, dezvoltarea unor idei legate de conținutul lecției, „îmbogățirea” unor propoziții date de învățător / colegi, povestirea sau scrierea imaginativă conduc la corectarea exprimării și la manifestarea imaginației și a fanteziei creatoare.

Ținând cont de aceste elemente, cadrul didactic va gândi și construi demersul didactic într-o formă creativă, întrucât atitudinea creatoare a acestuia se transmite implicit elevilor. Dacă învățătorul va aduce un element-surpriză, o noutate în fiecare zi, el va imprima, cu voia sau fără voia sa, aceleași înclinații elevilor.

Bibliografie:

1. Bontaș, Ioan (2008) *Tratat de pedagogie*, Editura All, București
2. Dincă, Margareta (2001), *Teste de creativitate*, Editura Paideia, București
3. Moldoveanu, Maria (2001), *Mentalitatea creativă*, Editura Coresi, București
4. Șerdean, Ioan (2007), *Didactica limbii și literaturii române*, Editura Corint, București
5. Clinciu, Aurel Ion (2001). „Psihologie generală – curs pentru învățământ la distanță”, Editura Universității Transilvania, Brașov
6. Cosmovici, Andrei (1999). „Stimularea creativității la vârsta preșcolară” în *Revista învățământului preșcolar* nr. 1-2
7. Cristea, Sorin (2002). “Dicționar de pedagogie”, Editura Litera Educațional, Chișinău
8. Golu, P., Verza, E., Zlate, M. (1998). „Psihologia copilului. Manual pentru clasa a XI-a școli normale”, Editura didactică și pedagogică, București
9. Niculescu, Rodica Mariana (2004). „Pedagogie preșcolară”, Editura Universității Transilvania, Brașov
7. Osterrieth, Paul A. (1976). „Introducere în psihologia copilului”, Editura Didactică și Pedagogică, București
10. Piaget, Jean (1973). „Nașterea inteligenței la copil”, Editura didactică și pedagogică, București
11. Piaget, Jean (1980). “Judecata morală la copil”, Editura didactică și pedagogică, București
12. Planchard, Emil (1976). „Introducere în pedagogie”, Editura Didactică și Pedagogică, București
13. Preda, Viorica, Dumitrana, Magdalena, coord., (2005). „Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii”, Editura V&I Integral, București
14. Roco, Mihaela (1979). „Creativitatea individuală și de grup”, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București
15. Roșca, Alexandru (1981). „Creativitatea generală și specifică”, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București
16. Șchiopu, Ursula (1981). „Psihologia vârstelor”, Editura Didactică și pedagogică, București

IMPORTANȚA GRĂDINIȚEI ÎN DEZVOLTAREA VIITORULUI ADULT

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR: ANICA STAN

Copilul începe grădinița la 3 ani. La această vârstă, copilul este la stadiul de transformări importante în planul dezvoltării somatice, psihice și relaționale. Chiar dacă activitatea copilului este sub formă de joc, aceasta este corelată din ce în ce mai mult cu sarcini de natură instructiv-educativă, cu elemente ale muncii și creației. Se complică și se diferențiază treptat procesele cognitiv-operaționale ale preșcolarului, se schimbă atitudinea față de mediul înconjurător, se extind relațiile cu cei din jur, facându-l apt ca la vârsta de 6/7 ani să pășească într-o nouă etapă, cea a școlarității.

Perioada copilăriei și cu precădere perioada primilor ani de viață are un impact durabil asupra vieții adultului. Este perioada în care copilul își dezvoltă capacitatea de a gândi, de a vorbi și de a raționa, iar totodată este perioada propice în care își fixează baze solide ale sistemului de valori, de luare a deciziilor și de relaționare. Mergând pe principiul imitării și al modelării comportamentelor dezirabile încă de la cele mai fragede vârste, putem înțelege importanța și rolul grădiniței în această formare.

Ținând cont că o parte considerabilă din viața copilului se va desfășura în grădiniță, esențială în dezvoltarea celui mic este armonia dintre cele două medii, familial și cel educațional.

Începerea grădiniței presupune o nouă extindere a câmpului interacțiunilor sociale. Deși familia este cea care are în continuare o influență dominantă, copilul este confruntat cu un alt mediu, structurat diferit. La grădiniță, copilul descoperă o altă dimensiune a relației cu adultul. Acum este momentul în care copilul începe să își stabilizeze imaginea de sine, să perceapă și să accepte alte opinii și abordări ale celorlalți copii și să ajungă la un consens de coexistență cu aceștia.

La grădiniță, copilul, trebuie să fie în siguranță: atât securitate fizică care ține de mediu, de supraveghere, de interacțiune și așezare în spațiu, cât și siguranță emoțională prin care copilul se simte iubit, apreciat, încurajat, important și ocrotit.

La prima vedere, grădinița poate părea doar un loc de joacă, un spațiu unde părinții ocupați își pot lăsa copiii. Cu toate acestea, grădinița contribuie la dezvoltarea psihică a micuților și se concentrează pe diverse abilități necesare pentru viitor.

Vârsta preșcolară este un moment important pentru dezvoltarea copilului.

Această perioadă reprezintă temelia întregii vieți de mai târziu. La grădiniță, copiii își însușesc noțiunile de bază în ceea ce privește scrierea, limbajul și numerele. De asemenea, acest mediu este perfect pentru a învăța conceptul de relaționare și pentru o primă integrare în sistemul de învățământ.

Copilul preșcolar încă este la vârsta la care totul este un joc. Astfel, grădinița este instituția care îi învață pe micuți cum să respecte anumite reguli, un orar, o muncă structurată și egalitatea șanselor în ceea ce privește educația.

La naștere copilul este doar "un candidat la umanitate" și că această calitate va fi dobândită prin învățare, educație și prin socializare. Potențialul uman este stimulat, dezvoltat și valorificat sub influența mediului și a educației.

Preșcolaritatea reprezintă perioada "formării inițiale a personalității". Cele mai importante achiziții ale personalității în preșcolaritate sunt: "extensia Eului", formarea conștiinței morale și socializarea conduitei.

Grădinița, ca primă verigă a sistemului de învățământ, trebuie să i se acorde o mare atenție. Învățământul preșcolar a dobândit un conținut instructiv-educativ cu discipline care se desfășoară după o programă minuțioasă și care urmărește realizarea unor obiective precise privind pregătirea copilului preșcolar pentru integrarea ușoară și rapidă în mediul social.

RESURSE BIBLIOGRAFICE:

1. Preda, V.; Miron Boca, E.; Chichișan, E.; Ținică, S.; Leva, E.; Miclea, M.; Pocol, M.; Câmpean, E. (2005). **Ghid metodologic și aplicativ al educatoarei**, editura Eurodidact, Cluj-Napoca.
2. Tătaru, L.; Glava, A.; Chiș, O. (2014), **Piramida cunoașterii**, Editura Diamant, Pitești.
3. Ministerul Educației Naționale, **Curriculum pentru educația timpurie**, 2019.

ȘCOALA TRADIȚIONALĂ ȘI ȘCOALA MODERNĂ ANALIZĂ COMPARATIVĂ ȘI ANALIZĂ SWOT

PROFESOR: APOSTOL ADELINA MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „NICOLAE IORGA” PLOIEȘTI

ȘCOALA TRADIȚIONALĂ

<p>PUNCTE TARI</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Realitatea este obiectivă, concretă și fizică. ✚ Educația este concepută ca o artă de a conduce copilul spre asimilarea normelor societății prin reproducerea sistemului socio-cultural existent. ✚ Participarea conștientă și activă la învățare. ✚ Se aplică principiul instruirii temeinice. ✚ Însușirea cunoștințelor ocupă un loc important în procesul de învățare. ✚ Evaluarea se realizează în special în vederea clasificării și diagnosticării. 	<p>PUNCTE SLABE</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Realitatea există numai prin informațiile prezentate, transmise. ✚ Pentru elevi principalele surse de informare sunt profesorul și manualul. ✚ Învățarea se realizează predominant prin memorare și reproducere de cunoștințe. ✚ Strategia didactică este predominant informativă, centrată pe predare. ✚ Elevul încearcă să rețină și să reproducă ideile auzite. ✚ Profesorul este transmițătorul autoritar al cunoașterii obiective, impune puncte de vedere.
<p>OPORTUNITĂȚI</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Se aplică principiul sistematizării și continuității în învățare. ✚ Se aplică principiul legării teoriei de practică. ✚ Profesorul se consideră și se manifestă ca un părinte, transmite cunoștințele într-o formă pregătită. 	<p>AMENINȚĂRI</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Tratarea elevilor este nediferențiată, nu se acceptă diversitatea. ✚ Elevul este considerat obiect al instruirii, are rol pasiv, nu își poate afirma preferințele. ✚ Comunicarea este rezervat-cenzurată și monologat –distantă.

ȘCOALA MODERNA

<p>PUNCTE TARI</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Învățarea se realizează prin colaborare și participare. ✚ Învățarea este bazată pe căutare, înțelegere, explorare și interpretare proprie. ✚ Comunicarea este deschisă. ✚ Evaluarea este formativă și dinamică, vizează progresul de învățare al fiecărui elev. ✚ Elevul are posibilitatea să își afirme preferințele și să facă schimb de idei cu ceilalți colegi. 	<p>PUNCTE SLABE</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Cunoașterea este subiectivă. ✚ Tratarea diferențiată în mod nejustificat poate cauza eșec școlar (la examene elevii sunt egali, indiferent de problemele personale) ✚ Se pune accent pe activitatea pe grupe; examenele sunt individuale! ✚ Accentul pe unele interese extraprofesionale și personale.
<p>OPORTUNITĂȚI</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Educația vizează cultivarea tuturor calităților potențiale ale copilului/elevului. ✚ Se aplică principiul învățării prin colaborare și principiul propriei construcții mentale. ✚ Sursele de informare sunt mai diversificate. ✚ Tratarea elevilor este diferențiată, se acceptă diversitatea. ✚ Se asigură șanse de succes educațional pe măsura dotării fiecăruia. 	<p>AMENINȚĂRI</p> <ul style="list-style-type: none"> ✚ Cooperarea în rezolvarea problemelor la matematică (la examene fiecare se descurcă singur) ✚ Folosirea exagerată a calculatorului și a internetului (unii elevi nu mai știu să facă un calcul elementar, nu mai fac singuri un referat etc.)

MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL, O CONTINUĂ SCHIMBARE

ARDELEAN AMALIA

Lumea contemporană este marcată de numeroase și permanente schimbări, la fel și domeniul educațional. Omul se naște și trăiește într-o lume în care schimbările calitative și cantitative se produc și se succed cu o rapiditate mare, uneori chiar explozivă. (7)

Prezenta abordare nu își dorește a fi una care să acopere în totalitate aspectele legate de schimbările managementului educațional, dar oferă o perspectivă în care creativitatea ar putea influența activitatea unei organizații.

Un management de calitate, ancorat în realitatea actuală, reprezintă una dintre provocările educaționale. O altă provocare a unui management de calitate este decalajul dintre calitățile limitate ale memoriei individului și uriașa cantitate de informații stocată în biblioteci, baze de date, mediu virtual.

Cu mai bine de patru decenii în urmă, A. Toffler a anticipat prețul psihologic al progresului avertizând că omenirea se află în pragul unei epoci în care, din cauza ritmului alert al schimbărilor, capacitățile adaptative ale speciei umane sunt pe punctul de-a fi suprasolicitate. (12) Astfel, un manager trebuie să dețină o serie de calități, dintre care din punctul meu de vedere și din experiența proprie, pentru a face față cu succes tuturor schimbărilor din societate, ar fi necesar: punerea în centru a relației manager – angajat, utilizarea grupului pentru a realiza cultura organizațională, completarea noilor inovații manageriale din domeniul educațional cu elementele de tehnologie și nu invers, creativitate în elaborarea strategiilor manageriale și aplicarea strategiilor manageriale în mod sinergic.

Ritmul schimbărilor în domeniul managerial este efectul unei realități căreia managerul trebuie să-i facă față: explozia informațională și adaptabilitatea la nou. În plan practic și imediat, consecința ar fi creșterea interesului managerului pentru adaptarea la această dinamică și multiplicarea demersurilor de dezvoltare a capacității de integrare, de a participa cât mai adecvat, activ și creator în viața școlii, de a orienta colectivul de cadre didactice, elevii și părinții, spre noul concept, care treptat prinde contur și în sistemul educațional de stat, și anume acela de a fi pro-activ.

Un manager educat, implicându-se activ și acționând în școală și societate, își aduce contribuția la dezvoltarea atât a școlii, cât și a societății. Având o mentalitate pro-activă, creativă, managerul va reuși să se transforme în sens pozitiv și să se perfecționeze pe el însuși, ceea ce va avea, cu siguranță, efecte benefice asupra întregii comunități școlare pe care o manageriază.

M. Ionescu menționa că știința, cunoașterea și cultura se caracterizează printr-un dinamism extraordinar, iar achizițiile înregistrate în diferitele planuri de activitate sunt la fel de spectaculoase. (7) Trăim într-o lume în care 90% din savanții tuturor timpurilor se află printre contemporanii noștri, în care, în mai puțin de un deceniu, stocul de cunoștințe pe care le deține umanitatea s-au dublat, noile date ale cunoașterii, completează, pun la îndoială sau contrazic ceea ce tocmai a fost învățat din greu. (11)

Ben Levin în "How to Change 5000 Schools" a precizat că nu funcționează să presupui că: o singură schimbare poate aduce o îmbunătățire într-un interval scurt de timp, o mână de lideri puternici pot determina o școală să se îmbunătățească de la sine, aplicarea simplistă de stimulente va fi o strategie de succes, punctul de plecare stă în guvernanta și politici de educație, o nouă curriculă și noi standarde ce pot, prin ele însele, să aducă ameliorare și un sistem de responsabilizare cu foarte multe date va conduce la îmbunătățire. (10) Astfel, capacitatea de a crea, de a produce valori în mediul managerial a devenit o necesitate obiectivă, pe măsură ce societatea omenească s-a dezvoltat, iar evoluția învățământului și a educației nu poate fi separată de evoluția generală a societății.

Managerul creativ și pro-activ este obligat și poate să se adapteze și să se modeleze la noile tendințe și resurse manageriale, să rezolve problemele rezultate ca urmare a impactului anumitor factori externi asupra școlii. Creativitatea managerială iese în valoare prin modalitatea de inițiere a unei culturi organizaționale, pe care unii specialiști o consideră cea mai importantă pentru școală, în momentul de față, prin asigurarea unui echilibru între promovarea unor tradiții și valori ale școlii și preluarea și adaptarea creatoare a valorilor societății moderne, prin realizarea de conexiuni între diferiții factori implicați în educație, prin crearea unei culturi organizaționale valoroase, cu extensii la nivelul comunității, prin crearea

unei culturi comunicaționale, prin utilizarea tehnologiilor informaționale computerizate și a noilor tehnologii de informare și comunicare, precum și prin formarea și dezvoltarea de atitudini autoreflexive, de aptitudini și capacități creative în rândul personalului școlii, care să conducă la idei noi, originale, care să contribuie la dezvoltarea școlii, dar și la "eliberarea" originalității, creativității și inventivității celor care se educă.

Creativitatea în mediul managerial face din cultura organizațională un instrument puternic de consolidare a colectivului de cadre didactice, un sistem de relații între oameni care salvează unitatea școlară de la dezorganizare. Cultura organizațională cimentează unitatea angajaților, dar și a elevilor. Datorită unei culturi organizaționale dezvoltate, managerul poate rezolva cu succes, în orice împrejurare, problemele cu care se confruntă școala. (1)

În instituțiile publice, cum sunt unitățile de învățământ este nevoie de oameni care să îndeplinească atât funcția de manager, cât și de lider. "Conceptul de management se referă la asumarea responsabilității pentru realizarea unui obiectiv și la alocarea eficientă a resurselor (materiale și umane) în acest scop. Pe de altă parte, conceptul de leadership se referă la procesul de influențare și direcționare a membrilor organizației către atingerea obiectivului". (5)

Jaques și Clement definesc leadershipul în mod complex. În accepțiunea lor, leadershipul este procesul prin care o persoană stabilește un scop sau o direcție pentru una sau mai multe persoane și-i determină să acționeze împreună cu competență și deplină dedicare în vederea realizării lor. (9)

Gh. Gh. Ionescu și Cazan E. consideră că leadership este "procesul de însuflire și încurajare a altora să lucreze din greu pentru a îndeplini sarcini importante." (8)

Gary Johns definește leadershipul ca fiind "influența pe care anumiți indivizi o exercită asupra atingerii obiectivelor altora, într-un context organizațional." (3)

Toate aceste definiții pornesc de la abordarea lui Levin care susține că "liderul este o producție a grupului", aici intervine creativitatea și adaptabilitatea managerului să "permită la un moment dat grupului să-și rezolve nevoia sau nevoile dominante" și ca urmare "fenomenele de leadership trebuie analizate ca o funcție și nu ca un statut." (10) În acest context, un bun manager are și calități de lider.

Spiritul de echipă ca bază a leadershipului este rezultatul integrării a patru procese: construirea încrederii între persoanele implicate, stabilirea unei misiuni și a unor scopuri agreeate de persoanele implicate, desfășurarea unor procese decizionale într-un mod participativ, creativ și pro-activ, dar și stimularea individuală și de grup pentru atingerea scopurilor comune.

Leadership-ul este un atribut al managerului care are încredere în propriile forțe, transmite încredere celorlalți, încurajează angajații să își pună în valoare competențele, le insuflă încredere că munca lor este mai interesantă, influențează comportamentul oamenilor și intrigă.

Georgescu A., Petcu A., au descris modul în care se realizează planificarea la nivelul top-managementului unei organizații/instituții. (4) Astfel, pentru o bună planificare, este necesar ca aceasta să urmeze anumite etape, după cum sunt prezentate de Institutul Regional de Training, Training de Management și Leadership, Planificare și Organizare, 2013: a) analiza situației și a nevoilor; b) pregătirea și implicarea persoanelor interesate; c) prioritizarea unui scop și a unor obiective; d) sintetizarea de obiective clare/operationale; e) identificarea de strategii alternative și selectarea celei mai eficiente activități; f) pregătirea implementării; g) pregătirea evaluării (și asigurarea calității); h) prezentarea planului într-o manieră sintetizată. (13)

Respectând etapele etapele mai sus amintite și dispunând de creativitate, managerul unei instituții de învățământ, va asigura sentimentul de apartenență la planul managerial a întregii echipe ce va realiza activitățile propuse, reducându-se șansele ca "membrii echipei să nu înțeleagă rolul pe care îl au sau să se frustreze ca urmare a sarcinilor ce le-au fost atribuite". (4)

Aceși autori, încurajează managerii să creeze, dacă greșesc să refacă, să corecteze și să fie cei mai buni manageri cu care "v-ați dorit vreodată să lucrați". (4)

În leadershipul educațional, cercetările actuale evidențiază faptul că, acolo unde sunt create condiții ca oamenii să lucreze împreună, leadershipul este stimulul intern pentru schimbarea și optimizarea școlii (6).

Astfel, putem concluziona că creativitatea în mediul managerial este cea mai rentabilă calitate pe care poate să o dețină directorul unei instituții de învățământ, pentru dezvoltarea acelei instituții pe termen lung. Adaptabilitatea la schimbă, în mediul managerial, nu trebuie să pornească de la ideea că performanțele

directorilor vor fi determinate de competențele și pregătirea acestora, de felul lor de a munci, de creativitate. A fi creativ în mediul manageriale înseamnă să înveți permanent, să înveți să-ți ameliorezi prin forțe proprii deficiențele, să proiectezi cu luciditate și îndrăzneală.

Bibliografie:

1. Bârsănescu Ș. - Pagini nescrise din istoria culturii românești (sec. X - XVI)", Editura Academiei, București, 1971.
2. Bennis W. G. - Organizational Development: Its Nature, Origins and Prospects, Reading, MA: Addison-Weasley, 1969.
3. Gary J., Saks, A. M. - Organizational behavior. Understanding and managing life at work, Seventh edition, Prentice Hall, 2008.
4. Georgescu A., Petcu A. - Ghidul de management și leadership, Editura Artpress, Timișoara, 2013.
5. Hința C., Țiclău T., Jenei G. - Management și leadership în sectorul public. O Analiză Comparativă a Conceptelor, Revista Transilvană de Științe Administrative 2 (26), 2010
6. Hopkins D., Ainscow M., West M. - Perfecționarea școlii într-o eră a schimbării. Chișinău, Prut Internațional, 1998.
7. Ionescu M. - Instrucție și educație – paradigme, strategii, orientări, modele, Editura Garamond, Cluj –Napoca, 2003.
8. Ionescu Gh. Gh., Cazan E. - Management, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2007
9. Jaques E. și Clement, S. D. - Executive Leadership. A Practical Guide to Managing Complexity, Malden MA: Blackwell, 1994.
10. Levin B. - How to Change 5000 Schools, Editura Harvard Education Press, 2008.
11. Pirău M. T. - Introducere în pedagogie, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, 2008.
12. Toffler A. - Al treilea val, Editura Z, București, 1996
13. *** Institutul Regional de Training, Training de Management și Leadership, 2012-2013

“CALITATEA EDUCAȚIEI PRIN ACTIVITATEA DE FORMARE CONTINUĂ”

**PROF. ÎNV. PREȘC. AȘTEFĂNOIE CRISTINA
GPN CĂSUȚA POVEȘTILOR / GPN NR. 8**

Formarea profesională a cadrelor didactice și competitivitatea resurselor umane este un domeniu de mare interes în politicile educaționale actuale.

Armonizarea permanentă a competențelor cadrelor didactice cu noutățile din domeniul specialității disciplinei predate cresc calitatea actului educațional și se constituie în puncte de interes pentru fiecare cadru didactic și instituție de educație.

Conceptul de formare continuă este definit, în studiile europene de specialitate, ca fiind „un ansamblu de activități și de practici care cer implicarea educatorilor pentru amplificarea cunoștințelor proprii, perfecționarea deprinderilor, analiza și dezvoltarea atitudinilor profesionale.” (*EURYDICE*: Rețeaua de Informare despre Educație în Comunitatea Europeană).

Personalul didactic și personalul de conducere, de îndrumare și de control din învățământul preuniversitar este obligat să participe periodic la programe de formare continuă, astfel încât să acumuleze, la fiecare interval consecutiv de 5 ani, considerat de la data promovării examenului de definitivare în învățământ, minim 90 de credite profesionale transferabile (CPT).

Schimbările profunde pe care le trăim la nivel social, economic, politic, cultural, tehnologic influențează și sistemul de învățământ. Pentru a face față noilor exigențe, cadrele atrase în cariera didactică trebuie să aibă aptitudinile necesare, să fie bine pregătite și motivate pentru această profesie. Este foarte importantă formarea inițială a cadrelor didactice, dar la fel de importantă s-a dovedit a fi și perfecționarea profesională continuă a acestora.

Cadrele didactice trebuie să fie deschise schimbărilor, nevoilor actualei vieți sociale, nevoilor noilor generații, dar și viitoarelor generații. Profesorul de calitate nu reprezintă doar un obiect al formării, ci este element activ ale formării dispus să realizeze un parteneriat cu formatorii. Formarea și dezvoltarea profesională a corpului didactic se organizează concentric, începând cu studiul individual, continuând cu forme organizate instituțional la nivel de comisii metodice, cercuri pedagogice, perfecționări periodice, masterate, cursuri postuniversitare și cu sistemul definitivării în învățământ și al gradelor didactice

Pentru a realiza o educație de calitate este imperios necesară utilizarea a noi metode de lucru cu copiii (metode activ-paricipative, studii de caz, proiecte, portofolii, lucrul în echipă, parteneriate) menite să valorifice potențialul individual și să fie centrate pe nevoile fiecărui copil. Pentru ca profesorii să poată dezvolta noi competențe de comunicare, creativitatea, curiozitatea intelectuală, gândirea critică, capacități de colaborare, trebuie ca, în primul rând, sistemul de formare continuă a cadrelor didactice să capete o nouă orientare.

În documentele oficiale se afirmă că, într-o lume tot mai complexă și exigentă, un element-cheie al promovării unei educații de înaltă calitate este formarea cadrelor didactice. Pentru a face față realităților pe care le trăim, trebuie să existe un proces de îmbunătățire a formării lor inițiale, dar și a formării continue și dezvoltării profesionale

Perfecționarea cadrelor didactice reprezintă o activitate cu conținut pedagogic și social proiectată, realizată și dezvoltată în cadrul sistemului de învățământ, cu funcție managerială de reglare-autoreglare continuă a procesului de învățământ, la toate nivelurile sale de referință.

La nivel funcțional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de convertire practică a finalităților de sistem (ideal, scopuri ale educației) în obiective angajate în cadrul procesului de învățământ, în mediul școlar și extrașcolar. La nivel structural, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de valorificare deplină a tuturor resurselor pedagogice (informaționale, umane, didactico-materiale, financiare) existente la nivel de sistem și de proces.

La nivel operațional, perfecționarea personalului didactic vizează stimularea capacităților pedagogice și sociale de proiectare, realizare, dezvoltare și finalizare a activităților specifice procesului de învățământ (lecții, cursuri, seminarii, lucrări practice, ore de dirigenție; activități extrașcolare/cu: elevii, cadrele didactice, părinții, alți reprezentanți ai comunității educative; activități: manageriale, metodice, de asistență psihopedagogică și socială, de orientare școlară și profesională, de consiliere etc.), în condiții optime, corespunzător contextului intern și extern existent, pe termen scurt, mediu și lung.

Analiza activității de perfecționare a cadrelor didactice presupune raportarea la conceptele pedagogice de formare, în general, și de formare continuă, în mod special.

Formarea constituie funcția centrală a educației (exprimată ca formare-dezvoltare permanentă necesară pentru integrarea socială optimă a personalității umane).

Formarea continuă urmărește perfecționarea pedagogică valorificând mai multe modele alternative “care permit aprofundarea reflexiei și consolidarea cunoștințelor noi” în situații diversificate, proprii procesului de învățământ.

Educatorele trebuie să conștientizeze că formarea continuă reprezintă un drept, dar și o obligație. Formarea continuă realizează în concordanță cu evoluțiile din domeniul educației și cu interesele și nevoile personale de dezvoltare ale beneficiarilor.

Întreaga activitate de formare continuă a cadrelor didactice urmărește realizarea obiectivelor fundamentale ale educației și învățământului:

- dezvoltarea identității naționale, în contextul integrării europene și mondiale;
- dezvoltarea culturală, științifică, tehnică și profesională;
- dezvoltarea capacității de anticipare și de adaptare la schimbare, pentru progres psihosocial și integrare;
- formarea și dezvoltarea personalității umane integrale, armonioase, creatoare, independente și interdependente;
- dezvoltarea caracterului prospectiv și permanent al educației;
- democratizarea educației și a învățământului, asigurarea condițiilor de egalizare relativă și gradată a șanselor de acces și parcurgere, pentru dezvoltarea maximă a potențialului psihofizic al fiecărui individ, pentru realizarea caracterului deschis al învățământului;
- formarea capacităților cognitive, afectiv-motivaționale, volitiv-acționale, atitudinale și aptitudinale, a stilului activității intelectuale, a conștiinței de sine și a celei sociale, a concepției despre om și societate;
- dezvoltarea personalității capabile de cooperare, comunicare, decizie, inovare și de adaptare creatoare la mediu și a mediului la condiția umană;
- educarea în spiritul valorilor democratice, moral-civice și patriotice, estetice și culturale ale societății contemporane;
- realizarea unei noi armonii între cultura generală, de specialitate și cea profesională, la nivelul exigențelor formative ale societății postindustriale informatizate, în funcție de profilul de formare determinat;
- formarea tinerei generații pentru integrare culturală și socioprofesională eficientă, pentru dezvoltarea culturii și civilizației.

În scopul realizării acestor obiective, activitatea de formare continuă va fi axată pe obiective specifice dezvoltării competențelor psihopedagogice și metodice în specialitate și psihorelaționale, teoretico-metodologice, practic-acționale și constructiv-creatoare.

În acest context, restructurarea formării continue a cadrelor didactice constituie obiectivul prioritar al asigurării calității învățământului, șansa reformei învățământului.

În procesul complex al formării continue este implicat și nivelul aspirațiilor, al motivațiilor, etosul profesional, conștientizarea nevoilor și a oportunităților

Formarea continuă aprofundează și adaptează, reconsideră și completează formarea profesională inițială în condițiile unor noi solicitări.

Formarea continuă, implicând și angajând responsabilitatea, performanțele, competența, informarea științifică, perspectivele aplicative etc. contribuie la creșterea abilităților profesionale ale cadrelor didactice.

Sistemul de formare continuă a cadrelor didactice este orientat spre realizarea necesităților profesionale, fapt care conduce la revizuirea formelor și metodelor de management al carierei.

Permanența educației nu trebuie să constituie o povară, o obligație, ci un sprijin oferit fiecărei persoane și fiecărei colectivități: educația permanentă oferă persoanei sentimentul securității morale și sociale.

Educația permanentă este “modul de a fi, de a munci și de a se adapta al omului”.

Bibliografie:

- Iosifescu, Șerban (2008) – Calitatea educației, București, Educația 2000+;
- Ordin nr. 3240/26. 03. 2014 pentru modificarea și completarea Metodologiei privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5561/2011;
- Șerbănescu, Laura. (2011)- Formarea profesională a cadrelor didactice, București, Printech.

IMPORTANȚA DEZVOLTĂRII COMPETENȚELOR SOCIO-EMOȚIONALE ÎN PREȘCOLARITATE

**PROF. ÎNV. PREȘC. ATĂNĂSOAIE ANA MARIA
GPN „CĂSUȚA POVEȘTILOR” VATRA DORNEI**

„Fiecare copil pe care îl educăm este un Om dăruit societății.” Nicolae Iorga

Perioada copilăriei timpurii este numită de specialiști „perioada magică”, „vârsta grației” datorită schimbărilor și salturilor uimitoare care surprind toate nevoile de dezvoltare ale copilului. Studiile arată că dezvoltarea competențelor socio-afective susțin dezvoltarea cognitivă a copilului și adaptarea lui la școală.

Copiii realizează cunoașterea lumii prin interacțiunea socială. Dezvoltarea socială și emoțională reprezintă baza relațiilor și interacțiunilor care dau semnificație experiențelor copiilor acasă, la grădiniță și în comunitate. Aceasta influențează semnificativ succesul copiilor la vârsta adultă.

Relațiile sociale pozitive se formează atunci când copiii înțeleg semnificația diferitelor comportamente, când sunt capabili să se adapteze diferitelor contexte sociale și când sunt implicați în activități de grup. Interacțiunile cu cei din jur joacă un rol important pentru „sănătatea” socio-emoțională a copilului, oferindu-i sentimentul de stabilitate, apartenență și siguranță. Prin interacțiunea cu ceilalți, copilul învață să coopereze, să stabilească și să mențină relații de prietenie, învață să respecte dorințele, nevoile și drepturile celorlalți. De asemenea, contactul social cu copiii din jur reprezintă o sursă importantă pentru observarea asemănarilor și a diferențelor dintre oameni. Adaptarea la diversitate și respectarea ei prin stabilirea de relații pozitive reprezintă importante aspecte ale dezvoltării competenței sociale.

Înainte de a învăța să exprime emoțiile cu ajutorul cuvintelor, copiii le exprimă prin intermediul comportamentului: plâng, împing, lovesc, țipă atunci când trăiesc emoții de disconfort, râd și țopăie atunci când se simt fericiți.

La vârsta preșcolară copiii se află într-un proces intens de învățare. De cele mai multe ori preșcolarii acționează impulsiv, întâmpină dificultăți în stabilirea interacțiunii cu ceilalți, își gestionează greu propriile emoții. La această vârstă copiii trebuie să învețe răbdarea, autocontrolul, compasiunea și empatia.

Exprimarea și înțelegerea emoțiilor proprii dar și a emoțiilor celorlalți începând de la emoțiile primare (bucurie, frică, mânie), ajungând la cele mai complexe (mândrie, rușine, vină), constituie competențe specifice domeniului emoțional. Copiii vor învăța să le simtă, vor învăța să le exprime, să le recunoască și să le conștientizeze.

Capacitatea copiilor de a-și recunoaște și exprima propriile emoții, de a le stăpâni, de a le controla, de a înțelege și răspunde emoțiilor altora reprezintă pași importanți în dezvoltarea emoțională a copilului, iar pentru a reuși au nevoie de susținere și încurajare permanentă din partea educatoarei.

Copiii vor învăța să își exprime emoțiile într-un mod acceptat social dacă la grădiniță cadrul didactic îi învață prin propriul exemplu, prin oferirea unor contexte de exersare, prin încurajare, prin acordarea timpului suficient de învățare, prin recunoașterea și recompensarea efortului depus. Cheia succesului viitor în adaptarea și integrarea școlară este condiționată de dezvoltarea competențelor sociale și emoționale.

În ceea ce privește influențele formative ale educației socio-emoționale consider că depind în mare măsură de competența și atitudinea cadrului didactic. Este necesar să se creeze un climat afectiv în care fiecare copil să fie implicat și valorizat în procesul de formare. Putem forma copii sociabili, empatici, comunicativi, cu o stimă de sine ridicată prin puterea propriului exemplu. Pentru a dezvolta abilitățile socio-emoționale părinții și educatoarele trebuie să aibă reacții cu mesaje de învățare pentru copil, să adopte

comportamente în raport cu obiectivele de învățare și nu cu emoțiile personale și să utilizeze strategii de autoreglare emoțională care să se manifeste în afara relației cu copilul.

Măiestria pe care trebuie să o dovedească educatoarea constă în crearea unor situații și cerințe care prin importanța și necesitatea lor să declanșeze la copil un comportament adecvat situației date. Părinții și educatoarele trebuie să fie un exemplu de urmat pentru copii. Einstein spunea că ” Singurul mod de a educa este acela de a fi o pildă de urmat”.

Aș încheia cu un proverb chinezesc care spune că: „semeni fapte bune și culegi deprinderi, semeni deprinderi și culegi caracter, semeni caracter și culegi un destin. ”

Bibliografie

1. Botiș, A., Mihalca, L. (2007), *Despre dezvoltarea abilităților emoționale și sociale ale copiilor, fete și băieți, cu vârsta până la 7 ani*, Editura Alfa MDN, Buzău.
2. Petrică, S., (2015), *Program de dezvoltare a abilităților socio-emoționale*”, București.
3. Petrovai, D., Petrică, S. (2010), *Ghid de dezvoltare a abilităților de viață ale copiilor*, Fundația copiii noștri, București.

VIOLENȚA ÎN FAMILIE

ÎNVĂȚĂTOR AVRAM ELENA ALINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA CĂRBUNEȘTI

Familia a fost, dintotdeauna, apreciată ca fiind o importantă instituție socială, pentru multiplele funcții pe care le îndeplinește. Rolul ei în formarea copilului pentru viață este hotărâtor.

Mediul familial favorabil înseamnă, în primul rând, câteva componente de bază:

a. Nutriție corespunzătoare (alimente bogate în glucide, hidrocarbonate, proteine etc.), controlată și dirijată după norme igienice;

b. Locuința dotată adecvat (mobilier, temperatură optimă vară - iarnă, ordine și curățenie);

c. Program zilnic rațional, în funcție de vârstă copilului,

d. Asistență medico-sanitară la nivelul secolului în care trăim.

Condițiile materiale au repercursiuni directe asupra copilului. Starea economică a familiei este o condiție importantă din punct de vedere educațional, dar nu determină, în exclusivitate, reușita școlară. Există, într-adevăr, un raport foarte strâns între nivelul economic și cel sociocultural al unei familii, relevat de mulți cercetători. Dar sunt și caracteristici care întregesc factura de mediu favorabil: tipul de autoritate parentală, relațiile interindividuale între părinți, între copii și părinți, între copii și bunici, în cazul familiilor formate din trei generații, stilul general de viață etc.

În fiecare grupă de școlari există un număr însemnat de copii care, deși provin din familii cu venituri modeste se disting ca elemente deosebite, dornice să se realizeze. Nici eșecul școlar nu poate fi explicat numai prin caracteristicile celor doi factori de mediu: ereditate - nivel economic sau socio- cultural. Mulți copii care aparțin unor familii cu nivel economic ridicat, nu dau randamentul scontat. Preponderența o deține climatul afectiv – emoțional, cunoașterea și aplicarea regulilor educaționale, stilul de viață familială etc.

În primii 6-7 ani de viață, la preșcolar și școlarul mic, învățarea morală, în special, se produce intuitiv, prin imitație. Raportul dintre cei doi părinți este cel mai puternic, cu rezonanță asupra întregii atmosfere familiale. Când acest raport se întemeiază pe sentimente puternice de iubire, stimă, admirație, 'efectul de undă' se resimte în toate compartimentele vieții familiale. Cel mai evident efect se va produce în sfera educației copiilor, căci armonia relațiilor parentale desemnează unitatea influențelor educaționale. Unitatea de acțiune în procesul educațional este unul din principiile fundamentale, care ghidează elaborarea și consolidarea comportamentelor pozitive. În momentul în care cele două surse de influență – mamă – tată, nu mai acționează la unison, linia de evoluție a conduitei copilului va fi grav afectată.

Principiul care stă la baza unei autentice autorități a părinților este caracterul echilibrat al cerințelor și consecvența atitudinilor față de măsurile ameliorative ale procesului educațional. Atât mama cât și tatăl trebuie să dozeze cu mult discernământ sarcinile pe care le va îndeplini copilul. De asemenea, controlul exercitat asupra activității și conduitei copilului trebuie să fie sistematic, iar o măsură o dată luată să fie aplicată consecvent, fără ezitări și fluctuații. Sunt mulți părinți care mâine interzic ceea ce astăzi a fost permis. Sau, mai grav, o măsură luată de un părinte este contrazisă de celălalt. În acest caz nu este vorba numai de subminarea autorității, ceea ce este un lucru foarte grav, ci de perturbarea procesului formării convingerilor morale, a structurilor atitudinale ale copilului.

Copiii fac față unor situații familiale și școlare tensionate prin comportamente agresive. Agresivitatea lor poate fi o modalitate de a atrage atenția sau poate fi o simplă provocare. Uneori copiii folosesc comportamentele agresive pentru a câștiga o identitate proprie, alteleori se simt pur și simplu neglijați.

Comportamentul agresiv are în timp efecte negative și duce la deficiențe în modalitățile de rezolvare a situației conflictuale. Copiii agresivi trăiesc într-un mediu social caracterizat prin conflicte. În general, copiii agresivi trăiesc într-un mediu social caracterizat prin conflicte, neglijare și abuz, dar de multe ori agresivitatea copiilor este cauza conflictelor în familie.

Agresivitatea copilului se poate manifesta încă din perioada de sugar, când acesta își manifestă furia (în special baiețelul), continuând cu copilăria mică, în care apar conflicte în special între copiii de același sex, apoi cu vârsta școlară, când băieții preferă agresivitatea fizică, iar fetele agresivitatea indirectă.

Comportamentul agresiv al copilului poate avea ca scop obținerea unui beneficiu sau poate fi afectiv, impulsiv, neplanificat. Agresivitatea copilului este motivată de frică și se amplifică prin crize de furie și nesiguranță. Copiii din această categorie nu au încredere în ceilalți, se simt amenințați și încearcă să-și reducă furia printr-un comportament agresiv de prevenție caracterizat prin izbucniri de furie. Ei așteaptă o recunoaștere socială exagerată și sunt foarte sensibili la amenințări, încercând să câștige respect cu ajutorul agresivității. Când copiii agresivi obțin respect și supunere de la ceilalți copii, agresivitatea lor se întărește și se manifestă în tot mai multe ocazii.

Metodele educative nepotrivite utilizate de părinți, caracterizate prin amenințări vagi și inconsecvența întăresc agresivitatea copilului. De asemenea, statusul social scăzut al familiei constituie un factor de risc, fiind asociat cu competențe sociale deficitare și un comportament de disciplinare problematic. Conflictelor conjugale pot determina o creștere a stresului familial și duc la respingerea copilului de către părinți. Părinții trebuie să ia măsuri împotriva comportamentului agresiv al copilului. Când comportamentul agresiv al copilului apare în copilăria timpurie, părinții trebuie să ia măsuri preventive și terapeutice de corectare a acestuia, în caz contrar copilului îi vor lipsi mai târziu abilitățile social-emoționale cu ajutorul cărora să construiască relații și să se integreze în grup. Specialiștii consideră că în această situație este necesară o consiliere a părinților și a familiei, știut fiind că agresivitatea copilului este condiționată de mediul în care trăiește. În cadrul acestei consilieri părinții învață să-i faciliteze copilului un comportament nou, mai puțin agresiv, iar pe de altă parte copilul este abordat ca și individualitate. Când copilului nu îi este acordată atenția necesară la primele semne ale agresivității, el poate fi respins de cei de aceeași vârstă cu el și se poate simți izolat social, având în același timp și eșecuri școlare. Astfel, el își caută susținerea printre copiii care prezintă aceleași manifestări problematice ca și el, îl accepta și - i întăresc și mai mult agresivitatea, intrând într-un cerc vicios din care cu greu mai poate ieși.

Ce înseamnă a trata violent sau abuziv un copil?

Copiii sunt azi tot mai des expuși violenței în familie, pe stradă și la școală. Majoritatea actelor de violență sunt trăite de către copii în familie. Aceste acte pot îmbrăca forma violenței fizice, sexuale și emoționale. Copilul are încredere infinită în adult. Iar acesta e responsabil față de copil. Dar între cei doi există o evidentă diferență de putere... Iar adulții utilizează, uneori cu buna știință, alteori fără să fie conștienți, violența fizică, verbală și emoțională.

Violența fizică în creșterea și educarea unui copil înseamnă a-l brusca, a-l lovi, a te folosi de forța fizică pe care o ai ca adult, fără a încerca să-ți controlezi sau stăpânești emoțiile.

Violența verbală, cel mai ușor de remarcat, înseamnă amenințare, umilire, insultă, acuzare, criticare, ton răstit, poruncitor și superior, ironizare. Violența psihică: așteptări nerealiste care nu sunt în acord cu ce își dorește sau poate în mod real copilul, neacceptarea sau ignorarea emoțiilor pozitive sau negative ale copilului, accentuarea greșelilor lui, lipsa de consecvență în respectarea unei atitudini sau reguli față de copil. Copilul bătut, mai ales dacă este agresat de un adult pe care îl respectă, (de obicei unul dintre părinți), poate afecta grav dezvoltarea și interacțiunea socială în copilărie și în viața de adult. În cazul violenței fizice, pe termen scurt, cel mic poate manifesta neîncredere, teamă, dificultăți de înțelegere și învățare, curiozitate scăzută, somnolență, coșmaruri, mânie, violență și atitudini provocatoare în relațiile cu alți copii sau adulți. Crescând, se poate confrunța cu sentimente de inferioritate, comunicare dificilă, predispoziție spre agresivitate. Copilul poate să ajungă la concluzia că violența este o formă de atașament între oameni. De multe ori, violența este percepută de micuț ca un semn (poate singurul) al interesului parintelui față de el. Atunci când un copil nu recunoaște violențele la care este supus, el refuză separarea de părintele violent. Iar la vârsta adultă poate adopta atitudini masochiste. Consecințele utilizării violențelor emoționale în creșterea copilului îl fac pe acesta să „câștige” o stimă de sine redusă, timiditate, neîncredere, ostilitate, anxietate, să manifeste depresii, obsesii sau autoagresiune. Ca adult, are dificultăți de maturizare, poate trăi situații repetate de eșec. Acestea îi confirmă incapacitatea și sentimentul că nu este valoros, are inhibiții sociale și dificultăți de comunicare și adaptare. Întorcându-ne la copilărie, ne întrebăm, așadar, de ce este bătaia, chiar și în cele mai aparent inofensive forme, periculoasă pentru copil? Răspunsurile sunt multe: îi arată ce este violența; distruge certitudinea copilului că este iubit; provoacă anxietate – el așteaptă cu teamă următoarea dată când va fi lovit; face loc unei minciuni – desi spun ca o fac în scop educațional, părinții lovesc, de fapt, copiii pentru a-și exterioriza propria furie. Asta poate provoca la copil mânie, frustrare, dorința de răzbunare. Recuperarea copiilor abuzați este posibilă, în multe dintre cazuri, prin metode specifice de terapie și consiliere. Prin aceste metode se face atât o prelucrare a experiențelor negative, cât

și schimbarea modului de educare a copilului. Îi învățăm pe părinți să nu mai recurgă la pedepse fizice umilitoare și să își disciplineze pozitiv fiul sau fiica. Părinții care își lovesc copiii spun adesea: bătaia este o modalitate bună de a ghida comportamentul copilului. Exemple: „am fost bătut când eram mic și acum sunt perfect în regulă”, „așa am învățat de la părinți că se cresc copiii” sau „dacă nu-i batem, copiii vor face multe greșeli și pot deveni niște oameni de nimic”. Ceea ce este, însă, greșit înțeles este faptul că lovirea unui copil poate chiar avantaja abaterile comportamentale, în loc de a le opri. Există și alte moduri de educare a copilului, cum sunt corecția verbală, motivarea, punerea la mici treburi, explicarea consecințelor anumitor comportamente pe care nu le dorim de la copii. Prin urmare, este extrem de important ca părinții să fie încurajați să folosească în mod exclusiv metode non-violente de disciplinare.

Bibliografie:

1. Iolanda Mitrofan, *Cursa cu obstacole a dezvoltării umane*, Editura Polirom, Iași, 2003
2. Elvira Crețu, *Psihopedagogia școlară pentru învățământul primar*, Editura Aramis, București, 1999
3. Ion Drăgan, *Cercetarea psihopedagogică*, Editura Tipomur, 1993
4. R. Vincent, *Cunoașterea copilului*, E. D. P., București, 1972

ROLUL ȘI LOCUL FAMILIEI ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ PLANUL JENA

PROF. AXINTE CĂTĂLINA PETRONELA
GRĂDINIȚA "VOINICEII" VLĂDENI

Educația modernă reprezintă o provocare, cunoașterea devenind funcțională, utilă, învățând pentru a aplica ceea ce ai acumulat în folosul tău și al celorlalți. Relația dintre cei doi actori principali ai procesului instructiv – educativ, *educat și educator*, este bazată pe dialog constructiv și cooperare. În procesul educațional se pune accent pe copil și pe dezvoltarea integrală a personalității sale. Dezvoltarea personalității se poate desfășura doar în comunitate.. părinți, educatori, profesori în interacțiunea sa cu alți indivizi, urmăresc același lucru – o educație de bună calitate.

Grădinița după „Planul Jena” se sprijină pe cea mai intimă colaborare dintre părinți și educatori; completarea și continuarea educației dată de familie și realizarea unei legături din ce în ce mai strânsă cu viața culturală.

Familiile, atât cât pot și acelea care dispun de posibilități deosebite, sunt pur și simplu totdeauna prezente când este nevoie să facă ceva în grupă sau să ajute la ceva anume, știind că este în folosul copilului. Dar nu numai acei părinți cu posibilități financiare sunt antrenați în activitatea grădiniței, ci toți părinții, indiferent de statutul social, studii, posibilități materiale, etc.

În cadrul grădinițelor ce lucrează în alternativa Planul Jena, **părinții sunt adevărați parteneri** ai educatoarelor în procesul de educație și dezvoltare a copiilor. Educatoarele manifestă o deosebită deschidere față de părinți, implicându-i și permițându-le să se implice în educarea copiilor lor. Acest lucru se observă încă din primele zile ale copilului la grădiniță, în perioada de acomodare, când părinților li se permite să stea cu copilul la activitățile desfășurate pe parcursul mai multor zile, până la acomodarea acestuia cu mediul grădiniței. În aceste situații părinții nu sunt doar observatori, ci un real ajutor al educatoarei, ei fiind încurajați să se implice în activități, să-i ajute pe alți copii, să participe alături de propriul copil la diferitele activități desfășurate de educatoare pentru a putea să dă în inima copilului un sentiment de siguranță, de apartenență în acel loc și astfel creând un climat favorabil pentru copil de a se integra în grupa de preșcolari.

Dar rolul părinților nu se încheie odată cu obișnuirea copilului cu grădinița, ci abia acum începe adevăratul parteneriat familie - grădiniță. Părinții și educatorii au roluri diferite în educația copiilor. Mersul la grădiniță nu înlătură răspunderea părinților pentru educația copilului, ci deschide noi valențe de cunoaștere și experimentare prin viața din grădiniță, prin relațiile dezvoltate cu alți adulți și prin relațiile stabilite cu copii din grădiniță.

Părinții au posibilitatea oricând de a veni să vadă ce face, cum se comportă copilul la grădiniță, să lucreze alături de el, să ajute chiar și pe educatoare în unele momente. O situație specifică alternativei Planul Jena este „**mama de lectură**” – când un părinte/bunic are posibilitatea să vină și să citească povești, sau diferite materiale din enciclopedii/ alte cărți pentru copii întregului grup de preșcolari, acest lucru fiind ceva ce se întâmplă firesc în cadrul grădinițelor (nu este un lucru ocazional).

Părinții sunt chemați nu numai pentru a ajuta, ci și pentru a se bucura, alături de copiii lor, de rezultatele acestora și de munca depusă într-o anumită perioadă de copilul lor. Acest lucru se întâmplă în cadrul **serbărilor** din timpul anului școlar, serbări care marchează anumite evenimente: zile de naștere ale copiilor, începutul sau sfârșitul anului școlar, venirea sau plecarea unor copii din grupă, finalizarea unui proiect, zile sau perioade importante pentru comunitatea educațională respectivă. Aceste serbări sunt momente de bucurie, de celebrare și de manifestare a apartenenței la o anumită comunitate educațională.

Părinții sunt colaboratori oriunde se pot încadra în procesul educațional: **plimbări, serbări, excursii, vizite, vizionare de spectacole etc.**

Pe lângă toate aceste acțiuni desfășurate cu părinții, noi, educatoarele, mai desfășurăm și activități de informare și formare a părinților. Specific alternativei Planul Jena este prezentarea pentru părinți a unor elemente specifice acestei alternative, prezentare ce se face în mai multe etape. O componentă importantă a alternativei și o parte interesantă pentru părinți o constituie principiile Planului Jena.

În conceptul lui **Peter Petersen** – „*Părinții trebuie să cunoască și să sprijine relația care se stabilește între educația naturală și cea conștientă, îndrumată de către un educator. Ei participă activ la viața grădiniței*”.

Concluzii:

- Părinții, cei mai buni cunoscători ai propriului copil, și educatoarea, expertă în domeniul educației, formează o echipă care colaborează pentru a asigura un mediu și un climat favorabil dezvoltării copilului, având în vedere în permanență ce este mai bine pentru acesta;
- Colaborarea și întraajutorarea se realizează din perspectiva unor valori comune la care partenerii educaționali au aderat și se dezvoltă în ambele direcții (educatoare – părinți, părinți – educatoare) organizat, activ, voluntar, prin căile cele mai oportune pentru a conduce la relații stabile și de bună calitate.

BIBLIOGRAFIE:

1. Petersen, P. (1940), *O școală primară, liberă și generală după Planul Jena-* traducere de Lucian Bologa, Ed. Cultura Românească S. A. R., București;
2. Radu, I. T., Ezechel, L., (2002), *Pedagogie – Fundamente teoretice*, Ed. V. I. Integral, București;
3. Cuciureanu, M., (2006), *Educația altfel – Peter Petersen și modelul Planului Jena*, Ed. Cartea Universitară, București.

STAREA DE BINE ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

**ED. BĂGIU IONELA MIHAELA
G. P. N. ȘERBĂNEȘTI, OLT**

Starea de bine înseamnă a te simți bine, împlinit și a funcționa bine, pe mai multe planuri: cognitiv, emoțional, social, fizic și spiritual.

A simți cu adevărat starea de bine înseamnă a fi sănătos, fericit și mulțumit, adică împlinit pe toate planurile.

Toți ne dorim copii sănătoși, dezvoltați normal, fericiți, dornici de a învăța, plini de energie, care să ne umple de satisfacție prin ceea ce știu, prin ceea ce pot să facă, prin felul în care se poartă și gândesc. Totul depinde în cea mai mare măsură de noi adulții. Noi suntem primii în care ei au cea mai mare încredere și care le decidem startul în viață.

Profesorul de grădiniță joacă un rol important în creșterea și dezvoltarea copilului. Climatul psihologic din grup, atitudinea față de grădiniță a fiecărui copil depinde de profesor. El trebuie să înțeleagă problemele, interesele, nevoile fiecărui copil.

Pentru a aduce bucurie în ochii copiilor, profesorul:

- proiectează spațiul sălii de grupă și selectează materialele adecvate vârstei copiilor;
- asigură un mediu îmbogățit, adecvat, specific vârstei, intereselor și posibilităților copiilor;
- stimulează posibilități de exprimare creatoare și respectă opinia copilului;
- favorizează trăirea de experiențe reale de către copii, experiențe de viață care, ulterior ar stimula jocul, prin organizarea excursiilor, întâlnirilor cu oaspeți adulți, lecturi, vizionare de filme și spectacole;
- creează copiilor un mediu stimulativ de joc, favorabil pentru a-si exprima necesitățile, emoțiile, sentimentele;
- încurajează copii să facă alegerea, le lasă dreptul să decidă singuri;
- amenajează o grădină a școlii și realizează activități în aer liber;
- realizează parteneriate educaționale grădiniță – familie – comunitate implicând familia și comunitatea în procesul de dezvoltare a copiilor.

Nu doar copiii trebuie să vină cu drag la grădiniță, ci și părinții lor. Când li se deschid ușile și disponibilitatea de dialog, când se simt bine primiți și implicați, când sunt într-o stare de bine, părinții ar putea deveni parteneri de încredere, așa cum se cuvine, dacă vrem ca mesajele educaționale pe care le primesc copii să nu fie unele contradictorii.

O grădiniță prietenoasă își apreciază părinții, invitându-i la festivități, prezentări de proiecte, concursuri, evenimente.

Bibliografie:

1. Tîrcă Anca, Hai cu starea de bine în școală!, Ed. Corint Educațional, 2021

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR BALDOVIN BĂCIOIU GEANINA POMPILIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BUGHEA DE JOS**

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

RELAȚIA ȘCOALA –FAMILIE-COMUNITATE

PROF. ÎNV. PRIMAR: BĂLTEANU MARICICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,,I. CANTACUZINO,,PAȘCANI, JUD. IAȘI

Școala este una dintre instituțiile esențiale ale societății ale cărei rezultate influențează atât evoluția beneficiarilor ei direcți, cât și pe cea a comunităților-beneficiari indirecți.

Pe fondul schimbărilor pe care le traversează societatea românească, în încercarea de căutare și cristalizare a identității sociale și valorizarea potențialului uman, în concordanță cu direcțiile europene prioritare de acțiune în domeniul educației.

Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, cel puțin, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului; drepturile de care dispune pentru educația copilului; importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului; metodele de colaborare cu școala. În acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure (asociațiilor) părinților asistența necesară.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Evoluțiile rapide din viața socială generează o cerere de continuare a proceselor de reînnoire a cunoștințelor, deprinderilor și valorilor pe durata vieții. Din perspectiva unei analize sistematice, educația părinților apare ca o dimensiune a educației permanente și Școala este un mediu social organizatoric în care universul copilului se extinde depășind constrângerea dependenței materne. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți

Analiza relațiilor școlii noastre în intervalul de timp de după 1989, ne-a condus spre o generalizare de ordin teoretic și anume aceea că metoda de lucru a școlii cu părinții trebuie să aibă la bază unificarea întregului ansamblu de măsuri care contribuie la educația copiilor în spiritul „drepturile omului”, pentru afirmarea deplină a personalității fiecăruia, potrivit potențialului său nativ și al mediului familiar și social creat în etapa actuală.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului individual nu se poate substitui participării părinților la gestiunea școlii, din mai multe motive, părinții sunt responsabili legali ai copiilor lor, deci trebuie să aibă posibilitatea de a influența natura acestei educații: modelele participative pot influența pe plan local asupra rezolvării problemelor locale la schimbările din societate.

Cu un rol important în maturizarea psiho-socială a copiilor, în special în conturarea imaginii de sine, familia este cea care pune bazele educației încă din primii ani de viață. Școala continuă acest proces, diversificând și aprofundând, cu scopul de a forma integral personalitatea copiilor. Doar o comunicare eficientă dintre școală și familie conduce creșterea calității acțiunilor și a influențelor familiei și a școlii. Temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiei cu școala și cu comunitatea este reprezentat de înțelegere, susținere, respect și dragoste. Astăzi, din ce în ce mai mulți părinți plasează problemele legate de buna educație a copiilor lor în sarcina școlii. Există însă printre ei și părinți care mențin o relație strânsă cu cadrele didactice din școală. Îndrumați de aceștia din urmă, părinții încearcă să creeze și să mențină în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copiilor lor. Așa se explică cum influența favorabilă exercitată de școală asupra elevilor continuă și acasă. Există însă situații în care părinții nu consideră că această relație este importantă și nu comunică cu reprezentanții școlii eficient. În această situație intervine rolul pe care îl are școala, prin găsirea unor metode de atragere a părinților într-un dialog eficient.

Doar un parteneriat strâns și susținut între familie, școală și comunitate poate pune în aplicare procesul de educare a copilului. Școala are nevoie de sprijinul familiei și a comunității pentru a oferi un mediu prietenos de educare a copilului și servicii de calitate.

Parteneriatul dintre școală și comunitate trebuie să se bazeze pe principiul complementarității serviciilor pe care le oferă cele două entități.

Bibliografie:

1. Robu, Maria, „*Empatia în educație*”, Didactica Publishing House, București, 2008
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001

SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC IMPORTANȚA EDUCAȚIEI LA VÂRSTELE TIMPURII.

ED. BÂNDEAN ALEXANDRA-MARIA
G.P. P. "TRENULEȚUL VESELIEI" BISTRIȚA

"Educația Timpurie este șansa fiecărui copil pentru un start bun în viață"

Cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea creierului o reprezintă primele 1000 de zile de viață, când se formează 80% din legăturile neuronale. Dovezile neuroștiințelor sunt copleșitoare în ceea ce privește impactul experiențelor pozitive din copilăria timpurie pentru dezvoltarea viitorului adult.

Copiii se dezvoltă la adevăratul lor potențial atunci când se simt fericiți și siguri de întreaga dragoste a adulților.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Ea asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educație Timpurie înseamnă primul cuvânt pe care îl spui noului născut, înseamnă fiecare zâmbet și mângâiere a bebelușului, înseamnă fiecare "conversație" pe care o porți cu cel care d-abia găngurește și fiecare moment de interacțiune și joacă. Educația Timpurie înseamnă să răspunzi întrebărilor din privirea copilului, să îl lași să exploreze, să îl ajuți să descopere și să extindă universul în care trăiește, să nu refuzi nicio invitație la joacă și să ai în permanență în minte că pentru copil fiecare gest, al lui sau al tău, e o experiență de învățare care deschide viitorului adult o cale sau alta.

Educația Timpurie a apărut ca domeniu de studiu în timpul Iluminismului, în țările europene cu rate ridicate de alfabetizare. Domeniul a continuat să capete amploare până în **secolul al XIX-lea**, când educația primară a devenit normă în lumea occidentală.

Până în ultimele două decenii ale secolului trecut, conceptul de Educație Timpurie se referea la educația de dinainte de școlarizarea copiilor, desfășurată în intervalul de la 3 la 6/7 ani. Educația Timpurie era considerată o activitate sistematizată, efectuată în instituții specializate de tipul grădinițelor și era cunoscută ca educație preșcolară.

Cel mai adesea, Educația Timpurie se concentrează în învățarea prin joc, bazată pe teoria psihologului elvețian **Jean Piaget** care susține că jocul îndeplinește nevoile fizice, intelectuale, lingvistice, emoționale și sociale ale copiilor – atunci când sunt neîngrădite, curiozitatea și imaginația copiilor determină în mod natural învățarea, iar învățarea prin joc va permite unui copil să se dezvolte cognitiv.

Jocul este prima formă de colaborare între copii, iar copiii învață din interacțiunile cu ceilalți. Mai mult, copiii învață mai eficient și dobândesc mai multe cunoștințe prin activități precum jocul dramatic, artă și jocurile sociale.

Unii specialiști susțin că anumite oportunități de joacă pot stimula arii specifice în dezvoltare, dar majoritatea vor contribui dezvoltarea mai multor arii. În acest sens, este important ca profesioniștii Educației Timpurii să promoveze dezvoltarea copiilor prin joc, utilizând diferite tipuri de jocuri în fiecare zi.

Învățarea prin joc este considerată de mult timp drept cea mai flexibilă metodă de învățare pentru copii.

În ultimele decenii, studiile au arătat că educația timpurie este esențială în pregătirea copiilor pentru a intra și a avea succes în școală, diminuează riscul problemelor de sănătate mentală social-emoțională și sporește autonomia lor, mai târziu, în viață.

Cu alte cuvinte, copilul trebuie învățat să se bazeze pe logică și rațiune, să fie deschis interpretărilor și gândirii critice. Nu există un subiect care să fie considerat tabu, începând cu cele mai elementare

cunoștințe despre lumea în care trăiesc și încheind cu domenii mai profunde, cum ar fi moralitatea, religia și știința.

Bibliografie:

- Roșan, A. (2015). *Psihopedagogie special-Modele de evaluare și intervenție*
- Ionescu, M. (coord.), Anghelescu, C, Cristiana Boca., *Repere fundamentale în învățarea și dezvoltarea timpurie a copilului de la naștere la 7 ani*, Editura Vanemonde, București, 2010;
- Ministerul Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova, Centrul Național pentru Educație Timpurie și Informare a Familiei, *Ghid pentru cadrele didactice de la grupele de creșă*, Chișinău, 2017;
- Piaget, J., *Psihologia copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, (1970).

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN CIPRU

BARB GIANINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VASILE GOLDIȘ” ALBA IULIA
BARB MIRELA
COLEGIUL NAȚIONAL “LUCIAN BLAGA” SEBEȘ

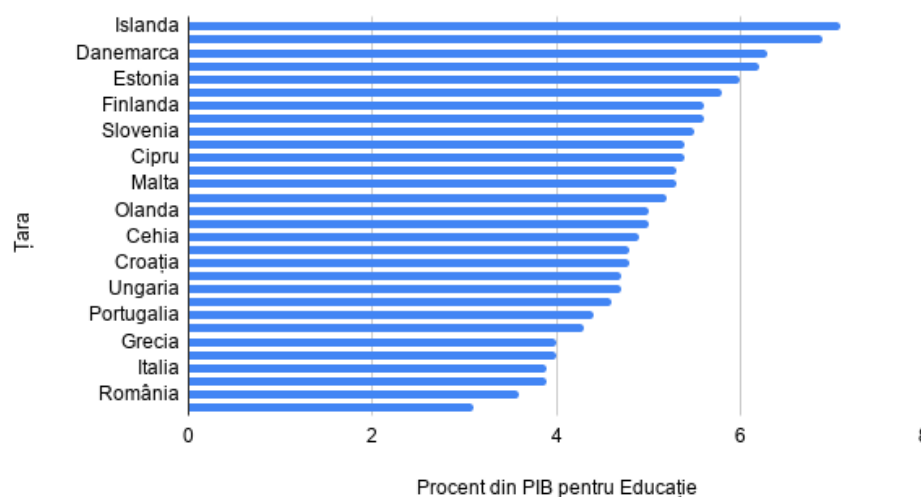
Cipru este o stațiune mediteraneană relativ mai ieftină decât Europa și SUA, unde străinii vin în fiecare an pentru studiu. Se aseamănă foarte mult cu sistemul de învățământ rusesc și se structurează pe trei niveluri:

- preșcolar;
- școlar;
- superior.

Există atât școli publice cât și private.

Politica educațională este stabilită de Ministerul Educației care atribuie 7% din PIB pentru dezvoltarea educației. O parte din aceste fonduri sunt destinate instituțiilor private.

Procent din PIB acordat Educației în UE

Sursa: https://www.google.com/search?q=educatia+in+cipru&client=firefox-b-d&source=lnms&tbn=isch&sa=X&ved=2ahUKEwjy9rCs7er3AhXqhP0HHbT3A30Q_AUoAXoECAEQAw&biw=1280&bih=899&dpr=1#imgrc=-UR0UhtZH2CILM

Instituțiile preșcolare din Cipru sunt grădinițele. Sunt acceptați copiii cu vârste cuprinse între 3 și 6 ani. Acestea sunt de trei tipuri: publice, comunitare sau private. La cele publice cursurile sunt în limbile greacă și turcă, iar la privat și în alte limbi străine. În instituțiile preșcolare private pot fi înscriși copiii de la vârsta de 2 luni. De asemenea, există și programe full și part time pentru copii. Grupele sunt formate pe baza limbii principale de predare. Urmarea cursurilor preșcolare în Cipru nu este obligatorie, dar copiii sunt obligați să urmeze cursuri pregătitoare înainte cu un an de a merge la școală.

Anul școlar începe pe 1 septembrie și se încheie în primele zile ale lunii iunie. Cursurile în școli se desfășoară cinci zile pe săptămână. Anul școlar este împărțit în trei semestre.

În școala primară elevii studiază timp de șase ani, de la șase la doisprezece ani. De la clasele întâi până în clasa a treia programa cuprinde discipline de bază: citit, scris, matematică.

De la clasele a patra până la a șasea, disciplinelor principale li se adaugă educație fizică, muzică, o limbă străină și științe umaniste. La finalizarea acestui ciclu se eliberează un certificat.

În școala gimnazială elevii învață timp de 3 ani, de la 12 la 15 ani. Obiectivele principale ale curriculum-ului sunt: limbile străine și disciplinele de învățământ general.

La liceu, elevii studiază timp de 3 ani, de la 15 la 18 ani. Acest nivel de învățământ nu este obligatoriu, prin urmare școlarizarea se plătește. În curriculum există discipline de bază, speciale și opționale. Elevii pot alege ca profil de studiu științe naturale sau umaniste, programul fiind format pe preferințele individuale ale elevilor. O alternativă la școala secundară superioară sunt școlile tehnice și profesionale. În școlile tehnice se pune accentul pe obținerea cunoștințelor teoretice, iar în școlile profesionale pe abilități practice. Absolvenții școlilor secundare superioare pot intra în universități din Cipru și Europa. La sfârșitul studiilor trebuie promovate examenele finale.

WEBLIOGRAFIE:

<http://www.moec.gov.cy/odigos-ekpaidefsis/documents/romanian.pdf>
www.highereducation.ac.cy

ROLUL PARTENERIATELOR ȘCOLARE EUROPENE ÎN DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR ELEVILOR

**PROF. INV. PRIMAR BARBU RAMONA CORNELIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CĂPȘUNA**

Participarea elevilor la proiecte colaborative de tip eTwinning favorizează dezvoltarea competențelor sociale și civice (CSC) și valorifică avantajele folosirii TIC: sistemul perfecționat de procesare și de prezentare a informației didactice; efectul de multiplicare a acestora (sporirea volumului informațional); căutarea, prelucrarea, stocarea și retransmiterea informației. În plus, derularea unui proiect european implică participarea la activități desfășurate în grupuri de lucru, care promovează dialogul ideilor, colaborarea pentru rezolvarea unor probleme, manifestarea capacității acționale. Totodată au loc interacțiuni între școli și schimburi de experiență pe teme de interes comun, finalizate cu realizarea unui produs al activității care reflectă activitățile elevilor și cadrelor didactice, constituindu-se în elemente ale portofoliului de educație permanentă.

Competențele sociale și civice (CSC) sunt transversale și se dezvoltă crosscurricular, prin proiecte eTwinning colaborative prin Internet. Dezvoltarea CS presupune: înțelegerea codurilor de comportament/bune maniere specifice pentru diferite medii: comunitate, spațiul virtual; conștientizarea non-discriminării; înțelegerea dimensiunilor multi-culturale europene; interacțiunea dintre identitatea culturală națională și cea europeană; colaborare; comunicare interculturală; valorizarea diversității; CC dezvoltate prin proiecte: cunoașterea conceptelor de democrație, dreptate, egalitate, cetățenie, drepturi civice; conștientizarea diversității și a identităților culturale în Europa; participarea la activitățile comunității; atitudine de respect pentru drepturile omului și înțelegere a diferențelor religioase și etnice; sentimentul responsabilității; respectul pentru principii democratice.

A. Fundamenatre teoretică: conceptualizare și contextualizare

Competențele-cheie reprezintă un pachet multifuncțional, transferabil de cunoștințe, abilități și atitudini de care au nevoie toți indivizii pentru împlinirea și dezvoltarea personală, incluziunea socială și găsirea unui loc de muncă. Acestea trebuie să se fi dezvoltat la sfârșitul educației obligatorii și trebuie să acționeze ca fundament pentru învățare, ca parte a educației pe tot parcursul vieții. Competențele-cheie sunt achiziții ale învățării care permit adaptarea flexibilă și rapidă a absolventului, permițându-i să (re)înceapă un domeniu în cazul în care pe piața muncii există această solicitare. Dacă în trecut era suficient scris-citit-socotitul ca bază a învățării, acum aceste fundamente nu mai sunt suficiente, căci ritmul dezvoltării sociale, noile tehnologii, economia globalizată (inclusiv situația de criză economică) implică dobândirea și aprofundarea unor abilități care până mai ieri interesau doar specialistul unui domeniu. Azi, aceste achiziții trebuie să fie Parteneriate școlare europene 14 învățate la nivel de masă de către absolvenți – atât pentru asigurarea progresului unei societăți dinamice, dar și pentru prosperitatea personală (materială și spirituală). Competențele-cheie sunt combinații de cunoștințe, deprinderi și atitudini adecvate contextului. Aceste achiziții o dată dobândite, pot fi transferate în alte contexte, mai generale, dar care au caracteristicile de bază ale celor în care s-au format. Ele se suprapun și se intersectează și, practic, elementele componente pot fi reconfigurate în mozaic, fiind traversate de un număr de teme care se aplică transversal: gândire critică, creativitate, rezolvare de probleme, evaluarea riscului, luarea deciziilor, managementul constructiv al emoțiilor.

B. Dezvoltarea competențelor sociale și civice și rolul proiectelor eTwinning Un exemplu de competențe-cheie transversale sunt CSC, iar contextele de învățare puternic motivante pentru elevi și care se pretează la abordarea integrată (trans și crosscurriculară) sunt cele din cadrul proiectelor eTwinning, ce “oferă ocazii suplimentare pentru exercitarea responsabilităților și pentru o mai bună înțelegere a vieții comunității” (Cezar Bîrzea, ECD. Perspectiva învățării permanente. Consiliul Europei, 2000). Dezvoltarea competențelor sociale prin proiecte eTwinning presupune însușirea acelor cunoștințe sociale care se referă la: înțelegerea codurilor de comportament și de bune maniere general acceptate în diferite societăți și medii (ex: la școală, în spațiul virtual eTwinning); conștientizarea conceptelor de bază cu privire egalitate de gen, non-discriminare, cultură; înțelegerea dimensiunilor multi-culturale europene; interacțiunea dintre

identitatea culturală națională și cea europeană. Domeniul deprinderilor sociale se referă la: abilitatea de a comunica în diferite medii manifestând toleranța; exprimarea și înțelegerea diferitelor puncte de vedere; negocierea și abilitatea de a crea încredere și de a manifesta empatie; abilitatea de a face față stresului și frustrării precum și abilitatea de a le exprima în mod constructiv. Atitudinile sociale au la bază: colaborare, asertivitate, interes pentru comunicarea interculturală; valorizarea diversității, respectul față de celălalt, deschiderea pentru a depăși prejudecățile și pentru compromis.

Competențele civice conțin seturi de cunoștințe precum: cunoașterea conceptelor de democrație, dreptate, egalitate, cetățenie și drepturi civice; cunoașterea evenimentelor contemporane precum și a principalelor evenimente și tendințe din istoria națională, europeană și a lumii; conștientizarea scopurilor, valorilor și politicilor mișcărilor sociale și politice; cunoștințe despre valorile UE și obiectivele acesteia; conștientizarea diversității și a identităților culturale în Europa. Deprinderile civice se referă la implicarea alături de ceilalți în domeniul public, solidaritate și interes în rezolvarea problemelor care afectează comunitatea; reflectarea critică și creativă și participarea constructivă în activitățile comunității, precum și luarea de decizii. Atitudinile civice au în vedere manifestarea respectului pentru drepturile omului, inclusiv egalitate ca bază a democrației, aprecierea și înțelegerea diferențelor dintre sistemele de valori ale diferitelor grupuri religioase și etnice; cultivarea sensului apartenenței la propria comunitate, țară, la UE și Europa în general, la lume; sentimentul responsabilității, manifestarea înțelegerii și a respectului pentru valori comune necesare coeziunii sociale (ex: respectul pentru principii democratice); implicare în activități civice, sprijin pentru diversitatea și coeziunea socială și pentru dezvoltarea durabilă, deschiderea pentru respectarea valorilor și a vieții private a celuilalt. Participarea la proiecte reprezintă o modalitate eficientă de valorizare și de aplicare a CSC, prin raportarea la anumite nevoi, rezolvarea unor probleme și obținerea unor rezultate. Proiectele eTwinning preiau și avantajele folosirii TIC și a fenomenelor multimedia: sistemul perfecționat de procesare și de prezentare a informației didactice; efectul de multiplicare a acestora, prin sporirea volumului informațional oferit procesului de învățământ; conservarea calității pedagogice a mesajelor educaționale, chiar și în cazul recepției; stocarea și retransmisia informației; contribuția lor la obiectivizarea instrucției. Trebuie subliniat însă că proiectele eTwinning nu dezvoltă numai de competențele de bază referitoare la alfabetizarea digitală ("mânuirea" unui PC). Spre exemplu, valențele didactice deosebite și cele de formare ori consolidare a unor competențe transversale ale Colecție de bune practici – eTwinning 2011 15 instrumentelor IT "voki" și "wiki" pot fi utilizate ca resurse de proiect nepuizabile și foarte bine primite de copii (deci, deosebit de motivante). Derularea unui proiect european implică participarea la activități în grupuri de lucru (în care se iau decizii, sunt identificate soluții, se inițiază acțiuni în scopul rezolvării problemelor vizate, se aplică modalități democratice de lucru, se împart roluri și se asumă responsabilitatea îndeplinirii acestor roluri), care încurajează dialogul de idei și adoptarea de soluții eficiente, colaborarea, manifestarea capacității acționale; facilitează realizarea unui produs final adecvat temei proiectului: broșură, pagină Web, expoziție etc. Participarea la un proiect eTwinning și/sau Comenius înseamnă pentru elevi o lecție exemplară referitoare la diversitate, sub toate aspectele ei (socială, culturală, etnică, religioasă, de gen), iar faptul că aceștia pot avea acces la astfel de lecții în repetate rânduri le oferă șansa de a-și însuși nu doar cunoștințe și valori de interrelaționare și cu caracter civic, de cetățenie democratică, ci și atitudini de același tip, precum și competențe transversale precum cele de comunicare în limba maternă sau în limbi străine, competențe digitale sau de a învăța să înveți, ori competența de a integra cunoștințele în structuri și sisteme noi.

SHIMBAREA ESENȚIALĂ NU ȚINE DE BANI SAU DE TIMPUL PETRECUT ÎN ȘCOALĂ, CI DE CALITATEA EXPERIENȚELOR

BARTA ENIKŐ MÁRIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "MOLNÁR JÓZSIÁS",
TG. SECUIESC

Schimbarea în educație este foarte, foarte dificilă. Dar, dacă ne uităm în lume, vedem unele țări care avansează rapid.

Andreas Schleicher, directorul pentru Educație al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD), unul dintre cei mai renumiți specialiști internaționali în domeniu, a arătat într-un discurs la Cotoceni că e ducăția românească are multe de schimbat chiar și acolo unde, cel puțin în documente, pare să o ducă bine.

<https://www.youtube.com/watch?v=Hd1VuET022s>

Principalele concluzii:

- Educația se schimbă odată cu tehnologiile, știința de carte e mult mai greu de transmis decât acum 20 de ani. Acum lumea are nevoie de lucruri mult mai complexe decât acum 20 de ani – iar aici e punctul cel mai slab al României

- Problema echității în școlile românești este una foarte mare. Plus: Cei mai dezavantajați 10% dintre elevii din cele patru provincii chineze participante la PISA au rezultate mai bune decât cei mai avantați 10% dintre elevii români

- Există variații foarte mari în performanța diverselor școli din România – trebuie diminuată distanța între ele și încurajată colaborarea

- “Poți spune că în secolul al 20-lea democrația ținea de dreptul de a fi egal cu ceilalți. În secolul al 21-lea, democrația ține de dreptul de a fi diferit. E nevoie să înțelegem de ce elevii au nevoie să învețe în mod diferit.”

- În contextul tehnologic actual e nevoie de dezvoltarea gândirii complexe și a abilităților diferite – “marea provocare pentru România”. Nu e nevoie să predai și mai mult în maniera de până acum.

- E nevoie de mai multă satisfacție a vieții pentru elevi și entuziasm profesional pentru profesori. E nevoie de profesori de mare calibru, de lideri, de profesori care să colaboreze, să învețe unul de la altul și să petreacă mai mult timp cu elevul, în afara clasei.

- Cheia succesului ține de capacitatea de a gândi complex. Aceasta este o provocare fundamentală pentru România.

EDUCAȚIA ÎN EUROPA

REALIZAT DE CĂTRE BEATRICE APĂSCĂRIȚEI

În conformitate cu Legea Educației Naționale nr. 1/2011, sistemul educativ românesc este reglementat de către Ministerul Educației și Cercetării (MEC). Fiecare nivel are propria sa formă de organizare și este subiectul legislației în vigoare. Grădinița este opțională între 3 și 5 ani. Ultimul an de gradinița, *grupa mare*, este obligatoriu din anul 2020. Clasa pregătitoare, devenită obligatorie în 2012, începe în general la vârsta de 6 ani. Incepând cu anul 2020, toți cei patru ani de liceu sunt obligatorii; astfel școlarizarea este obligatorie pentru 14 ani în total. Învățământul primar și secundar este împărțit în 12 sau 13 clase. Învățământul superior este aliniat la Spațiul european al învățământului superior.

Încă de la Revoluția română din 1989, sistemul de învățământ românesc a fost într-un continuu proces de reorganizare care a fost atât lăudat cât și criticat.

În afară de sistemul oficial de școlarizare, la care s-a adăugat recent și sistemul privat echivalent, mai există și un sistem de meditații, semi-legal și informal. Meditațiile sunt folosite de cele mai multe ori în timpul liber ca o pregătire pentru diferitele examene, care sunt în mod notoriu dificile. Meditațiile sunt larg răspândite, iar acestea pot fi considerate ca o parte din sistemul de învățământ. Meditațiile existau și chiar prosperau în timpul regimului comunist.

Școala primară este obligatorie, ea cuprinzând clasa pregătitoare (fiind înscriși în general copiii în vârsta de 6 ani, și apoi clasele I-IV, fiind cunoscută sub numele de "învățământ primar", în timp ce de la vârsta de unsprezece ani și până la paisprezece ani este cunoscut sub numele de "educație gimnazială". Cele mai multe școli elementare fac parte din sistemul public școlar. Educația elementară privată are o cotă de piață de 0, 5%, în conformitate cu Ministerul Educației, Cercetării și Inovării.

Educația în România este obligatorie până la terminarea clasei a XII-a (sau până la vârsta de 18 ani). Sistemul de învățământ este identic la nivel național și foarte centralizat.

Sistemul oferă următoarele diplome: de absolvire (absolvirea școlii generale, fără examen), bacalaureat (absolvirea liceului, după examenul de bacalaureat), licență (cadru de absolvirea a universității, după un examen și/sau a tezei), masterat (diplomă de master, după o teză și, eventual, un examen), doctorat (doctor, după o teză).

Educația în Europa:

1. Estonia

Conform rezultatelor PISA de anul acesta, Estonia este pe primul loc în clasamentul țărilor europene cu cele mai bune sisteme de învățământ din lume.

Estonia alocă aproximativ 4% din PIB educației, conform datelor din 2015. Legea educației votată în 1922 spune că scopurile educației sunt „de a crea condiții favorabile pentru dezvoltarea personalității, familiei și a națiunii estoniene; de a promova dezvoltarea minorităților etnice, economice, politice și a vieții culturale în Estonia și de a conserva natura în contextul economic și cultural global; de a preda valorile cetățeniei; și pentru a stabili condițiile preliminare pentru crearea unei tradiții de învățare pe tot parcursul vieții, la nivel național”.

2. Irlanda

Majoritatea școlilor secundare din Irlanda sunt deținute și gestionate în mod privat, dar finanțate de stat, însă există și școli profesionale.

Cu toate acestea, un raport recent arată că Irlanda a cheltuit pentru educație mai puțin cu 15% față de țările dezvoltate, în perioada de vârf a crizei financiare, din 2008 până în 2013, ceea ce sugerează că sistemul său de învățământ ar putea suferi în viitor. Conform rezultatelor PISA, Irlanda ocupă un bine meritat loc 4, sub Estonia, Canada și Finlanda.

3. Olanda

În 2013, conform unui studiu Unicef, copiii olandezi au fost descoperiți ca fiind cei mai fericiți din lume. În școlile primare copiii nu primesc multe teme, lucru ce i-a determinat să declare că nu sunt presați sau stresați. Școlile sunt împărțite între școlile cu caracter religios și școlile de stat „neutre”, cu doar un număr mic de școli private.

4. Belgia

Belgia are patru tipuri diferite de școli secundare, și anume școlile secundare generale, școlile secundare tehnice, școlile de învățământ secundar profesional și instituțiile de învățământ secundar de artă.

Comisia Fulbright din SUA, care organizează schimburi de experiență între studenți cu Belgia și Luxemburg, spune: Educația are o prioritate ridicată și deține cea mai mare pondere din bugetul anual al guvernelor regionale în Belgia. Sistemele complete de școli publice și private sunt disponibile tuturor copiilor cu vârste cuprinse între 4 și 18 ani, fără costuri sau cu costuri mici”.

5. Elveția

Doar 5% dintre copii merg la școli private în Elveția. Lecțiile sunt predate în diferite limbi, în funcție de regiunea elvețiană din care fac parte, germana, franceza și italiana fiind cele mai des întâlnite limbi de predare. De la școala secundară, copiii sunt triați în funcție de capacitatea fiecăruia.

6. Finlanda

Sunt ani buni de când Finlanda surclasează toate topurile țărilor cu cele mai bune sisteme de învățământ din lume, iar asta pentru că nu are un sistem de linie. Toți copiii, indiferent de capacitatea lor, învață în aceleași clase. Ca rezultat, gaura dintre cei mai slabi și cei mai buni, este cea mai mică din lume. Școlile finlandeze oferă foarte puține teme pentru acasă și impune un singur test obligatoriu la vârsta de 16 ani. La testele PISA de anul acesta, Finlanda s-a clasat pe locul 3 fiind devansată de Estonia și Canada.

Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bia_%C3%AEn_Rom%C3%A2nia

<https://life.ro/cele-mai-bune-sisteme-de-invatamant-din-lume-in-ce-tara-ti-ar-placea-sa-invete-copiii-tai/>

SISTEMUL ROMÂNESC DE ÎNVĂȚĂMÂNT

**PROF. DRD. AFILIAT AL UNIVERSITĂȚII “OVIDIUS” CONSTANȚA,
BECHEȚEANU-GHEORGHE GABRIELA-CERASELA**

Sistemul românesc de învățământ este unul precar, centrându-se pe programa stufoasă și nu pe abilitățile dobândite de elevi, educatia se face cel mult pe hartie, cum afirma seful educatiei OECD.

În Occident, în prim plan, sunt copiii, cu veleitățile lor! De exemplu, dacă un copil este bun la muzică, o aprofundează de-a lungul celor 12 ani, focalizându-se foarte mult pe ce-I place.

În sistemul nostru, însa, sunt foarte multe ore, foarte încărcată programa, inutil; fapt care-I duce pe copii la plictis, dar și la așa-numita oboseală cronică!

Oare, când va veni momentul, să afirmam cu plăcere: de-abia aștept să merg la școală, atât în calitate de elev, cât și de dascăl?

Așadar, programa existentă îl încarcă și pe profesor, fiind nevoit să continue și acasă demersul educațional.

Unde mai este randamentul și odihna? Lipsesec cu desăvârșire, evident!

Și-mi pun întrebarea, cum putem face performanță, când de fapt suntem închiși într-un sistem “străin” nouă.

Până când va surveni o schimbare majoră, dorită și așteptată, nu ne rămâne decât să ne reinventăm la catedră și să găsim “metode” practice și utile, pentru a face orele interesante, evitând plictiseala “impregnată” pe fețele copiilor.

Totul “cade” pe umerii noștri, să știm să facem, cum să facem, la catedră, așa cum spunea Kant.

Așteptăm cu ardoare, de la mai marii noștri, modelele paideice, pentru a ne face viața mai ușoară și pentru a ne ridica, în sfârșit, la standardele europene.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE SISTEMELE DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

**PROF. BENCHIȘ VERONICA FLORICA
ȘCOALA GIMN. NR. 1 CĂBEȘTI**

Încă din primii ani de viață ai copilului începem să ne gândim la un sistem de educare pentru acesta, să conturăm în linii mari metoda pe care vrem să o adoptăm. Fiecare părinte este unic, prin urmare, ideile fiecăruia sunt foarte variate, dar cu siguranță fiecare își dorește ceea ce e mai bine pentru copilul său. Mulți părinți nu sunt complet informați cu ceea ce există la ora actuală în România, în ceea ce înseamnă metoda educațională. Pe lângă sistemul clasic de învățământ există și sisteme alternative, cum este cel Montessori, Waldorf sau Step by Step. Pe lângă acestea, începe să prindă contur și homeschooling-ul, ca formă de educație pentru copii. Dilema fiecăruia dintre noi este așadar, care este cea mai bună metodă? Ce este important să înțelegem este că fiecare copil este unic, prin urmare nu cred că există o metodă universal valabilă pentru toți, fiecare având avantaje și dezavantaje.

Astfel în sistemul clasic este cunoscut în linii mari de toți părinții. Programa școlară este una destul de încărcată, cu multe teme pentru copii, se pune accent pe partea teoretică și mai puțin pe cea practică, copiilor li se cere să învețe pe de rost și puțini sunt cei care înțeleg cu adevărat ceea ce învață. Sistemul clasic este concentrat pe acumularea unor cunoștințe și asimilarea unor comportamente. Din fericire, în ultimii ani, metodele de predare alternative au început să schimbe felul în care este privit acest sistem, există și dascăli talentați, cu dragoste pentru copii, care încearcă să-i facă pe copii să iubească școala și să învețe din plăcere, fără să le ceară să rețină pe de rost definiții pe care nu le înțeleg și ca mai apoi să urască materia respectivă și să își piardă interesul pentru a învăța ceva ce nu le place. Sistemul clasic de învățământ din România este unul cu multe provocări, iar părinții care optează pentru acesta sunt conștienți că trebuie să accepte unele compromisuri. Totuși sunt multe orașe din țară cu școli de stat foarte bune, iar bătălia pe clasele cu învățătoare foarte bune ajunge să fie mare. Deși este gratuit, unii părinți privesc mai departe de aspectul financiar și consideră că educația copilului lor este cea mai bună investiție, orientându-se spre grădinițe și școli particulare.

Un alt sistem este cel Step by Step, care este un sistem alternativ, organizat în cadrul școlilor obișnuite de stat., în care predarea se face după programa clasică, însă se țin cont de metode specifice, și anume: elevii învață prin descoperire, prin asocierea informațiilor noi cu cele deja cunoscute, nu se încurajează competiția între elevi, ci colaborarea, se țin cont de ritmul fiecărui elev, aceștia având parte de o educație individualizată, se lucrează pe centre de activitate (centru de citire, de scriere, de matematică, de știință etc), sunt încurajați și părinții să participe activ la procesul educațional, durează 8 ore pe zi, dar copiii nu mai au teme de făcut acasă, orarul clasei și regulile sunt stabilite de elevi împreună cu învățătoarea, la început de an școlar, sunt două cadre didactice, iar programul lor se suprapune în jurul prânzului. Chiar dacă această metodă de predare este diferită de cea tradițională, problemele din școlile de stat rămân aceleași: lipsa unor cadre didactice motivate sau numărul prea mare de elevi din clase. Totuși există avantajul adaptării mult mai ușoare la sistemul clasic de învățământ, datorită capacității de adaptare dobândită în cadrul unei clase Step by Step și a programei similare cu sistemul tradițional. Dezavantajul este că, fiind o școală de stat, părinții trebuie să se implice și financiar pentru dotarea claselor astfel încât această metodă de predare să funcționeze.

În România, învățământul Waldorf funcționează atât ca învățământ de stat, cât și ca învățământ privat și se pornește de la premisa că fiecare ființă umană este unică și trece prin diferite etape de dezvoltare, așadar nevoile fizice, sociale, emoționale, intelectuale și spirituale specifice fiecărei faze de dezvoltare sunt și ele diferite. Școala Waldorf se caracterizează prin: educația atât cognitivă cât și artistică, se insistă mult pe activitățile artistice și practice (pictură, desen, modelaj și lucru manual), teatru, meșteșug în lemn, jocuri, muzică pentatonică, basme, nu se dau note sau calificative, elevii primesc la finalul clasei o caracterizare făcută de profesor/învățător, în clasele mici nu se folosesc manuale, elevii primesc informația la curs și toată gama de cărți existente în domeniul studiat, materiile cognitive sunt studiate în module (epoci), o clasă studiază timp de 2-4 săptămâni o materie, în primele două ore, fără pauză, Waldorf folosește abordarea

directă a profesorului, el predă. În unitățile de stat, nu se plătesc taxe la grădinița sau școala Waldorf. Totuși, pentru buna funcționare a unităților, părinții sunt organizați în asociații, care, prin cotizațiile membrilor, contribuie la asigurarea unei baze materiale corespunzătoare unui învățământ normal. În cazul învățământului Waldorf privat, taxele de școlarizare sunt diferite, fiind prezente în oferta de școlarizare a fiecărei unități școlare. De exemplu, în București, la Școala Liberă Waldorf, taxa anuală variază între 4200 și 5900 euro pe an, în funcție de programul ales.

Sistemul Montessori, are ca principiu de bază auto-educarea și aplicarea celor învățate direct, caracteristicile fiind: crearea de grupe educaționale care acoperă 3 ani: grupa 3-5 ani, 6-9 ani, 7-10 ani etc, încurajarea copiilor să ia mereu decizii proprii pe care să le respecte, lipsa pedepselor și a recompenselor, copilul își alege ce vrea să învețe, iar profesorul îl ghidează în acest sens.

Activitatea independentă constituie aproximativ 80% din lucrul într-o clasă Montessori, în timp ce activitățile conduse de profesor reprezintă 20%. În educația tradițională raportul este de obicei inversa, curățenia și aranjarea locului unde își desfășoară activitatea copiii sunt făcute de ei înșiși, în activitățile de predare sunt folosite artele vizuale, muzica și mișcarea, folosind logica și natura secvențială a mediului se ajunge la învățare prin descoperire, materialele didactice sunt așezate la vedere, pentru a putea fi selectate de către copil, există o libertate controlată care inspiră copiii să lucreze în ritmul lor propriu, se cultivă de asemenea respectul, responsabilitatea și dezvoltarea caracterului copilului, este încurajată autonomia copilului, să învețe să-și satisfacă singur nevoile sale de bază, în școală se va pune accent pe lucrul în echipă, pe proiecte sau pe un minim de interacțiune între copii, nu există bănci, ci numai mese comune de lucru, covorașe de lucru, zone de lectură etc, nu sunt necesare temele, predarea fiind naturala, spontană, se încurajează pasiunile copilului și nu există limite în dorința de cunoaștere. Copilul poate aprofunda un subiect de care este interesat, ajungând adesea să capete cunoștințe vaste despre teme care îl interesează iar pedagogia Montessori urmărește și încurajează acest lucru.

Unul din dezavantajele metodei este că nu există posibilitatea de a continua până la finalul clasei a VIII-a în acest sistem. În România, copilul poate face maxim 6 clase în sistemul Montessori. În plus, la noi în țară, școlile și grădinițele unde se aplică metoda Montessori sunt doar private. Datorită costurilor ridicate, mulți părinți optează doar pentru grădiniță în sistemul Montessori, iar la școală se orientează spre alte variante gratuite. Astfel ajungându-se la sistemul școlilor private și ele fiind o alternativă la învățământul de stat. Mulți părinți aleg pentru copiii lor o școală privată, chiar dacă costă câteva sute de euro pe lună, deoarece le oferă elevilor pregătire suplimentară în clase dotate corespunzător sau metode de predare gândite în funcție de potențialul elevilor. Pe lângă programa obișnuită, se predau ore de limbi străine sau informatică, arte sau teatru, instrument muzical, înot, dans etc. Fiind mai puțini într-un colectiv, profesorul poate acorda atenție fiecărui elev în parte. Homeschooling prinde contur de asemenea și în România, pentru că nu găsesc o formă adecvată de învățământ, tot mai mulți români sunt interesați să-și educe copiii acasă. Această formă de educație nu este reglementată în România și de aceea, pentru ca studiile de homeschooling să se desfășoare în legalitate, trebuie ca respectivul copil să fie înscris la o școală din afară țării, care are legal înființat departamentul de învățământ la distanță sau online, sau care are statut de "școală umbrelă" la care pot fi înscriși și copii din alte țări. Riscurile școlii acasă ar putea fi izolarea copilului, lipsa socializării, îndoctrinarea religioasă, precum și riscul ca acesta să rămână fără cunoștințe adecvate vârstei (unschooling sau ne-școlarizare).

PROVOCĂRILE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREȘCOLAR ÎN ROMÂNIA

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR BENDORFEAN IOANA-BIANCA
(COLEGIUL NAȚIONAL „DECEBAL” DEVA)**

Primii șase ani de viață sunt esențiali pentru dezvoltarea armonioasă și echilibrată a copiilor. În această etapă se formează 85% din structurile neuronale ale creierului și se dezvoltă funcțiile cognitive, emoționale, sociale, lingvistice și motorii. Conexiunile între neuroni sunt întărite în funcție de stimuli (afecțiune, comunicare, învățare) și totul se întâmplă într-un ritm alert. În acest cadru general privind dezvoltarea copiilor, este necesar să punem accent pe educația timpurie și pe importanța covârșitoare a utilizării resurselor didactice în procesul instructiv-educativ. Totodată este deosebit de important să motivăm și să ajutăm fiecare copil în demersul de a-și maximiza potențialul. Investiția în educația timpurie este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a personalității fiecărui om, pentru succesul său educațional, împlinirea și integrarea sa socială. Aceasta devine cu atât mai importantă pentru copiii care provin din medii dezavantajate sau comunități sărace, cărora le lipsesc alternativele de dezvoltare personală. De aceea, oportunitățile de înscriere a copiilor într-o formă de educație timpurie, la nivel preșcolar, sunt esențiale în dezvoltarea sustenabilă pe termen lung a comunităților.

Educația timpurie este fundamentală în dezvoltarea copilului și reprezintă baza formării lui ca adult. Cele mai importante provocări din domeniu sunt legate de calitatea, relevanța și eficiența educației.

Pornind de la această realitate, constatăm faptul că în procesul de predare-învățare resursele didactice (caietele, ghidurile de pregătire, fișele de lucru și materialele-suport) sunt o necesitate pentru a oferi o educație de calitate, eficientă și adecvată cerințelor actuale. Conștient de resursele de care are nevoie pentru a-i ajuta pe copii să învețe, personalul didactic selectează anumite instrumente suplimentare pentru ca procesul de predare-învățare să fie eficient. Dacă materialele puse la dispoziția sa nu sunt suficiente, atunci este nevoie de alte resurse didactice pentru a-i forma copilului competențele prevăzute de programa școlară.

În ceea ce privește accesul la resurse didactice de calitate, intervin actorii din spațiul editorial autohton, cărora le revine datoria de a susține procesul instructiv-educativ prin conceperea de materiale care să dezvolte într-o manieră integrată cunoștințele și abilitățile copiilor.

Caietele educaționale sunt adaptate particularităților de vârstă ale copilului. Acestea cuprind fișe de lucru, jocuri, activități și exerciții prin care copiii să-și dezvolte creativitatea, motricitatea fină și abilitățile de scriere, citire și calcul matematic. Folosind caiete tipărite, cei mici vor fi capabili să se concentreze, să gândească logic și să-și identifice propriile emoții, în timp ce învață despre ei și despre mediul înconjurător.

În primii ani de viață, copiii care explorează mediul înconjurător folosindu-și la maximum toate cele cinci simțuri vor înregistra o dezvoltare mai rapidă. Utilizarea în mod constant a resurselor didactice în activitățile de educație și formare a copilului preșcolar, completează și consolidează informațiile primite în această etapă.

Telefoanele, tabletele sau calculatoarele interferează cu toate activitățile copiilor, de la învățarea prin joc, la folosirea imaginației sau explorarea mediului înconjurător. În cazul copiilor care sunt expuși la dispozitive digitale mai multe ore pe zi, s-a constatat o medie mai scăzută la rezultatele testelor cognitive. De aceea, comunicarea directă și joaca asistată de un adult, precum și integrarea copilului într-o colectivitate sunt mult mai utile decât a-l lăsa pe copil să se joace singur sau în fața unui ecran.

Un copil care este absolvent de educație timpurie dezvoltă o capacitate de auto-reglare astfel încât să ajungă singur la o stare naturală de bine (echilibru cognitiv – socioemoțional). Putem aprecia că acest copil este creativ, fericit și cu un sentiment de siguranță fizică și emoțională, are noțiuni de bază despre sănătatea corpului și înțelege diferențele de gen. Simultan, copilul are deprinderi elementare de viață, în raport cu tot ceea ce este în jur (igienă, comunicare, socializare). Mai mult, copilul își cunoaște rădăcinile, comunitatea și înțelege modul în care acestea relaționează între ele. De asemenea, are următoarele abilități și competențe: să se joace cu copiii, să se împrietenească cu alți copii, să dezvolte relații funcționale cu aceștia, dar și cu adulții cu care interacționează (părinți, profesori etc.); să mănânce și să se îmbrace singur, să își aranjeze lucrurile și să facă ordine în cameră; să înțeleagă natura și mediul înconjurător; să facă adunări și scăderi simple; să folosească cuvinte de bază într-o altă limbă de circulație internațională și să vorbească corect limba română; să urmeze exemplul adulților din viața ei; să aleagă între diverse opțiuni de învățare, joacă,

interacțiune și să se adapteze la cerințele societății, să folosească tehnologia într-un mod constructiv; să fie un partener de discuție, alături de părinți și grădiniță, în chestiunile care îl privesc; să înțeleagă ce îndatoriri are în familie și la grădiniță; să fie tolerant, să îi pese de colegi, de animale și de natură; să înțeleagă într-o mare măsură valoarea banilor; să facă diferența între adevăr și falsitate, între realitate și fantasme.

Din cele expuse anterior, se desprind două concluzii relevante:

- comunitățile școlare care se confruntă cu o dezvoltare slabă a infrastructurii existente, cât și accesul limitat al copiilor la materiale didactice contribuie la menținerea decalajelor în cadrul proceselor educaționale;

- comunitățile școlare care folosesc caietele educaționale și resursele didactice pentru preșcolari pun accent pe unicitatea fiecărui copil, pe importanța securității sale emoționale și stimularea creativității, astfel încât aceștia să fie participanți activi la propria dezvoltare.

La nivelul României, ratele de participare la educația și îngrijirea timpurie se îmbunătățesc, dar continuă să existe provocări în ceea ce privește accesul și calitatea. Educația și îngrijirea timpurie de bună calitate sunt esențiale pentru dezvoltarea competențelor-cheie. Nu în ultimul rând, îmbunătățirea echității și a calității în educație rămâne o provocare majoră.

Așadar, putem aprecia că vârsta preșcolară este o perioadă deosebit de sensibilă în dezvoltarea copilului. Mai mulți factori socio-economici pot avea un impact negativ semnificativ, în această perioadă, asupra dezvoltării psihologice a copilului și a șanselor sale de a avea o carieră școlară de succes.

Referințe bibliografice:

1. Comisia Europeană, *Monitorul educației și formării 2019 România*
2. Ministerul Educației și Cercetării, *Strategia privind modernizarea infrastructurii educaționale 2018-2023*
3. Președinția României, *România Educată – Viziune și strategie 2018-2030*
4. <https://www.edupedu.ro>
5. <http://publications.europa.eu>

VALORIZAREA CA ATITUDINE ȘI ACT EDUCAȚIONAL

EC. ADMINISTRATOR DE PATRIMONIU BERCE MĂRIOARA CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ „CRISTAL”, ORADEA, JUD. BIHOR

Construirea și dezvoltarea personalității tinerilor constituie unul dintre scopurile centrale ale sistemului educațional din fiecare țară. Numeroși și difeți factori care acționează în această direcție trebuie să asigure condițiile ca fiecare copil „să devină ceea ce este capabil să fie”, cum au stabilit mereu psihologii. Experiența copilului este respectată pentru ceea ce este. Experiența pe care o dobândesc făcând ceva este meritorie. Adulții devin și ei astfel curioși în legătură cu ce gândesc copiii lor. Ceva poate fi bine sau rău, dar împreună pot găsi noi oportunități, soluții pentru problemele care apar. Educatoarele pătrund adânc în gândirea copiilor, în modul de a gândi al acestora și în modul lor de a influența. Mai mult ca niciodată, ca educatoare, va trebui să pătrunzi în interiorul dezvoltării copilului pentru a o înțelege și a o stimula corespunzător.

Tendința către actualizare și împlinirea tuturor capacităților este forța fundamentală, care motivează aproape tot ce întreprinde omul și pe care C. Rogers o amplasează în central psihoterapiei pe care a elaborat-o. A. Maslow creatorul piramidei trebuințelor, a identificat caracteristicile persoanelor care se consideră realizate: se acceptă pe sine și-i acceptă și pe ceilalți pentru ceea ce sunt; percep realitatea în mod eficient și pot tolera incertitudinea; au spontaneitate în gândire și comportament; sunt centrate mai mult pe problemă decât pe sine; au un simț sănătos al umorului; sunt foarte creative; sunt nepremeditat nonconformiști; sunt preocupați de binele umanității; sunt capabili de aprecierea profundă a experiențelor fundamentale de viață. Caracteristicile expuse mai sus au rezultat din studiile autorului asupra realizărilor personalităților celebre din domeniul științei, artei, activității politice, dar și din investigațiile asupra studenților. Ele pot deveni repere în analiza procesului dezvoltării oricărei personalități și a proiectării acțiunilor educative cu copiii și tinerii.

Fiecare copil are o capacitate latentă, înăscută de a dezvolta un eu, dar fiecare personalitate este diferită de toate celelalte și caută să-și mențină integritatea și să-și realizeze propriul destin în propriul său mod. Personalitatea autorealizată este rezultatul unui proces de lungă durată în cursul căruia s-a valorificat și obiectivat potențialul fiecăruia. Autorealizarea este o trebuință și o tendință ce se manifestă continuu dar nu și uniform, ci uneori intens, alteori mai slab, de multe ori înregistrându-se succese dar și stagnări și chiar nereușite temporare care nu-i anulează rolul important în devenirea personalității. Pe măsura ce se dezvoltă aptitudinile perceptual, motorii, cognitive și sociale ale copilului, simultan se dezvoltă trebuința sa de a pune la lucru aceste noi capacități, în așa fel încât să se obțină explicarea mediului înconjurător și să se acorde și să se primească afecțiunea necesară.

Cine s-a aflat mai multă vreme în preajma copiilor, nu se poate să nu fi constatat pe de o parte tendința lor de a face mereu noi achiziții și pe de altă parte, dorința și mândria lor de a demonstra ceea ce pot și de a obține aprobarea și aprecierea celor din jur. Copiii spun frecvent adulților „Uite ce fac,, „Stai să vezi ce pot eu,,. Dacă adultul face greșeala de a nu fi receptiv la aceste invitații, de a nu acorda atenție copilului sau chiar de a minimaliza ceea ce face acesta, va produce imediat dezamăgire, inhibare, descurajare, diminuarea încrederii în sine, dispariția dorințelor de a mai face ceva pozitiv și chiar ar putea declanșa comportamente agresive și distructive, ca expresie a disconfortului psihic pe care îl încearcă. La scurtă vreme el poate să iasă din câmpul de influență al aceluia adult și să caute alt context, alte relații care vin în întâmpinarea trebuințelor lui de a-și dezvolta noi capacități și de a și le manifesta. Copilul va tinde să evite sistematic spațiul în care nu s-a bucurat de acceptare, susținere, încurajare. Dacă este nevoie să rămână într-un astfel de context, se va simți însingurat, neînsemnat, așteptând mereu să fie blamat și forțat să facă ceea ce nu i se potrivește, să depună un efort special pentru a se înscrie, cât de cât, în normele ce i se impun. De altfel, fiecare manifestă și o tendință naturală de a găsi acele ocazii și context în care să-și poată manifesta capacitățile, să se bucure de atenția celorlalți, să fie acceptat, prețuit, încurajat, să simtă confortul psihic corespunzător, să fie mulțumit, fericit și împlinit.

Părinții vor primi cât mai multe informații despre modul în care copiii lor sunt ocupați la grădiniță. Ei vor deveni curioși și mult mai implicați. Malaguzzi era convins că un atent și complet mod de documentare influențează părinții în modul în care se poartă cu copiii și modul de cooperare al acestora cu grădinița. Grădinița este locul care creează solidaritate între diferite persoane (copii, părinți, educatoare). Grădinița este spațiul ideal pentru povestea lor, pentru propria lor bucată de istorie și cultură, pe care au făcut-o împreună. Ceea ce impresionează mai mult este că, educatoarea observă foarte îndeaproape grupul de copii. Aceste observații sunt utilizate pentru a face dezvoltarea fiecărui copil vizibilă, pentru a sesiza interinfluențele dintre copii, dar și pentru a decide care vor fi intervențiile psihologice viitoare asupra acestor copii. Privind îndeaproape la copiii care pictează sau modelează înveți mai multe despre gândirea și morfologia dezvoltării copilului.

BIBLIOGRAFIE:

ALLPORT, G. W. Structura și dezvoltarea personalității, 1981, EDP București.

ATKINSON, L. RITA și colab, Introducere în psihologie, 2002, Ed. tehnică București.

AUSUBEL. D. P. ROBINSON, F. G. Învătarea la grădiniță, 1981, EDP București.

BĂBAN ADRIANA (coord.), Consiliere educațională, 2001, Imprimeria Ardealul Cluj- Napoca

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN FRANȚA, SPANIA ȘI BULGARIA

PROF. BERILĂ IULIANA
COLEGIUL TEHNIC” COSTIN D. NENIȚESCU” BRĂILA

Sistemul de învățământ din fiecare țară are particularitățile proprii, determinate de condițiile economice, sociale, politice, de gradul de cultură și civilizație al societății, de tradițiile specifice unei națiuni și de concepțiile pedagogice pe care le promovează.

În ceea ce privește învățământul din **Franța**, există un număr de asemanări dar și de deosebiri în comparație cu sistemul de învățământ din România. La fel ca în România, școlarizarea începe la 6 ani, iar învățământul obligatoriu durează 16 ani. Sistemul de învățământ este structurat pe niveluri astfel: învățământul preșcolar care este facultativ, cuprinde copiii între 2 și 6 ani, împartiti în trei grupe de vârstă: mică, mijlocie și mare.

Învățământul primar este obligatoriu, cuprinde copiii între 6 și 11 ani. Spre deosebire de învățământul românesc, nu există semestre, iar școala elementară acoperă ciclul de inițiere fundamentală și ciclul de aprofundare. Ciclul de inițiere fundamentală începe foarte devreme (ultimul an al școlii materne) și se continuă pe parcursul primilor doi ani ai școlii elementare. Ciclul de aprofundare se derulează pe parcursul a trei ani.

Efectivul elevilor dintr-o clasă în învățământul pre-elementar este de 27 de elevi, atât în sectorul public cât și în cel privat. Învățământul secundar cuprinde colegiile care sunt obligatorii. Acesta este organizat în două cicluri, fiecare cu durata de doi ani: ciclul în observare (clasele a 6-a și a 5-a). Toți elevii primesc un învățământ comun, care corespunde unui orar săptămânal de 22, 30 de ore; ciclul de orientare (clasele a 4-a și a 3-a) elevii au posibilitatea ca la sfârșitul anului al 3-lea, să-și aleagă o orientare, potrivit dorintelor.

Există diferite clase cu diferite specializări ca de exemplu clasele a 4-a și a 3-a din învățământul general unde elevii au obligația de a alege o disciplină opțională; clasele a 4-a și a 3-a tehnologice care propun un învățământ mai puțin abstract și clasele de inserție au scopul de a facilita integrarea socială a elevilor și reușita lor școlară, în așa fel încât la terminarea clasei a 3-a să poată obține cel puțin certificatul de aptitudine profesională (CAP).

În **Spania** sistemul de învățământ preuniversitar este de asemenea obligatoriu pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 16 ani. Învățământul preșcolar constituie primul nivel al sistemului spaniol de educație, începând de la primele luni de viață până la vârsta de șase ani, când școlarizarea devine obligatorie.

Învățământul primar (clasele 1-6) și învățământul secundar (clasele 7-10) sunt de asemenea obligatorii. Al doilea ciclu din învățământul secundar, clasa a 10-a, conține două opțiuni: orientarea către bacalaureatul spaniol și orientarea spre formarea profesională. La finalizarea învățământului secundar, elevii care au promovat clasele 7-10, primesc titlul de Absolvent al Educației Secundare Obligatorii. Elevii își pot continua studiile liceale încă 2 ani, clasele a 11-a și a 12-a, și pot obține titlul de „Bachiller”. Nivelul terțiar de educație cuprinde studiile universitare. Marea majoritate a elevilor frecventează școli publice, dar este răspândită și frecventarea instituțiilor particulare subvenționate (dependente de stat).

În **Bulgaria** învățământul obligatoriu cuprinde și nivelul preșcolar, iar copiii (cu vârsta de patru/cinci sau șase ani) sunt obligați să participe la programe de învățământ preșcolar concepute, în primul rând, pentru a-i familiariza cu un mediu similar celui școlar. Tranziția de la învățământul secundar inferior la învățământul secundar superior are loc cu unul sau doi ani înainte de terminarea învățământului obligatoriu. Limita de vârstă superioară pentru învățământul obligatoriu este de 16 ani. Sistemul de învățământ format din preșcolar, educația școlară (învățământ primar și secundar) și învățământul superior are o varietate de tipuri de școli, publice și private în timp ce formarea profesională este strâns legată de învățământul general și poate avea loc în școli profesionale sau colegii integrate în sistemul de învățământ superior.

Concluzia acestei analize comparative este că între sistemele de învățământ analizate există o serie de asemanări cu sistemul de învățământ din România cum ar fi: obligativitatea învățământului până la vârsta de 16 ani, creșterea duratei de școlarizare, existența unui an pregătitor pentru copiii cu vârsta școlară mică

(6 ani), posibilitatea de a continua pregătirea profesională în învățământ de tip vocațional după finalizarea educației obligatorii și preocuparea pentru creșterea calității actului educațional. Mai mult decât atât, dinamica educației într-o societate bazată pe cunoaștere, determină o permanentă nevoie de „up-gradare” a cunoștințelor și competențelor profesorului. Alături de formarea inițială a personalului didactic, formarea continuă constituie elementul cheie al profesionalismului, eficienței și performanței educaționale, deoarece studiile europene demonstrează faptul că reușita elevului este direct corelată cu expertiza resursei umane care a livrat educația.

Bibliografie

- <https://biblioteca.regielive.ro/referate/pedagogie/sisteme-de-invatamant-romanesc-vs-sisteme-de-invatamant-europene>

ȘCOALA ROMÂNEASCĂ, ÎNCOTRO?

**BÎTCĂ CLAUDIA, PROF. PSIHOPEDAGOG
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. G. DUCA” PETROȘANI**

În ultimii ani, este tot mai evidentă încercarea învățământului românesc de a-și găsi un făgaș prielnic de evoluție, astfel încât instituțiile în cauză să reprezinte un spațiu de desfășurare a procesului instructiv-educativ cu idei consistente, rezonatoare, dorite a fi cu ecou și materializate la nivelul societății. Desigur că sistemul educațional prezintă numeroase conexiuni și interdependențe cu sistemul politico-economic al statului, ceea ce determină o paletă largă de influențe, în baza cărora învățământul se află într-un perpetuu proces de schimbare. Astfel, este cât se poate de evident că, deși, aparent, există dorința de perfecționare, nu au fost create încă premisele optime de dezvoltare, astfel încât să rezulte o sincronizare între demersurile ideatice și canalizarea eforturilor spre reușită. România încă se află la momentul său de răscruce, străduindu-se să-și dovedească mai intens capacitatea de a participa la competiția de amploare deschisă de sistemele educative europene.

În ciuda imperfecțiunilor pe care sistemul nostru le prezintă, nu putem contesta, totuși, că există anumite avantaje pe care acesta le prezintă și care stimulează uneori chiar și interesul străinilor de a studia aici.

Comparativ cu statele europene, România deține, în primul rând, avantajul gratuității învățământului obligatoriu, la care se adaugă sistemul de burse acordate. În timp ce în țara noastră, pe perioada de desfășurare a cursurilor obligatorii, elevii dispun gratuit de resursele bibliografice necesare studiului, există state, precum Italia, în care manualele școlare nu sunt asigurate nici măcar la nivel de școală primară. O etapă deosebit de importantă în experiența educativă a fiecărui elev, Examenul de Bacalaureat din țara noastră, comparativ cu alte state europene, prezintă, prin modalitatea de parcurgere a probelor, un nivel de dificultate ascendent, oferind astfel șansa de a depăși acest prag dificil și celor ce nu au performanțe școlare foarte ridicate. În plus, se consideră că sistemul românesc de notare este mai permisiv, având ca notă de promovare 5, cu excepția Bacalaureatului, unde aceasta este 6.

Deși legislația în vigoare a sistemului educațional românesc se bazează, în principal, pe dreptul copilului de *a primi o educație care să îi permită dezvoltarea, în condiții nediscriminatorii, a aptitudinilor și a personalității sale*, se observă ca prim dezavantaj slabă finanțare a învățământului, ceea ce creează reale probleme legate de garantarea egalității de șanse pentru cei din mediul rural. O perspectivă sumbră există și asupra metodelor de predare-învățare adoptate de către cadrele didactice din România, acestea insistând cu precădere asupra aspectelor teoretice. În majoritatea statelor europene, sistemul educativ a implementat metode didactice și resurse educative moderne, astfel încât să sporească nivelul de înțelegere și asimilare a informațiilor, să dezvolte competențele elevilor și să le modeleze spiritul de echipă. Mai mult, la nivelul învățământului superior, în țări precum Germania, Franța sau Finlanda, accentul cade pe aspectele practice, astfel încât se constată o corelație strânsă între materiile predate în facultate și mediul în care studentul urmează să lucreze.

Un studiu în domeniu relevă faptul că Danemarca prezintă cel mai bine organizat și cel mai eficient sistem de învățământ, astfel încât procesul instructiv-educativ se desfășoară pe coordonatele învățării definite de către UNESCO:

- **învățarea pentru a ști** (educația formală),
 - **învățarea pentru a face** (adaptarea sistemului educativ la cerințele de muncă ale societății),
- învățarea conviețuirii** (activitățile desfășurate în timpul liber) și

- **învățarea organizării propriei vieți** (asimilarea de informații, astfel încât acestea să fie utile dezvoltării personale).

Este cert că, orice analiză comparativă dintre sistemul de învățământ românesc și cel al statelor europene, nu este oportună, fapt pentru care pot concluziona că învățământul românesc prezintă anumite avantaje, dar și numeroase curențe, care duc la crearea unui decalaj între noi și Uniunea Europeană. Un sistem educațional bine consolidat și cu un nivel calitativ ridicat dorește a forma un proces de învățare continuă, să dezvolte nivelul de trai al societății, prin promovarea aptitudinilor, a creativității, a inițiativei, a originalității și a unui sistem de valori solide și, totodată, să-și asume responsabilitatea corectării erorilor de comportament civic identificate la nivelul comunității publice. Este oare România pregătită pentru aceasta?

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR TRANSVERSALE PRIN INTERMEDIUL PARTICIPĂRII ELEVILOR LA PROIECTE EDUCAȚIONALE

PROF. BOIANGIU-DIACONU VIORICA-LILIANA
LICEUL DE ARTE "MARIN SORESCU"

Este deosebit de important ca în amplul proces de formare a omului, viața din afara școlii să continue să completeze, să consolideze și să desăvârșească opera educativă într-un adevărat comportament european.

Pregătirea copiilor ca viitori cetățeni ai Uniunii Europene a devenit o provocare și o necesitate prefigurată de un viitor previzibil, care îi va solicita să trăiască într-o permanentă stare de adaptare pentru a putea face față schimbărilor insidioase sau brutale și oportunităților potențiale.

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Dimensiunea europeană a educației este reflectarea unei realități care exercită presiuni, determinându-ne să întreprindem măsuri pentru a-i sprijini pe tineri să găsească modalități de răspuns la provocările lumii contemporane.

Proiectele Școlare Comenius au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

Învățarea pe tot parcursul vieții necesită mai multe deprinderi de bază: abilitatea de a urma și de a-și continua formarea, precum și de a-și organiza propriul proces de învățare. Cunoștințele de bază, cum ar fi competențele lingvistice, matematica și abilitățile TIC sunt necesare pentru a evalua, a dobândi, a procesa și a asimila noi informații și abilități. Competențele lingvistice și cele multiculturale devin tot mai importante pentru piața muncii din Europa, dar și pentru societățile europene formate dintr-o gamă diversificată de tradiții și culturi. Învățământul școlar se confruntă cu provocarea de a transmite aceste competențe de bază și de a oferi tinerilor europeni un start bun în procesul de învățare pe tot parcursul vieții.

Comenius contribuie la îmbunătățirea calității și la întărirea dimensiunii europene a învățământului școlar din Europa. În cadrul parteneriatelor școlare, elevii și profesorii din diferite țări europene se întâlnesc pentru a lucra la un subiect comun. Ei realizează mici publicații care conțin rezultatele proiectului lor, le prezintă în cadrul expozițiilor, pe internet sau pe scenă.

Astfel, elevii și profesorii își îmbunătățesc competențele lingvistice, utilizează tehnologii moderne de informare și comunicare și își îmbogățesc cunoștințele despre varietatea culturilor europene. De cele mai multe ori, un proiect implică mai multe clase. În general, profesorii folosesc șansa oferită de parteneriatele școlare pentru a lucra la problemele cu care se confruntă școala lor și pentru a compara diferitele abordări întâlnite în cadrul școlilor partenere.

De asemenea, parteneriatele școlare constituie o bază de lucru pentru abordarea problemelor precum abandonul școlar, o mai bună integrare a tuturor nevoilor educaționale ale elevilor în viața școlară cotidiană și îmbunătățirea managementului școlar.

Comenius vizează sprijinirea tuturor entităților implicate în mod activ în cadrul învățământului școlar, începând de la nivelul preșcolar până la cel liceal. Acțiunile din cadrul programului urmăresc dezvoltarea cunoștințelor și a înțelegerii în rândul tinerilor și al personalul didactic a diversității culturilor și limbilor europene, precum și a valorii

acestei diversități. De asemenea, acțiunile sprijină tinerii în dobândirea de abilități de bază și de competențe necesare pentru dezvoltarea personală, la viitorul loc de muncă sau pentru o cetățenie europeană activă.

Parteneriatele școlare Comenius au ca scop întărirea dimensiunii europene a educației prin promovarea de activități de cooperare între școli din Europa.

Proiectele oferă posibilitatea elevilor și profesorilor din diferite țări să lucreze împreună pe una sau mai multe teme de interes comun.

Parteneriatele școlare îi ajută pe elevi și pe profesori să dobândească și să își îmbunătățească nu numai competențele privind tema sau domeniul pe care se axează proiectul, ci și pe cele privind lucrul în echipă, relațiile sociale, planificarea și realizarea activităților din cadrul proiectului și folosirea tehnologiei informației și comunicațiilor (TIC). De asemenea, participarea la un parteneriat împreună cu școli din diferite țări le oferă elevilor și profesorilor ocazia să comunice în limbi străine și le sporește motivația pentru învățarea acestora.

Proiectele Comenius sunt o mare realizare care poate aduce multe transformări într-o instituție școlară prin creșterea gradului de încredere în forțele proprii, atât în rândul elevilor cât și al profesorilor. Acest tip de proiecte reprezintă o oportunitate unică pentru cadre didactice și elevi de a trăi experiențe noi.

Bibliografie

- Baban, Adriana (coordonator) – *Consiliere educationala*, Ed. Ardealul, Cluj-Napoca, 2001
- Baran Pescaru, Adina – *Parteneriat in educatie*, Ed. Aramis, Bucuresti, 2004
- Staiculescu, Camelia – *Scoala si comunitatea locala, parteneriat pentru educatie*, Ed. ASE, Bucuresti, 2012

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PRIMAR BONDUC MIHAELA
ȘCOALA PRIMARĂ ULMI, MILCOV, JUD. OLT**

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea, să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Parteneriatele școlare internaționale au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii internaționale în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Parteneriatele internaționale aduc noi cunoștințe, abilități, schimb de idei, transfer de practici creative, acces la noi materiale didactice, practica și perfecționarea limbilor străine într-un context real. Fiecare parteneriat este o oportunitate de învățare pentru cei implicați – profesori, elevi, director de școală. Participanții au de învățat și de câștigat în același timp.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor parteneriate este introducerea dimensiunii internaționale și promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile intrnaționale prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea, să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi. Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare. Dimensiunea europeană a educației este reflectarea unei realități care exercită presiuni, determinându-ne să întreprindem măsuri pentru a-i sprijini pe tineri să găsească modalități de răspuns la provocările lumii contemporane. Antrenarea elevilor la activități de anvergură internațională duce la înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel internațional. Creșterea prestigiului școlii vine ca o consecință, imaginea acesteia fiind promovată atât la nivel național, cât și internațional, îmbunătățindu-se astfel, pe de-o parte, relațiile cu organismele instituționale și cu autoritățile publice locale, pe de alta parte, atrăgând atenția comunității locale asupra unor rezultate meritorii obținute de elevii noștri îndrumați de un corp didactic de excepție.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de important, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi.

Schimbările cele mai mari care se datorează proiectelor, se întâlnesc la nivelul locului pe care școala îl are în comunitate. Consiliul Local, dar și întreaga comunitate dezvoltă încredere și respect față de școală,

profesori, manager. Vizita atâtor grupuri de elevi și profesori din țări diferite impresionează comunitatea și o pune față în față cu nevoia de a promova elementele culturale locale, cu nevoia de a realiza concret unitate la nivelul tuturor factorilor de conducere și administrare, cu nevoia de sprijinire a școlii.

În urma participării la proiecte, se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii. Proiectele realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică în cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Bibliografie:

- Istrate, O. (coord.), Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, București, 2013.

-https://ec.europa.eu/programmes/erasmusplus/resources/documents/erasmus-programme-guide-2021_ro

HĂRȚILE MENTALE, INSTRUMENT FACIL ÎN CONTROLUL INFORMAȚIILOR

**BOTA DIANA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR,
LICEUL TEORETIC WILLIAM SHAKESPEARE, TIMIȘOARA**

Hărțile mentale, mind map, reprezintă un instrument foarte util elevilor mari ai ciclului primar, odată cu introducerea unor discipline noi (geografie, istorie) și cu nevoia de formare a unui mod de structurare a informațiilor tot mai multe și complexe precum și stabilirea unor conexiuni între acestea.

Conceptul a fost introdus de Tony Buzan. Ele au devenit un instrument universal, suport oferit tuturor categoriilor de la micul școlar până la studenți și adulți în scopul gestionării informațiilor zilnice.

Harta mentală, numită și diagrama păianjen, are rolul de a aduna într-un mod organizat, structurat, informații pe o anumită temă, subiect. Minte umană are capacitatea de a înțelege și a stoca o multitudine de informații însă capacitatea de stocare pe termen lung este strâns legată de capacitatea fiecăruia de a face conexiuni între informații.

Cum se realizează?

În mijlocul foii se scrie tema, ideea centrală.

Ideile secundare sunt reprezentate foarte succint cu cuvinte proprii sau se folosesc imagini sugestive.

- Ideile secundare sunt aranjate de la centru spre exterior și într-o ordine ierarhică, cele apropiate de centru fiind cele mai importante.

- Se utilizează linii pentru ideile principale și cele secundare, diferite dimensiuni și culori pentru a identifica ierarhia lor. Începe cu linii groase, devenind mai subțiri spre extremități

Beneficiile hărților mentale

Cei mai mulți dintre elevi au concluzionat că temele realizate în acest mod, sunt mult mai atractive, au fost realizate cu mare plăcere

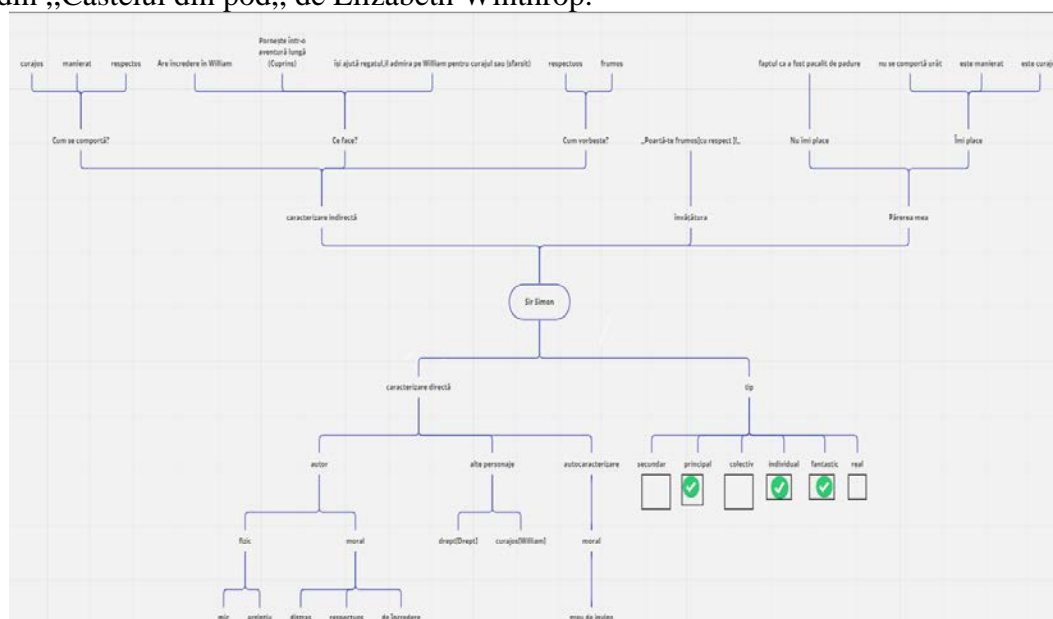
Elevii au reușit să își structureze întregul în părți componente bine definite, logic departajate și apoi detaliate. Au reușit să își sorteze informațiile, să își gestioneze surplusul de informații, să le ordoneze în mod logic.

Anumite lecții predate în acest mod, au fost învățate mult mai rapid și pentru o perioadă lungă de timp s-au fixat informațiile noi.

S-a economisit timp și s-a dezvoltat abilitatea de luare a notițelor,

Am observat o creștere a capacității de memorare, de reținere, creșterea interesului pentru temele date.

Mai jos, găsiți un model de hartă mentală realizată la ora de Limba și literatura română, caracterizarea lui Sir Simon din „Castelul din pod”, de Elizabeth Winthrop.

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI MAREA BRITANIE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR BUCUROAIA MARIANA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NUMĂRUL 20 BUCUREȘTI

Educația în Marea Britanie este obligatorie pentru toți cetățenii cu vârsta cuprinsă între 5 și 16 ani și este împărțită în public (învățământ gratuit) și privat (instituții de învățământ cu taxă). Este de remarcat faptul că în Marea Britanie, în conformitate cu diviziunea administrativă și tradițiile stabilite, coexistă trei sisteme educaționale:

- Anglia și Țara Galilor
- Irlanda de Nord
- Scoția.

Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord diferă ușor în ceea ce privește educația, dar sistemul de învățământ scoțian are propriile sale caracteristici tradiționale.

Educație preșcolară

Învățământul preșcolar din Marea Britanie poate fi obținut atât în instituții de învățământ publice, cât și private. Sistemul instituțiilor preșcolare este format din creșe și grădinițe, în care sunt crescuți aproximativ 50% dintre micuții englezi de la 2 la 7 ani. În plus, mulți copii participă la grupuri de joacă preșcolare, care sunt înființate de organizații de voluntari și părinți.

Învățământul obligatoriu începe la vârsta de 5 ani, iar copiii merg la o școală pentru copii mici. Astfel de școli sunt de obicei organizate împreună cu școli pentru elevi mai tineri.

Educația școlară

Educația școlară tradițională britanică durează 13 ani: de la 5 la 18 ani. Există o mare varietate de școli în Marea Britanie. Există școli de fete, de băieți și școli mixte, unde ambele se predau împreună.

Școlile britanice în general pot fi împărțite în tipuri:

Școli universale: învață copiii de toate vârstele între 2 și 18 ani

Instituții pentru elevi mai tineri (Școli juniori): pentru copii de la 7 la 13 ani. Aici, copiii trec printr-un ciclu general inițial special de învățare a diferitelor materii. Cursul se încheie cu examenul comun de admitere. Trecerea cu succes a unui astfel de examen este o condiție prealabilă pentru admiterea la liceu.

Școli superioare: pentru adolescenți de la 13 la 18 ani. Mai întâi, aici are loc o pregătire de doi ani pentru promovarea examenelor GCSE, urmată de un alt program de doi ani: A-levele sau Bacalaureat Internațional

Școli de pregătire universitară (forma a șasea): pentru adolescenți mai mari 16-18 ani

Educație profesională

Învățământul profesional în Marea Britanie poate fi obținut atât la nivel secundar (conform standardelor rusești), cât și la nivel de învățământ superior. În general, acest segment se numește educație continuă (FE).

Formarea profesională se realizează prin școli integrate, colegii tehnice (profesionale), centre de formare profesională la locul de muncă și centre de ocupare a forței de muncă. Facultatea este o etapă intermediară între școală și universitate.

În prezent, colegiile politehnice sunt principalele instituții din Marea Britanie care formează specialiști cu educație profesională. Ele oferă formare în cea mai largă gamă de ocupații, de la muncitor calificat la specialist intermediar, și sunt strâns legate de formarea la locul de muncă.

Educație înaltă

În mod tradițional, învățământul superior englez este unul dintre cele mai bune din lume. Toată lumea știe numele celor mai mari universități de elită din Marea Britanie: Oxford și Cambridge. Guvernul britanic

încurajează educația studenților străini în instituțiile sale de învățământ: din 2 milioane de studenți, aproximativ 300 de mii sunt străini. În total, în Boggly Albion sunt 90 de universități și alte 64 de instituții de învățământ superior. Cele mai vechi universități sunt Oxford (fondată în 1167) și Cambridge (1209).

Pentru a intra într-o universitate din Marea Britanie, trebuie să promovați examenele britanice A-levle (în școlile scoțiana se numește superiori scoțieni) sau să finalizați cu succes programul de bacalaureat european și internațional.

Durata ambelor programe este de doi ani:

A-levle este un program clasic britanic.

Include un studiu aprofundat de 4 materii necesare pentru admiterea la universitate (specialitatea este selectată în prealabil). În Scoția, sistemul este ușor diferit: ei studiază în cadrul programului de studii superioare scoțiana pentru doar 1 an, dar este recunoscut de toate universitățile din Marea Britanie. A-levle este o pregătire în 3-4 materii pe care elevul o alege dintr-o listă largă (20-30 de materii). Setul de materii poate varia ușor în funcție de școală. Toate subiectele sunt alese individual de către student.

Bacalaureatul Internațional este un program internațional.

Programul IB este recunoscut în peste 100 de țări din întreaga lume, iar în ultimii ani universitățile britanice de vârf preferă chiar IB programului național de nivel A. Programul presupune studierea a șase materii pe care studentul le alege singur: 3 discipline la nivel avansat (240 de ore academice) și 3 subiecte la nivel standard (150 de ore). Până la sfârșitul programului, fiecare student trebuie să scrie un așa-numit „eseu extins” (Eseu extins) cu minimum 4000 de cuvinte.

Învățământul superior în Marea Britanie este construit după modelul european clasic:

Gradul I: licență (Licență). Programul de licență (UG) durează de obicei trei ani. Al patrulea an de studiu oferă studenților posibilitatea de a obține o diplomă de licență cu distincție. Excepție fac universitățile din Scoția, unde pregătirea durează 4 ani. În același timp, primul an de studiu la programul UG din Marea Britanie este echivalent cu al doilea an de studiu la o universitate din SUA.

Gradul II: master (Master). O diplomă de master durează un an în majoritatea universităților britanice. Unele universități au luat ca model standardul american de studiu timp de doi ani.

Gradul al treilea: Doctor în Filosofie (Pohod). Pregătirea este mai individuală și, în funcție de domeniul de cercetare, durează de obicei de la trei ani și jumătate până la patru ani. Gradul se acordă după redactarea și susținerea cu succes a unei dizertații, care este rezultatul cercetării științifice.

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

BUCUȚĂ FLORINELA-RAMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GRIGORE TABACARU” HEMEIUȘ, BACĂU

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găririi răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

- împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;
- acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;
- se creează legături la nivelul comunității;
- se stimulează gândirea critică;

- se educă percepția multiculturalității;
- se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate. Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale. Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Iată câteva impresii ale elevilor care au participat la astfel de activități:

— „Anul acesta am avut oportunitatea să intrăm în jocul unei astfel de provocări. Ceva mult mai „mare” decât activitățile cu care eram obișnuiți. Un proiect internațional! Când profesoara noastră ne-a spus despre ce este vorba, am rămas surprinși deoarece nu ne-am imaginat vreodată că vom avea ocazia să intrăm într-un lucru recunoscut și peste hotare. Am confirmat că vrem să participăm fără ca măcar să stăm pe gânduri.

De fapt, era un concurs internațional inițiat de o asociație din Franța în parteneriat cu mai multe instituții și departamente. Acesta presupunea crearea unui site pe internet și, în funcție de ideile pe care le avem, trebuia să încărcăm materiale pentru fiecare categorie necesară site-ului, tema principală fiind „Les femmes oubliées d’histoire” („Femeile uitate de istorie”).

Am descoperit multe lucruri noi și am desfășurat multe activități interesante cu scopul de a strânge cât mai multe informații pentru proiect. Am încercat să facem totul cât mai bine posibil pentru a ne ridicăm la nivelul celorlalți participanți din concurs.

Chiar dacă nu am obținut marele premiu, experiența acumulată este cu mult mai valoroasă decât orice alt premiu pe care l-am fi putut câștiga vreodată.

Intenționăm să participăm și la ediția următoare, cu speranța că vom reveni cu forțe proaspete și vom face o treabă mult mai bună. ” – G. P.

— „Cred că a fost o experiență foarte bună deoarece ne-a scos de pe <cărarea noastră>, așa cum obișnuiește doamna profesoară să spună, adică să ne provoace la lucruri mai interesante decât ce facem noi în mod obișnuit. Provocările sunt întotdeauna bune pentru minte pentru că o deschid și spre alte căi de gândire. ” – I. D.

— „Pentru mine acest proiect a fost o experiență foarte interesantă prin care am socializat cu elevii unei școli din Franța. Prin activitățile din acest proiect mi-am dezvoltat capacitatea de a vorbi în limba engleză, creativitatea și cunoștințele pe care le aveam despre țara în care locuiesc. Am vizitat locuri în

care nu am mai fost și mi-am făcut prieteni noi. Mi-ar plăcea să repet această experiență. ”- A. E. În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrînu, E. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

**„EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE”
-REFERAT-**

**PROF. BULEANDRĂ SILVIA
PROF. STAMATIN IONICA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „TEDI”, GALAȚI**

„Omul s-a născut liber și este pretutindeni în lanțuri.” – Jean Jacques Rousseau

Trăim vremuri, cu care omenirea nu s-a mai întâlnit. Trăim vremuri, de care poate am aflat din filme sau din cărți. Lumea este “înghețată” la nivel mondial. Toate activitățile economice au fost oprite, s-a “stins” lumina lumii. Este frumos să te crezi liber, dar zilele noastre și întâmplările din ultima perioadă, ne demonstrează că nu am fost și nu vom fi vreodată liberi, fizic. Putem fi liberi sufletește în schimb, avem liber să simțim ce dorim, pentru cine dorim. Perioada prin care trecem a schimbat lumea, a schimbat sistemele de conducere, modul de a lucra, modul de a comercializa, modul de a învăța, modul de a interacționa și multe altele, care probabil acum nu le vedem sau nu le conștientizăm. S-a produs o tehnologizare obligată, forțată, la nivelul mai multor structuri economice, instituționale din mai toate țările lumii.

Schimbarea aceasta se vede și la noi, în România. Școala on-line, părea desprinsă parcă dintr-un film science-fiction. Dar, așa, deodată, ne-am trezit forțați de împrejurări să facem școală online. Impedimentele nu au fost puține și nici acum nu sunt, după câteva luni bune de la declanșarea pandemiei de Covid-19.

Lipsește infrastructura necesară școlii online, nu există bază tehnologică, laptop-uri, tablete, smarphone-uri la nivelul tuturor familiilor și cadrelor didactice din țară. Nu există suficiente cunoștințe informatice pentru a lucra pe platforme specifice și nu în ultimul rând, nu există conexiune la internet. Este greu să ceri unui părinte, încercat poate de multe greutăți și unicul care muncește să își întrețină familia, așa, deodată, să facă rost cumva de toate, pentru ca, al său copil să facă școală on-line. Sunt familii așa de sărace și greu încercate, căci nici alimentele pentru a doua zi nu sunt o certitudine, ce rost are să mai menționăm de altele. Dar, cu toate astea, s-a făcut școală on-line! Da, greu de crezut și de asimilat. Dar, am fost martoră și am participat la toate aceste schimbări. Așa, că, peste noapte, am făcut instruirii on-line pentru a învăța să utilizăm platforme, am instruit la rândul nostru părinții, pentru a reuși să ducem actul educațional la bun sfârșit. Piedicile au fost multe, stresul psihic cauzat de toată situația a fost enorm, dorința de a renunța a fost la un moment dat la cote maxime. Nu au beneficiat toți copiii de școală on-line. Motivele le-am menționat anterior, iar cei care au intrat în acest cerc tehnologizat educațional, s-au adaptat din mers, au fost deschiși la nou și pentru binele copiilor, am lucrat cot-la-cot. Pe nivelul de vârstă cu care lucrăm, mai exact copiii preșcolari, procesul educațional tehnologizat a fost mult mai greu. Au trebuit schimbate aproape complet activitățile și trasate cerințe în funcție de posibilitățile lor de acasă. Am încercat ca mijloacele de comunicare- laptop, telefon, tabletă, să fie doar canalul prin care eu le transmit activitățile și nu baza fizică de a lucra.

Se cunosc efectele nocive ale tehnologiei asupra psihicului copiilor și efectele nefaste. Este greu, aproape de neînțeles cum să faci activitate on-line, dar să nu expui peste măsură copilul. Dar, imposibilul a devenit posibil! Am reușit în proporție de 90% să facem acest lucru, să realizăm actul educațional on-line cu o expunere a copiilor cât mai mică. Am regândit toată planificarea anuală și activitățile pe care le-am planificat de la începutul anului școlar și am reușit să le trasez minunate activități aplicative, fără ca ei să petreacă timp mult în fața ecranelor. Excepție au făcut momentele când le-am distribuit câte un cântecel, filmuleț sau vreo poveste. Și, în toate am avut un ajutor de nădejde... neobositul părinte, acel părinte care se gândește la binele copilului său și care participă, participă activ și ne ajută, pe noi, cadrele didactice, să comunicăm cu sufletul acela mic și inocent de preșcolar. A fost o colaborare strânsă, cel puțin așa am simțit noi, între școală și familie, în cazul nostru, între grădinița și familie.

Acum s-a văzut cât de important este relația școală-familie și tot acum, poate că, unii au înțeles mai bine rolul acesteia. Totul se face în favoarea copilului și pentru viitorul acestuia. Să menții o legătură strânsă

cu cel care îți este dascăl copilului, înseamnă a te preocupa cu adevărat de bunăstarea viitoare a propriului copil. S-a făcut front comun și s-a observat cât de mult a contat, această relație părinte-cadru didactic.

Un act educațional pe deplin reușit, nu implică doar cadrul didactic și copilul, ci și părintele, căci el este cel care trebuie să asigure, acasă, continuarea procesului de învățare. În zadar se poate implica un profesor, dacă acasă, părintele nu verifică și nu motivează copilul pentru a continua învățatul. Puțini sunt copiii care conștientizează importanța școlii, mici fiind, singuri se motivează și muncesc pentru a asimila cât mai multe cunoștințe.

Pentru un viitor luminat și lin, atât din punct profesional cât și personal, copiii au nevoie de încurajare și ghidare în timpul școlii. Familia are funcție educativă și este cea care îi formează copilului priceperile, deprinderile de viață, sentimentele. De asemenea, familia își pune amprenta și asupra dezvoltării sale fizice, intelectuale, morale și estetice. Împreună cu școala, familia este cea care îl ajută pe copil să își formeze o personalitate. Prin realizarea unui parteneriat eficient între cele două elemente cheie din actul educațional, subiectul procesului educațional, și anume copilul, va atrage constructiv resursele educative care i se oferă și le va folosi activ și eficient pe viitor.

În acest cerc, al interdependențelor, putem aminti și de comunitatea în care activează toate părțile implicate, căci și aceasta, prin asigurarea tuturor condițiilor necesare realizării actului educațional, influențează gradul în care sunt duse la îndeplinire obiectivele educaționale. Părinții influențează direct comunitatea prin acțiunile de zi cu zi și pot ajuta la dezvoltarea valorii acesteia. Din familie, copilul capătă într-o proporție foarte mare cunoștințele uzuale și obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se dezvoltă și baza comportamentală, precum politețea, respectul, sinceritatea. Școala cu familia ar trebui să formeze un front comun, pentru a reuși să insuflă copilului o educație și o dezvoltare armonioasă. Școala nu face decât să ofere o educație organizată și este factorul decisiv care este responsabil de formarea socială, a viitorului adult, lucru care se răsfrânge automat asupra dezvoltării societății în ansamblu. Calitatea parteneriatului, dintre părinți și școală este atât de importantă, încât este decisivă pentru viitorul copilului.

**„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi”
– Boutin și Daring, 1994.**

ACTIVITĂȚILE PENTRU DEZVOLTARE PERSONALĂ DIN GRĂDINIȚĂ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIPOTE GRĂDINIȚA P. N. HĂLCENI, JUD. IAȘI ED. BULGARU MARIANA

Activitățile pentru dezvoltarea personală includ:

Rutinele

Tranzițiile

Activitățile de după-amiază

Activitățile opționale.

ÎNTÂLNIREA DE DIMINEAȚĂ-reprezintă un element de noutate pe care-l propune actualul curriculum pentru învățământul preșcolar. Este o metodă educațională esențialmente democratică și participativă. Face parte din grupul metodelor de învățare centrată pe elev.

Întâlnirea de dimineață constă în reunirea întregii grupe cu educatoarea la începutul zilei, ca moment de tranziție între activitățile din familie, din afara grădiniței și momentele de viață instituționalizată. Așezați în semicerc(cerc), copiii participă la o activitate planificată care poate dura între 10 și 20 minute, în funcție de nivelul de vârstă și gradul de interes manifestat de copii. Copilașii își împărtășesc noutățile, ascultă, comunică unii cu alții.

Momentul întâlnirii este structurat în mod tradițional pe câteva componente:

Salutul;

Împărtășirea cu ceilalți;

Activitatea de grup;

Noutatea zilei.

RUTINELE-sunt activitățile reper după care se derulează întreaga activitate a zilei. Ele acoperă nevoile de bază ale copilului și contribuie la dezvoltarea globală a acestuia.

Rutinele sunt de fapt activități de tipul: sosirea copilului în grădiniță, întâlnirea de dimineață, micul dejun, igiena-spălatul și toaleta, masa de prânz, somnul, gustările, plecarea acasă și se disting prin faptul că se repetă zilnic, cam la aceleași ore.

TRANZIȚIILE-sunt activități de scurtă durată, prezente în diverse momente ale zilei, făcând trecerea de la momentele de rutină la alte categorii de activități de învățare, sau de la o activitate de învățare la alta. Rolul lor este de a binedispune și înviora copiii, de a veni în întâmpinarea nevoii firești de mișcare a copiilor mici. Tranzițiile liniștesc, relaxează și îi binedispun pe copii.

ACTIVITĂȚILE DE DUPĂ AMIAZĂ-se regăsesc în grădinițele cu program prelungit și săptămânal.

În dormitorul grădiniței copilul învață să se dezbrace și să se îmbrace, să-și așeze în ordine hainele, activități pe care le face la început cu stângăcie.

Această perioadă a zilei impune o bună organizare, atenție și multă răbdare din partea educatorului.

Activitățile opționale-intră în categoria de dezvoltare personală și se includ în programul zilnic al copilului în grădiniță. Ele sunt alese de către părinți din oferta prezentată de unitatea de învățământ la început de an școlar și aprobată de Consiliul de Administrație. Opționalele pot fi desfășurate de educatoarele grupei sau de un profesor specialist care va lucra în echipă cu acestea. Programa unei activități opționale poate fi elaborată de educatoarea sau profesorul care urmează să o desfășoare și, în acest caz, va fi avizată de inspectorul de specialitate sau poate fi aleasă de cel care predă opționalul respectiv din oferta de programe avizate deja de MECT sau ISJ. Timpul unei activități opționale este același cu cel destinat celorlalte activități din programul copiilor. Se va desfășura cel mult un opțional pe săptămână pentru copiii cu vârste între 3-5 ani și cel mult două pentru 5-6 ani. Aceste activități se realizează cu 10-15 copii și au menirea de a descoperi și dezvolta înclinațiile copiilor și de a dezvolta abilități, ca o premiză pentru performanțele de mai târziu.

Copiii sunt diferiți și totuși câteva lucruri esențiale îi fac să fie asemenea. Toți au nevoie de dragoste, toți simt nevoia de siguranță, de acceptare și de recunoaștere, toți caută un sprijin în adult și chiar au nevoie

de un anumit control din partea acestuia pe măsură ce li se dezvoltă încrederea în sine și dobândesc propria independență.

ATELIER DE CREAȚIE „ZÂMBET DE COPIL”-Grădinița HĂLCENI, Jud. IAȘI
Activitate practică: „Flori vesele”

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

**CĂLĂCEAN DIANA- IOANA
GRĂDINIȚA CU PN. NR. 4, ZALĂU**

„EDUCATIA ESTE CEA MAI PUTERNICA ARMA PE CARE O PUTETI FOLOSI PENTRU A SCHIMBA LUMEA” – NELSON MANDELA

Sistemul de invatamant reprezinta subsistemul principal al sistemului de educatie. Structura sistemului de invatamant din Romania cuprinde: invatamantul prescolar, invatamantul primar, invatamantul secundar inferior, invatamantul general obligatoriu, invatamantul secundar superior, scolile de arte si meserii, scolile de ucenici, invatamantul post-liceal si invatamantul superior.

După 1989 învățământul românesc a înregistrat progrese în ciuda condițiilor economice dificile și a schimbărilor care au intervenit în viața socială. După 1998 a fost demarată reforma în educație, ca urmare a democratizării treptate și a infuziei fondurilor europene și ale Băncii Mondiale.

Legea învățământului nr. 84/1995 prevedea generalizarea treptată a grupei pregătitoare pentru școală, astfel încât rata de înscriere a copiilor la grădiniță a crescut anual. Anul 2000 a adus o nouă viziune despre educația preșcolară, văzută, în cadrul programului educațional “Organizarea învățământului preprimar”, iar în anul 2002 a fost inițiat programul „Generalizarea grupei mari pregătitoare în învățământul preșcolar românesc”. În perioada 2005-2006, a fost elaborată Strategia Ministerului Educației și Cercetării în domeniul educației timpurii, cu sprijinul UNICEF.

Învățământul preșcolar din România

În învățământul preșcolar sunt incluși copii cu vârste cuprinse între 3 ani și 6-7 ani. Activitățile se desfășoară în grădinițe cu program normal, prelungit sau săptămânal. Învățământul preșcolar este structurat pe două niveluri: nivelul I ce urmărește socializarea copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 5 ani și nivelul II ce urmărește pregătirea pentru școală a copiilor cu vârste cuprinse între 5 și 7 ani.

Potrivit noii legi a educației propusă de ministrul educației Daniel Funeriu și aprobată de guvern în 12 aprilie 2010, clasa pregătitoare de la grădiniță se va muta la învățământul primar. În vederea asigurării calității educației și a optimizării gestionării resurselor, unitățile de învățământ și autoritățile administrației publice locale pot decide înființarea consorțiilor școlare care sunt parteneriate contractuale dintre unitățile de învățământ.

La gradinita, copiii servesc micul dejun si pranzul, iar in unele cazuri pot sa se odihneasca pana dupa amiaza (somnul de dupa amiaza). Activitatile de baza pe care copiii le desfasoara la gradinita sunt urmatoarele:

- Arta creativa (desen, pictura, mestesuguri)
- Intra in diferite roluri si construiesc (blocuri de constructie, lego)
- Educatie sociala
- Educatie culturala
- Educatie pentru sanatate
- Educatie religioasa
- Educatie ecologica
- Limbi straine (engleza, germana) si comunicare
- Matematica (notiuni introductive)
- Invata despre mediul inconjurator
- Muzica
- Educatie practica
- Educatie fizică

Educația preșcolară în alte țări

• În Canada, învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu. Învățământul preșcolar se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare), s-au constituit și grupuri de părinți, organisme de voluntariat și private. Anul universitar

începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului.

- În Germania, copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe (Grădiniță). Unele dintre aceste instituții sunt situate în școli (grădinița). Există și o rețea de grădinițe private. Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este de obicei opțională. O excepție în majoritatea statelor este educația copiilor de vârsta corespunzătoare, care sunt în urmă în dezvoltare. Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Mărimea acestor investiții depinde de veniturile familiilor, de numărul de copii sau de numărul de membri ai familiei.

- Învățământul preșcolar din Marea Britanie poate fi obținut atât în instituții de învățământ publice, cât și private. Sistemul instituțiilor preșcolare este format din creșe și grădinițe, în care sunt crescuți aproximativ 50% dintre micuții englezi de la 2 la 7 ani. În plus, mulți copii participă la grupuri de joacă preșcolare, care sunt înființate de organizații de voluntari și părinți. Învățământul obligatoriu începe la vârsta de 5 ani, iar copiii merg la o școală pentru copii mici. Astfel de școli sunt de obicei organizate împreună cu școli pentru elevi mai tineri.

BIBLIOGRAFIE:

<https://blog.scoalaaz.ro/>

<https://eacea.ec.europa.eu/>

“Pedagogia preșcolară și a școlărității mici” – Liliana Stan, anul 2014, ed. Polirom

MODALITĂȚI DE COLABORARE ÎN PARTENERIATUL ȘCOALĂ -FAMILIE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „IANCU ROSETTI” COM. ROȘETI, JUD. CĂLARAȘI PROF. ÎNV. PRIMAR CĂLIN MARIANA

Comunicarea eficientă dintre învățător și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor. Responsabilitatea educației și dezvoltării copiilor trebuie asumată în echipă: școală- familie.

Părinții trebuie să știe cum să-și educe și să-și ajute copiii, în orice situație. Au probleme, dar nu au curajul de a le spune, ori nu-și dau seama că au probleme. Împreună, părinții, copiii și cadrele didactice pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate.

Oricare ar fi așteptările, esențială este încrederea. Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație.

Ședințele cu părinții au doar rol de informare, părinții nu știu să folosească informațiile în beneficiul copiilor. Când sunt chestionați, fie oral, fie scris, răspund cu teamă, nu sunt sinceri sau nu știu să răspundă. Avem o colaborare excelentă cu părinții, dar unilaterală: feed-back-ul nu se realizează, sunt foarte buni executanți, vor să ajute, se implică, dar nu știu „cum” și „când” să facă ceea ce este potrivit unei situații. În societatea în care trăim se pune din ce în ce mai mare accent pe conceptul de educație permanentă, care este chiar o necesitate astfel, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Familia este primul initiator socio-cultural al copilului, iar școala constituie experiența de viață a acestuia în societate.

Noutatea acestui parteneriat din acest an școlar este de a păstra cât mai eficient legătura părinte-educator: întâlniri lunare, afisarea lucrărilor copiilor, evaluări periodice, participarea la activități demonstrative, procurare de material informațional necesar proiectelor tematice, activități optionale, activități extracurriculare, serbări, evenimente socio-culturale, email-uri cu materialele informative și educative trimise de învățătoare.

Chestionarele aplicate și discuțiile periodice individuale/de grup din anul trecut au evidențiat diversitatea părerilor părinților legate de stabilirea unor reguli și limite în comportamentul propriilor copii. Acțiunile derulate mi-au întărit convingerea că fără stabilirea unui sistem unitar de cerințe în școală și în familie, colaborarea dintre cei doi factori educaționali ar rămâne fără rezultatele scontate.

Ținând cont de toate acestea am întocmit la începutul anului școlar, de comun acord cu părinții elevilor, *un program de consiliere a părinților*, cu întâlniri bilunare. Programul a fost expus la afișierul clasei împreună cu broșurile ce conțin diferite teme folosite de părinții și învățătorului în munca cu elevii. Broșurile pot fi studiate de către părinți ori de câte ori doresc, sau atunci când învățătorul le sugerează să consulte o anumită temă. Tot aici este expusă o listă cu *sfaturi pentru părinți*, care se completează pe parcurs în urma dezbaterilor și a concluziilor desprinse după fiecare întâlnire dintre părinți și învățător.

Unele activități se desfășoară numai cu părinții elevilor, altele împreună, părinți – elevi - învățător, în funcție de tema propusă. La sfârșitul fiecărei activități se anunță tema pentru întâlnirea următoare ca părinții să poată studia bibliografia, să se poată informa asupra temei respective încât să fie participanți activi la dezbateri.

Primele întâlniri s-au desfășurat cu un grad mai mic de implicare a părinților, dar pe parcurs părinții au înțeles că au multe de învățat, cum se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți.

O activitate reușită și apreciată și de părinți pentru modul de desfășurare și importanța informațiilor primite a fost lectoratul cu tema „Minte sănătoasă în corp sănătos”.

La această întâlnire a fost invitat medicul școlii care a prezentat părinților regulile elementare de igienă, câteva dintre bolile contagioase la care sunt predispuși copiii în această perioadă, care sunt primele manifestări ale acestor boli, cum se tratează și mai ales cum să le preîntâmpine. Părinții au primit apoi pliante cu reguli utile de urmat pentru menținerea sănătății copiilor lor.

La activitatea cu tema „Ce pot face două mâini dibace!” s-a urmărit realizarea unor obiecte pentru Târgul de Crăciun cu colaborare între părinți și copii. Părinții i-au supravegheat și îndrumat sau ajutat pe copii pe tot parcursul activității și mai ales i-au încurajat. Decorațiunile au fost foarte reușite și prezentate la „Târgul de Crăciun” la care au participat elevi, părinți, bunici și membrii ai comunitatii locale.

Părinții au fost invitați să participe la o acțiune organizată de copiii lor, în cadrul căreia elevii au prezentat un produs care să fie reprezentativ pentru preocupările lor din timpul liber. Fiecare elev a avut la dispoziție două săptămâni pentru realizarea lucrării.

Prin această activitate s-a urmărit ca părinții să cunoască posibilitățile reale ale copilului și să-l orienteze spre activități care să-i dezvolte talentele ascunse, să asigure copiii de prezența lor permanentă în viața lor și de importanța activităților copiilor pentru părinți.

În cadrul unei întâlniri cu părinții copiilor am inițiat o aplicație pe grupe de câte cinci părinți. Fiecare grupă a primit câte o fișă de lucru cu prezentarea unei situații concrete din viața elevilor: *Ana și-a modificat calificativul B din carnet în FB, iar mama a observat.* ”

Fiecare părinte a avut cinci minute la dispoziție să se gândească cum ar fi procedat într-o asemenea situație, să găsească cauzele care au generat acest lucru. Membrii grupelor și-au împărtășit părerile în cadrul echipei și au stabilit de comun acord o soluție care să fie expusă, în plen, de reprezentantul grupului. Soluțiile prezentate de fiecare echipă au fost supuse dezbaterilor.

Scopul acestei aplicații a fost ca prin transpunerea în rolul părinților din situația prezentată să-și dezvolte abilitățile de a rezolva probleme asemănătoare în sensul menținerii unui climat familial echilibrat, să încerce să identifice soluții cât mai variate și cât mai apropiate de modul în care ar reacționa ei în mod real, dacă ar trăi situația prezentată.

Acestea sunt doar câteva exemple din activitățile cuprinse în programul de consiliere a părinților.

În mai toate acțiunile întreprinse am beneficiat de sprijinul părinților elevilor mei. De asemenea au venit cu idei de realizare a unor activități extrașcolare. Am conceput împreună trasee pentru excursii la care au participat și ei alături de copii, am ținut în fața părinților lecții deschise, serbări, care au permis acestora să vadă manifestările elevilor, rezultatul muncii lor, trăirile și comportamentul acestora. Astfel părinții s-au simțit utili și au prezentat mai mult interes pentru școală. Colaborarea a devenit una apropiată și bogată în conținut, nicidecum una protocolară.

Acum, la final, pot spune că am avut împliniri dar și eșecuri. Am înțeles că atât părinții, cât și noi, învățătorii, avem de învățat unii de la alții. Am înțeles că au fost și cazuri în care nu am făcut suficient, împiedicându-ne în propriile noastre prejudecăți.

Atunci când cele două medii educaționale (școala și familia) se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delincvenței juvenile.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

Bibliografie:

1. Ausubel, D., Robinson, F., „Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică” EDP, București 1981
2. Cozărescu, M., Ștefan, L., „Psihologia educației, Teorie și aplicație”, București editura ASE, 2004
3. Doise, W., Mugny, G. „Psihologie socială și dezvoltarea cognitivă”, editura Polirom Iași 1998

PROGRAMELE SI PROIECTELE EDUCATIONALE

PROF. CAMELIA FLORICA PAȘCA

PROF. TOMA CORNELIA

LICEUL TEHNOLOGIC PETRE MITROI, BILED - JUD. TIMIȘ

Un program este un cumul de proiecte de același tip, cu o serie de sarcini specifice intercorelate, conduse în mod coordonat, ce permit realizarea unor obiective în cadrul unei strategii cuprinzătoare și obținerea unor beneficii suplimentare față de cele care au o conducere separată. Un proiect care face parte dintr-un program poate funcționa independent, dar obligatoriu servește scopului programului.

◆ Un proiect educațional este definit ca set de activități orientate spre un obiectiv/grup de obiective, în care resursele umane, materiale și financiare sunt coerent organizate pentru a produce bunuri/servicii sau schimbări, ca răspuns la anumite nevoi.

◆ Ciclul de viață al unui proiect cuprinde mai multe etape: inițierea, dezvoltarea și consolidarea sau proiectarea, implementarea, monitorizarea și evaluarea.

◆ Elementele structurale ale unui proiect sunt: scopuri și obiective, plan de activități, resurse umane, materiale și procedurale și de timp, beneficiari/grup țintă, durată de desfășurare, echipă de lucru, componentă de evaluare/autoevaluare

Importanța proiectelor educative și impactul educativ asupra copilului, sunt probleme de maximă responsabilitate pentru fiecare grădiniță.

◆ Au caracter interdisciplinar, dezvoltând personalitatea copilului.

◆ Oferă ocazii reale de a lua decizii, de a-și asuma responsabilități, implicare directă în descoperirea, organizarea, prelucrarea, aplicarea și prezentarea cunoștințelor.

Atmosfera și climatul de desfășurare au un impact asupra sentimentelor copiilor, sfera trăirilor emoționale fiind extrem de puternică, chiar dacă nu sunt toți „eroii” acestor acțiuni.

Conținuturile activităților desfășurate încurajează comunicarea, abordări bazate pe inițiativă, imaginație, opțiuni etc.

◆ Problema școlii e aceea de a le satisface preferințele copiilor, dar, în același timp, trebuie să vină cu propuneri noi, atractive, care să-i informeze și despre alte lucruri.

Aceste activități dau posibilitatea tuturor copiilor cu aptitudini deosebite să se exprime.

Strategiile folosite în cadrul acestor acțiuni, fiind altele decât cele de la clasă, îl pot conduce treptat spre plăcerea și bucuria de a participa și la alte activități care nu sunt în sfera lor de interes.

Orice parteneriat educațional devine eficient în măsura angajării părților componente, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali.

◆ Copilul vine în contact cu diferite persoane, crește și se dezvoltă într-un mediu comunitar variat și necunoscut pentru el.

◆ Specificul cultural, valorile promovate de acest mediu trebuie avute în vedere în structurarea activității.

◆ Este necesară antrenarea membrilor comunității în luarea unor decizii, direcționarea unor activități, remedierea unor aspecte negative.

◆ Proiectul va avea impact asupra comunității locale care va vedea grădinița în mod pozitiv și va dori să o ajute în continuare.

Proiectele educaționale redimensionează parteneriatul educațional implicându-i pe părinți.

Proiectul educativ este un complex cu domenii de acțiune clară, cu componente bine delimitate corelate cu dimensiunile educației.

Au rolul de a continua procesul educativ în afara activităților școlare și de a optimiza procesul de învățământ, de a crește prestigiul școlii și da posibilitatea de extinderea parteneriatelor cu comunitatea locală. Va crește capacitatea școlii de a implica cât mai mulți copii în astfel de activități.

BIBLIOGRAFIE

Gabriel Milan Sava, Managementul proiectelor educationale, 2004, Editura Tiparul

PARTENERIATELE EDUCATIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

**PROF. CĂPĂȚÎNĂ ADELA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 22,
DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolară este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc.

Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

În zonele urbane nivelul de ocupare a populației a crescut; părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, pe când în zonele rurale natura ocupațiilor, în special cele legate de agricultură, oferă, aparent, mai mult timp părinților pentru supravegherea copilului în familie. De asemenea, modelul familiei lărgite (părinți, copii și bunici), care este conservat îndeosebi în zonele rurale, este în favoarea educării copilului în familie în această perioadă a vârstelor mici.

Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți, inclusiv formare pentru creșterea implicării taților. De asemenea, formarea trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte - cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie.

Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Bibliografie:

Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie - o provocare ?, Editura Diana, 2015

Velea, Luciana și colaboratorii - Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2010

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN DANEMARCA

**PROF. ÎNV. PREȘC. CAZAN ANDREEA MARIA
LICEUL TEORETIC "AUREL VLAICU" BREAZA**

Școala din Danemarca este printre cele mai bune din Europa. Guvernul danez cheltuie 6, 7% din PIB pentru educație. Sistemul școlar este împărțit într-o grădiniță opțională. Apoi, există o școală obligatorie care durează nouă ani (obligatorie) plus una opțională, care este utilă pentru studierea în școlile secundare.

Școală obligatorie

Educația în Danemarca este obligatorie de la 5 la 19 ani. Educația este obligatorie, dar nu școală; de fapt, un părinte poate să nu trimită un copil la școală și să-l trimită la o școală privată sau să-l educe acasă, atâta timp cât profesorii demonstrează că elevul și-a asumat obiectivele și a studiat un număr adecvat de subiecte. 89% dintre tinerii danezi frecventează școala publică. Școala obligatorie se numește *Folkeskole* și durează nouă ani, numite și *niveluri*, obligatorie plus una opțională utilă pentru a putea înscrie în școlile secundare. La sfârșitul școlii obligatorii, elevii pot alege între două tipuri de examene: unul pentru o licență normală care trebuie luată după nivelul 9 sau 10, celălalt pentru o licență avansată care trebuie luată numai după nivelul 10. Cu toate acestea, examenele sunt opționale. În plus, nu există nicio medie, deoarece fiecare subiect este evaluat individual. În școlile private, familiile cheltuiesc doar până la 90%.

Subiecte obligatorii

- limba maternă, matematică, religie și educație fizică la toate nivelurile;
- arta de la 1 la 5 nivel;
- muzică și știință de la nivelul 1 la 6;
- poveste de la 3 la 8 nivel;
- Engleză de la nivel 4 la 9;
- economia casei și alte activități practice pentru cel puțin un nivel de la 4 la 7;
- geografie și biologie la nivelul 7 și 8;
- fizică și chimie de la 7 la 9 nivel;
- Germană (sau franceză) de la nivelul 7 la 9;
- studii sociale la nivelul 9.

În plus, următoarele subiecte trebuie incluse și în curriculum:

- educație privind siguranța rutieră;
- sănătate și educație sexuală;
- orientarea către învățământul superior și piața muncii.

Subiecte opționale

De la nivelul 8 până la cel de-al 10-lea este, de asemenea, oferită o serie de discipline opționale, de la limbi străine la informatică, fotografie, teatru și așa mai departe. La nivelul 10, studenții care doresc pot studia și limba latină.

Învățământul secundar superior

Majoritatea tinerilor danezi continuă să învețe după ce termină școala obligatorie. În plus față de cursurile profesionale, există două tipuri de școli secundare non-profesionale în Danemarca: *gimnaziul de trei ani*, care pregătește studenții pentru studii universitare, și cursurile HF, care pregătesc studenții pentru a susține examenele la un nivel superior într-unul sau mai multe discipline. Ambele școli sunt împărțite în două ramuri: una matematică și una lingvistică. Gimnaziul durează trei ani și pregătește studenții pentru universitate. Este împărțit în două ramuri, una matematică și una lingvistică și au unele subiecte în comun. La finalul studiilor este necesar să susțineți un examen. Höjere Forberedelseeksamen (HF) sunt cursuri de doi ani create pentru oameni, tineri și adulți, care, după abandonarea studiilor, vor să le reia. Subiectele sunt aceleași cu cele ale gimnaziului. La aceste cursuri pe parcursul celor doi ani nu se acordă note. La sfârșitul celor doi ani este necesar să susțineți un examen numit *Studentereksamen*. Atât în sala de gimnastică, cât și în HF, există un director; cu toate acestea, școlile sunt gestionate într-o manieră neierarhică și atât profesorii, cât și elevii participă activ la deciziile luate la toate nivelurile. Educația profesională este împărțită în două cursuri, unul tehnic și unul comercial, ambele cu o durată de trei ani.

ROLUL ÎNVĂȚĂTOAREI ÎN REZOLVAREA UNOR DIFICULTĂȚI DE COMUNICARE LA NIVELUL CLASEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR CERGĂ IONELA-ANGELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION CREANGĂ” CRAIOVA, DOLJ**

Omul stabilește relații încă din primele etape ale vieții sale: din fragedă copilărie, copilul stabilește relații de coloratură socială, mai întâi cu mama, apoi cu ceilalți membri, iar pe măsură ce crește, procesul de socializare se amplifică. Relațiile individului cu grupul social căruia îi aparține, în cazul nostru clasa de elevi, au o importanță deosebită atât asupra evoluției personalității sale, cât și asupra randamentului activității desfășurate, respectiv, în cazul nostru învățarea. Viața în grup comportă totdeauna și aspecte emoționale și afective, precum și momente de tensiune și conflict.

Copilul, în condițiile vieții preprimare, nu trăiește izolat, ci într-un angrenaj social, viața sa afectivă, activitatea intelectuală desfășurându-se în interiorul și în interdependență cu mediul social înconjurător sau în condițiile date de acesta.

În creșterea calității actului educațional o mare importanță revine modului în care dascălul reușește să comunice cu copii, modului cum acesta facilitează comunicarea între copii.

În accepțiunea sa mai largă, comunicarea poate fi definită ca fiind relația bazată pe co-împărtășirea unei informații. Dacă informația, indiferent de natura și de forma în care este transmisă (cuvânt, privire, gest, miros, îmbrăcăminte, ton etc.), este premisă absolut necesară pentru comunicare, ea nu este și suficientă. Absența înțelegerii ei și în cadrul relațional care să-i fixeze semnificația, anulează starea de comunicare. A comunica ”înseamnă a fi împreună cu”, a împărtăși și a te împărtăși, a fi în comuniune de gând, de simțire, de acțiune.

A comunica înseamnă cu mult mai mult decât a stăpâni cuvântul; putem vorbi fără să comunicăm și să împărtășim celorlalți fără a rosti nici un cuvânt. Prin natura misiunii sale, omul școlii este obligat să acționeze și ca un profesionist al comunicării, altfel întreg procesul educativ este afectat. Absența intenției comunicative nu anulează comunicarea. Nehotărârea, neliniștea, blazarea, neputința, slăbiciunea, etc., o transmitem copiilor cu care relaționăm, chiar atunci când nu dorim acest lucru.

Una dintre cele mai frecvente diferențieri utilizate în analiza comunicării umane are la bază natura semnelor utilizate în codarea informației și canalul predilect de transmitere a mesajului astfel rezultat.

Astfel comunicarea poate fi: verbală, paraverbală și nonverbală, toate acestea fiind strâns legate între ele. Exprimarea verbală este înlesnită, ușurată de prezența gestualității și mișcării. Interzicerea acestora din considerente situaționale face să apară perturbări ale comunicării verbale. Dacă dorim să efectuăm un experiment care să sublinieze acest lucru, putem pune copiii, sub formă de joc evident, să povestească cu mâinile ținute la spate. Vom observa că cuvintele ajung mai greu pe buze, capul se mișcă mai mult, pauzele sunt mai lungi și mai numeroase.

Trebuie să reținem faptul că vorbim cu organele vocale, dar comunicăm cu întregul corp și nu numai.

Mai complicat este atunci când un copil identificat cu probleme de comportament, terorizează o întreagă grupă de copii, aceasta până la identificarea cauzelor comportamentului și luarea măsurilor pedagogice ce se impun. Un copil cu astfel de probleme poate perturba întreg procesul instructiv educativ, dar, evident pot fi găsite metode de intervenție eficiente pentru ca activitatea să se desfășoare în condiții de normalitate.

Să nu uităm că rolul învățătoarei nu se oprește în momentul în care copilul este ”absorbit” de clasă. Pentru a putea el însuși comunica cu copilul cu probleme, indiferent de ce natură sunt acestea, are nevoie

de interes, de studiu individual, de a cunoaște cât mai bine psihologia copilului, să aibă cunoștințe de logopedie și defectologie și să colaboreze eficient cu specialiștii.

Grădinița, ca și școala, pot și trebuie să abordeze într-un mod cât mai pertinent problematica diversității umane, a diferențelor care există între oameni. Trebuie acceptați toți copiii, atât cei care sunt obișnuiți, tipici cât și cei cu deficiențe de orice fel, pe cei supradotați, ca membrii egali ai comunității școlare și sociale. Trebuie să trăim împreună, noi cei "normali" cu cei "ciudați" și să învățăm să comunicăm.

BIBLIOGRAFIE

- Iucu, Romiță, „Managementul clasei de elevi”, Ed. Polirom, Iași, 2006;
- Popenici Ștefan, Fartușnic Ciprian, Târnoveanu Nadia, „Managementul clasei pentru elevi cu ADHD”, Colecția New School, 2008;
- Voiculescu Florea, Todor Ioana, „Introducere în psihologie”, Ed. Deternitas, Alba Iulia, 2006;

TEHNOLOGIILE DIGITALE

**PROF. CHELARU ANDREEA ADINA,
COLEGIUL TEHNIC "GHEORGHE ASACHI", BOTOȘANI**

Transformarea digitală este un proces complex, intensiv, de durată, și totuși obligatoriu în contextul actual. Dacă în trecut o parte din personalul didactic avea dificultăți în utilizarea tehnologiilor, atât de necesare în proiectarea planificărilor, a unităților de învățare și a proiectelor didactice, în momentul actual tot personalul didactic este obligat să folosească tehnologia oră de oră.

În timpul școlii online, cadrele didactice trebuie să facă un efort mai mare pentru a transmite informația către fiecare elev și, în același timp, să realizeze ore captivante. În plus unele cadre didactice și unii elevi pot fi stresați din cauza unor dificultăți tehnice, a echipamentelor și a puterii semnalului

Profesorul trebuie să prezinte filme, jocuri de exersare menite să ajute elevii în diferite momente ale lecției și să venim cu idei pe care să le integreze în predarea la clasa online.

Iată câteva TRUCURI pe la cadrele didactice le pot folosi pentru a avea ore cât mai atractive:

1. transmiteți informația cuprinsă în program pe placul elevilor cu ajutorul filmulețelor colorate, scurte și eficiente;
2. în cadrul orelor online, informația trebuie să fie concentrată pentru ca elevii să nu-și piardă interesul;
3. afișați pe ecran ideile care rezultă dintr-un exercițiu în forme cât mai inedite: cuvinte, colaje, elemente muzicale;
4. oferiți feedback elevilor! Le va susține motivația!

Fiecare oră trebuie să înceapă cu un filmuleț, un clip menit să atragă atenția elevilor. Apoi profesorul trebuie să prezinte titlul lecției, obiectivele acesteia (adică ce trebuie elevii să înțeleagă și să învețe pe parcursul orei respective). Bineînțeles acestea trebuie notate pe caietele, iar profesorul le poate posta și pe classroom astfel încât elevii cu un ritm de învățare mai redus să poată studia acasă materialul în ritm propriu. Activitatea propriu zisă trebuie să fie însoțită de materiale video, jocuri educative, aplicații practice pentru ca elevii să învețe activ-participativ și să înțeleagă pe deplin noile noțiuni.

O parte dintre profesori s-a adaptat foarte bine la educația online și se străduiesc să faciliteze procesul educațional pentru elevi, devenind și un sprijin emoțional pentru aceștia. Pe de altă parte, în viziunea elevilor și a părinților, unele dintre cadrele didactice sunt rigide în desfășurarea activităților online: pun absențe elevilor dacă nu au camera deschisă sau dacă s-au deconectat de la internet, dau note mici dacă elevii au probleme tehnice, nu revin asupra informațiilor care nu au fost înțelese sau notate de către elevi.

La rândul lor, cadrele didactice au propriile dificultăți în organizarea și desfășurarea orelor online care le solicită abilități digitale, adaptarea conținutului educațional, metode inovative de testare și evaluare, timp suplimentar de pregătire, la care se adaugă și rezolvarea activităților administrative care apar de pe o zi pe alta. Timpul și bunăstarea emoțională lipsesc și profesorilor, nu doar elevilor.

Pandemia de COVID-19 din Europa și măsurile naționale necesare pentru combaterea răspândirii virusului pot provoca perturbări semnificative în cadrul activităților de educație, formare și mobilitate pentru cursanții, profesorii și educatorii din Uniunea Europeană (UE).

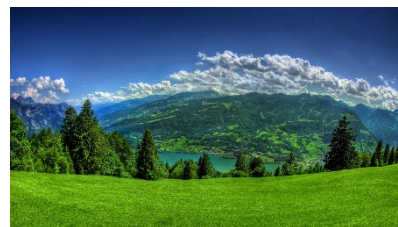
Există diverse instrumente online și offline care pot fi utilizate pentru:

- **a conecta educatorii și elevii** atunci când aceștia se află în locuri diferite
- **a accesa informații și platforme** care nu sunt disponibile în mod obișnuit la domiciliu sau în instituția de învățământ
- **a sprijini dezvoltarea profesională continuă** a educatorilor într-un mod flexibil.

Noile tehnologii pentru tratarea și transmiterea informațiilor influențează, în toate sferile de activitate, maniera de comunicare și de interacționa. În educație, problema esențială o constituie alegerea și înțelegerea corectă a acestor resurse. Instrumentele și tehnologiile moderne nu elimină rolul cadrului didactic, ci îmbogățesc instrumentele pedagogice în concordanță cu finalitățile fiecărui ciclu de învățământ. Atunci când se proiectează demersul pedagogic, prima întrebare pe care și-o pune profesorul este: Ce obiective urmărim ? Atunci când profesorul își proiectează activitatea didactică va ține cont de momentul

în care vrea să aplice tehnologia informației în predare și când utilizarea acesteia este necesară pentru atingerea obiectivelor propuse, adică:

- modul în care tehnologia informației oferă în mod corect accesul la informații;
- modul în care tehnologia informației îi poate ajuta să demonstreze, să explice diverse aspecte;
- modul în care tehnologia informației ajută să analizeze modele existente, să comunice, să caute informații.

Tehnologiile oferă informații de o calitate superioară. Folosirea instrumentelor multimedia duce la o înțelegere mult mai bună a unor concepte și idei decât instrumentele clasice de până acum. În plus, Internetul oferă resurse nelimitate de învățare, precum și posibilitatea de a descoperi semnificația fiecărui concept printr-o simplă apăsare a unui buton. Se oferă în felul acesta posibilitatea unei înțelegeri integrate și se încurajează abordări inter-disciplinare. Gradul de interacțiune oferit de noile tehnologii este mult mai mare. Softurile educaționale permit elevilor să experimenteze cu ideile predate. Introducerea calculatorului în procesul instructiv-educativ, mărește calitatea învățării și permite includerea noțiunilor într-un set coerent de informații. Softurile pot fi create pentru elevi de toate vârstele, chiar și pentru preșcolari. Algoritmizarea, modelarea, simularea sunt metode de învățare programată ce permit realizarea lecțiilor asistate de calculator. De asemenea calculatorul este extrem de util în clasele primare deoarece stimulează procese și fenomene complexe pe care niciun alt mijloc didactic nu le poate pune atât de bine în evidență. Prin intermediul lui, se oferă elevilor modelări, justificări și ilustrări ale conceptelor abstracte, ilustrări ale proceselor și fenomenelor neobservabile sau greu observabile din diferite motive. Permite realizarea unor experimente imposibil de realizat practic datorită lipsei materialului didactic, a dotării necorespunzătoare a laboratoarelor școlare sau a pericolului la care sunt expuși elevii și învățătorul. Elevii au posibilitatea să modifice foarte ușor condițiile în care se desfășoară experimentul virtual, îl pot repeta de un număr suficient de ori astfel încât să poată urmări modul în care se desfășoară fenomenele studiate, pot extrage singuri concluziile, pot enunța reguli, definiții.

Tehnologia informației poate fi folosită în procesul de predare integral sau în anumite secvențe ale lecției. Aceste tehnologii nu pot înlocui profesorul, ci preiau funcții din activitatea de instruire precum și momente din munca elevului. De exemplu, în cadrul unei lecții de TIC la capitolul PowerPoint se poate oferi următoarea fișă de lucru:

Fișă de lucru

1. Creați o prezentare PowerPoint care să aibă numele **Natura.pptx** cu următorul conținut:

Diapozitivul 1: CE ÎNSEAMNĂ DREPTURILE NATURII?

Diapozitivul 2: Drepturile Naturii înseamnă recunoașterea și onorarea faptului că Natura are drepturi. Este recunoașterea faptului că toate componentele Naturii – incluzând animalele, copacii, oceanele, munții etc. – au tot atâtea drepturi ca și oamenii.

Noi – oamenii – avem obligația morală și legală de a susține aceste drepturi în numele ecosistemelor. Ecosistemul poate fi numit apărătorul naturii.

Diapozitivul 3: titlu: LOGO-ul DREPTURILOR NATURII

Conținut: Desenul ce reprezintă Drepturile Naturii surprinde inter-conectivitatea dintre Mama Terra, reprezentată prin globul pământesc, și noi oamenii, reprezentați prin mâna care ține Pământul. Culoarea albastră a mâinii reprezintă culoarea planetei noastre, personifică apa, element care compune 80% din corpul nostru.

De asemenea, ne arată că venele copacilor trec prin venele mâinii, un alt argument prin care vedem puterea inter-conectivității OM-NATURĂ. Oamenii sunt dependenți de existența copacilor care le oferă oxigenul fără de care nu ar putea trăi.

Diapozitivul 4: titlu: INTERCONNECTIVITATEA OM – NATURĂ – DUMNEZEU

La fel cum Dumnezeu este prezent în om, acesta fiind făcut după „chipul și asemănarea Sa”, și elementele Naturii sunt prezente în om, cel mai important dintre ele fiind apa, care reprezintă 80% din alcătuirea lui.

Omul este parte din Natură, este înfrățit cu tot ce este în jurul său. Toate elementele, unul din ele fiind și omul, compun o comuniune, o mare familie ce nu poate trăi despărțită.

Diapozitivul 5: titlu: IERTAREA ÎN LUMINA ÎNVĂȚĂTURII CREȘTINE

“Să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire.” (I Ioan 4, 7-8);
“Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte.” (I Ioan 3, 14).

SĂ NU JUDECI, CI SĂ IERȚI!

Formatări:

- fontul utilizat Book Antiqua, dimensiune font 30, culoare font albastru,

- tema *Savon*

- tranziția Descoperire, avansare automată după 10 sec.

- pentru imagini stabiliți o animație de intrare Roată

- pentru titlul din primul diapozitiv stabiliți o animație de accentuare Rotire, la nivel de literă

2. Creați un nou diapozitiv 6 în care să scrieți folosind cuvinte proprii cum poate proteja omul natura și un diapozitiv 7 în care să scrieți care sunt beneficiile omului de la natura

3. Salvați prezentarea în folderul vostru pe Local disc D.

4. Trimiteți prezentarea creată la adresa [prof. chelaruandreea@yahoo.ro](mailto:prof.chelaruandreea@yahoo.ro). Nu uitați să scrieți la Subject numele vostru.

Pentru a contribui la asigurarea continuității în activitățile de educație și formare, pot fi accesate online diverse materiale didactice.

INSTRUIREA DIFERENȚIATĂ, CA APLICAȚIE A TEORIEI INTELIGENȚELOR MULTIPLE

PROF. CHIMOIU CĂTĂLIN, ȘCOALA GIMNAZIALĂ CÂRNA, DOLJ

Mai mult ca oricând, societatea contemporană e marcată de o explozie informațională de intensitate și amploare fără precedent. Această realitate evidentă trebuie să declanșeze în conștiința cadrelor didactice o întrebare fundamentală: cum putem să-i pregătim cel mai bine pe elevi pentru o viață democratică și productivă proprie secolului XXI?

„Declarația Universală a Drepturilor Omului” prevede că „educația trebuie să urmărească dezvoltarea deplină a personalității umane și întărirea respectului față de drepturile omului și față de libertățile sale fundamentale”. Este deci dreptul fiecărei persoane de a fi tratat diferențiat în așa fel încât să se asigure o dezvoltare armonioasă a personalității sale, în funcție de dominantele sale de inteligență și de tipul său de personalitate.

Luând în considerare aceste circumstanțe, adăugând și studiul individual despre o bună cunoaștere din punct de vedere psihologic și pedagogic, mă voi referi la tezele legate de instruirea diferențiată ca aplicație a teoriei inteligențelor multiple.

Autorul *Teoriei Inteligențelor multiple*, Howard Gardner, profesor de teoria cunoașterii, educație și psihologie la Universitatea Harvard, pornește în teoria sa de la constatarea că unii copii cu coeficient ridicat de inteligență nu au rezultate bune la școală. El a fost șocat de lunga listă de persoane celebre care au reușit remarcabil în viață, dar au avut dificultăți în școală: Picasso, Einstein, Ghandi, Freud. Conform tradiției, în activitatea didactică folosim des expresii ca „este un copil inteligent”, „este un elev talentat la pictură” etc. și suntem tentați să-i considerăm „inteligenți” pe cei care obțin rezultate superioare la disciplinele de învățământ cu caracter științific, iar pe ceilalți să-i considerăm „talentați”. Dacă le numim pe unele inteligențe și pe celelalte talente, înseamnă că nu le considerăm la fel de importante și egale. Comentând cele două denumiri, Gardner a spus în glumă: „toate acestea sunt egale, dar dacă le numeam talente, nimeni nu-mi citea cartea”. Ca urmare, le-a numit inteligențe, definite ca „moduri de a rezolva probleme și de a dezvolta produse considerate ca valori de cel puțin o cultură” și promisiuni de potențial bio-psihologic. Valorizarea inteligențelor este determinată de domeniul sau câmpul în care se manifestă, câmp care poate fi o disciplină sau un meșteșug practicat în societate.

Teoria lui Gardner justifică ceea ce se poate constata, de altfel, în activitatea cotidiană a fiecăruia, anume că nu învățăm în același mod, că avem stiluri diferite și atitudini de învățare diferite și, ca urmare, avem nevoie de un tratament diferit, individualizat, pe tot parcursul procesului de instruire și formare.

Ca suport și motivare pentru tema aleasă, aș dori să argumentez în continuare din punct de vedere științific ce înseamnă instruirea diferențiată pentru fiecare tip de inteligență în parte.

Instruirea diferențiată se constituie ca un învățământ pe măsura elevilor, ceea ce conduce la formarea capacităților de autoinstruire și dezvoltarea nevoii de învățare continuă. Astfel, învățătorul nu transmite cunoștințe, ci organizează, îndrumă activitatea de învățare, asistă formarea capacităților de autoinstruire, asigură adaptarea la situații noi. Totodată, instruirea diferențiată permite valorificarea potențialului fiecăruia și permite identificarea mai multor tipuri de indivizi și stiluri de învățare.

Diferențierea nu înseamnă renunțarea la un program unitar de instruire. Instruirea unitară presupune crearea situațiilor favorabile fiecărui elev, pentru descoperirea intereselor, aptitudinilor și posibilităților de formare proprii.

Teoria inteligențelor multiple oferă un număr mare de instrumente didactice a căror utilizare asigură centrarea demersului didactic pe elev. Tehnicile și materialele utilizate în procesul instructiv-educativ pot fi grupate în funcție de tipul de inteligență predominant.

Pe baza studiilor efectuate, Gardner a ajuns la concluzia că există opt tipuri de inteligență care se pot defini astfel:

❖ **Inteligența lingvistică.** Cei care posedă acest tip de inteligență gândesc cu predilecție în cuvinte și folosesc cu ușurință limba pentru a se exprima și înțelege realități complexe. Ei au o deosebită sensibilitate pentru înțelesul și ordinea cuvintelor, sonoritatea și ritmurile limbii. Copiii cu inteligență predominant lingvistică învață repede limba maternă și limbile străine, citesc cu plăcere, folosesc metafore

și își aleg mai târziu cariera pe baza capacităților. Inteligența lingvistică poate fi valorificată prin lecturi, dezbateri în grupuri mici sau cu întreaga clasă, fișe de lucru, lectura unor cărți, manuale, activități de scriere, jocuri de cuvinte, povestiri, jurnale, variante de citire etc.

❖ **Inteligența logico-matematică.** Prevalența ei determină analiza cauzelor și efectelor, înțelegerea relațiilor dintre acțiuni, obiecte și idei. Abilitatea de a calcula, cuantifica, evalua propoziții și efectua operații logice complexe sunt caracteristici care ies în evidență în cazul acestei inteligențe, împreună cu abilități de gândire deductivă și inductivă și capacități critice și creative de rezolvare a problemelor. Oamenii cu inteligență logico-matematică își aleg meserii ca informatician, contabil etc. Această inteligență poate fi stimulată prin rezolvarea de probleme, demonstrații științifice, clasificări și categorisiri, crearea de coduri, jocuri matematice, cuantificări și calcule, prezentări logico-secvențiale ale unei teme etc.

❖ **Inteligența muzical-ritmică.** Persoanele cu această inteligență gândesc în sunet, ritmuri, melodii și rime. Sunt sensibili la tonalitatea, intensitatea, înălțimea și timbrul sunetului; recunosc, creează și reproduc muzica folosind un instrument sau vocea. Ei se implică într-o ascultare activă și sensibilă și stabilesc o legătură puternică între muzică și emoții. Această inteligență se manifestă în cântat, murmurat, fluierat, ascultarea muzicii, folosirea instrumentelor muzicale, analiza muzicii, baterii de ritm, legarea melodiilor cu concepte, crearea de noi melodii, ascultarea imaginilor muzicale interne etc.

❖ **Inteligența spațială** înseamnă a gândi în imagini și a percepe cu acuratețe lumea vizuală. Abilitatea de a gândi în trei dimensiuni, de a transforma percepțiile și a recrea aspecte ale experienței vizuale cu ajutorul imaginației sunt caracteristicile acestei inteligențe. posesorii ei au capacitatea de a înțelege relațiile din spațiu și de a lucra cu obiecte. Această inteligență o posedă cu precădere pictorii, arhitecții, fotografi. Ea poate fi valorificată prin descifrarea și elaborarea de hărți, grafice, diagrame, fotografii, filme, povestiri după imagini, pictură, colaje, arte vizuale etc.

❖ **Inteligența kinestezică.** Dominanta acestei inteligențe aduce după sine gândirea în mișcări și folosirea corpului în moduri sugestive și complexe. Ea implică simțul timpului și al coordonării mișcărilor întregului corp și ale mâinilor în manipularea obiectelor. O au cu precădere dansatorii, sculptorii, sportivii, actorii. La elevi această inteligență se manifestă în mișcarea creativă, mimă, dramatizare, exerciții fizice, lucru manual, utilizarea limbajului corporal, exerciții de relaxare fizică etc.

❖ **Inteligența naturalistă.** Persoanele la care această inteligență este dominantă înțeleg lumea naturală, iubesc plantele și animalele. Au abilitatea de a recunoaște și clasifica indivizi și specii și de a stabili relații ecologice. Interacționează eficient cu creaturi vii și pot discerne cu ușurință fenomene legate de viață și de forțele naturii. Astronomii, biologii, ecologiștii care o posedă nu operează cu simboluri sau scheme ca matematicienii, ci mai degrabă organizează tiparele observate clasificându-le și categorisindu-le. Această formă de inteligență este stimulată prin antrenarea elevilor în activități de cunoaștere a mediului, activități ecologice, activități de cunoaștere și îngrijire a plantelor, animalelor.

❖ **Inteligența interpersonală** înseamnă a gândi despre alte persoane și a le înțelege, a avea empatie, a recunoaște diferențele dintre oameni și a aprecia modul lor de gândire, fiind sensibili la motivele, intențiile și stările lor. Ea implică o interacțiune cu una sau mai multe persoane din familie sau societate. Persoanele cu inteligența interpersonală dominantă sunt conducători, vânzători, psihologi care înțeleg cum „funcționează” oamenii. La elevi, acest tip de inteligență se poate valorifica prin cooperarea în grup, implicarea în viața școlii, a comunității etc.

❖ **Inteligența intrapersonală** determină o gândire critică și înțelegere de sine, a fi conștient de punctele tale tari și punctele slabe, a planifica eficient atingerea obiectivelor personale, monitorizarea și controlul eficient al gândurilor și emoțiilor, abilitatea de a se monitoriza în relațiile cu alții. Este vorba de cunoaștere de sine și de luarea deciziilor pe baza acesteia. La elevi este evidentă în studiul independent, învățarea în ritm propriu, centre de interes, opțiuni la tema de acasă etc.

Voi prezenta în continuare câteva exemple practice, care apelează la inteligențele elevilor. Unul dintre ele este acela de reactualizare a celor patru operații matematice, iar obiectivul unității instructivă îl reprezintă conștientizarea funcțiilor și diferențelor dintre cele patru operații matematice (adunarea, scăderea, înmulțirea și împărțirea).

Inteligența lingvistică

Elevii ascultă o explicație verbală a funcției semnelor operațiilor matematice, rezolvă exerciții diverse și apoi completează o fișă de lucru cuprinzând exerciții matematice cu rezultate și numere date, cărora le lipsesc semnele pentru a obține rezultatul.

Inteligența spațială

Învățătorul desenează pe tablă imagini grafice care corespund ca înțeles și formă fiecărui semn (soare pentru adunare, semnul +, vânt pentru scădere, semnul -, un balon pentru înmulțire și semafor pentru împărțire). Elevii își fac propriile imagini pe care le plasează în exerciții.

Inteligența kinestezică

Li se cere elevilor să-și folosească corpurile pentru a configura diferitele semne în timp ce citesc exercițiile (de exemplu, trupul aplecat pentru semnul minus).

Inteligența muzical-ritmică

Elevii inventează diferite sunete și apoi le produc la unison în timp ce se citesc exercițiile.

Inteligența logico-matematică

Se formează grupe de elevi. Fiecare grupă are o cutie cu patru compartimente pe care sunt marcate semnele matematice. Grupele sortează exercițiile care se pot rezolva cu ajutorul unui semn dat și le introduc în compartimentele respective.

Inteligența interpersonală

Se formează grupe de elev. Fiecare grupă are 4 cartonașe desenate cu semnele respective. Învățătorul citește exercițiul și, cel care știe primul ce semn trebuie folosit, e câștigător; implicit și grupa lui va fi câștigătoare.

Inteligența intrapersonală

Li se cere elevilor să creeze propriile propoziții pentru fiecare semn matematic, trebuind să se refere la viața lor personală.

Inteligența naturalistă

Elevii compun probleme pe teme de natură, folosind reprezentarea semnelor cu ajutorul obiectelor din natură (un nor poate fi semnul minus).

La fel se poate proceda și în cazul relevării și consolidării noțiunii de factor de mediu, bineînțeles cu exemplificările necesare.

De asemenea, teoria inteligențelor multiple permite aplicarea operațională a taxonomiei lui Bloom la activitatea de învățare, aplicare înțeleasă ca un control al calității muncii noastre, pentru a vedea cât de mult a fost stimulată activitatea de învățare a elevilor prin folosirea unei metodologii bazată pe inteligențele multiple.

De exemplu, la obiectul Științe ale naturii, tema „*Apa ca factor de mediu*”, elevilor cu inteligență dominant lingvistică li se pot da următoarele sarcini:

- Cunoaștere: citiți descrierea diferitelor tipuri de apă.
- Înțelegere: prezentați circuitul apei în natură.
- Aplicare: scrieți trei paragrafe pentru a descrie apa.
- Analiza: realizează o planșă cu diferența dintre apa curată și apa poluată.
- Sinteza: explică legătura dintre apă și starea sufletească a autorului în texte literare adecvate.
- Evaluare: prezintă importanța apei în viața oamenilor.

În concluzie, se cer precizate anumite „reguli”:

- Să nu folosim aceste inteligențe ca pe niște etichete;
- Fiecare elev e unic, diferit de ceilalți;
- Fiecare elev învață în felul lui;
- Să respectăm, valorizăm și hrănim diferențele dintre indivizi;
- Fiecare avem puncte tari și puncte slabe din punctul de vedere al tipurilor de inteligență;
- Există determinări genetice, dar și influențe de mediu;
- Tipurile de inteligență se dezvoltă diferit la elevi și cu viteze diferite;
- Să predăm astfel încât să favorizăm dezvoltarea tuturor tipurilor de inteligențe;
- Să evaluăm după ceea ce elevii știu și pot, ci nu după ce nu știu sau nu pot;
- Nu cât de inteligent este elevul, ci cum este el inteligent;
- Să conștientizăm că există diferite tipuri de învățare;

- Inteligențele multiple ne ajută să rezolvăm problemele de disciplină;
- Nicio metodă nu este bună pentru toți oricând.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bocoș, Mușata, (2002), *Instruirea interactivă – Repere pentru reflecție și acțiune*, Presa Universitară Clujeană.
2. Gliga, L. (coord.), (2001), *Învățarea activă; Învățarea diferențiată*, MEC, București.
3. Stanciu, M., (1999), *Reforma conținuturilor învățământului preuniversitar*, Ed. Polirom, Iași.

EVALUAREA ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA REFERAT

PROF. ÎNV. PRIMAR CÎNTIUC MONICA

Sistemul de învățământ reprezintă subsistemul principal al sistemului de educație. Structura sistemului de învățământ din Romania cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul general obligatoriu, învățământul secundar superior, școlile de arte și meserii, școlile de ucenici, învățământul post-liceal și învățământul superior. Procesul de învățământ are un caracter cât mai rațional și mai riguros. Încercând o definiție a procesului de învățământ putem reține faptul că este “o formă sistematizată și organizată de desfășurare a ansamblului procesual predare – învățare (presupunând deci interacțiunea personalităților celor două entități psihologice implicate: profesorul și elevii), orientate finaliste, transpusă pragmatic într-o serie de metode și procedee și supusă legilor evaluării.” Preocupările privesc multiple planuri ale actului didactic: determinarea precisă a obiectivelor instruirii, organizarea conținuturilor în concordanță cu principalele caracteristici și tendințe ale științei și tehnicii și cu logica didactică. De asemenea, ele vizează stabilirea strategiilor de instruire-învățare în raport cu obiectivele și conținuturile definite, extensiunea funcțiilor predării în actul didactic și centrarea acestuia pe activitatea de învățare a elevilor.

În acest cadru de referință, un domeniu fecund explorat este cel care privește evaluarea randamentului școlar. Progresele înregistrate sunt în legătură, mai ales, cu perfecționarea formelor, mijloacelor și tehnicilor de măsurare a rezultatelor școlare, cu promovarea unor modalități care să permită emiterea unor judecăți de valoare cu un grad mai mare de obiectivitate asupra randamentului școlar. De asemenea, progresele vizează creșterea efectelor stimulative ale evaluării asupra învățării, extinderea acțiunilor de această natură de la “produsul” activității școlare la “procesul” care l-a realizat, deschizând posibilități largi și reale de ameliorare continuă a activității.

Pornind de la aceste considerente voi încerca să determin în ce măsură o evaluare bine concepută contribuie la creșterea randamentului școlar. În acest sens, voi identifica modalități optime de combinare a diverselor tehnici de evaluare în concordanță cu: obiectivele urmărite, conținutul și funcțiile evaluării rezultatelor școlare, interesele și capacitățile elevilor.

Evaluarea reprezintă un ansamblu sau un sistem de concepții, principii și tehnici referitoare la măsurarea rezultatelor școlare, aprecierea acestora și a procesului didactic. Evaluarea procesului de învățământ este o componentă care încheie un proces și creează condiții pentru ameliorarea acestuia în etapele următoare. Ea este, după cum spunea R. Ausubel, punctul final într-o succesiune de “pași”:

- stabilirea scopurilor pedagogice, prin prisma comportamentului elevilor;
- proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse;
- măsurarea aplicării programului.

În contextul educativ școlar, evaluarea acționează din două perspective:

1. evaluarea ca unitate socială, care se traduce prin decizii de orientare, selecție și certificare;
2. evaluarea ca utilitate pedagogică, tradusă prin decizii de reglare didactică.

Evaluarea a devenit astăzi un cuvânt cheie, dacă nu chiar o obsesie. Contrastul este frapant între importanța care se acordă evaluării, pe de o parte, și imprecizia conceptului și a practicilor implicate, pe de altă parte. Cu atât mai mult cu cât, atât teoria, cât și practica pedagogică, solicită din ce în ce mai insistent “plasarea evaluării în contextul general al acțiunii educative precum și realizarea unității și coerenței actului evaluativ în spațiul școlar.”

Pe baza cunoașterii rezultatelor școlare și a factorilor care le-au produs, se face prognosticarea, adică se anticipează desfășurarea ulterioară a procesului și rezultatele posibile. Asadar, “menirea evaluării rezultatelor școlare este de a constata și aprecia, a explica situația prin factorii și condițiile care le-au generat și a prevedea desfășurarea viitoare a procesului de învățământ.”

Caracteristicile actuale ale conceptului de evaluare au fost sintetizate recent de Yvan Abernot (1996):
-evaluarea școlară nu este decât un mijloc în slujba progresului elevului, nu un scop în sine; evaluarea trebuie să fie în slujba procesului educativ și integrată acestuia; evaluarea trebuie să aprecieze înainte de toate drumul parcurs de elev: a făcut progrese sau nu?; evaluarea trebuie să stimuleze activitatea elevului

și să faciliteze progresul său; pentru a evalua corect învățătorul trebuie să fie neutru și obiectiv; a evalua un elev înseamnă a-i transmite informații utile; evaluarea trebuie să-l ajute pe elev toata viața; evaluarea trebuie să fie în serviciul copilului, ea trebuie să-l ajute să-și construiască viitorul; evaluarea trebuie să se adreseze unei ființe în devenire, în creștere, care nu a încheiat procesul de dezvoltare. Evaluarea elevilor se înscrie în cadrul acțiunilor necesare exercitării profesiei de dascăl. Modelul evaluării complete și continue presupune “prezența actelor evaluative pe tot parcursul derulării procesului de învățământ.”

Astfel, orice unitate didactică se încheie cu acțiuni de evaluare, pentru ca pe baza informațiilor oferite să se reia activitatea într-un ciclu superior.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

**PROF. ÎNV. PREȘC., CIOBAN LUCIA MARIA,
GRĂDINIȚA P. P. NR. 1 SĂNNICOLAU MARE, JUD. TIMIȘ
PROF. ÎNV. PREȘC., SITARU IASMINA,
GRĂDINIȚA P. P. NR. 1 SĂNNICOLAU MARE, JUD. TIMIȘ**

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, îdneosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul coerent al instituțiilor școlare de toate gradele, profilele și formele, dintr-o anumită țară, care este conceput, organizat și funcționează în baza unor principii educationale generale cu caracter organizatoric, iar unele și cu caracter juridic, precum și a unor standarde educationale.

Sistemul de învățământ asigură rezolvarea uneia dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane - educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. De aceea, în mod firesc, filosoful german Immanuel Kant spunea că "Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare". În România învățământul este o prioritate națională (Legea învățământului).

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire - finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instruire și educație, obiectivate în "produsul" sau specific - oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. Întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educationale principale și anume: a) funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om ca "homo cogitans" (omul care gândește); b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca "homo faber" (omul care muncește și creează), și c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe om ca "homo estimans" omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn, civilizat.

În România învățământul realizează idealul educational bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educational o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Este necesar ca managementul educational să constientizeze faptul, în toate sferele activității sociale, că învățământul și educația nu sunt fenomene de consum, cum greșit au fost uneori considerate, ci fenomene care realizează cel mai valoros și eficient "produs" cu bataie lungă - omul pregătit să exercite o profesiune social-utile. De asemenea, managementul educational este necesar să asigure un raport rațional și dinamic între numărul oamenilor pregătiți prin studii și numărul cerut de diviziunea socială a muncii, menținând accesibilitatea reală a învățământului de toate gradele pentru că cei care au posibilități intelectuale și materiale să poată obține pregătirea pe care o doresc.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organismele internaționale de educație, cum este UNESCO, și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt obiectivat în participarea țării noastre la realizarea unor programe educationale internaționale precum Phare, Tempus, Socrates ș. a.

Principiile sistemului de invatamant in Romania

Conceptul de principii ale sistemului de invatamant Principiu (de la lat. principium -incepui, element fundamental, principiu) - norma, legitate sau teza fundamentala, care asigura orientarea organizarii si functionarii unui anumit sistem ideatic sau actionai, asa cum este si sistemul educational sau de invatamant dintr-o anumita tara.

Principiile sistemului reprezinta normele sau legitatile educationale generale, cu caracter organizatoric si juridic, care asigura orientarea, organizarea si functionarea coerenta, democratica si eficienta a ansamblului institutiilor scolare de toate gradele, profilele si formele din Romania.

in Romania, potrivit legii, se promoveaza principiile invatamantului democratic si se garanteaza dreptul la educatie generala si diferentiata, pe baza pluralismului educational, in beneficiul individului si al intregii societati.

Principiile sistemului de invatamant din Romania in conformitate cu prevederile "Declaratiei universale a drepturilor omului" (O. N. U. - 1948), ale Constitutiei Romaniei (1992), ale Legii invatamantului (1995 si modificarile ulterioare) si avandu-se in vedere realizarile valoroase ale invatamantului pe plan mondial si din tara noastra, in conditiile dezvoltarii democratice, ale statului de drept si ale economiei libere, s-au stabilit si se aplica urmatoarele principii, care stau la baza organizarii si functionarii sistemului de invatamant: 14. 2. 2. Dreptul la invatatura asigurat tuturor cetatenilor tarii, fara nici o discriminare; 14. 2. 2. invatamant in principal de stat, dar si un invatamant particular si confesional; 14. 2. 2. invatamant de toate gradele in limba romana, dar, potrivit legii, si in limba minoritatilor nationale si intr-o limba de circulatie internationala; 14. 2. 2. invatamant bazat pe libertatea constiintei; 14. 2. 2. invatamant de stat. general si obligatoriu; 14. 2. 2. invatamant de stat gratuit si cu facilitati diverse pentru toate gradele de invatamant de stat; 14. 2. 2. invatamant unitar: 14. 2. 2. invatamant accesibil, deschis pentru toate gradele de invatamant;

ROLUL TEHNOLOGIILOR MODERNE ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT

COCIAȘU MIHAELA – PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ȘCOALA GIMNAZIALĂ „RADU TUDORAN” BRĂILA

Introducerea Internetului în școala primară și a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Astfel actul învățării în ciclul primar nu mai este considerat a fi efectul demersurilor și muncii cadrului didactic, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării cu învățătorul.

Această schimbare în sistemul de învățământ primar vizează următoarele obiective:

1. Creșterea eficienței activităților de învățare;
2. Dezvoltarea competențelor de comunicare și studiu individual. Atingerea acestor obiective depinde de gradul de pregătire al cadrului didactic în utilizarea calculatorului, de stilul învățătorului, de numărul de elevi, de interesul, cunoștințele și abilitățile acestora, de atmosfera din clasă și tipul programelor folosite, de timpul cât se integrează softul în lecție, de sincronizarea explicațiilor cu secvențele utilizate, de metodele de evaluare, de fișele de lucru elaborate. Utilizarea la întâmplare, fără un scop precis, la un moment nepotrivit a calculatorului în timpul lecției duce la plictiseală, monotonie, ineficiența învățării prin neparticiparea unor elevi la lecție, nerealizarea obiectivelor lecției și poate produce repulsie față de acest mijloc modern de predare-învățare-evaluare.

Totuși utilizarea calculatorului are numeroase avantaje:

1. Stimularea capacității de învățare inovatoare, adaptabilă la condiții de schimbare socială;
2. Consolidarea abilităților de investigare științifică;
3. Creșterea randamentului însușirii coerente a cunoștințelor prin aprecierea imediată a răspunsurilor elevilor;
4. Întărirea motivației elevilor în procesul de învățare; Stimularea gândirii logice și a imaginației;
5. Introducerea unui stil cognitiv, eficient, a unui stil de muncă independentă;
6. Asigurarea unui feed-back permanent, cadrul didactic având posibilitatea de a reproiecta activitatea în funcție de secvența anterioară;
7. Facilități de prelucrare rapidă a datelor, de efectuare a calculelor, de afișare a rezultatelor, de realizare de grafice, de tabele;
8. Dezvoltă gândirea astfel încât pornind de la o modalitate generală de rezolvare a unei probleme elevul își găsește singur răspunsul pentru o problemă concretă;
9. Asigură pregătirea elevilor pentru o societate bazată pe conceptul de educație permanentă (educația de-a lungul întregii vieți);

În concluzie putem spune că pentru a realiza un învățământ de calitate și pentru a obține cele mai bune rezultate în ciclul primar trebuie să folosim atât metodele clasice de predare, învățare, evaluare cât și metodele moderne.

Resursele Educaționale Deschise aduc numeroase beneficii și inovații majore în educație. Inovațiile au ca obiectiv eliminarea granițelor cauzate de poziția geografică, vârstă și chiar posibilitățile financiare, oferind acces deschis la diverse și numeroase platforme susținute de mai mulți profesori și forme de învățământ. Cu o misiune continuă de a contribui la elevarea materialelor didactice, indiferent dacă acestea sunt în format digital sau pe suport fizic.

Resursele Educaționale Deschise, RED, ori Open Educational Resources (OER) sunt instrumentele folosite în procesul de învățare, predare, cercetare sau cu alte obiective educaționale care sunt disponibile într-un format accesibil și sub o licență liberă, adică aprobă accesul gratuit, dar și utilizarea, adaptarea și redistribuirea de către alte persoane cu restrângeri limitate sau fără restrângeri.

Beneficiile aduse de Resursele Educaționale Deschise sunt nelimitate, atât pentru profesori cât și pentru elevi. RED oferă oportunitatea tuturor de a crea și colabora în dorința de a aduce informații prețioase și actualizate, la care oricine, indiferent de locul în care se află, poate avea acces. Sprijinind astfel și condițiile în care profesorii și elevii trebuie să desfășoare orele online.

Integrarea tehnologiilor educaționale în învățământul primar presupune o reunire a tehnologiilor educaționale în procesul educațional respectând cerințele de planificare, de proiectare, de realizare și de

apreciere, care ar include scopul, condițiile și rezultatele. Cu alte cuvinte, este necesar să fie valorificată o structură integrată în ceea ce privește aplicarea tehnologiilor educaționale moderne în învățământul primar.

Așadar, tehnologiile educaționale moderne formează un sistem integral, centralizat pe un învățământ formativ. Aspectele integratoare denotă faptul că tehnologiile educaționale vizate contribuie în egală măsură la dezvoltarea și formarea elevului de vârstă școlară mică. Procesul de integrare a tehnologiilor educaționale moderne în învățământul primar devine eficace în condițiile proiectării, realizării și evaluării corecte și accesibile a elevilor de vârstă școlară mică. Determinarea elementului contextual și procesual al tehnologiilor educaționale moderne în învățământul primar devin preponderente în procesul de integrare a acestora. În acest context, integrarea tehnologiilor educaționale moderne în învățământul primar devine o condiție pentru formarea și dezvoltarea elevului, în cazul când procesul de învățământ este orientat spre formarea și dezvoltarea capacităților intelectuale, spre crearea spectrului optim de introducere și aplicare a tehnologiilor educaționale, ținând cont de particularitățile individuale ale elevului și reperele psihopedagogice. Procesul integrării tehnologiilor educaționale devine accesibil și inovator în cazul când este direcționat spre elev, spre formarea și dezvoltarea lui, pe de o parte și aportul învățătorului în activitatea instructiv-educativă pe de altă parte.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. DE MATEMATICĂ ȚODRESCU DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 28, GALAȚI**

Prin parteneriat înțelegem punerea de acord a modalităților de realizare a obiectivelor și scopului bine definit, existând permanent informarea reciprocă a școlii și a familiei cu privire la identificarea problemelor ce privesc copilul.

UEFISCDI promovează calitatea și inovarea în cercetarea științifică românească la nivel internațional prin încheierea unor acorduri de colaborare și parteneriate cu organisme internaționale care să faciliteze accesul cercetătorilor români în proiecte de anvergură în vederea atingerii unui înalt nivel științific și obținerea de rezultate remarcabile, ce conduc la realizarea unor tehnologii noi și inovatoare contribuind, totodată, la creșterea vizibilității și competitivității științei românești pe plan internațional.

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele. Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile. Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

Parteneriatele educaționale promovează valorile general umane prin cooperare în diferitedomenii ale cunoașterii sub diverse aspecte ale practicii și vieții individuale și sociale, începând de la vârsta timpurie.

Elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale. Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Bibliografie:

1. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

ADAPTAREA COPILULUI LA GRĂDINIȚĂ -REFERAT-

PROF. COJOCARU ȘTEFANIA-VICTORIȚA
GRĂDINIȚA "CĂSUȚA COPILĂRIEI"
BUFTEA-ILFOV

Grădinița este primul spațiu de autonomie al copilului, primul loc în care se duce singur și unde începe viața lui fără prezența permanentă a părinților. Este un spațiu în sine, fizic și psihic, cu care copilul pentru a se adapta este necesar să poată stabili o relație. Nu este doar un spațiu de așteptare pe perioada serviciului părinților sau până când cineva va putea lua copilul, ci este un spațiu pe care copilul îl investește într-un fel anume și față de care va avea anumite trăiri.

Venirea la grădiniță a copilului presupune o separare de mediul social familiar copilului: părinții săi, frații, mediul, regulile cunoscute și rutine asimilate. Aflat într-un spațiu nou, în absența persoanelor cunoscute care-i oferă un sentiment de siguranță, copilul trăiește o stare de pierdere față de persoanele dragi, iar acest sentiment va deveni intens și derutant pentru el pentru o perioadă de timp.

Foarte multe mămici sunt îngrozite însă de clipa aceasta și transmit starea de stres copilului, în sufletul căruia brusc se declanșează tot felul de senzații și de stări ciudate.

Chiar dacă în prima zi de grădiniță nu pricepe mare lucru, în ciuda explicațiilor pe care i le oferă mama, în zilele următoare micuțul observă că părinții îl lasă și pleacă, ceea ce îi dezvoltă o senzație stranie de abandon, de singurătate și teamă că nu se vor mai întoarce sa-l ia.

Apar plânsul (la unii copii mai puternic), nervozitatea, dorința de a se refugia în siguranța căminului, uneori agresivitatea sau timiditatea excesivă la contactul cu ceilalți colegi, educatorul, sau alt personal din instituție, dar nu este un capăt de lume dragi părinții, pentru că această perioadă va trece ca un vis, ca o clipire și dacă ne axăm pe partea bună a lucrurilor, aceea că micuțul în grădiniță socializează, însușește deprinderi și abilități, își lărgeste orizontul de cunoaștere, se dezvoltă armonios fizic și psihic nu mai suntem dominați mereu de problema adaptării care trece pur și simplu.

Nu este un secret faptul că fiecare copil se dezvoltă individual, de aceea și procesul de adaptare este la fiecare diferit. Așteptați-vă ca adaptarea să fie dificilă și pentru voi, dar încercați să transmiteți copilului o atitudine pozitivă.

Există cel puțin trei situații în care este solicitată adaptarea preșcolarului în mod diferit:

- deservirea meselor;
- prezența regimului de activități din grădiniță prin solicitarea intensivă a atenției, a memoriei, a activităților intelectuale și altor procese psihice cognitive;
- integrarea în colectivitatea de copii (socializarea).

Adaptarea este diferită și în mod individual pentru fiecare copil, și putem vorbi despre:

Adaptare foarte bună: despărțiri fără ezitări de persoana care a adus copilul la grădiniță, conduite saturate de curiozitate și de investigație activă în mediul de grădiniță, stabilirea rapidă de relații cu educatoarea și cu copiii din grupă;

Adaptarea bună: despărțiri fără ezitări de persoana care a adus copilul la grădiniță, stabilirea facilă de relații verbale cu educatoarea și cu câțiva copii din grupă;

Adaptarea mai dificilă: nervozitate ușoară, reținerea tacită (de mână) a persoanei însoțitoare, dispoziție alternantă (instabilă), nesiguranță (în acțiuni, comportament), curiozitate față de ambian;

Adaptarea tensională continuă: nervozitate, reținerea insistentă a persoanei însoțitoare (verbală, uneori scâncit), stabilirea de relații reduse cu educatoarea și ceilalți copii, conduite de abandon;

Adaptarea foarte dificilă: refuzul copilului de a se despărți de persoana însoțitoare, refuzul de a stabili relații verbale, blocajul curiozității și al investigației, dispoziția tensională evidentă și continuă;

Perioada de adaptare: poate dura mai multe zile, iar cea dificilă, de la 4 la 8-10 săptămâni, cu o oarecare creștere a nervozității în a doua și a treia săptămână;

Diferențele de regim: din cele două medii (familiar și cel școlar) uneori fac ca și copiii cu adaptare bună, să manifeste o creștere a nervozității în săptămânile 4 și 6.

Pentru ca procesul de adaptare al copilului la mediul de grădiniță să decurgă ușor și mai puțin și stresant, vă ofer cu drag câteva sfaturi simple, dar utile, reieșind și din experiența mea de lucru cu preșcolarii.

Cum să-mi pregătesc copilul înainte de a merge la grădiniță:

- Stabilește tipul de program încă înainte de a începe grădinița. Treptat trece copilul la regimul de grădiniță (servirea meselor, activități, somn, rutine);
- Nu mințiți! Copilul nu merge “în vizită” și nici “într-un loc magic”, el merge la grădiniță. În cazul în care copilul va înțelege că l-ai mințit în acest caz, de unde poate fi el sigur că nu-l mințiți atunci când îi spuneți că ve-ți veni după el? Iar teama de a rămâne singur este una dintre cele mai mari temeri ale copiilor;
- În prima perioadă lăsați copilul la grădiniță nu mai mult de două sau trei ore. Este inacceptabil “să îl lași” chiar de la început pentru întreaga zi;
- Înainte de a pleca, spune-i la revedere copilului rapid și ușor. O despărțire lungă și expresia îngrijorătoare de pe fața ta, îi poate provoca anxietate și chiar panică;
- Spune-i educatorului cu ce nume îl alinți pe copil, povestește-i despre viața lui, ar fi indicat să vă familiarizați cu tot personalul înainte de a începe frecventarea grădiniței;
- Nu îți exprima frica, teama sau părerea despre grădiniță în prezența;
- Lasă-l să-și ia jucăria preferată o perioadă la grădiniță;
- I-al mai devreme de la grădiniță în primele zile și perioada de adaptare;
- Pregătiți împreună lucrurile pentru grădiniță, lasă – l să-și aleagă careva haine preferate, rechizite;
- Nu te îngrijora dacă nu îți povestește mereu ce a făcut la grădiniță, când o va face, nici nu o să te aștepte;
- Nu certați copilul pentru comportament ”rău”! Sunteți adult și poți înțelege că nu el ci adaptarea lui este capricioasă și încăpățanată;
- Acasă jucați-vă cu copilul de-a grădinița, lasă-l să conducă unele dintre jucării. Observați ce fac aceste jucării, despre ce vorbesc, ajutați jucăriile să își facă prieteni, și concentrează-te pe rezultatele pozitive ale jocului.

E BINE SĂ ȘTII!

În perioada de adaptare a copilului la grădiniță, acesta se poate adesea îmbolnăvi, iar dezvoltarea lui intelectuală poate încetini, sau chiar stagna pentru o perioadă, copilul e în perioada când vrea să se întoarcă la vârsta la care mama nu îl lasă cu oameni străini lui, dar fiind alături de el și încurajându-l, apreciindu-l va depăși mult mai ușor această etapă prin care trece orice copil.

Grădinița este a doua casă a copilului și perioada de adaptare va trece, important este să fim alături de copil și el să simtă și să înțeleagă acest lucru...să-l iubim, să-l acceptăm, să-l încurajăm și să-l apreciem!

ROLUL ȘI IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CONTANU GINA – AMALIA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 34 – BRAȘOV, JUD. BRAȘOV**

Parteneriatul educațional este un concept care devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății. Acesta reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

În cadrul parteneriatelor se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediu, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație.

Parteneriatele facilitează realizarea unor proiecte prin care copiii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare, în grădiniță și în comunitate, pe baza parteneriatelor dintre preșcolari, educatoare și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim:

- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalității neadequate a unor părinți față de grădiniță / școală;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor;
- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice.

În practica grădiniței există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, acord cadru de parteneriat pentru educație, contract de parteneriat, protocol de parteneriat, parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, și altele.

Constantin Cucoș clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

- ✓ în funcție de domeniul de colaborare
- ✓ în funcție de scopul și obiectivele urmărite
- ✓ în funcție de durata de desfășurare
- ✓ în funcție de forma de finanțare
- ✓ în funcție de tipul de unitate
- ✓ în funcție de tipul de rețea
- ✓ în funcție de domeniul de interes

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare - evaluare - planificare - formare - inițiere - realizare - verificare - reglementare - consolidare - acționare - implementare - evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Cooperarea și coordonarea sunt, cele care facilitează stabilirea

parteneriatului, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între părțile implicate.

Condițiile realizării unui parteneriat implică:

- ✓ identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- ✓ găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- ✓ organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- ✓ identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- ✓ utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Parteneriatele educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, preșcolari, cadre didactice și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității preșcolarului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru preșcolari, cât și pentru toți factorii implicați: grădiniță, familie, comunitate.

Instituția de învățământ și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației.

Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Atunci când părinții, preșcolarii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul lor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Bibliografie

- Bătrînu, E. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
- Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

Webografie

- <https://edict.ro> - Rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale școlare
- <https://ec.europa.eu> - Cooperati cu alte școli/instituții de învățământ
- www.didactic.ro – Educația timpurie
- www.edu.ro - Strategie privind educația timpurie; Studiu de impact – Introducerea educației timpurii în sistemul românesc de educație
- www.scoalaparintilor.ro – Educația timpurie

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA COPILULUI DE VÂRSTĂ TIMPURIE

**PROF. CORINA RACZ
GRĂDINIȚA PP. NR. 14, TIMIȘOARA**

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Proiectele școlare europene au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale, s. a.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor proiecte este introducerea dimensiunii europene și promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Antrenarea elevilor la activități de anvergură internațională duce la înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel european. Creșterea prestigiului școlii vine ca o consecință, imaginea acesteia fiind promovată atât la nivel național, cât și internațional, îmbunătățindu-se astfel, pe de-o parte, relațiile cu organismele instituționale și cu autoritățile publice locale, pe de altă parte, atrăgând atenția comunității locale asupra unor rezultate meritorii obținute de elevii noștri îndrumați de un corp didactic de excepție.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de importantă, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi.

Schimbările cele mai mari care se datorează proiectelor, se întâlnesc la nivelul locului pe care școala îl are în comunitate. Consiliul Local, dar și întreaga comunitate dezvoltă încredere și respect față de școală, profesori, manager. Vizita atâtor grupuri de elevi și profesori din țări diferite impresionează comunitatea și o pune față în față cu nevoia de a promova elementele culturale locale, cu nevoia de a realiza concret unitatea la nivelul tuturor factorilor de conducere și administrare, cu nevoia de sprijinire a școlii.

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte - cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate

se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților, precum și parteneriatele cu alte țări aduc un beneficiu unității dar mai ales comunicării dintre parteneri, aceștia aflând multe lucruri unii de la alții.

Acest gen de parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice, creștine, etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

- Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009
Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000
Velea, Luciana și colaboratorii - Participarea elevilor în școală și în comunitate, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006
Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

Webografie:

- www.didactic.ro – Educația timpurie
www.edu.ro - Strategie privind educația timpurie
- Studiu de impact – Introducerea educației timpurii în sistemul românesc de educație
www.famouswhy.ro – Copilul preșcolar în mileniul trei
www.scolaparintilor.ro – Educația timpurie

ROLUL PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

**CORJUC MARIA, PROF. ÎNV. PREȘCOLAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 4**

„Fiecare copil pe care-l instruim este un om pe care-l câștigăm !,, (Victor Hugo)

Societatea de azi este una în continuă mișcare, determinată în mare parte de progresul tehnico-stiințific. La nivel global au loc schimbări în toate domeniile, inclusiv în procesul educațional. În aceste condiții, școala are misiunea să se adapteze acestor schimbări, pentru a putea face față volumului imens de informație prin flexibilitate și deschidere la tot ce este *nou*.

Valul schimbărilor și al noutăților care asaltează viața societății și a fiecărei colectivități umane, a făcut necesară extinderea actului educativ de-a lungul întregii vieți a individului, fiind una din sarcinile care ne revin, nouă, cadrelor didactice. Un rol important în acest proces îl are profesorul, care ar trebui să creeze în clasă un mediu favorabil de învățare tuturor elevilor, în același timp fiind și unul atractiv din punct de vedere informațional pentru elev.

Odată cu evoluția societății, educația cunoaște forme de organizare multiple, iar rolul său a devenit din ce în ce mai important. Există o varietate bogată de modalități de realizare a acestor activități, una foarte importantă fiind proiectele educaționale pe care noi le desfășurăm, care cuprind un calendar de activități planificate, care urmăresc realizarea unui scop bine definit, într-un cadru bine stabilit și într-o perioadă de timp bine definită.

Aceste proiecte educaționale sunt o modalitate de acumulare a unor noi experiențe de cunoaștere, rezolvând probleme practice în diferite situații date, fiind de altfel un instrument al dezvoltării și inovării organizațiilor școlare.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectare rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Parteneriatele educaționale sau cele de colaborare au un rol important în procesul educațional. Acestea, fiind realizate între două sau mai multe instituții permit o implicare activă și a celorlalți factori implicați în dezvoltarea copilului-comunitatea și familia. Elevul, are posibilitate de a se manifesta în alte domenii decât cele prevăzute de curricula- artă, dans, pictură etc. El este o parte componentă a schimbărilor din societate care tinde să ia parte la acestea, implicându-se activ în procesul de perfecționare a sistemului educațional, participând la luarea deciziilor. Este stimulat de a fi creativ, ținându-se cont de interesele și aptitudinile lui.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

În concluzie, parteneriatele educaționale oferă elevilor și cadrelor didactice posibilități de manifestare în alte materii decât cele incluse în curricula. Elevii realizează anumite acțiuni fără a fi impuși de cineva, cadrele didactice doar oferindu-le sprijinul necesar la solicitarea acestora. Astfel, elevul se simte mai sigur în forțele proprii și se implică în alte activități de viitor cu încredere. Învățarea bazată pe proiect are avantajul că poate să transforme școala într-un laborator de viață.

Bibliografie

- Mara, Daniel. Educație pentru educație, Editura ALMA MATER, Sibiu, 2006
Stahl, P. H., Familia și școala – contribuții la sociologia educației, Editura Paideia, București, 2002.
Vrasmas, T., Școala și educația pentru toți, Editura Miniped, București, 2004.

PROIECTE DESFĂȘURATE PE PLATFORMA ETWINNING DE ELEVII CLASEI ASTRONAUȚILOR – EXEMPLE DE BUNE PRACTICE

**PROF. ÎNV. PRIMAR CORNEA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 30, BRAȘOV**

Pentru cine nu cunoaște platforma, eTwinning este comunitatea școlilor din Europa. Aceasta oferă personalului didactic (profesori, directori, bibliotecari etc.) ce activează în școlile din țările europene participante o platformă de comunicare, colaborare, demarare proiecte și schimb de informații, pe scurt, un spațiu în care să simtă că fac parte din cea mai palpitantă comunitate educațională din Europa. eTwinning a devenit parte integrantă a Erasmus+, Programul UE pentru Educație, Formare, Tineret și Sport.

De anul trecut și școala noastră a primit titlatura de **SCOALĂ ETWINNING**. Am obținut acest premiu deoarece multe dintre cadrele didactice din școala noastră participă la proiecte pe această platformă și implementează la clasă metode și tehnici interactive, desfășurând activități în parteneriat cu școli din România/ alte țări ale Uniunii Europene.

De exemplu, elevii CLASEI PREGĂTITOARE A (clasa mea) au participat anul acesta la patru asemenea proiecte:

✚ **Let's get to know the space with Paxi!** – Scopul acestui proiect a fost să familiarizăm copiii cu Cosmosul și cu profesiile legate de acest domeniu. Am dorit să-i obișnuim să pună întrebări, să caute soluții la unele situații problematice. ESA ne-a venit în ajutor prin crearea unui prieten pentru elevii noștri: Paxi -extraterestrul. El ne-a ghidat prin misterele Universului, folosind metode atractive și accesibile. I-am implicat pe elevi în activități interesante, pentru a-i face să-și dorească să descopere misterele Universului.

La acest proiect au participat școli din România, Polonia, Spania.

✚ **We learn socially and emotionally-** Ne-am propus ca prin intermediul acestui proiect să ne înțelegem și să ne gestionăm emoțiile. Considerăm că am atins aceste obiective prin stabilirea de scopuri pozitive, prin care elevii au ajuns să empatizeze cu ceilalți și să mențină aceste relații prin stabilirea de relații pozitive cu cei din jurul lor. Au învățat să ia decizii responsabile.

La acest proiect au participat școli din România, Turcia, Portugalia, Ucraina, Polonia, Italia.

✚ **Touch to Nature** - Prin acest proiect, s-a urmărit creșterea gradului de conștientizare a naturii și a importanței mediului înconjurător pentru elevii noștri. Mulți dintre ei s-au îndepărtat de natură, ca un efect negativ al atracției tehnologiei (folosită în mod necorespunzător). Folosirea instrumentelor web2 și conștientizarea utilizării în siguranță a internetului s-a numărat printre obiectivele sale.

La acest proiect au participat școli din România, Turcia, Ucraina.

✚ **CULTURAL experience / expérience culturelle** - Elevi din diferite țări au lucrat la acest proiect intercultural. Au elaborat prezentări despre tradițiile și culturile fiecărei țări (legate de anumite sărbători, jocuri specifice, dansuri, mâncare, etc.). La finalul proiectului, au realizat o prezentare generală a acestora, reunite pe aceeași aplicație (film sau power point).

La acest proiect au participat școli din România, Croația, Franța, Turcia, Polonia.

Deși sunt mici, copiii au fost foarte implicați și dornici de a realiza cât mai multe activități interesante! Ne-am folosit de diferite canale de comunicare cu partenerii noștri, astfel încât elevii au învățat să folosească multe aplicații digitale prin implicarea în aceste proiecte.

ȘCOALA ȘI FAMILIA - PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

**PROF. CORNESCU FLOAREA,
ȘC. GIMN. "ALEXANDRU ȘTEFULESCU, TG-JIU, GORJ**

Factorii de bază care contribuie la desăvârșirea propriei educații a unui copil sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimentelor. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala nu poate să-și atingă scopurile fără susținerea familiei și invers.

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite, conștient sau nu, o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării. Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează și nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate.

La art. 3 din Legea educației naționale/ 2011 sunt descrise principiile care guvernează învățământul preuniversitar și superior, precum și învățarea pe tot parcursul vieții din România: principiul echității, în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare; principiul calității, în baza căruia activitățile de învățământ se raportează la standarde de referință și la bune practici naționale și internaționale; principiul relevanței, în baza căruia educația răspunde nevoilor de dezvoltare personală și social-economice; principiul eficienței, în baza căruia se urmărește obținerea de rezultate educaționale maxime, prin gestionarea resurselor existente; principiul descentralizării, în baza căruia deciziile principale se iau de către actorii implicați direct în proces; principiul răspunderii publice, în baza căruia unitățile și instituțiile de învățământ răspund public de performanțele lor; principiul garantării identității culturale a tuturor cetățenilor români și dialogului intercultural; principiul asumării, promovării și păstrării identității naționale și a valorilor culturale ale poporului român; principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale; principiul asigurării egalității de șanse; principiul autonomiei universitare; principiul libertății academice; principiul transparenței, concretizat în asigurarea vizibilității totale a deciziei și a rezultatelor, prin comunicarea periodică și adecvată a acestora; principiul libertății de gândire și al independenței față de ideologii, dogme religioase și doctrine politice; principiul incluziunii sociale; principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia; principiul participării și responsabilității părinților; principiul promovării educației pentru sănătate, inclusiv prin educația fizică și prin practicarea activităților sportive; principiul organizării învățământului confesional potrivit cerințelor specifice fiecărui cult recunoscut; principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare; principiul respectării dreptului la opinie al elevului - beneficiar direct al sistemului de învățământ.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționale: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției).

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile copiilor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată, de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate este cea care desăvârșește ființa umană. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), ea fiind cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor, într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație.

Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare, care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Un parteneriat familie - școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune, când este vorba de interesul copilului. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Dacă ne referim la optimizarea comunicării între profesori și părinți, se iau în calcul: calitatea celor doi poli ai colaborării (profesori și părinți); percepțiile fiecăruia; atitudinile care îi caracterizează; caracteristicile instituției școlare; caracteristicile familiei; modul de comunicare.

Forme de colaborare a părinților cu școala: prezența la ședințe și lectorate; asistarea elevilor în efectuarea temelor; participarea la activități culturale - artistice și sportive; organizarea unor expoziții, serbări, excursii; organizarea unui colț verde în școală; atragerea unor fonduri pentru școală; susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală- familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează/ blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factorii care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizării critice sau a blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și de a le asculta problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă (discuții individuale cu aceștia);
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Există două teorii importante privind relația școală - familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă.

Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând, în mare măsură, dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral - civic propus de școală (comportament civilizat, demn, tolerant, bazat pe cinste și corectitudine) găsește un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care, printr-o atitudine nepărtinitoare, îi poate ajuta. Așadar, școlii îi revine sarcina să identifice situațiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze, pe cât posibil, strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală – familie este determinantă în educarea copiilor.

Orientarea școlară și profesională constituie cea mai importantă preocupare a familiei și unul dintre punctele comune pe care aceasta le are cu școala. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli pentru copilul lor, dar de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență.

Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor, de aceea între familie și școală trebuie să existe o permanență colaborare. Un parteneriat familie - școală constituie relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers.

Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este, în același timp, copil și școlar. Cadrele didactice află cum este fiecare școlar, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și îl pasionează, iar părinții vor afla care sunt momentele în care trebuie să îl susțină pe școlar și cum trebuie să îl motiveze. Școala este factorul decisiv în formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății.

Bibliografie selectivă:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., "Educația părinților. Strategii și programe", E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas, "Consilierea și educația părinților", Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L., "Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I", E. D. P., București, 1974;
4. Stoian M., "Abecedarul părinților", E. D. P., București, 1972.

BAZE PENTRU O EDUCAȚIE INCLUZIVĂ – NORVEGIA

PROF. COSMINA-DIANA HRINIUC
ȘCOALA PROFESIONALĂ SPECIALĂ „SFÂNTA MARIA” BISTRIȚA

Granturile Comenius nu mai sunt de foarte mult timp o noutate pentru cadrele didactice din România. Întrucât sistemul de învățământ norvegian este considerat un etalon în spațiul european, în anul 2012, am ales să particip la cursul cu titlul **Basis for Inclusive Education. Grunlaget methodology - Concept teaching model**, care s-a desfășurat în luna iunie, în localitatea Voss- Norvegia. În acest sens, am intenționat să identific modalități și abordări noi de realizare a educației incluzive, deoarece la acest capitol, consider că sistemul de învățământ românesc este încă în perioada de tatonare. La noi, încă este greu să înlăturăm prejudecățile, este greu să renunțăm la etichetări și stigmatizare și în locul acestor atitudini să asigurăm o atmosferă mai primitoare și de acceptare, să ne schimbăm radical mentalitatea și atitudinea referitoare la persoanele cu dizabilități și să încercăm să le oferim o viață normală. Cine și-ar dori să aibă un copil cu dizabilități?.. De ce trebuie să-i ocolim când îi vedem pe stradă și să-i arătăm cu degetul? Oare nu sunt și ei oameni? Oare nu au aceleași drepturi?

Acest curs de formare a oferit răspunsuri, care prezintă o abordare de predare bazată pe cercetări relevante în ceea ce privește procesele neuropsihologice legate de gândire și de învățare. Conținutul principal se referă la modalități de a ajuta pe copii în general să învețe cum să învețe, și mai ales pe copiii cu cerințe educative speciale care se află în situații de risc.

Metodologia Grunlaget (CTM - Modelul de învățare al conceptelor) este bazată pe dovezi, și s-a dovedit a preveni dificultăți de învățare și de neajuns ale copiilor cu bariere în procesul de învățare (se evită etichetarea lor drept copii cu nevoi speciale).

Programul cursului a punctat teme și activități legate de: educația incluzivă – ideologie și strategie, educația incluzivă în Norvegia – istoria ei și practici curente, discuții privind provocările educației incluzive, prezentarea comparativă a sistemelor de învățământ din țările participante, procesele cognitive în învățare și gândire, predarea și învățarea conceptelor - Concept Teaching Model, codificarea analitică – gândirea flexibilă, metodologia Grunlaget referitoare la învățarea scrisului, cititului și a matematicii, lecții demonstrative și studii de caz.

Metodele utilizate în scopul familiarizării cu această metodologie au fost variate și utile. Conținutul cursului a fost prezentat prin intermediul prelegerii urmată de discuții și dezbateri, joc de rol, munca în echipă, studiul de caz, demonstrația, aplicându-se cu ușurință și principiul legării teoriei de practică, mai ales prin vizitele tematice la o școală și o grădiniță din localitatea Voss.

Stagiile acestea de formare reprezintă oportunitatea de a intra în contact cu profesori din alte țări și cu sisteme diferite de învățământ, de a identifica puncte comune și diferențe de politică educațională, lucru benefic pentru eventualele colaborări pe viitor. Accesul direct la informații provenind de la instituții abilitate, cum este cazul celor amintite mai sus, comunicarea într-o limbă de circulație internațională, utilizarea competențelor TIC sunt alte beneficii ale unui astfel de curs.

Pentru a putea ajuta toți copiii să învețe într-un context de diversitate în ceea ce privește condițiile pentru învățare e nevoie să participăm la astfel de cursuri. În societatea actuală și a viitorului e nevoie să ne formăm și să învățăm mereu, să ne adaptăm eficient la lumea care se află într-o schimbare accelerată.

ROLUL PROIECTELOR EUROPENE ÎN PROMOVAREA IMAGINII ȘCOLII

INV. COTEȚ GICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SFANTUL ANDREI", BRĂILA

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Ce sunt proiectele de mobilitate?

Sunt acele proiecte instituționale prin care se realizează activități care implică parteneri din mai multe țări (trans-naționale). Programul unui proiect de mobilitate diferă de la un domeniu la altul și, în funcție de acesta, poate cuprinde cursuri de formare, plasamente, activități de predare, stagii pentru studiu sau voluntariat, schimburi de tineri, activități de tip job-shadowing

De ce mobilitate?

Pentru:

- dezvoltare personală, profesională și socială prin dezvoltarea de competențe (cunoștințe, abilități, atitudini) într-un context internațional precum și recunoașterea acestor competențe
- îmbunătățirea procesului de predare, formare și învățare a profesioniștilor din domeniile educație, formare și tineret
- învățarea sau aprofundarea unor limbi străine (creșterea competențelor lingvistice)
- conștientizarea importanței și înțelegerea unor culturi și țări noi, dezvoltând astfel sentimentul de apartenență la valorile europene și implicarea activă în comunitate
- dezvoltarea capacității organizaționale în contextul cooperării europene și internaționale
- crearea de legături între educația formală, învățarea nonformală și formarea profesională
- urmărirea unor sinergii cu câmpul muncii și antreprenoriatul

Acest tip de proiecte îi implică atât pe cei care sunt beneficiarii finali ai procesului de învățare (studenți, elevi - filieră tehnologică sau vocațională și postliceal -, tineri, voluntari etc.) cât și profesioniștii din domeniile educație, formare și tineret care facilitează procesul de învățare (profesori, formatori, lucrători de tineret, personal de conducere sau administrativ etc).

Proiectele școlare europene au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor proiecte este introducerea dimensiunii europene și promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Antrenarea elevilor la activități de anvergură internațională duce la înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel european. Creșterea prestigiului școlii vine ca o consecință, imaginea acesteia fiind promovată atât la nivel național, cât și internațional, îmbunătățindu-se astfel, pe de-o parte, relațiile cu organismele instituționale și cu autoritățile publice locale, pe de alta

parte, atrăgând atenția comunității locale asupra unor rezultate meritorii obținute de elevii noștri îndrumați de un corp didactic de excepție.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de important, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi.

Schimbările cele mai mari care se datorează proiectelor, se întâlnesc la nivelul locului pe care școala îl are în comunitate. Consiliul Local, dar și întreaga comunitate dezvoltă încredere și respect față de școală, profesori, manager. Vizita atâtor grupuri de elevi și profesori din țări diferite impresionează comunitatea și o pune față în față cu nevoia de a promova elementele culturale locale, cu nevoia de a realiza concret unitate la nivelul tuturor factorilor de conducere și administrare, cu nevoia de sprijinire a școlii.

ZAMBET DE COPIL!

PROF COTORCEA CRISTINA IOANA

Copilăria este lumea mirifică din care lipsește tristețea. Aici, copiilor li se citește mereu pe fețe veselia, iar grijile îi ocolesc cu încăpățănare. În acest tărâm al fanteziei, buzele lor știu doar să râdă, iar sufletele lor zboară precum fluturii suavi în lumina caldă a soarelui de primăvară. Inocența cu care copiii își trăiesc copilăria este asemenea gingășiei prin care florile gustă din splendoarea vieții.

Atunci când vorbesc despre copilărie, primul meu gând este legat de cel mai frumos lucru pe care îl are orice om pe această lume: mama. Zâmbetul ei cald m-a întâmpina de la primele secunde de viață. Glasu-i liniștit mi-a șoptit povești seară de seară și mi-a deschis drumul spre calea viselor frumoase. Chipul ei luminos mi-a călăuzit pașii pe tot parcursul copilăriei. Pentru copilăria mea, mama a fost pentru mine exact ce înseamnă razele soarelui pentru petalele plâpânde ale unei flori: viață și speranță.

Dacă alipesc cuvântului copilărie termenul bunătate, în fața ochilor minții, precum o icoană, îmi apare figura blândă a bunicii. Zilele înșorite de vară petrecute cu ea, mirosul teiului din fața casei ei ce inunda parcă întreg satul, sunt imagini vii care îmi bucură memoria și mă fac să zâmbesc. Grija cu care m-a crescut atunci când stăteam la ea mi s-a întipărit adânc în minte. La fel și mirosul cozonacilor delicioși pe care le făcea cu dragoste pentru mine, pe care îl simt și acum.

Copilăria nu ar fi completă fără primii ani din viața de elev, perioadă în care învățătoarea noastră se străduia din răsputeri să ne educe și să ne formeze, în funcție de aluatul din care eram construiți fiecare. Școala rămâne un capitol special din lumea copilăriei mele, o etapă plină de bucurie și împliniri.

Copilăria va rămâne mereu proaspătă în memoria mea și va fi în permanență un reper despre ce înseamnă fericirea. Atât timp cât voi avea în suflet o bucațică din copilăria mea fericită, cred că îmi voi putea păstra un zâmbet pe față, indiferent de încercările prin care mă va purta viața.

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIER

SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC PROF. ÎNV. PREȘC. CRISAN DIANA

Sistemul de educație- învățământ delimitează contextul educației, în care este realizată educația prin activități organizate, formal și nonformal și influențe neorganizate, neintenționate, informale, determinate pedagogic de factori obiectivi (spațiu, timp, resurse, forme de organizare) și subiectivi (forme de organizare inițiate de educatori-profesori, stilul pedagogic, etosul comunității). (Sorin Cristea, 2015, pp. 593-596).

Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul organizațiilor sociale, specializate pedagogic, în proiectarea și realizarea activității de educație pe niveluri, trepte, cicluri de instruire, conduse managerial în vederea valorificării optime a resurselor pedagogice disponibile, dezvoltate și perfecționate continuu în contextul pedagogic și social. (Sorin Cristea, 2017, pp. 16-18)

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului.

În cadrul sistemului de învățământ sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative. Proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonformal se realizează în conformitate cu anumite principii educaționale generale și în corelație cu gradul de dezvoltare economică, socială și politică a societății.

Privit din această perspectivă, sistemul de învățământ are un caracter deschis incluzând pe lângă instituțiile școlare și universitare cu caracter formal și institutiile specializate în instruire nonformală, cum ar fi centrele de pregătire profesională, cluburile, taberele școlare, programele de radio/televiziune școlară/universitară, pe de o parte și pe de altă parte, diferiți agenți sociali cu care școala stabilește relații de tip contractual (școlile militare, școlile profesionale, biserica) sau consensuale (familia, comunitatea locală). (Gabriela C. Cristea, 2008, p. 107).

În sens restrâns sistemul de învățământ cuprinde instituțiile școlare (școala primară, gimnaziul, liceul, învățământul profesional și superior), organizate pe trepte, cicluri și ani de studii. Privit din acest punct de vedere, sistemul de învățământ este definit ca sistem școlar, "specializat în realizarea funcțiilor pedagogice ale sistemului de educație la nivelul procesului de instruire, în cadrul concret al activității didactice/educative."

Procesul de învățământ este principalul subsistem al sistemului de învățământ în cadrul căruia se realizează instruirea și învățarea elevilor și studenților prin intermediul activităților proiectate, organizate și dirijate de către profesori, în conformitate cu anumite norme și principii didactice, într-un context metodic adecvat, apelând la resurse materiale și didactice potrivite, în vederea atingerii dezideratelor educației.

Procesul de învățământ reprezintă dimensiunea dinamică a sistemului de învățământ, deoarece în cadrul lui are loc activitatea de învățare iar elevii și studenții sunt îndrumați de către profesori cum să învețe. Funcțiile generale ale sistemului de învățământ sunt realizate în cadrul procesului de învățământ prin intermediul programelor de instruire formală (dar și nonformală) structurate și ierarhizate pe cicluri și ani de studii.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cristea, S., *Dicționar de pedagogie*, Chișinău-București, Editura Litera Internațional, Chișinău, București, 2000, 2002;
2. Cristea, S., *Dicționar Enciclopedic de Pedagogie, vol. I, A-C*, Didactica Publishing House, București, 2015, pp. 593-596
3. Cristea, S., *Sistemul de educație/învățământ*, Ed. Didactica Publishing, București, 2017;

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN JAPONIA

PROF. ÎNV. PRIMAR: CRISTESCU-POPESCU ECATERINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ANIȘOARA ODEANU", LUGOJ

Am ales să scriu despre sistemul de învățământ din Japonia deoarece este situat în categoria sistemelor educaționale a căror educație este considerată de cea mai bună calitate din lume.

Programa îmbină cursurile teoretice cu cele practice, reușind să ofere elevilor un set de competențe care pot face față atât cerințelor tradiționale, cât și moderne.

○ Anul școlar: În Japonia, sistemul de învățământ preuniversitar are în vedere o perioadă de 12 ani, dintre care doar 9 obligatorii. El prevede 6 ani de școală primară, 3 ani de gimnaziu și încă 3 de liceu. Anul școlar începe în aprilie și se termină în martie, bineînțeles în această perioadă fiind incluse și vacanțele, mai scurte comparativ cu sistemul educațional european sau american. De exemplu, vacanța de vară se desfășoară în Japonia în intervalul 20 iulie-25 august, deci cu 2 luni mai puțin decât în Occident.

○ Curriculum: Clasele sunt în genere formate din 30-40 de elevi, minimul de vârstă necesar pentru înscriere fiind de 6 ani. Uniforma este obligatorie pentru toate ciclurile de studiu, și constă în pantaloni, cămașă și sacou pentru băieți și fustă și cămașă pentru fete. Materiile studiate sunt: japoneza, matematica, muzica, educația fizică, științele, engleza, dar de asemenea și caligrafia, haiku (poezie japoneză) și abilitățile gospodărești, de tipul gătitului sau cusutului. Orele de curs încep de obicei în jurul orei 8: 30 și se termină la ora 15: 30, deci elevii japonezi petrec în medie 7 ore la școală, fără să avem în vedere activitățile extracurriculare.

○ Mesele și curățenia: Copiii nu mănâncă la cantină, ci în clasă, fiind serviți de un grup de colegi care au fost însărcinați cu această responsabilitate. Aceștia sunt obligați să respecte normele de igienă, purtând mască și mănuși atunci când pregătesc masa pentru colegii lor. Mesele sunt asigurate de către stat și se bazează pe principii de nutriție elementare pentru dezvoltarea normală a copiilor. Sunt incluse supe și mâncăruri din orez și legume și deserturi sănătoase, precum fructele. Ca băuturi, copiii pot primi apă, lapte sau ceai. Meniul depinde de decizia fiecărei unitate de învățământ, dar cert este că momentului mesei de prânz i se acordă o importanță semnificativă, deoarece elevii primesc o pauză de masă de 45 de minute.

De asemenea, dat fiind că școlile japoneze nu există angajați care să se ocupe de păstrarea curățeniei, elevii sunt învățați încă din primii ani să curețe singuri școala, fiind organizați pe grupe pentru a spăla holurile, clasele, curtea etc. Curățenia este păstrată nu doar de disciplina elevilor și a profesorilor, ci și de faptul că elevii și personalul didactic încălță pantofi speciali la intrarea în școală, pe care îi dau jos atunci când ies în curtea școlii.

Cluburile: Elevii japonezi au ocazia de a se înscrie gratuit într-unul sau mai multe cluburi extracurriculare, ce le oferă acces la aprofundarea de cunoștințe. În general, cele mai comune cluburi sunt cele sportive, precum cele de baseball, fotbal, volei, sau cele culturale, ce acoperă domenii precum muzica, pictura, șahul, teatrul sau ikebana (arta aranjamentelor florale). Rolul acestor cluburi este de a apropia elevii, creându-le o atmosferă propice pentru socializare, dar și pentru îmbunătățirea performanței lor în cadrul activității respective. Un aspect interesant îl constituie faptul că elevii înșiși administrează evenimentele clubului, ceea ce în schimb le dezvoltă și spiritul organizatoric. Un elev poate deveni membru începând cu clasa a șaptea, când îi sunt prezentate toate ofertele de către colegii săi, care postează afișe pe holurile școlii și țin sesiuni speciale de informare în speranța de a atrage noi membri. Odată ce un elev își alege clubul dorit, el va participa la întruniri, ce au loc de obicei după ore, alteori în weekend (mai ales în cazul cluburilor sportive). Apogeul activității de club are loc în cadrul festivalului cultural al școlii, de obicei programat pentru toamnă.

Examenele: Pentru ca un elev să fie acceptat de către o unitate de învățământ secundar de nivel mediu (la vârsta de 12 ani) și de către un liceu (la vârsta de 15 ani), este necesar ca acesta să susțină un examen de admitere. În Japonia, un astfel de examen este atât de riguros și dificil, încât perioada de pregătire și de susținere a acestuia a fost denumită shiken jigoku („iadul examenelor”).

Pentru a intra la liceu, de exemplu, elevii se pregătesc uneori și cu doi ani înainte de admitere, studiind la școală, acasă și în juku, școli specializate în pregătirea elevilor pentru examinare. Examenele pentru admiterea la facultate sunt, de asemenea, dificile, întrucât doar 56% din candidați reușesc să își câștige un

loc la facultate din prima încercare.

Sistemul educațional japonez are meritul de a implica elevul în activități sociale, care îi facilitează înțelegerea obiectelor de studiu din curricula școlară. Îmbinarea dintre orele propriu-zise și cluburi, evaluarea cunoștințelor prin examinarea riguroasă de la finalul fiecărui ciclu de studiu, alături de un program coerent de alimentație în școli fac din Japonia una dintre cele mai literate țări din lume.

Bibliografie

1. <https://web-japan.org/kidsweb/explore/schools/>
2. <https://www.descopera.ro/dnews/19419783>
3. <https://web-japan.org/kidsweb/explore/schools/q8.html>

PARTENERIATELE EUROPENE – VIITORUL SISTEMULUI EDUCAȚIONAL

**PROFESOR CRISTINA SANDU
LICEUL TEHNOLOGIC AGROMONTAN
„ROMEO CONSTANTINESCU” VĂLENII DE MUNTE
PRAHOVA**

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

În literatura de specialitate „parteneriatul reprezintă modalitatea formală sau informală prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună, pentru atingerea unui scop comun.”

(Cucoș, 2009)

Parteneriatul educațional este o „atitudine în câmpul educației, concept central pentru abordarea de tip curricular, flexibilă și deschisă problemelor educative, (...) formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali”. (Vrășmaș, 2008)

Parteneriatele educaționale sunt forme moderne și complexe de învățare- evaluare și facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Parteneriatele educaționale europene încheiate în cadrul proiectelor educative de tip Erasmus+, eTwinning favorizează interacțiunea socială permite promovarea dialogului ideilor, manifestarea capacității acționale și dezvoltarea competențelor cheie europene.

Dezvoltarea competențelor sociale prin proiecte eTwinning presupune însușirea acelor cunoștințe sociale care se referă la: înțelegerea codurilor de comportament și de bune maniere general acceptate în diferite societăți și medii, conștientizarea conceptelor de bază cu privire egalitate de gen, non-discriminare, cultură; înțelegerea dimensiunilor multi-culturale europene; interacțiunea dintre identitatea culturală națională și cea europeană.

Competențele civice conțin seturi de cunoștințe precum: cunoașterea conceptelor de democrație, dreptate, egalitate, cetățenie și drepturi civice; cunoașterea evenimentelor contemporane precum și a principalelor evenimente și tendințe din istoria națională, europeană și a lumii; conștientizarea scopurilor, valorilor și politicilor mișcărilor sociale și politice; cunoștințe despre valorile UE și obiectivele acesteia; conștientizarea diversității și a identităților culturale în Europa.

Participarea la proiecte reprezintă o modalitate eficientă de valorizare și de aplicare a competențelor sociale și civice, prin raportarea la anumite nevoi, rezolvarea unor probleme și obținerea unor rezultate. Proiectele eTwinning preiau și avantajele folosirii TIC și a fenomenelor multimedia: sistemul perfecțional de procesare și de prezentare a informației didactice; efectul de multiplicare a acestora, prin sporirea volumului informațional oferit procesului de învățământ; conservarea calității pedagogice a mesajelor educaționale, chiar și în cazul recepției; stocarea și retransmisia informației. Participarea la un proiect eTwinning și/sau Erasmus+ înseamnă pentru elevi o lecție exemplară referitoare la diversitate, sub toate aspectele ei (socială, culturală, etnică, religioasă, de gen), iar faptul că aceștia pot avea acces la astfel de lecții în repetate rânduri le oferă șansa de a-și însuși nu doar cunoștințe și valori de interrelaționare și cu caracter civic, de cetățenie democratică, ci și atitudini de același tip, precum și competențe transversale

precum cele de comunicare în limba maternă sau în limbi străine, competențe digitale sau de a învăța să înveți, ori competența de a integra cunoștințele în structuri și sisteme noi.

Efectele esențiale ale acestora sunt:

- ✦ creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- ✦ stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- ✦ creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- ✦ reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- ✦ creșterea ratei promovabilității școlare;
- ✦ asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ✦ ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- ✦ formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- ✦ asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- ✦ transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.
2. Vărășmaș, E., „Intervenția socioeducațională ca spijin pentru părinți”, Editura Aramis, București, 2008
3. Profil iTeach: iteach.ro/profesor/gabriela.harea

ROLUL ACȚIUNILOR EDUCAȚIONALE ÎN DEZVOLTAREA PSIHICĂ

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: CUMPĂNAȘU ALINA
G. P. P. OSTROVENI 1, RM. VÂLCEA**

Dezvoltarea psihică poate fi definită ca formarea în timp a proceselor, însușirilor și structurilor psihice, schimbarea și reorganizarea lor la niveluri funcționale cât mai înalte.

Dezvoltarea psihică este un concept fundamental pentru psihologia copilului, pentru că de conținutul și valoarea lui explicativă și interpretativă depinde abordarea tuturor celorlalte probleme.

Psihologia contemporană consideră că viața psihică, așa cum se manifestă ea la persoana adultă, este rezultatul unui lung proces de dezvoltare care începe încă din copilăria timpurie. Omul nu se naște cu personalitate, aceasta se formează treptat, pargurgând mai multe etape, atingând niveluri de organizare și structurare diferite. Tot acest proces este determinat și condiționat de mai mulți factori care interacționează pentru a construi un drum de viață propriu fiecărei persoane.

Trei factori sunt considerați fundamentali în dezvoltarea psihică, în sensul că lipsa oricăruia face imposibilă sau limitează foarte mult dezvoltarea psihică. Aceștia sunt: ereditatea, mediul, educația.

Educația este cel de-al treilea factor fundamental al dezvoltării psihice, pe care cei mai mulți cercetători îl consideră cel mai important.

Educația este factorul determinant al dezvoltării psihice, iar unele cercetări psihologice susțin faptul că dacă copilul în primii cinci ani de viață ar fi privat de educație, dezvoltarea lui psihică ar fi profund și iremediabil compromisă. Educația începe din prima zi a copilului și se continuă tot restul vieții. Foarte importante pentru dezvoltarea lui psihică sunt relațiile de comunicare și cele afective care se stabilesc de timpuriu în familie, între mamă și copil. Mai târziu educatoarea prezintă copilului anumite obiective și îl solicită pe acesta la împlinirea de sine. Tot educatoarea este cea care organizează mediul în scopul formării personalității copilului pe o direcție bine conturată. Un rol important în formarea copilului revine instituțiilor specializate în educație,

Educația este ansamblul de acțiuni și activități care integrează ființa umană ca pe un factor activ, se desfășoară sistematic, unitar și organizat, pe durate lungi de timp, având un conținut definit de cerințele societății, utilizând procedee, metode, mijloace adecvate, fiind conduse de persoane competente, special calificate. Educația asigură dezvoltare psihică deplină la nivel înalt.

Educația reprezintă unul din factorii care, în contextul teoriei triplei determinării, aduce o contribuție importantă la formarea și dezvoltarea personalității, în interacțiune cu ceilalți doi factori, ereditatea și mediul. Datorită funcțiilor și caracteristicilor ei, în care subliniem caracterul organizat, conștient, intenționat care este îndrumat de specialiști formați pentru educație, educația ca factor special, fără a diminua rolul celor doi factori cu care interacționează, are un rol îndrumător, coordonator în interacțiunea factorilor dezvoltării personalității.

Educația are o funcție formativă fundamentală, adaptată la particularitățile copiilor și tinerilor, având rolul de factor hotărâtor în dezvoltarea personalității deoarece:

- asigură dezvoltarea deplină a personalității;
- dezvoltă la nivel înalt capacitățile umane;
- transformă potențialul ereditar în componente ale vieții psihice;
- exercită influențe sistematice pentru dezvoltarea creativității, aptitudinilor, talentelor;
- promovează constant valori și norme care ajută la formarea caracterului, a aspirațiilor și proiectelor

de viață.

Educația este legătura dintre dezvoltarea individuală/colectivă și oferta de posibilități a mediului; făcând medierea între ceea ce „se poate” și ceea ce „se oferă”.

Devine educație orice act personal care facilitează interacțiunea subiect-obiect, având astfel o finalitate transformatoare, în raport cu valorile socioculturale și particularitățile individului uman.

În concluzie, educația trebuie să fie corect gândită, proiectată și realizată în concordanță cu așteptările și aspirațiile celor educați și cu necesitățile societății.

BIBLIOGRAFIE:

1. Tina Crețu, „Psihologia copilului”, 2005
2. Mielu Zlate, Tina Crețu, N. Mitrofan, M. Aniței, „Psihologie” – Manual cls. a-X-a, Ed. Aramis, 2005
3. Ioan Bontaș, „Pedagogie Tratat”, Ediția a-V-a, Editura BIC ALL, 2001
4. Constantin Cucuș, „Psihopedagogie”, Ediția a-III-a, Editura Polirom, 2009
5. Pantelimon Golu, Mielu Zlate, Emil Verza „Psihologia copilului” – Manual pentru clasa a-XI-a, Editura Didactică și Pedagogică București, 1996

ACTIVITĂȚI EDUCATIVE "ALTFEL " PENTRU DEZVOLTAREA PROFESIONALĂ A ELEVILOR -ACTIVITĂȚI SPECIFICE PENTRU DEZVOLTAREA PROFESIONALĂ/FORMARE CONTINUA PRIN PARTICIPAREA LA ACTIVITĂȚI EDUCATIVE "ALTFEL "

**PROF. CUSNIR ANY MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 3SUCEAVA**

Cerințele beneficiarilor fac din unitatea de învățământ un cadru viu, un mediu în continua transformare. Internetul, privit cu reticență inițial, a devenit acum un mediu de promovare nelimitat, prin care o școală își poate construi o imagine. În zilele noastre, unitatea de învățământ trebuie să fie pregătită să facă față unor cerințe tot mai complexe din partea societății și să își revendice locul său în viața copiilor pe care îi educă, dar și în centrul comunității.

Deschiderea spre nou se realizează datorită flexibilității cadrelor didactice, care intervin în favoarea acestei dezvoltări continue a școlii. Analizând ceea ce se cere de la unitatea de învățământ, putem stabili și cum anume o putem promova.

Cum realizăm promovarea imaginii instituției prin asumarea responsabilităților în procesele de descentralizare și asigurare a calității, prin personalizarea ofertei educaționale la nivel instituțional, prin diversificarea și flexibilizarea acestuia în funcție de nevoile și interesele partenerilor și beneficiarilor procesului educațional.

Crearea și promovarea unei imagini instituționale pozitive în comunitate se realizează, în primul rând, prin rezultatele educaționale pozitive ale elevilor, părinții fiind, în principiu, primii interesați de acest aspect.

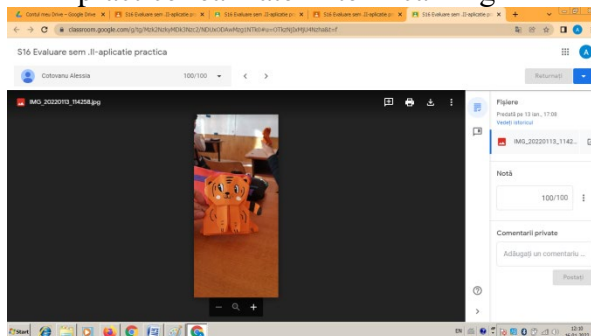
Crearea acestei imagini se realizează prin acțiunea fiecărui cadru didactic din instituție, schimbarea venind prin fiecare dintre noi. Motivarea elevilor printr-o educație individualizată, adaptată la particularitățile elevului, folosirea mijloacelor tehnologice în strategii de predare atractive creează aceea imagine pozitivă a școlii. Promovarea imaginii instituției se realizează și prin elaborarea unor proiecte la nivel local care să vizeze multiplicarea experienței pozitive și a exemplurilor de bună practică de la nivelul școlii.

Promovarea imaginii pozitive a instituției școlare se realizează prin publicarea tuturor reușitelor, internetul devenind cel mai uzual mod de a face accesibile rezultatele și produsele activităților.

Cu ajutorul unui site, a unui email sau a unei platforme, nu doar că putem ține la curent părinții cu tot ce se întâmplă în școală, dar putem promova activitățile și implicit școala în cadrul căreia acestea se desfășoară. Prin modificarea programei și apariția noului manual, inclusiv schimbarea titlaturii disciplinei în Educație tehnologică și aplicații practice ponderea orelor de teorie s-a diminuat și au avut de câștigat orele de aplicații practice.

Despre lucrările practice acestea au fost o provocare atât pentru mine, cât și pentru elevi.

O imagine cu "Altfel" de lucrări practice realizate în tehnica Origami

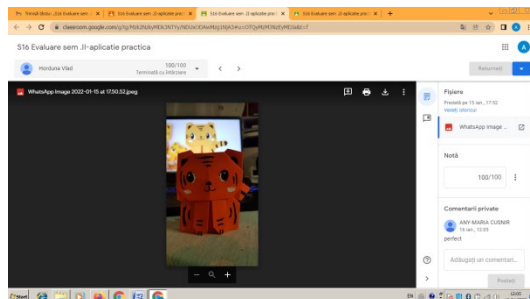

Cum am lucrat în online ? Bună întrebare.

Cum determini un copil care stă acasă cu bunica, mămica eventual pisică, câine, papagal să lucreze și să posteze tema fără să trișeze sau să facă copy-paste la ceva căutat pe internet ?

La teme in classroom la oră online în MEET lucra și Doamna și elevii, fiecare făcea aceeași mișcare. . marea majoritate a lucrărilor au fost tip Origami și apoi erau postate și notate în catalogul electronic. Cred că toate notările au fost făcute online, fiecare era motivat. Cine nu reușea să facă în timpul unei ore trimitea tema în decursul săptămânii viitoare. Am avut copii ambițioși care refăceau tema și o retrimiteau și nu pot să spun că mi-a displicut. Ceea ce am făcut eu a fost combinație de lucru asincron cu cel sincron, în fiecare săptămână elevul avea parte teoretică și tema deja postată în classroom.

Așa arată o temă realizată acasă de către un elev învoit care și-a făcut tema acasă și a postat-o pe classroom .

Și părinții au văzut ce s-a făcut la școală și și-au confirmat că alegerea acestei materii pentru copilul lui a fost un lucru bun, benefic.

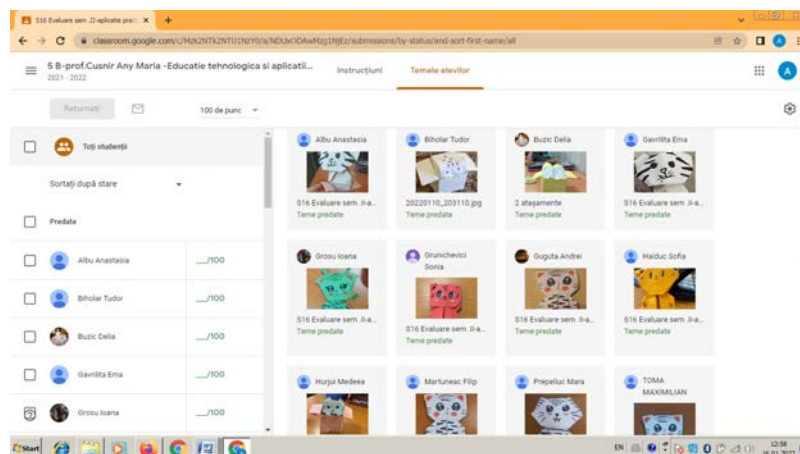
Ceea ce a văzut părintele în exercițiile suport de desfășurare a activităților:

- ❖ Aptitudinile și atitudinile copilului, spontaneitatea și inițiativa (care poate oscila de la opoziție, pasivitate la cooperare, entuziasm);
- ❖ Limbajul, vorbirea (pronunția și tipul de comunicare verbală);
- ❖ Maniera de relaționare (prin trecerea de la necooperare, detașare, iritare, tensionare, încordare și care ajunge la plăcerea de a lucra, participare, implicare totală, rezultate spectaculoase chiar și într-o oră);
- ❖ Adaptarea la situațiile propuse, creșterea gradului de cooperare și de atenție;

Cateva lucrări ale copiilor terminate în clasă, la oră cu predarea normală, frontală

și teme acasă postate pe classroom

La clasa a VI a au avut de construit căsuțe și proiectele alese au fost interesante

<p>Câteva proiecte interesante "Casa de vacanță" elevă Carla Dănila 6C</p> <p>"Casa de pe strada rozelor" Elev Nitu David 6C</p>			
			<p>"Casa Zen " Elevă Havriș Evelina 6C</p>
<p>"Casa rustică" Eleva Bandol Bianca 6C</p>			
			<p>Eleva Andriese Alma 6A</p>
<p>Elev Andriese Paul 6 C</p>			

Aceste timpuri care le trăim au modificat comunicarea dintre copii și cadrele didactice.

Relaționarea la nivelul elevilor și-a pus amprenta pe evoluția școlară a acestora. Calitatea în educație înseamnă asigurarea pentru fiecare educabil a condițiilor pentru cea mai bună, completă și utilă dezvoltare. Calitatea este dependentă de valorile societății în care funcționează sistemul respectiv de educație.

În concluzie, imaginea școlii poate fi promovată oferind beneficiarilor ceva nou și în dinamica vremurilor de acum, robotizarea și tehnicitatea condițiilor actuale: educație de calitate, accesul la ofertele educaționale, individualizarea învățării, promovarea unui comportament pozitiv și implicarea tuturor.

Școala noastră, în ochii comunității, este rezultatul unei munci constante adaptate condițiilor curente de viață.

PARTENERIATELE EDUCATIONALE ȘI IMPORTANȚA LOR ÎN EDUCAȚIA ELEVULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR: DĂGĂU NICOLETA COSMINA
ȘCOALA PRIMARĂ NR. 1 FERICE

Plecând de la ideea că nu doar școala este responsabilă cu formarea și educarea tinerilor, că școala este numai o parte din sistemul educațional (ea fiind de fapt reprezentanta de seamă a sistemului de învățământ), putem concluziona că parteneriatele educaționale reprezintă viitorul acestui sistem.

Ele sunt forme de comunicare, colaborare și cooperare între școală și părinți, instituții ale statului, asociații nonguvernamentale, agenți economici, comunități locale. În centrul acestor parteneriate stă întotdeauna copilul, elevul, tânărul educabil.

În literatura de specialitate „parteneriatul reprezintă modalitatea formală sau informală prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună, pentru atingerea unui scop comun.”

Parteneriatul educațional este o „atitudine în câmpul educației, concept central pentru abordarea de tip curricular, flexibilă și deschisă problemelor educative, (...) formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali”

Parteneriatul educațional este deci o formă modernă și complexă de învățare- evaluare, care are la bază toate formele de organizare a activităților – individual, pe perechi, pe grupe, frontal – grupele participante devin astfel o comunitate de învățare, în care fiecare contribuie atât la propria formare, cât și la procesul de învățare colectiv. Învățarea bazată pe proiect este o abordare instrucțională care angajează elevii într-o investigație bazată pe cooperare-comunicare-colaborare. Elevii află soluțiile problemelor prin: formularea și rezolvarea întrebărilor; dezbateri de idei; proiectarea de planuri sau experimente; comunicarea ideilor și a rezultatelor unii altora; adresarea de noi întrebări; crearea de produse noi; extragerea concluziilor; formularea de predicții. Această abordare are o eficiență crescută în creșterea motivației elevilor și în stimularea operațiilor superioare ale gândirii. Învățarea bazată pe proiect este o acțiune de cercetare și acțiune practică în același timp.

Datorită diversității domeniilor de colaborare, ale duratelor parteneriatelor, ale scopurilor și obiectivelor urmărite, ale formelor de finanțare, tipurilor de unități, domeniilor de interes, există mai multe clasificări ale parteneriatelor.

Gianina Ana Masari, în Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, capitolul Educația școlară și parteneriatele școală-familie-comunitate, realizează următoarea clasificare:

1. În funcție de domeniul de colaborare: parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte, parteneriate de realizare a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională, parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice, parteneriate ce vizează contracte de cercetare, parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională, parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și promovarea produselor, parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale

2. În funcție de scopul și obiectivele urmărite: parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, forumuri, coaliții, sindicate; parteneriate operaționale ce implică existența unor proiecte concrete ca motiv al asocierii

3. În funcție de durata de desfășurare: parteneriate pe termen scurt, parteneriate pe termen mediu, parteneriate pe termen lung

4. În funcție de forma de finanțare: parteneriate cu finanțare integrală, parteneriate cu finanțare parțială, parteneriate fără finanțare, parteneriate cu autofinanțare

5. În funcție de tipul de unitate: unitate de învățământ, agent economic, sindicat reprezentativ, instituții și organisme guvernamentale centrale sau locale, instituții nonguvernamentale

Pentru ca un parteneriat să funcționeze, să-și atingă scopul pentru care a fost încheiat, este necesar să fie respectate o serie de principii de bază

- toți partenerii trebuie să contribuie la realizarea activităților și să înțeleagă care va fi rolul lor în cadrul proiectului

- părțile trebuie să se consulte în mod regulat și să se informeze asupra tuturor aspectelor privind evoluția proiectului
- toți partenerii trebuie să contribuie la realizarea rapoartelor de evaluare narativă a activităților
- partenerii trebuie să colaboreze la realizarea decontului aferent proiectului finanțat, acolo unde este cazul.

De asemenea, pentru realizarea unui parteneriat viabil este necesar ca acesta să cuprindă informații referitoare la următoarele elemente:

- părțile semnatare (unitatea de învățământ, beneficiarii direcți, beneficiarii indirecți)
- scopul parteneriatului
- durata parteneriatului
- obligațiile instituției școlare
- obligațiile beneficiarului direct
- obligațiile beneficiarului indirect
- descrierea acțiunilor comune
- sancțiuni
- recompense
- alte clause
- modul în care se menține legătura între părți
- semnăturile părților implicate

O provocare pentru școală și agenții economici este însă dezvoltarea unor parteneriate care să ofere posibilitatea profesorului și elevilor să desfășoare activitatea de predare-învățare-evaluare direct în procesul de producție, să-i conducă pe elevi spre înțelegerea deplină a operațiilor tehnologice, a transformărilor care au loc, să le dezvăluie acestora pas cu pas drumul parcurs de la materia primă până la produsul finit.

Parteneriatele educaționale prin care se asigură accesul în secțiile de producție, pentru realizarea unor activități didactice, au un rol important pentru formarea competențelor profesionale și a competențelor secolului XXI ale tinerilor. Procesul instructiv-educativ astfel realizat își atinge scopul, iar elevii pot să-și valorifice noțiunile însușite pe tot parcursul vieții.

BIBLIOGRAFIE

1. Cucuș, C. coordonator, „Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice”, Editura Polirom, București, 2008
2. Vrașmaș, E., „Intervenția socioeducațională ca spijin pentru părinți”, Editura Aramis, București, 2008

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR-EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

PROFESOR ÎNV. PRIMAR, DAMIAN ANCUȚA MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "OCTAVIAN GOGA" CLUJ-NAPOCA

Aș dori să vă prezint unul dintre proiectele la care am participat în cadrul proiectelor despre "Educație ecologică-exemple de bune practici.

Proiectul se numește "Capace cu suflet" și a fost derulat la inițiativa unor oameni cu suflet din Cluj, având ca scop, strângerea de fonduri pentru a sprijini diferite cauze umanitare, inclusiv cazuri propuse chiar de persoanele implicate în proiect. Proiectul funcționează astfel:

-se adună capacele de către voluntari (părinți, elevi, cadre didactice, personal auxiliar), colaboratorii din instituții se mobilizează pentru transport și vânzare la un centru de colectare, iar banii sunt donați spre aceste cauze. Consider că este un exemplu de bună practică tot ceea ce se întâmplă în cadrul acestui proiect.

Las aici și link-ul înspre unul dintre articolele despre proiect, iar din postările de pe paginile de Fb, Instagram și LinkedIn, puteți vedea o mică parte dintre cei implicați în proiect:)

<https://www.clujlife.com/2021/11/01/capace-cu-suflet-despre-puterea-lui-impreuna/>

Povestea CAPACE CU SUFLET: <https://youtu.be/7196laYzISY>

Școala noastră a reușit!

PARTENERIAT PENTRU EDUCAȚIE

GRĂDINIȚA P.P. 36 TIMIȘOARA PROF. DAN DANIELA

COPIIUL – o taină pe care întâi trebuie să ne dorim să o descifrăm și apoi să lucrăm neîntrerupt pentru asta, părinți și profesori. Trebuie să-l înțelegem, ca apoi să se înțeleagă pe sine și lumea în care trăiește.

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului vine în completarea participării părinților la gestiunea școlii. Ca responsabili legali ai educației copiilor lor ei au responsabilitatea de a influența natura acestei educații; modelele participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; influențarea pe plan local asupra rezolvării problemelor și luării deciziilor. Cu alte cuvinte participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Școlăritatea este o etapă importantă, dificilă, cu implicații profunde în evoluția copilului. Acest moment îi prinde nepregătiți pe marea majoritate a părinților iar comportamentul familiei intervine astfel de cele mai multe ori într-un mod apăsător, ceea ce poate să conducă pe o cale greșită dezvoltarea intelectuală și emoțională a acestuia.

Toți adulții care fac parte din viața unui copil (părinte, bunic, profesor) ar trebui să înțeleagă că acesta așteaptă de la ei să-și amintească și să înțeleagă că au fost cândva de vârsta lui.

Organizația școlară trebuie să-și deschidă porțile pentru ca familia să cunoască și să participe la activitățile ce se desfășoară în incinta și în exteriorul școlii dar organizate de aceasta. Cadrele didactice trebuie să inițieze activități care să ofere familiei oportunități de a participa alături de copil, de a cunoaște copilul în situații diverse, de a se bucura alături și cu copilul de realizările lui, de a lucra împreună părinte-copil la diferite proiecte. Voi trece în revistă câteva dintre activitățile care pot contribui la formarea părinților:

- **Leția** – ca principală formă de organizare a procesului didactic creează variate situații de învățare pentru copil prin: multitudinea obiectivelor pe care le vizează, strategiile didactice utilizate, materialele didactice folosite. Profesorii pot desfășura lecții la care să participe părinții copiilor. Pentru a ne îndeplini acest obiectiv: cât mai mulți părinți să asiste la acest tip de activitate, este bine să desfășurăm proiectul pe parcursul unui an școlar, într-o zi a săptămânii “În fiecare joi-Ziua porților deschise”. Astfel familia se va simți ca parte a școlii, va avea posibilitate să vadă copilul în acel context educațional, să-l vadă cum se comportă, ce atitudine are față de activitatea de învățare, față de profesor, ce ceilalți colegi. Copilul va simți permanent că părinții înțeleg efortul lui, că îi are alături nu numai acasă.

- **Vizita** – este o deplasare scurtă, de ce mult o zi, și are ca scop atingerea unor finalități educaționale concrete. Este foarte bine când organizăm astfel de activități la care să participe și părinții copiilor. Părintele își poate observa copilul într-un alt mediu, în afara școlii, îl poate cunoaște sub alte aspecte: relaționare cu ceilalți colegi, cu adulții din grup, comportarea în locuri publice. În același timp este o nouă ocazie în care profesorul îl poate cunoaște mai bine pe părinte și invers, pot discuta mai mult într-un mediu informal care-l face pe părinte să se simtă în largul său.

- **Excursia** – este o deplasare pe parcursul unei sau mai multor zile care are ca scop recreerea și refacerea psihofizică a elevilor dar și a părinților acestora, culegerea de informații prin observarea directă a evenimentelor, proceselor fenomenelor, realității.

- **Serbările școlare** – reprezintă evenimente de o importanță deosebită în activitatea elevilor și în viața familiilor acestora-atât din punct de vedere afectiv, cât și cognitiv, dând ocazia elevilor de a prezenta, într-o manieră personală și originală, tot ce au învățat pe parcursul unui semestru sau an școlar. Acest tip de activități extracurriculare au reprezentat întotdeauna un prilej de manifestare inedită al talentului nativ al

copilului. Este o ocazie în care copilul își poate pune în valoare inteligența dominantă descoperită și valorificată de cadrul didactic. De multe ori familia este surprinsă de potențialul propriului copil.

• **Sedințele cu părinții** – sunt întâlniri tematice organizate de către cadrul didactic. Au durată de două ore, timp în care se lucrează: exerciții de intercunoaștere, de autocunoaștere, de cunoaștere a copilului, se dezbate diverse probleme de interes general, studii de caz, se generează situații în care părinții trebuie să dea soluții. Aceste întâlniri sunt de fapt adevărate sesiuni de formare pentru părinți. Ele oferă ocazii ca grupul de adulți să se sudeze, să discute unii cu ceilalți, să-și împărtășească din experiență unii altora, dar mai ales să afle noutăți legate de psihologia copilului, procesul de învățare, instituția școlară unde învață copilul.

• **Lectoratul cu părinții, vizita la domiciliul elevului, masa rotundă, discuțiile individuale** oferă și ele ocazii în care părinții pot afla, pot găsi soluții potrivite la diferite probleme apărute în relația cu copilul. Pot fi consiliați de către profesor, iar profesorul poate afla multe aspecte din viața copilului și a familiei sale, care îl pot ajuta să înțeleagă mai bine fiecare situație în parte.

Fiecare ocazie trebuie valorificată ca situație de învățare pentru părinte/adult. Ea trebuie gândită, organizată cu atenție și competență de către cadrul didactic, cu un scop bine definit astfel încât și rezultatele să fie pe măsura așteptărilor, în beneficiul copilului și al școlii.

Un real **PARTENERIAT** între **ȘCOALĂ** și **FAMILIE** nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă, este bucuria și tristețea, este succesul și eșecul, este zbaterea și rezultatul din care beneficiarul este **COPILUL**.

Bibliografie:

Vințanu, N., Educația adulților. Idei pedagogice contemporane, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1998

Vrasmaș, Ecaterina, Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți, Ed. Aramis București, 2008

Agabrian, M., Milea V., Parteneriate școală-familie-comunitate, Ed. Institutul European, Iași, 2005

PROFILUL ABSOLVENTULUI DE GIMNAZIU DIN ROMÂNIA

PROF. DANA BĂLĂUȚĂ COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAIL KOGĂLNICEANU" GALAȚI

Profilul absolventului de învățământ din România a fost publicat încă din 1998. Începând cu anul 2000 au fost publicate programele de liceu în care curriculumul era centrat pe competențe, făcându-se astfel corelația cu cerințele mondiale de reconfigurare curriculară. În 2006 s-a făcut referire la cele 8 competențe cheie cu ajutorul cărora se configura profilul de formare european.

Aceste competențe cheie sunt:

1. comunicare în limba maternă;
2. comunicare în limbi străine;
3. competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii;
4. competența digitală;
5. a învăța să înveți;
6. competențe sociale și civice;
7. spirit de inițiativă și antreprenoriat;
8. sensibilizare și exprimare culturală.

Competențele cheie sunt rezultate ale învățării și cuprind ansamblurile de cunoștințe, abilități și atitudini pe care elevul urmează să le acumuleze în cadrul învățării pe tot parcursul vieții. În anul 2018, "recomandarea europeană" afirma că toate cele 8 competențe sunt în mod egal importante. Astfel, competențele cheie fac referire atât la viața personală cât și la cea socială și profesională.

În ceea ce privește competențele de bază în științe și tehnologii, pe parcursul orelor de chimie de gimnaziu se vor urmări:

- prelucrarea și interpretarea datelor și dovezilor experimentale;
- proiectarea și derularea unui demers investigativ pentru a verifica o ipoteză de lucru;
- proiectarea și realizarea unor produse utile pentru activitățile curente;
- manifestarea interesului pentru o viață sănătoasă și pentru păstrarea unui mediu curat.

Pe parcursul celor doi ani de studiu al chimiei în gimnaziu, se vor dezvolta următoarele competențe generale:

1. explorarea unor fenomene și proprietăți ale substanțelor întâlnite în viața cotidiană;
2. interpretarea unor date și informații obținute în cadrul unui demers investigativ;
3. rezolvarea de probleme în situații concrete, utilizând algoritmi și instrumente specifice chimiei;
4. evaluarea consecințelor proceselor asupra propriei persoane și asupra mediului înconjurător.

Chimia fiind o disciplină experimentală, cea mai mare parte a orelor va cuprinde activități experimentale în concordanță cu dotarea din școală și cu tema lecției. Elevii vor fi antrenați să lucreze în echipe, să investigheze, să descopere fenomene, proprietăți, să le descrie, să utilizeze simbolurile chimice, să formuleze ipoteze, dar mai ales să utilizeze echipamentele de laborator și a tehnologiilor informatice. În contextul situației actuale, se utilizează tot mai mult activitățile în online. Acest lucru a dezvoltat la elevi competențele de utilizare a dispozitivelor și aplicațiilor digitale pentru căutarea și selecția unor resurse informaționale și educaționale digitale relevante pentru documentare, învățare, evaluare formativă, autoevaluare, dar și de realizare a experimentelor virtuale, etc. Prin dezvoltarea acestor competențe, se vor urmări dezvoltarea unor conținuturi digitale multi-media, în contextul unor diferite activități de învățare, respectarea normelor și regulilor privind dezvoltarea și utilizarea de conținut virtual.

Cadrele didactice sunt specialiști ai educației, iar împreună cu părinții, contribuie la construirea profilului absolventului de gimnaziu. Scopul comun este acela prin care școala (în colaborare cu familia) asigură atingerea finalităților educaționale, astfel încât să ofere fiecărui elev șanse egale la educație, atât pentru dezvoltarea personală și profesională, cât și pentru inserția socială.

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR - FINALITATE A DEMERSULUI DIDACTIC ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC

PROF. DANA-MARIA SONKODI-COZMA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘTEFAN PASCU APAHIDA

Sistemul românesc de învățământ este centrat pe formarea de competențe ca ansamblu structurat de:

- **cunoștințe** - informații factuale, concepte, idei, teorii care stau la baza înțelegerii
- **abilități** - utilizarea acelor informații, concepte în vederea atingerii unor rezultate
- **atitudini** - modalități de raportare la idei, persoane sau situații

În procesul de învățare acestea constituie și funcționează ca un sistem integrat, potențându-se reciproc. **Rezultatele învățării** constau într-un ansamblu de competențe definite ca set coerent de cunoștințe, abilități și atitudini.

Competențele specifice - rezultate ale învățării:

Abordarea actuală în demersul educativ constă în mutarea accentului de la transmiterea de informații la formarea unor competențe prin:

- ❖ dezvoltarea unor strategii didactice pornind de la competențele specifice din programele școlare;
- ❖ asigurarea continuității și a progresului de la o clasă la alta, urmărind centrarea pe elev
- ❖ asigurarea corelării între competențele specifice și activitățile de învățare, ținând seama de nevoile de învățare, de nivelul de vârstă al elevului și de resursa de timp
- ❖ asigurarea coerenței la nivelul disciplinei și corelarea cu alte discipline;
- ❖ accentuarea caracterului practic-aplicativ al demersului didactic prin eliminarea unor aspecte care îl plasau la un nivel prea teoretic.

Proiectul didactic – trăsături:

- Proiectarea trebuie privită ca necesitate și nu ca o coerciție, în vederea asigurării egalității de șanse tuturor elevilor
 - Proiectarea este un act personalizat ce depinde de creativitatea profesorului și de specificul și nevoile elevilor
 - În realizarea proiectării este esențială gândirea logică a demersului didactic și nu formatul acesteia (rubricatura)
 - Proiectarea se realizează pe baza cerințelor programei NU după manual (e doar o resursă)
 - Proiectarea este un proces flexibil, adaptat în funcție de eficiența la clasă și de feedback
- Proiectarea demersului didactic se realizează prin raportare la programa școlară și parcurge mai multe etape:

- a) lectura integrală și personalizată a programei școlare;
- b) realizarea unei asocieri între competențe specifice și conținuturi
- c) proiectarea unităților de învățare.
- d) stabilirea succesiunii de parcurgere a unităților de învățare
- e) alocarea resurselor de timp pentru parcurgerea fiecărei unități de învățare

Proiectarea unei unități de învățare parcurge mai multe etape, potrivit succesiunii logice a abordării procesului didactic. Acestea sunt:

- În ce scop voi face ? – identificarea competențelor vizate;
- Ce voi face? – selectarea conținuturilor;
- Cum voi face ? – determinarea activităților de învățare;
- Cu ce voi face ? – analiza resurselor;
- Cât s-a realizat ? - stabilirea instrumentelor de evaluare

Competența specifică - element de bază al proiectării:

- reprezintă achiziții dobândite de elevi prin parcurgerea unei discipline de studiu, pe durata unui an școlar
- constituie etape sau niveluri de realizare/performanță în procesul de dezvoltare a competențelor generale și sunt derivate direct din acestea.

- fiecărei competențe specifice îi corespunde o activitate de învățare sau mai multe;
- Activitățile de învățare se construiesc prin corelarea competențelor cu conținuturile
- Dobândirea de competențe specifice este corelată cu evaluări cu scop de monitorizare și feedback.

Metode ca mijloace de dezvoltare a competențelor elevilor

Metodele și strategiile didactice trebuie alese astfel încât să se adreseze tuturor elevilor și să ajute la dobândirea competențelor vizate

- ele pot fi moderne (activ-participative, interactive) sau tradiționale, îmbinate într-un mod care să se potrivească specificului clasei
- trebuie adaptate la particularitățile de vârstă ale elevilor și la interesele acestora
- activități de învățare variate, alese în funcție de nivelul și de ritmul propriu de dezvoltare al fiecăruia;
- pun accentul pe cooperare, munca în echipă și pe latura comunicativă
- accentul se pune pe dimensiunea activă a învățării, care angajează elevul în învățare
- secvențe de învățare ca activități de explorare/investigare - stimulează creativitatea, motivația, gândirea critică și facilitează aplicabilitatea cunoștințelor în viața de zi cu zi
- construirea unei varietăți de contexte problematice, care să genereze deschideri către diferite domenii

Clișee ale demersului didactic și cum pot fi depășite:

-proiectare didactică formală	proiectarea se face în funcție de competențele vizate și centrat pe elev
-proiectare bazată pe manual	manualul e doar o resursă, proiectarea se face în funcție de programă
-activitățile de învățare nu sunt corelate cu competențele	realizați o corelație reală stânga – dreapta: competență – activitate – resursa/resursele adecvate fiecărei activități
-gramatica descriptivă	abordarea funcțională, în context, învățarea conținuturilor gramaticale să se facă intuitiv
-traducerea textelor pentru verificarea înțelegerii	exerciții de înțelegere a textului care stimulează căutarea de semnificații și lectura conștientă
-lipsa de flexibilitate față de răspunsurile elevilor	încurajarea comunicării și oferirea unui feedback constructiv
-tratarea uniformă a elevilor	abordare diferențiată, centrată pe elev, în funcție de achizițiile anterioare
-predare bazată pe prelegere / expunerea informațiilor	accent pe activitățile activ-participative care angajează elevul
-tema decontextualizată	exerciții de redactare, în special de texte funcționale
-evaluare bazată pe reproducerea informațiilor	metode diverse de evaluare care să ofere un feedback asupra problemelor întâmpinate și un punct de plecare pentru regândirea demersului didactic

Evaluarea este strâns legată de proiectare care specifică nivelul de competență la care trebuie să ajungă elevul și astfel este adaptată permanent în funcție de rezultatele evaluării

Nu toți elevii ating același nivel de performanță al competențelor specifice, ei vor demonstra un nivel diferit al achizițiilor de învățare, în funcție de experiențele, profilul cognitiv și socio-emoțional și ritmul lor de învățare.

Evaluarea e necesară pentru a afla nivelul atins și pentru proiectarea demersului pe mai departe (remediere, consolidare, sprijin pentru excelență)

Instrumentele de evaluare trebuie să măsoare în manieră corectă, obiectivă și fără stres a nivelului de competență atins - astfel elevul devine conștient de propriul progres.

Instrumente de evaluare:

Forme de evaluare:

- **evaluarea inițială** - la început de semestru, cu funcție diagnostică sau prognostică

• **evaluare formativă** - în orice moment al procesului de instruire, cu funcție de reglare a demersului didactic

• **evaluarea sumativă** (finală) - la final de unitate, semstru, an școlar, cu rol de certificare

Tipuri de evaluare:

1. Evaluarea **tradițională** cuprinde:

- Evaluare scrisă – teste sumative și formative, eseul, dictarea, examene, teza,
- Evaluare orală- răspunsuri la întrebări adresate de profesori

2. Evaluarea **modernă/alternativă** cuprinde:

- Proiectul
- Investigația
- Portofoliul (clasic / digital)
- Autoevaluarea/ interevaluarea
- Observarea sistematică a elevilor

ROLUL MANAGERULUI ȘCOLAR IN INTEGRAREA SOCIALA A CADRELOR DIDACTICE

DANA POP, PROF. ÎNV. PRIMAR, DEFINITIVAT,
DOCTORAND LA ȘCOALA DOCTORALĂ ȘTIINȚELE EDUCAȚIEI,
UPS "ION CREANGĂ"

Abstract: School manager leads educational institution, manages teachers and staff, prepares budgets, oversees other teachers and takes care of the children. He/she is one of the most important person in increasing the education quality in social inclusion.

Quality, manager, responsibility, leader, support, social, inclusion.

„Managerii sunt oameni care - folosindu-se de o serie de legi, principii, metode etc., în funcție de abilitățile personale - conduc procesul către atingerea scopurilor urmărilor. ” [5, p. 20]

Altfel spus, managerii școlari sunt acei oameni care coordonează întreaga activitate a instituției școlare, gestionează resursele (umane, materiale, temporale) cu scopul de a realiza obiectivele propuse.

Acest articol își propune să demonstreze că stilul de conducere a managerului școlar are efect direct în dezvoltarea școlii românești, a calității serviciilor educaționale, a randamentului și efect direct în integrarea socială a cadrelor didactice. Organizațiile școlare sunt acelea care trebuie să pregătească oamenii de mâine, iar ele depind de competențele managerului și aici vorbesc atât de informațiile pe care acesta le deține, cât și de competențele manageriale.

Educația reprezintă factorul cheie în dezvoltarea societății deoarece aceasta continuă existența societății de la o generație la alta, transmitând tot ce s-a învățat atât teoretic, cât și practic. Așteptările societății sunt foarte ridicate, în ceea ce privește școala și întreg sistemul de învățământ, și anume: se așteaptă ca școala să îi pregătească pe tineri să facă față cerințelor societății contemporane în continuă schimbare, se așteaptă să transmită informațiile acumulate de-al lungul secolelor, să integreze atât cadrele didactice, cât și elevii și să facă față viitorului imprevizibil. Școala este cea care favorizează progresul în toate domeniile de activitate, stimulează creativitatea, inovația și dorința intelectuală de a afla cât mai multe informații prețioase. *”Educația constituie unul dintre cele mai puternice instrumente de care dispunem pentru a modela viitorul sau măcar pentru a ne orienta către un viitor dezirabil. (Delors, 1993, citat în Tratatul de asistență socială)” [4. p 829]*

Majoritatea problemelor cu care se confruntă societatea în care trăim, pot fi soluționate cu ajutorul educației, de aceea este un pilon principal în viața de zi cu zi. Scopul școlii este acela de a integra tinerii, de a le asigura inserția socială, concomitent cu prosperitatea materială și de a-i acorda sprijin în vederea obținerii viitorului deziderat.

Din perspectiva conținuturilor valorice generale ale educației, stilul de conducere a managerului școlar trebuie să fie construit în jurul valorilor pedagogice, determinate psihologic și social, astfel încât să sprijine cadrele didactice.

Așadar, toate aceste abilități, capacități interpersonale și intrapersonale sunt indispensabile unui manager școlar care îndeplinește practic (și nu doar pe hârtie) rolul de manager, iar ele se întrepătrund și au efect direct una asupra celeilalte, contribuind astfel la creșterea calității în educație, în integrarea socială a cadrelor didactice, cu ajutorul pilonului principal, managerul școlar și cu ajutorul stilului său de conducere.

Bibliografie:

1. Cristea S., Curs Școala Doctorală-Științe ale Educației, „*Calitatea în educație. Concept și metodologie*”, Universitatea de Stat „Ion Creangă”, Chișinău
2. Cristea S., Cojocaru-Borozan M., Sadovei L., Papuc L. **Teoria și praxiologia cercetării pedagogice**. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2016
3. Goleman D., „*Inteligența emoțională*”, editura Curtea veche, București, 2001
4. Neamțu. G, (2003) *Tratat de asistență socială*, Disponibil pe https://www.academia.edu/25160393/George_Neamtu_tratat_de_asistenta_sociala
5. Purcarea A., Niculescu Cristian, Constantinescu D., „*Management*”- curs pentru studenți, disponibil la <http://ebooks.unibuc.ro/StiinteADM/management/2.htm>, accesat la data de 11. 11. 2021

ROLUL INTELIGENȚEI EMOȚIONALE ÎN FACILITAREA SUCCESULUI ȘCOLAR

PROF. ÎNV. PRIMAR. DANDU ANIȘOARA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 BICAZ CHEI

I. Incursiune în terminologia emoțiilor – delimitări conceptuale

Studiile de ultimă oră accentuează necesitatea învățării comportamentelor emoționale, deoarece se observă tot mai frecvent sentimentul de singurătate prezent în rândul copiilor din diverse familii, dar și singurătatea adulților, chiar și a celor încadrați în câmpul muncii. Or, emoția depinde nu numai de natura agentului emoțional, cât, mai ales, de individ, de starea sa actuală fizică și mentală, de personalitatea sa, de istoria sa personală, de experiențele anterioare. Emoția rămâne esențialmente individuală; în general, se manifestă atunci când subiectul este surprins sau când situația depășește posibilitățile acestuia; emoția traduce dezadaptarea și efortul organismului de a restabili echilibrul momentan pierdut.

Daniel Goleman, în lucrările sale, evidențiază și descrie opt emoții de bază: iubirea, bucuria, surpriza, mânia, tristețea, frica, rușinea, dezgustul. După părerea autorului, în viața omului emoțiile negative predomină, deoarece sunt sesizate 5 emoții negative (mânia, tristețea, frica, rușinea, dezgustul) și 3 emoții pozitive (iubirea, bucuria și surpriza). Celelalte emoții derivă din cele de bază.

Astăzi, în sistemul educațional, în rând cu inteligența generală, dezvoltăm și inteligența emoțională a copiilor, care este definită drept „abilitatea de a monitoriza, atât propriile sentimente și emoții, cât și pe ale altora, de a le diferenția și de a le folosi în scopul călăuzirii și acțiunii”. În opinia specialiștilor, unii oameni sunt mai pricepuți decât alții în identificarea emoțiilor proprii și ale celor din jur, precum și în rezolvarea problemelor ce au conotații emoționale. Aceștia selectează aspectele forte de cele problematice și pot face față stresului sau chiar îl pot evita.

În concluzie, reușita personală și profesională depinde în mare măsură de nivelul de inteligență emoțională și de capacitatea de autoreglare emoțională. Astfel, cu cât suntem mai dezvoltați emoțional, cu atât șansele de-a deveni mai buni elevi, specialiști, părinți, parteneri de viață etc. sunt mai mari.

II. Problemativă afectivă a elevilor claselor primare

Debutul școlar este unul caracterizat de instabilitate emoțională cauzată de schimbarea tipului de activitate dominantă de la joc la activitatea de învățare, de mediul școlar nou, de necesitatea stabilirii noilor relații cu colegii și cadrele didactice etc.

Intrarea într-un mediu cu totul nou, necunoscut îi creează copilului multe griji și frământări sufletești, probleme de comunicare cu ceilalți copii. Trăirile lui emoționale sunt foarte intense, dar obișnuirea cu noua activitate și cu noii colegi temperează această intensitate. Activitatea școlară, bine organizată și condusă cu pricepere și tact pedagogic, dezvoltă emoții și sentimente pozitive, cum sunt: plăcerea de a învăța, mulțumirea pentru rezultatele școlare pozitive, bucuria pentru o notă bună etc.

Diferitele tipuri de emoții și sentimente se cultivă cu ajutorul povestirilor, poeziilor, muzicii, desenului etc. Pe elevii din clasele primare îi impresionează totul, îi bucură, îi entuziasmează toți stimulii pozitivi, după cum cei negativi îi întristează și le provoacă insatisfacții. Copiii sunt sinceri și manifestă încredere în adulți, motiv pentru care aceștia din urmă au datoria de a le cultiva emoții și sentimente pozitive: receptivitatea față de activitatea de învățare, sentimente de prietenie, de dragoste față de părinți, de învățător, de colegi.

Deschiderea și toleranța sunt atitudini fără de care nu se poate dezvolta inteligența emoțională. Atitudinea pozitivă sau negativă transmite mesaje asociate. Succesul sau insuccesul școlar nu pot fi abordate fără referiri la particularitățile afective, voliționale, ca aspecte corelative ale personalității. În cazul dificultăților școlare de natura emoțională există un blocaj în dezvoltarea afectivă a copilului, care dereglează raporturile elevului cu școala, generând un dezechilibru de natură predominant afectivă.

Astfel, elevii cu un temperament flegmatic sau melancolic riscă să devină elevi cu dificultăți școlare dacă nu va fi monitorizat progresul școlar al acestora. Uneori, insuccesul poate apărea și din cauza unor conflicte interpersonale, trăite intens pe plan intern. Gama tulburărilor afective este foarte variată.

Dintre acestea, cele mai întâlnite în rândul elevilor cu dificultăți sunt: nesiguranța, teama, neîncrederea în forțele proprii, deprimarea, tensiunea emotivă, ostilitatea față de copii și adulți. Anxietatea școlară, fobia care poate avea o durată mai lungă vizează frica de note rele, de eșec, de sancțiuni, de autoritățile școlare și de profesori, motiv pentru care copilul refuză să meargă la școală.

Fobia școlară apare mai ales la copiii mici, mai frecvent la fete decât la băieți și mai ales la copiii la care nevoia de afirmare este foarte manifestă. Problemele emoționale ale copiilor vin în diferite forme și le afectează diferit viața.

Copilul mic dispune de un potențial limitat de autocontrol asupra emoțiilor negative, și necesită suport părintesc, dar și din partea învățătorului în acest aspect. Securitatea emoțională se bazează pe o relație armonioasă părinte-copil-școală în creșterea și educarea copilului. Un anturaj emoțional sănătos oferă copilului posibilitatea de a învăța deprinderi și competențe de independență, încredere, utilizare a relațiilor și a atitudinilor. El își formează opinia față de sine ca valoare, capătă senzația de acceptare necondiționată și cea de încredere și securitate, condiții care permit o învățare optimă și care susțin formarea capacităților de flexibilitate și rezistență.

Capacitatea de a recunoaște și de a face față emoțiilor duce la performanțe mai mari la școală, în muncă și în relațiile interumane. Efectele unei educații în care este dezvoltată componentă emoțională se vor reflecta în comportamentul elevului.

Daniel Goleman (2008) menționează despre copilul inteligent din punct de vedere emoțional că deține următoarele caracteristici:

- este conștient de emoțiile sale;
- recunoaște emoțiile celor din jurul său;
- comunică ușor despre ceea ce îl interesează;
- știe să spună NU fără să îi rănească pe ceilalți; 141
- are un bun management al emoțiilor negative;
- are bine dezvoltat sistemul motivațional;
- este sigur pe el în majoritatea situațiilor, iar atunci când simte că nu se descurcă, cere ajutorul;
- se adaptează rapid la situații/ persoane noi;
- nu îi este teamă să pună întrebări sau să își afirme preferințele;
- are prieteni cu care se relaxează, dar de la care, deopotrivă, învață modele noi de comportament.

Capacitatea de a comunica eficient și de a construi relații interpersonale pozitive este arta inteligenței emoționale.

În concluzie, inteligența emoțională este abilitatea de a identifica, înțelege și gestiona stările și sentimentele noastre, dar și ale celorlalți; este maniera cu care îți poți transforma starea de spirit de la una de stres în una pozitivă și productivă din care să ieși în avantaj. Comunicarea bazată pe inteligența emoțională ne ajută să fim mai aproape de nevoile, dorințele și interesele copilului. O comunicare deschisă și autentică este esențială în construirea unei legături afective puternice, pline de siguranță și suport. Atunci când copiii se simt înțeleși și îndrumați cu încredere de către părinții lor, acestora le sporește sentimentul de siguranță și încredere în forțele proprii, formându-și astfel bazele sentimentului propriei valori și capacitatea de a face față provocărilor vieții.

LECȚIILE DE DEZVOLTARE PERSONALĂ – MODALITATE EFICIENTĂ PENTRU DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ

Dezvoltarea emoțională a elevilor claselor primare poate fi realizată prin intermediul tuturor disciplinelor școlare. Ne vom referi, în special, la disciplina Dezvoltarea personală, deoarece anume prin finalitățile și prin conținuturile curriculare ale disciplinei respective se poate urmări mai vădit evoluția comportamentului emoțional al elevilor.

Dezvoltarea personală reprezintă o disciplină de studiu ce include activități și experiențe care au scopul să susțină elevii în procesul de autocunoaștere, relaționare corectă cu semenii, familia, mediul din care fac parte; să dezvolte abilitățile de comunicare eficientă și managementul eficient al emoțiilor; să îmbunătățească starea de conștientizare a propriului potențial; să dezvolte talentele, abilitățile personale și de valorificare a resurselor mediului de viață, orientate spre a îmbunătăți calitatea vieții prin aderarea la valorile societății contemporane, prin contribuirea la realizarea aspirațiilor și a viselor personale într-un mediu de viață sănătos și sigur.

Viziunea pedagogică promovată prin respectiva disciplină de studiu, recomandată pentru nivelul primar, abordează variate subiecte în cadrul a cinci module, a căror complexitate crește de la o clasă la alta, astfel încât să răspundă așteptărilor membrilor societății privind pregătirea generațiilor în creștere pentru viață și integrare în câmpul social.

Pentru a asigura echilibrul emoțional al elevilor, considerăm că această disciplină școlară trebuie să fie una prietenoasă copilului, să-l sprijine în cunoașterea și acceptarea de sine; să-i formeze respectul pentru sine și pentru ceilalți, responsabilitatea de a-și organiza viața personală și a se integra armonios în context socioprofesional.

Disciplina oferă un grad sporit de flexibilitate formelor de organizare a procesului didactic: de la o oră organizată în cadrul clasei, până la activități formative organizate în comunitate, în instituții, în natură. În acest sens, este încurajat parteneriatul educațional cu implicarea pleneră a părinților și a comunității în crearea condițiilor necesare pentru realizarea finalităților propuse.

Specifică este și evaluarea comportamentului emoțional al elevilor, care este un proces destul de dificil de realizat. Ori, disciplina Dezvoltarea personală pune accent pe monitorizarea procesului de dezvoltare a elevului, oferindu-i un feedback constructiv și motivare pentru implicare activă.

II. PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL ÎN DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ A COPIILOR

1. Implicarea agenților educaționali în dezvoltarea emoțională a elevilor claselor primare

Deoarece abilitățile emoționale și sociale au un rol destul de important în viața noastră, părinții și celelalte persoane implicate în educarea copiilor trebuie să fie informați despre problematica afectivă a elevilor claselor primare, inclusiv despre necesitatea dezvoltării competențelor emoționale în perioada ciclului primar, perioadă care este optimă din punct de vedere al achizițiilor socio-emoționale.

Studiile de specialitate arată că relațiile dintre elevi și adulți contribuie la dezvoltarea competențelor socio-emoționale ale copiilor, deoarece relațiile copil-părinți și copil-învățător sunt corelate cu dezvoltarea unor abilități de interacțiune cu copiii de aceeași vârstă, dezvoltarea emoțională, autoreglarea și competențele de adaptare la mediul școlar.

Relațiile copiilor cu adulții sunt predictorii comuni ai dezvoltării unor probleme de comportament. De exemplu, modalitatea de interacțiune dintre mamă și copil justifică 10% sau 15% din problemele de comportament apărute în copilărie.

Vârsta claselor primare reprezintă o șansă crucială pentru modelarea predicțiilor emoționale de o viață. Una dintre lecțiile emoționale esențiale, învățate în această perioadă și șlefuite pe parcursul anilor ce urmează, o reprezintă felul în care este calmat copilul atunci când e supărat.

Foarte mulți elevi din clasele primare sunt calmați de cei care au grijă de ei: învățătoarea, părinții, bunicii, frații mai mari etc.

Fiecare perioadă reprezintă o oportunitate pentru a ajuta copilul să dobândească obiceiuri emoționale benefice, dacă nu se reușește acest lucru, efortul va fi mult mai mare pentru a oferi lecțiile corective ulterioare în viață.

Unele dintre cele mai grăitoare lecții emoționale pentru un copil vin din partea părintelui. Obiceiurile emoționale induse de părinți sunt foarte diferite dacă, pe de o parte, ei sunt pe lungimea de undă a copiilor, adică recunosc nevoile emoționale ale copiilor și le satisfac sau își disciplinează copiii prin empatie sau dacă, pe de altă parte, părinții sunt absorbiți de sine și ignoră tulburările copilului sau îl disciplinează capricios prin țipete și bătăi [30].

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care trebuie să le deprindă o persoană menită să se ocupe de educația pentru dezvoltare emoțională este acela de a înțelege nevoile afective ale elevilor, printre care se enumeră: contactul fizic, admirația și tandrețea, timpul acordat, atenția și observarea comportamentelor, aprobarea și compania în diferite activități.

Dincolo de satisfacerea nevoilor afective, o importanță deosebită o are climatul socio-emoțional existent în clasă. Într-o clasă de elevi, climatul socio-emoțional pozitiv este realizat prin următoarele condiții:

- exprimarea liberă a opiniilor;
- prelucrarea și utilizarea de către cadrul didactic a ideilor elevilor;
- admiterea conflictelor ca element de progres și negocierea lor rapidă;
- recunoașterea și încurajarea succesului.

Climatul socio-emoțional negativ se exprimă prin:

- responsabilități insuficiente ale colegilor și neimplicare în luarea deciziilor;
- solicitări nerealiste formulate de profesor;
- sarcini prea grele sau prea ușoare;
- timp insuficient pentru realizarea lor;
- condiții de învățare nesatisfăcătoare;
- absența feedback-ului pozitiv.

Pentru realizarea educației pentru dezvoltare emoțională, evidențiem mai multe forme de

Bibliografie

Chirilă, C. () – Meta-analiza instrumentelor utilizate în art-terapie, București

Gheorghe, D., Mastan, B. (2005) – Ghid de bune practici. Tehnici creative, UNICEF, Editura Vanemond, București

Preda, V. (2006) – Terapii prin mediere artistică, Editura Universitară Clujeană, Cluj-Napoca

Rosan, A. (2013) – Cartea Albă a Psihopedagogiei Speciale, Lucrările Sesiunii de Comunicări Științifice Pași prin Incluziune, Cluj-Napoca

Rubin, J. A. (2009) – „Art-Terapia. Teorie și tehnică”, Editura Trei, București

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

**INSTITUTOR: DANEL MARIANA
G. P. P. LICURICII TOPOLOVENI**

Educatia reprezinta totalitatea experientelor individual realizate si social organizate de care beneficiaza copiii in primii ani de viata, cu rol de a proteja, creste si dezvolta fiinta umana prin inzestrarea cu capacitate si achizitii fizice, psihice, cultural, specifice care-i sa-i ofere identitate si demnitate proprie.

Educatia oferita copiilor pune bazele dezvoltarii lor ulterioare si are o importanta cruciala atat pentru formarea capacitatilor intelectuale si a competentelor sociale, cat si in vederea compensarii lacunelor informationale si formative determinate de conditii sociale si economice defavorizante.

Dezideratul invatamantului prescolar este de a oferi sprijin competent pentru dezvoltarea armonioasa in plan fizic, intelectual si social al copiilor, pregatindu-i totodata pentru o cat mai usoara adaptare la activitatea scolara.

O educatie reala, profunda se fundamenteaza in familie, iar apoi ea se continua si desavarseste in gradinita si scoala. Tot ceea ce se savarseste sub privirea copilului are effect mai puternic decat orice fraza moralizatoare.

Tendintele actuale ale educatiei timpurii cer realizarea unor parteneriate constructive si eficiente intre gradinita, familie si alti factori educationali, in vederea socializarii si pregatirii copilului catre scoala si viata sociala.

Parteneriatul se bazeaza pe premisa ca partile interesate au un fundament comun de actiune si un spirit de reciprocitate care le permite sa se uneasca. Pe educatori si pe parinti ii uneste dorinta de a-i sustine pe copii in dezvoltarea lor.

Pentru a realiza si alimenta o comunicare eficienta a gradinitei cu exteriorul se impun aceste parteneriate. Astfel, toate proiectele educationale demarcate de cadrele didactice cu oricare dintre partenerii educationali, vin in sprijinul nu doar al copiilor si parintilor, ci si insusi cadrului didactic si prin extindere societatii.

Educatia, in perspectivă deschiderii către valori multiple, reprezintă un demers pe deplin justificat, intrucat vizeaza mai buna insertie a omului intr-o lume spirituala, dinamica.

Astfel, educatia vine in intampinarea atat a dezideratelor individualitatii, prin valorizarea unor trasaturi particulare, unice, ce merita a fi recunoscute sau amplificate, cat si in folosul comunitatii, asigurand un anumit grad de coerenta, solidaritate si functionalitate.

O cultura este mare nu numai prin ea insasi, ci si prin felul in care permite deschideri spre exterior, lucruri care se observa si se invata inca de pe bancile scolii si continua intreaga viata.

De aceea, educatia are ca obiectiv principal pregatirea elevilor pentru perceperea, respectarea si experimentarea intalnirii dintre ei.

Evaluarea PISA, care apare o data la patru ani, arata care sunt cele mai bune sisteme de invatamant din lume prin faptul că atestă pregătirea școlară a elevilor din țările participante.

Japonia este una dintre acele țări care înregistrează performanțe în literatură, științe și matematică. Elevii trebuie să treacă mai întâi prin șase ani de școală elementară, trei ani de juniorat în liceu și alți trei ani de liceu, înainte de a decide dacă vor sau nu să urmeze o universitate.

Noua Zeelandă

Educația primară și cea secundară în Noua Zeelandă intervine de la 5 la 19 ani, obligativitatea fiind impusă de la 6 la 16 ani. Sunt trei tipuri de școli secundare în Noua Zeelandă: școlile de stat unde merg aproximativ 85% dintre elevi, școlile de stat integrate – școli private care au fost integrate în sistemul de stat, dar care și-au păstrat caracterul special – unde sunt educați în jur de 12% dintre copii și școlile private ce primesc 3% dintre copiii din țară.

Olanda

În 2013, conform unui studiu Unicef, copiii olandezi au fost descoperiți ca fiind cei mai fericiți din lume. În școlile primare copiii nu primesc multe teme, lucru ce i-a determinat să declare că nu sunt presați sau stresați. Școlile sunt împărțite între școlile cu caracter religios și școlile de stat „neutre”, cu doar un număr mic de școli private.

Finlanda

Sunt ani buni de când Finlanda surclasează toate topurile țărilor cu cele mai bune sisteme de învățământ din lume, iar asta pentru că nu are un sistem de linie. Toți copiii, indiferent de capacitatea lor, învață în aceleași clase. Ca rezultat, gaura dintre cei mai slabi și cei mai buni, este cea mai mică din lume. Școlile finlandeze oferă foarte puține teme pentru acasă și impune un singur test obligatoriu la vârsta de 16 ani.

SANDU CEL NĂZDRĂVAN

AUTOR: PROF. DANIELA GRĂDINAR
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ
(DEPART. HIPOACUZICI) BRAȘOV

Sandu bate mingea tare
Prin grădini și pe maidane
Însă astăzi năzdrăvanul,
S-a gândit să-și schimbe planul.

Ce-ar fi dacă s-ar juca
Chiar aici în casa sa?
N-a stat mult pe gânduri Sandu
Și-a jucat fotbal cu patul.

După ce s-a plictisit
A mai stat și s-a gândit.
A-nceput o nouă rundă
Frământind mingea rotundă.

S-a uitat în jur atent
Și-a decis că e corect
Să se joace și cu geamul
Nu cu patul și ligheanul.

Ce dezastru a urmat?
Este clar... geamul s-a spart.
Acum Sandu –i supărat
Fiindcă mama l-a certat.

N-are voie înghețată
Prăjituri sau ciocolată
N-are voie să se joace
De o săptămână-ncoace.

Însă-acum Sănducu știe
Și-a-nvățat morala bine,
Doar afară voie ai
În minge de vrei să dai.

CE REPREZINTĂ LEAF / “SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE PĂDURE”?

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR, DANIELA VLAICU GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT DUMBRAVA MINUNATĂ, TULCEA

Program mondial de educație pentru mediul înconjurător, prin care sala de clasă este înlocuită cu natura, iar lecțiile de desfășoară în mediul natural.

RAPORT ASUPRA ACTIVITĂȚILOR DESFĂȘURATE

Activitățile proiectate și desfășurate cu preșcolarii din grupa mare *STELUȚELE*, au avut un caracter interactiv menite să-i învețe să iubească natura, să înțeleagă rolul pădurii pentru planeta noastră în asigurarea unui mediu sănătos, punând bazele formării unui comportament civic responsabil față de pădure, față de mediu, în condiții speciale, de pandemie.

I. ETAPA DE DOCUMENTARE

1. CONSTITUIREA COMITETULUI DE MEDIU

DESCRIERE

Această subetapă s-a desfășurat în sala de grupă, în luna ianuarie, și au participat la o întâlnire online pe platform Kinderpedia, părinții preșcolarilor grupei mari, doamna educatoare și doamna director. Activitatea a debutat cu prezentarea unui PPT despre efectele negative pe care le au deșeurile asupra pădurilor. Astfel am accentuat necesitatea educației ecologice încă de la vârste mici, învățarea preșcolarilor să protejeze mediul înconjurător și implicit pădurea, să nu lase în urma lor resturi de ambalaje, oriunde ar merge. Astfel, împreună cu părinții și preșcolarii, am căzut de acord să desfășurăm un proiect în cadrul programului mondial Leaf.

Ca temă pentru următoarea întâlnire au avut să se gândească la un titlu potrivit proiectului nostru și la câteva activități specifice, potrivite nivelului de vârstă, organizate în mediul online și în cadrul instituției.

2. STABILIREA TITLULUI PROIECTULUI

DESCRIERE

Titlul a fost ales după mai multe vizionări de filme cu păduri, în urma cărora li s-a cerut copiilor și părinților să spună câte o însușire, o denumire comparativă pentru pădure. Deși mici, preșcolarii au fost foarte creativi. Iar cu ajutorul părinților am găsit cele mai frumoase comparații: “din pădure izvorăște viața” și că “Pădurea este ca un Paradis”. Astfel s-a votat titlul “**PĂDUREA NE ÎNVĂȚĂ**”

3. STABILIREA PARTENERILOR ÎN PROIECT ȘI A ACTIVITĂȚILOR CE URMEAZĂ A FI DESFĂȘURATE:

DESCRIERE

În urma activităților din anul precedent, din cadrul proiectului educațional înscris în programul LeAF, preșcolarii și părinții și-au exprimat dorința de a continua activitățile de ecologizare, de a petrece și desfășura activități în mijlocul naturii, de a planta copaci și de a-i îngriji și în acest an școlar. Impactul proiectului a fost pe măsura așteptărilor!

Ca parteneri în proiectul nostru am invitat instituțiile Administrația Rezervației Biosferei Delta Dunării Tulcea și ADMINISTRAȚIA PARCULUI NAȚIONAL MUNȚII MĂCINULUI.

4. POPULARIZAREA PROIECTULUI

NATURA ȘI PĂDUREA PRIN OCHII NOȘTRI

DESCRIERE

În aceasta etapa am confecționat un panou reprezentativ al proiectului. L-am expus în holul grădiniței astfel evidențiind activitățile desfășurate în timpul proiectului.

II. ETAPA DE LUCRU

1. UN PUI DE OM DĂ VIAȚĂ NATURII

DESCRIERE

Pentru că le-am stârnit curiozitatea despre creșterea și îngrijirea plantelor, am continuat să îngrijim plantele din sala de grupă, dar am și semănat alte lante pentru a observa evoluția lor.

2. ZIUA PĂMÂNTULUI- 22 aprilie

DESCRIERE

Am sărbătorit-o prin organizarea unei videoconferințe online împreună cu specialistul Grădinii Botanice Tulcea.

Specialistul Grădinii Botanice le-a arătat preșcolarilor plantele din cadrul serei grădinii, o diversitate de catuși, multe specii de plante rar întâlnite.

3. ZIUA INTERNAȚIONALĂ A BIODIVERSITĂȚII

DESCRIERE

Luna mai am dedicat-o BIODIVERSITĂȚII. Astfel, am organizat o întâlnire cu specialistul A. R. B. D. D. Tulcea, tot printr-o videoconferință online.

În cadrul videoconferinței specialistul A. R. B. D. D. le-a făcut cunoștință preșcolarilor noștri cu câteva plante și vietăți din minunata Delta Dunării, prezentând acestora și câteva filmulețe sugestive din Delta.

4. ZIUA MONDIALĂ A MEDIULUI

DESCRIERE

Am organizat o excursie imaginară, în parcul din curtea grădiniței, în cadrul căreia am desfășurat următoarele activități

„DE VORBĂ CU PĂDUREA!”

(ALA, ADE, ADP)

DȘ (Cunoașterea mediului) – observare spontană și dirijată a parcului și a copacilor

DOS (Educație pentru societate) – acțiune de ecologizare a parcului

ALA 1: Stiință-„ De ce le trebuie frunze copacilor?”

Construcții – „Pădurea” – materiale din natură: crenguțe uscate, frunze, pietricele

Artă- În pădurea verde- desene pe asfalt

ALA 2: „Greieraș la căsuța ta!”

„Într-o pădure au stat, animalele la sfat”

- jocuri distractive

ADP: Întâlnirea de dimineață – „Șoaptele frunzelor ”- povestea educatoarei

RUTINE – „Învăț de mic să respect pădurea”-deprinderea de ocroti natura

TRANZIȚII – „Prin pădurea verde” – joc cu text și cânt

Șotronul- joc distractiv

III. EVALUAREA PROIECTULUI

DESCRIERE

Această etapă s-a desfășurat în grădiniță.

În comisia metodică a educatoarelor din unitate s-au prezentat activitățile desfășurate în cadrul proiectului și beneficiile lui.

În parcul din curtea grădiniței copiii au desenat impresii din excursia imaginară.

Premierea STELUȚELOR, pentru participarea la toate activitățile propuse în cadrul echipei de mediu. .

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

DASCĂLU VASILE
LICEUL "DIMITRIE CANTEMIR" OR. DARABANI, JUD. BOTOSANI

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucuș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;

- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;

- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional, etc;

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate. Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Bibliografie

1. Bătrînu, E. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

DANSURILE ȘI CÂNTECELE ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARILOR

**PROF. DEAC ANCUȚA CLAUDIA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 11, ARAD**

Interesul copiilor preșcolari, pentru mișcare în general, pentru jocuri sportive și dansuri în special este foarte mare la această vârstă. Toate tipurile de jocuri și dansuri au ca scop pe lângă călirea organismului și întărirea sănătății, dezvoltarea armonioasă a copiilor, prevenirea unor atitudini vicioase cât și formarea unei ținute corecte și elegante.

Atmosfera și armonia artistică care trebuie conturate prin desfășurarea dansurilor tematice au la bază următoarele elemente: mișcări ritmice (pași de dans, mers pe vârfuri, alergare ușoară, în cerc sau în diferite forme), transmiterea mesajului cu ajutorul unor elemente sau accesorii, costumația corespunzătoare anotimpului și a conținutului, fondul muzical.

Creativitatea și originalitatea sunt demonstrate întotdeauna prin participarea cu dansuri tematice în cadrul unor serbări, spectacole și evenimente, chiar și concursuri. Implicarea în cadrul unor parteneriate cu Grădinița P. P. Nr. 11 din Arad, sau proiecte educaționale, au dus la promovarea zonei din care facem parte și totodată, la promovarea grădiniței.

Dansurile, în general, dezvoltă copiilor simțul ritmului, capacitatea de coordonare a mișcărilor, gustul pentru frumos, pentru armonie. Prin dansul tematic formăm și educăm copiii pentru dobândirea eleganței, grației și bunelor maniere în comportament, pentru exprimarea sensibilității, siguranței și expresivității copiilor.

Dansul trebuie să pună în evidență calitățile copiilor, personalitatea acestora, să transpună în roluri prezentând diverse personaje cunoscute, să trezească dorința și interesul în mânăuirea unor obiecte. În corelație cu toate acestea trebuie selectată o muzică adecvată, sonoră, armonioasă, vioaie. Aceasta trebuie să asigure o stare emoțională și să contribuie la dezvoltarea simțului ritmic.

Dansul tematic "Joc din Țara Zărandului" și "Pe picior din Podgorie" se desfășoară pe fond muzical preluat din arhiva marelui taragotist Petrică Pașca. Costumația copiilor se găsește în cadrul grădiniței, la material didactic, iar decorul va fi asigurat și aranjat de către noi, educatoarele grupei. Pe lângă aceste dansuri populare, noi, educatoarele, am cules din folclor o serie de cântece, proverbe, zicători, realizând astfel, o șezătoare.

Dansul tematic „Fulgi de nea” se desfășoară pe fondul muzical de Cerne, cerne, costumația fetelor este formată din rochițe albe cu roșu, iar băieții poartă pantaloni de culoare albastră și bluză roșie.

Dansurile tematice au un rol foarte important, la vârsta preșcolară, deoarece dezvoltă copiilor o ținută morală și intelectuală, capacitatea de coordonare a mișcărilor, simțul ritmului, simțul artistic, armonia și

sensibilitatea față de tot ce ne înconjoară, cultivă sentimente de dragoste pentru natură, muzică și dans. Poveștile, poeziile, muzica și mediul înconjurător reprezintă o temă amplă ce poate fi valorificată la copiii preșcolari prin dansul tematic.

BIBLIOGRAFIE:

„Sezătoare în Țara Zărandului”- CORNELIA FIZEDEAN- Editura Universității „Aurel Vlaicu” Arad, 2008.

„Tradiție și integrare. Unitate în diversitate” –Simpoziom Internațional Vol. I- Editura “CONCORDIA”, ARAD-2008.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN GERMANIA

DIACONESCU LOREDANA ELENA

Sistemul școlar german este diferit de cel românesc fiind ierarhizat. În Germania copiii încep să frecventeze școala la vârsta de 6 ani, școală fiind obligatorie până la vârsta de 18 ani.

După ce copilul termină clasele primare I-IV, profesorii recomandă, pe baza notelor dar și a comportamentului copilului ce tip de școală i se potrivește în continuare. Educația secundară, gimnazială, așa cum este cunoscută în România are patru tipuri diferite de școli după nivelul de capacități ale elevilor care învață în aceste școli.

HAUPTSCHULE este considerată școală pentru copiii cu capacități la un nivel mai slab. Se face până în clasa a X-a iar după absolvire, elevul are mai multe opțiuni: să facă un AUSBILDUNG care durează 3 ani ce constau în teorie plus practică într-o companie/ organizație/ instituție pe care trebuie să și-o găsească elevul sau să meargă la GYMNASIUM timp de 3 ani pentru a susține bacalaureatul (ABITUR). Pentru a putea merge la Gymnasium, elevul trebuie să absolve clasa a X-a cu note foarte bune.

REALSCHULE se face până în clasa a X-a dar ca și în Hauptschule, nu poți susține bacalaureatul. Spre deosebire de Hauptschule aici sunt predate mai multe limbi străine plus un obiect real, unul umanitar și un curs de artă sau de muzică.

GESAMTSCHULE se face până în clasa a XIII-a. Se pot obține diplome de Hauptschule, Realschule și Bacalaureat. În comparație cu alte școli, această școală are ca scop lucrul cu elevii pe o perioadă mai lungă de timp, dând posibilitatea elevului de a avea mai mult timp pentru a-și decide viitorul domeniu profesional în care vrea să activeze.

GYMNASIUM este considerat nivelul cel mai înalt de educație secundară, fiind echivalentul liceului de la noi și se finalizează cu diplomă de bacalaureat - ABITUR. Primul an în clasele liceale este de orientare și introducere, elevul alegându-și singur materiile pe care vrea să le studieze, limba germană, matematica și engleza fiind obligatorii. Următorii doi ani sunt decisivi pentru media finală. La examenul de bacalaureat sunt 4 discipline dintre care o probă orală.

În Germania, notele pot fi exprimate prin cuvinte: sehr gut - foarte bine; gut - bine; befriedigend - satisfăcător; ausreichend - suficient; mangelhaft - deficient; ungenügend - insuficient. Dacă în România notele sunt de la 1 la 10 unde 10 este nota cea mai mare, în Germania notele sunt de la 1 la 6 unde 1 este nota cea mai mare.

Pentru a avea acces la Universitate este necesară diploma de bacalaureat, însă unele Universități tehnice acceptă și elevi după clasa a XI-a.

Pentru cei ce doresc să își reia studiile sau doresc să atingă un nivel mai mare, există așa-numitele ABENDSCHULE (seral).

În Germania, dacă un elev lipsește de la școală fără un motiv justificat părinții pot primi avertismente și amenzi de la câțiva euro pe zi până la 1000 de euro.

Prima zi de școală în Germania este sărbătorită prin multe ritualuri și are o îndelungată tradiție, atestată documentar din sec. al XVIII- lea. " Cornetul pentru școală " - un cornet plin de daruri - umplut de obicei cu dulciuri, jucării și obiecte de uz școlar.

Calendarul vacanțelor diferă de la land la land.

Educația este o formă de învățare care nu se termină niciodată. În esență, școală are rolul de a transfera cunoaștere și de a pregăti tinerii pentru a deveni membrii responsabili ai societății.

DIVERSITATEA FORMELOR DE INVATAMANT IN ALTE TARI, EFICIENTA MAJORA IN REALIZAREA PERFORMANTELOR

DOBRA DANIELA

Vom lua in considerare sistemele educationale straine pe exemplul sistemelor educationale ale tarilor a caror educatie este considerate cea mai buna calitate din lume.

Educatia prescolara

Invatamantul prescolar incepe la varsta de 3-4 ani in functie de provincia tarii, dar nu este obligatoriu. Invatamantul prescolar se asigura gratuit in scoli (gradinite sau cursuri pentru copii din scolile primare), s-au construit si grupuri de parinti, organisme de voluntariat si private.

Anul universitar incepe in septembrie si se termina in iulie. Este impartit in trei semester. Dar multe gradinite sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului.

Educatia scolara

In multe tari dezvoltate nu au un singur organism guvernamental care sa gestioneze educatia. Sistemele de invatamant din fiecare provincie a tarilor sunt, de asemenea, diferite si controlate de acestea in mod independent. Fiecare astfel de sistem de invatamant reflecta religia, istoria si cultura provinciei respective.

Educatia profesionala

Cedefop este organismul UE care reuneste partile interesate domeniul educatiei si formarii profesionale: factori de decizie, organizatii patronale si sindicale, institutii de formare, cadre didactice, formatori si cursanti de toate varstele, avand propriul sistem de colegii de invatamant general si profesional in fiecare tara.

Educatia inalta

Invatamantul superior este considerat in intreaga lume a fi unul dintre cele mai optime in ceea ce priveste raportul pret-calitate. Guvernul tarilor cheltuieste anul mai mult pentru dezvoltarea sistemului sau educational decat in orice altceva. Diplomele de la institutiile de invatamant sunt recunoscute in intreaga lume.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN ȚĂRILE AFLATE ÎN CURS DE DEZVOLTARE

**PROF. ÎNV PRIMAR DOBROTĂ NICULINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION ROȘCA” COCHIRLEANCA, JUD. BUZĂU**

Întotdeauna se consideră că pentru planul de dezvoltare al educației într-o țară este important nivelul terțiar, dar cred că pentru un viitor mai bun, înseamnă începutul este important și începutul educației unui copil este în mâinile mamei sale. Deci națiunile sau țările sunt construite de mame, dacă el învață bine copilul, atunci este imposibil ca țara să nu se poată dezvolta.

Educația joacă un rol important în țările în curs de dezvoltare în fiecare domeniu. Joacă un rol de model în dezvoltarea unei țări dacă oamenii unei țări sunt educați, atunci îi poate ajuta cu ușurință în dezvoltare.

În stadiile anterioare, popoarele sunt talentate, astfel încât inventează multe idei și gândesc mult mai mult, dar din cauza lacului de educație nu le pot dovedi mult mai mult. În acel moment nu au laboratoare în care să-și demonstreze ideile. Dar acum lumea care se dezvoltă își folosește ideile și gândirea. Datorită educației, acestea sunt dezvoltate astfel încât să poată dovedi gândirea oamenilor de știință din trecut.

Educația este forța motrice pentru dezvoltarea națională, iar creșterea economică depinde foarte mult de educație și ambele joacă un rol important în dezvoltarea unei țări. Națiunile sunt construite prin educație creșterea economică poate fi crescută, dacă popoarele unei țări sunt educate pot crește cu ușurință economia națională pentru că atunci pot cunoaște mai bine principiile și regulile economice și se pot gândi cu ușurință la ele dacă sunt educați.

Educația oferă oamenilor abilitățile de care au nevoie pentru a se ajuta să iasă din sărăcie sau, cu alte cuvinte, spre prosperitate. Dacă cineva a primit educație, atunci este capabil să obțină un loc de muncă mai bun decât o muncă de muncă. Este liber să facă o slujbă guvernamentală sau orice altă slujbă privată și își poate arăta abilitățile care sunt utile în dezvoltarea unei țări. Există o diferență uriașă între o persoană educată și needucată, un needucat nu își poate arăta ideile și abilitățile mai bine decât o persoană educată. El este mereu dincolo de cel educat. Prin urmare, educația este cea care poate duce o persoană de la sărăcie la prosperitate.

După cum știm că agricultura joacă un rol foarte important în dezvoltarea unei țări. Educația joacă un rol important în domeniul agriculturii. Dacă dăm educația în agricultură studenților, atunci aceștia pot performa mai bine în domeniul agriculturii, pot inventa idei noi care îmbunătățesc ritmul agriculturii și calitatea acestora.

Astăzi, națiunea dă șanse studentului să studieze despre agricultură, ceea ce este un proces foarte bun pentru că dacă noul talent cunoaște avantajele agriculturii în rolul de țară atunci pot rezolva toate problemele din domeniul agriculturii dacă studiază agricultură. Este un drum poate lung ținând cont de particularitățile socio-economice, dar educația poate salva o națiune.

Bibliografie:

<https://www.uk/the-role-of-education-in-a-country>

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIER

**PROF. DOLOFAN NICOLETA-LOREDANA
GRADINITA CU P. P. NR. 8, TG-JIU**

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiune dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copiii.

Grădinița este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificația conceptului sunt „viață—”, „permanent—”, „educație—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara

clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre grădiniță -școală–familie-societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, *Scoala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iasi, 2006.
2. Cerghit, Ioan, Neacșu, Ioan, Negreț Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iași, 2001
3. Nicola, Ioan, „*Tratat de pedagogie școlară*”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000.
4. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educație*”, Editura Aramis Print, București, 2004

PROIECT TEMATIC

DOMNICA DANIELA

An școlar: 2021-2022

Durata: 2 săptămâni

Clasa pregătitoare A

PROIECT TEMATIC

TEMA: "DARURILE TOAMNEI!"

DISCIPLINA:

- * Comunicarea în limba română;
- * Matematică și explorare mediului;
- * Arte vizuale și lucru manual;
- * Muzică și mișcare;

RESURSE:

**materiale*: - cărți și reviste;

- imagini care prezintă anotimpul toamna;

- planșe cu aspecte din activitățile specifice anotimpului;

- jetoane.

- creioane colorate, pensule, acuarele, lipici, hârtie creponată și glasată, caiete de desen, planșete;

- CD-player;

- CD-uri cu melodii și cântece adecvate temei;

- jocuri de masă;

- truse lego;

- cuburi;

- mozaic.

**procedurale*: conversația euristica, explicația, jocul de rol, problematizarea.

METODE DE EVALUARE:

Observarea sistematică, Fișe de evaluare, Expoziții cu lucrările elevilor, Portofolii

FORME DE ORGANIZARE: frontal, pe grupe;

BIBLIOGRAFIE:

Curriculum pentru clasa pregătitoare, 2012; Alexandru Manea, Liliana Ioan, *Ghid practic pentru clasa pregătitoare*, Editura Delta Cart Educațional, Pitești, 2012

ARGUMENT:

Contactul nemijlocit cu mediul oferă copiilor multiple și noi posibilități de cunoaștere a unor aspecte din natură, legăturile dintre acestea, cauzele care le determină și urmările care le au. Prin intermediul proiectului dezvoltat, voi încerca să-i "înarmez" pe copii cu cunoștințe precise, lărgindu-le orizontul intelectual, dezvoltându-le capacitatea de a cerceta și de a descoperi relațiile dintre fenomene. Psihologia copilului a demonstrat în nenumărate rânduri ca la vârste mici, copilul are nevoie de contactul concret-senzorial cu obiectele lumii înconjurătoare, de sprijinirea cunoașterii pe o bază intuitivă, în vederea formării unor reprezentări clare, corecte și bogate.

A venit toamna cu papucii ei de frunze peste dealuri și câmpii. Zvonul vacanței și al zilelor însorite a rămas în urmă, iar paradisul culorilor de toamnă ne contopește cu bogăția pe care o poartă pe culmile ei și ne face să zugrăvim cu penelul pe hârtie, ascultând dansul, cântecul și poezia toamnei. Toamna este anotimpul atâtor schimbări și modificări în natură, dar și în viața copiilor care pășesc pentru prima dată, acum, în școală. Ar vrea să afle atâtea.. pentru că toate sunt noi și necunoscute lor; de aceea am propus proiectul „Toamnă – zâna belșugului” ca prim proiect tematic pentru a oferi informații accesibile vârstei, dar totodată să trezească interesul, curiozitatea pentru necunoscut.

STRUCTURA PROIECTULUI:

SCOP: Dezvoltarea capacității de cunoaștere și înțelegere a fenomenelor care se petrec în natură, precum și stimularea curiozității pentru investigarea acestora.

COMPETENȚE GENERALE:

- receptarea de mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute;
- exprimarea de mesaje orale simple în diverse situații de comunicare;
- receptarea unei varietăți de mesaje scrise, în contexte de comunicare cunoscute;
- exersarea responsabilității personale și a flexibilității legate de bogățiile toamnei;
- recunoașterea și utilizarea numerelor în calcule elementare;
- sortarea și reprezentarea unor date în scopul rezolvării de probleme;
- explorarea de mesaje artistice exprimate în limbaj vizual într-o diversitate de contexte familiare;
- realizarea de creații funcționale și/sau estetice folosind materiale și tehnici elementare diverse;
- receptarea repertoriului de cântece pentru copii și a unor elemente simple de limbaj muzical;
- raportarea spontană la muzică prin intermediul propriilor abilități creative.

COMPETENȚE SPECIFICE:

- recunoașterea unor detalii dintr-un mesaj scurt, rostit clar și rar;
- participarea la dialoguri scurte, în situații de comunicare uzuală;
- exprimarea de idei, trăiri personale și informații prin intermediul limbajelor neconvenționale;
- orientarea și mișcarea în spațiu în raport cu repere/precizate, folosind sintagme de timpul: în, pe, deasupra, în fața, sus, jos;
- manifestarea curiozității față de explorarea de mesaje artistice simple, exprimate vizual;
- descoperirea utilității obiectelor realizate prin efort propriu;
- cântarea în colectiv a cântecelor, asociind mișcarea sugerată de text;
- executarea unui dans cu mișcarea repetată pe un cântec simplu.

CONȚINUTURILE ÎNVĂȚĂRII:

Comunicarea în limba română

(CLR):

- * memorizare: "Toamna", de Roman Robu
"Septembrie, de Virgil Carianopol
- * Audiere: "Unde a zburat rândunica?", de Titel Constantinescu
"Balada unui greier mic", de G. Topârceanu;
- * Poveste cu început dat: "Ce ne aduce toamna în coș?"
- * Convorbire: "A sosit toamna";
"Frumusețile toamnei";
"Provizii pentru iarnă. Adăposturi";

Matematică și explorarea mediului (MEM):

- * joc didactic: "Legumele vesele";
"Ce știi despre toamnă?";
"Al cui este fructul?";
"Numără legumele";
- * joc de rol: "Toamna, la cules de mere";
"Legumele și fructele se ceartă";

”De-a aprozarul”;
” Gospodinele vesele”;

Arte vizuale și lucru manual (AV/LM):

- * ” Culorile toamnei ” - ”Peisaj de toamnă”;
- ”Tablou de toamnă” – tehnica colajului din frunze presate
- ”Strugurele” -dactilopictură
- ”Strugurele”- tehnici de lucru: rupere, mototolire

Muzică și mișcare (MM):

- * cântec: -”Toamna a venit” - cântare cu instrumente muzicale și mișcare liberă
- ” Toamnă, Zână din povești”- cântare cu instrumente muzicale și mișcare liberă

ELEMNTE CHEIE:

- * *Întrebări cheie:* * De ce sunt importante fructele și legumele în alimentația oamenilor?;
- * De ce cad frunzele?;
- * Ce se întâmplă cu viețuitoarele, toamna?;
- * *Întrebările unității:* * Cum se consumă fructele ?;
- * Cum conservăm fructele și legumele?;
- * Cum se pregătesc viețuitoarele toamna pentru iarnă?.
- * *Întrebări de conținut:* * Care este fructul tău preferat?;
- * Ce ne-aduce toamna în coș?;
- * De unde vine ploaia?;

EXPERIENȚE DE ÎNVĂȚARE:

- * *Experiența concretă:* * observarea schimbărilor care se petrec în natură, în acest anotimp
- * Observarea fructelor și legumelor din piața de legume și fructe (în cadrul unei vizite);
- * *Observare reflectivă:* * Rolul consumului de fructe și legume în viața omului;
- * Munca în echipă.
- * *Învățarea conceptelor:* - noțiuni despre fructe, legume, fenomene ale naturii, plante și viețuitoare;
- * *Învățarea constructivă:* trasarea stropilor de ploaie, codița frunzei, cârcelul viței de vie.

EVALUARE: - formularea unor răspunsuri logice;

- analiza răspunsurilor;
- analiza mișcărilor, valorificarea experienței personale

PROIECT DE ACTIVITATE DIDACTICĂ

DRAGOMIR MIHAELA RAMONA
LICEUL DE ARTE, MARGARETA STERIAN, BUZĂU;

- ❖ Unitatea de învățământ: Liceul de Arte, *Margareta Sterian*, Buzău;
- ❖ Clasa: 1 A (clasa românașilor);
- ❖ Prof. Înv. Primar: Dragomir Mihaela Ramona;
- ❖ Aria curriculară: Matematică și științele naturii;
- ❖ Disciplină: Matematică și explorarea mediului;
- ❖ Unitatea de învățare: Cântec, joc și voce bună;
- ❖ Tema: Provocările lui Pipi Șosețica;
- ❖ Tipul de lecție: recapitulare;

❖ Scopul lecției: recapitularea cunoștințelor referitoare la forme și corpuri geometrice, integrând operații matematice de adunare și scădere în centrul 0-100 cu sau fără trecere peste ordin.

❖ Discipline integrate: AVAP.

❖ Competențe generale:

MEM:

1. 4. Efectuarea de adunări și scăderi, mental și în scris, în centrul 0-100, recurgând frecvent la numărare

1. 6. Utilizarea unor denumiri și simboluri matematice (termen, sumă, total, diferență,, =, +. -) în rezolvarea și/sau compunerea de probleme

2. 2. Recunoașterea unor figuri și corpuri geometrice în mediul apropiat și în reprezentări plane accesibile (incluzând desene, reproduceri de artă, reprezentări schematice)

AVAP:

1. 3. Manifestarea curiozității față de explorarea de mesaje artistice simple, exprimate vizual

❖ Competențe specifice:

MEM:

1. 4. - rezolvarea de adunări și scăderi, mental și în scris, cu și fără trecere peste ordin, respectând algoritmul și așezarea corectă a unităților și zecilor;

1. 6. - aflarea sumei/diferenței a două numere mai mici decât 100;

2. 2. - realizarea unor colaje cu ajutorul formelor geometrice învățate (case, castele, pomi, gărdulețe, roboți etc.);

- descrierea corpurilor geometrice: cub, cuboid, sferă, cilindru- fețe (formă, număr);

AVAP:

1. 3. realizarea unor lucrări individuale și colective (grup de elevi, grup de elevi și părinții)

❖ Obiective operaționale:

O1: să recunoască formele și corpurile geometrice, după descrierile făcute de către învățătoare.

O2: să rezolve corect adunări și scăderi în centrul 0-100, cu și fără trecere peste ordin.

O3: să utilizeze un limbaj matematic pe tot parcursul orei.

O4: să deseneze corpuri și forme geometrice.

❖ Strategii didactice:

▪ Metode și procedee:

➤ Conversația;

➤ Demonstrația;

➤ Explicația;

➤ Exercițiul;

➤ Observarea.

▪ Materiale didactice:

- Rebus matematic distractiv;
- Fișă de lucru;
- Culori/carioci.
 - Forme de organizare:
 - Frontal;
 - Individual.
- ❖ Resurse spațiale: sala de clasă;
- ❖ Resurse umane: 22 elevi;
- ❖ Resurse temporale: 50 minute.
- ❖ Bibliografie:
 - Programa școlară pentru clasa I, Limbă și comunicare, aprobată prin OM Nr. 3418/ 19. 03. 2013, București, 2013;
 - Ghidul cadrului didactic pentru clasa I, Editura Edu, 2022;
 - [www. didactic. ro](http://www.didactic.ro).

Scenariu didactic

MOMEN-TELE LECȚIEI	OB. OP Timp	DESFĂȘURAREA LECȚIEI	STRATEGIA DIDACTICĂ			EVALUARE
			Metode	Materiale	Forme de organizare	
1. Moment organiza-toric	2 min	Se asigură condițiile necesare pentru o bună desfășurare a lecției. Se aierisește sala de clasă. Se pregătesc materialele didactice necesare lecțiilor. Elevul de serviciu va împărți fișele de lucru necesare lecției de matematică și explorarea mediului. Se vor reaminti regulile desfășurării unei bune comunicări în cadrul orei. (vreau să spun ceva-ridic 2 degete, am terminat-ridic palma, etc).	Exerci-țiul organizatoric		Frontal Individual	
2. Captarea atenției	5 min O1	Se va realiza cu ajutorul unui rebus matematic distractiv. (Anexa 1). Soluția rebusului este PROBA 7. În acest mod, elevilor li se va comunica că vor continua descoperirea literelor pt a afla provocarea lui Pipi	Conver-sația Exerci-țiul	Rebus Litera 7	Frontal Individual	Analiza și observarea modului de exprimare și de scriere

		pentru vacanța de primăvară.				
3. Anunțarea temei noi și a obiectivelor urmărite	3 min	<i>La ora de matematică și explorarea mediului vom recapitula ceea ce știm despre figuri și corpuri geometrice, dar și despre adunări și scăderi. Nu uităm că suntem la ora de matematică, deci trebuie să folosim un limbaj matematic.</i>	Conver-sația		Frontal	
4. Reactualizarea cunoștințelor	5 min O2 O3	Se va realiza prin jocul: Încălzirea minții. Reguli: - Jocul pornește de la învățătoare. Aceasta spune un calcul 0-10, iar rezultatul îl da un elev. Elevul care dă răspunsul corect se gândește la un alt calcul și așteaptă rezultatul de la un coleg pe care-l alege. - Jocul se termină la semnalul învățătoarei.	Conversația		Frontal Individual	Analiza răspunsurilor
4. Desfașurarea lecției	20 min O1 O2 O3	Se trece la rezolvarea fișei de lucru (Anexa 1). Până la descoperirea literelor și la rezolvarea fișei de lucru, voi aluneca discuția spre imaginea din stânga fișei. Voi solicita elevii să numească anotimpul în care se întâmplă acțiunea, solicit să numească cuvintele care i-au făcut să-și dea seama despre acest aspect. Mai departe îi voi întreba care sunt lunile anotimpului primăvara, dar și cum este astăzi vremea afară.	Observa-rea Conver-sația Explica-tia	Litere pt descopere-rirea prvocării Fișă de lucru Literale 8, 9, 10, 11	Individual	Analiza răspunsurilor Analiza și observarea modului de exprimare

		<p>Se trece la rezolvarea fișei de lucru.</p> <p>Elevii mai au de descoperit încă 5 litere. Fiecare exercițiu rezolvat corect înseamnă o literă câștigată.</p> <p>Se începe cu rezolvarea primului exercițiu. Pe rând, câte un elev va veni la tablă să rezolve câte o operație matematică sau o sarcină de pe fișa de lucru. Ceilalți elevi, vor rezolva pe fișa personală de lucru.</p> <p>(dacă va rămâne timp, voi rezolva și pagina 43 din caietul auxiliar 4, care urmărește aceleași obiective).</p>				
4. Obținerea performanței	10 min 05	<p>Elevii vor continua cu descoperirea ultimei litere, aferente ultimei sarcini (Anexa 2). Aceștia vor trebui să completeze casa lui Pipi cu forme și corpuri geometrice colorate, respectând criteriile date.</p>	Conversația Observa-rea Explica-ția	Fișă de lucru Creioane colorate Litera 12	Individual Frontal	Apreciera modului de exprimare
7. Incheierea lecției	5 min	<p>Voi solicita elevilor să-mi răspundă la câteva întrebări: Ce am făcut azi la MEM? Despre ce am vorbit? Ce întrebări au fost adresate pentru cunoșterea mediului? Cum vi s-a părut fișa de lucru? Sunteți mulțumiți de desenul pe care l-ati creat?</p> <p>În incheierea activității se vor face aprecieri verbale asupra modului de participare al elevilor la lecție.</p>	Conversația	Harta zilei	Frontal Individual	Aprecieri globale asupra comportamentelor copiilor și asupra răspunsurilor.

Rebus Distractiv

1. Are 2 laturi lungi și 2 mai scurte. (DREPTUNGHI)
2. Are 4 laturi egale. .. (PĂTRAT).
3. Pătratul și dreptunghiul sunt forme.. . (GEOMETRICE).
4. Pătrat cu 6 fețe. (CUB).
5. Ce formă are planeta Pământ? (SFERA)
6. Vecinul mai mare al lui 6?

P
R
O
B
A
7

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE RELAȚIA ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

**PROF. DUMITRESCU AURELIA-MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 – GALAȚI**

Școala și familia sunt, incontestabil, două structuri de rezistență ale educației, care dețin un rol esențial în procesul educațional. Familia este prima „școală” a copiilor, fiind cea care răspunde de nevoile elementare și de protecția acestora. Ea reprezintă primul mediu de socializare și de educare a copilului, în care acesta face primii pași în viață.

Când copilul merge la școală pentru prima dată, părinții consideră că este de datoria dascălului să-l educe și să-l învețe. Însă nu doar școala și dascălul au această datorie, familia având un rol esențial în educația și pregătirea pentru viață a copilului. Datoria dascălului este de a-l învăța pe copil să învețe, să-și cunoască propriile limite și, totodată, să-i învețe și pe părinți cum să-și ajute copilul și cum să-i descopere pasiunile și abilitățile.

Copiii merg la școală, iar familiile lor speră ca ei să-și dobândească acolo instrumentele necesare pentru a reuși în viață. Majoritatea instituțiilor educaționale au un grup formal de legătură dintre școală și familie. Procesul de colaborare al dascălilor cu părinții asigură atingerea scopului educațional. Opiniile exprimate de părinți, profesori și de elevi cu privire la educație au dus la ideea necesității dezvoltării parteneriatelor școală-familie. Parteneriatul presupune că școlile și familiile, alături de comunități, împart responsabilitățile ce vizează copiii. Parteneriatele dintre școli, familii și comunitate ajută profesorii în munca lor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar și conectează familiile cu membrii școlii și ai comunității.

Părinții sunt responsabili de educația copiilor lor. Învățământul nu este însă decât o parte din educația copiilor, o bună parte din educație petrecându-se în afara școlii. Cercetările pun în evidență influența atitudinii parentale asupra rezultatelor școlare ale elevilor, în special asupra motivațiilor învățării, precum și faptul că unele comportamente ale părinților pot fi favorizate datorită dialogului cu școala. Obstacolele relației școală-familie pot fi de ordin comportamental sau de ordin material, relația școală-familie presupunând un surplus de efort material și de timp, am observat din practică. Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei din care provin copiii, când părinții sunt parteneri și participă activ în educația copiilor lor, acest fapt are ca rezultat o mai bună performanță școlară a elevilor, o mai bună frecvență a școlii, reducerea ratei de abandon școlar și scăderea fenomenului delincvenței juvenile.

În urma desfășurării parteneriatelor dintre școală și familie rezultă câteva acțiuni concrete care îi pot ajuta pe copii să învețe. De exemplu, este util să se elaboreze un program zilnic pentru teme. Este indicat ca părinții să citească împreună cu copilul, să-l ducă pe acesta la bibliotecă și să-l ajute să-și găsească cărți potrivite cu interesele sale. Este de un real folos, se asemena, să se stabilească anumite ore pentru privitul la TV sau pentru timpul petrecut la calculator.

Este necesar ca părinții să păstreze legătura cu școala și nu trebuie să lase școala să fie cea care îi anunță cum se descurcă copilul. Părinții trebuie să se implice activ, să știe care sunt temele copilului și să-și stabilească un program de a merge la școală pentru a vorbi cu profesorii. Părinții sunt cei care trebuie să aprecieze efortul copiilor și cei care cultivă în familie o atmosferă plăcută.

Colaborarea școlii cu familia se realizează în diferite forme: ședințele cu părinții, discuțiile individuale și corespondența cu familia. Ședințele cu părinții sunt întâlniri organizate periodic, în cadrul cărora se discută probleme generale legate de desfășurarea procesului de învățământ. Scopul acestor ședințe este acela de a se prezenta rezultatele școlare la nivelul clasei, subliniindu-se progresele realizate de unii elevi, contribuția familiei sau eventualele măsuri ce pot fi luate pentru situațiile mai puțin bune ale unor elevi. În cadrul acestor dezbateri, pot fi invitați să participe diferiți specialiști din unele domenii, cum ar fi psihologii, medicii, polițiștii etc. Lectoratele cu părinții sunt întâlniri periodice cu aceștia în care se fac expuneri cu caracter pedagogic sau psihologic, prin care se comunică părinților un sistem de informații, metodologii de lucru, forme de activitate, posibil de folosit în familie. Tematica lectoratelor cu părinții variază în funcție de caracteristicile fiecărei clase și de nevoile educative ale copiilor.

Coordonatele colaborării dintre școală și familie se realizează pe mai multe planuri, anume relația dintre părinte și copil, controlul rezultatelor școlare, al frecvenței elevului la ore, al temelor. Relația familie-școală se realizează și prin contactul direct al părinților atât cu dirigintele, cât și cu profesorii clasei. Se pot organiza reuniuni de informare a părinților cu privire la programele școlare și la ghidurile de evaluare ale elevilor.

Comitetul părinților poate sprijini școala în diferite acțiuni, în organizarea activităților extracurriculare. Sunt utile lecțiile deschise cu părinții, vizitele, excursiile și întâlnirile comune cu părinții și elevii. Atât părinții, cât și cadrele didactice au responsabilități multiple și sunt în permanență sub presiunea timpului. În abordarea legăturii dintre școală și familie, există câteva aspecte de care ar trebui să se țină seama. Astfel, părinții reprezintă cea mai bună resursă în ceea ce privește descoperirea personalității copilului și a comportamentului acestuia. Părinții trebuie să aibă curajul de a discuta și de a prezenta profesorului probleme ale copilului lor. Dascălii sunt cei care insuflă părinților încredere, determinând participarea activă în acest parteneriat.

Numai prin colaborarea școlii cu familia se poate ajunge la atingerea scopului educațional, iar un rol esențial în acest proces de colaborare îl are școala. Ea poate să orienteze, să ajute familia în sarcinile ce îi revin, să asigure o unitate de vedere și de acțiune. Acest proces de colaborare își atinge scopul numai dacă ambii factori acționează eficient și urmăresc realizarea aceluiași obiectiv. Orice neconcordanță sau divergență ivită în acest proces poate cauza deficiențe în procesul dezvoltării educaționale a copiilor.

Bibliografie:

- Băran-Pescaru, Adina, Parteneriatul în educație, Ed. Aramis, 2004.
- Romiță B., Managementul clasei de elevi, Ed. Polirom, Iași, 2006.

EDUCAȚIA INTEGRATĂ ÎN UNGARIA

**AUTOR: PROF. PSIHOPEDAGOG DUMITRU ADRIANA CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ TRANSILVANIA BACIU**

În Ungaria, actul educației publice face distincția între două categorii de copii care au nevoie de atenție și îngrijiri speciale: copiii/elevii cu nevoi educative speciale (cu dizabilități) și copiii care au dificultăți de învățare și comportamentale.

Comisiile de expertiză pe dizabilități de vedere, auz, sau limbaj lucrează la nivel național, comisiile de expertiză specializate pe dificultăți de învățare există atât în capitală, cât și în centre județene. Șeful unei comisii este un profesor de pedagogie curativă, sau un profesor de recuperare în domeniul respectiv. Membrii comisiilor sunt psihologi, și medici specializați. Ei pregătesc o opinie specializată despre copilul respectiv și oferă o propunere despre instituționalizarea lui, cât și despre cerințele speciale în ceea ce privește educația lui.

Aceste comisii nu doar recomandă elevii pentru a fi plasați în clase sau instituții speciale, dar ei sunt de asemenea cei care propun educația integrată pentru elevi. Conform actului de drepturi egale, părinții elevilor cu CES au dreptul de a alege instituția și influențează luarea deciziei în legătură cu școlarizarea copilului lor.

Din punctul de vedere al predării, cerințele educative speciale înseamnă orice dezvoltare anormală cauzată de perturbări serioase ale intelectului, vederii, auzului, mișcării, organelor vorbirii sau vieții emoționale. Este o stare în care caracteristicile individuale ale copilului sunt redirectionate de la normal la o așa extindere încât orice tip de dezvoltare este posibilă numai cu ajutorul echipamentelor speciale, a metodelor și a pedagogiei ajutătoare.

În locul termenului de dizabilitate, actul public al educației folosește termenul de cerințe educative speciale, și enumeră o listă a persoanelor care aparțin acestei categorii: copii care suferă de dizabilități fizice, senzoriale, intelectuale, de vorbire, autism, sau mai multe dintre cele menționate.

Munca comisiilor de experți se regăsește în decretul Ministerului Culturii și Educației Publice. 14/1994. Măsura în care elevul necesită o educație specială este determinată de timp, formă, și rata de daune.

Toți copiii cu CES au dreptul la manuale școlare gratuite în baza actului XXXVII din 2001. Tuturor familiilor care îngrijesc/cresc un copil cu CES li se oferă o anumită sumă de bani, o alocație. Actul LXXXIV din 1998, îi dă dreptul mamei, sau după ce copilul împlinește vârsta de 1 an, și tatălui, să stea acasă cu copilul până acesta împlinește vârsta de 3 ani. Actul III of 1993 a beneficiilor sociale și administrative îi dă dreptul unei persoane peste 18 ani să aibă grijă de o rudă care are o dizabilitate gravă, și e incapabilă să aibă grijă de el/ea.

Constituția Republicii Ungare asigură următoarele: „dreptul fiecărui copil la protecție și îngrijiri necesare dezvoltării sale fizice, intelectuale și morale. Părinții au dreptul de a alege tipul de educație pe care o vor pentru copilul lor.

Actul XXVI din 1998 asupra drepturilor persoanelor cu deficiențe și asigurarea de oportunități egale către aceștia stabilește drepturile persoanelor cu deficiențe în condițiile mediului în care aceștia trăiesc, a comunicării, transportului, serviciilor de care dispun, acesoriilor medicale, și numește alte domenii în care dezvoltarea acestora trebuie să aibă oportunități/șanse egale: sănătate, educație, locuri de muncă, mediul în care trăiesc, cultură, sport.

Actul LXXIX of 1993 al Educației Publice indică măsuri pentru discriminare pozitivă. Educația bazată pe conceptul egalității dorește să aloce copiilor cu CES aceleași valori culturale primite din școală pe care le au copiii fără dizabilități, chiar dacă conținutul și competențele care urmează să fie dobândite de copiii cu CES trebuie adaptate la natura dizabilității lor.

Un capitol separat din Actul Public al Educației se concentrează asupra oferirii dreptului de îngrijiri speciale, și angajarea reabilitațională. În același rând, Convenția Drepturilor copilului cu cerințe educative speciale spune că elevii cu CES au dreptul la o atenție pedagogică specială din momentul în care deficiența lor a fost stabilită.

Legea stabilește și condițiile educației publice pentru copiii cu dizabilități multiple. Actul Educației

Publice specifică Programul Curriculumului Național ca document de bază care arată conținutul educației în grădinițe și școli.

În ceea ce privește măsurile de suport, nu există nici o diferență în participarea copilului la educația integrată sau la educația separată. În ambele cazuri copiii au aceleași drepturi, și profesorii au aceleași obligații.

Actul Public al Educației își dorește să satisfacă nevoile educative speciale a copiilor cu CES prin asigurarea extraserviciilor, și a măsurilor pozitive de discriminare.

Un profesor de educație specială poate planifica pe o perioadă mai lungă de un an școlar, ceea ce profesorul din educația normală planifica într-un singur an școlar.

Când se calculează numărul mediu de grupuri, un copil cu dizabilități trebuie numărat de două sau de trei ori, în funcție de dizabilitatea sa.

În instituții, predatul, educarea copiilor cu dizabilitati- indiferent dacă educarea acestora se face împreună cu copiii fără deficiențe sau nu. Sesiunile de reabilitare medicală și pedagogică trebuie ținute în afara orelor normale din curricula. Numărul orelor de reabilitare pot ajunge de la 15 până la 50 % din numărul orelor petrecute la materiile de nonreabilitare.

Directorul poate scuti copilul cu dizabilitate de la unele materii, și de la evaluare, la sugestia comisiei de experți în reabilitare.

Unui copil cu dizabilități i se permite să se pregătească o perioadă mai îndelungată pentru examene, și metodele de învățare folosite în timpul pregătirii pot fi folosite, sau dacă este cazul, o examinare orală poate fi înlocuită cu una scrisă, și invers.

Actul public al educației clasifică necesitatea îngrijirii educaționale speciale pentru acei copii care au probleme în integrare, care au probleme comportamentale, sau dificultăți de învățare, prin urmare, pentru a-și duce la bun sfârșit obligațiile școlare, ei au nevoie de atenție specială, și un set de servicii complementare. Aceste servicii sunt asigurate în primul rând de birourile de consiliere educațională, și instituții de terapie limbajului, amândouă aparținând de instituții de servicii pedagogice (szakszolgálatok).

Funcționarea serviciilor pedagogice (szakszolgálatok) este oferită de Ministerul Culturii și Educației Publice MKM decree no. 14/1994 (VI. 24.) privind trainingul și serviciile pedagogice.

Măsurile de sprijin descrise sub educația publică se aplică și trainingurilor vocaționale cu diferența că în timpul părții practice a cursului vocațional scutirea de la evaluare și calificativele, nu pot fi garantate. Adaptarea unor programe de training vocațional pentru anumite arii de dizabilitate este responsabilitatea institutului național de educație vocațională, și acesta este de asemenea locul în care echipamentul/instrumentele speciale sunt elaborate.

Special szakiskola –poate fi creat pentru persoane tinere care nu pot avansa în același loc ca alții, din cauza dizabilității lor. Special szakiskola stabilit pentru acel scop special poate pregăti elevii pentru ocupațiile enumerate în lista națională a calificarilor și pentru trecerea unei examinări vocaționale (szakmai vizsga).

La cererea elevului cu CES, instituția de învățământ poate stabili cerințe diferite decât cele în curriculumul general. Aceasta trebuie făcută conform decretului guvernamental nr. 79 din 2006.

Problema dacă copilul ar trebui să urmeze o școală specială sau de masă este decisă de comisia de experți în reabilitare. Copiii care nu pot merge la școală în orașul din care fac parte pot să vină în fiecare zi la școală cu autobuzul sau să rămână la internat de luni până vineri.

Copiii cu CES sunt înscriși în educația publică de îndată ce dizabilitatea lor a fost certificată. Până pe la vârsta de 3 ani (nu mai mult de 5), copiii cu CES sunt în faza dezvoltării și îngrijirii precoce (educației timpurii), după care, de la vârsta de 3 ani urmează grădiniță (ovoda), și de la vârsta de 6-7 ani elevii cu dizabilități merg la altalanos iscola. Aceia care nu pot participa în educația normală datorită dizabilității lor, primesc un training de dezvoltare general în timpul anilor de școlarizare.

Dezvoltarea copilului cu CES de la începutul punerii diagnosticului include consilierea părinților.

ROLUL, IMPORTANȚA ȘI EFECTELE PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE URBAN-RURAL

PROF. ÎNV. PRIMAR DUMITRU ANCUȚA-EUGENIA
LICEUL TEORETIC "TUDOR VLADIMIRESCU",
DRĂGĂNEȘTI-OLT, JUDEȚUL OLT

Se spune că „veșnicia s-a născut la sat”. Veșnicia reprezintă ceea ce înseamnă să fii român și atunci când uiți acest lucru e bine să te întorci la locul de unde ai plecat, la sat.

"Dacă n-ai trecut, n-ai cum să ai viitor". Și tot ceea ce a fost, toată istoria, toate durerile și bucuriile, toate victoriile și eșecurile, toată lacrima și tot surâsul, toată viața de până acum ne "leagă" să nu uităm locul, să ne întoarcem aici mereu fiindcă „iarba verde de acasă/să mă rățăcesc în lume nu mă lasă”. Suntem datori să ne recuperăm, să păstrăm și să transmitem Datina și Obiceiul, expresii minunate a comorii noastre sufletești.

Pentru că numai aici, suntem noi; numai aici până și pietrele ne recunosc și umbra ne va fi devotată. În fapt, datinile și obiceiurile sunt însăși viața în derulare, ele pecetluiesc un popor, o lume și îl racordează la "ceea ce este dincolo de lume".

Spiritul comunitar, cooperarea, spiritul civic, buna conviețuire, respectul pentru tradiție, capacitatea de dezvoltare comunitară prin atragere de investiții, toleranța sunt valori europene ale satului românesc dar „cea mai aleasă podoabă a unui popor este educația”.

Profitând de faptul că predăm într-o școală dintr-un oraș mic, ca un sat, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea, am căutat colege care predau în școli din mediul rural și am demarat anul trecut și în acest an școlar proiectele educaționale, „Biblioteca, tărâm al cunoașterii” și „Tradiții și obiceiuri românești” considerând că necesitatea desfășurării acestor proiecte este impusă de nevoia educării atitudinii de respect față de tradițiile românești și valorile satului natal. Tocmai pentru că datinile și obiceiurile sunt comoara sufletească a poporului nostru și păstrează legătura dintre trecut-prezent-viitor, conștiente de frumusețea și importanța acestei zestre sufletești, precum și de rolul școlii în formarea generațiilor următoare, ne-am hotărât să colaborăm pentru a stimula cunoașterea, prețuirea, păstrarea și transmiterea lor generațiilor următoare prin activități atractive specifice vârstei de care să-și amintească cu drag. Partenerii implicați în aceste parteneriate sunt atât comunitatea locală (părinții, biblioteca școlii noastre, părinții elevilor din mediul rural). Deoarece locul desfășurării lor este atât școala, dar și orașul Drăgănești-Olt sau satul Muiereasca (excursia), importanța, rolul și efectele derulării acestor parteneriate sunt deosebite pentru că răsunetul și ecoul pe care îl produc, atât în localitate dar și în afara ei, au o rază mult mai mare de cuprindere. În acest sens, un rol deosebit îl are popularizarea acestor parteneriate, care este făcută prin cele mai diverse mijloace: expunerea pozelor efectuate cu ocazia desfășurării activităților, a afișelor în cadrul școlii, prezentarea celor mai bune creații din cadrul concursurilor de creație propuse, articole în presă referitoare la aceste activități, antrenarea părinților în susținerea proiectelor.

Proiectul „Biblioteca, tărâm al cunoașterii” prin activitățile propuse (căutarea unor informații despre plantele medicinale, realizarea unor pliculețe cu plante medicinale uscate, realizarea unor coșulețe pentru ambalarea lor) are rolul de a-i determina pe elevi să caute, să întrebe pe oamenii mai vârstnici despre plantele medicinale, tradiții, port, obiceiuri, să colecteze materiale documentare despre regiunea lor și elemente culturale specifice locului natal, să prelucreze aceste informații în vederea realizării unei broșuri și a unei machete a locului natal, dar și dezvoltarea creativității, imaginației elevilor, de a pune în practică cunoștințele teoretice asimilate în cadrul diferitelor discipline. (comunicare în limba română, matematică și explorarea mediului, dezvoltare personală, religie, etc).

În cadrul proiectului „Tradiții și obiceiuri românești”, prin activitățile propuse (șezători cu temă, referate realizate de elevi), recital de cântece și versuri tematice precum și prezentarea unor creații proprii (poezii) ale elevilor, prezentarea unor opere inspirate din folclorul național, recitarea unor poezii reprezentative eminesciene inspirate din folclorul național, concursuri de creație literară sau de desene, oferirea unor ajutoare materiale (alimente și haine) procurate cu sprijinul părinților și a altor oameni cu suflet mare (sponsori) în pragul sărbătorilor de Paști, Mănăstirii „Frasinei” Muiereasca, jud. Vâlcea, amenajarea spațiului verde din incinta școlii, (plantarea unor răsaduri de flori și plante medicinale de către elevi) organizarea unui picnic, conștienți de frumusețea și importanța acestei zestre sufletești, precum și de

rolul școlii în formarea generațiilor următoare, ne-am hotărât să colaborăm pentru a stimula cunoașterea, prețuirea, păstrarea și transmiterea lor generațiilor următoare prin activități atractive specifice vârstei de care să-și amintească cu drag.

Obiectivele importante ale acestor proiecte sunt:

a) privind elevii: - stimularea elevilor pentru:

-colectarea de materiale documentare despre plantele medicinale, rolul și importanța lor pentru sănătatea omului precum și pentru prelucrarea acestor informații în vederea realizării unei broșuri; prezentarea unui costum popular și a obiectelor tradiționale specifice zonei; stimularea elevilor pentru cunoașterea, prețuirea, păstrarea și transmiterea generațiilor următoare a valorilor materiale și spirituale ale satului natal; -sprijinirea elevilor pentru a-și îmbogăți vocabularul activ și de a manifesta interes și curiozitate pentru cunoștințe din domeniul folclorului, a istoriei, a limbii române, a religiei, a artelor plastice, a geografiei, biologiei etc; -încurajarea elevilor de a-și exprima independent sau colectiv experiențe, impresii și stări sufletești proprii prin activități de creație, artistico-plastice și muzicale; -încurajarea elevilor pentru dezvoltarea creativității, originalității și imaginației; sprijinirea elevilor pentru colaborarea și participarea alături de copii și adulți la activități comune cu scopul stabilirii unor mai trainice legături afective și sociale; stimularea elevilor pentru cunoașterea, prețuirea, păstrarea și transmiterea generațiilor următoare a datinilor și obiceiurilor specifice anotimpurilor primăvară și vară; - stimularea elevilor pentru culegerea folclorului (culegerea de cântece, înregistrarea datinilor și obiceiurilor specifice zonei; sensibilizarea și stimularea elevilor pentru ajutorarea aproapelui ca mod de respectare a unor datini de Paști (în Postul Mare); stimularea elevilor pentru a desfășura activități prin care să contribuie la păstrarea sănătății mediului în care trăiesc (colectarea deșeurilor, îngrijirea unor spații verzi etc) ca mod de mod de respectare a datinilor de primavara prin purificarea și curățarea a tot ce ne înconjoară dar și a sufletului; încurajarea elevilor de a-și exprima independent sau colectiv experiențe, impresii și stări sufletești proprii prin activități de creație, artistico-plastice și muzicale;

b) privind cadrele didactice:

-familiarizarea cadrelor didactice cu metode noi de stimulare a elevilor în vederea fixării și îmbogățirii cunoștințelor din domenii variate; abilitarea cadrelor didactice cu capacitatea de a construi un mediu educațional care să motiveze elevul în procesul de documentare, de protejare a aproapelui și a naturii, de păstrare a datinilor și obiceiurilor de Crăciun și de Paști dar și de creație.

c) privind părinții și alți factori educaționali din comunitate:

-conștientizarea cu privire la rolul lor deosebit, alături de școală, în formarea și dezvoltarea propriilor copii;

-creșterea implicării părinților în crearea unui mediu sigur și sănatos pentru ei și copiii lor;

ANALIZA SWOT a acestor proiecte:

<p>Puncte tari:</p> <ul style="list-style-type: none"> *Dorința elevilor de a se implica în organizarea și desfășurarea activităților propuse; *Posibilitatea realizării unei documentări ample, din cărțile bibliotecii, continuând cu vizitele la muzeele din zonă, dar și la farmaciile naturiste; 	<p>Puncte slabe:</p> <ul style="list-style-type: none"> *numărul mic de atlase despre plantele medicinale aflate la biblioteca școlii; *informații stufoase luate de pe internet, cu informații greu de înțeles pentru elevul mic; *dezinteresul tineretului față de tradițiile satului;
<p>Oportunități:</p> <ul style="list-style-type: none"> *Păstrarea unor tradiții și obiceiuri specifice satului; *Implicarea comunității în viața școlii; *Dorința comunitatii locale, a elevilor și a cadrelor didactice implicate de a participa la proiecte de parteneriat 	<p>Amenințări:</p> <ul style="list-style-type: none"> *Inexistența unei rețele de comunicare (conexiune la Internet), între unii partenerii proiectelor *Inexistența unei săli de festivitate în școlile din mediul rural, necesitatea desfășurării activităților în Căminul cultural/sala de clasă; *deformarea informațiilor privind școala de către oameni

BIBLIOGRAFIE:

- Baban A, Consiliere educațională, Editura Ardealul, Cluj-Napoca, 2000
 Moscovici S, Psihologia socială a relațiilor cu celălalt, Editura Polirom, Iași, 1998
 Sterm, H. H, „Educația părinților în lume”, 1972, E. D. P., București
 Vrasmaș E., „Educația și consilierea părinților”, 2004, Ed. Aramis, București

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT CANADIAN

PROF. ÎNV. PRIMAR, DUȘA MIHAELA
COLEGIUL NAȚIONAL "NICOLAE GRIGORESCU",
CÂMPINA, PRAHOVA

Canada este una dintre cele mai bine educate țări din lume. În 2015, 90 % dintre persoanele cu vârsta cuprinsă între 25 și 64 de ani din Canada și-au absolvit liceul, iar 66 % au obținut o educație postliceală.

Canada are un sistem de învățământ public puternic, bun și accesibil, în mare măsură gestionat și bine finanțat. Există un sistem de învățământ public, dar și unul privat. Guvernul canadian subvenționează educația de la grădiniță până la nivelul post-secundar și cheltuiește în medie aproape 6% din PIB-ul său pentru educație. Aceasta înseamnă că țara cheltuiește proporțional mai mult pentru educație decât media țărilor OCDE.

În Canada, nu există un sistem național de învățământ. Conform Constituției canadiene, guvernele provinciale și teritoriale au rolul de a reglementa sistemele de învățământ și de a stabili curriculum-ul.

Chiar dacă există similitudini între sistemele de învățământ ale diferitelor provincii și teritorii, fiecare provincie/teritoriu are propriul curriculum ce reflectă cultura și istoria regiunii respective.

Fiind o țară bilingvă, în Canada există școli cu predare în limba engleză și în limba franceză.

Sistemul canadian de învățământ preuniversitar este împărțit pe nivele: primar și secundar.

Învățământul primar

Cunoscut și sub denumirea de școală elementară, acest nivel se desfășoară de la grădiniță sau clasa 1 (vârste între șase și șapte) și trece până la clasa a 8-a (vârste între 13 și 14). Anul școlar se desfășoară în mod normal din septembrie până în iunie.

Învățământul secundar

Învățământul secundar acoperă ultimii 4-6 ani de învățământ obligatoriu.

În primii ani, elevii studiază preponderent materiile obligatorii, având doar câteva materii opționale. În ultimii ani, numărul materiilor opționale crește, elevii putând astfel să participe la cursuri specializate și să se pregătească pentru piața muncii sau pentru învățământul postliceal sau universitar.

Pentru a primi diploma de absolvire, elevii trebuie să finalizeze un număr corespunzător de cursuri obligatorii și opționale.

Canada are o rețea largă de *colegii și universități*, oferind cel mai bun sistem de învățământ postliceal din întreaga lume.

Canada are multe *programe universitare* internaționale, localizate atât în regiunile urbane, cât și în cele rurale din întreaga națiune. Gradele acordate de la universitățile canadiene sunt recunoscute ca echivalente cu cele din alte universități din întreaga lume.

Anul universitar se desfășoară în principal din septembrie până în aprilie sau mai și este format din două semestre sau termene. Instituțiile postliceale pot oferi opțiunea de a urma cursuri într-un al treilea semestru în lunile de vară. Mulți studenți internaționali pot alege să studieze în una dintre cele două limbi oficiale ale Canadei. Unele instituții pot oferi instruire în două sau mai multe limbi, deși elevii nu sunt neobișnuiți să cunoască fluent ambele limbi pentru a urma școala la orice nivel din Canada.

În cea mai mare parte a Canadei, limba de bază a învățământului la nivel școlar este engleza. Cu toate acestea, educația în limba franceză este disponibilă și în toată țara. Limba principală de învățare, franceza sau engleza ca a doua limbă este, în general, predată de la o vârstă fragedă. Există și excepții în baza cărora un copil poate obține un certificat de eligibilitate pentru a primi instruire în limba (engleză). În plus, copiii ai căror părinți se află temporar în Quebec (de exemplu, cu permis de muncă sau de studiu), pot urma școala în engleză. Cu toate acestea, atunci când oamenii noi în Canada se stabilesc în Quebec, copiii lor trebuie să urmeze școala publică în franceză.

În sistemul *școlii publice* canadiene, *școlarizarea este gratuită* pentru toți elevii. În funcție de provincie sau teritoriu, copiii trebuie să urmeze școala până la vârsta de 16 sau 18 ani.

Sistemul universitar funcționează pe trei grade: licență, masterat și doctorat. Sunteți binevenit, ca student internațional, să vă finalizați total sau parțial educația în Canada. Există, de asemenea, universități publice și private, ca și în alte țări.

În Canada, școlile private sunt numeroase. Acestea au prețuri mari. Cei care nu doresc să studieze în limba franceză și își pot permite, optează întotdeauna pentru o școală privată în Quebec.

În colegiile religioase se studiază atât programa școlară standard, cât și învățăturile religioase aliniată cu credința.

În concluzie, sistemul de învățământ din această țară este unul solid de la care noi putem învăța/prelua multe.

ROLUL PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR DUȚĂ ALEXANDRA
G. P. N. ULMI, MILCOV, JUD. OLT**

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009).

Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect intrnațional este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Activitatea de cercetare în domeniul interculturalității are ca obiectiv producerea unor concepte și cunoștințe mai precise și clare în vederea oferirii unor argumente mai bune pentru practicile sociale și politice din domeniul drepturilor omului. Deseori ne punem întrebarea cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice a cărei bogăție este dimensiunea ei interculturală

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor parteneriate internaționale atrage atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;

- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Parteneriatele internaționale facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali. Parteneriatul educațional urmărește transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Bibliografie:

- ISTRATE, O. et al. (2013) Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. Raport preliminar eTwinning RO12. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație.
- CUCOȘ, C. (2000) Educația, dimensiuni culturale și interculturale. Iași: Polirom.

UN SISTEN ȘCOLAR BUN, APRECIAT ÎN LUME

PROF. ÎNV. PRIMAR ECLEMEA PAULA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROF. LUCIAN PAVEL”, OLTENIȚA
PROF. ÎNV. PRIMAR SAMARA ANGELICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PROF. LUCIAN PAVEL”, OLTENIȚA

Categoria fundamentală a pedagogiei. educația a fost definită în diverse moduri. Ioan Nicola definește educația ca o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod conștient, sistematic și organizat, în fiecare moment, asupra unui subiect individual sau colectiv, în vederea transformării acestuia într-o personalitate activă și creatoare corespunzătoare atât condițiilor istorico-sociale prezente și de perspectivă cât și potențialului său biopsihic individual.

Deși este imposibil să spunem că școlile unei singure națiuni sunt cele mai bune din lume, Finlanda, o națiune mică de 5, 5 milioane de oameni, asigură în mod consecvent primele 5 locuri la examenele PISA, devenind astfel vârful educațional din Europa și unul dintre cele mai puternice din lume. Această performanță puternică a determinat mulți educatori să examineze școlile din Finlanda pentru a încerca să găsească ”ingredientul secret”.

Unul dintre motivele pentru care școlile finlandeze sunt capabile de rezultate atât de bune este faptul că în Finlanda, copiii vin la școală cu o bază solidă. Guvernul finlandez are numeroase programe de sprijin pentru familii.

În Finlanda, ocupația de profesor este privită ca fiind o carieră de dorit: profesorii sunt considerați a fi la egalitate cu alți profesioniști, cum ar fi medicii sau avocații, iar societatea finlandeză acordă profesorilor o poziție de respect și de prestigiu, lucru care le permite să-și facă treaba mai eficient.

Având o forță de predare compusă din cei mai buni și cei mai străluciți, educați pe scară largă pentru rolurile lor, este mai ușor pentru guvernul finlandez să acorde profesorilor o mai mare autonomie în sălile de clasă. Profesorii au o libertate mare în a testa abordările inovatoare ale instruirii, cum ar fi dezvoltarea unui curriculum de ”matematică în aer liber” sau parteneriatul cu alți profesori pentru a angaja o structură didactică bazată pe echipă. Finlanda are un curriculum național foarte scurt: obiectivele matematice naționale pentru clasele 1-9 ocupă doar 10 pagini. Majoritatea deciziilor curriculare se fac pe plan local, de către profesori și directori, iar profesorii și elevii sunt evaluați în mod holistic, de către colegii și directorii lor.

Un alt factor care ajută școlile finlandeze să funcționeze atât de bine este accentul pus la nivel național în ceea ce privește egalitatea atât între școli, cât și în rândul elevilor. Când elevii se străduiesc, statul este rapid în a le oferi resurse pentru a-i ajuta să recupereze, un obiectiv adoptat și de profesori.

În ciuda faptului că, în Finlanda, copiii obțin în mod obișnuit cele mai bune scoruri, la testele internaționale de matematică și citire, testările standardizate nu fac parte din sistemul finlandez. Singurul test standardizat mandatat pentru elevii finlandezi se face la sfârșitul liceului. Însă ei minimalizează chiar și succesul elevilor la testele internaționale, spunând: ”Nu suntem foarte interesați de rezultatele testului. Acest lucru nu reprezintă ceea ce suntem”.

În Finlanda, copiii nu încep școala până la vârsta de 7 ani, deoarece ofertele subvenționate, de calitate superioară, de creșă și grădiniță îi ajută să înceapă pregătirea pentru școală în mod informal mult mai devreme. Cu toate acestea, accentul se pune pe învățarea prin experiență, prin joc și mișcare. Copiii învață mai bine atunci când sunt gata. Părinții lor nu sunt îngrijorați dacă uneori copiii lor se află în spatele colegilor lor în ceea ce privește dobândirea de competențe.

Fiecare școală finlandeză are o echipă de bunăstare dedicată promovării fericirii copiilor în școală. Pe lângă orele standard, copiii frecventează ore de educație fizică, arte și meserii, etică și muzică. Între ore, copiii sunt trimiși afară pentru 15 minute de joc liber, de câte patru ori pe zi, indiferent de vreme. Accentul de bucurie se extinde dincolo de sala de clasă. În timp, volumul temelor variază în funcție de profesor, copiii finlandezi au, în general, mai puține teme decât colegii lor din alte țări dezvoltate, ceea ce le oferă mai mult timp pentru joacă și bucurie, acasă și la școală.

În Finlanda, școala oferă ideea de egalitate, motiv pentru care toată lumea este stimulată să promoveze îmbunătățirile generale ale sistemului educațional, mai degrabă decât să vadă îmbunătățirea școlară ca un joc cu miză mică, în care școlile concurează pentru a fi cele mai bune. Chiar și în zonele dezavantajate din punct de vedere socio-economic, școlile din Finlanda își servesc elevii la fel ca cele din zonele bogate ale țării.

JOCURI DIDACTICE PENTRU CONSOLIDAREA ELEMENTELOR DE GEOMETRIE EXEMPLE DE BUNE PRACTICI

**ELENA ȘANDRU, PROF. ÎNV. PRIMAR, GRAD DIDACTIC I
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "GRIGORE MOISIL" NĂVODARI, CONSTANȚA**

Jocul didactic reprezintă una din metodele cele mai atractive pentru elevi în însușirea cunoștințelor la ciclul primar. Pentru consolidarea elementelor de geometrie prin joc, se impun anumite cerințe: jocurile trebuie să fie diverse, materialul didactic cât mai variat și atractiv, regulile jocurilor să fie foarte clar formulate, să se lucreze cât mai mult în echipă. Se știe că metodele moderne pe predare- învățare, pun accent pe lucru în echipă. Astfel, copiii se implică mult mai mult în realizarea sarcinilor de lucru, cooperează și își dezvoltă spiritul competiției.

Propun câteva jocuri de geometrie care se pot aplica la ciclul primar și care pot fi adaptate la specificul clasei.

Jocul 1: Construiește figura geometrică!

Fiecare elev are pe bancă bețișoare și plastilină. Aceștia vor avea ca sarcină, să construiască figuri geometrice, conform cerinței date de învățător.

Jocul 2: Cine are mai multe figuri?

Învățătorul alege o figură geometrică. Un elev extrage dintr-un săculeț o altă figură geometrică, apoi o compară cu cea aleasă de învățător după: formă, mărime, culoare.

Jocul 3: Ce formă au figurile din jur?

Copiii primesc cartonașe ilustrate cu obiecte din mediul înconjurător. Copiii vin pe rând și așază cartonașele în cutiile potrivite, asociind obiectele din imagini cu figurile geometrice desenate pe cutii. Se poate lucra individual sau în perechi.

Jocul 4: Continuă șirul!

La tablă sunt așezate figuri geometrice într-o ordine dată. Elevii trebuie să continue șirul. (ex. cerc, pătrat, pătrat, dreptunghi, cerc, pătrat...)

Jocul 5: Cine desenează cel mai frumos? Dictare geometrică.

Elevii trebuie să deseneze conform cerințelor din versurile următoare:

Așez drept PĂTRATUL MIC

Iar sub el cel MARE

Din DREPTUNGHI îi potrivesc

Brațe și picioare.

Iar din CERCURI nasturi fac,

Gură, ochi și nas,

Dacă le apeși pe rând

Merge, prinde glas.

Jocul 6: Numere în figuri

Se desenează două figuri geometrice (de exemplu un cerc și un pătrat) și se așază numere în interiorul și exteriorul acestora. Apoi se formulează cerințele. Elevii trebuie să calculeze suma numerelor din interiorul pătratului, diferența numerelor care se află numai în cerc, nu și în pătrat, apoi suma numerelor aflate în interiorul cercului.

Jocul 7: Familia Arlechino

Fiecare elev are pe bancă câte două figuri geometrice pe care trebuie să le decupeze. Pe tablă vor fi afișate 3 foi de flipchart pe care sunt desenate chipurile unor clovni. Elevii trebuie să completeze ceea ce lipsește din desen, folosind figurile geometrice decupate de ei.

Jocul 8: Tangram

Se poate lucra individual sau în perechi. Copiii primesc pe bancă un plic având în interior cele 7 figuri geometrice al tangramului. Se va urmări un filmuleț care prezintă etapele lucrării. Elevii trebuie să așeze cele șapte figuri, în așa fel încât să formeze imaginea afișată și pe tablă.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: EPURE AMALIA
G. P. N ROȘIA MONTANĂ**

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Proiectele școlare europene au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

Scopul principal al colaborării școlilor în cadrul acestor proiecte este introducerea dimensiunii europene și promovarea multiculturalismului, iar obiectivele generale vizează: îmbunătățirea calității învățământului prin realizarea unor schimburi de experiență și bune practici cu profesori și elevi din instituții similare din străinătate, formarea și dezvoltarea unui spirit de respect față de valorile europene prin încurajarea toleranței și a dialogului intercultural, implicarea activă a partenerilor sociali la viața școlară prin stabilirea unor relații de parteneriat cu părinții elevilor și cu comunitatea locală.

Antrenarea elevilor la activități de anvergură internațională duce la înțelegerea existenței și valorizarea pluriculturii, oferindu-le șanse de afirmare la nivel european. Creșterea prestigiului școlii vine ca o consecință, imaginea acesteia fiind promovată atât la nivel național, cât și internațional, îmbunătățindu-se astfel, pe de-o parte, relațiile cu organisme instituționale și cu autoritățile publice locale, pe de alta parte, atrăgând atenția comunității locale asupra unor rezultate meritorii obținute de elevii noștri îndrumați de un corp didactic de excepție.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor. Aceasta fiind o rezultată extrem de important, știut fiind faptul că, într-o societate multilingvă, învățarea limbilor străine deschide numeroase oportunități către o carieră mai bună, șansa de a lucra sau studia în altă țară sau pur și simplu plăcerea de a descoperi noi orizonturi.

Schimbările cele mai mari care se datorează proiectelor, se întâlnesc la nivelul locului pe care școala îl are în comunitate. Consiliul Local, dar și întreaga comunitate dezvoltă încredere și respect față de școală, profesori, manager. Vizita atâtor grupuri de elevi și profesori din țări diferite impresionează comunitatea și o pune față în față cu nevoia de a promova elementele culturale locale, cu nevoia de a realiza concret unitate la nivelul tuturor factorilor de conducere și administrare, cu nevoia de sprijinire a școlii.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE PRIN PROIECTELE ETWINNING

PROFESOR FELOIU RAMONA
G. P. P. OSTROVENI 1

“Școlile să fie nimic altceva, decât ateliere pline de activitate. Numai astfel vor putea să probeze toți, în propria lor practică, adevărul că: învățând pe alții ne învățăm pe noi înșine.” Jan Amos Comenius

Parteneriatul educațional tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular flexibilă și deschisă a problemelor educative. În abordarea curriculară a educației se identifică nevoia cunoașterii, respectării și valorizării diversității. Este vorba de o diversitate care presupune unicitatea fiecărei ființe umane și multiculturalitatea. Amprenta culturală este

importantă pentru că determină bogăția diversității la nivelul grupului social.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre agenți educaționali urmărind transformarea reală a elevilor în actori principali ai demersului educațional, urmărindu-se atingerea unor obiective de natură formală, informală, socio-comportamentală.

Platforma europeană eTwinning oferă posibilitatea cadrelor didactice de a crea parteneriate de colaborare interșcolară între elevi. Pe această platformă, cadrele didactice pot implementa proiecte educaționale în parteneriat cu colegi din țări europene, proiecte care vizează obiective de formare și de dezvoltare a competențelor elevilor în diverse domenii. Prin

intermediul platformei, eTwinning au acces la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență. Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic.

Platforma etwinning. net oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european; premii anuale și certificate naționale și europene de calitate pentru cele mai bune proiecte. Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte eTwinning sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină. În urma participării la programul eTwinning, se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii.

În ceea ce privește proiectele eTwinning realizate prin parteneriate internaționale oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică. În cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Participarea la acest tip de proiecte mi-a schimbat viziunea tradițională a învățământului românesc spre un învățământ modern contribuind la îmbunătățirea perspectivei pedagogice asupra procesului educațional, predarea devenind un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv. Proiectele eTwinning permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii, activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă. Învățarea prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu.

Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv. Toate aceste oportunități le oferă participarea cu elevii la proiectele educaționale de pe platforma eTwinning.

Bibliografie:

[1] ISTRATE, O. et al. (2013) *Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internationale. Raport preliminar eTwinning RO12*. București: TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație.

[2] CUCOȘ, C. (2000) *Educația, dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Polirom.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ÎN CONTEXT EUROPEAN- STUDIUL COMPARATIV

PROF. LIMBA ROMÂNĂ FEROIU MARIA
LICEUL TEHNOLOGIC TISMANA, JUDEȚUL GORJ

“În vremurile moderne părerile oamenilor despre educație sunt împărțite. Nu este o părere general împărtășită despre ceea ce tinerii ar trebui să învețe, atât în relație cu virtuțile morale dar și cu succesul în viață. Nu este clar nici dacă educația ar trebui să fie mai degrabă preocupată cu dezvoltarea intelectului sau a caracterului. Evenimentele contemporane au făcut problema și mai dificilă și nu este cert dacă educația ar trebui să fie în primul rând vocațională, morală sau culturală. Unii le recomandă pe toate trei”. *Aristotel*

Propunându-și să dezvolte în om toată perfecționarea de care este susceptibil, educația este o dimensiune constitutivă a ființei umane. Problema educației tinde să devină o problemă prioritară și toți cei care văd limpede evoluția ființei umane, a ființei raționale și a umanității, în ansamblul ei, situează în centru triada școală-familie-societate.

Educația, ca proces orientat spre împlinirea spirituală a ființei și a societății, propune o desfășurare concretă, presupune participare, trăire, comunicare între indivizi concreți, presupune o cunoaștere profundă a evoluțiilor ce au avut loc în ultima perioadă.

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. În cadrul sistemului de învățământ românesc sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative.

În viziune postmodernistă, sistemul de învățământ, *în sens larg*, cuprinde “ansamblul instituțiilor care participă la organizarea arhitecturii școlare, adică la derularea generală a studiilor pe cicluri, orientări, filiere etc.”

Privit din aceasta perspectivă, sistemul de învățământ are un caracter deschis incluzând pe lângă instituțiile școlare și universitare cu caracter *formal* și instituțiile specializate în instruire *nonformală*, cum ar fi centrele de pregătire profesională, cluburile, taberele școlare, programele de radio/televiziune școlară/universitară, pe de o parte și pe de altă parte, diferiți agenți sociali cu care școala stabilește relații de tip contractual (școlile militare, școlile profesionale, biserica) sau consensuale (familia, comunitatea locală).

Cei doi piloni de rezistență ai educației sunt școala și familia, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, activează elevul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a elevului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc. Valoarea educației crește într-o lume în care schimbările s-au accelerat simțitor, într-o societate a opțiunilor individuale și sociale multiple, marcată de o multitudine de tranziții, de naturi diferite.

Educația este solicitată să răspundă provocărilor unei lumi a societăților și indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut și se pierd repere, sisteme de referință, iar sistemele etice se află în criză. Școala este chemată să contribuie la redefinirea unor noi sisteme de valori, la reconstrucția spirituală a omului.

Școala românească se află în plin proces de reformă, atât în plan structural, cât și în plan funcțional. Unul dintre domeniile în care reforma trebuie să producă schimbări esențiale este cel al managementului sistemului de învățământ, în general, și cel al instituției școlare, în special.

Făcând o comparație între sistemul de învățământ din România și cel din Franța se observă existența unor asemănări, dar și deosebiri în ceea ce-l privește.

În primul rând, în România sistemul de învățământ este organizat pe niveluri, asigurând coerența și continuitatea instruirii și educației, în concordanță cu particularitățile de vârstă și individuale. Sistemul de învățământ cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar (clasa pregătitoare-IV): învățământul secundar care cuprinde: învățământul gimnazial, secundar inferior (clasa V-IX): învățământul invatamantul liceal, secundar superior (clasa X-XII/XIII); profesional anii I-II/III: învățământul postliceal: învățământul superior (învățământul universitar de scurtă durată (colegii de 3 ani) și de lungă durată (4-6 ani): învățământul post-universitar (master, studii academice, doctorat) și se mai pot adauga educația permanentă: învățământul deschis la distanță: învățământul particular, pentru minorități și: învățământul special.

O măsură importantă adoptată, constituie prelungirea învățământului obligatoriu la 10 clase. Vârsta de debut a școlarizării se face de la 6 ani, iar teoretic vârsta de încheiere a învățământului obligatoriu este de 16 ani.

Studiile liceale se încheie cu un examen de bacalaureat (diversificat în funcție de profilul liceului și de opțiunea elevului) care permite obținerea unei diplome. Pe baza acesteia, elevii se pot înscrie la concursul de admitere în învățământul superior. Pe lângă diploma de bacalaureat liceele eliberează și un atestat profesional, care facilitează integrarea în muncă a absolvenților.

În ceea ce privește învățământul în Franța, există un număr de asemănări dar și de deosebiri în comparație cu sistemul de învățământ din România. La fel ca în România, școlarizarea începe la 6 ani, iar învățământul obligatoriu durează 16 ani. Sistemul de învățământ este structurat pe niveluri astfel: învățământul preșcolar care este facultativ, cuprinde copiii între 2 și 6 ani, împărțiți în trei grupe de vârstă: mică, mijlocie și mare.

Învățământul primar este obligatoriu, cuprinde copiii între 6 și 11 ani. Spre deosebire de învățământul românesc, nu există semestre, iar școala elementară acopera ciclul de inițiere fundamentală și ciclul de aprofundare. Ciclul de inițiere fundamentală începe foarte devreme (ultimul an al școlii materne) și se continuă pe parcursul primilor doi ani ai școlii elementare. Ciclul de aprofundare se derulează pe parcursul a trei ani.

Efectivul elevilor dintr-o clasă în învățământul pre-elementar este de 27 de elevi, atât în sectorul public cât și în cel privat.

Învățământul secundar cuprinde colegiile care sunt obligatorii. Acesta este organizat în două cicluri, fiecare cu durata de doi ani: ciclul în observare (clasele a 6-a și a 5-a). Toți elevii primesc un învățământ comun, care corespunde unui orar săptămânal de 22-30 de ore; ciclul de orientare (clasele a 4-a și a 3-a) elevii au posibilitatea ca la sfârșitul anului al 3-lea, să-și aleagă o orientare, potrivit dorințelor.

Există diferite clase cu diferite specializări ca de exemplu clasele a 4-a și a 3-a din învățământul general unde elevii au obligația de a alege o disciplină opțională; clasele a 4-a și a 3-a tehnologice care propun un învățământ mai puțin abstract și clasele de inserție au scopul de a facilita integrarea socială a elevilor și reușita lor școlară, în așa fel încât la terminarea clasei a 3-a să poată obține cel puțin certificatul de aptitudine profesională (CAP).

Concluzionând, vom spune că învățământul, înțeles sub forma de organism instituțional, nu poate fi considerat ca având doar o structură internă, ca rezultat al interacțiunilor dintre componentele sale, ci el este supus unor presiuni sociale ce funcționează independent și în interacțiune, urmărind realizarea unor obiective educative.

Bibliografie

1. Barbu Elena, Chapelan Mihaela, *Sisteme de învățământ în 21 de țări*, volumul 1, Biblioteca pedagogică, I. C. Petrescu, 1999.
2. Diaconu Mihai, Ioan Jinga (coordonator), *Pedagogie*, Editura ASE București, 2004.
3. Nedelcu Ienei, *Dreptul la învățătură, drept fundamental al omului*, Editura Institutul Român pentru drepturile omului, București, 2007.
4. www. euridyce. org 4. <http://www.edu.ro/index.php/legaldocs/14847>

ANALIZA COMPARATIVĂ ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC SI CEL DANEZ

**P. Î. P. FINCĂ RAMONA MĂDĂLINA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 1
TURNU MĂGURELE, TELEORMAN**

Dreptul la educație al copilului a fost adoptat de Adunarea Generală ONU, care prevede: „Copilul are dreptul la educație gratuită și obligatorie la un nivel elementar care să contribuie la cultura generală și să-i permită, în condiții de egalitate a șanselor, să-și dezvolte capacitățile, judecata, responsabilitatea morală și socială, pentru a deveni util societății; această responsabilitate o au în primul rând părinții, este necesar a se acorda toate înlesnirile pentru joc și activități recreative orientate spre atingerea scopurilor educative“.

Am ales sistemul danez pentru a face această analiză comparativă, deoarece sistemul din Danemarca de învățământ este unul dintre cele mai apreciate din lume și acesta poate fi un model pentru multe țări. În Danemarca, educația școlară este gratuită și obligatorie (pentru cele 10 clase care corespund unor vârste de 5-15, 16 ani). Sistemul de învățământ danez pune accent pe descoperirea abilităților fiecărui copil, ajutându-i să devină responsabili. Câteva cuvinte cheie care descriu acest sistem danez sunt: autonomie, responsabilitate, încredere, stare de bine și fericire.

Structura celor două sisteme este destul de diferită. Anul școlar preuniversitar din România durează în jur de 167 de zile, adică 34 de săptămâni de școală și 18 de vacanță. În Danemarca elevii au parte de mai multe zile de școală și anume 200, având 40 de săptămâni destinate cursurilor și numai 12 săptămâni de vacanță.

Învățământul obligatoriu nu coincide în cele două țări, în România fiind obligatorii 11 clase (clasele 0-10), urmate de 2 ani școlari opționali (clasele 11-12), pe când în Danemarca sunt obligatorii 10 clase (clasele 0-9), urmate de un singur an școlar opțional (clasa a 10-a) sau trecerea direct la învățământul primar superior care durează 3 ani, în funcție de alegerea fiecărui elev. Clasa 0 semnifică pentru ambele țări un an de pregătire, preșcolar. În România sistemul preuniversitar este împărțit în școala primară (clasele 0-4), gimnazială (clasele 5-8) și liceu (clasele 9-12). În Danemarca învățământul se realizează într-un singur ciclu, alcătuit din anul preșcolar (clasa 0) și cei 9 ani primari (clasele 1-10) și învățământul primar superior (3 ani de studiu).

Sistemul de evaluare este unul diferit. În sistemul din România, sunt 2 evaluări importante. Primul dintre ele este Evaluarea Națională care se susține la finalul clasei a 8-a, fiind un examen obligatoriu, pe baza căruia elevii sunt repartizați după medie și preferințe la un profil uman sau real la liceu. Al doilea examen important, dar și cel mai important este Bacalaureatul, care se susține la 3 materii și pentru a obține diploma corespunzătoare acestui examen este nevoie de o medie ≥ 6 . La acestea se adaugă și o evaluare în clasa a 4-a, care verifică cunoștințele elevilor, dar nu este un examen important. În sistemul danez elevii susțin o serie de examene, în clasa a 9-a (acestea evaluând cunoștințele acumulate în anii de studiu 2-8) și un alt examen care se susține în clasa a 10-a sau după cei 3 ani de școală superioară (din cunoștințele acumulate până în acel moment). Cele 2 examene se susțin la 5 materii, dintre care 4 sunt obligatorii: limba daneză (examen oral+scris), limba engleză(examen oral), matematică (examen scris) și fizică/chimie (examen oral), iar cealaltă materie o trag la sorți (germana/franceză, istorie, religie, geografie, biologie). Pe lângă aceste evaluări importante, de-a lungul școlii elevii mai susțin 10 teste naționale obligatorii care se susțin pe calculator și reprezintă o evaluare generală a nivelului academic al elevilor, fără notă.

Sistemul de notare este o altă caracteristică diferită între cele 2 țări. În România se face o medie finală între notele obținute la toate materiile în urma unor teste, ascultări, notele fiind cuprinse între 1 și 10, iar pentru a trece în următorul an școlar media trebuie să fie ≥ 5 . În schimb, în Danemarca elevii susțin evaluări mereu, care sunt cu scop informativ, pentru aceștia accentul fiind pus pe proces, ci nu pe rezultat. Pentru ei este foarte important ca sistemul educațional să faciliteze elevului atingerea potențialului maxim. Elevii trec în următorul an școlar dacă nu au fost observații în legătură cu

aptitudinile lui, iar dacă există suspiciuni, are loc o evaluare finală a elevului, pentru admiterea lui în următorul an, dar numai în cazuri excepționale.

În concluzie, consider ca sistemul de învățământ danez este unul foarte eficient, deoarece nu se pune presiune pe evaluarea elevilor, aceasta fiind cu scop informativ, punând accent pe învățarea prin experiență, ci nu teoretică, pe când în România se pune accent pe notarea elevilor și învățarea teoretică.

Bibliografie:

https://adevarul.ro/educatie/universitar/modelul-danez-succes-educatie-regula-numarul-unu-elevul-trebuie-vina-placere-scoala-1_529b4591c7b855ff565ed5f0/index.html

<https://click.ro/actualitate/national/vacantele-elevilor-sunt-prea-multe-uite-cum-este-51843.html>

<https://www.parintiicerschimbare.ro/evaluarea-elevilor-episodul-3-evaluarea-in-danemarca/>

<https://tribunainvatamantului.ro/sistemul-educational-danez/>

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI. „SECRETELE” SISTEMELOR DE ÎNVĂȚĂMÂNT PERFORMANTE (FINLANDA)

FLORA ROXANA
GRĂDINIȚA P. P. NR. 14, ARAD

Așa cum reiese din cartea lui Cucos, *Pedagogie. Ediția a III-a revăzută și adăugită*, „sistemul de învățământ poate fi definit ca un subsistem al sistemului social specializat în dimensionarea și structurarea unor oferte educaționale multinivelare, corespunzătoare mai multor categorii de beneficiari. El presupune un cumul de instituții organizate ierarhic, o normativitate și un cadru legislative, o funcționalitate efectivă. În același timp, sistemul trebuie să permit numeroase deschideri, o disponibilitate la schimbare și inovații care să-i asigure adecvarea permanent la realități.

Sistemele de învățământ performante sunt o condiție și o garanție, în același timp, că o societate progresa, că este preocupată de prezentul și de viitorul ei, de sănătatea ei morală și intelectuală. Reforma sistemelor de învățământ, în prezent, în lume, este o temă de larg interes, inclusiv în România, unde, din nefericire, a rămas mai mult un subiect de discurs politic, decât o preocupare autentică. Sistemele de învățământ performante depind de o mulțime de parametri care diferă de la o țară la alta, în funcție de tradiții, cultură, experiențe trecute, dar, dincolo de aceste specificități, există câteva elemente comune, care vizează conținutul programelor, pregătirea profesorilor, metodele de predare și evaluare, integrarea noilor tehnologii în transmiterea și valorificarea informației, sincronizările cu piața muncii etc.

Sistemele de învățământ performante (sau nu) sunt cele care stabilesc un mod de funcționare al învățământului, mecanismele, regulile, efectele, interacțiunea elementelor componente și modul de raportare la ansamblul societății, toate gândite și aplicabile la nivelul unei țări. Există însă, în lume, și nenumărate exemple de inițiative inovatoare în interiorul sistemului de învățământ, cazuri particulare, care și-au dovedit eficacitatea și care pot constitui o bază de reflecție și de inspirație pentru oricine, inclusiv pentru cei care funcționează în cadrul sistemului românesc de învățământ sau sunt interesați de acesta și care vor să facă ceva în lupta cu inerția unui domeniu care are atâta nevoie să se revigoreze.

Unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ, la ora actuală, care se situează, conform clasamentului PISA, pe primele locuri în lume (date actualizate la interval de trei ani și în care România s-a situat pe locul 32, din 40) îl regăsim în **Finlanda**.

Finlanda – această țară cu numai 5, 4 milioane de locuitori, în care, în jurul anului 1600, s-a dat o lege prin care “cine nu știe să scrie și să citească nu are voie să procreze”, beneficiază, la momentul actual, de unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ din lume, bazat pe egalitate de șanse pentru toți, pe gratuitate (inclusiv transport, cantină), astfel încât nivelul social și material al părinților să nu influențeze performanța școlară.

Elevii finlandezi sunt printre cei mai buni, la nivel mondial, la matematică, literatură, științe, 93% sunt absolvenți de liceu, iar aproximativ 50% urmează și cursuri universitare. Pentru educația fiecărui copil, de la grădiniță, până la terminarea facultății, statul alocă 200 de mii de euro, banii cel mai bine folosiți, consideră finlandezii și, implicit, statul finlandez. Studenții beneficiază, de asemenea, de o sumă de bani pentru cărți și mâncare, iar la absolvire primesc subvenții pentru închirierea unei locuințe și până la primul salariu.

Copiii merg la școală la vârsta de șapte ani, iar până la 16 ani nu susțin niciun examen, temele pentru acasă sunt relativ puține, dar sunt controlați permanent în felul în care progresa și din punctul de vedere al disciplinei, profesorul având rolul de mentor și îndrumător. Orele au 45 de minute, trei sferturi din materiile studiate țin de curriculumul comun, restul, în funcție de opțiunile elevilor, părinților și școlii. Este un fapt obișnuit ca un elev finlandez să termine cu medii excelente un ciclu de învățământ, stăpânind la perfecție limba engleză și citind minimum o carte pe săptămână. Notele sunt de la 4 la 10, deci imposibil să fie evaluat ceva cu zero (nici măcar o clasă de început, ca în învățământul românesc, de exemplu).

Profesorii sunt foarte bine pregătiți, cu studii de masterat, subvenționate de stat, iar pentru a ocupa un post trebuie să treacă de un concurs (media anilor 2000 a fost de 10 candidați pe un loc), un aspect care

face ca sistemul de învățământ din Finlanda să fie unul dintre cele mai performante din lume. Salariul unui profesor începător se situează în jurul a trei mii de dolari, în condițiile în care media orelor de curs este de 4 ore pe zi, la care se adăugă două ore pe săptămână pentru cursuri de dezvoltare personală.

Bibliografie:

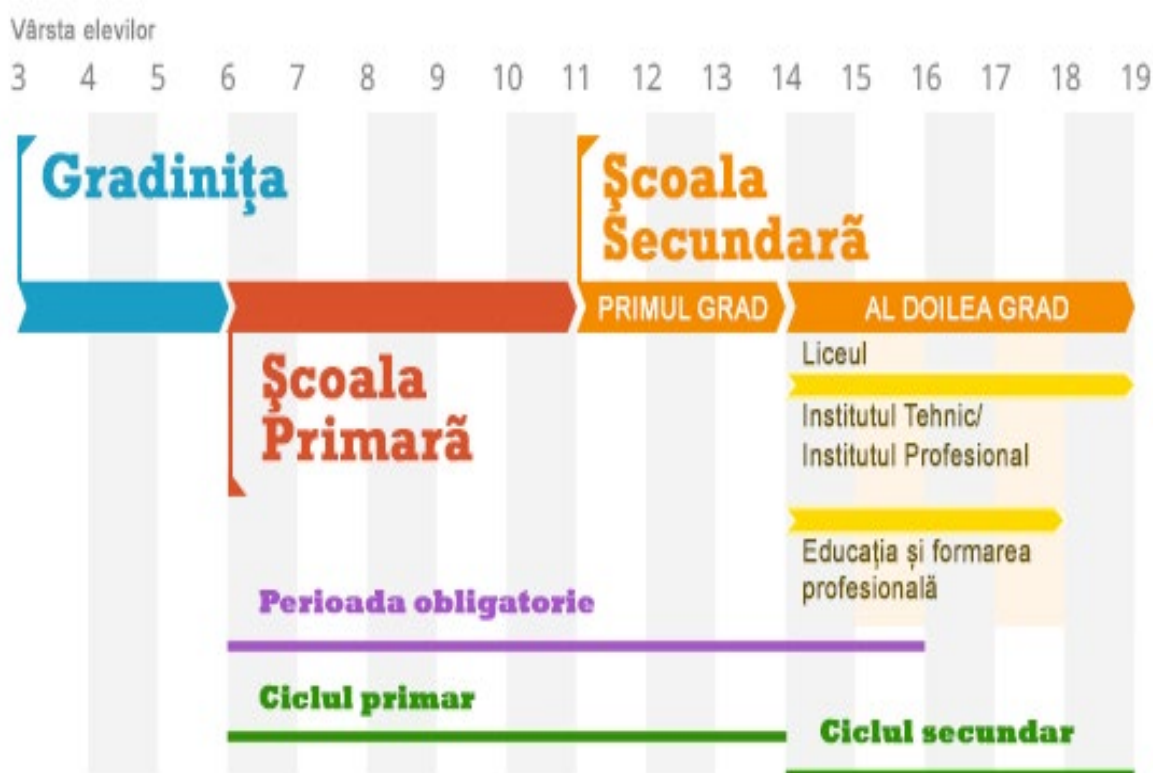
- Constantin, Cucos, *Pedagogie. Ediția a III-a revăzută și adăugită*, Ed. Polirom, Iași, 2014, p. 15
- <https://destepti.ro/sistemele-de-invatamant-performante-si-secretele-lor>

EDUCAȚIA ÎN ITALIA

PROF. FLORENTINA TOMULESCU
G. P. N. " ORIZONT", RM. SĂRAT

Sistemul de învățământ de stat a luat naștere în Italia în 1859, când s-a aprobat "Legge Casati", lege care a dat prioritate educației primare în orașe, învățământului secundar în regiuni, iar facultățile erau gestionate de către stat.

O altă lege importantă privind sistemul educațional a fost "Legge Gentile", care a apărut în 1923 și urmărea crearea unui sistem după cel fascist. Vârsta obligatorie pentru a urma cursurile unei școli s-a ridicat până la nivelul de 14 ani. După 5 ani de studii primare, elevul putea alege dintre "Scuola media", care era calea de legătură spre liceu sau altă școală secundară, și "awiamento al lavoro", care avea acces direct către piața muncii.

- **Nivelul preșcolar**, pentru copiii cu vârste cuprinse între 3 și 6 ani;
- **Primul ciclu școlar**, cu o durată de opt ani, structurat astfel:
 - Școala primară (5 ani), pentru copiii cu vârste între 6 și 11 ani;
 - Școala gimnazială (3 ani), pentru elevii cu vârste între 11 și 14 ani;
- **Al doilea ciclu școlar**, cuprinzând două tipologii de instituții:
 - Școlile secundare de competență națională (5 ani), pentru elevii cu vârste cuprinse între 14 și 19 ani.

Apartin acestei categorii liceele, institutele tehnice și profesionale;

- Unități de formare profesională (3 / 4 ani), de competență regională, destinate tinerilor care au terminat primul ciclu școlar.

Înscrierea la școală e gratis și obligatorie. Cărțile nu sunt gratis și trebuie cumpărate de părinți, care se vor ocupa și de caiete, creioane, culori, etc. Elevii cu dificultăți financiare au posibilitatea de a obține în împrumut cărțile pentru anul școlar în curs. Părinții care au probleme financiare trebuie să contacteze Asistentul Social de la primăria unde au rezidența.

În momentul înscrierii se va ține cont:

1. alegerea tipului de școală;

La înscriere e important să luați de la secretariat POF-ul (programul de învățământ al școlii), care este documentul oficial al școlii și conține toate informațiile despre materii, orarul și calendarul școlar.

2. studiul religiei catolice;

În fiecare program și grad al școlii, de la grădiniță până la liceu, timp de o ora pe săptămână e prevăzut studiul religiei catolice. În momentul înscrierii, părinții vor declara dacă vor sau nu ca fiii lor să studieze religia catolică. Dacă părinții decid să nu se învețe religia catolică, vor putea alege între trei posibilități alternative:

- activități didactice și formative: elevii vor face alte materii școlare (sau pregătire suplimentară la materiile unde sunt probleme) în afara orelor de școală, fiind ajutați de profesori de materia aleasă;
- activități de studiu pentru școală sau personal în prezența profesorilor: elevii vor putea utiliza ora în care colegii studiază religia pentru a-și face temele pentru acasă sau a studia la alte materii;
- ieșirea din școală: dacă părinții sunt de acord, elevii vor putea părăsi școala în timpul orelor de religie catolică;

3. înscrierea pentru prânzul oferit la școală;

Pentru a putea beneficia de prânzul la școală, părinții elevilor trebuie să completeze formularul respectiv la secretariatul școlii, împreună cu declarația de venituri pe anul trecut. Puteți să cereți pentru copii o dietă specială pe motive de sănătate sau religioase: cererea pentru dieta specială va trebui făcută în momentul înscrierii (dacă dieta e permanentă) sau în momentul în care medicul a prescris respectiva dietă. Prânzul la școală este cu plată iar prețul e în funcție de declarația pe venit a fiecărei familii; frecvența nu este obligatorie.

În Italia școala durează circa 9 luni: începutul e fixat în primele zile de septembrie iar sfârșitul la jumătatea lui iunie. Calendarul școlar depinde oricum de fiecare școală în parte.

Pentru toate școlile există 2 perioade lungi de vacanță:

- două săptămâni la Crăciun (de obicei de pe 23 decembrie până pe 6 ianuarie);
- circa o săptămână de Paști (în martie sau aprilie în funcție de an).

Grădinița

La grădiniță nu există materii fixe și bine definite de învățământ, ci “spații” prin care copiii încep să se cunoască ei înșiși, să cunoască ceilalți copii și tot ceea ce îi înconjoară.

Învățământul primar

Pe parcursul celor cinci ani de învățământ primar, elevii vor trata domenii din ce în ce mai complexe și profunde. Materiile care se studiază în școli aparțin domeniilor următoare: logică, matematică, antropologie, lingvistică, activități fizice, muzicale și informatică. În general, în afară de limba italiană, se învață o a doua limbă vorbită în Comunitatea Europeană, de obicei engleza, dar și franceza sau limba spaniolă.

Învățământul gimnazial

Principalele materii de învățământ în timpul celor trei ani de școală gimnazială sunt următoarele: limba italiană, istoria, geografia, matematica, geometria, științe naturale, limba străină, educație artistică (desen, istoria artei), educație muzicală, educație tehnică, educație fizică, informatică.

Fiecare an școlar este împărțit în două perioade (2 trimestre): primul trimestru e din septembrie până în ianuarie, iar al doilea din ianuarie până în iunie. Începând cu învățământul primar, pe toată durata trimestrului, elevii vor fi ascultați și vor avea teme de făcut la fiecare materie. În ianuarie și iunie profesorii evaluează rezultatele școlare ale elevilor și pregătesc un “document de evaluare” care va fi dat părinților.

La sfârșitul școlii gimnaziale este prevăzut un examen de capacitate, iar promovarea acestuia dă dreptul de a continua studiile la al doilea ciclu de studiu (liceu sau școală profesională), care se va încheia cu un al doilea examen de stat.

Regulamentul pentru noile examene de stat (D. P. R. 323/98, art. 11 și 15) prevede atribuirea elevilor unor credite formative.

Aceste credite vor fi atribuite în funcție de:

- profil;
- frecvența asidua (inclusă participarea la proiecte sau profesii);
- interesul și străduința în participarea la dialogul educativ;
- activitățile complementare și de integrare.

Elevii străini sosiți în Italia pot continua studiile în școlile italiene, fiind înscriși în clasele corespunzătoare vârstelor lor.

Documentele necesare în vederea înscrierii unui elev în sistemul școlar italian trebuie depuse la instituția de învățământ aleasă.

Pentru mai multe informații consultați secțiunea de înscrieri a site-ului Ministerului Educației Italian aici și instituțiile de învățământ de nivel.

. <https://www.miur.gov.it/sistema-educativo-di-istruzione-e-formazione>

Surse online:

1. <https://roma.mae.ro/node/2014> - AMBASADA ROMANIEI IN REPUBLICA ITALIANA;
2. <https://www.ebookscuola.com/blog/sistema-scolastico-italiano-evoluzione/>;
3. Ebook Scuola - Corsi per docenti su ebook riconosciuti dal MIUR.

ROLUL ȘI IMPORTANȚA PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

FRÎNCU ALINA, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR GRĂDINIȚA P. P. "CURCUBEUL COPIILOR" ARAD

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvoltă ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc.

Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită.

Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți, inclusiv formare pentru creșterea implicării taților. De asemenea, formarea trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte - cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie.

Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Acest gen de parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Încheierea unui parteneriat între grădiniță / școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării elevilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

ROLUL EDUCAȚIEI ÎN DEZVOLTAREA ȘI PROGRESUL SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI ÎN RAPORT CU TENDINȚELE EUROPENE

PROF. GABRIEL RADU

Rolul educației în dezvoltarea și progresul unei societăți a fost evidențiat de-a lungul timpului de teoreticieni și actori educaționali implicați direct în sistemul sau procesul învățământului, de cercetători și politicieni, atât la nivel național, cât și la nivel european și chiar mondial. Transformările sociale, politice, economice, culturale au determinat dezvoltarea, modificarea sistemelor educative, atât în ceea ce privește cerințele sociale, cât și aspirațiile individuale, în ceea ce privește finalitățile, conținuturile, strategiile și chiar modalitățile de evaluare. Toate acestea au contribuit pe plan național și european la atragerea atenției asupra îmbunătățirii formării cadrelor didactice, profesionalizarea cadrelor didactice devenind în ultimul timp unul din subiectele importante din aria educationalului.

O schimbare reală în sistemul de învățământ nu se poate realiza decât în condițiile unei profesionalizări adecvate a cadrelor didactice. Acest aspect este evident din modalitățile de interpretare a formării cadrelor didactice - ca un criteriu esențial pentru a face cunoscute strategiile naționale ale educației, ca instrument al reformei sistemului de educație etc.

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, îndeosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acestei țări.

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științific - tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Tendințele actuale ale educației naționale în context european orientează toate celelalte componente ale educației, dar se manifestă și la nivelul pregătirii inițiale și continue a cadrelor didactice prin următoarele tendințe:

- îmbunătățirea calității și capacității de învățare prin mutarea accentului de pe achiziția de cunoștințe pe formarea și dezvoltarea de competențe, pe îmbunătățirea activității practice în formarea pedagogică. Se impune universitarizarea formării cadrelor didactice în sensul asigurării unui nivel superior de pregătire a tuturor cadrelor didactice, indiferent de nivelul de învățământ la care se predă;

- dezvoltarea colaborării între profesori în cadrul programelor de formare și perfecționare prin schimburi de informații și experiență la nivelul învățământului preuniversitar.

Formarea cadrelor didactice trebuie să fie una centrată pe competențe profesionale de tip metodologic, bazată pe practicarea reflexivă a profesiunii, lărgirea formării prin studierea unor domenii nelegate strict de specialitate, pluralism, multiculturalism, formare prin munca în echipă, formarea competențelor de analiză și de orientare în medii socioculturale cât mai diverse.

În ceea ce privește categoria de competențe, comportamente, atitudini și valori putem aminti și aptitudinea pedagogică care implică, la rândul ei, trei competențe: științifică, psihopedagogică, psihosocială. Competența psihopedagogică, din perspectiva europeană, este dată de capacitatea de a adopta un rol diferit, de a stabili ușor și adecvat relații cu alții, de a influența cadrele didactice în probleme de conducere, de a comunica ușor și eficient cu grupul, de a utiliza în mod adecvat puterea și autoritatea, de a adopta ușor diferite stiluri de conducere, creativitate etc. Cadrul didactic trebuie să dovedească în activitatea instructiv-educativă:

- personalitate puternică, energie și vitalitate;
- dorința reală de a-i ajuta pe alții să se dezvolte și de a se autoforma continuu;
- competențe și abilități interpersonale (să fie capabil să încurajeze, să identifice potențialul de învățare în orice situație, să zâmbească, să fie deschis și politicos, să dea dovadă de tact și empatie, să valorizeze toate contribuțiile participanților);
- flexibilitate, sensibilitate și responsabilitate, abilitate în identificarea și rezolvarea problemelor elevilor, o bună pregătire implică adaptarea continuă a planurilor și materialelor pentru a utiliza ideile și competențele elevilor;
- cunoașterea și entuziasmul față de domeniul predat;

- credibilitate în ochii elevilor;
- încredere în propriile forțe etc.

Alte elemente definiției ale personalității cadrului didactic ce sunt enunțate în documentele de politică educațională, în literatura de specialitate etc. sunt:

- *calități de voință* precum energia, fermitatea, perseverența, independența, dârzenia, promptitudinea;
- *trăsături de caracter* ca spirit de inițiativă, stăpânirea de sine, spiritul de disciplină, cinstea și modestia, dăruirea, exigența etc.

Pe lângă aceste calități, comportamente, atitudini, apar inevitabil și *bariere* în realizarea unei educații europene, democratice, libere și eficiente ce blochează comportamentele firești ale elevilor:

- severitatea excesivă, caracterul formal al activității profesorului (dezinteres, lipsă de înțelegere față de elevi, slaba pregătire profesională etc.);
- limbaj neadecvat;
- lipsa dragostei pentru elevi, teama de risc, prejudecăți etc. ;
- stereotipie, ignoranță, inflexibilitate, neacceptarea criticilor etc.

De toate aceste competențe, calități, abilități solicitate pe plan european sau național, în managementul clasei sau în managementul instituțiilor școlare, de sistemul social sau de particularitățile personalității fiecărui individ ar trebui să se țină seama în proiectarea și realizarea programelor de pregătire și perfecționare a cadrelor didactice. În România la nivel de politici educaționale, la nivel de documente ce stau la baza acestor programe întâlnim astfel de obiective, dar sunt mai puțin întâlnite în procesul didactic, în comportamentele profesorilor.

Formarea continuă este considerată astfel ca un progres profesional, nu ca mod de umplere a lacunelor unei formări inițiale neadecvate, iar profesionalizarea poate fi o identitate, un mod de a-și prezenta meseria, responsabilitățile, raporturile cu alte profesii, divizarea muncii în cadrul sistemului educativ.

Reforma învățământului se înscrie în actualul context politic și economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naționale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestația efectuată. Educatorul este agentul uman care mediază decisiv orice schimbare sau inovare în cadrul învățământului.

Progresele realizate pe plan mondial ne obligă și pe noi ca nație să ne alăturăm lor, dar toate aceste informații preluate sunt mult mai valoroase și utile numai dacă le adaptăm condițiilor specifice țării noastre, poporului și mai ales individului.

Tot ce este nou și de actualitate este mai greu de realizat de anumiți oameni, dar inovația poate fi realizată cu succes și în sfera învățământului și preluate de noi, profesorii, care, an de an, reținem vârsta fiecărei generații de elevi, care cautăm mereu modalități și căi de transmitere a informațiilor celor încredințați spre educare.

În ce privește calitatea în școlile românești, de mare importanță este definiția calității dată de Manfred Bruhn¹ [56, p. 35]: „calitatea este aptitudinea unui ofertant de a produce sau asigura caracteristicile bunurilor sau serviciilor la un nivel stabilit pe baza așteptărilor clienților. În acest sens, se poate afirma că solicitările clienților devin punctul de referință pentru calitatea realizată de școală”.

Bibliografie

1. Iosifescu Șerban, *Managementul educațional pentru instituțiile de învățământ*, Editura Tipogrup Press, București, 2001
2. Jinga Ioan, *Conducerea învățământului, manual de management*. Editura didactică și pedagogică, București, 1993
3. Manfred Bruhn, *Managementul calității serviciilor – fundamente, concepte, metode*, Editura Springer, 2008
4. Tudorică Roxana, *Managementul educației în context european*, Editura Meronia, București, 2007 (ediția a II-a revizuită)
5. Revista - *Calitate și performanță în învățământul românesc* - Nr. 1, Editura Nova Didact, Râmnicu Vâlcea, Decembrie 2014

¹ Manfred Bruhn – *Managementul calității serviciilor – fundamente, concepte, metode*, Editura Springer, 2008, 629p.

SISTEME EDUCAȚIONALE DE SUCCESS

**PROF. GALAVAN DANIELA
LICEUL TEHNOLOGIC „ION CREANGĂ” CURTICI**

Educația este unul dintre domeniile cele mai importante ale societății. Unele state au investit în sisteme educaționale deosebit de eficiente. Trei dintre acestea sunt considerate un adevărat etalon al educației mondiale și un model de urmat. Majoritatea statelor își doresc un sistem educațional performant. Iar motivele sunt lesne de înțeles. Unele țări investesc sume uriașe în dezvoltarea acestui domeniu și reușesc să obțină și rezultate pe termen lung. Printre statele care au reușit să obțină un sistem educațional performant se numără țări din Europa și Asia în special. Trei dintre acestea au devenit, conform mai multor top-uri de specialitate adevărate sisteme-etalon în domeniul educației. Conform majorității statisticilor mondiale și europene în privința eficienței sistemelor educaționale, Finlanda stă cel mai bine la capitolul educației. Mai precis, sistemul școlar finlandez este considerat cel mai eficient din lume, mai ales din perspectiva învățământului de masă. Sistemul educațional finlandez este considerat de succes fiindcă pune accentul pe cooperare și echitate în detrimentul competiției. Mai mult decât atât nu sufocă elevii și nu-i presează cu ierarhii inutile. În Finlanda s-a investit într-un învățământ de masă și nu într-unul elitist, într-un sistem care-i ajută pe elevi să devină utili societății și să devină buni specialiști urmându-și pasiunile și aptitudinile. În primul rând elevii finlandezi sunt lăsați să copilărească fără constrângeri educaționale instituționalizate până la vârsta de 7 ani. Abia atunci merg la școală. Aceștia urmează doar 9 clase obligatorii după care sunt lăsați să decidă dacă vor să continue sau nu. După terminarea anilor obligatorii de studiu, elevii sunt îndemnați fie către liceele teoretice, fie către cele de meserii, fără să existe vreo prejudecată. Cu alte cuvinte, cei care aleg să facă o școală profesională nu sunt considerați, cum se întâmplă de multe ori în România de exemplu, inferiori celorlalți. În timpul anilor de studiu, elevii finlandezi nu susțin teste standardizate. Ei sunt notați după un sistem individualizat, realizat de fiecare profesor, în funcție de nevoile și aptitudinile elevilor. Elevii finlandezi susțin un singur test standardizat, numit Examenul Național de Matriculare, echivalentul Bacalaureatului. Totodată sistemul finlandez exclude competiția. El încurajează cooperarea între elevi. Finlandezii nu încurajează fuga după note ci modul în care elevii pot coopera pentru terminarea unei sarcini. Practic, elevii din Finlanda nu sunt stresați cu examene, teme acasă și competiția acerbă din alte sisteme educaționale. Propriu-zis învățământul finlandez nu pune accent pe ”vărfuri” și ”exelență” ci pe educația de masă, învățarea bazelor de către toți elevii dar și a modului de cooperare în societate. Totodată școala finlandeză încearcă să echilibreze inechitățile sociale, oferind elevilor o masă zilnică gratuită, consilier psihologică și programe de învățare adaptate pe fiecare elev. Nu în ultimul rând profesorii finlandezi sunt extrem de bine pregătiți. Nu susțin examene de titularizare dar pentru a putea preda trebuie să aibă o diplomă de masterat în educație, sistemul lor de triere încă din perioada școlarizării fiind extrem de dur. Practic, ajung profesori doar cei care se dovedesc capabili. Relația dintre elev și profesor în sistemul finlandez este de cooperare și ghidare, nu de subordonare strictă. Un alt sistem educațional care a ținut top-urile la nivel mondial ani la rândul a fost cel japonez. În școlile nipone elevii învață în primul rând compasiunea, empatia, generozitatea, respectul, auto-controlul și disciplina. În primii trei ani de școală elevii nu primesc niciun test. Abia la 10 ani susțin un test, destul de ușor. Și asta fiindcă japonezii urmăresc ca în primii trei ani de școală să-i învețe pe copii bunele maniere și să le modeleze caracterul. Nu-i interesează ce cunoștințe au, și îi învață pe copii să fie generoși, respectuoși și blânzi cu oamenii și animalele. Totodată, la fel ca sistemul finlandez, cel nipon pune accent pe cooperare, în detrimentul competiției. Anul școlar la japonezi începe pe 1 aprilie odată cu înflorirea cireșilor. Anul școlar este împărțit în trei trimestre și au puține vacanțe. Mai precis, vacanța de vară durează doar șase săptămâni, iar cele întreprinse sunt de două săptămâni. În fapt elevii japonezi studiază foarte mult. Se pregătesc aproximativ 8 ore pe zi, asta însemnând orele de curs plus activitățile extrașcolare. Cu toate acestea copiii nu resimt presiunea orelor și nici sunt suprasolicitați fiindcă materiile sunt predate într-un mod plăcut și atractiv. Mai mult decât atât, învățământul japonez se bazează și pe solidaritate, în așa fel încât să creeze impresia că școala este a doua familie, unde elevii să se simtă confortabil. De exemplu aceștia i-au masa împreună în sala de clasă, toți elevii având același meniu. Profesorul mănâncă alături de elevi. Solidaritatea și munca în echipă, dar și disciplina este învățată și prin auto-gospodărire. Școlile japoneze nu au femei de serviciu. Elevii spală singuri sala de clasă, toaletele și alte spații ale școlii. Sunt împărțiți în grupe, care

primes sarcini pe tot parcursul anului școlar. Totodată, coeziunea este creată și de faptul că toți elevii poartă uniforme, specifice fiecărei școli. Elevii învață și caligrafie japoneză dar și poezii învățând să respecte moștenirea tradițională niponă. Cel mai important examen al vieții de școlar este cel de la finele liceului, practic este un soi de Bacalaureat. Nota la acest examen va decide viitorul elevului, dacă acesta va urma o facultate sau nu. Examenele sunt foarte grele și doar cei foarte buni intră la facultate. Eficiența sistemului educațional japonez poate fi urmărită ușor prin rata de promovabilitate, prin lipsa abandonului școlar și mai ales prin înalta pregătire a absolvenților în domeniul ales.

PROFILUL ADOLESCENTULUI ÎN CONTEXTUL ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ROMÂNESC

PROFESOR, GANEA VERONICA
COLEGIUL NAȚIONAL "MIHAIL KOGĂLNICEANU" GALAȚI

Transformările la care este supus adolescentul sunt generate de trebuințele pe care le resimte, tânărul confruntându-se cu o serie de nevoi: *de a ști, de a fi afectuos, de apartenență la un grup, de independență și nevoia modelelor.*

Sub impulsul acestor necesități, se dezvoltă și se consolidează structurile gândirii logico-formale, capacitatea de interpretare și evaluare, de planificare, anticipare, spiritul critic și autocritic. Ce pot să fac? Ce vreau să fac? Cum trebuie să fac?-sunt întrebări care sunt corelate cu dorința de autocunoaștere și de autodepășire.

În literatura psihopedagogică, alături de ereditate și de mediu, **educația** este un factor important ce apare ca liantul dintre potențialitatea de dezvoltare și oferta de posibilități a mediului.

Pe acest fundal, **școala** are un rol important în formarea personalității tinerilor. Prin școală, ei vor învăța să își descopere și să își evalueze trăsăturile morale și intelectuale, individualizându-se, dar și integrându-se în societate.

Școala oferă cadrul pentru dezvoltare, formare, socializare, plecând de la **cunoașterea particularităților individuale** și de vârstă specifice fiecărei etape, prin realizarea unui demers didactic riguros, având la **bază o programă, o planificare, metode și strategii didactice** menite să ducă la realizarea competențelor propuse.

În 2016 au fost adoptate noi planuri-cadru de învățământ pentru gimnaziu, aprobate prin ordinul ministrului educației naționale și cercetării nr. 3590/5. 04. 2016. Aceste planuri-cadru – documente de politică educațională – structurează parcursul educațional și timpul școlar pentru fiecare elev. Generarea planului-cadru nu este un proces arbitrar, ci se raportează la un profil de formare a absolventului, din perspectiva a ce trebuie să știe să facă și să manifeste atitudinal la finalul unui nivel de studiu. Acest profil de formare-derivat din documentul Comisiei Europene referitor la **competențele-cheie**- are ca punct de plecare particularitățile de vârstă ale elevilor pe fiecare stadiu de școlaritate potrivit structurii sistemului de învățământ românesc. Profilul de formare stabilește competențele care urmează să fie dobândite de absolvent pentru fiecare nivel de învățământ.

Elaborarea planurilor-cadru ține de anumite **principii**:

1. Principiul selecției și al ierarhizării culturale
2. Principiul funcționalității
3. Principiul egalității șanselor
4. Principiul flexibilității și al parcursului individual
5. Principiul racordării la social

Planurile-cadru sunt structurate pe două componente:

Trunchi comun (TC)	Curriculum la decizia școlii (CDS)
-numărul de ore la nivelul disciplinei care trebuie parcurse în mod obligatoriu de toți elevii ce urmează același tip de program de formare	-numărul de ore alocate școlii pentru constituirea propriului proiect curricular

În sensul realizării profilului de formare, prin dobândirea de către elevi a **competențelor-cheie**, până la finalul clasei VIII-a, se vor urmări și:

1. Asigurarea înțelegerii și aplicării corecte a noilor programe pentru învățământul gimnazial, în vederea eliminării elementelor care ar putea accentua criza de adaptare a elevilor la trecerea de la un nivel de învățământ la altul.
2. Parcurgerea integrală a programei școlare în vigoare în vederea atingerii standardelor naționale reflectate în nivelul competențelor dobândite de elevi și în rezultatele obținute la examenele școlare

3. Aplicarea evaluării cu scopul orientării și optimizării procesului de învățare și pentru pregătirea succesului social, în momentul integrării absolvenților pe piața muncii

4. Elaborarea și implementarea de programe/proiecte/activități pe niveluri de studiu, cu accent pe proiectare curriculară

5. Utilizarea metodelor moderne de pradre-învățare-evaluare diferențiate, conform nevoilor educative ale elevului vizând **dobândirea competențelor-cheie** la disciplina **Limba și literatura română** și care sunt:

- comunicarea în limba maternă;
- sensibilizare și exprimare culturală.

Pentru exemplificarea competenței ”sensibilizare și exprimare culturală”, am preluat una dintre activitățile specifice de învățare destinate să formeze această competență, la clasa a V-a, prin aprecierea unor elemente definitorii ale contextului cultural, local și al patrimoniului național și universal, atașând o sugestie de activitate de la lecția **Identitate personală. Emoțiile**-("Limba și literatura română", clasa a V-a, Editura Art, pp. 22/23)

Lecția 7. Identitatea personală. Emoțiile (pp. 22 – 23)

A. Competențe specifice
5.1. Asocierea unor experiențe proprii de viață și de lectură cu acelea provenind din alte culturi

B. Conținuturi
 Identitate personală

C. Scenariul didactic

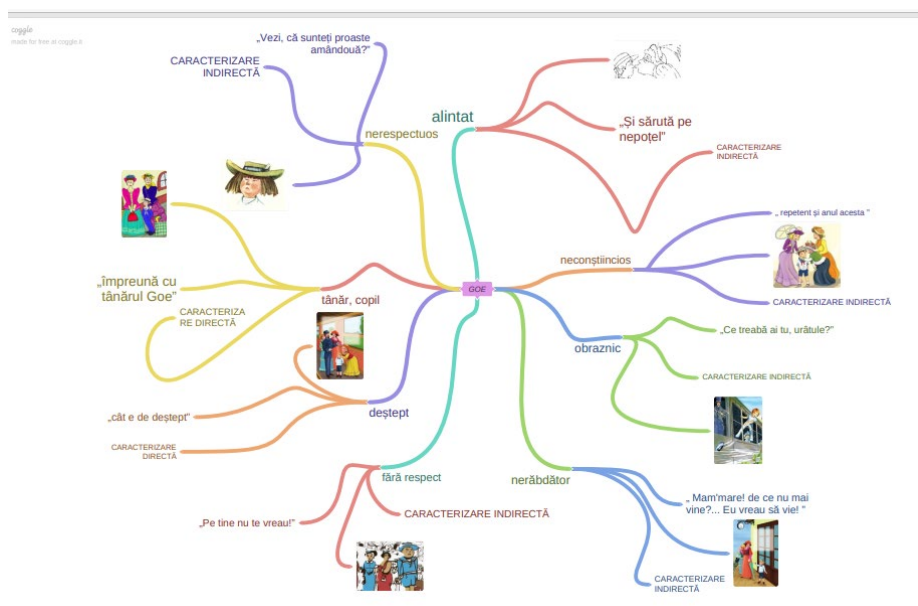
EVOCARE
 Se rezolvă exercițiile 1 – 3 de la rubrica *Pentru început* (p. 22). Profesorul va valorifica răspunsurile elevilor de la ex. 3, arătând că oamenii se raportează diferit la emoții, dovadă că ei înșiși au asociat culori diferite celor patru emoții.

CONSTITUIREA SENSULUI
Explorare
 Lectura prezentării filmului *Întors pe dos*, eventual urmărirea unor secvențe de pe YouTube, de exemplu:
 - Bucurie: https://www.youtube.com/watch?v=xAFiosh_hsw
 - Tristețe: <https://www.youtube.com/watch?v=KHD0NzvtJaY>
 - Frică: <https://www.youtube.com/watch?v=LWtqKMeBfcc>
 - Furie: <https://www.youtube.com/watch?v=6x4lp2X214Y>
 - Dezaust: <https://www.youtube.com/watch?v=7yKL4XdvoFs>

Elevilor li se va cere să identifice emoțiile valorificate în film (conform prezentării). Se pot genera discuții despre firescul emoțiilor, despre rolul pe care acestea îl au. Dacă elevii au văzut filmul *Întors pe dos*, discuțiile despre emoții pot să valorifice acest fapt. Discuția va fi condusă de profesor astfel ca elevii să definească emoțiile și să înțeleagă că ele conturează identitatea personală a fiecărui om.
 Se va rezolva exercițiul 2, care va permite definirea fiecăreia dintre cele cinci emoții, răspunsurile așteptate fiind: A5d, B1e, C2b, D4c, E3a.

REFLECȚIE
 Se vor rezolva exercițiile 1 – 4 de la *Aplicații* și AMII-ul interactiv (din versiunea digitală) și exercițiile 1 – 2 de la *Provocări*.
 Ex. 1: Bucuria descoperă că Frica o protejează pe Riley, că Dezgustul o ajută să nu se apropie de ceea ce este respingător, iar Furia, să își apere punctul de vedere și să nu accepte nedreptățile.
 Ex. 2: Posibile răspunsuri: Tristețea nu pare a o proteja pe Riley, Tristețea presupune schimbarea stării de mulțumire etc.
 Ex. 3: Valorile lui Riley sunt familia și prietenia, pasiunea ei este hocheiul, iar însușirile ei sunt sinceritatea și caracterul jucăuș.
 Ex. 4: Posibilitate de răspuns: Riley nu face față schimbării etc.

Pentru evidențierea competenței specifice **Receptarea textului scris de diverse tipuri**, pentru unitatea ”De-a ce mă joc? – competența 2. 3-formularea unui răspuns personal și/sau a unui răspuns creativ pe marginea unor texte, pentru a surprinde receptarea textului narativ, în contextul pandemic, am utilizat, alături de elevi, **aplicația coogle** pentru ”Dl Goe”, I. L. Caragiale

ISTORIA EDUCAȚIEI DIN ROMÂNIA

**PROF. GEORGETA-ELENA RISTOIU,
COLEGIUL TEHNIC „RALUCA RIPAN”
CLUJ-NAPOCA, JUDEȚUL CLUJ**

Sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea se caracterizează prin răspândirea mișcării educaționale caracterizată prin dezvoltarea teoriei pedagogice în toată Europa inclusiv România. Pedagogi cunoscuți ai perioadei precum Pestalozzi și Froebel au fost preocupați de aspectele practice și teoretice ale sistemului educațional în timp ce Herbart și Diesterweg au subliniat importanța recunoașterii pedagogiei ca disciplină.

O lege democratică adoptată în Ungaria de Ioszeff Eötvös în 1866 s-a aplicat Transilvaniei și s-a răspândit în celelalte provincii ale României. Schimbarile adoptate prin această lege au constat în: stabilirea duratei ciclului primar de șase ani, stabilirea limbii de predare și permiterea părinților să participe la procesul de luare a deciziilor cu privire la problemele școlare.

În 1869, ministrul Educației, Andrei Șaguna, a adoptat un amendament care modelează legislația educațională adoptată în Ungaria. Noua legislație cunoscută sub numele de Statutul Organic al Educației, sau Statutul Organic al Invatamantului (1869), urmărea îmbunătățirea sistemului educațional în Transilvania - fiecare sat avea o școală publică iar limba de predare și manualele erau în limba română. A doua jumătate a secolului al XIX-lea a adus schimbări fără precedent în sistemul educațional din România. Această perioadă este influențată de ideile susținute de clasicii pedagogiei universale: Comenius, Niemeyer, Ziller, Rousseau și Locke. Accentul era pus pe clasele primare, pe instruirea și formarea cadrelor didactice.

O altă caracteristică a acestei perioade a fost avalanșa de manuale de predare și instruire în educație. Manualele publicate au inclus, dar nu s-au limitat la: *Metode și Pedagogie pentru profesorii școlilor primare* scris de Vellini (1860); *Elemente de pedagogie și metodologie experimentală și teoretică* (Eliade, 1868), etc.

Savanții din educație din secolul al XX-lea au extins schimbările introduse în secolul al XIX-lea în România. Printre cei care au contribuit la modernizarea sistemului de învățământ au fost Constantin Dumitrescu Iași (1849-1923) și Spiru Haret (1851-1923), care au pus bazele învățământului românesc modern. Primul, erudit, școlarizat la Universitatea Sorbona, unde și-a făcut doctoratul în Matematică, a fost ministrul Educației (1897-1899; 1901-1904; 1907-1910), a promovat reforme educaționale privind școlile primare din mediul rural și formarea

cadre didactice care lucrează în mediul rural. El credea că profesorii au puterea de a se transforma realitatea satelor și contribuie la predarea alfabetizării pentru mase deoarece în 1890, doar 22% din populația românească era alfabetizată. Spiru Haret de asemenea a adoptat Legea Educației din 1868 care a pus bazele Școlilor Profesionale și a reorganizat sistemul de învățământ la nivel secundar. Constantin Dumitrescu Iași, alături de Spiru Haret au reorganizat sistemul de învățământ la nivel universitar și de asemenea au împărțit liceele în licee realiste, moderne și clasice, sau licee de profil real, modern, și clasic.

Legea promulgată în 1939 s-a bazat pe legile adoptate în anii 1924-1928 care a vizat învățământul primar și liceal și formarea profesorilor și s-a concentrat pe învățământul primar și gimnazial.

Sistemul de învățământ de după 1930 poate fi împărțit în trei perioade distincte marcate de schimbări în politica educațională. Prima perioadă dintre 1930 și 1944 a fost marcată de realizări fructuoase în întregul sistem educațional (de exemplu, sistemul de învățământ public extins, programele educaționale s-au îmbunătățit, iar învățământul privat a înregistrat progrese). Sistemul educațional a fost descentralizat moderat în această perioadă și caracterizat de un curriculum diversificat, existența manualelor și învățare prin experiență. Sistemul de învățământ între 1944 și 1989 a fost foarte centralizat, Partidul Comunist și-a extins zonele de influență în educație. Trăsăturile esențiale au fost centralizarea extremă cu un singur curriculum de bază și manual, politizarea excesivă și un accent pe abstract și teoretic în metodă și predare. Potrivit Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (2000), sistemul de învățământ al României în acest sens perioada a fost unul dintre cele mai centralizate sisteme de învățământ din Europa Centrală și de Est. În această a doua perioadă a dezvoltării sistemului școlar românesc, cercetătorii identifică trei reforme educaționale: prima, în 1947, a aliniat sistemul educațional orientat spre vest al României cu

cel al Uniunii Sovietice; a doua, în 1955, a urmărit reorganizarea sistemului școlar pentru a asigura o mai mare sincronizare a studiilor teoretice cu producția industrială și agricolă iar a treia reformă din anii 1960 a fost concepută pentru a promova planurile pe termen lung ale României privitoare la industrializare și dezvoltarea tehnică, alinierea sistemului de învățământ cu sistemul economic în schimbare și îmbinarea sistemului de învățământ cu principiile marxist-leniniste. A treia perioadă majoră a sistemului educațional este după prăbușirea comunismului perioadă marcată de o reformă sistemică a învățământului în România.

Transformările sociopolitice și economice din România din 1989 odată cu presiunile pentru o economie de piață au dus la reformarea sistemului de învățământ. Andrei Marga a caracterizat sistemul de învățământ din 1999 ca purtând „urmele romantismului din secolul al XVIII-lea, pozitivismul secolului al XIX-lea, socialismul est-european și eforturile neorganizate de a aduce schimbarea după 1989”. Prin urmare, din cauza fermentului de pe scena politică, reforma structurală a sistemului educațional era inevitabilă.

Bibliografie:

BIRZEA, C. *The reform of education in Romania: conditions and prospects*, Ministerul Educației, București, 1993.

STANCIU, I GH. *A history of universal and romanian pedagogy until 1900*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1977.

„FII VOLUNTAR ÎN COMUNITATEA TA” COVASNA

**AUTORI: GERGELY-KOVACS KATALIN, EDUCATOARE
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 1. COVASNA**

TODAY`S PRESCHOOLER, TOMORROW`S VOLUNTEER

“When I hear something, I forget it
When I see something, I remember it
When I do something, I learn something. ”

ARGUMENT

Education represents an indispensable element for a correct and complete development of a person, and the way that a person chooses in his or her life is based on knowledge.

Anything a person undertakes or he or she becomes during his or her life isn` t possible without education.

People learn to behave in their specific way to be useful for a number of reasons(to their fellows, to the society, to the family, school, church, associative structures etc.) says the educator, Constantin Cocos.

This present work wants to show that a lot of fundamental qualities which are important for a long distance development such as cooperation, creativity, team spirit, the concern about our fellows and environment-to pay attention to all these things can be developed since childhood.

Children are eyewitnesses of social, cultural and environmental transformations. Children have to learn to become useful to their environment and to our fellows.

In this period of globalization and continuous changing, the world becomes smaller and smaller, more independent and more selfish. Volunteering represents a possibility to sustain and strengthen the values of community, to do good things to people who are their fellows.

People can exert their rights and responsibilities as a member of the society and can establish ties between different cultures. Volunteering is important in every person`s life because if people want to live in a better world they have to contribute to its creation.

PREȘCOLARUL DE AZI, VOLUNTARUL DE MÂINE

„Când aud, uit
Când văd, îmi aduc aminte
Când fac, învăț!”

ARGUMENT

Educația reprezintă un element indispensabil pentru dezvoltarea corectă și completă a unei persoane, iar drumul pe care îl alegem în viață se bazează pe cunoaștere.

Nimic din ce este, devine sau întreprinde o persoană nu este posibil fără educație. „Omul învață să se comporte în modul lui specific de a fii din mai multe pricini (pentru cei de lângă el, pentru societate) și prin intermediul mai multor instanțe(familie, școală, biserică, structure asociative etc.)”-spune pedagogul Constantin Cocos.

Lucrarea de față își propune să arate că o serie de calități fundamentale, de importanță pentru o dezvoltare durabilă, cum ar fii cooperarea, creativitatea, spiritul de echipă, preocuparea față de cei de lângă tine sau mediu- atenția acordată acestora- se pot dezvolta din copilărie.

Copiii sunt martori ocular ai transformărilor din viața social, cultural, economic și de mediu. Ei trebuie să învețe să devină folositor mediului din care fac parte, semenilor săi.

În această perioadă a globalizării și a schimbărilor continue, lumea devine în ce în ce mai mică, mai interdependente și mai egoistă.

Voluntariatul reprezintă însă o modalitate prin care pot fi întărite și susținute valorile legate de comunitate, de binele făcut aproapelui; persoanele pot să își exercite drepturile și responsabilitățile de membri ai comunităților și se pot stabili puncte de legătură între diferitele culturi.

Voluntariatul este esențial în viața oricui, „ pentru că dacă vrem să trăim într-o lume mai bună, trebuie să contribuim la crearea ei. ”

CINE POATE FI VOLUNTAR?

SIMPLU! ORICINE!

Oricine de la mic la mare are dreptul să își aducă contribuția la identificarea și soluționarea problemelor din comunitatea în care trăiește.

ESTE IMPORTANT SĂ FI VOLUNTAR?

DA!

Trebuie să privim în jurul nostru. Aproape la fiecare pas ne lovim ori de neglijența noastră, ori de semenii ce au nevoie de ajutorul nostru. Prin urmare, ca voluntar este important să ne spunem punctul de vedere și să-l facem auzit în comunitatea în care trăim. Aceasta aduce un plus de calitate vieții noastre și a celor din jurul nostru.

DE CE ESTE IMPORTANT SĂ REALIZĂM ACTIVITĂȚI DE VOLUNTARIAT ÎNCĂ DE LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ?

Pentru că aceasta este vârsta la care începe formarea viitorului cetățean din toate punctele de vedere. Este evident faptul, că nu trebuie să uităm de valoarea celor „7 ani de acasă” în formarea viitorului individ uman, perioadă în care i se transmit copilului normele elementare de comportament, constituind fundamentul acțiunilor unui cetățean preocupat de ceea ce se întâmplă în jurul său.

Grădinița ca instituție de cultură, ca mediu educațional, are un rol important în promovarea activității de voluntariat, în implementarea acestui concept. Astfel, sensibilizarea factorilor educaționali, ai opiniei publice cu privire la importanța realizării voluntariatului încă de timpuriu, determină o gândire constructivă, că de noi toți depinde calitatea vieții de azi, și de mâine.

A desfășurarea activității eficiente de voluntariat cu preșcolarii nu este posibil decât dacă acestea sunt desfășurate în parteneriat și depășesc granițele grădiniței.

Plasarea în cadrul vieții cotidiene a elementelor pe care copii le învață în sala de clasă, dezvoltarea spiritului practic și al adaptării la situațiile concrete de viață, reprezintă modalități de înțelegere și fixare a elementelor educaționale predate în clasă.

Organizarea unor activități extrașcolare de voluntariat prin care preșcolarii să contribuie după puterile lor la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc are nenumerate avantaje din punct de vedere al educației pe care o face grădinița. Astfel, preșcolarii își dezvolt abilitățile de lucru în echipă, se simt utili, își stimulează creativitatea, imaginația, își dezvolt abilitățile de comunicare.

Voluntariatul răspunde la o serie de nevoi ale preșcolarului:

- nevoia de a fi respectat și a respecta;
- nevoia de a fi activ și responsabil;
- nevoia de a fi inclus social;

În planificarea și organizarea a unei activități de voluntariat cu preșcolarii, educatoarea trebuie să țină cont de următoarele lucruri:

- identificarea activității ce urmează să fie derulată în funcție de vârsta copiilor
- realizarea unui demers didactic posibil al activității: scop, obiective, beneficiar, rezultate dorite;
- detalii tehnice(condiții climatice, locația, număr de participanți- părinți sau alte persoane din comunitate), tipul activității (ecologic, social, cultural-artistic, umanitar), resurse materiale și financiare, set de reguli de comportament ce trebuie comunicat copiilor;
- evaluarea activității(calitativ și cantitativ) privind scopul în sine;

Fiecare activitate în parte are rolul de a aduce copilului experiențe noi, de a găsi soluții sau de a aduce copilul în situația de a conlucra cu coechipierii pentru a obține rezultatul dorit. Este foarte important să implicăm copii în alegerea activităților ce urmează să le desfășurăm, să cunoaștem părerea lor vizavi de intențiile noastre pentru ai motiva în acțiunea ce urmează să o întreprindă.

La nivelul preșcolar voluntariatul este o activitate de interes public și se poate desfășura în mai multe domenii, cum sunt:

- asistență și servicii sociale;
- protecția drepturilor omului;
- medico-sanitare;
- cultural- artistic;
- umanitar;
- religios;

- sportive;
- de protecția mediului;
- comunitar;

Grădinița noastră, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1. Covasna, a încercat atragerea în realizarea de diferite proiecte de voluntariat a părinților. Trebuie menționat faptul, că activitatea de voluntariat în educația timpurie nu se poate realiza fără sprijinul și ajutorul familiilor din care provin copii.

OBIECTIVELE STRATEGICE URMĂRITE ÎN CADRUL PROIECTELOR AU FOST:

- responsabilizarea și implicarea copiilor și părinților în identificarea unor nevoi sociale, culturale, educaționale din comunitate, în găsirea de modalități de intervenție;
- dezvoltarea a unor competențe anteprenoriale prin derularea de activități aducătoare de venit prin care se acumulează materialele necesare derulării proiectelor;
- cultivarea spiritului de echipă, a abilităților de comunicare personală;

Din rândul beneficiarilor putem aminti:

Beneficari direcți:

- copii din cadrul grădiniței și nu numai;
- copii aflați în situații de risc;
- personalul unității;

Beneficiari indirecti:

- persoane identificate în urma unor analize de nevoi și care se vor bucura de posibilitatea de ași rezolva sau ameliora problemele;
- profesori și specialiști cooptați în proiectarea și derularea unor activități de voluntariat care își îmbunătățesc abilitățile de comunicare interpersonală;
- familiile copiilor;
- comunitatea locală prin activitățile desfășurate în cadrul ei;

Un rol important în desfășurarea activităților de voluntariat îl au semnele de identificare (uniforma, cravata, insignă, vestuța etc...) care oferă exemple de bună practică și ajută la crearea unui cadru, a unei atmosfere propice dezvoltării spiritului de „mic voluntar”.

„Când dai, la început dai din cea ce ai, apoi, de la un moment dat dai din cea ce ești.”

Grădinița noastră a desfășurat următoarele proiecte de voluntariat:

Voluntariat cu caracter umanitar

1. „Bunătați de la cei mici pentru bătrânii din spital”

Scop: pregătirea mai multor porții de mâncare ce au fost duse la bătrânii internați la spital;

Beneficiarii: bătrânii și oamenii sărmani internați în spitalul orașenesc;

Mod de desfășurare: Copii împreună cu educatoarele și bucătăresele unității au pregătit mâncare, pe care au dus-o bătrânilor și oamenilor sărmani internați în spital.

2. „Să-i ajutăm pe cei aflați la grea încercare”

Scop: confecționarea în cadrul atelierelor de lucru a unor obiecte de decor; organizarea a unui târg pentru vânzarea acestora; strângerea de fonduri bănești pentru a ajuta o fetiță bolnavă de leucemie.

Beneficiar: o fetiță bolnavă de cancer

Mod de desfășurare: copii sub îndrumarea educatoarelor au confecționat diferite obiecte de decor. Apoi în incinta grădiniței s-a organizat un târg în care aceste obiecte au fost vândute părinților, bunicilor și a ltor musafiri. Bani strânși au fost donați unei fetițe grav bolnave de leucemie.

3. „Grădinița, a doua noastră casă!”

Scop: amenajarea curții grădiniței;

Beneficari: preșcolarii, părinți, personalul grădiniței;

Mod de desfășurare:

La solicitările educatoarelor privind amenajarea curții (curățenie, împrăștierea pământului, semănarea ierbii, amenajarea spațiului de joacă) părinții au răspuns într-un nr. destul de mare, echipați corespunzător. Alături de copiii lor au reușit să amenajeze o curte frumoasă, un spațiu de joacă, unde copiii să se simte bine.

Voluntariat cu caracter cultural-artistic

4. „Crăciunul e mai frumos dacă mă implic și eu”

Scop: organizarea unor programe artistice urmate de colinzi în parcul central al orașului; implicarea în crearea unei atmosfere plăcute, călduroase pentru locuitorii orașului

Beneficiari: părinții și comunitatea locală

Mod de desfășurare: după realizarea lămpașelor în atelierele de lucru din grădiniță, copii alături de educatoare intonând colinzi sau deplasat spre scena deschisă din parcul central al orașului. Aici a avut loc desfășurarea programelor artistice, organizate cu copii preșcolari.

Voluntariat cu caracter ecologic

5. „Izvoarele minerale, mândria orașului nostru”

Scop: Igienizarea spațiului din jurul izvorului de apă minerală; să întreprindă acțiuni de ajutorare față de oamenii vârstnici.

Beneficiari: părinții și comunitatea locală

Mod de desfășurare:

Preșcolarii împreună cu grupa de cercetași din orașul nostru, au desfășurat o acțiune de igienizare a locului unde curg izvoarele de apă minerală în oraș. Totodată ei au ajutat oamenii în vârstă să-și umple peturile cu apa și apoi să le transporte.

6. „Să lăsăm ceva în urma noastră!”

Scop: plantarea unor arbori în curtea școlii și a grădiniței; preșcolarii și școlarii să concluzeze pentru înfrumusețarea curților celor două instituții;

Beneficiari: preșcolarii, școlarii, părinții

Mod de desfășurare:

În urma achiziționării mai multor puieți educatoarele unității au demarat un voluntariat ecologic, în care au fost implicați și părinții. Copiii alături de familie au plantat arbori, cu gândul de a lăsa ceva în urma lor, un loc unde să se întoarcă cu drag, unde să se simte protejați și apărați.

7. „Un adăpost plăcut micilor vietăți!”

Scop: confecționarea unor căsuțe pentru păsărele; amplasarea lor în diferite locuri din oraș; atragerea atenției comunității locale în privința ajutorării micilor vietăți

Beneficiari: comunitatea locală

Mod de desfășurare:

Activitatea a demarat în unitatea noastră, când copiii alături de părinți au construit căsuțele pentru păsărele, apoi spre entuziasmul copiilor le-au amplasat în diferite locuri din oraș.

În urma preșcolarilor, acțiunea a fost preluată de echipa de cercetași din oraș, acestea asigurând permanent hrana necesară pe timpul iernii păsărelelor.

BIBLIOGRAFIE:

- Aurel Tita și Tilică Dancan-Mic dicționar de Omenie pentru elevi, părinți și educatoari, Ed. Lutetia 1947
- Ghidul eco-cetățeanului, reguli de comportament-ecologic dar și de bun simți.
- Cucoș, Constantin, 2012, „Este important educația de dincolo de ușa clasei?”
- Revista de educație ecologică pentru dezvoltarea durabilă,, Pro Ecologia Mileniului III. - martie 2014.

UTILIZAREA CALCULATORULUI ÎN ȘCOALĂ

INFORMATICIAN PROF. GHEORGHE IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PIETROȘANI

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului, însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu să îl îngreuneze. Calculatorul trebuie folosit astfel încât să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție. Acesta trebuie să fie pregătit pentru schimbări, să le întâmpine cu entuziasm nu cu frică și rezistență. Dacă elevii sunt orientați cu încredere spre schimbare, ei vor simți nevoia de a fi instruiți cât mai bine pentru a face față noilor tipuri de profesii. Profesorul trăiește el însuși într-o societate în schimbare, și din fericire, în prima linie a schimbării, astfel încât va trebui să se adapteze, să se acomodeze, să se perfecționeze continuu.

Deci, introducerea în școală a internetului și a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Astfel actul învățării nu mai este considerat a fi efectul demersurilor și muncii profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării cu profesorul.

Utilizarea calculatorului în procesul de învățământ devine din ce în ce mai importantă (chiar indispensabilă) din două motive: are loc o informatizare a societății; mediile de instruire bazate pe informatica oferă un puternic potențial educativ.

Învățătorii și profesorii din România consideră extrem de importantă utilizarea calculatorului în procesul educațional. Cadrele didactice susțin că atunci când folosesc calculatorul la clasă elevii sunt mai atenți și mai motivați la ore, învățarea devenind activă. În plus, predarea este mai ușoară pentru ca noțiunile abstracte sunt predate mai ușor datorită suportului vizual. De asemenea, folosirea materialelor educaționale în format electronic în procesul de predare face ca lecția să devină interactivă. Cercetarea a evidențiat faptul că prin folosirea calculatorului la clasă pot fi diminuate anumite probleme identificate în sistemul tradițional de abordare a lecției cum ar fi interesul scăzut al elevilor și caracterul prea teoretic al informațiilor. Calculatorul trebuie privit ca un instrument în educația elevilor. Depinde de fiecare profesor cum alege să-l folosească și cum îi învață pe copii să-l utilizeze. Prin lecțiile pe calculator și jocurile educaționale, profesorii cresc interesul elevilor pentru școală pentru că le stimulează imaginația și învățarea prin descoperire.

Profesorii înșiși trebuie să stăpânească metodologia utilizării computerului. Indiferent de specialitatea lor în cadrul procesului de învățământ, de poziția lor, profesorii trebuie să înțeleagă că acest instrument va transforma tehnologiile didactice mai mult chiar decât a făcut-o apariția tiparului. Computerul aduce în școală calitatea sa de mijloc de învățământ interactiv, pe care nu o aveau celelalte mijloace didactice. De asemenea, computerul poate modela orice fel de proces, în toată complexitatea desfășurării sale.

Printre dezavantajele folosirii calculatorului putem enumera: crearea unei posibile dependențe, comunicarea doar cu ajutorul internetului, realizarea temelor fără o contribuție prea mare din partea elevilor.

În concluzie putem spune că pentru a realiza un învățământ de calitate și pentru a obține cele mai bune rezultate trebuie să folosim atât metodele clasice de predare, învățare, evaluare cât și metodele moderne!

BIBLIOGRAFIE:

- Miron Ionescu, Ioan Radu, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.
- Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păușan, Tehnologia Informației și a Comunicațiilor în școala modernă, Editura Credis, București, 2003.
- Eficiența utilizării TIC în procesul instructiv-educativ- Liliana-Violeta Constantin

COPILARIE

PROF. GINGIOVEANU COSMINA ELENA GRADINITA "PRICHINDEL" STRUCTURA A SCOLII GIMNAZIALE " MIHAI EMINESCU " CRAIOVA

“Copiii sunt mâinile cu care ne prindem de rai.” Henry Ward Beecher

Copilăria este cea mai frumoasă etapa a vieții fiecăruia, care ne creează o fericire unică, este o lume mirifică în care tristetea nu-și găsește locul și unde există doar bucuria de a trăi, este lumea pe care oricât ne vom strădui, nu o vom putea înțelege pe deplin niciodată. Fericirea copilăriei face parte parca dintr-o altă lume. O lume a basmelor, a inocenței și a naivității, o lume ireală și fantastică, plină de emoție, bucurie și culoare. Un tărâm magic, un tărâm al fanteziei în care fiecare copil gustă din splendorile vieții.

Copilăria este un loc și un timp al fericirii, o insulă a nemuririi luminată de soarele primei vârste. Este un spațiu al fericirii și al veseliei continue, în care realitatea este înlocuită cu un spațiu imaginar și ideal. Este un timp mitic și fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm.

Copilăria va rămâne în memoria fiecăruia ca un reper a ceea ce înseamnă Fericirea.

Nu știm când și unde începe și nu știm când și unde se termină. Ne trezim doar că nu mai suntem copii, că am ieșit din copilărie, uneori fără să o fi trăit pe deplin... Copilăria este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate.

Copilăria pune bazele întregii vieți. Ea reprezintă etapa formării caracterului și a dezvoltării anumitor aptitudini care o să ne urmărească întreaga viață.

Copilăria este cu siguranță cea mai prețioasă perioadă a vieții.

Aceasta este însă o perioadă influențată de foarte mulți factori cum ar fi: familia, educația, cercul social, informațiile primite și timpul petrecut împreună cu cei din jur.

Astfel, foarte mult contează implicarea părinților și a bunicii în primul rând, în formarea caracterului copilului. Raportat la tot ceea ce s-a întâmplat în această etapă a vieții copilăria va rămâne de-a lungul anilor fie o amintire frumoasă fie un coșmar.

Copilăria din zilele noastre nu mai are aproape nimic în comun cu copilăria noastră, așa cum copilăria noastră nu mai avea nimic în comun cu copilăria părinților noștri.

Fiecare perioadă de timp, cu avantajele și dezavantajele lui. Totul e într-o continuă schimbare, iar omul este o ființă extrem de adaptabilă la schimbări.

Generația copilăriei noastre era mai simplă. Fără computer, fără tabletă, fără telefoane mobile și console pentru jocuri video.

Jocurile noastre erau mai simple.

Vremurile s-au schimbat mult. Mulți copii trăiesc acum într-o lume virtuală. În foarte multe familii calculatorul și jocurile video au luat locul jocurilor copilăriei noastre. Și asta în detrimentul jocurilor care implică participarea și interacționarea a cât mai multor membri ai familiei, a prietenilor și a colegilor de joacă. Adică a jocurilor educative, a celor care dezvoltă imaginația și personalitatea copiilor.

Jocurile cognitive contribuie la dezvoltarea mentală și emoțională a copilului, însă trebuie știut că ele vor crește în complexitate în funcție de vârsta micuțului.

Există atât de multe jocuri creative, educative sau de societate cu care putem să ne jucăm cu copiii noștri.

Copiii au nevoie de organizare. Rolul părinților este de a le sugera copiilor activități prin care să-și ajute să gestioneze mai ușor nevoia de socializare petrecând mai mult timp cu ei și, mai ales, cautând activități în aer liber.

Interacționarea și socializarea reprezintă aspecte extrem de importante în dezvoltarea emoțională a copilului, ajutându-l să se integreze într-un grup social și să lege prietenii.

Provocarea părinților și a bunicii este aceea de a se implica și a găsi soluții pentru a petrece cât mai mult timp alături de copii și nepoți, de a crea un mediu satisfăcător, sigur și împlinit pentru întreaga familie.

Astfel, părinții și familia sunt cei ce joacă rolul principal și activ în creșterea, dezvoltarea și educarea copiilor, arătându-le ce e bine și ce e rău. Totodată ei au cea mai mare influență asupra atitudinilor și reușitelor copilului. Să nu uităm că părinții constituie modelul de urmat în viața de către copii.

Experientele din copilărie sunt asemenea construirii unei case. Dacă temelia este solidă și trainică atunci și casa va fi durabilă.

Când suntem la răscruce de drumuri, vântul nostalgic al copilăriei ne arată drumul corect spre lumină și adevăr.

Amintirea copilăriei păstrează magia a ceea ce suntem noi cu adevărat.

Uitându-ne în urmă nu putem spune decât ce copilărie frumoasă am avut și mă întreb dacă și copiii noștri vor putea spune la rândul lor același lucru. Copilăria reprezintă pentru oricine un tărâm de poveste. Nimeni nu știe când începe și când se termină. Știm doar că ne trezim într-o bună zi oameni mari și ne tot amintim apoi ce frumos era și cât de fericiți eram.. . atunci în acele vremuri care nu se mai întorc.

Amintirile din copilărie sunt o parte integrantă din ceea ce suntem.

Copilăria este, în concluzie, un loc și un timp al fericirii, insula de nemurire luminată de soarele primei vârste. Este un spațiu al fericirii și al veseliei continue, în care realitatea este înlocuită cu un spațiu imaginar și ideal. Este un timp mitic și fericit, în care visul devine realitate, iar realitatea devine basm.

“Există întotdeauna în copilăria noastră un moment când ușa se deschide și lasă să intre viitorul! “ – Deepak Chopra

"Copilăria durează toată viața. Ea se întoarce mereu pentru a însufleți secțiunile mari ale vieții de adult. Orice om care a reușit să supraviețuiască copilăriei sale, are suficientă informație despre viața pentru tot restul zilelor sale. "Flannery O'Connor

Bibliografie:

- Birch, A., (2000), Psihologia dezvoltării, Editura Tehnică, București
Boțiu, V., Mihailiuc, H., (1993), Copilul și lumea sa, Editura de Vest, Timișoara 6
Debesse, M., (1970), Psihologia copilului de la naștere la adolescență, Editura
Leroy, G., (1974), Dialogul în educație, Editura Didactică și Pedagogică, București
Șchiopu, U., Verza, E., (1995), Psihologia vârstelor, ciclurile vieții, E. D. P., R. A., București
Vincent, R., (1972), Cunoașterea copilului, E. D. P., București.

ÎNVĂȚĂM DE LA PROFESIONIȘTI

PROF. GIURAN ADRIANA MIRELA
LICEUL TEHNOLOGIC „CĂPITAN NICOLAE PLEȘOIANU”
RM. VÂLCEA

În condițiile actuale de progres tehnic, de evoluție a tuturor sectoarelor de activitate, noi toți (clienții) trebuie să fim conștienți de evoluția atitudinilor: suntem și vom fi din ce în ce mai exigenți.

Pentru satisfacerea așteptărilor noastre, mai mult sau mai puțin fluctuante, se impune realizarea performanței în sensul cel mai strict cu putință.

Calitatea serviciilor este deosebit de importantă din mai multe motive:

❖ nu numai clienții sunt din ce în ce mai exigenți dar apare concurența între firme, care se manifestă într-un mod din ce în ce mai dur;

❖ satisfacerea exigențelor clienților are un impact considerabil asupra rezultatelor economice ale firmei și asupra viabilității acesteia;

❖ vânzarea serviciilor reprezintă un element dinamic al activităților economice;

❖ atitudinea utilizatorilor serviciilor e identică cu cea care caracterizează clientul în general-necesitatea de considerație.

Calitatea, cu precădere calitatea serviciilor, indicatorii acesteia și abordarea problemelor legate de asigurarea calității sunt numai mijloacele prin care se dezvoltă conceptul central care este "satisfacerea clienților".

Această definiție a calității impune firmei următoarele aspecte:

- Să identifice clienții care sunt interesați de prestarea unui serviciu;
- Să identifice și să definească necesitățile clienților;
- Să traducă necesitățile clientului în atribute specifice serviciilor ce urmează a fi prestate.

În cadrul pieței concurențiale, oferta de servicii la un nivel calitativ ridicat, reprezintă o condiție hotărâtoare pentru creșterea prestigiului și implicit a profitului firmelor.

Asigurarea calitatii produselor și serviciilor conform standardelor ISO 9000 ridică "sistemul calitatii" la rangul de carte de vizita pentru orice întreprindere/instituție asigurându-i competitivitatea și prosperitatea.

Anul trecut le explicam elevilor de clasei a XII B a aceste lucruri și în plus faptul că ISO 9000 presupune înglobarea calității în produse și servicii prin implementarea de sisteme ale calității care să fie conforme cu standardele internaționale.

Pentru a ne convinge de aceste lucruri am vizitat împreună cu elevii clasei a XII a B service-ul firmei BMW, la final, aceștia fiind extrem de încântați pe de o parte de calitatea serviciilor prestate către clienți, de profesionalismul, amabilitatea și promptitudinea personalului firmei, iar pe de alta de faptul că s-au întâlnit cu patru operatori care le-au fost colegi cu un an în urmă.

Avem câteva fotografii care atestă vizita noastră la unitatea amintită:

Prestigioasa firmă BMW din Germania a estimat, în ultimul timp, creșterea numărului de automobile străine și în special marca BMW pe piața românească, a anticipat nevoile posesorilor de automobile și s-a specializat în rezolvarea problemelor acestora, prin înființarea acestui service.

Unitatea posedă personal specializat, înalt calificat, cu experiență în depistarea și rezolvarea problemelor oricarei marci de automobile dar în special a celor BMW, oferind servicii ca: revizii periodice, diagnoza computerizată, testări mecanice, reparații mecanice complete, lucrări electrice, service roți, service instalatii AC, etc

Copiilor li s-a prezentat sistemul I. T. al societății, programele de diagnoză și câteva elemente specifice domeniului de activitate: atelier mecanic, showroom, tinichigerie-vopsitorie..

La sfârșitul vizitei eram cu toții convingși de ceea ce înseamnă cu adevărat profesionalismul, un service auto de încredere, capabil să rezolve toate problemele pe care orice client le are la mașină, faima firmei crescând nu numai din perspectiva câștigării de experiență în rezolvarea problemelor specifice automobilelor ci și din prisma respectării principiului conform căruia: „un serviciu de calitate se promovează fără eforturi, prin grija pe care tot personalul o are asupra satisfacerii cerințelor clienților, câștigând astfel prețioasa încredere a acestora.

NECESITATEA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ –FAMILIE- COMUNITATE

PROF. INV. PRIMAR GOGA POMPILIA ADRIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ” STEFAN CEL MARE” CETATEA DE BALTĂ

„Modul în care școlilor le pasă de copii este reflectat în felul în care le pasă de familiile lor. Dacă educatorii îi privesc pe copii ca pe niște simpli elevi, e probabil să considere familia ca fiind separate de școală. De aceea, familia este așteptată să-și facă treaba și să lase școlii educarea copiilor. Dacă, însă, îi privesc ca pe niște copii, e posibil să vadă atât familia, cât și comunitatea, ca parteneri ai școlii în dezvoltarea și educarea copiilor. Partenerii recunosc interesele lor comune și responsabilitățile față de copii și lucrează împreună pentru a crea programe mai bune și oportunități pentru elevi” (JL Epstein, 1995, p. 705).

Atunci când există un adevărat parteneriat între **școală, familie și comunitate**, profesorii își însușesc căi noi și puternice de a îndrepta copiii către standardele școlare provocatoare; părinții discută regulat cu educatorii despre comportamentul copiilor lor, raportat la acele standarde ridicate și despre modul în care îi pot ajuta pe aceștia acasă și la școală; elevii se străduiesc să atingă noile standarde specifice disciplinelor studiate. Și din ce în ce mai mulți tineri sunt bine dotați pentru a-și continua educația în universități și/sau pentru a începe o carieră sau profesie cu un viitor promițător.

Școala devine comunitate a celor ce învață în condițiile propriului său plan de îmbunătățire continuă a predării, a învățării și disciplinei. Toți elevii se străduiesc și fac progrese în direcția atingerii standardelor dorite, fiind ajutați de părinți, profesori și alți parteneri.

Școlile și comunitatea îmbunătățesc instrucția, evaluarea, dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, abilitatea de a conduce a directorilor, implicarea părinților și a oamenilor în afaceri, astfel încât fiecare aspect al educației funcționează ca parte a unui sistem, care sprijină toți elevii pentru a-și atinge obiectivele.

După Revoluția din decembrie 1989, școala încearcă să-și regăsească poziția de instituție de referință în comunitatea în care se află și este nevoie de un întreg proces pentru ca ea să devină catalizatorul unei comunități în cele mai multe cazuri dispersate și asaltate de probleme care sunt toate prioritare. Nu se poate vorbi încă de o legătură firească între școală și comunitate, blocajele identificate de profesori, elevi, părinți și reprezentanți ai comunității în întâlnirile organizate în cadrul proiectului „Educația 2000+”, al Centrului Educația 2000+, fiind numeroase și necesitând acțiuni de durată. Dintre acestea pot fi menționate: neraportarea la un set de valori comune; școala nu are o politică în ceea ce privește relația cu comunitatea; dezinteresul părinților; lipsa educației pentru valorile democrației; sărăcia.

Colaborarea tuturor factorilor comunitari - profesori, părinți, elevi, autorități, biserică, organizații neguvernamentale, agenți economici etc. se impune pentru că:

- este nevoie de coerență în viața elevilor, deoarece ei primesc din diverse medii o varietate de mesaje ce pot produce confuzie în ceea ce privește orientarea și integrarea acestora în viața comunității; educația nu se face doar la școală;
- datorită nevoii de a rămâne permanent racordată la realitatea curentă, școala trebuie să coopereze cu ceilalți parteneri care să acționeze ca *prieteni critici*;
- reforma societății impune procesul de descentralizare care înseamnă în același timp o mai mare responsabilitate a factorilor locali.

Este foarte important ca școala să se deschidă către comunitate prin acțiuni în sprijinul acesteia și în colaborare cu factori comunitari, să atragă și să implice parteneri comunitari, cu interese comune, în viața școlii.

Colaborarea școală –familie- comunitate se definește prin identificarea participanților la educație, în context comunitar, motivarea și implicarea acestora, formarea lor ca educatori și agenți de schimbare și dezvoltare comunitară, implicarea lor curentă și active în procesul de luare a deciziilor și pregătirea lor specializată pe anumite teme. Părinții se pot implica în vederea îmbunătățirii relației dintre școala și comunitate. Componenta de implicare a părinților și dezvoltarea comunitară au în vedere dreptul copilului

la educație, indiferent de apartenența de sex, apartenența etnică sau rasială, naționalitatea sau apartenența de clasă..

Punerea în practică a parteneriatului educațional presupune deschiderea către resursele comunității și lărgirea cadrului de desfășurare a activităților din școală, pentru integrarea acestor resurse.

BIBLIOGRAFIE

1. Agabrian, Mircea, (2006) *Școală-familie-comunitate*, Institutul European, Iași
2. Antonesei, Liviu, (2009), *Ghid pentru cercetarea educatiei*, Ed. Polirom, Iași

RELAȚIA PROFESOR-ELEV-PĂRINTE

PROF. GOMENIUC OANA MARGARETA LICEUL „REGINA MARIA” DORHOI

Când vine vorba de educația copilului, mai ales după ce a ajuns deja la vârsta școlară, părinții și profesorii par să fie într-un constant conflict. Până la urma, cine este responsabil și pentru care parte a educației?

Adevărul este că, de educația copilului școlar, responsabilitatea pică în ambele curți, atât în curtea părinților, cât și în cea a profesorilor.

Cei 7 ani de acasă reprezintă educația oferită de părinți, cea informală. Chiar dacă cel mic nu prea mai stă pe acasă de la 3 ani, grădinița ocupându-i destul de mult din zi, orice timp de calitate în familie ajută și formează cei 7 ani de acasă, baza educației.

Dacă părinții se ocupă de baza cunoștințelor copilului, școala are responsabilitatea de a clădi și a consolida pe această bază.

Atunci când cele două medii educaționale (școala și familia) se completează și se susțin, ele pot asigura într-o mare măsură o bună integrare a copilului în activitatea școlară, dar și în viața socială. Cercetările realizate în domeniul educației arată că, indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri cu școala în educația copiilor lor, se observă o îmbunătățire a performanțelor elevilor, o mai bună frecvență a școlii, precum și reducerea ratei de abandon școlar sau chiar a scăderii delincvenței juvenile. Ceea ce eu caut să le explic părinților încă de la prima întâlnire (ședință, lectorat sau oră de consiliere) este că încrederea lor în copii trebuie „câștigată” de aceștia în fiecare zi și verificată de părinți la orele de consiliere.

Implicarea părinților în educația școlară a copiilor are la bază câteva principii esențiale:

- Părinții, indiferent de etnie, statut socio-economic sau pregătire educațională, sunt un element cheie în educația propriilor copii.

- Părinții doresc tot ce e mai bun pentru copiii lor.

- Toți copiii pot învăța.

- Elementul principal este copilul și realizările sale.

- Școala nu este singura responsabilă pentru rezultatele școlare ale copilului.

- Fiecare cadru didactic este un specialist în domeniul său, oferind astfel copiilor informații relevante și accesibile vârstei.

Ca parteneri într-o relație, este normal ca părțile implicate să aibă anumite așteptări una față de cealaltă.

În cei peste 25 ani de experiență ca învățător, am observat că există un set comun majorității părinților, în ceea ce privește așteptările lor privind activitatea cadrelor didactice. Iată câteva dintre ele:

— să fie sensibili la nevoile, interesele și talentele speciale ale copiilor;

— să-i ajute pe copii să-și sporească stima de sine;

— să întărească disciplina copiilor;

— să comunice des și deschis cu părinții;

— să ofere recomandări privitoare la modul în care părinții îi pot ajuta pe copii să învețe.

De asemenea, cadrele didactice au anumite așteptări din partea părinților:

— să creeze copiilor oportunități de învățare (un mediu sigur de dezvoltare fizică și psihică);

— să susțină scopurile, regulile și politica școlii;

— să sublinieze în discuțiile cu copiii, importanța educației pentru viață;

— să-și accepte responsabilitatea de părinte, fiind un bun exemplu;

— să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activitățile școlare și cele extrașcolare;

— să-i învețe pe copii auto-disciplina și respectul pentru cei din jur;

— să-i încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să se autodepășească) și să-și stabilească scopuri realiste;

— să comunice des și deschis cu cadrele didactice (fără a jigni sau a critica competența profesională a acestora).

Oricare ar fi așteptările, esențială este încrederea. Părinții trebuie să aibă încredere în cadrele didactice, dar și să aibă grijă să nu proiecteze asupra copiilor propriile amintiri neplăcute pe care le-ar putea avea din perioada școlii. Ei trebuie să le recunoască cadrelor didactice un profesionalism pe care ei nu îl au, pedagogia fiind o adevărată meserie, nu doar o simplă ocupație.

În relația școală- familie pot apărea dificultăți de ordin comportamental (întâlnite atât la părinți, dar și la cadrele didactice) sau de ordin material (se cere un surplus de efort din punct de vedere material sau de timp). Aceste dificultăți pot apărea din părerile diferite privind responsabilitatea statului și a familiei cu referire la educația copiilor, impactul familial asupra rezultatelor școlare ale copilului, participarea la gestionarea și procesul decizional din școală, dar și randamentul pedagogic al cadrelor didactice sau lipsa de timp a părinților.

Pentru a nu se ajunge la asemenea dificultăți, este de preferat ca părinții să ia legătura cu școala nu doar atunci când sunt chemați la ședințele cu părinții sau atunci când copiii se confruntă cu anumite dificultăți. Ei trebuie să participe la toate evenimentele importante ale școlii (serbări, festivități, concursuri, spectacole, etc.), să ușureze misiunea educativă a școlii prin continuarea educației în cadrul familiei, dar și să manifeste disponibilitate pentru participarea la cursuri cu caracter educativ realizate pentru părinți.

Pentru a facilita comunicarea între școală și familie, cadrul didactic poate să comunice cu părinții prin telefon sau e-mail, în cazul în care aceștia dispun de un calculator conectat la internet, să realizeze întâlniri după cursuri ori de câte ori se impune acest lucru, la o oră agreată de părinți.

O altă piedică pusă în fața parteneriatului școală- familie o reprezintă faptul că unele familii se simt neglijate sau nedorite, unele persoane putându-se simți chiar intimidat de cadrul didactic. Una din cauze este educația limitată a părinților, sau chiar nivelul lor de alfabetizare. În această situație, cadrele didactice trebuie să înțeleagă nivelul de disponibilitate existent pentru implicarea părinților în activitățile școlare, dar și să-și adapteze strategiile pentru a contribui la realizarea unui parteneriat reușit între școală și familie.

În concluzie, pentru a putea asigura educarea copiilor în cele mai bune condiții și, implicit, succesul în viață, e nevoie ca toți factorii implicați în procesul educațional să formeze o echipă în care fiecare știe ce are de făcut și îi acordă partenerului respectul și încrederea cuvenită.

SPORTUL FARA FRONTIERE DINTRE MEDIUL RURAL SI CEL URBAN

PROF. GONGONE DORIN

În societatea contemporană problematica sportului dobândește noi conotații, educația prin sport și mișcare depășește limitele exigențelor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității.

În școala de astăzi, eficiența educației prin sport depinde de gradul în care pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor sub mai multe aspecte: fizic, psihointelectual și socioafectiv, toate pentru o cât mai ușoară integrare socială.

În actualul context global, SPORTUL trebuie privit ca un factor pozitiv care vine în sprijinul dezvoltării personale, presupune participarea activă a tuturor celor implicați și constituie în același timp un punct forte în vederea stabilirii unei interacțiuni constructive între partenerii implicați, motivația fiind integrarea tinerilor în mediul comunitar și participarea activă la formarea viitorilor adulți.

Situația sanitară din ultimii ani a făcut ca “prapastia” dintre SPORTUL practicat în mediul urban și cel rural să se adâncească.

Investițiile în infrastructura sportivă, în rural, sunt minime.

Epidemia de COVID 19 a făcut ca, în mediul rural, mișcarea sportivă să aibă un regres semnificativ.

De aceea vin cu propunerea ca, în regim accelerat, să implementăm programe de revitalizare a sportului în mediul rural.

Un prim proiect ar fi: Apă potabilă sigură, canalizare și igienă pentru SPORT. Apa potabilă sigură, salubritatea și igiena reprezintă baza pentru oamenii care trăiesc o viață demnă, dar în majoritatea localităților, zonelor rurale și așezărilor informale din România, autoritățile nu au reușit să ofere un plan pentru familiile mai sărace de a accesa acest serviciu de bază. Igiena familiilor este compromisă din cauza populației dense și majoritatea familiilor sunt nevoite să folosească toaletele și robinetele comunale.

Epidemia de COVID19, care a evidențiat LIPSA DOTARILOR în igiena și igiena de bază a apei și modul în care a afectat comunitățile în care activăm, ne-a permis să vedem cum putem aborda această problemă, deoarece a avut un impact negativ în special asupra practicării sportului.

Ideea de Apă potabilă sigură, canalizare și igienă pentru SPORT folosește sportul ca un vehicul pentru a modifica comportamentul de igienă, conectând și motivând tinerii din comunitățile marginalizate și schimbând vieți în bine.

Soluția la aceasta este că, prin parteneri precum Autoritățile locale și centrale, școala, asociațiile de părinți și alte ONG-uri, să folosească jocuri interactive bazate pe sport, în special folosirea fotbalului care folosesc puterea jocului și a distracției pentru a educa copiii și a schimba comportamentul în jurul problemelor dificile de salubritate și igienă.

TEMA: EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC COMPARATIV CU SISTEMUL FINLANDEZ ȘI GERMAN

**PROF. GORDAN MARIA
LICEUL PEDAGOGIC GHEORGHE ȘINCAI, ZALĂU**

Sistemul național de învățământ este structurat în niveluri educaționale, de așa manieră în care să fie asigurată coerența instrucției și educației conform particularităților de vârstă și individuale ale elevilor și studenților.

Sistemul național de învățământ cuprinde următoarele niveluri: Educația timpurie(0-6 ani), învățământul primar(ISCED1)care cuprinde clasa pregătitoare și claseleI-IV, învățământul secundar inferior(ISCED 2)sau gimnazial, învățământul secundar superior(ISCED3)care cuprinde învățământul liceal și învățământul profesional cu durata de 3 ani, învățământul terțiar nonuniversitar(ISCED4)cuprinde învățământul postliceal și învățământul superior (ISCED5-8)organizat în universități, academii de studii, institute, școli de studii superioare. Educația adulților cuprinde programe de formare la toate nivelurile de calificare, organizate în sector public sau de stat. Sistemul de învățământ asigură rezolvarea uneia dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane-educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. De aceea în mod firesc filosoful german Immanuel Kant, spunea că: „ Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare„, astfel că în România învățământul este o prioritate națională. (Legea învățământului). Sistemul de învățământ românesc prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații și la ieșire finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de învățământ. Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul tehnico-științific, învățământul realizând idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, armonioasă și creativă. Învățământul și educația sunt fenomene care realizează cel mai valoros și eficient,, produs,, cu bătaie lungă-omul pregătit să exercite o profesiune social-utilă.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextual interacțiunii dintre cerințele dezvoltării resurselor umane. În procesul integrării europene și al globalizării, sistemul de învățământ românesc este deschis relațiilor cu organisme internaționale de educație cum este UNESCO și relațiilor cu sistemele de învățământ din alte țări, fapt reliefat prin participarea țării noastre la realizarea unor programe educaționale internaționale precum: Phare, Socrates, Erasmus+. Sistemul de învățământ din Finlanda are o durată de douăzeci de ani. Toată perioada de școlarizare de la învățământul preșcolar până la învățământul universitar este gratuită, acesta fiind obligatoriu din momentul în care elevul împlinește șapte ani. În Finlanda se practică și studiul în afara școlii, acasă, însă se realizează o serie de examinări standardizate. Sistemul educațional german se distinge semnificativ de alte sisteme de învățământ dar angajează elevii într-o schema performativă, astfel încât la absolvire, aceștia să aibe un nivel academic ridicat. Diferențe de curriculum există între land-urile germane, datorită funcției de control pe care statele federale o au asupra sectorului educațional. Sistemul educațional german este structurat astfel: Grundschule(școala elementară) cuprinde clasele 1-4 de studiu, timp în care se predau materii nediferențiat, după aceea elevii se vor orienta către alte tipuri de școli, în funcție de abilitățile academice și de aspirațiile acestora și ale părinților. Sunt 3 tipuri de școli pentru care elevii pot opta: Hauptschule, specifică vârstei 10-15 ani, Realschule furnizează educație copiilor cu vârsta cuprinsă între 10-16 aniși Gymnasium, în funcție de land, este oferit până la clasa a 12-a sau a 13-a de la 10 la 19 ani. După susținerea examenelor finale ABITUR, care permite elevilor să își continue studiile la o universitate sau o altă unitate de învățământ superior. Curriculum diferă de la o școală la alta, dar în general include: limba germană, matematică, fizică, geografie, biologie, chimie, informatică, arte muzică, istorie, filosofie, educația civică, dar și o serie de limbi străine. Educația oferită în Gymnasium este una de tip clasic, elevii pot astfel alege una dintre cele 6 direcții de studiu: științe umaniste și sociale, matematică și științe, limbi străine și muzica. Fiecare liceu oferă una sau două dintre aceste programe, copiii pot alege minim 2 materii studiate la nivel

avansat și 7-10 materii standard. Germania a fost prima țară care a introdus învățământul obligatoriu. Legat de diferențe putem afirma că există diferențe între sistemul de învățământ românesc și sistemul școlar german din mai multe puncte de vedere. În primul rând trebuie avut în vedere faptul că procesul de predare poate fi diferit în fiecare stat federal din Germania.

Referitor la unitatea școlară unde îmi desfășor activitatea, menționez faptul că în această școală se derulează mai multe proiecte internaționale, de exemplu Erasmus +, în Finlanda, care a oferit elevilor de la profilul pedagogic obținerea unor certificate de competențe interaționale.

PROIECT EDUCAȚIONAL ”CARTEA -IZVOR DE ÎNȚELEPCIUNE”

**COORDONATOR: PROF. ÎNV. PRIMAR GRECU TATIANA DOINA
SCOALA GIMNAZIALĂ PAREPA – RUȘANI/ COLCEAG**

DIRECTOR: Prof. VINTILĂ ALINA

ARGUMENT:

Proiectul educațional pe care l-am desfășurat, reprezintă o încercare de a repune în drepturi „cartea” și „biblioteca”, de a le aduce în atenția copiilor și părinților, de a contribui la redescoperirea lecturii ca o plăcere, o relaxare, un izvor de cunoaștere și visare fără de egal! Proiectul promovează conduita pozitivă a copilului spre literatură.

Lectura are acum rivali redutabili care amăgesc cel mai mult pe cei mici. Televizorul, calculatorul, internetul au devenit repere pereche pentru fiecare generație din ultimii ani. Viața noastră trăită la început de secol XXI este marcată de la mic la mare de amprenta marilor descoperiri științifice care au făcut pași uriași în timp foarte scurt. Aceste trei mijloace de informare rapidă și comodă care oferă elevilor meniul complet în orice domeniu al cunoașterii acoperă deja o plajă substanțială a timpului liber, care rămâne din ce în ce mai puțin. Și atunci se naște întrebarea: mai este cartea "o făgăduință, o bucurie, o călătorie prin suflute, gânduri și frumuseți" cum afirma scriitorul român Tudor Arghezi?

Pornind de la această constatare am încercat prin acest proiect să găsim modalități și tehnici care să contribuie la stimularea interesului elevilor pentru lectură. Stărnirea interesului pentru lectură se poate realiza cu mai multă ușurință dacă activitățile desfășurate în acest sens depășesc spațiul sălii de clasă sau al camerei copilului, bibliotecile sau unele case memoriale fiind mediile cele mai potrivite ce oferă posibilitatea familiarizării cu ambientul ce păstrează atmosfera de lucru și parfumul celor care au așternut pe hârtie creațiile lor.

Doresc, de asemenea, prin schimbul real de experiență dintre participanți copii-părinți -profesori, să-i convingem pe copii de valoarea culturală și spirituală a cărții, să-i determin să descopere și să înțeleagă că ele sunt rodul marilor spirite ale omenirii, că, la urma urmei, pot deveni cei mai fideli prieteni și mentori.

SCOPUL PROIECTULUI:

Stimularea interesului pentru lectura individuală și colectivă în perioada școlară mică, în vederea dezvoltării și activizării vocabularului și a dobândirii tehnicilor de muncă intelectuală. Dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru lectura, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

OBIECTIVE SPECIFICE:

Privind elevii:

- stimularea gustului pentru lectură;
- formarea unei atitudini de grijă și respect față de carte;
- familiarizarea copiilor cu diferite tipuri de scriere;

- îmbunătățirea comunicării orale și stimularea interesului pentru citit-scris;
- cunoașterea instituțiilor care se ocupă de apariția, distribuirea sau păstrarea cărților;
- stimularea imaginației și a creativității verbale;
- împărtășirea experiențelor personale.

Privind cadrele didactice:

- familiarizarea cadrelor didactice cu metode noi de stimulare a interesului pentru lectura de vârstele mici;
- abilitarea cadrului didactic cu capacitatea de a construi un mediu educațional care să motiveze copilul în procesul de apropiere față de carte și față de cuvântul scris;
- educarea unei atitudini pozitive față de abordarea metodelor interactive, ca metode de lucru folosite în sprijinul realizării obiectivelor programului.

Privind părinții:

- conștientizarea părinților cu privire la rolul lor în dezvoltarea și educația propriilor copii;
- creșterea implicării părinților în activitatea școlii și în crearea unui mediu cald și sigur pentru copil

GRUPUL ȚINTĂ:

Beneficiari direcți:

-un număr de 15 de elevi din clasele a III-a și a IV-a ai Școlii Gimnaziale Parepa – Rușani, Comuna Colceag

-prof. înv. primar a claselor a III-a și a IV-a: Grecu Tatiana Doina;

-părinții elevilor claselor a III-a și a -IV-a ;

Beneficiari indirecti:

-comunitatea locală

DURATA

Proiectul educațional se desfășoară pe perioada anului școlar 2021- 2022

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII:

Activitatea comună părinți- copii -profesor, desfășurată la Școala Gimnazială Parepa-Rușani, Comuna Colceag sub genericul "Cartea -izvor de înțelepciune" organizată cu ocazia Zilei Educației care va fi în 5 octombrie, a fost o activitate încununată de succes. Au participat părinți care au conștientizat cât este de important să petreci puțin timp cu copiii iar copiii s-au bucurat de prezența acestora arătându-le bucuria lor prin citirea de povești. Au fost momente unice când toți ce prezenți s-au bucurat de prezentarea bibliotecii virtuale de către doamna învățătoare ca un "portal" în care dacă fiecare va intra va descoperi multe lucruri interesante, astfel trezind și mai mult interesul copiilor pentru lectură.

Cea mai mare realizare a fost când părinții au adus la școală diverse cărți care i-au încântat pe copiii prezenți, aceștia fiind curioși de a citi ceea ce nu au în biblioteca personală, dorind să le împrumute de la colegii lor. Sub îndrumarea doamnei învățătoare Grecu Tatiana Doina elevii au descoperit personaje de poveste citind individual, pe echipe, citind părinților, citind în perechi unii altora, bucurându-se de farmecul acestei lumi de basm și plecând cu promisiunea că se vor întoarce curând pentru a continua ce au început în această minunată zi.

REZULTATE SCOTATE

- Dezvoltarea relațiilor de colaborare și împărtășirea experienței pozitive între cadre didactice și între colectivele de copii pe care îi îndrumă;
- Realizarea unor expoziții-concurs cu lucrări confecționate de elevi;
- Implicarea activă a cadrelor didactice și a copiilor în activitățile desfășurate în cadrul proiectului;
- Cultivarea disponibilităților practice ale copiilor prin activități extracurriculare;
- Stimularea potențialului artistic-creativ al copiilor.

EDUCAȚIA PENTRU TOLERANȚĂ

PROF. ÎNV. PREȘC. GROSU STELA
GRĂDINIȚA NR. 232, BUCUREȘTI

Educația în sensul de a fi tolerant trebuie să fie considerată un imperativ prioritar; iată de ce trebuie să fie promovate metodele sistematice și rationale de predare a toleranței care să se adreseze la sursele culturale, sociale, economice, politice și religioase ale intoleranței, surse care tocmai constituie cauzele fundamentale ale violenței și excluderii. Politicile și programele toleranței atât între indivizi cât și între grupurile etnice, sociale, culturale, religioase și lingvistice și națiuni.

Conceptul de toleranță este definit la nivelul științelor politice. Desemnează „*opțiunea deliberată a cuiva care posedă puterea și cunoașterea necesare, de a nu întârzia, împiedica sau stânjeni conduite pe care le dezaprobă*”. Are ca sferă de acțiune indivizii, instituțiile și societatea.

Educația în domeniul toleranței urmează a viza contracararea influențelor care ar duce la frică și excluderea altora și trebuie să-i ajute pe tineri să-și dezvolte capacitățile de a-și formula o părere proprie, de a avea o reflexie critică și de a judeca în termeni etici. La nivel mondial trebuie să se acționeze pentru punerea în funcțiune a programelor de cercetare în domeniul științelor sociale și educației pentru toleranță, drepturile omului și non-violenței. Ceea ce înseamnă de a acorda o atenție deosebită îmbunătățirii instruirii învățătorilor, programelor de studii, conținutului manualelor și cursurilor și a altor materiale pedagogice, inclusiv noilor tehnologii educationale, în vederea instruirii unor cetățeni activi și responsabili, deschiși spre alte culturi, capabili să aprecieze valoarea libertății, respectarea demnității umane și diferențelor dintre ele și care să fie în stare să prevină conflictele sau să le rezolve prin mijloace non-violente.

În consecință, sistemul școlar și profesorii lor trebuie să proiecteze un model pentru a spori potențialul de învățare a copilului.

În particular, suntem cu toții de acord în a recunoaște că toleranța este o necesitate, atât pentru societatea civilă, cât și pentru supraviețuirea omenirii. Din păcate, intoleranța, promovată prin mijloacele mass-media, prin mediul social, uneori destul de agresiv.

Există, în cuvântul *toleranță*, intuiția unității și interdependenței umanității, unitate și interdependență pe care era ecologiei ne-a învățat să le vedem că înglobând toată omenirea și întreg sistemul planetar, și acest lucru a facilitat viziune holistică a lumii

Principiile de bază pentru practicarea toleranței în școli, respectiv pentru edificarea unei pedagogii a toleranței, sunt:

1. Asumarea de către școală a responsabilității de a educa prin și pentru toleranță;
2. Abordarea pozitivă a diversității sociale, etnice, religioase etc.;
3. Dezvoltarea unui mod pozitiv de a gândi despre ceilalți;
4. Integrarea educației culturale și interculturale în școală;
5. Concentrarea permanentă asupra similitudinilor, asupra lucrurilor care ne unesc și ne fac să ne simțim bine împreună;
6. Combaterea naționalismului și a rasismului;
7. Crearea unei atmosfere pozitive și cooperante în școală

Educația pentru toleranță constituie o dimensiune specifică noilor conținuturi pedagogice, lansate la nivel de UNESCO în calitate de răspunsuri la problematica societății actuale. Are o funcție și o structură de bază desfășurată transversal la nivelul mai multor conținuturi particulare integrate cu genericul de noile educații – a se vedea educația pentru schimbare și dezvoltare; educația față de mass-media.

Toleranța este necesară atât *între indivizi, cât și în cadrul familiei și comunității*. Promovarea toleranței și modelarea atitudinilor față de diferite opinii, în sensul unei deschideri reciproce și al solidarității, ar trebui să aibă loc în școli și universități, prin intermediul educației, acasă și la locul de muncă. Mijloacele de informare în masă ar trebui să fie în măsură să joace un rol constructiv, favorizând dialogul și dezbaterile libere și deschise, propagând valorile toleranței și evidențiind pericolul indiferenței față de expansiunea ideologiilor și a grupurilor intolerante. O atenție deosebită ar trebui acordată grupurilor vulnerabile, dezavantajate din punct de vedere economic sau social, astfel încât să le fie asigurate protecția

legii și măsurile sociale, mai ales în materie de locuință, muncă și sănătate, cât și a promovării și integrării lor profesionale și sociale.

Bibliografie:

1. Abordarea noilor educații în învățământul preuniversitar, Asociația Profedu
2. www.didactic.ro

ROLUL CREATIVITAȚII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

**PROF. INV. PRIMAR HARPA LAURA MARIA
SCOALA GIMN. RASTOLITA, JUD. MURES**

Una dintre problemele centrale ale cercetărilor psihopedagogice din ultimii ani este cea a creativității. Numărul studiilor consacrate acestui fenomen a crescut vertiginos, specialiștii din diverse domenii preocupându-se să-i descifreze tainele. Cu toate acestea, încă nu s-a ajuns la un consens în definirea conceptului de creativitate. Fiecare autor insistă asupra unor aspecte ale fenomenului, prin prisma cărora îi desemnează apoi semnificația. Pe fondul acestei diversități de opinii, se pot delimita trei direcții în abordarea și analiza fenomenului creației: din perspectiva produsului creat, a procesului de creație și a personalității creatoare.

De ce se impune atât de imperios dezvoltarea, cultivarea și exploatarea creativității nu numai la copii, ci la toate vârstele? Cauzele sunt multiple: explozia informațională și, în același timp, perimarea ei rapidă, problemele majore cu care se confruntă omenirea (criza resurselor naturale, poluarea Terrei, criza în domeniul alimentației, criza politică, financiară), a căror rezolvare reclamă eforturi creative fără precedent.

Creativitatea copilului trebuie privită diferit de cea autentică. Produsul realizat de copil este nou și valoros pentru el și beneficiază de atributul originalității. Mihailevici susține că orice act care solicită din partea copilului folosirea unor procedee euristice și conduce la concluzii inedite, descoperite prin efort individual, este un act creator. Preșcolarii și școlarii mici au o creativitate naivă, grație fie imaginației bogate, fie curiozității, plăcerii de a fabula, spontaneității specifice vârstei. Cu cât se oferă mai mult posibilitatea copilului de a fi spontan și independent, cu atât șansele ca acesta să devină o persoană creativă, cresc.

Prin urmare, dascălii sunt nu numai îndreptățiți ci chiar obligați să educe creativitatea specifică a copiilor. Cred cu toată convingerea în existența atitudinii pozitive a acestora față de educarea creativității, chiar dacă cercetările realizate de UNESCO relevă faptul că educatorii (cadrele didactice) se numără printre profesioniștii care se opun noului cu mai mare înverșunare decât specialiștii din alte domenii.

În școlile românești, potențialul elevilor trebuie dezvoltat în două sensuri: acumularea de informații, structuri, deprinderi, priceperi, competențe, tehnici de învățare și aplicare a lor în cotidian și dezvoltarea potențialului creator, a capacității de a formula și rezolva probleme, cultivarea interesului față de domeniul descoperirilor și inovațiilor.

I. A. Taylor consemnează că a întâlnit mai mult de o sută de definiții diferite ale noțiunii de creativitate și diferențiază cinci niveluri de creativitate:

1. *Creativitatea expresivă* – reprezintă treapta de bază și are caracteristică principală spontaneitatea și libertatea;
2. *Creativitatea productivă* – implică punerea în funcțiune a talentelor sau aptitudinilor dezvoltate și controlate;
3. *Creativitatea inventivă* – caracterizată prin surprinderea unor noi relații și utilizarea originală a experienței dobândite;
4. *Creativitatea inovatoare superioară* – implică modificarea semnificativă a fundamentelor sau principiilor care stau la baza unui domeniu, necesitând o remarcabilă aptitudine de conceptualizare;
5. *Creativitatea emergentă* – nivelul cel mai elaborat corespunzând conceperii de principii fundamentale noi.

EDUCAȚIA PREȘCOLARĂ ÎN ANGLIA

HENȚ RAMONA
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR
GRĂDINIȚA PN. NR. 2 ȘIMAND

Educația copiilor sub 5 ani, în Anglia, se face în moduri diverse, depinzând de condițiile de locuit, precum și de prioritățile Primăriei (autoritățile) locale.

Vârsta de școală este de 5 ani. În unele zone copiii sunt înscriși la școală în trimestrul imediat următor celei de-a cincea lor aniversare a lor, iar în altele în trimestrul precedent, dar în altele se iau copiii doar o dată pe an, în septembrie. Acești copii vor fi cei ce vor împlini 5 ani în timpul anului școlar ce începe, astfel încât ei încep școala imediat după ce împlinesc 4 ani. În multe zone există instituții educaționale preșcolare, pentru copiii de vârstă preșcolară, dar acestea nu au suficiente locuri pentru toate solicitările ce ar fi. Aceste instituții lucrează, de obicei, în program „part-time”. Instituțiile de învățământ preșcolar nu sunt ajutate suficient pentru copiii ai căror părinți lucrează amândoi, din cauza programului. Grupele din creșă lucrează câte două ore și jumătate, cinci zile pe săptămână. Serviciile Sociale acordă facilități pentru îngrijirea copilului, dar acestea sunt practic disponibile pentru copiii din familiile nevoiașe. Alte facilități de îngrijire a copilului sunt acordate de sectorul privat. Mulți copii urmează grădinițe care sunt conduse de personal plătit sau ajutoare voluntare și sunt fondate de către părinți prin donații sau colectare de fonduri. Părinții care lucrează apelează fie la grădinițe de zi private, fie la persoane îngrijitoare la care plătesc grădinițele de zi, care cuprind un număr mare de copii, în timp ce copiii cu îngrijitoare particulare se întrunesc într-un mediu similar familiei, într-o casă particulară. Toate facilitățile private trebuie să fie înregistrate și respectate de către autoritățile locale. Educația preșcolară oferită de către autoritățile locale este gratuită. Numărul mediu de copii într-o instituție de învățământ preșcolar atașat școlii primare este de 52 copii-26 dimineața, 26 după-amiaza.

Materia de învățământ și modalitățile de predare sunt diverse. Acestea depind de metodicile pedagogice ale școlii căreia sunt atașate și de personalul care le conduce.

Scopurile și obiectivele unei instituții sunt:

a) asigurarea unei primiri călduroase și a unei atmosfere de căldă îngrijire a copiilor de orice rasă, credință și cu orice nivel de posibilități materiale, astfel încât aceștia să se simtă prețuiți, fericiți, doriți și în siguranță.

b) încurajarea tuturor copiilor să aprecieze și să respecte individualitatea și unicitatea celorlalți. Se încurajează prietenia, respectul și cooperarea cu ceilalți.

c) asigurarea unui mediu stimulativ care va da copiilor posibilitatea de a-și descoperi și dezvolta tot ceea ce au ei mai bun, printr-o gamă largă de jocuri și activități interesante, la care ei iau parte individual sau în grup.

d) dezvoltarea la toți copiii a autodiscipliniei prin încurajarea respectului și grijii față de ceilalți membri ai comunității și față de proprietatea lor și a celorlalți.

e) stimularea copiilor să învețe și cum să învețe astfel încât să fie capabil de a beneficia de viața școlară din plin, prin ascultare și conversație, dezvoltarea vorbirii și a priceperilor și aptitudinilor necesare învățării în toate domeniile materiei școlare.

Iată câteva cunoștințe pe care sperăm să ca toți copiii să le poată face bine și corect în momentul terminării învățământului preșcolar:

- 1) să rămână în sala de clasă liniștiți și bucuroși fără părinți
- 2) să arate independența în alegerea jocurilor și activităților
- 3) să fie dornici să încerce noi jocuri/activități și să termine o indeletnicire
- 4) să denumească obiecte simple, să răspundă la întrebări, să poarte o conversație cu un alt copil
- 5) să descrie o imagine sau o poveste, în ordine corectă de înlănțuire
- 6) să înțeleagă utilizarea cărților
- 7) să poată fi parte a unui grup mic sau mare, să participe și să poată desfășura un joc de grup
- 8) să ajute alți copii într-o problemă sau să coopereze cu ceilalți

- 9) să se joace imaginativ singur și cu alții
- 10) să deseneze contururi și să picteze desene
- 11) să țină corect creionul în mână
- 12) să înțeleagă conceptul simplu de număr, să numere până la 5 și să poată da cuiva 5 obiecte
- 13) să înțeleagă limbajul matematic
- 14) să recunoască și denumească culorile și formele
- 15) să se concentreze pe perioade de timp tot mai mari
- 16) să fie capabili să facă curățenie
- 17) să fie capabili să folosească toaleta singuri, să se spele pe mâini, să se îmbrace/dezbrace singur

Metodele folosite pentru a pune în practică toate acestea sunt particulare. Instituția are un program zilnic care alternează activitățile libere ale copiilor cu activitățile obligatorii.

Părinții copiilor sunt încurajați să vină măcar o dată pe săptămână, să ia parte la programul copiilor, pentru a se juca și a vorbi cu ei. Predarea cunoștințelor se face prin joc. Toate jocurile au un scop educativ: numărarea, cunoașterea culorilor, sortarea, îmbinarea elementelor, încurajarea conversației și a experimentului. Povestirile, cântecele și discuțiile se vor baza pe un subiect bine conturat. Subiectele unui an pot fi următoarele: culoare, lumină/întuneric, carnaval, simțuri, creștere, transport.

Personalul din învățământul preșcolar își planifică cu atenție ceea ce trebuie să învețe copiii și ține evidența succeselor tuturor copiilor și a experienței acumulate.

Bibliografie:

- Miron Ionescu, Ion Radu, Dumitru Salade, *Dezbateri de didactică aplicată*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj Napoca, 1997
- Constantin Cucos, *Pedagogie*, Editura Polirom, 2006
- Romița Iucu, *Pedagogie*, Editura Credis, 2001-2002

TEHNICI SI METODE MODERNE IN ACTIVITATILE INTEGRATE IN GRADINITA DE COPII

EDUCATOARE: HERLAS SORINA / DOBRA FLOARE
G. P. P. „TOLDI” SALONTA

Metodele moderne de invatamant coexista cu cele traditionale si se straduiesc sa ia locul celor impuse de nevoile educationale ale secolului trecut, in speranta ca, in acest mod, educatia va reusi sa raspunda cerintelor societatii. Ne-am indreptat atentia asupra a doua dintre metodele moderne:

În grădiniță un accent deosebit se pune pe folosirea învățării active și pe cooperare, acestea concurând la obținerea unor performanțe notabile. Atunci când se folosesc metodele de învățare activă toți copiii asimilează la un nivel mai profund, rețin ideile mai mult timp, sunt motivați și le place școala, și pot corela ceva ce au învățat. cu viața reală și în rezolvarea de probleme.

Plecând de la o literatură în domeniu (Palmade, Cerghit, Mucchielli) metodele didactice sunt împărțite din punct de vedere istoric în:

- metode tradiționale/ clasice: expunerea conversația, exercițiul, demonstrația, observația;
- metode moderne: problematizarea, algoritmizarea, cubul, învățarea prin cooperare, mozaicul, brainstorming-ul, studiul de caz, instruirea programată, metode de simulare, proiectul/tema de cercetare, tehnica ciorchinelui, tehnica Turul galeriei, interviul.

Folosind aceste metode și tehnici, educatorul este receptat ca furnizor de resurse ale învățării, cadrul didactic și copilul fiind parteneri în educație. Iată câteva tehnici și metode active și interactive pe care le-am folosit în cadrul activităților:

Cubul: Este o metodă folosită în cazul în care se dorește explorarea unui subiect, a unei situații din mai multe perspective. Am folosit tot cu succes în activitățile de observare și lectură după imagini, ori de câte ori a fost necesară observarea unui animal, obiect, plantă, fenomen din mai multe perspective, ori ca mijloc de fixare a unor informații obținute.

Am introdus metoda cubului în activitatea de observare cu tema „Animale domestice în ograda bunicilor” - „Pisica”. Cum am procedat:

a. Am realizat un cub pe ale cărei fețe am scris cifrele de la 1 la 6, precizând că fiecare număr reprezintă o cerință adresată unui anumit grup.

b. Anunțarea temei - „Astăzi vom observa un animal domestic foarte îndrăgit: „ PISICA”. Am prezentat copiilor o pisică adevărată.

c. Am împărțit grupa de copii în 6 subgrupe urmând ca fiecare subgrupă să analizeze animalul din perspectiva cerinței ce corespundea cifrei de pe una din fețele cubului. Numărul 1 înseamnă „Descrie!”, unde copiii aveau sarcina de a spune culoarea, mărimea, forma animalului observat; numărul 2 - „Compară!”, copiii având sarcina de a evidenția asemănările și deosebirile față un alt animal (la alegere); numărul 3 - „Asociază!”: „La ce te gândești când vezi o pisică?”, „Ce simți?”; numărul 4 - „Analizează!”: „Care sunt părțile componente ale pisicii?”; numărul 5 - „Aplică!”: „Ce foloase ne aduce pisica?”, „Cum ne ajută?”; numărul 6 - „Argumentează!” „pro” sau „contra” în ceea ce privește importanța pisicii pentru om și spune motivele pe care te bazezi în ceea ce afirmi.

d. După ce am constatat că toți copiii au înțeles sarcinile impuse am acordat timpul necesar pentru rezolvarea acestora.

Câte un copil din fiecare subgrupă prezintă rezultatul cerinței corespunzătoare subgrupeii sale, iar educatoarea a realizat un desen în care reda rezultatul final și complet al observării.

Brainstorming-ul Având semnificația de *furtună în creier*, efervescentă, aflus de idei, stare intensă de creativitate asalt de idei, una din cele mai răspândite metode de stimulare a creativității. Preșcolarii sunt provocați să participe activ la producerea de idei, se dezvoltă capacitatea de rezolvare a unei probleme prin căutarea de soluții cât mai originale, se dezvoltă atitudinea creativă și este favorizată, exprimarea personalității, este stimulată participarea tuturor copiilor la activitatea de producere a ideilor, chiar și a celor mai timizi, este stimulată căutarea soluției optime prin alegerea din mai multe variante posibile.

Printre metodele moderne de stimulare a creativității mai sunt:

1. Explozia stelară – este o metodă nouă de dezvoltare a creativității, similară brainstorming-ului. Începe din centru conceptului și se *împrăștie* în afară, cu întrebări asemenea exploziei stelare;

2. Colțurile – are drept scop generarea unei dezbateri în contradictoriu în cadrul problemelor controversate, situații în care participanții la discuție pot avea puncte de vedere diferite.

3. Ciorchinele – ca și brainstorming-ul, stimulează realizarea unor asociații noi și permite cunoașterea propriului mod de a înțelege o anumită temă;

4. Rezolvarea creativă de probleme (problem solving) – nu este numai o tehnică, ea este tot odată un mod de gândire bazat pe dimensiunea general-umană a dezvoltării de moduri specifice de interacțiune cu realitatea cotidiană; îi este caracteristic apropierea de o concepție pozitivă și utilă asupra realității.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC DIN PERSPECTIVA ACTUALĂ

**PROF. ÎNV. PRIMAR HIRȚE MARIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 16, ORADEA**

Învățământ este un percept din care se deduce un mod de a acționa, de a gândi, pentru mulți este sinonim cu învățatură. Este domeniul și activitatea de educare și de instruire din școli.

Învățământul românesc are ca obiectiv educația.

Educația are roluri multiple: pregătirea pentru viață, adică fiecare individ trebuie să dobândească cunoștințe și să-și formeze abilități cu ajutorul cărora va putea profesa într-un anumit domeniu ales de el pentru prosperitatea sa economică, are implicații culturale, valorile și tradițiile se transmit din generație în generație, aducând fiecare un aport suplimentar în perpetuarea acestora concomitent cu etapa contemporană în care trăiește, social educația oferă fiecăruia oportunități de se dezvolta pe plan personal putând face față astfel cerințelor societății în care trăiește și foarte important acum fiecare are posibilitatea să acceseze o formă de învățământ la orice vârstă dezvoltându-se continuu, învățând pe tot parcursul vieții.

În învățământul primar se pun bazele educației, acesta având un rol important în formarea de competențe. Curriculum Național pentru învățământ primar, conform Legii Educației Naționale (Legea 1/2011), Art. 68, se bazează pe opt domenii de competențe: competențe de comunicare în limba română și în limba maternă, în cazul minorităților naționale, competențe de comunicare în limbi străine, competențe de bază la matematică științe și tehnologie, competențe digitale de utilizare a tehnologiei informației ca instrument de învățare și cunoaștere, competențe sociale și civice, competențe antreprenoriale, competențe de sensibilizare și de expresie culturală, competențe de a învăța să înveți.

Fiecare factor implicat în formarea elevilor urmărește formarea acestor competențe.

Formarea competenței de a învăța să înveți este foarte importantă în ziua de azi, de aceea eu am folosit diferite modalități pentru formarea acestei competențe. Am utilizat sublinierea pe text a informației care ajută la înțelegerea unei noțiuni, a informației care ajută la descoperirea răspunsului potrivit la o întrebare, a informației care descrie un personaj și faptele acestuia, a informației care ajută la rezolvarea unei probleme la matematică, etc. Pentru subliniere folosim „Ce și cum?”. Am organizat munca pe grupe în care fiecare elev își are rolul său în a rezolva sarcina de lucru ce le revine, ei gestionează foarte bine dinamica grupului și pentru a obține rezultate se implică activ. Metoda Frisco urmărește abordarea unei probleme din mai multe perspective. Are patru etape: etapa punerii problemei, etapa organizării colectivului în care se stabilesc rolurile, etapa dezbaterii colective. Se organizează elevii pe patru grupe conform rolului pe care îl au, astfel: Conservatorii apreciază soluțiile vechi și păstrarea acestora, Exuberanții sunt creativi, au idei inedite, Pesimiștii critică ideile celorlalți, dar oferă sugestii, Optimiștii încurajează colegii să gândească pozitiv, totul este realizabil.

Munca independentă este o altă modalitate de formare a competenței de a învăța să înveți. Această trebuie folosită cât mai des și în diferite etape ale lecției deoarece prin această activitate elevul își consolidează și sistematizează cunoștințele pe care le are și operează cu ele pentru a rezolva probleme și exerciții.

Elevul din clasele primare este dornic să învețe, implicarea lui în această activitate prin metode și procedee adecvate oferă rezultate pozitive în educație.

Bibliografie:

Costea, O. (coord.), „*Metodologia implementării competențelor cheie în curriculumul aplicat*”, Institutul de Științe ale Educației, București, 2010.

Ilie, E., „*Didactica literaturii române*”, Editura Polirom, Iași, 2008

Oprea, C. L. „*Strategii didactice interactive*” București, 2008

<https://www.preferatele.com/docs/diverse/9/invatamantul-9.php>

SCHIMBAREA ÎN EDUCAȚIE

**PROF. ÎNV. PREȘC.: HODUȚ TEODORA
G. P. P. ALBĂ CĂ ZĂPADA, BĂILE FELIX**

Inițierea unui proces de schimbare a paradigmei educaționale trebuie să se sprijine pe o serie de prealabile de ordin strategic, fără de care aceasta nu ar putea deveni credibilă și realizabilă. În primul rând se va pune în prim plan oportunitatea și amplitudinea acestei schimbări.

Privind spre învățământul românesc, acesta pretinde o regândire a viziunii de ansamblu, cât și a mai multor secvențe ale întregului compun, cum e firesc, din moment ce se adoptă o nouă concepție. Trebuie recunoscut faptul că, în ultimele decenii, singura schimbare de anvergură a fost asigurată de echipa ministeriatului Andrei Marga, celelalte transformări fiind revizuirii, amenajări sau calibrări pe aceeași linie paradigmatică.

Evoluțiile de ordin tehnico-social din ultimii ani, alinierea sistemului național la cerințele integrării europene, evidențierea unor reale slăbiciuni sau inadecvări scoase în relief tot mai insistent de protagoniștii din educație, conduc spre concluzia că sistemul trebuie regândit pe coordonatele unei filosofii reînnoite în raport cu ceea ce se întâmplă în prezent.

În al doilea rând, e nevoie de un studiu de diagnoză care să preceadă construirea noii viziuni prin care să se evidențieze atât vulnerabilitățile și punctele slabe, cât și experiențele pozitive, plusurile și realizările validate de vechiul sistem. Trebuie creat un raport optim între continuitate și discontinuitate, între general și particular etc., schimbările netrebuind să depășească niște praguri de suportabilitate psihosocială, economică, strategică. Învățământul românesc dispune și de elementele unei tradiții didactice sau bune practici ce merită să fie conservate, atât pe linie valorică, de conținut, cât și finalitățile, instrumentale, metodice. Trebuie stabilită ținta și ponderea elementelor de schimbat, sisteme de organizare, conținuturi, procesualitate, resurse umane etc.

În al treilea rând, un astfel de proiect transformațional trebuie construit pe o bază strategică stabilă, care să-i confere predictibilitate, continuitate și constanță în timp. Un proiect educațional devine mai viabil și mai pertinent din momentul în care este conectat la o entitate decizională ce va utiliza efectiv acțiunile proiectului. Unele proiecte de tip POSDRU derulate în ultima vreme au oferit decidenților circumstanțiali răspunsuri valide la probleme stringente ale învățământului, inclusiv prin generarea unui posibil cadru de referință al învățământului românesc.

Oricât de frumos ar arăta un proiect educațional, acesta devine realitate doar prin antrenarea unor mari resurse financiare, umane, logistice. Schimbarea în educație presupune și susținerea prin fonduri pe măsură.

Bibliografie:

-C. Cuceș, (2017), "Educația, reînnoirea, dinamici, prefigurări", Editura POLIROM, București

IMPORTANȚA JOCULUI DIDACTIC ÎN EVALUAREA COPILULUI PREȘCOLAR ÎN CADRUL DOMENIULUI LIMBĂ ȘI COMUNICARE

PROF. HOLCA ANDREEA VERONICA
G. P. P. „AȘCHIUȚĂ” SUCEAVA

Jocul este activitatea fundamentală a copilului și principala modalitate de desfășurare a activităților instructiv- educative din grădiniță. Indiferent de tipul acestuia, jocul conduce la o dezvoltare naturală a copilului.

Unul din mijloacele folosite în cadrul procesului instructiv-educativ al preșcolarilor și a cărei eficiență a fost dovedită printr-o serie de studii sau cercetări de specialitate este jocul didactic.

În jocul didactic sunt implicate ca procese psihice: gândirea (analiză, sinteză, comparație, generalizare), memoria, atenția, voința, imaginația, limbajul. Jocul didactic are o componentă informativă și una formativă. Orice joc didactic este integrat demersului educațional explicit, este propus de către educatoare, are obiective bine precizate, o sarcină didactică specifică, reguli și elemente de joc. Sarcina didactică a jocului se realizează prin acțiunea dirijată a copiilor, împletindu-se strâns cu elementele propriu-zise de joc. Sudura dintre sarcina didactică și acțiunea jocului o realizează regula. Cu cât vârsta copiilor este mai mare raportul dintre aceste elemente structurale se schimbă: ponderea elementelor de joc scade în favoarea complexității sarcinilor de rezolvat.

În grădiniță se realizează jocuri didactice în cadrul tuturor activităților pe domenii experiențiale, deoarece un joc poate avea mai multe funcții: de asimilare, de fixare, de consolidare și de verificare a cunoștințelor.

Conform Curriculumului pentru educația timpurie, domeniul dezvoltarea limbajului, a comunicării și a premiselor citirii și scrierii vizează dezvoltarea limbajului, a comunicării și preacizitiile pentru scris-citit.

Cu ajutorul unor jocuri didactice potrivite, se pot evalua următoarele:

- contexte de comunicare (comunicare receptivă, comunicare expresivă)
- situații de comunicare (capacitate de comunicare clară a unor idei, respectarea regulilor de exprimare corectă, extinderea progresivă a vocabularului)
- premise ale citirii și scrierii (experiențe de lucru cu cartea, perceperea ritmică, particularități fonetice și lexicale, comunicare scrisă)

Observarea modului de manifestare a copilului în cadrul activităților de educare a limbajului în care se utilizează jocul didactic permite o evaluare corectă a progreselor înregistrate de copil în dezvoltarea gândirii, îndeosebi în sfera operațiilor de analiză, sinteză, a progreselor în comportament, în activitatea de observare, în formularea unor aprecieri asupra evoluției probabile a copilului, cu posibilitatea intervenției în aspectele deficitare. Observarea sistematică a copilului în cadrul activităților de joc didactic permite aprecierea individualizată.

Consolidarea sau verificarea cunoștințelor copiilor prin intermediul jocurilor didactice la educarea limbajului se realizează diferit în funcție de scopul imediat al activității, de forma pe care o îmbracă acțiunea jocului și de materialul folosit de educatoare. Într-un joc bine organizat, elementele distractive se întrepătrund cu cele de muncă.

Urmărind cu atenție copilul în timpul jocului, educatoarea constată lacunele din experiența individuală ale preșcolarilor

În cadrul activităților cu scop evaluativ, jocul didactic este folosit cu succes deoarece preșcolarii conștientizează mai puțin activitatea de evaluare și mai mult jocul.

Evaluarea realizată prin diverse jocuri didactice este o modalitate eficientă de observare a progresului individual al copilului preșcolar.

Jocuri didactice folosite cu succes în evaluarea preșcolarilor pot fi considerate următoarele:

• grupa mică:

1. „Cine a primit mingea?”

Scop: Verificarea exprimării corecte în propoziții simple, utilizând pronume personale adecvate

Descrierea activității: Copiii sunt așezați în cerc pe scăunele, iar educatoarea în mijloc. După parcurgerea etapelor specifice jocului didactic, educatoarea îi invită pe copii să închidă ochii. Așază o minge în dreptul unui copil, apoi bate din palme. Copiii deschid ochii, iar la întrebarea „Cine a primit mingea?” se răspunde cu numele copilului sau cu pronumele adecvat (el, ea)

2. „Cu ce ne jucăm?”

Scop: Verificarea capacității de a formula adecvat propoziții simple, denumind corect materialele primite.

Descrierea activității: Într-un cufăr sunt ascunse mai multe jucării. Educatoarea va scoate din cufăr pe rând câte o jucărie. Copilul numit va denumi jucăria (păpușă) și va formula o propoziție simplă (păpușă doarme). Vor ieși pe rând toți copiii. La finalul activității se va da posibilitatea copiilor să se joace cu jucăriile primite.

3. „Ghici cine este?”

Scop: Verificarea deprinderii de exprimare corectă în propoziții, prin recunoașterea personajelor din poveștile cunoscute.

Descrierea activității: La teatru de păpuși, educatoarea prezintă câte un personaj din poveștile cunoscute. Copiii denumesc personajul și povestea din care face parte, formulând propoziții corecte.

4. „Căsuța fermecată”

Scop: Verificarea exprimării corecte din punct de vedere gramatical, prin reproducerea unor replici cunoscute, antrenând atenția și memoria copiilor.

Descrierea activității: În fața copiilor este expusă o machetă cu o căsuță mare. Din căsuță, educatoarea va scoate pe rând câte un personaj. Un copil va veni în față, va denumi personajul și va reproduce o replică a acestuia.

5. „Raftul cu jucării”

Scop: Evaluarea gradului de corectitudine a pronunției sunetelor limbii române prin recunoașterea obiectelor și denumirea adecvată a acestora.

Descrierea activității: Educatoarea va scoate dintr-o cutie câte un obiect, copilul îl va denumi, apoi îl va așeza pe raft.

• Grupa mijlocie

1. „Cine spune mai departe?”

Scop: Evaluarea exprimării în propoziții corecte prin continuarea unei idei date, formulând propoziții logice.

Descrierea activității: Educatoarea prezintă copiilor imaginea unui robinet din care curge apă. Educatoarea adresează întrebarea: „Ce s-a întâmplat oare?”. Primul copil numit va alege o imagine de pe măsuță și va răspunde la întrebarea adresată de educatoare (un copil a lăsat apa să curgă). Următorul copil va alege un alt jeton pentru a da o soluție problemei prezentate (Copilul o sună repede pe mama). Jocul va continua până la epuizarea tuturor jetoanelor.

2. „Repetă ce spun eu!”

Scop: Verificarea acuității auditive prin denumirea adecvată a obiectelor prezentate, exersând auzul fonematic și atenția preșcolariilor.

Descrierea activității: Educatoarea va rosti un cuvânt. Copiii vor repeta, apoi unul dintre ei va aduce educatoarei obiectul denumit. Se pot enumera maxim 5 cuvinte într-o etapă.

3. „Cine este, cum este?”

Scop: Verificarea deprinderii de a asculta un mesaj oral, prin formularea adecvată a răspunsurilor date, demonstrând înțelegerea cerinței expuse.

Descrierea activității: Educatoarea prezintă un personaj din poveste. După recunoașterea lui, copilul care îl are desenat pe medalion va ieși în față și își va întreba colegii cum este personajul denumit. Copiii numiți vor răspunde la întrebarea adresată.

4. „Cu ce călătorim?”

Scop: Verificarea vocabularului activ al copiilor prin denumirea adecvată a mijloacelor de transport, exersând atenția, gândirea și imaginația.

Descrierea activității: Educatoarea prezintă copiilor o imagine a unei străzi și adresează întrebarea „Cine circulă pe stradă?” În funcție de răspunsul primit (mașina), educatoarea îi invită pe copiii care au jetoane cu mașini să le ridice, să imite sunetele acestora, apoi să așeze jetoanele pe imaginea prezentată.

• **Grupa mare:**

1. „Cu ce sunet începe cuvântul?”

Scop: Verificarea capacității de a diferenția sunetul inițial al cuvintelor, prin redarea adecvată a acestora, exersând auzul fonematic și aparatul fonoarticulator al preșcolarilor

Descrierea activității: Educatoarea ridică un jeton și solicită copiilor să denumească în cor obiectul prezentat. Se va preciza sunetul inițial al cuvântului, apoi se va solicita copiilor să caute printre propriile jetoane alte obiecte ce a căror denumire încep cu același sunet.

2. „Găsește cuvântul potrivit!”

Scop: Exersarea exprimării corecte, prin completarea propozițiilor date cu unele cuvinte potrivite, antrenând atenția preșcolarilor

Descrierea activității: Educatoarea va spune copiilor o propoziție din care lipsește un cuvânt (substantiv, apoi adjectiv, verb, adverb, pronume). Copiii vor găsi cuvântul potrivit și vor completa adecvat propoziția.

3. „Cine știe, câștigă!”

Scop: Evaluarea nivelului de dezvoltare a limbajului copiilor, prin oferirea unor răspunsuri adecvate, antrenând atenția și gândirea

Descrierea activității: Copiii vor fi împărțiți în trei subgrupe. La ridicarea stegulețului, grupele vor face liniște. Se va enunța sarcina („ Desparte în silabe cuvântul.. .”). Grupa de copii care răspunde corect, va primi o bulină. Va câștiga grupa care are cele mai multe răspunsuri corecte.

4. Alte jocuri:

- „Învârte roata, apoi desparte în silabe” - despărțirea în silabe

- „Caută rudele cuvântului” - sinonime

- Jocul contrariilor” - antonime

Bibliografie:

1. - ***M. E. C. - „Curriculum pentru educația timpurie”, 2019

2. Florica, Mitu, Ștefania, Antonovici, „Metodica activităților de educare a limbajului în învățământul preșcolar”, Ed. Humanitas, 2005

3. Vasile, Molan, „Didactica domeniului Limbă și comunicare din învățământul preșcolar”, Ed. Miniped, 2017

4. ***, „Culegere de jocuri didactice pentru dezvoltarea vorbirii și a comunicării”, Suceava

5. Miha Ecaterina, „Copilul preșcolar și jocul didactic”, Gr. Nr. 3, Focșani- resursă online

(<https://www.scrigroup.com/didactica-pedagogie/gradinita/Copilul-prescolar-si-jocul-did64182.php>)

VALOAREA PEDAGOGICĂ A METODEI PROIECTELOR ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE

PROF. HORDENCU IOANA
GRĂDINIȚA PP "ION CREANGĂ" MEDGIDIA

Copiii de astăzi trăiesc într-o lume în permanentă schimbare, o lume complexă, de aceea trebuie pregătiți să înțeleagă și să accepte modificările, să devină ei înșiși factori ai schimbării viitoare. În contextul dinamicii societății contemporane, competențele, valorile și atitudinile de care au nevoie copiii pentru a reuși în viață nu pot fi formate în totalitate prin intermediul disciplinelor școlare clasice (formale).

Proiectul tematic este activitatea cel mai pregnant centrată pe copil, este un demers didactic în grup, într-o interacțiune continuă prin care se urmărește integrarea noilor informații în structuri cognitive proprii și transferarea lor în conținuturi noi, aplicabile practic.

Metoda proiectelor, ca strategie de învățare și evaluare, reprezintă abordarea educațională propusă de programa pentru educație timpurie, în care lucrul în echipă și acțiunea directă a copilului cu mediul sunt mijloacele de bază ale procesului de predare-învățare-evaluare.

În cadrul învățării bazată pe proiecte, natura interdisciplinară a sarcinilor conduce la ideea că o problemă poate avea mai mult decât o singură soluție; din perspectiva curriculumului integrat, proiectele se pot centra pe o temă sau pe un ansamblu de teme integrate, iar prin încercarea de a răspunde la anumite întrebări semnificative, copiii sunt puși în situația de a traversa, prin investigare și explorare, granițele disciplinare tradiționale.

În centrul metodei proiectelor se află o temă, în a cărei abordare și soluționare vor fi implicate mai multe discipline. Predarea prin proiecte, contribuie la învățarea unui mod de „gândire interdisciplinară” și a unui mod de abordare unitar, unde nu contează cantitatea cunoștințelor, ci competențele psiho-sociale formate copiilor, capacitatea de luare a deciziilor, rezolvarea situațiilor problemă, gândirea creativă, empatia.

Activitățile integrate care se desfășoară pe parcursul unui proiect tematic asigură o învățare activă, reflectând interesele și experiența copiilor, și au finalități reale.

Valoarea pedagogică a metodei proiectelor în educația timpurie este ilustrată prin efectul pe care această strategie didactică îl are asupra copiilor pe mai multe planuri.

Astfel, în plan cognitiv, copiii:

- dobândesc o abordare, o viziune unitară asupra lumii;
- căutând informații din mai multe surse, referitoare la aspecte variate conform hărții proiectului, ei își exersează puterea de analiză și sinteză.

În plan social:

- puși în situația de a colabora între ei, copiilor li se dezvoltă spiritul de cooperare, de apartenență la grup;
- implicarea comunității locale în desfășurarea unor proiecte lărgeste sfera de integrare a copilului în social, îl ajută să cunoască și acele aspecte specifice domeniilor profesionale/culturale/educative ale instituțiilor colaboratoare;
- în educația copiilor se manifestă o unitate de țeluri din partea grădiniței, a familiei, a comunității locale.

În plan afectiv:

- copiii capătă încredere în ei, li se dezvoltă simțul demnității și autoaprecierea, atunci când cele propuse de ei sunt luate în seamă de toată grupa și analizate;
- se formează conștiința de sine prin raportare la alții;
- trăiesc sentimente de solidaritate cu colegii de grupă, dar și pe cel de bucurie și satisfacție.

În cadrul proiectului tematic, experiența directă prin contact cu mediul concret, face posibilă înțelegerea informațiilor obținute prin toți analizatorii. Se dezvoltă, prin joc și activități atractive, capacitatea de a prelucra informații într-un fel unic, conform unicității personalității copilului:

- Copiii învață să sesizeze aspecte esențiale ale obiectelor, fenomenelor, proceselor din jurul lor, să se organizeze în spațiul limitat sau infinit pentru ei, învață să caute într-un mod nou, cooperând în grup.
- Explorează din proprie inițiativă sau conform unui algoritm stabilit, învață să-și verifice rezultatele.
- Găsesc soluții, răspunsuri la probleme.
- Își exprimă fără reținere ideile, emoțiile, trăirile.
- Intuiesc cum se va finaliza o acțiune, o plimbare, proiectul.
- Relaționează eficient pentru realizarea sarcinilor, pentru un scop comun.
- Combină inteligent materialele, ideile, realizând lucruri și idei noi.
- Vizualizează comportamente, relații diferite și învață să le clasifice.
- Copiii argumentează alegerile, faptele, dau explicații, concep strategii de învățare, își valorifică informațiile anterioare în situații noi de învățare, interpretează roluri, învață să unifice rezultatele pentru aflarea adevărului despre o situație.
- Copiii demonstrează prin implicare, căutare, investigare, competențele individuale dar și competențe de relaționare.
- Proiectele valorizează copiii.
- Proiectul oferă posibilitatea reflecției asupra rezultatelor, comportamentelor în timpul lucrului, asupra implicării, asupra produselor realizate.

În accepție modernă, proiectul îl pune pe copil într-o situație autentică de cercetare și de acțiune. Rezultatul principal al implicării copilului în proiecte constă în însăși schimbarea comportamentului acestuia, în etapele de formare a competenței școlare - la realizarea unui proiect copilul este pus în situația în care se confruntă cu o problemă reală, iar această confruntare determină manifestarea direcțiilor de dezvoltare a personalității umane în epoca actuală: a ști, a ști să faci, a ști să fii și a ști să devii.

Bibliografie

- Bocoș, M., (2008) - Didactica disciplinelor pedagogice: un cadru constructivist, Editura Paralela 45, Pitești:
- Pintilie, M., (2002) - Metode moderne de învățare-evaluare, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca
- Popovici Borzea A., (2017) - Integrarea curriculară și dezvoltarea capacităților cognitive, Editura Polirom, Iași
- Preda, V., (2005) - Metoda proiectelor la vârstele timpurii, Editura Miniped, București
- Șoitu L., Cherciu R. D., coord., (2006) - Strategii educaționale centrate pe elev, Editura Alpha MDN, Buzău

„JOCURI PENTRU COPII ȘI PĂRINȚI”

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR HOȚOIU DANA-RAMONA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 48 BRĂILA

Jocul: „*Completează propoziția!*”

Locul de desfășurare: în locuință / în aer liber

Participanți: 4

Scopul: îmbogățirea vocabularului, construirea de propoziții logice, dezvoltarea capacității de selectare, a mobilității gândirii și a expresivității limbajului.

Sarcina didactică: completarea enunțurilor cu acele cuvinte care le consideră potrivite ca sens.

Materiale didactice: imagini sau obiecte, coli hârtie, creion.

Desfășurarea jocului: Conducătorul de joc oferă un model de completare a propoziției (Vara este. .. Cum este vara?), iar participanții vin cu multe variante de răspuns: cald, bine, odihnitor, frumos). Răspunsurile se notează și se consideră corecte, atunci când completarea făcută are sens și când sunt respectate acordurile gramaticale. După completarea primei propoziții, se trece la următoarea.

1. Primăvara este.. .
2. Copiii se joacă.. .
3. Păsărelele se întorc din.. .

Variantă: Conducătorul de joc le cere participanților să completeze propoziția cu două cuvinte, astfel încât să aibă înțeles, oferindu-le înainte un exemplu.

Exemplu: Mama este. . . . (bună și frumoasă).

1. Razele soarelui sunt. . .
2. Se aude.. .
3. Copiii pleacă veseli la.. .

➤ **Jocul:** „*Caută rima!*”

Locul de desfășurare: în locuință / în aer liber

Participanți: 4

Scopul: dezvoltarea expresivității limbajului oral.

Sarcina didactică: identificarea unui cuvânt care să rimeze cu cel spus.

Materiale didactice: imagini sau obiecte ce reprezintă cuvintele folosite în joc, coli de hârtie, creion.

Desfășurarea jocului: Conducătorul de joc le spune un cuvânt, iar participanții trebuie să caute un altul, care să rimeze cu acela. Toate variantele de răspuns se notează.

- mare-.. .
- car-.. .
- masă-.. .

Variantă: Li se cere să caute o pereche de cuvinte care rimează (exemplu: varză-barză).

- Matei-Andrei
- mănușă-păpușă
- ardei-Maftei

➤ **Jocul:** „*Amintiri colorate*”

Locul de desfășurare: în locuință / în aer liber

Participanți: 4

Scopul: stimularea inteligenței emoționale.

Sarcina didactică: formularea unor enunțuri date cu ceea ce simt, cu ceea ce le dictează starea de moment.

Materiale didactice: obiecte colorate diferit, coli de hârtie, creion.

Desfășurarea jocului: Conducătorul de joc le arată un obiect de o anumită culoare și le cere să spună, ce înseamnă pentru ei acea culoare (Exemplu: Verde îmi amintește de iarbă, de mașina mea, bicicleta mea, covorul meu). Răspunsurile se notează.

1. Roșu îmi amintește de. . .
2. Verde îmi amintește de. . .

3. Galben îmi amintește de. ..

Variantă: Conducătorul de joc le cere participanților să spună care este culoare lor preferată, apoi să spună motivul alegerii și cum se simt ei când văd culoarea respectivă.

➤ **Jocul:** „*Mi s-a întâmplat mie!*”

Locul de desfășurare: în locuință / în aer liber

Participanți: 2-4

Scopul: înlănțuirea corectă și coerentă a propozițiilor pentru a-și exprima ideile.

Sarcina didactică: povestirea unei scurte întâmplări despre ceva ce li s-a întâmplat și care i-a impresionat într-un fel deosebit.

Materiale didactice: coli de hârtie, creion.

Desfășurarea jocului: Conducătorul de joc le propune participanților să povestească ceva ce i-a impresionat pe ei (cum s-au jucat, unde au fost plecați cu o seară înainte, unde au fost în vizită, ce au făcut acolo etc.) sau ce au făcut deosebit, în ultimul timp.

Variantă: Sarcina de lucru se poate modifica:

- Spune în câteva enunțuri ceva ce te-a bucurat!

- Creează o scurtă întâmplare despre o ființă sau un lucru drag!

➤ **Jocul:** „*Cutia cu povești al bunicii*”

Locul de desfășurare: în locuință / în aer liber

Participanți: 4-6

Scopul: stimularea capacității de creare a unei părți dintr-o poveste, care să aibă legătură cu cealaltă parte expusă, dezvoltarea imaginației și a capacității de exprimare orală.

Sarcina didactică: continuarea poveștii începută, urmărind firul epic, prin introducerea drept personaj nou, a obiectul extras din cutie.

Materiale didactice: o cutie plină cu diferite obiecte.

Desfășurarea jocului: Într-o cutie se vor așeza diverse lucruri. Conducătorul de joc va demonstra, scoțând el însuși un obiect și arătând cât de ușor se pot enunța ideile. Anunță că primul participant va extrage dinăuntru un obiect și va începe o poveste, spunând o propoziție care să conțină și denumirea aceluși obiect, apoi următorul va scoate și el un obiect și va continua povestea, intergrând un detaliu cu obiectul luat de el, și tot așa, până la ultimul copil.

➤ **Jocul:** „*Un copil și visul lui*”

Locul de desfășurare: în locuință / în aer liber

Participanți: 4

Scopul: stimularea imaginației creatoare.

Sarcina didactică: povestirea visului pe care l-a avut sau dacă nu, pe care și l-a imaginat.

Materiale didactice: obiecte sau jetoane, creioane colorate, coli de hârtie.

Desfășurarea jocului: Conducătorul de joc le cere copiilor să povestească pe scurt un vis pe care l-au avut, iar în cazul în care nu-și amintesc, să-și imagineze unul atunci. Le poate propune un moment de liniște, în care să-și amintească visul sau să-și creeze unul.

Variantă: Li se sugerează și o altă modalitate, și anume, să deseneze ce au visat.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT FINLANDEZ

PROF. ÎNV. PRIMAR HURGOI ANCA

În Finlanda, școala pune preț pe calitatea profesorilor, investind doar în cei care realizează performanțe. Calitatea profesorilor finlandezi este, pur și simplu, exemplară. În Finlanda trebuie să ai facultate ca să predai la grădiniță și masterat ca să predai la școală. Astfel, legea impune fiecărui cadru didactic să aibă la bază cinci ani de facultate și un masterat în pedagogie. Poziția de profesor este drept una cu o mare responsabilitate și, în consecință, nu oricine poate intra în sistem. În Finlanda este mai ușor să devii medic sau avocat decât profesor.

Salariile pe care le primesc sunt printre cele mai mari din Europa, alături de Germania, Marea Britanie și Franța. Profesorilor care nu își dovedesc competența nu li se prelungeste contractul de angajare.

Copiii încep școala la 7 ani și nu se confruntă cu examene până la vârsta de 16 ani, când susțin singurul examen important în sistemul lor educațional. Orele sunt scurte (45 min), intense și, mai ales, foarte participative. Au foarte puține teme pentru acasă, se stimulează raționamentul critic înaintea memorizării mecanice. Învățământul finlandez pune mare preț pe științe și pe practică, de aceea cele mai multe cursuri de științe au loc în laboratoare, în grupuri de maximum 16 elevi și se concentrează pe experimente științifice.

În urma evaluărilor internaționale, elevii finlandezi s-au dovedit a fi cei mai inteligenți. Ei au obținut cele mai bune rezultate la cunoaștere științifică și s-au clasat printre primii la matematică și apetitul pentru lectură.

Statul finlandez e preocupat de asigurarea unui învățământ viabil, capabil să motiveze elevii. Sistemul educativ este foarte bine gândit și făcut în sprijinul elevilor. Finlanda are cel mai mare procent, din Europa, al elevilor care ajung la facultate, 66%, iar 93% dintre finlandezi promovează liceul. În același timp, diferența dintre cei mai slabi și cei mai buni elevi este cea mai mică din lume.

Sistemul de valori al finlandezilor are la bază educația nu acumularea de bunuri. Acest lucru este valabil pe tot parcursul vieții, când, arată statisticile, adulții preferă să dea bani pe un program de educație continuă decât pe ultimul telefon scos pe piață. Este un sistem de valori format în familie, consolidat în școală, pus apoi în slujba țării.

Arja-Sisko Holappa, consilier pentru Consiliul Național Finlandez pentru Educație, scoate în evidență importanța pe care școlile finlandeze o plasează plăcerii copiilor de a învăța, subliniind: „Există o veche vorbă finlandeză. Lucrurile pe care le învățați fără bucurie le veți uita cu ușurință”. În conformitate cu această filozofie, fiecare școală finlandeză are o echipă de bunăstare dedicată promovării fericirii copiilor în școală. Pe lângă orele standard de limbă, matematică și știință, copiii frecventează o gamă largă de ore suplimentare ca limba a doua, educație fizică, arte și meserii, etică și muzică. Între ore, copiii sunt trimiși afară pentru 15 minute de joc liber, de câte patru ori pe zi, indiferent de vreme. Cadrele didactice și părinții finlandezi consideră aceste plimbări neorganizate ca fiind o parte necesară a procesului de învățare. Accentul pe bucurie se extinde dincolo de sala de clasă. În timp, volumul temelor variază în funcție de profesor, copiii finlandezi au, în general, mai puține teme decât colegii lor din alte țări dezvoltate, ceea ce le oferă mai mult timp pentru joacă și bucurie, acasă și la școală.

În concluzie, am putea afirma că modelul de învățământ finlandez este unul dezirabil deoarece elevii sunt motivați să le placă la școală, să aibă un respect de sine ridicat și să-și iubească familia. Copii sunt calmi, relaxați și fericiți. Citesc multe cărți, vizionează filme în limba străină fără traducere, joacă jocuri PC, merg cu bicicleta, aleargă, se bucură de viață și cântă. Pe lângă toate aceste activități de viață, au timp și pentru studiu. În prezent, se pune mare accent pe prezentări în public, elevii fiind încurajați să țină discursuri și să –și argumenteze propriul punct de vedere. Un alt punct forte al nordicilor este încurajarea lecturii și a cititului. Intrând în lumea personajelor și a poveștilor, elevii își dezvoltă creativitatea, dar și vocabularul.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT FINLANDEZ

IANA OLIVIA ALINA, SCOALA GIMNAZIALA BARTOLOMEU
VALERIU ANANIA, GLĂVILE, JUD. VÂLCEA

Politica în domeniul învățământului și formării profesionale are drept scopuri principale asigurarea unui nivel înalt de educație și formare pentru toți cetățenii, promovarea creșterii spirituale a națiunii și pentru a da posibilitatea populației de a face alegeri independente. În Finlanda toți cetățenii au dreptul la învățământul general de bază. În cadrul învățământului secundar există suficiente locuri pentru toți cei care au încheiat învățământul general obligatoriu și de asemenea există un mare număr de locuri pentru învățământul superior.

Sistemul școlar finlandez nu cuprinde și grădinițe, dar învățământul preșcolar este oferit în școli și centre de îngrijire de zi. Conform legii autoritățile locale trebuie să asigure învățământul preșcolar gratuit pentru toți copiii cu vârsta de șase ani, dar participarea la acest tip de învățământ este facultativă.

Învățământ primar

Învățământul obligatoriu în Finlanda debutează cu școala generală, pe care copilul o începe când împlinește șapte ani. Școala generală durează nouă ani furnizând educație pentru toți copiii de vârsta învățământului obligatoriu. Învățământul post-obligatoriu este oferit de școlile general-secundare superioare și școlile profesionale.

Învățământ secundar

Școlile secundare superioare oferă învățământ general cu durata de trei ani, la finalizarea căruia elevul susține examenul de absolvire, care este criteriul general pentru admiterea în învățământul superior.

Învățământul și formarea profesională în Finlanda este instituțional în cea mai mare măsură. Cursurile predate formează esența programelor. Pentru a lega mai strâns învățământul și formarea profesională de domeniul muncii, sunt făcute eforturi pentru a mări proporția formării prin ucenicie la aproximativ 10% din participanți.

Învățământ terțiar

Sistemul învățământului superior este format din universități și politehnici. Activitatea universităților se bazează pe legătura dintre cercetare și învățare. Scopul lor principal este de a face cercetare științifică și de a furniza învățământ superior legat de aceasta. Studenții universităților pot obține diplomă academică inferioară (Licență) sau superioară (Master), și de asemenea diplome post-universitare de licență și de doctor. Universitățile organizează învățământ post-universitar și învățământ deschis.

Politehnicile sunt de obicei instituții regionale de învățământ superior care oferă instruire tematică pentru mai multe sectoare, și care pun accentul pe legătura cu activitatea productivă. Diplomele oferite sunt diplome universitare profesionale. Universitățile și politehnicile sunt răspândite pe tot teritoriul Finlandei pentru ca toți viitorii studenți să aibă oportunități egale pentru studiu, indiferent unde locuiesc.

Sistemul de învățământ oferă în plus educație pentru adulți, eLearning și învățământ pentru persoanele cu nevoi speciale (persoane cu handicap, copii străini, copii supradotați sau copii cu cerințe de educație speciale).

PUNCTE FORTE ale sistemului de învățământ finlandez

Sistemul din Finlanda este cunoscut ca fiind unul dintre cele mai bune sisteme de învățământ din Europa, astfel având multe puncte forte:

- Cursurile formează esența programelor școlare. Elevii își pot alege cursurile, existând 75 de cursuri dintre care obligatorii sunt doar 45-49, restul fiind la alegerea elevilor.
- În învățământul general elevii au o masă caldă gratuită pe zi, și transport pe distanțe mai mari de 5 Km.
- Există un sistem eLearning pentru adulți și pentru persoanele cu nevoi speciale
- Pentru cei care nu doresc să urmeze studiile de după învățământul obligatoriu, există un învățământ voluntar, care îi ajută la planificarea carierei.
- Activitățile universitare se bazează pe cercetare și învățare, baza fiind cercetarea științifică, iar politehnicile pun accentul pe activitatea productivă.

- Studentii universitari si politehnici nu platesc taxe pentru obtinerea specializarii academice.
- Se pot da teste de competenta fara sa faca niste cursuri, ci doar bazandse pe experienta.
- Reinventarea scolilor de meserii.

PUNCTE SLABE ale sistemului de invatamant finlandez

In sistemul finlandez exista putine puncte slabe, fiind tara unde « copii merg de placere la scoala »:

- Sistemul de invatamnt finlandez cu cuprinde gardinite, existand doar pregatire prescolara care se face in scoli.
- Invatamantul obligatoriu este doar pana in clasa a 9 inclusiv.
- Universitatile asigura doar 1/3 dintr-o grupa de varsta.

Bibliografie:

- www. Fit For Europe
- Finlanda. ro

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ÎN FRANȚA

PROFESOR - EDUCATOR, IANI CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ „CONSTANTIN PUFAN” GALAȚI

Sistemul de învățământ, în sens larg, cuprinde “ ansamblul instituțiilor care participă la organizarea arhitecturii școlare, adică la derularea generală a studiilor pe cicluri, orientări, filiere. ”

Educația de calitate este prioritatea principală pentru fiecare părinte, realizarea de succes atât academică cât și de carieră trecând prin educație secundară de calitate, iar calea către universitățile de top din lume trece prin școli în străinătate, licee internaționale, licee de elită.

Dincolo de sistemul educațional ales, este esențial ca țara de destinație să fie pe măsura afinităților culturale. Continuarea studiilor presupune necesitatea parcurgerii unui proces de documentare și de găsire a școlilor / liceelor potrivite. Pentru familiile din România, cele mai populare destinații de studiu pentru copiii lor sunt: Marea Britanie, Germania, Austria, Elveția, Portugalia, Franța, Italia, Spania, Canada, SUA.

În Franța, sistemul de învățământ este descris cel mai bine prin cele două concepte rigurozitate și complexitate, acest sistem fiind compus din patru nivele de educație și anume: gradinița (École Maternelle), școala primară/elementară (École primaire/École élémentaire), școala generală (Collège) și liceu (Lycée).

Școala primară/elementară (École primaire/ École élémentaire)

Copiii cu varstă cuprinsă între 2 și 6 ani frecventează gradinița (École Maternelle) sau creșa, unde deja încep să învețe să citească și să scrie, dar deprind și noțiuni de aritmetică. Curriculum-ul include, de asemenea, și studiul unei limbi străine și activități recreative.

Durata scolii primare este de 5 ani (de la 6 la 11 ani). Programul școlar este similară cu cea a celorlalte țări, și include ore de limba franceză, aritmetică, geografie, istorie, arte și o limbă străină. Cele cinci clase de școală primară sunt:

CP (Cours préparatoire/Clasa pregătitoare), **CE1**, **CE2** (Clasa elementară/ Cours élémentaire), **CM1** și **CM2** (Clasa medie/Cours moyen).

Școala generală (Collège)

De-a lungul celor 4 ani de studiu (între 11 și 15 ani) în Collège, elevii se pregătesc de susținerea Brevet-ului, o examinare națională esențială pentru trecerea în liceu. În această etapă, copiii își pun bazele cunoștințelor generale, studiind: franceză, matematică, istoria, geografia, arte/muzica, educație fizică, educație civică, științe, educație tehnică și cel puțin o limbă străină. După luarea brevet-ului, elevii pot renunța la școlarizare sau pot merge mai departe la un liceu tradițional, la unul tehnic sau la o școală profesională.

Clasele VI-IX poartă următoarele denumiri: **sixième, cinquième, quatrième și troisième.**

Liceu (Lycée)

Elevii cu varstă cuprinsă între 16 și 18 ani pot studia fie la un liceu tradițional (**Lycée Classique**) sau la unul tehnic (**Lycée Technique**). Curriculum-ul din acești trei ani de liceu pregătește elevii pentru susținerea examenelor finale de bacalaureat (Baccalauréat), care vor asigura intrarea la o universitate. În funcție de competențele academice și de opțiunile personale ale elevilor, aceștia pot alege unul din cele trei profile: “**L**” specializează în limba și literatură; “**S**” este potrivit celor cu înclinații în științe și matematică; “**ES**” specializează în economie și științe sociale.

Încă din primul an de liceu (denumit Première) elevii sunt orientați spre anumite domenii, de exemplu, dacă un elev alege profilul “**L**” pentru bacalaureat, atunci va trebui să își aleagă și o treia limbă străină de studiu. La sfârșitul celui de-al doilea an (Seconde), toți elevii vor susține probele de bacalaureat la limba și literatura franceză (proba orală și cea scrisă). În ultimul an (Terminale), tuturor elevilor li se va introduce și filosofia printre materiile studiate, iar la finalul anului, se vor susține celelalte probe de bacalaureat ramase.

Sistemul de notare

Sistemul de notare din Franta este singurul care nu a fost modificat de mai bine de 170 de ani si nu s-a simtit nevoia vreunei schimbări până acum. Nota maximă este 20/20, iar 10/20 este nota de trecere. semnificațiile notelor ar fi după cum urmează:

10-11. 99: nota de trecere (*“passable”*)

12-13. 99: nota de trecere cu caracter pozitiv (*“mention assez bien”*)

14-15. 99: echivalent cu calificativul “bine” (*“mention bien”*)

16 sau mai mult: echivalent cu calificativul “foarte bine” (*“mention très bien”*)

Diploma de bacalaureat și admiterea la universitate

Bacalaureatul francez se distinge prin complexitate. Doar 1 din 10 elevi reușește să obțină nota maximă la aceste examene. Însă, această diplomă asigură doritorului accesul automat la una dintre universități. Les grandes écoles sunt mai prestigioase decât universitățile franceze (cu excepția Sorbonne). Pentru a putea intra într-una dintre acestea, candidații susțin examene de admitere într-o atmosferă competitivă, pentru un număr limitat de locuri disponibile.

Sistemul de învățământ din Franța este organizat în mare parte ca și în România pornind de la creșe și școli de stat sau private până la facultăți de stat, dar și universități de renume internațional. Depinde doar de fiecare parinte, ce buget are și unde dorește să-si înscrie copilul.

Scolarizarea in Franta este gratuita si obligatorie pentru varstele cuprinse intre 6 si 16 ani. Ultimii doi ani de pregătire sunt opționali, iar dacă elevul decide să îi urmeze, la final trebuie sa susțină proba de Bacalaureat în franceză tradus "Le Bac". După absolvirea celor 12 ani de studii și trecerea cu brio a examenelor finale, elevul poate opta pentru a merge la facultate.

Calendarul Scolar

Programul de învățământ este împărțit în 158 de zile școlare pe an și în 26 de ore pe săptămână, pentru ultimii 2 ani de studii adaugându-se până la 40 de ore pe săptămână, ore ce sunt introduse pentru pregătirea elevilor pentru bacalaureat.

Orele de studii sunt împartite în 3 ore de curs dimineța și 3 ore de curs după amiaza, elevii având 2 ore pauză de masă în care pot opta pentru cantina școlii sau pot sa plece acasă.

Vacanța școlară în Franța este împărțită în 4 perioade a câte 2 săptămâni fiecare și vacanța de vară. Lunile de vacanță sunt: Octombrie-Noiembrie, Decembrie, Februarie-Martie și Aprilie-Mai.

Sistemul educational francez are la bază mari principii inspirate din cele care au stat la baza Revoluției de la 1789, din legile votate între 1881- 1889 și din Constituția din 4 octombrie 1958: *“organizarea învățământului public obligatoriu, gratuit și laic, la toate nivelurile este o datorie a statului”*.

EDUCAȚIA COPILULUI PREȘCOLAR ÎN SPIRITUL VALORILOR FOLCLORICE LOCALE

IGNA ANGELA

În contextul actual, din perspectiva efectelor globalizării, consider ca dimensiune fundamentală a educației necesitatea consolidării unui set de valori stabile și coerente. Educația pentru valori cuprinde și cunoașterea tradițiilor și obiceiurilor populare, a folclorului local și național, cele mai de preț comori care ne reprezintă ca popor, care dovedesc existența și continuitatea noastră pe aceste meleaguri. Modernismul a pătruns și în comuna noastră însă valoarea folclorului local trebuie să rămână inestimabilă iar formele sale nealterate de învelișul kitch-ul actual. Toate aceste valori trebuie să le transmitem celor mici pentru a le percepe și a le trăi cu plăcere și bucurie, cu îndemnul de a le păstra.

Șimandul, vatră plasată în stânga văii inferioare a Crișului Alb din județul Arad are în vecinătate sa două mari și puternice zone folclorice, Banatul și Bihorul. Tocmai de aceea este de apreciat strădania și consecvența profesorului Otavă Dimitrie din Șimand care a scos la lumină creații folclorice locale, închise în „cochilia timpului“, cărora le-a conferit valențe estetice și documentare- mărturie vie a existenței noastre pe aceste meleaguri. Lucrarea de față face însă referire strictă la producțiile folclorice care se încadrează perfect în tabloul morfologic, propriu creațiilor copiilor și care pot fi însușite și perpetuate de cei mici. Chiar dacă de-a lungul timpului le-a pierit strălucirea, parfumul graiului nostru „neaoș“ prin care se concretizează le face mai valoroase, mai originale, mai ale noastre.

Chiar dacă unele tratate de folclor includ în structură și folclorul copiilor, în rândul folcloriștilor există părerea că acestea ocupă un loc aparte, având un repertoriu prin excelență autonom, datorat trăsăturilor specifice folclorului copiilor- universalitatea, extraordinara varietate, sursa de inspirație și originea acestor creații. Este posibil ca tocmai această situație „aparte“ să îi motiveze pe unii folcloriști să omită din aria preocupărilor folclorul copiilor. Având în vedere cele spuse mai sus, am avut plăcuta surpriză să constat că folclorul din Șimand, atât cât s-a putut culege de către inestimabilul profesor Dimitrie Otavă, se încadrează în repertoriu morfologic, specific creațiilor copiilor, fapt care m-a ajutat la introducerea lor în activitățile opționale cu cei mici.

Prima categorie la care fac referire este cea a **creațiilor pe care copilul le utilizează în timpul jocului**. Astfel, copilului care „pipește“(l-a v-ați-ascunselea) îi sunt adresate niște formule, în cazul în care nu joacă corect. Acesta are obligația să anunțe când pornește la căutat. („Cine nu-i gata îl iau cu lopata“). Cei căutați sunt preveniți de către grupul de copii atunci când sunt pe punctul de a fi găsiți sau dimpotrivă, când pot ataca; nu de puține ori aceste îndemnuri sunt rostite cu scopul de a-l deruta pe cel care caută.

„Sătă deasă, „Sătă rară,
Stai în casă. “ Ieși afară. “

În mod instinctiv, în timpul jocului gupul de copii se autoeducă, cultivându-și unele calități ca răbdarea, solidaritatea, spiritul de colectivitate, de colaborare.

Jocul propriu- zis al copiilor este dirijat în permanență de anumite reguli, astfel, un copil care nu mai vrea să se joace este obligat să anunțe:

„Trag o linie dă ciocolată, „Trag o linie dă foc,
Și mă joc altădată. “ Și nu mă mai joc. “

Extrem de bine reprezentată este **grupa numărătorilor** ca formule de eliminare pentru a stabili conducătorul de joc sau cu scopul de a forma echipele de joacă. Conținuturile acestora sunt extrem de variate începând cu scandarea unor silabe care vor să sugereze numărul de la 1 la 10 ori înșiruirea unor cuvinte fără niciun sens, împrumutate parcă dintr-o limbă străină și până la texte de o naivitate și nevinovată candoare. De subliniat este marea varietate ritmică a acestor producții, reliefată prin scandare.

O categorie bogată este cea a **frământărilor de limbă**:

„Am on pui dă papilocopircăliță și l-am dus la papilocopircăloi să să papilocopircălească cu on pui dă papilocopircăliță. “

Prepelița pristiță are tri pui prepeliț pristiț; puii prepeliți pristițe îs mai prepeliț pristiț decât prepelița pristiță. “

„Păpucăriu păpucărește păpucii lu păpucărița; păpucărița păpucărește păpucii lu păpucăroi. “

Creațiile care însoțesc jocurile de mișcare, practicate îndeosebi de fetițe, reprezintă o altă grupă distinctă. Jocurile de mișcare constau în executarea de pași, sărituri pe unul sau ambele picioare, cu întoarceri, fără întoarceri, mișcări ale membrilor superioare, în poziție statică sau în deplasare, toate executate în ritmul creației alese. Este interesant faptul că acestea nu abundă în regionalisme și transformările fonetice specifice zonei noastre.

O altă grupă este cea a producțiilor pe care cei maturi le adresează frecvent celor mici, chiar și în zilele noastre. Este vorba de **formulele legate de mișcare** care cuprind cunoscutele povești ale degețelilor, ori cele care denumesc unele părți ale corpului, spre bucuria celor mici: „Ăsta mere la vițai/Ăsta mere la purcei, /Ăsta duce așticuță/Ăsta face plăcintuță/Ăsta zăce: /Dă-mi și mie, dă-mi și mie că io-s mai micuț. “ (cel care recită prinde pe rând degetele celui mic, între degetele sale- mare, arătător și mijlociu, iar la sfârșit, degetul mic este răsucit spre stânga și dreapta spre buna dispoziție a celor mici). Același joc se poate desfășura într-o altă variantă: „Ăsta-i lup, / Asta-i lupoaie, / Ăsta-i urs, / Asta-i ursoaie, /Ăsta-i șucu, șucu, /Iepuroaie. “Copilul mic este legănat în brațe, cu mișcări ample spre dreapta și stânga pe versurile: „Ingyei groapa lupului?/ În fundul pământului. /Nu-i aci, ba-i aci/ Iacă-t-o că-i aci. “

Alte creații sunt adesea unor acțiuni: „făcutul cocoșilor“(floricel), îndeosebi în posturi; când boabele de porumb încep să „pomnească“copiii își exprimă bucuria prin două cântecele;

„Ieși moși dă sub coși, „Ieși moși dă sub coși,
Și pomnește doi cocoși; Și pomnește tri cocoși;
Ieși babă dă sub ladă, Unu mie, unu ție,
Și ne pomnește-o grămadă. “ Unu la Sfântă Mărie. “

Scosul pâinii din cuptor este un alt motiv de bucurie: „Pită moale, bagă-n foale. “

Cântecele de invocare a ploii, cunoscute sub numele de păpărugă sau dogyle, erau practicate atât de copii, cât și de adulți, îndeosebi în anotimpul vara în perioada de secetă.

„Dogyle, dogyle, Ploiță curată,
Slobozi doamne ploile Fără nicio pată.

Șirul acestor creații ar putea continua. Chiar dacă le lipsește valoarea estetică sau par extrem de puerile, ele sunt ale noastre, ale copilăriei mele și ale multor altor generații de copii, dovadă a existenței și continuității noastre pe acest meleag, în comuna Șimand. În lipsa calculatorului, a televizorului și chiar a banalei biciclete, aceste creații au însoțit jocurile sublimei și eternei copilării care oriunde, oricând și oricum își „cere“ **dreptul fundamental la joacă.**

Bibliografie:

Barna Mihai – *Folclor muzical din Câmpia Crișului Alb, editura Mirador, Arad, 2004*

Comișel Emilia – *Folclorul copiilor, Editura Muzicală, București, 1982*

Otavă Dimitrie, Otavă Mihaela – *Aspecte ale creației populare din Șimand, Editura Mirador, Arad,*

2009

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE!

ILDIKÓ-ROZÁLIA TRUFÁN, PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR, ȘCOALA GIMNAZIALĂ DEÁK FARKAS, MIERCUREA NIRAJULUI, JUDEȚUL MUREȘ

În această lucrare doresc să prezint scurt și concis cum am lucrat cu elevii mei de clasa pregătitoare în cursul acestui an școlar și cum am reușit să formez un bun colectiv de clasă din copii proveniți din trei diferite grupe de grădiniță.

În primele zile de septembrie, înaintea începerii propriu-zise a anului școlar am organizat prima întâlnire cu părinții. Scopul primei ședințe cu părinții a fost cunoașterea reciprocă și prezentarea programei școlare de clasa pregătitoare.

Includerea clasei pregătitoare în învățământul general și obligatoriu a fost aprobat prin OMEN nr. 3371 din 2013, publicat în Monitorul Oficial nr. 192 din 5 aprilie 2013. Acest ordin conține și Metodologia privind aplicarea planurilor-cadru de învățământ pentru învățământul primar, aprobă Planul-cadru de învățământ pentru învățământul primar în limbile minorităților naționale, prevăzut în anexa nr. 2., și precizează data din care se aplică Planurile-cadru de învățământ aprobate prin prezentul ordin, respectiv: începând cu anul școlar 2013 - 2014 la clasa pregătitoare și la clasa I, începând cu anul școlar 2014 - 2015 la clasa a II-a, iar din anul 2015 - 2016 la clasele a III-a și a IV-a. Data intrării în vigoare a ordinului a fost 5 aprilie 2013.

Anexa nr. 1 la OMEN nr. 3418/ 19. 03. 2013 cuprinde lista programelor școlare pentru clasa pregătitoare, clasa I și clasa a II-a după cum urmează:

- Comunicare în limba română/Comunicare în limba română pentru școlile și secțiile cu predare în limba maghiară
- Comunicare în limba maternă maghiară
- Comunicare în limba modernă 1
- Matematică și explorarea mediului
- Religie
- Arte vizuale și abilități practice
- Muzică și mișcare/Muzică și mișcare – pentru școlile și secțiile cu predare în limba maternă maghiară
- Educație fizică
- Dezvoltare personală.

Programa școlară actuală situează în centrul preocupării sale învățarea activă, centrată pe elev. Învățarea nu este un proces pasiv, care li se întâmplă elevilor, ci o experiență personală, la care ei trebuie să participe. Astfel munca instructiv-educativă din clasa pregătitoare se bazează pe învățarea prin joc. Pe tot parcursul anului școlar se pune accent deosebit la comunicarea orală (ascultare, vorbire, interacțiune).

Programa școlară permite cadrului didactic să realizeze demersul didactic personalizat, care să asigure formarea competențelor prevăzute de programă în contextul specific al fiecărei clase și al fiecărui elev.

În spiritul programei școlare în cadrul lecțiilor am pus accent deosebit la organizarea activităților de comunicare orală atât în limba maternă maghiară cât și în limba română, a activităților de autocunoaștere și promovare a stilului de viață sănătos, a activităților de dezvoltare emoțională și socială.

Activitatea mea de predare-învățare a fost completată cu diferite activități extracurriculare.

La sfârșitul lunii septembrie cu scopul cunoașterii cât mai profunde a elevilor din noua mea clasă am organizat o activitate de tip ”team building”. În cadrul acestei activități elevii au avut posibilitate să participe la diferite jocuri cu mingea și întreceri sportive. La concursul de alergări copii s-au luat la întrecere câte trei, astfel toți și-au luat câte o medalie, fie de aur, fie de argint, fie de bronz. La sfârșitul activității toți au fost bucueroși și mulțumiți de rezultatul obținut.

Înainte de vacanța de toamnă conducerea școlii în colaborare cu Consiliul Local al orașului Miercurea Nirajului a solicitat tuturor claselor din școală proiectarea și confecționarea unor ornamente de toamnă cu prelucrarea materialelor naturale. Aceste creații urmau să fie expuse în centrul orașului. Clasa mea, fiind ”Clasa Albinuțelor”, a pregătit o decorațiune cu albinuțe din dovlecei pictați. În realizarea acestei decorațiuni am cerut și am primit ajutorul părinților. În cursul lucrărilor am muncit cot la cot elevi/părinți și cadrul didactic. Astfel am realizat o adevărată compoziție de toamnă foarte reușită. (Figura nr. 1.)

În cursul lunii decembrie iarăși din inițiativa conducerii școlii fiecare clasă a proiectat și a confecționat câte un ornament de iarnă. Aceste ornamente au fost confecționate din diferite materiale și au fost expuse în curtea școlii. Noi am pregătit renul Rudolf, dintr-un balot de paie. (Figura nr. 2.) Elevii din clasa mea au fost foarte bucueroși văzând zilnic creația proprie între creațiile expuse de fiecare clasă.

În așteptarea Crăciunului am pregătit un spectacol de colinde de Crăciun. Din cauza restricțiilor impuse de autorități în vederea combaterii coronavirusului nu am putut să ținem spectacolul în mod obișnuit cu participarea părinților. De aceea am filmat toată activitatea, și am pus înregistrarea la dispoziția părinților.

În data de 15 februarie 2022 am participat cu clasa la Maratonul Internațional de Lectură inițiat de Biblioteca Județeană ”Kájoni János” din Miercurea Ciuc. În acest an s-a citit din opera scriitoarei Nemes Nagy Ágnes, cu ocazia comemorării a 100 de ani de la nașterea poetei. Scopul activității a fost atragerea atenției elevilor la importanța lecturii. Din cauza epidemiei, cu aplicarea restricțiilor în vigoare, evenimentul a fost organizat de fiecare clasă separat, numai cu participarea elevilor. Cu ajutorul serviciului de comunicare Google Meet am ținut o videoconferință cu câțiva dintre părinții elevilor. Astfel activitatea a fost foarte interesantă pentru copii, ei puteau să asculte poeziile poetei atât în interpretarea mea cât și și a părinților.

În data de 25 februarie 2022 am organizat carnavalul elevilor de clase elementare. Fiecare elev și-a îmbrăcat un costum de carnaval special, pregătit pentru această ocazie, și a învățat o scurtă poezie de prezentare. Elevii și-au prezentat costumele, au recitat poeziile de prezentare, au mâncat gogoase special pregătite pentru ei cu ocazia carnavalului. În școală au fost zâne și prințuri, clovnuri și vrăjitoare, figuri de desene animate și diferite animale. A fost o zi cu multă bucurie și voie bună.

În cursul lunii martie, într-o zi de duminică, după încetarea restricțiilor, ne-am deplasat cu elevii clasei la un spectacol de teatru de păpuși la Teatrul Ariel din Târgu-Mureș.

De Ziua Mamei am organizat un spectacol în colaborare cu cealaltă clasă pregătitoare din școală. Acest spectacol s-a ținut în căminul cultural local. Elevii au avut posibilitate să evolueze pe scena mare. A fost o experiență așteptată pentru mulți copii. Toți au depus un efort deosebit în scopul reușitei. Au învățat cântece, poezii și au prezentat câteva jocuri populare pentru copii.

Cu ajutorul domnului profesor de educație fizică am organizat o zi de sport pentru elevii clasei. Elevii au participat la întreceri sportive: aruncări cu mingea, alergări, tragere de funie și meci de fotbal.

De 1 Iunie, în ziua anterioară, am surprins elevii cu câte o înghețată, am ascultat muzică, am dansat diferite dansuri îndrăgite de copii ca dansul pinguinilor, dansul rășuștelor, dansul cowboyului pe melodia Cotton Eye Joe, Meneaito Dance, etc.

Am sărbătorit zilele de naștere a elevilor în fiecare anotimp. Astfel am ținut câte o activitate în timpul toamnei, iernii și primăverii. Acum urmează să mai organizăm una pentru elevii care s-au născut în cursul lunilor de vară.

Mai avem de organizat două activități: Spectacolul de sfârșit de an școlar și o excursie în împrejurimile orașului, o excursie în natură.

Spectacolul de sfârșit de an școlar va cuprinde aproape toate cântecele, poeziile și zicătorile învățate pe parcursul anului școlar. Astfel vom recapitula poeziile și cântecele învățate, și le vom arăta părinților. La sfârșit vom prezenta un dans, pe care tocmai acum îl exersăm, îl formăm pe o melodie de vară.

Figura nr. 1 si 2

Bibliografie:

-OMEN nr. 3371 / 12. 03. 2013

-OMEN nr. 3418 / 19. 03. 2013

SCOALA ONLINE

PROF ILEANA ARDELEAN CSEI ARAD

Educația este foarte importantă deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societate. De cele mai multe ori, educația are loc frecvent sub îndrumarea educatorilor. Cu toate acestea, perioada prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită. *Învățământul on-line* deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate (vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă); reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, tradițional, "față în față" sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclul curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm.

Școala on-line îți dă prilejul să explorezi noi moduri de învățare. Metodologia clasică (predare – învățare – verificare) poate fi înlocuită cu mijloace mai atractive. În acest răstimp am găsit o groază de videoclipuri cu activități predate diferit față de cum eram obișnuită. M-au ajutat să privesc subiectele predate la grădiniță dintr-o altă perspectivă.

Este evident că școala – chiar și repositionată în zona digitală – trebuie să continue să reprezinte pentru copii o resursă de siguranță și de continuitate.

Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

Am putut expune câteva idei, însă cu toții știm că internetul este foarte util în învățare, atât a celor mici, cât și a celor mari. Pentru cei mici tehnologia este atractivă, iar pentru cei mari trebuie să existe o motivație puternică pentru a o utiliza în mod eficient.

- Învățarea în clasă îi ajută pe elevi și pe profesori să se cunoască mai bine. Acest lucru permite profesorilor să cunoască elevii și să evalueze mai bine punctele forte și punctele slabe, să acționeze ca mentori și să ghideze studenții în posibilitățile lor de carieră.

- Într-o clasă tradițională, elevii pot să-și împărtășească în mod direct opiniile și să-și clarifice propriile întrebări cu profesorul, obținându-și astfel răspunsurile imediat.

- Înțelegând modelul de întrebări și răspunsuri și sugestiile oferite de profesori cu experiență, elevii pot găsi mai multe informații utile decât atunci când utilizează note și sugestii online generalizate.

- De asemenea, învățarea în clasă este mai utilă datorită unei interacțiuni continue între elevi și profesori, deoarece îi ajută pe elevi să scape de temerile lor cu privire la examene.

- În cele din urmă, interacțiunile cu profesorii buni contribuie la motivația elevilor de a obține note mari.

Părerea mea personală e că școala online nu e școală.

CREATIVITATEA ȘI EDUCABILITATEA ACESTEIA LA ELEVII DIN CICLUL GIMNAZIAL

ILIE ELENA – FLORINA, PROF. LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „V. VOICULESCU”
COM. PÂRSCOV, JUD. BUZĂU

Definirea conceptului de educabilitate. În ultimii ani cercetarea psihopedagogică s-a axat din ce în ce mai mult pe studiul creativității, specialiștii încercând să descopere misterele acesteia: cum ia naștere?, cum poate fi păstrată?, cum poate fi îmbunătățită sau stimulată?, dar nu s-a ajuns la un numitor comun în ceea ce privește răspunsurile la întrebările notate anterior, nici măcar în ceea ce privește definirea clară a conceptului.

Ioan Nicola este de părere că „creativitatea este o formațiune complexă care angrenează personalitatea în ansamblul său, corelând însă mai puternic cu unele trăsături ale acesteia (inteligența, gândirea divergentă, flexibilitatea gândirii, fluentă ideatională, curiozitate, nivel de expectanță, perseverență, încredere în sine, etc.)”². Factorii numiți de către dumnealui pot fi foarte simplu împărțiți în două categorii: intelectuali și nonintelectuali.

Creativitatea se află în stânsă legătură cu inteligența, dar nu se reduce la aceasta. Când vorbim despre creativitatea elevilor trebuie să avem în minte mai multe însușiri psihice necesare manifestării acesteia, precum și condițiile externe propice manifestării ei, iar rezultatul creativității trebuie să fie un produs nou, valoros pentru societate.

Analizând cu maximă atenție fenomenul, constatăm că originalitatea produsului creat este extrem de variată și că acoperă o largă tipologie, de la desenul infantil până la inovațiile din diverse domenii științifice (creativitatea inovatoare specifică marilor talente). Nu toți indivizii sunt însă capabili să atingă un astfel de nivel de creativitate, dar fiecare individ în parte este creativ în măsura în care i se cultivă și/sau își cultivă spiritul inovator. Creativitatea apare în funcție de potențialul creativ al fiecărui elev, și generează „diferențe individuale în calitatea performanțelor obținute”³ de către aceștia. Dezvoltarea spiritului inovator reprezintă una dintre cele mai importante sarcini ale școlii în momentul de față, deoarece cunoștințele pe care elevii le dobândesc cu ajutorul învățării creatoare se vor cimeta mai temeinic vor deveni operaționale și în alte situații de învățare ulterioare.

Factorii ce stimulează creativitatea. Multitudinea de factori ce pot influența procesul creativ al elevilor au fost grupați, de către Ioan Nicola, în volumul *Tratat de pedagogie școlară*, în șase categorii, astfel:

1. Imaginația elevului – funcția psihică esențială procesului de creație ale cărei însușiri definesc actul de creație:

- Originalitatea – expresia noutăților care se observă,
- Plasticitatea – ușurința cu care elevul își poate schimba punctul de vedere,
- Fluiditatea – capacitatea de a intui cât mai multe imagini sau idei;

2. Ereditatea – având în vedere faptul că imaginația constituie o aptitudine, factorul ereditar este extrem de important;

3. Inteligența – absolut orice proces de gândire influențează creativitatea, iar inteligența ușurează analiza și ajută la stabilirea unei serii noi de relații contribuind astfel și la aprecierea critică a noii creații;

4. Cunoștințele anterior dobândite de către elev – au un rol foarte important în procesul de creație, indiferent de modul în care au fost dobândite: direct (prin observarea directă a fenomenelor) sau indirect (prin lectură sau audierea unor explicații/lecții);

5. Însușiri de caracter – motivația și perseverența ar fi principalele însușiri de caracter care pot determina creșterea creativității în rândul indivizilor de orice vârstă și în special în rândul elevilor;

² Ioan Nicola, *Tratat de pedagogie școlară*, Editura Aramis, București, 2003, p. 178

³ ibidem

6. Mediul de viață/societatea – dezvoltarea tehnicii, artei, științei și a noilor tehnologii face neapărat necesară dezvoltarea constantă a creativității, această dezvoltare transformându-se într-o cerință de natură socială a lumii contemporane.

Tratând creativitatea ca pe o capacitate generală a psihicului uman observăm că aceasta pare a fi o formațiune complexă rezultată din imbinarea, într-o manieră irepetabilă, în cadrul personalității fiecărui individ a aceluși ansamblu de factori prezentat anterior.

Blocajele creativității. Dacă creativitatea poate fi stimulată de seria de factori prezentați anterior, trebuie făcută mențiunea faptului că în anumite circumstanțe creativitatea poate suferi un blocaj și de cunoașterea și evitarea celor circumstanțe ține succesul actului creativ și implicit succesul învățării la elevi. Blocajele creativității pot fi:

- De natură socială: - conformismul este, poate, cel mai dăunător dezvoltării creativității elevilor deoarece dorința de a fi la fel ca ceilalți, de a nu fi diferit; - gândirea logică exagerată sau gândirea critică și neîncrederea în fantezie duc la scăderea treptată a creativității elevilor;
- De natură metodologică – critica permanentă va induce elevului ideea că rezultatul creativității sale nu este bun/necesar și va inhiba procesul creației; - rigiditatea algoritmilor anteriori duc la stagnare, deci la blocarea creativității (când avem de rezolvat o problemă tindem să folosim un algoritm folosit anterior despre care știm că dă rezultatele așteptate, iar când nu putem face acest lucru sau când algoritmul nu este potrivit reușim cu greu sau chiar deloc să găsim o altă soluție)
- De natură psihologică: - teama de a nu greși, descurajarea rapidă sau graba ne împiedică să găsim cea mai bună soluție, cea inovativă.

Potențialul creator al elevilor. Fiecare copil este creativ, în limitele dezvoltării individuale normale, iar dezvoltarea creativității sale se realizează „în funcție de ponderea și modul în care se corelează factorii implicați în această constelație, de experiența acumulată și de contextul social și climatul psihosocial în care se manifestă.”⁴ Deci fiecare copil dispune de un potențial creativ unic aflat în stare latentă, vizibil de la vârstele cele mai fragede, și care, cu ajutorul intelectului și al imaginației, poate spori atunci când este bine canalizat sau se poate pierde atunci când nu i se acordă atenția cuvenită.

Având în vedere faptul că inteligența și imaginația nu evoluează în același ritm și nici cu aceeași constanță, potențialul creativ al copilului va evolua și el diferit de la un individ la altul sau, chiar la același individ, de la un moment la altul. Aici intervine organizarea procesului instructiv-educativ care trebuie în mod obligatoriu să țină cont de recunoașterea și cunoașterea potențialului creator al elevilor.

Dezvoltarea creativității.

A. Cultivarea creativității în învățământ.

În ultimii ani, o dată cu schimbarea *Programelor școlare* și cu introducerea *Profilului absolventului de clasa aVIII-a*, prin reforma educațională din anul 2017, s-a mutat oarecum interesul învățământului de pe cultivarea gândirii critice și a conformismului pe libertatea gândirii creative, s-a renunțat la învățarea de reguli și aplicarea lor trecându-se la stimularea imaginației creatoare. Cel puțin la disciplina *Limba și literatura română* noile programe permit stimularea intensă a imaginației creatoare a elevilor în paralel cu educarea gândirii, deși nu sunt prevăzute lecții doar în acest scop. Cadrul didactic va trebui să determine elevii să-și manifeste în mod liber curiozitatea stimulându-le în același timp *atitudinile creative* și aptitudinile de *a căuta* și *a găsi* și nu trebuie să se limiteze pentru a face acest lucru la activitățile de la clasă, cele din afara clasei și activitățile extrașcolare fiindu-i la fel de utile.

B. Educabilitatea creativității.

Poate fi realizată pornind de la descoperirea potențialului creativ și prin folosirea unor metode care să determine copiii să își manifeste creativitatea prin produse originale, pentru ca în viitor ei să se poată integra activ în realitatea socială.

Profesorul va trebui, pentru a educa creativitatea elevilor, să se axeze pe identificarea de cât mai devreme a trăsăturilor și însușirilor care vor sta la baza creativității din domeniul în care activează, ținând cont totodată și de conținutul procesului de învățământ. Cu privire la această idee, Ioan Nicola nota: „... . se

⁴ Ioan Nicola, *op.cit.*, p. 220

apreciază că existența unui echilibru între cultura generală și cea de specialitate ar constitui un factor stimulatoriu pentru elementele potențialului creativ al elevilor.”⁵

Randamentul școlar al elevilor este un alt criteriu de apreciere a creativității, însă nu notele școlare evidențiază cât sunt elevii de creativi, ci originalitatea creațiilor lor școlare. Notele reflectă cel mai adesea capacitatea de memorare și redare a unor informații, pe o anumită temă, la un anumit moment din timp.

Privind prin prisma produselor de creație se poate constata că unii elevi dețin creativitate de tip științific (au înclinații spre disciplinele reale), iar alții creativitate de tip artistic (au înclinații spre disciplinele umaniste), însă din punct de vedere al psihologiei creativității nu trebuie să accentuăm această diferențiere ci să încercăm, printr-un conținut interdisciplinar, științific și artistic în același timp, să oferim șanse apariției unor conexiuni inedite ce vor fructifica întregul potențial creator al elevilor.

Rolul profesorului în educarea și stimularea creativității este extrem de important. El trebuie să aibă în vedere aceste două lucruri atunci când întreprinde proiectarea activităților didactice, astfel încât elevii să adopte o atitudine creatoare în activitățile pe care le desfășoară. Profesorul trebuie să își adapteze strategia de lucru pentru a le oferi elevilor câmp de manifestare a spontaneității și inițiativei în special prin stimularea atitudinii interogative a acestora și prin disponibilitatea permanentă de a relua activitatea de la început.

„În ansamblul strategiei didactice adoptate, profesorul poate apela la modalități care să vizeze în mod deosebit unul sau altul dintre factorii psihici ai creativității (gândire, aptitudini, imaginația, motivație, caracter, etc.)”⁶, tot el trebuie să fie constant preocupat de eliminarea potențialelor blocaje în exprimarea creativității elevilor și trebuie să aleagă metode și procedee ce vizează stimularea creativității.

⁵ Ioan Nicola, *op. cit.*, p. 222

⁶ Ioan Nicola, *op. cit.*, p. 224

UTILIZAREA INSTRUMENTELOR DIGITALE PENTRU EFICIENTIZAREA PROCESULUI DE PREDARE – ÎNVĂȚARE - EVALUARE

AUTOR: ILIE FLORENTINA IONELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 „ȘTEFAN OCTAVIAN IOSIF“ BRAȘOV

Educația digitală nu este despre tehnologie, ci despre pedagogia din spatele tehnologiei. Există numeroase aplicații și platforme gratuite care pot ajuta profesorul în activitatea didactică față în față, online sau blended cu elevii. Nu este nevoie ca profesorul să le cunoască pe toate, ci doar pe acelea care servesc la dezvoltarea competențelor și atingerea obiectivelor în învățare pentru clasa la care predă. Fiecare clasă este unică, de aceea profesorul poate alege ceea ce se potrivește elevilor cărora le predă.

Alegerea unui set de bază de instrumente digitale de calitate, aplicabile în activități intra și interdisciplinare, individuale sau colaborative sprijină aplicarea strategiei didactice gândite de profesor cu impact pozitiv asupra susținerii efortului de învățare al elevilor.

Elevii noștri sunt exploratori și nativi digitali, dornici să descopere alături de profesor cum să-și formeze reprezentări corecte despre lumea în care trăiesc și vor munci, cum să se orienteze în spațiu și timp, cum să caute pe internet în mod securizat informații, cum să-și dezvolte gândirea critică în documentarea de pe internet.

Instrumentele digitale ușor de utilizat la clasă sunt:

Explorare în web

- Explore.org este o grădină zoologică globală, care oferă acces la mii de camere video live din diverse locuri din lume: rezervații naturale, adăposturi pentru animale, ferme și altele. Această platformă este ușor de accesat și de mare utilitate în lecțiile de științe ale naturii.

- Youtube este un alt spațiu online de explorare pentru elevi, unde pot găsi materiale video cu un conținut educativ valoros.

- Maps oferă posibilitatea elevilor de a-și forma reprezentări reale despre spațiul geografic.

- Google Arts&Culture găzduiește colecții virtuale de artă. Există numeroase muzee virtuale care permit accesul la un clic distanță.

Aplicații grafice

- WordArt este o platformă care poate fi folosită pentru a crea cu ușurință forme grafice și cuvinte.

- Canva este o platformă de design grafic, care permite utilizatorilor să formeze grafică socială, prezentări, afișe și alt conținut vizual. Este disponibilă pe web și mobil și integrează milioane de imagini, fonturi, șabloane și ilustrații.

Aplicații video

- ChatterPix Kids este o aplicație de editare foto gratuită, care dă voce unor imagini și care se pliază pe conținuturi diverse. Este recomandată pentru activități individuale sau de echipă, pentru crearea de conținut media și literație.

- Quik este o aplicație de editare video, care permite crearea unor videoclipuri din materialele foto și video avute în telefon, oferind opțiunea de a adăuga tranziții și efecte sincronizate pe ritm muzical.

- Stop Motion este o aplicație video și presupune folosirea unor cadre succesive, puse împreună în ordine cronologică, care fac ca obiectele 2D surprinse în imagini să prindă viață. Elevii sunt obișnuiți să vizioneze animații, dar nu să le creeze ei. Acum au ocazia să învețe să spună povești în imagini, să își dezvolte competențele de comunicare, să expozeze și să investigheze fenomenele din mediul înconjurător, să-și antreneze răbdarea și gândirea strategică.

- Loom este o aplicație care permite realizarea unor tutoriale pentru elevi, ce pot fi ușor integrate în proiectarea unor lecții online.

Aplicații interactive

- **Padlet** este un website și o aplicație care le permite elevilor să creeze proiecte individuale sau de echipă cu imagini, text, link-uri, fișiere audio și video, postate ca niște notițe pe un perete virtual. Toate într-un singur loc, sunt aranjate în formate prestabilite sau ușor de personalizat, creative și colorate, atractive pentru elevi. Padlet prezintă două avantaje majore: versatilitatea pentru că permite încărcarea unor forme

variate de materiale și încurajarea colaborării pentru că pot lucra mai mulți elevi la același proiect de pe peretele virtual.

Exemplu de scenariu didactic în care se folosesc instrumente digitale:

Clasa: a III-a

Disciplina: Limba și literatura română

Obiective operaționale:

- să localizeze Italia pe harta din Google Maps;
- să acceseze pagina Wikipedia pentru a găsi datele biografice ale scriitorului Edmondo de Amicis;
- să realizeze un material despre copilărie cu ajutorul aplicației grafice WordArt;
- să vizioneze un material audio-video pe Youtube;
- să realizeze o carte virtuală cu ajutorul aplicației Book Creator;
- să aleagă varianta corectă de răspuns din quiz-ul aplicației Wordwall;
- să completeze un chestionar Google Forms, cu întrebări tip prelegere, pe baza textului din manual;
- să caracterizeze personajul principal din text cu ajutorul aplicației ChatterPix Kids.

Etapele lecției

1. Captarea atenției:

- Localizarea Italiei pe harta Google Maps și descoperirea celor 20 de regiuni ale acestei țări.
- Accesarea paginii Wikipedia, pentru aflarea datelor biografice ale autorului textului „CUORE, inimă de copil“, din care face parte fragmentul din manual, „Camaradul meu, Coretti“.

2. Dirijarea învățării:

- Alcătuirea unei imagini reprezentative a viziunii despre viață a copilului de azi, cu ajutorul aplicației grafice WardArt. Elevii vor da exemple de cuvinte care le descriu copilăria.
- Vizionarea filmului de pe Youtube „Camaradul meu, Coretti“.
- Citirea textului în lanț, explicarea cuvintelor necunoscute, întrebări și răspunsuri pe baza textului, completarea hărții povestirii pe caiet – Titlu, Autor, Personaje, Șirul evenimentelor, Mesaj.
- Gruparea elevilor câte 5, pentru cele 5 idei principale ale textului, formând 5 echipe. Fiecare echipă va formula propoziții și va ilustra cele 5 idei ale textului. Cu ajutorul aplicației Book Creator vor realiza o carte ilustrată a textului.

3. Obținerea performanței:

- Cu ajutorul tabletelor, elevii vor deschide classroom-ul unde vor accesa link-ul primit personal și vor completa quiz-ul aplicației Wordwall.

4. Evaluare:

- Completarea chestionarului Google Forms, cu întrebări tip prelegere, pe baza textului din manual.

5. Retenția și transferul:

- Caracterizarea lui Coretti, cu ajutorul aplicației ChatterPix Kids.

În procesul instructiv-educativ, tehnologiile multimedia reprezintă un instrument important pentru crearea cursurilor instructive moderne. Profesorii conștientizează avantajele utilizării conceptelor și instrumentelor digitale pentru a-i face pe elevi să devină responsabili pentru propriul proces de învățare.

Bibliografie:

Cerghit, Ioan, *Sisteme de instruire alternative și complementare-Structuri, stiluri și strategii*, Iași, Polirom, 2008

Joița, Elena, *Educația cognitivă. Fundamente. Metodologie*, Iași, Polirom

SISTEMUL EDUCAȚIONAL ROMÂNESC

PROF. INV. PRIMAR: ION MARIANA FLORICA
LICEUL TEHNOLOGIC SANITAR „VASILE VOICULESCU”
ORADEA, JUD BIHOR

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. În cadrul sistemului de învățământ sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative. Proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonformal se realizează în conformitate cu anumite principii educaționale generale și în corelație cu gradul de dezvoltare economică, socială și politică a societății. (Gabriela C. Cristea, 2002, p. 107, citat Florescu)

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume (Palicica, Gavrilă & Ion, 2007, p89):

a) funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om ca „homo cogitans” (omul care gândește):

b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca „homo faber” (omul care muncește și creează):

c) funcția axiologică, de valorificare, de evaluare, care-l formează pe om ca „homo estimans” (omul care apreciază, valorizează). Educația și învățământul urmăresc în ultima instanță realizarea unei personalități inezestrată cu calități care să favorizeze integrarea cât mai activă și rapidă în societate. De aici derivă și alte funcții:

- *funcția economică, de pregătire* a forței de muncă în conformitate cu nevoile sociale;

- *funcția de socializare, de pregătire* a forței de muncă tinere cu capacități de comunicare interumană, cu competențe de a lucra în echipă etc. ;

- *funcția de dezvoltare și exersare* în condiții optime a talentelor, cultivarea interesului pentru anumite domenii și de sprijinire a afirmării personalității fiecărui tânăr. (Palicica, Gavrilă & Ion, 2007, p90)

Structura sistemului de învățământ evidențiază elementele componente ale acestuia și relațiile de interdependență dintre ele, privite din perspectiva realizării funcțiilor psihopedagogice de instruire și educare a tinerei generații.

În întreaga lume, se manifestă cerința primordială conform căreia sistemele de învățământ trebuie să înceapă, să continue și să susțină transformările și progresele sociale, asigurând un învățământ de calitate, pregătind individul pentru viitor, dezvoltând capacitățile acestuia de a se adapta schimbărilor tehnico-științifice și de a crea noul.

Problemele actuale cu care se confruntă școala atât pe plan național cât și pe plan mondial, conform literaturii de specialitate, sunt (Florescu –Note de curs):

✓ scăderea ratei natalității și implicit creșterea riscului șomajului în rândul cadrelor didactice;

✓ problemele financiare cu care se confruntă învățământul, lipsa alocării fondurilor;

✓ creșterea procentajului abandonului școlar, concomitent cu scăderea interesului față de școală atât din partea elevilor cât și din partea părinților;

✓ apariția noilor tehnologii și a mijloacelor rapide de difuzare a informațiilor în masă care concurează școala, și orientează interesul tinerilor către domenii noi;

✓ numărul relativ mare de specializări înguste în raport cu posibilitățile de plasament profesional;

✓ diversificarea ofertei educației nonformale ce răspunde și se adaptează mai bine cerințelor tinerilor, stimulând autoinstruirea și îmbogățind formarea de bază. Monopolul asupra învățământului superior exercitat din partea universităților prin eliberarea diplomelor și a certificatelor a fost deja fisurat prin apariția ofertei de pregătire superioară ne-universitară care califică forța de muncă, în special pentru companiile private. Aceste programe au avantajul rapidității, flexibilității și eficienței;

✓ “în multe țări – indiferent de tendința către o formare generală - tinerii se plâng de o prea mare specializare în cadrul învățământului secundar superior, precum și de absența unor cunoștințe și tehnici generale” (Învățământul din alte țări, 1990, p. 16, citat Florescu-Note de curs);

✓ supraîncărcarea programelor școlare cu “detalii inutile și informații enciclopedice, în loc de a se insista pe studiul independent.” (Ibidem);

✓ discriminările sexuale în unele țări, “fetele beneficiind mai puțin decât băieții de diversele profiluri de învățământ” ca rezultat al falselor idei precon-cepute conform căreia ele ar fi mai puțin “dotate” intelectual pentru studiu (Ibidem);

✓ slaba individualizare și tratare diferențiată optimă pentru sprijinirea elevilor cu nevoi speciale, precum și a celor supradotați;

✓ sistemele de evaluare deficitare, accentul fiind pus în special pe evaluarea finală, în detrimentul celei continue, mai ales în învățământul superior (Florescu-Note de curs)

Bibliografie

Florescu M. C., (2002), *Managementul educației: note de curs pentru Instructori*, Oradea: Editura Eurogrup

Florescu M. C., (2020), *Note de curs - Sistemele de educație și de învățământ - problematica generală și aspecte particulare. Sistem de educație versus sistem de învățământ - delimitări conceptuale și interacțiuni.*, Modul I, Oradea: Master EIIPP.

Palicica M., Gavrilă C. & Ion L. (2007), *Pedagogie: Pentru învățământul agricol*, Timișoara: Editura Mirton

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

PROF. ÎNV. PRIMAR: IONEL-DINCĂ MARILENA
PROF. MALINCA AURELIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AUREL SOLACOLU”-OGREZENI, JUD. GIURGIU

Suntem cadre didactice și suntem părinți... astfel crește proporțional, în mod continuu și consecvent sentimentul de revoltă față de sistemul nostru de învățământ. A devenit deja un clișeu faptul că avem un sistem educațional învechit, axat pe șabloane, pe memorare și îmbrăcat frumos în cuvinte precum „inovație” și „descongestionare”. Mereu actual pare I. L. Caragiale: „din două una, dați-mi voie: ori să se revizuiască, primesc! Dar să nu se schimbe nimica; ori să nu se revizuiască, primesc! dar atunci să se schimbe pe ici pe colo, și anume în punctele... esențiale”.

În speranța că învățământul românesc este în curs de schimbare la momentul actual, și că aceste schimbări au menirea de a îl aduce la un nivel mai ridicat, mai apropiat de cele ale țărilor europene, voi sublinia în continuare, câteva practici de succes ale sistemelor de învățământ din **Germania, Danemarca, Grecia, Spania, Polonia, Finlanda sau SUA.**

Învățământul vocațional din Germania este considerat cel mai bine dezvoltat din lume, dar, în același timp, diferențiază foarte mult între copiii cu o pregătire slabă, cei de nivel mediu și elitele. S-a încercat trecerea la modelul american, iar pentru a realiza tranziția aceasta elevii trebuie să meargă la fiecare materie în clase diferite. Totuși s-a produs o dezordine generală în școală.

Germania este o țară cunoscută în lume pentru învățământul său profesional dual (250 elevi pe loc), care durează trei ani și începe după ce elevii termină 10 ani de învățământ obligatoriu.

Danemarca are cel mai eficient și mai bine structurat sistem de învățământ. Cercetarea a avut la bază 36 de indicatori, structurați în 4 categorii, corespunzătoare celor patru dimensiuni ale învățării definite de UNESCO și anume: „învățarea pentru a ști”, acoperită de educația formală, „învățarea pentru a face”, reprezentată de perfecționarea la locul de munca, și „învățarea conviețuirii”, legată de activitățile sociale desfășurate în timpul liber și, în final „învățarea organizării propriei vieți”, care presupune acumularea de informații puse în slujba dezvoltării personale și a unui stil mai bun de viață. Sistemul educațional danez constă într-un an preșcolar opțional și 9-10 ani de școală în cadrul învățământului primar și secundar inferior, după care elevii trebuie să aleagă între cursurile academice din cadrul învățământului secundar superior și colegiile vocaționale și educația profesională cu orientare practică și cursuri de formare, instruire oferite de colegiile vocaționale. Următoarea alegere privind studiile este făcută la vârsta de 19-20 de ani și constă în alegerea între cursurile universitare și ale instituțiilor de învățământ superior non-universitare. Evaluările dețin un loc secundar în prioritățile învățământului obligatoriu. Totul este conceput astfel încât să fie evitate situațiile stresante atât pentru elevi, profesori sau directorul de școală. **Rezultatele evaluărilor nu sunt făcute cunoscute elevilor și părinților ci doar profesorilor cu scop de concepere a planurilor de ameliorare pentru elevii cu dificultăți de învățare.** Acceptarea insuccesului și critica sunt considerate ineficiente, demotivante. Abordarea pozitivă a oricărui aspect este considerată strategia eficientă.

În Danemarca, testarea națională a fost introdusă în 1975 și implementată complet în 2010, sub forma testelor finale la sfârșitul școlii secundare dar și pentru aproape fiecare an al învățământului obligatoriu. Acest tip de testare a fost adăugat la sistemul național de evaluare, în scopul de a monitoriza progresele și rezultatele elevilor și de a produce informații relevante astfel încât profesorii să poată satisface nevoile elevilor mai eficient, iar școlile să-și îmbunătățească calitatea educației. Obiectivul este de a combina modelele tradiționale de monitorizare de sus în jos cu abordările de jos în sus ale evaluării elevilor la nivelul școlii, astfel încât calitatea învățământului este măsurată mai eficient și astfel îmbunătățită. Testele naționale din Danemarca bazate pe TIC, se caracterizează prin adaptări importante în funcție de nivelul fiecărui elev. De aceea, fiecare elev la fiecare nivel este chemat să susțină un test personalizat. Sistemul pentru testarea pe calculator din Danemarca este cunoscut ca ‘test informatic adaptativ’ (CAT), care înseamnă faptul că testul se adaptează la nivelurile individuale de abilități. Ca urmare a unui răspuns corect, elevilor li se pun întrebări mai dificile și vice-versa. Raționamentul este acela că testele sunt mai eficiente atunci când „dificultatea itemului” corespunde cu capacitatea elevului. Cerințele tehnologice ale acestui

mod de testare sunt considerabile, atât în privința capacității și stabilității sistemului, cât și în ceea ce privește apelarea unei bănci foarte largi de itemi cu exact acea combinație de itemi potriviți și de înaltă calitate.

Grecia este una dintre cele mai stabile țări în materie de reforme educaționale, nu s-a mai făcut reformă din anii '80, spun profesorii greci.

În Grecia Sistemul se aseamănă cu cel spaniol, având o școală primară de lungă durată, tot până la 12 ani. Gimnaziul durează trei ani și liceul – la fel, dar materiile sunt destul de stufoase. Matematica, spre exemplu, se predă la un nivel mai înalt decât în Occident, a explicat profesorul Ioannis Tzikes, lucru valabil și în România, de altfel.

Învățământul obligatoriu **spaniol** începe la 6 ani, dar aici se opresc asemănările cu România în ceea ce privește structura sistemului. Spaniolii nu au gimnaziu, în schimb au o școală primară (Educación Primaria), care ține până la vârsta de 12 ani, urmează școala secundară obligatorie (Educación Secundaria Obligatoria), care durează patru ani (de la vârsta de 12 până la 16 ani). La 16 ani se termină învățământul obligatoriu, iar elevii mai parcurg încă doi ani de școală, la sfârșitul cărora dau examenul maturității. Bacalaureatul spaniol se aseamănă foarte mult cu examenul nostru de la final de liceu dinainte de introducerea camerelor de supraveghere, în 2011.

În Polonia, unul dintre sistemele schimbate radical după căderea comunismului a fost educația, ceea ce s-a văzut ulterior și în testele internaționale. Cheia succesului polonez a fost sistemul de examinare după fiecare ciclu educațional.

Un sistem bine gândit poate face dintr-un elev obișnuit, unul excepțional. **Finlanda** are cel mai ridicat nivel de trai din lume și cel mai evaluat sistem educativ. Finlanda atrage atenția lumii atunci când se constată că elevii săi obțin constant poziții de top la testele PISA – teste internaționale menite să verifice nu atât cunoștințele tinerilor, cât mai ales modul cum aceștia gândesc. Secretul stă în importante reforme educaționale, implementate în urmă cu 40 de ani. Guvernul a hotărât să „reseteze” sistemul și să abordeze o altă direcție, dedicând astfel fonduri importante educației, cercetării și tehnologiei. Atunci a fost adoptat un nou sistem educațional. Iar acest sistem se referă de fapt la egalitate de șanse pentru toți copiii, indiferent de mediul socio-economic din care aceștia provin. Conceptul este „peruskoulu” și el desemnează o școală „comprehensivă” pentru toți elevii între 7 și 16 ani. Primul lucru care s-a decis a fost ca școala elementară să fie formată din nouă clase. Este o școală finanțată de stat și care oferă tuturor copiilor educație gratuită, o școală obligatorie și disponibilă pentru toți, dar și o școală fără examene de admitere și fără taxe. Sistemul este unul egalitarist, oferind șanse egale pentru oricine, indiferent de mediul socio-economic din care provin, sau de zona în care locuiesc, au același potențial de a învăța și trebuie să aibă aceleași șanse la o educație de calitate. În Finlanda nu există școli mai bune și școli mai proaste. Nu există învățământ privat. Întregul sistem universitar este de stat. Sunt permise liceele private, dar perceperea de taxe de studiu este interzisă. Această țară consideră pur și simplu că absolut toți copiii trebuie să beneficieze de același tratament. Copiii cu dizabilități învață în școlile normale. Copiii cu cerințe educaționale speciale nu studiază la domiciliu, nu sunt excluși sau izolați în școli speciale, ci participă la ore în clase normale, indiferent dacă au handicapuri grave.

În urma evaluărilor internaționale, elevii finlandezi s-au dovedit a fi cei mai inteligenți. Ei au obținut cele mai bune rezultate la cunoaștere științifică și s-au clasat printre primii la matematică și apetitul pentru lectură. Statul finlandez e preocupat de asigurarea unui învățământ viabil, capabil să motiveze elevii. Sistemul educativ este foarte bine gândit și făcut în sprijinul elevilor. Finlanda are cel mai mare procent, din Europa, al elevilor care ajung la facultate, 66%, iar 93% dintre finlandezi promovează liceul. În același timp, diferența dintre cei mai slabi și cei mai buni elevi este cea mai mică din lume. Sistemul de valori al finlandezilor are la bază educația nu acumularea de bunuri, este un sistem de valori format în familie, consolidat în școală, pus apoi în slujba țării.

Structura sistemului de educație american include 4 nivele, construite după principiul de vârstă: preșcolară (pre-school education), școala primară (elementary education), învățământul secundar (secondary education) și învățământul superior de specializare profesională (higher education).

Învățământul școlar cuprinde 12 clase, fiecare din ele durează un an academic. Sunt foarte multe programe școlare în SUA. Nu există un plan comun de învățământ (cu excepția majorității țărilor europene și țărilor CSI). Acest lucru este legat de situația autonomă a fiecărui stat și determinarea individuală a normelor de învățământ. De aceea școlile secundare pot fi de mai multe tipuri: „academice”, „profesionale”

și „multi-profil”. În școlile de tip „multi-profil”, începând cu clasa a 9-a, există diferite profiluri, dintre care cele mai răspândite sunt: „academic”, „general”, „comercial”, „industrial”, „agricol”.

Bibliografie:

- Wikipedia. org
- Timpul. md

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL: "SPLENDOAREA VERDELUI"

**PROF. ÎNV. PRIMAR IONESCU NICOLETA
ȘCOALA GIM. NICOLAE TITULESCU CĂLĂRAȘI, JUD. CĂLĂRAȘI**

Copiii sunt martori oculari ai transformărilor din viața socială, economică și din mediul înconjurător. Toate aspectele noi le stârnesc curiozitatea pe care o manifestă prin noianul de întrebări pe care ni le pun, iar noi, prin răspunsurile oferite îi conducem la înțelegerea relațiilor dintre unele fenomene și rezultatul acestora. Pătrunzând în studiul ecologiei, copiii și-au manifestat interesul pentru tot ceea ce înseamnă natura, în speță transformările ce au loc în lumea animală și vegetală odată cu venirea primăverii. E bine ca și copiii să știe, înainte de toate, că trebuie să protejeze natura-din care suntem parte integrantă-pentru că tot restul vieții noastre depinde de asta.

Parteneriatul „Splendoarea verdelui” vine ca urmare a celor de mai sus și își propune: evidențierea relației care există între om și natură, între plantă și anumiți factori din mediu (apă, căldură, lumină); participarea copiilor la activități curriculare și în alt mediu educațional decât cel din școală; colectarea de către copii a unor deșeuri reciclabile; realizarea unor expoziții artistico-plastice cu subiecte inspirate din natură; educarea dragostei copiilor față de natură, a dorinței de a contribui la păstrarea frumosului, la educarea capacității de a ocroti și a respecta natura.

Pentru desfășurarea proiectului s-a realizat un parteneriat între copiii din clasa a I-a D, conduși de doamna învățătoare Nicoleta Ionescu și copiii din clasa a V-a C, conduși de doamna prof. Religie Dima Nicoleta de la Școala Gimnazială „Nicolae Titulescu”, Călărași.

Prin acest proiect, copiii își aprofundează și sistematizează cunoștințele despre anumite plante, fenomene ale naturii și unele componente ale mediului înconjurător, frecvent întâlnite, precum și a principalelor reguli de igiene individuală și colectivă. Ei descoperă și prelucrează informații însușite anterior, trag concluzii și le transmit altor copii și părinților, cântă, spun poezii, povestesc, analizează, compară, clasifică, își formează deprinderi de muncă, implică proprii părinți în activități educative, cooperează, trăiesc momente de bucurie și își manifestă liber sentimentele, doresc să devină ecologiști pentru a proteja natura.

În primul rând, am organizat întâlnirea copiilor implicați în proiect. Astfel, aceștia au avut ocazia de a se cunoaște și de a lega noi prietenii. Împreună ne-am plimbat prin parc și am observat schimbările suferite de natură odată cu sosirea anotimpului Primăvara. Copiii au schimbat păreri, au discutat despre ceea ce au văzut în timpul plimbării și s-au consultat în privința condițiilor de viață ale unei plante, ale unui copac și cum ne ajută acestea pe noi. Această plimbare a constituit un bun prilej pentru educarea dragostei față de mediul înconjurător, oferind copiilor contactul direct cu natura, un tablou – cadru vegetal și animal pentru ipostaza de ecosistem, copiii având posibilitatea de a observa nemijlocit interacțiunea și interdependența elementelor naturii în diverse anotimpuri.

Copiii au realizat picturi cu tema „Splendoarea verdelui” în urma impresiilor cu care au rămas după activitățile desfășurate anterior. De asemenea am organizat un concurs cu tema „Glasul fermecat al pădurii” în care au avut ocazia să-și exprime, atât oral cât și în scris, părerile și impresiile legate de importanța VERDELUI în viața omului. Pentru cele mai reușite texte și poezii, copiii au fost recompensați cu diplome.

Cu ocazia apropierii zilei internaționale a păsărilor și arborilor toți copiii implicați în proiect au realizat desene, picturi, colaje și modelaj.

Pentru a crea o legătură mai strânsă între copii și elemente ale naturii, cât și pentru a întări comportamente pozitive, au mai fost planificate activități de confecționare de jucării din deșeuri reciclabile, realizare a unor afișe și postere cu tema „Splendoarea verdelui”, precum și un program artistic „Natura prin ochi de copil”.

Din cele relatate mai sus, putem considera că beneficiul educației ecologice în școală constă în urmări pozitive ale atitudinii omului matur de mâine. Sper că ceea ce facem să aibă ecou în rândul copiilor pentru o înțelegere mai bună a importanței „VERDELUI”, tratând fiecare ființă ca pe un prieten drag (flori, copaci, animale etc.).

De aceea, să zâmbim! Natura ne iubește. Ne naștem din bucuria de a iubi, învățăm din setea de a descoperi.. . ne înarmăm cu ambiție, pregătindu-ne spiritul și voința DE A FI OM.

RELAȚIA FAMILIE-ȘCOALĂ-SOCIETATE DUPĂ 2019

**PROF. ÎNV. PRIMAR IONIȚĂ DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SF. VASILE” PLOIEȘTI**

Conform programelor UNESCO „niciun copil de vârstă școlară nu poate fi privat de educație pentru că este prea handicapat sau să beneficieze de servicii educative net inferioare celor de care de bucură ceilalți copii.” De aceea s-a recomandat ca în viitor programele educaționale să se înscrie în diverse cadre, care să permit majorității copiilor includerea într-un mediu școlar normal.

Educația este foarte importantă, deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societate. Ea are loc frecvent sub îndrumarea dascălilor, societatea considerând că locul ideal de educație este școala. Cu toate acestea, perioada 2019-2022 cea prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită. Provocarea este adresată însă tuturor factorilor implicați: familie, școală, societate. Trecerea de la formula „față în față” la modalitatea online de livrare a educației, a presupus o pliere pe cerințele impuse de urgență, dar și o cotitură didactică. Cadrele didactice au fost nevoite să identifice soluții pentru a asigura tuturor copiilor acces gratuit la platformele educaționale online. În aceste condiții au dispărut barierele dintre diferitele sisteme de învățământ. Fiecare cadru didactic a privit spre sistemele de învățământ din alte țări, căutând soluții pentru a-și realiza obiectivele propuse în educația copiilor.

Această perioadă a dat prilejul explorării unor noi moduri de învățare. Acum, părintele, respectiv familia are un rol primordial în relația copilului cu școala. EL, părintele deține rolul de suport emoțional pentru stările specifice ale copilului în raport cu noul sistem educativ. Acum părintele este mult mai implicat, oferind copilului atât suportul privind funcționalitatea sistemului informatic, cât și suportul emoțional, el fiind nevoit să empatizeze cu copilul datorită lipsei colectivității.

Descoperirea și folosirea platformelor educaționale lărgesc orizontul copiilor, motivând nevoia de cunoaștere. Elevii au posibilitatea să își valorifice abilitățile creative și să se simtă valorizați. Acum părinții înțeleg și pun în valoare abilitățile tehnice ale copiilor, existând situații în care părinții devind “școlarii” propriilor copii. Monitorizarea învățării se realizează într-un alt mod acum, apar probe de evaluare care se realizează online.

În această perioadă a școlii online a avut de suferit activitatea extrașcolară, ceea ce presupunea excursii, vizite la muzee, spectacole, interacțiune umană. Cel care a avut cel mai mult de suferit în această perioadă a fost jocul în aer liber. Jocul în aer liber este cel care modelează și influențează individul pe parcursul întregii vieți. Pe lângă dezvoltarea armonioasă pe care o asigură, acesta dezvoltă și personalitatea individului, prin intermediul lui omul se obișnuiește să suporte cu demnitate înfrângerile și să guste satisfacțiile victoriei.

Dar, realizarea proiectelor online a adus un plus de valoare proiectelor internaționale. Astfel elevii au avut posibilitatea să beneficieze de colaborările online dintre diferite școlii, atât din țara noastră, cât și din alte țări. Acum au putut descoperi diferite sisteme de învățământ, modul în care își desfășoară activitatea alți copii.

Societatea civilă a fost nevoită să se conecteze mai activ la problemele educației, venind cu sugestii constructive, în special a modalităților de învățare de la distanță. În viitor trebuie pus accentul pe elementele învățării personalizate / individualizate, dar și pe posibilitățile copilului.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN FINLANDA

**PROF. ÎNV. PRIMAR, IORDACHE DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 128, BUCUREȘTI**

Politica în domeniul învățământului și formării profesionale are drept scopuri principale asigurarea unui nivel înalt de educație și formare pentru toți cetățenii, promovarea creșterii spirituale a națiunii și pentru a da posibilitatea populației de a face alegeri independente.

În Finlanda toți cetățenii au dreptul la învățământul general de bază.

În cadrul învățământului secundar există suficiente locuri pentru toți cei care au încheiat învățământul general obligatoriu și de asemenea există un mare număr de locuri pentru învățământul superior.

Opetusministeriö - OPM (Ministerul Educației) este responsabil pentru politica din domeniu.

Organizare

Durata școlii obligatorii este de nouă ani. Rețeaua școlară acoperă toată țara. Școlile generale sunt de obicei subordonate autorităților locale, cu excepția câtorva școli particulare. Guvernul contribuie la finanțarea tuturor școlilor.

Pentru copii, învățământul și materialele necesare studiului sunt gratuite. În plus, copiii primesc o masă caldă gratuită pe zi. Ca și regulă, transportul este organizat de furnizorul de educație pentru o distanță mai mari de 5 km. Cele mai mici școli au sub zece copii iar cele mai mari peste 900. În Finlanda sunt aproximativ 4. 300 școli generale.

Copiii cu dificultăți de învățare primesc ajutor suplimentar pentru învățare față de cursurile normale. Începând cu anul 1997, autoritățile în educație sunt responsabile pentru educația tuturor copiilor, inclusiv pentru cei cu handicap profund de dezvoltare. Scopul este de a integra cât mai mult învățământul pentru cei cu nevoi speciale în școlile obișnuite, dar există și cazuri în care învățământul separat pentru nevoi speciale este util.

Copiii străini de vârsta învățământului obligatoriu sunt integrați în clasa potrivită cu vârsta lor și primesc asistență pentru a-i ajuta să atingă nivelul de instruire echivalent.

Responsabilități/orientare

Cadrul legal pentru sistemul de învățământ este creat de Opetusministeriö (Ministerul Educației). Opetushallitus (Consiliul Național al Educației), un corp de experți, este responsabil pentru metodele de învățare, conținuturi și scopuri. În cadrul fiecărei autorități locale există cel puțin un comitet, nominalizat de consiliu, care este responsabil pentru școlile de nivel primar sau secundar subordonate autorităților locale. Autoritățile locale garantează accesul la învățământul general pentru toți copiii din aria lor.

La nivel local, consiliile locale sunt responsabile pentru administrarea sectorului de învățământ.

Învățământul preuniversitar din Finlanda – scurtă descriere

- Învățământul preuniversitar finlandez presupune parcurgerea a 9 ani de învățământ obligatoriu (de la vârsta de 7 ani până la cea de 16 ani) – precedați sau nu de un an pregătitor în învățământul preșcolar (vârsta 6-7 ani) -, precum și parcurgerea învățământului secundar superior sau a celui vocațional.

- Învățământul obligatoriu („basic education”/„comprehensive school”) este educația generală, de bază, gratuită, primită de populația școlară (60. 000 elevi) pe grupe de vârstă, în școlile de masă.

- Curriculum-ul local/la decizia școlii este conceput pe baza curriculum-ului nucleu.

- Certificatul de absolvire este eliberat la terminarea programei școlare/planului de învățământ, dar nu oferă absolventului nicio calificare profesională. Certificatul oferă accesul către toate formele de învățământ secundar superior și formare profesională.

- Aproape toți copiii sunt absolvenți ai învățământului obligatoriu.

- Învățământul de masă este co-finanțat de către autoritățile locale și de către guvern. Autoritățile locale au, prin statut, obligația de a furniza servicii educaționale copiilor din învățământul obligatoriu care au domiciliul în zona în care ele își desfășoară activitatea.

- Rețeaua școlară acoperă teritoriul întregii țări. Majoritatea elevilor frecventează școli de mărime medie, care au între 300 și 499 de elevi înscriși. Cele mai mici școli au mai puțin de 10 elevi, iar cele mai mari, peste 900 de elevi.

SISTEME DE EDUCAȚIE DIN EUROPA MAREA BRITANIE

ISAR MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 MALU SPART
JUD. GIURGIU

Conform unui studiu realizat de CEO WORLD, cel mai bun sistem de învățământ din Europa și din lume, este cel din Marea Britanie. Este urmat de SUA, Australia, Olanda, Suedia, etc. Pe locul 47, în ceea ce privește sistemul de învățământ, se află România, ceea ce ne dă de înțeles că mai avem mult de lucru și multe de schimbat pentru a ajunge printre locurile fruntașe ale educației. În concluzie, să vedem care este cheia succesului, în ceea ce privește educația din Regatul Unit.

Pentru început, învățământul este obligatoriu și gratuit pentru toți copiii cu vârsta cuprinsă între 5 și 16 ani. Anul școlar începe pe 1 septembrie, iar vacanța de vară durează aproximativ 6 săptămâni. Toate școlile oferă prânzul pentru elevi, iar uniforma este obligatorie. Comparativ cu sistemul de învățământ din România, unde se practică într-un procent foarte mare dictarea lecțiilor și a unor cantități mari de informații pe care copiii să le memoreze, de multe ori inutile, în Marea Britanie, elevilor li se solicită să participe activ la lecții, fiind încurajate discuțiile și întrebările. De asemenea, elevii au extrem de puține teme pentru acasă.

În UK, educația poate fi asigurată în școli de stat, școli private, acasă(homeschooling). În România, legea învățământului nu menționează nimic despre homeschooling. Învățământul este organizat în cinci etape, dintre care trei sunt obligatorii:

- Early years(obligatoriu)
- Primary years(obligatoriu)
- Secondary school(obligatoriu)
- Further education
- Higher education

Cei mai mulți copii merg în școlile de stat(94%), doar 6% merg la școli private sau sunt școliți acasă. Părinții români care au copiii la școală în UK, sunt mulțumiți de standardele școlilor de stat și spun că sistemul de învățământ din Marea Britanie este centrat pe elev și nu pune atâta presiune pe copii, cum se întâmplă în România, unde sistemul este considerat "împovărat"și "plin de standarde toxice", elevii fiind presați să învețe, sănătatea fizică și psihică fiind neglijată total.

Totuși, părerile între părinți sunt împărțite, există și părinți care cred că sistemul din Marea Britanie este mult prea relaxat și că asta îi defavorizează pe copiii cu abilități crescute de învățare, întrucât ritmul de învățare este "mult prea lent"pentru ei și astfel ajung să se plictisească la școală. Materiile pe care elevii le învață în anii de studiu sunt specificate în curriculum și multe dintre acestea, cum ar fi engleza și matematica sunt obligatorii până la vârsta de 16 ani.

Într-o clasă sunt maximum 30 de copii, iar profesorii de la clasă se schimbă anual(în cazul ciclului primar), astfel copilul va avea posibilitatea să interacționeze cu adulți diferiți. În cadrul învățământului secundar(11-16 ani), copilul își va putea alege o parte dintre cele 9-11 materii pe care le va studia aprofundat și va putea renunța la alte materii. Materiile obligatorii sunt doar trei: engleza, matematica, științele. De exemplu, începând cu vârsta de 14 ani, copilul își va putea alege materii ce aparțin: artelor, design-ului, tehnologiei, științelor umaniste și limbilor străine moderne.

În concluzie, poate că și sistemul nostru de învățământ ar trebui să adopte același mod de învățare și predare, diferențiat pe aptitudinile fiecărui elev, rămânând doar câteva materii de bază. Astfel, atracția față de școală ar crește, elevii ar fi mult mai încântați să vină la școală și să învețe lucruri care îi pasionează, pentru că aceasta este realitatea, nu toți elevii sunt atrași de matematică, informatică, etc.

Bibliografie:
Integraledu. ro
Lecțiadeafaceri. ro
Diasporaro. co. uk

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

**PROF. IULIANA MUSCĂ,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „LIZETA-PAUL GRECIANU”,
SAT CIOCENI, COMUNA ALBEȘTI -PALEOLOGU, JUDEȚUL PRAHOVA**

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care se referă la organizarea instituțională a învățământului. În cadrul sistemului de învățământ sunt reunite instituțiile specializate implicate în procesul de educație, cercetare și cultură, responsabile de realizarea în mod organizat, planificat și metodic a dezideratelor educative.

Vor fi prezentate câteva sisteme educaționale străine pe exemplul sistemelor educaționale ale țărilor a căror educație este considerată cea mai bună calitate din lume.

Canada are două limbi oficiale: engleză și franceză, dar engleza este vorbită mai mult în mai multe provincii. Cetățenii străini au posibilitatea de a studia atât în engleză, cât și în franceză.

Educație preșcolară- învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu. Învățământul preșcolar se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare), s-au constituit și grupuri de părinți, organisme de voluntariat și private.

Anul universitar începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului.

Educația școlară- spre deosebire de multe țări dezvoltate, Canada nu are un singur organism guvernamental care să gestioneze educația. Sistemele de învățământ din fiecare provincie a țării sunt, de asemenea, diferite și controlate de acestea în mod independent. Fiecare astfel de sistem de învățământ reflectă religia, istoria și cultura provinciei respective.

Educație profesională- există aproximativ 170 de colegii publice și private în Canada. Acestea sunt împărțite în publice (colegii comunitare), tehnice (institute tehnice). Quebec-ul francofon are propriul sistem de colegii de învățământ general și profesional (CEGEPS).

Educație înaltă-învățământul superior este considerat în întreaga lume a fi unul dintre cele mai optime în ceea ce privește raportul preț-calitate și ocupă locul al doilea după Statele Unite. Guvernul țării cheltuiește anual mai mult pentru dezvoltarea sistemului său educațional decât orice alt stat G8. Diplomele de la instituțiile de învățământ canadiene sunt recunoscute în întreaga lume.

Germania

Educație preșcolară- copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe (Grădiniță). Unele dintre aceste instituții sunt situate în școli (grădinița). Există și o rețea de grădinițe private. Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este de obicei opțională. O excepție în majoritatea statelor este educația copiilor de vârsta corespunzătoare, care sunt în urmă în dezvoltare. Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Mărimea acestor investiții depinde de veniturile familiilor, de numărul de copii sau de numărul de membri ai familiei. **Educația școlară-** fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani. Sistemul școlar este format din două etape: școală primară. Formarea durează de la 4 la 6 ani. Programul educațional la această etapă de învățământ este același pentru toate instituțiile de învățământ ale țării; școlile secundare din Germania diferă ca tip. Curricula și domeniile lor de educație diferă semnificativ. Adică un elev aflat deja la liceu alege în ce direcție și nivel de specialist vrea să devină. Germania este o țară cu o tradiție veche de secole de învățământ superior clasic. Astăzi, sistemul de învățământ superior din Germania reunește 383 de instituții de învățământ. Oferă studii superioare în peste 400 de specialități. În plus, în țară există peste 40 de universități teologice. Marea majoritate a universităților (98%) sunt publice și sunt subvenționate de guvern. Toate sunt deschise studenților, indiferent de cetățenia și etnia lor. Există relativ puține universități private, doar 69.

În **Japonia**, se acordă o mare atenție educației preșcolare. În mod tradițional, începe în familie. În grădinițe, micii japonezi sunt adunați în grupuri („khan”) și li se alocă propriul „loc de muncă”. Astfel, încă

din copilărie, ei învață să lucreze în echipă. Există un anumit sistem de formare a acestor grupuri (au număr de până la 8 persoane). Grupurile se formează sub influența faptului că fiecare elev al grupului trebuie să completeze întregul grup. **Educația școlară**-durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă. Până la 45 de copii pot studia la cursurile de japoneză. Anul universitar în Japonia este lung - 240 de zile. Începe la 1 aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se imparte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie. Potrivit Ministerului japonez al Educației, Științei și Culturii, școala secundară superioară folosește sistemul de evaluare universitar: fiecare student trebuie să obțină cel puțin 80 de credite pentru a primi un certificat de absolvire a unui liceu complet de 12 ani (Kotogakko). **Educație profesională**- se adresează celor care doresc să primească o educație înalt tehnică. Durata studiului nu este mai mare de 3 ani. Colegiile japoneze pot fi echivalate ca statut cu instituțiile noastre de învățământ secundar specializat. Ele sunt împărțite în: junior, tehnologic, colegii de pregătire specială. **Colegiu**: acestea sunt programe de formare de doi ani în științe umaniste, științe naturale, științe medicale și tehnice. Absolvenții au dreptul de a-și continua studiile la universitate din al doilea sau al treilea an de studii. **Educația înaltă** -Admiterea la colegii se face pe baza unui liceu complet, elevii susțin examene de admitere. Facultatea de Tehnologie: studiază electronică, construcții, inginerie mecanică și alte discipline. Poti intra după absolvirea unui liceu incomplet sau complet. În primul caz, perioada de pregătire este de 5 ani, în al doilea - doi ani. Învățământul superior din Japonia face parte din sistemul unificat de învățământ profesional și este considerat obligatoriu. Cele mai prestigioase universități publice sunt: Universitatea din Tokyo, Universitatea Kyoto și Universitatea Osaka. Ele sunt urmate de universitățile din Hokkaido și Tohoku. Dintre universitățile private, cele mai cunoscute sunt Chuo, Nihon, Waseda, Meiji, Tokai și Universitatea Kansai din Osaka. Există și multe universități „pitici” cu 1-2 facultăți și 200-300 de studenți

PROMOVAREA IMAGINII GRĂDINIȚEI PRIN DERULAREA UNOR PARTENERIATE ÎN CADRUL COMUNITĂȚII LOCALE

PROF. IURESCU LILIANA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 11 BOTOȘANI

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Obiectivul **programelor de dezvoltare** timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie.

În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare. Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă.

Parteneriatele educaționale încheiate cu familia ex. „Împreună pentru copiii noștri” vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți ce trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice, precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ. Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintesc: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune preșcolare – părinți – cadre didactice.

Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte – cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Exemple de parteneriate desfășurate în grădiniță: „Să modelăm mlădițe în spiritul credinței”- biserica, „Natura, carte deschisă pentru minte și suflet”- Agenția pentru Protecția Mediului, „Cartea, prietena mea”- biblioteca, „Micul pieton”- poliția, „Copii frumoși și sănătoși”- cabinet medical

Acest gen de parteneriate educaționale vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală, formarea unor deprinderi de colaborare, desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc. Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate.

Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților din domeniul om și societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți. Încheierea unui parteneriat educațional între grădiniță și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării preșcolărilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

ROLUL EXERCIȚIULUI FIZIC ÎN MENȚINEREA SĂNĂTĂȚII

ȘCOALA GIMNAZIALĂ JURILOVCA, JUDEȚUL TULCEA
PROFESOR DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT
IVANOV VICTORIȚA

Exercițiul fizic în menținerea unei cât mai bune stări de sănătate a fost apreciată încă din vremuri străvechi. Practicat cu regularitate și într-o măsură corectă, crește fermitatea trupului, capacitatea de muncă, rezistența fizică la ridicarea unor greutăți, eliminarea tulburărilor fiziologice și stimularea funcțiilor digestive se poate obține în mod eficient. Important însă, face ca viața modernă să se deosebească net de viața omului din trecut, prin nivelul scăzut al activității fizice. Datorită multiplelor mijloace tehnice aflate la dispoziție, în viața omului modern s-au redus considerabil situațiile care solicită corpul să realizeze exerciții fizice. Studiile epidemiologice moderne au arătat că traiul sedentar, împreună cu starea de obezitate asociată acestuia, reprezintă factori importanți care contribuie la apariția unor boli grave, cum sunt diabetul și arteroscleroza. În prezent, coexistența acestor două boli este o cauză frecventă de mortalitate, iar morbiditatea în diabetul zaharat este reprezentată de complicațiile cardio-vasculare. Mateev și Novikov (1959, p. 107) susțin că „exercițiile fizice au o importanță instructivă și educativă multilaterală. Ele contribuie la dezvoltarea funcțională și morfologică a organismului, perfecționează activitatea sistemului nervos, a aparatului motric și a organelor interne, asigură dezvoltarea calităților fizice: forță vitează, rezistență, îndemânare etc)”. Practicarea exercițiului fizic, în general îmbunătățește circulația sangvină, ajută la procesul de detoxifiere a corpului și ne ajută să ne menținem într-o stare generală bună, îmbunătățește modul de realizare a unor procese psihice și mentale. Fiecare nou studiu care se realizează pe aceasta temă, ajunge la același rezultat ducând la o înțelegere din ce în ce mai bună a modului în care exercițiul fizic influențează sănătatea trupului și a minții. Înotul sau alergările conduc la eliberarea unei substanțe responsabile de înlăturarea stresului: endorfinele. În general, stresul apare și ca urmare a unei vieți lipsite de activitate, inclusiv pe fondul sedentarismului. Exercițiile fizice, sunt sau ar trebui să devină pentru fiecare din noi o activitate rituală care să redirecționeze energia într-un mod eficient. Cârstea(1995, p51), argumentează că „sinonimul exercițiului fizic este „exercițiul” prezent în cadrul altor specialități” și „reprezintă principala grupă de instrumente didactice”. La greci, termenul general pentru exerciții era, „ascesis”. Un ascet era acea persoană care practica exercițiile fizice și mentale fiind considerate inseparabile, practicate fără veșminte.

Exercițiul fizic – „act motric repetat sistematic și conștient în vederea îndeplinirii obiectivelor educației fizice și sportului(T. Badiu2002), „sau reprezintă actul motric repetat în mod conștient și sistematic în scopul creșterii potențialului biologic al omului, exprimat prin perfecționarea dezvoltării fizice, creșterea capacității motrice, corectarea deficiențelor fizice și recuperarea motorie, menționat de alți specialiști. Exercițiul fizic se constituie în mijlocul specific de bază pentru educație fizică și sport. El este modelul operațional cel mai frecvent folosit pentru realizarea obiectivelor propuse. Realizarea exercițiilor fizice, într-un mod științific, este condiția fundamentală pentru obținerea eficienței optime pe linia celor două obiective prioritare ale educației fizice și sportului: perfecționarea dezvoltării fizice și dezvoltarea capacității motrice.

Conținutul exercițiului fizic se referă la: mișcarea corpului, efortul fizic, efortul psihic. Se poate aprecia conținutul exercițiilor după parametrii efortului (volum, intensitate, complexitate).

Forma exercițiilor fizice este dată de concretizarea elementelor de conținut: poziția, direcția, amplitudinea, raportul dintre segmentele corpului. O clasificare a exercițiilor fizice după (T. Badiu2002), ar fi:

- după ponderea asupra dezvoltării unor segmente și grupe musculare(exerciții pentru trunchi, spate, membre superioareși inferioare)criteriul anatomic;
- după poziția față de aparate (exerciții la aparate, cu aparate, pe aparate);
- după influența asupra dezvoltării calităților motrice(exerciții pentru dezvoltarea vitezei, forței, îndemânării, rezistenței etc.);

- după influența lor asupra componentelor antrenamentului sportiv(exerciții pentru pregătire fizică, tehnică, tactică, etc);
- după caracterul succesiunii mișcărilor componente(exerciții ciclice, aciclice și combinate);
- după natura efortului – statice, dinamice, mixte;
- după intensitatea efortului fizic (medii, submaximal, supramaximal);
- după tipul deprinderilor motrice care se învață(de bază, aplicativ-utilitare, specifice); ”

Cârstea(1995, p. 54) menționează ca „nici o clasificare a exercițiilor fizice nu poate fi completă. Toate sunt bune, sunt funcționale pe măsură ce corespund necesităților celor care selecționează exerciții fizice pentru scopuri sau intenții precise”. În cazul de față există, o multitudine de exerciții, mai bine zis structuri de exerciții pentru dezvoltarea calității motrice capacități coordinative(îndemănare) prin jocurile sportive(handbal, fotbal, baschet, volei), elevii fiind angrenați într-o continuă mișcare, în timpul orelor de educație fizică, fără ca aceștia să conștientizeze că ora s-a încheiat, menționând,, -S-a sunat!?”.

Șiclovian I. (1979) consideră că „exercițiul fizic reprezintă o acțiune preponderent corporală, efectuată sistematic și conștient, în scopul perfecționării dezvoltării fizice și a capacității motrice a individului”. Fără îndoială, că indicii superiori ai dezvoltării morfologice și funcționale a organismului, precum și cei ai priceperilor, deprinderilor și calităților motrice, nu pot fi obținuți fără repetarea îndelungată a unor exerciții fizice anume, orientate în acest scop. Pentru a ilustra întreaga complexitate a exercițiului fizic, în sensul de a depăși limita corporalului și a fi în concordanță cu concepția generală despre mișcarea în scop formativ, consider că exercițiul fizic reprezintă o acțiune motrică cu valoare deosebită, concepută și programată în vederea realizării obiectivelor proprii diferitelor activități motrice (de exemplu, dezvoltarea tonicității și troficității musculare, însușirea și perfecționarea deprinderilor și priceperilor motrice, dezvoltarea calităților motrice, etc.)

Bibliografie

1. Barna A., Antohe, G., „Cercetarea pedagogică” în „Curs de Pedagogie. Teoria instruirii și evaluării. ” Editura Istru, Galați, 2003;
2. T., Badiu, Teoria și Metodica ed. fizice și sportului, (culegere de teste), Ed. „Evrika”, 1998;
3. A. Dragnea și colab., Educație Fizică și Sport – teorie și didactică, E. F. E. S. T, București, 2006;
4. A. D. Novikov și L. P. Mateev, Teoria Educației Fizice, Editura Uniunii de Cultură Fizică și Sport, 1959;
5. T. Badiu, C. Mereuță, I. Mandache, D. Robu,, Strategii Didactice de Tip Algoritm și Euristic Folosite în Educația Fizică Școlară Editura Fundației Universitare „Dunărea de Jos” Galați, 2003;
6. Gh., Cârstea, Teoria și metoda ed. fizice și sportului, Ed. AN-DA, 1993;
7. MEC, Curriculum Național Ghid metodologic de aplicare a programelor de Educație fizică și Sport în învățământul gimnazial, București, 2008;
8. M. E. C. I, Programe Școlare, Clasele V-VIII, Educație fizică și sport, București-2009;
7. Eugeniu Scarlat și Mihai Bogdan Scarlat, Educație Fizică și Sport,, București. 2002;
- 10 Gh. Mitra, Al. Mogoș, Dezvoltarea calităților motrice, București, 1977;
11. Anca Dragu, Sorin Cristea, Psihologie și Pedagogie Școlară, Constanța. 2003;
12. A. Dragnea și A. Bota, Teoria activităților motrice, București, 1999;

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT BRITANIC

KOS MARIA DANIELA LICEUL TEHNOLOGIC "MIHAI VITEAZU" VULCAN

Sistemul de învățământ joacă un rol important în fiecare societate. Europa este considerată unul dintre liderii lumii în ceea ce privește educația, aici găsim unele dintre cele mai vechi și mai prestigioase școli din întreaga lume. Într-un studiu realizat de CEO World cel mai bun sistem de învățământ din Europa, dar și din întreaga lume, este cel din Marea Britanie, urmat de cel din SUA și Australia.

În Marea Britanie, învățământul este obligatoriu pentru toți copiii care au vârsta cuprinsă între 5 și 16 și este împărțit în învățământ public (învățământ gratuit) și învățământ privat (instituții de învățământ cu taxă).

În conformitate cu diviziunea administrativă și tradițiile existente și stabilite, în Marea Britanie coexistă trei sisteme educaționale: Anglia și Țara Galilor, Irlanda de Nord și Scoția. Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord diferă ușor în ceea ce privește educația, care se axează pe o abordare mai aprofundată a materiilor studiate, iar elevii susțin examene la mai puține materii, dar sistemul de învățământ scoțian are propriile sale caracteristici tradiționale, care oferă o abordare mai largă, elevii susținând examene la un număr mai mare de materii, la un nivel mai puțin avansat.

Anul școlar începe în Marea Britanie la data de 1 septembrie, iar vacanța de vară durează aproximativ șase săptămâni. Există școli de fete, de băieți și școli mixte. Toate școlile oferă prânzul pentru elevi, iar uniforma este obligatorie. Printre materiile incluse în programe se numără: limba engleză, matematica, științe, tehnologie, istorie, geografie, limbi străine, artă, muzică, educație fizică și educație civică.

În Anglia, învățământul obligatoriu se desfășoară pe parcursul a 11 ani de școlarizare. Învățământul primar se adresează copiilor cu vârsta cuprinsă între 4 sau 5 ani și 11 sau 13 ani. În această etapă elevii parcurg o gamă variată de materii, obiectivul principal al școlii fiind acela de a-i învăța pe elevi să scrie, să citească și să stăpânească matematica elementară. În școala primară se pun bazele necesare pentru studiul științelor naturale, geografiei, istoriei și științelor sociale. În funcție de școala la care sunt înscriși, la vârsta de 11 sau 13 ani elevii fac tranziția către învățământul secundar.

Învățământul secundar se adresează copiilor cu vârsta cuprinsă între 11 sau 13 ani și 16 ani. Elevii parcurg o gamă variată de materii cuprinse în patru domenii: arte, design și tehnologie, științe umaniste, limbi moderne care nu mai sunt obligatorii însă elevii trebuie să aleagă câte o disciplină din fiecare domeniu. În ultimii doi ani elevii se pregătesc pentru examenele GCSE (General Certificate of Secondary Education).

După susținerea examenelor GCSE/IGCSE elevii au următoarele opțiuni:

1. Continuarea studiilor cu un program academic (A-Level, IB);
2. Continuarea studiilor cu un program vocațional (BTEC);
3. Ucenicia, pregătirea practică în locul pregătirii academice tradiționale.

Programul A-Level este potrivit pentru cei care au o imagine clară despre ceea ce doresc să studieze la universitate. Programul A-Level permite abordarea unei arii variate de materii, cele 3-4 materii studiate putând fi alese din domenii diferite, de la științe și matematică la limbi străine, arte, științe socio-umane, etc.

Programele BTEC sunt orientate pe carieră și oferă o formare profesională în anumite domenii specifice precum afaceri, turism, construcții, sport. Științele umaniste nu pot fi studiate în cadrul acestor programe.

Ucenicia este o opțiune bună dacă se dorește o pregătire practică. Făcând ucenicie, elevii au ocazia să obțină o calificare și experiență la locul de muncă. În paralel, pot urma cursurile unui colegiu în vederea obținerii unei diplome.

Pentru administrarea școlilor, de multe ori contribuie municipalitățile locale, organul de conducere al școlii și directorul școlii.

Sistemul de învățământ din Marea Britanie este un produs care a durat de-a lungul secolelor pentru a se perfecționa și a atinge nivelul actual.

IMPORTANȚA PARTENERIATELE EDUCAȚIONALE ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROF. LABANOV ADRIANA NARCISA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN NEGREANU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil.

Educatorea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii.

De aceea, formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Acest gen de parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate.

De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție – au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie – libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți.

Încheierea unui parteneriat între grădiniță / școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării elevilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața.” (Ioan Slavici)

Bibliografie:

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2010

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2012

TEHNICI MODERNE DE ABORDARE A PROCESULUI INSTRUCTIV-EDUCATIVĂ

LĂDARU VIORICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 133

Formal, cadrului didactic i se atribuie roluri, în raport cu activitatea sa instructiv-educativă, cu ipostazele aferente rezolvării diferitelor obiective sau funcții pe care le ocupă și de care răspunde: el este privit ca profesor de o anumită specialitate, ca diriginte-consilier, ca metodist, director, responsabil de catedra metodică, cerc pedagogic, membru al consiliului profesoral sau de administrație, responsabil al unui cabinet de specialitate, lider al unui grup de lucru în școală, șef- membru al unui proiect de cercetare complexă, delegat de către conducere în rezolvarea unei sarcini, inspector școlar, animator cultural, membru în asociații științifice, cercetător- practician, formator- metodist.

Roluri generale ale cadrului didactic în îndeplinirea oricărei activități:

- De receptor al diferitelor mesaje;
- Emițător de mesaje variate;
- Participant în activități specifice;
- Realizator, organizator, responsabil al unor acțiuni;
- Proiectant de acțiuni, strategii, programe, planuri;
- Inițiator de idei, ipoteze, metode, relații;
- Agent de soluții, consilier, mediator de situații, conflicte, cazuri;
- Diseminator, transmitător de idei, soluții, conținuturi, împreună cu acțiunile de înțelegere a lor;
- Utilizator, practician în aplicarea ideilor, modelator;
- De decizie, în selecția obiectivelor, conținuturilor, strategiilor, resurselor;
- Sursă de informare, model de comportament, purtători de valori;
- De consiliere, ghidare;
- De apărare, protecție.

Sociologii deduc rolurile profesorului din funcțiile primite și asumate, conform statutului profesional stabilit (de cadru didactic) și reglat din punct de vedere normativ: organizator al procesului de învățământ, profesor, partener al educației, membru al consiliului profesoral.

Geissler (1977) sintetizează contradicțiile dintre rolul și îndeplinirea lor de către profesor:

- Ca informator, transmite, păstrând distanța rece impusă de știință, dar oferă în același timp elevilor valori și este preocupat de formarea- dezvoltarea personalității elevilor;
- Ca partener al elevului, sfătuiește, apelează, îndrumă, sancționează, frânează, în timp ce în calitate de examinator, se străduiește să fie cât mai obiectiv
- Ca model, oferă și stabilește cerințe morale, dar ca aspect se axează pe predare și instruire morală.

Rolul profesorului în procesul instructiv-educativ presupune în primul rând transmiterea de noi cunoștințe pentru copilul preșcolar.

Observarea activității ludice este pentru profesor prilej de cunoaștere a identității copiilor, a trăirilor emoționale și a experiențelor de viața trăite, a calității cunoștințelor, fapt care îi permite adaptarea și diferențierea modalităților de relaționare individuala cu fiecare copil.

Bibliografie:

1. **Pavelcu V.**, „ Personalitatea profesorului”, în „Psihologia pedagogică”, Ed. Didactică și Pedagogică, București 1967
2. **Vrabie Dumitru, Stir Corina** – "Psihologia educației", Editura Fundația Universitara

TRADIȚIONAL ȘI MODERN ÎN PROCESUL DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR: LAȚCU DANIELA – MARIA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2, STRUCTURĂ GRĂDINIȚA PP NR. 29 TIMIȘOARA

Mulți copii se chinuie în școli... pentru că felul în care li se predă este incompatibil cu felul în care învață. Fiecare elev dispune de un echilibru diferit între punctele tari și slabe în aceste domenii. Aceasta va influența la rândul ei atât preferințele lor de învățare cât și eficacitatea lor în diferite situații de învățare.

Indiferent de diferențele pe care elevii le pot prezenta, ei nu învață o idee nouă în izolare, ci se dezvoltă și își adaptează gândirea în continuu, în lumina experienței anterioare. În promovarea învățării centrate pe elev, trebuie să recunoaștem experiența anterioară individuală a elevului și să o folosim ca pe o bază pentru a furniza noi experiențe care să-l ajute să-și dezvolte ideile și abilitățile.

Profesorul receptiv stabilește o relație și rezonanță, simțind nevoile, conflictele, speranțele și temerile neexprimate. Respectând autonomia elevului, profesorul petrece mai mult timp ajutându-l să articuleze întrebările urgente decât cerându-i răspunsurile potrivite. În cadrul unei societăți bazate pe cunoaștere, este vitală nu doar creșterea accesului la oportunitățile de învățare, ci și consolidarea motivației personale de a învăța la școală și în afara acesteia pe tot parcursul vieții.

Învățarea centrată pe elev trebuie să se concentreze asupra dezvoltării, testării și implementării materialelor, noilor metode pedagogice și strategiilor destinate să contribuie la creșterea motivației elevilor și a atractivității învățării; să consolideze dobândirea abilităților de învățare; să consolideze educația interculturală și contribuția acesteia la integrarea socială.

Într-o învățare centrată pe elev, rolul profesorului este de instructor, ghid, îndrumătorul care te acompaniază, mentor, sfătuitor, consultant, transmițător de cunoștințe, formator, supraveghetor, coordonator, cercetător critic, model, colaborator – o persoană care facilitează procesul învățării pentru elevi, încercând să descopere ce anume este interesat să învețe elevul, și determinând apoi cea mai bună modalitate de a-i pune la dispoziție elevului acele informații prin furnizarea de sisteme de cunoștințe sau materiale, care să-i dea acestuia posibilitatea să se achite mai eficace de o sarcină. Acest lucru se realizează prin ascultare, punere de întrebări, furnizare de idei, sugerarea de alternative și identificare de posibile resurse.

Organizarea clasei

Tradițional:

Elevii sunt în bănci, unii în spatele celorlalți, câte unul sau câte doi, ca pe vremea străbunicilor. Toți au privirile ațintite înainte (acolo sunt catedra și profesorul).

Unde găsesc ei răspunsurile la confruntările personale? La profesor, în spatele colegului, departe de zidurile școlii?...

Modern:

- Elevii sunt pretutindeni în clasă.
- Ei se grupează/ unt grupați potrivit opțiunilor de studiu și resurselor asigurate de profesor.
- Elevii privesc unii la alții, față în față. Ei comunică. Toți au șansa dialogului efectiv.
- În parteneriat cu profesorul ei vor găsi răspunsurile...

Rolul elevului

Tradițional:

- Urmărește prelegerea, expunerea, explicația profesorului.
- Acceptă în mod pasiv ideile transmise.
- Lucrează izolat.

Modern:

- Realizează un schimb de idei cu ceilalți.
- Exprimă puncte de vedere proprii.
- Argumentează, pune și își pune întrebări cu scopul de a înțelege.

Rolul profesorului

Tradițional:

- Expune, ține prelegeri
- Impune puncte de vedere.
- Se consideră și se manifestă „ca un părinte”.

Modern:

- Facilitează și moderează învățarea
- Ajută elevii să înțeleagă și să explice punctele de vedere.
- Este partener în învățare.

Modul de realizare a învățării

Tradițional:

- Învățarea are loc predominant prin memorare și reproducere de cunoștințe.
- Învățarea conduce la competiție între elevi, cu scopul de ierarhizare.

Modern:

- Învățarea are loc predominant prin formare de competențe și deprinderi practice.
- Învățarea se realizează prin cooperare.

Evaluarea

Tradițional:

- Vizează măsurarea și aprecierea cunoștințelor.
- Pune accent pe aspectul cantitativ.
- Vizează clasificarea elevilor.

Modern:

- Vizează măsurarea și aprecierea competențelor.
- Vizează progresul în învățare la fiecare elev.
- Pune accent pe elementele de ordin calitativ (valori, atitudini).

Concluzii

Nu este cazul să absolutizăm utilizarea metodelor moderne în detrimentul celor clasice. Un adevărat profesionist în predare va trebui să știe să adapteze demersul didactic. Sunt lecții care în mod cert produc performanțe școlare superioare numai cu ajutorul metodelor moderne, dar sunt și lecții în care prezența acestora nu este obligatorie.

Bibliografie:

- ♣ Cojocariu, V., 2006, Secrete metodice în didactica preșcolară, vol. 2, Editura C. C. D., Bacău.
- ♣ Crețu, C., 1997, Psihopedagogia succesului, Iași, Editura Polirom.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ESTONIA

PROF. LAURA CUCOARĂ
L. P. S. NICOLAE ROTARU, CONSTANȚA

Decizia de a ne stabili în afara țării devine extrem de importantă, mai ales în cazul în care avem o familie, existând o mulțime de factori pe care este necesar să îi luăm în considerare, atunci când vine vorba de calitatea vieții. Au fost evaluate 43 de aspecte diferite ale vieții în străinătate. Sănătatea, siguranța și costul unui trai decent sunt extrem de importante, asemenea fiind și calitatea **EDUCAȚIEI**, disponibilă pentru familiile care doresc să le ofere copiilor lor cel mai bun start în viață.

O dată la patru ani apare evaluarea PISA care arată care sunt cele mai bune sisteme de învățământ din lume, prin faptul că atestă pregătirea școlară a elevilor din țările participante.

Conform rezultatelor PISA în Europa, **Estonia** conduce detașat atunci când vine vorba de pregătirea copiilor, cu cele mai bune sisteme de învățământ din lume. Estonia alocă aproximativ Estonia alocă, în medie, 6-7% din PIB pentru educație, prin bugetul ministerului de resort, la care se adaugă până la 2% din PIB prin bugetele altor ministere.. Legea educației votată în 1922 spune că scopurile educației sunt „de a crea condiții favorabile pentru dezvoltarea personalității, familiei și a națiunii estoniene; de a promova dezvoltarea minorităților etnice, economice, politice și a vieții culturale în Estonia și de a conserva natura în contextul economic și cultural global; de a preda valorile cetățeniei; și pentru a stabili condițiile preliminare pentru crearea unei tradiții de învățare pe tot parcursul vieții, la nivel național”. Învățământul online în Estonia exista dinainte de pandemie. O zi pe săptămână, copiii învățau și părinții lucrau de acasă. Când a venit pandemia, aveau deja platformele de pe care să lucreze și chiar au oferit resursele lor educaționale, la liber, oricărui țări dorește. Toate școlile estoniene, de la cel mai depărtat sătuc până la cele din buricul Tallinnului, au aceleași dotări și profesori la fel de buni. Iar lecția cea mai importantă pe care o oferă este că trebuie să te educi toată viața. Este considerată cea mai digitală țară din lume și are cele mai multe companii care valorează peste un miliard de dolari pe cap de locuitor. *Părinții au posibilitatea de a influența deciziile școlii, cum ar fi curriculumul sau alte detalii tehnice pe care le observă: dacă e prea puțin spațiu, dacă elevii călătoresc prea puțin sau mâncarea nu e potrivită, pot propune și schimba lucrurile.*

Cuvântul cheie care guvernează un sistem de educație funcțional și performant este *încrede – rea*. Adunând materiale pentru studiul caracteristicilor sistemului de educație estonian, concluzia la care am ajuns este că performanța în educația din Estonia este datorată (și) faptului că **profesorul vrea să poată, este încurajat să vrea și, astfel, poate!** Același principiu este transferat și elevului.

În raportările OECD, numărul mediu de elevi/clasă este unul dintre cele mai mici în raport cu țările studiate, înregistrându-se și unul dintre cele mai mici rapoarte de tip elevi/profesor.

Școlarizarea elevilor în sistemul privat are o componentă semnificativă de finanțare de la stat, dar instituțiile private pot percepe taxe suplimentare. Atractivitatea către sistemul privat este datorată unei bune imagini a calității educației în școli private, dar la nivelul populației estoniene și sistemul public este perceput ca având instituții de învățământ performante, așa numite școli selective, de elită, unde admisia copiilor în primul an de studiu (învățământ primar) este în baza participării acestora la o evaluare (test de înscriere), existând în acest sens o concurență care favorizează apariția și funcționarea unor centre de pregătire pentru aceste testări.

Pe perioada învățământului obligatoriu (9 ani de studiu primar și secundar inferior), oricărui copil i se asigură loc în școala publică din circumscripția din care face parte domiciliul familiei, dar există posibilitatea ca familia (elev minor) să decidă școlarizarea în sistem privat sau școli din alte circumscripții (în limita spațiului necesar menținerii calității procesului educațional). Există școli de muzică, arte sau cu profil sportiv. De asemenea există academii (centre de excelență) pentru stimularea performanței academice. Există instituții specializate (începând cu nivel creșă), precum și școli de tip sanatoriu. Se acordă dreptul de a studia de acasă (homeschooling). Majoritatea tinerilor dețin competențe în cel puțin 3 limbi (estoniană, rusă și preponderent engleză), ceea ce a permis o mobilitate și o integrare mai bună pe piața forței de muncă, cu reversul diminuării numărului de studenți ca urmare a unei rate de migrație mare.

Percepția generală a populației, atât din perspectivă sistemică cât și din perspectivă procesuală, este că învățământul estonian are un caracter puternic de autonomie. O caracteristică a educației estoniene este aceea de a *transfera nivelul de responsabilitate asupra calității educației la nivelul fiecărei instituții educaționale și la nivelul fiecărui angajat* (manager/profesor). Astfel, deși există responsabili și responsabilități la nivelul autorităților locale pentru educație, nu există inspectorate școlare, iar încrederea în profesionalismul resursei umane este elementul cheie și există un nivel redus de monitorizare și control externe asupra procesului educațional.

ABORDAREA DIVERSITĂȚII ÎN ȘCOALĂ

**PROF. PSIHOPEDAGOGIE SPECIALA LAURA MAGDALENA BORCEA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ "M. MONTESSORI"**

**Proiect finanțat de Uniunea Europeană prin Programul Erasmus +
KA1 Learning Mobility of Individuals**

Tipul acțiunii: Mobilitate pentru personalul din învățământul școlar

Perioada: 09 - 15 februarie 2020

Instituția organizatoare: AREADNE Lifelong Learning Center, Kalamata- Grecia

Course manager: Dl. Thodoris Zevgitis

Descrierea cursului:

Tematica cursului a fost variată, complexă și atractivă mai ales prin utilizarea zilnică a metodelor ICT în prezentare, discuții de grup, ateliere de lucru în aer liber.

Activitățile desfășurate au fost judicious planificate în concordanță cu planul trimis participanților la curs, iar modul de desfășurare al acestora a încurajat schimburile interactive și exprimarea liberă a opiniilor.

Organizatorii au manifestat un bun nivel de pregătire și o implicare remarcabilă.

Obiectivele cursului au urmarit introducerea unor noi metode și strategii folosind metode experimentale, promovarea și îmbunătățirea metodelor de predare prin dezvoltarea abilităților practice, creșterea interesului cadrelor didactice în folosirea tehnologiilor moderne la clasă, realizarea schimbului de experiență în ceea ce privește exemplele de buna practică în contextul multicultural, dezvoltarea competențelor profesorilor într-o epocă a schimbării.

Metodele folosite au fost:

- seminarii pe diferite teme: Talented and Gifted Students, Inclusive Education for talented Students, Managing the Inclusive Classroom, Cyberbullying from the perspective of inclusion;
- vizită la Școala Nr. 10 din Kalamata, Grecia;
- activități practice care au pus în discuție subiecte legate de: Activitatea educațională în școală și în afara ei, ICT tools for Inclusive Education (aici s-au utilizat platformele Scratch și Bits board);
- ateliere de lucru unde s-a lucrat individual, dar și pe grupe și unde s-au dezbatut temele: Students with Behavior Difficulties, Students with Learning Difficulties și The crucial role of parents and their relationship with the educational progres, punându-se accentul pe construirea unei relații între Părinte-Profesor-Scoală;
- excursii tematice în central istoric al orasului Kalamata și la orașul Antic Messini.

Aceste activități au fost completate de suportul de curs care ne-a fost pus la dispoziție de organizator atât sub formă tipărită, cât și în format electronic.

Impactul:

Consider cursul o oportunitate deosebită de formare, datorită faptului că mi-a permis informarea privind diferșificarea metodelor și tehnicilor de lucru în vederea adaptării la noile provocări privind mediul educațional în Uniunea Europeană într-o epocă a schimbării.

Am putut realiza compararea și constatarea unor probleme reale ale școlii contemporane precum și importanța utilizării unor metode de predare alternative pentru a menține atenția elevilor cu CES.

Din punctul meu de vedere, impactul asupra elevilor va fi substanțial, deoarece voi lua în considerare stilurile de învățare ale fiecărui individ, ceea ce va stimula interesul elevilor de a participa la activitatea didactică. Diversitatea materialelor didactice, formele de organizare, dar și metodele de predare-învățare-

evaluare, va permite elevilor să participe la activitatea didactică indiferent de bagajul de cunoștințe pe care îl deține la un moment dat.

Impactul activității de formare asupra instituției școlare la care îmi desfășor activitatea este acela că va contribui la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, va determina stimularea interesului față de oportunitățile pe care le au cadrele didactice pentru dezvoltarea personală și profesională.

RELAȚIA FAMILIE-ȘCOALĂ ÎN SISTEMUL EDUCAȚIONAL

**PROF. INV. PRESCOLAR: LAZA AURELIA MARIA
LICEUL ORTODOX „EPISCOP ROMAN CIOROGARIU”
STRUCTURA GPP NR. 23, ORADEA**

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional. Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părintii, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”.

Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlarul, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în

formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E. D. P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E. D. P., București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E. D. P., București, 1972.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎNTRE TRADIȚIE ȘI MODERN

**PROF. ÎNV. PRIMAR LAZEĂ MARIANA ANCUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 GURBEDIU**

O metaforă des utilizată atunci când se vorbește despre educație și formare se referă la lumină și iluminare.

Educația înseamnă iluminarea ființei, dumerire, scoatere la suprafață a adevărului, înțelegere și revelare.

Metafora este clar explicitată în filosofia antică, dar primește o consistență cu totul deosebită în creștinism. „Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare. ”

Până la a-și da cu părerea învățătorii și profesorii despre cum este bine să fie crescut un copil, se ocupă de el părinții, frații sau bunicii. Oricât de sofisticate ar fi prescripțiile profesioniștilor, nu se poate nega valoarea primelor orientări, emise în cadrul intim, familial. Oricât de amplă și de sofisticată ar fi educația realizată de către școală, nu se pot neglija în nici un caz „cei șapte ani de acasă. .. ”

Există, cu siguranță, o pedagogie populară, o platformă ideatică ingenuă ce răspunde la dilemele modelării umane.

Pedagogia populară s-a ivit și s-a impus înaintea celei instituționalizate, formalizate. Transmis intuitiv sau pe cale orală, etosul pedagogic acompaniază în mod evident întreaga existență a individului, din leagăn până la mormânt. Pedagogia bunului-simț nu strălucește prin exemplaritatea sa teoretică, ci prin subtilitatea răspunsurilor concrete, prin bogăția și adecvarea lor la chemările realității prin funcția sa înrăuritoare, de anticipare sau cenzurare a actelor pe care urmează să le facem. Ce poate fi mai demn de respectat de cât crezuri cum ar fi: „Omul cât trăiește învață ”

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, îndeosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Reforma învățământului se înscrie în actualul context politic și economico-social ca o tactică folosită de societate în cadrul strategiei naționale globale care vizează ca obiectiv remodelarea comportamentului pedagogic în perspectiva amplificării randamentului în prestația efectuată.

Trebuie să fii de acord că preceptele avansate de tine nu coincid întodeauna cu ceea ce el poate să facă, unele dintre ele limitându-i evoluția. Principiul de bază ar fi eliberarea lui de constrângerile tale sau ale altora, pentru a le descoperi și respecta. .. pe ale lui.

Învățarea presupune și mister, și un mare paradox, ea înseamnă și dezvăț, împotrivire, încălcare a regulilor venite din afară. Pe lângă regula ascultării și supunerii, educatorului trebuie să i se recunoască și dreptul de a încălca, de a construi un set de norme personale, în acord cu ceea ce el poate și speră să întreprindă. Acesta nu trebuie să conducă la o libertate exagerată, ci la o asumare cât se poate de responsabilă a propriului destin.

Noile sisteme de conectare și de comunicare pot accelera capacitățile comunicaționale, imaginative sau inventative, dar le și pot încetini sau stopa dacă nu sunt utilizate în chip judicios și, mai ales, în mod univoc. Instrumentul este cu atât mai bun cu cât el face ca elevul să treacă de la statutul de utilizator la cel de producător de idei, de sensuri, de trăiri. Oricât de performantă ar fi noua tehnologie, aceasta se cere a fi completă cu strategii tradiționale clasice de formare a abilităților umane.

Contactul viu, direct, personal cu alții este edificator pentru propria persoană și nu poate fi înlocuit total cu nici o tehnică, oricât de sofisticată ar fi.

Bibliografie

- Cucos Constantin - „Educația. Iubire, edificare, desăvârșire”, Ed. Polirom, Iași 2008

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA PREȘCOLARILOR

PROF. ÎNV. PREȘ. LELA CLAUDIA-DANIELA

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că grădinița și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

Grădinița este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: grădinițele rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile. Grădinița modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Copiii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați copiii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele educaționale facilitează realizarea unor proiecte prin care copiii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în grădiniță și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre preșcolari, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice. Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor copiilor în dezvoltarea vieții comunității ;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a copiilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, preșcolari, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității copilului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru preșcolari, cât și pentru toți factorii implicați: grădiniță, familie, comunitate. Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o

implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, preșcolari, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional grădiniță-familie-comunitate.

Grădinița și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamiliar, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta copiii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, copiii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul copiilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul grădiniței în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între preșcolari și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL GIMNAZIAL ÎN ROMÂNIA ȘI DANEMARCA

LUCIANA SLUJITORU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „GEORGE POBORAN” SLATINA

În România, învățământul secundar inferior sau gimnaziu face parte din cei 11 ani de învățământ obligatoriu și acoperă clasele 5 – 8 și se adresează copiilor cu vârste cuprinse între 10/11 și 14/15 ani.

Învățământul secundar inferior poate fi oferit în diferite tipuri de medii, dar cel mai frecvent fiind organizat împreună cu învățământul primar (clasa pregătitoare și clasele 1-4) și oferit de școli care acoperă clasele 1-8.

Planul de înscriere aprobat în fiecare an pentru clasa a V-a prevede un număr de locuri cel puțin egal cu numărul elevilor care au absolvit învățământul primar în fiecare localitate sau în localitățile învecinate din mediul rural.

Școlile care fac obiectul învățământului obligatoriu admit în învățământul primar și gimnazial, cu prioritate și în limita planului de înscriere aprobat, elevii cu domiciliul în aria arondată fiecărei școli. Înscrierea se face pe baza unei cereri scrise din partea părintelui, tutorelui sau susținătorul legal.

Elevii din învățământul școlar public sau privat se pot transfera într-o altă unitate de învățământ publică sau privată cu acordul școlii destinatare. Pe parcursul învățământului secundar, fiecare materie din Curriculum-cadru este predată de un profesor diferit.

De obicei, același profesor lucrează cu un anumit grup de elevi pe parcursul tuturor claselor în care subiectul respectiv este predat la un anumit nivel educațional.

Elevii cu aptitudini și rezultate excepționale pot absolvi două clase într-un singur an școlar, urmând o procedură aprobată prin Ordin de ministru.

Anul școlar în România cuprinde două semestre, două vacanțe în perioada cursurilor și o vacanță de vară.

Ca regulă generală, învățământul secundar inferior este organizat ca învățământ cu normă întreagă. Învățământul secundar inferior este de obicei organizat și livrat dimineața.
activități recreative

Educația școlară în Danemarca este destul de specifică. Școlile cu cea mai largă autonomie sunt conduse de municipalități. În procesul de învățare în școli sunt utilizate diferite manuale, iar numărul de ore de predare dedicate studiului unei discipline poate varia semnificativ. Profesorii înșiși aleg programele și metodele de predare a copiilor. Totodată, municipalitatea propune un plan orientativ de lecție. Școala nu are lecții tradiționale - totul este construit pe jocuri și diverse activități care cresc interesul pentru a învăța lucruri noi. Și totuși există 15 discipline obligatorii care sunt predate în fiecare școală.

Școala din Danemarca poate fi publică - gratuită și privată - plătită. În același timp, școlile private sunt finanțate nu din taxele de școlarizare de către părinți, ci de la bugetul de stat. Dar, în ciuda acestui fapt, formarea în școlile private este destul de costisitoare. Prin urmare, 88% dintre copiii din Danemarca absolvă școlile publice gratuite, iar restul de 12% frecventează școlile plătite. Și nu numai școlile, ci și grădinițele și gimnaziile pot fi plătite.

Învățământul secundar durează de obicei doi până la patru ani și este frecventat de elevi cu vârste cuprinse între 15 - 16 și 18 - 19 ani. Învățământul secundar nu este obligatoriu, dar de obicei gratuit, iar studenții au o gamă largă de programe din care să aleagă. Unele programe de educație sunt orientate academic, cel mai frecvent fiind Gimnazial. Alții sunt orientați mai practic, formând studenți pentru locuri de muncă, de ex. artizani sau funcționari printr-o combinație de instrucțiuni în școli vocaționale și ucenicie.

Sistemul educațional danez constă într-un an preșcolar opțional și 9-10 ani de școală încadrului învățământului primar și secundar inferior, după care elevii trebuie să aleagă între cursurile academice din cadrul învățământului secundar superior oferite de Gymnasium și Gimnaziul (școli teoretice); Școli tehnice și comerciale Școli de formare și educație profesională.

BIBLIOGRAFIE:

- <https://poradnik.com.ua/ro/educa%C8%9Bie-%C3%AEn-danemarca-pre%C8%99colar-secundar-%C8%99i-superior-inclusiv-%C3%AEn-.htm#OVD1>
- https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/assessment-general-lower-secondary-education-31_en
- <https://jurnaluldeafaceri.ro/cele-mai-bune-sisteme-de-educatie-din-europa/>
- <file:///C:/Users/lucia/OneDrive/Desktop/sistem-nordic-cen.pdf>

IDENTIFICAREA ROLULUI ȘCOLILOR ȘI A CADRELOR DIDACTICE ÎN DEZVOLTAREA LOCALĂ -STUDIU DE CAZ-

LUCINET MARIA

Rolul școlilor și a cadrelor didactice în dezvoltarea locală este foarte important, alături de aspectele care fac posibilă dezvoltarea locală a școlii, descentralizarea ca premisă a parteneriatului, factorii dezvoltării comunitare, modele de dezvoltare comunitară. Premisele de la care se pleacă sunt multiple. Asistăm astăzi la dezvoltarea unui adevărat curent de idei și acțiuni, centrat pe comunitate și dezvoltarea acesteia. Abordarea aspectelor legate de școală și comunitate își găsește legitimitatea în tendințele actuale ale extinderii câmpului educațional de la organizația școlară către alți agenți educaționali. Școala este, pe de o parte, o instituție care oferă un serviciu social, fiind direct influențată de ceea ce se întâmplă în mediul social, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități, norme, valori recunoscute și acceptate social; pe de altă parte, are o logică internă de dezvoltare, reproduce propriile norme și valori, are propriul sistem de organizare.

Identificarea punctelor comune în valorile transmise de către școală și agenți comunitari, a unor puncte de dezvoltare comune în vederea creșterii gradului de educație al actorilor comunității (elevi, părinți, diverse categorii sociale etc.) este esențială astăzi. Școala este una dintre instituțiile centrale ale comunității, are roluri specifice dar nu poate funcționa și nu se poate dezvolta fără a ține cont de specificul comunității în care funcționează, alcătuită, la rândul său, din mai mulți factori cu rol educativ: familie, autorități, organizații guvernamentale și neguvernamentale, agenți economici, biserica, instituții de cultură, instituții sanitare etc. care au, la rândul lor, o ofertă educațională explicită și/sau implicită.

Organizațiile școlare sunt supuse presiunii unui complex de factori: a grupurilor ideologice care activează la nivel local, a sistemelor politice, a condițiilor economice și a diverselor tendințe manifestate în societate. Pornind de la aceste considerente, în contextul social actual trebuie redefinit rolul școlii în contextul comunitar în care funcționează. Considerăm ca: valorificarea resurselor comunitare locale de către școală, abordarea unui parteneriat comunitar prin promovarea unui management participativ, conștientizarea și valorificarea rolului fiecărui agent comunitar în educație sunt cei care conduc nu numai la dezvoltarea instituției școlare, ci și a comunității locale. Relațiile școlii cu diferite componente ale comunității locale: familia, autoritățile locale, poliția, unitățile sanitare, biserica, agenții economici, organizațiile nonguvernamentale, sunt foarte importante și ar trebui să fie în strânsă colaborare. Deși parteneriatul presupune cooperare permanentă, de multe ori – relația școlii cu partenerii comunitari nu este una de cooperare, ci de funcționare împreună pe programe sau proiecte cu o durată limitată și din necesități și obligații instituționale. O logică partenerială lipsită de o unitate organică Serviciul public de educație colaborează activ cu sectorul economic și asociativ, iar școala sprijină și, la nevoie, dirijează familia în rolul său de educator principal. Cadrele didactice lucrează interdisciplinar, în beneficiul elevilor, sprijinindu-se reciproc și împărțind modele de bune practici. Învățarea se bazează pe participarea beneficiarilor (elevi, familie, comunitate) la elaborarea conținuturilor și la definirea traseului educațional.

Iosifescu (2001) este de părere că rolul fundamental în educarea copiilor îl are familia, ca microunivers al societății, și comunitatea locală, ca univers median față de societate, în ansamblul său. Serviciul public de educație este organizat și structurat pentru a sprijini și orienta familia în acest rol, într-un mod profesionist și în spiritul cooperării și al încrederii, care să asigure că obiectivele parcursului școlar obligatoriu sunt atinse în interesul superior al copilului și în contextul nevoilor speciale ale acestuia. Părinții sunt primii profesori și au un rol cheie în modelarea personalității copiilor. Este esențial ca familia să-și iubească copiii într-un mod responsabil și să le asigure o creștere sănătoasă. Succesul școlar al copiilor este asociat îndeaproape modului în care aceștia sunt tratați acasă. Părinții au datoria morală să inspire copiilor dorința de a învăța și încredere în rolul educației.

Stăiculescu (2006) consideră că, cadrul didactic, în sensul larg de dascăl la orice nivel de învățare, este un profesionist în domeniul său, competent în materie de disciplină predată, de pedagogie și psihopedagogie. Cunoaște ultimele evoluții și descoperiri în disciplina predată și în domeniul pedagogiei, își actualizează constant competențele în aceste domenii, și își modifică practicile prin adoptarea celor mai

relevante metode de facilitare a învățării. În același timp, personalizează educația și se instruieste în folosirea tehnologiilor de predare. Cadrul didactic folosește, în principal, funcția pedagogică a evaluării, prin care dirijează învățarea fiecărui elev într-o direcție rodnică, și evită imperios folosirea instrumentelor de evaluare în moduri care pot provoca stresul, anxietatea, demotivarea, abandonul sau denigrarea personală. Performanța cadrului didactic se măsoară prin impactul atins la nivelul fiecărui elev în implementarea obiectivelor sistemului de învățământ. Instrumentul principal de măsurare, asigurare și îmbunătățire a performanței este autoevaluarea, însoțită de datele de impact colectate pe termen lung. Școala asigură contextul pentru sprijin socio-educational pentru toți copiii, în funcție de nevoile lor, devenind un mediu incluziv și care susține egalitatea de șanse. Școala contribuie direct, prin pregătirea profesională, la dezvoltare economică și pregătește cetățenii României să trăiască împreună și alături de alții, să creeze, să gândească, să inoveze și să participe la viața societății.

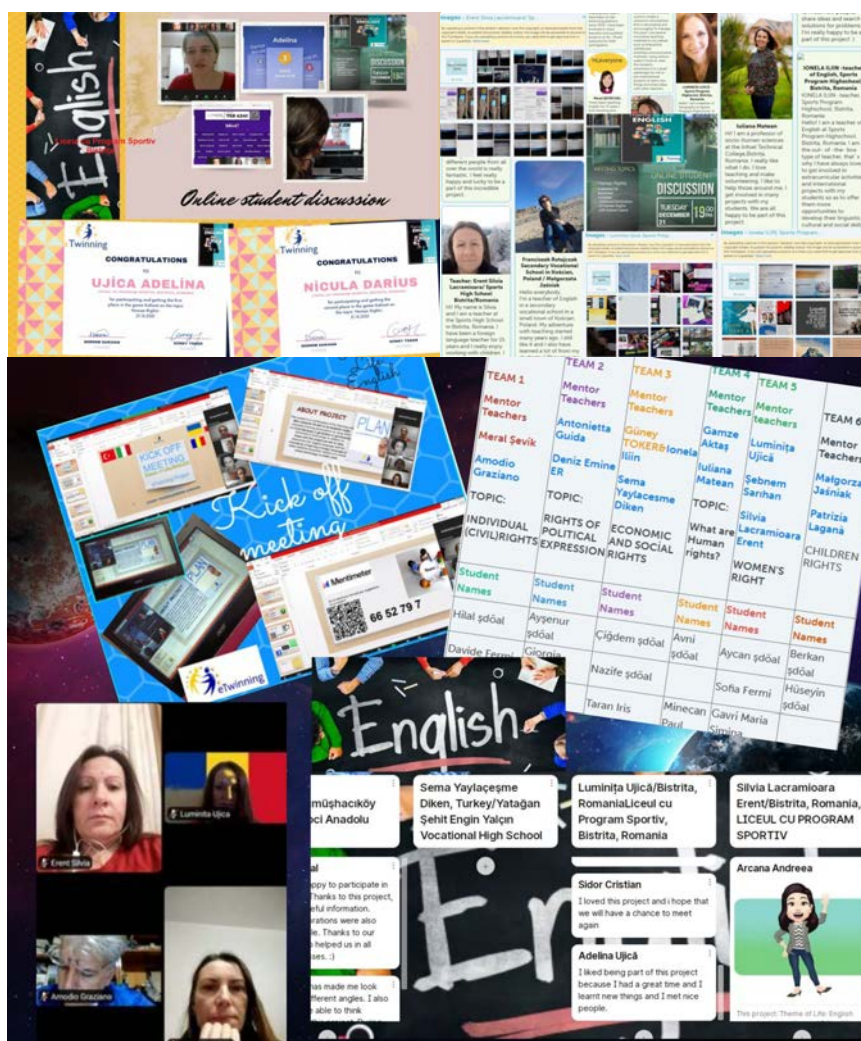
BIBLIOGRAFIE

- 1. Stăiculescu, C. (2006), „*Managementul parteneriatului școală – comunitate*” în *Managementul grupului educat*, București, 2006
- 2. Stăiculescu, C. (2008), „*Managementul parteneriatului școală – organizatii neguvernamentale*”, în *Studia Universitaris*, nr. 5/2008
- 3. Iosifescu, Șerban (2001) - *Management educational pentru institutiile de învățământ*, București, ISE - MEC

PROIECTELE ETWINNING - OPORTUNITATE DE DEZVOLTARE PERSONALĂ ȘI INTERACȚIONARE ÎN ECHEPE INTERNAȚIONALE

PROF. LUMINIȚA UJICĂ, LICEUL CU PROGRAM SPORTIV BISTRIȚA

În perioada octombrie-mai 2021-2022, Liceul cu Program Sportiv Bistrița a derulat ca partener proiectul eTwinning: ”Theme of Life: ENGLISH” coordonat de Turcia și având ca și țări partenere, Italia, România și Polonia. Acest proiect a fost o combinație de învățare distractivă pe diverse teme, precum drepturile omului, istoria muzicii, cum viitorul în imaginația copiilor. Ne-am propus să introducem elevii într-o atmosferă plăcută de învățare folosind instrumente Web 2. 0 pentru elevi, precum storyjumper, storyboardthat, padlet, madmagz, quozio, kahoot, genially, linoit ținând cont de faptul că generația Z este permanent interesată de tehnologie. De asemenea, prin acest proiect am crescut gradul de conștientizare asupra importanței valorilor umane. Proiectul ”Theme of Life: ENGLISH” a oferit oportunitatea ca elevii și profesorii implicați în proiect să își îmbunătățească abilitățile de comunicare în limba engleză, dar putem vorbi și de conștientizare a elevilor cu privire la importanța și avantajele învățării unei limbi de circulație internațională, ca viitori cetățeni europeni responsabili, într-o lume în care tehnologia este utilizată pe scară largă. Elevii din clasele a VI-a, a VIII-a, IX C, X C, X F, XI E și XII F, de la Liceul cu Program Sportiv Bistrița, coordonați de profesorii Ilin Ionela, Erenț Silvia și Ujică Luminița, s-au remarcat în numeroase activități prevăzute în cadrul acestui proiect, la care aceștia au avut oportunitatea să interacționeze în echipe internaționale cu elevii din țările partenere. Elevii au realizat video-uri scurte pe temele date, postere, au conversat pe forum, au răspuns la diferitele provocări din padlet și au creat o poveste comună în storyjumper.

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

PROF. ÎNV. PRIMAR- LUPU LUIZA
LICEUL TEORETIC „DECEBAL”- CONSTANȚA

Dezvoltarea educației și cea a învățământului, îndeosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ este conceput, organizat și funcționează în baza unor principii educaționale generale cu caracter organizatoric, unele și cu caracter juridic, precum și a unor standarde educaționale. Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul coerent al instituțiilor școlare de toate gradele, profilele și formele, dintr-o anumită țară.

Rezolvarea uneia dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane, educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor este asigurată de sistemul de învățământ.

Sistemul de învățământ realizează cele trei funcții educaționale principale și anume:

- a) funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală care formează omul care gândește;
- b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care formează omul care muncește și creează;
- c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn, civilizată.

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Unul dintre cele mai performante sisteme de pe glob este sistemul de educație din Japonia.

Procentul persoanelor care finalizează ciclul de studii (incluzându-le pe cele universitare) este ridicat. Peste 90% din populație finalizează ciclul obligatoriu de studiu.

În Japonia, sistemul de învățământ preuniversitar are în vedere o perioadă de 12 ani, dintre care doar 9 obligatorii. El prevede 6 ani de școală primară, 3 ani de gimnaziu și încă 3 de liceu. Liceul nu este obligatoriu în Japonia, însă procentul de tineri care urmează și studiile liceale se apropie de 98%.

Ministerul Educației din Japonia supraveghează îndeaproape curricula, manualele, orele și ajută la menținerea aceluiași nivel de educație pe tot teritoriul țării, ceea ce face posibilă respectarea unui standard înalt de educație.

Programa îmbină cursurile teoretice cu cele practice, reușind să ofere elevilor un set de competențe care pot face față atât cerințelor tradiționale, cât și celor moderne.

Materiile studiate sunt: japoneza, matematica, muzica, educația fizică, științele, engleza și caligrafia (redarea semnelor japoneze prin pensulă și cerneală), poezie japoneză și abilitățile gospodărești, de tipul gătitului sau cusutului. Orele de curs încep de obicei în jurul orei 8: 30 și se termină la ora 15: 30, elevii japonezi petrecând, în medie, 7 ore la școală, fără să avem în vedere activitățile extracurriculare.

Anul școlar începe în aprilie și se termină în martie, bineînțeles în această perioadă fiind incluse și vacanțele, mai scurte comparativ cu sistemul educațional european sau american. De exemplu, vacanța de vară se desfășoară în Japonia în intervalul 20 iulie-25 august, deci cu 2 luni mai puțin decât în Occident.

Elevii japonezi nu dau teste sau examene înainte de vârsta de zece ani, ci sunt doar verificați din când în când. Principiul este că, în primii trei ani de școală, cunoștințele școlare nu contează.

Lucrul cel mai important este educația în sensul ei adevărat: copiii sunt învățați să îi respecte pe ceilalți, să respecte animalele, să fie generoși, să învețe compasiunea, autocontrolul și să protejeze mediul înconjurător.

Sistemul educațional japonez implică elevul în activități sociale, care îi facilitează înțelegerea obiectelor de studiu din curricula școlară. Îmbinarea dintre orele propriu-zise și cluburi, evaluarea cunoștințelor prin examinarea riguroasă de la finalul fiecărui ciclu de studiu, alături de un program coerent de alimentație în școli fac din Japonia una dintre cele mai literate țări din lume.

Bibliografie

- Ioan Timuș, „Japonia de ieri și de azi”, Editura Universul București, 1942

Webgrafie

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bia_%C3%AEn_Japonia

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ÎN FORMAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

**PROF. ÎNV. PRIMAR MAEREA NELI – DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ HÂRTOP, SUCEAVA**

Educația realizată în mediul școlar trebuie să fie pe placul elevilor, să-i formeze, să-i provoace la cunoaștere, să le stârnească curiozitatea de a descoperi, de a descifra tainele științelor, enigmaticele vieții, să le deschidă calea spre succes. Atât dascălii, părinții, cât și teoreticienii din domeniul științelor educației consideră că motivația este temeliea construirii, obținerii succesului educațional. Ea activează, declanșează motoarele sofisticate ale învățării în mediul școlar. Mecanismele care pun în mișcare motivația trebuie cunoscute și înțelese de către dascăli pentru ca elevul să parcurgă cu ușurință drumul spre succes și, în același timp, să fie capabil de a învăța, de a se instrui toată viața.

Elevii au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. Se pune întrebarea cum pot fi motivați elevii, cum pot fi puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Termenul de parteneriat este definit ca „*asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun*” (Cucos, 2009).

Parteneriatul educațional este considerat o condiție de dezvoltare a instituțiilor socio-educative bazate pe școală și comunitate, este un concept din punct de vedere al abordării curriculare

a educației, care se identifică cu nevoia cunoașterii, respectării și valorificării diversității. Parteneriatul presupune acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite, egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună și interacțiuni acceptate de toți partenerii. Parteneriatul educațional este o formă de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional (Vrășmaș, 2002).

Condițiile realizării unui parteneriat educațional implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Inițierea și derularea unor proiecte de parteneriat educațional sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate. Avantajele activității în parteneriat sunt multiple: creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului.

Activitățile propuse în cadrul proiectului sprijină atât dezvoltarea capacităților cognitive, cât și a celor metacognitive, precum colaborarea, auto-monitorizarea, analiza datelor sau evaluarea informațiilor. Cei mai mulți elevi vor fi mai motivați, vor considera activitățile proiectului mai pline de semnificație, mai relevante pentru viața lor și mai interesante.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția asupra implicațiilor pe care le au în privința construirii și modelării personalității elevilor. Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- valorificarea și dezvoltarea intereselor și aptitudinilor celor supuși actului educațional;
 - creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
 - stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
 - creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
 - stimularea gândirii critice, dezvoltarea motivației, stimei de sine și devotamentului pentru ideile civice;
 - reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
 - creșterea ratei promovabilității școlare;
 - asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
 - ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
 - formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
 - asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
 - transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.
- Proiectele de parteneriat educațional facilitează învățarea durabilă și creează cadrul propice formării unei personalități armonioase, creative și autonome.

Bibliografie:

- Băran-Pescaru, A. (2004). *Parteneriat în educație*. București, Editura Aramis
- Cucoș, C. (coord.), (2009). *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Iași, Editura Polirom
- Vrășmaș, E., A. (2002). *Parteneriatul educațional*. București, Editura E. D.

SISTEME DE EDUCAȚIE IN EUROPA

MALIȚA ANA-MAGDALENA

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permit copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Conform unui studiu realizat de CEO World, cel mai bun sistem de învățământ din Europa, precum și din întreaga lume, este cel din Marea Britanie.

În Marea Britanie, învățământul este obligatoriu pentru toți copiii care au vârsta cuprinsă între 5 și 16 ani. Anul școlar începe pe data de 1 septembrie, iar vacanța de vară durează aproximativ șase săptămâni. Învățământul de stat în Marea Britanie este gratuit. Toate școlile oferă prânzul pentru elevi, iar uniforma este obligatorie. Modul de predare este diferit decât cel din România, elevilor li se solicită să participe activ la lecții, discuțiile și întrebările fiind încurajate.

În ceea ce privește sistemul de învățământ din alte țări amintim câteva considerate a fi printre cele mai bune.

În Olanda Nivelul de alfabetizare este de aproape 100%. Învățământul este obligatoriu de la vârsta de 4-5 ani până la 18 ani. Elevii nu au teme pentru acasă, iar predarea nu se face pe materii, ci pe subiecte (module de studiu), punându-se un accent pe proiectele în echipă și pe prezentările făcute de elevi.

Suedia, învățământul este obligatoriu pentru copiii cu vârste cuprinse între 7 și 16 ani (Grindskola). Copiii sunt încurajați să fie activi, atât la școală, cât și în viața socială. În plus, ei au foarte puține teme pentru acasă. Profesorii au libertatea de a-și alege modul de predare, elevii fiind evaluați într-un sistem de șase note: A, B, C, D, E și F. În funcție de rezultatele obținute, elevii pot trece la următorul nivel de învățământ: Gymnasieskola.

În Franța, școala este obligatorie de la 6 la 16 ani. Ultimii doi ani de școală sunt opționali. La finalul celor 12 ani de studii, elevii susțin examenul de Bacalaureat (Le Bac). Sistemul francez de învățământ este similar cu cel din România în ceea ce privește structura. Anul școlar începe de obicei pe 1 septembrie, însă poate varia.

Sistemul educațional din Danemarca este considerat unul dintre cele mai moderne din lume. În plus, despre Danemarca se spune că este țara cu cei mai fericiți elevi. Educația este formată din nouă ani de școlarizare obligatorie, existând atât școli publice, cât și de stat. Învățământul este obligatoriu de la 6 la 16 ani. Cursurile sunt extrem de relaxante și libere. Se pune un accent deosebit pe motivarea elevilor și pe susținerea pasiunilor și preferințelor acestora. Copiii pot alege gradul de dificultate la care vor să învețe o materie. În plus, ei se pot răzgândi dacă consideră că nu au luat cea mai bună măsură, existând un grad ridicat de permisivitate.

Învățământul de stat este gratuit în Germania, iar copiii încep școala la vârsta de șase ani până la 16 ani. În școlile din Germania se pune accent pe independența elevilor și pe dezvoltarea lor armonioasă. Învățarea se face pe module: matematică, germană, engleză, științe ale naturii, anatomie, muzică, sport, religie etc. La începutul școlii, materiile sunt predate astfel încât elevul să se familiarizeze cu ele, urmând ca modulele să fie aprofundate în clasele superioare. Programul școlar include o serie de abilități pe care copilul trebuie să le deprindă la sfârșitul anului școlar. În plus, elevii nu primesc teme pentru acasă.

În Elveția, sistemul educațional este descentralizat, fiind diferit de la un canton la altul. În funcție de cantonul în care este situată, la școală se predă în germană, franceză, italiană sau retoromană. Elevii încep școala la vârsta de șase ani, iar școala este obligatorie timp de nouă ani: șase ani de școală primară și trei ani de școală secundară de gradul I. Elevii sunt observați de către profesori și încurajați să facă ce le place mai mult.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Astfel putem da ca exemplu **eTwinning** - cea mai mare rețea de profesori din Europa.

Această platformă le permite cadrelor didactice să creeze proiecte de colaborare cu una sau mai multe școli din țări diferite.

Ea mai oferă seminare online, concursuri și evenimente legate de învățare. De asemenea, pune la dispoziție o serie de instrumente pentru dezvoltarea profesională, iar membrii pot obține recunoașterea celor mai bune proiecte ale lor prin etichete de calitate și premii eTwinn. E Twining a devenit parte integrantă Erasmus+, Programul UE pentru Educație, Formare, Tineret și Sport.

WEBOGRAFIE:

<https://jurnaluldeafaceri.ro/cele-mai-bune-sisteme-de-educatie-din-europa/>

<http://www.asociatia-profesorilor.ro/rolul-proiectelor-internationale-in-educatia-interculturala.html>

<https://www.scienceiswonderful.eu/ro/initiative-ale-ue-domeniul-educatiei-si-tineretului/eTwinning>

<https://www.scienceiswonderful.eu/ro/initiative-ale-ue-domeniul-educatiei-si-tineretului/eTwinning>

<https://www.etwinning.net/ro/pub/index.htm>

INTEGRAREA COPIILOR CU DIZABILITĂȚI ÎN SISTEMUL DE EDUCAȚIE ROMÂNESC

**PROF. MĂNESCU EUGENIA MIRELA,
GRĂDINIȚA JIROV, ȘCOALA GIMNAZIALĂ CORCOVA, MEHEDINȚI**

Dizabilitatea reprezintă o deficiență de ordin fizic, mental, intelectual sau senzorial și se referă la orice reducere, lipsă sau pierdere a aptitudinilor de-a desfășura o activitate în condiții considerate normale pentru ființa umană. Așadar dizabilitatea presupune o limitare a activității individului condiționată de-o infirmitate care creează un dezavantaj în raport cu factorii contextualii, de mediu și personali.

De-a lungul timpului, maniera de integrare a copiilor cu dizabilități în sistemul educațional românesc s-a modificat semnificativ. Dacă în urmă cu aproximativ două decenii acești copii erau școlarizați exclusiv sau aproape exclusiv în unitățile de învățământ special, în prezent se încearcă integrarea lor în școlile de masă. Un pas important în realizarea acestui obiectiv a fost crearea unui cadru legislativ pentru implementarea și susținerea educației integrate.

Problematica integrării și a incluziunii au fost abordate la începutul anilor '90. Rolul de profesor itinerant/ de sprijin apare încă din Legea privind Statutul Cadrului Didactic din 1997, dar a fost pus în aplicare după anul 2000. În anul 2001 se aprobă metodologia de organizare și funcționare a serviciilor educaționale pentru copiii/ elevii cu deficiențe integrați în școală publică, prin cadre didactice de sprijin/ itinerante: *„În România copiii cu dizabilități au acces la diferite forme de educație și pot fi înscriși, în funcție de gradul de dizabilitate, în sistemul de învățământ special sau în învățământul de masă. Copiii cu deficiențe medii, cu dificultăți de învățare și tulburări de limbaj, cu tulburări socio-afective sau comportament sunt integrați în școlile de masă unde pot beneficia de servicii educaționale de sprijin.”* (OMEC nr. 4653/ 2001).

Dezvoltarea educației și învățământului au dus la înregistrarea unor progrese semnificative în depășirea barierelor care separau învățământul de masă de învățământul special. Educația integrată presupune oferirea de șanse egale tuturor copiilor în ceea ce privește accesul la educație cât mai aproape de contextul normal al vieții. Este foarte important de menționat că și *„copiii care au anumite dizabilități/handicapuri au trebuințe de baza în creștere și dezvoltare ca toți copiii. Identificăm: nevoia de afecțiune și securitate, de apreciere și întărire pozitivă, de încredere în sine, de responsabilitate și independență”*. (E. Vrașmaș, 1998). Prin educația incluzivă se urmărește școlarizarea copiilor cu dizabilități în școli și clase obișnuite. Învățământul integrat pentru copiii cu dizabilități presupune mai multe dimensiuni:

-dimensiunea legislativă și administrativă care se referă preponderent la politicile educaționale și face referință la faptul că școlarizarea acestor copii trebuie să fie o parte integrantă și o responsabilitate a sistemului național de învățământ;

-dimensiunea pedagogică care evidențiază necesitatea apropierii condițiilor de predare-învățare pentru copiii cu dizabilități de cele accesibile celorlalți copii, din punct de vedere al locului de școlarizare și al curriculumului;

-dimensiunea socială reliefează importanța relațiilor, a interacțiunii sociale dintre copii;

În funcție de caracteristicile copiilor cu dizabilități, procesul instructiv-educativ trebuie realizat în mod diferențiat. Una dintre principalele schimbări care caracterizează acest proces instructiv-educativ trebuie să fie tendința spre normalizare deoarece normalizarea facilitează accesul acestor copii la condiții de existență cotidiană cât mai apropiate de stilul de viață normal al societății în care trăiesc.

Realizarea educației integrate a copiilor cu dizabilități reprezintă o adevărată provocare pentru activitatea de până acum a cadrelor didactice care trebuie să se axeze pe trei direcții principale: schimbarea atitudinii, perfecționarea sau dezvoltarea profesională și modificarea predării la clasă. Unitatea școlară care îi introduce pe copii cu dizabilități în colectivitatea sa are obligația ca la nivel intern să încurajeze crearea unor relații constructive care se realizează prin atitudine deschisă, prin disponibilitate și înțelegere. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Atitudinea cadrului didactic față de copilul cu dizabilități trebuie să păstreze aparență de

normalitate, el trebuie să fie tratat la fel că și ceilalți copii din clasa ceea ce le va demonstra și lor că colegul lor este la fel de valoros că și ei.

Sistemul de învățământ din România mai prezintă încă elemente de discriminare, în sensul că nu toți copiii cu dizabilități se bucură de toate oportunitățile posibile de dezvoltare maximală a potențialului lor. Mai există în anumite medii educaționale reticențe care conduc la subvalorizarea acestor copii și în consecință determina o scădere a reușitei actului educațional.

Deși au fost inițiate programe și proiecte pentru a deschide mai mult ușa școlilor pentru copiii cu dizabilități iar rezultatele sunt, de cele mai multe ori, îmbucurătoare, diseminarea rezultatelor și a bunelor practici nu constituie însă un exercițiu permanent.

Incluziunea copiilor cu dizabilități în școlile de masă reprezintă o provocare atât pentru cadrele didactice cât și pentru copii și părinți. În acest context se disting anumite aspecte pozitive sau avantaje și anumite aspecte negative sau dezavantaje ale incluziunii copiilor cu dizabilități.

Învățământul incluziv reprezintă un pas înainte în procesul de eliminare a barierelor educaționale dintre copiii obișnuiți și cei cu dizabilități.

Bibliografie:

Preda, Vasile (2015) Orientări teoretico-praxologice în educația specială, Cluj-Napoca, Editura Presă Universitară Clujană;

Vrășmaș, Traian (2011) Învățământul integrat și/sau incluziv, București, Editura Aramis;

Incluziunea copiilor cu dizabilități în sistemul de învățământ, Studiu sociologic realizat în cadrul proiectului „Promotion of inclusive education at local level through changing attitudes towards children with disabilities” implementat de IDIS Viitorul în parteneriat cu UNICEF Moldova.

UN PAS CĂTRE VIITORUL EDUCAȚIEI

PROF. MANUELA STĂNESCU
ȘCOALA GIMNAZIALĂ VASILE ALECSANDRI BAIA MARE

Școala online a fost și rămâne în continuare o mare provocare a educației globale în acest secol. Trecând peste faptul că a trebuit să fie implementată peste noapte, peste tot în lume, și milioane de copii și adulți s-au confruntat cu probleme similare, legate de conectivitate, achiziționarea unor dispozitive cu acces la internet, folosirea unor aplicații educaționale, revenirea în sala de clasă nu a fost deloc plăcută pentru mulți dintre aceștia.

După ce cu toții am reușit să trecem peste problemele puse de tehnologie, după ce am învățat să predăm folosind o diversitate imensă de informații, aplicații, site-uri web etc., am fost nevoiți să revenim în sala de clasă, la vechile manuale, caiete și creioane. Deși recunoaștem deschis beneficiul socializării copiilor în școală și necesitatea ca activitățile de predare-învățare să aibă loc în acest spațiu, față în față, trebuie să acceptăm și faptul că pentru copii nu a fost deloc ușoară această revenire. Ei au avut sentimentul unei incursiuni în viitor în perioada școlii online și revenirea în trecut la reîntoarcerea în bancile din clase.

Materialele scrise sunt tot mai puțin interesante pentru o generație de copii și tineri absorbiți în totalitate de mirajul imaginilor, al filmelor, al jocurilor și aplicațiilor digitale. Cele două medii nici măcar nu pot fi comparate, iar efectul lor asupra atenției copiilor este de asemenea extrem de diferit.

De aceea consider că este deosebit de important să încercăm să aducem mediul virtual/digital în sălile de clasă cât mai curând. Dotarea școlilor cu table inteligente, cu calculatoare și conexiune la Internet sunt de o importanță vitală pentru progresul educației și pentru ca învățarea să se producă într-un mediu real, în scopul dezvoltării unor abilități și competențe necesare în secolul al XXI-lea.

În acest fel educația poate deveni globală. Elevii de peste tot pot avea acces la informații de ultimă oră, se pot conecta cu alți copii din alte zone ale globului, își pot împărtăși idei, experiențe, emoții și impresii, pot învăța unii de la alții și în acest fel se pot ajuta reciproc pentru a progresa în diverse domenii de activitate.

Profesorii de peste tot s-au deprins cu metodele și tehnicile de predare-învățare și evaluare online. Ei au deja o listă de aplicații și siteuri web pe care le folosesc și pe care se bazează atunci când doresc să-și planifice lecții interactive, interesante și motivaționale pentru elevii lor. Ar fi păcat ca toate acestea să nu mai poată fi transpuse în practică din cauza lipsei resurselor necesare.

Mediul virtual funcționează extrem de bine atunci când vine vorba de organizarea unor conferințe cu participare globală, de aceea cred că acesta este viitorul, cel puțin pentru studiile universitare. Folosind mediul online sau cel virtual, elevii noștri vor putea să fie prezenți la cursuri organizate de universități sau școli de renume internațional, fără să-și părăsească propria cameră.

Tot în mediul online se pot organiza ore cu participare națională sau internațională, fiind nevoie doar de un calculator, un videoproiector sau o tablă interactivă, o cameră video cu microfon. În acest fel se pot conecta clase și școli din diverse colțuri ale lumii și pot realiza împreună activități educaționale diverse. Beneficiile pentru elevi sunt nenumărate: de la folosirea unei limbi de circulație internațională pentru a putea comunica între ei, la observarea și discutarea diverselor situații în care se află aceștia, realizarea activităților și evaluarea acestora de către toți participanții.

Cred că școala online a reprezentat un prim pas, forțat, dar uriaș, în progresul digital al educației, un pas care nu mai poate fi dat înapoi decât cu riscul pierderii tuturor avantajelor deja câștigate în ultimii ani. De aceea trebuie să acceptăm și să ne folosim de toate oportunitățile oferite de mediul online și de cel virtual. Dezvoltatorii se grăbesc să vină în întâmpinarea acestor nevoi prin realizarea de noi aplicații digitale pentru predare-învățare, pentru exersare sau aprofundare a unor cunoștințe din domenii diverse. E nevoie ca și profesorii să dea dovadă de deschidere față de acest trend al lumii contemporane și să vină în întâmpinarea elevilor cu metode și tehnici noi de predare și evaluare bazate pe aceste aplicații și pe mediul online.

Cu timpul școala online va deveni probabil ceva ce ține de normalitate și cotidian, dar nu așa cum a fost în perioada pandemiei. Ea va intra în sala de clasă sau sălile de clasă se vor deschide mediului digital. Elevi și profesori vor păși fără teamă în acest mediu vast, deschis cunoașterii. Scopul școlii ar trebui să fie

acela de a ajuta elevii să învețe cât mai mult și cât mai simplu, lucru care devine posibil folosind mediul online. Aici elevii învață cu plăcere, prin imagine, film și joc, ceea ce școala tradițională nici nu putea visa că ar putea experimenta vreodată.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ – ȘCOALĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR MARCU MARIA DAMARIS ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘONA/ GRĂDINIȚA PP SÂNMICLĂUȘ

Obiectivul general al proiectului:

Asigurarea continuității procesului de instruire și educație de la grădiniță la școală prin familiarizarea preșcolarilor cu sala de clasă, cu ambientul, cu cadrele didactice ale școlii în scopul integrării lor cu succes în viața de școlar.

ARGUMENT:

Pregătirea copilului pentru școală este considerată tot mai mult “funcția majoră”, obiectivul final al activităților instructiv-educative din grădiniță. Un rol important în pregătirea copilului pentru școală revine atingerii obiectivelor ce vizează comportamente psiho-sociale ale personalității copilului care contribuie la integrarea și adaptarea copilului la viața școlară.

Acest proiect a luat naștere dintr-o serie de neajunsuri întâmpinate cum ar fi: relația sporadică dintre școală și grădiniță, dezorientarea părinților în ceea ce privește cerințele școlii, necunoașterea suficientă a prevederilor celor două programe.

Prin activitățile acestui parteneriat încercăm să dezvăluim copiilor frumusețea vieții de școlar, prin implicarea în activități comune plăcute, să găsim cele mai eficiente căi pentru a asigura adaptarea preșcolarilor la viața școlară.

Proiectul de parteneriat este necesar întrucât contribuie la realizarea planului de școlarizare pe anul viitor la clasa pregătitoare prin colaborarea grădiniță-școală și familiarizarea părinților preșcolarilor cu oferta educațională a școlii.

Obiective specifice proiectului:

- ❖ Formarea unor reprezentări corecte despre școală și activitatea de tip școlar;
- ❖ Pregătirea psihologică a copilului și trezirea interesului de a deveni școlar;
- ❖ Eficientizarea relației grădiniță-școală-familie
- ❖ Consolidarea deprinderilor și priceperilor de exprimare corectă;
- ❖ Formarea unei conduite civilizate;
- ❖ Însușirea de noi deprinderi prin activități comune preșcolari – școlari.

Rezultate așteptate:

- ❖ Schimb de experiență eficient în ceea ce privește specificul muncii din școală și grădiniță
- ❖ Stabilirea unor relații de prietenie între preșcolari și școlari
- ❖ Formarea de abilități de comunicare
- ❖ Promovarea, în comunitate, a unei imagini pozitive a celor două instituții implicate
- ❖ Expoziție cu materialele realizate. Panou tematic. Album foto
- ❖ Postarea pe site-ul școlii
- ❖ Produse ale activităților comune ale preșcolarilor și școlarilor

Monitorizarea și evaluarea proiectului:

Cadrele didactice vor realiza un portofoliu care să cuprindă fișe de evaluare pentru fiecare activitate.

Se va urmări:

- ❖ desfășurarea activităților cuprinse în proiect
- ❖ modul în care sunt îndeplinite responsabilitățile și în care reacționează participanții la proiect
- ❖ modul în care sunt folosite resursele umane
- ❖ impactul implementării proiectului asupra grupului țintă și asupra celor două instituții (anticiparea schimbărilor produse ca urmare a derulării proiectului)

- ❖ probleme care apar în implementarea proiectului

Evaluarea va fi:

- ❖ curentă (la sfârșitul fiecărei activități)
- ❖ finală (la sfârșitul proiectului)

Materiale/ instrumente de evaluare:

chestionare, portofolii/proiecte, produse ale activității elevilor, jurnal de reflecții, fișe de autoevaluare, rapoarte de lucru

ZIUA COPILULUI, SĂRBĂTOARE PENTRU ÎNTREGA FAMILIE

MARIA BUJOREAN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "SORIN LEIA" TOMEȘTI

Ziua Copilului este zi liberă legală, în România, începând din anul 2016.

1 Iunie este un prilej în plus pentru ca părinții să acorde mai multă atenție și timp copiilor lor și să le ofere dragostea și afecțiunea de care aceștia au nevoie pentru a fi sănătoși din punct de vedere emoțional. Obiceiurile de 1 iunie, Ziua Copilului, în România, diferă de la familie la familie. Adesea, în această zi sunt oferite copiilor de toate vârstele dulciuri, jucării, baloane colorate, hăinuțe și alte lucruri pe care ei și le doresc. De ziua copilului sunt organizate, de obicei, petreceri-surpriză, evenimente artistice și ateliere dedicate copiilor, dansuri tradiționale, manifestări sportive, excursii. Însă, cel mai important lucru pentru un copil este jocul, atenția părinților și timpul petrecut împreună cu aceștia. Activitățile în aer liber sunt benefice atât pentru copii, cât și pentru adulți, astfel că ele sunt binevenite oricând, nu doar de 1 iunie, când este Ziua Copilului.

Iată câteva idei de activități în aer liber care îi va bucura atât pe cei mici, cât și pe cei mai mari: 1. *Picnic în familie:* - ideea unui picnic într-un loc cu multă verdeață și aer curat este cu siguranță atât pe placul copiilor, cât și al adulților. Pregătiți gustările preferate, luați apă și o păturică și alegeți un loc în care să vă și puteți juca în voie.

2. *O aventură de o zi,* cu cortul va fi, cel mai probabil, una memorabilă pentru întreaga familie. Bineînțeles că, în funcție de timpul pe care-l aveți la dispoziție și starea vremii, vă puteți prelungi mica aventură și peste noapte. Totul este să fiți pregătiți cum se cuvine pentru o astfel de aventură.

3. *Drumeții* - o altă activitate ce va fi benefică pentru întreaga familie este o drumeție la munte. Peisajele din zonele montane ale României sunt minunate și există numeroase trasee care pot fi străbătute cu ușurință și de copii. Pe lângă faptul că veți face mișcare și veți respira aer curat, această activitate va crea cu siguranță amintiri frumoase pentru cei mici și-i va relaxa pe cei mari.

4. *Petreceri în aer liber*- este momentul perfect pentru a organiza o petrecere în aer liber. Ba, mai mult, dacă vrem să le facem o surpriză celor mici, ne putem gândi la o petrecere tematică. Astfel, ne putem picta pe față, ne putem lua rochiile de prințese sau prinți, baghete magice sau scuturi și putem crea o atmosferă memorabilă.

5. *Jocuri și sporturi.* Joaca este esențială pentru copii, așa că indiferent ce am alege pentru această zi, ei vor fi încântați. Fie că vrem să ne jucăm mingea, cu paletele de badminton, să sărim coarda, să jucăm fotbal, baschet sau volei, mișcarea va face bine întregii familii. Mergeți cu bicicletele, cu rolele sau trotinetele. În plus, putem să înălțăm un zmeu, să urfăm baloane colorate și chiar să alergăm după baloane de săpun. Putem alege dintre aceste jocuri pentru copii sau le putem face pe toate, doar avem o zi întreagă pe care s-o petrecem cu cei mici.

6. *Vizită la muzeu.* Copiii sunt curioși din fire și orice vizită într-un loc în care pot primi cât mai multe informații este o bucurie pentru ei. Ziua de 1 iunie este perfectă pentru a vizita un muzeu. Fie că este unul în aer liber, pentru zilele frumoase, fie unul clasic, dacă vremea nu ține cu voi, cu siguranță experiența va fi una interesantă.

7. *Activități în casă.* Dacă vremea nu ne permite sau dacă din alte motive trebuie să petrecem 1 iunie Ziua Copilului în casă, putem găsi o mulțime de activități distractive pe care să le facem împreună în interior. Iată câteva idei ce pot fi pe placul întregii familii. Costumați-vă și faceți o petrecere acasă. Concurs de inventat povești. Jucați mima. Pregătiți desertul preferat împreună. Faceți origami. Cântați și dansați. Jocuri de societate. Desenați sau pictați. Citiți cărți pentru copii și reinventați finalul. Faceți slime. Jucați

jocuri de cărți. Construiți cu piese lego. Faceți un puzzle în familie. Construiți avioane de hârtie. Jucați-vă cu plastilină. Concurs de recitat poezii. Organizați o vânătoare de comori în casă. În plus, în această zi puteți petrece câteva ore urmărind filme pentru copii. E adevărat că niciun copil nu ar trebui să petreacă foarte mult timp în fața unui ecran, dar dacă o faceți cu măsură, într-o zi precum 1 iunie, puteți urmări împreună un film deosebit. Puteți alege dintr-o listă cu pelicule clasice, educative și care să vă scoată din cotidianul filmulețelor de pe YouTube sau al seriilor de la televizor. Adu-ți aminte de jocurile copilăriei și distrează-te jucându-le cu copilul tău!

Bibliografie: Substantial.ro

SISTEME EDUCAȚIONALE EUROPENE

PROFESOR MARIA STAN LICEUL TEHNOLOGIC "GRIGORE ANTIPA" BACĂU

Clasamentul celor mai bune sisteme educaționale din lume, realizat în 2020 include în primele 10 locuri, 7 sisteme educaționale din țările europene: Marea Britanie – locul 1; Olanda – locul 4; Suedia – locul 5; Franța – locul 6; Danemarca – locul 7; Germania – locul 9; Elveția – locul 10.

Analiza acestor sisteme din punct de vedere al funcționării acestora poate furniza informații și poate identifica factorii care duc la obținerea de performanțe.

În marea Britanie, copiii merg la școală de la 5 ani și frecventează învățământul obligatoriu până la 16 ani. Anul școlar începe la 1 septembrie, iar vacanța de vară durează 6 săptămâni. Învățământul de stat este gratuit și toate școlile oferă prânzul pentru elevi, uniforma fiind obligatorie. Modul de predare este diferit față de România, elevii fiind solicitați să participe activ la lecții, fiind încurajați să pună întrebări și să își exprime opiniile. Materiile incluse în programele din Marea Britanie sunt: limba engleză, matematică, științe, tehnologie, istorie, geografie, limbi străine, artă, muzică, educație fizică și educație civică. În Marea Britanie se disting două sisteme educaționale, unul fiind cel din Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord și cel de al doilea, cel practicat în Scoția. Primul sistem se bazează pe o abordare mai profundă am materiilor studiate, elevii susțin mai puține examene, dar la un nivel mai avansat. Sistemul din Scoția oferă o abordare mai largă, elevii susțin examene la un număr mare de materii, la un nivel mai puțin avansat. Indiferent de sisteme, elevii au foarte puține teme pentru acasă.

Sistemul educațional din Olanda se distinge prin faptul că nivelul de alfabetizare este foarte ridicat, fiind aproape de 100 %. În Olanda copiii merg la școală de la 4 – 5 ani până la 18 ani. Interesant este faptul că predarea nu se face pe materii, ci pe subiecte (module de studiu). Elevii nu au teme pentru acasă și accentul se pune pe proiecte realizate în echipă, proiecte prezentate de elevi. După vârsta de 12 ani, elevii și părinții au la dispoziție patru sisteme educaționale, pentru care pot opta în vederea continuării educației: VMBO – învățământ profesional de nivel mediu, care durează 4 ani; HAVO – învățământ general cu nivel de pregătire mai ridicat, care durează 5 ani; VWO – educație științifică pregătitoare, care durează 6 ani și Programul Gimnaziul – o educație complexă ce include limbile vechi, latina, greaca.

Suedia are învățământul obligatoriu pentru copiii cu vârstele între 7 și 16 ani. Elevii au foarte puține teme pentru acasă și studiază materii ca engleză, matematică, științe, geografie, istorie, educație civică, informatică. Sunt evaluați printr-un sistem de șase note: A, B, C, D, E și F. În funcție de rezultatele obținute elevii pot trece la următorul nivel de învățământ. Școala este gratuită iar elevii au masa inclusă.

Franța are o structură de învățământ similară cu cea din România în ceea ce privește Anul Școlar, care începe de obicei la 1 septembrie. Școala este obligatorie de la 6 la 16 ani. Ultimii doi ani sunt opționali și se finalizează cu susținerea Bacalaureatului. Sistemul de notare include note de la 1 la 20, nota 20 fiind nota cea mai bună. Materiile pe care se pune un deosebit accent sunt limba franceză și matematica. Lucrul în echipă este foarte des utilizat iar elevii au teme pentru acasă. Elevii beneficiază de pauză de prânz de două ore, în intervalul 11, 30 – 13, 00 iar prânzul poate fi servit contra cost la cantina școlii sau elevii își pot aduce pachet de acasă.

Danemarca este țara cu școli publice, cât și de stat, în care educația obligatorie este formată din 9 ani de școlarizare, între 6 și 16 ani. Elevii parcurg cursurile relaxat și liber, fiind motivați pentru susținerea pasiunilor și preferințelor acestora. Astfel ei aleg gradul de dificultate la care vor să învețe la o materie, dar au și posibilitatea de a se răzgândi cu privire la acest grad. Ei susțin obligatoriu, de-a lungul școlii, 10 teste naționale, care sunt individualizate, sunt adaptate nivelului fiecărui elev. Aceste teste se susțin pe calculator și dacă elevul oferă un răspuns corect la o întrebare, următoarea va avea un grad de dificultate mai sporit. Dacă elevul dă un răspuns incorect, următoarea întrebare va fi mai facilă.

În Germania, învățământul de stat este gratuit, vârsta de școlarizare fiind cuprinsă între 6 și 16 ani. Independența și dezvoltarea armonioasă a eleviilor reprezintă scopurile învățământului german care structurează învățarea pe module: matematică, germană, engleză, științe ale naturii, anatomie, muzică, sport, religie. Programa școlară include o serie de abilități pe care elevul trebuie să le deprindă până la sfârșitul anului școlar. De subliniat este faptul că elevii nu primesc teme pentru acasă.

Elveția, are învățământul descentralizat, fiind diferit de la un canton la altul, în școli predându-se în germană, franceză, italiană sau retoromană, în funcție de canton. Elevii merg la școală de la 6 ani, iar învățământul obligatoriu este de 9 ani. Elevii sunt observați de către profesori și încurajați să facă ce le place mai mult.

PEDAGOGIILE ALTERNATIVE, ULTIMA INOVAȚIE ÎN EDUCAȚIE

AUTOR: PROF. ÎNV. PRESC. MARIN IONELA
INSTITUȚIA: GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „MAGIC YEARS”,
BUCUREȘTI

De ce există școli care oferă educație alternativă? Pentru că sistemul de școlarizare publică a fost organizat pentru a oferi o experiență educațională comună, unificatoare pentru toți copiii, dar încă de la început anumite grupuri de educatori, părinți și elevi au refuzat să participe la acest sistem, motivele lor fiind diverse, iar formele de școlarizare pe care le-au ales ulterior au fost și ele la fel de diverse. Istoria educației alternative a pornit de la idealurile reformatorilor sociali și individualiști, care au împărtășit același interes pentru dezvoltarea socială, morală, emoțională și intelectuală a tinerilor și care au practicat abordări educaționale novatoare care au vizat în primul rând însuflarea și că educația ar trebui să urmeze creșterea naturală a copilului mai degrabă decât cerințele societății, cerințe care după părerea sa tindeau să zădărnicească tot ceea ce este organic, natural și spiritual. Acest accent pe dezvoltarea înăscută a naturii umane a devenit baza filosofică primară pentru multe mișcări alternative în educație. A influențat educatorii progresivi precum și generațiile de gânditori libertari.

Învățământul alternativ este o formă de organizare a procesului didactic, care oferă o altă variantă organizatorică decât cea din școala oficială. Termenul de educație alternativă, descrie abordări diferite ale predării și învățării, altele decât învățământul oferit de stat, de obicei sub forma unor școli publice sau private, cu un curriculum special, adesea inovator și cu un program de studiu flexibil, care este bazat într-o mare măsură pe interesele și nevoile individuale ale elevului. Practic, educația alternativă acoperă toate activitățile educaționale care nu se încadrează în sistemul școlar tradițional, inclusiv programe speciale pentru abandonul școlar și elevi supradotați, școlarizare la domiciliu, ca și alternative la sistemele educaționale furnizate de stat.

O școală fără manuale, fără note, fără ierarhii și comparații între elevi, fără competiții, fără examene, unde copiii asimilează informația prin joc, descoperind singuri, fără să stea drepti în bancă ascultând discursul învățătorului pare de neconceput în sistemul de învățământ tradițional românesc. Dar acestea există și le întâlnim din ce în ce mai mult în România, mai ales în unitățile de învățământ din sistemul privat.

Și totuși acest tip de școală, unde elevului i se permite să evolueze cercetând singur, în ritmul lui, fără să fie supus unor presiuni venite fie din partea colegilor, fie din partea profesorului este foarte dezvoltat în mod special în Statele Unite ale Americii, dar și în mare parte dintre țările europene. Timid pedagogiile alternative au prins și la noi în țară, cu precădere în instituții de învățământ private, și sunt din ce în ce mai căutate de părinții care au înțeles că nu nota din carnetul elevului contează, ci modalitatea în care i se permite acestuia să asimileze informații noi, să se dezvolte și să-și aleagă singur, dar sub atentă observație, ceea ce vrea să descopere.

Cele mai întâlnite alternative educaționale din România sunt Step by Step, Montessori și Waldorf. Deși sunt diferite ca metodă de învățare, cele trei tipuri de pedagogii sunt legate între ele prin faptul că educația este centrată pe elev, iar jocul, ca metodă de asimilare de noi informații și abilități, este rege în clasă.

Cum arată o clasă Step by step

Spre deosebire de sala de clasă tradițională românească, cu băncuțe așezate una în spatele celeilalte, care creează din start o ierarhie anormală între copii, cu catedra așezată în fața clasei, unde nu are voie să stea decât profesorul - "conducătorul suprem"-, o cameră unde se învață în sistem Step by Step nu are nimic din rigiditatea și răceala celeilalte.

Clasa este amenajată prietenos, aproape ca acasă, cu ajutorul unui mobilier modular, pe centre de lucru, dotate cu material didactic specific fiecărei activități. Pot fi centrele de bază: alfabetizare (doar în clasa I) citire, scriere, matematică, științe, arte la care se pot adăuga, în funcție de abilitățile copiilor, alte zone de lucru din diferite domenii.

De exemplu la centrul de arte – echipat cu tot ceea ce este necesar acestei activități, de la pensule și șevalet, până la culori, pastă pentru modelat și chiar șorțulețe pentru protecția hainelor, copiii se pot strange în jurul unui părinte invitat sau a unui elev mai mare care le arată cum se sculpează în lut, pentru ca mai apoi ei să pună în practică ceea ce au învățat.

La centrul de citire, la fel dotat cu rafturi unde se află cărți cu povești adaptate vârstei, cărți cu ilustrații, reviste pentru copii, ziare, poate fi invitat un actor care să le citească elevilor o poveste sau chiar copiii pot fi îndemnați să citească cu voce tare, pe rând sau, din contră, pot fi stimulați să compună ei o poveste care va fi înregistrată pe reportofon sau scrisă într-un caiet.

La centrul de matematică nu vom găsi caiete liniate și câteva instrumente de scris și o culegere cu probleme, din contră, operațiile matematice vor fi asimilate prin joc, doar cu ajutorul materialelor didactice: cuburi, leggo, tăblițe cu magnetice cu cifre, forme geometrice etc.

În sistemul pedagogic tradițional, elevul află câți covrigi i-au mai rămas lui Patrocle, scriind pe caiet că acesta a avut zece covrigi din care a mâncat patru.

În sistemul step by step, află punând în practică. Un cățeluș din pluș va “mânca” patru din zece covrigi. Este modalitatea prin care acest sistem îl va ajuta pe copil să absoarbă informații noi și să deprindă noi abilități convins fiind că se joacă, nu că învață.

Într-o școală de tip Step by Step copilul este învățat să fie creativ, să aibe inițiativă, nu să aștepte comenzi din partea unui adult sau a unui copil mai mare, să găsească alternative, soluții singur, să negocieze pentru a obține ceva anume, să comunice ușor atât cu colegii lui cât și cu persoanele străine și nu în utlimul rând să aibe o gândire critică. Este un sistem de educare prin care copilul învață singu prin descoperire, iar competiția între elevi este total exclusă.

Părinții, invitați în clasă

Ca o curiozitate pentru părinții din România obișnuiți cu o școală tradițională unde singurul adult care are voie să intre la ore este profesorul, în sistemul Step by Step implicarea acestora (a părinților sau sa fraților mai mari) este chiar o necesitate, o datorie care face parte din program. În plus copiii implicați în acest sistem nu primesc note, ei fiind evaluați permanent, iar felul în care ei reușesc să-și rezolve sarcinile primite sunt consemnate, iar aceste mențiuni sunt transmise apoi părinților.

Pedagogia Waldorf- școala fără manuale

Pedagogia Waldorf are ca specific învățarea fără manuale, unde uitarea este considerată drept un aliat, un prieten al elevului. Pare de neînțeles pentru școala românească, dar sistemul a dat rezultate bune și este din ce în ce mai apreciat în întreaga lume.

Cine a spus că un copil se poate informa doar folosind un singur manual aprobat de Ministerul Învățământului. Este un non- sens, atâta vreme cât bibliotecile sunt pline de cărți care abordează un anumit domeniu, adaptate pentru fiecare etată de vârstă.

Lipsa manualului îl ajută pe elev să-și caute singur informația de care are nevoie acolo unde consideră el că o poate găsi cel mai simplu, totul este să rezolve sarcina primită la școală. “Pe de alta parte, elevii se obișnuiesc să se documenteze din cât mai multe surse în studiul unei teme.

De asemenea, profesorul poate astfel introduce în cadrul procesului de învățământ noi informații sau materiale apărute în domeniul respectiv, și are posibilitatea de a adapta nivelul predării și al cerințelor la nivelul clasei,” conform waldrof.ro

Uitarea, prietenul elevului

În ceea ce privește uitarea ca prieten al elevului, acest concept este explicat astfel: atâta vreme cât copilul s-a detașat de o anumită materie, de istorie, de exemplul, se poate concentra acum mai mult asupra unui alt domeniu de activitate. Este vorba doar despre o uitare aparentă, spun specialiștii, pentru că odată ce elevul se va întâlni din nou cu anumite date sau concepte, își va aminti cu siguranță de ele.

În sistemul Waldorf materiile considerate de bază (româna, matematică, fizică, biologie, chimie etc) se studiază pe etape, numite „epoci”. Concret, o materie se studiază timp de până la 4-5 săptămâni, în fiecare zi, în primele două ore din program.

În acest mod, întreaga materie din an se poate parcurge într-o singură astfel de epocă. Un elev se poate reîntâlni cu chimia abia peste un an. Secretul ca informațiile asimilate în timpul unui epoci sau modul să nu fie uitate de tot este ca elevul să se “lovească” de ele în timpul cursurilor practice sau în timpul activității de autodidact a elevului pe care se axează acest sistem de predare.

Amprenta artistică

O altă caracteristică extrem de importantă a pedagogiei Waldorf este aceea că elevului i se predă ceea ce i se potrivește cel mai bine. Dacă un copil are înclinații spre artele plastice, este încurajat să lucreze cu mai multă sârguință în acest domeniu. Asta nu înseamnă că celelalte domenii de care copilul nu pare să fie atras sunt ignorate în totalitate.

De asemenea, pedagogia Waldorf are o puternică amprentă artistică și se axează deopotrivă pe cursuri practice unde elevul aplică ceea ce a învățat în teorie. “În clasele mici, atât fetele cât și băieții tricotează, activitate care ajută puternic la formarea vederii în spațiu, necesară îndeosebi matematicii; la începutul fiecărei zile, întreaga clasă parcurge o parte ritmică în care cântă, recită sau dansează (jocuri adecvate vârstei, însoțite de bătaii din palme, jocuri ritmice și gesturi sugestive)”, conform waldorf.ro.

Învăță făcând experimente

În plus, tocmai pentru că nu sunt ghidați de manuale, elevii care optează pentru această pedagogie învață direct din natură. Ei nu văd formele de relief în fotografiile colorate, ci le descoperă mergând în excursii, învață despre animale studiindu-le în mediul lor natural, atât cât este posibil, învață despre ciclul de viață al unei plante direct în grădină sau plătând o floare într-un ghiveci, află informații din chimie sau fizică făcând experimente etc.

Acest tip de pedagogie urmărește educarea copilului atât din punct de vedere cognitiv cât și artistic ceea ce în școala tradițională nu întâlnim, latura artistică fiind lăsată spre rezolvare în sarcina exclusivă a părinților. La fel ca și în sistemul Step by Step, în școala Waldorf nu se dau note sau calificative, elevii primind la sfârșitul clasei o caracterizare scrisă de învățator sau de profesori.

Montessori - școala păcii și a liniștii

Pentru a înțelege acest concept dezvoltat de psihopedagogul italian Maria Montessori, trebuie abordat conceptul de “tendințe umane”, este sfatul pe care ni-l dau pedagogii care au ales să predea în acest sistem. “Tendințele umane sunt impulsuri naturale care apar din subconștient și îi determină pe oameni să facă anumite acțiuni în mod irațional și inconștient. Tendințele există încă de la naștere. Sunt tot timpul prezente. Prin ele oamenii asimilează informații și se adaptează la cultura, la timpul, la locul, la grupul și la societatea în care trăiesc”, se arată în descrierea acestei pedagogii pe site-ul casamontessori.ro

Abia atunci când aceste tendințe sunt înțelese, copiii au liniște și pace și pot lucra, pot duce la bun sfârșit ceea ce au început, dar și, foarte important, pot face alegeri raționale.

Urmărește etapele de dezvoltare

Pedagogia Montessori urmărește etapele de dezvoltare ale copilului, definite de psihopedagogul Italian perioade de sensibilitate ireversibile, astfel: vârsta 0-3 ani: “absorbția” spontană a experiențelor senzoriale, vârsta 3-6 ani: dezvoltarea conștiinței, apariția egoului și a voinței proprii, vârsta 7-12 ani: deschidere față de lume, dorință de învățare, interes față de lucrurile din mediul înconjurător, vârsta 12-18 ani: decizii proprii, rolul social al adultului, interes față de adevăr și demnitatea umană.

Într-o școală care a adoptat pedagogia Montessori, profesorul este cu totul altceva decât “liderul” pe care îl găsim în școala tradițională românească. Este doar cel care organizează activitatea, este cel care ajută și înlătură piedicile, este doar un asistent care intervine la nevoie. Într-o clasă Montessori activitatea este individuală, se lucrează în liniște (de altfel liniștea este un concept de bază al acestei pedagogii italiene), disciplinat, elevul urmează un plan de lucru individual, iar ca materiale didactice se lucrează cu trusa Montessori, adaptată fiecărei etape de dezvoltare.

Elevii asimilează informații din experiențele pe care le trăiesc.

O altă caracteristică importantă a acestei metode de predare este interacționarea între copii cu vârste diferite, tocmai pentru ca cei mari să-și poată ajuta colegii mai mici. Se creează astfel, inconștient, un dublu schimb de informații. Elevii mai mari își verifică și arprofundează cunoștințele ajutându-i pe cei mici, iar aceștia din urmă învață direct de la colegii mai mari, fără să mai fie nevoie de intervenția unui cadru didactic.

Acest tip de învățare este explicat de Maria Montessori prin conceptul de “minte asorbantă”, un proces inconștient, creativ și non-selectiv, prin care creierul preia toată informația din mediu, ca un burete, fără efort. Copiii asimilează informații din experiențele pe care le trăiesc, la care asistă, la care participă, în urma contactului cu alte persoane, de vârstă similară sau din contră.

În pedagogia Montessori grupele de copii sunt împărțite pe grupe de vârstă în funcție stadiul de dezvoltare: de la 0 la 3 ani și respectiv de la 3 la 6 ani, întreaga abordare pedagogică fiind gândită astfel încât să se folosească la maximum perioada formativă a minții absorbante, conform casamontessori.ro.

Pe scurt, într-o clasă de tip Montessori, elevii sunt cei activi, iar profesorul este cel pasiv, parctic invers față de ceea ce știm noi că se întâmplă într-o școală tradițională. Este o clasă în care copilul, supravegheat fiind, își conduce singur activitatea, își organizează singur viața, în mod progresiv, devenind din ce în ce mai mult conștient de propriile lui puteri.

În mod clar, prezența diferitelor alternative poate fi avantajoasă în cadrul unui sistem educațional dinamic și cu perspectivă de sine, detalii mai puțin observate în sistemul educațional clasic. Educațiile alternative promovează modalitățile de realizare a procesului educațional care oferă alte variante de tip organizațional și de ordine funcțională, comparative cu cele existente în școlile tradiționale, ca urmare a unor viziuni generale moderne asupra sistemului educațional contemporan

În esență, o școală fără manuale, fără note, fără ierarhii și comparații între elevi, fără competiții, fără examene, unde copiii asimilează informația prin joc, descoperind singuri, fără să stea drepti în bancă ascultând discursul învățătorului, descrie caracteristica generală a pedagogiile alternative în spațial românesc și studiile au demonstrat că aceste tipuri de educație unde elevului i se permite să evolueze cercetând singur în ritmul lui, fără să fie supus unor presiuni venite fie din partea colegilor, fie din partea profesorului sunt destul de dezvoltate în mare parte dintre țările europene și în întreaga lume, pentru că acestea pun accent pe faptul că nu întotdeauna notele obținute sun importante ci modalitatea în care i se permite elevului să asimileze informații noi, să se dezvolte și să-și aleagă singur, dar sub atentă observație, ceea ce vrea să descopere.

BIBLIOGRAFIE:

1. Montessori M., (2006), *Mintea absorbantă*, Editura APA, Drobeta Turnu Severin;
2. Dumitru, V., (2006), *Maria Montessori și montessorianismul în România*, Editura Didactică și Pedagogică, București;
3. Felea, Gh., (2003)(coord), *Alternativele educaționale din România*, Editura Triade, Cluj Napoca;
4. Niculescu, V., (2006), *Majestatea sa, copilul, și pedagogiile alternative*, Revista de Pedagogie nr. 1-12.

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

**PROF. MATACHE FLORENTINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ NR. 5**

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Cadrele didactice sunt garanțiile acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie. Deseori ne punem întrebarea cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice.

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic.

Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oamenii de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică, de adversitate deschisă față de celălalt. ETwinning facilitează accesul cadrelor didactice la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din țările europene. Idealul eTwinning reprezintă promovarea activităților de colaborare între cadrele didactice și elevii Europei într-o manieră ușoară, prietenoasă și stimulativă. Cele peste 40.000 de școli europene participante stau mărturie a succesului.

În cadrul eTwinning este imposibil să desfășori un proiect fără să te lovești de aspectul lingvistic, indiferent că ne referim aici la limba maternă a școlilor din proiect sau, așa cum este mai des întâlnit, o limbă terță folosită ca mijloc de comunicare. În momentul în care se întâlnesc, tinerii europeni vor să comunice, să afle detalii despre viața din școlile și țările fiecăruia și să învețe cuvinte în limba partenerilor. Acesta este punctual forte al acțiunilor eTwinning, stimulează comunicarea.

Prin participarea la proiecte de eTwinning (înfrățire on-line între școli), elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației din țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

Nucleul eTwinning îl constituie procesul de predare și experimentare a noi practici de predare, tehnologii și mijloace de realizare a unor sarcini tradiționale. Blogurile, paginile wiki, fișierele video, conferințele, publicarea on-line, toate acestea se regăsesc în galeria de proiecte prezentate pe portalul eTwinning.

Înfrățirea on-line a școlilor poate fi însoțită de înfrățirea comunităților. Unele localități au decis să se „înfrățească” și să completeze comunicarea și cooperarea on-line prin alte proiecte – vizite, activități culturale pentru adulți etc.

Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru și cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele eTwinning pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul lingvistic și cultural. Este un bun exemplu într-un domeniu care, până nu demult, era considerat dificil de abordat, iar proiectele eTwinning au demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect eTwinning este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

METODE SPECIFICE ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ALTERNATIV ABORDATE CU SUCCES ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL TRADIȚIONAL DIN EDUCAȚIA TIMPURIE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MATEI MONICA MARGARETA
GRĂDINIȚA PN NR. 2 ȘIMAND / ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIMAND**

Secolul al XXI-lea este caracterizat de schimbările profunde și rapide ale societății. Diversele schimbări sociale, politice, de mediu, științifice, tehnologice și industriale au un impact deosebit asupra omului.

În epoca contemporană educația se raportează nu numai la condițiile și cerințele prezente ci și la cele din viitor. Legat de acest lucru E. Faure spunea ” pentru prima dată în istorie educația își propune în mod conștient să pregătească oameni pentru tipuri de societate care încă nu există”.

Încă de la începutul secolului al XX-lea au apărut o serie de programe pedagogice circumscrise curentului „educației noi” în Franța, Germania, Anglia, SUA, Italia etc. astfel, ne-au fost oferite o multitudine de alternative în ceea ce privește abordarea procesului educațional, alternative în ceea ce privește abordarea procesului educațional, alternative îmbrățișate cu entuziasm de către sistemul de învățământ din România.

În ceea ce privește educația timpurie, se disting două modalități fundamentale de abordare a procesului educațional pentru grupele de vârstă de la trei la șase ani.

Prima modalitate este cea behavioristă. O clasă cu precădere behavioristă este bazată pe educator și utilizează o instruire explicită, care are rolul de „a umple mintea copilului, așa cum se umple un container în timp”.

În contrast cu orientarea behavioristă, există o altă modalitate de abordare a procesului educațional, și anume aceea a ”pedagogiei de reformă”. În cazul pedagogiei de reformă, atenția este centrată pe copil, pe progresele sale, abordarea se bazează pe nivelul de dezvoltare al copilului. Fiecare copil are modul său propriu, unic de dezvoltare, precum și trăsături unice de personalitate.

Tot pedagogia de reformă introduce ideea învățării prin acțiune, învățarea autonomă și individualizarea programului educațional. În sprijinul acestei idei venim cu observațiile următoare: copilul, într-adevăr nu descoperă adevăruri noi pentru omenește, însă pentru el însuși, tot ceea ce află prin propria descoperire reprezintă încă o taină dezlegată sau chiar un miracol.

Pedagogia de reformă internațională ne oferă mai multe alternative educaționale, alternative abordate și de învățământul românesc.

- Waldorf- Germania
- Step by step –SUA
- Pedagogia dramatică-Anglia
- Freinert – Franța
- Maria Montessori- Italia
- Noile educații –îmbogățirea conținutului.

Bibliografie:

- Ilica, Anton, (2009), O pedagogie modernă, ediția a 2-a, Editura Universității ”Aurel Vlaicu”, Arad.
- Vrăjmaș, E., (2000), Educația preșcolară în fața provocărilor mileniului trei în Educația preșcolară în România”, E. Păun, R. Jucu, Editura Polirom, Iași.
- Văideanu, G., (1988), Educația la frontiera dintre milenii, Editura Științifică, București.

ȘCOALA ȘI FAMILIA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILOR

**PROFESOR, MATIUȚ MONICA-MIRELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DACIA" ORADEA**

“Educația ar fi mult mai eficientă dacă scopul acesteia ar fi ca la ieșirea din școală, fiecare copil să conștientizeze cât de multe lucruri nu știe și să fie cuprins de o dorință permanentă să le afle.” – William Haley

Rolul esențial în educarea copiilor îl are atât familia cât și comunitatea locală. Serviciul public de educație este organizat și structurat pentru a asigura familia că obiectivele parcursului școlar obligatoriu sunt atinse în interesul superior al copilului. Școala organizează activități extracurriculare pentru întreaga familie, atât în scopul dezvoltării competențelor părinților în domeniul organizării vieții de familie, cât și în scopul încurajării părinților de a se integra sau reintegra în procesul de învățare pe întreg parcursul vieții. Pentru susținerea stării de bine în familie, școala asigură timpi distincți pentru învățare în variate forme în mediul școlar, garantând că timpul din afara orelor petrecute la școală poate să fie dedicat în mod aparte vieții în familie. Școala asigură contextul pentru sprijin socio-educational în funcție de nevoile copiilor, devenind un mediu incluziv, susținând egalitatea de șanse. În acest scop, școala cooperează cu instituții abilitate ale statului, cu organizații de caritate și cu reprezentanți ai sectorului economic precum și ai societății civile.

Dintre multiplele motive și argumente în sprijinul demonstrării necesității colaborării dintre școală-familie-elev, un rol deosebit îl are consonanța și unitatea acțiunilor întreprinse. Rolul conducător în procesul de educație îl are, fără îndoială, școala. Familia, în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, trebuie să o secundeze tot timpul, de aproape și sincer. Părinții iau cunoștință de cerințele unității de învățământ față de copii prin diverse moduri: la ședințele cu părinții, în discuțiile individuale cu dirigințele și profesorii care predau la clasă, prin corespondența telefonică sau în mediul online. În general nu se întâmpină dificultăți în această privință. Ele apar acolo și atunci când părinții adoptă o altă atitudine față de sarcinile trasate de școală, aceasta fie în problemele de instruire, fie în cele de educație. În acest fel, părinții pot crea mari dificultăți copiilor, căci ei nu mai știu ce atitudine să adopte, pe cine să asculte. Printr-o asemenea atitudine, părinții induc stări de nevroză propriilor copii sau, ceva mai grav, le determină un comportament duplicitar și ipocrit, pervertindu-le însuși caracterul. Iată de ce este necesar ca părinții, comunitatea și educatorii să formeze un front unitar educativ în interesul copiilor. Sprijinindu-ne reciproc și adoptând atitudini unitare vom reuși să ne creștem sănătos copiii, pentru că ei nu pot fi decât așa cum îi creștem și îi educăm noi.

Școala și familia sunt cei doi factori importanți, cei doi stâlpi de rezistență ai procesului instructiv-educativ, iar între aceștia și mediul extrașcolar sau extrafamilial, comunitatea pendulează copilul, obiect și subiect al activității instructiv-educative. O bună colaborare între școală și familie este posibilă numai atunci când familia înțelege bine menirea școlii, iar școala consideră familia un aliat, un colaborator sincer, permanent, interesat direct în procesul instructiv-educativ.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Bibliografie:

Microsoft Word - Viziune pentru educatie_final_27.03.2019_EA.docx
Familia și școala, parteneri în educația copilului – EDICT

IMPORTANȚA PROIECTELOR INTERNAȚIONALE

PROFESOR: MERIȘOR ADELA – PETRUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 URDARI

În perioada 09. 05 – 14. 05. 2022, 24 de elevi și 3 cadre didactice de la Școala Gimnazială Nr. 1 Urdari au desfășurat o mobilitate la Cherbourg en Cotentin în Franța în cadrul proiectului Erasmus + - H. E. R. M. E. S. împreună cu delegații din Spania și Italia.

Activitățile au fost diverse: descoperirea culturii și civilizației franceze, toleranța și cunoașterea sistemului de învățământ francez, comunicarea în limbile franceză și engleză.

Proiectele ERASMUS + sunt acele proiecte instituționale prin care se realizează activități care implică parteneri din mai multe țări (trans-naționale). Programul unui proiect de mobilitate diferă de la un domeniu la altul și, în funcție de acesta, poate cuprinde cursuri de formare, plasamente, activități de predare, stagii pentru studiu sau voluntariat, schimburi de tineri, activități de tip job-shadowing.

Importanța proiectelor de mobilitate:

Pentru:

- dezvoltare personală, profesională și socială prin dezvoltarea de competențe (cunoștințe, abilități, atitudini) într-un context internațional precum și recunoașterea acestor competențe
- îmbunătățirea procesului de predare, formare și învățare a profesioniștilor din domeniile educație, formare și tineret
- învățarea sau aprofundarea unor limbi străine (creșterea competențelor lingvistice)
- conștientizarea importanței și înțelegerea unor culturi și țări noi, dezvoltând astfel sentimentul de apartenență la valorile europene și implicarea activă în comunitate
- dezvoltarea capacității organizaționale în contextul cooperării europene și internaționale
- crearea de legături între educația formală, învățarea nonformală și formarea profesională
- urmărirea unor sinergii cu câmpul muncii și antreprenoriatului.

Acest tip de proiecte îi implică atât pe cei care sunt beneficiarii finali ai procesului de învățare (studenți, elevi - filieră tehnologică sau vocațională și postliceal -, tineri, voluntari etc.) cât și profesioniștii din domeniile educație, formare și tineret care facilitează procesul de învățare (profesori, formatori, lucrători de tineret, personal de conducere sau administrativ etc).

Aceștia nu primesc finanțare direct ci sunt implicați în proiectele aprobate ale organizațiilor beneficiare. Astfel numai organizațiile pot solicita finanțare (cu excepția grupurilor informale). În cazul domeniului școlar și al educației adulților elevii școlari (filiera teoretică) precum și adulții pot fi implicați în activități de mobilitate doar în cadrul Parteneriatelor Strategice.

Surse:

<https://www.erasmusplus.ro/proiecte-de-mobilitate>

ROLUL ȘI LOCUL STUDIERII LIMBII ROMÂNE ÎN ȘCOALĂ

MEZIN ANITA

COLEGIUL NAȚIONAL DIACONOVICI-TIETZ REȘIȚA

Importanța disciplinei Limba și Literatura Română este certificată prin multitudinea de abilități pe care aceasta le formează la elevi, abilități folosite elevilor în viața de zi cu zi, pe întreaga durată a vieții. Pe de altă parte, această disciplină aduce un aport deosebit în conturarea personalității copiilor, în formarea lor în vederea integrării active într-o societate în continuă schimbare.

Eforturile profesorilor de Limba Română sunt canalizate în direcția dezvoltării unor deprinderi și priceperi prin care elevul să poată să-și exprime gândurile și sentimentele într-un mod logic, concret, corect și concis, precum și dezvoltarea abilităților de vorbire și de scriere, atât de necesare în viață.

Pentru elevii a căror limbă maternă este limba română, procesul de însușire al acesteia se declanșează încă din primii ani de viață. Începând în sânul familiei, se continuă în contextul conviețuirii sociale, aceste etape fiind o bază pe care se realizează ulterior, la vremea potrivită, perfecționarea limbii române învățată de acasă. Școala are un rol esențial în această etapă de perfecționare. În școală, limba română îndeplinește funcția de mijloc prin care se comunică, prin care sunt transmise cunoștințe variate din domenii, discipline diverse, dar tot aici, în școală, prin limba română este modelată latura morală a elevilor.

În urma celor expuse, sunt evidente argumentele care susțin importanța limbii și literaturii române ca disciplină în curriculumul școlar.

Este o disciplină care face parte din aria curriculară *Limbă și comunicare*, fiindu-i atribuite 4 ore /săptămână, în cadrul ciclului gimnazial, pentru fiecare clasă. Predarea limbii române se face din prisma competențelor care pot fi formate elevilor, acumularea de informații ocupând un rol secund, accentul fiind pus pe capacități cu valențe formative, care să-i ajute în vederea integrării viitoare în societate. Dezvoltarea acestor competențe presupune dezvoltarea unor tehnici de învățare, care să permită elevului să învețe singur a se autoinstrui, astfel încât să facă față condițiilor vieții. Această idee este exprimată și de către I. Șerdean: "Implicațiile cele mai semnificative ale studiului limbii și literaturii române în școală țin îndeosebi de formarea și cultivarea la elevi a capacității de a învăța cu mijloace proprii, de știința de a învăța; altfel spus, "a învăța să înveți", în perspectiva educației permanente"⁷.

Procesul de dezvoltare a acestor capacități este un proces de durată, se întinde pe întreaga perioadă de școlarizare și la al cărui succes contribuie toate disciplinele școlare.

BIBLIOGRAFIE

1. PAMFIL, Alina, *Didactica limbii și literaturii române, Gimnaziu, Pentru învățământul în limbile minorităților naționale*, Cluj-Napoca, Editura Dacia, 2000.
2. PAMFIL, Alina, *Limba și literatura română în gimnaziu, Structuri didactice deschise*, ediția a IV-a, Cluj-Napoca, Editura Paralela 45, 2007.
3. COSMOVICI, Andrei, IACOB, Luminița, *Psihologie școlară*, București, Editura Polirom, 2005.
5. CREȚU, Carmen, *Curriculum diferențiat și personalizat*, Iași, Editura Polirom, 1998.

⁷ Ioan Șerdean, *Didactica limbii și literaturii române în ciclul primar*, București, Editura Corint, 2005, p. 10.

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

PROF. ÎNV. PRIMAR, MIHAELA SOARE
ȘCOALA GIMNAZIA
LĂ "SF. ANDREI",
BUCUREȘTI, SECTOR 6

Evaluarea este o componentă esențială a procesului instructiv/educativ. Ea are scopul de observa și măsura efectele activității de învățare, în vederea optimizării acesteia. Acest lucru se realizează baza colectării, organizării și interpretării rezultatelor obținute, prin intermediul instrumentelor de evaluare. Există două tipuri de bază de evaluări: evaluările formative, care sunt continue, consecvente și oferă feedback critic elevilor, și evaluările sumative, care măsoară ceea ce elevul a învățat după finalizarea unui capitol.

Evaluarea în sistem tradițional se realizează prin următoarele mijloace: probe scrise, orale, practice, observația directă, referate, proiecte, teme pentru acasă, portofolii. Toate aceste modalități de evaluare a elevilor se pot adapta mediului online. Ele se vor alege în funcție de nevoile și obiectivele de învățare. De exemplu, un test online va fi alegerea perfectă, dacă obiectivul profesorului este să măsoare rapid dacă elevul a acumulat cunoștințele predate într-un capitol.

Cele mai comune strategii de evaluare online utilizate în prezent constau în utilizarea comunicării prin intermediul computerului ca mediu de transfer, pentru a trimite și respectiv a corecta teme de genul: eseuri; alcătuirea și predarea de portofolii; pentru testarea pe computer (răspunsuri scurte, întrebări cu răspuns de tipul alegere multiplă și quiz-uri). Unele dintre opțiunile online enumerate în literatura de specialitate includ: teme scrise, participarea la discuții online, eseuri, publicarea lucrărilor/prezentărilor elevilor, quiz-uri și întrebări online, activități experiențiale, cum ar fi jocul de rol, teme colaborative, dezbateri, portofolii, examene online (cu carte deschisă, structurate, cronometrate).

Să vedem cum putem folosi câteva dintre cele mai comune metode de evaluare pentru a sprijini învățarea elevilor, dar și câteva exemple inedite.

1. Teste online

Testele sunt instrumente tradiționale de evaluare. În plus, atunci când sunt asociate cu tehnologia, acestea sunt o modalitate excelentă de a stimula învățarea elevilor. Întrebările din chestionare pot lua mai multe forme, cum ar fi alegerea multiplă, completarea spațiilor libere, etc. Un beneficiu al testelor este că sunt scurte și ușor de evaluat. Ordinea întrebărilor și opțiunile pot fi schimbate, astfel încât testul fiecărui elev să fie unic. Testele online pot fi create cu ușurință, folosindu-se diferite aplicații. Google Forms este o aplicație pentru crearea de teste, care oferă mai multe tipuri de întrebări. Este foarte simplu să alegi unul dintre tipurile prestabilite în aplicație pentru a crea un test pentru elevi, rapid și ușor.

2. Întrebări deschise / Eseu

Întrebările deschise sau de tip eseu sunt metode uzuale de evaluare calitativă. Acestea îi determină pe elevi să-și exploreze gândurile, sentimentele și opiniile, testând în același timp înțelegerea generală a unui subiect. Acest tip de întrebare încurajează gândirea critică și este cel mai potrivit pentru evaluarea învățării. Eseurile necesită un timp mai lung pentru ca elevii să se gândească, să-și structureze și să-și compună răspunsurile. Spre deosebire de multe alte tipuri de întrebări, acestea nu pot fi verificate automat la cursurile online, așa că profesorii vor trebui să-și facă timp pentru a le corecta una câte una.

3. Interviu online

Interviul online poate fi inclus într-o conferință video, pentru a oferi învățării o notă mai personală. În timpul scurtelor interviuri online, studenții își pot demonstra competențele în comunicare, limbi străine, științe ale naturii, muzică, educație financiară și alte discipline, unde stăpânirea abilităților specifice este o

cerință importantă. Uneori pot fi efectuate interviuri de grup - de exemplu, în cazul prezentărilor de proiecte realizate în echipă.

„Se pot partaja interviuri online cu ajutorul aplicațiilor pentru conferințe web precum Zoom sau Meet. Pentru a obține cele mai bune rezultate, interviul trebuie să fie pregătit înainte. Întrebările trebuie să fie formulate cu grijă, iar conferința trebuie să fie programată.

4. Activități de tip joc

Activitățile de tip joc transformă o serie de întrebări de testare într-un joc. De exemplu, un joc Trivia ar putea cere elevilor să răspundă la un anumit număr de întrebări într-o perioadă de timp și să acorde puncte în funcție de numărul de răspunsuri corecte. Evaluările bazate pe jocuri sunt considerate jocuri distractive și nu „teste”, deci sunt în general un bun indicator al abilităților și cunoștințelor elevilor. În plus, s-a demonstrat că îmbunătățesc învățarea prin promovarea dezvoltării abilităților non-cognitive, cum ar fi disciplina, asumarea riscurilor, colaborarea și rezolvarea problemelor. Elevii cu performanțe ridicate se bucură de competiția cu colegii lor în participarea în cadrul jocurilor.

Putem crea activități de tip joc cu ajutorul aplicațiilor Quizlet și Kahoot. Acestea sunt două aplicații populare, pe care profesorii le pot folosi pentru a crea jocuri interactive de învățare, cu ritm rapid. Cu Quizlet se poate crea un set de flashcarduri online pentru învățarea termenilor și definițiilor, în timp ce cu Kahoot se pot crea teste captivante. În urma rezolvării acestor teste elevii obțin puncte, răspunzând rapid și corect. Există, de asemenea, multe alte aplicații, cum ar fi GimKit, Formative și Plickers, care pot adăuga o experiență de joc în clasă.

5. Sondaje online

Sondajele vă permit să captați feedback direct de la elevi despre experiența lor de învățare. Ele pot fi folosite pentru a măsura orice, de la satisfacția învățării, până la motivul pentru care un elev a făcut o anumită alegere în timpul lecției. Sondajele online sunt foarte atractive pentru copii, deoarece le permit să-și împărtășească opiniile, să se audă și sunt finalizate rapid.

Se pot utiliza, de asemenea, întrebări de sondaj atunci când profesorul dorește să capteze rapid atenția elevilor și să-i determine să participe activ în timpul unei lecții online. Pentru acesta din urmă, puteți efectua pur și simplu un sondaj de dispoziție.

Mentimeter este o aplicație care îți permite să interacționezi cu un grup țintă în timp real. Este un instrument pentru sondaje unde poți pune întrebarea și grupul țintă poate da răspunsul folosind un telefon mobil sau orice alt dispozitiv conectat la internet. Există și alte platforme online specializate, dar și aplicații cum ar fi Formulare din GSuite, care permit crearea, trimiterea și analiza de sondaje.

6. Postări pe forum

Un forum este un spațiu virtual de discuții organizat în jurul unui subiect. Elevii pot fi solicitați să contribuie cu o postare pe forum. Aceasta este o modalitate excelentă prin care se poate evalua înțelegerea unei lecții, de a stimula interesul și de a le susține învățarea. În această activitate, elevilor li se oferă o întrebare care stimulează gândirea critică, bazată pe o lecție sau o lectură, și li se cere să formuleze un răspuns. Răspunsurile lor sunt postate pe un forum, iar colegilor lor li se oferă șansa de a le citi și comenta pe marginea lor. Profesorul poate folosi această metodă atunci când dorește ca elevii să interacționeze, să comunice și să colaboreze, ca parte a procesului de învățare, verificând în același timp înțelegerea subiectului.

Concluzie

Evaluările sunt o parte esențială a învățământului online și ar trebui efectuate cu aceeași rigoare cu care sunt create conținuturile învățării, activitățile din cadrul lecției online. Important este că profesorul nu trebuie să fie un geniu al programării pentru a crea evaluări online. Există multe instrumente software care îi permit să genereze sarcini atractive. Trebuie doar să-și aleagă modul de evaluare a învățării și o aplicație pentru a crea testul dorit și pentru a obține rezultatele scontate.

EDUCAȚIA MORALĂ ÎN ȘCOALĂ

**PROFESOR CONSILIER ȘCOLAR MIHAELA VASILE, CJRAE PRAHOVA
CSAP LICEUL TEHNOLOGIC "LAZĂR EDELEANU", PLOIEȘTI**

“Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă; chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (Sfânta Scriptură, Proverbe 22: 6)

Educația morală este acea dimensiune a educației ce are ca obiectiv formarea omului ca subiect care gândește, simte și acționează în conformitate cu valorile morale. Moralitatea individuală reprezintă conștiința morală formată prin interiorizarea conștiinței morale sociale, manifestată în comportamentul moral. Formarea judecății morale este un proces multidimensional care implică structuri cognitive stabile și mature iar formarea sentimentelor morale constituie o condiție esențială în manifestarea conștiinței morale în conduită, căci trăirile emoționale oferă suportul energetic și reorganizarea energiilor care susțin comportamentul. Convingerile morale sunt însă definitorii în situațiile de alegere sau de conflict valoric, deoarece acestea includ atât elemente cognitive, cât și afective și volitive. Principiile sunt tipare comportamentale care descriu valoarea morală a acțiunilor noastre.

Dar oare mai știu elevii din ziua de astăzi ce este moralitatea? Ce este valoarea? Ce este credința? Ce este binele?

Uneori, deciziile noastre neînțelepte aduc multă suferință celorlalți, indiferent dacă noi intuim sau nu consecințele lor nefaste. Tocmai de aceea este important ca fiecare dintre noi să cunoască binele și răul și să poată alege în consecință. Căci fiecare alegere presupune o urmare. Aleg binele? Voi beneficia de consecințele pozitive. Aleg răul? Voi suporta consecințele negative. Asumarea responsabilității pentru deciziile noastre este o cale importantă spre luarea de hotărâri mai bune în viitor. Iar cunoașterea valorilor personale este un punct forte în luarea deciziilor. Astfel, capacitatea de a lua o decizie justă, bună și de a te împotrivi când este cazul, dovedește înțelepciune și maturitate. În schimb, încălcarea valorilor duce la depersonalizare.

Însă, cine ne mai poate spune ce este bine și ce este rău? Societatea a dărâmat barierele cu privire la limitele de protecție în decizii... Iată de ce tinerii vor să încerce orice, chiar dacă acest “orice” poate fi cu efecte negative pe viață. Regretul ulterior nu poate schimba decizia de azi, nu poate întoarce timpul înapoi. De aceea este foarte importantă informarea și educarea elevilor în spirit moral.

Sfânta Scriptură, Cartea vieții, este cea în care găsim repere clare, stabile și permanent valabile despre bine și rău, despre valorile morale. Iată mesajul lui Dumnezeu pentru oameni: “Ca martori înaintea voastră iau astăzi cerul și pământul: viață și moarte ți-am pus eu astăzi înaintea și binecuvântare și blestem. Alege viața, ca să trăiești, tu și urmașii tăi. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să ascuți glasul Lui și să te lipești de El; căci în aceasta este viața ta și lungimea zilelor tale...” (Deuteronom 30: 19, 20)

Alegerea binelui, cu ajutor divin și prin respectarea regulilor morale în cadrul societății, aduce beneficii în școală, în dezvoltarea elevilor ca personalități verticale. Așa a fost și așa va rămâne mereu. Aceasta lege a vieții nu se va schimba niciodată, indiferent de progresul social sau de orice alt fel ar fi acesta. Căci viața este de la Dumnezeu, iar legile Lui sunt neschimbabile. Și aici putem menționa cât de importantă este ora de religie în școli, pentru ca elevii să învețe teama de Dumnezeu și trăirea în ascultare de El.

“Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”, spune Mântuitorul. (Matei 24: 35)

În concluzie, să menționăm că fiecare persoană își modelează sistemul de valori sub influența familiei sale, apoi sub influența educației școlare. O familie reușită împărtășește valori ca: adevărul, altruismul, încrederea, dragostea necondiționată, iertarea, responsabilitatea etc. Și crescând într-un astfel de mediu, copilul poate înfrunta mult mai ușor influența nefavorabilă venită din partea anturajelor din cadrul școlii. Aici, rolul profesorului este unul cheie, căci informarea și educarea personalității în vederea dezvoltării armonioase a acesteia reprezintă stindardul cel mai înalt în misiunea de cadru didactic. Va exista întotdeauna o dualitate în normele de conduită. Însă de fiecare dată va câștiga “tabăra” valorilor în care fiecare crede. Pozitive sau negative. Adeseori, oamenii știu care este binele pe care trebuie să îl facă, dar nu au puterea să-l înfăptuiască. De aceea există această dualitate principială. În sprijinul celor ce vor să devină oameni verticali, cu un caracter frumos, cu puterea de a alege binele, vine cultivarea sferei spirituale

a vieții. Putere care vine de la Dumnezeu, căci El este singurul ce poate ajuta spre bine. Un alt aspect este legat de exersarea binelui, dar și de ascultarea de cei în măsură să învețe, să îndrume, să ajute.

Căci copilul este ocupat în fiecare zi, “lucrând” ca să-și găsească locul în lume. El lucrează pentru a deveni propria lui persoană, pentru a descoperi cine este el. El face eforturi pentru stabilirea identității sale, din punct de vedere fizic, mental, emoțional și spiritual.

Bibliografie:

1. <https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/gradinita/Educatia-morala66.php>
2. Sfanta Scriptură online – <http://www.bibliaortodoxa.ro/carte.php?id=17>
3. Manualul profesorului, volumul 2, New Life Eastern Europe \$ Asociația „Alege Viața”, București, 2003

GRĂDINIȚA WALDORF

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: MIHAI MARIA-CLAUDIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION BIANU” VALEA LUNGĂ (G. P. N. VALEA LUNGĂ)

Sistemul de educație Waldorf este o mișcare independentă reprezentată în peste 800 de centre în toată lumea. Rudolf Steiner a fost unul dintre primii pedagogi care a recunoscut importanța copilăriei timpurii în dezvoltarea individuală de mai târziu și a creat instrumente de abordare a procesului de educare în funcție de vârstă. Fundamental în educația Waldorf este recunoașterea faptului că fiecare ființă umană este unică și trece prin diferite etape de dezvoltare.

Responsabilitatea pedagogiei este să răspundă nevoilor fizice, sociale, emoționale, intelectuale și spirituale specifice fiecărei faze de dezvoltare. Educația copiilor devine vie prin activitățile artistice (pictură, desen, modelaj și lucru manual), teatru, meșteșug în lemn, jocuri, muzică pentatonică, basme.

Sistemul alternativ Waldorf este implementat în România atât în instituții de stat, cât și private. Părinții și copiii pot opta pentru acest sistem de educație de la grădiniță până la liceu.

Educatorii nu “educă” în sensul cunoscut al cuvântului, ci lasă copiilor libertatea să fie exact așa cum sunt ei (perfecti deja). Eu cred că orice copil care crește cu maximă libertate de expresie găsește forma cea mai potrivită lui de a-și exprima calitățile, talentele, pasiunile înnăscute. Cred în faptul că oamenii pot trăi fericiți și împliniți exprimându-se cu adevărat și fără bariere în forma cea mai frumoasă. În felul acesta oamenii pot contribui la înfrumusețarea lumii noastre cu toată pasiunea lor, de care, de altfel, suntem cu toții capabili. Când spun “fără bariere” nu mă refer la lipsa regulilor, ci la lipsa fricilor și a ideilor preconcepute care de cele mai multe ori ne opresc din a ne exprima așa cum suntem cu adevărat în inimile noastre.

Educația Waldorf este una dintre rarele forme de educație care a găsit modalitățile cele mai puțin invazive de a da copiilor posibilitatea de a se exprima liber. Dau un simplu exemplu: pictura se face pe hârtie umedă și în anii mici doar cu câte o singură culoare. Hârtia umedă face un joc minunat din felul în care se întinde culoarea, puțin necontrolat, așa cum de altfel e și în viață, întotdeauna apar surprize pe parcursul drumului. Învățăm să savurăm surprizele așa cum vin ele. Un drum clar, prestabilit, rigid ne limitează, nu ne lasă libertatea de a schimba ceva în mod spontan, pe drum. Pictura pe hârtie umedă este o formă subtilă de a face o paralelă cu viața reală, ne pregătește cu blândețe pentru schimbările ce pot apărea în drumul nostru. Aici mă refer foarte clar la faptul că în grădinițele tradiționale se desenează în forme predesenate și se colorează în contur, o formă de limitare care, după părerea mea, are implicații pe termen lung asupra felului de a vedea viața. Copiii de la Waldorf nu învață să deseneze după anumite tipare, ei desenează așa cum simt, iar desenele lor arată momentul dezvoltării lor sufletești, arată armonia sau zbuciumul lor. Copiii învață prin imitație, iar educatoarele sunt persoane blânde, foarte prezente și atente la fiecare copil și la dinamica grupei, pline de empatie. Exemple asemănătoare celui cu pictura și desenul aș putea să dau și în ceea ce privește muzica, mișcarea liberă și chiar activitățile practice. Felul de a fi al educatoarei, lipsit de judecăți și idei preconcepute, plin de iubire pentru copii, este esențial în educația Waldorf.

La grădinița waldorf, acomodarea copilului se face în prezența unuia dintre părinți, deoarece copilul are nevoie să învețe locul și persoanele în deplină siguranță. Așa cum la bunici mergi de multe ori împreună cu părinții și înveți locul fără să plece mama din primul moment, așa e nevoie și la grădiniță. Acomodarea se face în ritmul copilului, eu am stat două săptămâni zi de zi cu băiețelul meu până când am început să ies din clasă. Alți copii au nevoie de mai mult sau de mai puțin timp ca să se acomodeze. Pentru aceasta este nevoie iarăși de deplina prezență și empatie a părintelui și a educatoarei, care pot observa neliniștile sau stările de bine ale copilului și pot acționa în armonie cu acestea. Noi am experimentat exact ce am descris mai sus și cred că totul a mers foarte armonios. Chiar și după ce se acomodează la grădiniță, copiii pot trece prin stări de nesiguranță, de emoții pentru schimbările prin care trec, iar empatia părinților și a educatoarelor și, mai ales, o comunicare deschisă și bună între ei îi sprijină pe cei mici pentru a trece cât mai ușor prin toate aceste schimbări.

MATEMATICA, ASPECTE GENERALE ALE PROIECTARII DIDACTICE

MIHAI MIHAELA,
LICEUL TEHNOLOGIC ASTRA, PITEȘTI

Evoluția umanității a fost strâns legată de dezvoltarea matematicii. Obiectele specifice matematicii sunt în concordanță cu nevoile și interesele omului pentru rezolvarea unor situații teoretice, metodologice și practice, dar și estetice. *Matematica* nu se rezumă doar la studiul numerelor și al relațiilor dintre acestea, ci este un domeniu de creație, bazat pe gândire logică și inovatoare.

Matematica este o disciplină de mare profunzime, având un caracter deschis, datorat și existenței unei serii de probleme nerezolvate (conjecturi). În timp, rezolvarea acestora a condus la crearea unor domenii noi de cercetare și a contribuit la rezolvarea unor probleme conexe altor arii de cunoaștere. Totodată, *Matematica* contribuie la înțelegerea realității subiective a propriei persoane și a realității obiective a mediului înconjurător.

Programa școlară de matematică reprezintă o componentă esențială a curriculumului național, în acord cu *Planul-cadru de învățământ pentru învățământul gimnazial*, aprobat prin OMENCȘ nr. 3590/05.04.2016, urmărind respectarea caracteristicilor ciclurilor de dezvoltare cognitivă a elevului și utilizarea eficientă a resurselor didactice disponibile. Disciplina este inclusă în aria curriculară *Matematică și științe ale naturii* din trunchiul comun și este prevăzută în planul-cadru de învățământ cu un buget de timp de 4 ore/săptămână.

În procesul de proiectare curriculară s-au avut în vedere: profilul de formare al elevului de gimnaziu, programa școlară pentru ciclul primar la disciplina *Matematică*, competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții din cadrul european de referință, rezultatele înregistrate la evaluările naționale și internaționale pentru învățământul gimnazial și principiile de construcție curriculară.

Procesul de proiectare curriculară a programei școlare de matematică pentru învățământul gimnazial s-a realizat ținând cont de:

- adecvarea curriculumului la realitățile interne ale societății și ale sistemului de învățământ, având ca obiectiv pregătirea elevului pentru viață, în general, și pentru integrarea socio-profesională, în special;
- echilibrarea ponderii domeniilor disciplinei și integrarea acestora într-un sistem coerent la nivel de interdependențe funcțional structurale și din punct de vedere temporal;
- flexibilitatea curriculumului prin parcurgerea și aplicarea acestuia la clasă, în contextul respectării diferențelor la elevii de aceeași vârstă (ritm de învățare, nivel de achiziții anterioare, motivație internă, specific cultural și comunitar);
- continuitatea curriculumului prin asigurarea unei tranziții optime de la un ciclu de învățământ la altul și de la un an de studiu la altul, cu introducerea unor secvențe de inițiere a procesului de instruire la nivelul achizițiilor de bază în termeni de conținuturi-ancoră;
- diversificarea criteriilor de structurare a conținuturilor programei școlare la nivelul achizițiilor de bază, cu deschideri semnificative în planul practicii didactice;
- corelarea activităților propuse prin curriculum cu dimensiunea axiologică a idealului educației, referitor la formarea personalității autonome creative;
- utilitatea curriculumului în raport cu cerințele partenerilor educaționali: profesori, elevi, familie, comunitate, reflectate în componentele specifice programei: competențe generale, competențe specifice, exemple de activități de învățare, conținuturi și sugestii metodologice, inclusiv precizări privind evaluarea competențelor formate/dezvoltate.

Prin specificul său, disciplina *Matematică* este esențială în formarea și dezvoltarea competențelor necesare pentru învățarea pe tot parcursul vieții, și constituie un fundament solid pentru argumentare, dezvoltare de raționament logic, spirit și gândire critică, analizare, interpretare și rezolvare de probleme.

Atitudinile promovate de programa școlară de matematică sunt cele prevăzute în documentele europene pentru educația matematică: respectul pentru adevăr și perseverența pentru găsirea celor mai eficiente soluții, dezvoltarea de argumente și evaluarea validității acestora. Abordarea în spirit matematic a

situațiilor cotidiene solicită un tip de gândire deschisă și creativă, precum și un spirit de observație dezvoltat, matematica fiind modelul perfect pentru exersarea și implementarea gândirii critice la elevi. Prezenta programă școlară își propune să formeze la elevi inițiativa și capacitatea decizională, independența în gândire și în acțiune pentru a avea disponibilitate de a aborda situații variate, precum și capacitatea de a aprecia rigoarea, ordinea și eleganța în arhitectura modelării unei situații date, a rezolvării unei probleme sau a construirii unei teorii. Programa școlară de matematică promovează exersarea obișnuinței de a recurge la modele matematice în abordarea unor situații cotidiene sau pentru rezolvarea unor probleme practice.

Demersul de predare-învățare-evaluare poate fi organizat individual, frontal sau pe grupe, cultivând astfel spiritul de echipă, încrederea în sine și respectul pentru ceilalți, toleranța, curajul de a prezenta o opinie personală și spiritul de inițiativă al elevilor. Încrederea în sine și autonomia personală sunt susținute la nivel metodologic prin utilizarea erorii ca sursa de învățare, prin încurajarea unor abordări din perspective multiple și prin aplicarea matematicii în viața de zi cu zi. Astfel se dezvoltă motivația elevilor pentru a reuși în învățare și, implicit, pentru continuarea studiului disciplinei. Programa școlară de matematică pentru gimnaziu se concentrează pe formarea și pe dezvoltarea gradată și continuă a competențelor matematice, care permit elevilor să răspundă la situații diverse făcând atât corelații intradisciplinare, cât și interdisciplinare.

Algoritmul procedural al proiectării corelează patru întrebări esențiale, în următoarea ordine:

- **Ce voi face?**- Se finalizează cu precizarea obiectivelor ce trebuie îndeplinite;
- **Cu ce voi face?**- ce mi-am propus? Implică precizarea conținuturilor și a resurselor folosite pentru realizarea obiectivelor;
- **Cum voi face?**- Presupune elaborarea strategiilor de predare-învățare, de realizarea obiectivelor;
- **Cum voi ști dacă ceea ce trebuia făcut a fost făcut?** - Conduce la conceperea acțiunilor și modalităților de evaluare;

Prin proiectare, așadar, se definesc obiectivele urmărite, se selectează conținuturile cu ajutorul cărora acestea vor fi îndeplinite, se determină condițiile și resursele folosite, se anticipează desfășurarea procesului și interacțiunea componentelor, se elimină acțiunile inutile, necontrolate, se previne apariția fenomenelor, factorilor perturbatori.

Conceptul central al proiectării didactice îl constituie **demersul didactic personalizat al programei**, iar instrumentul acestuia este **unitatea de învățare**. Demersul didactic personalizat al programei exprimă „dreptul și libertatea profesorului de a lua decizii asupra modalităților pe care le consideră optime în creșterea calității procesului de învățământ, respectiv **răspunderea personală** pentru asigurarea unui parcurs școlar individualizat, în funcție de condiții și cerințe concrete.

Componenta fundamentală a programei este cea referitoare la **sistemul de competențe specifice și conținuturi**. Competențele specifice se definesc pe obiect de studiu și se formează pe parcursul unui an școlar și al unei clase. Ele sunt derivate din competențele generale, fiind detalieri ale acestora. Competențelor specifice li se asociază prin programă unități de conținut.

STADIILE SCHIMBĂRII COMPORTAMENTALE ÎN LUCRUL CU COPIII

**PROFESOR ITINERANT ȘI DE SPRIJIN MIHALCA ANDREEA DOLORES
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ "AURORA" REȘIȚA**

Modelul stadiilor schimbării este un indicator al motivației personale de schimbare și un predictor al comportamentului. Pentru a influența variabilele care intervin în modificările comportamentale, sunt necesare strategii eficiente, care să ajute persoanele să facă aceste schimbări. Următoarele stări psihologice caracterizează nivelele diferite de pregătire pentru schimbare: *balanța decizională*, *tendința la recăderi*, *strategiile de schimbare*. Balanța decizională se referă la elementele pro și contra schimbării, în primele faze, elementele contra, de exemplu pentru activitatea fizică în cadrul optimizării stilului de viață, sunt mai puternice, ulterior, elementele pro câștigă teren. Elementele pozitive ale schimbării comportamentale se manifesta începând din perioada de contemplație sau de pregătire. Utilizarea acestei scale pro-contra este utilă atunci când intervenim asupra unor persoane aflate în primele stadii, de precontemplație, contemplație și pregătire, pentru că balanța decizională este un bun indicator al gradului de pregătire a persoanei de a trece în stadii superioare. O astfel de balanță decizională se poate manifesta de exemplu, atunci când se pune problema alegerii între urmărirea unei emisiuni la televizor și efectuarea unei activități fizice. (COSMOVICI A., 1998, pag 149) Tendința, sau tentația de recădere se manifesta în situațiile ce determină un risc crescut pentru aceasta. Evaluarea acestei tendințe se exprimă în gradul de încredere și auto-eficiență. În primele stadii, tentațiile sunt mai mari și sunt asociate cu recăderi, ce scad, ulterior, în stadiile de acțiune și menținere. Dezvoltarea de strategii specifice fiecărui stadiu permite trecerea în stadiile superioare.

În primul stadiu, de *precompliance*, obiectivul major este cel de informare a copilului pentru că acesta să identifice și să conștientizeze problema. De exemplu, se evalua modul în care copilul conștientizează problema și efectele acesteia asupra stării de bine clinice și psihice. Oferirea câtorva exemple, sau organizarea de întâlniri cu copii aflați în stadii superioare, pot fi utile în conturarea problemei. Nicio recomandare de modificare comportamentală nu va avea succes în această fază.

În stadiul de *compliance*, elementele pro schimbare își fac resimțită prezența, pentru accentuarea acestora și progresarea spre stadiul următor este nevoie de informație, care să accentueze beneficiile schimbării. Deși copiii din acest stadiu nu sunt pregătiți pentru programele de educație tipice, de implicare imediată în acțiune, schițarea acțiunii și căutarea resurselor care să sprijine schimbarea sunt utile.

Stadiul de *pregătire* include copiii, care îndeplinesc condițiile schimbării și va recurge într-un moment imediat următor la acestea. Intervenția specifică ar consta în dezvoltarea detaliată a actului de acțiune și pregătirea pentru confruntarea cu posibilele obstacole.

În stadiul de *acțiune*, monitorizarea schimbărilor comportamentale, conștientizarea riscului de recăderi și găsirea de soluții pentru evitarea acestora sunt esențiale.

În stadiul de *menținere* se vor sublinia permanent beneficiile obținute în urma schimbării comportamentale și se vor discuta posibilități de diversificare a comportamentului pentru a preveni recăderile. Identificarea stadiului în care se află copilul din punct de vedere al schimbării unui anumit comportament poate genera intervenția optimă. Pentru o intervenție educațională optimă, este importantă reluarea stadiului pentru fiecare din comportamentele țintă. Întrebări menite să evalueze stadiul schimbării: Ce părere ai despre asta?

Ce soluții ai adoptat? Cât timp au funcționat? Ce te-a determinat să renunți? Pe o scala de la 1 la 10, cât de tare dorești sa...? Trecerile de la un stadiu la altul se fac progresiv. Pentru fiecare schimbare de comportament trebuie considerat ca fiind necesară o anumită perioadă de timp. De obicei se încearcă modificarea unui comportament prin setarea obiectivelor pe termen scurt. Procesul de schimbare presupune

succesiunea a cinci trepte:

Identificarea problemei (Care credeti că este problema?), *explorarea sentimentelor și opiniilor referitoare la această problemă* (Ce simțiți / ce gândiți despre această problemă?), *derminarea de obiective* (Ce anume doriți în această problemă?), *stabilirea unuiia* (Ce vă gândiți să faceți?), *evaluarea rezultatelor* (Cum a mers?).

Aplicarea în practică a programului educațional presupune o ierarhizare și adaptare a intervențiilor, bazate pe o reluare inițială a complexului de factori, ce pot interfera cu modificările comportamentale, respectiv a factorilor predispozanți, a celor favorizanți și a celor de întărire.

Bibliografie:

A. Cosmovici, Psihologie școlară, Ed. Polirom, Iași, 1998

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN VIAȚA ELEVILOR

PROF. MÎINEA CRISTINA
ȘCOALA GIMNAIALĂ „SF. NICOLAE,, BUCUREȘTI

Motto: „Educația este cea mai bună provizie pe care o poți face pentru bătrânețe.” Aristotel

Suntem în apropierea multor sărbători ale copiilor/elevilor: absolvirea școlii gimnaziale/ liceului, ziua copiilor și am rememorat amintiri specifice acestor evenimente pe care le-am trăit cu generațiile trecute. Mulți foști elevi au ajuns părinți și și-au înscris copiii la aceeași școală. De multe ori la întâlnirile spontane sau organizate am întrebat ce își (mai) aduc aminte de la școală, ce le-a plăcut. Dincolo de note, diplome, serbări, predomină amintirile legate de activitățile din cadrul parteneriatelor școlare.

O școală este eficientă în măsura în care toți elevii sunt ajutați să învețe și să fie valorizați, sunt atrași prin diversitate și comunicare, sunt ținuți activi și sprijiniți însuflându-le optimism, încredere, curiozitate și creativitate.

Școala nu e numai un loc al învățării, ci un sistem deschis către societatea locală și nu numai, e răspunzătoare și educațional și civic pentru formarea atât a elevilor pentru societate cât și pentru formarea societății. Prin urmare, școala trebuie să-și găsească/ formeze scopuri și rezultate adaptabile la nou, să fie flexibilă utilizând inovator propriile resurse umane. Elevii au nevoie de metode bazate pe participare interactivă și socială, pe experimentare de situații de observare a realității, pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi iar acest lucru se realizează cel mai bine prin parteneriate școlare, schimburi de experiență și comunicare.

Parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare. Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali

De la etapa planificării și până la cea a evaluării, atragerea elevilor în toate etapele reprezintă succesul. Un proiect nu trebuie „căutat” sau nu trebuie să aderă la un proiect dacă nu implică valorizarea majorității elevilor din colectiv (clasă, nivel, școală). Un proiect nu înseamnă propria vizibilitate ci modul în care valorizarea individuală este armonizată întregului.

Pentru ca un copil să aibă succes în școală și mai apoi pe parcursul vieții, specialiștii, printre care Daniel Goleman, (Inteligența emoțională), spun că există șapte elemente cheie: Încrederea (sentimentul de siguranță, certitudinea că se poate bizui pe ajutorul celor din jur în demersul său spre cunoaștere și devenire), Curiozitatea (dorința de a cunoaște ceva nou), Intenția (pornirea interioară, conștientă, însoțită de dorința de a înfăptui ceea ce îți propui), Controlul de sine (capacitatea de control asupra faptelor proprii), Raportarea (dorința și capacitatea de a se alătura unui grup, de a participa la activitatea acelui grup încercând să se facă înțeles și să-i înțeleagă pe ceilalți), Comunicarea (capacitatea și dorința de a transmite și a face cunoscute celorlalți, propriile idei și sentimente), Cooperarea (capacitatea de a lucra împreună cu cineva în scopul realizării unui obiectiv). Dacă un copil dobândește pe timpul școlarității aceste calități, depinde de părinții și educatorii lui care au o mare responsabilitate în formarea unitară a personalității lui.

Un rol aparte îl reprezintă implicarea părinților nu ca suporteri ai propriilor copii ci ca parteneri și participanți la activități. Un real parteneriat între școală și familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie semnat de părinte și director, este relația activă, de implicare și de o parte și de cealaltă din care beneficiarul este copilul.

În calitate de diriginte dar și de coordonator de proiecte educaționale de foarte mulți ani am ales/aplicat/realizat acele proiecte care au venit din nevoi reale, cu scopuri clare și precise adaptate colectivului de elevi și nu cele care dau bine la dosar. Am înțeles de mulți ani (înainte de aplicarea Săptămânii altfel în calendarul anual) că cel mai bine înțelegi oamenii în situații non-formale iar pe copii îi înțelegi și te apropie de ei prin joc. . Ca activitate intenționată și orientată, educația extrașcolară-nonformală permite adâncirea cunoștințelor și dezvoltarea competențelor din zonele de interes ale elevilor, cultivarea interesului și dezvoltarea înclinațiilor și talentelor acestora pentru anumite domenii. Ea permite folosirea eficientă și plăcută a timpului liber al elevilor, dezvoltarea vieții asociative, dezvoltarea capacităților de a lucra în grup și de a coopera în rezolvarea unor sarcini complexe, dezvoltarea voinței și formarea trăsăturilor pozitive de caracter.

La începutul fiecărui an școlar desfășor cu părinții proiecte educaționale în care ne implicăm împreună: elevi, profesori, părinți cu acțiuni lunare în baza scopului de a promova schimbări în mentalitatea tradițională a părinților în raport cu poziția copilului în familie, implicarea acestora în activitățile școlare, atingerea potențialului fiecărui copil. În prima ședință cu părinții (din septembrie) fiecare părinte/ familie (pentru că am și familii la care participă ambii părinți la ședințe) primește o scrisoare prin care îi informez de proiectul anual: scopuri, obiective, activități, termene. Formele activităților cuprind atât ore de dirigenție cu invitați/ participanți din rândul părinților, cât și ateliere de lucru cu părinții pe teme educative, activități extrașcolare gen excursii, vizite la muzee, vizionări de spectacole, concursuri, serbări, activități ecologice cu participarea părinților.

Când am preluat dirigenția clasei a V-a C, plecând de la inițiala clasei, C, am realizat un proiect axat pe activități în baza atingerii scopului de la începutul fiecărui an: Cunoaștere cl. a V-a, Comunicare cl. a VI-a, Caracter cl. a VII-a, Creativitate cl. a VIII-a.

La finalul clasei a VI-a (de Comunicare) am realizat serbarea împreună cu părinții și elevii pe baza unei teme date separate părinților și separate copiilor la începutul anului școlar. Fiecare părinte trebuia să aleagă (și să-mi trimită) o melodie/ cântec/ videoclip- dedicație pentru copil ținând cont de preferințele muzicale ale copilului dar care să și transmită un mesaj prin versuri/imagini. Într-un fel melodia să explice/transmită dragostea familiei pentru copil (realizările lui la final de an). Separat, fiecare copil trebuia să realizeze pentru părinte/ familie un obiect hand-made gen talisman pe care să-l dăruiască familiei exprimând dragostea, recunoștința și mulțumirea pentru susținerea avută din partea familiei.. Evenimentul a fost deosebit și inedit, părinții și elevii fiind plăcut/ emoționant surprinși de surprizele pregătite. Orchestrând ca un DJ (de la pupitrul laptopului) ordinea aleatoare a melodiilor/ videoclipurilor am avut în față scena activității, trăind la comun emoțiile fiecărei familii și fiind încântată atât de diversitatea și profunzimea melodiilor alese (de părinți) cât și de frumusețea obiectelor realizate hand-made (de copii): tablouri pictate, scrisori, creații Origami, accesorii (din diverse material și variate tehnici de realizare). În final am prezentat părinților dansul clasei (sub forma unui flash-mob) iar părinții și elevii au primit din partea mea DVD-uri cu videoclipurile prezentate și fotografiile adunate în cadrul activităților din timpul anului, împreună cu diploma special.

În cadrul ultimei serbări de iarnă (din decembrie) părinții au sprijinit copiii în pregătirea spectacolului realizat integral de elevi, pregătindu-și singuri momentele artistice: demonstrații de kendama, colinde, scenete cu scenarii proprii sau adaptate, dansuri.. În final am realizat tabloul clasei cu tema Universul copiilor în care, în colțuri au pictat cele 4 învățătoare (de la clasele de la care provin copiii), în centru am pictat eu, iar în restul tabloului (împărțit în 28 de zone) au pictat cei 28 de elevi ai clasei. Tabloul din pânză de dimensiunea 100cm/70cm este acum pe peretele clasei iar eu am făcut din poza tabloului un calendar de perete pentru anul următor, pentru fiecare familie Menționez că sunt la a III-a ediție (respectiv a III-a generație de elevi) cu care realizez câte un tablou al clasei (tema fiind cea care se modifică de la generație la generație)

PROIECT DE PARTENERIAT INTERNAȚIONAL „PRIETENIE FĂRĂ FRONTIERE”

PROF. MIȘCOI IOANA LARISA
GRĂDINIȚA P. P. „CURCUBEUL COPIILOR” ARAD

ARGUMENT

MOTTO:

„Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul crează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu.”

Sfântul Ioan Gură de Aur

Formarea profesională constituie pentru cadrele didactice un scop major de natură să le proiecteze întreaga existență profesională și care are, la rândul său, efecte majore, vizând înnoirea practicii educaționale, creșterea calității educației. Este știut însă, că formarea profesională nu este un demers izolat, nici unul exclusiv individual. La baza reușitei sale stau trebuințe specifice umane de comunicare și schimbare, dar și atitudini înnoitoare: deschiderea și receptivitatea, schimbul de bune practici, asumarea responsabilităților, recunoașterea dificultăților, a impasurilor, oferirea și solicitarea sprijinului, competiția loială, câștigul profesional obținut prin cooperare și parteneriat.

Abordarea unui parteneriat educațional internațional este o formă de dezvoltare profesională care condiționează performanța; este o formă de promovare a interculturalității, a tradițiilor și valorilor școlii românești și învățământului preșcolar.

DESCRIEREA PROIECTULUI

✚ *Scopul* prezentului proiect îl constituie parteneriatul profesional și schimburile metodice, concretizate prin obiective, planul de colaborare, forme de realizare și finalități comune.

✚ *Grupuri țintă:*

- preșcolarii și cadrele didactice de la Grădinița P. P. nr. 12 - Arad;
- preșcolarii și cadrele didactice de la Grădinița P. P. „CURCUBEUL COPIILOR” - Arad;
- preșcolarii și cadrele didactice de la Grădinița P. P. nr. 1 - Arad;
- preșcolarii și cadrele didactice de la Kétegyházi Román Nemzetiségi Általános Iskola És Óvoda

✚ *Obiective specifice privind preșcolarii:*

- Să realizeze lucrări originale aplicând deprinderile de lucru însușite;
- Să identifice și să găsească soluții originale pentru realizarea temelor propuse, prin combinarea diverselor materiale și tehnici de lucru învățate;
- Să realizeze lucrări colective pentru colegii de la grădinițele partenere

✚ *Obiective specifice privind cadrele didactice:*

- Dezvoltarea abilității cadrelor didactice pentru crearea unui mediu educațional cât mai adecvat care să motiveze copilul în desfășurarea unor activități bazate pe creativitate;
- Realizarea unui portofoliu care să cuprindă aspecte din acțiunile desfășurate pe parcursul derulării proiectului.

✚ *Evaluarea proiectului*

- Expoziții cu lucrările copiilor;
- Spectacole cu participarea părinților și a altor invitați;
- Lucrări realizate de copii;

✚ *Perioada:* noiembrie 2013 – iunie 2014

✚ *Lansarea:* noiembrie 2013

RESURSELE PROIECTULUI

✚ *Resurse umane:*

- inspector școlar de specialitate;
- conducerea unităților implicate în proiect;
- cadrele didactice;
- copiii de la grădinițele implicate în proiect;
- părinți;
- colaboratori ocazionali.

✚ *Resurse materiale:*

- aparate foto;
- albume;
- materiale didactice necesare realizării temelor propuse în proiect.

CALENDARUL DE ACTIVITĂȚI

Nr. Crt.	Data	Tema	Tipul activității	Locul desfășurării
1.	<i>NOIEMBRIE 2013</i>	<i>„Ziua limbii române”</i>	Lansarea proiectului Activități demonstrative	<u>Kétegyháza - Ungaria</u>
2.	<i>DECEMBRIE 2013</i>	<i>„Surprize pentru Moș Crăciun”</i>	Activități practice, plastice, spectacole pentru părinți	<u>Kétegyháza - Ungaria</u> Arad - România
3.	<i>MARTIE 2014</i>	<i>„Cadoul pentru mama”</i>	Activități practice, plastice, spectacole pentru părinți	<u>Kétegyháza - Ungaria</u> Arad - România
4.	<i>IUNIE 2014</i>	<i>„E ziua noastră!”</i>	Jocuri educaționale Finalizarea proiectului	Arad - România

Toate activitățile vor fi filmate/fotografiate, iar materialele realizate în cadrul activităților vor fi trimise partenerilor.

Se va face permanent schimb de materiale între parteneri.

În urma derulării acestui parteneriat unitățile partenere au solicitat prelungirea lui și pentru anul școlar următor 2014-2015, deoarece au constatat deosebita valoare a activităților desfășurate.

PROIECT ETWINNING "MY NATURE SCHOOL"

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR MITROI FLORENTINA-NICOLETA

Proiectul "My Nature School" în care am participat ca partener a fost implementat de 10 cadre didactice din Turcia și 2 cadre didactice din România și a avut ca scop dezvoltarea interacțiunii copiilor cu natura. Activitățile propuse de proiect au fost în concordanță cu principiile Curriculumul Național pentru Educație Timpurie: principiul educației centrate pe elev, principiul învățării active, principiul dezvoltării integrate, principiul interculturalității. Explorarea conștientă a mediului natural apropiat (curtea grădiniței) sau a obiectivelor turistice din oraș, crearea de parfum natural din zambile, hrănirea animalelor fără stăpân, crearea de tablouri cu materiale din natură, toate aceste activități au apropiat copiii de natură și au contribuit la o mai bună înțelegere a acesteia. Ca profesor am apreciat schimbul de experiență cu participanții la proiect și consider că a fost o experiență benefică.

Pe parcursul activităților acestui proiect am urmărit ca obiective: să identifice și analizeze cu toate simțurile (tactil, olfactiv, vizual, auditiv) elemente din natură, să își dezvolte creativitatea și imaginația în cadrul activităților realizate cu materiale din natură (crengi, frunze, iarbă, castane, nisip, flori, scoici), să manifeste empatie față de animalele fără stăpân, să participe la activități de plantare și îngrijire a puieților, să creeze și să transmită mesaje ecologice, să comunice individual și în cadrul grupurilor de lucru observațiile cu privire la caracteristicile materialelor din natură, să conștientizeze importanța reciclării, să utilizeze elemente de TIC. Metodele utilizate în cadrul proiectului au ajutat la creșterea gradului de implicare a copiilor, dezvoltarea abilităților de comunicare și cooperare, eficiența sporită a învățării. Activitățile s-au desfășurat frontal, cu toată clasa, individual (activități desfășurate acasă cu părinții) sau în grupuri mici. În proiectarea activităților am folosit ca metode: conversația, învățarea prin descoperire, elemente de problematizare, jocul, explicația, experimentul, elemente din conceptul "artă tranzientă", jocuri digitale interactive.

Activitățile desfășurate în cadrul proiectului răspund cerințelor educaționale din Curriculum Național pentru Educație Timpurie. Majoritatea activităților au urmat o abordare multidiscplinară, au consolidat diferite rutine zilnice ale copiilor: îmbrăcat/dezbrăcat, igienă mâinilor, salutul. Prima activitate a proiectului, colectarea de materiale din natură, vizitarea obiectivelor turistice au integrat activitatea de cunoașterea mediului și cea de educație fizică. Crearea parfumului a îmbinat dezvoltarea limbajului și cunoașterea mediului. Povestea cu materiale din natură a îmbinat elemente ale activității matematice și educarea limbajului. Plantarea puieților a fost o activitate antrenantă imbinand armonios elemente de educație ecologică, cunoașterea mediului și educație fizică (transport, variante de mers).

Competențele și abilitățile exersate pe parcursul acestui proiect, conform Curriculum Național pentru Educație Timpurie, se regăsesc în următoarele domenii de dezvoltare: **DEZVOLTAREA FIZICĂ, A SĂNĂTĂȚII ȘI IGIENEI PERSONALE**- dimensiuni ale dezvoltării: Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare -comportament 1. 1; 1. 3; Conduită senzorio-motorie, pentru orientarea mișcării-comportament 2. 1; 2. 3 **DEZVOLTAREA SOCIO-EMOȚIONALĂ**: dimensiuni ale dezvoltării: Interacțiuni cu adulții și cu copiii de vârste apropiate-c. 1. 2; 1. 3; Autocontrol și expresivitate emoțională-c. 4. 1 **CAPACITĂȚI ȘI ATITUDINI ÎN ÎNVĂȚARE**-dimensiuni ale dezvoltării: Curiozitate, interes și inițiativă în învățare-c. 1. 1; Activare și manifestare a potențialului creativ-c. 3. 3; 3. 4 **DEZVOLTAREA LIMBAJULUI, A COMUNICĂRII ȘI A PREMISELOR CITIRII ȘI SCRIERII**-dimensiuni ale dezvoltării: Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute-c. 1. 1;

Mesaje orale în diverse situații de comunicare- c. 2. 2; 2. 3; **DEZVOLTAREA COGNITIVĂ ȘI CUNOAȘTEREA LUMII**-dimensiuni ale dezvoltării: Relații, operații și deducții logice în mediul apropiat c. 1. 1; c. 1. 2; c1. 5;

Am colaborat cu partenerii din proiect pe tot parcursul desfășurării activităților. Încă de la întâlnirile de lansare a proiectului, desfășurate online, am primit susținere și feedback pozitiv. Am respectat distribuirea sarcinilor în proiect colaborând pentru realizarea numelui proiectului din materiale din natură. Mi-am expus alături de colegi ideile și rezultatele activităților desfășurate folosind grupul de Whatsapp, forumul Twinspace. Pentru realizarea ebook-ului "My Nature School", a expoziției cu obiective turistice din orașele participanților, completarea paginilor de lucru am colaborat cu partenerii utilizând canalele de

comunicare disponibile. Activitățile la care copiii au colaborat lucrând în grupuri mici sunt: crearea figurilor umane din bețe, crearea poveștii cu materiale din natură, mesajul SOS pentru salvarea naturii, parfumul din florile primăverii. Copiii au obținut produsele finale lucrând individual (sub îndrumarea părinților): hrănirea pisicilor și vizitarea obiectivelor turistice, dar și în echipa colaborând între ei și cu educatoarea, personalul grădiniței, părinții și inginerul silvic: plantarea puieților, crearea parfumului, parfumul primăverii.

Proiectul e Twinning este realizabil cu ajutorul tehnologiei. Desfășurarea proiectului începând cu întâlnirile de lansare desfășurate pe zoom și continuând cu colaborarea, discuțiile dintre parteneri au necesitat utilizarea unor instrumente web 2 ca: forum Twinspace, grup whatsapp. Schimbului de experiență privind activitățile proiectului și evaluarea au fost posibile folosind Incollage, Canva, Vivavideo, Capcut, Voki, Chatterpix, Youtube, Storyjumper, Emaze, Wardwall, Jigsaw, ebook. Proiectul a fost promovat pe Instagram, blogger, rețele de socializare, mass media. Pentru a controla această expunere încă de la începutul proiectului părinții copiilor au fost informați cu privire la modul în care va fi protejată identitatea participanților și au semnat formularul de acord. profesorii participanți au fost informați cu privire la regulile de comportament etic și e-safety și au obținut certificate de e-safety.

În cadrul acestui proiect copiii au fost încântați de contactul direct cu natură, de oportunitățile pe care le oferă activitatea desfășurată cu materiale din natură, în natură, pentru natură. Au apreciat apariția unor persoane noi în mediul lor apropiat, inginerul silvic, dar și ceilalți copii și educatoare participanți la proiect. Au manifestat interes față de obiceiurile culturale ale partenerilor de proiect. Evaluarea proiectului am realizat-o prin completarea de formulare Google, joc wardwall, prezentarea impresiilor copiilor și părinților și completarea raportului de autoevaluare. Diseminarea a fost realizată prin împărtășirea momentelor importante din proiect cu colegile din grădiniță, cu părinții pe grupul de facebook privat.

În cadrul acestui proiect am contribuit cu materiale doveditoare la activitățile propuse de parteneri și astfel am realizat un schimb de experiență internațional și inerjudetean. Am prezentat partenerilor grădiniță în care îmi desfășor activitatea, orașul Drobeta Turnu-Severin. Am completat paginile ebookului "My Nature School", am realizat joc wardwall, am împărtășit partenerelor impresii despre acest proiect.

TEHNOLOGIILE INOVATIVE ȘI ÎNVĂȚAREA

**PROF. ÎNV. PREȘC.: MLADIN ANGELA
G. P. P. ALBĂ CA ZĂPADA, BĂILE FELIX**

Între tehnologiile actuale și educație există o relație strânsă, de interdeterminare și potențare reciprocă: avansul tehnologic este o consecință a forței și amplitudinii educației, dar și educația își subsumează într-un mod specific aceste beneficii. Orice proces educațional este atent la componenta tehnică nu numai printr-o pregătire a educabililor în această direcție, ci și prin exploatarea valențelor tehnologice în profitul formării.

Noile mijloace de informare și comunicare nu puteau fi ocolite, mai ales că există o apropiere ființială între cele două universuri, educația bazându-se și antrenând comunicare, iar comunicarea presupunând și angajament formativ. Funcția educativă a noilor cadre tehnice este dublă: pe de o parte, acestea facilitează și propensează educația, dacă sunt atent integrate în practicile educative; pe de altă parte, predispun și obligă la noi configurații ale competențelor ce se urmăresc a fi formate de către instituțiile educative, conducând la reformări continue de ordin finalist, curricular și strategic.

În același timp, integrarea în educație a noilor cadre tehnice conduce la o recalibrare sau adecvare a metodologiilor didactice tradiționale, prin recontextualizări, modernizări, inovații la nivel strategic. Suportul material nu își rezervă doar un statut neutral, ci interacționează iminent și evident cu aspectul strategic. Tehnologia "forțează" metodologia didactică la noi reșezări. Nu e vorba de a pune în contradicție vechiul și noul, de a minimaliza sau exclude una dintre variante, ci de a le potența pe ambele, prin necesitatea corelării, adecvării sau aducerii la zi.

Noul nu exclude vechiul, ci îl provoacă, îl invocă, îl provoacă. Așa încât secvențe de predare bazate pe expunere sau conversație didactică, pot coabita fericit cu activarea unor dimensiuni cognitive sau creative datorate instruirii bazate pe ordinator.

Relația dintre tehnologie și educație devine din ce în ce mai dinamică. Pe de o parte, asistăm la o permanentă evoluție a suporturilor tehnice, la o reînnoire de la o zi la alta, ceea ce obligă, din partea utilizatorilor, la formarea de noi abilități, conduite, atitudini. Pe de altă parte trebuie avut în vedere și gradul de absorbție sau de permisivitate a tehnicului în raport cu exigențele perimetrului educațional ce evoluează într-un ritm alert. Astfel relația dintre cele două "dinamici" devine mult mai complexă.

Lumea exterioară se tehnicizează și se artificializează într-un ritm foarte rapid, iar școala, într-o anumită măsură, trebuie să țină pasul cu această dinamică. Până la un punct, ea este nevoită să le absoarbă și să le folosească în profitul propriu. În același timp trebuie să conserve și zone de naturalitate, să ocazionașe elevilor cunoașterea directă prin observarea lumii reale, să creeze situații de acțiune și interrelaționare normale.

Ne întrebăm dacă nu cumva, la un moment dat școala va fi nevoită să prezeve sau să creeze în mod intenționat "oaze" de normalitate, de situații „reale”, ca reacție "de apărare" în raport cu existența sociotehnologică din ce în ce mai artificializată.

Într-o lume din ce în ce mai informatizată, educația pentru și prin performarea sau cunoașterea vieții reale poate dobândi noi semnificații.

Bibliografie:

-C. Cucoș, (2017), Educația, reînțemeieri, dinamici, prefigurări, Editura POLIROM, București.

„COPILĂRIA – UN BASM FĂRĂ SFÂRȘIT”

MOTE-OCOLEANU FLORICA
PROFESOR ÎNVĂȚĂMÎNT PREȘCOLAR
ȘCOALA GIMNAZIALĂ REDEA-GPN REDEA

Motto:

“ Copilăria e o stare fără vârstă, ea ține de infinit, este singură felie care topește întregul univers înconjurător, vârstă în care nu spaimile de moarte îl macină pe om, ci spaimile de care se înfioară și găzele, parte și ele din acest întreg fabulos numit natură. Copilăria este seismograful care anunță cutremurele intime de mai târziu; în funcție de ea, omul se comportă într-un anumit fel când e matur, și nu altfel. ” (Petre Sălcudeanu) “Copilăria este inimă tuturor vârstelor. ” (Lucian Blaga).

Zâmbetul inocent al unui copil este unul dintre cele mai de preț daruri pe care oamenii le pot primi pe Pământ. Un gest simplu, care evocă tot ce are mai de preț umanitatea - inteligență, iubire, bunătate, iubire. Iar uneori un zâmbet face cât o mie de cuvinte, e suficient să răsară pe buze, ca un curcubeu pe un cer întunecat, și totul se schimbă în bine. Copilăria este sentimentul cel mai de preț din viața unei persoane. Cu toții am fost copii și am trecutși prin momente bune și prin momente mai puțin bune. Toți am făcut vreo năzdrăvănie, toți am spart câte un geam, toți ne-am bătut cu apa. Cu anii copilăriei nu ne mai întâlnim niciodată, eiși pleacă ca pasărea cerului. La o anumită vârstă regretăm tot ceea ce nu am făcut la timpul respectiv, tot ce puteam face însă am ezitat cu dispreț. Copilăria are un efect mirific în viața fiecăruia, deoarece din copilărie aflăm multe lucruri, învățăm tot ceea ce mai târziu ne este util, dincopilărie dobândim cei 7 ani de acasă. Copilăria nu are niciun farmec fără zgârieturile din cot sau juliturile din genunchi. Noi cu toții suntem copii si ne considerăm copii, atâta timp cât avem părinții lângă noi.

Copilăria înseamnă statul afară de dimineață până seara, statul cu prietenii, jocurile specifice vârstei cum ar fi: pititea, șotronul, coarda, elasticul etc. Jocurile copilăriei sunt cele mai fabuloase, furatul de mere si cireșe. Cu toții am da orice să reîntoarcem anii copilăriei și măcar sa retrăim un moment din acele clipe mirifice. Copilăria este un dar de la Dumnezeu pe care toți avem ocazia să o gustăm și de care trebuie să profităm cât putem. Am crescut sub învățăturile mameiși tatei, și a bunicii într-o lume frumoasă, plină de armonie, unde toți ne înțelegeam, unde îmi petreceam serile, în fața porții unde ne jucam, eu și toți prietenii mei. Copilăria este un univers duios, dulce, plină de distracție, fermecată, în care orice este posibil, în lumea jucăriilor și a jocurilor. Aici, ne putem întâlni mereu cu un balaur cu șapte capete, sau trei zmei care au răpît de la palat trei prințese. Ne credem prințese si prinți voioșiși credem și acum în sacul lui Moș Crăciun, plin de jucării viu colorate și pline de sclipici. Credem în iepurașul de Paști, care ascunde ouăle de ciocolată, frumos colorate, în iarba crudă si firavă sau ne speriem că vine „bau-bau” dacă nu dormim. Deși vârsta este încă fragedă, prietenii vor fi alături de tine mereu, la bine și la greu indiferent de situație, sau de trecerea anilor. Mereu vei ști că poți avea încredere în ei, dacă ești supărat și îngândurat, mereu le vei putea povesti iar ei îți vor fi alături. Despre muzica si filme, iarăși sunt foarte multe de spus. Cu toții ne amintim amuzați de muzica pe care o ascultam în acea perioadă si filmele bune cu care am crescut. Imi amintesc, filmul meu preferat: „Pistruiatul”. Copiii mei îmi tot spun ca acest film este foarte vechi. Sau pe locul doi al topului meu este și „Titanicul”. Cel mai mult si cel mai mult, mi-au plăcut desenele animate-Ciocănitoearea Woody când eram o fetiță de șapte ani și aveam o plăcere imensă și o admirație să le urmăresc. Cred că toți am trecut prin asta. Copilaria este un univers paralel cu lumea adulților. Copilăria este ca o floare, când este mică, este gingașă, firavă si plină de viață și viu colorată. Dar după ce crește mai mare, floarea se mai usucă și își pierde din sclipire și culoare. Așadar copiii, când sunt mici sunt energici, plini de viață, sprinteni, dar când cresc si se maturizează, sunt acea floare. Deja începem să avem responsabilități, trebuie să ne gândim la frații mai mici, să îi îngrijim, să avem un loc de muncă, pentru a ne putea întreține familia. Sunt convinsă că toți își aduc aminte cu mare drag de copilărie. Acea perioadă a vieții când totul este simplu si frumos. Părinții ne îngrijesc. Când ești mic abia aștepti să crești și în sfârșit să poți face ce vrei tu. Dar când crești si dai piept cu viața reală îți dorești să dai timpul înapoi. Copilăria este cadoul pe care ni-l dă viața si trebuie să ne bucurăm. Copilăria durează toată viața dacă dorim.

Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate.

Din experiență se trage concluzia următoare:

colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

PARTNERSHIP PROJECT

PROF. ÎNV. PREȘC. MUNTEAN MARIA CRISTINA PROF. ÎNV. PREȘC. MORAR IOANA CIPRIANA GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 3 SEBEȘ

I. MOTIVAȚIA PROIECTULUI:

Prin acest parteneriat dorim să oferim studenților noștri posibilitatea de a descoperi lumea, de a comunica cu copiii din alte țări, pentru a se juca, a învăța, pentru a-și face noi prieteni.

Aplicând diferite metode de învățare, potrivite pentru clasa noastră, noi profesorii, vom învăța, de asemenea, noi modalități de predare, utilizate de către partenerii noștri. De asemenea, se va dezvolta o punte de legătură între țările noastre, ceea ce face ca scopul nostru să fie realizabil: să oferim educația noastră de calitate pentru copii, în conformitate cu principiile europene.

II. TEMA PROIECTULUI: „Hai să ne jucăm împreună” / „Let's play together”!

III. OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- ❖ schimbul de experiență între profesori;
- ❖ îmbogățirea experienței profesionale;
- ❖ dezvoltarea de activități bazate pe interdisciplinaritate și pe metode active;
- ❖ dezvoltarea de programe educaționale care implică grădinițele;
- ❖ compararea activităților formativ-educative și administrative între cele trei grădinițe;
- ❖ schimbare pozitivă de experiență între grădinițe;
- ❖ adaptarea noilor informații la specificul unității preșcolare;
- ❖ extinderea relațiilor de prietenie prin vizite reciproce;

III RESURSE:

- ❖ *Resurse umane:*
 - inspectori școlari;
 - educatoare;
 - copii;
 - părinți;
- ❖ *Resurse materiale:*
 - grădinițe;
 - săli de clasă;
 - computer;
 - CD player;
 - cameră foto;
 - materiale didactice;
 - portofolii ale copiilor și profesorilor;
 - oferta educațională a grădinițelor;
 - module de evaluare;
 - harta cu proiecte educaționale;
- ❖ *Resurse financiare:*
 - sponsorizări;
 - resurse personale;

IV. PLANUL PROIECTULUI:

- ❖ *Design:*
 - elaborarea proiectului de parteneriat;

- organizarea calendarului de activități;
- elaborarea unor informații de specialitate;

❖ *Formare, profesională și dezvoltare personală:*

- prezența guvernantă de informare și consultare;
- stimularea activităților de la clasă;
- confruntarea curriculumului dintre grădinițe;
- planificarea activităților cu impact pozitiv asupra copiilor;

❖ *Ghid de operare:*

- realizarea bazei materiale;
- organizarea clasei;
- asigurarea unor condiții optime pentru desfășurarea activităților;
- colaborarea eficientă între parteneri.

❖ *Evaluare:*

- Evaluarea internă:
 - rapoarte ale profesorilor;
 - sondaje;
 - rapoarte de bord;
- Evaluarea externă:
 - raportul de evaluare realizat de către inspectorii ai învățământului preșcolar și școlar;

V. TIMP DE DESFĂȘURARE A PROIECTULUI:

- ❖ 2 ani: 2015-2017;

VI. RESPONSABILII PROIECTULUI:

- ❖ educatoare de la Grădinița cu P. P. nr. 3 Sebeș, România;
- ❖ profesor învățământ primar la Școala primară Şehit Cetin Aysan, Turcia;
- ❖ educatoare de la Grădinița din Lgota Mala-Polonia;

**PLANUL DE ACTIVITĂȚI
2015-2016**

Data	Tema	Obiectiv	Materiale/Rezultate
Octombrie	”Noi prieteni”	Prezentarea grădinițelor partenere	Poze din grădiniță și cu partenerii
Noiembrie	”La joacă cu toamna”	Schimb de experiență privind activitățile specifice toamnei	Poze din activități
Decembrie	”Un cadou pentru voi de Crăciun”	Confecționarea unor ornamente și felicitări de Crăciun	Lipici, hârtie, foarfece; Materiale reciclabile, naturale.. . Produsele finala
Ianuarie	”Iarna e prietena noastră”	Prezentarea de activități specifice anotimpului iarna	Poze din activități
Februarie	”Povești despre țara noastră”	Relatarea unor informații despre țara partenerului prin intermediul unor povești ilustrate, joc de rol, dramatizări	Poze, power-point

Martie	"Felicitări de primăvară"	Confecționarea de felicitări utilizând diferite tehnici	Carioci, acuarele, carton, foarfeci, lipici Produsele finale
Aprilie	"Ziua păcălelilor"	Prezentarea unor jocuri, glume, păcăleli	Documente word, pdf, power-point Schimb de idei pe internet
Mai	"Să ne cunoaștem și mai bine"	Adresarea de întrebări partenerilor în vederea îmbogățirii cunoștințelor despre aceștia	Internet
Iunie	"Vacanța e aici!"	Serbări și alte activități specifice sfârșitului de an școlar	Poze Album final

2016-2017

Data	Tema	Obiective	Materiale/rezultate
Octombrie	"An nou școlar Fericit!"- Colaj	Realizarea unui colaj pentru a transmite un nou an școlar fericit partenerilor	Poze cu colaje Materialele utilizate pentru colaj: hârtie, carton, creioane, foarfeci, lipici, acuarele. ..
Decembrie	"Tradițiile noastre de Crăciun" -dramatizări, cântece, poezii, serbări. ..	Prezentarea unei tradiții speciale de Crăciun din fiecare țară	Fotografii și descriere
Martie	"Ne jucăm cu primăvara!"	Prezentarea unor jocuri care pot fi jucate în aer liber specifice țării	Fotografii și descriere
Iunie	"Vacanță de vară fericită!"	Prezentarea de mesaje partenerilor noștri pentru a avea o vacanță de vară frumoasă	Fotografii din Cadouri făcute de copii(cărți, picturi, mesaje orale și așa mai departe)

VIZITĂ ÎN DELTA DUNĂRII

EDUCATOARE: MUNTEANU MIHAELA

”Copiii învață mai bine atunci când sunt într-un climat socio-afectiv sigur, când relaționează plăcut cu părinții, cu educatorii și cu ceilalți din jurul lor”. John Bennet, UNESCO, 2004

Grupa Albinutelor, generația 2019-2022 a fost pusă la grea încercare pe parcursul acestor trei ani. Primul an a început bineînțeles că orice grupa mică cu lacrimi, cu stat în brațe, nici Moș Ene nu prea își făcea apariția, dar a trecut, ușor, ușor am pășit împreună în a explora sala de grupa, sala de mese, jucăriile, colegii, doamnele.

Dar această bucurie a fost scurtă căci Pandemia le-a răpit tuturor copiilor prea multe – accesul la educație, bucuria de a-și vedea colegii, bunicii, de a socializarea cu alți copii, libertatea de a zâmbi fără mască, le-a fost răpită bucuria de a-și îndeplini vise. Visul de a pași în lumea minunată a jocurilor, a culorilor, în lumea mirifică a poveștilor, a literelor, a numerelor, singurul loc unde toate acestea se împlineau.

Cum toate au un început așa a fost și la noi, am reușit prin diverse metode și bineînțeles cu ajutorul părinților (am creat fiecare activitate, fișa, filmuleț) ca și cum eram în sala de grupă. Cu acestea am reușit să stimulăm gândirea creativă; să dezvoltăm abilități cognitive, lingvistice, fizice și sociale; am îmbunătățit relația părinte-copil prin activități de cooperare.

Așa ne-am petrecut o mare parte din grupa mică, grupa mijlocie, dar grupa mare ne-a redat libertatea să ne revedem și să pornim la drum chiar dacă e ultimul an de grădiniță. Dornici am explorat tot ce se putea și dacă tot nu reușeam să ajungem acolo unde ne doream am făcut în așa fel încât am transformat pe rând clasa noastră într-un palat al poveștilor, într-o curte a bunicilor, într-o grădina cu flori. Am călătorit la munte, la mare, iar Delta Dunării a fost ceva de vis pentru albinutele noastre.

Am vizionat și observat drumul Deltei Dunării din Munții Pădurea Neagră până la noi în țară, am pictat fauna și flora acesteia, am vorbit despre cum trebuie să ne comportăm când mergem într-o excursie. Împreună am construit 2 bărcuțe, le-am pictat și am pornit la pescuit.

ACTIVITATEA DE VOLUNTARIAT ÎN ȘCOALA ROMĂNEASCA

**PROFESOR: MUȘUROI CARMEN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ GURA-PADINII,
LOC. GURA PADINII, JUD. OLT**

În această perioadă a globalizării și a schimbărilor continue, lumea devine din ce în ce mai mică, mai interdependentă și mai egoistă. Voluntariatul reprezintă însă o modalitate prin care pot fi întărite și susținute valorile legate de comunitate, de binele făcut aproapele; persoanele pot să își exercite drepturile și responsabilitățile de membri ai comunităților și se pot stabili puncte de legătură între diferite culturi. Se știe că voluntariatul este un element însemnat în dezvoltarea educației și formării profesionale.

Criteriul de bază al acestuia este responsabilitatea obținută efectiv numai prin muncă, din care derivă respectul, la care se adaugă și alți factori importanți, respectiv comunicarea și socializarea. De asemenea, activitatea de voluntariat presupune interacțiune, spirit civic și organizatoric, curaj, încredere, colaborare, inițiativă, responsabilitate și dinamism. Participând la această mișcare, înveți să promovezi într-o formă creativă ideile personale și să lupți pentru realizarea lor până la final.

Așadar, prin acțiuni de voluntariat poți dezvolta sau obține abilități și cunoștințe noi, dar și competențe sociale (încredere, solidaritate, toleranță, etc), devenind astfel mai conștienți de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Avantajele celor care desfășoară activități de voluntariat variază de la satisfacția personală, la dobândirea de experiență în viitorul domeniu de activitate, la familiarizarea cu diferite sisteme operaționale și cu instituții și/sau structuri organizaționale, la crearea de prietenii și contacte profesionale utile, până la găsirea unui loc de muncă pe baza experienței dobândite ca voluntar.

Voluntariatul a cunoscut în ultimul timp o ascensiune rapidă în domenii diverse. Voluntariatul înseamnă să socializăm mai mult, să-i ajutăm pe semenii noștri dând dovadă de compasiune, înțelegere, dragoste. Prin acțiunile de voluntariat putem obține abilități și cunoștințe noi, dar și competențe sociale. Voluntariatul rămâne o activitate demnă de a fi practică și sprijinită în școală. Orice implicare în activități de voluntariat implică o formă de învățare socială, chiar dacă de multe ori aceasta nu este conștientizată.

Implicarea în activități de voluntariat dezvoltă o serie de abilități și competențe sociale, cum ar fi de exemplu solidaritatea, toleranța, încrederea, spiritul civic și responsabilitatea socială. Voluntariatul te transformă într-o persoană conștientă de mult mai multe aspecte ale lumii din jurul tău pe care în mod curent nu le vezi pentru că, aparent, nu ai nicio legătură directă cu ele.

Cel mai important lucru pe care ti-l poate oferi activitatea de voluntariat este faptul ca te invata sa lucrezi in echipa. Poți avea colegi cu aceleasi preocupari ca ale tale, cam de aceeasi varsta cu care iti va face placere sa lucrezi, si fata de care nu vei avea niciun sentiment de inferioritate. Se stie ca la un loc de munca, oricat de sigur pe tine si de indraznet ai fi, nu poti sa ii pui superiorului tau chiar orice intrebare iti trece prin cap. In schimb, aici vei avea ocazia sa inveti lucrurile din mers, alaturi de colegii tai.

De asemenea, poti sa ajungi si sa coordonezi un proiect important si astfel sa iti exerciti capacitatile de lider. Vei avea o satisfactie extraordinara cand vei vedea un proiect dus la sfarsit. Iar in bucuria sau multumirea oamenilor iti vei gasi adevarata rasplata a muncii tale.

O sa ai ocazia sa cunosti foarte multi oameni interesanti, atat din colegii tai dar si oameni de cariera cu care intri in contact pentru a-ti duce la bun sfarsit proiectul.

O a doua dimensiune importantă a valorii voluntariatului este cea educativă. Voluntariatul are extraordinare valențe educative, fiind o formă de învățare prin acțiune practică, care poate genera dobândirea de cunoștințe și abilități. Indiferent că vorbim despre o învățare inductivă, care pornește de la situații generale – sau de la cunoștințe teoretice – care sunt apoi translatate în activități practice specifice, fie că vorbim despre o învățare deductivă, care pornește de la exemple particulare pe care apoi le translatează în norme generale sau în concepte teoretice, voluntariatul este o metodă potrivită de a învăța. Neîntâlnind un proces rigid și formalizat, voluntariatul are farmecul flexibilității și al alegerii libere a voluntarului cu privire la majoritatea caracteristicilor activității sale, ceea ce îl face atractiv, învățarea fiind un efect al implicării, și nu un scop în sine al acesteia. De aceea de foarte multe ori voluntariatul a devenit modul în care tinerii fac cunoștință în modul cel mai concret cu putință cu viitoarea lor meserie. Fără a dori

să impietăm sistemul formal de învățământ, trebuie să recunoaștem că de multe ori îi lipsește latura practică, aplicată a învățării, latură pe care mulți tineri aleg să o experimenteze prin implicarea în activități de voluntariat.

Să fii voluntar este un lucru foarte important atât pentru cariera ta, dar mai ales pentru viața ta. Vei învăța lucruri care te vor ajuta în toate aspectele vieții, lucruri ca munca în echipă sau responsabilitatea dar și compasiunea și răbdare în tot ceea ce faci. Așa că, chiar dacă nu ești plătit în bani, lucrurile pe care le poți învăța într-un ONG sunt lucruri pe care nu poți să le cumperi.

Pentru ca forma de voluntariat să fie înțeleasă așa cum trebuie, încă de la o vârstă fragedă copiii trebuie canalizați spre această formă prin diverse activități desfășurate în școală și nu numai, și să înțeleagă ca fiind modul de a oferi fără a primi ceva în schimb.

Unitatea de grup arată copiilor că sunt o familie și trebuie să acționeze ca atare, iar dacă sunt copii cu posibilități de dezvoltare, aceștia trebuie angrenați în activități care să-i determine să se facă utili printr-o formă de voluntariat care-și ajută semenii.

Copiii trebuie puși în diverse situații de viață, implicându-se activ în viața comunității din care fac parte. În acest fel, se vor simți utili dezvoltându-și încrederea și stima de sine. Vor învăța cât de importantă este munca în echipă, dar și sprijinul celor din jur. Cei mici pot realiza lucruri impresionante, această acțiune reușind să-i responsabilizeze, încurajându-i să se implice voluntar, alături de părinții lor, de cadrele didactice și în alte proiecte umanitare în sânul comunității din care fac parte.

În concluzie, valoarea activității de voluntariat, dar și a voluntarului este incontestabilă în societatea românească de astăzi și este doar o problemă de timp ca aceasta să fie prețuită cu adevărat. Cu siguranță, voluntariatul rămâne o activitate atractivă și demnă de a fi practică și sprijinită de copii sau adulți, deoarece se desfășoară printr-un proces al flexibilității și al alegerii libere.

A trezi și a dezvolta spiritul voluntariatului la copii, a cultiva valorile lui sunt unele din sarcinile de seamă ale educatorilor

„Fiecare copil pe care-l instruim este un copil pe care-l câștigăm”

Bibliografie:

- Popescu-Neveanu, P. (red)- „Studii de didactică și psihologia învățării, E. D. P., București., 1964.
Pavelcu, V. - „Principii de docimologie. E. D. P., București, 1968
Marinescu V. ”Introducere în teoria comunicării- principii, modele, aplicații, Editura Tritonic, 2003

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN EMIRATELE ARABE UNITE

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „PRINCIPESA ELENA BIBESCU”, BÂRLAD PROF. NANU ANDREEA

Sistemul de învățământ din Emiratele Arabe Unite a făcut educația obligatorie pentru toți copiii din Emirate cu vârsta de cinci ani și peste, inclusiv pentru rezidenții expatriați. Învățământul primar și învățământul secundar în instituții sunt oferite gratuit pentru fiecare cetățean al Emiratelor Arabe Unite până la vârsta de 18 ani.

Sistemul de învățământ din Emiratele Arabe Unite:

• **Educație pepinieră** - Educația pepinieră din Dubai începe la o vârstă fragedă, cu copiii de la câteva luni la doi ani, care sunt admiși la creșă. Abilitățile de bază de vorbire a limbii engleze sunt dezvoltate la preșcolarii acestui grup de vârstă.

• **Grădiniță** - Copiii între patru și cinci ani sunt admiși la grădiniță, unde învață diverse discipline precum engleză, arabă, matematică, muzică și artă. La acest nivel, „Religia” face parte din programă, iar elevii învață religia respectivă.

• **Învățământul primar** - Elevii admiși la școala primară sunt în general în jur de șase ani. Engleza este limba principală de instruire în majoritatea școlilor primare. Cu toate acestea, multe alte școli predau în arabă și unele în limbi străine, precum hindi, franceză și rusă.

• **Învățământ secundar** - După terminarea școlii primare, elevii se mută la licee. Există două tipuri de licee în Dubai, școlile obișnuite care se concentrează pe materii academice și școlile tehnice care se concentrează pe împărtășirea abilităților specifice elevilor.

„Ministerul Educației din Emiratele Arabe Unite” face pași mari în revizuirea sistemului de învățământ pentru a răspunde în mod special procentului ridicat de familii expatriate care se stabilesc în Emiratele Arabe Unite.

Sistemul de învățământ a primit acorduri internaționale pentru eforturile sale de a trece la strategii de învățare inteligentă prin „Programul de învățare inteligentă Mohammed Bin Rashid” (MBRSLP)

Noul model de educație din Emiratele Arabe Unite prevede ca profesorii bilingvi acreditați la nivel internațional să se adreseze expatriaților care se mută în Emiratele Arabe Unite și populației în creștere din Emiratele Arabe Unite.

Există multe școli și universități internaționale din Emiratele Arabe Unite pentru a răspunde cererii de învățământ superior de către numărul tot mai mare de comunități și studenți expatriați.

Aceste școli oferă programe diferite de la cel indian CBSE, certificat indian de învățământ secundar ICSE, programe la nivel A, la certificatul general britanic de învățământ secundar GCSE, precum și bacalaureat internațional (IB).

Cele mai populare școli de expatriați din Dubai includ:

- Colegiul Dubai
- Colegiul privat de limba engleză din Dubai
- Academia Internațională din Dubai
- Gems Dubai American Academy
- Gems Modern Academy
- Școala Gems Royal Dubai
- Școala Internațională Gems Wellington
- Școala de vorbire în engleză Jumeirah

Pentru a vă înregistra copilul cu succes la una dintre școlile sau colegiile din Dubai sunt necesare o serie de documente cum ar fi:

1. Formulare de cerere de la școală.
2. Copii ale pașapoartelor studentului și ale părinților și ale paginilor de viză din Dubai.
3. Fotografii pașaport ale studentului.
4. Copie a certificatului de naștere al studentului.
5. Fișele școlare din ultimii doi ani.
6. Card de sănătate sau dovezi de asigurare medicală.

7. Fișele de imunizare și istoricul medical.

8. Un certificat de transfer sau o scrisoare de recomandare de la școala anterioară a elevului.

Tipul curriculumului, stilul de predare și limba sunt factori de decizie importanți pentru părinții expatriați atunci când caută o școală. Odată ce copilul este admis la o școală din Emiratele Arabe Unite, poate fi o idee bună să angajați un tutor privat, în special în primele luni, pentru al ajuta să se adapteze noului mediu școlar.

Referințe:

<https://www.myprivatetutor.ae/blog/education-system-uae-school-structure-admissions>

<https://ro.alinks.org/Sistemul-de-învățământ-al-Emiratele-Arabe-Unite/>

SISTEMUL ROMÂNESC ÎN PERIOADA ACTUALĂ

**POF. NEAGOE ECATERINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ,, GHEORGHE CORNELIU” - ILFOV**

Filosoful german Immanuel Kant spunea că "Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare. " În România, învățământul este o prioritate națională (Legea învățământului).

Sistemul de învățământ românesc este unul care este într-o continuă schimbare, și cum nu există un sistem perfect, este mereu îmbunătățit, adaptându-se contextelor diferite, urmărind să rezolve o problemă cu care se confruntă orice stat: pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. Sistemul de învățământ românesc face parte din sistemul global, care urmărește să formeze tânără generație, să o pregătească pentru a se integra pe piața muncii, creând oameni specialiști și capabili să fie creativi și să se adapteze nevoilor pieței. Sistemul românesc actual este dinamic, deschis spre nou, urmărind să se adapteze cerințelor socio-economice, să țină pasul cu progresul tehnico-științific, cultural.

Trecerea bruscă la sistemul educațional online a fost o situație cu care s-a confruntat sistemul nostru, dificilă pentru multe cadre didactice, deoarece s-a întâmplat brusc, cei mai mulți nefiind inițiați în tainele tehnologiei, însă aflându-ne într-o perioadă de criză, pentru ca educația să continue urmărindu-se și stabilitatea acestuia, fiecare cadru didactic a găsit calea pentru a ajunge la elev. Copiii și cadrele didactice au început să coopereze, găsind împreună modalități noi de a continua pe drumul început, iar noile oportunități oferite de tehnologie au intrat în viața noastră atât de rapid, cum nu am fi crezut că o puteau face în urmă cu câțiva ani. Neavând o infrastructură tehnologică, competențe digitale, acces la platforme online, atât ca profesor, cât și ca elev, s-a căutat modalitatea cea mai eficientă pe termen scurt. Educația a devenit exclusiv la distanță, iar cadrele didactice au făcut tot posibilul să intre în casele fiecărui elev. Această cale a fost una care a rezolvat pe moment, în mare parte, continuarea instruirii. Curriculumul nu era adaptat predării la distanță, de aceea părintele a avut un rol important, devenind astfel un partener pentru cadrul didactic, gestionând de acasă activitatea elevului și oferindu-i suport fizic și emoțional.

S-a ajuns la concluzia că sistemul tradițional trebuie regândit, că nu mai poate oferi ceea ce transmitea până atunci, fiind în mare parte axat pe cognitiv, dar în sistemul online, accentul cade pe afectiv și psiho-motor. Se dezvoltă creativitatea, accentul cade pe o comunicare cât mai eficientă, pe munca independentă și pe o mai bună sistematizare și organizare a informației. Copiii sunt mai deschiși noului și fiind familiarizați cu mediul virtual, au fost încurajați să caute informația în acest mediu. Instrumentele digitale folosite au urmărit să sporescă eficiența procesului de învățare, venind să înlocuiască învățarea față-în-față, punând la dispoziția profesorilor modalități moderne de predare și evaluare, dar lipsa socializării, a conexiunii fizice care să încurajeze adaptarea în societate, activitățile din pauze, absența unor adulți care să-i supravegheze sau să le explice atunci când nu au avut mijloacele necesare participării la ore, au fost câteva dintre dezavantajele acestui sistem.

În concluzie, trebuie să existe o simbioză între sistemul clasic și cel online, deoarece, tehnologia trebuie să vină în sala de clasă și să „coopereze” astfel încât elevul să aibă acces la informație, ducând la dezvoltarea sa.

Bibliografie:

Botnariuc, P., Cucos, C., Glava, C., Iancu, E. D., Ilie, D. M., Istrate, O., Velea, S. Școala Online - Elemente pentru inovarea educației. București: Editura Universității din București / București - 2020

ROLUL METODELOR DE EVALUARE ÎN PROCESUL DIDACTIC

**PROF. ÎNV. PRIMAR: NEAMȚU CORINA MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN BRÂNCUȘI” TG-JIU**

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare, și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia. Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare.

În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învățare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare.

Procesul de evaluare necesită demersuri și atitudini metodologice concretizate în: parcurgerea unor etape definite, înregistrarea exactă și conservarea datelor, utilizarea de instrumente diverse (fișe, rapoarte, documente rubricate etc.), asigurarea validității, a relevanței, a fidelității demersului evaluativ. În efortul de determinare a calității rezultatelor școlare și a progresului școlar, cadrele didactice au la dispoziție un arsenal de metode și instrumente de evaluare.

Metoda de evaluare este o cale prin intermediul căreia cadrul didactic „oferă elevilor posibilitatea de a demonstra nivelul de stăpânire a cunoștințelor, de formare a diferitelor capacități testate prin utilizarea unei diversități de instrumente adecvate scopului urmărit. ”

Instrumentul de evaluare reprezintă un element constitutiv al metodei, prin intermediul căruia elevul ia la cunoștință sarcina de evaluare. El este cel „care pune în valoare atât obiectivele de evaluare, cât și demersul inițiat pentru a atinge scopul propus”. Metodele de evaluare au frecvențe de utilizare variabile; aceasta nu presupune faptul că cele care se întâlnesc mai des în programul școlar sunt și cele mai folositoare motivării și susținerii învățării educaților. Se pune așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare.

Privită din această perspectivă, evaluarea ar trebui să reprezinte ”nu doar un mod de control al cantității de informații/cunoștințe memorate de elev, ci mai ales un criteriu de reorientare curriculară, de regândire a metodelor, a obiectivelor, a programului de învățare al elevului. ”⁸

BIBLIOGRAFIE

1. Nicola, Ioan (1994), *Pedagogie*, București, Editura Didactică și Pedagogică, RA
2. Radu, Ion (1981), *Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*, București, E. D. P.
3. Stanciu, Mihai (2003), *Didactica postmodernă*, Editura Universității Suceava
4. Stoica, A. (2003), *Evaluarea progresului școlar. De la teorie la practică*, Ed. Humanitas Educațional, București
5. Goian, M. E. (coord.)(2008), *Limba română. Comunicare* – cl. a III-a, Ed. Nomina, Pitești

⁸ Matei Cerchez, *Competențe și calificative*, Editura Sigma, București, 1999, p. 5

VALORIFICAREA VARIETĂȚII LEXICALE DIN PERSPECTIVA REDACTĂRII DE TEXT (LITERAR / NONLITERAR)

PROF. NEGOIȚĂ DOINA
ȘCOALA GIMN. „ALEXANDRU IOAN CUZA” BRĂILA

În școală, modalitatea cea mai potrivită de valorificare a vocabularului este compunerea. Chiar dacă reprezintă o modalitate scrisă, ea sprijină, dirijează exprimarea orală a elevilor prin dezvoltarea priceperilor și a deprinderilor de alcătuire.

Compunerea alături de expunerea orală invită elevul la a-și alege cuvintele, expresivitatea lor, la gândirea unei succesiuni logice și la desprinderea unor concluzii. Deosebirea între scris și oral privește particularitățile limbii și stadiul formării intelectuale: un elev de gimnaziu va ține un scurt moment argumentativ, pe când elevul de liceu va crea o dezbateră pe o problemă dată. Pentru îmbunătățirea exprimării orale și scrise elevul trebuie să-și însușească temeinic limba maternă, să cunoască sensurile cuvintelor pe care le folosește, să utilizeze dicționarele, să aibă o lectură diversificată și selectivă. Redactarea de text în școală presupune elaborarea unui mesaj, utilizarea diferențiată și adecvată a resurselor limbii, în funcție de factorii comunicării.

Pentru clasele V- VIII compunerile țin cont de particularitățile de dezvoltare psihică, intelectuală, de cunoștințele și de exprimarea fiecăruia și îmbracă formele: libere și dirijate.

Cele libere pornesc de la un obiect/ subiect conceput de profesor precum o melodie, un tablou, o scrisoare, iar cele dirijate vizează caracterizarea personajelor, argumentare a unei specii sau opinii asupra mesajului sau asupra comportamentului unui personaj etc.

În liceu, predomină compunerile literare precum paralela, recenzia, disertația, referatul, studiul de caz, sau compunerile oratorice precum discursul, intervenția, sau compunerile cu destinație oficială precum articolul de ziar. Aici este mult mai ușor de jonglat cu variația lingvistică. Elevii pot susține un dialog ținând cont de mai multe registre stilistice: dialogul hoților, dialogul dentiștilor, dialogul filosofilor, dialogul lui Miron

Costin cu Ion Neculce.

Exprimarea orală, dar și cea scrisă trebuie văzute ca formă de de fixare și de formare a unor priceperi și deprinderi. Atât textele redactate, cât și discuțiile/ dezbaterile/ dizertațiile sunt instrumente de stimulare și disciplinare a gândirii elevilor: cunoștințele acumulate devin produsele elevilor, reprezentând în același timp o modalitate de a vorbi curent, fluid în limba maternă.

Vistian Goia (Didactica limbii și literaturii române pentru gimnaziu și liceu, pp. 231-232) stabilește o serie de deosebiri între cele două tipuri de exprimare:

Exprimarea orală	Exprimarea scrisă
1. comunicarea se realizează sonor;	1. comunicarea se realizează prin codul grafic;
2. limba vorbită este eterogenă, diferită de la o regiune la alta;	2. limba scrisă este unitară și normată, ceea ce presupune ca locutorul să respecte normele;
3. are caracter discontinuu și alternativ;	3. are caracter continuu și linear;
4. se caracterizează prin spontaneitate;	4. se caracterizează printr-o elaborare conștientă;
5. dispune de alte accesorii precum intonația, tonul vocii, mimica, gestică;	5. respectă regulile de ortografie și de punctuație;
6. presupune utilizarea frecventă a unor neologisme, dar și de inovații lexicale care vor fi sau nu acceptate în vocabularul limbii române.	6. prin formele sale, influențează comunicarea orală.

În clasa a V-a, vocabularul elevului este sărac, impropriu, marcat de regionalisme și termeni familiari, de aceea va învăța mai întâi să se exprime corect prin planurile simplu și dezvoltat de idei, prin rezumate; apoi, va întâlni compunerile de tip narativ, descriptiv, dialogat, referate, sinteze; tot în gimnaziu, va redacta compuneri pornind de la un tablou din natură, un obiect sau texte cu destinație oficială; un element atractiv este scrisoarea, întâlnită mai târziu ca document de graniță (scrisorile lui Ion Ghica către Duiliu Zamfirescu, scrisorile lui Eminescu și ale Veronicăi), iar apoi jurnalul (lui Titu Maiorescu).

În producerea de mesaje orale, se pornește desigur de la cele mai simple forme precum rezumatul, povestirea, dialogul/monologul până la masa rotundă, interviul, colocviul etc. Pentru a se familiariza cu diferitele forme ale comunicării orale, elevul se bazează pe exemplu, preluat din textele literare și nonliterare.

PROIECT EDUCAȚIONAL
PIP. NEICU NICOLETA
SCOALA GIMNAZIALĂ NR. 5, GALAȚI

MOTTO: *Țara nu se servește cu declarații de dragoste, ci cu muncă cinstită și, la nevoie, cu jertfă.*
” Mihail Sadoveanu
„1 Decembrie – Mândru că sunt român”

Argument

Ziua națională este o zi deosebită pentru toți românii, mai ales pentru că ea are o semnificație istorică deosebită. Unirea realizată în 1918 este una din cele mai mari realizări istorice ale poporului nostru. Insuflarea dragostei pentru strămoșii noștri, pentru trecutul istoric al poporului nostru, pentru realizările istorice și culturale, precum și pentru personalitățile pe care le-a dat acest popor de la începuturile sale și până azi, sunt doar câteva din subiectele pe care le abordăm cu ocazia acestui eveniment.

Încă de la grădiniță copiii trebuie să afle despre istoria și strămoșii noștri tot la fel cum este obligatoriu ca să-și cunoască familia: părinții, frații, bunicii, rudele mai apropiate sau mai îndepărtate.

Ziua Națională este un bun prilej de a aborda astfel de subiecte pe teme de istorie, ocazie cu care insuflăm copiilor sentimente de dragoste și respect pentru: limba română, țara noastră, poporul român, strămoșii noștri, pentru obiceiurile și tradițiile strămoșești, pentru istoria și eroii noștri, mândria că sunt descendenții unor oameni curajoși și iubitori de neam și țară.

COMPETENȚE SPECIFICE:

❖ Cunoașterea unor elemente de istorie, geografie, religie care definesc portretul spiritual al poporului român;

❖ Stimularea dorinței de cunoaștere a realizărilor strămoșilor noștri și mândria față de trecutul istoric al acestor meleaguri și oameni;

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- să-și îmbogățească vocabularul activ și pasiv cu cuvintele noi întâlnite în textele studiate;
- să recepteze textul citit, înțelegând în mod intuitiv caracteristicile expresive și estetice ale acestuia;
- să (re)cunoască evenimentul istoric sărbătorit;
- să manifeste afecțiune față de poporul nostru, limba română, strămoșii noștri;
- să utilizeze metode simple și unelte simple în realizarea activității practice propuse;
- să intoneze cântecele acompaniați de învățatoarele;
- să acompanieze ritmic cântecele;
- să se folosească de acțiunile motrice învățate pentru a răspunde la diferite ritmuri;
- să manifeste în timpul activităților atitudini de cooperare;

RESURSE:

UMANE: învățatoarele, elevii din clasă,

MATERIALE: prezentarea de planșe cu imagini reprezentând unirea, planșe cu figuri istorice din zona noastră, steagul Tricolor, Stema Țării, Harta României, volume cu povestiri istorice, materiale de pe youtube, culori, hârtie creponată, laptop, boxe

METODE, TEHNICI ȘI PROCEDEE:

Explicația, conversația, expunerea, problematizarea, brainstorming, povestirea, munca independentă, exercițiul, jocul, demonstrația

EVALUAREA

Prezentarea online a unui program artistic dedicat Zilei Naționale a României,

Portofoliul proiectului

Diplome de participare pentru elevi

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE PROIECTELE INTERNAȚIONALE ETWINNING

**PROF NEȘIU SÂNZIANA
C N IOSIF VULCAN,
ORADEA, JUD BIHOR**

La Colegiul Național Iosif Vulcan, Oradea dimensiunea europeană se măsoară prin multe proiecte ce s-au realizat în anii școlari precedenți, dar și în acest an școlar post pandemic, 2021 – 2022.

Astfel au avut loc mobilități Erasmus +, precum și proiectul eTwinning intitulat LET'S SPEAK ENGLISH.

Elevii clasei a 5 C au interacționat cu colegi din Azerbaidjan, Bulgaria, Croația, Grecia, Iordania (fondator proiect), Portugalia, Republica Moldova, Spania, Turcia, Ucraina și Italia (co-fondator).

După deschiderea proiectului eTwinning elevii orădeni au făcut cunoștință cu colegi din proiect, au prezentat (video) școala, au desenat logo-ul proiectului folosind web tools 2. 0 și au luat parte la activitățile lunare:

Polite request drama (video) / Greetings and kind words (video) / Talking about our countries (collaborative video) / The weather dictionary / At the supermarket (team work) / At the hospital (team work).

Proiectul LET'S SPEAK ENGLISH a pornit de la premiza că orice limbă modernă trebuie să fie utilizată atât în scris dar mai ales în comunicarea orală. Deoarece limba engleză este considerată LINGUA FRANCA, răspândită pe tot mapamondul și folosită în orice țară călătorești, fondatorii și colegii membri în acest proiect am creat acest proiect eTwinning pentru a ajuta elevii implicați să își dezvolte abilitățile de scriere și comunicare orală în limba engleză.

Cei 26 de profesori din 12 țări participante am început proiectul în septembrie 2021 și l-am încheiat în luna mai 2022.

În calitate de profesor coordonator am încurajat colaborarea și cooperarea între elevi, ajutându-i să devină mai încrezători în forțele proprii.

Al 2lea obiectiv educațional a fost dorința lor de a face cunoștință cu noi prieteni și deschiderea spre alte culturi sau tradiții, fie ele europene sau nu.

De asemenea i-am încurajat să folosească instrumentele web 2. 0, aplicațiile utilizate de toți elevii din proiect, site-uri de internet sugerate de mine pentru cercetare și documentare despre țările partenere precum și grupurile media sau Facebook-ul folosite în mod sigur pentru a nu pune în pericol siguranța echipei

Interacțiunea din mediul virtual s-a concretizat într-un ebook, produsul final al proiectului.

SEMINARUL TEMATIC TCA-,, ROLE MODEL ERASMUS+” ÎN FLORENȚA, ITALIA

**PROF. NICOLETTA HUȘTIUC, AMBASADOR ERASMUS+,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 CUGIR (AR) G. P. N. VINEREA**

În perioada 8-11 mai 2022, grație Erasmus+ am avut minunata oportunitate de a participa la un eveniment deosebit, care a presupus munca împreună și întâlnirea ambasadourilor Erasmus+ selectați pentru Role Model de către fiecare din Agențiile Naționale.

Această inițiativă este lansată de către Agenția Națională Erasmus+ din Italia și își propune să promoveze și să îmbunătățească procesul de identificare a figurilor de tip "Role Model" în mai multe țări din Europa, creând spațiul și contextul pentru împărtășirea de experiențe ale beneficiarilor Erasmus+.

Agenția Națională organizatoare a identificat și propune 4 tipuri de Role Model:

Inclusion Role Model

Sustainability Role Model

Excellence Role Model

Resilience Role Model.

Eu am participat în calitate de Sustainability Role Model, datorită faptului că în perioada 2017-2019 am coordonat un Proiect Erasmus+, din cadrul Acțiunii Cheie 2, Parteneriate Strategice,, Earthworm-one Earth, one world, the metamorphosis of sustainability on Early Childhood Education and care”. Activitatea a fost foarte bine organizată de Indire Italia-respectiv Erasmus+ Italia.

Am avut posibilitatea să interacționez cu cadre didactice și specialist Erasmus+ din întreaga Europă.

Au fost prezente atât cadre didactice din Spania, Italia, Franța, Suedia, Polonia, Lituania, Letonia, Cehia, cât și reprezentanți ai Agențiilor Naționale Erasmus+, oameni devotați, implicați, trainer și reprezentanți ai Universităților din Italia, respectiv Florența.

Astfel, după ce în prima seară am avut posibilitatea să ne cunoaștem cât de cât, activitatea în sine a început prin traininguri de public speaking. Am învățat în cadrul celor 4 sesiuni de public speaking diverse tehnici, exerciții și soluții pentru vorbirea eficientă în public, în ceea ce ne privește pe noi, ambasadorii Erasmus+ legat de promovarea Erasmus+, activităților pe care le implementăm sau le-am implementat, necesitatea implicării în acest tip de proiecte, rezultate scontate și de ce nu, atragerea a cât mai multor beneficiari pentru Erasmus+.

Cu toții am rămas la convingerea că Erasmus+ nu doar ne dă aripi, dar ne și învață să zburăm, nu doar fizic. Zburăm creând proiecte noi, zburăm promovând experiențe Erasmus+ trăite și la care am pus suflet. O dată ce lucrezi în proiecte Erasmus+, cu toate că nu e ușor, doar cine se implică cu adevărat știe, te îndrăgostești, Erasmus+ îți intră la inimă.

Următoarea zi a mobilității am avut ocazia, împărțiți organizat pe grupe, din fiecare țară, să vizităm școli, licee, universități din Florența. Grupa mea a avut numărul 6 și am fost cadre didactice din: România-eu, Suedia, Spania, Franța, Italia, precum și coordonatorii noștri de la Indire Italia, Erasmus+ Italia, Luca, Laura și Giulia, precum și responsabilă de la Agenția Spania, Maria Dolores.

Am călătorit împreună cu mijloacele de transport în comun, deși respectând cerințele referitoare la sănătate, purtarea măștii, am avut marea bucurie să fim așteptați de elevii de la „Liceo Stientifico Da Vinci” Firenze. Fiecare a prezentat liber, conform celor învățate la cursurile din ziua precedentă, legate de public speaking, experiența personală în proiectele Erasmus+.

I-am întregat cu bucurie pe liceeni, provocându-i totodată, dacă ei cred că visele se împlinesc. Cei mai mulți au răspuns da, câțiva se îndoiau, fapt ce m-a determinat mai mult să le spun că Erasmus+ m-a ajutat să îmi împlinesc frânturi de vise., bucătu de speranțe. Astfel, în 2 ani, perioada desfășurării Proiectului Erasmus+ „Earthworm”, în cadrul căruia am fost parteneri alături de Islanda, Spania, Lituania, am avut posibilitatea să călătorim nu doar în țările amintite ci și la Luxemburg și Bruxelles, unde am avut întâlnirile transnaționale.

Erasmus ne-a dat posibilitatea să cunoaștem culturile țărilor partenere, să colaborăm, să ne împrietinim, să realizăm schimburi de experiență, tema proiectului fiind sustenabilitatea.

În viziunea noastră, sustenabilitatea este asemenea unui pod, stabil pe 4 piloni, care sunt: cultura, societatea, economia și ecologia. Astfel, am reușit să le explic liceenilor că trăim cu toții într-o societate în

care trebuie să ne respectăm, să facem bine, pentru că binele se întoarce, să respectăm cultura, tradițiile strămoșilor noștri, cumva să le ducem mai departe(eram îmbrăcată cu o ie), să gândim de două ori atunci când vrem să cumpărăm o dată, respectând atât economia națională cât și cea personală. Legat de ecologie, cum toată lumea știe, e necesar să reducem consumul de apă atunci când nu e nevoie, să stingem becurile când e lumină afară, să refolosim ceea ce se poate refolosi, să plantăm flori, copaci, să păstrăm apele curate și toate acestea să le transmitem mai departe.

Liceenii au înțeles că Erasmus+ a avut impact asupra noastră, în școala respective fiind în derulare un proiect Erasmus+, chiar cu parteneri din România, de la un liceu româno-italian, dar condițiile de sănătate nu le-au permis întâlnirea fizică.

Am concluzionat faptul că „Once Erasmus, always Erasmus!”, iar întreaga activitate, alături de întâlniri și testimoniale la Centrul Erasmus+ organizat în centrul Florenței, vizite culturale împreună cu ghidul care ne-a explicat ceea ce am vizitat, toate au fost ca piese de puzzle.

Pentru ca acest minunat puzzle să fie gata a fost necesar să vizităm câteva palate, unde am servit cina, Pallato Borghese, unde am avut surpriza să ne întâlnim cu ambasadori eTwinning din Italia, extraordinară surpriză, apoi să participăm împreună la Concertul Orchestrei Erasmus de la Teatrul Verdi din Florența.

Clipe de neuitat, întregul seminar lăsându-și amprenta pe sufletul meu, ca și pe al colegelor mele minunate din echipa ambasadorilor Erasmus+.

Mulțumesc deosebit ANPCDEFP, Erasmus+ România pentru oportunitatea excepțională!

Încercați să vă alăturați Erasmus+ și veți avea doar bucurii! Bucuriile vor depăși dificultățile, iar visele vor deveni realitate.

COLABORAREA DINTRE GRĂDINIȚĂ, ȘCOALĂ, FAMILIE, COMUNITATE

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR: NISTOR CECILIA CRISTINA GRĂDINIȚA CU P. N. NR. 1 LOCALITATEA: MURFATLAR JUDEȚUL: CONSTANȚA

Sistemul de învățământ ca produs al dezvoltării sociale, a reflectat întotdeauna cerințele și posibilitățile oferite de societate, afirmându-se, la rândul său, ca factor al dezvoltării sociale. Sub impulsul cerințelor dezvoltării sociale, sistemele de învățământ se modifică, tinzându-se spre modernizarea metodelor de predare, a conținutului, a formelor de organizare, precum și a formelor de colaborare, de cooperare dintre diferitele instituții educative. Una dintre sarcinile grădiniței, este pregătirea copilului pentru școală, prin intermediul a două forme specifice, jocul și învățarea. Învățământul preșcolar trebuie să realizeze educația preșcolară având ca funcție majoră formarea și dezvoltarea personalității copilului în raport cu nevoile specifice vârstei, cu posibilitățile și dotările sale, în interesul său și al comunității sociale.

Cu toate acestea, complexitatea actului educațional, a realității umane și sociale contemporane și sarcinile tot mai dificile cărora trebuie să le facă față procesul educațional fac să se identifice tot mai multe fisuri în relația amintită. Mai mult, se dezvoltă concepte ca: opinia copilului, participarea lui la deciziile care-l privesc, opțiunea personală, implicarea acestuia de la vârstele cele mai mici în responsabilitatea și drepturile pe care societatea le identifică și recunoaște. Este nevoie să se dezvolte un nou concept care să întarească schimbarea în relațiile școală - familie. Acest concept este parteneriatul educațional: este unul dintre cuvintele cheie ale pedagogiei contemporane. Este un concept și o atitudine în câmpul educației.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se desfășoară permanent și împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerința ca proiectarea, decizia, acțiunea și evaluarea în educație să fie realizate în cooperarea și colaborarea dintre instituții, influențe și agenți educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familia, școala și comunitate ;
- agenți educaționali: copil, părinți, cadre didactice, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale (psihologi, consilieri, psiho-pedagogi, terapeuți, etc.) ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanții bisericii, ai poliției, etc.) ;
- influențe educative exercitate exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programe de creștere, îngrijire și educare a copilului ;
- forme de educație în anumite perioade.

Conceptul se adresează în principal părinților și cadrelor didactice și se referă la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia, să fie în acord cu măsurile școlare și ceea ce un părinte face să nu fie legat de celălalt. Actual, relația educator - copil are sensuri noi, este o relație de colaborare, datorită aspectelor ei de conducere democratică și flexibilității în luarea deciziilor. Nu numai copilul învață și se dezvoltă sub influența educatorului, ci acesta se formează și se transformă prin relație educativă. Rezolvarea fiecărei probleme educative adaugă competente noi cadrului didactic. Numai un cadru didactic de tip reflexiv, creator și dinamic care acceptă schimbarea în raport cu fiecare generație, va găsi răspuns la noile întrebări. Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viziunile lor, poate determina unele dintre valorile lor, poate să se comporte ca o sursă de forță și siguranță sau ca o relație a dezvoltării.

Părinții pot influența comunitatea ca indivizi sau ca membri ai unui grup. Ei pot contribui la dezvoltarea comunității și la fixarea priorităților sociale. La educarea copilului contribuie deci, ca instituții bine determinate ale societății – familia, școala și comunitatea. În momentele diferite ale creșterii, dezvoltării și devenirii ființei umane, fiecare dintre aceste instituții sociale are rol important. Mai mult, azi,

este determinata nevoia unui parteneriat educational intre acestea, in favoarea unei educatii eficiente pentru individ si societate.

Gradinita eficienta realizeaza un parteneriat cu copiii, prin valorizarea si respectarea identitatii sale, cu familia- prin cunoasterea importantei acesteia si atragerea in procesul didactic cu toate resursele educative ale societatii, pe care le identifica, le implica si le foloseste activ. Identificand si valorizand dimensiunea personala a individului, realizam insa, nevoia valorizarii si aprecierii familiei ca un mediu primordial si afectiv necesar formarii individuale. Familia trebuie sprijinita si nu inlocuita in educatia tinerei generatii. Si pe parcursul varstelor scolare familia ramane mediul afectiv cel mai viabil de securitate si stimulare.

Se recunoaste tot mai mult influenta si a altor institutii din comunitate asupra informarii si formarii copilului.

Astfel la nivelul gradinitelor au loc activitati de religie, concepute de cadre didactice cu avizul specializat al preotilor din parohie. Copiii participa de sarbatori la slujbele religioase, impartasindu-se. Se subliniaza dorinta copiilor de a fi in legatura permanenta cu obiceiurile sfinte de-a lungul anului. Ei sunt entuziasmati si participa cu placere la sarbatorile prilejuite de Craciun si Sfintele Pasti.

De asemenea, colaborarea cu politia, este marcata prin activitati sustinute de politisti, prin educatia rutiera, comportament civic etc.

Brigada de pompieri se implica in informarea si indrumarea cadrelor didactice si a copiilor.

Primaria este principalul factor al comunitatii locale, care sprijina institutiile scolare.

Astazi se cere tot mai mult intelegerea parteneriatului educativ, ca forma de unificare, sprijin si asistenta a influentelor educativ-formale.

PROMOVAREA DIMENSIUNII EUROPENE A EDUCAȚIEI

PROF. OCHETAN LORIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ȘTEFULESCU” TG-JIU

Proiectarea didactică stă la baza procesului de instruire și educație. Ca definiție, este procesul de anticipare a pașilor ce urmează a fi făcuți în realizarea activității didactice.

Proiectarea activității didactice este deci, un demers de anticipare a obiectivelor, conținuturilor, metodelor și mijloacelor de învățare, a instrumentelor de evaluare și a relațiilor ce se stabilesc între toate aceste elemente în contextul unei modalități specifice de organizare a activității didactice (lecție, excursie didactică etc).

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Dimensiunea europeană a educației este reflectarea unei realități care exercită presiuni, determinându-ne să întreprindem măsuri pentru a-i sprijini pe tineri să găsească modalități de răspuns la provocările lumii contemporane.

Proiectele școlare însă au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale. Aceste proiecte sunt promovate și susținute financiar de către Comisia Europeană prin Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, se derulează în învățământul preuniversitar și implică un număr mare de persoane: elevi, părinți, toate categoriile de personal didactic, precum și comunitatea locală asociații non guvernamentale s. a.

În condițiile armonizării învățământului românesc cu cel european, acest tip de management bazat pe cunoaștere, contribuie în mod evident, la dezvoltarea unor inițiative educaționale și economice, cum ar fi:

- Dezvoltarea interacțiunilor umane în cadrul instituției de învățământ, pentru lărgirea sferei de cunoștințe a tuturor angajaților;
- Dezvoltarea activităților în cadrul catedrelor și comisiilor de specialitate, astfel încât acestea să dezvolte metode și tehnici privind managementul educațional;
- Extinderea utilizării internetului de către toate cadrele tot personalul școlii și de către elevii acesteia;
- Organizarea unei baze de date proprii la nivelul instituției școlare, care să poată fi consultată permanent de fiecare angajat ;
- Cumpărarea sau închirierea de informații de la alte instituții de învățământ (universități, inspectorate școlare etc.) sau de la anumiți agenți economici;
- Sistematizarea informațiilor, prin selectarea pe domenii și redarea în formă sintetică pentru a putea fi ușor consultate de manageri.

În prezent, generarea de noi informații și date devine tot mai impetuos o cerință a procesului de management, deoarece contribuie la fundamentarea programelor instituțiilor și agenților economici pe termen mediu și lung, la stabilirea noilor strategii privind produsele și serviciile educaționale ce trebuie realizate. Aceste informații și date contribuie la fundamentarea și calitatea deciziilor manageriale, adaptarea

acestora la cerințele și oportunitățile mediului extern, capacitatea de a anticipa și a previziona, de a preveni și suporta perturbațiile în contextual concurențial actual.

În condițiile în care descentralizarea sistemului educațional se impune tot mai puternic, eficiența managementului cunoașterii crește substanțial dacă instituția de învățământ dovedește preocupări pentru realizarea unei atente analize a mediului exterior, oferind astfel altora informații cu privire la activitatea proprie pe care o desfășoară, rămânând totodată un centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității.

Bibliografie:

1. Ciungu Petre, "Armonizarea învățământului românesc cu cel european - puncte de vedere", Ed. Universitas, Petroșani, 2005;
2. Institutul de Stiinte ale Educatiei, Zone prioritare de educatie, Bucuresti, Alpha, 2006
3. Radulescu E., Educatie pentru succes, Oscar Print, Bucuresti, 1997
4. Ciolan, L., Pasi catre scoala interculturala. Bucuresti, Corint, 2000

PROIECTUL EUROPEAN IN CONTEXTUL GLOBALIZĂRII

**PROF. OCOLIȘAN DORICA
LICEUL TEHNOLOGIC „ OVID DENSUSIANU,,
CĂLAN, JUD. HUNEDOARA**

În momentul de față, pe plan european, asistăm la o reconsiderare a modului în care educația trebuie privită și revalorizată, fiind considerată un mijloc sigur de ridicare a standardelor de viață, menită să ofere soluții pentru rezolvarea situațiilor de criză precum sărăcia, excuziunea socială, accesul limitat la informație sau discriminarea.

În momentul de față asistăm, în plan european, la o reconsiderare a modului în care trebuie privită educația și revalorizată, fiind considerată un mijloc sigur și indispensabil de ridicare a standardelor de viață, capabilă să ofere soluții pentru rezolvarea situațiilor de criză precum: sărăcia, excluziunea socială, discriminarea, accesul limitat la informație etc. Una dintre modalitățile prin care educația devine transnațională și transfrontalieră este Proiectul european, care a devenit o cale eficientă de colaborare și dezvoltare cu beneficii incontestabile pentru toți cei implicați.

Un astfel de Proiect european este proiectul Erasmus. Voi prezenta scopul și rezultatele obținute în urma desfășurării unui astfel de proiect, desfășurat deja, pentru a evidenția beneficiile derulării lui.

În proiect au fost implicate patru școli din Germania, Spania, Portugalia și România școli din învățământul tehnic al țărilor respective. Activitatea grupului a urmărit evoluția unor elevi defavorizați, cu risc de eșec profesional și/ sau social și a avut ca obiectiv integrarea acestora în echipe de lucru naționale și transnaționale.

S-a pornit de la ideea că, prin valorizarea reciprocă a capacităților membrilor, se va ajunge la îmbunătățirea rezultatelor școlare și lingvistice ale elevilor, se va reduce absenteismul și, implicit, riscul abandonului școlar, va crește procentul de promovabilitate prin obținerea de note mai bune și se vor dobândi competențe profesionale sporite.

Proiectul s-a derulat pe o perioadă de patru ani, cu o deschidere interdisciplinară care a contribuit la dezvoltarea competențelor generale ale elevilor, atât în plan profesional, cât și în plan personal.

Având ca reper obiectivele Uniunii Europene și Strategia Europa 2020, proiectul Erasmus și-a stabilit ca obiective: reducerea absenteismului și a abandonului școlar și, în mod indirect, reducerea șomajului și a sărăciei, completarea competențelor fiecărei școli, întărirea capacității educative prin cooperarea cadrelor didactice, prin schimbul de metode de învățare și de tehnică, o bună folosire a mijloacelor TIC și a efectelor de sinergie, intergrarea elevilor defavorizați sau dezinteresați prin motivare și deschiderea unor alternative, dezvoltarea competențelor profesionale, sociale și de comunicare, îmbunătățirea dotării de specialitate a laboratoarelor, reducerea șomajului tinerilor.

Printre cele cinci obiective europene pentru 2020 se afla și *Educația* prin dezvoltarea căreia se viza *reducerea sub 10% a ratei de părăsire timpurie a școlii și creșterea la peste 40% a ponderii absolvenților de studii superioare în rândul populației în vârstă de 30-34 de ani.*

Proiectul desfășurat a fost centrat din această cauză, pe următoarele teme: cooperarea internațională, relații internaționale și dezvoltarea cooperării; predarea și învățarea de limbi străine și problema abandonului școlar/ prevenirea abandonului școlar.

S-a urmărit implicarea unor elevi defavorizați dorindu-se ca pa parcursul desfășurării activităților să apară puncte de vedere, idei și strategii care să facă posibilă integrarea acestora în proiect cu scopul de a reuși să promoveze și să absolve cu succes studiile liceale prin îmbunătățirea situației școlare și obținerea unor rezultate bune la examene. Indicatorii stabiliți pentru acest aspect au fost: *motivația de învățare, succesul școlar și prezența la școală.*

În acest sens, au fost identificați elevi defavorizați și au fost selectați câte doi din fiecare școală aflată în proiect, elevi problemă, predispuși la abandon sau eșec școlar, dorindu-se ca prin participarea la activitățile desfășurate să își poată dezvolta competențele profesionale, în specialitate, dar și pe cele personale, că în felul acesta ar crește motivația pentru a se evita abandonul școlar ceea ce ar conduce la promovare profesională.

Așadar, prin acest proiect, elevii defavorizați în plan economic, social sau personal sunt protejați și orientați spre reușită. Pentru a atinge acest deziderat s-a ținut cont de următoarele aspecte:

- Elevii defavorizați au șansa să participe la un proiect internațional;
- Participarea lor este gratuită pe baza finanțării prevăzute în proiect;
- Elevilor li se va prezenta viziunea unei promovări școlare de succes care le facilitează un loc de muncă bine plătit, pentru a putea duce o viață mai bună;
- Prin integrarea lor în echipă li se cultivă responsabilitatea și motivația pentru muncă;
- Distribuirea sarcinilor va fi în funcție de potențialul lor și va fi adaptat permanent, ei urmând să primească s prijin, de câte ori va fi necesar.

Rezultatele obținute în urma derulării proiectului au condus la concluzia că Proiectul european devine o modalitate complementară de pregătire și integrare a elevilor. Toate școlile implicate, elevii, elevii defavorizați dar și profesorii își îmbunătățesc competențele despecialitate și lingvistice, își reconsideră prejudecățile și își dezvoltă gradul de toleranță și acceptare a celorlalți. Nu este de neglijat nici aportul utilizării mijloascelor IT. Învățarea alături și de ceilalți este un câștig rapid cu consecințe durabile, nu este lipsit de importanță faptul că școlile participante se bucură de prestigiu, fiind cunoscute și recunoscute pe plan internațional.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC

**OLARIU MIHAELA CĂTĂLINA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „A. I. CUZA”, DORHOI, BOTOȘANI**

Sistemul național de învățământ este alcătuit din totalitatea unităților și instituțiilor de învățământ de stat și private de diferite tipuri, niveluri și forme de organizare a activității de instruire și educare.

Este împărțit în **niveluri educaționale**, conform particularităților de vârstă și individuale ale elevilor și studenților:

- ❖ Educația timpurie (0—6 ani), formată din:
 - nivelul antepreșcolar (0—3 ani)
 - învățământul preșcolar (3—6 ani), care cuprinde:
 - grupa mică
 - grupa mijlocie
 - grupa mare.
- ❖ Învățământul primar (ISCED 1) cuprinde:
 - clasa pregătitoare
 - clasele I—IV.

Trecerea de la învățământul primar la cel secundar inferior (gimnaziu) este condiționată numai de promovarea învățământului primar.

❖ Învățământul secundar inferior (ISCED 2) sau gimnazial cuprinde clasele V—VIII. Trecerea la nivelul superior se realizează prin examen de evaluare națională și de repartizare în unități de învățământ secundar superior.

- ❖ Învățământul secundar superior (ISCED 3) poate fi:
 - învățământ liceal, care cuprinde clasele de liceu IX—XII/XIII, cu următoarele filiere:
 - teoretică
 - vocațională
 - tehnologică, sau
 - învățământ profesional cu durata de 3 ani. Absolvenții învățământului profesional care promovează examenul de certificare a calificării profesionale pot urma cursurile învățământului liceal.

Învățământul profesional și tehnic este format din:

- învățământ profesional
- învățământ tehnic
- ❖ învățământ postliceal.
- ❖ Învățământul terțiar nonuniversitar (ISCED 4) cuprinde învățământul postliceal.
- ❖ Învățământul superior (ISCED 5-8), este organizat în universități, academii de studii, institute, școli de studii superioare, denumite instituții de învățământ superior sau universități, autorizate provizorii sau acreditate.

Pot să se înscrie în învățământul superior absolvenții de liceu cu diplomă de bacalaureat.

Condițiile de admitere sunt diferite de la o instituție la alta.

Structura învățământului superior reflectă principiile procesului Bologna:

- studii de licență
- studii de masterat
- studii de doctorat.

Învățământul preșcolar, primar, secundar și postsecundar non-terțiar formează **învățământul preuniversitar**. Învățământul preuniversitar este subordonat Ministerului Educației Naționale prin inspectoratele școlare județene.

Învățământul primar și secundar inferior (învățământ obligatoriu de 11 clase) este obligatoriu.

Finalizarea învățământului liceal este atestată printr-un **certificat de absolvire** care conferă:

- dreptul de a urma învățământul postsecundar non-terțiar
- dreptul de a participa la examenul de bacalaureat

- dreptul de a participa la examenul de atestare a competențelor profesionale.

Absolvenții primesc de asemenea portofoliul personal pentru educație permanentă actualizat și, la cerere, foaia matricolă.

Absolvenții de liceu care promovează examenul de bacalaureat primesc **diploma de bacalaureat** care le conferă dreptul de a urma învățământul superior, în condițiile stabilite de lege. Examenul de bacalaureat este un examen național.

Învățământul superior este coordonat de Ministerului Educației Naționale, cu respectarea principiilor autonomiei universitare.

Bibliografie:

- ✓ Legea 1/2011
- ✓ https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/organisation-education-system-and-its-structure-64_ro

APA-SURSA DE BUCURIE A VIETII

PROF. ONICEANU ANISOARA
SCOALA GIMNAZIALA PIRCOVACI, HIRLAU-JUD. IASI

Motto: „Apei i-a fost dată puterea magică de a devenii seva vieții pe Pământ. ” –Leonardo da Vinci

Trăim pe o planetă în permanență schimbare. Schimbările sunt ritmice ca alternanța zi-noapte sau fără ritmicitate ca norii, ploaia, furtunile, sau inundațiile. De ce se petrec schimbările, cum se influențează diferitele tipuri de schimbări unele pe celelalte, ce urmează să se întâmple în viitor ?

Introducere

Dezvoltarea civilizației moderne a antrenat o poluare crescândă a apei, fenomen care poate atinge nu numai apele de suprafață, ci și pânza de apă freatică. Apele continentale sunt supuse unui proces de degradare care îl depășește cu mult pe cel caracteristic marilor. Acesta este un fenomen deosebit de grav, pentru că utilizarea resurselor de apă ale uscatului este realmente vitală pentru societatea omenească.

Argument:

”Până în 2050 toate rezervele Terrei vor fi consumate: marile și oceanele vor fi golite de viață, pădurile vor fi complet distruse iar oamenii se vor putea salva doar colonizând alte planete. „ Nu este o previziune a lui Nostradamus, ci un foarte solid raport științific al Fondului Mondial de Mediu care arată că dacă se menține rata actuală de exploatare a resurselor planetare, până în 2050 toate rezervele de apă dulce ale Terrei vor fi consumate. Aceasta reprezintă ideea esențială, suportul motivațional cu care s-a creat premisele necesare angajării și impulsării elevilor în procesul de învățare, având drept obiectiv principala formare la elevi a unui comportament ecologic și a unei responsabilități față de mediului înconjurător. Am dezvoltat activități pe diverse teme că: „Apa-sursa și resursă a vieții”; „Aer curat-organism sanatos”; „Sol nepoluat-alimente naturale sănătoase”; „Apă – resursă energetică nepoluantă”. Pentru realizarea unei activități, apa-componentă esențială a mediului sănătos, a fost organizată în modul următor: după lansarea argumentului menționat anterior am anunțat sarcina de lucru. Aceasta a fost: ”Imaginați-vă că sunteți un grup de cercetători căruia i s-a cerut realizarea unui studiu despre apă-componentă esențială a mediului santos. Găsiți răspunsul la întrebarea În ce mod trebuie să acționeze omenirea pentru a evita și stopa poluarea surselor de apa ? „ Pe baza acestei sarcini am organizat întreagă activitate, am cerut elevilor să se grupeze în colective de câte 4 elevi, fiecare și-a ales rolul de biolog, geograf, chimist sau fizician și, și-a preluat sarcinile prevăzute pentru rolul ales.

După ce fiecare din membrii unui grup și-a rezolvat toate sarcinile individuale, grupul s-a întrunit, fiecare membru a prezentat raportul individual și, și-a împărtășit experiență și cunoștințele acumulate colegilor din cadrul grupului. În continuare au avut loc discuții asupra modalităților de rezolvare a sarcinilor de grup și de realizare a raportului colectiv. Acest raport a fost prezentat de fiecare „grup de cercetători” în fata clasei de care aparține (la cursul extracurricular, participând un număr limitat de elevi din fiecare clasa).

Rezultate:

Ideea de a realiza educație ecologică prin această metodă a avut rezultat, deoarece elevii la această vârstă sunt dornici să navigheze pe internet în scopul găsiți răspunsurilor la multe probleme de actualitate. Îmbinând activitatea de căutare pe internet cu activitatea practică de cercetare pe teren și apoi de laborator, elevii au posibilitatea să coopereze în cadrul grupui, astfel încât produsul lor să fie cel mai bun. S-a manifestat astfel o competiție reală și constructivă între grupurile implicate în proiect iar rezultatele obținute au condus la o serie de concluzii și îndemnuri prezentate în rapoartele de grup.

Concluzii:

Concluziile și îndemmurile adunate în rapoartele „grupurilor de cercetători” spun de la sine interesul pe care l-a stârnit o astfel de activitate la acești elevi, care cu siguranță din viitori ecologiști ai zone în care trăiesc și o doresc cat mai curată, pentru a putea trăii cat mai mult și mai confortabil.

La nivelul întregii umanitati trebuie să se dezvolte o atitudine de respect și responsabilitate față de resursele naturale în vederea ocrotirii lor. Numai prin asocierea măsurilor de ordin juridic și administrativ cu cele de ordin educațional se poate realiza pe deplin acțiune de protecție a mediului. Nu este ușor să schimbi mentalitatea oamenilor, dar fără educație orice acțiune de ocrotire a mediului este supusă eșecului.

Atât activitățile organizate în timpul orelor de curs cat și cele extracurriculare (excursii, vizite, spectacole, concursuri), au menirea să facă din școlarul de azi, omul de mâine, care pășind în mijlocul naturii știe că îi datorează acesteia întregul sau respect.

De-a lungul timpului, omul a încercat să transforme natura, corespunzător propriilor nevoi, acest lucru a avut efecte benefice dar a creat și o serie de neajunsuri pentru că invenția bruscă a pus în pericol echilibrul biologic.

Bibliografie:

1. Rojanschi Vladimir- „Din tainele unui pahar cu apa, Bucuresti, Ed. Ceres Dirigintele, ora de dirigintie, -Bucuresti, Editura Tribuna invatamantului, 1994.
2. Mihai Bacescu, „Uzina Aqua”, Ed. Ion Creanga, Bucuresti, 1977.
3. <http://www.ncaggresgahtes.org/Lynn/caves.html>
4. <http://www.magicland.ro/natura/oceanul.htm>

SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN GERMANIA

PROF. ONIȘOR ANDREA
LIMBA ȘI LIT. ROMÂNĂ
LIC. TEORETIC „SAMUIL MICU”
SĂRMAȘU, MUREȘ

Germania este cunoscută la nivel mondial, în special pentru învățământul vocațional, sistemul educațional german fiind unul dintre cele care pare a fi cel mai bine pus la punct. În ultimii ani a devenit un model pentru multe țări, la fel ca România, care a început să implementeze școli de meserii și să încurajeze o segregare a copiilor, care au mai multe abilități tehnologice, de pildă.

În sistemul educațional german, copiii sunt, în principiu, repartizați în funcție de proximitate – la școala cea mai apropiată de casă. În cazuri excepționale, se poate face o cerere pentru a alege o altă școală decât cea repartizată, dar e nevoie de o motivație rezonabilă care să susțină această cerere. Înainte de înscrierea la școală, copilul susține un control medical special, prin care se determină dacă acesta este suficient de dezvoltat cognitiv, fizic, motric, lingvistic și social și dacă se poate concentra suficient, pentru a putea face față activităților școlare.

Copiii cu vârsta de până la 3 ani pot merge la creșă. Aceștia vor fi îngrijiți în grupe restrânse, de maximum 10 copii, de două sau trei educatoare. Pentru copiii care se acomodează mai greu, la început este permisă șederea mamei, câteva ore pe săptămână, pentru a asigura celor mici, o intrare cât mai ușoară în colectivitate. Apoi, părinții pot opta fie pentru o grădiniță cu program scurt – fără masa de prânz, fie pentru una cu program prelungit- cu masa de prânz inclusă.

În cadrul sistemului educațional german, în ceea ce privește ciclul primar, copiii, care au împlinit 6 ani până în luna august, încep școala primară. În clasele I și a II-a, copiii nu primesc note sau calificative. Sistemul german pune accentul pe o integrare cât mai ușoară și lentă în comunitate. Sistemul educațional german limitează timpul pe care copiii trebuie să îl acorde temelor de acasă la 30 de minute zilnic pentru cei din ciclul primar, o oră pe zi pentru copiii din ciclul secundar și una – două ore zilnice, pentru copiii din ciclul secundar II.

Începând cu clasa a V-a, școala se împarte în mai multe categorii: Realschule, Hauptschule, Gymnasium și Gesamtschule în cadrul sistemului educațional german. **Hauptschule** oferă studenților o educație generală de bază, care îi pregătește pentru orientarea în carieră. Toate calificările de nivel secundar inferior pot fi dobândite în Hauptschule: certificatul de absolvire a școlii secundare inferioare (după clasa a IX-a), certificatul de absolvire a școlii secundare inferioare după clasa a X-a și, dacă a urmat cu succes clasa a X-a, de tip B, certificatul de terminare a ciclului secundar. Dacă este necesar, acest lucru poate fi utilizat și pentru obținerea autorizației pentru a urma clasele superioare gimnaziale. **Realschule**

dezvoltă atât abilitățile practice, cât și cele teoretice. Copiii dobândesc cunoștințe generale extinse, dar și competențe profesionale. În funcție de vocație, după clasa a X-a, copiii pot să se înscrie la o școală de formare profesională sau să treacă la un program educațional al ciclului secundar.

Gymnasium oferă o educație generală aprofundată care le permite elevilor să studieze la o universitate și să îi califice pentru formarea profesională. Aici, tinerii sunt îndrumați să facă față problemelor complexe și sunt conduși către gândirea abstractă, analitică și critică.

Gimnaziul cuprinde Treapta secundară 1, formată din clasele V-X și încă 3 ani în treapta secundară 2, până în clasa a XIII-a. Pentru elevii care au terminat clasa a XIII-a se acordă permisiunea de a participa la faza de calificare a nivelului de învățământ superior. **Gesamtschule**, școala integrativă, este o școală de învățare comună de lungă durată. Lucrează cu copii și tineri de toate nivelurile și menține deschise deciziile de carieră cât mai mult timp posibil. Datorită conceptului lor pedagogic special, școlile integrative sunt aproape întotdeauna “Ganztagsschule”, adică cu program prelungit. La această școală pot fi obținute toate calificările de nivel inferior de la Hauptschule, Realschule și Gymnasium. La fel ca gimnaziul, școala integrativă cuprinde treapta secundară inferioară formată din clasele V-X și încă 3 ani în treapta secundară superioară, până la clasa a XIII-a.

Sistemul educațional german face ca trecerea de la treapta secundară inferioară la treapta secundară superioară să fie pe baza performanței deosebit de bune și doar dacă elevul a luat parte timp de 4 ani consecutivi la cursuri pentru a doua limbă străină. După terminarea clasei a XIII-a se suține un examen care se numește Abitur ceea ce e echivalentul Bacalaureatului. Cu diploma aceasta se pot continua studiile în orice domeniu. Trecerea de la școală la muncă este o provocare pentru mulți elevi, prin urmare, Guvernul se concentrează pe creșterea capacității studenților de a-și alege corect cariera și pe o consiliere timpurie.

În cadrul sistemului educațional german, școlile au responsabilitatea să efectueze măsuri de orientare profesională, cu sprijinul companiilor, Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă și a altor parteneri extracurriculari, dezvoltând astfel un concept continuu pentru orientarea în carieră și studii potrivite pentru fiecare specific ales.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT AMERICAN

PROF. OPINCARIU-MIHINDA MIHAELA

Pentru cei care doresc să urmeze o formă de învățământ american, este important să cunoască faptul că fiecare stat federal își stabilește planul de învățământ, iar fiecare școală sau district beneficiază de o anumită libertate privitor la organizarea internă. Sunt state unde școlarizarea este obligatorie până la vârste de 16 ani, iar în altele până la 18 ani.

Învățământul universitar în S. U. A. este considerat cel mai scump din lume, indiferent dacă este la o școală publică sau privată: 20 000 de dolari anual taxe în sistemul public și 60 000 de dolari în cel privat, în schimb până la liceu învățământul este gratuit.

În structura învățământului se întâlnesc trei tipuri:

- elementar/primar;
- secundar (care reunește învățământul general cu cel liceal);
- postsecundar/superior.

Școlarizarea începe de la vârsta de 5 ani și se finalizează la 18 ani. În **școala primară (Elementary School/Primary School)** elevii învață să scrie și să citească, principalele materii studiate fiind matematica, geografia, cultura civică, științe, muzica, sănătatea și educația fizică. În **școala generală (Middle School/Junior High School)** este un curriculum mai flexibil, existând materii obligatorii (matematică, engleză, științe), dar și opționale. În cadrul materiilor obligatorii se realizează grupe de studiu în funcție de nivelul elevilor. Programul **învățământului liceal (High School)** cuprinde și ea atât materii obligatorii (engleza, matematica, limbile straine, educația fizică, artele și/sau muzica, științe generale, studii sociale-materie care îmbină istoria, politicile și geografia), cât și opționale. Elevii își pot alege nivelul la care studiază materiile, sub îndrumarea consilierului școlar, dar și a părinților.

În America se practică și învățământul particular, în care copiii sunt învățați de părinți sau profesori particulari, însă trebuie respectate disciplinele obligatorii: engleza, matematica, știința și istoria, iar pentru a urma cursurile universitare acești elevi trebuie să susțină examen de admitere.

La finalizarea liceului elevii trebuie să întrunească anumite condiții, diferite de la stat la stat: evaluarea pe parcursul anului școlar prin teste, examene la sfârșitul semestrelor, proiecte de grup, teme pentru acasă, participarea la ore ș. a. Toate acestea determină nota finală la fiecare materie.

Elevii se înscriu la școala cea mai apropiată de reședință, dar pot obține autorizație de la autoritățile raionale pentru anumite programe la altă instituție de învățământ.

Participarea la ore este obligatorie, orice absență fiind sesizată de către conducerea școlilor automat părinților. Sunt premise absențe numai din motive de sănătate.

Sistemul de notare cuprinde litere (A+, A, B+, B, C+ etc.) sau procente de până 100%, media exprimată prin punctajul maxim de 4.

Diploma de absolvire (American High School Diploma) este condiționată de condițiile impuse de statul în care se studiază, dar și de numărul de credite la fiecare materie.

American Honors este un program cu durata de doi ani, adresat elevilor care vor să studieze la școli de prestigiu din învățământul superior.

Advanced Placement (AP) include cursuri pe care elevii le pot urma la colegiu, acestea aducând valoare diplomei de absolvire, iar în funcție de rezultate pot obține credite din partea universităților care îi acceptă.

Pentru a fi acceptați într-o formă de învățământ superior, elevii trebuie să susțină un test SAT (verifică abilitățile lingvistice, verbale și logica matematică) sau ACT (nivelul de asimilare a cunoștințelor în funcție

de programa școlară). Secțiunile cuprind: matematică, citire, competențe lingvistice și de gramatică, dar și scriere de eseu (opțional). Universitățile sau colegiile vor ține cont nu doar de rezultatele la testele SAT sau ACT, ci și de tipul de diplomă obținut, programul Honors, AP-urile urmate, reputația liceului absolvit, nivelul clasei în care a fost încadrat, activitățile extrașcolare etc. Prin urmare, pentru instituțiile de învățământ superior contează atât evoluția academică a viitorului student, dar și viața din interiorul campusului.

Webografie

Preluat de pe <https://integraledu.ro/articles/sistemul-american-de-invatamant/>, accesat în 18. 05. 2022

Preluat de pe https://koaha.org/wiki/Istruzione_negli_Stati_Uniti_d%27America, accesat în 24. 05. 2022

UN CONCEPT CONTESTAT

**PROF. OPREA ELENA,
SCOALA GIMNAZIALA NR. 33, GALATI**

Care este utilitatea educatiei? Iata o intrebare cu raspunsuri atat de variate, diferite, cu o multitudine de aspecte de luat in considerare. Dar in mod clar este cunoscuta drept un “concept in mod esential contestat”. Gradul de intelegere si percepere al acesui concept oscileaza in functie de trasaturi individuale, de gen, statut social, etnic, si nu numai. Dar lipsa unei definitii unanim acceptate si unanim detaliate nu ne impiedica sa ne indreptam atentia asupra lui si sa incercam sa prezentam o mica parte a sa.

Exista cativa termeni care trebuie clarificati inca de la inceput: “invatare”, “educatie”, “instruire” si “scoala”- termeni usor confundabili, cu diferente bine delimitate.

Invatarea este procesul dobandirii de abilitati; educatia este un sistem organizat de invatare; instruirea reprezinta un anume tip de educatie concentrat pe abilitati specifice; scoala este o comunitate de educabili, un grup format cu scopul de a invata impreuna si separat.

Cand ne referim la copii, trebuie precizat faptul ca ei adora sa invete si fac asta natural. Unii intampina probleme uneori, iar altora invatarea li se pare facila, lina. Dar oricum ar fi ea, educatia trebuie facuta obligatoriu. Este utila educatia obligatorie? Bineinteles- vine un raspuns automat. Educatia obligatorie se dovedeste a fi utila atunci cand un copil trebuie sa afle, sa inteleaga, sa fie capabil sa faca anumite sarcini pe care, de altfel, (lasat la voia intamplarii) nu ar fi capabil sa le faca din proprie initiativa. Sau atunci cand copiii trebuie sa fie pregatiti pentru viitor, pentru provocarile inevitabile ale vietii, ale profesiei sau ale studiilor inalte. Sa fii educat inseamna sa ai un orizont largit, oportunitati si alegeri variate, sa fii capabil, constient, sensibil si cult, sa poti intelege lumea personala, interioara si lumea inconjuratoare, in egala masura.

Scopul educatiei poate fi divizat in patru mari directii:

Personal – adica educatia trebuie sa permita tinerilor sa faca fata intereselor personale si celor externe, emotiilor si rationamentului, subiectivitatii si obiectivitatii. Fiecare dintre noi avem puncte tari si puncte slabe, perspective si introspectii. Fiecare dintre noi avem abilitati, aptitudini si dispozitii individuale in a intelege lumea si mediul.. Asadar educatia capata aici note profund personale pentru ca este vorba despre cultivarea mintii si a sufletului.

Cultural – deoarece scolile au menirea de a da oportunitatea elevilor sa inteleaga propria cultura si sa respecte diversitatea ei. Cultura este definita ca “o varietate de valori si comportamente ce caracterizeaza un grup social”. Prin educatie o comunitate isi prezinta valorile si le transmite de la o generatie la alta. Pentru unii educatia este o modalitate de a-si pastra trasaturile culturale in fata influentelor exterioare. Pentru altii este o modalitate de a-si promova toleranta culturala.

Putem vorbi despre trei prioritati culturale care ar trebui sa apartina scolii:

- Sa ii ajute pe elevi sa-si inteleaga propria cultura;
- Sa inteleaga celelate forme de cultura;
- Sa promoveze toleranta, intelegerea, coexistenta.

Economic – educatia ar trebui sa aiba ca scop formarea unor generatii independente, responsabile din punct de vedere economic. Forta de munca educata este esentiala in crearea prosperitatii economice. Profesii existente in trecut dispar, si lasa loc noilor profesii, contemporane, menite sa acopere nevoile actuale. Dar cum pot pregati scolile elevi care sa raspunda acestui domeniu aflat in continua schimbare? Cu siguranta trebuie sa ii conecteze pe elevi la talente si interese unice, sa elimine distinctia dintre programe academice si vocationale, sa cultive programe de parteneriat intre scoli si intre scoli si piata muncii astfel incat tinerii sa aiba experienta muncii inca din scoala.

Social – este scopul prin care educatia formeaza cetateni activi, empatici. In societatea democratica fiecare individ trebuie sa fie un participant activ si scoala ar trebui sa formeze astfel de participant asumati, responsabili, cultivati si nu numai.

Indiferent din ce perspectiva am privi lucrurile, este bine stiut ca principala grija ar trebui sa fie motivarea elevilor in dobandirea oricarui scop. Fara motivare nu exista scop in frecventarea scolii. Modelul

nou de educatie necesita colaborarea intre elevi, intre elevi si profesori, intre scoala si familie, intre scoala si guvern. Daca exista un motiv in tot ce fac, elevii vor invata usor, dat fiind ca vor fi acompaniati de accentul pe creativitate- ca proces de expunere a ideilor originale, cu valoare. Scoala trebuie sa perceapa o multitudine de raspunsuri la o intrebare, o multitudine de interpretari ale unei intrebari, gandirea laterala, nu doar lineara. Elevul zilelor noastre trebuie sa aiba incredere in sine, in interese proprii si in forta lor de a construi ceva durabil, bun, original, de perspectiva.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT JAPONEZ ȘI SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: OPREA VALENTINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 ORBEASCA JUDEȚUL TELEORMAN

Educația în Japonia își are începuturile moderne în anul 1872, modelat după sistemul școlar Francez, unde anul școlar începe în luna aprilie, apoi a fost reformat după cel de-al doilea Razboi Mondial. Vechiul sistem 6-5-3-3 a fost schimbat cu sistemul 6-3-3-4 (6 ani de școală primară/elementară, 3 ani de juniorat (pre liceu), 3 ani de liceu și 4 ani de Colegiu/Facultate) cu referințe față de sistemul American. Aprilie este vârful primăverii când cireșii (cea mai iubită plantă a Japonezilor!) înmuguresc, înfloresc, și este cel mai potrivit moment pentru un nou început în Japonia.

Elevii japonezi au vacanța de vară de 6 săptămâni și câte 2 săptămâni de vacanță iarna și primăvara. Anul de studii în Japonia este împărțit în trimestre:

- 1 aprilie-20 iulie;
- 1 septembrie-26 decembrie;
- 7 ianuarie-25 martie.

Japonia are una dintre cele mai bine-educate populații ale lumii, cu o rată de înscriere de 100% la școală în “educația de bază” și zero analfabetism. Rata de înscrierea la liceu e de peste 96% pe plan național și aproape 100% pe plan urban. Procentul abandonurilor școlare din liceu este aproximativ 2% și este în creștere. Cam 46% sau 76% (am gasit 2 variante și nu știu exact care este cea corectă) din absolvenții de liceu se duc la o universitate sau pre-colegiu, numărul fiind atât de scăzut datorită examenului de la sfârșitul liceului care este excepțional de greu, ce le decide viitorul elevilor și pentru care aceștia se pregătesc intens, pregătire după care urmează facultatea, vazută de ei ca perioada celor mai frumoși ani, trecând de experiența foarte grea a admiterii.

Până în clasa a patra, elevii nu primesc nicio notă, ci sunt învățați bunele maniere. Obiectivul în primii trei ani de școală nu este acela de a vedea cât au învățat la fiecare materie, ci de a-i învăța să fie generoși, empatici și darnici, să iubească animalele și natura. Educația, în sistemul japonez, înseamnă să înveți elevii să mănânce sănătos și echilibrat. Începând din școală elementară și până la liceu, mâncarea este pregătită pentru elevi de cei mai pricepuți chefi, care țin cont de nevoile nutriționale ale copiilor și adolescenților. Elevii și profesorii iau masa împreună în clasă, astfel comunicarea dintre generații devine mai bună. Ministerul Educației supervizează îndeaproape curriculum-ul și manualele, și materiile conțin cam același plan de lecții în toată țara. Drept rezultat, un standard ridicat al educației devine posibil. Elevii își curăță singuri clasele. Masa de prânz are un meniu standard. Sistemul after-school este foarte popular. Toți elevii trebuie să poarte uniforma școlară. În scolile publice se predă arta tradițională: caligrafia japoneză și poezia.

Facultatea are multe programe. Cel mai simplu modul e Limba Japoneză, pentru studenții cu nivele diferite, care vor să aprofundeze limba timp de doi ani, unde intri direct în anul 1 sau 2 în funcție de nivelul de cunoștință a limbii. Urmează facultatea propriu-zisă, unde poți să-ți alegi specializarea. Toate cursurile se țin în japoneză, iar nivelul la care se predă e destul de ridicat. Pe deasupra, nu toți studenții știu engleză, așa că japoneza e, de multe ori, singura limbă în care pot comunica.

Sistemul de notare: nota finală ține cont doar în proporție de 50% de examenul semestrial, 40% vine din prezența la cursuri, iar zece procente de la activitatea pe care o ai în timpul lor și atunci când cineva întârzie, toată sala se oprește din ce face, ca să noteze la ce oră a ajuns respectivul student.

Profesorii japonezi nu sunt niciodată pe fuga. Profesorii de la Universitate sunt cu toții japonezi, nu e nimeni din străinătate și sunt mereu aproape de studenții lor. Dacă ai vreo nelămurire, sunt gata să te asculte și să te ajute. Au un talent deosebit să te facă să te simți ca și cum ai fi prioritatea lor.

Modul de predare: primești zilnic noi materiale de lucru, cât să rămâi în priză și să nu te plictisești, iar activitatea ta (eseuri sau teme) e verificată și corectată în următoarea zi. Bineînțeles, cu explicații detaliate despre greșelile pe care le faci și ce trebuie să îmbunătățești. Studenții nu au timp liber deoarece

și-l petrec să învețe. Își investesc timpul liber (dacă-l au) în joburi, ca să câștige niște bani în plus. De altfel, nici ideea de voluntariat, atât de populară în Occident, nu le surâde studenților de aici.

Rolul societății în educația copiilor: Deși trăiesc în una dintre cele mai tehnologizate țări din lume, japonezii își cresc copiii după principii și valori vechi de sute de ani. Aceștia sunt educați să fie liniștiți, modești și politicoși, astfel încât să nu îi deranjeze niciodată pe cei din jur. O altă valoare care le este insuflată copiilor de mici este respectul: respect pentru cel de lângă tine, respect pentru locul în care trăiesc și respect pentru societate. De unde a pornit însă totul? „Japonezii au crezut întotdeauna că trăiesc ca într-un sat. Fiind o insulă și neavând unde să se ducă, acesta a fost principiul lor, că nu au unde să se ducă mai departe de această insulă, și că trebuie să trăiască unii cu ceilalți. Și atunci este foarte important să nu se deranjeze unii pe ceilalți. Iar în momentul în care tu arunci ceva pe jos sau vorbești un pic mai tare sau jignești pe cineva, în momentul respectiv l-ai supărat pe celălalt, toată comunitatea va ști și el nu se va mai simți bine în această comunitate”, explică Alexandra Jidiuc, specialist în cultura niponă.

Deși sunt cunoscute pentru blândețea și armonia cu care își cresc copiii, mamele japoneze încearcă să îi responsabilizeze de la cele mai mici vârste. De exemplu, ele își poartă bebelușii în slinguri peste tot, tocmai pentru a-i obișnui de mici cu toate activitățile. De la 3 ani, copiii din Japonia merg neînsoțiți la grădiniță. Iar de la 4 ani circulă singuri cu metrourl. În Țara Soarelui Răsare, micuții sunt învățați să fie modești și politicoși așa că niciodată nu veți vedea un copil care face nazuri. Rolul mamei este acela de a învăța copilul să se descurce singur și de a forma un viitor adult responsabil. În societatea niponă există un cult al mamei, dar și al profesorului, tocmai pentru că ei pregătesc copiii pentru viață și societate. Mentalitatea japoneză este că fără EDUCAȚIE și fără o SOCIETATE EDUCATĂ, nu există viitor!

Diferențe între România și Japonia privind sistemul de învățământ sunt foarte multe: cea mai mare diferență între școala românească și cea japoneză este că școala românească pune mai mult accent pe partea teoretică, iar cea japoneză pe partea practică. Japonia este foarte dezvoltată din punct de vedere tehnologic și facultățile japoneze oferă studenților posibilitatea de a utiliza echipamente foarte moderne pentru experimente dar sper ca în viitor și noi să ajungem la același nivel de dezvoltare pe plan educațional.

Bibliografie

- Ioan Timuș, „Japonia de ieri și de azi”, Editura Universul București, 1942 premiată de Academia Română în 1943 cu Premiul Năsturel.
- Octavian Simu, „Civilizația japoneză tradițională”, Editura Herald, 2011 □ George Moise, „Iertați-mă că nu sunt japonez”, Editura Curtea Veche, București, 2011.

Webografie

- https://ro.wikipedia.org/wiki/Educa%C8%9Bia_%C3%AEn_Japonia
- <https://adevarul.ro/>
- <https://republica.ro/>
- http://www.fin.ase.ro/ABC/fisiere/ABC6_2018/14.pdf

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA COPIILOR

**PROF. OPRIȚA-MÂNDRUȚ ALINA-MIHAELA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN NEGREANU”,
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI**

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele

intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie:

1. Bătrînu, E. Educația în familie. București: Editura Politică, 2018.
2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2015.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ-BIBLIOTECĂ

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR ORĂȘAN IULIA ȘCOALA GIMNAZIALĂ SIMION BĂRNUȚIU BLAJ GRĂDINIȚA PP TIUR BLAJ

ARGUMENT:

Pornind de la ideea că preșcolarul trebuie scos cât mai mult din atmosfera obișnuită a grădiniței și antrenat la acțiuni care vizează întoarcerea la carte, la lectură, la lumea poveștilor, am inițiat proiectul „În lumea poveștilor”.

Copilăria este un tărâm magic, este o lume fermecată, dulce, duioasă, lină și singurul moment al vieții când se trăiește totul la maximă intensitate. Din povești, copiii află care sunt consecințele defectelor umane, care sunt efectele faptelor bune și rele. Antitezele atotprezente în basme îi ajută să facă diferența între bine și rău, între minciună și adevăr, între lașitate și curaj, îi învață care sunt calitățile pozitive și care sunt defectele cele mai comune oamenilor. Trăind alături de personajul preferat întâmplările basmului, copilul învață despre lumea din jur, fără să fie el însuși pus în situațiile periculoase sau dificile.

Colaborarea Grădiniță – Bibliotecă reprezintă un obiectiv important deoarece prin acest parteneriat se propune familiarizarea copiilor cu lumea fascinantă a cărților pentru copii. Analizând modul în care sunt reflectate valorile în societate, dar și realitățile socio-umane și intelectuale întâlnite zi de zi, se constată nevoia organizării de activități care să-i mobilizeze pe elevi în realizarea unor creații literare proprii, să le cultive sentimentul frumosului.

Beneficiarii proiectului: Există trei categorii de beneficiari direcți:

- preșcolarii, categoria cea mai numeroasă;
- cadrele didactice implicate în proiect;
- instituțiile partenere;

Există două categorii de beneficiari indirecți:

- membrii familiilor preșcolariilor implicați în proiect;
- membrii comunității locale.

SCOPUL:

-asigurarea unor conditii optime pentru desfășurarea unor activitati educative, extracurriculare într-un climat favorabil.

-educarea copiilor in spiritul respectarii valorilor morale; educarea copiilor in spiritul responsabilității fata de grupul din care fac parte: față de familie, de gradiniță, de școală, de comunitate.

-cunoasterea de catre copii a normelor de conduita morala intr-o societate democratica, bazata pe respectul fata de valori.

-impulsionarea copiilor pentru a-si descoperi, evidentia și valorifica aptitudinile și talentele.

-evidențierea importanței lecturii în dezvoltarea abilităților de comunicare la copii;

OBIECTIVELE ACORDULUI:

-să trăiască experiențe pozitive;

-să cunoască activitatea unei instituții de cultură care le poate influența benefic propria formare și educare ;

-sa cunoasca varietatea temelor abordate de fondul de carte dintr-o biblioteca: carte de copii, carti de istorie, carti care trateaza teme de geografie, de arta etc

-dezvoltarea deprinderilor de citit la preșcolari;

- dezvoltarea gustului artistic, a sensibilității artistice;

- dezvoltarea imaginației și a gândirii creatoare,

- dezvoltarea aptitudinilor de relaționare socială.

Etapele proiectului:

- stabilirea contractului între cei doi parteneri;
- desfășurarea activităților conform protocolului de colaborare.

Resurse:

- Resurse umane: copii, părinți, cadre didactice, bibliotecari.
- Resurse materiale: cărți, reviste, jetoane, aparat de fotografiat, coli de hârtie, creioane colorate, carioca, lipici, plastilină, videoproiector, ecran de protecție, Cd-uri, DVD-uri, costume populare, ouă încondeiate, acuarele, etc.
- Resurse financiare: donații.

Indicatori de evaluare:

- 1) numărul preșcolarilor participanți la activități;
- 2) cantitatea și calitatea lucrărilor create în urma activităților din proiect;
- 3) implicarea cât mai multor parteneri instituționali în activitățile desfășurate;
- 4) relevanța activităților pentru scopurile proiectului, așa cum a fost percepută de instituțiile partenere și colaboratori.

Modalități de evaluare:

- analize comparative pentru indicatori;
- chestionare aplicate beneficiarilor;
- analiza produselor finale;
- programe artistice.

Impactul proiectului:

- grupul țintă dobândește competențe de a realiza creații artistice, literare și plastice;
- instituțiile implicate își dezvoltă capacitatea instituțională, își mărește prestigiul, utilizează exemple de bune practici în întreaga activitate.

EDUCAȚIA OUTDOOR VERSUS EDUCAȚIA TRADIȚIONALĂ

PROF. ORZA OLGA-ELENA
LICEUL TEHNOLOGIC” PETRE MITROI” BILED TIMIȘ

“Educația este împlinirea unei flăcări, nu umplerea unui vas” Socrate

Educația outdoor este un concept relativ nou în contextul educativ românesc. Acest nou concept începe tot mai mult să capteze interesul actorilor educaționali. Există numeroase accepțiuni pentru termenul de educație outdoor, însă pentru a da o definiție simplă, putem spune că această formă de educație se bazează pe învățarea în aer liber. Termenul de educație outdoor, poate include educația pentru mediu, activități recreative, programe de dezvoltare personală și socială, drumeții, aventură, etc.

Voi face o scurtă incursiune în formele de educație existente pentru a înțelege mai bine ce aduce nou educația outdoor procesului de predare-învățare.

Educația formală: acel tip de educație care operează într-o instituție reglementată de norme și reguli numită școală.

Educația informală se realizează prin învățare de-a lungul vieții, fiecare individ își formează atitudini, valori, deprinderi din experiența cotidiană,

Educația nonformală nu se traduce ca o activitate lipsită de un efect formativ, ci trebuie înțeleasă ca o realitate educațională mai puțin formalizată. Conceptul de educație nonformală este asociat conceptului de “învățare pe tot parcursul vieții”. Evaluarea în cadrul educației nonformale este realizată de cel care învață, iar abordarea multi-disciplinară a procesului de învățare ajută oamenii să înțeleagă și să aprecieze mediul și legătura lor cu acesta, pregătește elevii pentru un viitor durabil, analizează problemele pe termen lung.

Educația outdoor se pliază cel mai bine cu cea nonformală, întrucât ca și aceasta, educația outdoor se bazează foarte mult pe participarea activă, maximizează procesul de învățare, minimalizând constrângerea specifică școlii, oferă o utilitate practică imediată cunoștințelor învățate, se desfășoară în contexte diferite având un cadru de învățare și un conținut lejer, folosește metode care stimulează implicarea și participarea, are o structură și o planificare flexibilă, procesul învățării este orientat spre participant, se bazează pe experiența participanților.

Activitățile outdoor sunt apreciate de către copii și de către factorii educaționali în măsura în care îndeplinesc o serie de condiții:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor;
- organizează procesul de învățare într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc și un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Educația tradițională versus educația outdoor

Tipul experienței de învățare și metodele educației tradiționale	Tipul experienței de învățare și metodele educației outdoor
- Profesorul este centrul atenției, al clasei și al activității	- Profesorul are un rol nonintervenționist în fața grupei de elevi.
Profesorul este cel care impune disciplina.	Mediul și metoda încurajează autodisciplina.
Predarea se face cu întreaga clasă	- Predarea este, în principal, individuală, bazată pe experiențe proprii.
- Clasele se formează cu copii de aceeași vârstă.	- Grupele sunt alcătuite din elevi de vârste diferite (de la 14 la 17 ani).
Toate cunoștințele sunt date de către profesor	- Lucrul în grup îi încurajează pe elevi să învețe singuri și să se ajute reciproc.
- Elevul are un timp de lucru stabilit de	- Elevul lucrează atâta timp cât dorește la

profesor.	proiectul pe care îl alege singur.
- Ritmul instruirii este fixat de clasă și de orar.	- Elevul învață în ritmul său propriu.
- Profesorul corectează greșelile prin repetări, pedepse și recompense.	- Materialul îl ajută pe elev să-și descopere greșelile
- Implicarea părinților este redusă și voluntară.	- Este o modalitate atractivă și relaxantă de participare a părinților la procesul de educație a propriului copil.

Idei pentru activități outdoor in învățământul preuniversitar:

1. Plantăm în grădină, observăm evoluția plantelor (pomi, flori, fructe sau legume) și le îngrijim până la obținerea roadelor;

2. „ Misterele naturii” - investigăm grădina cu o lupă si notam ce am descoperit ;

3. Colorăm dalele de piatră din curte cu cretă colorată, urmărind alternanța culorilor

4. „ Atelierele cunoașterii” – miniateliere („ Cum se înființează o firmă?”, „Realizarea unei instalații de sonerie”, „Cum se realizează un șurub?” etc.).

5. Tabara Happy Faces – TERRA MYTHICA- Activitati implementante in lb. engleza si in lb. romana cu jocuri de grup, ateliere desfasurate in cadrul pensiunii sau in proximitate (Ateliere de dansuri populare -calusari, hore, tir cu arcul, t-shirt design (diferite tehnici, vopsit, colorat, taiat, imprimat), atelier de alpinism si de orientare cu busola, atelier gastronomic (deserturi yummmi sau pranz pregatit la foc de catre copii), foc de tabara (cu sau fara bezele pe bat)

Este timpul să conștientizăm beneficiile și facilitățile acestui tip de educație, „să părăsim prispa” instituției/ clădirii pentru a ne aventura cu puțină creativitate și imaginație în natura ce încă ne înconjoară, „ să rupem barierele” înălțate de rutină, indiferență, comoditate și uneori de necunoaștere, și, să oferim copiilor noștri o alternativă interesantă și mai atractivă.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ionescu Miron/Bocoș Mușata, „Tratat de didactică modernă”, Editura Paralela 45, Pitești, 2009

2. Stanciu Lucica, „Strategii educaționale și activități de tip outdoor learning”, Editura Compania, București, 2000

3. <http://www.doxologia.ro/puncte-de-vedere/este-importanta-educatia-de-dincolo-de-usa-clasei>

4. <http://www.slideshare.net/primariacatunele/manual-de-educatie-outdoor>

5. <https://tribunainvatamantului.ro/educatia-outdoor-o-necesitate-sau-o-provocare-pentru-actualul-sistem-de-invatamant/>

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – COMUNITATE

**PROF. PANA MAGDALENA
LICEUL TEHNOLOGIC DE "SERVICII SFÂNTUL APOSTOL ANDREI",
MUNICIPIUL PLOIEȘTI**

Relația școală-familie-comunitate în educația copilului a căpătat noi valențe, odată cu apariția noțiunii de asigurare a calității în învățământ. Asigurarea și creșterea calității în educație este un obiectiv major al eforturilor de eficientizare a legăturilor obligatorii dintre școală, comunitatea locală și familiile elevilor, aceștia fiind beneficiarii direcți ai efortului făcut de școală în acest sens.

Este necesară o redefinire a echilibrului educațional între deciziile luate de școală și inițiativele venite din partea părinților sau a factorilor locali. Este nevoie să se treacă rapid de la rolul autoritar și unic al școlii la un sistem de valori umaniste, cu accent pe inițiativa responsabilă venită dinspre toate părțile implicate în educația tinerilor. Cooperarea activă a școlii și a profesorilor cu ceilalți factori educaționali, familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații non-guvernamentale, trebuie să conducă la realizarea unor parteneriate viabile, de natură să permită o abordare pozitivă a problemelor diverse ale tinerilor elevi.

Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată să gestioneze resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală.

În acest sens, școala poate participa și interacționa cu familiile elevilor, poate iniția activități utile în școală sau în afara acesteia, școala sprijină factorii implicați pentru a se cunoaște pe sine și pentru a înțelege normele moral-civice, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțelor elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc. Pentru a putea fi puse în practică asemenea proiecte, trebuie conjugate eforturilor tuturor părților implicate: societatea-cu realitatea ei situațională, familia-subiectivă de multe ori, școala-cu structurile motivaționale și proiective și, nu în ultimul rând, elevul-factorul conștient de importanța demersurilor întreprinse pentru calitatea educației sale. Școala poate deveni un loc fertil al proiectării, asimilării și dezvoltării unor programe de învățare și formare continuă, bazate pe experiență și creație individuală sau de grup. În cadrul unor astfel de programe, elevii pot dobândii abilități metacognitive ce nu se regăsesc în procesul de predare-învățare propriu-zis, acestea fiind asociate cu latura socială a tânărului elev, cu personalitatea lui, cu formarea unei educații profesionale formative. etc. Abordarea sistemică a acestor tipuri de activități conduce la dezvoltarea spiritului etic, psihologic, estetic, social, cultural, familial.

În relația școală-familie-comunitate trebuie să existe relații de respect, de acceptare reciprocă, de simpatie și admirație reciprocă, nu de suspiciune, nedumerire sau iritare și provocare. Relațiile dintre școală, elevi, familiile acestora și comunitate trebuie să fie bazate pe înțelegere și colaborare, pe transmitere de informații și prezentare a unor stări de lucruri, de influențe pozitive asupra comportamentelor elevilor, pe trăiri afective și emoționale reciproce în diferite forme de manifestare. Pentru atingerea unui nivel de calitate ridicat în eficientizarea relației școală-elev-familie-comunitate, este necesar un management performant al calității educației în fiecare unitate școlară.

În cadrul unei societăți care se schimbă continuu, școala românească trebuie să își asume o nouă perspectivă asupra rolului său social și asupra strategiilor prin care își poate asigura dezvoltarea. Din această perspectivă ***parteneriatul educațional dintre școală și comunitate, trebuie să devină o direcție strategică principală în managementul fiecărei unități de învățământ.*** Acest parteneriat trebuie să reunească eforturile tuturor categoriilor interesate în dezvoltarea unei educații de calitate pentru toți elevii din sistemul de învățământ. Pentru a realiza un parteneriat educațional bazat pe asumarea valorilor democratice, este necesar ca societatea românească să realizeze o schimbare de valori, atitudini și comportamente la nivelul tuturor factorilor sociali implicați în susținerea educației: decidenți, cadre didactice, părinți, elevi, reprezentanți ai instituțiilor guvernamentale și nonguvernamentale.

Teoria si practica in domeniul parteneriatului educatiional aratã cã școala ar trebui sã dezvolte relații constante de colaborare cu categorii sociale și organizații care sunt in mod direct interesate in realizarea unei educații de bunã calitate:

- resursele umane din invățãmânt;
- elevi;
- pãrinții elevilor;
- instituțiile guvernamentale centrale sau locale;
- organizații neguvernamentale;
- reprezentanți ai cultelor;
- reprezentanți ai sectorului economic și financiar;
- reprezentanții sindicatelor;
- autorități centrale si locale.

Pentru realizarea unui parteneriat educatiional eficient, toți cei care sunt implicați, trebuie sa fie de acord cu valori fundamentale ca: *egalitatea șanselor in educație, spiritul civic și atașamentul față de comunitate, comunicarea și respectul reciproc, cooperarea și colaborarea, disciplina și responsabilitate, echilibru intre exigențele generale și cele specifice.*

Avand in vedere noul cadru educatiional, in care elevul, beneficiarul direct al educației, este situat in centrul proceselor din școalã, *organizația furnizoare de educație trebuie sã asigure si sã mãsoare progresul inregistrat de elev, valoarea adãugată, calitatea, iar comunitatea, ca beneficiar indirect, sã se implice in producerea, generarea calității în școalã in funcție de nevoi și interese.*

EDUCAȚIA NONFORMALĂ PRIN INTERMEDIUL JOCURILOR DE SOCIETATE

PROF. PENTRU ÎNV. PRIMAR, VIORICA NECULAI

Jocurile:

- au atributul de a conduce la formarea celor mai multe competențe cheie;
- sunt preferate de copii;
- asigură gradul maxim de socializare;
- răspund unei provocări a prezentului - implicarea 100% în procesul învățării;
- permit jucătorilor să descopere trăsături pozitive, dar și limite personale;
- reprezintă forma cea mai potrivită pentru autoevaluare, deoarece nu se dau nici succesului și nici eșecului dimensiuni care să afecteze negativ dezvoltarea personalității copilului.

Scopul:

- Dezvoltarea creativității;
- Dezvoltarea vocabularului.
- Dezvoltarea abilităților matematice;
- Dezvoltarea personală.

Scrabble - este un joc de gândire, strategie și viziune reprezentând o metoda distractivă de creștere a capacității de rezolvare a problemelor, într-un mod inventiv.

Descrierea jocului:

Se formează cuvinte pe o tablă pătrată, împărțită pe o grilă de 15×15 pătrățele. Pentru cuvinte, jucătorii au la dispoziție 100 de jetoane (98 înscrise cu litere, ce au punctaje diferite de la 1 la 10, și 2 jokeri – ce nu aduc puncte, dar pot înlocui orice literă).

Rummy - este un joc cu piese (numite și *pietre*) pentru 2 jucători - maxim 4.

Jocul conține: 106 piese și 4 table de joc.

Descrierea jocului:

Toate piesele trebuie aranjate în așa fel încât să se obțină serii și suite.

✘ **Seria** - formație de piese cu aceeași valoare, dar de culori diferite;

✘ **Suita** - formație în care piesele au valori consecutive și sunt de aceeași culoare (exemplu: 10 negru, 11 negru, 12 negru și 13 negru).

Activități asistate de animale îl ajută pe copil:

- să fie responsabil;
- să se relaxeze;
- să fie mi calm, mai răbdător;
- să se simtă în siguranță;
- să dobândească abilități utile precum
- să socializeze;
- să devină încrezător în propriile forțe;
- să petreacă mai mult timp în natură;
- să devină mai activ.

punctualitatea și disciplina;

Beneficii ale integrării animalelor în programele pentru copii:

- **Psihologice** - ajută oamenii să-și îmbunătățească percepția asupra lor și asupra a ceea ce gândesc.
- **Sociale** - provin din interacțiuni: conversațiile, urmărirea instrucțiunilor, înțelegerea limbajului vorbit.
- **Emoționale** –interacțiunile cu animalele au efect asupra stării de spirit și prin urmare asupra comportamentului, percepțiilor personale și sănătății fizice.
- **Comportamentale**- oamenii trebuie să-și modifice propriul comportament pentru a interacționa efectiv cu animalele și uneori animalele le oglindesc propriul comportament ajutându-i pe oameni să învețe mai multe despre ei înșiși (beneficiu psihologic);
- **Cognitive** - animalele ofera oportunități de a învăța folosind metode inovatoare;
- **Fizice** – sunt legate de corp și funcționarea lui.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

**PROF. ÎNV. PRIMAR VIRGINIA – SILVIA HADADE
LICEUL TEORETIC "LUCIAN BLAGA" ORADEA**

Motto:

"Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat." Burrhus Frederic Skinner

De o perioadă bună de timp, sistemul de educație din România dă posibilitate cadrelor didactice să abordeze educația astfel încât să atingă cât mai multe laturi ale personalității elevilor prin mijloace atractive pentru aceștia. Proiectele desfășurate la nivel local, județean, interjudețean, național sau internațional au adus un plus în sistemul educațional românesc.

Eu personal am început acest tip de abordare a educației în anul 2005, când am coordonat prima ediție a proiectului interjudețean, "Orizonturi noi pentru toți".

Schimbările de la sfârșitul acestui secol au bulversat planeta, medii din ce în ce mai largi și mai diverse au conștientizat inadecvarea fundamentelor ideologice ale societății noastre egocentrice și au reclamat noi paradigme de comportament și acțiune. O nouă provocare a fost lansată educației care este invitată să contribuie la promovarea unei educații pentru drepturile umane, care depășește etnocentrismul.

În cadrul activităților desfășurate pe parcursul proiectului, au fost prezentate șapte țări: România, Ungaria, Franța, Germania, Italia, Grecia și Anglia. Scopul acestuia a fost promovarea unor schimburi spirituale între copii de vârste apropiate pentru a favoriza o mai bună cunoaștere particularităților de cultură, limbă, obiceiuri, porturi și aspecte culinare ale diferitelor țări ale lumii, combaterea atitudinilor etnocentriste și a stereotipurilor, formarea la copii a capacității de a înțelege exponenții altor culturi ale lumii, formarea unei atitudini și a unui comportament intercultural, încurajarea afirmării fiecărei culturi cu normele specifice, ajungându-se la o sinteză de elemente comune, prin conturarea unui mediu modelator, ca bază a înțelegerii la nivel zonal sau mondial, fructificarea diferențelor culturale și a valorilor spirituale locale prin acceptarea unor principii ca: toleranța, respectul reciproc, egalitatea sau complementaritatea valorică a culturilor, raportându-le simultan la valorile generale ale umanității.

Printre activitățile desfășurate se numără prezentarea celor șapte țări europene: locație, capitale, însemne naționale, tradiții și obiceiuri diverse, porturi populare și mâncăruri tradiționale.

La activitatea finală, copiii, perechi, au prezentat porturile naționale specifice țărilor, dansuri specifice acestora, au recitat poezii în limbile țărilor respective, au dansat, au interpretat la vioară piese din repertoriul

muzicii acestor țări. Întreaga asistență a fost plăcut surprinsă să guste din mâncărurile tradiționale ale celor șapte țări.

Pentru că prima ediție a fost foarte apreciată, am realizat și ediția a doua a proiectului, în care am prezentat țări de pe alte continente și anume: Statele Unite ale Americii, Mexic, Egipt, Emiratele Arabe Unite, India și Japonia.

Pe lângă toate activitățile desfășurate în cadrul proiectului, cea finală a fost de fiecare dată așteptată cu mult interes atât de către elevi, cât și de către colegii profesori, care știau deja că vor asista la un adevărat spectacol de final de proiect, din care fiecare va rămâne cu o învățătură pe viață, dobândită într-un mod deosebit de plăcut.

O altă abordarea educației pe care o practic la clasă este aceea a implicării elevilor în proiecte desfășurate la nivel european, Erasmus, Etwinning, sau la nivel mondial, Climate Action, Global School Alliance, prin intermediul cărora elevii intră în contact direct, prin mobilități ale acestora, sau indirect prin întâlniri online sau mesaje, cu elevi din alte țări ale lumii.

Toate experiențele acestea ale copiilor vor rămâne în memoria lor atunci când altele vor dispărea.

BIBLIOGRAFIE:

1. Dassen, P., Perregaux, C., Rez, M., Educația interculturală – experiențe, politici, strategii, Editura Polirom, Iași, 1999

ROLUL EDUCATIEI IN SOCIETATEA CONTEMPORANA

**PROF. ÎNV. PRIMAR PANĂ VIOLETA
SCOALA GIMNAZIALA ORBEASCA, TELEORMAN**

Educatia in societatea contemporana reprezinta educatia din totdeauna in permanenta ei, educatia care raspunde solicitarilor societatii contemporane, mai mult care anticipeaza transformarile societatii viitoare, proiecteaza, organizeaza, coordoneaza actiunile si factorii responsabili acestei transformari.

Dimensiunile societatii contemporane nu sunt indentificate printr-un proces ciclic de evaluare, revalorizare si restructurare a educatiei, determinat in prezent de fenomenul cronologic de trecere in mileniul III, in al XXI-lea secol de existenta al omenirii, trecere care a antrenat schimbari politice, economice, sociale, educationale radicale. Astfel intelegem dimensiunile educatiei contemporane prin mai multe viziuni:

1. Viziunea holistico-structurala – se refera la procesul de modelare al intregii personalitati umane de catre educatie. Educatia viitorului vizeaza in mod necesar:

- a) Emisfera stanga si emisfera dreapta a creierului(interactiunea dintre algoritmic si euristic)
- b) Nivelele constient(invatarea), subconstient(automatisme), inconstient(pulsuniile) psihicului
- c) Sistemele cognitiv(idei), afectiv(sentimente), volitiv(decizii), caracterial(trasaturi), inter-relational (relatiile cu semenii)

2. Viziunea cibernetica – se refera la modalitatea in care se realizeaza aceasta interactiune neurologica, psihologica, la nivelul intregii personalitati, inter-relationala, circularitatea permanenta:

- a) Intrapersonala(relatiile cu propria personalitate)
- b) Interpersonala(relatiile cu ceilalti)
- c) Intragrupala(relatiile intr-un grup)
- d) Inter-grupala(relatiile intre grupuri)
- e) Societala(relatiile cu societatea)

3. Viziunea axiologica – prin care consideram ca educatia trebuie sa fie coordonata de valoarea autentica, atenta actiunii educationale deplasandu-se pe formarea atitudinilor adecvate pentru dezvoltarea capacitatilor si competentelor pentru insusirea cunostintelor, pentru dezvoltarea priceperilor si deprinderilor. Dewey spunea: “Daca dorim sa concepem educatia ca pe un proces de formare a unor atitudini fundamentale, intelectuale si emotionale fata de natura si fata de semenii, filozofia ar putea fi definita chiar ca teorie generala a educatiei. Daca filozofia nu-si propune sa ramana un instrument simbolic, verbal sau sentimental al catorva alesi sau o dogma pur arbitrara, bilantul experientei trecute si programul ei de valori trebuie sa se reflecte in atitudini. ”

4. Viziunea democratica, antiautoritarista – concretizata in democratia educationala bine inteleasa atat la nivel institutional prin relatiile dintre minister, inspectorate scolare, universitati si scoli, cat si la nivelul relatiilor profesori-subiecti educationali care perpetueaza in mod nejustificat formula “Magister Dixit”.

5. Viziunea interculturala – de comunicare intre culturi diferite, intre orientari culturale, de acceptare reciproca si toleranta matura, comunicare reflectata in planurile de invatamant, in programele analitice dar si in atitudinile si conduita partenerilor educationali.

6. Viziunea manageriala – concretizata in descentralizarea educationala, proiectare, planificare, organizare, conducere, consiliere – toate acestea sub semnul eficientei.

7. Viziunea invatarii centrate pe subiectul educational ca principal actor, dar si beneficiar al procesului educational, invatare care-si propune cresterea autonomiei elevului/studentului, dar si a responsabilitatii sale intr-o relatie complexa cu profesorul-formator, ghid, consilier.

8. Viziunea constructivist-pragmatica manifestata prin ceea ce se numeste invatare creativa, personalitate creatora, motivatie intrinseca, actiune eficienta autoformativa.

9. Viziunea inter si transdisciplinara care se refera in mod special la continuturile educationale modulare, integrate, la interactiunea dintre educatia formală, educatia non-formală, si educatia informală.

Educatia reprezinta procesul de selectie a valorilor stiintifice tehnologice, culturale, de transmitere a acestora catre generatia tanara, sub forma de cunostiinte teoretice si practice cu scopul formarii si dezvoltarii personalitatii al profesionalizarii lor si al integrarii in activitatea social-utila. Procesul

educational realizeaza in mod implicit o educatie pentru valoare, elaborand obiectivele educationale, selectand si organizand continuturile invatamantului, punand in opera tehnici, metode si procedee de predare-invatare-evaluare, in functie de dezvoltarea societatii si a cunosterii la un moment dat, de particularitatile individuale si de grup ale subiectilor educationali.

Bibliografie:

- Elena Dimitriu-Tiron, "Dimensiunile Educatiei Contemporane", Institutul European, Iasi, 2005
Al. Soitu, "Pedagogia Comunicarii", Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 2000
G. Vaideanu, "Pedagogie", Ghid pentru profesori, Edit. Universitatii "Al. I. Cuza", Iasi, 1986
Edgar, Faure, "A invata sa fii", Edit. Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1974
Cucos, Constantin, "Pedagogie", Edit. Polirom, Iasi

ȘCOALA ONLINE - O NOUĂ ABORDARE A SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ROMÂNESC

PROFESOR, PANȚIRU OANA
LICEUL TEORETIC „LASCĂR ROSETTI”, RĂDUCĂNENI

Începând cu 11 martie 2020, ca urmare a deciziei Ministerului Educației și Cercetării de a suspenda cursurile față-în-față, sistemul de învățământ se reorientează către practici noi de comunicare și de cooperare prin care să asigure continuitatea învățării și funcționarea organizațională. Măsurile instituite prin starea de urgență ne relevă maniere diferite, câteodată inedite, de a fi și a acționa. Adulți și copii deopotrivă sunt în situația de a descoperi noi moduri de conectare socială și de continuare a activităților profesionale, sociale, culturale, ludice și de petrecere a timpului liber; în acest sens, utilizarea noilor tehnologii a luat o amploare de neimaginat. Toate aceste elemente au, cu siguranță, o zonă de evoluție și dezvoltare socială importantă, dar faptul că totul s-a întâmplat brusc „peste noapte” a pus societatea în fața unei provocări de o magnitudine pe care nu am mai întâlnit-o până în prezent. Ca urmare, instituții guvernamentale, școli, ONG-uri și companii private, profesioniști ai educației și din zona tech s-au trezit la o masă rotundă a dezbaterilor (de cele mai multe ori online, la distanță) pentru a găsi soluții, punând la dispoziție expertiză, idei, resurse, portaluri, instrumente și platforme de elearning. Deși trebuie spus că nu întotdeauna viteza și cantitatea sunt și garanți ai unui proces de calitate, totuși putem vorbi aici în primul rând ca despre un context prielnic pentru reflecție și adaptare permanentă.

Elementul care a condus la o presiune majoră asupra sistemului de învățământ și a societății în ansamblul ei a constat în utilizarea exclusivă a mijloacelor de comunicare la distanță pentru a face educație. Trebuie să recunoaștem din capul locului că: •sistemul de învățământ este doar parțial pregătit, o parte din cadrele didactice nu posedă suficiente informații și competențe specifice instruirii asistate de calculator; •curriculumul permite într-o măsură variabilă/ secvențială/ revizuită transpunerea în activități la distanță; •companiile edtech nu au fost stimulate pentru a construi soluții interoperabile, multate pe nevoile de sistem ale educației.

În aceste circumstanțe au apărut, inevitabil, o serie de impedimente de natură logistică, pedagogică, tehnică și de conținut în domeniul multor discipline școlare. Toate acestea pot să fie văzute fie ca bariere fie drept provocări cărora profesorii, elevii, părinții și decidenții educației încearcă să le facă față în ritmul rapid în care apar, manifestând, în proporții variabile, disponibilitate, interes, măiestrie pedagogică, inventivitate. În același timp, trebuie menționat că nu au existat (și, parțial, nu au fost posibile) măsuri care să poată fi aplicate la nivelul întregii populații școlare, soluțiile adoptate la nivelul unităților de învățământ și al claselor variind foarte mult de la experiențe antrenante și memorabile de învățare prin sesiuni de învățare online și până la situații în care perioada de suspendare a cursurilor față în față a însemnat pentru unii elevi un hiatus total față de școală și, implicit, față de învățarea formală. Aceste situații au avut la bază atât cauze subiective cât și cauze obiective ca: lipsa de echipamente, de nivelul scăzut al competențelor digitale, de tipul de încadrare, suplinirea pe post etc.

Tehnologia digitală a facilitat în bună măsură continuarea unor activități didactice la distanță, în perioada suspendării cursurilor. Cu toate acestea, o parte din activitatea didactică uzuală (față-în-față) nu se poate face online/ la distanță, având astfel un impact negativ asupra învățării temeinice. Profesorii semnalează disfuncții în ceea ce privește următoarele activități de suport pentru învățare: comunicare autentică și relaționare umană, sprijin personalizat pentru elevii cu nevoi speciale de învățare.

Activitatea online are limite în relaționarea cadru didactic – elev. Are însă și limite, care au impact negativ asupra învățării eficiente, întrucât o importantă latură a activității didactice față-în-față nu se poate face virtual. În mod explicabil, sprijinul pe care în mod tradițional îl ofereau elevilor cu nevoi speciale sau cu dificultăți de învățare este greu de oferit online, date fiind limitările tehnologice implicite. În realitate, în mediul online, fiecare elev poate să reprezinte pentru cadrul didactic o posibilă situație de dificultate în învățare, făcând astfel dificilă identificarea celor cu probleme reale. Chiar dacă profesorul își cunoaște bine clasa și elevii și știe cine are nevoie de sprijin suplimentar, acest lucru s-ar putea realiza eventual ulterior activității de predare online, prin consiliere individuală. Este foarte dificilă interacțiunea personalizată cu

un elev anume în contextul în care contactul nu este direct, profesorul este urmărit online de o clasă întreagă și fiecare elev îi solicită atenția.

Platformele educaționale online, platformele de streaming, în general, facilitează comunicarea în timp real între profesor și cursanții săi. Cu toate acestea, comunicarea în acest caz este foarte frecvent percepută ca fiind oarecum artificială, pe de parte din cauza imposibilității obținerii unui feedback comunicațional real (ceea ce face comunicarea autentică), iar pe de altă parte din cauza contextului incomod al plasării în spațiul virtual. Faptul că poți fi înregistrat, faptul că poți fi auzit de orice persoană (nu doar de elevii tăi), neavând un control real al publicului-țintă, îi determină pe profesori să construiască un discurs corect, consistent, fluid. Comunicarea nonverbală și utilizarea mediată a paralimbajului completează paradigma dificilă a comunicării în mediul online în cazul în care comunicarea se realizează prin chat instant, iar unele indicii pe care o bună comunicare nonverbală le putea produce pentru susținerea comunicării verbale sunt acum pierdute prin întreruperi sau blocaje specifice acestor sesiuni în condiții de capacitate de banda limitată sau de trafic încărcat.

Punctul de cotitură marcat de perioada actuală readuce în prim plan nevoia unei strategii pe termen lung care să valorifice programele anterioare și expertiza acumulată în sistem în diverse contexte, luând în considerare feedbackul recent al cadrelor didactice și al specialiștilor. General vorbind, câteva direcții ar putea fi conturate preliminar după cum urmează: •Asigurarea condițiilor pentru cultivarea unor parteneriate strategice relevante în vederea bunei funcționări a ecosistemului educației și formării, la nivel național, regional și local, implicând ONG-uri, companii edtech, instituții internaționale, universități și institute de cercetare. •Reorganizarea curriculumului și a modului în care situațiile educative de tip „instruire asistată de calculator” sunt susținute, monitorizate, promovate și recompensate. •Investiții strategice în echipamente și în dezvoltarea de resurse digitale. Determinarea condițiilor în care se poate face transferul de echipamente și resurse din partea companiilor către școli, profesori, elevi. •Asigurarea accesului echitabil la resurse și instrumente digitale cu valoare adăugată pentru învățare, dedicate fiecărei categorii de beneficiari ai educației, fiecărui nivel de studiu, fiecărei discipline. În acest sens, se impune ca MEC să pună la dispoziția cadrelor didactice un portal gratuit care să fie o garanție a accesului la produse de calitate și la suport de specialitate profesionist. •Facilitarea dezvoltării profesionale continue (diversificate) pentru cadre didactice, decidenți, cercetători. Dezvoltarea unor mecanisme de stimulare și de monitorizare centralizată a calității și relevanței programelor și altor oportunități de DPC pentru profesori, în parteneriat cu furnizorii.

Implementarea, în exercițiul financiar comunitar viitor, a unei linii speciale de finanțare competitivă pentru dezvoltarea instituțională a școlilor care să vizeze crearea de infrastructuri online la nivelul fiecărei școli; cu acces prioritar, într-o primă fază, pentru școlile din mediul rural, pentru cele din zonele dezavantajate și pentru cele care au un procent mare de includere a elevilor cu CES. •Creare cadrului legislativ pentru un fenomen de genul ”Adoptă o școală din mediul rural”, astfel încât companii din domeniul IT să poată adopta o școală unde să dezvolte o infrastructură profesională pentru educație online și să poată pregăti pentru utilizarea acesteia, în parteneriat cu specialiști în pedagogie, media, cadrele didactice și elevi.

Școala, ca și societatea în ansamblul ei, se află acum într-un proces de schimbare accelerată. Modul în care privim viitorul trebuie să fie mai „flexibil” ca oricând, sunt multe voci care spun că după pandemie modul în care vedem lumea o să se schimbe.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE:

Botnariuc, P., Cucos, C., Glava, C., Iancu, E. D., Ilie, D. M., Istrate, O., . . . Velea, S. (2020). Școala Online - Elemente pentru inovarea educației. București: Editura Universității din București. Preluat de pe https://www.psih.uaic.ro/wp-content/uploads/sc_onl_rap_apr_2020.pdf UNESCO. (2020, 05 25).

<https://en.unesco.org/covid19/educationresponse>. Preluat de pe <https://en.unesco.org/>: <https://en.unesco.org/covid19/educationrespons>

Pavel Cerbuscă: “Învățământul în mod online: eficacitate și eficiență ”

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT. PRINCIPII ȘI FUNCȚII

PROF. ÎNV. PRIMAR PĂR CAMELIA-LUOANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 SUCEAVA

Sistemul de învățământ constituie un subsistem al sistemului social global care asigură rezolvarea uneia dintre cele mai importante probleme socio-umane – educația și instruirea generației tinere, a forței de muncă, a specialiștilor. Este reprezentat de ansamblul instituțiilor școlare de toate gradele și formele, dintr-o anumită țară, instituții care sunt organizate și funcționează în mod corelat, în baza unor principii educaționale generale în vederea realizării anumitor finalități ale educației.

Caracteristici ale sistemelor de învățământ contemporane (S. Cristea, C. Constantinescu, 1998): sunt sisteme *deschise* (fiind influențate de sistemul social global și de celelalte subsisteme: economic, politic, cultural etc.), au caracter *global* (angajând ansamblul organizațiilor școlare), caracter *teleologic* (fiind orientate valoric în direcția atingerii unor finalități) și caracter *autoreglator* (își analizează permanent propriile rezultate, pe baza cărora pun în aplicare strategii alternative pentru realizarea finalităților lor educative).

În literatura de specialitate au fost evidențiate mai multe **funcții** ale sistemului de învățământ.

Constantin Cucuș (2009, p. 20) prezintă următoarele funcții: funcția socială, funcția economică, funcția culturală și funcția pedagogică. Funcția *socială* vizează integrarea tinerei generații în mediul socio-profesional și formarea competențelor de comunicare interumană. Funcția *economică* presupune pregătirea beneficiarilor educației pentru practicarea unei profesii. Funcția *culturală* este orientată spre achiziționarea unui bagaj cultural determinat istoric. Funcția *pedagogică* are în vedere formarea unor persoane autonome și responsabile, capabile de autodeterminare și învățare permanentă.

Sistemul de învățământ asigură condițiile necesare pentru dobândirea competențelor-cheie și pentru profesionalizarea progresivă. Asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume: funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală, care-l formează pe om ca „homo cogitans” (omul care gândește), funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, ce-l formează pe om ca „homo faber” (omul care muncește și creează) și funcția axiologică, de valorificare, de evaluare, care-l formează pe om ca „homo estimans”, omul care apreciază, valorizează. (I. Bontaș, 1997, p. 243) *Funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală* este funcția esențială a sistemului de învățământ și exprimă caracterul teleologic al acestuia. Are în vedere modelarea ființei umane, înzestrarea acesteia cu un bagaj de cunoștințe științifice, formarea competențelor metacognitive și autoevaluative (competențe de învățare pe tot parcursul vieții). Funcția cognitivă, instructiv-educativă și culturală a învățământului „are o pondere specifică în cadrul activității de formare-dezvoltare a personalității, asigurând autonomia acesteia prin medierea pedagogică a intențiilor și intervențiilor politice și economice, exersate în mod obiectiv sau subiectiv, direct sau indirect, de la nivelul sistemului social global.” (Sorin Cristea, 2002, p. 163). Funcția *praxiologică* se corelează cu funcția economică, de asigurare a forței de muncă în conformitate cu nevoile societății și cu funcția de socializare, de formare a competențelor de comunicare interumană, a abilității de a lucra în echipă, a toleranței și a respectului reciproc. Funcția *axiologică* are în vedere formarea capacității de a aprecia valorile societății din toate domeniile, fiind strâns legată de funcția culturală și de funcția de dezvoltare și exersare în condiții optime a talentelor.

Principiile sistemului de învățământ

Termenul „principiu” provine din latinescul „principium” (început, element fundamental) și reprezintă o normă, o legitate, o teză fundamentală care asigură organizarea și funcționarea eficientă, coerentă a unui sistem.

Constantin Cucuș (2009, p. 20) enumeră următoarele principii care ar trebui să stea la baza funcționării unui sistem de învățământ:

- a) principiul accesibilității (fiecărui cetățean trebuie să i se garanteze dreptul la educație);
- b) principiul deschiderii învățământului (prin posibilitatea intrării / ieșirii din sistem respectând normele stipulate);
- c) principiul pluralismului educațional (ce presupune recunoașterea și sprijinirea învățământului de stat, particular, confesional);

d) principiul particularizării structurii și conținutului educativ la specificul cultural, lingvistic, confesional al publicului școlar;

e) principiul funcționalității;

f) principiul autoconstrucției, autoreglării și perfecționării.

Idealul educațional al școlii românești constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative.

În România, potrivit legii, se promovează principiile învățământului democratic și se garantează dreptul la educație generală și diferențiată, pe baza pluralismului educațional, în beneficiul individului și al întregii societăți. Dreptul la învățătură este asigurat tuturor cetățenilor, fără nicio discriminare. Sunt promovate principiile educației diferențiate și permanente. Sistemul nostru de învățământ reunește atât unități de învățământ de stat, cât și și particulare și confesionale, autorizate și acreditate. Învățământul de stat este gratuit. În țara noastră, pot funcționa școli, publice sau private, în sistem de alternativă educațională (Waldorf, Step by Step, Freinet, Montessori etc.), cu aprobarea Ministerului Educației pe baza evaluării și validării acestora. Școlarizarea elevilor din învățământul preuniversitar se face preponderent în limba oficială a statului - limba română, dar și în limba maternă a elevilor aparținând minorităților naționale, în cazul comunităților etnice mari sau în limbi de circulație internațională (de regulă, în cazul școlilor private de tip internațional). În învățământul românesc se aplică principiul libertății conștiinței, a gândirii și opiniilor și principiul dreptului la credință și la o anumită religie.

În România, învățământul are un caracter *unitar, accesibil și deschis*.

Sistemul de învățământ trebuie gândit ca un mijloc și un instrument de modelare a ființei umane, de promovare a unor oferte educaționale care să vizeze prioritar dobândirea competențelor cheie și optimizarea capacității omului de adaptare permanentă la schimbare.

BIBLIOGRAFIE

Bontaș, I., *Pedagogie*, Editura ALL, București, 1994

Cucoș, C. (coordonator), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Ed. Polirom, Iași, 2009

Cristea S., Constantinescu, C., *Sociologia educației*. Pitești: Editura Hardiscom, 1998

ÎMPREUNĂ PENTRU EDUCAȚIE

GRĂDINIȚA PP 36 TIMIȘOARA PROF. PARASCHIV CORINA

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului.

Scopul contractului este asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor.

În activitatea noastră didactică am conștientizat faptul că pentru o relație optimă de colaborare a școlii cu părinții pot fi utilizate o multitudine de forme și metode de colaborare. Pentru găsirea unor soluții la problemele educative ale familiei, părintele trebuie văzut ca un colaborator, ca un partener care se implică activ în aceste forme de intervenție socio-educatională. Edificarea și menținerea unui parteneriat între școală și familie depinde de asumarea responsabilităților de către toți actorii educaționali.

Cuvinte-cheie: școala, familia, parteneriat, educație, metode, eficientizare, responsabilitate.

În momentul actual, copilul este asaltat de influențele exercitate de o multitudine de factori educativi formali, informali și nonformali. Pe lângă instituțiile consfințite (familia, școala, clubul copiilor, biblioteca, biserica, muzeul, casa de cultură, internetul, radioul, televiziunea, presa scrisă), sunt diverse organizații (ale copiilor, tinerilor, părinților, etc.) fundații, grupuri de similitudine (de vârstă, de sex, de categorie socială etc.) specialiști în intervenția socio-educativă. Familia și școala sunt agenții educativi cu o influență deosebită asupra formării și dezvoltării personalității copilului.

Un factor important îl constituie raporturile dintre cei doi factori educativi, relațiile reciproce pe care le dezvoltă, poziția pe care o adoptă fiecare în relația școală - familie. Mult timp, concepția potrivit căreia școlii îi revine sarcina instrucției, iar familiei, cea a educației, a persistat, separând astfel rolurile celor doi agenți educativi. Școala și familia trebuie să colaboreze real, bazându-se pe încredere și respect reciproc, pe grija față de elev, făcând loc unei relații deschise.

Părinților le revine totuși rolul primordial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora condițiile materiale, cât și un climat afectiv și moral. Școala, ca instituție de educație, formare și orientare, are rolul de a crea premise favorabile pentru elevi pentru a le facilita integrarea socială, spirituală și economică. Școala trebuie să facă tot ce-i stă în putință pentru valorizarea maximă a fiecărui individ prin stimularea elevilor în ce privește aptitudinile, atitudinile și a trăsăturile lor de personalitate

Este știut faptul că metodele educative din cadrul familiei, mai mult sau mai puțin planificate și coordonate benefic, determină în bună măsură dezvoltarea personalității, precum și randamentul la școală ale tinerilor, precum și manifestările lor socio-morale.

Până nu demult educația elevilor a fost considerată responsabilitatea școlii. Noile orientări în educație aduc schimbări în sensul că familia trebuie implicată un numai sub aspect financiar, ci și sub aspect educațional și cultural.

Factorul hotărâtor pentru succesul școlar este colaborarea directă și activă în cadrul educației școală - familie. Efectul colaborării cu părinții asigură reușita scopului educațional. Pornind de la necesitatea cunoașterii sociopsihopedagogice a adolescentului, școala stabilește colaborarea cu familia sub diverse forme. Urmărind formele comune, distincte și diferențiate pe care viața de elev o prezintă, părinții pot completa, susține și dezvolta personalitatea viitorului adult cu o singură condiție – colaborarea cu școala. O bună colaborare între familie și școală se poate realiza prin parteneriate. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi.

Parteneriatul nu mai este considerat doar o simplă activitate cu caracter facultativ sau o problemă de natura relațiilor publice.

Parteneriatul determină și orientarea pentru o abordare flexibilă și deschisă spre soluționarea problemelor educative, dar și o formă de comunicare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. Parteneriatul școală – familie este o formulă pedagogică, noțiune relativ nouă înserată în domeniul educației. Pedagogul Sorin Cristea (2000) consideră că acest parteneriat este de fapt un segment care „reflectă mutațiile înregistrate la nivelul relațiilor existente între instituțiile implicate direct și/sau indirect

în proiectarea și realizarea obiectivelor sistemului de învățământ: școala, familia, comunitatea locală, agenții sociali (economici, culturali, politici, religioși etc.), factori de asistență socială etc. ”.

Parteneriatul cu familia insistă pe formarea anumitor competențe și deprinderi de pregătire a copiilor pentru viața școlară și cea socială, iar părinților pentru asigurarea unei educații de calitate copiilor. În general, majoritatea familiilor sunt interesate să întrețină o colaborare strânsă cu școala.

Prin parteneriatul școală – familie se urmărește realizarea unei comunicări eficiente între cei doi factori și punerea de comun acord a sistemelor de valori și a cerințelor de la copil. Mircea

Agabrian (2005) consideră că din acest parteneriat cei câștigați sunt elevii. Acestea acționează în următoarele direcții: ajută profesorii în munca lor, generează și perfecționează competențele școlare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar, dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță sporit în școli.

Participarea democratică în luarea deciziilor în cadrul școlii constă în stabilirea prin lege a consiliului de administrație școlară, în care părinții au reprezentanți cu rol decizional și de control.

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui contract educațional individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor.

Bibliografie:

- Agabrian, M., Milea V., Parteneriate școală-familie-comunitate, Ed. Institutul European, Iași, 2005
Batrânu, E., Educația în familie, Ed. Politică, București, 2005
Cosma, T., Ședințele cu părinții în gimnaziu, Ed. Polirom, Iași, 2001
Cristea S., Fundamentele pedagogiei, Ed. Polirom, Iași, 2010
Jigău M., coord., Curriculum clasele V-VIII Consiliere și orientare, Institutul de Științe ale Educației, Consiliul Național pentru Curriculum, București, 2005

EGALITATEA DE ȘANSE-GARANȚIA UNUI ÎNVĂȚĂMÂNT PERFORMANT

**PROF. PĂUȘESCU IOANA CONSUELA
COLEGIUL ECONOMIC RM. VÂLCEA**

Conceptul de „egalitate“ înseamnă astăzi ceva mai mult decât drepturile egale pe care democrații secolului trecut le revendicau cu entuziasm pentru toți cetățenii; ea înseamnă o egalitate reală a șanselor individuale de promovare socială, iar educația este instrumentul cel mai important în dezvoltare.

Egalitatea de șanse reprezintă conceptul conform căruia toate ființele umane sunt libere să-și dezvolte capacitățile personale și să aleagă fără limitări impuse de roluri stricte. Egalitatea de șanse are la baza asigurarea participării depline a fiecărei persoane la viața economică și socială, fără deosebire de origine etnică, sex, religie, vârstă, dizabilități etc.

Egalitatea șanselor de instruire este teoretic garantată în aproape toate țările lumii, dar realizarea practică a acestui principiu generos continuă să rămână una din cauzele de importanță majoră ale reformelor.

Cea mai bună soluție pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor tuturor elevilor se dovedește a fi *educația incluzivă*, caracterizată prin următoarele principii: dreptul fiecărui elev la educație pe baza egalității șanselor; nici un elev nu poate fi exclus din educație sau supus discriminării pe motive de rasă, religie, culoare, etnie, sex, limbaj, dizabilități; școala se adaptează la nevoile elevilor; diferențele individuale între elevi constituie o sursă de bogăție și diversitate, și nu o problemă. Școala incluzivă are la bază un curriculum adaptat în raport cu nevoile copiilor. În categoria copiilor defavorizați îi putem include pe cei proveniți din familii monoparentale sau orfani de ambii părinți, copiii ai căror părinți sunt șomeri, au grave probleme de sănătate sau un comportament imoral, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate și a căror școlarizare depinde de existența unui mijloc de transport și copiii de etnie rromă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi.

Adaptarea curriculumului se poate realiza prin selectarea unor conținuturi din curriculumul general adresat copiilor normali, care pot fi însușite de copiii cu cerințe speciale; introducerea elevilor cu cerințe educative speciale într-o varietate de activități individuale, terapeutice, destinate recuperării acestora; folosirea unor metode și procedee didactice, a unor mijloace de învățământ intuitive, de natură să sprijine înțelegerea conținuturilor predate la clasă. Educația pentru diversitate este un răspuns la pluralismul de toate felurile cu care ne confruntăm.

Un lucru extraordinar este că tinerii care nu au participat la actul educațional obligatoriu au posibilitatea azi de a-și finaliza studiile prin Programul de tip „*A doua șansă*“ și de a învăța o meserie pentru a se putea integra mai ușor în societate. Programul asigură o ofertă transparentă de module pe care cursanții le pot urma pentru a-și forma competențe și a dobândi certificatul de calificare profesională de nivel I (certificatul de calificare profesională îl obțin numai elevii înscriși la ciclul secundar-inferior).

Atât conținuturile predate cât și modul de predare sunt mult mai apropiate de nevoile lor de învățare. Orele de studiu sunt mai active și mai interesante, exemplele și sarcinile de învățare sunt mult mai relevante, se învață teorie numai atunci când este necesar, fiind planificate ore pentru consultații individuale, la dispoziția elevilor.

Valorificarea diversității permite toleranța; recunoaște, apreciază și facilitează procese implicate în explorarea și descoperirea noului, conduce la întărirea relațiilor în cadrul comunității și mărește posibilitățile tinerilor de a se realiza într-o societate pluralistă, din ce în ce mai complexă. Instituțiile de învățământ trebuie să ia măsuri potrivite pentru eliminarea oricărei forme de discriminare prezente în interiorul lor. *Instruirea individualizată, centrată pe elev*, reprezintă cheia succesului în școala care

promovează egalitatea de șanse. Aceasta cere devotament, angajare atât din partea elevului, cât și din partea cadrelor didactice.

Bibliografie:

<https://edict.ro/egalitatea-de-sanse-in-sistemul-educational-romanesc/>

Mara D. – „Strategii didactice în educația incluzivă”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004.

Verza E., Păun E. – „Educația integrată a copiilor cu handicap”, UNICEF și RENINCO, București, 2008

STAREA DE BINE ÎN ACTIVITATEA MANAGERIALĂ

**PROF. PAVEL CORINA-PATRICIA
LICEUL TEHNOLOGIC "TUDOR VLADIMIRESCU"**

Inclusă în standardele ARACIP, "starea de bine" trebuie să se regăsească în școlile din România. Dar de unde vine starea de bine? Starea de bine ar trebui să fie simțită cât mai des de către fiecare dintre noi... Și dacă nu există starea de bine în școala mea, cum fac să o implementez? Un prim pas este realizarea unor activități care să conducă la starea de bine. Activitățile trebuie să se adreseze atât elevilor cât și profesorilor. Un profesor fericit-un elev fericit, un elev fericit-părinți fericiți! De ce este importantă? Starea de bine din școli poate duce la rezultate mai bune la învățătură, la progres școlar, dar și la reducerea absenteismului și combaterea abandonului școlar.

Managerul de școală poate propune ca țintă strategică în Planul de Dezvoltare Instituțională creșterea stării de bine în școala lui. Pornind de la această țintă, directorul stabilește obiectivele și activitățile prin care poate atinge obiectivele propuse.

Activitățile prin care se poate crește starea de bine într-o școală sunt nenumărate. Acestea variază în funcție de specificul școlii, nivelul de învățământ pe care îl școlarizează și de cultura organizațională din cadrul instituției de învățământ. Pentru școlile gimnaziale și liceele care nu au radio intern, se poate achiziționa o stație radio internă prin intermediul căreia se poate difuza pe perioada pauzelor muzică pentru elevi și personal. În grădinițe se poate organiza pe parcursul zilei o activitate de dezvoltare personală intitulată "5 minute de muzică", activitate în cadrul căreia copiii și educatoarele ascultă muzică. De asemenea, se poate amenaja în curtea școlii/liceului/grădiniței un loc pentru relaxare unde elevii împreună cu cadrele didactice pot desfășura activitățile preferate, pot socializa într-un cadru mai puțin formal.

În interiorul școlii se poate amenaja o sală de relaxare într-un spațiu liber adresat întregii populații a instituției școlare. Aceasta poate fi mobilată cu mobilier confortabil precum: perne, fotolii; dar și cu televizor, laptop-uri, jocuri, aparate de fitness, etc. Acestea au rolul de a stimula atât elevii, cât și personalul școlii, de a-i relaxa, de a-i face să se simtă bine.

Propunerea ofertei de discipline opționale poate fi o activitate de stimulare a stării de bine în școli, dacă acestea sunt atractive și sunt în asentimentul elevilor și al părinților. În urma unei analize de nevoi, directorul împreună cu cadrele didactice pot propune opționale care să-i stimuleze pe elevi și la care aceștia să participe cu plăcere.

Activitățile extracurriculare sunt mijloace excelente pentru starea de bine cu condiția să fie atractive, diverse și pe placul tuturor.

Un alt exemplu de activități pentru creșterea stării de bine sunt activitățile de tip teambuilding. Acestea se pot realiza atât de cadrele didactice împreună cu elevii și/sau cu părinții, cât și la nivel de colectiv, organizate pentru cadre didactice, personal didactic auxiliar și nedidactic.

Cancelaria, sălile de clasă, holurile trebuie să fie primitoare, colorate, amenajate cu mobilier confortabil pentru a stimula starea de bine în școală.

În funcție de creativitatea fiecărui manager, lista de activități pentru stimularea stării de bine în școli se poate îmbogăți/îmbunătăți. Schimbarea este în noi!

EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ON-LINE REALIZAT DE: PROF PEIA ANA

MOTTO:

„Educația este cheia care deschide poarta de aur a libertății.” (George Washington Carver)

Educația este foarte importantă deoarece deschide mintea și joacă un rol vital în societate. De cele mai multe ori, educația are loc frecvent sub îndrumarea educatorilor. Cu toate acestea, perioada prin care trecem reprezintă pentru noi toți mai mult decât o provocare obișnuită. *Învățământul on-line* deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate (vedem acum multitudinea de platforme și soft-uri educaționale on-line, care abundă media în această perioadă); reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, traditional, ”față în față” sau adecvată unor contexte speciale, așa cum se întâmplă în perioada actuală de pandemie, când întregul sistem de învățământ, public și privat, indiferent de nivel sau ciclul curricular este închis. Acest mod de învățare este impus acum de perioada dramatică pe care o traversăm.

Școala on-line îți dă prilejul să explorezi noi moduri de învățare. Metodologia clasică (predare – învățare – verificare) poate fi înlocuită cu mijloace mai atractive. În acest răstimp am găsit o groază de videoclipuri cu activități predate diferit față de cum eram obișnuită. M-au ajutat să privesc subiectele predate la grădiniță dintr-o altă perspectivă.

Este evident că școala – chiar și re poziționată în zona digitală – trebuie să continue să reprezinte pentru copii o resursă de siguranță și de continuitate.

Voi prezenta câteva avantaje și limite ale școlii on-line.

• Avantaje:

- *Distribuirea rapidă a materialelor didactice* – Profesorii pot transmite foarte repede, oricând, oriunde și oricui informațiile pe care le doresc. Astfel nu mai este nevoie de sincronizarea persoanelor pentru a se întâlni fizic și nimeni nu va pierde nimic pentru că informațiile rămân on-line.

- *Elevii intră în posesia materialelor printr-o simplă accesare* – Orice persoană din grupul țintă are acces la toate informațiile, oriunde și oricând.

- *Existența conținuturilor multimedia* – Prin internet pot fi transmise și imagini, videoclipuri, fișiere și orice fel de material virtual care întotdeauna au eficientizat învățarea.

- *Conținuturile pot fi șterse, corectate sau actualizate cu ușurință* – orice document poate fi editat și reeditat, astfel corectarea nu mai produce dificultăți.

- *Serviciu folosit de una sau mai multe persoane, crearea grupurilor* – Informațiile pot fi îndreptate spre o persoană sau către mai multe în același timp în mod individual sau se pot crea grupuri în care utilizatorii pot să și comunice.

- *Folosirea conținuturilor interactive, existența feed-back-ului* – fiind existente grupurile, membrii pot face schimb de experiențe, păreri sau informații. De asemenea, ei pot primi feed-back în timp real, chiar rapid de la administratorul grupului sau de la colegi. Astfel există și interacțiune virtuală și nu numai învățare individual.

• Limite:

- *Dificultăți în utilizarea tehnologiei* – Tehnologia avansează zi de zi și nu toate persoanele sunt la zi cu noutățile. De aceea de multe ori sunt întâmpinate probleme de utilizare a informațiilor sau de realizare a unor proiecte sau teme

- *Lipsa comunicării reale / fizice* – Când învățarea și comunicarea rămân axate în mediul virtual, atunci când oamenii se întâlnesc nu mai știu să comunice și încep să comunice tot prin tehnologie. Folosirea mediului virtual în exces ne robotizează!

Cercetările realizate în ultimii ani în diferite țări la nivel global au arătat că utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor în educație contribuie într-o foarte mare măsură la îmbunătățirea rezultatelor elevilor. Însă, cu toate acestea, multe cadre didactice, fie că preferă metodele clasice de predare, fie dintr-o reticență și indiferență generală față de noile tehnologii, resping dinamicizarea orelor și stimularea elevului cu ajutorul calculatorului, internetului și tuturor celorlalte instrumente asociate.

Școala on-line ar putea deveni un sistem funcțional, care să rezolve problemele din sistemul românesc de educație.

ȘCOALA ROMÂNESCĂ DIN PERSPECTIVA EUROPEANĂ

PROF. PETRACHE DANIELA,

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 280, BUCUREȘTI

Misiunea școlii românești este să asigure experiențe educaționale flexibile, siguranță fizică și emoțională și un mediu adecvat pentru ca cetățenii să devină activi și responsabili în societate.

Educația în societatea actuală presupune deschidere spre cunoaștere, cultură, știință, competențe digitale și de comunicare în limba maternă și în alte limbi străine, receptivitate față de valorile multiculturalismului. Valorile Uniunii Europene trebuie cunoscute de către toți cetățenii țării noastre. Tinerii trăiesc într-o lume a progresului tehnologic, învață, muncesc sau călătoresc în spații culturale diferite. Tocmai din această cauză adaptarea, toleranța, înțelegerea și sensibilitatea culturală sunt absolut necesare. Școala și-a lărgit sfera de activitate către educația non-formală, ca mijloc de suplimentare a educației formale, prin parteneriate cu societatea civilă, cu comunitatea locală și diferite instituții culturale din România și Europa.

O școală europeană își formează elevii în spiritul respectului și al asumării valorilor naționale, al integrării în matricea spirituală românească, prin tot ceea ce înseamnă limbă, istorie, tradiții, cultură națională. Școala înseamnă și deschiderea spre ceilalți, spre alte culturi, civilizații, medii culturale.

Tinerii trebuie să primească în școala românească o educație complexă, în armonia național-european/internațional, competențe, cunoștințe, dar și repere valorice prin care să se integreze într-o lume dinamică, multiculturală, în care pot găsi contexte pentru dezvoltarea lor personală și profesională.

TEHNICI ȘI METODE DE LUCRU CU COPIII CU CES

PROFESOR ÎNV. PREȘCOLAR PETRE SABINA GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL VADU PAȘII, BUZĂU

„Sunt doar unul. Sunt totuși cineva. Nu pot face totul de unul singur, dar pot face ceva. Și chiar dacă nu pot face totul, nu voi refuza să fac ceea ce-mi stă în putință. ” (E. E. Hale)

Universul copiilor e universul poveștilor, al jocului, al inocenței, e universul plin de culori frumoase, e universul florilor și al speranței. În universul copiilor totul e posibil, pentru că fiecare copil se visează un înger care îndeplinește dorințele frumoase ale tuturor.

Fiecare copil are în mâinile sale o baghetă fermecată cu care vrea să transforme lumea în care trăiește într-o lume mai bună, într-o lume în care toate visele frumoase pot prinde aripi de înger și pot deveni realizabile.

Copiii se bucură de lucrurile frumoase care ne înconjoară, se bucură de zborul păsărilor, se bucură de mirosul florilor, de jocul de culori de pe aripile fluturilor, se bucură de o jucărie dăruită de bunicii sau părinții lor, mașina jucărie se transformă într-una reală în mâinile lor, avionul jucărie îi plimbă printre norii plini de stele. Pentru copii, nu lucrurile materiale au valoare, ci lucrurile simple, care aduc bucurie atunci când sunt dăruite cu tot sufletul. Copiii vor să molipsească pe cei din jur cu inocența lor, dar din păcate e din ce în ce mai greu acest lucru, într-o lume plină de egoism și răutate.

Ei ar vrea ca a lor copilărie să fie o armă puternică împotriva tuturor relelor din acest univers. Vor să folosească copilăria lor inocentă pentru a aduce doar bucurie în sufletele oamenilor, doar zâmbete pe chipul tuturor, doar speranțe și fericire în casele semenilor lor. Ei vor ca zâna copilăriei sau îngerul copilăriei să folosească o baghetă fermecată pentru a învinge răul care prinde teren în această lume, vor să învingă acest balaur al răului cu numeroase capete, pentru ca doar iubirea, pacea și bunătatea să domnească pe pământ.

Copii vor să trăiască într-o lume fericită, într-un univers al armoniei și iubirii, pentru ei nimic nu e imposibil!

Să nu le distrugem, noi cei maturi, inocența universului lor! Suntem datori să reclădim o lume a speranței, a zâmbetului curat, a păcii, a visurilor frumoase și îndrăznețe, suntem datori să nu aducem să domnească în Paradisul copilăriei: răutatea, pesimismul, tristețea, egoismul, invidia, mândria, nedreptatea, minciuna, etc. E nedrept să molipsim cu răutatea noastră lumea copilăriei, e nedrept să distrugem tot ce e frumos și pur pe acest pământ!

Copiii cu CES fac parte din societatea noastră, aceștia mai mult decât ceilalți copii au nevoie de o permanentă socializare și colaborare cu alți copii pentru asigurarea integrării sociale a lor. Prin contactul direct cu elevii din alte instituții școlare și prin participarea alături de ei la diverse activități se realizează diminuarea izolării și înlăturarea, în mare măsură, a tendințelor de agresivitate, contribuind la îmbunătățirea modului lor de viață. Tendința de a crea și sprijini cadrul necesar integrării sociale și societale a copiilor cu dizabilități este cu cât mai activă, cu atât mai eficientă, argumentul suprem constituindu-l beneficiile psihosociale ale incluziunii, aceasta facilitând asumarea de roluri sociale proprii în comunitate și stabilirea de relații sociale. Crearea unor parteneriate între școală, familie și comunitate dar și între diverse instituții școlare, presupune succesul elevilor la școală și mai târziu în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

„Unde-s mulți, puterea crește” spune învățătura populară și numai prin unirea efortului părinților, cadrelor didactice, a școlii și a comunității se poate face o mai bună integrare a copiilor cu CES.

Problematika educației copiilor cu cerințe speciale a devenit în ultimii ani o preocupare aparte în rândul specialiștilor. Apariția conceptelor de *educație integrată* și *școală incluzivă* a determinat modificări fundamentale în percepția actului educative.

Analizând particularitățile specifice procesului de învățare a copiilor cu diferite tipuri de deficiență, se ajunge la concluzia că una dintre calitățile esențiale ale curriculum-ului de educație timpurie vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său și să fie tratat în funcție de capacitățile sale de învățare. Pentru aceasta este nevoie ca formularea obiectivelor,

stabilirea conținuturilor instruirii, modalitățile de transmitere a informațiilor în clasă și evaluarea elevilor să se facă diferențiat.

Elaborarea unui curriculum flexibil și ușor de adaptat cerințelor educaționale ale fiecărui preșcolar are la bază mai multe argumente:

- respectarea dreptului fiecărui copil la instrucție și educație pe măsura potențialului și capacităților sale;
- formarea la copilul deficient a unui registru comportamental adecvat care să permită adaptarea și integrarea sa socială printr-o experiență comună de învățare alături de copiii normali;
- asigurarea legăturii cu faptele reale de viață și familiarizarea cu o serie de obișnuințe privind activitățile de utilitate practică și de timp liber;
- dezvoltarea capacităților necesare pentru rezolvarea independentă (în limitele permise de gradul deficienței) a problemelor de viață, autocontrol în situații dificile și practicarea unor metode și tehnici de muncă intelectuală care să asigure eficiență în adaptarea și integrarea școlară și socială.
- În scopul eficientizării procesului de învățare pentru elevii cu cerințe speciale sunt
- invocate, mai ales în ultimul timp, câteva repere fundamentale:
- învățarea interactivă- presupune folosirea unor strategii de învățare focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi la activitățile didactice, precum și pe interacțiunea dintre cadre didactice (ca o modalitate de lucru) cadre didactice și elevi;
- elaborarea în comun a obiectivelor învățării –(educator – preșcolar) deoarece fiecare participant la actul învățării are ideile, experiențele și interesele personale de care trebuie să se țină seama în proiectarea activităților didactice;
- demonstrația, aplicația și feedbackul – orice proces de învățare (mai ales în cazul preșcolarilor cu cerințe speciale) este mai eficient și mai ușor de înțeles dacă informațiile prezentate sunt demonstrate și aplicate în situații reale de viață, existând și un feedback continuu de- a lungul întregului proces;
- modalitățile de sprijin în actul învățării – preșcolarii cu cerințe educative speciale au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învățare atât în timpul activităților desfășurate în clasă, cât și la activitățile din afara clasei, prin dezvoltarea unui parteneriat educațional cu anumite categorii de specialiști, cu familiile lor.

Cele mai utile metode și tehnici de sprijinire a învățării preșcolarilor cu cerințe speciale sunt:

- asigurarea unui confort socioafectiv favorabil învățării;
- învățarea de la copil la copil;
- colaborarea între preșcolari la activitățile de predare-învățare;
- parteneriatul cu părinții în învățare;
- comunicarea cu alți specialiști din afara grădiniții;
- perfecționarea formelor de învățare;
- cunoașterea și analiza conduitei de învățare specifice fiecărui preșcolar;
- evaluarea continuă a învățării – fiecare dascăl să demonstreze o atitudine și o conduită flexibilă în timpul activităților de predare – învățare favorabile unei evaluări permanente, concretizate în disponibilitatea de a asculta toate răspunsurile și a aprecia fiecare intervenție a elevilor.

Metodele și procedeele de predare-învățare trebuie să fie selectate în raport cu scopul și obiectivele activității didactice, conținutul lecției și particularitățile preșcolarilor (vârsta, nivelul dezvoltării psihice, tipul și gradul deficiențelor/ tulburărilor, tipul de percepție al preșcolarilor – analitic sau sintetic), stilul de lucru al educatorului.

În activitățile didactice destinate elevilor cu cerințe speciale se pot folosi metodele expozitiv (povestirea, expunerea, explicația, descrierea), dar trebuie respectate anumite cerințe:

- să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale;
- prezentarea să fie clară, precisă, concisă;
- ideile să fie sistematizate;
- să se recurgă la procedee și materiale intuitive;
- să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Pentru preșcolarii cu deficiențe mintale utilizarea povestirii ca metodă didactică trebuie să fie însoțită de suporturi ilustrativ - sugestive sau imagini filmate, deoarece se captează mai ușor atenția și este facilitată implicarea afectiv-motivațională a lor în secvențele activității.

Experiența practică a demonstrat necesitatea îmbinării metodelor interogative cu celelalte metode expositive, demonstrative, activ-participative, înlăturându-se monotonia și stimulându-se gândirea și concentrarea atenției, condiții necesare în obținerea succesului la preșcolarii cu cerințe speciale.

Metoda demonstrației ajută preșcolarii cu dizabilități să înțeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces. Alături de metoda demonstrației, exercițiul constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educația specială, mai ales în activitățile de consolidare a cunoștințelor și de antrenare a deprinderilor.

În activitatea educativă a copiilor cu cerințe educative speciale se poate folosi cu maximă eficiență învățarea prin cooperare. Activitățile bazate pe învățarea prin cooperare permit evaluarea frecventă a performanței fiecărui preșcolar care trebuie să ofere un răspuns în nume personal sau în numele grupului, preșcolarii se ajută unii pe alții, încurajându-se și împărtășindu-și ideile, explică celorlalți, discută ceea ce știu, se învață unii pe alții, realizează că au nevoie unii de alții pentru a duce la bun sfârșit o sarcină a grupului.

Educația integrată îi va permite copilului cu cerințe educative speciale să trăiască alături de ceilalți copii valizi, să desfășoare activități comune, dobândind abilități, indispensabile pentru o viață cât mai apropiată de cea a valizilor, pentru o adecvată inserție socială.

Cu certitudine, preșcolarii cu dificultăți de învățare au nevoie de ajutor în vederea adaptării, integrării și devenirii lor ca și ceilalți preșcolari – cu succese și insuccese, cu realizări și ratări dar și cu rezultate încurajatoare.

Bibliografie:

1. Alois Gherguț (2005). Sinteze de psihopedagogie specială, Ed. Polirom
2. Miron Ionescu (1998). Educația și dinamica ei , Ed. Tribuna învățământului, București
3. Stănică, M. Popa, Doru Vlad Popovici, (2001). Psihopedagogie specială, Ed. Pro
4. Humanitas, București.

ȘCOALA ȘI COMUNITATEA

PROF. PT. ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR PETREȚCHI SMARANDA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „AVRAM IANCU” BAIA MARE

Pe fondul schimbării politice, sociale, economice profunde și complexe, societatea românească, prin toate componentele sale își caută identitatea. Școala are un rol de refacere a identității sociale și de valorizare a potențialului uman.

Devin astfel prioritare direcții de acțiune în domeniul educației:

- stabilirea setului de valori după care trebuie să se orienteze evoluția societății și a educației sale;
- identificarea factorilor implicați în domeniul educațional și stabilirea rolului și a responsabilităților fiecărui factor;

- susținerea parteneriatului tuturor factorilor sociali care sunt interesați în dezvoltarea educației.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune.

În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord-cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Reforma efectivă a învățământului preuniversitar, ca învățământ public, se poate realiza numai în interiorul spațiului comunitar, ca rezultat al conlucrării școlii cu mediul social, cultural și economic.

Din păcate, există situații în care apar rupturi, blocaje sau disfuncționalități în exercitarea rolurilor în cadrul parteneriatului și, din acest motiv, obiectivul principal va fi parțial sau chiar deloc realizat.

Pentru început e bine să analizăm care ar trebui să fie partenerii educaționali despre care vorbim.

1. Familia:

Părinții și cadrele didactice pot crea diferite parteneriate, angajându-se în activități comune de învățare, sprijinindu-se unii pe alții în îndeplinirea rolurilor cerute, desfășurând proiecte de curriculum colaborativ, participând împreună la diverse activități de luare a deciziei.

Din păcate aici e problema cea mai gravă! E cunoscut faptul că părinții de azi sunt foarte ocupați, atât de ocupați încât ies din rolul de prim-educator, aruncând această responsabilitate doar pe umerii școlii. Cum să mai vorbim de parteneriate când nu de puține ori cei mici vin la școală fără cele mai mici deprinderi (de la salut la suflatul nasului sau legatul șiretului). ”Să te învețe la școală, că de aia sunt plătiți!” Și școala ...face ce poate, se zbate între o programă stufoasă și irelevantă și formarea deprinderilor de bază: rezolvăm fracții în clasa a II-a 50 de minute și legăm șireturi în pauză 10 minute... Cine iese nemulțumit din toată treaba asta? Tot părintele, bineînțeles, pentru că la nu știu ce concurs copilul său nu a realizat 100 de puncte, deci învățătoarea nu și-a făcut treaba !

Bineînțeles că nu putem generaliza aceste situații. Părinții sunt principalii parteneri educaționali, doar că situațiile menționate mai sus sunt, din păcate, tot mai dese.

2. Biserica:

Eu locuiesc în Baia Mare și lucrez la o școală de centru de 23 de ani. Din păcate în toți acești ani biserica ortodoxă (a cărui practicant sunt și eu) nu a avut niciodată vreun rol, în afară de binecuvântarea de început și final de an școlar. A fost însă foarte activă Biserica Baptistă care a sprijinit prin diverse acte de caritate copiii cu situație materială precară din școală. De asemenea Biserica Greco-catolică și Biserica Penticostală au deschis în orașul nostru școli private unde costurile sunt accesibile iar condițiile sunt dintre cele mai bune.

3. Organizațiile nonguvernamentale:

Parteneriatul dintre școală și organizațiile nonguvernamentale se poate face atât public cât și privat în oferirea de servicii sociale atât copiilor cât și familiilor acestora, comunității în ansamblu: sponsorizări prin asociații, centre after-school, Școală după Școală.

Aceste organizații există în comunitatea din care fac parte, doar că ele se axează mai mult pe școlile unde riscul de abandon școlar e foarte mare, cu toate că în aproape toate școlile din oraș sunt copii care au

nevoie de sprijin pentru a absolvi școala. Poate că o legislație mai bine gândită ar permite acestor ONG-uri să acționeze peste tot unde e cazul.

4. Poliția:

În comunitate, poliția reprezintă o instituție de referință pentru locuitorii săi. Rolurile poliției în domeniul educațional pot fi împărțite în două mari categorii: preventive și de intervenție în situații speciale.

Domeniile în care ar trebui să întâlnim parteneriatul școală-poliție sunt următoarele:

- asigurarea integrității personale a elevilor, cadrelor didactice, a locuitorilor comunități;
- prevenirea delicvenței juvenile;
- violența în familie, stradală, în cadrul școlii;
- educația rutieră; promovarea unui comportament civilizată în societate.

Din păcate doar ” pe hârtie” lucrurile arată atât de bine. Sunt arhicunoscute situațiile în care elevii și cadrele didactice sunt agresați prin diverse moduri, iar poliția rămâne neputincioasă, încurcată în proceduri și lipsa personalului.

În virtutea legilor schimbării, soluționarea reală a problemelor multiple cu care se confruntă în prezent educația românească și, în particular, învățământul românesc, poate fi realizată numai prin transformarea parteneriatului într-o realitate.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR ȘCOLARE

**PROF. PETROVICI SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOROBANȚU
LOC. DOROBANȚU**

Dezvoltarea profesională a cadrelor didactice este un proces continuu de învățare pe tot parcursul vieții, de formare, de dobândire sau de îmbunătățire a competențelor și o modalitate eficientă de a ajunge la o anumită maturitate și înțelepciune în profesia didactică.

Participarea profesorilor la proiecte europene de tip Erasmus contribuie foarte mult la dezvoltarea profesională a cadrelor didactice deoarece facilitează accesul acestora la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din diverse țări europene. Prin derularea de proiecte europene, cadrele didactice au posibilitatea de a se familiariza cu sistemele de educație din alte țări europene.

De asemenea, fiecare proiect aduce pentru profesor diverse provocări: crearea unui mediu atractiv de învățare, diversificarea situațiilor de învățare, combinarea mai multor teme și activități relevante, elaborarea de material didactic adecvat. Proiectele europene reprezintă un mediu autentic de învățare și un vast domeniu unde cadrele didactice pot învăța prin intermediul comunicării, prin utilizarea noilor tehnologii și prin managementul de proiect.

Elevii și cadrele didactice au acces la un cadru activ de învățare, la instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul didactic. Proiectele oferă: instrumente pedagogice care integrează noile tehnologii în procesul de învățare; cunoașterea țărilor participante; posibilitatea implicării în activități curriculare comune; participarea profesorilor la o rețea europeană și oportunități pentru dezvoltare profesională, prin colaborarea în proiecte internaționale și prin participarea la seminarii internaționale de formare/ schimburi de experiență; un cadru atractiv de învățare pentru elevi și pentru profesori; recunoașterea oficială și o mai mare vizibilitate a activității participanților la nivel național și european.

Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru și cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele Erasmus+ pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul lingvistic și cultural. E demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect Erasmus+ este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

Beneficiile derulării parteneriatelor internaționale prin proiecte sunt multiple. Acestea completează și întregesc strategiile naționale privind asigurarea calității educației; oferă o modalitate eficientă de abordare a educației în secolul XXI; permit creșterea calității activităților de învățare desfășurate cu elevii; cresc motivația elevilor pentru învățare/ cunoaștere; permit cunoașterea altor sisteme de învățământ și sporesc formarea competențelor de comunicare într-o limbă străină.

În urma participării la proiecte, se produc schimbări la nivelul activității didactice, din perspectiva dezvoltării profesionale continue și la nivelul școlii. Proiectele realizate prin parteneriate internaționale

oferă o perspectivă mai bună în ce privește responsabilitățile și contribuția didactică în cadrul școlii, o atenție sporită acordată calității proiectelor pe care le realizează cadrele didactice, o perspectivă mai avizată în ce privește selecția activităților care să aducă valoare adăugată pentru situațiile educative pe care le proiectăm pentru elevii noștri. Totodată oferă o îmbunătățirea a relației cu conducerea școlii, mai multe activități de colaborare între profesori din școală pentru schimb de experiențe didactice și idei, o relație profesori-elevi mai bună și o mai multă deschidere a școlii către parteneriate.

Bibliografie:

- Istrate, O. (coord.), Rolul proiectelor educaționale realizate prin parteneriate școlare internaționale. TEHNE- Centrul pentru Inovare în Educație, București, 2013.
- Cucuș, C., Educația, dimensiuni culturale și interculturale, Polirom, Iași, 2000
- Institutul de Științe ale Educației, Zone prioritare de educație, Alpha, București, 2006
- Rădulescu E., Educație pentru succes, Oscar Print, București, 1997
- Ciolan, L., Pași către școala interculturală, Corint, București, 2000

COLABORAREA ÎNTRE FAMILIE ȘI ȘCOALĂ-CHEIA SUCCESULUI

PROF. PIPĂ ANA
LICEUL “GH. RUSET ROZNOVANU”, ROZNOV

O educație de calitate nu poate exista atunci când școala lucrează independent de cerințele societății sau al familiei elevilor. Trebuie să ținem o permanentă legătură cu familia. Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea școlii”, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor. Trebuie să se vadă și implicarea familiei în procesul instructiv-educativ. Școala nu mai educă elevi doar pentru a ști cunoștințe ci pentru a se descurca în viață, pentru a fi *oameni* cum se spune în popor.

Elevul trăiește un sentiment de mândrie atunci când părinții săi se implică în activitățile școlii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învățare. Acest lucru va duce la lucruri pozitive în formarea personalității elevului, în conștiința lui. Astfel el își va respecta mai mult părinții, va învăța să aprecieze munca celorlalți, și în cele din urmă își va asigura succesul școlar. Dăruirea, tinerețea, experiența, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverența, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calitățile și în același timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinților în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educație de calitate.

Prin intermediul activităților extrașcolare sau prin derularea a diverse proiecte educaționale profesorul poate cunoaște mai bine elevul, îl poate atrage de partea sa și astfel formându-se o legătură între ei să reușească să îl motiveze pentru ridicarea performanțelor școlare. În desfășurarea acestor activități pot fi cooptați și părinți, astfel se poate consolida legătura dintre elevi-părinți-profesori.

Noul profil European al absolventului obligă școala să pregătească elevul pentru viață. Trebuie cultivate competențele civice, morale, sociale sau de antreprenoriat, iar aici școala are nevoie de sprijinul familiei sau societății. Colaborarea eficientă școală – familie reprezintă o reușită a procesului educațional. Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia în domeniul:

- a) învățării elevului;
- b) comportamentului;
- c) dezvoltării fizice;
- d) dezvoltării intelectuale, morale și estetice;
- e) deprinderilor și priceperilor de muncă, deprinderilor igienico – sanitare;
- f) activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afara clasei și a școlii.

În concluzie rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului, din următoarele puncte de vedere: fizic, intelectual, moral, estetic. Doar implicându-i pe părinți și stabilindu-le responsabilități în acțiunea comună de educare a propriilor copii, de supraveghere și control al acestora, de participare la activitățile educative comune, vom reuși să facem copiii fericiți și motivați.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT JAPONEZ

**PROF. ÎNV. PRIMAR: PÎRVU CARMEN MONICA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MILCOVU DIN DEAL, OLT**

În Japonia, sistemul de învățământ preuniversitar are în vedere o perioadă de 12 ani, dintre care doar 9 obligatorii. El prevede 6 ani de școală primară, 3 ani de gimnaziu și încă 3 de liceu. Anul școlar începe în aprilie și se termină în martie, bineînțeles în această perioadă fiind incluse și vacanțele, mai scurte comparativ cu sistemul educațional european sau american. De exemplu, vacanța de vară se desfășoară în Japonia în intervalul 20 iulie-25 august, deci cu 2 luni mai puțin decât în Occident. Până la împlinirea vârstei de 10 ani, copiii japonezi nu susțin examene, pentru că primii ani de școală sunt dedicați formării caracterului și a bunelor maniere. În acești ani, japonezii învață să-i aprecieze și să-i ajute pe cei din jur, să ocrotească natura și să dea dovadă de empatie.

Anul școlar începe pe 1 aprilie. Spre deosebire de alte țări, unde anul școlar începe în septembrie sau octombrie, în Japonia anul școlar începe pe 1 aprilie. Astfel, prima zi de școală coincide cu Hanami, sărbătoarea florilor de cireș, considerată de japonezi un moment important al celebrării naturii și vieții în general. Astfel, cei mici asociază mersul la școală cu primăvara, anotimp al reînnoirii și privesc cu optimism acest nou început.

Copiii japonezi învață caligrafie și poezie Japonezii pun mare preț pe tradițiile și valorile lor culturale, de aceea copiii studiază la ore caligrafie (shodo- scrierea caracterelor cu pensula pe hârtie de orez) și haiku (poezie japoneză cu formă fixă, alcătuită din 17 silabe).

Curriculum:

Clasele sunt în genere formate din 30-40 de elevi, minimum de vârstă necesar pentru înscriere fiind de 6 ani. Uniforma este obligatorie pentru toate ciclurile de studiu, și constă în pantaloni, cămașă și sacou pentru băieți și fustă și cămașă pentru fete. Materiile studiate sunt: japoneza, matematica, muzica, educația fizică, științele, engleza, dar de asemenea și caligrafia (redarea semnelor japoneze prin pensulă și cerneală), haiku (poezie japoneză) și abilitățile gospodărești, de tipul gătitului sau cusutului. Orele de curs încep de obicei în jurul orei 8: 30 și se termină la ora 15: 30, deci elevii japonezi petrec în medie 7 ore la școală, fără să avem în vedere activitățile extracurriculare.

Mesele și curățenia Copiii nu mănâncă la cantină, ci în clasă, fiind serviți de un grup de colegi care au fost însărcinați cu această responsabilitate. Aceștia sunt obligați să respecte normele de igienă, purtând mască și mănuși atunci când pregătesc masa pentru colegii lor. Mesele sunt asigurate de către stat și se bazează pe principii de nutriție elementare pentru dezvoltarea normală a copiilor. Sunt incluse supe și mâncăruri din orez și legume și deserturi sănătoase, precum fructele.

Ca băuturi, copiii pot primi apă, lapte sau ceai. Meniul depinde de decizia fiecărei unitate de învățământ, dar cert este că momentului mesei de prânz i se acordă o importanță semnificativă, deoarece elevii primesc o pauză de masă de 45 de minute.

De asemenea, dat fiind faptul că în școlile japoneze nu există angajați care să se ocupe de păstrarea curățeniei, elevii sunt învățați încă din primii ani să curețe singuri școala, fiind organizați pe grupe pentru a spăla holurile, clasele, curtea etc. Curățenia este păstrată nu doar de disciplina elevilor și a profesorilor, ci și de faptul că elevii și personalul didactic încălță pantofi speciali la intrarea în școală, pe care îi dau jos atunci când ies în curtea școlii.

Masa de prânz are un meniu standard Alimentația sănătoasă este probabil secretul longevității japonezilor, care se pot lăuda cu cea mai mare speranță de viață la nivel mondial. Mesele copiilor japonezi sunt foarte echilibrate, iar meniul standardizat se servește în clasă. Profesorul servește masa în aceeași sală de clasă, alături de elevi, ceea ce crează o legătură puternică între cadrele didactice și copii. Se încurajează purtarea uniformei În școlile generale și licele japoneze toți copiii poartă uniformă: băieții au o uniformă în stil militar, iar fetele poartă o uniformă inspirată din portul marinarilor. După terminarea cursurilor, copiii merg la ateliere După terminarea orelor de curs normale, elevii japonezi merg la școala pregătitoare (juku) sau participă la workshop-urile școlilor private. Mulți participă și la activități extracurriculare.

Cel mai important examen Pentru japonezi, testul hotărâtor este cel de la terminarea liceului, pentru că fiecare colegiu are o notă minimă de admitere. 76% din elevii de liceu reușesc să treacă de acest examen și continuă să studieze la universitate.

Japonia este a treia cea mai mare economie a lumii și este recunoscută la nivel mondial pentru contribuțiile sale în știință și tehnologie. Cu toate acestea, japonezii pun mare preț pe soft skills și pe abilitățile non-cognitive. Abilitatea ta de a persevera, munca de autoperfecționare și auto-controlul sunt abilități care decid viitorul fiecărui elev japonez. Putem spune astfel că unul din secretele succesului japonezilor constă în respectul pentru muncă și pentru propriile valori spirituale, pe care le plasează în centrul preocupărilor copiilor, încă din clasele mici.

Bibliografie:

1. <https://www.japanvisitor.com/japan-travel/japan-residents/elementary-school-japan>
2. <https://web-japan.org/kidsweb/explore/calendar/april/clubact.html>
3. <https://web-japan.org/kidsweb/explore/schools/q8.html>

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR POPA CORINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ DOROBANȚU, JUD. TULCEA

Denumirea de sistem provine din limba greacă -systema (i), care înseamnă ansamblul unor părți, corelate între ele.

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, în deosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul coerent al instituțiilor școlare de toate gradele, profilele și formele, dintr-o anumită țară, care este conceput, organizat și funcționează în baza unor principii educaționale generale cu caracter organizatoric, iar unele și cu caracter juridic, precum și a unor standarde educaționale.

Sistemul de învățământ asigură rezolvarea uneia dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane - educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. De aceea, în mod firesc, filosoful german Immanuel Kant spunea ca "Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare". În România învățământul este o prioritate națională.

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire - finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instruire și educație, obiectivate în evaluare sau - oameni pregătiți, forță de muncă, specialiști capabili să se integreze pe piața muncii cu spirit creator în activitățile pe care le întreprind. Întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic.

Sistemul de învățământ, asemănător educației în general, realizează cele trei funcții educaționale principale și anume:

a) funcția cognitivă, instructiv-educa-tivă și culturală, care-l formează pe om ca "homo cogitans" (omul care gândește);

b) funcția praxiologică, de muncă și aplicare a cunoștințelor în practică, care-l formează pe om ca "homo faber" (omul care muncește și creează),

c) funcția etico-axiologică, de valorificare, de evaluare corectă, care-l formează pe om ca "homo estimans" omul care apreciază, valorizează corect și se comportă demn și civilizată.

În România învățământul realizează idealul educațional bazat pe tradițiile umaniste, pe valorile democrației și pe aspirațiile societății românești, contribuind la păstrarea identității naționale. El dezvoltă ca ideal educațional o personalitate liberă, multidimensională, integrală, armonioasă, autonomă, demnă și creativă.

Este necesar ca managementul educațional să conștientizeze faptul, că în toate sferile activității sociale învățământul și educația nu sunt fenomene de consum, cum greșit au fost uneori considerate, ci fenomene care realizează cel mai valoros și eficient "produs" cu bătaie lungă - omul pregătit să exercite o profesie plăcută și utilă. De asemenea, managementul educațional este necesar să asigure un raport rațional și dinamic între numărul oamenilor pregătiți prin studii și numărul cerut de piața muncii, menținând accesibilitatea reală a învățământului de toate gradele pentru ca cei care au posibilități intelectuale și materiale care să poată obține pregătirea pe care și-o doresc.

Învățământul ca prioritate națională este necesar să se dezvolte în contextul interacțiunii dintre cerințele dezvoltării economico-sociale și cele ale dezvoltării resurselor umane.

Structura sistemului de învățământ, obiectiveaza organizarea învățământului din România pe nivele, profile și forme de instituții școlare într-un ansamblu coerent și unitar. Ea îmbină, în mod creator, tradițiile și realizările școlii românești cu realizările în acest domeniu pe plan european și mondial.

Formele de învățământ sunt: zi, seral, cu frecvență redusă și la distanță.

Învățământul preșcolar

În învățământul preșcolar sunt incluși copii cu vârste cuprinse între 3 ani și 6 ani. Activitățile se desfășoară în grădinițe cu program normal sau prelungit. Învățământul preșcolar este structurat pe două niveluri: nivelul I ce urmărește socializarea copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 5 ani și nivelul II ce urmărește pregătirea pentru școală a copiilor cu vârste cuprinse între 5 și 6 ani.

Învățământul general obligatoriu

Învățământul general obligatoriu este de zece clase, vârsta de debut a școlarității fiind de 6 ani la cererea părinților. Teoretic, vârsta de încheiere a învățământului general obligatoriu este de 16 ani. Din anul școlar 2003-2004 clasele a IX-a și a X-a sunt finalizate cu certificat de absolvire.

Învățământul primar

Învățământul primar cuprinde clasele I-IV și funcționează numai ca învățământ cu forma de zi, de regulă, cu program de dimineață. Vârsta de încheiere a învățământului primar este de 10-11 ani.

Învățământul secundar inferior

Învățământul secundar inferior sau gimnaziul cuprinde clasele V-VIII și funcționează în general ca învățământ cu formă de zi. Se finalizează cu susținerea unor examene de Evaluare Națională. Vârsta de încheiere a gimnaziului este de 14-15 ani.

Învățământul secundar superior

Învățământul secundar superior cuprinde liceele care organizează cursuri de zi, cu durata de patru ani (clasele IX-XII) și cursuri serale sau cu frecvență redusă. Liceul este structurat pe trei filiere: filiera teoretică - cu profilurile: real și umanist; filiera tehnologică - cu profilurile: exploatarea resurselor naturale, protecția mediului, servicii și tehnic și filiera vocațională - cu profilurile: pedagogic artistic, sportiv și teologic. Studiile liceale se încheie cu un examen național de bacalaureat.

Învățământul post-liceal

Învățământul post-liceal este organizat din inițiativa Ministerului Educației sau la cererea agenților economici. Studiile au o durată de 1-3 ani, în funcție de complexitatea profesiilor. În învățământul superior

Învățământul superior se organizează în trei cicluri conform Legii, respectiv studii universitare de licență, studii universitare de masterat și studii universitare de doctorat.

Conform articolului 4, ciclul I cuprinde studii universitare de licență, corespunzător unui număr cuprins între minimum 180 de credite (licență 3 ani) și maximum 240 de credite (licență 4 ani), conform Sistemului European de Credite de Studiu Transferabile (ECTS). Conform articolului 8, ciclul II cuprinde studii universitare de masterat care corespund unui număr de credite de studiu transferabile cuprins, de regulă, între 90 și 120. La învățământul de zi, durata normală a studiilor universitare de masterat este de 1 până la 2 ani. Ciclul III cuprinde studiile universitare de doctorat care au, de regulă, o durată de 3 ani.

Bibliografie

- Legea 1-legea Educației Naționale
- Curriculum pentru învățământul primar / 2013
- Curriculum pentru învățământ gimnazial/

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE ȘCOLARE

**PROF. INV. PRIMAR POPA DIANA FLORENTINA
SCOALA GIMNAZIALA „I. GH. DUCA „RM. VALCEA**

Se afirmă, de cele mai multe ori, că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

De aceea, o școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Școala este o organizație care învață, dar nu e totdeauna și un loc al învățării: școlile rezistente la noutate și la schimbare nu sunt un astfel de loc; organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Cel mai mare dușman al învățării organizaționale este incapacitatea de a ieși din propriul sistem de gândire, dintr-un cerc vicios de practici, de experiențe și de reguli, pe care organizația ajunge să le considere imuabile.

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

PROIECT DIDACTIC

ȘCOALA GIMNAZIALĂ «GEORGE TUTOVEANU» BARLAD
 PROFESOR: POPA GIGI

Data: 17. 11. 2020

Clasa: VI A

Efectiv: 30 elevi

Temele lecției: 1. Dezvoltarea îndemânării generale

Competențe specifice:

2. 1. Utilizarea termenilor specifici dezvoltării fizice armonioase
2. 2. Caracterizarea generală a propriei dezvoltări fizice
2. 3. Efectuarea exercițiilor simple pentru dezvoltarea calităților motrice de bază
3. 2. Aplicarea pe parcursul activităților a prevederilor regulamentare, în condițiile adaptării acestora
3. 3. Evaluarea propriului randament în activitățile sportive

Loc de desfășurare: mediu on-line

Metode și procedee didactice: conversația, explicația, demonstrația, exercițiul

Mijloace didactice: mingi, sticle (peturi), pahare.

Durata: 45 minute

Veriga lecției Durata	Conținuturi, mijloace, sisteme de acționare	Dozare	Formații de lucru, metode, metodice indicații	Obs.
Organizarea colectivului de elevi 2'	- salutul -verificarea echipamentului și a stării de sănătate -prezenta -anunțarea temelor lecției	30" 10" 1' 20"	-frontal	
Pregătirea organismului pentru efort 5'	VARIANTE DE MERS: -mers pe vârfuri, brațele întinse sus -mers pe călcâie, palmele la spate -mers cu vârful labei piciorului orientat spre interior -mers cu vârful labei piciorului orientat spre exterior -mers pe partea exterioară a labei piciorului -mers pe partea interioară a labei piciorului VARIANTE DE ALERGARE: -alergare ușoara	30`` 30`` 20`` 20`` 20`` 20`` 30``	-frontal -corectarea ținutei de mers și a poziției brațelor față de trunchi -dacă permite spațiul, variantele de mers și de alergare se pot efectua și din deplasare	

	-alergare cu pendularea gambei spre înapoi -alergare cu pendularea gambei spre înainte -alergare cu genunchii sus -pas săltat	30`` 30`` 30`` 30``	-alergarea să fie cu spatele drept și folosirea membrelor superioare specifice variantei de alergare	
Influentarea selectivă aparatului locomotor 8'	a EXERCİȚII PENTRU CAP ȘI GÂT: <u>Exercițiul nr. 1</u> P. I. -stând depărtat, palmele pe șold, mingea ținută între picioare T ₁₋₂ -aplecarea capului spre înainte cu arcuire T ₃₋₄ -extensia capului cu arcuire T ₅₋₆ -aplecarea capului spre stânga cu arcuire T ₇₋₈ -aplecarea capului spre dreapta cu arcuire <u>Exercițiul nr. 2</u> P. I. -stând depărtat, palmele pe șold, mingea ținută între picioare T ₁₋₂ -rasucirea capului spre stânga cu arcuire T ₃₋₄ rasucirea capului spre dreapta cu arcuire T ₅₋₆ -rasucirea capului spre stânga cu arcuire T ₇₋₈ -rasucirea capului spre dreapta cu arcuire EXERCİȚII PENTRU MEMBRELE SUPERIOARE: <u>Exercițiul nr. 1</u> P. I.: stând depărtat, brațele întinse înainte cu mingea ținută în palme T ₁ -ducerea brațului stâng spre stânga cu minge T ₂ -revenire T ₃ -ducerea brațului drept spre dreapta cu minge T ₄ -revenire <u>Exercițiul nr. 2</u> P. I.: stând depărtat, mingea ținută la nivelul pieptului T ₁ -ducerea mingii spre înainte cu brațele întinse	4x8t	Palmele rămân pe șold	
		4x8t	Rasucirea capului fără mișcarea umerilor și a trunchiului	
		4x4t	Mingea este ținută în podul palmei	
		4x4t	Se poate executa și cu ridicare pe vârfuri	

	<p>T₂-revenire la nivelul pieptului T₃-ducerea mingii sus, cu brațele întinse în prelungirea trunchiului T₄-revenire la nivelul pieptului</p> <p>EXERCIȚII PENTRU TRUNCHI: <u>Exercițiul nr. 1</u> P. I.: stând depărtat, brațele întinse sus cu mingea în palme T₁₋₂-aplecare cu arcuire spre stânga cu ducerea mingii la vârful piciorului stâng T₃₋₄-extensie cu arcuire cu mingea ținută sus deasupra capului cu brațele întinse T₅₋₆-aplecare cu arcuire spre dreapta cu ducerea mingii la vârful piciorului drept T₇₋₈-extensie cu arcuire cu mingea ținută sus deasupra capului cu brațele întinse</p> <p><u>Exercițiul nr. 2</u> P. I.: stând depărtat cu brațele întinse sus cu mingea ținută în ambele mâini T₁₋₂-îndoire cu arcuire spre stânga, mingea ținută în ambele mâini deasupra capului cu brațele întinse T₃₋₄-îndoire cu arcuire spre dreapta, mingea ținută în ambele mâini deasupra capului cu brațele întinse.</p> <p>EXERCIȚII PENTRU MEMBRELE INFERIOARE: <u>Exercițiul nr. 1</u> P. I.: stând depărtat la două lațimi de umăr cu mingea ținută în ambele</p>	<p>4x8t</p> <p>4x4t</p> <p>4x8t</p>	<p>Se încearcă pe cât posibil ducerea mingii cât mai aproape de glezna piciorului Picioarele rămân perfect întinse</p> <p>Spatele drept Greutatea corpului se schimbă de pe un picior pe altul Se încearcă atingerea calcâiului cu șezuta</p>	
--	--	-------------------------------------	--	--

	<p>mâini, brațele întinse înainte T₁₋₂-fandare cu arcuire spre stânga T₃₋₄-fandare cu arcuire spre dreapta T₅₋₆-fandare cu arcuire spre stânga T₇₋₈-fandare cu arcuire spre dreapta <u>Exercițiul nr. 2</u> P. I.: stând depărtat, brațele întinse sus cu mingea în palme T₁₋₂-fandare cu arcuire spre înainte, extensie ușoară a trunchiului T₃₋₄-fandare cu arcuire spre înapoi, extensie ușoară a trunchiului T₅₋₆-fandare cu arcuire spre înainte, extensie ușoară a trunchiului T₇₋₈-fandare cu arcuire spre înapoi, extensie ușoară a trunchiului</p>	<p>4x8t</p>	<p>Se execută simultan cu arcuirea brațelor și a trunchiului</p>	
<p>Dezvoltarea calităților motrice viteza sau îndemânarea 25'</p>	<p><u>Exercițiul nr. 1</u> Din poziția stând, ridicare pe vârfuri și menținere <u>Exercițiul nr. 2</u> Din poziția stând pe un picior cu brațele întinse lateral, menținerea acestei poziții <u>Exercițiul nr. 3</u> Din poziția stând pe un picior cu brațele întinse sus, menținerea poziției de echilibru <u>Exercițiul nr. 4</u> Elevii vor avea 6 sticle (peturi) ce vor fi așezate în formă de semicerc la o distanță de 30 cm. față de elev și 10 cm. între sticle. Din poziția stând pe un picior, elevii vor duce piciorul opus spre fiecare sticlă în dreptul capacului, fără a pune piciorul jos. <u>Exercițiul nr. 5</u></p>	<p>2x10`` 2x10`` 2x10`` 2x10`` 2x10``</p>	<p>Brațele întinse sus Piciorul ridicat se poate sprijini pe piciorul fix. Se execută fără balansarea corpului, a membrelor superioare sau a săriturilor. Se execută fără a atinge solul cu piciorul cu care se lucrează Același exercițiu se poate executa și cu celălalt picior.</p>	

	<p>Elevii vor avea aceleași materiale poziționate ca la exercițiul anterior și în plus vor mai avea 6 pahare din plastic. Din poziția stând pe un picior, elevii trebuie să se aplece pentru a pune fiecare pahar cu gura în jos pe fiecare sticlă.</p> <p><u>Exercițiul nr. 6</u> Executarea mersului în linie dreaptă</p> <p><u>Exercițiul nr. 7</u> Executarea mersului în linie dreaptă cu o carte pe cap</p> <p><u>Exercițiul nr. 8</u> Elevii poziționează sticlele în linie dreaptă cu un interval de 40-50 cm între ele. Elevii trebuie să se deplaseze în mers printre sticle cu cartea pe cap.</p>	<p>20``</p> <p>2x20``</p> <p>4 repetări</p>	<p>În timpul acestui exercițiu, elevul se apleacă pentru a pune primul pahar pe sticlă, după care își îndreaptă trunchiul și apoi se apleacă spre cea de-a doua sticlă.</p> <p>Acest exercițiu se poate executa și în sens invers pentru luarea paharelor de pe sticlă.</p> <p>În timpul mersului, spatele rămâne drept.</p>	
<p>Revenirea organismului după efort 2'</p>	<p>Alergare ușoară</p> <p>Exerciții de respirație-mers</p>	<p>1`</p> <p>1`</p>	<p>-frontal</p>	
<p>Încheierea organizată a lecției 3'</p>	<p>Recomandări și aprecieri</p> <p>Salutul</p>		<p>-frontal</p>	

EVALUAREA PRIN PORTOFOLIU

PROF. ÎNV. PRIMAR POPESCU MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 99, BUCUREȘTI, SECTOR 4

Portofoliul este un instrument complex de evaluare prin intermediul căruia se adună toate rezultatele unui elev obținute printr-o varietate de metode și tehnici de evaluare. El urmărește progresul global înregistrat de elev, în ceea ce privește cunoștințele achiziționate într-o perioadă mare de timp (semestru, an școlar, ciclu de învățământ) și aptitudinile acestuia.

Portofoliul reprezintă un mijloc de a valoriza munca individuală a elevului, acționând ca un factor de dezvoltare a personalității. Ele reprezintă o însemnătate aparte în cadrul metodelor de evaluare, prin aceea că oferă atât învățătorului, cât și celorlalți factori interesați (părinți, elevi) o imagine completă despre ceea ce știe să facă elevul. Acesta reprezintă „cartea de vizită” a elevului, urmărindu-i progresul de la un semestru la altul, de la un an școlar la altul.

Am propus elevilor realizarea unui portofoliu la unitatea de învățare „**Omul și mediul**”, clasa a IV-a. Structura și elementele portofoliului au fost stabilite de învățător, dar elevul are libertatea de a cuprinde în portofoliu și materiale pe care le consideră necesare.

Unele elemente ale portofoliului sunt evaluate separat, la momentul respectiv, de către învățător, dar, în final, se face o apreciere globală a acestuia. Învățătorul stabilește de la început criterii clare de evaluare, pe care le comunică elevilor. Elevii nu vor fi evaluați unii în raport cu ceilalți, scopul nu este de a ierarhiza, ci de a vedea evoluția, progresul fiecăruia în parte.

Portofoliul face posibilă trecerea de la validarea cunoștințelor (prin teste) la evaluarea competențelor complexe, dovedindu-se o metodă de evaluare flexibilă, integratoare.

Condițiile ce trebuie îndeplinite în realizarea portofoliului sunt: stabilirea obiectivelor, adecvarea conținutului cu obiectivele stabilite, stabilirea criteriilor de evaluare și a standardelor de performanță, organizarea portofoliilor prin implicarea elevilor și a părinților, evaluarea portofoliilor, comunicarea rezultatelor.

Scopul realizării portofoliului a fost acela de a oferi fiecărui elev posibilitatea de a manifesta o atitudine personală, responsabilă, față de mediul în care trăiește, de integrare a cunoștințelor legate de mediu, poluare și protecția mediului, în experiența de viață a elevilor și folosirea acestuia pentru formarea de convingeri și comportamente ecologice adecvate, precum și stimularea elevului și nu sancționarea acestuia.

Obiectivele avute în vedere pentru realizarea acestuia sunt:

- să evidențieze preocupările elevului pentru studierea și cunoașterea mediului;
- să motiveze elevul prin aprecierea rezultatelor sale și prezentarea experiențelor dobândite;
- să urmărească dinamica procesului de instruire.

Prezint în continuare conținuturile unităților de învățare și structura portofoliilor pe care le- au avut de realizat.

Conținuturi:

- Medii de viață: grădina, pădurea, balta. Relații de hrănire.
- Resurse naturale: apă, aer, soluri, roci, minerale, lemn, combustibili, hrana. Protejarea lor.

Structura portofoliilor:

1. Medii de viață – fișă de lucru
2. Resurse naturale – fișă de lucru
3. Protejarea mediului – fișă de lucru
4. Informații și imagini despre plantele și animalele care trăiesc într - un anumit mediu (baltă, grădină, pădure) la alegere;
5. Afișe, informații despre poluare;
6. Colaj cu tema „Protejarea mediului”;
7. Informații și imagini despre factorii de risc la care este expus propriul organism (expunerea la variații de temperatură, umiditate, soare, aglomerări umane, zgomote, atmosferă poluată);
8. Fotografii din cadrul activităților desfășurate;

9. Concurs de afișe, materiale publicitare despre efectele nocive ale mediului asupra propriului organism;
10. Curiozități;
 11. Ghicitori, proverbe, legende referitoare la mediu;
 12. Fișe de observații;
 13. Colectarea de informații în cadrul unei excursii;
 14. Referate, colaje, desene realizate de elevi în timpul liber;
 15. Fișă de evaluare;
 16. Chestionare.

Fiecare portofoliu va fi evaluat astfel: fiecare material, document, lucrare care trebuie să se regăsească în portofoliu va obține un calificativ în funcție de criteriile de evaluare, iar la final se apreciază în funcție de ponderea calificativelor.

Criteriile de evaluare a materialelor din portofoliu: validitatea, finalizarea, calitatea materialului utilizat, creativitatea, originalitatea, capacitatea de sinteză, corectitudinea limbii utilizate. Evaluarea portofoliilor s-a făcut pe baza criteriilor de evaluare stabilite de la început.

Portofoliile realizate de elevi au oferit o perspectivă de ansamblu asupra activității acestora, pe o perioadă mai lungă de timp, mai exact pe parcursul unei unități de învățare, au redus factorul de stres pentru că evaluarea acestuia a avut ca scop îmbunătățirea activității și stimularea elevului și nu sancționarea acestuia.

BIBLIOGRAFIE

1. CIOLAN L. E. – 2006, *Dezvoltarea educației timpurii*, Editura Universității București, București,
2. CUCOȘ C-TIN. (coord.) – 1988, *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Editura Polirom, Iași,
3. CUCOȘ C-TIN (coord.) – 2002, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași,
4. PÂRÂIALĂ V.; PÂRÂIALĂ D.; FILOTI C. – 2013, *Științe ale naturii – auxiliar pentru elevi, cadre didactice și părinți*, Editura Euristică, Iași,
5. GEAMĂNĂ N. A. (coord.) – *Educația ecologică*, Editura Arlequin, București, 2013

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI- PREZENTARE

PROF. INV. PRESC. POPESCU MIRELA

Educatia reprezinta obiectul de studiu specific pedagogiei (stiintelor pedagogice sau stiintelor educatiei) care vizeaza activitatea de formare-dezvoltare a personalitatii umane, realizabila prin corelatia educator – educat, intr-un context deschis.

Vom lua în considerare sistemele educaționale străine pe exemplul sistemelor educaționale ale țărilor a căror educație este considerată cea mai bună calitate din lume.

Canada

Canada are două limbi oficiale: engleză și franceză, dar engleza este vorbită mai mult în mai multe provincii. Cetățenii străini au posibilitatea de a studia atât în engleză, cât și în franceză.

Educatie prescolara- in Canada, învățământul preșcolar începe la vârsta de 3-4 ani (în funcție de provincia țării), dar nu este obligatoriu. Învățământul preșcolar se asigură gratuit în școli (grădinițe sau cursuri pentru copii din școlile primare), s-au constituit și grupuri de părinți, organisme de voluntariat și private.

Anul universitar începe în septembrie și se termină în iulie. Este împărțit în trei semestre. Dar multe grădinițe sunt deschise mai mult timp. Centrele de zi sunt de obicei deschise tot timpul anului.

Educația școlară- spre deosebire de multe țări dezvoltate, Canada nu are un singur organism guvernamental care să gestioneze educația. Sistemele de învățământ din fiecare provincie a țării sunt, de asemenea, diferite și controlate de acestea în mod independent. Fiecare astfel de sistem de învățământ reflectă religia, istoria și cultura provinciei respective.

Educatie profesionala-există aproximativ 170 de colegii publice și private în Canada. Acestea sunt împărțite în publice (colegii comunitare), tehnice (institute tehnice). Quebec-ul francofon are propriul sistem de colegii de învățământ general și profesional (CEGEPS).

Educatie inalta -învățământul superior este considerat în întreaga lume a fi unul dintre cele mai optime în ceea ce privește raportul preț-calitate și ocupă locul al doilea după Statele Unite. Guvernul țării cheltuiește anual mai mult pentru dezvoltarea sistemului său educațional decât orice alt stat G8. Diplomele de la instituțiile de învățământ canadiene sunt recunoscute în întreaga lume.

Germania

Educatie prescolara-în Germania, copiii de la 3 la 6 ani învață în grădinițe (Grădiniță). Unele dintre aceste instituții sunt situate în școli (grădinița). Există și o rețea de grădinițe private.

Pregătirea preșcolară a copiilor nu este obligatorie, frecventarea este de obicei opțională. O excepție în majoritatea statelor este educația copiilor de vârsta corespunzătoare, care sunt în urmă în dezvoltare. Frecvența copiilor la instituțiile preșcolare din Germania este plătită prin alocații de la autoritățile locale, se folosesc și fondurile proprii ale instituțiilor, dar sunt necesare și investițiile părinților. Mărimea acestor investiții depinde de veniturile familiilor, de numărul de copii sau de numărul de membri ai familiei.

Educația școlară- fiecare școală din Germania este supusă guvernului statului său. Prin urmare, programele, regulile și chiar durata pregătirii în diferite regiuni ale țării diferă. Durata totală a studiilor în Germania este de 13 ani. Sistemul școlar este format din două etape:

Școală primară. Formarea durează de la 4 la 6 ani. Programul educațional la această etapă de învățământ este același pentru toate instituțiile de învățământ ale țării. Școlile secundare din Germania diferă ca tip. Curricula și domeniile lor de educație diferă semnificativ. Adică un elev aflat deja la liceu alege în ce direcție și nivel de specialist vrea să devină. Învățământul secundar în Germania se oferă în gimnazii, școli reale, școli de bază, profesionale și unificate.

Educatie inalta- Germania este o țară cu o tradiție veche de secole de învățământ superior clasic. Astăzi, sistemul de învățământ superior din Germania reunește 383 de instituții de învățământ. Oferă studii superioare în peste 400 de specialități. În plus, în țară există peste 40 de universități teologice. Marea majoritate a universităților (98%) sunt publice și sunt subvenționate de guvern. Toate sunt deschise studenților, indiferent de cetățenia și etnia lor. Există relativ puține universități private, doar 69. Afluxul de studenți străini este în creștere, astfel că în multe universități germane este posibilă predarea în engleză și franceză.

Japonia

Educație prescolară- în Japonia, se acordă o mare atenție educației preșcolare. În mod tradițional, începe în familie. În grădinițe, micii japonezi sunt adunați în grupuri („khan”) și li se alocă propriul „loc de muncă”. Astfel, încă din copilărie, ei învață să lucreze în echipă.

Există un anumit sistem de formare a acestor grupuri (au număr de până la 8 persoane). Grupurile se formează sub influența faptului că fiecare elev al grupului trebuie să completeze întregul grup.

Educația școlară- în Japonia durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă. Până la 45 de copii pot studia la cursurile de japoneză. Anul universitar în Japonia este lung - 240 de zile. Începe la 1 aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se împarte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie. Potrivit Ministerului japonez al Educației, Științei și Culturii, școala secundară superioară folosește sistemul de evaluare universitar: fiecare student trebuie să obțină cel puțin 80 de credite pentru a primi un certificat de absolvire a unui liceu complet de 12 ani (Kotogakko).

Educație profesională- învățământul profesional în Japonia se adresează celor care doresc să primească o educație înalt tehnică. Durata studiului nu este mai mare de 3 ani.

Colegiile japoneze pot fi echivalate ca statut cu instituțiile noastre de învățământ secundar specializat. Ele sunt împărțite în: Junior, tehnologic, colegii de pregătire specială. Colegiu: acestea sunt programe de formare de doi ani în științe umaniste, științe naturale, științe medicale și tehnice. Absolvenții au dreptul de a-și continua studiile la universitate din al doilea sau al treilea an de studii. Admiterea la colegii se face pe baza unui liceu complet, elevii susțin examene de admitere. Facultatea de Tehnologie: studiază electronică, construcții, inginerie mecanică și alte discipline. Poti intra după absolvirea unui liceu incomplet sau complet. În primul caz, perioada de pregătire este de 5 ani, în al doilea - doi ani.

Educație înaltă- învățământul superior din Japonia face parte din sistemul unificat de învățământ profesional și este considerat obligatoriu. Cele mai prestigioase universități publice sunt: Universitatea din Tokyo, Universitatea Kyoto și Universitatea Osaka. Ele sunt urmate de universitățile din Hokkaido și Tohoku. Dintre universitățile private, cele mai cunoscute sunt Chuo, Nihon, Waseda, Meiji, Tokai și Universitatea Kansai din Osaka. Există și multe universități „pitici” cu 1-2 facultăți și 200-300 de studenți.

ROLUL PĂRINȚILOR ȘI AL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILOR

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR, POPESCU NICOLETA ȘCOALA GIMNAZIALĂ CIOCĂNEȘTI, JUDEȚUL SUCEAVA

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Relatia școală familie este una complexă și, uneori, dificilă; se spune, însă, că pentru succesul academic al copilului, un parteneriat școală familie este indispensabil.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Părinții au cel mai direct și mai durabil efect asupra învățării și dezvoltării copiilor. În calitate de primi educatori ai copiilor lor, aceștia au un rol esențial în parcursul educațional al copiilor lor. Un mediu familiar stimulant, care încurajează învățarea, precum și implicarea parentală în activitățile școlare, sunt cruciale pentru dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a copilului. Jocul sau lectura împreună cu copiii în primii lor ani de viață, ajutorul acordat la teme sau discuția de acasă despre întâmplările de la școală, participarea la întâlnirile dintre părinți și profesori și alte activități școlare vor avea efecte pozitive și de durată asupra motivației copilului de a învăța, asupra atenției, comportamentului și rezultatelor sale școlare. Așteptările educaționale ale părinților pentru copiii lor vor avea, de asemenea, un rol crucial în conturarea deprinderilor de învățare ale copiilor lor. Consolidarea parteneriatelor familie-școală și implicarea părinților ca parteneri de învățare încă din primii ani este, prin urmare, esențială pentru îmbunătățirea dezvoltării copiilor și tinerilor.

Parteneriatele între familie și școală trebuie să fie bazate pe respect reciproc și recunoaștere a valorilor, atuurilor și expertizei fiecăreia dintre părți. Părinții și familiile din toate mediile și nivelurile educaționale trebuie să se simtă bineveniți la școală și să fie considerați resurse pentru școală. Aceștia trebuie să fie recunoscuți și sprijiniți în mod adecvat în calitate de co-educatori în procesul de învățare al copiilor lor, începând din primii ani.

Familia este prima școală a viitorului cetățean, iar între cei doi factori educativi trebuie să existe o legătură permanentă care se poate realiza prin diferite forme de colaborare care nu se cer neapărat spectaculoase, dar ele fac parte integrantă din procesul educațional.

O relație majoră școală-familie are în vedere cunoașterea stării de sănătate a copilului și procesul de învățare, echilibrul dintre efort și jocul ca divertisment, cauzele medicale care duc la dificultăți școlare, cauzele rămânerii în urmă și influența lor asupra încrederii copilului în învățatură.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

S-a observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor și prezența activă în școală a părinților și invers. Sunt cazuri când elevii cu multiple posibilități evoluează lent deoarece familia nu prezintă interes. Dezinteresul părinților față de notele copilului nu numai că atrofiază voința acestuia, dar îl și jignește. Sau, din cauza slabei exigențe manifestate de familie privind învățatura la unii elevi, randamentul școlar este tot mai mult stopat de preocupări extrașcolare, își folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul, calculatorul și telefonul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinților nu este eficace, iar aceștia sunt nemulțumiți pentru notele copiilor, dar rezultatele slabe la

învățătură le pun pe seama școlii. De asemenea, există și părinți care supraaglomerează copiii obligându-i să citească sau să scrie cât mai mult, ceea ce determină un randament slab al memoriei, nervozitate, irascibilitate. Se întâlnesc și cazuri când unii părinți sunt permanent nemulțumiți de situația copiilor la învățătură, deși aceștia au note bune. Acești părinți nu știu să dea satisfacție copilului inspirându-i teamă, făcându-l să pară timorat la lecție. Astfel, stabilirea unui acord deplin între cerințele școlii și ale familiei este o condiție fundamentală a bunelor rezultate.

Prin întâlnirile cu părinții, prin dialogurile profesor-părinte se urmărește precizarea modului de supraveghere al copilului, urmărirea metodelor de învățare. Părinții pot susține învățarea acasă prin implicarea în școlile în care studiază copiii lor, încurajându-i pe aceștia să participe la lecții, susținându-le interesul pentru toate disciplinele și lărgindu-și propriile abilități parentale.

Deci, ca primi educatori ai copiilor lor, familiile trebuie să elaboreze un program zilnic pentru teme, să fie disponibili să le răspundă la întrebări și să discute cu ei despre ceea ce și-au însușit, să citească împreună, să păstreze legătura cu școala, să-i laude pe copii și să le aprecieze efortul, să-i încurajeze să persevereze. Ei joacă un rol dominant în influențarea încrederii și motivației copilului de a deveni un individ de succes.

Pe parcursul procesului educativ am urmărit să-i atrag pe părinți în jurul școlii și să devină colaboratori activi ai dascălului, să cunoască scopul și sarcinile, metodele educative, să devină conștienți de răspunderea pe care o au în fața societății.

Am folosit o varietate de forme și metode precum ședințele cu părinții, lectoratele cu părinții, consultațiile și convorbirile în grup sau individuale, fișele psiho-pedagogice ale elevilor.

Astfel, familia constituie cadrul social în care copilul, și apoi tânărul se află într-un riguros raport de dependență materială și spirituală până în momentul în care, odată pregătit pentru profesie și muncă, își poate dobândi singur mijloacele de existență, iar școala este principalul factor instructiv-educativ care pregătește tânărul pentru viață, îi asigură un bogat bagaj de cunoștințe.

Familia trebuie să se alăture eforturilor educative făcute de școală pentru că altfel ceea ce se clădește cu ajutorul școlii se dărâmă în cadrul familiei, iar cel care suportă consecințele este copilul, a cărui formare și instruire va fi frânată.

Școala trebuie să fie un loc în care copiii să vină cu plăcere. Activitățile școlare nu trebuie să reprezinte o ruptură în viața copilului, mediul școlar nu ar trebui să fie unul rigid, ci unul relaxant, în care copilul să se manifeste cu spontaneitate, să învețe jucându-se, să beneficieze de un climat cald, calm, protector și încurajator. Însă, pe lângă toate aceste modalități prin care învățatoarea poate ajuta copiii să aibă o atitudine pozitivă în raport cu școala, părinții au rolul lor. Astfel, specialiștii în educație oferă câteva sfaturi utile prin care să încurajăm copiii să privească învățarea cu ochi buni: „Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile, nu criticat pentru ele sau comparat.”

În raport cu activitatea școlară, copilul trebuie să îi considere pe părinți niște parteneri dispuși să ofere sprijin la nevoie, de aceea comunicarea în cadrul familiei este extrem de importantă.

Copiii trebuie întrebați de către părinți ce au făcut la școală, ascultați cu interes ceea ce povestesc, trebuie să se amuze împreună de întâmplările hazlii, încurajați să spună și aspectele plăcute, dar și pe cele neplăcute din ziua respectivă. Arătând un interes deosebit pentru activitatea de la școală, astfel se dovedește copilului că învățarea este un lucru serios, care vă preocupă, și astfel, copilul va fi mai implicat.

Copilul împărtășește cu familia succesul școlar, realizările, aspectele pozitive, dar și aspectele mai puțin plăcute sau insuccesele. Părinții sunt cei care îl sprijină necondiționat pe copil, oferindu-i soluții optime pentru rezolvarea unor situații apărute școală: ei îi pot da sfaturi utile, pot împărtăși din experiența lor de școlari, se pot consulta cu învățătorul pentru a rezolva împreună unele situații.

Să nu uităm că exemplul părinților contribuie major la educația copilului. Copilul este motivat să învețe dacă ceea ce învață este legat de realitate, dacă este util și îl ajută în viața cotidiană, dacă pornește de la ceea ce cunoaște și de la ceea ce corespunde experienței sale. Învățarea este o experiență personală la care el are nevoie să participe. El învață dacă face, interacționează direct, acționează practic, aplică, dacă analizează, apreciază, observă, extrage concluzii, adică dacă este implicat activ mental și, mai ales la vârste mici, senzorial și motric.

Învățarea eficientă se realizează într-o atmosferă plăcută, suportivă, în care copilul simte că poate decide, că are un anumit grad de libertate, în care are voie să greșească și în care este susținut să-și corecteze greșelile. El are încredere că va critica pentru greșelile sale și nici nu va fi comparat cu alți copii.

Copilul învață mai bine atunci când simte că este apreciat pentru efortul său, că este susținut și sprijinit să depășească obstacolele, frustrările pe care le presupune învățarea.

Bibliografie

Pescaru-Băran, A. - Parteneriat în educație familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București, 2004

Nicola, I. - Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București, 2003

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREUNIVERSITAR

**PROF. PT. ÎNV. PRIMAR POPESCU NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ CIOCĂNEȘTI
LOCALITATEA CIOCĂNEȘTI, JUDEȚUL SUCEAVA**

Evaluarea este o parte importantă a procesului de învățământ alături de predare și învățare. Ea are ca scop identificarea și măsurarea obiectivelor atinse, reglarea și eficientizarea procesului instructiv-educativ. Evaluarea determină în ce măsură se ating prin rezultatele concrete obiectivele propuse inițial. Aceste obiective sunt formulate în programele școlare. Consider că evaluarea este la fel de importantă ca predarea și învățarea și trebuie planificată cu multă grijă.

Toți folosim toate cele trei forme de evaluare: evaluarea inițială (predictivă), evaluare continuă (formativă) și evaluare sumativă (cumulativă).

Evaluarea inițială se aplică la începutul unui semestru, an școlar, ciclul de învățământ. Ea are atât o funcție diagnostică, cât și prognostică.

Evaluarea sumativă se realizează la sfârșitul unui semestru, an, ciclul de învățământ sau chiar și la sfârșitul unui capitol.

Evaluarea formativă se poate face în orice moment al lecției și are o funcție de reglare.

De-a lungul timpului, în teoria și practica educației și instruirii, conceptul de evaluare a suferit modificări semnificative. De la simpla verificare a cunoștințelor acumulate de către elev și notarea lor de către învățător s-a ajuns la extinderea acțiunilor evaluative asupra rezultatelor sociale ale sistemului de învățământ, asupra proceselor de instruire, a durabilității cunoștințelor elevului, a calității curriculumului școlar și a pregătirii personalului didactic.

Evaluarea introduce o normă valorică, evoluând sub influența pedagogiei prin obiective, în două direcții:

- ✓ Sumativă care se concentrează asupra rezultatelor grupei de elevi, reflectând performanțele;
- ✓ Formativă care analizează situațiile complexe, demersurile de studiu și procesele de învățare diverse;

Relațiile funcționale dintre acțiunile de evaluare a rezultatelor școlare și procesele de instruire și educare, relevă funcțiile fundamentale ale evaluării în activitatea școlară.

Prima dintre acestea este de constatare și apreciere a rezultatelor produse. Următoarea vizează cunoașterea factorilor și situațiilor care au condus la obținerea rezultatelor constatate, la diagnosticarea activităților desfășurate. Constatarea și diagnosticarea oferă, prin datele și informațiile referitoare la starea procesului, sugestii pentru deciziile care urmează a fi adoptate cu privire la desfășurarea activității în etapele următoare și anticiparea rezultatelor posibile. Sub acest aspect, evaluarea îndeplinește o funcție de predicție (pronosticare).

În funcție de obiectivele educaționale urmărite, se folosesc strategii de evaluare variate, ce îmbină evaluarea continuă cu utilizarea diferitelor forme de testare. Este esențial ca aceste acțiuni de evaluare să fie judicios echilibrate, păstrându-se cu măsură raportul dintre aspectele informative și cele formative cuprinse în obiectivele procesului de predare-învățare.

Metodele de evaluare sunt modalități prin care elevilor li se oferă posibilitatea de a-și dovedi nivelul de pregătire. Există trei tipuri principale de evaluare: probe orale, probe practice și probe scrise. Ele se mai numesc și metode tradiționale de evaluare.

Metoda de evaluare orală este una dintre cele mai răspândite. Principalul avantaj al acestei metode îl constituie posibilitatea dialogului profesor-elev, care presupune o discuție liberă.

În cazul unor erori, elevul se poate corecta imediat sau în cazul unei neclarități profesorul poate cere elevului informații suplimentare sau o motivare a răspunsului. Ea se poate realiza printr-un interviu, conversație, redarea unui conținut etc. Evaluarea orală are loc printr-o serie de întrebări legate de tema lecției sau diferite exerciții de vorbire precum descrierea unei imagini, descrierea unor experiențe personale ale elevilor etc.

Metoda de evaluare scrisă include diferite forme: test, chestionar, eseu, referat, temă executată acasă, portofoliu, proiect etc. Un avantaj este posibilitatea de a testa un număr mare de elevi simultan. Este o metodă mai obiectivă decât cea orală. Metoda de evaluare scrisă cea mai tradițională și, totodată, cea mai des întrebuițată de mine este testul. Folosesc testul la sfârșitul fiecărei unități, iar itemii sunt de cele mai multe ori diversificați, având atât itemi obiectivi, cât și subiectivi. La comunicare în limba română avem pentru competențele de înțelegere a textului citit și a celui audiat itemi cu alegere multiplă, cu alegere duală sau itemi de completare. În schimb, pentru competențele de producere a mesajelor scrise avem itemi subiectivi. Testele mă ajută să depistez eventualele probleme de scriere, de vocabular pe care elevii nu le-au aprofundat.

Metodele complementare de evaluare sunt proiectul, portofoliul, observarea, investigația, autoevaluarea, fișa de evaluare, chestionarul.

Proiectul este o metodă mai amplă. Acesta presupune formularea temei de către profesor și explicarea sarcinilor, precum și perioada de realizare. Urmează o perioadă în care elevii se documentează, colectează date și aplică tehnicile de lucru sugerate de profesor. După finalizarea produsului, are loc o prezentare a proiectului. Această metodă stimulează creativitatea și elevii pot face dovada capacității de a investiga un subiect dat, de a formula o concluzie, folosind metode și instrumente diferite, precum și cunoștințe din diverse domenii.

Portofoliul poate conține temele pentru acasă ale elevilor, notițele din clasă, compuneri, fișe de lucru, răspunsuri la chestionare. Acestea trebuie să fie făcute de către elev, de unul singur în afara școlii sau sub îndrumarea profesorului sau a părinților. Poate fi un instrument de evaluare, cât și un instrument de autoevaluare pentru a cuantifica progresul făcut și o dovadă a ceea ce a învățat. Avantajele acestei metode sunt stimularea creativității și a implicării elevului în procesul de evaluare, dezvoltarea simțului critic și a motivației. Pentru a diversifica notarea, portofoliul este o altă metodă folosită de mine. Alte portofolii mai pot conține diferite fișe cu texte sau cu exerciții rezolvate în clasă și care au fost verificate de colegi sau de mine, lucrări scrise parțiale etc.

În concluzie, toate aceste metode pot fi eficiente și pot fi folosite în diferite scopuri și pentru obiective diferite de către profesor. Profesorul trebuie însă să diversifice evaluarea și să o centreze pe obiectivele de la clasă. Sunt de părere că abordând metode de evaluare diversificate, elevii vor fi mai interesați și rezultatele vor fi mai productive.

Metode de evaluare:

I. Metode tradiționale

Evaluarea se poate realiza prin metode tradiționale numite așa datorită consacării lor în timp fiind cele mai des folosite. În aceasta categorie intra probele orale, probele scrise și probele practice.

✓ Probele orale -avantaje

-adevarea întrebărilor la elev și la răspunsurile anterioare ale acestuia pentru a grada gândirea elevului prin înrebări ajutatoare la răspunsul așteptat;

- clarificarea pe moment a erorilor și / sau a neînțelegerilor apărute ;

-oferirea posibilității elevului de a se exprima liber, de a-și manifesta originalitatea, capacitatea de argumentare;

- interacțiunea dintre evaluator și evaluat permite evaluarea comportamentului afectiv –atitudinal;

Limite – gradul de dificultate poate să difere de la elev la altul în înrebările ce vizează același conținut:

-variații în comportamentul evaluatorului;

- nivel scăzut de validitate și fidelitate;

- consum mare de timp.

✓ Probele scrise -avantaje:

-economie de timp permițând evaluarea unui număr mare de elevi într-un timp scurt; acoperirea unitară ca volum și profunzime la nivelul conținutului evaluat;

- un grad mai înalt de obiectivitate;

- un stress mai scăzut pentru elevii timizi.

Limite –decalajul temporal între momentul aplicării testului și momentul corectării unor greșeli și completării unor lacune.

Probele practice sunt utilizate în vederea evaluării capacității elevilor de a aplica anumite cunoștințe teoretice precum și a gradului de stăpânire a priceperilor și deprinderilor de ordin practic.

-avantaje - verifică competențele legate de utilizarea corectă și eficiența a instrumentelor și aparaturii de laborator;

- evidențiază originalitatea elevului raportată la aplicarea practică a cunoștințelor teoretice .

-limite- necesită un volum mare de timp și materiale;

- greu de evaluat rezultatele individuale, în condițiile în care materialul didactic permite dar realizarea de lucrări pe grupe.

II Metode complementare (alternative) de evaluare

Principalele metode complementare de evaluare sunt: observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor; evaluarea prin investigație; evaluare proiectelor; evaluarea portofoliilor; autoevaluarea; hartile conceptuale; metoda R. A. I; tehnica 3-2-1; jurnalul reflexiv;

III - Evaluarea în contextul învățării prin cooperare

Activitățile de învățare prin cooperare presupun activități în care elevii învață pe grupe și cooperând pentru realizarea sarcinilor. Elevii învață împreună și pun în practică individual cele învățate. Pentru realizarea sarcinilor, elevii trebuie să-și dezvolte abilitățile de răspundere individuală.

Evaluarea analitică permite învățatorului să știe precis la ce nivel se găsește fiecare dintre elevii săi.

Oricum ar fi, tradițională sau modernă, bazată pe metode vechi sau noi, convenționale sau nu, evaluarea este un moment în cadrul învățării.

Bibliografie:

- CERGHIT, I, Metode de învățământ, ediția a IV-a, revăzută și adăugită, Iași, Editura Polirom, 2006;
- CUCOȘ, C., Pedagogie, Iași, Polirom, 2000;
- ILIE, Marian D., Elemente de pedagogie generală, teoria curriculum-ului și teoria instruirii, Timișoara, Editura Mirton, 2005;
- MANOLESCU, M., Evaluarea școlară. Metode, tehnici, instrumente, București, Editura Meteor Press, 2006;
- MOGONEA, Florentin Remus, Pedagogie pentru viitorii profesori, Craiova, Editura Universitaria, 2010.
- RADU, Ion "Evaluare în procesul didactic", EDP RA, București- 2000
- RADU, Ion "Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului", EDP, București - 1998
- MOGLAN, Vasile "Didactica disciplinei- Limba și literatura română- în învățământul primar", Ed. Miniped, București, 2010

ROLUL PROIECTELOR EDUCAȚIONALE REALIZATE PRIN PARTENERIATE ȘCOLARE INTERNAȚIONALE

**ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA POIENARII BURCHII, JUDEȚUL
PRAHOVA
PROF. ÎNV. PRIMAR, POPOACE FLORENTINA-ROXANA**

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

– acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;

– se creează legături la nivelul comunității;

– se stimulează gândirea critică;

– se educă percepția multiculturalității;

– se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

• creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;

• stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;

• creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;

• reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;

• creșterea ratei promovabilității școlare;

• asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;

• ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;

• formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;

• asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;

• transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele internaționale se pot realiza prin:

✚ Proiecte COMENIUS (bilaterale/multilaterale)

✚ Proiecte ERASMUS+ (din 2015)

✚ Platforma on-line e-Twinning

E- Twinning este o parte a Programului de Învățare permanentă a Comisiei Europene. Portalul concentrează o bază de date solidă, recomandată de Comisia Europeană pentru căutarea de parteneri pentru proiecte Comenius/Erasmus+. Facilitează colaborarea și comunicarea între școli din țările membre UE, crearea de multiple produse educaționale care implică utilizarea noilor tehnologii, îmbunătățirea

comunicării în limbi străine, crearea de noi relații sociale, colaborarea virtuală și interculturalitatea.. Proiectul a fost lansat în anul 2005.

Avantaje acestei platforme sunt:

- dezvoltarea personală și profesională;
- promovarea unui învățământ european, modern;
- cunoașterea altor sisteme de învățământ și a modului în care se realizează educația școlară în țările

U. E;

- stabilirea unor relații profesionale cu colegi din alte țări europene;
- cunoașterea unor aspecte din cultura și civilizație europeană;
- dezvoltarea competențelor lingvistice;
- aprofundarea unor teme între cadrele didactice în secțiunea “Cancelaria profesorilor”
- participarea la cursuri on line

Proiectul Comenius este un proiect european sponsorizat de Uniunea Europeană, parte a programului de schimb european Socrates și lansat în 2002. Este un proiect care se extinde de la grădiniță până la liceu. Se adresează tuturor celor implicați în viața educațională: profesori, elevi, părinți ai elevilor, asociații ale părinților elevilor, ONG-uri și autorități locale, printre altele.

Acesta își propune să promoveze cooperarea în cadrul european între unitățile participante, să încurajeze relațiile dintre elevi și mobilitatea cadrelor didactice, să dezvolte deschiderea și toleranța, cheile unei Europe solide, dar și utilizarea și perfecționarea diferitelor limbi. Proiectul se concentrează pe sprijinirea grupurilor defavorizate, combaterea eșecului la școală și prevenirea excluziunii.

Comenius este prima componentă a Programului de Învățare pe Tot Parcursul Vieții. Se adresează instituțiilor de învățământ preuniversitar de stat și privat (de la grădinițe la școli postliceale) și tuturor membrilor comunității educaționale care își desfășoară activitatea în acest sector: elevilor, tuturor categoriilor de personal didactic, precum și autorităților locale, asociațiilor de părinți sau ONG-urilor care activează în domeniul educațional.

La acest proiect pot participa:

- Elevi din sistemul de învățământ preuniversitar până la finalul ciclului liceal și postliceal;
- Școli, conform specificațiilor statelor membre, de la nivel preșcolar până la finalul ciclului liceal și postliceal;
- Profesori și alte categorii de personal din aceste școli;
- Asociații, organizații non-profit, ONG-uri și reprezentanți ai celor implicați în învățământul școlar;
- Persoane și organisme care răspund de organizarea și asigurarea învățământului la nivel local, regional și național;
- Centre de cercetare și organisme interesate de învățarea pe tot parcursul vieții;

Școlile care participă la Programul Comenius trebuie să fie situate într-o țară participantă la Programul de învățare pe tot parcursul vieții și să aparțină unuia din tipurile de instituții precizate de autoritățile naționale în lista lor de tipuri de școli eligibile.

Programul Comenius finanțează următoarele activități:

- Mobilitate individuală către o altă țară europeană, care poate include:
- Schimb de elevi și profesori în cadrul unui proiect sau parteneriat;
- Participare la activități de formare a profesorilor și a altor categorii de personal din învățământ;
- Vizite pregătitoare pentru parteneriate școlare, rețele și proiecte multilaterale;
- Perioade de stagiu pentru viitori profesori.
- Parteneriatele școlare între școli din diferite țări europene, cu scopul de a dezvolta proiecte comune de învățare pentru elevii și profesorii acestora.

• Parteneriatele Comenius Regio între autorități locale și regionale care au rol în educația școlară. Scopul lor este de a îmbogăți oferta educațională pentru tinerii de vârstă școlară, prin sprijinirea cooperării între autoritățile școlare, școli și alți furnizori de educație din diferite regiuni ale Europei.

• Inițiativa eTwinning utilizează oportunitățile oferite de Internet și mass-media digitale, pentru a promova cooperarea la nivel european între școli, învățarea prin colaborare și pedagogia pe bază de proiecte.

- Proiectele multilaterale au ca scop dezvoltarea, promovarea și diseminarea de noi programe școlare, de noi cursuri sau materiale de pregătire a profesorilor, de noi metode de predare, ca și oferirea unui cadru pentru organizarea activităților de mobilitate pentru viitorii profesori.
- Rețelele multilaterale au ca scop promovarea cooperării la nivel european și inovația în domenii tematice specifice de importanță deosebită pentru învățământul școlar în context european.
- Măsurile acompanyatoare au ca scop sprijinirea diferitelor activități care contribuie în mod clar la realizarea obiectivelor Programului Comenius
- Instituții de învățământ superior;
- Organisme care oferă servicii de orientare, consiliere și informare.

Proiectul ERASMUS+ este programul UE în domeniile educației, formării, tineretului și sportului pentru perioada 2014-2020. Educația, formarea, tineretul și sportul pot avea o contribuție majoră la abordarea schimbărilor socioeconomice, principalele provocări cu care Europa se va confrunta până la sfârșitul deceniului, și la punerea în aplicare a agendei de politici europene pentru creștere economică, locuri de muncă, echitate și incluziune socială.

Programul Erasmus+ contribuie la realizarea:

- obiectivelor Strategiei Europa 2020, inclusiv a obiectivului principal din domeniul educației²;
- obiectivelor Cadrului strategic pentru cooperare europeană în domeniul educației și formării profesionale (ET 2020), inclusiv a indicatorilor de referință corespunzători;
- dezvoltării durabile a țărilor partenere în domeniul învățământului superior;
- obiectivelor generale ale cadrului reînnoit de cooperare europeană în domeniul tineretului (2010-2018);
- obiectivului privind dezvoltarea dimensiunii europene în sport, în special sportul de masă, în conformitate cu planul de lucru al UE pentru sport;
- promovării valorilor europene în conformitate cu articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană³.

„ROLUL ȘI IMPORTANȚA PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE”

**PROF. POPOVICI MARIA
SC. GIMNAZIALĂ SICHEVITA**

Valul schimbărilor și al noutăților care asaltează viața societății și a fiecărei colectivități umane, a făcut necesară extinderea actului educativ de-a lungul întregii vieți a individului, fiind una din sarcinile care ne revin, nouă, cadrelor didactice.

Odată cu evoluția societății, educația cunoaște forme de organizare multiple, iar rolul său a devenit din ce în ce mai important.

Factorilor educativi tradiționali- familie și școală-li s-au alăturat alții noi, precum biserica, mass-media, instituții de cultură, centrele de agrement, adică cei care asigură educația non- formală.

Una din direcțiile fundamentale ale redefinirii învățământului românesc o constituie dezvoltarea liberă, integrală, armonioasă a individului, formarea personalității autonome și creative, prin diversificarea și optimizarea activităților educative extracurriculare și extrașcolare. Așadar, în noul demers educațional al cadrelor didactice se vor redimensiona atât statutul cât și sarcinile acestora, care trebuie să devină manageri de educație prin intermediul unor proiecte/programe desfașurate pe baza unor acorduri de partenerat între unitățile școlare și diferiți parteneri înscriși în proiect.

Există o varietate bogată de modalități de realizare a acestor activități, una foarte importantă fiind proiectele educaționale pe care noi le desfașurăm, care cuprind un calendar de activități planificate, care urmăresc realizarea unui scop bine definit, într-un cadru bine stabilit și într-o perioadă de timp bine definită.

Aceste proiecte educative/educaționale sunt o modalitate de acumulare a unor noi experiențe de cunoaștere, rezolvând probleme practice în diferite situații date, fiind de altfel un instrument al dezvoltării și inovării organizațiilor școlare.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectare rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Având în vedere faptul că grădinița pregătește preșcolarul pentru activitate sa școlară, iar școla pregătește elevii pentru viața socială, aceste proiecte au o importanță tot mai mare în activitatea noastră și a copiilor fiind în dialog permanent cu societatea, realizând punți de legătură între nevoile educaționale, resursele și disponibilitatea copiilor și perspectivelor de dezvoltare economică a societății. În acest sens colaborarea grădiniței cu factori externi educaționali sau cu școala, este o activitate organizată, susținută, direcționată spre probleme educative ale tinerei generații.

Aceste activități din cadrul proiectelor educative aduc un surplus de informații copiilor/elevilor astfel că experiența de învățare informală și non-formală completează și lărgeste experiența de învățare formală.

Parteneriatul educațional devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății, reprezentând modalitatea formală sau informală prin care cele două părți(sau mai multe) decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Bibliografie”

Dumitrana M. „Copilul, familia și grădinița” Iași, ed. Compania, 2000.

Vincent R. „Cunoașterea copilului, ed. Didactică și Pedagogică, București 1972.

Păuna Adriana Camelia „Rolul jocului în asigurarea continuității între activitatea din grădiniță și cea din școală, ed. Sf Ierarh Nicolae, 2010.

Ghid de bune practici în educația timpurie.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR ROMÂNESC

ED. PORTIK LAURA GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 1, REGHIN

Continua schimbare și modernizare a societății atrage după sine și modernizarea învățământului românesc. Dacă în trecut centrarea era pe conținutul de cunoștințe transmise, în prezent centrarea este pe elev, pe capacitatea acestuia de a utiliza aceste cunoștințe în contexte variate și urmărește în special dezvoltarea și descoperirea capacităților fiecărui copil, a abilităților aptitudinilor și competențelor acestuia. Trecerea de la simplu la complex, de la general la abstract, de la îmbinarea cunoștințelor la aplicarea acestora în moduri variate vin să faciliteze transmiterea unor cunoștințe, priceperi și deprinderi.

În învățământului preșcolar trecerea de la activitățile de sine stătătoare, la activitățile integrate din diferite domenii experiențiale reprezintă o oportunitate pentru cadrele didactice de a combina, varia, integra activitățile după cum consideră că este benefic în actul didactic.

Libertatea cadrului didactic de a îmbina cunoștințele din diferitele domenii experiențiale, pun în valoare creativitatea acestuia, capacitatea lui de a facilita învățarea, de a crea contexte de învățare variate, dar valoroase.

Îmbinarea unor activități de Educarea limbajului cu Activități matematice aduc un plus de valoare acesteia, asigură atingerea obiectivelor propuse. De exemplu în cadrul unei activități de Educarea limbajului la grupa mijlocie, povestea educatoarei „Omida mândăcioasă” de Eric Carle, preșcolarii pot fi puși în situația de a-și valoriza cunoștințele matematice prin exerciții de numărare și identificare a cifrei sau construire de mulțimi cu același număr de elemente și totodată își pot consolida cunoștințe legate de cunoașterea mediului, identificarea și denumirea fructelor, stabilirea unor caracteristici ale acestora etc.

Activitățile din cadrul domeniilor experiențiale pot fi integrate cu Activitățile liber alese sau cu activitățile de dezvoltare personală astfel încât pe parcursul unei zile acestea să se realizeze într-un mod plăcut atractiv și util.

Referindu-ne tot la „Omida mândăcioasă” preșcolarii pot fi îndrumați de exemplu: la centrul Artă spre a modela fructele din poveste, la Stiințe spre a recunoaște fructele utilizând simțul gustativ; la centrul Nisip și apă să deseneze cu un băț forma fructelor identificare/recunoscute în poveste.

Activitățile astfel integrate au rolul de a consolida într-o mai mare măsură cunoștințele preșcolarilor, vin să faciliteze înțelegerea acestora, a faptului că, cunoștințele pot fi utilizate în moduri variate, utile, în viața de zi cu zi.

De asemenea învățământul actual permite realizarea unor activități extracurriculare care au ca și scop lărgirea sferei de cunoaștere a preșcolarilor prin contactul direct și nemijlocit cu mediul înconjurător, cu natura, prin lărgirea orizontului cultural etc., toate experiențele noi de învățare, cunoaștere îi fac pe copii să fie mai „bogați”, mai receptivi, atenți la tot ceea ce ne înconjoară, le dezvoltă experiențele de învățare.

Utilizarea mijloacelor și metodelor moderne de predare-învățare interactive precum metoda Ciorchinelui, Brainstorming, Turul Galeriei, Explozia stelară etc aduc un beneficiu actului didactic, îi stimulează pe copii într-o mai mare măsură, de asemenea și utilizarea unor tehnologii moderne precum laptopul diferitele surse precum youtoub etc. cresc calitatea actului didactic.

Realizarea unor parteneriate între diferitele instituții precum Primăria, biblioteca, etc. îmbogățesc experiența de învățare și cunoaștere a copiilor: vizitele la bibliotecă, la diferite instituții, cunoașterea împrejurimilor, au rolul de a cultiva și dezvolta percepțiile de viață ale preșcolarilor, de a le forma și transmite noi valori, reguli morale, civice, cetățenești, de a respecta natura, mediul etc.

PROVOCĂRI ACTUALE ALE CADRULUI DIDACTIC

PROF. ÎNV. PRIMAR PRECEȘNIUC LOREDANA, NICHIFOREL ANCUȚA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „REGINA ELISABETA”, RĂDĂUȚI

În calitate de cadre didactice ne confruntăm astăzi cu provocări inedite- elevi cu alte trebuințe, incidența mass-media, diverse situații de criză educațională care apar în clasa de elevi.

Ritmul vieții cotidiene îi afectează și pe copii. În fața acestor situații cadrului didactic i se cere astăzi un efort mai mare de implicare, cunoaștere psihopedagogică și creativitate didactică pentru a motiva elevii și pentru a realiza un proces de învățământ eficient. Poate cadrul școlar de astăzi nu li se mai potrivește elevilor de astăzi deși li se potrivea elevilor de ieri? Deși mai inteligenți elevii de astăzi sunt mai puțini motivați și școala găsește mai puține modalități de a pune în valoare potențialul acestora.

Conceptele cheie ale școlii moderne ar trebui să fie: adaptare, dinamică, transformare. Aceste elemente nu sunt noi, dar este necesar ca astăzi mai mult ca oricând, să fie reinventate.

Cadrul didactic trebuie să devină un suport pentru dezvoltarea elevilor săi, să fie în măsură de a le oferi sprijinul de care aceștia au nevoie, prin aceasta înțelegând nu numai sprijin informațional, ci și sprijin instrumental, evaluativ și emoțional în aceeași măsură. Astfel în fața abundenței informaționale de astăzi este necesar ca activitatea de predare să fie mai focalizată și direcționată spre lucruri esențiale de învățat.

Din același considerent se impune importanța regândirii programelor și manualelor școlare și nu în cele din urmă a fiecărei activități didactice în parte. Copiii sunt atrași de imaginile dinamice oferite de noile medii de informare-televizivă și de aceea este necesar să fim preocupați de modul în care trebuie să gândim demersul instructiv-educativ. Este important să identificăm idei noi, să schimbăm unele aspecte din stilul nostru de predare atunci când acest lucru se impune, să venim cu materiale didactice inovatoare. Captarea și orientarea atenției elevilor nu trebuie privit doar ca un aspect izolat, situat în debutul lecției, ci trebuie să funcționeze pe întreg parcursul activității instructiv-educative.

Kieran Egan, unul dintre cei mai inovativi și influenți teoreticieni din domeniul actual al științelor educației a subliniat rolul pe care îl poate avea educația imaginativă ca mod de a preda și de a învăța bazat pe angajarea activă a imaginației celor care învață. Astfel povestirea, construirea unei povești în jurul unui mesaj transmis poate fi un puternic instrument care să angajeze emoțional elevul față de tema dată. Cheia este de a încerca să vezi întreaga temă prin ochii unui copil, să surprinzi ce poate fi minunat și surprinzător chiar și în temele cele mai rutinare. Așadar să încercăm să scoatem la suprafață „povestea” din spatele informațiilor din manual, iar acolo unde această poveste nu există, să construim una, oferindu-le astfel elevilor motive de a participa activ.

Un alt aspect important în activitatea cu elevii îl reprezintă feedbackul pe care îl oferim acestora. Reacția cadrului didactic, cuvintele acestuia pot avea implicații deosebite. Așadar, dincolo de aspectul exterior al actului evaluării trebuie văzută dinamica psihologică pe care el o antrenează. A evalua înseamnă a da un verdict, iar aceasta suscită la elevi judecăți, trăiri, opinii, atitudini, care devin factori motivaționali cu efecte stimulativ sau blocante pentru performanță. Aprecierea cadrului didactic reprezintă pentru elev un mesaj pe care acesta din urmă îl recepționează, conferindu-i o semnificație internă. Această apreciere este asimilată de elev, devenind o componentă importantă a imaginii de sine. Apreciind rezultatele, nu sancționăm elevul, ci semnalăm erorile și incităm elevii la corectarea lor; folosim calificative sau note în scop stimulat în raport cu elevii și ca sursă de autocontrol și reflecție pentru noi înșine; însoțim nota de aprecieri pozitive; luăm în considerație nu numai produsul finit al învățării, ci și drumul parcurs de elev în însușirea cunoștințelor.

Deosebit de importantă este, mai ales pentru școlarii mici, funcția stimulat și educativă a evaluării care contribuie la modelarea capacității de a învăța eficient, adică de a desfășura un proces de învățare, care, prin modul cum este organizat, facilitează reușita școlară.

Observăm tot mai des la elevii pe care îi îndrumăm astăzi lipsa unui sentiment de protecție și siguranță manifestată printr-un nivel scăzut al stimei de sine, rezistență scăzută la frustrare și stres, atitudini comportamentale antisociale, lipsa încrederii în celelalte persoane, dificultăți de a dezvolta relații emoționale. Elevul este o persoană care are sentimente și care dorește ca persoanei cu care comunică să îi pese și să încerce să se apropie de el înainte de a-i cere orice, cum ar fi să învețe. Cadrul didactic are în fața

sa, în clasă, elevi care vin în câmpul acțiunii didactice cu propria lor experiență de viață, cu un mod de gândire și o capacitate de a învăța specifice. De multe ori cadrul didactic trebuie să-și schimbe atitudinea, modul de gândi și de a acționa la clasă, să încerce să-și sporească acceptarea în rândul elevilor.

Astăzi ca și educatori trebuie să avem în vedere asigurarea unui climat psihologic deschis, permeabil colaborării, apropierii, coparticipării, dialogului și acceptării.

Este necesar de a ne îmbunătăți permanent modul de interrelaționare cu elevii. Este o muncă anevoioasă, ce presupune o mare disponibilitate afectivă și profesională din partea cadrului didactic, dar cu pași mărunți, cu răbdare și efort putem contribui la dezvoltarea și modelarea a tot ce e mai bun la copiii pe care îi îndrumăm.

Avalanșa de situații cu care cadrul didactic se confruntă în mod cotidian presupune din partea acestuia un efort adaptativ continuu, astfel încât activitatea didactică este în mare măsură o activitate de creație.

BIBLIOGRAFIE:

Egan, Kieran, *Predare ABC-ului învățării*, Editura CD Press, București, 2007

Pânișoară, Ion-Ovidiu, *Profesorul de succes*, Editua Polirom, Iași, 2009

ASPECTE MOTIVAȚIONALE ÎN ORIENTAREA PROFESIONALĂ A ADOLESCENȚILOR

PROFESOR-EDUCATOR: PREDĂ ALINA-MARIANA CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BALȘ

Orientarea profesională este o acțiune complexă atât prin numărul factorilor implicați (profesori, părinți, sponsori, specialiști, etc), cât și prin faptul că face parte integrantă din procesul instructiv-educativ. Este o acțiune permanentă care începe în prima zi de școală și durează toată perioada școlarizării.

Tinerii vor fi îndrumați spre alegerea unei anumite școli și profesii prin prezentarea de lecții, expuneri, dezbateri, monografiile școlare și profesionale, pliante ale școlilor, întreprinderilor, filme, casete, activități în laboratoare, etc.

Orientarea are trei direcții de abordare:

- Orientarea privind opțiunile școlare și are suportul elevilor;
- Orientarea profesională privind opțiunile și plasarea în rolurile ocupaționale și locurile de muncă;
- Orientarea /consilierea individuală.

Orientarea profesională prezintă acea activitate în cadrul căreia o persoană este ajutată să se dezvolte și să accepte o imagine completă despre sine, despre rolul său în societate, presupune testarea concepțiilor și transformarea lor în conformitate cu realitatea înconjurătoare, astfel încât acea persoană să obțină satisfacții și să desfășoare o activitate benefică societății. Orientarea carierei constă în activități și programe prin care indivizii sunt ajutați în asimilarea și integrarea cunoștințelor, a experienței în corelație cu:

Autoînțelegerea, care include cunoașterea propriei personalități și raportarea acesteia la personalitatea altora;

Înțelegerea mecanismelor de funcționare a societății și a acelor factori care contribuie la schimbarea permanentă a acestora, incluzând aici și atitudinea față de muncă;

Conștientizarea rolului pe care îl poate juca timpul liber în viața personală;

Înțelegerea necesității existenței unei mulțimi de factori cu rol activ în planificarea carierei;

Înțelegerea necesității informațiilor și abilităților în obținerea succesului și a satisfacției în activitățile de muncă, dar și în activitățile desfășurate în timpul liber;

Învățarea procesului de luare a deciziilor în alegerea și dezvoltarea carierei.

Consilierea pentru orientarea școlară

Acest tip de consiliere constă în îndrumarea clientului în vederea alegerii unei forme de învățământ potrivit nivelului de pregătire atins anterior și, mai ales, potrivit aptitudinilor, intereselor profesionale și personalității lui. Nivelul cunoștințelor și deprinderilor poate fi cunoscut prin examene și probe profesionale. La acestea se adaugă diagnosticul psihologic stabilit de specialist prin aplicarea unor teste psihologice: teste de aptitudini, teste de interese profesionale, teste și chestionare de personalitate.

În urma evaluării, elevului i se fac recomandări privind continuarea educației, i se oferă informații despre unitățile școlare care corespund cerințelor sale educaționale, despre condițiile de acces la aceste unități și despre formalitățile ce trebuie îndeplinite în acest scop. Apoi se alcătuește un plan de acțiune. Orientarea școlară este o etapă premergătoare orientării profesionale și este importantă că încă din această etapă să se țină seama de criteriul integrării ulterioare a actualului elev în viața activă.

Consilierea pentru orientarea profesională

Aceasta este strâns legată de alegerea, schimbarea sau evoluția profesiei. Ea se îmbină cu orientarea școlară atunci când se acordă elevilor care se îndreaptă spre o școală profesională, o școală de specialitate (liceu tehnologic, liceu de muzică, liceu sportiv, etc.) sau care doresc să urmeze o facultate. Aceasta se centrează pe alegerea optimă a profesiei, pe valorificarea maximală a capacității persoanei prin calificare și profesionalizare, se realizează în liceu facultate, locul de muncă.

Reformele învățământului care la înlăturarea între pregătirea teoretică și pregătirea practic-productivă au răspuns necesităților economico-sociale și pentru a avea eficiență în consilierea profesională trebuie să îndeplinească anumite condiții:

- profesiunea trebuie înțeleasă și tratată ca un mod de viață și un rol social, nu numai o ocupație economică;
- modelul carierei trebuie privit din punct de vedere al psihologiei dezvoltării și nu al psihologiei diferențiale. Aceasta înseamnă că în evoluția subiectului educațional formarea și dezvoltarea sa este obiectivul principal și nu selecția acestuia pentru o anumită profesiune;
- asumarea conceptului de carieră ca fiind nu ascensiunea pe plan social ci îmbinarea mai multor ocupații apropiate și integrarea lor unei cariere unice;
- principiul creativității trebuie să fie principiul coordonator superior al învățămîntului;
- piatra unghiulară a adaptării și integrării socio-profesionale trebuie să fie relația complexă și dinamică între învățămînt – practică și profesiune.

Într-o piață a forței de muncă aflată în continuă mișcare există o presiune asupra valorilor salariaților și nu numai. În mediul competitiv al economiei de piață, managerii îi determină pe angajați să adere la valorile circumscrise carierei și în special la cele ale întreprinzătorilor. În economia de piață tot mai multe reguli, roluri și valori ale salariaților sunt puse sub semnul întrebării de celelalte seturi de valori (ale întreprinzătorului și celui ce dorește să facă o carieră).

Se poate menționa, că o informare asupra principiilor care guvernează piața muncii, despre situația privind perspectivele reale de angajare, despre posibilitățile profesionale oferite de un anumit nivel de educație reprezintă un demers util încă din perioada școlarizării ciclului gimnazial. Prin consilierea școlară și profesională acordată elevilor se urmărește creșterea încrederii acestora în forțele proprii și în capacitatea lor de a alege. Consilierea pentru orientarea școlară este un serviciu care se oferă atât persoanelor individuali, cât și unor grupuri de clienți (de exemplu, elevii unei clase). Orientarea școlară presupune și o serie de activități dedicate părinților și profesorilor. Influența acestora asupra deciziei copilului poate fi mai mare sau mai mică, în funcție de mentalitate, de poziția socială, de nivelul lor cultural. Colaborarea cu părinții se poate face prin întrevederi, reuniuni, seminarii, conferințe. Profesorilor li se pot propune stagii de formare prin activitatea de orientare și li se pot furniza materiale informative. Scopul este același: transformarea părinților și profesorilor în procesul de orientare conștientă și realistă a copiilor pe un drum profesional care să corespundă aptitudinilor, dar și posibilităților concrete oferite pe piața muncii.

Alegerea profesiei reprezintă o expresie a personalității; inventarele de interes sunt inventare de personalitate; membrii aceleiași domeniu de activitate au personalități similare, precum și istorii similare ale dezvoltării personalității; indivizii unui grup vocațional, avînd personalități similare, vor răspunde, în multe situații și la multe probleme, în mod similar, punîndu-și amprenta asupra mediului de muncă, dîndu-i acestuia anumite caracteristici; satisfacția profesională, stabilitatea și realizarea în profesie depind de congruența dintre propria personalitate și mediul în care lucrează sau va lucra.

Analizînd date statistice care s-au atestat în școala noastră ipoteza ar avea următoarea formă: «Dacă statutul social al familiei este scăzut, atunci copiii acelei familii dau raspunsuri vagi». Caracterul vag al răspunsului presupune asocierea modului de reprezentare a realității sociale cu o mare doză de incertitudine.

De aici *concluzia*: «Cu cît nivelul social al familiei este mai scăzut, cu atît copiii acelei familii au reprezentări mai incerte cu privire la realitatea socială».

Bibliografie:

- Ghica V., Ghid de consiliere și orientare școlară, Editura Polirom, Iași, 1998.
- Moisa, Plosca M., „Consiliere privind cariera”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 2001.
- Tomșa Gheorghe, Consilierea și orientarea în școală, Casa de Editură și Presa Viața Românească, București, 2009.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL DIN ROMÂNIA - EVOLUȚIE SAU UTOPIE?

PROF. ÎNV. PREȘC. PREDIȘOR MĂDĂLINA
G. P. N AMARU, BUZĂU

Societatea actuală are responsabilitatea de a investi cât mai mult și calitativ în ceea ce privește sistemul educativ. Viitorul societății de mâine se află în elevii de azi.

Pe lângă familie, biserică, mass-media, instituțiile culturale, factori cu rol deosebit de mare în educația copiilor, elevilor, școala ocupă un rol cu o și mai mare pondere în dezvoltarea copiilor din toate punctele de vedere. Școala oferă mediul prielnic pentru a transmite corect, formal, tot ceea ce va însemna pentru elev educație intelectuală, morală, profesională, religioasă, fizică, socială.

Ce frumos ar fi dacă am fi cu toții conștienți de importanța pe care educația, învățământul o are pentru elevii noștri! Dacă ar fi acest lucru primordial, calitatea acestuia s-ar reflecta în ceea ce copiii reușesc să dobândească la finalul anilor de studiu.

Învățământul românesc a schiopătat încă de pe vremea când eu eram copil, o face și acum și am convingerea, din păcate, că nimic nu se va schimba, oricâte studii, statistici despre calitatea actului și sistemului educațional ar fi. Sistemul trece permanent prin schimbări, dar nu menite să aducă ceva pliabil, palpabil, concret, realizabil, adaptate situației reale din societatea în care trăim acum. Este normal ca elevii să fie continuu bulversați, debusolați și neîncrezători. Cu toate aceste schimbări, învățământul românesc are și elitele lui, geniile, oamenii care au schimbat, format, condus suflute minunate, le-au sculptat și le-au arătat calea cea bună spre dezvoltare, spre afirmare către ceea ce și-au putut dori elevii. Aceste cadre didactice și-au urmat vocația, dragostea și menirea și prin aceștia reușim să transmitem mai departe că învățământul românesc are oameni de bază, oameni care reușesc alături de elevii lor lucruri minunate. Prin aceștia învățământul românesc poate să se mai bucure atunci când "se uită în oglindă și-și vede produsul"-elevul.

Dar ce ne facem cu copiii care nu reușesc nici măcar 4 clase să le termine, cu elevii care nu reușesc să ajungă la școală din cauza distanței enorme și nu au un mijloc de transport școlar, ce facem cu școlile care sunt un real pericol pentru unii copii, în care cad tavanele, nu sunt grupuri sanitare, nu au unde să se spele pe mâini, nu au clase suficient de bine încălzite, ce ne facem cu elevii care își doresc să vină la școală-se presupune că învățământul românesc este gratuit și obligatoriu- dar de fapt sunt nevoiți să scoată din buzunar bani pe care abia și-i permit pentru mâncare ai lor părinți și în felul acesta elevii sunt nevoiți să abandoneze?

Cum oare "se vede" învățământul românesc prin prisma acestor copii? Ei ar trebui să fie elementul central al educației, dar primează alte lucruri până ajungem la elev...

Din păcate, învățământul românesc este discriminatoriu și nu toți copiii au acces la educație așa cum ar fi normal, logic și firesc. Da, ne mândrim cu elevi eminenti care au ajuns în alte țări și au reprezentat frumos învățământul, au fost "o oglindă" care a reflectat cunoștințele, priceperile și deprinderile din anii de studiu însă aici au lucrat mai mulți factori. Eu îmi doresc nespuse de mult ca sistemul nostru de învățământ să ajungă în punctul de a se reflecta prin intermediul elevilor săi astfel încât societatea de mâine să fie compusă din oameni alfabetizați integral în primul rând, integri, cu competențe sociale și emoționale. Nu se realizează totul mizând doar pe factorul -școală- în educația copiilor, însă am putea fi mai conștienți cu toții de impactul și importanța acestuia în demersul educativ al elevului.

"Educația este cea mai puternică armă pe care o putem folosi pentru a schimba lumea!"
Nelson Mandela

ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE EXEMPLE DE BUNA PRACTICĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR PRIHOI ANA-LUCREȚIA
COLEGIUL NAȚIONAL "I. M. CLAIN" BLAJ-ALBA

Procesul educational din școală presupune și forme de muncă didactică complementară activităților obligatorii. Acestea sunt activități desfășurate în școală, în afara activităților obligatorii. Ele sunt activități extracurriculare și se desfășoară sub îndrumarea atentă a învățătoarelor. Astfel, fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității tinerilor.

Activitățile extrașcolare contribuie la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber.

Conținutul acestor activități nu este stabilit de programa școlară, ci de fiecare cadru didactic în parte, în funcție de interesele și dorințele elevilor.

În orice tip de activitate extrașcolară, este necesar să antrenăm trei factori implicați în actul educațional:

elevii – prin responsabilități asumate atât individual, cât și în grup;

familie – prin susținere morală, financiară, sau chiar implicare în organizarea activităților;

școala – prin obținerea avizelor necesare deplasării, elaborarea strategiilor didactice, realizarea unității dintre cei doi factori, finalizarea activității întreprinse.

Despre activitățile extrașcolare știm că joacă un rol esențial în formarea personalității sau a unor anumite competențe ale copilului atât pentru succesul lui, cât și pentru o dezvoltare personală și socială armonioasă.

A fost o perioadă în care activitățile extracurriculare s-au mutat exclusiv în online, iar acest format ales de mine, a venit în ajutorul copiilor și părinților. În cazul acestora, vorbim de acele activități în care copiii pot să-și descopere talentele și pasiunile, dar și să-și dezvolte diverse abilități interpersonale, pe care nu le pot deprinde în timpul școlii. În general, activitățile extracurriculare sunt și extrașcolare, spre avantajul celor care le urmează.

Am pregătit câteva exemple de activități extrașcolare și extracurriculare care s-au potrivit copiilor în perioada în care am stat acasă, activități interesante care i-au menținut activ și curioși, și care le vor dezvolta multe abilități și talente (încă) neștiute, pentru un viitor promițător.

Am inițiat cercuri tematice, în care am desfășurat diferite tipuri de activități extracurriculare tehnico-științifice. Chiar dacă în această perioadă de izolare locațiile fizice sunt închise, copiii au continuat explorarea în online, alături de învățător care adaptează curricula pentru noul format.

Cu siguranță cunoaștem importanța pe care o are tehnologia în viața de zi cu zi și cât de ușor e atras un copil de prezența ei. De la telefoane și calculatoare la alte gadgeturi și echipamente inteligente, copiii s-au apropiat deja mult de tehnologie.

Cunoștințele pe care le deprinde prin programarea de jocuri, animații, aplicații sau chiar roboți i-au ajutat să dezvolte o gândire algoritmică și logică, să găsească soluții și rezolvările optime la probleme, dar și să devină mai deschiși și pregătiți de provocări, mai încrezători în propriile idei și mai creativi.

Artele frumoase sunt la fel de valoroase în viața copiilor noștri precum sunt științele. Atelierele de arte, inițiate de mine, le-astimulat **empatia, abilitățile de comunicare și discurs, creativitatea și imaginația**. Mai mult, i-a ajutat să-și înțeleagă emoțiile mult mai bine și să-și dezvolte un mindset sănătos ca viitor adult.

Am organizat și activități extracurriculare pentru micii exploratori. Astfel i-am ajutat pe copii să-și îmbogățească cunoștințele despre comunitatea în care trăiesc, dar și despre alte civilizații din ziua de azi sau unele antice, vizitând în regim virtual o selecție impresionantă de muzee internaționale care "și-au deschis porțile" în această perioadă, în online.

Pentru a le diversifica activitatea din fiecare zi pe perioada carantinei, am explorat alături de ei un muzeu nou sau o grădină zoologică și am transformat această "excursie virtuală" într-una educativă.

Pentru că imi doresc copii responsabili și conștienți de comunitatea în care trăiesc, am optat pentru câteva activități ecologice.

Pornind de la premisa că școala mileniului III este centrată pe elev – deci pe cel care învață – se impune înlocuirea caracterului enciclopedist al actului educativ cu un proces activ care să implice atât activitate mentală, cât și activitate fizică, formând capacități și competențe necesare pe parcursul întregii vieți: de a observa și analiza, de a interpreta, de a compara, de a selecta, apoi de a generaliza, de a comunica, de a coopera, de a iniția și de a finaliza un proiect. Astfel, copilul va fi capabil să protejeze mediul apropiat (curtea, spațiul verde, arborii existenți), să planteze o floare, un copac, să atragă atenția celorlalți pentru a păstra curățenia, să participe la reciclarea unor deșeuri (din sticlă, plastic, hârtie) etc. Elevul va fi antrenat atât în activitățile de observare, cât și de manipulare și experimentare, avându-se în vedere faptul că învață mult mai temeinic atunci când lucrează practic și când forma de activitate depășește spațiul băncii de școală. Nu trebuie scăpat din vedere și faptul că o învățare eficientă presupune feed-back, care-i oferă copilului nu numai măsura realizării unei sarcini, cât, mai ales, valoarea (calitatea) pe care o are activitatea desfășurată.

Acestea sunt doar câteva exemple de activități extracurriculare și extrașcolare pe care le-au urmat copiii în această perioadă când totul s-a mutat în online.

Scopul general al acestor activități este creșterea gradului de adaptare a copiilor la viața socială, mai exact, dezvoltarea autonomiei personale și sociale, a comportamentului în grup; creșterea stimei de sine și a stării de bine prin posibilitatea afirmării în grupul social; intensificarea implicării părinților în dezvoltarea elevilor.

Au fost momente de cumpănă în care mi se părea că toate sunt împotriva mea, dar am reușit să le depășesc și să mă gândesc la ceva cu adevărat important: viitorul meu. Sper că totul se va termina curând. Chiar dacă la final de vom relua rutina de dinainte, ceea ce am învățat și experiența vor rămâne”.

Tot ce contează acum este să rămânem sănătoși și să privim această perioadă într-un alt mod, nu ca pe o temere, ci ca pe un obstacol care în curând va dispărea.

Personal, această perioadă mi-a pus la încercare abilitatea de a mă adapta în situații noi, o abilitate ce ar trebui prețuită deoarece nu mulți o au. La început a fost nevoie să învăț o mulțime de lucruri noi, cum să utilizez diferite platforme sau site-uri și să-mi împart timpul în așa fel încât să nu rămân în urmă cu nicio activitate.

DIFERENȚE ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT FRANCEZ ȘI CEL ROMÂNESC

PROF. PUHA ALINA FLORENTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ MIRCEA VODĂ-BRĂILA

În România, învățământul obligatoriu durează 10 ani și este împărțit în trei cicluri: învățământ primar (4 ani), prima etapă a nivelului secundar inferior general (4 ani) și a doua etapă a nivelului secundar inferior, care oferă cursuri generale, de specializare sau profesionale (2 ani). Școala primară (nivelul primar) 6-10 ani. Gimnaziul (prima etapă a nivelului secundar inferior general) 10-14 ani. Liceul – ciclul inferior (a II-a fază a nivelului secundar inferior general sau 14-16 ani de specializare) sau Școala de Arte și Meserii (nivelul secundar inferior de specializare - în 14-16 ani lichidare începând cu anul școlar 2009 – 2010)

În Franța, învățământul obligatoriu este cuprins tot între vârsta de 6 și 10 ani, însă este structurat diferit, după cum urmează: Școala primară 6-11 ani. Gimnaziul 11-15 ani. Liceul de învățământ general și tehnologic sau liceu profesional 15-18 ani.

În România, anul școlar 2009/10 cuprinde 173 de zile (35 de săptămâni) de învățământ, împărțite în două semestre. Cursurile se desfășoară cinci zile pe săptămână. Numărul de ore de curs (cu o durată de 50 de minute) pe săptămână variază de la 18 la 20 în învățământul primar, la 24 la 30 în gimnaziu și până la 30 în Școala de Arte și Meserii, respectiv până la 32 în ciclul inferior de învățământ secundar. Numărul minim de ore de predare în decursul unui an (calculat în funcție de numărul de ore de curs pe săptămână, numărul de săptămâni și durata unei ore de curs) este de 554 pentru învățământul primar, 788 pentru gimnaziu (prima etapă a învățământului secundar inferior general), 962 pentru Școala de Arte și Meserii și 933 pentru ciclul inferior de învățământ secundar. În Franța, anul școlar cuprinde 180 zile, începând din septembrie și până în iunie. Școlile sunt deschise 6 zile pe săptămână, însă nu se țin cursuri miercuri după – amiază și sâmbăta pentru clasele primare. Fiecare săptămână conține 24 de ore de curs (fiecare cu o durată de 60 de minute), la clasele primare de la 25, 5 la 30 (cu o durată de 55 minute) în clasele secundare (mai mult cu 3 ore pentru materiile opționale). Numărul anual de ore este de 864 în clasele primare și în jur de 936 în ciclul inferior de învățământ secundar.

Referitor la disfuncționalitățile existente în cadrul sistemului de învățământ din România, și în Franța, cu toate că e o țară de veche tradiție culturală și educativă, există controverse privind rolul și eficiența școlii și statutul socio-profesional al personalului didactic. Trebuie precizat însă că statul francez alocă pentru învățământ 7, 1% din PIB (adică circa 620 miliarde de euro anual, din care circa 2% pentru plata drepturilor banesti convenite dascălilor), iar în clasamentul oficial al salariului mediu pe profesii cadrele didactice („les enseignants”) se situează pe un foarte onorant loc al doisprezecelea (din 76 de locuri), înaintea militarilor, polițiștilor și pompierilor. Însă aceasta nu este o situație valabilă doar pentru țări ca Franța, aceeași ierarhie fiind valabilă și în România până la instalarea regimului comunist de tip sovietic (un profesor putând primi un salariu echivalent cu salariul unui ofiter cu grad superior). Nu se cunosc informații din surse oficiale cu privire la raportul actual dintre retribuirea medie netă în învățământ și cea din alte sectoare bugetare (magistratura, armata etc.), întrucât discrepanța dintre categoriile de bugetari este mare. Se încearcă o continuă schimbare și îmbunătățire a sistemului de învățământ românesc pe diversele domenii și nivele, în conformitate cu schimbările de ordin economic, social, politic și cultural din societate. Cu toate acestea, distanța dintre statutul învățământului francez și a celui românesc este considerabilă. În loc să își recâștige locul de cinste în societate, după 1989 școala românească s-a confruntat cu o perioadă de tranziție anevoioasă, care i-a subminat și mai mult statutul instituțional și i-a scăzut în mod alarmant prestigiul în plan social. Dar, în mod paradoxal, toate programele guvernamentale au considerat că învățământul este o „prioritate națională” (așa cum prevede Constituția), fără a fi înregistrate însă schimbări fundamentale. Astfel, spre deosebire de sistemul de învățământ francez, în România, în special în mediul rural, există școli unde anul școlar începe fără ca acestea să dețină autorizație sanitară, iar altele sunt lipsite de minimele dotări și utilități. De asemenea, lipsa de cadre didactice din mediul rural face ca pe aceste posturi să fie admiși suplinitori necalificați, aspect care determină scăderea calității învățământului.

Concluzii

Învățământul contemporan reprezintă, pentru toate statele europene, un segment foarte sensibil și extrem de semnificativ în raport cu sistemul social-politic pe ansamblu și cu întreaga societate. Faptul că Uniunea Europeană consideră acest domeniu drept o prioritate națională demonstrează faptul că acest aspect constituie o necesitate obiectivă. Societatea actuală nu poate să funcționeze în bune condiții fără un sistem de educație bine pus la punct. Ideea Strategiei naționale pentru educație, care presupune un program coerent și riguros pe termen mediu și lung, asumat de toți factorii implicați, nu este nouă în context european, doar în țara noastră ea a început să prindă contur abia în ultima perioadă, la inițiativa instituției prezidențiale. Un sistem educațional competitiv este acela capabil să dezvolte resursa umană prin contribuția sa la promovarea abilităților, a creativității, a inteligenței, a discernământului, a inițiativei, a originalității. Sistemele de evaluare europene ne aruncă însă la periferia performanțelor educaționale și inovative. Înregistrăm o singură excepție: ponderea populației între 25 și 64 ani având cel puțin studii secundare și superioare este mai mare decât în multe alte țări europene. Totuși, doar 10% dintre românii de peste 25 de ani au studii superioare încheiate, reprezentând jumătate din nivelul mediu al celor 25 de țări europene (22%) și aproximativ o treime din cel al SUA (28%). În sistemul de educație românesc există probleme grave legate de: subfinanțare, slaba calitate a actului educațional, absența unei descentralizări reale a sistemului de educație, cumulul irațional de ore al multor cadre universitare, stabilirea priorităților naționale de alocare a fondurilor în funcție de competențe și de nevoile pieței, garantarea egalității de șanse pentru cei din mediul rural.

IMPORTANȚA ÎN EDUCATIA COPIILOR PREȘCOLARI A PARTENERIATELOR EDUCAȚIONALE

**PROF. PUIE IRINA CAMELIA
LICEUL ORTODOX EP. R. CIOROGARIU, ORADEA**

Obiectivul programelor de dezvoltare timpurie este acela de a ajuta dezvoltarea psihică, emoțională și socială a copiilor și, pe termen lung, de a promova supraviețuirea copilului. Focalizarea pe educația timpurie și anii preșcolari este importantă deoarece aceasta este perioada când copiii se dezvoltă rapid și, dacă procesul de dezvoltare este neglijat în acest stadiu, este mult mai dificil și mai costisitor să compensezi aceste pierderi mai târziu.

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individuale și sociale existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață. Ele au rolul de a proteja, crește și dezvolta ființa umană prin înzestrarea cu capacități și achiziții fizice, psihice, culturale specifice care să-i ofere identitate și demnitate proprie. Educația timpurie asigură fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase și ale dezvoltării sociale. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie se realizează ca educație informală în familie, în relații de vecinătate și în relații comunitare, prin mass-media – ca educație formală în creșe, grădinițe și alte instituții de ocrotire și educație; și sub forma educației nonformale în cluburi sportive, cluburi ale copiilor și elevilor, biblioteci, muzee etc. Această educație, ca primă treaptă de pregătire pentru educația formală, asigură intrarea copilului în sistemul de învățământ obligatoriu (în jurul vârstei de 6 ani), prin formarea capacității de a învăța. Învățarea timpurie favorizează oportunitățile de învățare de mai târziu. Deprinderile și cunoștințele dobândite devreme favorizează dezvoltarea altora ulterior, iar deficiențele de cunoștințe și deprinderi produc în timp deficiențe mai mari, oportunități de învățare ratate sau slab valorificate.

În România, de regulă, se vorbește despre educație timpurie odată cu intrarea copilului în grădiniță. În același context, se consideră că grădinița asigură mediul care garantează siguranța și sănătatea copiilor și care, ținând cont de caracteristicile psihologice ale dezvoltării copilului, implică atât familia cât și comunitatea în procesul de învățare.

Pentru că vârsta timpurie este cea mai importantă perioadă pentru dezvoltarea personalității copilului, și perioada de la naștere până la intrarea în școală cere stimulare, în dezvoltarea optimă a copilului este necesar parteneriatul educațional încheiat între grădiniță, respectiv școală și familie, comunitate ori instituții care au rol în creșterea, îngrijirea și educarea copilului.

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului. În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

O resursă și un sprijin permanent în educarea și dezvoltarea copiilor o constituie implicarea familiei, părinților ca parteneri în educație. Părinții sunt încurajați să ia parte la planificarea și derularea programelor educative pentru copiii de vârste mici, ceea ce implică o responsabilizare și o eficiență sporită. În zonele urbane nivelul de ocupare a populației a crescut; părinții nu au suficient timp să-și supravegheze copilul în familie, pe când în zonele rurale natura ocupațiilor, în special cele legate de agricultură, oferă, aparent, mai mult timp părinților pentru supravegherea copilului în familie. De asemenea, modelul familiei lărgite (părinți, copii și bunici), care este conservat îndeosebi în zonele rurale, este în favoarea educării copilului în familie în această perioadă a vârștelor mici. Parteneriatele încheiate cu familia, în special cele încheiate în cadrul unităților educaționale în care activăm ca și cadre didactice, vizează dezvoltarea și implementarea unor programe de formare pentru părinți, inclusiv formare pentru creșterea implicării taților. De asemenea, formarea trebuie să garanteze faptul că părinții vor deveni mai sensibili la problemele sociale și psihologice,

precum și la probleme de orice gen atunci când își cresc copiii. Astfel, părinții au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, modul lor de manifestare în viața de grup, pot înțelege mai bine rolul lor educativ.

Printre obiectivele pe care tind să le atingă acest gen de parteneriate în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie amintim: înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării grădiniță - școală - familie; creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare; schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de grădiniță / școală; cunoașterea de către părinți a posibilităților și nevoilor psiho-fizice ale copiilor; învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi - părinți - cadre didactice. Rezultate așteptate: consolidarea abilităților de comunicare părinte - cadru didactic, îmbunătățirea situației școlare a copiilor. Prin acest tip de parteneriate se stabilesc relații mai apropiate și mai deschise între educatoare și părinți, iar părinții, cunoscându-se mai bine între ei, pot colabora mai ușor în luarea unor decizii importante pentru grădiniță.

Principala răspundere pentru protecția, creșterea și dezvoltarea copiilor îi revine familiei și, ca atare, familia este îndreptățită să beneficieze de toată protecția și sprijinul de care are nevoie. Prin urmare, accesul părinților, familiilor, tutorilor, al persoanelor care au în îngrijire copii și al copiilor înșiși la o gamă completă de informații și servicii este o prioritate, parteneriatele încheiate cu familia fiind menite să sprijine educația copiilor de vârstă timpurie.

Dezvoltarea fizică, psihică, spirituală, socială, afectivă, cognitivă și culturală a copiilor constituie o prioritate națională și globală.

Parteneriatele cu instituții care pot contribui în mod deosebit la dezvoltarea copilului de vârstă timpurie pot include implicarea directă (pe lângă familie) a autorităților locale, a parlamentarilor, a organizațiilor neguvernamentale, a sectorului privat și a agenților economici, a conducătorilor religioși, spirituali, culturali, ai liderilor și ai membrilor comunităților.

Acest gen de parteneriate vizează stimularea mentală, antrenarea fizică și dezvoltarea amplă a abilităților copiilor prin diferite activități, cum ar fi: muzica, abilitatea manuală; formarea unor deprinderi de colaborare; desfășurarea unor activități didactice cu teme istorice și creștine etc.

Grădinița, respectiv școala ocupă un loc central în comunitate. Rolul este de a crea viitori cetățeni iar acest lucru nu este suficient a se învăța doar în cadrul activităților de educație pentru societate. De aceea, este nevoie de participarea la activități extracurriculare, la viața comunității. Astfel, procesul educațional început în grădiniță se extinde și asupra comunității. Copilul are posibilitatea să recunoască problemele acesteia, să fie mult mai atent la ce se petrece în jurul lui, să caute să rezolve probleme, să-și dezvolte spiritul de inițiativă.

Proiectele de parteneriat educațional cu Comunitatea Locală - Primărie, Poliție - au ca argument educația preșcolară pentru cetățenie democratică în vederea formării unor cetățeni activi și responsabili. Prin acțiunile desfășurate în acest sens copiii își însușesc concepte cheie - libertate, justiție, egalitate, solidaritate, cunosc modul de funcționare a instituțiilor democratice, sunt puși în diferite situații de a respecta pe cei de lângă ei, își formează deprinderi de a-și proteja propria persoană și pe ceilalți. Încheierea unui parteneriat între grădiniță / școală și comunitate înseamnă participarea activă a copilului în mediul școlii și al comunității. Beneficiile participării elevilor la viața comunității se reflectă în dezvoltarea capacității de cooperare cu autoritățile locale (ex. Poliția) în rezolvarea unor probleme.

Un rol important în dezvoltarea copilului de vârstă timpurie îl au ONG-urile, prin încheierea de parteneriate cu acestea, având ca scopuri promovarea și valorizarea diversității și egalității în drepturi; promovarea și respectarea personalității și a drepturilor copilului; conștientizarea importanței educației pentru sănătate; promovarea comportamentelor sănătoase și prevenirea comportamentelor cu risc (campanii antidrog, împotriva fumatului etc).

O altă dimensiune a educației pentru societate o reprezintă educația religioasă a cărei calitate poate fi îmbunătățită prin parteneriate cu reprezentanți ai Bisericii. Astfel, se pot realiza vizite, convorbiri tematice, cântece, colinde, excursii care au ca obiectiv turistic mănăstiri.

Într-o accepțiune generală, educația este procesul (acțiunea) prin care serealizează formarea și dezvoltarea personalității umane. Educația este continuă. Ea începe din primele momente ale vieții și se încheie odată cu ea. Fiecare copil este unic, iar educația trebuie să țină cont de particularitățile individuale ale fiecărui copil. Rolul educatoarei este extrem de mare în acest sens. Educatoarea este persoana care trebuie să ofere ocazii de dezvoltare fiecărui copil în parte, pentru că grădinița este locul unde are loc procesul de dezvoltare a personalității ca parte componentă a educației timpurii. De aceea, formarea continuă a cadrelor didactice, a asistenților sociali și a altor categorii de personal de îngrijire care, prin

activitatea lor, trebuie să colaboreze cu părinții în domeniul educației și îngrijirii copilului, este una dintre componentele psihopedagogice esențiale în atingerea scopului propus.

„Menirea firească a școlii nu este să dea învățătură, ci să deștepte, cultivând destoiniciile intelectuale în mintea copilului, trebuința de a învăța toată viața. ” (Ioan Slavici)

Bibliografie

Culea, Laurenția. - Curriculum pentru educarea timpurie – o provocare ?, Editura Diana, 2009

Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - Parteneriatul pas cu pas, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000

Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian - Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 200

[www. didactic. ro](http://www.didactic.ro) – Educația timpurie

[www. edu. ro](http://www.edu.ro) - Strategie privind educația timpurie; Studiu de impact – Introducerea educației timpurii în sistemul românesc de educație

[www. famouswhy. ro](http://www.famouswhy.ro) – Copilul preșcolar în mileniul trei

[www. scoalaparintilor. ro](http://www.scoalaparintilor.ro) – Educația timpurie

**ZÂMBET DE COPIL
-PRACTICI INTERDISCIPLINARE-
2021-2022**

**PROFESOR DE EDUCAȚIE PLASTICĂ,
PURCĂREA CRISTIANA-MIHAELA
GRAD DIDACTIC I
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAI VITEAZUL”
ALEXANDRIA, TELEORMAN**

1. Corelarea cu limba și literatura română

Pornind de la semnele grafice care formează literele, apoi la scrierea caligrafică a unui cuvânt simplu, apoi la scrierea cursivă a cuvintelor în propoziții simple și în fraze, ajungem la înțelesul inteligent cu care am format aceste scrieri cu aspect frumos, logica celor scrise conducând spre imaginația mai bogată a elevilor, cu reprezentări vizuale ale minților lor creative, pe care le transpunem apoi și în compoziții plastice care, fără să mai folosim cuvinte, redau exact ceea ce textele scrise anterior au reușit prin cuvinte. Acest proces poate fi reluat și invers. De la imaginea unei compoziții plastice, elevii să pornească procesul gândirii critice, analitice și să creeze eseuri de o valoare artistico-plastică-literară originală.

Desenul este unul dintre cele mai bune mijloace de verificare a bogăției de înțelesuri și a variației imaginilor trezite în sufletul elevilor de un text literar. Cum spunea și Lucian Blaga: „Există înțelesuri adânci care pot fi pătrunse cu mult mai limpede în lumina artei decât a științei.”

2. Corelarea desenului cu istoria

Desenul găsește în trecutul istoric și legendar multe surse de inspirație. Este un bogat izvor de trăiri estetice. Scene de luptă, cetăți, figure impresionante de domnitori au o influență fascinantă asupra imaginației lor. Bineînțeles, cu specificul vârstei și cu progresul pe care îl au la orele de educație plastică în aplicarea elementelor de limbaj plastic studiate, în compozițiile lor. Forța și expresivitatea celor văzute de imaginație se vor proiecta având priceperi și deprinderi deja dezvoltate în acest sens. Concretizarea unui gând sau a unei imagini sugerate de poveștile noastre străbune care le-au încălzit sufletul și i-au entuziasmat reprezintă munca lor pentru a reda acele imagini create cu ajutorul minții creatoare.

3. Corelarea cu geografia

Prezentarea tuturor conformațiilor geografice. Geografia economică, fizică, umană pot genera hărți foarte interesante și frumos colorate care să inducă exact ceea ce a vrut să transmită această știință. Simbolurile folosite sunt destul de ofertante și ușor de reținut materia.

4. Corelarea cu matematicile

Geometria fără desen nici nu poate concepută! Dar nici desenarea celor mai simple imagini nu poate fi concepută fără a ști formele geometrice de bază: cerc, triunghi, pătrat și cele derivate din acestea: dreptunghi, oval, romb, trapez etc. Ele sunt folosite pentru a construi cele mai complexe reprezentări ale imaginației copiilor prin juxtapunere, suprapunere etc. Totodată, formele geometrice simbolizează ceva, luate separate, dar și în cadrul compoziției. „Regula de aur” și „secțiunea de aur” au la bază împărțirea spațiului plastic în forme geometrice, după care compoziția se construiește pas cu pas.

5. Corelarea cu fizica

În fizică, desenul este folosit ca mijloc de descriere, intuiție și concretizare. Fenomene fizice sau chimice sunt descrise (descompunerea luminii albe în cele șapte culori ale spectrului solar trecând printr-o prismă, sisteme de cristalizare etc.) și sunt reprezentate schemele de construcție ale diferitelor aparate. La lecțiile de desen, se pot folosi cunoștințe despre proprietățile luminii și culorilor, despre structura și formele generale ale materiei, iar la fizică, desenul furnizează un bogat material asupra denumirilor și proprietăților culorilor.

6. Corelarea desenului cu biologia și sportul

Diferitele aspecte morfologice ale plantelor și animalelor sunt descoperite prin intuire.

Cu ajutorul schițelor se desprind aspectele caracteristice ale naturii. Observația este dezvoltată. Flora și fauna oferă nesfârșite modele pentru desen. Anatomia artistică, de asemenea, oglindește în desene

elementele esențiale. Bustul, portretul și silueta vor fi studiate nu numai sub aspect anatomic, ci mai ales sub diferite aspecte artistice. Un rol precumpănitor îl vor avea culorile, efectele de culoare și formele expresive. Aspectul mișcării va fi studiat intens cu ajutorul desenului schematic mersul, mișcarea ritmică de joc, mișcări sportive etc. Este un lucru știut că anomiștii nu pot nesocoti desenul, dar nici artiștii plastici nu pot nesocoti anatomia.

7. Corelarea cu muzica

Substratul comun al celor două materii ar fi trăirile emoționale, atitudinea estetică față de realitatea înconjurătoare, chiar dacă au limbaje diferite de exprimare.

Limbajul desenului se sprijină pe raportul dintre linii, culori și forme, iar limbajul muzical pe raportul dintre sunete. Elementul comun este redarea expresivă a diferitelor aspecte ale realității înconjurătoare, a stărilor afective ale autorilor, în imagini artistice, plastice și muzicale.

Concluzii:

Artele plastice sunt cele mai ofertante punți de legătură între disciplinele predate în școlile noastre. Aproape toate materiile au reprezentări grafice pentru ca materia predată să fie înțeleasă mai ușor, dar și logic în același timp. De asemenea, imaginile create sub orice formă de reprezentare a ceva logic, sunt cele care păstrează memoria vie a ceea ce s-a predat la un moment dat.

“ANALIZA COMPARATIVĂ ÎNTRE SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC ȘI ALTE SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI”

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: PURCEL FLORINA
GRĂDINIȚA CU P. P. NR. 21
DROBETA TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI

Sistemul național de învățământ din România este constituit din ansamblul unităților și instituțiilor de învățământ de stat și private de diverse tipuri, niveluri și forme de organizare a activității de instruire și educare.

Sistemul național de învățământ este structurat în niveluri educaționale, astfel încât să fie asigurată coerența instrucției și educației conform particularităților de vârstă și individuale ale elevilor și studenților.

Învățământul preșcolar, primar, secundar și postsecundar non-terțiar formează învățământul preuniversitar. Învățământul preuniversitar este subordonat Ministerului Educației Naționale prin inspectoratele școlare județene.

Învățământul primar și secundar inferior (învățământ obligatoriu de 11 clase) este obligatoriu.

Învățământul superior este coordonat de Ministerului Educației Naționale, cu respectarea principiilor autonomiei universitare.

În prezentul material se propune un studiu al sistemelor de învățământ din statele europene comparativ cu sistemul românesc.

Tendința organizațională a sistemelor analizate este de extindere a duratei învățământului obligatoriu pentru a obține o creștere a calității și eficienței educaționale.

Educația în Malta este obligatorie până la vârsta de 16 ani și este organizată de trei furnizori: statul, biserica sau mediul privat. Statul maltez este responsabil pentru asigurarea accesului egal la educație pentru toți copiii. Obiectivele educației în Malta sunt dezvoltarea intelectuală și morală, cât și asigurarea pregătirii și calificării fiecărui cetățean, astfel încât să contribuie productiv la economia națională, iar rata de participare la învățământul post obligatoriu pentru tinerii de peste 17 ani este în creștere în ultimii 10 ani ca și în sistemul educațional din Bulgaria și România. Tendința generală este de creștere a duratei pentru învățământul obligatoriu la zi până la 11 ani. După parcurgerea ciclului secundar, tinerii din Malta pot opta pentru învățământul post liceal, învățământul vocațional, sistemul de educație pentru adulți sau ciclul terțiar cu studii universitare.

În Spania sistemul de învățământ preuniversitar este de asemenea obligatoriu pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 16 ani. Învățământul preșcolar (educación infantil) constituie primul nivel al sistemului spaniol de educație, începând de la primele luni de viață până la vârsta de șase ani, când școlarizarea devine obligatorie. Învățământul primar (clasele 1-6) și învățământul secundar (clasele 7-10) sunt de asemenea obligatorii. Al doilea ciclu din învățământul secundar, clasa a 10-a, conține două opțiuni: orientarea către bacalaureatul spaniol și orientarea spre formarea profesională. La finalizarea învățământului secundar, elevii care au promovat clasele 7-10, primesc titlul de Absolvent al Educației Secundare Obligatorii. Elevii își pot continua studiile liceale încă 2 ani, clasele a 11-a și a 12-a, și pot obține titlul de „Bachiller”. Nivelul terțiar de educație cuprinde studiile universitare. Marea majoritate a elevilor frecventează școli publice, dar este răspândită și frecventarea instituțiilor particulare subvenționate (dependente de stat)

Finlanda se caracterizează printr-un sistem de învățământ cu o durată previzibilă a educației de aproximativ 20 ani și care este subordonat direct Consiliului Educației din regiunea respectivă, organism care leagă Ministerul Educației și unitățile de învățământ. Educație este gratuită de la preșcolari până la universitate, structurată pe două cicluri și devine obligatorie în anul în care copilul împlinește șapte ani, dar există posibilitatea ca acesta să înceapă școala cu un an mai devreme sau cu un an mai târziu, în funcție de dezvoltarea sa intelectuală, stabilită printr-o serie de examinări. Există un an pregătitor pentru copiii de 6 ani, urmat de școala primară (clasele I-IV), gimnaziu (clasele VII-IX).

După cei nouă ani obligatorii, tânărul poate continua studiile sau nu. Cei care decid să continue studiile au două opțiuni, fie școala secundară (care durează patru ani maximum – cu posibilitatea de completare în doi ani – și se încheie cu un examen național pe baza căruia se fac apoi admiterile în universități), fie educația vocațională (care durează doi sau trei ani în funcție de domeniul de studiu) și al

cărei scop este de a pregăti viitori muncitori calificați în diferite domenii. Absolvenții școlilor vocaționale pot continua apoi cu studiile superioare care are două sectoare, universitățile și politehnicele.

Concluzia acestei analize comparative este că între sistemele de învățământ analizate există o serie de asemănări cu sistemul de învățământ din România cum ar fi: obligativitatea învățământului până la vârsta de 16 ani, creșterea duratei de școlarizare, existența unui an pregătitor pentru copiii cu vârsta școlară mică (6 ani), posibilitatea de a continua pregătirea profesională în învățământ de tip vocațional după finalizarea educației obligatorii și preocuparea pentru creșterea calității actului educațional.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

eTwinning facilitează accesul cadrelor didactice la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din țările europene. Idealul eTwinning reprezintă promovarea activităților de colaborare între cadrele didactice și elevii Europei într-o manieră ușoară, prietenoasă și stimulativă.

Prin participarea la proiecte de eTwinning (înfrățire on-line între școli), elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației din țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

Proiectele eTwinning pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul lingvistic și cultural. Este un bun exemplu într-un domeniu care, până nu demult, era considerat dificil de abordat, iar proiectele eTwinning au demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ: ATELIERUL DE CREAȚIE
LICEUL TEORETIC "C-TIN BRĂTESCU", ISACCEA, JUD. TULCEA
PROF. PURICE VICTORIA

Activitate extracurriculară: ATELIERUL DE CREAȚIE

Unitatea de învățământ: Liceul Teoretic "C-tin Brătescu", Isaccea, jud. Tulcea

Grupul țintă: elevii claselor a IX-a – a XII-a ai liceului

Coordonatori: prof. Purice Victoria

Obiective:

1. interdisciplinaritate;
2. stimularea dorinței de a citi și promovarea lecturii;
3. formarea de noi deprinderi și abilități specifice diferitelor arte;
4. descoperirea și stimularea laturii creative a elevilor;
5. dezvoltarea inteligenței emoționale, a limbajului verbal și non-verbal, a percepțiilor și a reprezentărilor vizuale;
6. dezvoltarea capacității de concentrare a atenției și a memoriei, în special prin exersarea elementelor de asociativitate specifice teatrului;
7. dezvoltarea spiritului de echipă și a abilităților de relaționare inter-personale și intra-personale;
8. îmbogățirea orizontului cultural al elevilor;

Desfășurarea activității:

În cadrul acestui atelier, la fiecare întâlnire elevii talentați pasionați de literatură sau pictură își vor face publice creațiile personale. După lecturarea sau vizionarea acestora, colegii de atelier vor analiza textele, desenele sau picturile și vor face aprecieri asupra originalității lor, vor interpreta critic creațiile și vor înfățișa colegilor propriul mod de receptare al operei - emoțiile, trăirile, sentimentele, gândurile. Elevii vor mai putea face propuneri sau vor putea veni cu idei noi pentru a ridica valoarea textelor sau a desenelor respective.

De asemenea, la întâlnirile săptămânale, se vor propune spre lectură texte pe diferite teme, pentru a fi comentate în manieră proprie de elevi. Elevii pasionați de textul liric vor fi încurajați să descopere fațete neașteptate ale imaginilor artistice sau ale figurilor de stil, iar cei pasionați de textele epice vor fi provocați să descopere operele literare din perspective insolite și să dea o altă dimensiune personajelor.

În cadrul ședințelor atelierului va suscita interes tema cu titlul „Multi-autorul cu umor”, în care elevii vor fi antrenați să imagineze o poveste/povestire. Primul elev va începe povestea și va spune trei enunțuri din ea, următorul va continua tot cu trei, al treilea propune și el trei și tot așa, până la final. Condițiile sunt ca toți să respecte firul narativ și personajele introduse deja și să încerce să dea o notă hazlie întâmplării/poveștii/povestirii.

Elevilor pasionați de pictură li se va propune să facă crochiuri pe teme date sau care au legătură cu creațiile colegilor. Aceeași temă poate fi propusă celor pasionați de literatură, și anume să scrie un text inspirat din picturile colegilor.

O temă amplă și de durată de echipă ar putea consta în împărțirea în două grupe a elevilor, iar fiecare echipă să primească un titlu. Pornind de la acest titlu, elevii pasionați de literatură vor trebui să elaboreze un text dramatic în două acte, la care cei pasionați de arte plastice să pregătească o scenografie, iar cei pasionați de actorie să îl joace.

La finalul ședinței de atelier, profesorul va propune diverse sarcini / jocuri de creație.

Teme posibile:

1) să imagineze un alt final la o operă literară, ținând seama de procedeele și tehnicile literare folosite de autor;

2) să unească destinele a două personaje din opere literare diferite și să continue firul epic;

3) să realizeze un tablou de grup cu personajele unei opere literare;

4) să intre în pielea personajului preferat și în timpul ședinței următoare de atelier să se comporte ca acesta;

5) să încerce să imite persoane publice sau cu notorietate, accentuând defectele, pentru a obține un efect ilar;

6) să asocieze cuvinte și culori, în combinații neașteptate, să deseneze legați la ochi, să identifice culori legați la ochi, să recite desenând, etc;

7) celor pasionați de genul liric li se va recomanda ca temă să încerce să scrie o poezie cu formă fixă: sonet, rondel, gazel, glosă sau chiar haiku.

8) studierea biografiei unui autor cunoscut și desenarea unei hărți cu drumurile scriitorului, momentele de intersecție cu alte personalități ale culturii și marcarea pe acest traseu a anilor când au fost publicate operele de referință ale scriitorului.

CONȚINUTURILE INTEGRATE – FACTOR CE CONTRIBUIE LA CALITATEA EDUCAȚIEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR, PUȘCAȘU GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ING. GHEORGHE PÂNCULESCU
VĂLENI DE MUNTE, JUD. PRAHOVA**

În ansamblul componentelor procesului de învățământ conținutul integrat ocupă o poziție centrală, deoarece formarea, adică modificările care se produc la nivelul personalității elevului, se bazează pe informare, pe calitatea informațiilor și pe modalitățile participative de achiziționare a acestora de către elevi.

Obiectivele educaționale nu se pot determina în mod abstract, ci numai în raport cu conținuturile ce sunt vehiculate în activitatea de instruire și învățare. Toate celelalte componente ale procesului de învățământ (metode, mijloace, strategii, etc.) se stabilesc în funcție de particularitățile conținuturilor vehiculate.

Proiectarea întregului demers didactic, a situațiilor de instruire se realizează în funcție de conținuturile învățării integrate, pentru a reliefa valențele formative.

Prin integrare se înțelege stabilirea conștientă a acelor legături între idei, care și fără voia noastră s-ar fi stabilit, de la sine, deși mai cu anevoie, pentru că erau cerute de natura lucrurilor.

Pe lângă acestea, integrarea are o repercusiune puternică asupra totalității vieții sufletești, contribuind astfel puternic la educația voinței și a sentimentelor, într-adevăr, unitatea intelectuală nu poate să nu influențeze, structurând unitar, și viața emotivă și volițională.

Prin efectul unui fel de rezonanță sufletească, viața emotivă și volițională a cuiua este determinată de cea intelectuală. Pentru determinarea voinței, reprezentările iau aspectul de motive.

Consider că este important să parcurgem un demers integrator, interdisciplinar, în abordarea coerentă a unui domeniu distinct de învățare: realitatea înconjurătoare, spațiul în care își desfășoară activitatea atât subiectul educat, elevul, cât și învățătorul, ca organizator principal al procesului de instruire.

Abordarea integrată a mediului înconjurător (în ciclul primar, dar nu numai), are o dimensiune semnificativă prin următoarele câmpuri: raportul om-mediul tinde să devină coordonata majoră a lumii contemporane; instruirea referitoare la mediul înconjurător îmbină elemente practice în celelalte domenii (matematică, limbă română, limbi străine, educație estetică și civică, educație fizică, științe); necesitatea construirii în final a unei concepții integratoare, bazate pe toate aceste elemente, care să aibă o funcție teoretică și acțională; asigurarea unui suport pentru autoinstruire și educare permanentă.

Este vorba de cantitatea, varietatea, calitatea și intensitatea informațiilor care există în mod obiectiv în jurul subiectului educat. Mijloacele prin care sunt transmise informațiile au evoluat, de asemenea, de o manieră care a mutat câmpul central al percepțiilor din clasă (prin intermediul manualelor) în exteriorul clasei, prin intermediul sistemelor multimedia.

Există și o diferență evidentă în ceea ce privește rapiditatea propagării informației; este simplu să comparăm o lecție realizată în urmă cu câteva decenii și o lecție actuală, sprijinită de un ansamblu de mijloace moderne de învățare.

Problema principală care se pune, consideră E. Joița, este de a utiliza în mod constructiv caracteristicile favorabile ale fluxului informațional ce se dezvoltă spre elevi și de a face ca, utilizând rațional resursele sale, să contribuim în mod real la educarea și dezvoltarea lor intelectuală. Este evident că o educație modernă trebuie să prezinte o selectivitate corespunzătoare față de aceste informații și să concretizeze interesul elevilor spre cele cu adevărat utile propriei formări.

Consecințele pentru procesul de învățare integrată se referă la următoarele repere metodologice: observarea direcționată a unor elemente simple și redarea (oral sau în scris) a acestora; ordonarea unor obiecte și fenomene observate (după criteriile sugerate, iar apoi după criteriile alese de elev); stabilirea unor corelații între elementele observabile; redarea unor elemente și fenomene după imagini ale acestora; integrarea cunoștințelor în sistemul percepției empirice; dezvoltarea curiozității de investigare a unor elemente cu un grad înalt de aplicabilitate; realizarea unor experimente simple, în scopul percepției directe a fenomenelor specifice și a deprinderii tehnicilor elementare de investigare.

În acest context putem organiza învățarea pe structuri integrate. Problema principală pe care dorim să o sugerăm este în esență următoarea: procesul de cunoaștere exersat de elev are la această vârstă un caracter global integrator, iar realitatea asupra căreia se exercită, de asemenea, este coerentă și structurată. Procesul de învățare va trebui să fie adecvat structurii psihologice a elevilor și să permită dezvoltarea la aceștia a unui sistem de cunoștințe coerent, ordonat și obiectiv. Adecvarea între metoda de analiză și obiectul analizabil este fundamentală în învățare pentru etapa la care ne referim.

Putem aborda diverse modalități de aplicare a teoriei inteligenței multiple în contextul actual al școlii: secvența la începutul lecțiilor obișnuite (folosirea inteligențelor multiple ca „punct de plecare”); pe parcursul orei (învățarea și verificarea învățării prin produse realizate, prin coduri de simboluri diverse și din perspective diferite); exploatarea unei teme la nivelul unei discipline prin diferite coduri de reprezentare; exploatarea unei teme interdisciplinare; în cadrul unui proiect individual prin care fiecare elev își va realiza sarcina de lucru cu mijloacele inteligenței/inteligențelor tari (ex.: „Cartea de vacanță”); în cadrul unui proiect de grup (ex.: „Un abecedar ilustrat”); propunerea unor discipline opționale care să permită exploatarea și dezvoltarea inteligențelor dominante (ex.: „Printre sunete și culori”, „Creangă - povestitorul copiilor”, „Teatru pentru copii”, „Teatru de marionete”, „Comunicarea din perspectiva literaturii și a artelor”, etc.); activități extracurriculare și extrașcolare.

Oricât de mult ar contribui integrarea la dezvoltarea inteligențelor multiple ale fiecărui copil și la aprofundarea unor concepte sau formarea unor competențe prevăzute în programa pentru clasele I-IV precum și la educarea totală a elevilor, ea nu scutește învățământul de a proceda și pe alte căi pentru înfăptuirea principiului social, a armoniei productive cu mediul, deci nu numai cu cel sintetic reprezentat de materiile de învățământ.

Dezvoltarea armonioasă favorizează introducerea personalității în mediu, nu numai prin inteligență, ci prin totalitatea sa sufletească. Precum prin cercetare și intuiție se accentuează mai mult latura individuală a idealului educației, prin principiul social se reliefează latura sa socială, integrarea servind amândurora și fiind în același timp și un util mijloc de trecere de la o latură la alta.

Astfel, intuiția, integrarea și principiul social dau coloritul de ansamblu al învățământului. Prin înfăptuirea tuturor acestor principii, în mod concomitent, lucrăm la înfăptuirea cu adevărat a idealului ultim al educației, prin procese de acțiune și transformare, sprijinindu-i pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința.

Referințe bibliografice:

- Cucos, C., Pedagogie. Iași: Polirom, 2002.
- Gardner, H., Teoria inteligențelor multiple. Iași: Polirom, 2004.
- Joița, E., Educație cognitivă. Iași: Polirom, 2002.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

**PROF. INV. PRIMAR: PUSCASU MARIA
SCOALA GIMNAZIALA „TRAIAN SAVULESCU”**

Scoala este a doua familie, un loc unde se poate practica educația, spațiul unde se asigură nu numai un volum important de cunoștințe, dar se formează și mentalități moderne, deschise. Copilăria reprezintă cea mai importantă perioadă din viața unui individ prin consecințele durabile pe care le are asupra dezvoltării ulterioare a acestuia. Fiecare copil este unic iar unicitatea lui reprezintă punctul de plecare în toate deciziile luate în privința lui, cu scopul primordial de a-l ajuta să se dezvolte deplin. Cu cât ne vom apropia mai mult de el și îl vom înțelege mai bine, cu atât vom învăța mai multe despre ceea ce ar trebui să facem pentru a-l ajuta să crească și să se dezvolte la nivelul întregului potențial de care dispune. Succesul educației se bazează pe adaptarea demersului educațional la nevoile individuale ale fiecărui copil. Construirea unui parteneriat educativ în comunitatea în care crește, se dezvoltă și este educat copilul constituie o cerință a educației de azi. Se recunoaște faptul că deciziile, acțiunile și rezultatele educației nu mai pot fi realizate decât în comunitatea de opțiuni dintre mediile responsabile: familie-grădiniță-școală-societate. Din experiență se trage concluzia următoare: colaborarea familie-grădiniță-școală-societate este benefică și cu rezultate deosebite atât pentru implicarea părinților dar și pentru membrii comunității care își dau silința să se integreze în atmosfera grădiniței și să se împrietenească cu copii.

Educația însumează acțiunile – deliberate sau nedeliberate, explicite sau implicite, sistematice sau nesistematice – de modelare și formare a omului din perspectiva unor finalități racordate la reperele socio-economicoistorico- culturale ale arealului în care se desfășoară. Se poate afirma că educația este activitatea complexă realizată în cooperare de educator și educabil (a căror rol este șanjabil) în vederea formării și autoformării asistate, cu scopul dezvoltării personalității și sădirii unei mentalități pozitiv-constructiviste. Tradițional, educația oferită de școală a fost considerată educație formală, activitățile educative organizate de alte instituții, cum ar fi muzeele, bibliotecile, cluburile elevilor etc., drept educație nonformală, iar influențele spontane sau neorganizate din mediu, familie, grup de prieteni, mass media etc., educație informal

Și școala - ca instituție - a răspuns provocărilor sociale prin lărgirea sferei de activitate și inițierea unor parteneriate cu societatea civilă, comunitatea locală sau cu diferite instituții culturale. Aceasta deoarece învățarea „nu este legată” numai de școală sau de alte contexte organizate.

Educația formală și cea nonformală au drept notă comună faptul că ambele sunt special organizate de societate, cu scopul de a ușura, de a grăbi, de a eficientiza procesul formării unor comportamente propice învățării continue, inclusiv prin mijloace proprii, precum și de a asigura achiziționarea unor informații cu largi resurse de integrare în sisteme, de transferare a lor în diverse domenii ale cunoașterii. De asemenea, ambele sunt instituționalizate, deosebindu-se doar prin cadrul și modalitățile lor specifice de acțiune. În zilele noastre se constată atât o extindere, cât și o intercorelare strânsă a tuturor acestor forme, ceea ce face să le crească potențialul educativ. Astfel, educația formală trebuie să cunoască valorile și influențele exercitate prin intermediul educației ocazionale, nonformale și informale, să exercite o funcție de sinteză, de integrare a acestora în procesul unitar de formare și cultivare a personalității copiilor, a tinerilor. Pe de altă parte, trebuie spus că experiența acumulată în cadrul educației școlare contribuie la creșterea randamentului celorlalte forme ale educației, în condițiile în care tinerii sunt înarmați cu capacitatea de a discerne, de a selecta, de a sintetiza, din multitudinea de experiențe acumulate, pe cele care au în mod cert, valoare educațională și pot influența comportamentele lor pozitive. Cei trei termeni fundamentali pe care se bazează semnificatia conceptului sunt „viata—”, „permanent—”, „educatie—”. Educația nu se termină la sfârșitul instrucției școlare, ci constituie un proces permanent. Educația permanentă îmbracă un caracter universal, democratic și trebuie să răspundă schimbărilor care se produc în societate, în știință, tehnică, cultură.

Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce propune societatea. În rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare, școala dezvoltă o serie de structuri de sprijin în favoarea copilului și a familiei. În același timp este nevoie de activități de susținere în afara

clasei și de activități de sprijin atât a copilului aflat în situații dificile sau de risc, cât și a familiei și a cadrelor didactice

Școala, singura instituție care își propune planificat și organizat să sprijine dezvoltarea individului prin procesele de instrucție și educație, concentrate în procesul de învățământ, simte tot mai mult nevoia să realizeze un parteneriat activ cu familia și comunitatea în care se dezvoltă copilul.

Relația dintre părinți și profesori implică ieșirea din frontierele școlii și determină o altă abordare a profesiei didactice. În pedagogia tradițională această temă era tratată sub denumirea de „colaborarea dintre școală și familie”. Actualmente, dimensiunile acestei relații sunt mult mai cuprinzătoare datorită lărgirii conceptului de colaborare spre cel de comunicare prin cooperare și, mai nou, prin conceptul de parteneriat care le cuprinde pe toate și, în plus, exprimă și o anumită abordare pozitivă și democratică a relațiilor educative.

O categorie aparte și relativ recent apărută de specialiști o reprezintă specialiștii în intervenția socio-educativă. Aceasta cuprinde un ansamblu de acțiuni finanțate, organizate și desfășurate de societate în direcția susținerii, orientării, corectării sau suplinirii activității educative a părinților. Toate tipurile de specialiști cu care familia intră în contact prin copil (cadre didactice, pediatrii, medici, psihologi, juriști etc.) exercită un rol explicit sau implicit pe lângă părinți. Educația copiilor a devenit, în societățile moderne, o problemă de interes național.

Colaborarea dintre școală–familie–societate presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului..

CÂT, CUM ȘI CE ÎNVAȚĂ COPIII ÎN ȘCOLILE DIN JAPONIA

**PROF. ÎNV. PRIMAR - PUȘCAȘU MIRELA-SIMONA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ TG. TROTUȘ, JUD. BACĂU**

MOTTO:

„Întrebă ceva ce nu știi și simte-te rușinat pentru un moment. A nu întreba și a nu ști înseamnă să te simți rușinat pentru toată viața.” – proverb japonez

Sunt țări în această lume care au înțeles că prosperitatea unei națiuni depinde de noua generație. Investiția în educația copiilor este sigură și durabilă, iar școala nu este o corvoadă. Studiile nu se termină doar cu o diplomă bună de agățat pe perete. Tinerii au o meserie și o bună pregătire pentru viață.

Japonia se regăsește, cu siguranță, în topul mondial al calității sistemului de educație. Este unul dintre cele mai performante state în ceea ce privește alfabetizarea, științele și matematica. Copiii urmează șase ani de școală primară, trei ani de învățământ secundar și trei ani de liceu.

Japonezii sunt renumiți nu doar pentru sănătatea lor, ci și pentru inteligența. Învățământul nipon domină clasamentul mondial de decenii întregi. 98% dintre tineri sunt absolvenți, iar rata analfabetismului este aproape inexistentă. Sistemul de învățământ are o puternică latură practică, elevii fiind învățați să devină responsabili sau politicoși.

Considerat unul dintre cele mai bune sisteme de educație din lume, sistemul de învățământ din Japonia ne uimește prin rezultate, organizare și simplitate. În cadrul învățământului preuniversitar durata studiilor este de 12 ani, dintre aceștia doar 9 fiind obligatorii. Învățământul primar are o durată de 6 ani, gimnaziul de 3 ani, iar cursurile liceale cuprind 3 ani.

Învățământul preșcolar începe de la vârsta de trei ani, aici preșcolarii învață elementele de bază ale aritmeticii și să citească pe silabe. În cadrul învățământului primar nu există examene până în clasa a IV-a (elevi cu vârsta de zece ani), elevii completând doar chestionare și susținând teste simple. În această etapă și pe parcursul gimnaziului se acordă o atenție deosebită studiului elementelor de morală și etică, care urmărește să desăvârșească viitorul cetățean. Studiul acestora evidențiază: respectul față de oameni, animale și natură, generozitatea, solidaritatea, autocontrolul.

În ceea ce privește efectivele claselor, acestea ne surprind, fiind vorba de 30-40 de elevi. Un alt lucru inedit îl reprezintă faptul că în unitățile școlare nu există personal specializat pentru curățenie. De aceea, de la vârste fragede, elevii învață să lucreze în echipă și să se ajute între ei pentru a menține curățenia în sălile de clasă și nu numai. Astfel, ei conștientizează, apreciază și respectă munca depusă de colegi sau chiar de ei înșiși.

Principalele discipline de studiu sunt: matematica, limba japoneză, științele și științele sociale, muzica, desenul, educația fizică, limba engleză, caligrafia, haiku (poezia japoneză), activitățile gospodărești (gătit, cusut). O atenție deosebită se acordă: stilului de viață sănătos, competențelor digitale, educației financiare și artelor tradiționale. Elevii japonezi au cursuri la școală în medie șase ore pe zi, de luni până vineri, și uneori sâmbăta (de două ori pe lună). La acest program obligatoriu se adaugă și activitățile extracurriculare desfășurate în cluburi școlare.

Cu excepția claselor primare, elevii stau la școală șase ore pe zi. Vacanța lor nu depășește două luni jumătate și este împărțită astfel: șase săptămâni vara, două săptămâni iarna și alte două primavara. Anul de studii este împărțit în trei semestre.

Uniforma este obligatorie. Fetele poartă ținute în stil marinăresc, pe când uniforme pentru băieți sunt croite în stil militar. Statul japonez consideră că purtarea uniforme elimină barierele sociale printre elevi și îi ajută să dezvolte un sentiment de apartenență la comunitate.

Până la vârsta de 10 ani, elevii nu dau niciun fel de test fiindcă, potrivit japonezilor, în primii trei ani de școală cunoștințele academice nu sunt importante. În lipsa unor examene, copiii sunt verificați constant. Și, deși sistemul de educație japonez poate părea strict, rata absentismului este aproape inexistentă.

Cluburile extracurriculare oferă elevilor posibilitatea înscrierii gratuite la unul sau mai multe cluburi. Tematica acestora poate fi sportivă (baseball, fotbal, volei) sau culturală (muzică, pictură, șah, teatru, ikebana – arta aranjamentelor florale). Rolul cluburilor este acela de a încuraja socializarea, lucrul în echipă și de a îmbunătăți performanța elevilor. Aceștia pot opta pentru un astfel de club începând cu clasa a VII-

a, ofertele fiind prezentate de membrii cluburilor care sunt și administratorii acestora, prin afișe sau sesiuni speciale de informare. Întreburile cluburilor au loc după orele de curs sau la sfârșit de săptămână. Fiecare club își prezintă performanțele în cadrul festivalului cultural al școlii, organizat de regulă toamna.

Un alt aspect al sistemului de educație japonez îl reprezintă examenele de admitere la nivel secundar (12 ani) și la nivel liceal (15 ani). Acestea sunt foarte riguroase și dificile, unii elevi încep o pregătire serioasă cu doi ani înainte de susținerea examenului. Perioada de pregătire și de susținere a examenelor este numită „iadul examenelor”. Pentru admiterea la liceu elevii se pregătesc la școală, acasă și în școli specializate în pregătirea elevilor pentru examene.

Testul care decide viitorul elevilor se dă la absolvirea liceului, iar punctajul obținut este cel pe baza căruia se intră la facultate. Deși perioada de pregătire este numită "iadul examinării" din cauza concurenței acerbe, peste 75% dintre absolvenții de liceu reușesc să își continue studiile la facultate. Oricât de riguroase și dificile ar fi examenele din sistemul de învățământ japonez, acesta se poate mândri prin faptul că reușește să implice elevii în activitățile sociale care le permit o mai bună înțelegere a obiectelor de studiu din curricula școlară.

Deși liceul nu este obligatoriu, peste 95% dintre copiii japonezi aleg să urmeze și acest ciclu.

IMPORTANȚA INOVAȚIEI ÎN EDUCAȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR RĂCĂȘAN DANIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 30 BRAȘOV

Dezvoltarea societății pe toate planurile și palierele din ultimele decenii, industrializarea, globalizarea, progresul științei și tehnicii care încearcă să-și pună amprenta în toate domeniile de activitate, transformând economia mondială într-o economie concurențială bazată pe tehnologia informației și comunicațiilor, în cadrul căreia capitalul uman reprezintă elementul esențial și un factor important al procesului de producție.

Pentru a răspunde acestor solicitări pe care societatea actuală le revendică, în sincron cu piața muncii, este nevoie de o abordare prioritară a sistemului de învățământ și de adoptare a unor reforme eficiente care să asigure calitatea și performanța educației, asigurând progresul și viitorul societății.

Un element esențial al oricărui sistem de învățământ îl reprezintă inovația în educație, care poate îmbrăca diverse forme, de la interacțiunea cu mediul exterior, prin activități extrașcolare, la valorificarea unor metode moderne de predare-învățare și până la integrarea unor tehnologii moderne.

Activitățile de tip outdoor. Interacțiunea cu mediul exterior ajută la îmbogățirea sferei de cunoaștere prin asimilarea unor noi informații și consolidarea lor, punându-i pe elevi în interacțiunea directă cu obiectele și fenomenele alături de joc, mișcare și un stil de viață sănătos.

Prin aceste activități elevii își dezvoltă creativitatea, aptitudinile și talentele în diverse domenii, își formează comportamente sociale, iar pe cei cu dificultăți de afirmare în mediul școlar, îi ajută să elimine aceste bariere și să se manifeste liber, optimizându-și potențialul intelectual. Totodată, aceste activități au rol de dezvoltare și menținere a unei bune colaborări cu familia, realizarea unor legături strânse între elev-părinte-cadru didactic, care ajută la eficientizarea actului didactic și obținerea unor performanțe. Contactul cu mediul are rol de îmbogățire al vocabularului, al nivelului cultural, artistic și social cu implicații majore în formarea personalității elevilor.

Vizitele la muzee, case memoriale, monumente și expoziții oferă elevilor posibilitatea de a cunoaște valorile istorice, culturale și tradiționale ale poporului nostru. Vizionarea unor spectacole de teatru pentru copii, emisiuni muzicale, de divertisment sau sportive contribuie la educarea gustului pentru frumos, cultură și artă, la sensibilizarea și dezvoltarea emoțională.

Excursiile au rol de a oferi informații prețioase privind schimbările care se petrec în natură, observarea și perceperea mediului înconjurător, a armoniei cu lumea plantelor și animalelor, precum și respectarea și păstrarea acestuia în condiții optime. Plimbările și excursiile ajută la formarea unui stil de viață sănătos, prin mișcare, destindere și recreere.

Serbările și festivitățile facilitează dezvoltarea laturii artistice, dar constituie și un prilej bun de recompensare al activității școlare, ajutându-i pe elevi să fie mai motivați și mai implicați în viața școlară.

Metodele activ-participative pun accent pe învățarea prin cooperare, oferă elevilor avantajul de a se implica direct în actul didactic și de a-și exprima propriile opinii și păreri, au valoare formativă a personalității elevilor. Avantajul principal pe care aceste metode moderne îl oferă constă în formarea abilităților cognitive superioare, ajutând la dezvoltarea gândirii critice prin emiterea, dezbateră, argumentarea și alegerea celor mai optime soluții.

Folosirea tehnologiei moderne a luat amploare în țara noastră ca urmare a pandemiei de COVID-19, care a determinat cadrele didactice să-și formeze și să-și dezvolte abilitățile digitale necesare procesului instructiv-educativ în mediul online, care s-au dovedit extrem de eficiente ulterior.

Tehnologiile moderne sunt eficiente atât în transmiterea de noi cunoștințe, cât și în realizarea lecțiilor de consolidare, recapitulare și evaluare, oferind o serie de avantaje. Printre cele mai relevante numărându-se, obiectivitatea ridicată, timp și efort de realizare scăzut, alungarea monotoniei și stimularea curiozității, stimularea învățării prin descoperire, atractivitate, posibilitatea de autoinstruire și autoevaluare, dorința de a cunoaște și a progresa.

Aplicarea inteligentă și constructivă TIC în cadrul lecțiilor sau inserarea în oricare moment al acesteia, permite cadrului didactic o eficientizare și optimizare a procesului instructiv-educativ care să

faciliteze formarea abilităților, deprinderilor și aptitudinilor necesare, dar și dezvoltarea creativității și plăcerea elevilor de a învăța.

Îmbinarea armonioasă a acestor tipuri și modalități, transpunerea și valorificarea lor în activitățile didactice într-o manieră creativă, inteligentă și originală contribuie la valorificarea educației și privirea învățământului dintr-o altă perspectivă, una care sfărâmă mentalitățile depășite și este îndreptată spre necesitățile copiilor și ale actualei societăți.

Bibliografie

1. Cristea Sorin, „Dicționar de pedagogie, Ed. Litera, București”, 2022.
2. Mândru E., Borbeli L., Filip D., „Strategii didactice interactive”, Ed. Didactica Publishing House, București, 2010.
3. Cristea Sorin, „Curriculum pedagogic”, E. D. P., București, 2008.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN JAPONIA

PROF. ÎNV. PREȘC. RACU ANASTASIA
GRĂDINIȚA P. P. „ROBOȚEL” CONSTANȚA

Cultura niponă pune educația pe cel mai înalt podium al societății. **JAPONIA** se află pe locul doi în clasamentul celor mai eficiente sisteme de învățământ. Școala îi pregătește pe niponi să fie cetățeni model și îi învață de la cele mai mici vârste ce înseamnă responsabilitatea. Există o zi dedicată pe lună în care elevii fac curățenie în școală, spală geamurile iar la sfârșit de an școlar, fac curățenie în întreaga unitate de învățământ. Prin rotație, elevii pun și strâng masa sau spală vasele.

Anul universitar în Japonia se compune din trei trimestre. Prima începe pe 6 aprilie - chiar în această perioadă sakura începe să înflorească - și durează până pe 20 iulie. Al doilea începe pe 1 septembrie și se termină pe 26 decembrie, iar al treilea durează din 7 ianuarie până pe 25 martie.

Doar primele două etape sunt gratuite și obligatorii în școlile japoneze: elementar (Shogakkou), unde învață timp de 6 ani, și secundar (Chugakkou) - învață acolo timp de 3 ani. Numerotarea claselor la fiecare etapă este diferită: clasa întâi a școlii elementare, clasa întâi a școlii secundare.

Liceul (Koukou) durează 3 ani, acolo merg doar acei studenți care intenționează să intre într-o universitate după absolvire. Educația aici este deja plătită, este foarte ieftin, dar este și greu să ajungi acolo. În școlile private japoneze, povestea este inversată: este scumpă, dar iau aproape pe toată lumea la rând.

Pe lângă lecțiile școlare, aproape toți elevii japonezi din școala primară și gimnazială participă zilnic în instituii de invatamant- juku - școli private speciale care îi ajută pe acei copii cărora le este dificil programul școlar. Aici ei ajută la restabilirea lacunelor în cunoștințe, la recuperarea bolii sau a altor motive și la pregătirea pentru examene. După absolvire, adolescenții vor studia la colegii, universități și institute tehnice din Japonia.

Copiii japonezi merg de obicei la grădiniță după trei sau patru ani. Învățământul preșcolar în Japonia este la mare căutare, așa că părinții ar trebui să se înscrie în avans pe lista de așteptare pentru grădiniță. Multe grădinițe pregătesc copiii să studieze la o anumită școală sau universitate. Părinții japonezi sunt puternic implicați în procesul educațional. Ei țin adesea întâlniri părinți-profesori, comunică cu profesorii, împărtășesc experiențe unul cu celălalt și rezolvă împreună toate problemele care apar. La grădiniță, copiii învață, în primul rând, să aibă grijă de ei înșiși, de sănătatea lor și să-și iubească cultura. Scopul principal înainte de educația școlară, este socializarea preșcolarului și dezvoltarea capacității de cooperare.

. Educația la școală este împărțită în trei etape:

- Școală primară. Studenții japonezi învață în școală primară timp de 6 ani. Învățarea este destul de ușoară: nu sunt temele, nu există examene, numărul de lecții pe zi nu este mai mare de patru. Sarcina profesorilor este de a familiariza copiii cu informatii generale despre lume și țara lor natală.

- școală gimnazială. Învățământul în liceu durează 3 ani. Tot acest timp trece pentru adolescenții japonezi în studiu intens. Ei trebuie să se pregătească pentru un număr mare de teste, teste, teste și examene. În fiecare zi, fie că este vorba de zile lucrătoare, de weekend sau de sărbători, studenții japonezi stau la lecții.

- liceu. Nu este necesar să urmezi liceul și, în plus, studiile în acesta sunt plătite. Dar, în ciuda acestor condiții, 94% dintre elevii japonezi devin liceeni, deoarece continuarea învățământului școlar vă permite să intrați într-o instituție de învățământ superior. Învățământul secundar în Japonia este reprezentat de colegii junioare, unde poți obține o educație medicală sau liberală; colegii de tehnologie; colegii de orientare deosebită, unde sunt pregătiți bucatari, designeri, croitori.

45% dintre japonezi au studii superioare. Pentru a intra la universitate, trebuie să treci două etape ale

examenelor de admitere. Licențiatul poate primi apoi o diplomă de master și doctorat.

Învățământul japonez urmărește să producă persoane calificate pentru o **producție de calitate**, în orice domeniu al vieții.

Bibliografie:

1. Murgescu, Costin - *Japonia în economia mondială*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1985;
2. Okita, Saburo – *Cu fața spre secolul 21*, Editura Ager, Colecția *Economii în mișcare*, București, 1992;
3. Țuiu, Florea – *Japonia, un miracol?*, București, 1975
4. <https://fondeco.ru/ro/obrazovanie-v-yaponii-kratkaya-harakteristika-osnovnyh-stupenei-yaponskaya/>

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN SINGAPORE

RADA IONELA PETRINA ȘCOALA GIMNAZIALĂ ANTON PANN, RM VÂLCEA

Singapore este una dintre cele mai bune țări studențești din lume: aceasta este opinia compilerilor clasamentului QS respectat la nivel mondial. Există condiții excelente de viață aici, plus investiții uriașe în educație, iar pentru absolvenții din Singapore există multe opțiuni de a rămâne și de a face o carieră strălucitoare. Această țară îmbină cu succes tradițiile Orientului și ideile avansate ale Occidentului, așa că studiul în Singapore pentru ruși devine din ce în ce mai popular în fiecare an.

Beneficiile studiului în Singapore

Sistemul de învățământ din Singapore a suferit multe reforme și are astăzi următoarele caracteristici:

- Bilingvism și, ca urmare, predare în mai multe limbi
- Copiii sunt împărțiți în grupuri în funcție de abilitățile lor.
- Materiile cheie sunt engleza, matematica și știința
- Sistemul de învățământ tehnic este unul dintre cele mai puternice din lume
- Educația națională - studiul valorilor morale și istoria țării

Sistemul de învățământ din Singapore

Învățământul primar	Acest nivel de educație este gratuit și obligatoriu. În primele patru clase, copiii studiază matematica, engleza și limba lor maternă. După clasa a 4-a, copiii sunt împărțiți în grupe în funcție de abilitățile lor, iar în clasele 5-6, copiii trec printr-o etapă de specializare. După 6 ani de studiu, studenții susțin un examen final și aleg o opțiune de studii ulterioare. Pe baza rezultatelor examenului de absolvire a școlii primare, băieții sunt repartizați în diferite clase de liceu:
clasele mijlocii	<ul style="list-style-type: none"> • Curs special și curs expres - implică un studiu aprofundat de patru ani a unei limbi materne sau străine. La final, copiii susțin un examen pentru Nivelul Obișnuit (cel mai jos, nivelul obișnuit) • Clasa academică standard - aici copiii studiază disciplinele academice și, ca urmare, trec examenul pentru Nivelul Normal • Standard tehnic - accentul este pus pe subiectele tehnice.

Informații actualizate pentru candidații la universitățile din Singapore

• Buna cunoaștere a limbii engleze este una dintre cerințele principale pentru solicitanți: engleza este pur și simplu necesară aici pentru o viață și adaptare cu succes.

• Imediat după școală, nu va fi posibilă intrarea la o universitate din Singapore. Înainte de a intra, trebuie să urmați un curs de pregătire universitară de un an, care se numește „Colegiul Junior”.

Pentru a primi o bursă, a reduce costul studiului în Singapore trebuie să îndepliniți următoarele condiții:

- Nivelul minim de IELTS este 7.0
- Scorul mediu la certificat - 5,0
- Top în clasament pentru performanță
- Este de dorit să începeți pregătirea documentelor cu un an înainte

Programele și prețurile instituțiilor de învățământ de top din Singapore, costul studiului în Singapore

Școli de limbi străine (chineză/engleză de vară, imersiune)		De la 4600\$ (2 săptămâni)
Programe preuniversitare		De la 1750\$ (săptămână)
Educație înaltă	London School of Business and Finance Singapore	De la 4000\$ (an)
		De la 16000\$ (an)

Ca bază, Singapore a adoptat sistemul de învățământ britanic, care este în general considerat unul dintre cele mai bune din lume.

Pe lângă învățământul superior, țara oferă învățământ secundar în Singapore și cursuri de limba engleză și chineză atât pentru copii, cât și pentru adulți.

Cursuri de limbi străine.

Datorită faptului că mulți studenți internaționali trebuie să-și îmbunătățească cunoștințele de limba engleză pentru a intra la universitate, s-au deschis câteva școli mari de limbi străine în Singapore, oferind educație în Singapore pentru adulți. Aceștia ajută la pregătirea unui student pentru a studia la o universitate vorbitoare de engleză, dar la cerere pot oferi cursuri de limbă de diferite tipuri: pentru oameni de afaceri, bancheri, marketeri și specialiști în alte domenii. În plus, aproape fiecare universitate are propriile sale cursuri. în limba engleză pentru viitorii solicitanți.

Programe de limbaj pentru copii.

De obicei, programele pentru copii includ predarea limbii engleze de către profesori vorbitori nativi. Nu se poate spune că Singapore se distinge printr-o mare varietate de tabere de limbi străine pentru copii, dar predarea copiilor în Singapore este originală și exotica.

Învățământ secundar.

Învățământul secundar din Singapore a fost preluat de la britanici și, în ciuda faptului că este bilingv, educația din Singapore este organizată în limba engleză. Acest sistem este unul dintre cele mai eficiente sisteme de învățământ din lume. Educația durează 12 ani, iar cetățenii țării beneficiază de educație gratuită în școlile publice din Singapore. Ultimii 2 ani au ca scop studierea disciplinelor de bază necesare pentru admiterea la universități.

Cât costă să studiezi în Singapore?

Prețurile pentru studiul în Singapore variază în funcție de cel ales instituție educațională, specializarea și durata acesteia, taxele stabilite de instituție și alți factori, astfel încât costul studiului pentru o licență la universitate poate varia de la 5. 000 S\$ la 60. 000 S\$. Pentru mai multe informații despre costul studiului în Singapore, puteți afla din secțiunea „Cost” sau de la managerii Logos Study Group.

Costul estimat al studiului în Singapore			
Nivelul de educație	instituție educațională	Durata studiului	Cost estimat
Programe de limbaj pentru copii	Școală	2 saptamani	De la 2000 S\$ până la 3000 S\$
Cursuri de limbi străine pentru adulți (standard)	Școală de limbi străine	1 săptămână	De la 650 S\$ până la 3000 S\$
educația școlară	școlară	școala primara? școală	De la 18`000 S\$ la 30`000 S\$ / an
Educația școlară fundație	gimnazială	în vârstă de 12 ani	De la 7`000 S\$ la 17`000 S\$ / an
Pregătirea universitară	universitate colegiu	1 an	De la 5`000 S\$ la 60`000 S\$ / an
Diplomă de Licență	Universitate colegiu	3 ani	De la 16`000 S\$ până la 40`000 S\$ / an
Masterat	universitate	1-2 ani	
Diplomă de master			

DESPRE ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

PROF. ÎNV. PRIMAR, RĂDOI FULGA NINETA COLEGIUL NAȚIONAL PEDAGOGIC „ȘTEFAN ODOBLEJA”

Educația românească are multe de schimbat chiar și acolo unde, cel puțin în documente, pare să o ducă bine. Problemele cu care se confruntă educația în România, țară unde, între altele, și cei mai avantajați dintre elevi sunt sub nivelul celor mai dezavantajați elevi chinezi, conform celor mai recente evaluări PISA.

Principalele concluzii:

- Educația se schimbă odată cu tehnologiile, știința de carte e mult mai greu de transmis decât acum 20 de ani. Acum lumea are nevoie de lucruri mult mai complexe decât acum 20 de ani – iar aici e punctul cel mai slab al României

- Problema echității în școlile românești este una foarte mare. Plus: Cei mai dezavantajați 10% dintre elevii din cele patru provincii chineze participante la PISA au rezultate mai bune decât cei mai avantajați 10% dintre elevii români

- Există variații foarte mari în performanța diverselor școli din România – trebuie diminuată distanța între ele și încurajată colaborarea

- “Poți spune că în secolul al 20-lea democrația ținea de dreptul de a fi egal cu ceilalți. În secolul al 21-lea, democrația ține de dreptul de a fi diferit. E nevoie să înțelegem de ce elevii au nevoie să învețe în mod diferit.”

- În contextul tehnologic actual e nevoie de dezvoltarea gândirii complexe și a abilităților diferite – “marea provocare pentru România”. Nu e nevoie să predai și mai mult în maniera de până acum

- E nevoie de mai multă satisfacție a vieții pentru elevi și entuziasm profesional pentru profesori. E nevoie de profesori de mare calibru, de lideri, de profesori care să colaboreze, să învețe unul de la altul și să petreacă mai mult timp cu elevul, în afara clase

În anul 2000, citirea era simplă. Să înveți pe cineva să citească însemna să îl înveți să extragă diverse cunoștințe din texte cu referințe bine puse la punct. Dacă nu știai răspunsul, căutai într-o enciclopedie și știai că răspunsul găsit este adevărat. Acum, dacă nu știi răspunsul la o întrebare, cauți pe Google și găsești 10.000 de răspunsuri la întrebarea ta. Și nimeni nu-ți spune ce e corect și ce e greșit, ce e adevărat și ce nu e adevărat. Alfabetizarea nu înseamnă să știi să extragi cunoștințe, înseamnă să construiești cunoștințe, să navighezi printre lucruri ambigue. Să oferi știință de carte în secolul al 21-lea este mult mai dificil decât în secolul al 20-lea.

- Principalele provocări

Scopul este să trecem de la a-i ajuta pe câțiva oameni să aibă succes la a ne asigura că toți elevii au succes. Iar echitatea nu ține doar de resurse, ține de înțelegerea motivelor pentru care elevii învață diferit și să accepți această diversitate. Poți spune că în secolul al 20-lea democrația ținea de dreptul de a fi egal cu ceilalți. În secolul al 21-lea, democrația ține de dreptul de a fi diferit. E nevoie să înțelegem de ce elevii au nevoie să învețe în mod diferit.

A doua provocare – în trecut, succesul era dat de acele lucruri pe care le puteai preda și testa ușor. Acum, acelea vor fi preluate de calculatoare. Cheia succesului ține de capacitatea de a gândi complex. Aceasta este o provocare fundamentală pentru România. Nu e nevoie să predai și mai mult în aceeași manieră ca până acum, ci să educi abilități diferite.

A treia provocare- schimbarea are nevoie de profesori de mare calibru, care nu doar transmit gândirea general recunoscută a momentului, ci îi încurajează pe tineri să o pună sub semnul întrebării.

Să îmbunătățești profesia didactică înseamnă, pe de o parte, să atragi oameni foarte buni către aceasta. Cred că, astfel, procesul de predare s-ar îmbunătăți cu 3-5% – cred că cei mai mulți care să predea sunt deja în școli. Pe de altă parte, provocarea și mai mare nu este să atragem noi oameni, ci să schimbăm și să îmbunătățim performanța celor care lucrează deja în domeniu.

Entuziasmul profesorilor este determinant. În ultima evaluare PISA, elevii care au declarat că au profesori inspirați, entuziaști aveau relații mult mai solide cu acei profesori – acesta a fost unul dintre elementele ce preziceau cel mai bine rezultatele la învățare, în mai toate țările. Una dintre constatările foarte interesante ale ultimelor evaluări PISA a fost că mediul disciplinar din școală prezice foarte bine satisfacția

de viață a elevului. Ați zice că, pentru elev, calitatea vieții ține de familie, de mediile unde cresc. Dar școala joacă un rol imens în felul cum tinerii își percep viața. Școala este locul de care simt că aparțin, unde sunt prieteni și care oferă sens. Elevii care au fost de acord cu aceste lucruri erau mult mai mulțumiți de propria lor viață. Sprijinul oferit de profesori – acolo unde elevii simțeau că profesorii nu doar predau, ci înțeleg cu adevărat felul cum ei își însușesc lucrurile, cum se simt avansau mai ușor, rezultatele erau mai bune, la fel și satisfacția vieții. Profesorii români au timp destul de limitat la dispoziție să se implice efectiv în legătură cu elevii, în afara clasei. Aici, cea mai mare parte a activității profesorilor este structurată în jurul lucrurilor pe care le fac la clasă. Dacă ești profesor la Shanghai, petreci în clasă la fel de mult ca unul din România, dar petreci mult mai mult timp cu fiecare elev în parte, în afara clasei.

Acolo unde elevii colaborează în procesul de învățare, satisfacția vieții este mai puternică. Predarea nu înseamnă doar livrarea de conținut instructiv, ci și implicare în relația cu tinerii, individual. Nu e suficient să crești atractivitatea financiară a activității didactice – deși România ar putea face mai multe ca să-și plătească mai bine profesorii.

EXEMPLE DE BUNE PRACTICI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PROFESIONAL ȘI ETHNIC

**PROF. RADU ALINA SIMONA,
LICEUL TEHNOLOGIC „CĂPITAN NICOLAE PLEȘOIANU”, RM. VÂLCEA**

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

În școala noastră s-au derulat mai multe proiecte internaționale enumerând doar o parte dintre ele:

1. Quality in education (Q. e. d.) - improved competences (2015-1-RO01-KA101-014357)

• Proiect de mobilitate pentru personalul din învățământul școlar

• **Scop:** îmbunătățirea competențelor cadrelor didactice de creștere a interesului și implicării elevilor în procesul de predare-învățare pentru creșterea performanțelor școlare și reducerea absenteismului

• **Beneficiari direcți:** 14 cadre didactice selecționate în baza profilului participantului din formularul de candidatură și a criteriilor elaborate de Comisia de selecție

• **5 stagii de formare** organizate de instituții partenere cu experiență în domeniu formării profesionale desfășurate în 5 țări ale Uniunii Europene

2. "Competențe profesionale la standarde europene – siguranța integrării și adaptării pe piața europeană a muncii!" nr. proiect: 2018-1-RO01-KA102-047970 proiect în Consorțiu Național

Obiectiv general: - este acela de a dezvolta competențele profesionale la nivel european în domeniul de studiu al participanților, în vederea creșterii calității educației în organizațiile de trimitere și formării și facilitării tranziției de la școală la viața activă.

Obiective specifice:

• OS1 - dezvoltarea competențelor practice de întreținere, reparare și diagnosticare a motoarelor termice pentru 63 elevi;

• OS2 - îmbunătățirea metodelor și practicilor moderne de abordare a disciplinelor tehnice pentru 9 profesori;

• OS3 - dezvoltarea parteneriatelor transnaționale și a cooperării europene;

• OS4 - dezvoltarea a 6 parteneriate cu agenți economici de profil la nivel local/regional, în vederea exploatării rezultatelor învățării obținute de beneficiarii stagiului de practică;

• OS5 – însușirea unei mentalități sănătoase despre muncă și viață, dezvoltarea gândirii critice, deprinderea luării deciziei și asumării responsabilității pentru 72 participanți.

Rezultate proiect

• 63 participanți formați în domeniul “mecanic auto”,

• 9 profesori discipline tehnice participanți la job shadowing,

• Crește calitatea formării profesionale inițiale a elevilor și perfecționarea cadrelor didactice,

• Creșterea stimei de sine a participanților,

• Competențe interculturale, de comunicare în limba engleză dezvoltate,

- Documente în portofoliul personal (certIFICATE - Europass Mobility, ECVET/de participare, lingvistic)
- Încheierea a 6 parteneriate de colaborare cu agenți economici relevanți,
- Elaborarea unui caiet de practică și unui auxiliar curricular,
- Dezvoltarea instituțională a școlilor din consorțiu, • Scrierea unui nou proiect în programul Erasmus plus

3. Proiect POSDRU - Firme de exercitiu "PRACTICA TEORIA!"

Beneficiar: Asociația Excelsior Pentru Excelența în Educație

Proiectul se desfășoară în parteneriat cu **15 licee din 7 județe** (București, Ilfov, Gorj, Vâlcea, Dolj, Olt, Mehedinți).

Obiectivul principal: facilitarea tranziției de la școală la viața activă și colaborarea cu mediul economic real.

Grup tinta în județul Valcea: *Liceul Tehnologic "Căpitan Nicolae Plesoianu" Rm. Valcea Liceul George Țârnea, Băbeni*

Activități: Cate **25 de elevi** de la cele două licee desfășoară activități în cadrul a cate **5 firme de exercițiu** virtuale pe platforma on-line națională ROCT. În urma activităților desfășurate în cadrul acestor firme toți elevii participanți primesc subvenții și beneficiază de workshop-uri, târguri interregionale pentru firme de exercițiu

4. Proiect POSDRU - „Servicii de Prevenire și Remediere în Educație: SPRE școală”

• **Obiectiv general:** prevenirea și corectarea fenomenului de părăsire timpurie a școlii în comunitățile dezavantajate, prin desfășurarea de programe educaționale integrate de tip preventiv și remedial.

• Proiectul este implementat de către Inspectoratul Școlar Județean Vâlcea, în parteneriat cu alte 6 instituții. În cadrul acestuia, cei **168 de elevi** din grupul-țintă al școlii noastre, participă, timp de trei luni, la programe educaționale - activități nonformale și informale, beneficiind și de subvenții.

“Cred că secretul reușitei constă în dorința de a învinge, credința în Dumnezeu și în tine. În plus, trebuie enorm de multă muncă. Și dragoste, multă pasiune pentru ceea ce faci. Fără pasiune, nimic nu este posibil.” Peter Imre

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ” GHEORGHE DIBOȘ”, COMUNA MĂNEȘTI, JUDEȚUL PRAHOVA PROF. RADU ANDREEA BEATRICE

Sistemul de învățământ din România îmbină în mod creator, tradițiile și realizările școlii românești cu realizările pe plan european și mondial. Dreptul la învățătură este asigurat pentru toți cetățenii patriei care au drepturi și șanse egale la învățătură, fără nici o discriminare de natură socială sau materială, de sex, rasă, etnie, religie sau politică.

Structura sistemului de învățământ din România cuprinde: învățământul preșcolar, învățământul primar, învățământul secundar inferior, învățământul general obligatoriu, învățământul secundar superior, școala profesională, învățământul dual, învățământul post-liceal și învățământul superior.

Învățământul preșcolar

În învățământul preșcolar sunt incluși copiii cu vârste cuprinse între 3 ani și 6-7 ani iar activitățile se desfășoară în grădinițe cu program normal sau prelungit. Învățământul preșcolar este structurat pe două niveluri: nivelul I ce urmărește socializarea copiilor cu vârste cuprinse între 3 și 5 ani și nivelul II ce urmărește pregătirea pentru școală a copiilor cu vârste cuprinse între 5 și 7 ani.

Învățământul general obligatoriu

Învățământul general obligatoriu este de zece clase, vârsta de debut a școlarității fiind de 7 ani sau de 6 ani la cererea părinților. Vârsta de încheiere a învățământului general obligatoriu este de 16-17 ani. Începând cu anul școlar 2003-2004 clasele a IX-a și a X-a sunt finalizate cu certificat de absolvire.

Învățământul primar

Învățământul primar cuprinde clasele I-IV și funcționează doar ca învățământ cu forma de zi, de obicei, cu program de dimineață. Vârsta de încheiere a învățământului primar este de 10-11 ani.

Învățământul secundar inferior

Învățământul secundar inferior sau gimnaziul cuprinde clasele V-VIII și funcționează ca învățământ cu formă de zi. Vârsta de încheiere a gimnaziului este de 14-15 ani.

Învățământul secundar superior

Învățământul secundar superior cuprinde liceele care organizează cursuri de zi, cu durata de patru ani, clasele IX-XII și cursuri serale sau fără frecvență. Liceul este structurat pe trei filiere: filiera teoretică - cu profilurile: real și umanist; filiera tehnologică - cu profilurile: exploatarea resurselor naturale, protecția mediului, servicii și tehnic și filiera vocațională - cu profilurile: artistic, sportiv și teologic. Studiile liceale se încheie cu un examen național de bacalaureat.

Învățământul profesional

Învățământul profesional de stat se adresează absolvenților clasei a VIII-a, are o durată de cel puțin 3 ani și are o pondere semnificativă a pregătirii practice derulate la operatorul economic. Pe parcursul celor trei ani sunt organizate stagii comasate de practică cu o durată totală de 24 săptămâni. Absolvenții școlilor profesionale au posibilitatea de a frecventa învățământul liceal la forma serală.

Învățământul dual

Învățământul dual are la bază un contract de parteneriat între operatorul economic, unitatea de învățământ și unitatea administrativ-teritorială, precum și contracte individuale de pregătire practică între operatorul economic, elev/părinte-tutore și unitatea de învățământ. Elevii care aleg sistemul dual beneficiază de o serie de avantaje: o bursă lunară de minim 400 de lei și practica de specialitate efectuată sub îndrumarea operatorilor economici – viitori angajatori.

La finalul celor trei ani de studiu și practică se obține un certificat de competențe de nivel 3 (conform Cadrului național al calificărilor) recunoscut la nivel European și elevii se pot angaja direct la operatorul economic care a asigurat formarea profesională. Dacă doresc, pot continua studiile la seral pentru obținerea diplomei de Bacalaureat.

Învățământul post-liceal

Învățământul post-liceal organizează studiile au o durată de 1-3 ani, în funcție de complexitatea profesiilor iar admiterea se face prin concurs.

Învățământul superior

Învățământul superior se organizează în trei cicluri privind organizarea studiilor universitare, respectiv studii universitare de licență, studii universitare de masterat și studii universitare de doctorat. Ciclul I cuprinde studii universitare de licență, corespunzător unui număr cuprins între minimum 180 de credite (licența 3 ani) și maximum 240 de credite (licența 4 ani), conform Sistemului European de Credite de Studiu Transferabile (ECTS). Ciclul II cuprinde studii universitare de masterat care corespund unui număr de credite de studiu transferabile cuprins, de regulă, între 90 și 120. La învățământul de zi, durata normală a studiilor universitare de masterat este de 1 până la 2 ani. Ciclul III cuprinde studiile universitare de doctorat care au, de regulă, o durată de 3 ani.

BENEFICIILE UNEI PROIECT ERASMUS +KA229

PROF. DE LB ENGLEZA SI COORDONATOR PROIECT, RADU ANDREEA-C. N. RADU GRECEANU SLATINA, OLT

În urma cu doi ani și jumătate, Colegiul National « Radu Greceanu », a fost ajutat de Consiliul Județean Olt să identifice un viitor posibil partener pentru a scrie împreună un proiect european Erasmus. Academia de Reims ne-a pus în legătură cu Liceul Polivalent Denis Diderot din orășelul Langres, locul nașterii marelui filozof iluminist al cărui nume îl poartă școala.

Astfel a început istoria noastră comună, când o delegație formată din cei doi directori ai liceului și doi profesori a venit la Slatina în perioada 4-8 martie 2020, chiar înainte de izbucnirea crizei Covid pentru a scrie proiectul care ulterior a fost aprobat, având un punctaj foarte bun. Beneficiile unui parteneriat strategic sunt nenumărate atât pentru elevi și profesori, dar și pentru comunitatea locală.

În cazul proiectului nostru au fost prevăzute 4 mobilități, 2 cu profesori (4 profesori pt Franța) și 8 profesori pentru România și 2 cu 24 de elevi de fiecare parte însoțiți de 3 profesori români și francezi. Directorii și profesorii francezi și români au avut oportunitatea de a vizita liceul partener, de a observa diferențele între cele două sisteme de educație și de a vizita orașul și împrejurimile.

Delegația noastră formată din directorul liceului, directorul adjunct și cei 6 profesori a fost primită de d-na primar Anne Cardinal și de d-nul viceprimar Nicolas Fuertas pentru a pune bazele unei înfrățiri între cele două orașe, orașul lui Denis Diderot și orașul lui Eugen Ionesco.

Pentru elevii români acest schimb interscolar a fost o adevărată provocare, deoarece aceștia au fost gazduiți în familia corespondentului timp de 8 zile. Astfel ei au avut ocazia de a observa diferențele culturale care există între cele două școli, au avut posibilitatea de a comunica între ei în limba engleză (limba proiectului) dar și în limba franceză.

A fost o săptămână plină în care elevii au vizitat orașul Dijon, obiectivele turistice ale orașelului Langres dar și împrejurimile acestuia. Au avut șansa de a asista la nenumărate cursuri din liceu (matematică, filosofie, arhitectură, inginerie), de a interacționa atât cu elevii dar și cu profesorii acestora. La întoarcerea în țară elevii români au povestit colegilor lor despre această experiență unică în viața de licean, astfel încât, acum din ce în ce mai mulți elevi din colegiul nostru își doresc în viitor să facă parte din echipa de mobilitate a proiectului din anul școlar următor.

În acest moment ne pregătim pentru a-i primi pe francezi la începutul anului școlar 2022/2023, iar în martie anul viitor dorim să rescriem proiect astfel încât cât mai mulți elevi români să profite de o astfel de experiență.

Scopul activităților de mobilitate finanțate de Erasmus+ este de a oferi oportunități de învățare individuale și de a sprijini internaționalizarea și dezvoltarea instituțională a școlilor și a altor organizații din învățământul școlar. În mod specific, obiectivele acestei acțiuni sunt:

Consolidarea dimensiunii europene a predării și învățării prin:

- promovarea valorilor incluziunii și diversității, a toleranței și a participării democratice
- promovarea cunoașterii patrimoniului și diversității europene comune
- sprijinirea dezvoltării de rețele profesionale în întreaga Europă

Creșterea calității predării și învățării în învățământul școlar prin:

- sprijinirea dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, a directorilor unităților de învățământ și a altor categorii de personal din unitățile de învățământ
- consolidarea capacității școlilor de a se angaja în schimburi și cooperare transfrontaliere și de a realiza proiecte de mobilitate de înaltă calitate
- transformarea mobilității în scopul învățării într-o posibilitate realistă pentru orice elev care urmează învățământul școlar
- promovarea recunoașterii rezultatelor învățării elevilor și ale personalului în perioadele de mobilitate în străinătate

”Dacă suntem destul de inteligenți să investim experiențele trecutului și destul de înțelepți să împrumutăm bucuria și nerăbdarea caracteristică realizărilor viitoare, atunci practicile trecute și rezultatele viitoare vor începe să lucreze în favoarea noastră chiar de astăzi!”

PROIECTAREA ACTIVITATILOR IN ECHIPA SI DERULAREA IN COMUN A UNUI PROIECT THEMATIC

PROFESOR INV. PRESCOLAR RADU AURA GRADINITA NR. 3 FUNDENI-DOBROESTI, JUD. ILFOV

Din punct de vedere pedagogic, considerând că personalitatea copilului continuă să reprezinte pivotul întregii activități didactice, folosind la nivelul grupei, în activitatea de predare, metoda proiectului, gândirea copiilor se va dezvolta într-o mai mare măsură, în comparație cu folosirea preponderentă în predare a metodelor clasice, tradiționale. Angajarea copilului în activitate poate ajunge la cote optime și se va concretiza în randament sporit, în performanțe școlare calitativ superioare, în atingerea obiectivelor urmărite în cadrul activităților educative la grupa de copii/elevi.

Metoda proiectelor este o strategie de învățare și evaluare a cărei caracteristică se concentrează pe efortul deliberat de cercetare, pe căutarea și găsirea răspunsurilor legate de tema propusă.

Un proiect are o structură temporală care ajută educatoarea să-și organizeze progresiv activitatea cu copiii, în funcție de dezvoltarea acestora, de interesul manifestat și de gradul de cunoaștere a subiectului luat în discuție;

Proiectul le oferă copiilor contexte în care ei pot aplica o foarte mare varietate de cunoștințe și deprinderi sociale și intelectuale, pe lângă cele de bază date de curriculum (Preda, Viorica, op. cit., p. 8).

Metoda proiectului, așa cum este cunoscută și în literatura de la noi, presupune implicarea activă a copiilor pe tot parcursul activităților desfășurate, care se finalizează, în principiu, cu un produs tangibil: un dosar tematic, un portofoliu, o propunere de rezolvare a unei probleme, o expoziție sau o colecție, etc.

La nivel preșcolar, proiectul educațional constituie o modalitate oportună de organizare și desfășurare a învățării și educației dincolo de discipline. Prin activitățile propuse, care nu se încadrează într-o anumită disciplină, ci reprezintă o fuziune favorabilă a mai multor domenii și categorii de activități, copiii sunt dirijați pentru propria formare într-un mod flexibil, dinamic și plăcut, accesibil vârstei (Șerban, Carmen, Proiectul educațional – modalitate de organizare și desfășurare a educației dincolo de discipline, în *Învățământul preșcolar în mileniul III*, p. 182).

Metoda proiectelor le oferă copiilor ocazii reale de a lua decizii și de a-și asuma responsabilități. Astfel, pe măsură ce copiii câștigă experiență, ei devin mai stăpâni pe puterile lor și mai încrezători în forțele proprii.

Important este că proiectele pornesc de la teme de interes sau de la întrebări relevante pentru copii și presupun un demers integrat în care fiecare poate contribui și poate experimenta succesul deoarece acestea:

- Oferă oportunități valoroase pentru abordări interdisciplinare ale unor teme sau probleme;
- Facilitează lucrul în grup și învățarea prin cooperare;
- Dezvoltă capacitățile de investigare și sistematizare a informațiilor;
- Sporesc motivația pentru învățare prin apelul la situații din viața cotidiană și prin implicarea copiilor;
- Facilitează utilizarea metodelor alternative de evaluare;
- Permit identificarea și valorificarea unor surse de informare și documentare;
- Stimulează autonomia copiilor în învățare și creativitatea acestora;
- Oferă fiecărui copil posibilitatea de a se implica și de a contribui la realizarea activităților

și a produsului final. În cadrul proiectului activitățile se vor planifica ținând cont de planul de învățământ. Educatoarea va respecta atât orarul stabilit, cât și numărul de activități propus de planul de învățământ pentru grupa la care își desfășoară activitatea.

În contextul în care educatoarea reușește să se desprindă treptat de stilul de lucru fragmentat, în care activitățile se desfășoară una după alta, dar cu distincții clare între ele, ca și cum nu ar face parte din același proces, educatoarea va putea desfășura activități integrate, în care accentul va cădea pe activitățile de grup și nu pe cele cu întreaga clasă și în care o idee transcende granițelor diferitelor discipline și organizează cunoașterea în funcție de noua perspectivă, respectiv tema de interes. În cadrul activităților integrate abordarea realității se face printr-un demers global, granițele dintre categoriile și tipurile de activități dispar, se topesc într-un scenariu unitar, și, de cele mai multe ori, ciclic, în cadrul căruia tema se lasă investigată

cu mijloacele diferitelor științe (Preda, Viorica, op. cit., p. 24). Activitățile integrate prezintă o serie de avantaje și pentru faptul că lasă mai multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru copil, cât și pentru educatoare.

Activitățile din această săptămână presupun activități ca:

Jocuri și cântece;

Puzzle-uri tematice;

Activități cu conținut științific

Activități practice și plastice

Calitatea procesului educațional la vârsta preșcolară trebuie privită ca o condiție de bază pentru realizarea „societății educaționale de mâine”. Despre această societate nu se poate vorbi decât dacă se acordă educației timpurii și mijloacelor potrivite, atenția cuvenită.

În acest sens, noua abordare educațională se distinge ca o metodă globală cu caracter interdisciplinar, susceptibilă să stimuleze și să dezvolte pe multiple planuri personalitatea în curs de formare a copilului.

SISTEME ȘI FORME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

PROF.: RADU IOANA, C. S. E. I. MIHĂLCENI
JUD. VRANCEA

Educația mai mult decât orice alt domeniu presupune deschidere și receptivitate pentru a cuprinde sisteme sociale și culturale în toată complexitatea lor, pentru cunoaștere și analiză, comparație între forme de pregătire, între sisteme educaționale diferite, asocieri și disocieri operate cu luciditate și obiectivitate.

Sistemul de învățământ din **Finlanda** este considerat cel mai bun și evoluat din întreaga lume, scoțând pe bandă rulantă absolvenți și profesioniști de calibrul, cu cariere spectaculoase în întreaga lume. Sistemul educațional finlandez are la bază câteva principii tradiționale de bază, de la care nu se abate și care-l face să rămână, de foarte mult timp, unul dintre cele mai performante sisteme de învățământ din lume. Cu toate acestea, finlandezii nu urmăresc să devină o "fabrică de produs genii". Scopul lor este să crească cât pot de mult nivelul general mediu de învățare al elevilor, tratând copiii ca pe niște copii, nu ca pe niște produse școlare sau performeri în devenire. Fiecare copil are șanse egale în școlile finlandeze, întrucât nu se fac diferențe sau discriminări în funcție de factori precum statut social, rasă sau regiune. Copiii finlandezi sunt încurajați de mici să fie independenți și să se descurce pe propriile puteri, iar principalele materii pe care pun accentul sunt **limba maternă, matematica și engleza**.

Sistemul educațional finlandez are în centrul său copilul. Orice decizie s-ar lua, la orice nivel, finlandezii au realizat după decenii de reformă că totul se va răsfrânge asupra copilului, elevului, studentului. Lecțiile în Finlanda au o puternică amprentă practică. Primul lucru pe care îl observi în clasele finlandeze este cât de puțin este folosită tabla. Nu se scrie după dictare, nu se scot copiii la tablă pentru a fi ascultați și nu se dau aceleași teme tuturor copiilor dintr-o clasă. Lecțiile sunt prilej de învățare profundă, căci după ore copiii nu petrec timp studiind, ci mergând la cluburi de după-amiază unde fac sport, învață să cânte la un instrument sau fac teatru. În timpul orelor, profesorul îi ghidează și îi ajută individual să învețe, petrecând puțin timp în fața clasei și aflându-se mai mult printre copii, încurajându-i să colaboreze. O clasă finlandeză e ca un roi de albine, unde fiecare știe ce are de făcut, dar toți au un scop comun. Sistemul educațional din Finlanda se află în primele cinci țări din lume la capitolul sisteme performante și pe primul loc în Europa la acest capitol.

Învățământul **japonez** este un alt sistem educațional evoluat și performant. Dacă în Finlanda, explicația succesului sistemului educațional este pusă pe seama investițiilor financiare colosale, în Japonia, bugetul alocat acestei ramuri este foarte modest, dar cu toate acestea, deține unul dintre cele mai de succes modele de învățământ din lume.

Cheia succesului învățământului din Țara Soarelui Răsare este, înainte de orice, respectul copiilor față de școală și al profesorilor față de catedră. Profesorii au datoria, dincolo de a le preda copiilor noțiuni elementare de studiu, de a-i transforma în cetățeni model ai țării.

Aceștia sunt direct responsabili de modul în care activează copiii în societate. Copiii japonezi învață, prin modul în care este structurat sistemul educațional, să fie responsabili și harnici. Sunt implicați constant în activități extracurriculare cu rol important în deprinderea bunelor maniere și în formarea unor aptitudini esențiale la maturitate. Fac curățenie în școală, servesc la mese și spală vase. Copiii încep școala la vârsta de 6 ani, iar primele 9 clase sunt obligatorii.

Sistemul de învățământ din **Anglia** este foarte diferit de cel din România sau din alte țări ale lumii. Este un sistem unic, în care educația copilului ia naștere încă din grădiniță, care începe de la vârsta de 3 luni și ține până la 5 ani. Abia de la 5 ani în sus, copilul intră în sistemul de învățământ primar gratuit, care ține până la 11 ani. De la această vârstă, intră în școala secundară, care se termină la 18 ani. În școala britanică, copilul nu este forțat să învețe materiile, ci încurajat să le iubească și să se apropie sufletește de ele. Învățământul englezesc pune accentul pe stimularea creativității la copii și pe dezvoltarea pasiunilor individuale ale acestora. Din acest motiv, copiii sunt încurajați să-și aleagă materiile preferate și să le aprofundeze. Programa școlară a elevilor britanici este foarte bine organizată și se concentrează, în mare, pe materiile pe care copiii unei clase le bifează ca fiind de interes pentru ei. Clasele nu sunt mai mari de 15 elevi, acest lucru permițând profesorilor să dedice suficient timp și atenție fiecărui elev în parte. Cadrele

didactice britanice încurajează însa lucrul în echipă, din care copiii au posibilitatea de a extrage și învăța o mulțime de aptitudini și lecții importante de viață.

Sistemul de educație din Marea Britanie are la bază două sisteme diferite, unul aferent Angliei, Țării Galilor și Irlandei de Nord, cel de-al doilea fiind specific Scoției. Cele două sisteme de educație au accente diferite, pe profunzime, pe de o parte și pe extindere, pe de altă parte. Astfel, elevii din Anglia, Țara Galilor și Irlanda de Nord susțin un număr mai mic de examene cu un grad mai mare de dificultate, în timp ce elevii scoțieni au parte de examene mai ușoare, dar mai numeroase. Principiul pe care se bazează sistemul educațional englezesc este acela de a forma viitori specialiști, pasionați de ceea ce fac, și nu "vânători de diplome".

Învățământul primar în **Franța** începe de la vârsta de 6 ani, însă bazele educației copiilor sunt puse încă din creșă sau grădiniță, care are rol crucial în punerea bazelor pentru scris, citit și alte aptitudini esențiale la școală. În primele clase, copii au doar câte 2 profesori desemnați la fiecare clasă, care le predau la toate materiile din programa școlară, lucru deloc apreciat de specialiști, dar care dă rezultate pentru ei. Educația copiilor în Franța este un sistem centralizat foarte bine organizat și structurat. Școlarizarea este gratuită între 6 și 16 ani, iar ultimii doi ani de învățământ sunt opționali, dar obligatorii pentru cei care vor să dea bacul și să urmeze o facultate. Educația este o activitate de stimulare și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „*nu poate deveni om decât dacă este educat*”.

Bibliografie:

1. <http://www.cedu.ro/programe/parteneriat/respdf/Raport.pdf>
2. http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/calendars/102_school_calendar_EN.pdf

pdf

DEZVOLAREA CREATIVITĂȚII ÎN ȘCOLI

**PROF. RADU LAURA-ELENA,
COLEGIUL ECONOMIC, RM. VÂLCEA**

Creativitatea reprezintă unul dintre factorii care poate contribui la dezvoltarea psihică a elevului, dar și la integrarea acestuia în cadrul unui grup social. Din această cauză atât familia, cât și cadrele didactice ar trebui să încurajeze copilul atunci când observă că acesta dorește să își pună în aplicare ideile sau atunci când dorește să desfășoare diverse activități care implică un grad ridicat de imaginație și inventivitate.

Creativitatea elevilor se poate dezvolta atât prin procesul de învățământ, cât și prin activități școlare. Prin procesul de învățământ, creativitatea elevilor se dezvoltă în cadrul lecțiilor organizate după programa școlară, depinzând în același timp și de strategiile de învățare folosite de profesor. Un profesor creativ va folosi metodele cele mai eficiente pentru formarea și dezvoltarea creativității elevilor. Esența strategiei educaționale întreprinse în acest sens constă în concentrarea ei pe dezvoltarea personalității creatoare a elevilor.

Dincolo de educarea tinerei generații, școlii îi revine sarcina ca prin abordări diferite să stimuleze creativitatea elevilor. Participarea lor activă la propria formare poate îmbrăca mai multe forme.

Școlii îi revine responsabilitatea de a acționa pentru stimularea potențialului creativ al elevilor în următoarele direcții:

- identificarea potențialului creativ al elevilor, crearea premiselor activității creatoare;
- dezvoltarea posibilităților individuale de comunicare, care să înlesnească punerea rezultatelor creației la dispoziția societății;
- dinamizarea potențialului creativ individual, în sensul valorificării adecvate a talentelor și a cultivării unor atitudini creative.

Prin urmare, climatul socio-cultural în care elevul crește nu influențează doar formarea și afirmarea creativității, ci și manifestarea performanțelor creatoare în unități productive concrete.

Utilizarea metodelor interactive de predare-învățare în activitatea didactică contribuie la îmbunătățirea calității procesului instructiv-educativ, având un caracter activ-participativ și o reală valoare activ-formativă asupra personalității elevului, ele ducând la dezvoltarea imaginației creatoare, a creativității elevilor. În acest sens, modernizarea sistemică a învățământului, în lumina unei pedagogii a creativității se impune cu necesitate. Activizarea predării învățării presupune folosirea unor metode, tehnici și procedee care să-l implice pe elev în procesul de învățare urmărindu-se stimularea creativității și dezvoltarea interesului pentru învățare în sensul formării lui ca participant activ la procesul de educare. Elevul astfel educat înțelege lumea în care trăiește și aplică în diverse situații ceea ce a învățat.

Toate metodele și tehnicile de creativitate provoacă spiritul elevului. Ele se pot concretiza la orele de geografie în: eseuri, rezolvări originale, soluții la exerciții și probleme, lucrări originale, desene etc. Din punct de vedere practic tehnicile de creație pot fi: tehnici de creativitate individuală și tehnici de creativitate în grup. Cele mai fructuoase sunt tehnicile de creativitate în grup. Explicația o găsim în una din definițiile creativității: capacitatea de a identifica noi legături între elemente (obiecte, evenimente) aparent fără legătură între ele. Astfel, un grup de elevi, fiecare dintre ei o entitate, va aduce elemente noi care să permită identificarea legăturilor dintre ele. Caracterizate prin flexibilitate ele constituie un instrument util în activitatea școlară. Activitatea în grup stimulează creația de idei, ideile unora sunt generate sau îmbogățite de ideile celorlalți și în final se obține mai mult decât suma ideilor tuturor elevilor.

Dezvoltarea creativității la elevi reprezintă atât o cerință socială, cât și o trebuință individuală înnăscută. Ea este și va fi cerută tot mai mult de către societate spre a lichida decalajul enorm între activitățile de creație și cele rutiniere și a stimula progresul societății. Se conturează în prezent apariția unei noi interdiscipline constituită din psihologie, pedagogie și euristică (psihopedagogia creativității) care are ca drept scop să regândească procesul de învățământ din perspectiva realizării lui într-o manieră creativă la toate nivelurile, să militeze pentru formarea creatorilor în raport cu nevoile societății. În ultimile trei decenii cercetările de creativitate au căpătat un caracter preponderent experimental și o amploare fără precedent, exprimată atât în numărul mare de studii, cât și în varietatea de aspecte abordate. Mulți autori sunt obligați să recunoască însă că noțiunea de creativitate – una din cele mai fascinante noțiuni cu care a operat vreodată

știința este încă insuficientă definită. Această situație se explică prin complexitatea procesului creativ, ca și prin diversitatea domeniilor în care se realizează creația.

„Eficiența rezolvării în grup a problemelor este mai mare decât rezolvarea individuală. Membrii grupului fac schimb de informații, de idei, se corectează unii pe alții, părerile unuia pot genera noi idei în mintea altuia, dezbaterile în grup conduc la o dezvoltare a flexibilității gândirii, la zdruncinarea stereotipiilor, rigidității în activitatea intelectuală. Discuțiile în grup au ca rezultat formarea unui stil de lucru caracterizat prin elasticitatea în abordarea problemelor, prin stimularea tendinței de a schimba ușor unghiul de vedere atunci când este necesar.” (Al. Roșca, Creativitatea)

La fel de importante sunt și strategiile creative care pun accent pe spontaneitate, originalitate, gândire lentă. Procesul de învățare însă poate fi caracterizat ca o învățare creativă atunci când elevii devin participanți activi. Metodele active pun elevul în situația de a gândi, de a-și forma o opinie proprie legată de tema propusă, pe care va fi determinat să o susțină cu argumente, acestea îl stimulează în același timp să descopere singur informații sau să se implice în mod real în desfășurarea actului de învățare.

În concluzie, cunoașterea și stimularea capacității creative a elevului constituie factorul cheie în educație ce ține de personalitatea cadrului didactic și elevului, precum și de climatul socio-afectiv în care aceștia își desfășoară activitatea.

Bibliografie

1. Benito Yolanda, Copiii supradotați. Educație, dezvoltare emoțională și adaptare socială, Ed. Polirom, 2003
2. Cucoș Constantin (coord.), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ed. Polirom, 2005
3. Popovici, D. V.; Balotă, A. , Introducere în psihopedagogia supradotaților, Editura Fundației Humanitas, București, 2004.
4. Stănescu Maria-Liana, Instruirea diferențiată a elevilor supradotați, Ed. Polirom, 2002

PROIECT INTERNAȚIONAL "EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE"

PEDAGOGIA MONTESSORI PROF. ÎNV. PREȘCOLAR RADU LOREDANA GABRIELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ PETROS / GRĂDINIȚA P. P. BARU

Probabil că nu există cadru didactic în România care nu a auzit despre educația Montessori, un stil de predare foarte specific, care se concentrează pe cinci domenii cheie ale dezvoltării copilului: viață practică, matematică, materiale senzoriale, cultură și limbă. Această metodă pedagogică se bazează pe adunarea experienței personale și pe învățarea independentă. Deviza „Ajută-mă să fac singur!” este în mare parte ceea ce îi ghidează pe copii și educatori, aceștia din urmă intervenind doar într-o manieră îndrumătoare și bine punctată.

Acest tip de educație se distinge de metodele de predare convenționale în special datorită faptului că este individual, adaptat pentru caracteristicile și preferințele fiecărui copil în parte, creându-se un conținut adecvat de învățare în funcție de abilitățile sau interesele sale.

Pedagogia Montessori se bazează pe munca liberă, predarea deschisă și pe învățarea prin proiecte, folosindu-se materiale speciale, care susțin dezvoltarea independentă. În acest fel, fiecare copil va ține cont de propriul ritm de învățare. Acest lucru se bazează pe faptul că Dr. Maria Montessori, cea care a dezvoltat această metodă la începutul secolului al XX-lea, a înțeles că micuții învață cel mai bine atunci când pot alege singuri ceea ce vor să studieze.

Stilul Montessori este diferit de modul în care, cel mai probabil suntem obișnuiți, chiar și atunci când vine vorba de sala de clasă. Într-un spațiu Montessori există centre cu diferite activități, în care copiii se pot implica pe tot parcursul zilei, iar profesorul doar oferă asistență, explicând atunci când este nevoie. Pe scurt, Pedagogia Montessori este orientată holistic spre copil, promovând dezvoltarea emoțională, intelectuală, socială și fizică a acestora.

Avantajele acestei metode de învățare sunt:

-învățarea independentă, pe care se pune accentul, influențează și modul de amenajare a spațiului de învățare, acesta fiind cu foarte multă lumină naturală și mult loc de mișcare. Copiii pot alege și folosi lucrurile care se potrivesc abilităților lor, în acest fel progresând ca indivizi.

-dezvoltarea abilităților sociale, copiii fiind fascinați de ceea ce fac ceilalți colegi, iar gruparea pe diferite categorii de vârstă, în același mediu, le permite acestora să învețe unii de la alții, dezvoltându-și abilitățile sociale precum acceptarea sau integrarea.

-independența, educația Montessori este utilă pentru dezvoltarea unei game mari de abilități. Deoarece învățarea se autodirecționează, copiii pot experimenta sentimentul de independență mult mai repede și astfel își pot dezvolta încrederea în propriile abilități, ceea ce nu se întâmplă în cazul predării tradiționale.

-dezvoltarea unei relații pozitive cu învățarea, această metodă promovând dragostea de a învăța. Acest beneficiu se extinde de-a lungul întregii vieți, devenind un aliat al fiecărei etape a educației, inclusiv formarea sau viața profesională.

-avantajoasă pentru copiii cu nevoi speciale, la început Maria Montessori folosind această metodă pentru cei cu dizabilități intelectuale și nevoi speciale. Aceștia sunt integrați în grupuri de vârste diferite, ceea ce nu pune presiune asupra lor că nu pot ține pasul cu colegii. În sala de clasă se creează un mediu de învățare sigur și stabil care permite învățarea personalizată.

Chiar dacă educația Montessori are numeroase avantaje, totuși ea nu este lipsită de dezavantaje și printre acestea se pot enumera:

-costurile mult mai mari, datorită materialelor de învățare mult mai scumpe. Părinții care vor să includă acest stil de educație în viața copiilor lor pot totuși să cumpere diverse cărți de cultură generală și despre metoda Montessori, pentru a afla cum pot folosi diferite materiale și idei în viața de zi cu zi.

-independența nu este totul iar această mentalitate extrem de valoroasă poate îngreuna lucrul în echipă sau sub o autoritate strictă.

-structura unei clase Montessori poate fi intimidantă, unii copiii preferând un fel de clasă cu mese și scaune aliniate, care le oferă senzația unui spațiu ordonat, sigur și cu o oarecare rutină.

Oricine va alege această metodă de educație pentru elevii sau copiii săi, trebuie să conștientizeze de la bun început, că această decizie necesită un angajament puternic din partea sa, ca părinte sau cadru didactic, din toate punctele de vedere.

BIBLIOGRAFIE: articol "Opinia Transilvană" 2020

STRATEGII, MODELE ȘI METODE ALE INTRUIRII CONSTRUCTIVISTE

PROF. ÎNV. PRIMAR RADU MARCELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „MIHAIL SADOVEANU”
ÎNTORSURA BZĂULUI, JUD. COVASNA

Constructivismul nu reprezintă o invenție de ultimă oră, ca sens, viziunea de tip constructivist își are originea în filosofia antichității. Apoi, gânditorii constructiviști (J. Piaget, J. Dewey, L. Vîgotsky, J. Bruner) au pus în evidență o serie de caracteristici ale abordării de tip constructivist.

O primă apreciere ar fi aceea că această orientare se întemeiază pe observarea și investigarea modului în care învață oamenii. În acest sens s-a ajuns la constatarea că aceștia își construiesc pur și simplu cunoașterea și modul în care înțeleg lucrurile pe baza experienței de învățare dobândite. În noua orientare, cel ce învață devine un creator activ al propriilor cunoștințe sau al propriului mod de a vedea lucrurile. Acest lucru înseamnă că persoana antrenată într-un proces de cunoaștere are un continuu dialog interior: își pune întrebări, explorează, confruntă, evaluează, interpretează.

Lucrurile nu se modifică fundamental atunci când cel care învață se află într-o clasă școlară. Acesta este și motivul principal pentru care este recomandabil ca educatorul să folosească tehnici de activare, de atragere a educabilului în procesul de învățare. Tot de aici ar deriva și recomandarea ca educatorul să propună diferite moduri de experimentare, verificare imediată a cunoștințelor prezentate, să stimuleze procese de comentare, argumentare, interpretare, de discutare a modului în care educabilii înțeleg noile conținuturi și de semnalare de către aceștia a felului în care se modifică modul lor de a gândi sau a simți prin confruntarea cu situații noi.

În felul acesta elevii învață să învețe, devin experți în învățare pentru că ei află cum dobândesc în mod personal faptul de a înțelege. În noua viziune, rolul educatorului se axează pe încurajarea, pe stimularea continuă a elevului și pe provocarea unor procese de reflecție.

Definirea constructivismului sugerează faptul că problematica pedagogică derivată din filosofia cunoașterii, se concentrează pe metodologia acestei cunoașteri și învățării. Așadar, el nu poate fi considerat un curent care acoperă întreaga problematică pedagogică, ci doar pe cea didactică, a predării-învățării cu aspectele corespunzătoare, pentru că oferă un model generativ de optimizare a formării cognitive.

Perspectiva constructivistă apare ca una dintre soluțiile care să rezolve dilema esențială a introducerii elevului în cunoașterea științifică, dincolo de instruirea clasică și devine o soluție atractivă și pentru elevi, prin metodologia sa incitantă în căutare, rezolvare, reflecție, dezvoltare.

În constructivism nu este vorba de „o nouă metodică a predării, ci mai degrabă o atitudine pedagogică specifică”, o atitudine calmă, o disponibilitate mentală pentru experiențele, perspectivele, propunerile elevilor, pentru dinamica grupului, pentru rezolvarea situațiilor împreună cu elevii, pentru căutarea și a altor răspunsuri decât cele așteptate, pentru susținerea răspunsurilor-surpriză, formularea de alte interpretări-surpriză, pentru respectarea motivației și gândirii proprii a fiecărui elev, pentru căutarea variantelor mesajului ce se comunică și care poate fi diferit receptat și interpretat, pentru susținerea exprimării opiniilor proprii.

Metodica constructivistă încurajează învățarea autonomă prin amenajarea stimulativă a mediilor și configurarea situațiilor educative. Profesorii entuziasmează cu precădere prin felul în care întruchipează o anumită construcție a realității. Fără a desconsidera total metodele tradiționale de predare, constructivismul promovează ideea că sunt de preferat acele metode care „te pun pe gânduri, care mijlocesc și cunoștințe surprinzătoare și observații neobișnuite, care stimulează o schimbare a perspectivei și deschide privirea

asupra unor orizonturi noi, mai largi” (Horst, Siebert, 2001, p. 9, apud C. L. Oprea, 2006, pag. 96). Așadar, activitățile trebuie proiectate astfel încât să fie experimentale, active și interactive.

Strategiile didactice interactive ca strategii de grup, presupun munca în colaborare a elevilor organizați pe microgrupuri sau echipe de lucru în vederea atingerii unor obiective preconizate (soluționarea unei probleme, crearea de alternative). Ele se bazează pe sprijinul reciproc în căutare-cercetare și învățare, stimulează participările individuale, antrenând elevii cu toată personalitatea lor (abilități cognitive, afective, volitive, sociale). Acest tip de strategii didactice solicită efort de adaptare la normele de grup, toleranță față de opiniile colegilor, dezvoltând capacități autoevaluative la elevi. Ele sunt strategii de interacțiune activă între participanții la activitate (elev-elev, elev-profesor). Strategiile didactice interactive au în vedere provocarea și susținerea învățării active în cadrul căreia, cel ce învață acționează asupra informației pentru a o transforma într-una nouă, personală.

În sens constructivist, folosind aceste strategii, profesorul îl determină pe elev să devină responsabil și participant în procesul construirii sensurilor informaționale, prin rezolvări de probleme, prin explorare-cercetare sau aplicând ceea ce a dobândit în contexte noi.

„Interacțiunea socială favorizează emergența conflictelor socio-cognitive, stimulative pentru învățare, modifică reprezentările personale și favorizează două principii de învățare; primul principiu dedus din constructivismul piagetian: prin intermediul acțiunii asupra obiectelor se modifică schemele de asimilare-acomodare-echilibrare (conflict cognitiv). Al doilea principiu este dedus din psihologia socială a dezvoltării: confruntarea punctelor de vedere poate să opereze transformări ale reprezentărilor prin conflict socio-cognitiv și restructurare cognitivă” (C. L. Oprea, 2006, pag 27).

În clasă, perspectiva constructivistă asupra învățării valorifică o serie de strategii didactice interactive în cadrul cărora elevii învață să-și formuleze propriile idei, le testează, le argumentează, concluzionează, colaborează etc. Descoperind, experimentând, căutând și rezolvând probleme, elevii devin participanți activi la construirea propriei cunoașteri și reflectă asupra felului în care își modifică propria înțelegere asupra lumii.

Importanța strategiilor didactice interactive pentru procesul de învățare este majoră deoarece elevii învață nu doar prin ei înșiși, ci mai ales de la ceilalți. Reflectând asupra procesului de învățare în grup ei își pot însuși metode și strategii de învățare unul de la altul.

Modelele constructiviste conturate au încă de convins asupra valorii lor, nu atât în plan teoretic, cât practic: relația, ponderea lor în raport cu teoriile, modelele clasice de instruire. Ele sunt relativ tinere (după 1990) și nu au ajuns încă să fie verificate ca eficiență în practica instruirii clasice, să se impună, rămânând încă în poziție „marginală”. Dar relatări recente arată o amplificare constantă a lor ca extindere, explicare și diversificare (Laplant, 1997, apud E. Joița, 2006, pag. 126).

Variatatea modelelor constructiviste, în raport cu elevul, rezultă și din afirmarea noilor roluri în instruire evidențiate și în tipurile de constructivism: ca elev activ - *cunoașterea și înțelegerea* sunt achiziții active, realizate prin discuții, dezbateri, formulări de ipoteze, investigații, structurări, exprimări de opinii proprii, soluționări și interpretări proprii. Ca elev creativ - *cunoașterea și înțelegerea* sunt construcții noi sau reconstrucții, nu simple achiziții, preluate întocmai sau refaceri identice ale drumului descoperirilor științifice de învățat. Ca participant în grup - *cunoașterea și înțelegerea* sunt și construcții sociale, nu numai individuale, pentru a se ajunge la rezultate, confirmări superioare, prin dialog, colaborare și cooperare.

Deși se face apel la exercitarea acestor roluri, sunt create condițiile, situațiile de către profesor, totuși particularitățile elevilor influențează alegerea unui anumit model de instruire constructivistă, ținând cont și de modul cum aceștia pot identifica și depăși dificultățile specifice unei învățări și cunoașteri constructiviste.

Astfel, Perkins (1999) distinge elevi care recurg la o cunoaștere inertă sau la una bazată pe un anumit algoritm/ritual sau la una care valorifică și rezolvă dificultățile, conflictele cognitive sau la una care

recunoaște și utilizează diferențele interculturale în abordarea problemelor sau la una care este analizată prin prisma valorilor pragmatice, aplicabile în practică.

Personalizarea facilitării, îndrumării, organizării instruirii constructiviste, nu este încă suficient abordată, accentul căzând acum pe clarificarea aspectelor sale de esență, care să conducă ulterior la aprofundarea aspectelor aplicative, care să valideze eficiența ei. Dar conturarea unor modele constructiviste ale instruirii este în continuă ascensiune și diversificare, fie prin propunerea de modele originale, fie prin reconsiderarea unora dintre cele bazate pe învățarea activă, tradițională, fie prin combinarea unor secvențe sugerate teoretic, fie prin dezvoltări și adaptări la condiții diferite ale unora deja propuse.

Constructivismul insistă pe rolul de instrument-model care ajută construcția înțelegerii, a conceptelor, ridicarea unei schele, eșafodaj (scaffolding), care să sprijine ridicarea construcției propriu-zise (procesări mentale, interpretări, interacțiuni, alternative, argumente, generalizări etc.), care să-i asigure soliditatea prin înălțarea ei în mod progresiv, secvențialitatea.

Dacă acest instrument devine funcțional în timp se poate interioriza și poate să reprezinte o parte a metacogniției, ca abilitate mentală, cale de rezolvare cognitivă a problemelor, în susținerea procedurilor ca autotutoriat, până la atingerea dezvoltării cognitive maxime (Vâgotski, apud E. Joița, 2006, pag. 131).

Acest mod de tutoriat nu este o metodă, ci este utilizat ca instrument, se extinde asupra întregii construcții, permite rezolvarea în condiții optime a sarcinilor, este utilizat selectiv în diferite modele de construcție. Unul dintre modelele care au pătruns cu destulă convingere în spațiul educațional românesc este cel al *gândirii critice* (*critical thinking*). El pune în evidență importanța construirii mai multor soluții pentru rezolvarea unei probleme, după o analiză logică profundă, pentru că în realitatea autentică aceasta este soluționată în mai multe moduri, considerate oportune/inoportune, eficiente/ineficiente, tipice/atipice, complete/parțiale.

Alături de cea științifică divergentă, euristică, productivă, intuitivă, gândirea critică este una de nivel superior, fundamentală în construirea cunoașterii. Cercetări actuale o corelează cu acele caracteristici utilizate în învățarea constructivistă și ca reper al postmodernității: formularea și utilizarea unei diversități de argumente raționale în susținerea/combaterea unei idei, formularea de păreri proprii și dezbaterile lor în grup, alegerea/decizia asupra unei soluții optime, rezolvarea eficientă a problemelor autentice/reale, manifestarea flexibilității cognitive, combinarea practică a trei etape: evocarea datelor anterioare, realizarea sensului noilor informații și reflecția personală pentru realizarea înțelegerii (I. Al. Dumitru, 2000).

Dimensiunile gândirii critice, construite de Centrul Național pentru Gândirea Critică (SUA) sunt: raționalitatea, reflexivitatea, aplicarea criteriilor și standardelor calitative în analize, sinteze sau evaluări, combinarea cu metacogniția, respectarea clarității și preciziei în analiza diferitelor puncte de vedere sau în argumentarea, formularea concluziei optime din mai multe premise date, utilizarea mai multor proceduri în formarea sa.

Modelul E-R-R (evocarea - realizarea sensului - reflecția) în care fiecare dintre aceste etape este realizată prin metode și procedee specifice, mai ales în cazul lecțiilor de lectură și scriere de texte în sens critic și reflexiv: brainstormingul, lucrul în perechi, stabilirea termenilor-cheie inițiali, stabilirea a ceea ce se știe și nu se știe ciorchinele, notarea a ceea ce se înțelege și ce nu se înțelege în timpul lecturii – SINELG -, studiul după un ghid de lectură - învățarea, confruntarea în perechi, prelegerea intensificată, jurnalul cu dublă intrare, formularea „ultimului cuvânt” într-o dezbateri, predarea reciprocă, stabilirea succesiunii evenimentelor, tehnica cubului, redactarea liberă a unui text, rețeaua de discuții, realizarea unei predicții, sintetizarea unui conținut de idei, metoda cadranelor, interviul reciproc, alcătuirea unei „linii a valorilor” opiniilor emise, metoda horoscopului în caracterizarea personajelor, metoda turneului între echipe (I. Al. Dumitru, 2000).

În dezvoltarea unei învățări constructiviste, un rol important îl au chiar și metodele tradiționale, care pot căpăta valențe constructiviste, dacă, au acest ecou mental afectiv și emoțional asupra elevului. În opinia lui I. Cerghit, este nevoie de o reconsiderare chiar și a metodelor active cunoscute, care rezolvă „învățarea

activă sau operatorie”, bazată pe procesarea mentală proprie a informațiilor, pe producerea de idei în funcție de specificul înțelegerii, reflecției personale, ca un „activism interior”, dublat apoi și de cel interactiv.

Ținând cont de faptul că învățarea constructivistă nu poate fi separată și izolată de cea creativă, este corect, ca în plan didactic concret, să considerăm că nu pot fi numite constructiviste numai anumite metode specifice, ci să apreciem valențele constructiviste și ale celor chiar tradiționale sau active, dacă prin combinații variate creează contextul necesar. Din punct de vedere al metodelor, în constructivism, un rol definitoriu îl constituie aspectul funcțional și instrumental al acestora. Nu puține sunt situațiile în care profesorii întâmpină dificultăți în utilizarea metodelor în diferite situații de cunoaștere și învățare, mai ales în alegerea, definirea, mânguirea procedeeleor, tehnicilor, instrumentelor sau în rezolvarea tipurilor de sarcini sau chiar în adaptarea la tipurile de constructivism sau în modelul de instruire ales.

I. Cerghit, este de părere ca funcțiile metodelor (cognitivă, formativă și instrumentală) se îmbină cel mai bine în modelul constructivist al instruirii, prin utilizarea lor în soluționarea înțelegerii și rezolvării de situații, sarcini de învățare, prin mânguirea diversificată a procedurilor de către elevul însuși, independent sau în grup., prin combinarea tipurilor de învățare și categoriilor de metode ale instruirii.

Sprijinul dat de metode în construirea înțelegerii și rezolvării situațiilor derivă din considerarea lor ca instrumente de căutare și clădire a înțelegerii și găsirii soluției, din precizarea ansamblului de procedee și tehnici necesare acestei clădiri, pe fondul unui model – strategie de instruire constructivistă. Se consideră că tocmai aceste metode, procedee și instrumente vizează și realizează valorile fundamentale ale constructivismului.

BIBLIOGRAFIE:

- Cerghit, Ioan. (2006). *Metode de învățământ*. Iași. Editura Polirom.
- Delors, Jacques. (coord.). (2000). *Comoara lăuntrică*. Iași. Editura Polirom.
- Flueraș, Vasile. (2007). *Paideia și gândirea critică*. Cluj Napoca. Casa Cărții de Știință.
- Joița, Elena. (2006). *Instruirea constructivistă - o alternativă. Fundamente, strategii*. București. Editura Aramis.
- Oprea, Crenguța - Lăcrămioara. (2006). *Strategii didactice interactive*. București. Editura Didactică și Pedagogică.
- Panțuru, Stan. (2003). *Instruirea în spiritul strategiei dezvoltării gândirii critice*. Sibiu. Psihomedica.

CU ȘI DESPRE PARTENERIATELE ȘCOLARE

PROF. RADU NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "PICTOR N. GRIGORESCU" TITU

„Fiecare copil pe care-l instruim este un om pe care-l câștigăm! „ (Victor Hugo)

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității.

Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Proiectele și parteneriatele școlare internaționale au ca scop îmbunătățirea calității și consolidarea dimensiunii europene în educație, încurajarea învățării limbilor străine și a cooperării transnaționale între școli, promovarea conștiinței interculturale și a inovației în ceea ce privește metodele pedagogice și tehnicile informaționale.

Participarea la diferite activități în cadrul acestor proiecte presupune pe lângă dorința de implicare și abilități de utilizare a computerului, și un bagaj minimal de cunoaștere a limbii engleze, acest lucru impunând un proces constant de perfecționare a abilităților lingvistice ale elevilor și ale dascălilor.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Aceste proiecte educative/educaționale sunt o modalitate de acumulare a unor noi experiențe de cunoaștere, rezolvând probleme practice în diferite situații date, fiind de altfel un instrument al dezvoltării și inovării organizațiilor școlare.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic.

Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oamenii de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune.

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrânu, E. *Educația în familie*. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.) *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.
3. Gutium I, Mămăligă M, Mumjiev G - *Parteneriatul pas cu pas*, Editura Fundația Internațională pentru sisteme Electorale, Chișinău, 2000
4. Velea, Luciana și colaboratorii - *Participarea elevilor în școală și în comunitate*, Ghid pentru profesori și elevi, Editura Agata, 2006.

PROIECTELE ETWINNING – PROMOVAREA DIMENSIUNII EUROPENE A EDUCAȚIEI

**PROF. ÎNV. PRIMAR RADU OANA MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ, COMUNA BUDEȘTI,
LOC. BUDEȘTI, JUD. VÂLCEA**

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Calitatea educației este dată de o transformare inovatoare, căutându-se în permanență o diversificare a funcțiilor școlii în scopul dezvoltării acesteia ca centru de resurse pentru elevi și părinți, dar și pentru ceilalți membri ai comunității. Ritmul și dinamismul dezvoltării poate izvorî din educație, aceasta având mijloacele și forța de a instrui și educa generații mobile și active, bine înzestrate din punct de vedere intelectual, capabile să depășească inerția unui mediu social refractar, în care se resimt încă note accentuate de prejudecată și discriminare.

Dimensiunea europeană a educației este reflectarea unei realități care exercită presiuni, determinându-ne să întreprindem măsuri pentru a-i sprijini pe tineri să găsească modalități de răspuns la provocările lumii contemporane.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor. Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie.

Activitatea de cercetare în domeniul interculturalității în România are ca obiectiv producerea unor concepte și cunoștințe mai precise și clare în vederea oferirii unor argumente mai bune pentru practicile sociale și politice din domeniul drepturilor omului în Europa de sud-est. Deseori ne punem întrebarea cum îi putem stimula pe copii, cum îi putem motiva pentru a deveni cetățeni responsabili și creativi dacă nu tocmai prin calitatea relației pedagogice a cărei bogăție este dimensiunea ei interculturală

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansa să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic.

Cunoașterea și înțelegerea celuilalt este un proces progresiv și complex. Primele contacte între oamenii de culturi diferite sunt însoțite de sentimentul de insecuritate, de frică, de adversitate deschisă față de celălalt.

eTwinning facilitează accesul cadrelor didactice la un mediu virtual de colaborare și de schimb de experiență, la parteneriate cu alți profesori și la activități de formare profesională, alături de colegi din țările europene. Idealul eTwinning reprezintă promovarea activităților de colaborare între cadrele didactice și elevii Europei într-o manieră ușoară, prietenoasă și stimulativă.

În cadrul eTwinning este imposibil să desfășori un proiect fără să te lovești de aspectul lingvistic, indiferent că ne referim aici la limba maternă a școlilor din proiect sau, așa cum este mai des întâlnit, o limbă terță folosită ca mijloc de comunicare. În momentul în care se întâlnesc, tinerii europeni vor să comunice, să afle detalii despre viața din școlile și țările fiecăruia și să învețe cuvinte în limba partenerilor. Acesta este punctual forte al acțiunilor eTwinning, stimulează comunicarea.

Prin participarea la proiecte de eTwinning (înfrățire on-line între școli), elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației din țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

Nucleul eTwinning îl constituie procesul de predare și experimentare a noi practici de predare, tehnologii și mijloace de realizare a unor sarcini tradiționale. Blogurile, paginile wiki, fișierele video, conferințele, publicarea on-line, toate acestea se regăsesc în galeria de proiecte prezentate pe portalul eTwinning.

Înfrățirea on-line a școlilor poate fi însoțită de înfrățirea comunităților. Unele localități au decis să se „înfrățescă” și să completeze comunicarea și cooperarea on-line prin alte proiecte – vizite, activități culturale pentru adulți etc.

Unul dintre rezultatele vizibile și imediate o reprezintă modificarea produsă în metodele și tehnicile de învățare. Se dovedește astfel că pesimismul în privința educației este total nefondat, cu condiția ca școlile să evolueze constant și să rămână la curent cu ultimele progrese în materie de învățare. Un aspect important al acestor proiecte este schimbul de valori culturale și tradiții; cu cât schimbul cultural este mai intens, cu atât îl vom cunoaște mai bine pe partenerul nostru și cu atât vom deveni mai „europeni”. Proiectele eTwinning pot fi considerate o contribuție majoră la învățământul european, în special în domeniul lingvistic și cultural. Este un bun exemplu într-un domeniu care, până nu demult, era considerat dificil de abordat, iar proiectele eTwinning au demonstrat faptul că educația europeană este o realitate a prezentului și a viitorului.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Un proiect eTwinning este caracterizat de întrepătrunderea acestor două procese. Din această perspectivă, munca în echipă, factorul esențial pentru succesul unui proiect, necesită o nouă abordare. Un proiect de succes împletește cele două elemente, capitalul cultural și limba, astfel încât, treptat, să vă cunoașteți partenerii și pe dumneavoastră, nu doar la nivel superficial, ci demonstrând o înțelegere profundă, apreciere și toleranță față de contextul cultural. Astfel, elevii și partenerii de proiect achiziționează un nou tip de cunoștințe, care le permit să devină cetățeni ai lumii în adevăratul sens al cuvântului.

BIBLIOGRAFIE

1. Ciolan, L., *Pasi catre scoala interculturala*. Bucuresti, Corint, 2000
 2. Ionescu, Mihaela, *Managementul clasei. Un pas mai departe... Învatarea bazata pe proiect*. Editura Humanitas Educational, 2003
- iTeach- „*Introducere in eTwinning*”- iteach.ro/cursuri/course/view.php?id=2

MOBILITATEA PENTRU ELEVII ȘI PERSONALUL DIN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ȘCOLAR ÎN CADRUL PROIECTELOR ERASMUS+

PROF. RADU RAMONA
ȘC. GIM. ANTON PANN-RM. VALCEA

Această acțiune sprijină școlile și alte organizații active în domeniul învățământului școlar care doresc să organizeze activități de mobilitate în scopul învățării pentru elevi și pentru personalul școlar. O gamă largă de activități sunt sprijinite, inclusiv observarea directă la locul de muncă și cursuri de dezvoltare profesională pentru personal, mobilitate individuală și de grup pentru elevi, experți invitați și alte activități, după cum se explică mai jos.

Organizațiile participante ar trebui să promoveze în mod activ **incluziunea și diversitatea, durabilitatea mediului și educația digitală** prin activitățile lor: prin utilizarea oportunităților de finanțare specifice oferite de program în aceste scopuri, prin sensibilizarea participanților lor, prin schimbul de bune practici și prin alegerea unei structuri adecvate pentru activitățile lor.

Obiectivele acțiunii

Scopul activităților de mobilitate finanțate de Erasmus+ este de a oferi oportunități de învățare individuale și de a sprijini internaționalizarea și dezvoltarea instituțională a școlilor și a altor organizații din învățământul școlar. În mod specific, obiectivele acestei acțiuni sunt:

Consolidarea dimensiunii europene a predării și învățării prin:

- promovarea valorilor incluziunii și diversității, a toleranței și a participării democratice
- promovarea cunoașterii patrimoniului și diversității europene comune
- sprijinirea dezvoltării de rețele profesionale în întreaga Europă

Creșterea calității predării și învățării în învățământul școlar prin:

- sprijinirea dezvoltării profesionale a cadrelor didactice, a directorilor unităților de învățământ și a altor categorii de personal din unitățile de învățământ
- promovarea utilizării noilor tehnologii și a metodelor inovatoare de predare
- îmbunătățirea învățării limbilor străine și a diversității lingvistice în școli
- sprijinirea schimbului și a transferului de bune practici în materie de predare și de dezvoltare a școlilor

Contribuția la crearea spațiului european al educației prin:

- consolidarea capacității școlilor de a se angaja în schimburi și cooperare transfrontaliere și de a realiza proiecte de mobilitate de înaltă calitate
- transformarea mobilității în scopul învățării într-o posibilitate realistă pentru orice elev care urmează învățământul școlar
- promovarea recunoașterii rezultatelor învățării elevilor și ale personalului în perioadele de mobilitate în străinătate

Cum se pot accesa oportunitățile de mobilitate Erasmus+?

Școlile și alte organizații active în învățământul școlar pot solicita finanțare în două moduri:

• **Proiectele pe termen scurt pentru mobilitatea elevilor și a personalului** oferă organizațiilor solicitante posibilitatea de a organiza diverse activități de mobilitate pe o perioadă de șase până la optsprezece luni. Proiectele pe termen scurt reprezintă cea mai bună alegere pentru organizațiile care încearcă Erasmus+ pentru prima dată sau pentru cele care doresc să organizeze doar un număr limitat de activități.

• **Proiectele acreditate pentru mobilitatea elevilor și a personalului** sunt deschise numai organizațiilor care dețin o acreditare Erasmus în domeniul învățământului școlar. Această componentă specifică de finanțare permite organizațiilor acreditate să primească în mod regulat finanțare pentru activitățile de mobilitate care contribuie la punerea în aplicare treptată a planului lor Erasmus. Acreditările Erasmus sunt deschise tuturor organizațiilor care doresc să organizeze activități de mobilitate în mod regulat. Experiența anterioară în program nu este necesară pentru depunerea cererii. Pentru a afla mai multe despre această oportunitate, consultați capitolul din prezentul ghid privind acreditarea Erasmus în domeniul învățământului pentru adulți, al educației și formării profesionale și al învățământului școlar.

În plus, organizațiile pot adera la program fără a depune cerere, prin:

- **aderarea la un consorțiu de mobilitate Erasmus+ existent** care este gestionat de un coordonator de consorțiu acreditat din țara lor și care acceptă noi membri în consorțiu;
- **Găzduirea unor participanți din altă țară:** orice organizație poate deveni gazdă pentru cursanții sau membrii personalului care provin dintr-o organizație parteneră din străinătate. A deveni o organizație gazdă este o experiență valoroasă și o modalitate bună de a crea parteneriate și de a afla mai multe despre program înainte de a depune cererea.

Școlile sunt încurajate, de asemenea, să adere la **eTwinning**: o comunitate online găzduită pe o platformă securizată și accesibilă cadrelor didactice și personalului școlar, agreată de organizația națională de asistență eTwinning. Platforma eTwinning permite școlilor să creeze săli de clasă virtuale comune și să desfășoare proiecte împreună cu alte școli, le permite cadrelor didactice să discute și să facă schimburi cu colegii și să se implice într-o varietate de oportunități de dezvoltare profesională. De asemenea, eTwinning este mediul perfect pentru a găsi parteneri pentru proiectele viitoare.

Bibliografie:

<https://erasmus-plus.ec.europa.eu/ro/Profesorul-și-beneficiile-proiectelor-Erasmus.pdf> <http://e-classes.eu>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR DIN ROMÂNIA

**PROF. RADU ȘTEFANIA-MIHAELA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „PRICHINDELUL ISTEȚ”,
LOC. TURDA, JUD. CLUJ**

Educația timpurie reprezintă totalitatea experiențelor individual realizate și social existente sau organizate, de care beneficiază copilul în primii ani de viață, cu rol de a proteja și dezvolta ființa umană prin fundamentele dezvoltării fizice și psihice sănătoase, ale dezvoltării sociale, spirituale și culturale complexe. Ceea ce învață copiii în primii ani de viață reprezintă mai mult de jumătate decât vor învăța tot restul vieții.

Educația timpurie vizează intervalul de timp cuprins între naștere și vârsta intrării la școală. În această perioadă, copilul se dezvoltă și învață, atât în mediul familial, cât și în mediul oferit de instituțiile specializate, precum grădinițele și creșele. Educația timpurie include toate formele de sprijin sau suport necesare copilului foarte mic pentru a-și realiza dreptul de supraviețuire și protecție și pentru a ne ajuta să fim mai atenți în ceea ce privește dezvoltarea lui. Educația timpurie este o necesitate a contextului social actual întrucât obiectivele propuse de acesta sunt ușor de atins acum, în această perioadă de dezvoltare rapidă a copilului.

Perioada copilăriei timpurii este una decisivă în viața unei persoane, fiind cea în care copilul își dezvoltă cea mai mare parte din personalitate și din achizițiile pentru tot parcursul vieții, de aceea rolul adultului este să conștientizeze rolul important al educației la această vârstă. Astfel, educația timpurie este o necesitate, marcând vârsta la care copiii cunosc o dezvoltare rapidă. În plus, dreptul la educație este unul fundamental, de aceea este datoria noastră să asigurăm educația copiilor de la cele mai fragede vârste, întrucât fiecare copil merită un început bun în viață.

Primii ani din viața copilului sunt despre atașament, afecțiune, dragoste necondiționată, siguranță și explorare. Știm deja că fiecare copil este unic în felul său și că el este cel care ne ghidează întotdeauna în procesul lui de învățare. Perioada copilăriei și cu precădere perioada primilor ani de viață are un impact durabil asupra vieții adultului. Este perioada în care copilul își dezvoltă capacitatea de a gândi, de a vorbi și de a raționa, iar totodată este perioada propice în care își fixează baze solide ale sistemului de valori, de luare a deciziilor și de relaționare. Mergând pe principiul imitării și al modelării comportamentelor dezirabile încă de la cele mai fragede vârste, putem înțelege importanța și rolul grădiniței în această formare.

Grădinița este fundația întregii educații a unui copil, anii de grădiniță îi dezvoltă copilului diverse abilități și cunoștințe care îl vor ajuta să se descurce la școală și să obțină rezultate academice bune. Grădinița reprezintă un mediu interactiv și ajută la dezvoltarea procesului comunicării, copilul interacționează cu educatoarea și colegii, ceea ce îl ajută să își perfecționeze limbajul și vorbirea. La grădiniță, vocabularul copilului se îmbogățește, iar copilul va avea capacitatea de a comunica și cu alții. Grădinița este un bun prilej pentru ca cel mic să se obișnuiască într-o comunitate de copii și să învețe să-și dezvolte abilitățile de comunicare, astfel încât atunci când ajunge la școală să fie deja pregătit și să nu aibă dificultăți de înțelegere și de comunicare.

Activitatea din grădiniță are un caracter organizat, sistemic, fiind subordonată obiectivelor formării personalității copilului. Prin acest aspect, ea este diferită de cea din familie, dar, totodată, se deosebește și de cea școlară, de lecție, fiind mult mai flexibilă, mai adecvată celor mici.

Jocul este activitatea fundamentală a copilului pe care se sprijină atât rutinele cât și tranzițiile și, evident, activitățile de învățare. El influențează întreaga conduită și prefigurează personalitatea în plină formare a acestuia. Așadar, mijloacele principale de realizare a procesului instructiv-educativ la nivel antepreșcolar și preșcolar sunt: jocul, (ca joc liber, dirijat sau didactic), activitățile didactice de învățare. Jocul este forma predominantă de organizare a activității la preșcolari. Jocul îl angajează total pe copil, îi stimulează dezvoltarea pe toate planurile. Prin joc, însă, copilul învață să se apropie și de muncă. Jocul reprezintă o activitate de pregătire pentru viață, de exersare a capacităților cognitive, de stimulare afectiv-motivațională și volitivă, de dezvoltare a unor trăsături de caracter. Jocul este activitatea care dă specific preșcolarității. Datorită resurselor sale educative, el este utilizat ca formă de activitate, cât și ca metodă de instruire.

Grădinița poate crea imaginea unei societăți libere în care copilul având sentimentul de siguranță, găsește o lume pe măsura lui, o lume în care se poate manifesta liber în compania celor de-o seamă, și în care, educatoarea, ia în serios întrebările și acțiunile lui, prin care îi dă sentimentul autonomiei și valorii proprii.

Bibliografie:

Curriculum pentru educație timpurie (a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani), M. E. N., București, 2019.

Revista Învățământul preșcolar în mileniul III, (2019) M. E. N, Craiova: , Editura Reprograph.

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR NAȚIONALE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR, RĂDUȚAN VENUȚA GRAȚIELA
G. P. N. NR. 2 RADU VODĂ, JUD. CĂLĂRAȘI**

Grădinița este o instituție care oferă servicii educaționale, transmite cunoștințe, dezvoltă abilități, formează competențe, norme, valori recunoscute de societate. Prin urmare proiectele educaționale derulate în regim de parteneriat trebuie să se bazeze pe valori comune, precum asigurarea egalității de șanse în educație, încurajarea inițiativei și implicării, dezvoltarea cooperării, colaborării, cultivarea disciplinei și responsabilității, promovarea comunicării eficiente, dezvoltarea spiritului civic. Obiectivele parteneriatelor realizate între grădiniță și diverse instituții țin de următoarele aspecte:

- Asigurarea coerenței politicilor și strategiilor naționale care consideră educația ca fiind o reală prioritate;
- Asigurarea instrumentelor pentru dezvoltarea programelor specifice- opționale sau în cazul copiilor cu CES;
- Asigurarea colaborării grădiniței cu beneficiarii în acordarea șanselor egale de cuprindere și participare echitabilă a întregii societăți la procesul educațional;
- Dezvoltarea unor programe compensatorii pentru cei defavorizați;
- Implicarea comunității în asigurarea calității în educație.

Parteneriatul reprezintă un proces de colaborare între două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. Dacă grădinița și familia nu vor fi susținute în intențiile lor de colaborare cu actorii sociali, în vederea formării personalității copilului, integrării lui sociale/socializării, parteneriatele educaționale vor avea un caracter episodic, de campanie sau de soluționare a unor probleme de ordin material.

Rolul managerului de grădiniță este și acela de a spori și accentua colaborarea cu o serie de factori educativi: părinți și alte instituții ale comunității locale, naționale și internaționale. Am derulat și derulez și în prezent proiecte și parteneriate educaționale în care sunt implicați și alți factori educativi, creând astfel un mediu bazat pe valori morale pozitive în care fiecare copil să poată deveni un model pentru societate. Actul educațional este eficient dacă este implicată și familia. Pornind de la premisa că educația trebuie să se manifeste în permanență ca o acțiune unitară, coerentă, că activitatea care se realizează în grădiniță nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului și nu poate face abstracție de toate acestea, se impune o strânsă interdependență între mediul educativ oferit de grădiniță, mediul familial și mediul socio- economic din care acesta provine.

O grădiniță comunitară activă și deschisă către comunitate, presupune:

- grădiniță în care cadrele didactice înțeleg că educația nu se limitează doar la copii și la programele de învățământ, ci și la programe educative în afara orelor și la programe destinate celorlalți membri ai comunității;
- grădiniță care folosește resursele materiale și umane de care dispune pentru a oferi programe și servicii către toți membrii comunității, dincolo de educația formală oferită la clasă;
- grădiniță care dezvoltă programe și servicii destinate comunității, răspunzând nevoilor educative ale membrilor din comunitate.

Am reușit să atrag parteneri prin activități ce presupun utilizarea unor metode activ-participative de implicare a copiilor, acțiuni ce s-au desfășurat în afara grădiniței, acțiuni cu impact comunitar (acțiuni ecologice, acțiuni de informare a lecturii în grădiniță, activități de educație rutieră, activități de informare pentru înscrierea unor copii la grădiniță).

Proiecte de parteneriat educațional desfășurate:

- „ Lăsați copiii să vină la mine ” - cunoașterea învățăturilor bisericii, a tradițiilor religioase și formarea virtuților creștine.
- „ Împreună pentru copiii noștri ” - colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare al preșcolarului.
- „ Un nou prieten – Biblioteca ” - stimularea interesului pentru povești, literatură în perioada preșcolară. Exersarea limbajului stimulând posibilitatea de comunicare, prin activități în parteneriat.

➤ „Citește-mi 100 de povești!” - program național de încurajare a lecturii în grădiniță și în familie, stimulează lectura în grădinițe și în familie. Au fost oferite următoarele resurse de calitate, corelate curriculum-ului național: cărți foarte atent selecționate pentru copiii preșcolari și educatoarelor lor, sesiuni de formare profesională centrate pe literație pentru educatoarele copiilor, resurse educaționale pentru a organiza activitatea, conform planului de lectură întocmit la nivel de grădiniță, ateliere de lectură pentru copii, astfel încât preșcolarii să își dezvolte vocabularul și dragostea pentru lectură.

➤ Parteneriat în cadrul proiectului Brighter Futures - A chance for a better tomorrow, derulat de către Fundația World Vision România și Technology_Vois, prin dotarea unități cu cărți și echipamente IT.

Alături de școală, am transformat grădinița în insulă de lectură și natură, unde copiii și adulții descifrează împreună tainele cărților și ale universului și îngrijesc plantele din curtea grădiniței.

Concluzii în urma derulării proiectelor de parteneriat:

➤ Implicarea cadrelor didactice în amenajarea spațiului educațional din interiorul și exteriorul grădiniței;

➤ Implicarea părinților, bunicilor, frați, surori în diferite activități de citire cu voce tare, de ecologie, ateliere de creație;

➤ S-a îmbunătățit relația dintre grădiniță - părinți - comunitate - instituții publice;

➤ Preșcolarii au curajul de a lua atitudine față de unele aspecte din grădiniță și comunitate;

➤ Încredere în ei, lucru posibil ca urmare a organizării unor activități unde au fost văzuți de membrii comunității (bibliotecă, ateliere de creație, vizite);

➤ Au devenit modele pentru adulții din comunitate: sunt mult mai organizați și responsabili în ceea ce fac, pot să se analizeze, să se evalueze;

➤ Îmbunătățirea bazei materiale din grădiniță cu cărți, reviste, enciclopedii, calculatoare, imprimantă.

Bibliografie:

Popescu, M., „ Implicarea comunității în procesul de educație ”, Centrul Educația 2000, Editura Corint, București;

Băran-Pescaru A. Parteneriat în educație – familie-școală-comunitate,

Editura Aramis, 2004, București; www.edu.ro - Strategie privind educația timpurie;

Studiu de impact – Introducerea educației timpurii în sistemul românesc de educație;

www.scoalaparintilor.ro – Educația timpurie.

EDUCAȚIA PENTRU TIMPUL LIBER

PROF. ÎNV. PREȘC. RĂDUCU COSTINELA
GRĂDINIȚA NR. 232, BUCUREȘTI

Timput liber reprezintă perioada din viața omului în care acesta se eliberează de orice obligații și este liber să-și aleagă anumite activități sau preocupări. Timput reprezintă o dimensiune a existenței umane, care îi permite omului să acumuleze o anumită experiență de viață.

Educația pentru timput liber este un proces intenționat să faciliteze la maximum bunăstarea timpului liber, după M. J. Leitner și S. F. Leitner [Leitner M. J., Leitner S. F., p. 22].

Educația pentru timput liber – latură a noilor educații – include următoarele componente: culturală, artistică, turistică, socială (participarea părinților la viața școlii etc.); ea se dovedește a fi o educație rentabilă sub raport economic, familial, sanitar și social, iar importanța ei sporește pe măsură ce sporește timput liber.

Educația pentru timput liber reprezintă o acțiune educativă transversală, care poate fi concepută și realizată pe diverse forme și dimensiuni ale activității de formare-dezvoltare integrală a personalității elevului ce vizează formarea-dezvoltarea competenței de gestionare rațională a timpului liber și poate fi transpusă în învățarea pe tot parcursul vieții.

Specificul educației pentru timput liber este important și necesar pentru întreaga societate, cel puțin, din următoarele considerente:

✓ Pentru a răspunde întrebării care se regăsește în ochii oricărui elev: „cum să-mi administrez timput, astfel încât să mă pot relaxa cât mai mult”?

✓ Pentru că centrul atenției sociale s-a schimbat de la globalul social spre individul-persoană socială și pe starea de bine a acestuia.

✓ Pentru nevoia de a pătrunde în mecanismele economiei de piață care include educația centrată pe nevoile individului, prin asumarea unor noi valori: *individualitate, libera inițiativă, competență și competitivitate, concurență loială, asumarea responsabilă a riscului, capacitatea de a construi reușita proprie.*

Viziuni interesante cu privire la conexiunea educației și valorificarea eficientă a timpului găsim în operele pedagogilor din toate epocile. Considerăm că merită o atenție deosebită ideea lui I. A. Comenius, care ne învață că cel mai important în educație nu este să câștigăm timput, ci să-l pierdem cu folos [Cuznețov L. p. 26].

La rândul său, J. -J. Rousseau ne sugerează că o regulă utilă a oricărei educații constă în faptul de a ști cum să pierdem timput [. Cucuș C., p. 25]. Despre necesitatea, obiectivele și conținutul educației pentru timput liber scrie convingător C. Cucuș. Cercetătorul menționează faptul că în condițiile în care timput liber are tendința să crească, adică să sporească în ceea ce privește durata lui, oamenii trebuie să fie învățați a se bucura de acesta. Fără o pregătire adecvată, timput pentru sine poate deveni o povară, un motiv al decăderii, al alunecării în plictiseală și inactivism.

Activitățile parașcolare sunt organizate în mediul socioprofesional ca soluții alternative de perfecționare, reciclare, instruire permanentă, instituționalizate special la nivel de presă pedagogică, emisiuni radiofonice și televizate școlare; cursuri, conferințe tematice cu programe speciale de educație și autoformare permanentă.

Bibliografie:

1. Abordarea noilor educații în învățământul preuniversitar, Asociația Profedu
2. www.didactic.ro

SISTEMULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN SUEZIA, UN SISTEM EDUCAȚIONAL DESCENTRALIZAT

PROF. ÎNV. PREȘC. RĂDULESCU BĂNUȚA
GRĂDINIȚA NR. 236 BUCUREȘTI, SECTOR 2

Suedia are un sistem educațional descentralizat, condus de obiective și rezultate ale învățării definite la nivel central. Guvernul are responsabilitatea generală pentru organizarea acestuia și stabilește cadrul pentru educație la toate nivelurile. Aproape jumătate din populația suedeză este implicată într-o formă de educație organizată. Învățământul, de la clasa preșcolară până la învățământul superior, este gratuit. Suedia are printre cele mai mari cheltuieli publice pentru educație în raport cu PIB-ul din UE. Municipalițile (kommuner) din Suedia sunt responsabile pentru organizarea educației în:

- preșcolară (förskola)
- clasă preșcolară (förskoleklass)
- școală obligatorie (grundskola)
- liceu superior (gymnasieskola)
- educația municipală a adulților (kommunal vuxenutbildning, Komvux)
- pregătire suedeză pentru imigranți (svenskaundervisning för invandrare, sfi)
- centre de timp liber (fritidshem).

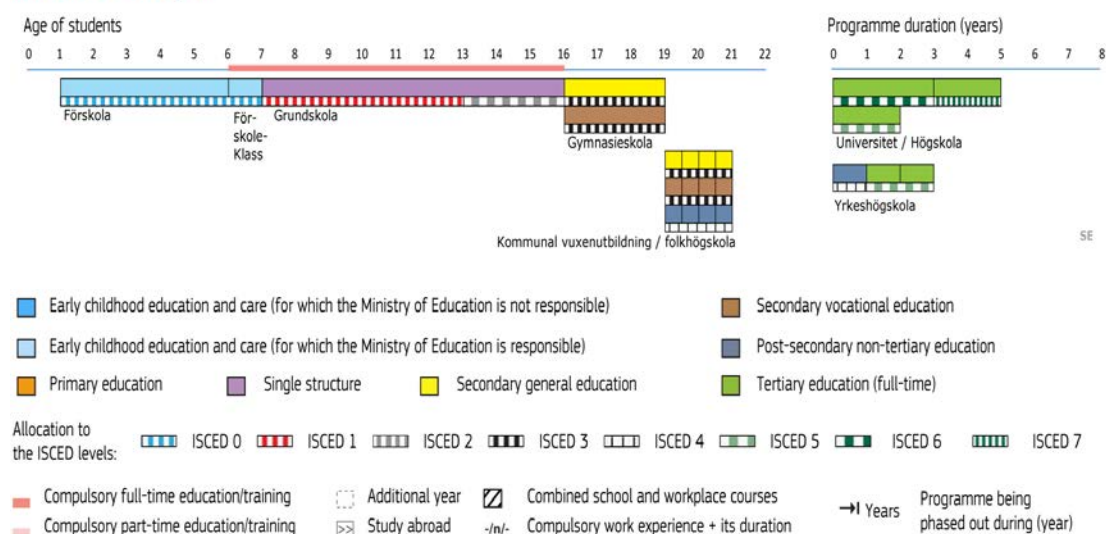
Cea mai mare parte a finanțării școlare la aceste niveluri, inclusiv școlile independente subvenționate (fristående skolor), provine din veniturile fiscale municipale. Școlile independente cu grant sunt deschise tuturor și urmează aceleași programe ca și școlile municipale. În fiecare an, Agenția Națională Suedeză pentru Învățământul Profesional Superior (Myndigheten för yrkeshögskolan) solicită cereri de la furnizorii de educație care doresc ca programele lor educaționale să facă parte din învățământul profesional superior suedez. Aplicațiile aprobate sunt valabile pentru 2-5 runde de educație, după care furnizorul trebuie să predea o nouă cerere.

”Concentrați-vă pe învățarea pe tot parcursul vieții”

Un obiectiv general al sistemului de învățământ din Suedia este de a întări bazele elevilor pentru învățarea pe tot parcursul vieții. Acest lucru este cel mai bine reprezentat prin programele de învățământ pentru școala obligatorie și secundară. Suedia are un sistem cuprinzător de educație pentru adulți constând din educație municipală și liberală pentru adulți (folkbildning). Învățământul superior și învățământul profesional superior sunt gratuite, iar cetățenii suedezi au dreptul la ajutor pentru studii postliceale (studiemedel) până în anul în care împlinesc 56 de ani. Sistemul de sprijin pentru studii este egal pentru toți și este acordat în principal independent de situația financiară a părinților sau a familiei.

Etapele sistemului de învățământ

Sweden – 2020/21

BIBLIOGRAFIE:

https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/sweden_en

IMPORTANȚA RELAȚIEI ȘCOALĂ- FAMILIE PENTRU REALIZAREA ACTULUI EDUCAȚIONAL

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 COMANA
PROF. ÎNV. PRIMAR RĂDULESCU CRISTINA

Motto: “Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Doring, 1994

Trăim vremuri, cu care omenirea nu s-a mai întâlnit. Trăim vremuri, de care poate am aflat din filme sau din cărți. Lumea este “înghețată” la nivel mondial. Toate activitățile economice au fost oprite, s-a “stins” lumina lumii.

Este frumos să te crezi liber, dar zilele noastre și întâmplările din ultima perioadă, ne demonstrează că nu am fost și nu vom fi vreodată liberi, fizic. Putem fi liberi sufletește în schimb, avem liber să simțim ce dorim, pentru cine dorim.

Perioada prin care trecem a schimbat lumea, a schimbat sistemele de conducere, modul de a lucra, modul de a comercializa, modul de a învăța, modul de a interacționa și multe altele, care probabil acum nu le vedem sau nu le conștientizăm. S-a produs o tehnologizare obligată, forțată, la nivelul mai multor structuri economice, instituționale din mai toate țările lumii.

Schimbarea aceasta se vede și la noi, în România. Școala on-line, părea desprinsă parcă dintr-un film science-fiction. Dar, așa, deodată, ne-am trezit forțați de împrejurări să facem școală online.

Impedimentele nu au fost puține și nici acum nu sunt, după câteva luni bune de la declanșarea pandemiei de Covid-19. Lipsește infrastructura necesară școlii online, nu există bază tehnologică, laptop-uri, tablete, smarphone-uri la nivelul tuturor familiilor și cadrelor didactice din țară. Nu există suficiente cunoștințe informatice pentru a lucra pe platforme specifice și nu în ultimul rând nu există conexiune la internet. Este greu să ceri unui părinte, încercat poate de multe greutăți și unicul care muncește să își întrețină familia, așa, deodată, să facă rost cumva de toate, pentru ca, copilul să facă școală on-line. Sunt familii așa de sărace și greu încercate, căci nici alimentele pentru a doua zi nu sunt o certitudine, ce rost are să mai menționăm de altele.

Dar, cu toate astea, s-a făcut școală on-line! Da, greu de crezut și de asimilat. Dar, am fost martoră și am participat la toate aceste schimbări. Așa, ca peste noapte, am făcut instruirii on-line pentru a învăța să utilizez platforme, am instruit la rândul meu părinții pentru a reuși să ducem actul educațional la bun sfârșit. Piedicile au fost multe, stresul psihic cauzat de toată situația a fost enorm, dorința de a renunța a fost la un moment dat la cote maxime.

Nu au beneficiat toți copiii de școală on-line. Motivele le-am menționat anterior, iar cei care au intrat în acest cerc tehnologizat educațional, s-au adaptat din mers, au fost deschiși la nou și pentru binele copiilor, am lucrat cot-la-cot.

Se cunosc efectele nocive ale tehnologiei asupra psihicului copiilor și efectele nefaste. Este greu, aproape de neînțeles cum să faci activitate on-line, dar să nu expui peste măsură copilul.

Dar, imposibilul a devenit posibil! Am reușit în proporție de 90% să fac acest lucru, să realizez actul educațional on-line cu o expunere a copiilor cât mai mică. Am regândit toată planificarea anuală și activitățile care le-am planificat de la începutul anului școlar și am reușit să le trasez minunate activități aplicative, fără ca ei să petreacă timp mult în fața ecranelor. Excepție au făcut momentele când le-am distribuit câte un cântecel, filmuleț sau vreo poveste. Și, în toate am avut un ajutor de nădejde... neobositul părinte, acel părinte care se gândește la binele copilului său și care participă, participă activ și mă ajută, pe mine, cadrul didactic să comunic cu sufletul acela mic și inocent. A fost o colaborare strânsă, cel puțin așa am simțit eu, între școală și familie.

Acum s-a văzut cât de important este relația școală-familie și tot acum, poate că, unii au înțeles mai bine rolul acesteia. Totul se face în favoarea copilului și pentru viitorul acestuia. Să menții o legătură strânsă cu cel care îți este dascăl, a copilului, înseamnă a te preocupa cu adevărat de bunăstarea viitoare a propriului copil. S-a făcut front comun și s-a observat cât de mult a contat, această relație părinte-cadru didactic.

Un act educațional pe deplin reușit, nu implică doar cadrul didactic și copilul, ci și părintele, căci el este cel care trebuie să asigure, acasă, continuarea procesului de învățare. În zadar se poate implica un profesor, dacă acasă, părintele nu verifică și nu motivează copilul pentru a continua învățatul. Puțini sunt copiii care conștientizează importanța școlii, mici fiind, singuri se motivează și muncesc pentru a asimila cât mai multe cunoștințe. Pentru un viitor luminat și lin, atât din punct profesional cât și personal, copiii au nevoie de încurajare și ghidare în timpul școlii. Familia are funcție educativă și este cea care îi formează copilului priceperile, deprinderile de viață, sentimentele. De asemenea, familia își pune amprenta și asupra dezvoltării sale fizice, intelectuale, morale și estetice. Împreună cu școala, familia este cea care îl ajută pe copil să își formeze o personalitate. Prin realizarea unui parteneriat eficient între cele două elemente cheie din actul educațional, subiectul procesului educațional, și anume copilul, va atrage constructiv resursele educative care i se oferă și le va folosi activ și eficient pe viitor.

COPIII ȘI INTELIGENȚA LOR EMOȚIONALĂ

**PROF. ÎNV. PREȘ. RĂDULESCU DELIA ILEANA
GRĂDINIȚA CU PP „VOINICEII”, CRAIOVA**

Trăim într-o lume aflată în permanență schimbare și transformare. Suntem caracterizați prin graba suspectă prin care trăim. Timpul parcă se contractă și nu mai avem percepția că îl putem atinge. Această eră a schimbării, fluxul rapid și continuu de informații ne asaltează atât pe noi ca adulți și implicit odată cu noi și pe copii. Copiii din ziua de astăzi sunt foarte diferiți decât cei din generațiile anterioare. Viteza cu care circulă informațiile precum și cantitatea mare a acestora fac ca aceștia să fie mult mai inteligenți din mai multe puncte de vedere, însă nu același lucru putem spune și despre inteligența lor emoțională.

Inteligența emoțională este capacitatea de a ne recunoaște propriile sentimente și de a le identifica pe ale celorlalți, pentru a ne automotiva și pentru a folosi puterea emoțiilor, atât în raport cu noi înșine cât și în raport cu ceilalți. ” (Daniel Goleman, “Inteligența emoțională”)

În cazul copiilor inteligența emoțională se referă în special la empatie, la capacitatea acestora de a rezona, de a înțelege trăirile semenilor, suferințele, nevoile, bucuriile etc.

Copiii în ziua de astăzi se nasc cu calculatorul în brațe, se află tot mai mult în compania acestuia în defavoarea unei persoane cu care ar putea comunica și stabili legături de prietenie. Nevoile afective ale unui copil nu mai sunt astfel satisfăcute ci sunt trăite printr-o lume ireală o lume virtuală pierzând astfel contactul cu lumea, pierde astfel și capacitatea de a empatiza cu ceilalți, de a lega relații sociale cu semenii. Pierzând contactul cu lumea reală copilul trăiește într-un spațiu rupt de realitate își ia modelele de la calculator sau televizor. Cum își poate atunci să-și manifeste sentimentele, cum poate stabili relații de prietenie singur în compania calculatorului ori a televizorului? Unde sunt copiii de „ieri” care se joacă șotron, de-a v-ați ascunselea, leapșa și alte jocuri? De ce a luat calculator și televizorul locul acestora, ce putem noi face în privința acestui lucru? Cum sunt afectați copiii?

Cred că dacă am realiza o introspecție asupra personalității acestor copii vom vedea de fapt că ei sunt aceia care sunt afectați din punct de vedere emoțional, sunt aceia care nu pot empatiza cu ceilalți, trăiesc totul doar prin prisma propriilor trăiri și sentimente care tronează în fața tuturor celorlalte sentimente. Cum putem să devenim umani când trăim sub presiunea vitezei, într-o permanență fugă, grabă? Ce exemplu le dăm noi adulții acestor copii?

Iată cum o societate modernă în loc să formeze și modeleze persoane demne, exemple de urmat pentru generațiile viitoare, crește persoane individualiste, care nu știu ce înseamnă respectul, bunul simț, compasiunea față de semenii.

Copiii crescuți de calculator învață doar să fie individualiști, să-și satisfacă propriile trebuințe chiar dacă aceasta înseamnă a călca totul în picioare în realizarea scopului propus, ei au impresia că totul li se cuvine și nimic nu li se poate refuza. Interesul este cel care primează și dorința de a se afla cel mai sus într-o ierarhie a puterii.

Pentru a veni în ajutorul acestor copii afectați de această epocă modernă trebuie noi adulții, cei care suntem responsabili în educarea, creșterea și educarea acestor generații de copii cu deficit din punctul de vedere al inteligenței emoționale să le oferim în primul rând exemple demne de urmate din care ei pot lua exemple de bune practici, exemple de altruism, de înțelegere, de înțelegere. Nu dorim să creștem copii robotizați lipsiți de sentimente umane, firești.

Trebuie să-i învățăm să fie umani, să fie apti de a trăi în colaborare cu ceilalți, de a lega relații de prietenie, de simpatie, înțelegere față de semenii săi. Datoria noastră a celor care ne ocupăm cu îndrumarea

copiilor, cu deschiderea și lărgirea orizontului acestora este de a le oferi adevăratele valori și repere ale vieții: cinstea, prietenia, dragostea și altruismul.

În grădiniță inteligența emoțională a copiilor poate fi dezvoltată prin intermediul jocurilor de rol, jocurilor liber alese, prin activitățile desfășurate pe grupe etc. Gama largă de activități ne oferă nouă ocazia de a participa și contribui activ și eficient la dezvoltarea corespunzătoare a inteligenței emoționale a copiilor încă de la cea mai fragedă vârstă.

Bibliografie

1. Zlate, M – Psihologia socială a grupurilor școlare, Editura Pedagogică, București, 1972
2. Zlate, M – Introducere în psihologie, Casa de Editură și presă “Șansa” București, 1994
3. Wallon, H – Evoluția psihologică a copilului, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975
4. Salade, D – Dimensiunea educației, București, E. D. P, 1997

FAMILIA ȘI ȘCOALA

PROF INV PRESCOLAR RĂDULICEA NICOLETA-LIA GRADINITA NR. 1 URDARI

Înainte de a merge la școală, copilul învață abilități de bază și trăiește într-un mediu familial care îi transmite (conștient sau nu!) o serie de atitudini față de persoane și învățare, care îi pot fi de folos sau îl pot sabota în procesul adaptării la mediul școlar și pe parcursul învățării.

Școala nu poate face ceea ce părinții nu fac și invers. Fiecare instituție, atât cea a familiei, cât și a școlii, are roluri bine definite, iar împreună se completează și potențează, nu se anulează, nici nu se înlocuiesc una pe alta. Implicarea părinților înseamnă prezența activă în demersul învățării prin asigurarea de materiale necesare, suport logistic, explicații, încurajări, medierea conflictelor, blândețe, înțelegere, disponibilitate. Să comunici constant cu educatoarea, învățătoarea, dirigintele, directorul, profesorul consilier, pentru a vedea unde este necesară susținerea și ce poate fi îmbunătățit, reprezintă un bun început în înțelegerea provocărilor fizice, emoționale sau sociale pe care elevul le poate traversa, la un moment dat, pe parcursul formării academice.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Mai presus de formarea unor competențe de calcul matematic și analiză a unui text, principiile din spatele instituției în care învață copiii noștri ar trebui să fie cunoscute și folosite ca etalon în evaluarea performanțelor școlilor și cadrelor didactice, deoarece ele se axează și pe formarea unei conduite de viață, atât de necesară. Nicolae Steinhardt scrie: „Încep să-mi dau seama că numai caracterul importă. Convingerea politică, păreri filosofice, originea socială, credința religioasă nu sunt decât accidente: doar caracterul rămâne după filtrările produse de anii de pușcărie, ori de viață”.

**PROIECT DE ACTIVITATE LA CONSILIERE ȘI DEZVOLTARE
PERSONALĂ
PROPUNERE DE SCENARIU DE ACTIVITATE DIDACTICĂ PENTRU
ȘCOALA DIN MEDIUL FIZIC SAU DIN MEDIUL ONLINE.
RECUNOAȘTEREA ȘI ÎNȚELEGEREA TRĂIRILOR COLEGILOR MEI**

**RĂDUȚĂ GEORGETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 SLOBOZIA, JUDEȚUL IALOMIȚA**

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Școala Gimnazială Nr. 3 Slobozia, județul Ialomița

PROFESOR PROPUNĂTOR: Răduță Georgeta

CLASA: a VII-a

DISCIPLINA: Consiliere și dezvoltare personală

MODULUL: Autocunoaștere și dezvoltare socio-emoțională

DOMENIUL DE CONȚINUT: Dezvoltare socio-emoțională

TITLUL ACTIVITĂȚII: Recunoașterea și înțelegerea trăirilor colegilor mei

DATA DESFĂȘURĂRII: . . .

DURATA ACTIVITĂȚII: 50 minute

SCOPUL ACTIVITĂȚII: Dezvoltarea comportamentelor empatice ca răspuns la diverse tipuri de emoții ale colegilor de clasă.

COMPETENȚE SPECIFICE:

C. S. 2. Relaționarea armonioasă cu ceilalți în contexte școlare și extrașcolare

C. S. 2. 1. Să manifeste empatie în raport cu diferențele individuale și să acorde feedback pozitiv în relaționarea cu ceilalți

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

O1 - să identifice diferite acțiuni interumane/individuale generatoare de emoții;

O2 - să recunoască emoții și cauzele generatoare ale acestora;

O3 - să recunoască gânduri și comportamente din perspectiva altei persoane;

O4 - să formuleze răspunsuri empatice la situațiile date/noi.

METODE DIDACTICE:

-conversația, prelegerea, explicația, brainstorming, problematizarea, dezbateră, jocul didactic on-line/soft educațional.

MIJLOACE DIDACTICE

1. platforma Google Classroom, aplicația Google meet (pentru varianta on-line);

2. aplicația on-line Wordwall, prezentare resursă on-line din manualul digital de Consiliere și dezvoltare personală avizat de MEN, imagini foto cu diverse expresii emoționale, La ce te gândești? Ce

faci? (Anexa 1), chestionar de evaluare – Ești empatic/ă cu ... (Anexa 2) Chestionarul Cum mă port eu? (cu completarea lui în varianta format fizic sau în varianta format online – quiz/formular google docs).

3. Filmulețul O lecție despre empatie -<https://www.youtube.com/watch?v=HsMmNXOgR94>

4. Videoproiector pentru sala de clasă;

5. Laptop, conexiune internet pentru ambele variante de desfășurare, tablă interactivă, telefon SMART pentru profesor și elevi;

MODALITĂȚI DE ORGANIZARE A ACTIVITĂȚII:

-frontal, individual în mediul școlar fizic/on-line

BIBLIOGRAFIE ȘI WEBOGRAFIE:

• Programa școlară pentru disciplina Consiliere și dezvoltare personală, clasele V-VIII, București 2017, Anexa 2 la ordinul ministrului educației naționale nr. 3393/ 28. 02. 2017 MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE.

• Consiliere și dezvoltare personală. Manual pentru clasa a VII-a, editura CD Press, 2019. Autori: Daniela Barbu, Elena Ciohodaru, Cristiana Ana Maria Boca, Delia Goia, Marcela Claudia Călineci, Luminița Mitrofan.

• <https://manuale.edu.ro/manuale/Clasa%20a%20VII-a/Consiliere%20si%20dezvoltare%20personala/U0MgQ0QgUFJFU1MgU1JM/book.html?book#43> – Infobox, pagina 43.

• Consiliere și dezvoltare personală. Manual pentru clasa a VII a, Editura Paralela 45, 2019. Autori: Mădălina Radu, Ioana Andreea Ciocâlțu, Aurelia Stănculescu, Robert Florin Florea.

• <https://manuale.edu.ro/manuale/Clasa%20a%20VII-a/Consiliere%20si%20dezvoltare%20personala/U0MgRURJVFVSQSBOQVJB/#> - Empatia. Colaborarea și cooperarea, filmuleț Empatia, paginile 36-37.

MATERIALE VIDEO/ON-LINE:

• <https://wordwall.net/ro/resource/32541226>

• <https://www.youtube.com/watch?v=HsMmNXOgR94>

Descrierea activităților:

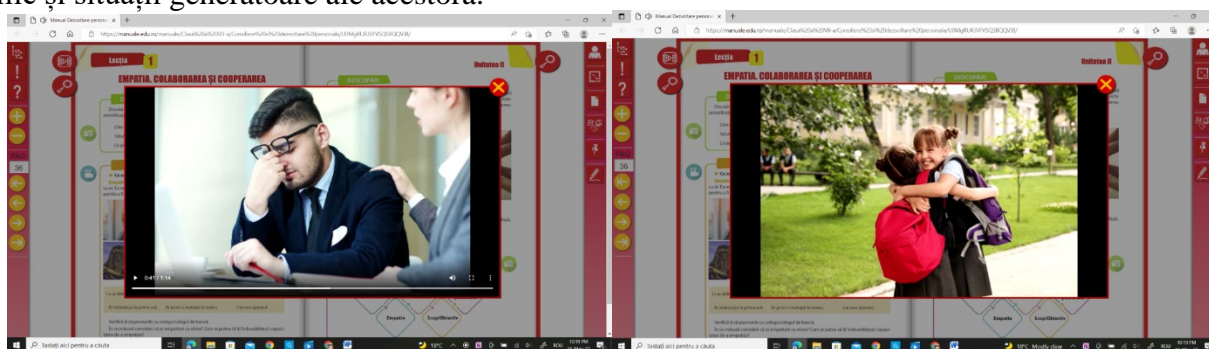
Activitatea 1 – Spargerea gheții: Să ne jucăm cu empatia! – 10 min

La solicitarea profesorului, elevii se vor autoprezenta și vor avea de identificat și de verbalizat două emoții trăite pentru ziua de azi: o emoție personală pe care o simte la începutul activității de consiliere și altă emoție trezită la vederea colegului/colegei din partea stângă băncii în care stă, de pe același rând din clasă (elevii de pe prima coloană de bănci vor verbaliza emoția pentru colegul din dreapta lor, de pe același rând de bănci).

Activitatea 2 – La ce te gândești? Ce faci? (Anexa 1) – 20 min

Profesorul va avea de prezentat verbal și proiectat cu ajutorul video-proiectorului/cu ajutorul partajării ecranului de pe laptop/calculator Anexa 1, care este un chestionar realizat cu ajutorul textului tehnoredactat și va dezbate cu elevii situațiile date. Elevii răspund la întrebări.

Profesorul, va arăta elevilor imagini foto cu diverse stări emoționale, ale unor copii (foto/imagini preluate din surse internet - Manual Dezvoltare personală Clasa a VII-a (edu. ro)) și va dezbate cu aceștia emoțiile și situații generatoare ale acestora.

Activitatea 3 – Empatia – definire – 12 min

- Profesorul le prezintă elevilor o resursă educațională on-line, un filmuleț cu durata de cca. 2 minute, preluat de pe site-ul youtube (<https://www.youtube.com/watch?v=HsMmNXOgR94>) cu titlul „O lecție despre empatie”. Discută frontal cu elevii.

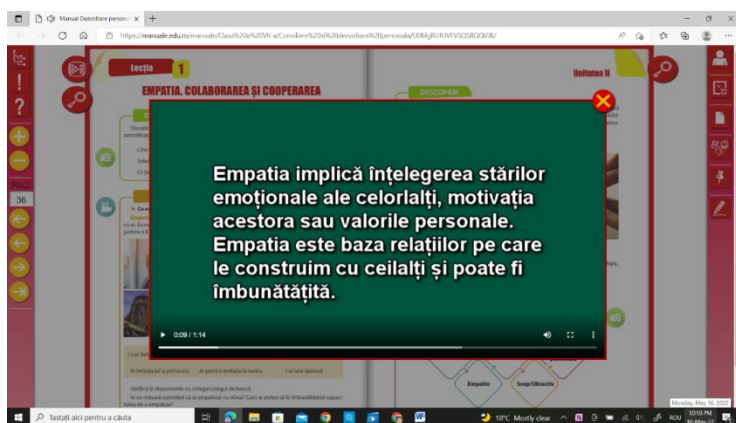
Foto: captură film youtube „O lecție despre empatie”

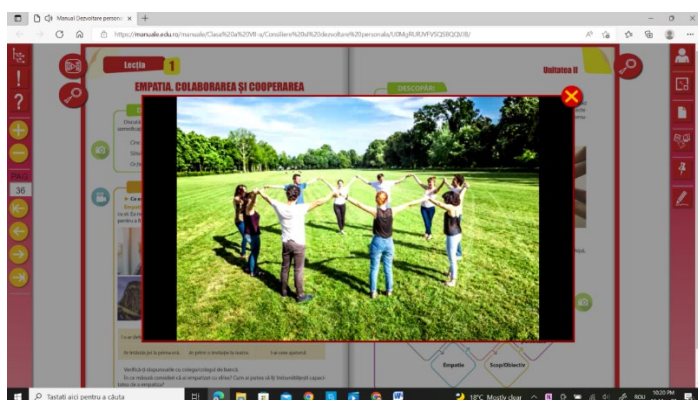
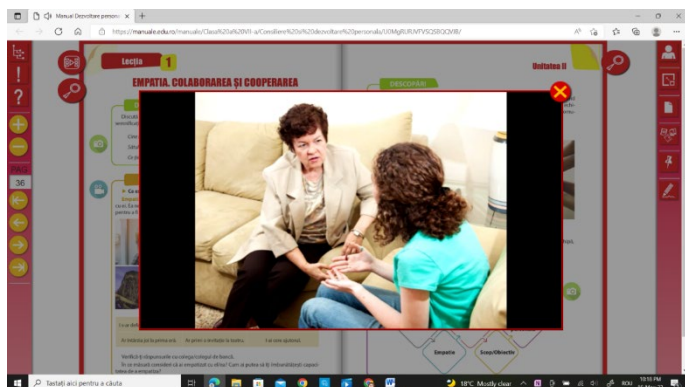

Foto: captură film youtube „O lecție despre empatie”

Profesorul explică elevilor, de ce empatia este recunoașterea și înțelegerea trăirilor celuilalt. Precizează elevilor că, empatia stă la baza relațiilor pe care le construiesc cu ceilalți și că aceasta poate fi îmbunătățită.

Profesorul utilizează ca resurse on-line materialele oferite de manual, de la paginile 36-37 (conform Foto cu capturi de ecran oferite spre exemplificare, mai jos). Sursa: <https://manuale.edu.ro/manuale/Clasa%20a%20VII-a/Consiliere%20si%20dezvoltare%20personala/U0MgRURJVFVSQSBQQVJB/#> -

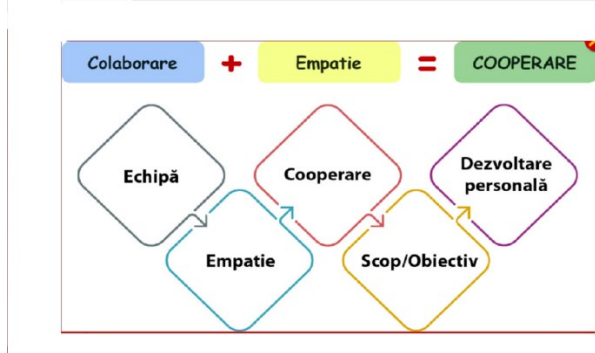
Exercițiul: Suntem empatici în echipă!

Dezbaterea schemei din manual, pagina 37, împreună cu elevii.

<https://manuale.edu.ro/manuale/Clasa%20a%20VII-a/Consiliere%20si%20dezvoltare%20personala/U0MgRURJVFVSQSBQVJB/#> - Manual Dezvoltare personală Clasa a VII-a (edu. ro)

Profesorul discută cu elevii cum poate fi îmbunătățită empatia fiecăruia dintre elevii participanți la activitate, oferind 2-3 exemple ce au legătură cu mediul școlar.

Activitatea 4 - Evaluarea activității cu ajutorul chestionarelor în format online, resursă proprie
[https://wordwall.net/ro/resource/32541226:quiz/chestionar – Ești empatic/ă cu ... – 8 min](https://wordwall.net/ro/resource/32541226:quiz/chestionar-Ești-empatic-ă-cu...-8-min)

Pentru exersarea empatiei în diverse situații de viață date/situații noi, elevii au de răspuns la 4 întrebări, alegând răspunsul dorit la un chestionar fizic/on line prezentat la Anexa 2. Profesorul proiectează pe tabla interactivă sau pe ecranul laptopului rezultatele centralizate/scorurile elevilor obținute în urma parcurgerii contra timp a chestionarului de către elevi și oferite de aplicația on-line/softul respectiv, apoi apreciază verbal, la nivel global, modul elevilor de implicare pe parcursul întregii activități.

Anexa 1

La ce te gândești? Ce faci?

Situația 1

Ești fata/băiatul uor părinți bogați și înveți la această școală.

Situația 2

Ești un tânăr/ o tânără cu dizabilități care se poate deplasa numai în scaun cu roțile.

Situația 3

Ești o tânără/un băiat de etnie rromă de 14 ani în această clasă.

Situația 4

Ești o fată/un băiat de 14 ani, dintr-un sat de munte, iar școala unde

La ce te gândești? Ce faci?

La ce te gândești? Ce faci?

La ce te gândești? Ce faci?

La ce te gândești? Ce faci?

mergi este la 3 km distanță de casa ta.

Situația 5

Ești un elev/ o elevă care s-a transferat de curând în clasa a asta.

Situația 6

Ești o tânără/ un tânăr în clasa a VII-a, stai cu mătușa ta, iar părinții tăi sunt plecați să lucreze în Anglia.

Situația 7

Ești un elev/ o elevă cu probleme de limbaj.

Situația 8

Ești un elev/ o elevă retras/ă.

La ce te gândești? Ce faci?

La ce te gândești? Ce faci?

La ce te gândești? Ce faci?

La ce te gândești? Ce faci?

Anexa 2

Ești empatic/ă cu ... – quiz/chestionar de completat on-line

• <https://wordwall.net/ro/resource/32541226>

(resursă educațională on-line proprie)

Răspunde la itemii chestionarului alegând variantele care ți se potrivesc:

1. Colegul tău/colaga ta, îți cere ajutorul în rezolvarea unei probleme personale. Ce faci tu?
 - a. îi ofer ajutorul meu necondiționat
 - b. îl/o cert pentru problema lui/ei
 - c. îi cer recompense pentru a-l/ a o ajuta
 - d. îi spun că îl/o ajut când am timp
 - e. sunt mai atent/ă la nevoile lui/ei după ce m-a solicitat
 - f. îl/o refuz
2. Prietenul/prietena tău/ta este supărat/ă. Ce faci?
 - a. îl/o întreb cum pot să-l/s-o ajut
 - b. îl/o mângâi
 - c. îl/o necăjesc
 - d. îl/o apăr
 - e. îl/o încurajez
 - f. îl/o cert
3. Cum procedezi când prietenul/prietena tău/ta e fericit/ă?
 - a. mă bucur și eu alături de el/ea
 - b. nu mă bucur deloc pentru el/ea
 - c. îl/o întreb de ce e fericit/ă
 - d. îl/o întreb care este secretul
 - e. inventez o problemă ca să nu îi dau atenție
 - f. îi urez să vină tot mai des fericirea la el/ea
4. Ce simți când prietenul/prietena tău/ta e supărat/ă?
 - a. simt tristețe
 - b. simt bucurie
 - c. îmi vine să plâng
 - d. sunt necăjit/ă și eu
 - e. simt supărare
 - f. nu simt nimic

REZULTATE OBȚINUTE PRIN PROIECTE ERASMUS+

PROF. RAICEA ALICE RENATE LICEUL TEHNOLOGIC „DINU BRĂTIANU” ȘTEFĂNEȘTI – ARGEȘ

În perioada 01. 09. 2016 – 29. 02. 2020, Liceul Tehnologic „Dinu Brătianu” Ștefănești a derulat activitățile a două proiecte Erasmus+, astfel:

1. "Competențe practice de nivel european - profesionalism și competitivitate în formarea inițială a elevilor", "COMPETENT-EU" nr. proiect: 2015-1-RO01-KA102-014927, în perioada 01. 09. 2016 – 31. 08. 2017, proiect în care 30 elevi ai școlii au făcut stagii de pregătire practică în Marea Britanie, Plymouth.

2. "Competențe profesionale la standarde europene – siguranța integrării și adaptării pe piața europeană a muncii!" / nr. proiect: 2018-1-RO01-KA102-047970, în perioada 01. 09. 2018 – 29. 02. 2020, proiect în care 21 elevi ai unității școlare (grupe a câte 7 elevi) au făcut stagii de pregătire practică în: Marea Britanie - Plymouth; Portugalia - Montijo; Grecia - Salonic și 3 profesori de discipline tehnice participanți la job shadowing în aceleași localități.

Ambele proiecte au fost realizate în consorțiu național din care au făcut parte 3 unități școlare: Liceul Tehnologic “Dinu Brătianu” Ștefănești, Liceul Tehnologic Costești, Liceul Tehnologic “Căpitan Nicolae Pleșoianu” Râmnicu Vâlcea.

Rezultatele proiectului "COMPETENT-EU" au fost:

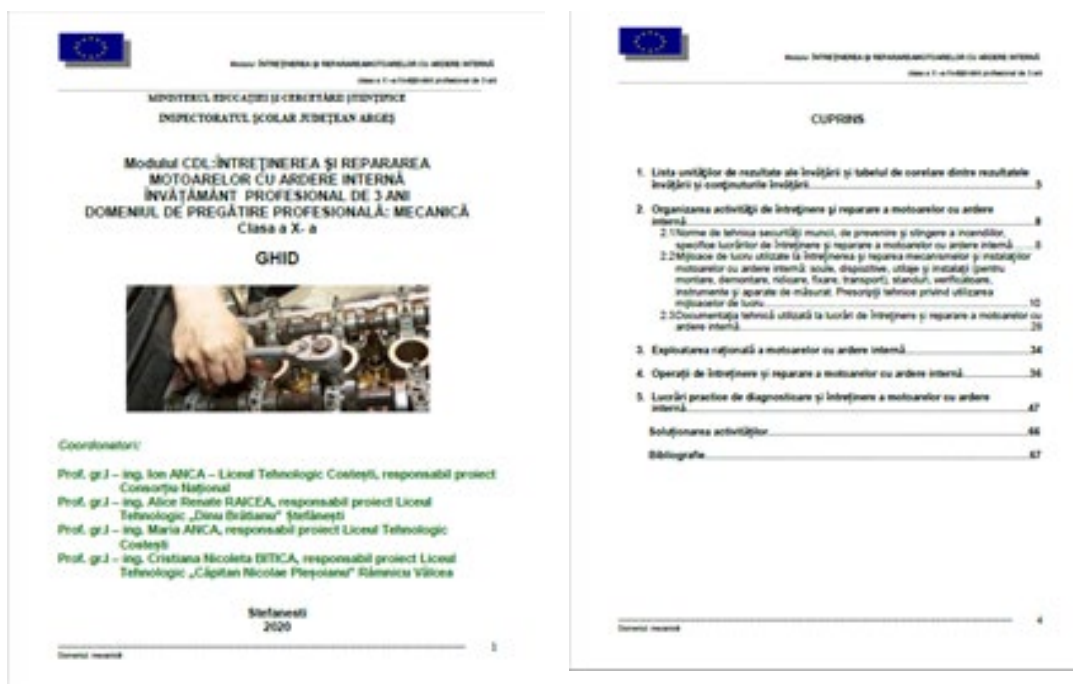
Pentru elevi:

- Certificat de mobilitate Europass Mobility;
- Certificat de muncă;
- Certificat de obtinere a creditelor transferabile;
- Dezvoltarea competențelor profesionale;
- Dezvoltarea competențelor antreprenoriale;
- Dezvoltarea competențelor lingvistice și culturale.

Pentru școală:

- Recunoașterea școlilor în comunitate ca furnizor de servicii educaționale și formare profesională de calitate;
- Îndeplinirea obiectivelor prevăzute în Planul de Acțiune al Școlii;
- Îndeplinirea obiectivelor prevăzute în Planul de Dezvoltare European;
- Atragerea și motivarea elevilor către liceele noastre;
- Motivarea cadrelor didactice să pregătească elevi capabili să lucreze pe piața muncii europeană;
- Creșterea importanței Consorțiului național;
- Creșterea calității stagiilor de pregătire practică;
- CDL pentru clasa a X-a învățământ profesional, cu același conținut tematic în cele 3 licee și în care să se regăsească activități de învățare pe care elevii le-au desfășurat în UK.

Resursa educațională deschisă realizată în cadrul acestui proiect a fost un CDL pentru clasa a X-a, învățământ profesional, calificarea *Mecanic auto*, cu același conținut tematic în cele 3 licee și în care se regăsește activități de învățare pe care elevii le-au desfășurat în Anglia.

Rezultatele proiectului "Competențe profesionale la standarde europene – siguranța integrării și adaptării pe piața europeană a muncii!" au fost:

- 63 participanți formați în domeniul “mecanic auto”;
- 9 profesori discipline tehnice participanți la job shadowing;
- Creșterea calității formării profesionale inițiale a elevilor și perfecționarea cadrelor didactice;
- Creșterea stimei de sine a participanților;
- Competențe interculturale, de comunicare în limba engleză dezvoltate;
- Documente în portofoliul personal (certIFICATE - Europass Mobility, ECVET/de participare, lingvistic);
- Încheierea a 6 parteneriate de colaborare cu agenți economici relevanți;
- Dezvoltarea instituțională a școlilor din consorțiu;
- Scrierea unui nou proiect în programul Erasmus plus;
- Elaborarea unui caiet de practică și unui auxiliar curricular.

Resursele educaționale deschise realizate în cadrul acestui proiect au fost:

- a. un caiet de practică b. un ghid auxiliar

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI PARTENERIATELE EDUCAȚIONALE

ÎNV. RĂILEANU MIHAELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PUIEȘTI, JUD. BUZĂU

“EDUCAȚIA ESTE CEA MAI PUTERNICĂ ARMĂ PE CARE O PUTEȚI FOLOSI PENTRU A SCHIMBA LUMEA” – NELSON MANDELA

Denumirea de sistem provine din limba greacă -systema (i), care înseamnă ansamblul unor părți, corelate între ele.

Dezvoltarea educației, în general, și cea a învățământului, îndeosebi, au determinat apariția treptată, în fiecare țară, a unui ansamblu de instituții școlare de diferite grade, profile și forme, care au alcătuit sistemul de învățământ al acelei țări.

Sistemul de învățământ reprezintă ansamblul coerent al instituțiilor școlare de toate gradele, profilele și formele, dintr-o anumită țară, care este conceput, organizat și funcționează în baza unor principii educaționale generale cu caracter organizatoric, iar unele și cu caracter juridic, precum și a unor standarde educaționale.

Sistemul de învățământ asigură rezolvarea uneia dintre cele mai dificile și mai importante probleme socio-umane, educația și pregătirea tinerei generații, a forței de muncă, a specialiștilor. De aceea, în mod firesc, filosoful german Immanuel Kant spunea că "Educația este cea mai mare și mai grea problemă ce i s-a dat omului spre rezolvare". În România învățământul este o prioritate națională conform Legii învățământului.

Sistemul de învățământ din România este un subsistem al sistemului social global. El prezintă la intrare exigențele sociale contemporane privind educația tinerei generații, ale pregătirii forței de muncă și specialiștilor și la ieșire - finalitățile, valorizarea și eficiența instituțiilor de instrucție și educație, obiectivate în "produsul" său specific - oamenii pregătiți, forța de muncă, specialiștii, capabili să se integreze cu randament și spirit creator în activitățile social-utile. Întotdeauna, între fluxurile de intrare și ieșire acționează un fenomen de reglare și optimizare, denumit conexiune inversă (feedback).

Sistemul de învățământ contemporan din România se caracterizează prin deschidere și dinamism față de nou, dezvoltându-se și acționând în concordanță cu cerințele economico-sociale, cu progresul științifico-tehnic și cultural, cu aspirațiile poporului român, în condițiile societății civile și a statului de drept, democratic, deoarece este interesat permanent să realizeze diferite parteneriate educaționale cu alte țări pentru a face schimburi de experiență.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participare la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectarea rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune, unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative, subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor, asigurându-le acestora realizarea autonomiei personale, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Proiectul de parteneriat, formă modernă și complexă de învățare- evaluare, se bazează pe toate formele de organizare a activităților – individual, pe perechi, pe grupe, frontal – grupele participante devenind o comunitate de învățare, în care fiecare contribuie atât la propria formare, cât și la procesul de învățare colectiv. Învățarea bazată pe proiect este o abordare instrucțională care angajează elevii într-o investigație bazată pe cooperare- comunicare- colaborare. Elevii află soluțiile problemelor prin: formularea și rezolvarea întrebărilor; dezbateri de idei; proiectarea de planuri sau experimente; comunicarea ideilor și a rezultatelor unii altora; adresarea de noi întrebări; crearea de produse noi; extragerea concluziilor; formularea de predicții. Această abordare are o eficiență crescută în creșterea motivației copiilor și în stimularea operațiilor superioare ale gândirii. Învățarea bazată pe proiect este o acțiune de cercetare și acțiune practică în același timp.

Proiectele se pot îmbogăți sau simplifica în funcție de mai mulți factori, dar cel mai important cred că este preocuparea și deschiderea spre nou, spre schimbare. A nu profita de aportul formativ- educativ al activităților în parteneriat, înseamnă a refuza dreptul copiilor de a învăța să comunice deschis, de a avea puterea să recunoască atunci când au nevoie de ajutor, pentru a-l cere fără rezerve, înseamnă a-i lipsi de capacitatea de a fi toleranți, însușire necesară în societatea noastră.

În societatea pe care o trăim, ca țară a unei Europe multiculturale și multietnice, secretul succesului oricărei activități este toleranța, flexibilitatea și cunoașterea. Activitatea de parteneriat în comunitate, fără acești factori fundamentali nu poate avea succes. “ Fiind condamnați “ să trăim și să muncim împreună, trebuie să pornim totdeauna de la principiul “ fă binele care aștepti să ți se facă. ”

COPIII DE ASTĂZI

**PROF. RAJOS ANDREA
GPP. TOLDI MUN. SALONTA
JUD. BIHOR**

-În zilele noastre, există din ce în ce mai mulți copii "ALȚII", copii care sunt diferiți de media. Acești copii reacționează în mod diferit la mediul în care trăiesc, iar pentru a-i influența în mod eficient pot fi folosite diferite instrumente pedagogice.

Maturizarea copiilor de astăzi devine din ce în ce mai frecventă:

Ei sunt neascultători, excentrici și devianți. Aceștia sunt adesea în conflict cu mediul înconjurător, retrași (copii anxioși) sau conflictuali.

Copii din ce în ce mai leneși, surzi la auz, ciudați. Ei învață cu dificultate sau prea repede.

În mod similar, există mai mulți copii cu dificultăți de echilibru sau pur și simplu cu mâini neîndemânaticе.

Persistența reflexelor primitive în primii ani de viață, dar și aportul excesiv de substanțe chimice soligoelemente, pot fi cauza acestor diferențe.

În ultimii ani de viață, educația permisivă poate înrăutăți situația. Utilizarea excesivă a imaginilor în mișcare reprezintă, de asemenea, un pericol grav.

În lumea computerelor, nu mai urmăm calea dezvoltării naturale, sedentarismul copilului, în loc de mișcare - care ajută sistemul nervos să se dezvolte - imaginea de pe ecran se mișcă, înșelând sistemul nervos plastic.

- În timpul învățării, pot apărea și alte semne de întârziere (mișcare dispersată, hiperactivă, uitucă, dezorganizată, dificultăți în copierea succesiunii unei linii, - dificultăți în distingerea formelor literelor etc.).

ARTA DE A FI EDUCATOR ÎN ASIGURAREA SUCCESULUI ȘCOLAR

PROF ÎNV. PRIMAR RALEA MIHAELA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „N. I. JILINSCHI” VERNEȘTI

Grădinița și școala reprezintă două trasee educative succesive, dar părți ale unui proces care trebuie să rămână în ansamblu unitar, iar legătura dintre ele trebuie consolidată pentru ca trecerea de la una la cealaltă să asigure continuitatea proiectelor și finalizarea lor adecvată. Personalul didactic din cele două institutii urmează să caute împreună modalități de colaborare care să ușureze integrarea copilului în mediul școlar. Cele mai frecvente modalități de întâlnire dintre cele două medii educationale, care se cer valorificate de către ambii parteneri, privesc:

- ✚ vizitarea de către școlarii clasei I a unei gradinițe pentru a le împărtăși copiilor de aici primele lor experiențe școlare;

- ✚ organizarea unor activități comune atât în școală cât și în grădiniță;

- ✚ participarea părinților la activități școlare dar și la ședințele cu părinții;

- ✚ vizitarea unei școli și familiarizarea preșcolărilor cu mediul școlar.

Pentru asigurarea continuității între cele două medii educaționale, cadrele didactice din școală trebuie să cunoască pregătirea ce se realizează în grădinițe, iar educatoarele trebuie să se informeze asupra cerințelor ce se formulează în mediul școlar. O trecere eficientă de la grădiniță la școală se poate realiza printr-o serie de măsuri ce implică, în primul rând, stabilirea unui parteneriat permanent grădiniță-școală: discuții, schimburi de opinii, studierea reciprocă a documentelor oficiale, desfășurarea unor activități comune: jocuri distractive, de mișcare, dramatizări, jocuri didactice, vizite, activități practice etc.

Se pot desfășura în parteneriat activități precum:

- ✓ Joc didactic interdisciplinar: ”Răspunde și scrie”: elevii le citesc celor mici întrebările, preșcolarii răspund, iar elevii vor scrie pe tablă răspunsurile acestora.

Se pot utiliza metode active precum – 127ommune Venn, metoda cubului, ciorchinele, se vor adresa întrebări din sfera de cunoștințe 127ommune: povești cunoscute, anotimpuri, elemente din natură (plante, animale, păsări);

- ✓ Joc didactic: ”Sunete, litere, cuvinte”: copiii denumesc cuvinte care încep cu un anumit sunet, iar elevii le scriu pe tablă.

- ✓ Activitate practică: ”Un dar din suflet” – se poate organiza cu ocazia diferitelor evenimente și sărbători: începutul și sfârșitul anului școlar, ziua prieteniei, ziua copilului, Crăciun, Paște. Elevii și preșcolarii colaborează pentru a confecționa felicitări, măștișoare, obiecte, pe care și le dăruiesc.

- ✓ Excursiile și jocurile de mișcare, activități cu un caracter antrenant și distractiv, contribuie și ele la crearea unei punți de legătură între grădiniță și școală.

Planificate să se desfășoare în grupuri eterogene aceste activități au rol instructiv- educativ, dezvoltă spiritul de echipă și perseverența, încurajează comunicativitatea și reușesc să construiască o legătură afectivă puternică între copii. Intrarea copilului în școală constituie un moment crucial în viața sa, date fiind „statutul” și „rolul” de elev, natura relațiilor cu adulții și cu colegii, noutatea condițiilor de activitate, și mai ales, specificul învățării-act complex care angajează dintr-o nouă întreaga sferă a vieții sale psihice, diferitele structuri anatomo-fiziologice, toate cunoștințele și deprinderile dobândite anterior.

În cadrul colaborării educator-învățător aceștia trebuie să fixeze obiectivele care vizează pregătirea preșcolărilor pentru școală, în vederea dezvoltării vorbirii, cultivării inteligenței, a spiritului de observație, a independenței în gândire și acțiune, stimularea creativității, familiarizarea copiilor cu limbajul matematic, cu limbajul artei și cu limbajul muncii, constituirea premiselor proceselor cognitive, afective și voliționale, dezvoltarea perceptiv-motorie și accentuarea pregătirii pentru scris-citit, dezvoltarea deprinderilor de integrare în colectivitate, de adaptare la mediul social și înconjurător. Legătura dintre grădiniță și școală se realizează și prin măsuri de ordin pedagogic, care acționează în sfera tehnologiei didactice. Este vorba de asigurarea continuității în însăși folosirea metodelor și procedeele didactice, în activitatea de învățare, precum și de intervenții în formele de organizare a procesului de învățământ în primul rând în lecții. Astfel, este bine știut, că învățătura, dominantă a vârstei școlare este prezentă în diferite forme și la vârsta

preșcolară, ca izvorând din necesitatea de a satisface interesul, curiozitatea copilului pentru cunoaștere. În clasa I învățătorul folosește jocul atât ca activitate de învățare, cât și ca mijloc de relaxare, de destindere pentru copii.

Colaborând cu școala, educatoarea va putea să-și analizeze mai profund și mai obiectiv munca instructiv-educativă sub aspectele ei pozitive și negative cunoscând rezultatele la învățatura și purtare a foștilor elevi, iar învățătorul va cauta să nu piardă pe parcurs cunoștințele însușite în grădiniță.

Bibliografie:

Păuna, Adriana Camelia. "Rolul jocului în asigurarea continuității între activitatea din grădiniță și cea din școală". Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2010.

Wallon, Henri. "Evoluția psihică a copilului". București, E. D. P. 1975.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI ECOLOGICE ȘI DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII PRIN ABILITĂȚI PRACTICE LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ ȘI ȘCOLARĂ MICĂ

PROF. RALEA SILVIA
PROF. ZBUCHEA CAMELIA
PALATUL NAȚIONAL AL COPIILOR
BUCUREȘTI

*MOTTO: “ Ajută natura să-și poata păstra
Tot ce copile, primești de la ea,
Odihnă și hrană, belșug și plăcere
Și asta înseamnă o mare avere ! “*

Ca profesori ne stă în putere să schimbăm viețile oamenilor și să servim ca modele pentru cei din jurul nostru, copii și părinți.

Educația privind mediul are ca scop îmbunătățirea calității vieții, totodată oamenii putând câștiga cunoștințe, motivații și valori.

Obiectivele pe care le urmărește Educația Ecologică sunt similare în toată lumea:

- să conservăm, să ameliorăm calitatea mediului;
- să preîntâmpinăm problemele mediului.

Profesorii, prin educația de mediu, informează și dezvoltă cunoștințelor elevilor cu privire la mediul înconjurător. Noțiunile învățate de elevi vor fi despre ecologie, viața plantelor și animalelor precum și despre problemele mediului cum ar fi încălzire globală, poluarea solului prin deșeuri și a apei prin deversări necontrolate.

Înșușindu-și toate aceste noțiuni, copiii vor fi capabili să recunoască rolul lor important în prevenirea problemelor mediului.

Cunoașterea mediului înconjurător stimulează gândirea copilului, cu implicații deosebite asupra capacității creatoare.

Școala, ca factor al păstrării unei planete într-adevăr *albastre*, poate să realizeze multe lucruri bune în sensul protecției mediului.

Așa cum îi educăm pe copii să fie civilizați atât în familie cât și în societate, să respecte normele igienico-sanitare, în aceeași măsură este datoria noastră, a cadrelor didactice, să le insuflăm acestora modul în care să se comporte în natură și cu natura. Avem menirea de a sădi în mințile și sufletele lor sentimente de dragoste, prețuire și admirație față de frumusețile mediului înconjurător, de a le forma convingeri și deprinderi de protejare al acestuia.

Trebuie să punem accent pe educația ecologică a celor mici, pentru a ne putea bucura împreună, pentru cât mai mult timp, de albastul curat ca lacrima al cerului, de limpezimea și claritatea apelor, de florile multicolore, de frunzele care ne insuflă bucurie, nădejde și poftă de viață. Protejarea planetei Pământ, este o problemă care nu trebuie să-i intereseze doar pe ecologiști, ci pe toată lumea deopotrivă, adulți și copii.

Din punctul meu de vedere, ca profesor ce promovează protecția mediului înconjurător prin activități și acțiuni pozitive *Educația ecologică* se impune a fi un demers cu începuturi de la vârsta preșcolară. Copiii împreună cu părinții, trebuie să înțeleagă că problemele mediului înconjurător nu trebuie să fie neglijate și că fiecare dintre noi putem acționa pozitiv, astfel, fiecare acțiune a noastră, a tuturor, oricât de nesemnificativă ar părea, să ajute natura.

În lume, educația ecologică și ecologia încep treptat să fie numite științe de bază. Noi oamenii devenim mult mai conștienți de acțiunile greșite asupra naturii.

Este timpul să optăm pentru o *Educația ecologică* prin care le arătăm copiilor cum trebuie să protejăm mediul înconjurător. Dacă prin studierea unei flori, a unei plante medicinale, sau dacă prin insuflarea dragostei pentru viețuitoare fie el animal, insectă, pasăre, putem să îi sensibilizăm și să îi atenționăm de acțiunile greșite ale celor din jur, atunci realizăm că ne-am atins obiectivul propus.

Educarea unei atitudini pozitive și active față de mediul înconjurător crește încrederea în oameni și în sine.

BULLYINGUL PRIN POVESTE

RALUCA MARIA CHIRTAN

Bullyingul prin poveste este un program de conștientizare a fenomenului de bullying, dar noutatea este că am făcut și fac acest lucru prin povești. De cele mai multe ori, povestea este un instrument minunat de conștientizare, iar bullyingul, care implică foarte mulți factori psihici și sociali, poate schimba destine în spațiul școlar.

Victimele bullyingului, de fiecare dată sunt cei mai slabi, cei vulnerabili, iar în spațiul școlar elevii cu cerințe educaționale speciale pot cădea pradă rapid acestui fenomen.

Educația fără frontiere poate fi și acceptarea, toleranța, înțelegerea nevoilor celui de lângă tine. O lume mai bună începe cu și din noi!

Obiectivele programului:

- elevii să recunoască fenomenul de bullying;
- atât părinții, cât și copiii lor, să conștientizeze că acest fenomen există și cu toții putem contribui la acest fenomen, activ sau pasiv;
- factorii educaționali pot să contribuie la diminuarea acestui fenomen în spațiul școlar.

Grupul țintă:

- elevi de învățământ primar, gimnazial și liceal - beneficiari direcți;
- părinții elevilor - beneficiari indirecti;
- cadre didactice - beneficiari indirecti.

Perioada de derulare: anul școlar 2021-2022.

Activități propuse:

Nivel preșcolar	<i>Băiețelul cu mâini dansante</i> , Phill Cummings Obiective operaționale: - să identifice emoțiile personajului principal; - să discute despre întâmplările petrecute în poveste; - să dezvolte ideea de acceptare a celor din jurul nostru.	<i>Crizantema</i> , Kevin Henkes Obiective operaționale: - să recunoască emoțiile personajului; - să ilustreze faptele personajelor; - să aprecieze faptele personajelor în concordanță cu emoțiile lor.	<i>Copacul strâmb</i> , Brandon Dorman Obiective operaționale: - să găsească asemănări între fetiță și copac; - să exemplifice emoțiile trăite de fetiță și copac; - să aprecieze unicitatea fiecărei persoane din jurul lor.
Nivel primar	<i>Băiețelul cu aripă de fluture</i> , Ioana Chicet Macaveiciuc Obiective operaționale: - să identifice emoțiile personajului; - să recunoască momentele în care personajul se simte jenat; - să practice empatia.	<i>Un elf la școală</i> , Gregoire Mabire Obiective operaționale: - să descrie prima zi de școală a micului elf; - să analizeze emoțiile trăite de micul elf în prima zi de școală; - să ilustreze curajul colegei de clasă.	<i>Ela cea fără de cuvinte</i> , Victoria Pătrașcu Obiective operaționale: - să ilustreze lumea interioară a Elei, personajul poveștii noastre; - să descopere momentele în care colegele de la școală o tachinează pe Ela; - să conceapă

			comportamentul empatic asupra personajului principal.
Nivel gimnazial și liceal	<p><i>Ești prețios</i>, de Max Lucado</p> <p>Obiective operaționale:</p> <ul style="list-style-type: none"> - să enumere emoțiile negative ale lui Pancinello; - să descrie ce înseamnă etichetarea unei persoane; - să creeze un eseu despre unicitatea propriei persoane. 	<p><i>Supa de pietre</i>, de Iulia Iordan</p> <p>Obiective operaționale:</p> <ul style="list-style-type: none"> - să descrie fenomenul de bullying, așa cum reiese din poveste; - să utilizeze propriile experiențe trăite, pozitive sau negative, în concordanță cu firul poveștii; - să conceapă un comportament empatic pentru un coleg sau colegă care este victimă a acestui fenomen. 	<p><i>Suflătorul de vise</i>, de Bernard Villiot</p> <p>Obiective operaționale:</p> <ul style="list-style-type: none"> - să recunoască ce drepturi i-au fost încălcate Suflătorului de Vise; - să creeze partea pozitivă a acestei povești; - să-și imagineze o lume fără bullying.

Rezultate așteptate:

- recunoașterea fenomenului de bullying cu triada victimă, agresor și reziliență;
- o mai bună relaționare între elevi-părinți-cadre didactice;
- comunicarea asertivă și emoțională să devină un instrument indispensabil în fiecare familie, școală și spațiu de socializare, fie el, offline sau online.

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ROMÂNIA

PROF. RAMONA-MIHAELA CIPCĂ
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 1 PÂNCEȘTI, JUD. BACĂU

Sistemul de învățământ reprezintă principalul subsistem al sistemului de educație, care include ansamblul instituțiilor specializate în proiectarea și realizarea funcțiilor educației prin conținuturi și metodologii specifice, organizate formal și nonformal.¹

Fiecare țară are sistemul propriu de învățământ, care se diferențiază atât prin nivelul de cunoștințe transmise, prin natura acestora dar și prin sistemul de notare acordat elevilor și prin structura anului școlar. Dacă în România, evaluarea elevilor se realizează cu note cuprinse în intervalul 1-10, în Franța elevii sunt evaluați cu note cuprinse în intervalul 1-20. Notele cuprinse între 10-11. 99 constituie nota de trecere, 12-13. 99-reprezintă nota de trecere cu caracter pozitiv, 14-15, 99-este echivalent calificativului Bine, nota 16 și peste această notă echivalează calificativului Foarte bine.

Sistemul educațional german este structurat în patru etape importante pentru elevi:

1. **Grundschule** (școala elementară) care cuprinde clasele I-IV de studiu, perioadă în cadrul căreia se predau materii nediferențiat. La terminarea acestor patru ani, elevii se vor îndrepta spre diferite tipuri de școli, în funcție de abilitățile fiecăruia.

2. **Hauptschule**, potrivită elevilor cu vârsta cuprinsă între 10-15 ani, respective clasele aV-a-aIX-a. În cadrul acestui nivel de învățământ, elevii studiază materii comune cu elevii din celelalte tipuri de școli, doar că la un nivel mai puțin competitiv și în combinație cu o serie de cursuri cu orientare vocațională. La finalul acesteia, elevii vor primi o diploma pe baza căreia își vor putea urma studiile în cadrul unei școli profesionale pe care o vor finaliza la vârsta de 18 ani.

3. **Realschule** oferă educație copiilor cu vârsta cuprinsă între 10 și 16 ani (clasele aV-a-aX-a). Această formă de învățământ combină latura academică cu cea practică. La sfârșitul perioadei de pregătire, elevii vor primi un certificat de absolvire care le va permite înscrierea la o școală profesională. Elevii cu un nivel de pregătire mai ridicat se pot transfera la Gymnasium pentru absolvire.

Gymnasium furnizează educație elevilor până la clasa aXII-a sau aXIII-a. După susținerea examenelor finale, elevii au dreptul să se înscrie pentru continuarea studiilor la o universitate sau la o altă formă de învățământ superior.

În privința evaluării, elevii germani pot alege între șase domenii de studiu: științe umaniste și sociale, matematică și științe, limbi străine și muzică. În ultimul an de liceu, elevii susțin examene numai la disciplinele din cadrul domeniului ales. Media generală este calculată pe baza notelor de la examene și a notelor din ultimii doi ani de studiu.

La noi în țară, învățământul clasic, bazat pe evaluarea elevilor cu note cuprinse de la 1 la 10, urmat de examenul final de Evaluare Națională la clasa aVIII-a, oferă cadrelor didactice posibilitatea de a crea o ierarhie a nivelului de pregătire al fiecărui elev în parte, cu condiția ca această evaluare să se realizeze corect, lipsită de factorii perturbatori („efectul halo“; „efectul de anticipație“; „efectul de contrast“ etc). De asemenea, teama de a oferi note care nu vor putea asigura promovabilitatea elevilor, generându-se astfel distrugerea claselor și a posturilor didactice, constituie o nouă provocare a sistemului de învățământ din cadrul țării noastre.

Proiectele educaționale de parteneriat strategic care pot fi implementate, atât proiectele pentru susținerea inovării cât și proiectele pentru susținerea schimbului de bune practici au nevoie de alocarea unui buget bine stabilit dinainte, cu realism, care să reflecte importanța învățământului românesc în context european.

¹ Gheorghe Dumitriu, Constanța Dumitriu, Psihopedagogie, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2003, p.206.

IMPORTANȚA PROIECTELOR ETWINNING

RAMONA TĂMÂIAN GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT „OTILIA CAZIMIR” BAIA MARE

Învățarea este accesibilă oricui și de oriunde în zilele noastre, iar platforma eTwinning este o platformă de învățare, care oferă ateliere de dezvoltare profesională, dar și conferințe tematice și anuale. Această platformă recompensează profesorii, elevii sau copiii și unitățile de învățământ.

Proiectele eTwinning presupun contribuții din partea fiecărui membru al echipei, una dintre cele mai importante dimensiuni ale platformei eTwinning este colaborarea dintre profesori, copii, unități de învățământ, părinți și autoritățile locale. Cadrele didactice lucrează împreună și organizează activități pentru elevii/ copiii lor. Astfel, ele au un rol activ, interacționează, analizează, iau decizii, se respectă reciproc și dobândesc competențe specifice.

Proiectul eTwinning: „Școala virtuală ne unește” este un proiect tutelat de Inițiativa pentru viitori profesori - The eTwinning Teacher Trainer Institutes (TTI). Inițiativa eTwinning Teacher Trainer Institutes (TTI) își propune să aducă cunoștințele și înțelegerea eTwinning studenților - viitorilor profesori, în etapele inițiale ale formării profesionale.

În cadrul acestui proiect cadre didactice din mai multe unități de învățământ din țară și din Republica Moldova s-au implicat. Proiectul a urmărit: realizarea activităților de mentorat în vederea „echipării” viitorilor profesori cu un sistem de sprijin care să-i ajute să atingă succesul în cariera de dascăl; dezvoltarea unui mediu virtual de învățare, „ecosistem digital” al cadrelor didactice implicate în proiect; experimentarea unor strategii didactice coerente, variate, creative, centrate pe interacțiune în „clasa/ grupa virtuală, ” utilizarea platformelor educaționale, a unor aplicații on- line în vederea promovării unei învățări și comunicări colaborative și realizarea unui schimb de bune practici între cadrele didactice în vederea asigurării continuității între educația timpurie și învățământul primar.

Proiectul a inclus conținuturi curriculare, dar și o abordare inter- și multidisciplinară, dovedindu-se a fi o reală colaborare între profesorii experimentați sau mentori și viitorii profesori, „echipându-i” pe studenți cu tot ceea ce au nevoie pentru a atinge succesul în cariera de dascăl.

Un produs al acestui proiect este și un auxiliar didactic, în aplicația LIVRESQ, care cuprinde modele de resurse digitale pe niveluri, ca rezultat a învățării și comunicării colaborative între cadre didactice dornice de dezvoltare profesională sau de evoluție în cariera didactică. S-au obținut și nouă certificate de calitate de către participanții la proiect. Proiectul a fost premiat cu un premiu special de către eTwinning România, fiind primul proiect implementat și realizat pentru inițiativa viitorilor profesori.

Proiectul eTwinning: „Școala, arta creativității” este un alt proiect care și-a propus: dezvoltarea practicilor organizațiilor și instituțiilor implicate; dezvoltarea capacității organizațiilor de a lucra la nivel transnațional; abordarea nevoilor și priorităților comune în domeniile educației; permiterea transformării și schimbării la nivel individual sau organizațional.

În cadrul eTwinning munca este importantă și este și cunoscută și recunoscută la nivel local, național și internațional.

ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE EXTRAȘCOLARE – EXCURSIILE, EXPEDIȚIILE, DRUMEȚIILE, APLICAȚIILE DE TEREN

PROFESOR: RAȚĂ ROMEO
ȘCOALA GIMNAZIALĂ PÂRJOL, JUD. BACĂU

Activitatea extradidactică constituie o parte însemnată în viața elevului, deoarece contribuie la dezvoltarea personalității sale, având caracter creator. Acesta are posibilitatea de a acționa ghidat de pasiune, interes și sensibilitate, înrâurind munca școlară, impulsionând-o și completând-o.

Unul din dezideratele majore este reprezentat de realizarea diferitelor forme de excursii, răspunzând astfel intereselor, pasiunilor și sensibilității elevilor. Aceștia au găsit "altceva decât la lecții", care sunt obligatorii, având posibilitatea de a explora, de a cerceta, de a intra în contact direct cu realitatea geografică, de a participa la activități "altfel" decât cele de zi cu zi. Copilului i se deschide un câmp de afirmare larg, care are ca efect direct dezvoltarea creativității și a imaginației, prin genurile diverse de activități: expediții, orientare turistică, concursuri (literare, din domeniul artelor plastice, al fotografiei artistice etc), expoziții, focuri de tabără, jocuri ș. a. Posibilitățile latente ale fiecărui elev sunt puse astfel în valoare, aducând un real sprijin în dezvoltarea armonioasă a acestuia și ajutându-l la integrarea socială a sa, pregătindu-l pentru viață.

Eficiența acestor activități reiese din metodele folosite, suveranitate având metodele active și practice. Oricât de frumos ar vorbi profesorul la oră și oricât de interesant ar relata un aspect din realitatea geografică sau istorică, nu va putea fi niciodată suficient de plastic astfel încât să trimită elevul cu mintea acolo unde trebuie, pentru a înțelege nemijlocit faptele relatate. Acest demers investigativ realizat în sala de clasă, este mijlocit de excursii și vizite, neprevăzutul și aventura devenind căi active în realizarea completă a procesului instructiv.

Excursia devine de fapt un element de compensație între școală și viața cotidiană, elevul nemaifiind stimulat doar de note, ci și de posibilitatea de a se "valorifica" pe sine însuși. Se dezvoltă relațiile interpersonale, elevii acționează pe cont propriu, învață să-și cucerească treptat independența atât de râvnită. Diferitele forme de excursii aduc și implicații civice, elevul preluând treptat o serie de responsabilități care vor apărea pe parcurs, viitorul adult participând mai târziu în mod activ la viața socială, ca inventator, inovator și creator.

Rolul instructiv-educativ al turismului școlar reiese din transmiterea în mod direct a informațiilor privitoare la mediul geografic cu potențial turistic. Astfel, frumusețile naturale ale regiunii natale pot fi admirate într-un cadru real, elevii având posibilitatea de a cunoaște relieful, apele, flora și fauna, satele, oamenii și bogățiile.

Cunoașterea în mod direct de către elevi a componentelor naturale și antropice ale orizontului local apropiat se realizează prin diverse forme de excursii: excursii tematice și de cercetare, drumeții pedestre, drumeții cu bicicleta, vizite și plimbări.

Aceste activități reprezintă adevărate "metode de învățământ", facilitând transmiterea de cunoștințe noi dar și fixarea și sistematizarea cunoștințelor dobândite anterior.

Turismul școlar reprezintă una dintre cele mai îndrăgite activități de către elevi, contribuind nu doar la cunoaștere ci și la întărirea sănătății și la dezvoltarea dragostei pentru activitățile realizate în aer liber. Prin caracterul lor intuitiv și atractiv, sunt creatoare de emoții și sentimente, cu o puternică influență în formarea personalității elevilor. Excursiile didactice ajută nu doar la cunoașterea directă a naturii și la formarea conștiinței ecologice ci și la identificarea resurselor turistice existente și la punerea în valoare a acestora.

Excursiile tematice, drumețiile, vizitele și plimbările sunt forme organizate din cadrul procesului de învățământ și trebuie realizate în concordanță cu temele prevăzute în programa școlară la nivel de opțional.

În realizarea unei excursii trebuie urmărită nu doar latura științifică (documentarea, deplasarea prealabilă în zona de interes, alegerea itinerariului și întocmirea planului excursiei, valorificarea materialelor) ci și latura tehnico-materială (presupune alegerea echipamentului folosit) și organizatorică (propaganda, informarea).

Modul uneori greoi în care este prezentată geografia în majoritatea manualelor face iminentă necesitatea excursiei, însușirile teoretice fiind aprofundate cu studiile practice, direct în mediul geografic, acesta fiind singurul mijloc care ne furnizează informațiile necesare procesului cunoașterii. Prin excursii elevii învață cum să valorifice resursele turistice, identifică obiective turistice noi, au posibilitatea de a observa efectele negative induse de activitatea omului și de a lua măsuri pentru frânarea sau chiar stoparea acestora.

Valențele multiple ale excursiilor în informarea și educarea elevilor reies din faptul că acestea sunt atractive, stârnesc interes și curiozitate, produc bucurie și veselie și facilitează acumularea de cunoștințe noi, chiar dacă presupun un oarecare efort suplimentar. Elevii își dezvoltă spiritul de observație, memoria vizuală și auditivă, învață să întocmească colecții, să folosească surse diverse de informare, "învață să învețe". Se dezvoltă la elevi spiritul practic, operațional, fiecare dintre ei având posibilitatea de a se afirma conform naturii sale.

Se clădește o punte solidă între teorie și practică, elevii devenind dornici de cercetare și cunoaștere. Elevii descoperă o nouă pasiune, cea pentru descoperire, pentru investigație și pentru frumusețea geografiei aplicate.

În cadrul acestor forme de practicare a turismului școlar, o atenție sporită ar trebui acordată *cicloturismului, drumețiilor pedestre, expedițiilor și campingului*, deoarece sunt forme de turism foarte economice și ca urmare recomandabile pentru elevi.

- *Cicloturismul* presupune deplasarea pe bicicletă, traseul fiind organizat pe drumuri accesibile, cu grad de dificultate mediu.

- *Drumețiile pedestre* au ca scop vizitarea și cunoașterea împrejurimilor și a unor obiective de interes turistic.

- *Expedițiile* pot fi organizate sub forma călătoriilor de grup, în scopul cercetării unor obiective de interes turistic, istoric, geologic și geomorfologic).

- *Campingul* ca formă naturală a turismului reprezintă unul dintre cele mai atrăgătoare aspecte ale tursimului școlar, având un rol important în pregătirea tinerilor pentru o viață activă, permițând în același timp vizitarea unor locuri fără posibilități de cazare, elevii învățând să-și prepare singuri hrana, să rezolve o serie de sarcini gospodărești, să instaleze corturi, să clădească vetre de foc, să aprindă focul etc.

Toate formele de excursie prezintă o deosebită însemnătate, trebuind considerate ca parte integrantă a procesului educațional și nu ca simple forme de organizare facultative. Ele rămân încadrate ca forme de activitate extrașcolară, dar asta doar pentru că se desfășoară în afara școlii. Orice tip de excursie are un puternic caracter aplicativ, fiind create acele posibilități de recunoaștere și recapitulare a materiei predate în cadrul activității de tip formal și de dobândire a unor reprezentări despre o serie de fenomene și obiecte care vor fi analizate ulterior la clasă

„ZIUA CONȘTIENTIZĂRII AUTISMULUI”

PROFESOR PSIHOPEDAGOG RAȚIU ANDREEA CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ ȘIMLEU SILVANIEI

MOTO: „Să acceptăm să învățăm de la alții pentru că învățăm mai bine învățându-i pe alții”.

În ultimul timp, devine tot mai evident faptul că activitățile educative școlare și extrașcolare, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității elevilor.

Activitățile educative școlare și extrașcolare sunt activități complementare activităților de învățare realizate în clasă, - urmăresc lărgirea și adâncirea informației, - cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, - atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, -contribuie la formarea personalității.

Trebuie să ținem cont că, indiferent ce metodă se adopă în educația tradițională, indiferent dacă are o finalitate pozitivă și un obiectiv primar atins, ea nu va epuiza niciodată sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

CONTEXT Am pornit în realizarea acestui proiect de la conceptul că „școala trebuie să devină o școală pentru toți“, că toți copiii, elevi cu anumite deficiente cum ar fi autismul trebuie să învețe și să facă activități împreună indiferent de dificultățile pe care le întâmpină și de diferențele dintre ei, că întotdeauna avem de învățat de la semenii noștri. Există și copii care trăiesc într-o lume a lor, copii cu cerințe educative speciale (CES), copii care au nevoie de o îngrijire specială, adaptată nevoilor lor. Copiii cu CES au dreptul la educație, recuperare, recompensare, reabilitare și integrare, adaptate posibilităților proprii, în vederea dezvoltării personalității.

Am considerat necesară întocmirea acestui proiect pentru că e bine să se conștientizeze farmecul copilăriei, cunoscând alți copii de vârsta lor, să se implice în diverse activități cu acești copii cu autism să dezvolte relații de prietenie, să schimbe păreri și să-și descopere, dezvolte anumite abilități.

Datoria noastră de dascăli și terapeuți este să-i facem pe copii să se respecte între ei, indiferent de situația lor, să se înțeleagă, să se ajute reciproc, să se tolereze și să manifeste solidaritate. Trebuie să luptăm pentru integrarea acestor copii în societate, să-i înțelegem și să-i ajutăm.

Ne-am dori ca toți copiii unitațiilor de învățământ implicate să se bucure din plin de această prietenie, să participe cu interes și entuziasm la toate activitățile, să devină mai sensibili la nevoile altora.

SCOP * Să oferim oportunitati egale copiilor cu autism de a-si petrece timpul liber- socializarea copiilor cu dizabilitati si a familiilor acestora, prin aceasta activitate aducand impreuna copii cu TSA într-un spațiu plăcut și pentru activitate pe care ne-o dorim instructivă * activitati comune în vederea formării și dezvoltării unei conduite de deschidere și apreciere a oricărei ființe umane * înlăturarea obstacolelor din calea incluziunii, obstacole provocate de societate și nu de problemele medicale specifice *schimbarea atitudinii față de copilul deficient sau defavorizat social.

OBIECTIVE:

- * Practicarea unor modalități de petrecere a timpului liber în cadrul unor activități instructive
- * Însușirea noțiunii de relație interumană și înțelegerea importanței acesteia pentru întreaga societate umană, în general, și pentru fiecare individ - adult sau copil, în special.
- * Înțelegerea dimensiunii sentimentului de prietenie adevărată și a criteriilor de apreciere a ceea ce presupune relația de prietenie.

* Dezvoltarea unui comportament de deschidere nediscriminatorie față de ceilalți copii, indiferent de mediu, stare materială sau etnie.

* Dezvoltarea capacității de cooperare în desfășurarea unor activități comune, cu diferite teme, prin împărtășirea experienței personale, susținerea reciprocă a ideilor, completarea și argumentarea lor.

* Stimularea dezvoltării atitudinilor pozitive ale adulților față de toți copiii

* Sensibilizarea comunității

Astfel, prin activități care vizează în special comportamente morale, dar cu aplicații care plac, atrag și încântă copiii, ne așteptăm să formăm o dimensiune clară și accesibilă a sentimentului de prietenie, prelungit înspre solidaritate și, încercăm, chiar înspre umanism. Am proiectat și elaborat activitățile extrașcolare și extracurriculare, corelând obiectivele curriculare cu nevoile și interesele elevilor, urmărind dezvoltarea unor emoții, sentimente pozitive ce pot favoriza activități de învățare a abilităților de a lucra în echipă ducând la o formare personală a fiecărui cadru didactic și nu numai.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

PROFESOR DR.: RAȚIU DANA MĂDĂLINA
COLEGIUL ECONOMIC MANGALIA

Adolescența o perioadă plină de experiențe și senzații uimitoare.

*”Aceasta mare e acoperită de adolescenți
care învățată mersul pe valuri, în picioare,
mai rezemându-se cu brațul, de cureți
mai sprijinindu-se de-o rază țeapănă, de soare.. ..” Adolescenți pe mare - Nichita Stănescu*

Pentru mulți părinți perioada în care copilul devine adolescent (culminând cu celebra criză adolescentină) este una greu de gestionat, implicând mult stres și necesitând multă răbdare (dar și „recuperarea” unei investiții care trebuia făcută în copilărie pentru ca „roadele” să le putem culege la această vârstă).

În adolescență este momentul în care copilul trece printr-o schimbări pe care nu le poate înțelege în totalitate, este momentul în care interesele lui devin mai variate, iar prioritățile se schimbă.

O capcană care poate să apară la începutul anilor de liceu este cea a oferirii unui grad de încredere mult prea mare adolescentului de către părinți, situație care îl determină pe acesta să trăiască un sentiment puternic de neputință sau de incapacitate de a-și gestiona singur viața. Acest fapt poate avea efecte asupra evoluției școlare și în alegerea anturajului, adolescentul abandonând sau evitând confruntarea cu astfel de responsabilități.

Prin urmare, părinții care au fost aproape de copiii lor în clasele I-VIII, coordonându-le viața, „își iau mâna de pe ei” în clasa a IX-a, atunci când consideră că au tot ce le trebuie pentru „a-și lua viața în mâini”. Da, într-adevăr, acești copii „au tot ce le trebuie”, numai încredere în ei nu, iar lipsa reperelor îi sperie atât de mult, încât îi determină să abandoneze totul: școala, prietenii de până atunci în favoarea altora, sub nivelul lor, discuțiile constructive cu părinții și profesorii, toate asociate cu sentimente puternice de culpabilitate. Evitarea unei astfel de situații, care poate necesita un proces de consiliere familială, se poate face printr-o bună informare a părinților în legătură cu adevăratele transformări și nevoi ale adolescenților în această perioadă, cu ajutorul psihologului educațional.

Deși din punct de vedere intelectual evoluțiile au loc fără prea mare efort emoțional din partea părinților, emoțional lucrurile progresează mai lent, motiv pentru care adolescenții au în continuare nevoie de sprijinul părinților.

Este perioada în care își doresc independență și afirmare, dar încă au nevoie de ghidare și suport din partea adulților semnificativi. Fiecare experiență aduce adolescentului informații suplimentare și clarificatoare despre resursele, dar și despre neputințele sale, despre propria persoană. Întrebarea „*Cine sunt eu?*” este un adevărat leitmotiv al acestei vârste. Conturarea identității de sine se realizează în această perioadă și nu este un proces foarte ușor de gestionat de către adolescent. Perioada liceului este extrem de importantă pentru adolescent, deoarece înseamnă nu doar o pregătire pentru viața profesională, ci posibilitatea de dezvoltare pentru întreaga viață și pentru ansamblul personalității sale. De aceea, interesul pentru activitățile organizate în cadrul școlar precum sportul, cluburile, cercurile este foarte mare. Timpul petrecut între casă și școală, respectiv cel consacrat drumurilor spre și de la liceu abundă în activități, întâlniri și schimburi. Acestea au o importanță deosebită și constituie o perioadă de tranziție indispensabilă între cele două moduri de viață: familiar și al grupului școlar.

Relațiile cu profesorii depășesc uneori simpla acțiune didactică în această perioadă, devenind adevărați educatori, sfătuitori și confidenți. Părinții pot încuraja relațiile adolescenților cu acei profesori care reușesc să fie susținători ai procesului de evoluție intelectuală, emoțională, comportamentală a adolescenților. Ei trebuie să verifice, de asemenea, modul în care adolescentul face față cerințelor liceului și să accepte dialogul cu profesorii și psihologul educațional, atunci când apar probleme. Această verificare se poate face foarte ușor prin participarea la ședințele cu părinții sau prin cultivarea unei bune relații cu profesorul diriginte și stabilirea unor întâlniri pentru a discuta despre evoluția dar și posibile dificultăți pe

care adolescentul le poate întâmpina atât în planul învățării, cât și al relațiilor cu colegii și profesorii. O astfel de grijă nu rănește orgoliile adolescentului în măsura în care sunt făcute cu discreție și în scop constructiv. Un plus de siguranță sau o confirmare pentru acesta a faptului că este pe drumul cel bun al dezvoltării sale personale sunt și feedback-urile pozitive primite de la părinți, în urma discuțiilor cu profesorul diriginte.

Câteva probleme care îi marchează pe adolescenții moderni: **obsesia față de aspectul fizic** este una dintre ele; **alcoolul, drogurile și tutunul** au reușit să pătrundă în viața adolescenților, deși părinții refuză să creadă acest lucru. Curiozitatea și anturajul îl fac pe tânăr să accepte să consume aceste produse, care apoi încep să devină parte din viața lui; **depresia** se poate instala și la copii, dar și la adolescenți, nu doar la adulți. Din păcate, mulți tineri sunt diagnosticați cu o astfel de afecțiune, care netratată poate duce chiar la deces.

În concluzie, problemele cu care se confruntă adolescentul de astăzi sunt unele intense, complicate și care pot răni pe termen lung, influențându-i viața într-un mod negativ.

Dacă părinții nu își sprijină copiii permanent, fiind alături de ei în orice împrejurare, atunci aceștia vor deveni adulți iresponsabili, copleșiți de probleme de tot felul, pe care nu vor reuși să le gestioneze corect.

Bibliografie:

*Vințanu N. Educația adulților. Idei pedagogice contemporane, Ed Didactică și Pedagogică București, 1998

*Vrașmaș Ecaterina, Intervenția socio-educatională ca sprijin pentru părinți, Ed. Aramis, București, 2008

IMPORTANȚA PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

PROF ÎNV. PRIMAR RĂZVAN MARINELA

Parteneriatele implementează un sistem de educație timpurie, un proces complex și îndelungat care cere o colaborare strânsă și continuă și o comunicare între Ministerul Educației, Cercetării și Inovării și alte instituții (incluzând familia, care este o instituție) în vederea asigurării coordonării tuturor măsurilor privind drepturile, protecția și dezvoltarea viitoare a copilului.

Școala are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligența, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediul, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc.

Relațiile cu mediul internațional trebuie să devină active, în sensul că interactivitatea trebuie să fie preponderent emițătoare decât receptoare de cunoaștere

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Prin participarea la proiecte elevii au posibilitatea să comunice cu alți elevi din țările participante, să afle elemente de specific cultural sau de specific al educației din țările partenere, să învețe utilizând noile tehnologii și să își perfecționeze competențele de comunicare în limbi străine.

Se discută foarte mult astăzi pe marginea noilor metode și tehnici folosite în educație. Orice proiect de colaborare implică stabilirea unor relații, în cadrul cărora cadrele didactice își propun să colaboreze la realizarea unui proiect. Stabilirea acestor relații are loc în două etape sau procese:

- relații în sensul de relaționare interumană, de stabilire de relații între persoane;
- relații în sensul de raportare la real, de comunicare a unui conținut cu ajutorul limbii.

Constantin Cucoș clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

• *în funcție de domeniul de colaborare:*

- parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
- parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
- parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
- parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
- parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;
- parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
- parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.

• *în funcție de scopul și obiectivele urmărite:*

- parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
- parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.

• *în funcție de durata de desfășurare:*

- parteneriate pe termen scurt;
- parteneriate pe termen mediu;
- parteneriate pe termen lung.

• *în funcție de forma de finanțare:*

- parteneriate cu finanțare integrală;
- parteneriate cu finanțare parțială;
- parteneriate fără finanțare;
- parteneriate cu autofinanțare.

• *în funcție de tipul de unitate:*

- unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale. (Cucoș, 2009)

PSIHOPEDAGOGIA INTEGRĂRII COPIILOR CU CERINȚE EDUCATIVE SPECIALE ÎN ȘCOALA DE MASĂ ȘI CREAREA EGALITĂȚILOR DE ȘANSE

PROF. RELEA ADINA ELENA
CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR. 1, BACĂU

Ideea integrării copiilor cu dizabilități în școala publică a apărut ca o reacție necesară și firească a societății la obligația acesteia de a asigura normalizarea și reformarea condițiilor de educație pentru persoanele cu CES. După absolvirea școlii, toți copiii (inclusiv cei cu CES) trebuie să beneficieze de șansa de a participa activ la viața socială; astfel, trebuie să le acordăm necondiționat această șansă încă din școală; *integrarea socială fiind* condiționată de *integrarea școlară*. Pe de altă parte, dificultățile apărute în procesul integrării nu sunt generate atât de natura cerințelor speciale ale elevilor integrați, cât mai ales de modul nostru de a percepe acest proces, așadar, în esență, este o chestiune de atitudine. Integrarea se referă la: - *educarea copiilor cu cerințe speciale în școli obișnuite alături de ceilalți copii normali*; - asigurarea de servicii de specialitate (recuperare, terapie educațională, consiliere școlară, asistență medicală și socială etc.) în școala respectivă; - acordarea de sprijin personalului didactic și managerilor școlii în procesul de proiectare și aplicare a programelor de integrare; - accesul efectiv al copiilor cu cerințe speciale la programul și resursele școlii obișnuite (săli de clasă, cabinete, laboratoare, bibliotecă, terenuri de sport etc.); - încurajarea relațiilor de prietenie și comunicarea între toți copiii din clasă/școală; - educarea și ajutorarea tuturor copiilor pentru înțelegerea și acceptarea diferențelor dintre ei; - asigurarea programelor de sprijin individualizate pentru copiii cu cerințe speciale; - acceptarea unor schimbări radicale în organizarea și dezvoltarea activităților instructiv-educative din școală.

Din perspectivă psihosociologică, orice demers în abordarea strategiilor de implementare a învățământului integrat în sistemul de învățământ actual trebuie să pornească atât de la o analiză la nivel macrosocial, cât și de la o analiză la nivel microsorial a problematicii respective. Dacă nu există semnale favorabile la aceste niveluri de analiză, eficiența integrării riscă să rămână în permanență sub semnul întrebării.

Analiza macrosocială include: - disponibilitatea societății pentru integrare, evidențiată prin cadrul legislativ, sprijinul economic și logistic, factorii de decizie etc.; - atitudinea și percepția opiniei publice privind problematica educației, în școlile de masă, a copiilor cu diferite tipuri de deficiențe;

Analiza microsorială are în vedere: - disponibilitatea și interesul cadrelor didactice de a susține învățământul integrat prin activitățile desfășurate cu colectivul claselor pe care le au în primire - educația nu trebuie să se desfășoare prin dispoziții sau forme impuse; - acceptul părinților sau aparținătorilor care au copii în clasele unde se practică integrarea - se evită astfel posibilele stări de tensiune sau conflict de pe parcurs. Din perspectiva integrării, relațiile dintre indivizi sunt bazate pe o recunoaștere a integrității lor, a valorilor și drepturilor comune pe care le posedă. Când lipsește recunoașterea acestor valori, se instaurează alienarea și segregarea între grupurile sociale. Gherguț A. și Popovici D. V. afirmă că „integrarea înseamnă să și se permită să fii capabil să fii tu însuși printre ceilalți”.

Copiii sunt diferiți

De cite ori ați repetat

-”Nu există doi copii identici” sau

-“Fiecare copil este unic!” ?

Gadiți-vă la orice grupă de copii/clasă din grădinița/școala dvs. Copiii pot avea aceeași vîrstă, dar sunt oare identici?

- **Nu!**

- Prin ce se deosebesc?

Unii sunt înalți, alții scunzi. Unii sunt timizi, alții îndrăzneți. Unii învață repede, alții mai încet. Unii sunt neascultători, alții nu. Etc., etc., etc. Această enumerare ar putea continua la nesfârșit.

Procesul de învățare al copiilor nu se desfășoară exclusiv la grădiniță/școală. Ei învață de la familiile lor, din contactul cu semenii și prietenii, din participarea la diversele activități care au loc în comunitate. Dar anume grădinița/școala contribuie la promovarea acestor forme de învățare diferită. Cadrele didactice

au o responsabilitate specială – de a se asigura că **toți copiii participă din plin la viața societății și că educația le oferă șanse egale.**

TOTI COPII AU:

“Prin educație pentru **toți** ar trebui să fie posibil ca toate ființele umane, inclusiv cele cu dizabilități, să-și dezvolte întreg potențialul, să aducă folos societății și, mai presus de toate, să se îmbogățească prin diferența lor și nu să fie depreciate. În lumea noastră constituită din diferențe de toate felurile, nu persoanele cu dizabilități, ci societatea, în mare, are nevoie de educație specială pentru a putea deveni o veritabilă societate pentru toți”. (Federico Mayor, fostul Director General al UNESCO 1987- 1999)

SISTEME DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN ALTE ȚĂRI

RETEVOESCU MARTA

În studiul de față, am ales să vorbesc despre diferite sisteme educaționale ale altor țări.

Sistemul educațional din **Lituania** este structurat pe mai multe paliere și anume: educație preșcolară, învățământ general pentru copii și tineri, educație profesională și de colegiu, învățământ superior și educația adulților. Școlarizarea obligatorie începe la vârsta de 7 ani cu învățământul primar, dar se constată o creștere a participării copiilor în anul pregătitor la fel ca în România. Există de asemenea 4 niveluri de educație și formare profesională. Pe lângă formele menționate, sistemul de învățământ cuprinde educația adulților, e-Learning și educația pentru persoanele cu nevoi speciale, elevi imigranți, copii supradotați, elevi cu cerințe educative speciale. Un aspect important al sistemului educational lituanian îl constituie atenția pentru elevii supradotați pregătiți în centre de excelență pentru domenii de interes economic.

În **Bulgaria** învățământul obligatoriu cuprinde și nivelul preșcolar, iar copiii (cu vârsta de patru/cinci sau șase ani) sunt obligați să participe la programe de învățământ preșcolar concepute, în primul rând, pentru a-i familiariza cu un mediu similar celui școlar. Tranziția de la învățământul secundar inferior la învățământul secundar superior are loc cu unul sau doi ani înainte de terminarea învățământului obligatoriu. Limita de vârstă superioară pentru învățământul obligatoriu este de 16 ani. Sistemul de învățământ format din preșcolar, educația școlară (învățământ primar și secundar) și învățământul superior are o varietate de tipuri de școli, publice și private în timp ce formarea profesională este strâns legată de învățământul general și poate avea loc în școli profesionale sau colegii integrate în sistemul de învățământ superior.

În **Spania** sistemul de învățământ preuniversitar este de asemenea obligatoriu pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 6 și 16 ani. Învățământul preșcolar (educación infantil) constituie primul nivel al sistemului spaniol de educație, începând de la primele luni de viață până la vârsta de șase ani, când școlarizarea devine obligatorie. Învățământul primar (clasele 1-6) și învățământul secundar (clasele 7-10) sunt de asemenea obligatorii. Al doilea ciclu din învățământul secundar, clasa a 10-a, conține două opțiuni: orientarea către bacalaureatul spaniol și orientarea spre formarea profesională. La finalizarea învățământului secundar, elevii care au promovat clasele 7-10, primesc titlul de Absolvent al Educației Secundare Obligatorii. Elevii își pot continua studiile liceale încă 2 ani, clasele a 11-a și a 12-a, și pot obține titlul de „Bachiller”. Nivelul terțiar de educație cuprinde studiile universitare. Marea majoritate a elevilor frecventează școli publice, dar este răspândită și frecventarea instituțiilor particulare subvenționate (dependente de stat).

Finlanda se caracterizează printr-un sistem de învățământ cu o durată previzibilă a educației de aproximativ 20 ani și care este subordonat direct Consiliului Educației din regiunea respectivă, organism care leagă Ministerul Educației și unitățile de învățământ. Educație este gratuită de la preșcolari până la universitate, structurată pe două cicluri și devine obligatorie în anul în care copilul împlinește șapte ani, dar există posibilitatea ca acesta să înceapă școala cu un an mai devreme sau cu un an mai târziu, în funcție de dezvoltarea sa intelectuală, stabilită printr-o serie de examinări. Un elev poate studia și în afara școlii, acasă de exemplu, dar periodic se verifică în sistemul educațional de stat progresele copilului care nu frecventează școala. Există un an pregătitor pentru copiii de 6 ani, urmat de școala primară (clasele I-IV), gimnaziu (clasele VII-IX). După cei nouă ani obligatorii, tânărul poate continua studiile sau nu. Cei care decid să continue studiile au două opțiuni, fie școala secundară (care durează patru ani maximum – cu posibilitatea de completare în doi ani – și se încheie cu un examen național pe baza căruia se fac apoi admiterile în universități), fie educația vocațională (care durează doi sau trei ani în funcție de domeniul de studiu) și al cărei scop este de a pregăti viitori muncitori calificați în diferite domenii. Absolvenții școlilor vocaționale pot continua apoi cu studiile superioare care are două sectoare, universitățile și politehnicile. Constituția din 1999 asigură dreptul la educație privată, dar majoritatea școlilor private respectă curriculumul național și au nevoie pentru a funcționa de licența de funcționare acordată de Ministerul Educației.

Concluzia acestei analize comparative este că între sistemele de învățământ analizate există o serie de asemănări cu sistemul de învățământ din România cum ar fi: obligativitatea învățământului până la vârsta de 16 ani, creșterea duratei de școlarizare, existența unui an pregătitor pentru copiii cu vârsta școlară mică

(6 ani), posibilitatea de a continua pregătirea profesională în învățământ de tip vocațional după finalizarea educației obligatorii și preocuparea pentru creșterea calității actului educațional.

„Dezvoltarea profesională continuă a profesorilor este extrem de relevantă, atât pentru îmbunătățirea eficienței educaționale și a performanțelor obținute, cât și pentru sporirea implicării profesorilor și oferirea unei identități și satisfacții profesionale. Cu toate că sunt într-o strânsă legătură cu caracteristicile și limitările contextelor oferite de mediul școlar, competențele profesorului au un impact puternic asupra performanțelor obținute de către elevi: aproape o treime din efectele școlii asupra rezultatelor elevilor pot fi explicate prin prisma influenței pe care profesorul o exercită. (Rivkin, Hanushek & Kain, 2005). ”

BIBLIOGRAFIE

- PETER SENGE, ȘCOLI CARE ÎNVAȚĂ, TRADUCERE DE ZINAIDA MAHU, LIBRIS 2016
- ROMAIN GARY, EDUCAȚIE EUROPEANĂ, HUMANITAS 2020
- <https://life.ro/cele-mai-bune-sisteme-de-invatamant-din-lume-in-ce-tara-ti-ar-placea-sa-invete-copiii-tai/>

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ÎN OCHI DE COPIL

PROF. ÎNV. PRIMAR: REVNIC ALEXANDRA ANGELA

A. Introducere

Denumită și „vârsta de aur a copilăriei”, vârsta școlară mică se caracterizează prin achiziții pe plan intelectual, fizic și comportamental. Odată cu intrarea în școală, copilul vine în contact cu o multitudine de necunoscute, el deschide un cufăr al comorilor, pe care, plin de curiozitate, îl cercetează, și-l însușește după propriile posibilități, în funcție de specificul vârstei și individual. Sub îndrumarea atentă a învățătoarei, copilul își satisface curiozitatea prin joc, prin acțiunea directă cu obiectele, prin creativitate.

În această perioadă are loc dezvoltarea puternică a limbajului, se pun bazele operațiilor gândirii (sinteză, analiză, abstractizare, generalizare, comparație) prin acțiune nemijlocită cu obiectele se dezvoltă gândirea, memoria, atenția, imaginația și, în același timp, copilul, prin faptul că intră într-o colectivitate, își dezvoltă abilități, atitudini și sentimente care îi vor fi utile mai târziu, la școală: sentimente de prietenie, respect, atitudinea de cooperare, de apartenență la un grup, spiritul de învingător.

Creativitatea se poate manifesta prin corelarea informațiilor specifice unor domenii, ea depășind barierele dintre acestea prin schimbul de metode, cunoștințe, mijloace însușite pe parcurs. Corelarea cunoștințelor specifice unor categorii de activități diferite contribuie substanțial la formarea și dezvoltarea flexibilității gândirii, la dezvoltarea capacității copiilor de a aplica cunoștințele în practică – o disciplină o ajută pe cealaltă să fie mai bine însușită, la transferul cunoștințelor dintr-un domeniu în altul.

B. Conținutul educațional

În cadrul acestei teme generale „Buzunarul cu idei”, am selectat activități în conformitate cu programele școlare pentru majoritatea ariilor curriculare, „Limbă și literatura română” în primul rând, adaptate la vârsta și nevoile elevilor.

C. Lista activităților elevilor

Elevii vor fi împărțiți pe grupe, iar fiecare grupă va avea de realizat sarcini diferite până vor trece prin fiecare nivel, după cum urmează:

GRUPA 1- Castelul 1,2,3!

GRUPA 2-Continuă povestea!

GRUPA 3- Ce încapă într-o valiză?

GRUPA 4- Om sărac...

D. Activitățile elevilor

1. NIVELUL I: Numele jocului: CASTELUL 1, 2, 3

Felul jocului: joc în aer liber/ **Vârsta:** 6+/**Număr de jucători:** 6+/**Materiale necesare:** minge și câteva pietre de mărimi diferite/**Durata jocului:** 30minute

Jocul pe scurt:

❖ Se alege un „Stăpân” al „Castelului” și echipa care trebuie să aranjeze în ordine pietrele - „Castelul”. Un jucător din echipă va dărâma cu mingea pietrele aranjate și toți vor fugi.

❖ Stăpânul castelului trebuie să îi atingă pe aceștia cu mingea, însă trebuie să fie atent și la cei care vor să rearanjeze pietrele. Ultimul prins cu mingea devine stăpânul și jocul se reia. Dacă este refăcut castelul, stăpânul rămâne același copil.

❖ Când este refăcut castelul, se va striga „Castelul 1, 2, 3”.

Cine câștigă ?

❖ Echipa care reușește să rearanjeze castelul este declarată câștigătoare.

Ce beneficii aduce acest joc?

Multă distracție. Atenție. Memorie. Imaginație. Cultură generală. Efort fizic. Răbdare.

2. NIVELUL II

Numele jocului: CONTINUĂ POVESTEA

Felul jocului: joc de petrecere/ **Vârsta:** 8+/ **Număr de jucători:** 4+/ **Materiale necesare:** pix și hârtie pentru fiecare jucător/ **Durata jocului:** 20 minute

Jocul pe scurt:

❖ Copiii se aranjează în cerc, fiecare cu hârtie și pix. Ei își vor scrie numele pe un colț al hârtiei pe care îl vor împături, ca să nu se vadă. Fiecare copil va da hârtiuța în stânga sa până când cineva spune „Stop!”. Fiecare are o hârtiuță pe care va scrie un secret - **cel mai rău lucru pe care l-au făcut vreodată.**

❖ Hârtiuțele sunt împăturate și date mai departe în stânga. Din nou, cineva spune stop și hârtiuțele rămân în mâna fiecăruia. De data aceasta jucătorii vor **scrie de ce au făcut cel mai rău lucru.**

❖ Bilețelele împăturate călătoresc mai departe până când cineva spune „Stop!”. Acum hârtiuțele se desfac și fiecare citește ce are pe foaie.

Cine câștigă ?

❖ Câștigă persoana cu cea mai ciudată poveste de pe bilețel.

Ce beneficii aduc aceste jocuri?

Distracție. Curiozitate. Atenție. Memorie. Imaginație. Cultură generală. Efort fizic. Răbdare. Implicare.

3. NIVELUL III

Numele jocului: CE ÎNCAPE ÎNTR-O VALIZĂ?

Felul jocului: joc de cuvinte/ **Vârsta:** 6+/ **Număr de jucători:** 2+/ **Materiale necesare:** -/ **Durata** Asemenea jocului de Fazan, unul dintre jucători spune alfabetul iar altul va spune STOP ! Cu litera la care s-a oprit va începe cuvântul. Acest cuvânt numește doar lucruri care încap într-o valiză sau un geamantan. Următorul jucător va folosi ultima literă a cuvântului spus anterior. Cel care rămâne fără idei, iese din joc.

Reguli:

✓ Jucătorii pot denumi și animale.

✓ Este important ca valiza să se poată închide cu obiectul înăuntru.

Cine câștigă?

✓ Cel care rămâne ultimul, astfel eliminându-i pe ceilalți.

Ce beneficii aduce acest joc?

Distracție. Atenție. Memorie. Imaginație. Cultură generală. Efort fizic. Răbdare.

4. NIVELUL IV

Numele jocului: OM SĂRAC

Felul jocului: joc de petrecere/ **Vârsta:** 8+/ **Număr de jucători:** 4+/ **Materiale necesare:** pix și hârtie / **Durata jocului:** 15 minute/ **Jocul pe scurt:**

Se scriu mai multe bilețele cu personaje, în funcție de numărul de jucători, din care patru sunt cele mai importante: omul sărac-păgubitul, hoțul, împăratul-cel care dă pedeapsa și călăul-cel care o aplică. Restul sunt figuranți și pot fi trecuți ca țărani sau târgoveți. După împărțirea aleatorie a bilețelelor, omul sărac se „plânge”, că a fost furat și spune numele celui bănuit. Cel care a tras hârtiuța pe care scrie „hoț”, nu trebuie să se dea de gol. Când acesta este prins, împăratul îi dă o pedeapsă. Când bănuiala este greșită, „omul sărac”, va primi pedeapsa.

Dacă bănuiala a fost greșită, „omul sărac”, va primi o pedeapsă de la împărat.

Reguli:

✓ Pedepsele se dau în funcție de antipatiile sau simpatiile dintre participanți, în afara jocului.

✓ „Omul sărac”, are dreptul la o singură încercare de a ghici „hoțul”,

Cine câștigă?

✓ Cel care reușește să numească adevăratul „hoț”, din grup.

E. Evaluarea elevilor și a activității

Elevii vor fi evaluați pe baza participării active la activități și pe integrarea propriilor răspunsuri la fiecare temă de joacă.

DEZVOLTAREA EMOȚIONALĂ, CONDIȚIA DEVENIRII UNUI ADULT DE SUCCES

**PROF. ÎNV. PRIMAR REVNIC CORINA,
LICEUL TEHNOLOGIC TURBUREA, GORJ**

Inteligența emoțională din viața adultă își are originea în dezvoltarea competențelor emoționale și sociale în perioada copilăriei, aceasta fiind o perioadă de achiziții fundamentale în plan emoțional, social și cognitiv. Prin urmare, aceasta este perioada cea mai indicată pentru dezvoltarea și optimizarea competențelor emoționale și sociale esențiale pentru funcționarea și adaptarea în viața adultă. Efectele negative ale dezvoltării inadecvate a acestor competențe afectează sănătatea mentală atât pe termen scurt, cât și pe termen lung. Contracurarea acestora și asigurarea unei dezvoltări optime (emoționale și sociale) se realizează cel mai eficient în perioada în care aceste competențe se află în dezvoltare.

Termenul „intelență emoțională” a fost folosit pentru prima dată într-un articol din anul 1990 de către psihologii, Peter Salovey și John Mayer. Cu toate că acest termen este relativ nou, componentele conceptului, inteligență emoțională pot fi datate până la arhicunoscuta afirmație a lui Socrate (470 – 399 îHr) „Cunoaște-te pe ție însuși”.

Dacă în cazul adulților dezvoltarea emoțională este deseori tratată sub denumirea de inteligență emoțională, în cazul copiilor, literatura de specialitate preferă termenul de competență emoțională. Competența emoțională este definită drept capacitatea de a recunoaște și interpreta emoțiile proprii și ale celorlalți precum și abilitatea de a gestiona adecvat situațiile cu încărcătură emoțională. Emoțiile sunt reacții subiective la un eveniment relevant și ele reprezintă un aspect central al vieții noastre. Dobândirea competențelor emoționale asigură sănătatea mentală a unei persoane. Emoțiile sunt “furnizoare” de informații atât pentru persoana care trăiește aceste emoții, cât și pentru cei din jur. Când o persoană e furioasă își transmite ei înșiși și celor din jurul ei un mesaj emoțional. De exemplu, un copil poate spune “sunt furios” sau își poate da seama de această trăire datorită stării de tensiune a mușchilor, lacrimilor de furie sau ochilor “încrunțați”. Prin aceste semne exterioare copilul comunică și celor din jurul lui care este starea lui emoțională și de cele mai multe ori aceștia vor reacționa în consecință. În cazul în care un adult apropiat copilului se află prin preajmă, acesta discută cu el, încercând să afle cauzele furiei și să-i ofere variante de liniștire. Exprimarea adecvată a emoțiilor este foarte importantă în interacțiunile sociale și ea contribuie la menținerea lor. Exprimarea neadecvată a emoțiilor negative (ex. furie, frică, tristețe) prin agresivitate fizică sau verbală determină separarea de acea persoană. De exemplu, copiii care manifestă frecvent emoții pozitive au mai mulți prieteni și sunt mai îndrăgiți de ceilalți. De asemenea, s-a observat că acei copii care se comportă agresiv au dificultăți în a recunoaște și a înțelege emoțiile celorlalți într-o situație. Înțelegerea emoțiilor presupune denumirea emoției și identificarea consecințelor exprimării unei emoții. Reglarea emoțională este un proces de adaptare dinamică a comportamentelor emoționale la situațiile din viața de zi cu zi. Abilitatea copiilor de a-și regla emoțiile în mod eficient este principalul scop al dezvoltării socio-emoționale, deoarece acest proces are un rol protector asupra sănătății mentale și sociale a copiilor. Abilitatea scăzută de reglare emoțională este asociată cu emotivitate negativă ridicată la copii (frică, furie) ceea ce își va pune amprenta asupra funcționării lor cognitive și sociale. Un rol important în succesul școlar îl are capacitatea copilului de a ignora stimulii distractori, de a se concentra pe sarcină, de a respecta instrucțiunile cadrului didactic și de a ști să își organizeze munca. Toate aceste aspecte sunt direct relaționate cu abilitatea copilului de a-și regla emoțiile. El trebuie să învețe să își amâne dorința imediată de a se juca pentru a se focaliza pe sarcina de învățare primită și să își regleze frustrarea determinată de realizarea unui comportament nedorit de el, dar cerut de adult. Chiar și în timpul jocului, copiii trebuie să își inhibe anumite impulsuri pentru a urma regulile jocului și pentru a fi acceptat de ceilalți colegi.

Studiile indică faptul că relația dintre părinți, educatori și copii este crucială în reglarea emoțională la copii. Psihologii insistă să fie lăsați copiii să înțeleagă că toate emoțiile sunt acceptabile și valide, ajutându-i să distingă între emoții și modul lor de exprimare. Aceștia recomandă cel puțin 10 modalități de a crește copii inteligenți emoțional:

1. Fii un exemplu de inteligență emoțională! Da, copiii tăi te urmăresc îndeaproape. Ei observă cât de rezistent ești, și, mai ales, observă dacă tu ești conștient de sentimentele tale și sentimentele celor din jur.
2. Fii dispus să spui ”nu” copiilor tăi. Copiii care primesc întotdeauna tot ceea ce doresc, nu sunt foarte fericiți.
3. Învață care sunt lucrurile care te scot din sărite și de ce se întâmplă așa. Faptul că le cunoști, nu le face să dispară, însă este de mare ajutor în evitarea și rezolvarea lor.
4. Încearcă să nu judeci oamenii. Încearcă să nu categorisești oamenii. Mai bine etichetează sentimentele. Când copilul plânge sau smiorcăie, va fi mulțumit mai bine dacă i-ai spune “pari supărat” decât dacă îi ceri să se oprească.
5. Incepe să îți antrenezi copiii. În loc de “Pune-ți căciula și mănușile”, poți întreba “Ce mai ai nevoie pentru a merge la școală?” Spunându-le în mod constant copiilor ceea ce trebuie să facă, nu îi ajuți să își dezvolte încrederea în forțele proprii și responsabilitatea.
6. Participă la problemele copiilor. Orice problemă care apare în viața copilului este și treaba ta. În cazul în care copilul greșește ceva, adu-ți aminte cât de important este să răspunzi calm și rațional.
7. Implică-ți copiii, încă de mici, în sarcinile gospodărești. Cercetările efectuate sugerează faptul că acei copii care au fost implicați în realizarea sarcinilor gospodărești de la o vârstă fragedă tind să fie fericiți și aibă mai mult succes în viață. De ce ? Încă de mici, ei învață ca sunt o parte importantă a familiei. Copiii doresc să facă parte din familie și să se simtă că sunt valoroși.
8. Limitează accesul copiilor la mass media. Copiii au nevoie de joacă, nu de timp petrecut în fața unui ecran. Ceea ce copiii învață de la tine sau din joacă liberă oferă baza unei viitoare inteligențe emoționale.
9. Discută despre sentimentele din cadrul familiei. Stabilește scopurile emoționale în cadrul familiei, cum ar fi: fără strigăte, fără porecle, respect acordat tuturor.
10. Copiii tăi sunt minunați. Nu există o cale mai importantă în dezvoltarea inteligenței emoționale, decât aceea de a-i privi ca fiind minunati și capabili. Spre deosebire de coeficientul de inteligență care este relativ stabil de-a lungul vieții, cel emoțional nu este înnăscut, ci constă dintr-o sumă de abilități care se pot dezvolta permanent, prin învățare, pe parcursul întregii vieți.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC

RICEAN DENISA

„Învățătura fără gândire este muncă irosită, gândirea fără învățatură este primejdioasă”, Confucius. Pornind de la acest citat, încep prin a spune faptul că învățarea joacă un rol important în viața fiecărei persoane, indiferent de vârstă. De la naștere, până la bătrânețe, suntem expuși la obținerea anumitor cunoștințe din anumite domenii, atât la nivel personal cât și la nivel profesional. Cu cât interesul spre a excela și a învăța este mai mare, cu atât șansa de succes crește, iar evoluția apare din mai multe puncte de vedere. Important este ca noi, să știm să ne folosim capacitatea de învățare și gândire, în mod corespunzător și înțelept.

În tot acest proces de învățare, învățământul românesc își propune să vină în sprijinul celor neînvățați încă de la vârste foarte fragede. Acesta este organizat pe două niveluri și anume: Învățământul pre-universitar și învățământul superior, aici copilul petrece mai bine de 19 ani, loc în care este învățat și educat, pentru a deveni un adult responsabil și integrat în societate prin urmarea unei cariere. În cadrul învățământului pre-universitar întâlnim 5 cicluri: Primul fiind *grădinița*. Aceasta se întinde pe o perioadă de 3 ani, timp în care copiii au parte de un cadru optim pentru socializare, iar totodată, aceasta își propune să pregătească preșcolarul pentru școală. Copiii sunt îndrumați și învățați de către educatoare, acestea adaptând toate activitățile desfășurate, la vârsta și particularitățile copiilor. Se organizează jocuri didactice, jocuri muzicale, jocuri cu text și cânt, activități matematice etc. într-un mod cât mai creativ, astfel încât să capteze atenția copilului, iar acesta să reușească să rețină informațiile transmise într-un mod ludic și relaxant.

Școala primară este pe o durată de 5 ani, clasele fiind clasa pregătitoare, clasa I, II, III, IV. La acest nivel, învățătorul este cel care predă acestei grupe de vârste. Aici, la această etapă este unde copilul își pune bazele întregii învățături. Elevii învață să citească și să scrie, iar nu în ultimul rând să calculeze. Treptat copiii trec la un alt nivel de predare, unul frontal, mult mai static și rigid. Conținutul crescând pe măsura ce înaintează ca vârstă.

Se trece la nivelul *învățământului gimnazial*, timpul pe care-l petrece elevul fiind de 4 ani, clasele V, VI, VII, VIII. Aici apare o modificare la nivel de cel pe care îl îndrumă pe copil, dacă până acum o persoană era cea care învăța pe elev, acest lucru se schimbă la acest ciclu. Elevii au mai mulți profesori, fiecare disciplină având propriul profesor. Însă aceștia pot conta pe un profesor ca diriginte.

Se trece la un alt ciclu și anume *învățământul liceal*, elevul pe baza unei note obținute în cadrul evaluării naționale, la sfârșitul ciclului anterior, alege la ce liceu dorește să continue. Opțiunile fiind: colegiile naționale, cele militare, cele economice sau tehnice, cele teoretice și cele tehnologice. În funcție de ce opțiune alege, elevii vor avea discipline diferite, iar la finalul celor 4 sau 5 ani, elevul va participa la un examen, numit bacalaureat, acolo îi vor fi testate cunoștințele în cadrul disciplinelor cu o mai mare importanță în domeniul ales.

Studiile post liceale, ar fi ultimul ciclu, loc în care elevii pot să continue studiile cu diplomă de bacalaureat sau fără, pe o durată de 3 ani.

Învățământul superior, este ales de acele persoane care doresc să aprofundeze un anumit domeniu. O statistică recentă, declară că frecvența în cadrul acestui nivel este de mai mulți de 500.000 de studenți, înscriși la universități. Cele mai cautate orașe fiind București, Cluj-Napoca, Iași și Timișoara.

În România, are dreptul la educația toți copiii, indiferent de etnie, culoare, religie, rasă sau sex. Învățământul primar, gimnazial, liceal sunt obligatorii, iar de curând (anul 2020), grupa mare, ultimul an din cadrul grădiniței la fel și acesta este obligatorie.

Idealul educațional al școlii românești constă în dezvoltarea liberă, integrală și armonioasă a individualității umane, în formarea personalității autonome și creative. Cadrele didactice își dau interesul și muncesc pentru ca acest ideal să fie atins. Părerile sunt pro și contra cu privire la acest subiect, însă eu consider că acolo unde suntem puși prin muncă și perseverență putem să aducem o schimbare atât în viața celor pe care-i învățăm cât și în întregul sistem de învățământ. Schimbarea poate începe chiar de la noi.

Sistemul școlar din Italia

Prof. înv. primar și preșcolar: Rigda Enikő Csilla
Școala Gimnazială Nr. 1 Târcaia

În Italia, în acest moment, sistemul național de învățământ are următoarea structură:

- **Învățământ preșcolar (Grădinița) - de la 2 ani și jumătate la 6 ani;**
- **Învățământ primar (clasele I- IV) - de la 6 la 11 ani;**
- **Învățământ gimnazial (clasele V-VIII) -de la 11 la 14 ani;**
- **Învățământ liceal sau profesional (clasele IX-XII, XIII) - de la 14 la 19 ani;**
- **Învățământ universitar sau postliceal- de la 18 ani în sus.**

Dacă părinții vor, pot să-și înscrie copiii în primul an de școală primară chiar și la vârsta de 5 ani și jumătate (trebuie oricum să împlinească 6 ani până la 30 aprilie anul școlar).

Învățământul în Italia este organizat în două cicluri:

1. primul ciclu cuprinde școala primară și școala gimnazială;
2. al doilea ciclu cuprinde anii de liceu și școala profesională.

La sfârșitul fiecărui ciclu, elevii vor trebui să dea un examen de capacitate. Învățământul obligatoriu este de 12 ani:

- 5 ani de școala primară (în România clasele I-IV);
- 3 ani de gimnaziu (clasele V-VIII);
- Liceul sau școala profesională până la 18 ani impliniți.

Învățământul primar este o etapă obligatorie pentru toți rezidenții, inclusiv pentru copiii imigranților, indiferent dacă părinții elevului stau legal sau nu pe teritoriul italian.

Sistemul de învățământ din Italia presupune și educație preșcolară și formare în universități. Dar ambele etape nu sunt obligatorii și, prin urmare, părinții și copiii pot decide singuri cât de multinivel va fi procesul educațional pentru ei. La grădiniță, copiii nu sunt învățați să scrie și să citească. Accentul principal se pune pe dezvoltarea abilităților creative, a gândirii, a abilităților de comunicare.

Cursurile școlare încep la jumătatea lunii septembrie și durează până la jumătatea lunii iunie. În fiecare regiune, datele exacte de începere și de sfârșit ale cursurilor pot să cadă la date diferite. Anul universitar în Italia este format din două semestre.

Caracteristicile pregătirii și tipurile de școli:

Toate instituțiile școlare sunt împărțite în publice și private. Ambele sunt subordonate Ministerului Educației. Dar cei din urmă prestează cel mai adesea servicii pe bază de plată și nu au dreptul să elibereze certificate. Toți absolvenții școlilor private vor trebui să susțină examene la o instituție de învățământ publică.

Etapă de studii obligatorii durează 10 ani (5 ani de școală primară, 3 ani de gimnaziu, doi ani de orientare profesională în ciclul II al procesului de învățământ). Prin urmare, este destul de dificil de spus câte clase sunt într-o școală italiană. Totul depinde de calea pe care o alege elevul. Educația de la 6 la 16 ani este oferită gratuit.

Este foarte important ca școlarii să vină mereu la cursuri la timp (8.00 sau 8.30). Saritul peste lecții trebuie să fie justificat. Însă, oricare ar fi motivul, numărul total de cursuri ratate nu trebuie să depășească un sfert din întregul an universitar. Dacă un copil nu merge la școală mai mult de 6 zile din cauza unei boli, va fi necesar un certificat de la un medic.

Durata unei lecții este de 50-60 de minute. Pauzele nu durează mai mult de 10 minute. Acest lucru permite ca procesul educațional să fie finalizat până la ora prânzului și, prin urmare, în majoritatea școlilor nu există cantine.

În Italia, există un sistem de evaluare a cunoștințelor în 10 puncte. Rezultatele sunt rezumate în iunie și ianuarie. Toate rezultatele sunt consemnate în buletinul de calificare, care este transmis părinților.

Chiar dacă până la sfârșitul anului copilul are 1-3 materii nenumărate, el poate (cu acordul profesorilor) să fie transferat la clasa următoare, cu condiția să achite datoria. Acest lucru se poate face prin participarea la cursuri suplimentare și promovarea unui examen.

Uniformele școlare nu sunt disponibile în școlile italiene. Dar pentru elevii de școală elementară există câteva reguli: băieții au voie să meargă la clasă în carouri alb și albastru sau în haine albastre simplu, fetele - în roz și alb sau roz. În liceu, nu există cerințe nici pentru stilul de îmbrăcăminte, nici pentru culoarea acesteia.

Clasele primare:

Scuola Primaria începe pentru micii italieni la vârsta de 6 ani. În această etapă, ei învață: să citească și să scrie, precum și să studieze o varietate de materii precum matematică, geografie, italiană, engleză și științe. Nu se dau note la primele clase. În schimb, elevul primește „bine”, „excelent”, „satisfăcător”. Copiii italieni cu nevoi speciale pot primi o educație incluzivă încă din primul an de studiu.

Clasele sunt mici, cu 10 până la 25 de elevi în fiecare.

Orele de școală depinde de școală și poate varia de la școală la școală. Dar, în general, se constată că în majoritatea școlilor primare și gimnaziale, cursurile încep de la ora 8: 00 și se termină la ora 1: 00.

Școlile sunt în general 6 zile pe săptămână începând de luni până sâmbătă. Dar unele școli funcționează, de asemenea, doar 5 zile pe săptămână, începând de luni până vineri, în acest caz, studenții vor avea o pauză de o oră, iar ora școlară se va prelungi până la 16: 00.

BIBLIOGRAFIE:

1. Ro. Alianul/ Revista românului din Italia, aprilie, 2022

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN JAPONIA

**PROF. ÎNV. PRIMAR RINJA IULIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ STOICĂNEȘTI**

În Japonia, se acordă o atenție foarte mare educației. În mod tradițional aceasta începe în familie. Micii japonezi, pe perioada grădiniței, sunt adunați în grupuri și li se alocă propriul „loc de muncă”. Astfel, încă din copilărie, ei învață să lucreze în echipă. Există un anumit sistem de formare a acestor grupuri (un număr de până la 8 persoane). Grupurile se formează sub influența faptului că fiecare elev al grupului trebuie să completeze întregul grup.

Sistemul educațional japonez a fost reformat după cel de-al doilea război mondial. Sistemul vechi 6-5-3-3 a fost schimbat într-un sistem 6-3-3-4. Elevii urmează succesiv trei cicluri: școala primară care durează șase ani (elevi cu vârsta cuprinsă între 6 și 11 ani), școala medie care durează trei ani (12-15 ani) și școala secundară care durează trei ani (16-18 ani). Aproape toate școlile publice sunt coeducaționale. Învățământul obligatoriu este de 9 ani, primii 6 ani reprezintă școala elementară și următorii 3 ani perioada liceului.

Ministerul Educației supraveghează îndeaproape curriculumul, manualele și clasele și menține un nivel uniform de educație în întreaga țară. Ca urmare, este posibil un standard ridicat de educație. În plus, sistemul de notare din Japonia se bazează în principal pe chestionare cu alegere multiplă (MCQ) și mult mai puțin pe controale.

Anul școlar în Japonia începe în aprilie și se încheie la 1 martie a anului următor. Se împarte în trimestre: aprilie-iulie, septembrie-decembrie și ianuarie-martie. Potrivit Ministerului japonez al Educației, Științei și Culturii, școala secundară superioară folosește sistemul de evaluare universitar: fiecare student trebuie să obțină cel puțin 80 de credite pentru a primi un certificat de absolvire a unui liceu complet de 12 ani.

Cursurile se desfășoară de luni până vineri sau sâmbătă, în funcție de școală. Anul școlar este împărțit în două sau trei perioade, separate prin vacanțe scurte primăvara și iarna și o pauză de șase săptămâni vara.

Purtarea uniformei este încă obligatorie într-o bună parte a școlilor secundare și în anumite școli elementare, dar această practică tinde să scadă, în special în unitățile publice.

Anul școlar include 210 zile de educație, la care multe școli adaugă în jur de 30 de zile de sport, festivaluri sau educație non-curriculară (excursii școlare). Există cinci zile și jumătate de curs pe săptămână.

Educația școlară în Japonia durează 12 ani, dintre care jumătate este petrecută în școala elementară din cauza dificultății de a învăța limba maternă.

Învățământul profesional în Japonia se adresează celor care doresc să primească o educație înalt tehnică. Durata studiului nu este mai mare de 3 ani.

Colegiile japoneze pot fi echivalate ca statut cu instituțiile noastre de învățământ secundar specializat. Ele sunt împărțite în:

- junior,
- tehnologic,
- colegii de pregătire specială.

La colegiu programele de formare sunt de doi ani în științe umaniste, științe naturale, științe medicale și tehnice. Admiterea la colegii se face pe baza unui liceu complet, elevii susțin examene de admitere. Absolvenții au dreptul de a-și continua studiile la universitate din al doilea sau al treilea an de studii.

Deși înscrierea la liceu nu este obligatorie, reușesc să termine peste 96% la nivel național și aproape 100% în orașe. Rata abandonului școlar este de aproximativ 2% și a crescut. Aproximativ 46% dintre absolvenții de liceu merg la facultate sau la facultate.

Liceul se încheie nu cu un examen și cu testul Centrului Național de Admisie al Universității sau mai cunoscut sub numele de Test Sentā (o competiție națională condusă de o instituție administrativă independentă de pe lângă Ministerul Educației, Culturii, Sportului, Științei și Tehnologiei și care servește ca bază pentru universități, publice sau private, pentru recrutarea studenților lor.

Nu există nicio orientare înainte de a intra la universitate. Sistemul universitar fiind foarte elitist, școlarii muncesc din greu de la grădiniță până la intrarea în universitate. Multe școli de grădiniță recrutează chiar și prin concurs, întrebările fiind bineînțelese adaptate vârstei copiilor (referitoare la forme, culori și cunoașterea simplă a naturii).

Școlarii japonezi aleg să participe la concursurile unei anumite școli sau universități în funcție de dorințele și nivelul lor. Chiar înainte de intrarea în universitate, adică în timpul 11 - lea și 12 - lea ani de studiu (interval de vârstă: 16-18), educația generală a studenților aleg să se concentreze studiile lor de a științelor umane (literatură, istorie sau științe) (fizică, matematică).

Japonia are una dintre cele mai recente populații din lume, cu înscrierea în notele obligatorii de 100% și analfabetismul zero.

DESPRE EDUCAȚIA ȘI PEDAGOGIA MONTESSORI... AȘA CUM AM ÎNTELES- O EU...

RITEA ANAMARIA

S-au făcut foarte multe studii în ultimii ani despre educația timpurie. Se știe că cei mici învață diferit, așa că este oarecum normal că vor fi implementate diferite teorii de educație la vârstele mici.

Una dintre metodele de educație alternativă este metoda Montessori. Ceea ce mi se pare deosebit în această metodă este faptul că este axată pe copil și implică activitățile alese de acesta. **În grupele Montessori, copiii** învață în ritmul lor și nu sunt obligați să urmeze o listă ce trebuie să bifeze constant anumite obiective de îndeplinit. Altfel spus, curriculum- ul Montessori se bazează pe ideea „alături de copil”, încurajând plăcerea de a acumula cunoștințe. Cei mici au motivație intrinsecă pentru a învăța și a experimenta cu lumea din jur, folosesc orice obiect din mediul lor pentru a descoperi ceva nou.

Metoda Montessori ia copiii în serios. În spatele jocurilor lor stă o activitate care, pentru copii, e extrem de importantă, o pregătire instinctivă pentru viață. De aceea, obiectele puse la dispoziția copiilor în sălile Montessori sunt unele cât mai apropiate de viața reală și care îi provoacă să își exerseze capacitățile.

Într- o grupă Montessori sunt o mulțime de rafturi cu tăvițe cu tot felul de obiecte, fiecare, în sine, o activitate interesantă pentru copil, ceva care îi provoacă mintea, dar și mânuțele și coordonarea fizică. Copiii sunt liberi să aleagă și se plimbă de la un raft la altul plini de interes pentru că există în copii o forță vitală care îi îndeamnă să- și testeze limitele permanent, să încerce lucruri noi și să exploreze lumea din jur, încercând în permanență să devină din ce în ce mai independenți. În grupele Montessori, copiii nu sunt laudați și nici apostrofați, educatorii Montessori considerând că feedbackul pozitiv și cel negativ omoară motivația intrinsecă.

Interacțiunea socială deosebită este o altă trăsătură a acestei metode. În trecut, am avut norocul, așa spune acum, să lucrez la o grupă eterogenă în ceea ce privea vârsta copiilor. Am observat atunci rolul major pe care îl au copiii de vârstă mare în cadrul activităților zilnice, aceștia fiind deschizătorii de drumuri pentru cei mici în acțiunile ce urmau a se desfășura. Am fost uimită să văd că acesta este unul dintre principiile de bază ale metodei Montessori. Grupele mixte în ceea ce privește vârsta ajută copiii să învețe unii de la alții și în același timp dezvoltă aptitudini cum ar fi incluziunea și acceptarea celor diferiți de ei.

Educatorul Montessori observă mult și intervine puțin. Copilul este lăsat să încerce lucruri, conform abilităților lui din acel moment. Când abilitățile lui cresc, educatorul îi oferă alternative noi, mai complexe, de activități și îl lasă mereu să aleagă. Nu i se predă, nu este împins, educatoarea e un ghid și partener de dialog, copiii sunt tratați cu blândețe și respect. Nimeni nu e obligat să doarmă, să mănânce, să facă o activitate pentru că „trebuie”, ci pentru că el vrea.

Și cu toate aceste plusuri, eu simt că totuși lipsește ceva în viața copilului. În pedagogia Montessori totul este despre a învăța ceva. Toate jucăriile, toate activitățile sunt educative. Eu cred că preșcolarii au nevoie și de joacă. Și mă gândesc acum, de exemplu, la acea joacă în care păpușa devine copilul care are nevoie de mama sa să- l mângâie și să- l ducă la plimbare. Mă întreb dacă prea mult realism nu îi va răpi copilului bucuria copilăriei așa cum o știm noi, din copilăria noastră?!? Mă întreb dacă în mintea copilului nu este o mare confuzie dacă la grădiniță învață niște principii și acasă altele?!? Și mă întreb, tot eu, dacă această metodă nu are continuitate și finalitate pe termen lung la noi în țară, ce se întâmplă cu acel copil dacă îl ducem la grădiniță pe un sistem educațional alternativ și apoi îl mutăm în alt sistem?!? Dar, repet, e doar părerea mea!

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT DIN FINLANDA

**PROF. RIZEA CRISTINA GEORGIANA
GRĂDINIȚA CU PP „SCUFIȚA ROȘIE” PLOIEȘTI**

Finlanda nu este doar una dintre țările cu cel mai înalt standard de viață din lume, ci și țara cu cel mai performant sistem de învățământ. Astfel, la testele PISA, teste la care România s-a clasat penultima în Europa, Finlanda s-a clasat pe locul I atât în 2006, cât și în 2003 și 2000, la mare distanță de următoarele clasate.

De asemenea, și finanțarea educației este pe măsură – deși Finlanda alocă tot 6% din PIB acestui domeniu, nivelul de dezvoltare economică net superior României face ca finanțarea per elev să fie de aproximativ 7.000 de euro pe an, sumă de 7 ori mai mare decât cea alocată de Ministerul Educației din România.

Sistemul educațional finlandez este alcătuit astfel:

1. Anul pregătitor: pentru copiii de 6 ani, opțional, constă în activități desfășurate în centrele de zi
2. Școala primară: clasele I-VI
3. Gimnaziu: clasele VII-IX
4. Liceu sau școala vocațională: clasele X-XII
5. Universitate

Educația obligatorie este de 9 ani și este gratuită.

Anul școlar preuniversitar finlandez este împărțit în 2 semestre. Semestrul 1 începe la mijlocul lunii august și se încheie la sfârșitul lunii decembrie (cu o săptămână de vacanță în luna octombrie). Semestrul 2 începe în a doua săptămână a lunii ianuarie și se încheie în luna iunie, cu o săptămână de vacanță în luna februarie și una în luna aprilie. Vacanța de vară durează 2 luni.

Masa și transportul elevilor

Toți elevii primesc gratuit masa de prânz la cantina școlii. Aceasta face parte din educația pentru sănătate.

Acest prânz echilibrat este alcătuit din: salata proaspătă, legume, pâine de seară și unt, plus felul principal cald, care constă în cartofi fierți sau orez sau paste (cu sau fără carne). Se adaugă lapte, iaurt, apă sau suc de fructe neîndulcit. La sfârșit, fiecare copil își strânge masa, iar prin rotație ajută la bucătărie la spălat vasele

Copiii încep școala la 7 ani

Copiii intră în clasa întâi în anul în care împlinesc 7 ani și sunt înscriși la școala cea mai apropiată de domiciliu. Dacă un copil nu este înscris la școală sau nu studiază (cazuri extrem de rare), reprezentanții legali ai copilului pot fi amendați.

În clasele I-VI elevii au toți același curriculum, însă la gimnaziu apar mai multe materii opționale, care sunt alese împreună cu părinții și consilierul școlar.

Materiile comune sunt: cele 2 limbi oficiale (finlandeză și suedeză), o limbă străină, studii de mediu, educația pentru sănătate, religie sau etică, istorie, studii sociale, matematică, fizică, chimie, biologie, geografie, educație fizică, muzică, artă și lucru manual, economie domestică. Notele sunt de la 4 la 10, nota minimă de trecere fiind nota 5.

Evaluarea elevilor

În Finlanda se pune mare accent pe autoevaluare, elevii fiind puși în situația de a da ei înșiși calificative. În primele clase nu se dau note, ci se fac doar evaluări verbale, rămânând la decizia locală anul de studiu de la care este introdus și sistemul de notare. La sfârșitul fiecărui an de studiu, elevii primesc un certificat de absolvire. Dacă elevul nu a reușit să acumuleze suficiente cunoștințe, acesta susține o nouă examinare la sfârșitul verii, iar dacă nu reușește să treacă nici acest examen poate repeta anul, însă aceste cazuri sunt foarte rare, iar decizia de a repeta anul este luată de către profesori împreună cu directorul școlii numai după ce are loc un interviu cu elevul și părinții acestuia.

Un accent deosebit se pune pe ritmul propriu de învățare al fiecărui elev în parte, iar competiția între copii nu este stimulată în niciun fel! În școală sunt angajați mai mulți profesori de sprijin, care lucrează cu

copiii cu dificultăți de învățare, fie în cabinetul propriu, fie la clasă, în timpul în care materia respectivă este predată. Elevii sunt încurajați permanent să gândească liber, să dezbată subiecte, să pună întrebări, să lucreze în echipă, să înțeleagă ceea ce învață și pentru ce învață.

Elevii finlandezi petrec în școală aproximativ 600 de ore pe an, mult mai puțin în comparație cu cele 800 de ore petrecute de francezi, iar temele pentru acasă sunt foarte puține. De ce? Predând mai puțin, elevii pot să-și consolideze mai bine informația, iar timpul liber pentru joacă (extra play) este de fapt unul dintre factorii care stau la baza succesului școlar!

Materiile opționale

Trebuie subliniat faptul ca materiile opționale sunt într-adevăr opționale și se stabilesc în funcție de nevoile elevilor, școala fiind obligată să găsească soluții pentru a le satisface.

ACTIVITĂȚI SPECIFICE PENTRU FORMAREA CONTINUĂ

**PROF. DIRECTOR RIZEA MARIANA
GRĂDINIȚA "ZÂNA FLORILOR", SECTOR 6, BUCUREȘTI**

Despre formarea continuă se aude mereu, se dorește, se oferă. Interesant ar fi să putem cunoaște motivul ce îi determină să aibă ca țintă formarea continuă... desigur că există motive interioare și exterioare. Formarea continuă poate fi privită ca fiind un motiv întemeiat pentru că acumulând noi competențe, noi cunoștințe, putem deveni din ce în ce mai buni.

Societatea din ziua de astăzi și cerințele de pe piața muncii cer personal care să își reîmprospăteze, să mențină și să îmbunătățească în mod constant nivelurile de pregătire. Se elaborează noi forme și noi niveluri de educație și de pregătire. Cursanții au nevoie de alte abordări și de alte forme de medii educaționale, cum ar fi video-conferințele, învățământul la distanță, comunicarea prin internet sau cursuri la seral.

Formarea continuă asigură actualizarea, dezvoltarea competențelor cadrelor didactice, dar și dobândirea de noi competențe, date de evoluțiile din planul nevoilor generale de educație și al curriculumului educațional, precum și în funcție de exigențele privind adaptarea competențelor personalului didactic la schimbările din structurile/ procesele de educație.

Cadrele didactice ar trebui să fie pregătiți să răspundă la provocările mereu în evoluție ale societății, dar să și participe activ în această societate și să pregătească elevi care să învețe autonom pe parcursul vieții. Ei ar trebui să poată arăta în procesul de predare-învățare, o angajare continuă a materiei de studiu cu conținutul, pedagogia, inovația, cercetarea și cu dimensiunile sociale și culturale ale educației. Formarea profesorului trebuie să se situeze la un nivel înalt și să fie sprijinită de instituțiile unde acesta este sau va fi angajat. Perfecționarea cadrelor didactice este o activitate cu conținut pedagogic și social proiectată, realizată și dezvoltată în cadrul sistemului de învățământ

Noțiunea de formare continuă definește liniile pedagogice esențiale pentru activitatea de perfecționare a cadrelor didactice, prin consolidarea reformelor deja întreprinse și reevaluarea priorităților într-o societate bazată pe tehnologii avansate. Formarea continuă răspunde la aceste evoluții și la problemele lor integrabile în contextul mai larg al educației permanente. Formarea continuă are două funcții generale

- perfecționarea și înnoirea practicilor profesionale prin “actualizarea cunoștințelor însușite în timpul formării inițiale”;
- completarea formării inițiale, inclusiv prin “schimbarea eventuală a orientării profesionale, cu noi competențe sancționate prin diplome”. Obiectivele activității de formare și de perfecționare a cadrelor didactice pot fi definite la nivel general și specific, fiind exprimate în termeni de formare continuă, domeniu în care există un anumit consens în cadrul sistemelor de învățământ

În concluzie, așa cum sistemul este într-o continuă schimbare și căutare de noi direcții și de noi sensuri, de asemenea cunoașterea și metodele de cunoaștere se diversifică și se dezvoltă continuu, toate acestea nu sunt decât dorința omului de a se dezvolta mereu.

SISTEMUL EDUCAȚIONAL BRITANIC

RIZESCU MAGDA

Sistemul de învățământ din Marea Britanie este împărțit în patru părți principale: învățământul primar, învățământul secundar, educația ulterioară și învățământul superior. Copiii din Marea Britanie trebuie să urmeze în mod legal învățământul primar și secundar, care se desfășoară de la aproximativ 5 ani până la 16 ani.

Sistemul de învățământ din Marea Britanie este împărțit în "etape-cheie", după cum urmează:

- Etapa cheie 1: 5 până la 7 ani
- Etapa cheie 2: 7 până la 11 ani
- Etapa cheie 3: 11 până la 14 ani
- Etapa cheie 4: 14 până la 16 ani

Învățământul primar din Marea Britanie

În UK învățământul primar începe la vârsta de 5 ani și continuă până la vârsta de 11 ani, cuprinzând etapele cheie unu și doi din cadrul sistemului educațional. Unele școli primare sunt împărțite pe nivelele *Infant* și *Junior*. Acestea sunt, de obicei, școli separate, dar în același campus. Nivelul *Infant* (Etapa cheie 1) este de la vârsta de 5 până la 7 ani. Nivelul *Junior* (Etapa cheie 2) este de la vârsta de 7 până la 11 ani.

La nivelul școlii primare există următoarele grupe:

Anul R (Reception): 4-5 ani;

Anul 1: 5- 6 ani;

Anul 2: 6- 7 ani (este anul în care are loc testarea SAT pentru etapa cheie 1);

Anul 3: 7- 8 ani;

Anul 4: 8- 9 ani;

Anul 5: 9- 10 ani;

Anul 6: 10- 11 ani (este anul în care are loc testarea SAT pentru etapa cheie 2).

Învățământul secundar- anii 7- 11

Anii 7 și 8 sunt primii doi ani de învățământ secundar din Marea Britanie. În cadrul sistemului școlar din Marea Britanie, toți elevii studiază limba engleză, matematică, științe, științe umaniste și o limbă modernă. Pe lângă aceste materii, fiecare școală are o listă cu discipline opționale (artă, muzică, teatru, latină, știința sportului, tehnologia designului, informatică), iar elevii pot alege câteva materii de care sunt interesați.

În unele școli, elevii susțin examenul de admitere în anul 7. Sunt 3 sesiuni de examene, în lunile noiembrie, ianuarie și mai/ iunie. Trecerea de la anul 8 la anul 9 poate fi condiționată de rezultatele examenului de admitere în școlile respective.

Anul 9 este un an foarte important în sistemul școlar britanic, deoarece majoritatea elevilor fac tranziția de la școala gimnazială la școala superioară. Este, de asemenea, o bază foarte bună pentru programul GCSE (General Certificat of Secondary Education) și este un punct de intrare în toate școlile.

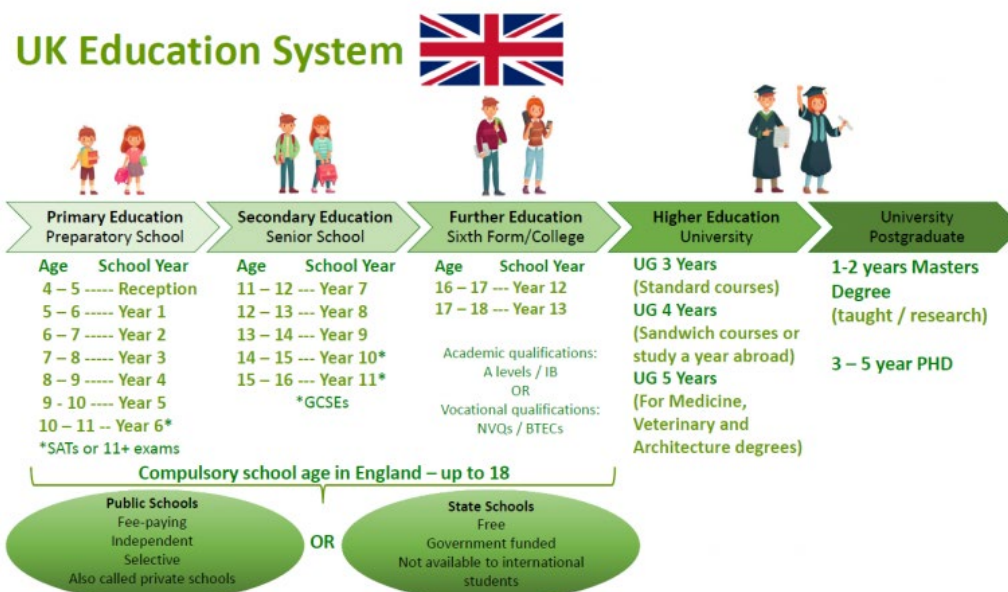
Studentii studiază limba engleză, matematică, științe, științe umaniste și limbi străine. În plus, elevii aleg câteva materii din lista opțională oferită de fiecare școală.

În ultimii doi ani de învățământ secundar, anul 10 și anul 11, începând cu vârsta de 14 ani, elevii se pregătesc pentru examenele GCSE care se susțin după doi ani. În sistemul școlar din Marea Britanie, în timpul programului GCSE, elevii studiază între 9 și 12 materii. Unele dintre ele sunt obligatorii (engleză, matematică, științe, istorie/geografie, o limbă modernă etc.), unele sunt alese de fiecare elev în funcție de

abilitățile și preferințele sale. La sfârșitul programului GCSE de 2 ani, în urma examenelor pe fiecare disciplină studiată, studenții primesc certificatele GCSE.

Pregătire universitară- anii 12 și 13

În sistemul școlar din Marea Britanie, odată ce un elev împlinește vârsta de 16 ani, poate începe un program de 2 ani care duce la examene de nivel A (Avansat). Studenții se specializează în 3 sau 4 materii, care sunt de obicei relevante pentru disciplina de licență pe care doresc să o urmeze la universitate. Nivelele sunt examene de stat și sunt recunoscute de toate universitățile din Marea Britanie și de instituțiile din întreaga lume. La sfârșitul anului 13, în urma examenelor la fiecare disciplină, elevii primesc certificate de nivel A.

IMPORTANȚA EDUCAȚIEI DE TIP STEAM

PROF. ROBU ANDREEA,
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 13 TIMIȘOARA

În ultima perioadă s-a remarcat existența unui mare impuls pentru încorporarea lecțiilor și activităților care folosesc STEAM: știință, tehnologie, inginerie, artă și matematică. Dar cum anume îi ajută pe elevi aceste proiecte pe mai multe planuri? Iată câteva dintre modalitățile specifice în care elevii pot beneficia de STEAM în sala de clasă.

Expunerea elevilor la procesul creativ

Când elevii se angajează în activități care combină diferite elemente ale STEAM, aceștia experimentează o anchetă ghidată în care trebuie să pună întrebări bine gândite, să descopere răspunsuri, să aplice ceea ce învață și să rezolve problemele în mod creativ. Elevii care învață să realizeze o sculptură din sârmă care se luminează trebuie să pună întrebări despre cum funcționează, să încerce diferite tehnici de cablare pentru ca sculptura să se ilumineze, să se gândească la semnificația din spatele creației lor artistice și să experimenteze procesul creativ, mergând de la un design pe hârtie la un obiect tangibil, funcțional.

Oferirea unei colaborări semnificative

Multe proiecte STEAM implică munca în echipă și un dialog atent în care studenții fac schimb de idei și discută modalități de rezolvare a problemelor. Prin aceste activități, elevii învață cum să împartă responsabilitățile, să facă compromisuri, să se asculte și să se încurajeze reciproc. Unii studenți ar putea aborda STEAM cu entuziasm sau curiozitate, în timp ce alții ar putea fi mai timizi sau mai îngrijorați.

Așezarea strategică a studenților împreună în grupuri poate crea echipe puternice în care elevii învață cum să se ajute reciproc și să își dea seama cum să-și folosească diferitele puncte forte și seturi de abilități. Dacă elevii învață cum să creeze artă 3D care înfățișează animale de mare, un elev ar putea cunoaște animalele acvatice, altul ar putea fi familiarizat cu iluziile optice sau încântat de construirea de ochelari 3D. Împreună, cunoștințele, entuziasmul și seturile lor de abilități pot fi utilizate pentru a ajuta la finalizarea cu succes a proiectului ca o echipă.

Creșterea gândirii critice

Proiectele STEAM cer studenților să se gândească sistematic la probleme, aplicând informațiile pe care le învață pe parcurs despre tehnologie și inginerie pentru a găsi cele mai bune soluții. Proiectele intercurriculare implică, de asemenea, diferite părți ale creierului elevilor, astfel încât aceștia să vadă proiectul prin lentile diferite, concentrându-se pe detalii, în timp ce învață să facă un pas înapoi și să privească imaginea de ansamblu.

Oferirea unei modalități unice de rezolvare a problemelor

Elevii noștri nu tind să se descurce la fel de bine ca elevii din alte țări atunci când vine vorba de evaluări internaționale care măsoară abilitățile de matematică, știință și de rezolvare a problemelor. Proiectele STEAM oferă studenților șansa de a rezolva probleme în moduri unice, deoarece sunt forțați să folosească o varietate de metode pentru a rezolva problemele care apar.

În timpul acestor tipuri de activități. Experimentând încercări și erori, învățând cum să-și asume riscuri și descoperind cum să „gândească în afara cutiei”, elevii se îndepărtează de abordarea folosită în mod obișnuit de a aplica o metodă sau o formulă cunoscută pentru a rezolva un set de probleme într-un pas-cala pas cu pas. Cu STEAM, trebuie să rezolve în moduri mai creative, neliniare.

Oferă tuturor studenților experiențe practice de învățare

În timp ce unii elevi cresc în case în care sunt învățați cum să construiască și să repare lucruri și li se oferă multe instrumente de manipulare pentru a face acest lucru, alții nu sunt expuși acestor oportunități importante de învățare. Proiectele STEAM oferă studenților șansa de a se angaja într-o învățare practică, prin experiență. Elevii folosesc adesea materiale și instrumente diferite pentru a descoperi cum funcționează ceva, cum să-l construiască și cum să-l repare. Acest lucru stabilește condițiile de joc astfel încât toți elevii să dobândească aceste abilități cruciale, indiferent de sex, statutul socioeconomic sau rasă.

Încurajează fetele să exploreze domeniile STEM

Deoarece fetele și femeile sunt subreprezentate în domeniile științei, tehnologiei, ingineriei și matematicii, dezvoltarea proiectelor STEAM le ajută pe fete să se familiarizeze cu aceste domenii de la o vârstă fragedă. Expunerea timpurie le poate crește șansele de a explora în continuare aceste domenii pe măsură ce îmbătrânesc, iar proiectele STEAM de înaltă calitate vor beneficia în continuare și băieților, astfel încât toți studenții să poată dobândi aceste abilități din secolul XXI.

Le arată un mod diferit de a aprecia artele

Utilizarea artei în proiectele STEAM îi ajută pe studenți să înțeleagă cât de variate sunt artele și cum sunt parte integrantă a produselor care implică inginerie, tehnologie și matematică. Artele pot ajuta la creșterea angajamentului în proiectele STEAM, deoarece studenții pot conecta mediile artistice de care le plac (cum ar fi artele vizuale și muzica) cu proiecte mai tehnice care pot părea descurajante la început, cum ar fi construirea unei aplicații sau programarea unui robot. Ei sunt capabili să combine familiarul cu necunoscutul, dobândind noi abilități și descoperind lumea inovației artistice

TOȚI COPIII SUNT CAPABILI... SĂ SE REALIZEZE

PROF. RODICA-ALEXANDRINA MEDIANU

Oamenii care nu au stat prea mult în jurul școlilor ar putea fi nedumeriți de argumentul esențial pe care îl prezint în acest articol, și anume că școlile ar trebui organizate astfel încât să se asigure că toate elevii învață multe. S-ar putea gândi: „Sunt școli! Ce altceva fac școlile decât să pregătească elevii pentru performanță?”

Cu toate acestea, multe presiuni trag școlile departe de un set coerent de practici organizaționale care permit rezultate înalte. Cel mai semnificativ este modul în care școlile au fost organizate tradițional în jurul practicii izolate, individuale și autonome. Pentru a depăși inerția instituțională care însoțește practica autonomă este necesară o convingere profundă că toți elevii sunt capabili de realizare și o credință la fel de profundă că este responsabilitatea adulților dintr-o școală să se asigure că o fac.

Această întrebare a credinței este cheia. Nu cred că este un salt prea mare să spun că profesorii și alți educatori sunt mai predispuși să se gândească la modul în care trebuie să schimbe modul în care lucrează dacă cred că studenții lor sunt capabili să realizeze. Dacă nu cred, este mai probabil să continue pur și simplu cu ceea ce fac. Asta nu înseamnă, apropo, că nu muncesc din greu. Majoritatea educatorilor muncesc din greu. Dar dacă nu cred că studenții lor sunt capabili să-și dezvolte abilitățile, vor fi reticenți să parcurgă această distanță suplimentară pentru a afla ce se mai poate face și pentru a schimba ceea ce fac - și apoi continuă să se schimbe ca răspuns la noii studenți, noi colegi, standarde noi, evaluări noi, conținut nou, cercetări noi și tehnologii noi în lumina cercetării și cunoștințelor care au fost dezvoltate de educatori experți.

Nu spun că educatorii ar trebui să „inoveze” pur și simplu de dragul inovației. Dar trebuie să țină cont de rezultatul final - performanța studenților - și să se gândească continuu la ce altceva poate ajuta la atingerea acestuia, stabilirea sistemelor, monitorizarea și ajustarea. Acest tip de inovație este ceea ce am văzut în „școlile neașteptate”, ceea ce eu numesc școli performante și care se îmbunătățesc rapid, care au populații mari de elevi de etnie rommă și elevi din familii cu venituri mici.

Bănuiesc că dacă educatorii pot face școlile să funcționeze pentru copiii din familii cu venituri mici și copii de etnie rommă, atunci le pot face să funcționeze pentru toți copiii. La urma urmei, școlile neașteptate au tot felul de minusuri împotriva lor: au adesea resurse rușinos de limitate și prestigiul scăzut care vine din servirea elevilor pe care îi servesc. Și totuși, ei au organizat puterea colectivă a școlilor ca instituții în moduri care le fac să aibă un succes enorm.

Educarea tuturor copiilor este o muncă dificilă, iar majoritatea școlilor nu au încă cunoștințele și expertiza necesare. Dar asta nu înseamnă că cunoștințele și expertiza nu există. După cum spune Sergio Garcia, „Aceasta nu este știință rachetă. Este realizabil.” Ar trebui să știe: El a condus liceul Artesia – unde majoritatea elevilor provin din familii cu venituri mici și sunt hispanici sau afro-americani – de la a avea performanțe foarte scăzute în urmă cu 10 ani la a depăși statul în prezent. Aproape toți studenții săi absolvă și merg la o facultate de doi sau patru ani. Garcia dovedește că este fezabil. Dar este fezabil doar dacă acordăm o mare atenție la ceea ce este nevoie pentru a crea și susține aceste școli. Și este fezabil doar dacă educatorii cred că elevii lor sunt capabili de performanță și sunt dispuși să facă munca sistematică, atentă, creativă și uneori plictisitoare necesară pentru a le oferi.

Bibliografie

<https://www.readingrockets.org/blogs/school-matters/organizing-schools-around-learning>

ORGANIZAREA SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ÎN ROMÂNIA ȘI FRANȚA

**PROFESOR: RODICA DIACONU,
COLEGIUL NAȚIONAL "RADU GRECEANU" SLATINA**

În România toți cetățenii au drepturi egale și acces la toate nivelurile și formele de învățământ preuniversitar și superior, precum și la învățarea pe tot parcursul vieții, fără nicio formă de discriminare. De asemenea și cetățenii celorlalte state membre ale Uniunii Europene se bucură de aceleași drepturi. Învățarea se face pe tot parcursul vieții și are câteva principii cum ar fi: principiul calității (învățare fără discriminare), principiul calității, relevanței, eficienței, descentralizării, principiul răspunderii publice, principiul garantării identității culturale, recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, principiul egalității de șanse, principiul incluziunii sociale, principiul participării și responsabilității părinților, principiul respectării dreptului la opinie al elevului/studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ. Cadrul legal general pentru organizarea, administrarea și funcționarea educației în România este stabilit prin Constituție, Legea Educației Naționale (Legea 1/2011) - lege organică - legi ordinare și ordonanțe de Guvern. Procedurile și regulamentele specifice sunt stabilite prin Hotărâri ale Guvernului și Ordine ale Ministerului Educației Naționale.

Sistemul educațional francez are la bază Constituția din 4 octombrie 1958 "organizarea învățământului public obligatoriu gratuit și laic, la toate nivelurile este o datorie a statului". El este divizat în trei stadii diferite:

❖ **Învățământul preșcolar (ISCED 02)**, care se desfășoară la „școlile de grădiniță”, de la 2/3 până la 6 ani. Aproape toți copiii merg la grădiniță de la vârsta de trei ani, deși este opțională. Astfel de școli formează – împreună cu nivelul elementar – o parte integrantă a „nivelului primar de învățământ” francez, care se află sub supravegherea Departamentului pentru Educație Națională, Învățământ Superior și Cercetare.

❖ **Învățământul primar (ISCED 1)**, care este oferit în „școlile elementare” și acceptă copiii cu vârste cuprinse între 6 și 11 ani. Acesta marchează începutul școlii obligatorii și este laic și gratuit atunci când este eliberat în școlile de stat. La finalul acestui curs de 5 ani, elevii au acces automat la nivelul de învățământ secundar (nu există nici teste standardizate, nici proceduri de orientare).

❖ **Învățământul secundar inferior (ISCED 2)**, care se oferă în colegii timp de 4 ani școlari (elevi între 11 și 15 ani). Educația în colegii este obligatorie și comună tuturor elevilor. Sfârșitul învățământului secundar inferior este sancționat de Diplôme national du brevet (DNB);

❖ **Învățământul secundar superior (ISCED 3)**, care se eliberează în „licee generale și tehnologice” sau în „licee profesionale”, care se întinde pe 3 ani (elevi cu vârste cuprinse între 15 și 18 ani). Învățământul secundar superior oferă trei parcursuri educaționale: calea generală (care pregătește elevii pentru studii superioare de lungă durată), calea tehnologică (care pregătește în principal elevii pentru studiile tehnologice superioare) și calea profesională (care duce în principal la viața profesională activă, dar și permite studenților) să-și continue studiile în învățământul superior). Sfârșitul învățământului secundar superior este sancționat de bacalaureat, iar accesul la studii superioare este condiționat de obținerea acestuia. Elevii de la liceele profesionale pot pregăti Certificatul de aptitudine profesională (CAP), un curs de studii care se întinde pe 2 ani, după care pot fie să integreze viața profesională activă, fie să pregătească bacalaureatul profesional într-un an.

❖ **Învățământul superior (ISCED 5 până la ISCED 8)**, care este oferit în instituțiile de învățământ superior. Aceste instituții au o mare varietate de stataturi juridice care sunt enumerate în Codul francez al educației. Există două tipuri de studii de ciclu scurt (Secțiile de Tehnician Superior și Diploma Universitară Tehnologică). În România sistemul educațional este organizat pe niveluri astfel:

❖ **Educația timpurie (0—6 ani)**

❖ **Învățământul primar (ISCED 1)**

• clasa pregătitoare

• clasele I—IV.

❖ **Învățământul secundar**

Învățământul secundar inferior sau gimnazial (ISCED 2) poate fi:
cuprinde clasele V—VIII

❖ **Învățământul secundar superior (ISCED 3)**

• învățământ liceal, care **cuprinde clasele de liceu IX—XII/XIII**, cu următoarele filiere:

✚ teoretică; vocațională; tehnologică

• învățământ profesional cu durata de minimum 3 ani.

❖ **Învățământul terțiar nonuniversitar (ISCED 4)**

• cuprinde învățământul postliceal.

✚ Învățământul profesional și tehnic

✚ Învățământul profesional și tehnic este format din:

• învățământ profesional; învățământ tehnic; învățământ postliceal.

❖ **Învățământul superior (ISCED 5-8)**

• Învățământul superior este organizat în:

✚ Universități; academii de studii; Institute; școli de studii superioare

Bibliografie:

<http://www.liceestrainatate.ro/ro/articles/sistemul-francez-de-invatamant>

https://eacea.ec.europa.eu/national-policies/eurydice/content/organisation-and-governance-64_ro

<https://www.efranta.ro/fb/item/60-cum-este-structurat-sistemul-de-invatamant-in-franta>

**PROIECT EXPOZIȚIE CONCURS
COPIL ÎN ȚARA MINUNILOR
CHILD IN WONDERLAND**

**DIRECTOR AL ȘCOLII GIMNAZIALE NR. 16 „TAKE IONESCU”
TIMIȘOARA
PROF. DR. RODICA LUMINIȚA MARINESCU**

ARGUMENT: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 16 „TAKE IONESCU” este adeptul educației prin achiziția de competențe și **conturarea bunei atitudini**; prin intermediul creației vizuale elevii pot atinge aceste deziderate.

Relaționându-se (prin desen, pictură, colaj, prin creație vizuală) cu evenimentele cotidiene, sociale, elevii pot cunoaște, înțelege, exprima și asuma clarificarea unor atitudini, a unor idei, **conturându-și personalitatea**.

Realizarea de creații care să fie expuse într-un spațiu public e considerată benefică, elevii își formează experiența de valorizare a propriei creații, cea de organizare și montare a unui spațiu expozițional; acestea conduc **la dezvoltarea spiritului lor antreprenorial** și la implicarea civică, la relaționarea copiilor cu spiritul orașului, la adoptarea unei atitudini participative, cât și la **dezvoltarea spiritului civic**.

Participarea copiilor la atelierul expoziției presupune activitate de **voluntariat, mentorat**, prin coordonarea de către profesori a copiilor prezenți la activitățile Zilei de 1 Iunie „Copil în țara minunilor”/ „Child in Wonderland” în parteneriat cu **TeamEdu – Festivalul Educației din Timiș**.

SCOP: educația pentru valorizarea achizițiilor realizate în mediul școlar și formarea educativă a elevilor în sens antreprenorial

GRUP ȚINTĂ: copiii implicați în proiect, profesorii, părinții, societatea civilă, vizitatori, mass-media

OBIECTIVE:

- Să se câștige competențe și abilități de reprezentare și transfigurare a imaginii
- Să se realizeze ateliere de lucru pe secțiuni, conduse de profesorii coordonatori de specialitate
- Să se sublinieze importanța cultivării simțului estetic (grafică, pictură, colaj, structurarea spațiului expozițional)

CONȚINUT: Lansarea temei compoziționale pe patru nivele de complexitate plastică, elevilor din cadrul Școlii Gimnaziale Nr. 16 „Take Ionescu” din Timișoara crearea unor imagini plastice/ compoziții, în tehnici ale desenului, graficii de șevalet, picturii decorative, colajului, care să surprindă valențele plastice și expresive ale subiectului – pornind de la experiența proprie sau receptată, lecturi literare, imagini, ș. a); suprafața de lucru: carton A4, A5, A6 cm, tehnica cromatică, mixtă, colaj, pictură facială.

Secțiuni: **primar** – colaj **gimnazial** – pictură, desn, colaj **liceal** – pictură facială

Activități:

- Se achiziționează materialele necesare
- Se realizează exerciții tehnice pregătitoare în ateliere
- Se pregătește spațiul de lucru, cu elemente și materiale necesare lucrului;
- Se formulează tema plastică, pe secțiuni
- Se transmite copiilor portofoliul de documentare asupra subiectului
- Se prezintă și se sublinează elementele formale din documentare și valențele lor expresiv-grafice
- Se realizează lucrările, sub coordonarea profesorilor de specialitate
- Se selectează lucrările pentru jurizare
- Se pregătesc elementele și materialele necesare expunerii lucrărilor
- Se monitorizează lucrările și expoziția
- Se pregătește vernisajul expoziției și premiera
- Se realizează afișul, se expun afișele promoționale ale proiectului

- Se realizează vernisajul, premiarea
- Se evaluează final proiectul

RESURSE UMANE/ PARTICIPANȚI: copii, elevii, profesori coordonatori, tehnici de lucru – ateliere de lucru/ însoțitori, părinți, invitați, vizitatori

MATERIALE/ DEVIZ ESTIMATIV: cartoline A4, cartonașe colorate A6, Hârtie A3, A4, A5, fișe pentru colorat și fișe de lectură, culori de apă, pensule, creioane colorate și creioane cerate, carioci, imagini, culori pentru pictură facială, foarfece, lipici, scotch, sfoară, clame, dulciuri și fructe.

TIMP ALOCAT:

16. 05. 2022 – 31. 05. 2022 – pregătirea surselor de documentare, achiziționarea materialelor de lucru;

01. 06. 2022 – 03. 06. 2022 – conceperea, realizarea și selectarea lucrărilor, pregătirea afișelor pentru publicitatea proiectului;

06. 06. 2022 – 08. 06. 2022 – pregătirea spațiului expozițional, pregătirea vernisajului și a festivității de premiere – perioada alocată finalizării proiectului.

08. 06. 2022 – ora 12. 30 – VERNISAJ și FESTIVITATE DE PREMIERE

SUPERVIZARE: director al Școlii Gimnaziale Nr. 16 „Take Ionescu” Timișoara, prof. dr. Rodica Luminița Marinescu

COORDONATORI PROIECT: prof. Teodora Pereni, prof. Lucia Iulia Chirculescu, prof. Alina Ileana Jucuți, prof. Dalia Druia și voluntar Andreia Patricia Nicole Ștefan, elevă a Liceului de Arte Plastice Timișoara.

**START- EU- UP! ERASMUS+ - O NOUĂ EXPERIENȚĂ DE ÎNVĂȚARE
PENTRU ELEVII ȘI PROFESORII ȘCOLII GIMNAZIALE ȘTEFAN CEL MARE,
BISTRIȚA**

**PROF. RODICA TĂTAR
ȘC. GIMN. ȘTEFAN CEL MARE, BISTRIȚA,
CU NORMARE ÎN CSEI. NR. 1, BISTRIȚA
PROF ANDREEA PIȘTA
ȘC. GIMN. ȘTEFAN CEL MARE, BISTRIȚA**

Schimb eficient de bune practici și oportunități de învățare pentru elevi și profesori

Experiențele Erasmus+ în Școala Gimnaziala Ștefan cel Mare sunt în plină desfășurare. După doi ani în care toate activitățile s-au desfășurat online, perioada februarie -iunie 2022 este deschisă pentru desfășurarea mobilităților Erasmus+.

Astfel, între 28 martie - 1 aprilie 2022, un grup de 5 elevi însoțiți de prof. Andrea Pișta și Rodica Tătar au participat la mobilitatea derulată în Abrantes - Portugalia, alături de elevi și profesori ai Tyršova základní škola a mateřská škola Praha 5-Jinonice din Republica Cehă, IES Sierra de la Grana, Jamilena din Spania și Europagymnasium Kerpen din Germania, în cadrul proiectului Planning Learning Approaches for Nowadays Students PLANS.

Încă din prima zi, activitățile desfășurate s-au dovedit a fi extrem de atractive și stimulatoare. Gazdele noastre, profesori ai Agrupamento de Escolas nr. 1 de Abrantes, Portugalia, precum și un grup de elevi ai acestei școlii, ne-au făcut un tur de prezentare al școlii, o școală cu adevărat europeană, în care valori fundamentale precum respectul și seriozitatea sunt prezente. A urmat deschiderea oficială a activităților la care au participat cadre didactice și elevi a școlii, oficialități locale și sponsori, presa locală, reprezentanți ai culturii, precum Joao Vezz, recunoscut la nivel mondial ca unul din exponenții de bază ai muzicii fado.

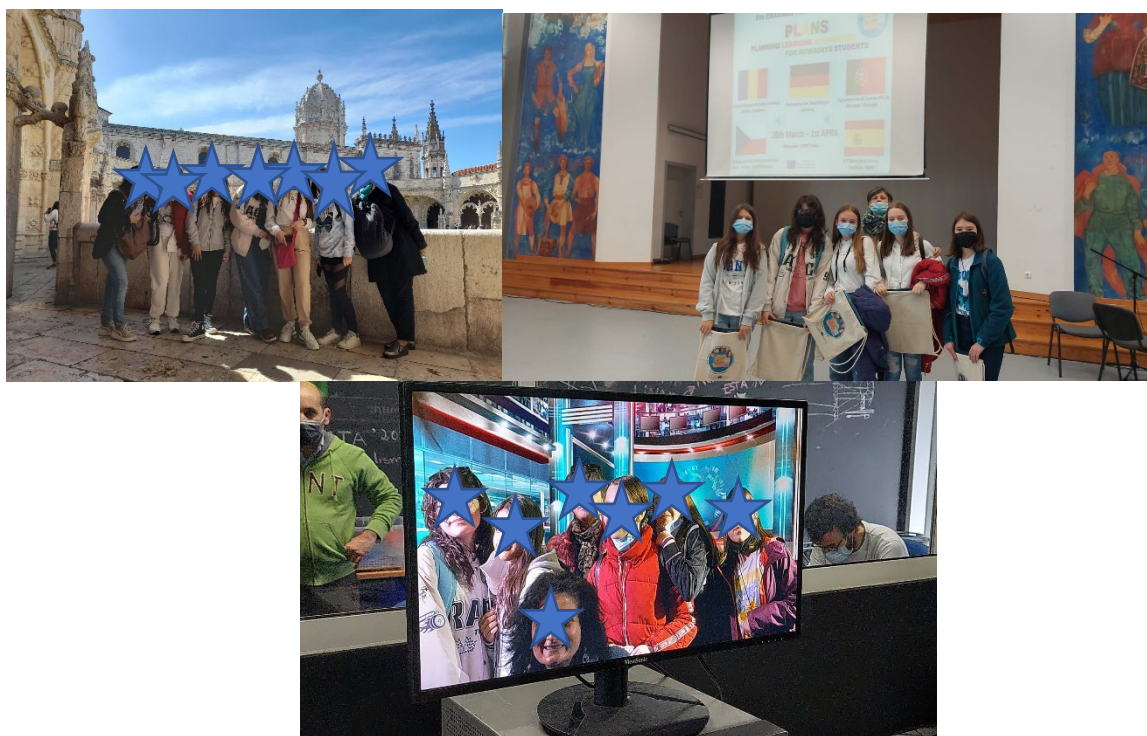
Zilele următoare au fost dedicate workshop-urilor, învățării, familiarizării cu tehnica modernă și cu aplicațiile web, descoperirii patrimoniului cultural și turistic al micului oraș Abrantes. Astfel, participanții au experimentat crearea conținuturilor media și de televiziune și procesul de printare 3D în cadrul workshopul "TV Production and Direction/ 3D Projecting, Designing and Printing" desfășurat la Novar@ITP-Instituto Politecnico de Tomar, au admirat frumusețea zonei și biodiversitatea naturală împrejurilor, au descoperit istoria Castelului De Almourol, castel construit de Cavalerii Templieri, și-au îmbogățit cunoștințele despre sistemul solar la Astronomic Park, Centro Ciencia Viva de Constancia. Cum tema proiectului este una legată de utilizarea mijloacelor informatice în toate ariile curriculare, workshopul

” A Thousand Eyes Are Watching You- Be Carefoul on the Internet” a avertizat toți elevii asupra pericolelor la care se expun atunci când navighează pe internet. S-a creat, cu această ocazie și pagina mobilității din Portugalia, s-au votat cele mai reușite fotografii surprinse în săptămâna.

Toate activitățile au fost interactive, antrenante, pline de voieșie și poftă de învățare, și mult cântec atât pentru elevi cât și pentru profesori.

Cum agenda mobilității a fost una extrem de încărcată, am avut parte la final de un bonus: o excursie la Lisabona, care a încununat într-un mod foarte plăcut o săptămână plină de experiențe de neuitat.

Întrucât programul Erasmus+ reușește să unească idei și să formeze ”familii,, așteptăm cu nerăbdare următoarea mobilitate.

ÎNTÂLNIREA DE DIMINEAȚA

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ROFF NICOLETA MARIA

Pentru a pregăti copiii să se autoeduce, alternativa Step by Step le oferă un fundament de atitudini, cunoștințe și aptitudini vitale ajutându-i în întâmpinarea încercărilor de zi cu zi și a celor preconizate pentru secolul XXI. De asemenea, prin acest program se recunoaște, prețuiește și încurajează dezvoltarea caracteristicilor necesare în aceste timpuri în neconținută schimbare. Dintre acestea enumerăm capacitatea: de a prevedea și influența schimbările; de a gândi critic și de a exprima opțiuni; de a găsi și rezolva probleme; de a fi creativi, imaginativi și inventivi; de a fi preocupați de comunitate, țară și mediul înconjurător. În formarea unui colectiv unit, trebuie să se ofere oportunități pentru copii de a se cunoaște unii pe alții și de a lucra împreună pentru a atinge un anumit obiectiv.

Un moment ideal este „Întâlnirea de dimineață” – o activitate desfășurată la începutul zilei, timp de 15-20 minute, care crează o atmosferă pozitivă în grupă pe tot parcursul zilei și antrenează fiecare copil din grupă. De exemplu, în cadrul activității integrate de o zi cu tema „În țara poveștilor”, întâlnirea de dimineață se poate desfășura în felul următor:

1. **Salutul:** O primă etapă, chemarea tuturor copiilor care se așează alături de educatoare, în cerc, pentru a se vedea unii pe ceilalți se face prin expresia „O perniță vă luați, lângă mine v-așezați”. Se folosesc pernițe, care sunt așezate pe jos de către copii, având posibilitatea de a sta lângă prietenii lor. Educatoarea *salută* copiii iar aceștia răspund la salut („- Bună dimineața, mici povestitori!”/ „- Bună dimineața, d-na educatoare”), apoi copiii se vor saluta unul pe celălalt, de la dreapta spre stânga și vor răspunde la salutul colegului din dreapta. În timpul salutului toată lumea va folosi un ton cald, prietenos, adresându-se pe nume unul altuia.

2. **Prezența:** Un băiat va numi fetele prezente, iar o fetiță va numi băieții

3. **Calendarul naturii:** Împreună cu copiii se stabilește anotimpul, data, anul; cum este vremea de afară; . Dacă este soare se va atașa pe panou o imagine cu un soare desenat pe ea, dacă plouă se vor atașa imagini care reprezintă ploaia, etc. Pe panou, mesajele sunt scrise cu litere mari de tipar, la fel și denumirea zilelor săptămânii care sunt scrise cu culori diferite pentru a fi mai ușor de distins de către copii.

4. **Împărtășirea cu ceilalți** „Ce poveste îți place cel mai mult” - discuții libere. 2-3 copii își vor exprima părerile, și vor fi ajutați să motiveze răspunsul. Relatarea lor trebuie să fie scurtă și la obiect. Ceilalți pot să pună întrebări iar persoana care povestește răspunde la întrebări. Atât copiii care povestesc cât și ascultătorii au anumite sarcini, care sunt aduse permanent la cunoștință și modelate: să folosească un ton puternic și clar, să se adreseze tuturor copiilor, nu doar prietenilor, să răspundă tuturor întrebărilor formulate; să asculte cu atenție mesajul, să formuleze întrebări și comentarii, să respecte persoana care povestește. Pentru a-i face să se simtă importanți, numele copiilor care vor povesti este scris cu litere mari pe panou.

5. **Activitatea de grup** se desfășoară prin jocuri și activități scurte, non-competitive, energice și plăcute. Acest moment cuprinde activități muzicale, lingvistice, matematice sau de mișcare. Prin activitatea de grup determinăm fiecare copil să participe activ la jocurile organizate, să cânte, să deseneze, să lipească. Jocurile folosite au sarcini de natură cooperantă care respectă nivelul de dezvoltare a competențelor și intereselor fiecăruia. De exemplu, ne vom juca jocul „Cu scufița Roșie prin pădure” în care voi prezenta copiilor drumul Scufiței Roșii prin pădure, iar ei vor imita mișcările sugerate de text: „Scufița Roșie își ia larevedere de la mama ei (copiii își iau larevedere) și merge prin pădure (imită mersul). În pădure vede copaci ai căror frunze se legănu în vânt (copiii imită legănatul cu mișcări line). Vede păsărele care zboară (imită păsărelele). Dintr-un cuib cade un pui de pasăre (copiii imită căderea); Scufița rășie prinde puiul de pasăre și se urcă în copac să-l pună în cuib (imită urcatul în copac). Dintr-un tufiș iasă un iepuraș (sar ca iepurașii). Dar ce vede? (copiii își duc mâna la ochi) Este o poieniță cu flori. Culege flori pentru bunica (imită culesul florilor). Vai, ce târziu este! (își duc mâinile la față). Trebuie să ajungă la bunica și o ia la fugă (copiii aleargă) ”

6. **Noutatea zilei** este momentul care trezește interesul copiilor și în care se anunță tema zilei și activitățile care vor fi desfășurate, legându-se noua informația de cea pe care o au copiii, de experiențele și

cunoștințele deținute de către ei. Le voi spune copiilor că Scufița Roșie ne-a lăsat în coșuleț și o scrisoare. Voi citi copiilor scrisoarea în care Scufița Roșie le cere ajutorul, spunându-le că vrea să organizeze un carnaval dar a încurcat poveștile. În coș se află o mulțime de surprize, pe care le vom descoperi pe parcursul zilei. Astfel copiii sunt îndrumați spre centrele de activitate să descopere surprizele Scufiței Roșii.

Aplic această metodă pentru a spori aptitudinile de comunicare, pentru a dezvolta aptitudini sociale, pentru a crea o atmosferă pozitivă în clasă și pentru a încuraja aptitudini și comportamente democratice: participarea activă prin faptul că toți iau parte la întâlnire; toleranță și acceptare prin ascultarea și respectarea tuturor ideilor; deschidere față de ceilalți; ascultare atentă, respect, amabilitate.

BIBLIOGRAFIE:

1. KirstenA. Hansen, R. K. Kaufmann, K. Burke Walsh, (1999), "Crearea claselor orientate după necesitățile copilului", Iași, Cermi.
2. Bane Coleen, (2004), „Bună dimineața! Mă bucur că ești aici”, Centrul pentru Educație și Dezvoltare Profesională, București.
3. Neț Ana, „Revista Învățământului Preșcolar”, nr. 1-2/2006, pg. 50-52.
4. Ezechil Liliana, Păiși L. M., (2002) „Laborator preșcolar”, Editura V& I Integral, București.

**PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRATĂ
„VALEA REGILOR „**

**PROPUNĂTOR: ROMAN ANCA-MARIA
UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT:
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 7, SIGHETU MARMAȚIEI
GRUPA: MARE, STEP BY STEP**

Tema de studiu: „*Cum este/a fost și va fi aici pe pământ?* „

Tema săptămânii: „*Misterele Egiptului Antic* „

Tema zilei: „ *Valea Regilor* „

Tipul de activitate: *predare-învățare;*

Categoria de activitate: *activitate integrată*

Forma de realizare: *frontal, pe grupuri, individual;*

1. ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ (ADP)

RUTINE: *Întâlnirea de dimineață: „Valea Regilor „*

2. ACTIVITĂȚII PE DOMENII EXPERIENȚIALE (ADE)

DȘ: *Activitate matematică: „Matematicienii faraonului „-joc didactic*

DEC: *Educație artistico-plastică: „Pereții piramidelor”- pictură prin diferite tehnici (prin stampilare cu dopuri de plută, burete, pictură cu pensula)*

3. JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI ALESE (ALAI)

Alfabetizare: „*Scribul faraonului „-antrenament grafic*

Construcții: „*Piramidele din Valea Regilor”-construcție din cuburi*

Joc de rol: „*De-a Cleopatra”*

(ALA 2) „*Capcanele din piramide” – joc de atenție*

SCOPUL: - îmbogățirea cunoștințelor despre vechii egipteni, stimulând curiozitatea și creativitatea preșcolarilor pentru investigarea istoriei Egiptului Antic prin antrenarea în jocurile și ocupațiile ludice propuse;

OBIECTIVE:

- să discute pe baza unei idei elaborate, făcând schimb de impresii, păreri;
- să execute semnele grafice și literele învățate peste modelul dat;
- să opereze cu grupele de obiecte constituite, respectând cerințele sarcinii didactice;
- să aplice culori pe suprafața dată, folosind tehnici diferite, pentru obținerea temei propuse;
- să asambleze materialele puse la dispoziție, pentru a reda imaginea unei piramide prin așezare în relief;
- să imite diferite activități specifice vieții faraonilor.

SARCINA DIDACTICA: formează grupe de elemente, raportează numărul la cantitate, folosește semnul „>, < „, recunoaște numeralul ordinal, recunoaște vecinii numerelor, rezolvă probleme cu 1-2 unități.

REGULILE JOCULUI: Copiii de la centrul ȘTIINȚĂ, vor avea pe mână ceasul cu imaginea zeului egiptean Thot și se vor așeza în semicerc. Le voi prezenta materialele de pe măsura și baza piramidei care va putea fi construită, doar dacă ei vor rezolva corect cerințele jocului. Le voi explica regulile jocului: fiecare copil va veni, pe rând, va lua de pe masa un jeton în formă de piramidă. Pe jeton este scrisă o cerință, iar copilul respectiv va trebui să o rezolve. Dacă va rezolva corect cerința va putea să contribuie la construirea piramidei, așezând „un bloc de piatra „ pe aceasta. Jocul se continuă până când piramida este construită.

În încheierea activității copiii vor primi fișe de lucru.

ELEMENTE DE JOC: mânuirea materialelor, numărătoarea, aplauze.

STRATEGII DIDACTICE:

Metode și procedee: observarea, conversația, expunerea, descoperirea, explicația, demonstrația, exercițiul, jocul, problematizarea, metoda cubului, jocul de rol, metoda "Amestecă, îngheață, formează perechi"

Materiale didactice: culori acrilice, pensule, dopuri de plută, bureți, pahare cu apă, șervețele, cubul, cuburi de lemn, jetoane, cifre, tabla magnetică, costume, fișe de lucru, cărți, Atlas, creioane grafice.

Mijloace de învățământ: laptop, video-proiector;

SCENARIUL ZILEI

Activitatea zilei debutează cu „ Întâlnirea de dimineață „,

Așezați în semicerc, (copiii, educatoarea și ajutorul de educatoare) ne vom saluta.

Activitatea de grup: se completează „Calendarul naturii, copacul cu prezența copiilor. După o scurtă discuție despre tema săptămânii „*Misterele Egiptului Antic* „, voi anunța tema zilei „*Valea regilor* „, și le voi prezenta copiilor un PPT, pentru a le îmbogăți cunoștințele despre această temă.

Tranziția o vom realiza prin jocul „*Cu corabia pe Nil* „, după care ne vom îndrepta spre centrele de activitate, unde le voi prezenta tema și obiectivele specifice fiecărui centru. Copiii își vor alege centrul de activitate preferat, ținând cont de numărul de locuri disponibile. După ce va finaliza sarcina de lucru, fiecare va primi un ecuson specific centrului la care a lucrat, și va putea alege un alt centru.

➤ JOC DE ROL - „ *De-a Cleopatra* „, -pe rând, fiecare fetiță va fi Cleopatra, iar ceilalți copii care au ales acest centru vor juca rolul servitorilor acesteia. Costumați, copiii vor avea de imitat acțiunile din viața Cleopatrei (baia, mâncarea, machiajul, plimbarea) precum și acțiuni din viața servitorilor.

➤ ALFABETIZARE- „ *Scribul faraonului* „. La acest centru, copiii vor avea de trasat semene grafice cunoscute și unele dintre literele învățate.

➤ ȘTIINȚĂ- Activitate matematică- „*Matematicienii faraonului* „,- se va desfășura jocul didactic. Copiii vor avea de alcătuit grupe de elemente, de raportat numărul la cantitate, de arătat vecinii numerelor, grupa cu cele mai multe/ mai puține elemente, de rezolvat probleme de adunare și scădere cu 1-2 unități.

➤ ARTĂ- „*Pereții piramidelor* „. Folosind tehnici de pictură diferite, copiii vor obține efecte plastice folosindu-și propria imaginație.

➤ CONSTRUCȚII- „ *Piramidele din Valea Regilor* „. La acest centru, copiii vor construi piramide din cuburi de lemn de diferite forme și mărimi.

Evaluarea activității integrate a zilei o voi realiza prin metoda „*Amestecă, îngheață, formează perechi* „, prin care copiii își vor împărtăși propriile păreri și impresii despre activitățile desfășurate.

Activitatea zilei se va încheia cu jocul de atenție „*Capcanele din piramide* „.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ – ȘCOALĂ „ÎN PAȘI VIOI SPRE VIAȚA DE ȘCOLAR”

ROMAN CODRUTA

ARGUMENT:

Copilul este un mic univers, iar creșterea și devenirea lui ca adult reprezintă un drum lung și sinuos, plin de urcușuri și coborișuri, al cărui aspect central îl reprezintă personalitatea, în toate aspectele ei. Pasul către școlaritate reprezintă un prag ce implică o serie de aspecte psihologice specifice adaptării școlare, iar acest lucru imprimă o direcție generală a întregii perioade pe care copilul o va petrece în școală.

Frecventarea grădiniței de către copil alături de crearea unei imagini pozitive a școlii în ochii micului om, au un rol important în adaptarea cu succes a copilului în școală. Copilul trebuie învățat că școala nu este o modalitate de constrângere, de încetare a jocului, de îngrădire a activităților libere din cadrul grădiniței ci reprezintă o continuare absolut normală a activității copilului, care este în continuă evoluție, fiind capabil să realizeze jocuri mult mai complexe decât cele din grădiniță.

Pentru a înlesni cu mai multă ușurință adaptarea optimă a copilului în școală, se dorește să se mențină o strânsă legătură între școală și grădiniță, două instituții asemănătoare și deosebite, în același timp, scop operaționalizat prin efectuarea de vizite, de colaborări, de schimburi de experiență, ce pun preșcolarii în legătură directă atât cu școlarii cât mai ales cu învățătorul.

SCOPUL PROIECTULUI:

Asigurarea continuității procesului de instruire și educație de la grădiniță la școală prin familiarizarea preșcolarilor cu sala de clasă, cu ambientul, cu învățatoarea în scopul integrării lor cu succes în viața de școlar.

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- Antrenarea școlarii și preșcolarii în desfășurarea unor activități comune;
- Asimilarea de către preșcolarii a unor reguli de conduită individuală și colectivă;
- Stimularea creativității și inițiativei copiilor prin jocurile didactice propuse;
- Consolidarea deprinderilor de comportare civilizată;
- Conștientizarea rolului noului adult – învățătoarea;
- Dezvoltarea unor emoții și sentimente pozitive ce pot favoriza activitățile de învățare viitoare;
- Dezvoltarea unor abilități de a lucra în echipă;
- Formarea unor reprezentări corecte despre școală și activitatea de tip școlar;
- Pregătirea psihologică a copilului și trezirea interesului de a deveni școlar;
- Eficientizarea relației grădiniță-școală-familie;
- Consolidarea deprinderilor și priceperilor de exprimare corectă;
- Formarea unei conduite civilizate;
- Însușirea de noi deprinderi prin activități comune preșcolarii – școlarii.

GRUP ȚINTĂ:

Beneficiari direcți: preșcolarii grupei mari „Magicienii”;
școlarii clasei a III –a;

Beneficiari indirecti: cadre didactice;
Părinții copiilor;

DURATA: An școlar 2018 – 2019

LOCUL DESFĂȘURĂRII:

Grădinița cu P. P. Nr 9, Sighetu Marmației;
Școala gimnazială Nr. 2, Sighetu Marmației.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Responsabilizarea părinților preșcolarilor în vederea integrării cu succes în clasa I;

➤ Stimularea motivației copiilor și participarea lor activă și responsabilă la activitățile comune desfășurate;

- Cunoașterea de către copii a învățătoarei, precum și a școlii în care vor învăța;
- Formarea unor abilități de lucru în echipă;
- Îmbogățirea cunoștințelor copiilor prin implicarea lor în diversele activități comune;
- Schimb de experiență eficient în ceea ce privește specificul muncii din școală și grădiniță;
- Stabilirea unor relații de prietenie între preșcolari și școlari;
- Formarea de abilități de comunicare;
- Promovarea, în comunitate, a unei imagini pozitive a celor două instituții implicate.

MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PROIECTULUI:

Cadrele didactice vor realiza un portofoliu care să cuprindă fișe de evaluare pentru fiecare activitate.

Se va urmări:

- desfășurarea activităților cuprinse în proiect;
- modul în care sunt îndeplinite responsabilitățile și în care reacționează participanții la proiect;
- modul în care sunt folosite resursele umane;
- impactul implementării proiectului asupra grupului țintă și asupra celor două instituții (anticiparea schimbărilor produse ca urmare a derulării proiectului);
- probleme care apar în implementarea proiectului.

Evaluarea va fi:

- curentă (la sfârșitul fiecărei activități);
- finală (la sfârșitul proiectului).

Materiale/ instrumente de evaluare:

- portofolii/proiecte;
- produse ale activității elevilor;
- jurnal de reflecții;
- rapoarte de lucru;

CE ESTE PHENOBL? – ABORDAREA FINLANDEZĂ PRIVIND EDUCAȚIA

ROMAN CRISTINA LAURA

Nu mai e nicio noutate ca sistemul nostru educațional are nevoie de multe schimbări. Absolvenții liceelor nu știu cum să-și gătească, nu știu cum să-și plătească taxele sau să achite simple facturi, nu știu cum să realizeze multe dintre activitățile cotidiene. Există însă țări care doresc să evolueze, se adaptează schimbărilor și caută cele mai bune soluții pentru om și pentru societate. Finlanda, care de mult timp este cap de listă în domeniul educațional, va adopta în curând un nou sistem de învățământ “fenomen”, care le va permite elevilor să renunțe la disciplinele standard, experimentând o învățare mai cuprinzătoare, interdisciplinară.

Învățarea bazată pe fenomen (PhenoBL) a atras o atenție din ce în ce mai mare de când Curriculumul național de bază pentru educația de bază din Finlanda a impus utilizarea sa în școlile finlandeze (Consiliul național de educație finlandez, 2016). Curriculum-ul finlandez susține PhenoBL ca o abordare progresivă a curriculumului și a pedagogiei potrivite pentru cursanții secolului XXI. Această abordare descompune compartimentarea cunoștințelor bazată pe materii distincte. În loc să se concentreze pe un subiect specific, cum ar fi matematica, alfabetizarea sau istoria, orele bazate pe fenomen, concept explorează fenomene care depășesc granițele materiei (Silander, 2015). Abordarea reprezintă o tranziție către un nou mod inter-curricular de a gândi organizarea învățării în școli.

În Finlanda, studenții cu vârsta cuprinsă între 7 și 16 ani trebuie să participe la cel puțin un modul multidisciplinar PhenoBL pe an (Halinen, 2018). Modulele sunt concepute pentru a explora fenomene din lumea reală care pot fi privite din puncte de vedere concurente și complementare. Clasele bazate pe materii rămân, dar modul de învățare multidisciplinar PhenoBL încurajează studenții să reunească cunoștințele din toate domeniile pentru a vedea o problemă dintr-o perspectivă holistică.

Potrivit lui Vasileios Symeonidis și Johanna Schwartz (2016), există cinci dimensiuni ale unei abordări a educației bazate pe fenomen: holisticitate, autenticitate, contextualitate, cercetare bazată pe probleme și procese de învățare deschise. Combinate, aceste dimensiuni oferă un model de lucru pentru educatori atunci când proiectează modulul PhenoBL.

Atunci când implementează o lecție PhenoBL, profesorii și studenții trebuie să negocieze un fenomen pentru analiză. Sam Tissington (2019) evidențiază valoarea utilizării actualității și problemelor locale ca rampe de lansare. La fel, Jenna Lähdemäki (2018) prezintă exemplul elevilor de anul 8 din Finlanda cărora li s-a cerut să aleagă un fenomen legat de Europa. În cadrul acestor parametri, studenții din acest exemplu au ales ca fenomene Auschwitz, Cultura alimentară în Germania și Arta europeană. Odată ce un fenomen este identificat, educatorii ar trebui să folosească pedagogii bazate pe probleme și pe anchete pentru a-și desfășura investigațiile (Halinen, 2018; Lähdemäki, 2018).

Învățarea bazată pe probleme presupune ca clasa să pună o problemă care trebuie rezolvată prin învățare activă; în timp ce învățarea bazată pe anchetă presupune utilizarea unor metode sistematice pentru a rezolva o problemă.

Într-o abordare PhenoBL, profesorii ar putea avea nevoie să structureze lecțiile în așa fel încât să necesite ca elevii să atingă mai multe domenii. Symeonidis și Schwartz (2016) sugerează că ar putea fi benefic ca profesorii cu expertiză în diverse discipline să se reunească pentru a ajuta la promovarea unei concentrări inter-curriculare în timpul investigațiilor.

Beneficii și provocări

PhenoBL are un ochi spre viitor. Acesta recunoaște că provocările de mâine vor fi abordate de echipe multidisciplinare care lucrează împreună pe probleme complexe precum sustenabilitatea, urbanizarea și creșterea inteligenței artificiale. Această abordare poate ajuta, de asemenea, la înlăturarea barierelor de comunicare. Atunci când aleg să privească un subiect din mai multe puncte de vedere, studenții pot fi forțați să se confrunte cu moduri contradictorii de a vedea concepte complexe precum schimbările climatice, politicile de migrație și sustenabilitatea alimentară. Văzând lumea în complexitatea ei, studenților li se cere

să trăiască în momente de incertitudine și să accepte diversitatea ca pe un eveniment natural în viața secolului 21.

Cu toate acestea, PhenoBL are și provocările sale. Lähdemäki (2018) a subliniat că profesorilor și studenților le este dificil să treacă de la identificarea unui fenomen la construirea unei unități de anchetă interdisciplinară gestionabilă în jurul acestuia. Profesorii trebuie să-i îndrume pe elevi în găsirea unei probleme care este suficient de gestionabilă pentru a fi explorată, dar suficient de mare pentru a fi analizată din puncte de vedere multidisciplinare. O altă provocare pentru educatori este echilibrarea anchetei conduse de studenți cu nevoia continuă de a îndeplini și de a evalua rezultatele curriculare. În plus, orele bazate pe discipline nu ar trebui considerate redundante. În cazul Finlandei, PhenoBL nu reprezintă o reformă cuprinzătoare a proiectării curriculumului (Symeonidis & Schwartz, 2016). Rămân orele bazate pe materii. Mai degrabă, reformele impun „perioade de studiu” în care profesorii din mai multe discipline se reunesc pentru a preda un modul multidisciplinar pe an (Halinen, 2018).

Referinte:

Finnish National Board of Education. (2016). *New national core curriculum for basic education: focus on school culture and integrative approach*. Retrieved from <https://www.oph.fi/sites/default/files/documents/new-national-core-curriculum-for-basic-education.pdf>

Halinen, I. (2018). The new educational curriculum in Finland. In Matthes, M., Pulkkinen, L., Clouder, C., & Heys, B. (Eds.) *Improving the Quality of Childhood in Europe* (pp. 75-89). Brussels, Belgium: Alliance for Childhood European Network Foundation.

Lähdemäki, J. (2018). Case Study: The Finnish national curriculum 2016—A Co-created National Education Policy. In Cook, J. (Ed.) *Sustainability, Human Well-being, and the Future of Education* (pp. 397-422). Cham, Switzerland: Palgrave Macmillan.

Silander, P. (2015). Digital pedagogy. In Mattila, P. & Silander, P. (Eds.) *How to create the school of the future: Revolutionary thinking and design from Finland* (pp. 9-26). Oulu, Finland: University of Oulu Center for Internet Excellence.

Symeonidis, V., & Schwarz, J. F. (2016). Phenomenon-based teaching and learning through the pedagogical lenses of phenomenology: The recent curriculum reform in Finland. *Forum Oświatowe*, 28(2), 31–47.

Tissington, S. (2019). *Learning with and through phenomena: An explainer on phenomenon-based learning*. Paper presented at the Association of Learning Developers in Higher Education Northern Symposium, Middlesbrough UK.

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE ȘCOLARE ÎN SOCIALIZAREA ȘI VALORIZAREA ELEVILOR

**PROFESOR, ROMAN CRIȘTINA-OANA
ȘCOALA PROFESIONALĂ RUSCOVA
MARAMUREȘ**

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009)

Constantin Cucuș clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

• *în funcție de domeniul de colaborare:*

- parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
- parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
- parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
- parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
- parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;
- parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
- parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.

• *în funcție de scopul și obiectivele urmărite:*

- parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
- parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.

• *în funcție de durata de desfășurare:*

- parteneriate pe termen scurt;
- parteneriate pe termen mediu;
- parteneriate pe termen lung.

• *în funcție de forma de finanțare:*

- parteneriate cu finanțare integrală;
- parteneriate cu finanțare parțială;
- parteneriate fără finanțare;
- parteneriate cu autofinanțare.

• *în funcție de tipul de unitate:*

- unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale. (Cucuș, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative extracurriculare atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra construirii și modelării personalității viitorilor cetățeni ai planetei, elevii de azi. Aceste activități sunt apreciate de către copii și factorii educaționali în măsura în care:

- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile celor supuși actului educațional;
- organizează timpul liber într-o manieră plăcută, relaxantă;
- formele de organizare ale acestor activități au caracter recreativ, dar urmăresc un scop educativ;
- au un efect pozitiv pentru munca desfasurată în grup, creează un sentiment de siguranță și încredere.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala. Acestea sunt:

– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

- acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;
- se creează legături la nivelul comunității;
- se stimulează gândirea critică;
- se educă percepția multiculturalității;
- se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Printre efectele majore pe care le produc proiectele educative, se pot menționa:

- creșterea calității actului educațional și a rezultatelor învățării;
- stimularea și multiplicarea inițiativelor tinerilor în dezvoltarea vieții comunității școlare/comunității;
- creșterea gradului de socializare și valorizare a elevilor;
- reducerea procentului fenomenelor antisociale, a abandonului și absenteismului școlar;
- creșterea ratei promovabilității școlare;
- asigurarea șanselor egale de dezvoltare personală;
- ridicarea calității resursei umane din sistemul educațional;
- formarea resursei umane necesare dezvoltării societății cunoașterii;
- asigurarea sustenabilității proiectelor educative prin conștientizarea comunității cu privire la potențialul pe care programele educaționale le au asupra formării tinerei generații ce urmează a se integra;
- transformarea educației în sursă de dezvoltare comunitară.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un

nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. *Educația în familie*. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

**EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE!
EXEMPLE DE BUNĂ PRACTICĂ
ATELIER DE CREAȚIE ARTISTICO- PLASTICĂ: MICII ARTIȘTII!**

**PROFESOR: ROMAN MARIANA
CENTRUL ȘCOLAR PENTRU EDUCAȚIE INCLUZIVĂ BRAȘOV**

Tipul de activitate: extrașcolară

Tema: Copiii și natura

Motivația activității: Prin participarea la această activitate, copiii își consolidează priceperile și deprinderile specifice activității artistico-plastice.

Scopul: exprimarea propriilor sentimente prin intermediul artei vizuale.

Obiective:

- educarea simțului estetic și cromatic prin folosirea unor tonuri și nuanțe;
- stimularea imaginației și creativității;
- exersarea tehnicilor de lucru utilizate în orele de educație plastică;
- formarea priceperii de organizare liberă a unui spațiu plastic;
- dezvoltarea sensibilității și gustului estetic;
- îmbogățirea vocabularului cu elemente de limbaj plastic;
- realizarea unor lucrări originale;
- formarea capacităților de evaluare și autoevaluare a lucrărilor plastice;
- realizarea unei expoziții cu toate lucrările copiilor.

DESFĂȘUREA ACTIVITĂȚII:

Activitatea s-a desfășurat în aer liber. Pentru aceasta am organizat o excursie la pădure. Fiecare copil și-a luat instrumentele și materialele necesare pentru pictură.

Mai întâi, am admirat frumusețea naturii. Am discutat despre forme, linii și culori. Am enumerat culorile din natură. Am precizat că aceste culori sunt specifice și curcubeului.

Am precizat cum putem reda planurile(aproape, departe) prin linii și culori; cum obținem tonuri și nuanțe.

Fiecare a avut libertatea de-a picta un peisaj sau un element din natură. De exemplu: un brad, un fluture, o albină, o floare, un râu, un copac etc. Nu au existat materiale demonstrative și nici o demonstrație a modului de realizare a elementelor preferate.

Copiii au avut libertatea să-și exprime trăirea artistică și să organizeze compoziția artistică. Astfel, fiecare a devenit un mic artist. Au descoperit singuri formele, le-au analizat și le-au reprezentat. Au abordat tema într-o manieră proprie.

La sfârșitul activității au fost apreciate lucrările și, la școală, s-a organizat o expoziție cu toate lucrările.

„Studiază natura, iubește natura, stai aproape de natură. Nu te va dezamăgi niciodată.” Frank Lloyd Wright, arhitect celebru.

EDUCAȚIE FĂRĂ FRONTIERE

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR: ROMAN ROXANA ELENA ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I. GH. DUCA”, RM. VÂLCEA

Educația, de sute de generații, ne-a fost făcută de familie, de școală și de societate. La aceasta se adaugă dobândirea cunoștințelor în variate domenii și, evident, în cele în care ne specializăm.

Educația ne pregătește pentru viață. De ea depinde propria noastră existență individuală, dar și relația noastră cu ceilalți, felul în care ne vom încadra într-o activitate socială complexă. Aceasta trebuie să ne ajute să ne desăvârșim ca și indivizi, dar și să ne facă să fim utili societății. Astfel suntem legați de lumea în care trăim, de ceilalți, dar și de trecut, de prezent și de viitor. Trebuie să înțelegem, să acceptăm și să ne purtăm ca mică parte a unui întreg uriaș.

Educația trebuie să ne pregătească pentru comportamentul nostru individual, pentru relația noastră cu ceilalți membrii ai comunității imediate căreia îi aparținem, dar să țină totodată seama că suntem parte a unui popor, a unei națiuni și suntem cetățeni ai unui continent și a unei lumi. Pentru formarea educațională a tinerilor acestor vremuri trebuie să ținem seama de tehnologia zilelor noastre, de faptul că totul se întâmplă într-un ritm amețitor de repede, informația fiind doar la o depărtare de un clic.

Nu învățăm pentru școală, învățăm pentru viață !

„Viitorul unei națiuni este hotărât de mediul în care aceasta își pregătește tineretul”, afirma încă din secolul al XVII-lea, marele umanist olandez Erasmus. Astăzi școala este pusă în situația de a răspunde provocărilor moderne, prin promovarea unei categorii de valori în rândul tinerilor. Dar oare școala de azi pregătește copilul pentru viața de mâine?

Problematika educației dobândește în societatea contemporană noi conotații, date de schimbările fără precedent în toate domeniile vieții sociale. Accentul trece de pe informativ pe formativ. Educația depășește limitele curriculumului școlar și tinde spre o învățare pe tot parcursul vieții. Un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversității umane, iar dezideratul educației permanente tinde să devină o realitate incontestabilă. Educația extrașcolară, adică educația realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul bine stabilit în formarea personalității tinerilor.

Trebuie să mizăm pe educație pentru a putea asigura o dezvoltare a unei societăți pe termen mediu și lung. Aceasta nu doar prin sistemul formal guvernat de reguli stricte, ci educația ca un proces continuu de învățare, educația care nu se întâmplă într-un loc anume, ci care poate să aibă loc peste tot.

În școala contemporană, eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește elevul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor, iar aceasta se produce atât în cadrul orelor de curs, cât și în afara lor, adică prin activitățile extrașcolare. Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extrașcolare.

Învățământul are menirea și misiunea de a forma elevii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai adecvată integrare socială. avem nevoie de un set de instrumente valide cu ajutorul cărora să reușești în viață. Astfel ne putem pune următoarele întrebări: Ce vrem să învățăm la școală? Ce anume ne ajută să învățăm? Ce face școala dintr-un om, astăzi?

Eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește elevul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor, iar aceasta se produce atât în cadrul orelor de curs, cât și în afara lor, adică prin activitățile extrașcolare.

Școala, oricât de bine ar fi organizată, oricât de bogat ar fi conținutul curricular pe care îl comunicăm elevului, nu poate satisface setea de investigare și de cutezanță creatoare- trăsături specifice copiilor. Ei au nevoie de acțiuni care să le extindă lumea lor spirituală, să le împlinescă setea de cunoaștere, să le creeze stări de emoție profundă, descoperind, apreciind, formându-și propriile convingeri, atitudini, comportamente.

Idealul educațional constă în formarea și dezvoltarea integrală a personalității din perspectiva exigențelor culturale, axiologice, social-economice, științifice și politice ale societății democratice pentru asumarea unui asamblu de valori necesare propriei dezvoltări, realizării personale și integrării sociale și

profesionale într-o societate a cunoașterii, în contextul valorilor europene și general umane. Realizarea acestui ideal nu poate fi concepută fără o legătură strânsă între cei trei piloni, care stau la baza educației permanente, de calitate. Acești piloni sunt: școala, familia, comunitatea- trei surse principale pentru dezvoltarea și educarea personalității umane.

Relațiile dintre școală și familie sunt fundamentale pentru buna funcționare a sistemului educațional și succesul școlar al elevilor, respectiv, posibilitățile de implicare a părinților în viața școlii trebuie să devină o preocupare constantă a instituției de învățământ. Este important ca părinții să înțeleagă beneficiile participării în viața școlii asupra propriului copil, dar și asupra comunității.

ROLUL PROIECTELOR ȘI PARTENERIATELOR INTERNAȚIONALE

ROMAN TINA, PROF. EDUCATOR ȘCOALA GIMNAZIALĂ SPECIALĂ "C-TIN PUFAN" GALAȚI

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucoș, 2009)

Școala modernă se bazează pe metodele care diferă mult de cele uzuale bazate pe expunere, memorizare, repetare. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, socială, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi. De multe ori se pune problema cum pot fi motivați elevii, cum să fie puși în situații în care să-și testeze cunoștințele într-un mod cât mai eficient și nu în ultimul rând, cât mai atractiv.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare.

Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Organizarea unor activități extrașcolare prin care elevii să contribuie, după puterile lor, la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, are nenumărate avantaje din punctul de vedere al educației pe care o face școala.

Acestea sunt:

– împletirea teoriei cu practica, elevii constatând că ceea ce învață la școală poate fi aplicat în cadrul unei acțiuni concrete;

– acțiunile dezvoltă la elevi empatia, responsabilitatea față de semenii lor;

– se creează legături la nivelul comunității;

– se stimulează gândirea critică;

– se educă percepția multiculturalității;

– se dezvoltă stima de sine și devotamentul pentru ideile civice.

Proiectele de parteneriat educaționale vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, dascăl și comunitate, creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. Activitatea în parteneriat are nenumărate avantaje, deoarece creează relații de colaborare, clarifică diverse probleme educative, oferă un nou cadru în dezvoltarea personalității elevului. Inițierea diferitelor proiecte de parteneriat educaționale sunt benefice atât pentru elevi, cât și pentru toți factorii implicați: școală, familie, comunitate.

Un rol anume în stabilirea relațiilor de colaborare îi revine managerului instituției școlare, care asigură o implicare activă în lansarea proiectelor de parteneriat educațional, care vizează întărirea relațiilor dintre părinți, elevi, profesori și comunitate, care contribuie la creșterea gradului de implicare a tuturor factorilor educaționali. De faptul cum managerul instituției a reușit să formeze o relație de comunicare, relaționare, cooperare între părțile implicate depinde reușita parteneriatului educațional școală-familie-comunitate.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistență ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice.

Astfel, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță și, nu în ultimul rând, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Experiențele elevilor participanți sunt pozitive, legăturile de prietenie dintre participanți sunt stabile și viabile astfel încât nu mai este nevoie de motivare suplimentară pentru participarea la alte programe asemănătoare, interne sau internaționale.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între elevi și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

ÎNVĂȚĂMÂNTUL ROMÂNESC ÎN MEDIUL ON-LINE

**PROFESOR ROMANIUC CARMEN
LICEUL TEORETIC „DR. MIHAI CIUCĂ”, SĂVENI**

De ceva timp, sistemul de învățământ românesc a devenit subiect aprins în dezbaterile specialiștilor și ale profanilor. Televiziunile, în goana lor după senzațional, au reușit în ultimii ani să prezinte publicului larg o sumedenie de situații problematice care sunt de fapt o oglindă a societății românești postdecembriste. Lipsa unei viziuni unitare și adaptate la realitate a generat multiple reforme prin care s-au creat niște falii între urban/rural, orașe mari/orașe mici, județe sărace/județe bogate. Nivelul de trai al unui popor influențează educația și fără sprijin real pentru categoriile defavorizate, accesul la un învățământ de calitate este diminuat.

Ultima provocare venită peste întreaga lume a fost procesul didactic desfășurat în afara școlii, cu resursele personale. Dacă în bogatul domeniu IT lucrul de acasă a devenit un avantaj, pentru profesori, elevi și părinți închiderea școlilor a fost o provocare majoră la care adaptarea s-a făcut din mers și fără expertiză. Pasiunea și responsabilitatea sunt resorturile care i-au ajutat pe unii profesori să mențină activitatea didactică în on-line și să găsească rezolvări la nenumăratele piedici care au apărut. Cursurile organizate de Casa Corpului Didactic sau digitalnation.ro au fost de un real folos profesorilor din întreaga țară. Existența și extinderea platformelor educaționale on-line, utilizarea lor în mod gratuit au facilitat construirea legăturilor între participanții la actul educațional.

Din păcate, dezvoltarea socio-economică a României și nivelul de trai au influențat în mod direct organizarea și desfășurarea învățământului on-line. Conform unui raport realizat în anul 2019 de Eurostat, în România 380.000 de copii nu sunt școlarizați, 31,8% dintre copii se află în risc de sărăcie sau excluziune socială. Este lesne de înțeles că pentru toți aceștia învățământul on-line nu a existat.

În acest context, disciplina limba și literatura română poate fi predată cu succes în mediul virtual datorită unor avantaje care au fost valorificate și în trecut. Condiția principală este ca profesorii și elevii să aibă acces nelimitat la internet și la dispozitive electronice.

Bibliotecile, enciclopediile, dicționarele on-line sunt resurse ușor de utilizat, lecțiile sunt gândite în manieră modernă, depășind pagina manualului, gradul de atractivitate poate fi considerabil îmbunătățit prin folosirea imaginilor, schemelor, filmelor pe care elevii le văd în confortul propriei locuințe. Dispar trercul și presiunea existente uneori în sala de clasă. Elevul poate citi, poate lucra în ritmul său. Lecțiile se pot desfășura în direct, atunci când elevul are nevoie de ghidare imediată, în special în cazul lecțiilor de gramatică, sau pot fi înregistrate și atunci elevul poate urmări de mai multe ori explicațiile profesorului. Un avantaj este acela că elevii pot pune întrebări prin intermediul mesajelor fără a se teme de reacția colegilor. Și realizarea temelor poate lua o altă formă. Elevii s-au plictisit să mai scrie fișe de lectură și eseuri structurate. Se pare că nu vor scăpa prea curând de ele, examenele la limba și literatura română presupun redactare de eseu. Dar în această perioadă unică s-au putut înlocui o parte din eseurile și fișele de lectură clasice cu realizarea unui film scurt în care elevul prezintă subiectul operei literare, caracterizarea unui personaj, comentarea unei poezii. De asemenea, prezentările PPT, temele cu chestionar și întrebările din spațiul virtual Classroom au fost o modalitate de rezolvare a sarcinilor de lucru.

Pe lângă avantajele e-learningului există și dezavantaje care îngreunează procesul educativ: relaționarea și comunicarea față în față nu pot fi substituite de aplicații sau platforme educaționale, monitorizarea ritmului învățării e mai dificilă, elevii cu nevoi speciale de învățare evoluează greu fără prezența fizică a educatorului, elevii cu rezultate mai slabe care nu beneficiază de suport în familiile lor nu reușesc mereu să țină pasul cu elevii mai bine pregătiți. Dificultățile tehnice, existența unui singur laptop sau pc în familii cu mai mulți copii, lipsa unui conținut educațional comun, reglementat, pentru toate cadrele didactice, competențe digitale minime sunt alte piedici a căror surmontare nu se poate realiza întotdeauna.

Mediul on-line a adus educația fără frontiere și în învățământul românesc. Derularea proiectelor internaționale, transfrontaliere, a devenit mult mai facilă. Înainte de 2020 se desfășurau prin intermediul comunităților Erasmus, eTwinning, însă unii profesori erau reticenți din cauza lipsei de experiență în astfel

de colaborări sau în utilizarea instrumentelor on-line. Astăzi a crescut considerabil această experiență și profesorii sunt mai deschiși parteneriatelor realizate în mediul virtual.

În concluzie, lumea în care trăim este în continuă schimbare și datoria noastră este să evoluăm și să ne adaptăm cum putem mai bine.

Bibliografie:

<https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/educatie>

<https://www.europafm.ro/studiu-universitar-invatamanul-online-este-obositor-si-pentru-elevi-si-pentru-profesori-audio/>

PROIECT EDUCAȚIONAL ”EDUCAȚIA FĂRĂ FRONTIERE!,, IMPORTANȚA PARTENERIATELOR ȘCOLARE

PROF. ÎNV. PRIMAR RONCEA E. CRISTINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 TG. OCA, JUD. BACĂU

Școala este o organizație care învață, dar nu și un loc al învățării, organizațiile care învață sunt flexibile, inovatoare, responsabile și adaptabile. O școală este responsabilă, dacă respectă o serie de criterii și condiții, trebuie să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele. Cea mai importantă condiție a creșterii eficienței activității educative desfășurate cu elevii o constituie asigurarea unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate.

Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta, trebuie să găsească fâgașul colaborării autentice bazată pe încredere și respect reciproc, pe iubirea față de copil, să facă loc unei relații deschise, favorizante schimbului și comunicării de idei. Părinților le revine rolul esențial în creșterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existența materială, dar și un climat familial, afectiv și moral. Unele familii consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare, ignorând importanța unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenență. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relația cu școala, pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat propice, care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. O necesitate a activității didactice este proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, atât în școală cât și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În școală există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „*asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.*” (Cucuș, 2009).

Parteneriatele și activitățile extrașcolare contribuie la creșterea calității vieții în comunitatea în care trăiesc, la împletirea teoriei cu practica, la dezvoltarea empatiei, a responsabilității față de cei din jur, le creează diferite legături la nivelul comunității, le stimulează gândirea critică, le dezvoltă stima de sine, mai ales că, 2 ani, din cauza pandemiei au fost realizate mai puține parteneriate, doar online.

Școala și familia sunt cei doi piloni importanți ai educației, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, pendulează copilul, obiect și subiect al educației. Dacă aceste medii educaționale se completează și se susțin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea școlară și pe plan general în viața socială.

Școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor. Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor.

Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și în viață. Când parteneri în educație sunt părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, nu mai sunt considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice, elevii învață să gândească critic, complex, își dezvoltă gândirea multicauzală, experimentează abilități de

rezolvare de probleme, de empatie, de toleranță, socializează, învățând să fie mai apropiați, să lege noi prietenii, să-și împărtășească experiențe personale.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.
3. Cristea, S. Dicționar de pedagogie, Editura Litera Internațional, București, 2000.

SISTEMELE DE EDUCAȚIE (DIN ROMÂNIA / STRĂINĂTATE)

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR ROȘA ALINA MARIANA, LICEUL TEORETIC „W. SHAKESPEAE” TIMIȘOARA-TIMIȘ

Prosperitatea unei națiuni depinde de noua generație. Investiția în educația copiilor este sigură și durabilă, iar școala nu este și nu trebuie să fie o povară. Studiile nu se termină doar cu o diplomă bună de agățat pe perete. Tinerii trebuie învățați și îndrumați să își găsească drumul pe cărarea unei profesii/ meserii potrivite cu înclinațiile, abilitățile, talentele descoperite, care să concure la o bună pregătire pentru viață.

Sistemul de învățământ pentru copii este organizat diferit în fiecare țară în parte. În timp ce în unele țări, sistemul educațional este axat pe stimularea creativității elevilor și pe formarea acestora în specialiști, în alte colțuri de pe glob, cadrele didactice se străduiesc să stimuleze și să încurajeze copiii să-și descopere propriile pasiuni și să găsească resurse proprii pentru a se autoeduca și a se descurca mai bine la școală.

Cercetările din S. U. A. și Europa au demonstrat relația pozitivă dintre existența și funcționarea parteneriatelor și succesul elevilor. Ele au evidențiat că angajarea efectivă a părinților și familiilor, a membrilor comunității în educarea copiilor are de departe un potențial mai mare de schimbare calitativă decât oricare alt tip de reformă educațională instituțională. Motivul principal pentru crearea unor astfel de parteneriate este dorința de a ajuta elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

În România, descentralizarea și autonomia unităților de învățământ reprezintă unul dintre obiectivele fundamentale ale reformei învățământului. Se are în vedere o mai mare inițiativă și răspundere în stabilirea curriculumului, în gestionarea resurselor financiare și umane și, în general, asigurarea funcționării eficiente a școlilor în concordanță cu nevoile comunității locale. În acest context, responsabilitatea locală pentru calitatea educației și succesul școlar se întemeiază pe relații de colaborare variate între familii, școli și comunitate. Școlile care duc la bun sfârșit mai eficient această responsabilitate se consideră pe ele însele și elevii lor ca parte a sistemului social ce include familiile și comunitățile. În acest sens, dezvoltarea unor parteneriate reale dintre școală, familie și comunitate pot să contribuie consistent la funcționarea eficientă a instituțiilor școlare din sistemul de învățământ preuniversitar românesc.

Parteneriatele dintre școli și familii pot:

- sprijini profesorii în munca lor;
- exersa și perfecționa abilități școlare ale elevilor;
- completa sau îmbunătăți programele de studiu și climatul școlar;
- antrena abilități educaționale ale părinților;
- descoperi abilități de lideri ale părinților;
- conecta părinții, familia, cu membrii școlii;
- furniza servicii și suport familiilor;
- determina un mediu mai sigur, dar și mai plăcut în școli.

Crearea unor parteneriate cu familia este un proces care necesită coalizarea energiilor și unirea eforturilor partenerilor, element legitim al procesului educativ, care influențează dezvoltarea și activitatea de învățare a elevilor. Când sunt bine planificate, parteneriatele cu familia ating un maxim de eficiență, contribuind la obținerea unor beneficii pe termen lung. Experiența unor programe de parteneriat reușite dovedesc implicarea adecvată a membrilor familiei prin activități desfășurate la nivelul clasei de elevi, acasă, precum și participarea la deciziile luate în școală. Se consideră foarte importante, așadar, atât

modalitățile mărunte prin care părinții sprijină acasă educația copiilor, pregătindu-i zilnic pentru activitatea de învățare, cât și modalitățile vizibile de implicare în activitatea școlii.

Bibliografie:

1. Cerghit, Ioan, *Metode de învățământ*, Editura Polirom, Iași, 2006
2. Curry, Augusto, *Părinți străluciți, profesori fascinanți, Cum să formăm tineri fericiți și inteligenți*, Editura For You, București, 2005
3. Golu, Mihai, *Bazele psihologiei generale*, Editura Universitară, București, 2005
4. Golu, Pantelimon; Zlate, Mielu; Verza, Emil, *Psihologia copilului*, E. D. P., București, 1996
5. Iucu, B., Romiță, *Managementul clasei de elevi, Aplicații pentru gestionarea situațiilor de criză educațională*, Editura Polirom, Iași, 2006

LECTURA COPIILOR ȘI DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE COMUNICARE

PROF. INV. PRIMAR ROSCA GHEORGHITA
SC. GIM. ALEXANDRU DAVILA PITESTI

Motto: *“Citește! Citind mereu, creierul tău va deveni un laborator de idei și imagini, din care vei întocmi înțelesul și filosofia vieții”.* (Mihai Eminescu)

Lectura constituie piatra de hotar dintre cele două lumi - copilărie și adolescență. Poveștile, povestirile, poeziile ajută la formarea și dezvoltarea unui vocabular elevat, modelează caractere și conturează trăsături morale ce pot fi urmate.

Părinții ar trebui să se întrebe cât mai des *„Ce cărți a mai citit copilul meu? „*

Niciodată nu este prea devreme ca părinții să înceapă să citească propriului copil. Cartea va deveni pentru el un prieten drag. Chiar dacă părinții sunt ocupați, trebuie să-și găsească timp, cel puțin treizeci de minute pentru povestea de fiecare seară.

Cititul în fața copilului și în special cititul cu voce tare dau rezultate deosebite. Este un moment special pentru ei, când se simt aproape de părinți și iubiți de aceștia. Părinții pot înregistra poveștile preferate ale copilului lor și să le dea acestuia pentru a le asculta atunci când dorește.

Studiile făcute în domeniu arată că de la vârsta de șese luni se poate citi bebelușului povești. Iată câteva avantaje ale cititului:

- copilul începe să comunice mai ușor;
- sunt stimulate aptitudinile de ascultare, memorie și pe termen mai lung capacitatea de exprimare și un vocabular bogat;
- ascultându-ți vocea, copilul se simte în siguranță;
- cu cât îi citești mai multe povești, cu atât copilul va fi mai expus comunicării orale și începe să vorbească mai repede, articulând corect cuvintele..

Cel mai important aspect este faptul că citindu-i copilului se creează o legătură unică între ceea ce-i place copilului –vocea ta – și cărți.

Părintele poate face din lectură un ritual zilnic de preferat înainte de somnul de după-amiază și seara la culcare. Copiii adoră să asculte aceeași poveste de mai multe ori.

Cărțile pentru copii au texte simple și imagini relevante.

Dacă un copil va crește într-o casă în care nu există nicio carte, iar părinții nu-și petrec timpul decât uitându-se la televizor sau jucându-se pe computer, copilului îi va fi greu să înțeleagă importanța cititului, iar lecturile recomandate de învățător sau profesor i se vor părea chinuitoare și chiar inutile.

Motivarea este esențială în munca de transformare a un copil într-un cititor înfocat.

Părinții împreună cu copiii trebuie să amenajeze un „colț al cărții „ special pentru el, unde să se regăsească și să citească (să i se citească) în liniște.

Împreună cu copiii, părinții pot merge în librării sa-i ajută să aleagă singuri cărțile. Îi vor îndruma să urmărească ecranizări și spectacole, adaptări după cărțile pentru copii.

Copilul nu trebuie forțat să citească prea multe poezii sau lecturi care-i depășesc vârsta, iar dacă vor descoperi o poveste care îi place foarte mult trebuie lăsat s-o citească de mai multe ori.

La bucătărie copilul poate fi pus să citească din cartea de bucate sau să scrie lista de cumpărături, iar în magazin să citească și să bifeze ceea ce s-a cumpărat.

Citirea alternativă –o pagină părinții, o pagină copilul sau un capitol părintele, un capitol copilul, oferă acestuia atractivitate și plăcerea de a citi. Plăcut pentru copii este și cititul pe mai multe voci, cu dialog preponderent, la care participă întreaga familie. Jocurile literare *„Termină propoziția”*, *„Continuă acțiunea”* sunt iubite de copii și le stimulează imaginația.

Din experiența noastră și a părinților s-a observat că orice copil se bucură cel mai tare când sunt în centrul atenției, când toată lumea vorbește și se joacă cu ei. Au apărut astfel cărțile personalizate, unde personajul principal este copilul respectiv, iar prietenii acestuia sunt celelalte personaje din poveste.

Cărțile personalizate pentru copii sunt o adevărată unealtă de educație având un impact pozitiv asupra dezvoltării ulterioare a copilului, inducându-i un sentiment de siguranță și încredere în forțele proprii.

În grădiniță și în familie, copilul se formează ca ascultător de lectură. De aceea, în primii ani de școală, trebuie să stimulam interesul pentru citit, să-l îndrumăm în așa fel încât lectura să devină o deprindere statornică, iar cu timpul, elevul să conștientizeze că lectura este o activitate individuală cu caracter permanent.

Cititul reprezintă o treaptă a succesului școlar. Spre deosebire de alte atracții, cititul necesită participare activă. Televiziunea, radioul, calculatorul necesită o participare pasivă. Stăm foarte liniștiți și ne uităm cu atenție la ecranul unui calculator sau televizor, în timp ce la lecturarea unei cărți este necesară, mai presus de toate, imaginație pentru a umple locurile libere din poveste. Aceasta înseamnă o lectură bine îndrumată, înseamnă criterii clare în legătură cu alegerea textelor, cu accesibilitatea acestora:

- mărimea textului potrivit cu vârsta cititorului;
- numărul corespunzător de personaje;
- numărul mic de acțiuni pentru a fi reținute;
- pondre mică acordată descrierilor;
- alegerea genurilor și speciilor literare adecvate (acțiuni din lumea fantasticului, răsturnări de situații);
- limbajul folosit de autor.

Scriitorul român I. L. Caragiale afirma acum aproape un secol: *"O carte bună de citire, în vârstă fragedă, este, poate, una din împrejurările cele mai hotărâtoare ale vieții unui om. Multe cariere intelectuale nu se datoresc altei împrejurări decât unei cărți căzute la vreme bună în mâinile unui copil, tot așa precum umbra multor stejari seculari se datoresc căderii unei ghinde pe pământ prielnic"*.

Într-adevăr o carte bună e o călătorie prin care descoperi și te descoperi, te raportezi la ceilalți, la un ideal; îți ridică întrebări care te ajută să te cunoști mai bine, să analizezi, să compari și să-i înțelegi și pe alții.

Se înțelege că gustul pentru lectură se formează mai timpuriu decât interesul pentru cartea științifică. De aceea în învățământul preșcolar și primar informațiile sumare legate de mediul înconjurător sau istorie se transmit prin intermediul povestioarelor. Acestea fac trecerea de la lumea fabuloasă a poveștilor din grădiniță la cea reală lămurită și explicată tot prin epos. Cu cât povestirea este mai atractivă și afectiv realizată captând în proporție mare atenția copiilor, cu atât ei se identifică cu eroii povestirilor, vor revenirea sau continuarea povestirii, ba chiar lectura proprie pentru a o comenta cu alți colegi sau prieteni. Cadrul didactic trebuie să răspundă prompt, la momentul adecvat, dorințelor copiilor de cunoaștere și înțelegere. Să-i conducă la biblioteca pentru copii, să-i impresioneze prin mulțimea și varietatea cărților și să le stârnească interesul prin povestirea doar a unui moment de mare tensiune din carte pentru a-i incita pe copii la continuarea lecturii în timpul liber.

Lectura este, probabil, cea care ne ajuta cel mai mult în viața. Facută să lumineze mintea omului și să-i încălzească sufletul, cartea este purtătoarea peste milenii a înțelepciunii și a cunoașterii umane, un obiect de cultură, deopotrivă de important în toate domeniile: literatură, artă, știință, tehnică.

Dupa cum spunea Mircea Eliade în *„Incerarea labirintului”*, *„Suntem condamnați să învățăm și să ne trezim la viața spirituală prin cărți.”*

Cartea este un univers magic în care marii visători ai umanității au transmis generațiilor următoare zestrea lor de gânduri și de sentimente. Cartea este o lume în așteptare. Când o deschide, cititorul dă viață spiritelor ei vrăjite și cartea începe să trăiască.

Bibliografie:

- M. Peneș, *„Literatura pentru copii”*, Ed. Ana, București, 2006.
- Georgeta Pânișoară, *„Psihologia copilului modern”*, Ed. Polirom, 2011.

CUPRINS

ABRUDAN SIMONA RODICA	9
ALMAJAN LAVINIA GABRIELA	14
AMBRO DENISA	16
ANDREICA FLORINA MARIANA	18
ARICIU FELICIA	20
AVRAM ELENA	24
BADESCU DANIELA	25
BALABAN PAULA MARIA	27
BALAN CRISTINA SIMINA	28
BELCIOI FLORENTINA	30
BENZAR VALENTINA IOANA	32
BOBIRNICH I ADINA	35
BONCHIS MARIA IOANA	37
BONCHIS DANIEL	39
BRAILOIU CORNELIA	41
BUCUR VALY CATALINA	43
BUJDEI ADINA	44
CALBU IBOLYA ANDREEA	46
CALIOAN GINA	50
CATANA SANDA	51
CHERECHE MARCELA	52
CHIBEA CAMELIA	54
CIOBAN AURELIA	56
CIOBANOIU ELENA	59
CIRILESCU SANDA ELENA	61
CIRSTEA ISABELA	62
CIUPERCA SILVIANA	64
COCULEANA CRISTIAN	66
COJOCARU ADINA SI COJOCARU SORIN	68
COMANECI TITINA	70
CONSTANTIN DIANA	72
CORLAN CORNELIA	73
COVASAN CLAUDIA GEORGIANA	76
CRACIUN AURELIA CODRUTA	78
CUMPARATU MIHAELA	81
DARAU LAVINIA SI POP MIHAELA	83
DASCALU MIHAELA	84
DAVID CORINA	85
DEAC ALINA	87

DOBRINESCU FELICIA	89
DUMITRU GEORGICA CRISTINA	91
ENACHE IONICA	93
FAZAKAS MARIA	95
FESTEU MARCELA ALEXANDRA	96
GALL ANNA	98
GHEORGHE IRINA	99
GITAN MARIA	101
GRIGORITA ALINA	103
GRUEV ANCA	106
GULIN IOANA	108
HAIUC VARGA CRINA ELENA	110
HODUT TEODORA	111
IANCU ALEXANDRA MARIA	112
IANCU MARIANA	114
ILISAN PAULA	116
JIANU IONELA ANDREEA	117
JOITA CARMEN	118
JUGANARU DANA IOANA	119
JULA MADALINA-IOANA	120
JUNCANARIU ILEANA	122
JURCA LARISA MARIA	124
JURJ CRISTINA	126
KANIZSAY ANNAMARIA	130
KARDA EMOKE	131
KARDA MARGIT SI HORVATH GIZELLA	132
KEREKES IZABELLA AGNES	134
KERESZTESSY JANOS	136
KERESZTESSY KATALIN	137
KIRLANDI MIOARA	138
KIS ENIKO	140
KISGYORGY TUNDE	142
KOKENY IOLANDA CARMEN	143
KOLLAT DELIA	145
KOVACS ZOLTAN	147
KREMMER TEODORA	148
KRISTO VIORICA FLORICA	150
LAKATOS ANTON	152
LASZLO ENIKO	154
LATARETU VIOLETA CECILIA	156

LATIU CAMELIA LUCIA	157
LAZAR MIHAELA	160
MITRICA FLORIANA	161
MITROI IONELA VICTORITA	163
MOJOLIC DIANA MIHAELA	164
MORARU IULIANA	166
MURGULY ANGELICA	168
NECULA AURELIA	170
OBREASCU LAURA	172
OLTEAN LACRAMEOARA	174
PINTEA JANIN	176
PIRVUTI CRISTINA	178
POP CRISTINA GABRIELA	180
SABAU LAVINIA	182
SCHONAUER DANIELA ECATERINA	184
SUPEALA LAURA	185
LAZAR CORNELIA	187
LAZAR ELENA	188
LAZAR LIVIU	190
LEACH ADELA	192
LEAH ELENA GEORGETA	196
LEANCA CRISTINA	198
LELE CAMELIA FLORINA	200
LEOCA VIOLETA	202
LEOVEANU IONELA LAURA	204
LET NADIA	208
LEUSTEAN MARGARETA	209
LEVITCHI ANGELICA NICOLETA	210
LICHI MIOARA	213
LILIANA CANTEMIR	216
LILIANA CRISTACHE	218
LIPAN CONSTANTA	219
LIPAN DANIELA	221
LIVADA ELENA	222
LIVIA TUDORICA	223
LOREDANA IULIA CLAPA	225
LORINCZ LOREDANA NELA	227
LUCA ELENA	230
LUCA PETRONELA VASILICA	232
LUCRETIA POHOATA	234

LUKACS TUNDE	236
LUMINITA ANA ENESCU	238
LUMINITA BATI	240
LUNCASU SIMONA	242
LUNGU FELICIA	244
LUNGU MIHAI	245
LUPESCU ALINA	246
LUPU AURELIA CARMEN	248
MAGURAN DORINA VIOLETA	251
MALE LUMINITA ELENA	253
MANCAS MIHAELA	254
MANDACHE DANIELA GEORGIANA	256
MANEA BEATRICE LACRAMIOARA	258
MANEA OANA IULIANA	260
MANG TEODORA FLORENTINA	262
MARCHIS DANA NASTASIA	264
MARCU AUGUSTA DACIANA	266
MARCU IULIA	268
MARCULESCU ALINA ELENA	270
MARGEAN ELENA	272
MARGINEAN ADRIANA	274
MARIA CICIOS	275
MARIA COJOCARU	277
MARIA DOBRINOIU	279
MARIA GUTU SI LAURA GEORGESCU	280
MARIA GUTU SI RALUCA BARLADEANU	282
MARIA MAGDALENA RUSU	284
MARIA MARILENA	285
MARIAN ANCA DAIANA	287
MARIANA ANISOARA COJOCARU	290
MARIANA PICOVICI	293
MARICA DENISA	295
MARICHICI RAMONA	297
MARIN ANGELICA	298
MARIN AURA FLORINA	301
MARIN DENISA FILOFTIA	302
MARIN VIOLETA MARILENA	304
MARINCAS CARMEN	306
MARINESCU ALEXANDRA MADALINA	308
MARIS MIHAELA	311

MATEESCU LILIANA	312
MATEI CAMELIA IONELA	314
MATEI ELENA	316
MATEI SIMINA STEFANIA	318
MATES ANGELA	321
MATRAGUNA CLAUDIA NICOLETA	323
MATRAGUNA MARIA MAGDALENA	325
MAXIM ECATERINA	327
MEHEDENIUC DOINA ELENA	329
MENCHU ROSAL FLORENTINA	330
MERA ILONA	332
MESAROS IOANA	333
MESZAROS MELINDA	335
MEZINHER ILDIKO EVA	337
MICLE MARIA LILIANA	339
MICLEA EUGENIA	341
MICSA IOANA GABRIELA SI COVACI VOICHITA GABRIELA	350
MICU MARIA	353
MICULESCU ICONIA	355
MIERCIOIU ELIZAVETA	357
MIHAELA BADEA	359
MIHAELA BUCUR	361
MIHAELA CHISAR VIZIRU	363
MIHAELA IUDITA MINCIC	364
MIHAELA JIANU	366
MIHAELA LAZAR	368
MIHAELA RAMONA HANES	370
MIHAES CORNELIA SIMONA	372
MIHAES GHEORGHE VIOREL	373
MIHAESCU ANCA	374
MIHAI ELENA EUGENIA SI GICA MIHAELA RODICA	376
MIHAI GEANINA	377
MIHAI OANA MARIA	379
MIHAIES MARIA ALINA	381
MIHAILA MARINELA	382
MIHALACHE ANETA	384
MIHALACHE GABRIELA	386
MIHALI MIHAELA RALUCA	388
MIHET ANCUTA FLORENTINA	390
MIHOC ELISABETA	392

MIHUT VALENTINA	394
MIJA ADINA NICOLETA	396
MIKLOS BEATA	398
MILEA RODICA MELANIA	400
MILEA ROXANA	402
MILITARU NICOLETA MARILENA	405
MINDRU MARIANA	406
MINJINEANU DIMA MARIANA	408
MINODORA CONSTANTIN	410
MIOARA BOCA ZAMFIR	413
MIOC ADINA DANIELA	415
MIRCIOV MANUELA	417
MIREA FLORICICA	419
MIRELA CHIDON FRUNZA	421
MIRELA CIFU	423
MIRELA DUMITRACHE	425
MIRELA PITIGOI	427
MIRION MIOARA CRINUTA	429
MIROI MARIA	431
MIRZA LACRAMIOARA LENUTA	433
MIRZEA MIHAELA	435
MITITEL IOANA LAVINIA	437
MITRACHE DELIA MARIA	438
MITROIU ELENA-LUCIA	440
MITU ANTOANETA	442
MITU GEORGETA	444
MITU SABINA OLGA	446
MLADINOVICI MIHAELA	447
MOALE MANUELA ANCA	448
MOCAN CORINA ELENA	449
MOCANU GEORGIANA	451
MOCANU VERGINICA	452
MOCOFAN SIMONA ANDREEA	454
MOGONEA NATALIA LAVINIA	456
MOICEAU MARIA MAGDALENA	458
MOISE AURELIA	460
MOISOC CARMEN DIANA SI DUMITRESCU LILIANA	462
MOLDOVAN ALINA MARIA	464
MOLDOVAN ANA MARIA	466
MOLDOVAN CRISTINA ZENOVIA	468

MOLDOVAN IONELA	470
MOLDOVAN IULIA MARIA	472
MOLDOVAN MARIANA	473
MOLDVAN ERIKA	476
MOLEA VIORICA ANA	477
MONICA GABRIELA NASTE	479
MORAR IOANA OCTAVIA	481
MORARU DANIELA	483
MORNA ANCA LIANA	485
MOROSAN ANCUTA FLORENTINA	487
MOROSAN VIORICA	489
MORTAN IOANA MARIA	490
MOS NERSILIA ISABELA	492
MOTAILA MIHAELA	494
MOTOS CRISTINA	496
MOTOUNU IONELA ANGELICA	498
MUNCACIU STAN ALINA IOANA	501
MUNTEAN HANELORE LAURA	503
MUNTEAN IULIANA MONICA	505
MUNTEANU MARIANA	507
MUNTEANU OANA ROXANA	509
MUNTEANU OANA	514
MURARIU DIACONESCU ALEXANDRA	517
MURARU ALINA	519
MUREA COSTEL SILVIU	521
MURESAN DOINA MARIA SI RUS NICOLETA LIVIA	522
MURESAN MARIA EUGENIA	524
MURESAN MIHAELA MARIANA	526
MURESAN RODICA	528
MUSAT ANCA	530
MUSAT MARIA	531
MUSAT MIHAI DANIEL	533
MUSCALU OITA	535
MUSTEATA DANIELA MARIA	537
MUTIU SIMONA	539
NAFORNITA FLORINA	541
NANU VIOLETA EMA	543
NASTASE ELENA	545
NASUI SIMONA	547
NEACSU IULIANA	549

NEAGOE ANCA	551
NEAGOE GEORGIANA	553
NEAGOIE MIHAIELA LOREDANA	554
NEAGU LILI ELENA	556
NEAGU MARIANA	557
NEAGU NICOLETA MARIANA	559
NECHITA CARMEN DANIELA	562
NECIU LAURA LIVIA	564
NECULA LILIANA	566
NECULAE GABRIELA	567
NECULAI ALEXANDRA	569
NEDELUCU IONUTA	571
NEDELUCU MIHAELA	572
NEGOITA STEFAN	574
NEGREI DANIELA	575
NEGRU OANA RAMONA ROXANA	576
NEGULESCU DANA ELENA	577
NEGULESCU GINA MARIA	578
NENECIU RODICA	580
NEO SIMINA	582
NEONILA ENISER SCRADEANU	583
NICA ELENA LOREDANA	584
NICA FLORICA SI BUNA MARIA MAGDOLNA	586
NICA GEORGIANA RALUCA	591
NICA MARIA RAMONA	593
NICHITOVICI DOINA	595
NICOARA STEFAN	597
NICOLA SORINA	599
NICOLAE ANDREEA	601
NICOLAE MARIAN OPREA	603
NICOLAESCU MADALINA	605
NICOLAI ANGELA SIMONA	606
NICOLESCU ELENA SORINA	608
NICOLETA BALABAN	611
NICULA GABRIELA MARGARETA	613
NICULA IONELA FLORENTINA	615
NICULEANU FLORENTINA	616
NIDELEA IRINA	617
NISTOR ALINA NICOLETA	618
NITOIU FELIX GEORGIAN	621

NITU NICOLETA	623
NOL ASINETA	625
NORMAMBET GIORGIANA	626
NUSZER ELEONORA NOEMI	628
OANCA CARMEN	630
OANCEA CATALINA ILEANA	632
OARGA DANIELA	634
OBOGEANU RAMONA MARIA	635
OCHETAN LORIANA	637
OGREZEANU MARIA LUIZA	639
OLAH IONELA COSMINA	641
OLAR ANGELA	643
OLAR MARIA	645
OLARIU ANCA	648
OLARU MANUELA	653
OLTEANU ALINA	655
OLTEANU ELENA ADRIANA	657
ONCEA MARIA	659
ONCUTA ELENA	661
ONEA CARMEN MIHAELA	663
ONOFREI ANA MARIA	665
ONOFREI CIPRIAN	667
ONOFREI MADALINA	669
OPREA ANDREEA	671
OPREA CORNELIU VASILE	673
OPREA DORINA FLORITA	679
OPREA ELENA	678
OPREA MONICA MIHAELA	680
OPRIS LAVINIA ANCA	682
OPRIS OANA PETRINA	683
OPRISAN ROXANA IZABELA	685
OPRISOR ELENA VALENTINA	686
OPRISOR MARIUTA ELENA	688
ORDOG ROZALIA EDIT	689
ORMENISAN AXINETA FELICIA	692
ORSZARI LUMINITA GIANINA	694
ORZA FLORICA	696
ORZA OLGA ELENA	698
ORZAN ADRIANA	700
OTESCU ANA	702

PADURARU GEORGETA	704
PADURARU PAULA	706
PADURARU ZINA NONITA	707
PAHONTU PROFIRA STELUTA	708
PALALOGA ANDRADA	710
PALANCEANU PAULA	711
PALCU FLORENTINA	713
PALL ILDIKO	715
PALOS CLAUDIA DANIELA	717
PANA MAGDALENA	719
PANAIT ELENA	721
PANAIT VASILICA CARMEN	723
PANCU PETRUTA	724
PAPARIGA IULIA	726
PARASCHIVESCU ALINA	729
PARLITEANU ALEXANDRU	731
PARNICHI MADALINA	734
PARVU MIRELA	736
PASCA ANASTASIA VIORICA	738
PASCAL LOREDANA-MARIA	740
PASCALAU MARCEL	741
PASCALAU MARCELA VICTORIA	743
PASCU COSTELA	744
PATAKI ANCURA	746
PATER ENACHE SI STEFANIA MIRABELA	747
PAULA DRAGOTESCU	748
PAUN ROXANA	750
PAVEL FLORICA ADRIANA	751
PAVEL GEORGETA	754
PAVEL KRISZTINA DORINA	756
PAVEL NORICA	759
PAVEL STELA	760
PAVEN GABRIELA	762
PELE ANCA GABRIELA	764
PERTEA ADINA LENUTA	766
PESCARU EMILIA	768
PESCARU IRINA	771
PESTELEU DIANA MARIA	773
PETCU IONELA SIMONA	775
PETEA VOICHITA ADRIANA	777

PETRE IRINA MIHAELA	779
PETRE MIRELA	781
PETREA IUSTINA	782
PETREA MIHAELA	784
PETRESCU ANDREEA	785
PETRESCU NICOLETA GABRIELA	787
PETRICA PAVEL IONUT	789
PETROVICI RAMONA	792
PETRUS RODICA CRISTINA	793
PIELE ELENA ROXANA	794
PILSU CRINELA ELEONORA	798
PINGHIREAC SIMINA ELENA	800
PINTUR LUMINITA	802
PIPA ANA	804
PIPER TIMEA IRINA	805
PIRJOL MARIA	807
PIRLEA LUCRETIA	808
PIRSE CAMELIA	810
PIRSE GHEORGHITA	811
PIRVU CARMEN MONICA	812
PLESCA DANIELA	814
PLESCA STELUTA	818
POATA IULIETA	821
POGAN LIVIA ALEXANDRA SI MOTOC NICOLETA	824
POLIZACHE MARIAN VALENTIN	825
POLOCOSER RALUCA NICOLETA	827
PONTOC DANIELA FLORICA	828
POP CORINA MARIETA	830
POP ELENA LUMINITA	832
POP GEORGIANA	834
POP KOVACS CORNELIA ZSUSZANNA	837
POP KOVACS MIHAIL	839
POP MONICA ELENA	840
POP SOFIA GRATIELA	846
POPA ADINA (3)	847
POPA ADINA	849
POPA ADRIANA IOANA	851
POPA ADRIANA	853
POPA ANCUTA MARIA	855
POPA CORINA	856

POPA COSMIN	858
POPA CRISTINA	861
POPA DANIELA	863
POPA LAURA	865
POPA LIANA CARMEN	866
POPA LOREDANA	868
POPA MARIA (2)	870
POPA MARIA LILIANA	872
POPA MARIA	874
POPA MIHAELA	875
POPA MIRELA	877
POPA RAMONA CAMELIA	879
POPA SANDU CRISTINA	880
POPESCU ANA MARIA	882
POPESCU ANCA SORINA SI POPESCU FLORIN IOSIF	884
POPESCU CRISTINA DENISA	886
POPESCU IOANA GEORGIANA	888
POPESCU IUSTINA MAGDALENA	890
POPESCU LILIANA NICOLETA	892
POPESCU MADALINA	894
POPESCU MARICICA SI HALACIUGA ELENA	896
POPESCU MIHAI CRISTIAN	898
POPESCU NADIA FLORENTINA	900
POPESCU OANA CAMELIA	902
POPI DANIELA	904
POPI MIRUNA IRINA	905
POPOVICI CAMELIA	907
POPOVICI ELENA	909
PORFIR IONELA	911
POSTOLACHE DUMITRITA	916
PREDA ALINCUTA VOICHITA	919
PREDA LUCIANA	921
PREDUS ANA	923
PRICOP MARIANA	925
PRIHOANCA ANDA MARIA	929
PRIHOANCA DIANA MIRELA	930
PRIPON TEODORA CIPRIANA	931
PRISECARIU GHEORGHE SILVIU	933
PROCOPIU IOANA ROXANA	935
ACHIM RALUCA	936

ADRIANA CIOBOTAR	938
ADRIANA SANDU	939
ALBULESCU CORNELIA	941
ALEXANDRU LAURA ROXANA	942
ALIMAN SABINA	945
ANA IONASCU	947
ANCUTA DANIELA VLAICU	949
ANDREEA CATALINA LUCHIAN	951
ANDREI FLORINA	954
ANGHEL VALENTINA	956
ANICA STAN	959
APOSTOL ADELINA MONICA	960
ARDELEAN AMALIA	961
ASTEFANOIE CRISTINA	964
ATANASOIE ANA MARIA	967
AVRAM ELENA ALINA	969
AXINTE CATALINA PETRONELA	972
BAGIU IONELA MIHAELA	974
BALDOVIN BACIOIU GEANINA POMPILIA	975
BALTEANU MARICICA	976
BANDEAN ALEXANDRA MARIA	978
BARB GIANINA SI BARB MIRELA	980
BARBU RAMONA CORNELIA	982
BARTA ENIKO MARIA	984
BEATRICE APASCARITEI	985
BECHETEANU GHEORGHE GABRIELA	987
BENCHIS VERONICA FLORICA	988
BENDORFEAN IOANA BIANCA	990
BERCE MARIOARA	992
BERILA IULIANA	994
BITCA CLAUDIA	996
BOIANGIU DIACONU VIORICA LILIANA	998
BONDOC MIHAELA	1000
BOTA DIANA	1002
BUCUROAIA MARIANA	1003
BUCUTA FLORINELA RAMONA	1005
BULEANDRA SILVIA SI STAMATIN IONICA	1008
BULGARU MARIANA	1010
CALACEAN DIANA IOANA	1012
CALIN MARIANA	1014

CAMELIA FLORICA PASCA SI TOMA CORNELIA	1016
CAPATINA ADELA	1017
CAZAN ANDREEA MARIA	1019
CERGA IONELA ANGELA	1020
CHELARU ANDREEA ALINA	1022
CHIMOIU CATALIN	1025
CINTIUC MONICA	1029
CIOBAN LUCIA MARIA SI SITARU IASMINA	1031
COCIASU MIHAELA	1033
CODRESCU DANIELA	1035
COJOCARU STEFANIA VICTORITA	1037
CONTANU GINA AMALIA	1039
CORINA RACZ	1041
CORJUC MARIA	1043
CORNEA MIHAELA	1044
CORNESCU FLOAREA	1046
COSMINA DIANA HRINIUC	1049
COTET GICA	1051
COTORCEA CRISTINA IOANA	1053
CRISAN DIANA	1054
CRISTESCU POPESCU ECATERINA	1055
CRISTINA SANDU	1057
CUMPANASU ALINA	1059
CUSNIR ANY MARIA	1061
DAGAU NICOLETA COSMINA	1064
DAMIAN ANCUTA MIHAELA	1066
DAN DANIELA	1067
DANA BALAUTA	1069
DANA MARIA SONKODI COZMA	1070
DANA POP	1073
DANDU ANISOARA CRISTINA	1075
DANEL MARIANA	1079
DANIELA GRADINAR	1081
DANIELA VLAICU	1082
DASCALU VASILE	1084
DEAC ANCUTA CLAUDIA	1086
DIACONESCU LOREDANA ELENA	1088
DOBRA DANIELA	1089
DOBROTA NICULINA	1090
DOLOFAN NICOLETA LOREDANA	1091

DOMNICA DANIELA	1093
DRAGOMIR MIHAELA RAMONA	1096
DUMITRESCU AURELIA	1101
DUMITRU ADRIANA CLAUDIA	1103
DUMITRU ANCUTA EUGENIA	1105
DUSA MIHAELA	1107
DUTA ALEXANDRA	1109
ECLEMEA PAULA SI SAMARA ANGELICA	1111
ELENA SANDRU	1113
EPURE AMALIA	1114
FELOIU RAMONA	1115
FEROIU MARIA	1117
FINCA RAMONA MADALINA	1119
FLORA ROXANA	1121
FLORENTINA TOMULESCU	1123
FRINCU ALINA	1126
GABRIEL RADU	1128
GALAVAN DANIELA	1130
GANEA VERONICA	1132
GEORGETA ELENA RISTOIU	1134
GERGELY KOVACS KATALIN	1136
GHEORGHE IONELA	1140
GINGIOVEANU COSMINA ELENA	1141
GIURAN ADRIANA MIRELA	1143
GOGA POMPILIA ADRIANA	1145
GOMENIUC OANA MARGARETA	1147
GONGONE DORIN	1149
GORDAN MARIA	1150
GRECU TATIANA DOINA	1152
GROSU STELA	1154
HARPA LAURA MARIA	1156
HENT RAMONA	1157
HERLAS SORINA SI DOBRA FLOARE	1159
HIRTE MARIANA	1161
HODUT TEODORA	1162
HOLCA ANDREEA VERONICA	1163
HORDENCU IOANA	1166
HOTOIU DANA RAMONA	1168
HURGOI ANCA	1170
IANA OLIVIA ALINA	1171

IANI CRISTINA	1173
IGNA ANGELA	1175
ILDIKO ROZALIA TRUFAN	1177
ILEANA ARDELEAN	1180
ILIE ELENA FLORINA	1181
ILIE FLORENTINA	1184
ION MARIANA FLORICA	1186
IONEL DINCA MARILENA SI MALINCA AURELIA	1188
IONESCU NICOLETA	1191
IONITA DANIELA	1192
IORDACHE DANIELA	1193
ISAR MIHAELA	1194
IULIANA MUSCA	1195
IURESCU LILIANA NICOLETA	1197
IVANOV VICTORITA	1199
KOS MARIA DANIELA	1201
LABANOV ADRIANA NARCISA	1202
LADARU VIORICA	1204
LATCU DANIELA MARIA	1205
LAURA CUCOARA	1207
LAURA MAGDALENA BORCEA	1209
LAZA AURELIA MARIA	1211
LAZEA MARIANA ANCURTA	1213
LELA CLAUDIA DANIELA	1214
LUCIANA SLUJITORU	1216
LUCINET MARIA	1218
LUMINITA UJICA	1220
LUPU LUIZA	1221
MAEREAN NELI DANIELA	1223
MALITA ANA MAGDALENA	1225
MANESCU EUGENIA MIRELA	1227
MANUELA STANESCU	1229
MARCU MARIA DAMARIS	1231
MARIA BUJOREAN	1233
MARIA STAN	1235
MARIN IONELA	1237
MATACHE FLORENTINA	1241
MATEI MONICA MARGARETA	1243
MATIUT MONICA MIRELA	1244
MERISOR ADELA PETRUTA	1245

MEZIN ANITA	1246
MIHAELA SOARE	1247
MIHAELA VASILE	1249
MIHAI MARIA CLAUDIA	1251
MIHAI MIHAELA	1252
MIHALCA ANDREEA DOLORES	1254
MIINEA CRISTINA	1256
MISCOI IOANA LARISA	1258
MITROI FLORENTINA NICOLETA	1260
MLADIN ANGELA	1261
MOTE OCOLEANU FLORICA	1263
MUNTEAN MARIA CRISTINA SI MORAR CIPRIANA	1265
MUNTEANU MIHAELA	1268
MUSUROI CARMEN	1270
NANU ANDREEA	1272
NEAGOE ECATERINA	1274
NEAMTU CORINA MIHAELA	1275
NEGOITA DOINA	1276
NEICU NICOLETA	1278
NESIU SINZIANA	1280
NICOLETTA HUSTIUC	1282
NISTOR CECILIA CRISTINA	1284
OCHETAN LORIANA	1286
OCOLISAN DORICA	1288
OLARIU MIHAELA CATALINA	1290
ONICEANU ANISOARA	1292
ONISOR ANDREA	1294
OPINCARIU MIHINDA MIHAELA	1296
OPREA ELENA	1298
OPREA VALENTINA	1300
OPRITA MANDRUT ALINA-MIHAELA	1302
ORASAN IULIA	1304
ORZA OLGA ELENA	1306
PANA MAGDALENA	1308
VIORICA NECULAI	1310
VIRGINIA SILVIA HADADE	1311
PANA VIOLETA	1313
PANTIRU OANA	1315
PAR CAMELIA LUOANA	1317
PARASCHIV CORINA	1319

PAUSESCU IOANA CONSUELA	1321
PAVEL CORINA PATRICIA	1323
PEIA ANA	1324
PETRACHE DANIELA	1326
PETRE SABINA	1327
PETRETCI SMARANDA	1330
PETROVICI SILVIA	1332
PIPA ANA	1334
PIRVU CARMEN MONICA	1335
POPA CORINA	1337
POPA DIANA FLORENTINA	1339
POPA GIGI	1341
POPESCU MIHAELA	1346
POPESCU MIRELA	1348
POPESCU NICOLETA (3)	1350
POPESCU NICOLETA	1353
POPOACE FLORENTINA ROXANA	1356
POPOVICI MARIA	1359
PORTIK LAURA	1360
PRECESNIUC LOREDANA SI NICHIFOREL ANCUTA	1361
PREDA ALINA MARIANA	1363
PREDISOR MADALINA	1365
PRIHOI ANA LUCRETIA	1366
PUHA ALINA FLORENTINA	1368
PUIE IRINA CAMELIA	1370
PURCAREA CRISTIANA MIHAELA	1373
PURCEL FLORINA	1375
PURICE VICTORIA	1377
PUSCASU GABRIELA	1379
PUSCASU MARIA	1381
PUSCASU MIRELA SIMONA	1383
RACASAN DANIELA	1385
RACU ANASTASIA	1387
RADA IONELA PETRINA	1389
RADOI FULGA NINETA	1391
RADU ALINA SIMONA	1393
RADU ANDREEA BEATRICE	1395
RADU ANDREEA	1397
RADU AURA	1399
RADU IOANA	1401

RADU LAURA ELENA	1403
RADU LOREDANA GABRIELA	1405
RADU MARCELA	1407
RADU NICOLETA	1411
RADU OANA MARIA	1413
RADU RAMONA	1415
RADU STEFANIA MIHAELA	1417
RADUCAN VENUTA GRATIELA	1419
RADUCU COSTINELA	1421
RADULESCU BANUTA	1422
RADULESCU CRISTINA	1423
RADULESCU DELIA ILEANA	1425
RADULICEA NICOLETA LIA	1427
RADUTA GEORGETA	1428
RAICEA ALICE RENATE	1434
RAILEANU MIHAELA	1436
RAJOS ANDREA	1438
RALEA MIHAELA	1439
RALEA SILVIA SI ZBUCHEA CAMELIA	1441
RALUCA MARIA CHIRTAN	1442
RAMONA MIHAELA CIPCA	1444
RAMONA TAMAIAN	1445
RATA ROMEO	1446
RATIU ANDREEA	1448
RATIU DANA MADALINA	1450
RAZVAN MARINELA	1452
RELEA ADINA ELENA	1453
RETEVOESCU MARTA	1455
REVNIC ALEXANDRA ANGELA	1457
REVNIC CORINA	1460
RICEAN DENISA	1462
RIGDA ENIKO CSILLA	1463
RINJA IULIANA	1465
RITEA ANAMARIA	1467
RIZEA CRISTINA GEORGIANA	1468
RIZEA MARIANA	1470
RIZESCU MAGDA	1471
ROBU ANDREEA	1473
RODICA ALEXANDRINA MEDIANU	1475
RODICA DIACONU	1476

RODICA LUMINITA MARINESCU	1478
RODICA TATAR SI ANDREEA PISTA	1480
ROFF NICOLETA MARIA	1482
ROMAN ANCA MARIA	1484
ROMAN CODRUTA	1486
ROMAN CRISTINA LAURA	1488
ROMAN CRISTINA OANA	1490
ROMAN MARIANA	1493
ROMAN ROXANA ELANA	1494
ROMAN TINA	1496
ROMANIUC CARMEN	1498
RONCEA CRISTINA	1500
ROSA ALINA MARIANA	1502
ROSCA GHEORGHITA	1504

Esențial în educație (CD-ROM) =

ISSN 2458-0511
ISSN-L 2067-2675

Esential Media